Kỳ Thiên Lộ

Contents

Kỳ Thiên Lộ **3**

1. Q.1 - Chương 1: Tại Nhân Gian . . . 3
2. Q.1 - Chương 2: Ma Tôn Tiến Môn (Ma Tôn Vào Cửa) . . . 10
3. Q.1 - Chương 3: Tiểu Tử Kiêu Ngạo . . . 17
4. Q.1 - Chương 4: Thủ Đoạn Xích Minh . . . 22
5. Q.1 - Chương 5: Sư Tôn Tự Luyến . . . 30
6. Q.1 - Chương 6: Dây Dưa Bám Chặt . . . 37
7. Q.1 - Chương 7: Thoát Đi Địa Cầu . . . 43
8. Q.1 - Chương 8: Song Kiếm Môn . . . 50
9. Q.1 - Chương 9: Tư Hương Trấn . . . 56
10. Q.1 - Chương 10: Tư Hương Trấn . . . 63
11. Q.2 - Chương 1: Dã Tu . . . 70
12. Q.2 - Chương 2: San Hô Tông . . . 77
13. Q.2 - Chương 3: Vô Diễm Chi Hoả . . . 84
14. Q.2 - Chương 4: Thu Bảo Linh Quyết . . . 91
15. Q.2 - Chương 5: Đoạt Một Phần . . . 98
16. Q.2 - Chương 6: Tiểu Lang Sơn . . . 105
17. Q.2 - Chương 7: Tên Lường Gạt Thương Cảm . . . 112
18. Q.2 - Chương 8: Cấm Chế Lô . . . 119
19. Q.2 - Chương 9: Toái Tinh Kiếm . . . 126
20. Q.2 - Chương 10: Dã Hợp Đạo . . . 133
21. Q.3 - Chương 1: Sơ Kiễn Thiên Kiếp . . . 140
22. Q.3 - Chương 2: Tiểu Sư Thúc . . . 146
23. Q.3 - Chương 3: Nan Huynh Nan Đệ . . . 153
24. Q.3 - Chương 4: Thanh Mộc Bí Huyệt . . . 160
25. Q.3 - Chương 5: Tổ Sư Thanh Đế . . . 167
26. Q.3 - Chương 6: Phiền Não Tên Khất Cái . . . 174
27. Q.3 - Chương 7: Sơn Trại Chập Phục . . . 181
28. Q.3 - Chương 8: Hắc Cật Hắc . . . 187
29. Q.4 - Chương 1: Đấu Tửu . . . 194
30. Q.4 - Chương 2: Thiên Diễn Tam Biến . . . 199
31. Q.4 - Chương 3: Phân Loạn Trần Thế . . . 206
32. Q.4 - Chương 4: Mã Tặc Hỏa Bính . . . 213
33. Q.4 - Chương 5: Tiên Tử Tham Tài . . . 220
34. Q.4 - Chương 6: Tỷ Thí Luyện Khí . . . 227
35. Q.4 - Chương 7: Tán Tài . . . 234
36. Q.4 - Chương 8: Tất Vũ Không . . . 241
37. Q.4 - Chương 9: Điểu Hí (Đùa Giỡn) . . . 247
38. Q.4 - Chương 10: Hoàng Bài Tiên Khí . . . 251
39. Q.5 - Chương 1: Ẩn Tu . . . 258
40. Q.5 - Chương 2: Quan Ti . . . 265

41. Q.5 - Chương 3: Hợp Tác . . . 272
42. Q.5 - Chương 4: Ương Táng Hạp . . . 278
43. Q.5 - Chương 5: Tam Chuyển Đan . . . 282
44. Q.5 - Chương 6: Cổ Tiên Di Chỉ . . . 287
45. Q.5 - Chương 7: Di Thuế . . . 293
46. Q.5 - Chương 8: Cửu Bức Kiếm . . . 300
47. Q.5 - Chương 9: Hòa Thượng . . . 307
48. Q.5 - Chương 10: Cao Thủ . . . 313
49. Q.6 - Chương 1: Hảo Nhân Tiểu Thiên . . . 320
50. Q.6 - Chương 2: Đơn Hướng Truyền Tống . . . 327
51. Q.6 - Chương 3: Hủy Trận . . . 333
52. Q.6 - Chương 4: Linh Hồn Công Pháp . . . 340
53. Q.6 - Chương 5: Nạp Tư Tinh . . . 346
54. Q.6 - Chương 6: Cổ Hàng Châu . . . 352
55. Q.6 - Chương 7: Kết Thù . . . 360
56. Q.6 - Chương 8: Côn Lôn Phái . . . 366
57. Q.6 - Chương 9: Vây Khốn . . . 372
58. Q.6 - Chương 10: Tử Triền Lạn Đả . . . 380
59. Q.7 - Chương 1: Cựu Hữu Gặp Lại . . . 385
60. Q.7 - Chương 2: Kiếm Thiêu Côn Lôn . . . 391
61. Q.7 - Chương 3: Xao Trá . . . 398
62. Q.7 - Chương 4: Viễn Cổ . . . 405
63. Q.7 - Chương 5: Thực Luyện Bộ Lạc . . . 409
64. Q.7 - Chương 6: Thiên Diễn Nhị Biến . . . 415
65. Q.7 - Chương 7: Tiến Giai . . . 421
66. Q.7 - Chương 8: Đại Diễn Thần Lôi . . . 426
67. Q.7 - Chương 9: Nhiệm Vụ Gian Nan . . . 432
68. Q.7 - Chương 10: Viêm Tinh Ngưng Thể . . . 439
69. Q.8 - Chương 1: Khả Ái Bảo Bảo . . . 445
70. Q.8 - Chương 2: Kỵ Sĩ Trò Chơi . . . 452
71. Q.8 - Chương 3: Tiểu Mua Bán . . . 458
72. Q.8 - Chương 4: Tiểu Sư Phó . . . 465
73. Q.8 - Chương 5: Điều Ước Đổ Đấu . . . 471
74. Q.8 - Chương 6: Thánh Kỵ Sĩ . . . 477
75. Q.8 - Chương 7: Vô Lại Kỵ Sĩ . . . 484
76. Q.8 - Chương 8: Quái Tiểu Hài . . . 490
77. Q.8 - Chương 9: Bảo Vật Mê Người . . . 497
78. Q.8 - Chương 10: Mộng Cổ Thần . . . 503
79. Q.9 - Chương 1: Đại Mộng Sơ Tỉnh . . . 509
80. Q.9 - Chương 2: Mô Nghĩ . . . 514
81. Q.9 - Chương 3: Tinh Phệ Liên . . . 521
82. Q.9 - Chương 4: Sơ Thức Phó Sơn . . . 527
83. Q.9 - Chương 5: Thiên Chân Phiền Não . . . 534
84. Q.9 - Chương 6: Khách Khanh Trưởng Lão . . . 540
85. Q.9 - Chương 7: Phong Ba Nguyên Giới . . . 546
86. Q.9 - Chương 8: Thất Lão . . . 553
87. Q.9 - Chương 9: Đại Bổ Hoàn . . . 559
88. Q.9 - Chương 10: Về Nhà . . . 565
89. Q.10 - Chương 1: Phiền Não Của Tiểu Thiên . . . 571
90. Q.10 - Chương 2: Phân Loạn Tâm Cảnh . . . 578
91. Q.10 - Chương 3: Thiên Quân Ngạo Mạn . . . 584
92. Q.10 - Chương 4: Đi Làm . . . 591
93. Q.10 - Chương 5: Thể Nghiệm Cuộc Sống . . . 597
94. Q.10 - Chương 6: Phong Ba Từ Chức . . . 603

95. Q.10 - Chương 7: Rời Đi Nguyên Giới 609
96. Q.10 - Chương 8: Thần Hồn Đoạt Xá 616
97. Q.10 - Chương 9: Tế Vô Nhai Độ Kiếp 622
98. Q.10 - Chương 10: Đại Thần Kiếp 628

Kỳ Thiên Lộ

Giới thiệu
Mời thần dễ tiễn thần khó! Kia nếu mời vào tới là một ma tôn thì sao? Chuyện xưa tựu từ nơi này b

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/ky-thien-lo

1. Q.1 - Chương 1: Tại Nhân Gian

Ngân hà hệ, tại một tinh cầu màu đỏ đậm vô danh.

Nơi này là một thế giới của lửa, cả tinh cầu giống như một lò lửa thật lớn, nơi nơi đều là liệt hỏa thiêu đốt.

Kỳ quái chính là có một người tuổi trẻ, dung mạo hắn tuấn mỹ dị thường, cả người phát ra một cỗ tà khí, nham tương vẩy ra bốn phía, nhưng lại cách hắn ngoài năm thước là đã bị rơi lạc xuống tới.

Hắn treo lơ lửng cách nửa thước tại không trung, thích ý qua lại phiêu đãng, khóe miệng lộ ra vẻ cười tà khí, tự nói: " Đấu với ta…hừ hừ, Xích Minh ta là người thế nào…ngươi chỉ là một đống bùn lửa nhỏ xíu, còn dám đấu với ta! Hãy nhìn xem ta luyện hóa ngươi…"

Xích Minh nghiêng đầu, giương mắt nhìn một hỏa hồ do nham tương hình thành phía xa xa. Khoảng chừng hơn ngàn bình phương công lý, mặt hồ nham tương bốc cao lên, một cỗ nham tương lớn trùng lên, tiếng oanh long long vang lên khắp mặt đất, đại địa rung động, nham thạch màu đen như mực thật lớn khởi lên đằng đằng khói trắng, không thì lại phát ra âm thanh tạc liệt.

Tiếng vang này tựa hồ không có ảnh hưởng đến Xích Minh, hắn giống như đang ngồi trong tiên cảnh chim hót hoa thơm, thản nhiên tự đắc, nhìn nham tương đang bốc lên mặt hồ, giống như đang đợi thứ gì đó.

Ở nơi nham tương đang lưu động trên mặt hồ phía xa xa, đang treo một một món thần khí hình con rít tỏa ra quang hoa bảy màu, quang hoa mãnh liệt, chiếu xuống nham tương màu đỏ sậm ánh chiếu đến quang quái lục ly.

Xích Minh đã ở chỗ này đợi suốt mười ngày. Nham tương trên mặt hồ từ lúc bắt đầu khởi động như nham tương lưu, không ngừng phun xuất ra đại cỗ nham tương, thường xuyên có nham thạch thật lớn được phun lên không trung, chỉ cần tiếp xúc con rít bảy màu kia, sẽ bị kình lực vô hình đánh trúng nát bấy.

Xích Minh nhàm chán vẫy tay, bên dưới một đoàn nham tương ngưng khởi lên ném ra phương xa. Trên mặt hắn lại lộ ra vẻ nhàm chán, thỉnh thoảng lại hiện lên vẻ tươi cười kỳ quái, như đang nhớ tới chuyện gì thú vị.

Đột nhiên, đại địa chấn chiến kịch liệt, nham tương phún dũng ra, cách đó không xa có một tòa nham thạch hình thành ngọn núi liệt nổ ra. Lại một tiếng nổ kinh thiên động địa, tòa núi liền bị tạc vỡ, nham tương lửa đỏ giống như suối phun bắn tới không trung.

Mặt hồ nham tương bốc lên càng thêm lợi hại hơn, rồi đột nhiên vô số nham tương tế tuyến màu bạc thoát ra. Xích Minh mừng rỡ vô cùng, hắn hắc hắc cười nói: " Cuối cùng cũng không nhịn được rồi, hừ hừ, đống bùn nhỏ kia, ta xem ngươi còn có thể chạy trốn đi đâu!"

Hắn vẫn như cũ dừng lại bất động, đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm phía trước. Một hư ảnh dần dần hiện lên trong hồ nham tương, nhiệt lưu thăng đằng lên tỏa ánh sáng lung linh không thật.

Xích Minh nhếch miệng cười nói: " Đống bùn nhỏ, cuối cùng ngươi cũng nhịn không được rồi, hắc hắc, do thần khí hấp dẫn, ngươi làm sao có thể ngăn cản."

Hắn nói là đống bùn nhỏ, cũng không phải chân chính thật sự là đống bùn nhỏ, mà là thần thú thủ hộ thần khí trứ danh – Đại Viêm Linh Thú. Ý vào phòng hộ của Thiên Kim Sa, nó ẩn thân xuất hiện.

Đại Viêm Linh Thú rất nhanh đánh về phía thần khí phía không trung.

Xích Minh đột nhiên biến mất tại chỗ, trong chớp mắt đã xuất hiện ở phía dưới linh thú.

Hắn đắc ý cười nói: " Còn dám ẩn thân! Mau hiện thân cho lão tử! Đi!" Hai tay bắn ra năm đạo kim quang, phảng phất như bái khai một tầng sương mù, một tiếng bạo liệt, Đại Viêm Linh Thú hiện ra nguyên thân.

Xích Minh mừng rỡ ha ha cười to: " Tiểu bảo bối, lần này nhìn xem ngươi chạy trốn nơi đâu, mau tới đây đi!"

Đại Viêm Linh Thú linh tính mười phần, nó tựa hồ biết đại sự không hay, cũng bất chấp thần khí trong không trung, liền xoay người thẳng tắp trùng xuống dưới. Chỉ cần có thể trở lại trong hồ nham tương, trừ phi Xích Minh hủy diệt cả tinh cầu, nếu không sẽ rất khó bắt được nó.

Đây là một con linh thú xinh đẹp, thân thể dài thon linh động, chiếc sừng đỏ đậm, trên lưng lưu tuyến xỏ xuyên qua bảy kim tuyến, trên đầu lóe lên quang hoa màu lam.

Nó có ba đôi cánh màu vàng, mỗi khi giương cánh thì Thiên Kim Sa vờn quanh toàn thân xoay tròn, dùng để phòng hộ thân thể, con ngươi màu vàng, không che dấu được thần sắc hoảng sợ, nó biết đại kiếp của mình đã tới.

Xích Minh quát to: " Ngưng!"

Chỉ một chữ, thời gian lập tức dừng lại, nham tương đang chạy chồm trên mặt đất cũng tựa hồ bất động, trong thiên địa một mảnh yên lặng, chỉ nghe thanh âm Xích Minh cười to quanh quẩn tại không trung, hắn đem phương viên mấy trăm công lý cấm chế, chỉ là còn chưa ngăn cản Đại Viêm Linh Thú.

" Oanh!"

Đại Viêm Linh Thú xinh đẹp nện đầu vào mặt hồ nham tương, Thiên Kim Sa quanh thân cũng bị văng ra. Mặt đất bị Xích Minh cấm chế so với sắt thép còn rắn chắc hơn, cho dù như vậy cũng bị nó hung hăng chàng ra một cái hố to.

Đại Viêm Linh Thú càng thêm kinh hoảng, bây giờ nó đã biết thần khí trên bầu trời là có người thao khống, lại không về được trong hồ nham tương, nó bối rối phóng ra phía bên ngoài.

Giữa không trung, Xích Minh vỗ đùi, cười không dứt: " Cáp! Đống bùn nhỏ, không còn nước nữa rồi…ha ha!"

Hắn chỉ thần khí trên không trung, quang hoa bảy màu bao phủ xuống tới, Đại Viêm Linh Thú tuyệt vọng giãy dụa, dần dần bị quang hoa của thần khí nuốt trọn, thân thể từ từ co rút lại nhỏ đi.

Xích Minh liên tục không ngừng đánh ra thần dịch lực, từng đạo kim quang chói mắt chiếu lên trên người Đại Viêm Linh Thú. Mắt thấy Đại Viêm Linh Thú thu nhỏ lại từng chút, hắn đắc ý nói: " Đống bùn nhỏ, ta nên đem ngươi luyện chế thành cái gì đây? Phải làm thật nhanh, nếu áp súc quá mức thì không được rồi,

hắc hắc, để cho ta suy nghĩ xem." Hắn vẫn không dừng tay bắn ra thần dịch lực, nhưng tốc độ rõ ràng thả chậm.

Trong lúc này, Xích Minh hưng phấn quát to một tiếng: " Có, hắc hắc, Đại Viêm Thần Kiếm...hẳn là không tệ..."

Thiên Kim Sa tích tụ trên mặt đất đột nhiên bay lên, rất nhanh bao vây quanh Đại Viêm Linh Thú. Theo thần dịch lực của Xích Minh quán chú, Đại Viêm Linh Thú cuối cùng cũng ứng kiếp, bị luyện chế thành một thanh thần kiếm.

Đại Viêm Linh Thú vừa mới trở thành thần kiếm, linh tính cũng không có tiêu mất, đối với Xích Minh vẫn còn mang tâm tình vô cùng phẫn nộ.

Theo một tiếng chấn minh thanh thúy, Đại Viêm Thần Kiếm hóa thành vô số hỏa lưu đánh sâu vào.

Xích Minh nhịn không được mắng: " Đống bùn nhỏ, dám giương oai với lão tử, thật sự là gan lớn bao thiên! Hắc hắc."

Hắn cười một tiếng quái dị, đưa tay hướng hỏa lưu chộp tới, một bàn tay màu vàng bay ra, thẳng tắp nghênh huống Đại Viêm Thần Kiếm.

Một tiếng sét đánh vang lên thật lớn, Đại Viêm Thần Kiếm phát ra tiếng chấn minh liên tục không ngừng, tiếp theo liền xuất hiện trong tay Xích Minh. Chỉ nghe hắn hắc hắc cười nói: " Tiểu tử còn không phục khí, lão tử từng là Xích Minh Ma Tôn, nếu muốn sửa trị ngươi còn không chỉ là nhẹ như ăn sáng hay sao? Di? Thật quật cường, còn không phục? Được, trở lại!"

Đại Viêm Thần Kiếm bộ dáng xinh đẹp tới cực điểm, thanh trường kiếm dài có bảy điều kim tuyến có thể nhìn thấy, mũi kiếm đỏ đậm tản ra quang hoa nóng rực, hai bên thân kiếm cùng có ba chiếc cánh vàng, tựa hồ tùy lúc có thể giương cánh bay lượn, trên thân kiếm còn rậm rạp những hình văn lộ lục giác, bên trong còn có thủy ngân chảy xuôi.

Đại Viêm Thần Kiếm dài một thước tám tấc, cũng chỉ có tu thần giả như Xích Minh, mới có thể luyện chế ra thần kiếm inh như thế.

Đại Viêm Thần Kiếm ở trong tay Xích Minh không ngừng nhảy lên, thỉnh thoảng có hỏa diễm từ mũi kiếm bắn ra.

Xích Minh không thèm để ý đến cầm thanh kiếm chơi đùa, không ngừng dùng thần dịch lực sung vào thân kiếm. Vì Đại Viêm Thần Kiếm chống cự, hắn vẫn không cách nào sử dụng thanh thần kiếm tuyệt thế này, mặc dù có thể mạnh mẽ xóa đi linh tính của thần kiếm, nhưng cứ như vậy, đã mất đi mục đích luyện kiếm, nhưng một thanh thần kiếm không có linh tính, Xích Minh cũng khinh thường không cần đến.

Năm lần bảy lượt liên tục thất bại, làm cho trong lòng Xích Minh nổi lửa, người này vốn tính tình là một ma tôn, trong cơn tức giận, không ngờ cũng đem linh tính của Đại Viêm Thần Kiếm tạm thời phong bế.

Hắn hừ hừ nói: " Được rồi, cho ngươi ở trong thân kiếm lo tu luyện đi, dù sao lão tử cũng không thiếu binh khí sử dụng...quả thật so với đại ca ta còn muốn quật cường hơn, hừ!"

Hắn xuất ra một chiêu, thần khí bảy màu trên bầu trời rơi vào trong tay, tiện tay huy vũ, một chuỗi tiếng sét đánh liên tiếp như chuỗi xuyến hướng bốn phía đánh ra, trong tiếng ầm ầm, nham tương lại bộc phát một lần nữa, hồ nham tương lại bắt đầu lưu động.

Sau khi giải trừ cấm chế, Xích Minh loáng thân, lắc mình đi lên tới trời cao, lập tức liền mất đi bóng dáng.

Thái Dương Hệ, Minh Vương Tinh.

Một đạo kim quang chói mắt lóe ra, Xích Minh hiển xuất thân hình, hắn dò xét Định Tinh Bàn một chút, nghĩ thầm: " Cuối cùng đã tới, ân, đây là quê quán của đại ca...đúng rồi, đó là địa cầu, đi xem một chút...địa phương đại ca ra đời, thuận tiện thu một tên đồ đệ chơi đùa một chút, tốt nhất phải tu luyện so với đại ca còn phải nhanh hơn...hẳn là sẽ chơi đùa rất vui vẻ, hắc hắc, dù sao nhàn rỗi cùng là nhàn rỗi, ân, đại ca từng nói qua, gọi là gì...đúng rồi, Du Hí Nhân Gian(trò chơi nhân gian)! Ha ha, đi chơi thôi."

Xích Minh trực tiếp hiện thân tại một thành thị, hoàn hảo địa phương hắn rơi xuống lại không người nào nhìn thấy, đó là một tầng thượng của tòa lầu ba mươi mốt tầng của Mạt Kinh Đại Hạ, hơn nữa là lúc giữa đêm.

Hắn đối với thành thị hiện đại hóa không hề xa lạ, tại Nguyên Giới cũng có mấy tinh cầu có khoa học kỹ thuật phi thường phát đạt, những tòa lâu cao vút tận trời thì có rất nhiều.

Hơi thoáng suy tư chỉ chốc lát, Xích Minh biến mất trên lầu thượng của tòa lầu cao, trong chớp mắt đã na di qua một siêu thị lớn, đi đông đi tây lục soát tìm bộ quần áo thích hợp.

Cho tới bây giờ hắn cũng không có đi mua qua đồ vật, muốn dùng thì phải đi tìm, tìm được rồi thì mượn, trên thế giới này không có mấy người có thể ngăn cản được hành động của hắn, chân chính thực sự có thể nói là muốn làm gì thì làm.

Trước tìm được quầy quần áo lót, hắn lật xem một chút, tiện tay cầm mấy bộ, những vật dùng cần thiết, ném vào trữ vật thủ trạc. Hắn căn bản không bước đi, đều chỉ dùng thuấn di đi tìm tòi, hơn nữa là ẩn hình, trong hình ảnh thu trong máy quay, chỉ nhìn thấy một quỷ ảnh lúc ẩn lúc hiện.

Rất nhanh, hắn đã lục soát được vài bộ quần áo, còn có đủ loại quần áo ves, quần áo nhẹ, áo khoác ngoài, còn có loại y phục lễ hội và áo mùa đông.

Ở trong quầy rượu, hắn lại lấy hết các loại rượu, ném vào thủ trạc. Thói quen uống rượu này, cũng do tiên nhân Hầu Phích Tịnh dạy hư hắn.

Khi hắn nhìn thấy quầy thuốc lá thì cảm thấy vui vẻ cười, nguyên lai nơi này cũng có thứ này, hừ, lần trước bọn họ hiếu kính thuốc lá cho ta đều cũng hút hết rồi, vừa lúc…đều là của lão tử."

Hắn ném hết thuốc lá trên quầy vào trong thủ trạc, tiện tay xé mở một gói thuốc lá, rút ra một điếu đưa lên miệng, vươn một ngón tay, một lũ hỏa diễm lập tức toát ra.

Hắn hút một hơi, điếu thuốc lá trong nháy mắt tàn rụi từ đầu đến đuôi. Hắn phun ra một hơi khói, nghiêng đầu nói thầm một câu: " Hắc hắc, đồ vật thật tốt." Một tàn thuốc rơi trên mặt đất, người cũng đã biến mất.

Lại một lần nữa hiện thân trong phòng cất tiền trong ngân hàng, Xích Minh mặt mày hớn hở đem hết ngân phiếu ném vào trong thủ trạc.

Hắn đã sớm nghe đại ca Lý Cường nói qua, trên thế tục giới mà không có tiền thì nửa bước khó đi, mặc dù hắn có thể không ăn không uống, không cần dùng tới tiền, nhưng muốn tìm người làm việc, không có tiền không thể làm được, bởi vậy ngân hàng hắn dù sao cũng phải tới thăm một lần.

Xích Minh lấy hết tiền bạc ngân phiếu trong ngân hàng, ngay cả tiền đồng hắn cũng ném luôn vào trong thủ trạc, thì phòng để tiền đã sạch sẽ ngay cả một tờ giấy cũng tìm không thấy.

Nhìn căn phòng trống rỗng, hắn đắc ý cười một tiếng, đi về phía trước một bước, phảng phất như dung hợp vào trong không khí. Nghe nói vào ngày kế tiếp nhân viên ngân hàng mở phòng ra, thiếu chút nữa là bị hù chết, bên trong phong đã bị dọn hết sạch sẽ đến không thể tư nghị, nguyên lai còn có ngân phiếu cũng không nhìn thấy bóng, trong máy quay chỉ có một hình người mơ hồ, sau đó lại nhìn thấy từng bao tiền trống rỗng biến mất.

Không người nào hiểu được chuyện gì xảy ra, tìm không được bất kỳ vân tay và dấu chân, cũng không tìm được một sợi tóc nào rơi xuống. Đây là một chuyện làm cho người ta không lý giải được, sau lại biến thành một vụ án treo không lời giải đáp.

Lúc này Xích Minh đã đi tới một thành thị trung đẳng.

Trên người hắn mặc tây trang màu đen, bàn tay trắng nõn đút trong túi quần, mái tóc dài buộc ra sau, đeo một chiếc kính mát, trong miệng ngậm điếu thuốc, đang chậm rãi đi trên đường, đôi giày da trên chân hắn cũng đang " lộng lộng" vang lên mỗi khi hắn bước đi.

Lão nhân gia này cũng không ngẫm lại, bây giờ đã là ba bốn giờ sáng, có ai ở trên đường cái mà còn đi dạo.

Trên đường cái không có một bóng người, Xích Minh cảm thấy không thú vị, nghĩ thầm: " Không có ai…làm sao mà thu đồ đệ…"

" Uy!"

" Đứng lại!"

Một chiếc xe tuần tra dừng ở phía sau hắn, hai tuần cảnh đẩy cửa xe, trong đó có một người hỏi: " Ngươi...ân, xin xuất ra giấy chứng minh thân phận."

Vị tuần cảnh kia phát hiện người này ăn mặc chỉnh tề, không giống như bọn lưu manh đầu đường lăn lộn, ngữ khí nói chuyện nhất thời trở nên khách khí.

Xích Minh mừng rỡ, có người cùng nói chuyện, hắn đương nhiên hoan nghênh, hắn cũng không xem đối phương là ai, lắc mình đến trước người vị tuần cảnh kia, đưa tay vỗ bờ vai của hắn, nói: " A, tiểu khỏa tử, khách sạn cao cấp của nơi này ở chỗ nào vậy?"

Tên này hắn cũng từng nghe Lý Cường đại ca nói qua, khi đến thế tục giới, người có tiền đều sẽ ở khách sạn cao cấp.

Vị tuần cảnh kia choáng váng, hắn đã năm mươi tuổi rồi, tóc hoa râm, người tuổi trẻ này không ngờ lại gọi hắn là tiểu khỏa tử.

Hắn chỉ chỉ vào mũi mình nói: " Ngươi...ngươi gọi ta là gì?"

Vị tuần cảnh bên cạnh hắn, nhìn qua như mới từ trong trường cảnh sát đi ra " phốc xích" một tiếng cười nói: " Đội trưởng, hắn gọi ngươi là tiểu khỏa tử, ha ha."

Xích Minh cười cười nói: " Đúng vậy, tiểu khỏa tử."

Vị tuần cảnh kia vẻ mặt đều là nếp nhăn, cười khổ quay đầu nói: " Nguyên lai là một kẻ ngu...được rồi, đừng náo loạn, nhà của ngươi ở nơi nào? Sao khuya như vậy mà còn đi dạo trên đường, gần đây ban đêm cũng không an toàn, gặp tên côn đồ, coi chừng lấy hết đồ của ngươi rồi ném ngươi ra ngoài đường." Hắn mang theo lời hù dọa ra nói.

Xích Minh thiếu chút nữa bật cười lên, tên này đem hắn xem như kẻ ngu, người này còn không phải là đứa ngốc sao. Hắn hi hi cười nói: " Thiệt hay giả, nói không chừng là ta lấy hết của bọn họ nga."

Lão tuần cảnh lắc đầu, nói: " Lên xe đi, chúng ta đưa ngươi về nhà."

Xích Minh rất nghe lời liền ngồi vào vị trí bên cạnh lái xe, tuần cảnh tuổi trẻ kia ngăn cản nói: " Uy, ngồi ra phía sau, đây là vị trí của ta!"

Lão tuần cảnh mở cửa xe, ngồi vào ghế lái, nói: " Tiểu Lâm, nhường cho hắn ngồi đi, ngươi không thấy hắn có chút khờ khạo hay sao."

Tiểu Lâm nói thầm: " Người nào a, ăn mặc thế này, nhưng lại ngốc hồ đồ...ai, coi như là ta gặp xui, ngày đầu tiên đi làm lại gặp hoạt bảo như vậy."

Hắn mở cửa xe phía sau ngồi vào, nơi này bình thường chỉ cấp cho nghi phạm ngồi mà thôi.

Xích Minh vui vẻ không thôi, đã hơn mười năm hắn không cùng người nói chuyện, thường xuyên một mình lầm bầm làu bàu, nhìn thấy hai viên cảnh này, hắn cảm giác rất hưng phấn.

Lão tuần cảnh hỏi: " Tiểu khỏa tử, nhà ngươi nơi nào? Nói đi, ta đưa ngươi về."

Xích Minh cười hì hì nói: " Ta không biết a, ta vừa mới tới đây, làm gì có nhà để về?"

Lão tuần cảnh cảm thấy có chút nhức đầu, chẳng lẽ tiểu khỏa tử này khờ thật? Hắn cười khổ nói: " Chúng ta phải tan sở rồi, không thời gian chơi đùa với ngươi, nói, nhà ngươi ở đâu a? Hay là cho ta xem giấy tờ nhân thân gì cũng được."

Xích Minh càng thêm thích thú, hắn xòe hai tay, cười nói: " Ta không có thân phận chứng."

Tiểu Lâm nói: " Đưa hắn về cục đi, để bên điều tra tìm một chút."

Lão tuần cảnh cũng không có biện pháp, nói: " Được thôi, về cục trước...mệt chết đi được, lớn tuổi rồi không thức đêm được a, ai..."

Hắn đưa tay bóp bóp bả vai của mình, nổ máy xe tuần tra, chuyển đầu xe hướng về cục cảnh sát chạy đi.

Dọc theo đường đi chỉ nghe một mình Xích Minh lao thao: Tiểu khỏa tử này nhìn qua sao lại già như vậy, thân thể ngươi nhìn qua thật là yếu kém, cuối cùng còn đoan chắc là lão có bệnh, hơn nữa còn bệnh không nhẹ, đề nghị để cho hắn trị liệu, làm viên cảnh kia bị hắn làm cho vô cùng phiền não.

Thật vất vả mới đến cục cảnh sát, Xích Minh còn đang lao thao không ngừng.

Lão tuần cảnh kia cũng làm người hàm hậu, dù sao nghĩ là cũng là làm việc giúp người, không cần phải tức giận làm gì bèn mang Xích Minh đi vào cục cảnh sát.

Lão tuần cảnh ước chừng làm người quá tốt bụng, từ lúc nhìn thấy Xích Minh, vẫn không hề nghĩ sẽ khi dễ hắn, vẫn dùng lời lẽ ôn hòa khuyên bảo, cấp cho Xích Minh một ấn tượng không tệ.

Vị Tiểu Lâm kia lại hoành mi trợn mắt chưa từng có sắc mặt tốt với hắn, nhưng hắn chẳng qua chỉ là một viên cảnh thực tập, không có quyền lực gì, hết thảy đều phải nghe vị lão viên cảnh kia an bài. Cũng do tâm tình của Xích Minh không tệ, không so đo thái độ của hắn, nếu không Xích Minh chỉ nhổ ngụm nước bọt thì cũng đủ lấy cái mạng nhỏ của hắn.

Khoa điều tra rất nhanh phải kết luận, người này không có hộ khẩu, vân tay lại không có, cũng không có thân phận gì, tra không ra hắn từ đâu đi tới đây.

Lão tuần cảnh lúc tan sở cố ý đi tới khoa điều tra thăm hắn, chỉ thấy Xích Minh đang tựa vào bàn, đang cùng vị Tiểu Ngọc cô nương trực ban trò chuyện vô cùng nhiệt tâm vui vẻ.

Người này mặt mũi tuấn tú, khí chất đặc biệt, đúng là một mỹ nam tử hiếm thấy, xứng đáng làm cho Tiểu Ngọc ngây ngất, ngay cả khi lão tuần cảnh tiến vào nàng cũng không có chú ý, vẫn còn đang kỉ kỉ cô cô nói chuyện không ngừng.

Xích Minh quay đầu nhìn thấy lão tuần cảnh tiến vào, hì hì cười nói: " Tiểu khỏa tử, tan sở rồi?"

Tiểu Ngọc bị hắn làm cho bật cười, nói: " Tiểu khỏa tử? Ha ha, hắn là lão đội trưởng của chúng ta, làm người là tốt nhất, tuổi còn lớn hơn ba của ta, sao anh gọi ông ấy là tiểu khỏa tử a?"

Xích Minh cười nói: " Gọi hắn là tiểu khỏa tử…đó là muốn cho hắn cải lão hoàn đồng a, a a."

Tiểu Ngọc vẻ mặt không tin nói: " Đừng có nói càn nữa, phản lão hoàn đồng? Anh khoa trương quá đi, Xích Minh ca ca, anh từ đâu tới, sao ta không tra được tư liệu của anh, anh không phải là từ ngoài hành tinh tới đó chứ? Hì hì."

Tần Danh (lão viên cảnh) nghĩ thầm: " Ngay cả kêu tên Xích Minh ca ca mà cũng thuận miệng như vậy, tiểu khỏa tử này đúng là không ngốc đâu." Hắn nói: " Tiểu khỏa tử, ngươi như vậy không được đâu, không nói là người ở đâu, lại không nói cho chúng ta biết ngươi ở chỗ nào, ngươi nói bây giờ làm sao?"

Xích Minh thuận miệng cười nói: " Nếu không thì cho ta đến nhà ngươi ở đi?"

Tần Danh cười khổ nói: " Đến nhà ta? Trong lòng thầm nghĩ: " Nhà của ta cũng không phải viện từ thiện, tiểu khỏa tử này nhìn sao cũng không giống một người vô gia cư a."

Tần Danh suy nghĩ một chút, nói: " Thôi vậy đi theo ta, tới nhà ta ở trước vài ngày, lúc nào nhớ ra nhà của ngươi ở đâu, ta đưa ngươi trở về."

Xích Minh không sao cả, nói: " Được rồi, vậy đến nhà ngươi…a, tiểu muội muội, có rảnh rỗi sẽ trò chuyện nữa nga."

Tiểu Ngọc đỏ bừng mặt, ngay cả nàng cũng cảm thấy kỳ quái, sao lại cùng người này trò chuyện nhiệt tình như thế, cùng hắn ở một chỗ, một đêm dài trôi qua thật nhanh. Nàng ngượng ngùng nói: " Được a, Xích Minh ca ca, có rảnh rỗi ta sẽ đi thăm anh."

Đi ra khỏi cục cảnh sát, thì đã là sáng sớm sáu giờ, Xích Minh đi theo Tần Danh lên xe về nhà.

Tần Danh không sao nghĩ ra, chỉ là một hành động vô tình của mình, đã nhặt được một vô giới chi bảo về nhà.

Đang trên đường, Tần Danh phát hiện Xích Minh trở nên trầm mặc không nói, nhịn không được hỏi: " Tiểu khỏa tử, sao rồi? Có phải đã nhớ ra nhà ở đâu không?"

Hắn làm viên cảnh nhiều năm, người giống như Xích Minh tướng mạo anh tuấn vô cùng, nhìn thế nào cũng là một công tử gia có tiền, làm sao không có nhà để về, đây cũng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy, hắn không sao giải thích được.

Xích Minh lắc đầu nói: " Tiểu khỏa tử, đây là thành thị gì vậy?"

Tần Danh thiếu chút nữa lạc cả tay lái, hắn ho khan một tiếng nói: " Ngươi…ngươi thật sự là một quái nhân, không phải…không phải là thật không biết gì hay sao?" Trong lòng hắn nói thầm: " Ai, kẻ ngu còn đỡ, một người tâm thần thì mới phiền toái, ai, nhìn thật không giống a, kỳ quái."

Tần Danh trả lời: " Đây là Hải Châu Thị."

Xích Minh cũng không biết cái gì là Hải Châu Thị, hắn gật gật đầu nói: " Nga, thì ra là Hải Châu Thị."

Tần Danh cảm giác được người này đang giả vờ ngu ngốc, người đang ở Hải Châu, còn không biết mình đang ở nơi nào. Hắn cười khổ lắc đầu, chỉ chốc lát sau, đã đi tới trước cửa, hắn dừng xe, nói: " Đi theo ta…ân, nhà của ta tương đối đơn sơ…"

Xích Minh không thèm để ý nói: " Không quan hệ, ta không sao cả."

Hắn đích thật là không sao cả, dù là hoàn cảnh nghiêm khốc hơn hắn cũng không quan tâm, trong cuộc sống bất cứ là đồ vật gì cũng không thể làm cho hắn thật sự động tâm, hắn chỉ là đang chơi trò chơi mà thôi.

Tần Danh ở tại một khu dân cư nhỏ, đây là một tiểu khu rất cũ kỹ lâu năm, tuyệt đại bộ phận nhà cửa đều đã tu kiến từ mười năm trước, nhìn qua cũ nát không chịu nổi.

Hắn ở tại mặt đông, tận cùng bên trong tầng một, bên cạnh vách tường. Hắn móc ra chìa khóa mở cửa phòng, Xích Minh đi theo vào trong.

Trong phòng thu thập rất chỉnh tề, đồ vật mặc dù cũ kỹ, nhưng lại được lau chùi sạch sẽ. Diện tích căn phòng cũng còn lớn được một chút, có ba phòng, phòng ngủ, một phòng khách cũng lớn, còn có một phòng là phòng ăn, trong bếp còn đang bốc ra hương thơm.

Một phụ nữ trung niên từ trong bếp đi ra, vừa đi tới phòng khách nhìn thấy Xích Minh, không khỏi sững sờ nói: " Lão Tần, vị này là…"

Tần Danh nói: " Nga, là một vị bằng hữu, chuẩn bị ở lại nhà chúng ta vài ngày." Hắn nhìn Xích Minh nói: " Đây là vợ của ta, họ Long, ngươi gọi bà ta là Long đại tẩu là được…ai nha, mệt chết đi được, có gì ngon bưng lên đi, a a."

Xích Minh cười cười, để cho hắn gọi đại tẩu, thật sự là quá khoa trương, bất quá hắn ôm tâm lý đùa chơi trong lòng mà tới, cho nên rất khách khí kêu lên một tiếng: " Chào đại tẩu, hắc hắc." trong lòng nhịn không được cười trộm: " Ngược lại, tiểu nha đầu ngươi cũng không sợ tổn thọ sao, ta chính là một đại ma tôn a."

Long đại tẩu vội vàng nói: " Đừng khách khí, đừng khách khí, ngươi..ngồi chơi một chút, ta lập tức bưng điểm tâm lên, lão Tần…theo ta một chút." Bà tựa hồ có chuyện phải nói.

Tần Danh nói: " Ngươi ngồi chơi một chút, ta lập tức ra ngay." Trên mặt hắn lộ ra tia áy náy, đi theo vợ vào phòng.

Xích Minh mỉm cười, ngồi trên ghế salon, rõ ràng nghe được vơ chồng Tần Danh nói chuyện với nhau.

" Lão Tần, ngày hôm qua trong nhà nhận được giấy báo của pháp viện, ai, Thiên nhi ở bên ngoài đánh nhau, cánh tay bị gãy…"

" Cái gì? Thằng nhỏ đáng chết…a? Cánh tay bị gãy? Chuyện gì xảy ra?"

" Ai, hắn đánh bể đầu một người, còn đánh gãy một chân người khác, hai người kia đã đi kiện cáo, lần này Thiên nhi gây họa lớn…lần này phải làm sao?"

" Ai, đứa nhỏ này không nên thân a, mới tốt nghiệp đại học không tới một năm…kỳ quái, sao không ai cho ta biết…"

" Nếu không phải lão Trương gọi điện thoại tới, tôi cũng không biết, tiểu Thiên đi ra ngoài…"

Khóe miệng Xích Minh lộ ra một tia cười tà dị, nhỏ giọng nói thầm: " Có ý nghĩa, hắc hắc, thật sự có ý nghĩa…"

2. Q.1 - Chương 2: Ma Tôn Tiến Môn (Ma Tôn Vào Cửa)

Tần Danh âm trầm nghiêm mặt đi ra cửa phòng, nếp nhăn trên mặt càng sâu hơn. Hắn vội vã ăn xong điểm tâm, không còn kịp nghỉ ngơi, dặn dò vợ mấy câu, lại nói với Xích Minh: " Ngươi ở đây nghỉ ngơi, gian phòng kia là của con trai ta, bây giờ nó đi ra ngoài rồi. Ngươi cứ ở đó, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho ta."

Không đợi Xích Minh trả lời, Tần Danh đi nhanh ra ngoài, lập tức nghe được tiếng xe nổ máy.

Xích Minh ăn xong bữa sáng của người phàm, cảm giác cũng không tệ lắm, hắn nhìn thấy Long tẩu đi khập khiễng dọn dẹp đồ ăn trên bàn, đôi mắt sưng đỏ, bộ dáng tựa hồ đã khóc, cười hì hì hỏi: " Long tẩu, chân của ngươi bị sao vậy?"

Long tẩu thở dài, cười khổ nói: " Nhiều năm trước bị xe đụng, thiếu chút nữa mất mạng…ai, khi đó lão Tần nhà ta đắc tội nhiều người, bị người ta hại."

Vẻ mặt Xích Minh đồng tình, nói: " Nga, lão Tần có đi trả thù bọn họ hay không, thuận tiện cũng đụng gãy mấy cái chân của họ?"

Long tẩu nghe được sững sờ, một người có được mấy cái chân để gãy? Bà lắc đầu nói: " Là ai làm thì cuối cùng cũng không tra ra, lão Tần sau lại vì bọn họ uy hiếp tính mạng của tiểu Thiên, thế lực của những người đó rất lớn, chúng ta đấu không lại bọn họ…ai, không nói chuyện này nữa."

Xích Minh nghiêng đầu, kim mang trong mắt chợt lóe, liền thấy rõ gân cốt nơi chân của Long tẩu, hắn nói: " Long tẩu, chút bệnh đó ta sẽ trị được, rất đơn giản, chỉ cần kéo khớp xương lại là được."

Long tẩu không khỏi buồn cười, không trách được lúc lão Tần rời đi có nói cho bà nghe, tiểu tử này có chút ngốc nghếch, lúc ấy bà còn chưa tin, bây giờ nhìn tiểu tử thông minh anh tuấn này đích xác có chút khờ ngốc, nếu dễ dàng trị liệu như vậy, bà đã sớm không cần chống gậy, cũng không cần mỗi ngày ở nhà làm việc nhà, chỉ cần chân có thể trị lành, tìm một công việc để làm cũng không khó.

Long tẩu cười nói: " Cảm ơn ngươi, tiểu tử, có thể trị thế này cũng tốt lắm rồi, đừng uổng phí tâm tư nữa."

Trong lòng Xích Minh ngầm buồn cười, với bản lãnh bây giờ của hắn, đừng nói chỉ là một cái chân của Long tẩu, coi như là mới chết, hắn cũng có thể đem bà cứu sống.

Bất quá hắn cũng không gấp gáp trị liệu cho Long tẩu, thật lâu chưa cùng người khác nói chuyện phiếm, bây giờ hắn muốn hưởng thụ khoái lạc được trò chuyện với người khác. Nếu không phải thường xuyên lầm bầm làu bàu, hắn hoài nghi không biết có phải mình đã biến thành câm điếc hay không.

" A…vậy chờ sau này khi rảnh rỗi đã, cái này…Long tẩu, ngươi có một hài tử?"

Nếu như đại ca Lý Cường của Xích Minh nhìn thấy hắn lại cùng một người phàm nói chuyện cuộc sống gia đình bình thường của họ, đại khái sẽ kinh ngạc đến chắc cái cằm cũng rớt xuống.

Xích Minh mặc dù tu thần thành công, nhưng hắn xuất thân là Đại Ma Tôn, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, cho nên hành động này thật khó tin vô cùng, đừng nói là Lý Cường, chỉ sợ rằng ngay cả Cô Tinh, Hiên Long mấy tiên nhân này cũng sẽ không thấy kinh ngạc.

Tuổi của Long tẩu còn chưa đến năm mươi, nhìn qua lại còn hơn sáu mươi, cuộc sống vất vả, làm cho bà đã sớm mất đi vẻ lộng lẫy của tuổi thanh xuân. Bà thở dài, nói: " Đúng vậy, tiểu Thiên nhà ta…ai…tiểu hài tử không hiểu chuyện, tính tình cương liệt muốn chết…" Nghĩ tới đứa con bảo bối của mình còn nằm trong bệnh viện, bà nhịn không được than thở cả ngày.

Xích Minh không cho là đúng, nói: " Tiểu hài tử quật cường một chút cũng không có gì không tốt, hài tử của ngươi tên là gì?"

Long tẩu nói: " Nó gọi là Tần Tiểu Thiên, từ nhỏ cũng bướng bỉnh, cũng may nó còn chịu đi học, nhưng lại chỉ thích đánh nhau với người khác...ai, không nói nữa, ta đi rửa chén, bữa trưa còn phải đem cơm cho nó, ngươi nghỉ ngơi một chút đi nghen." Vẻ mặt bà sầu lo đi vào bếp.

Xích Minh sờ sờ mũi, không khỏi sinh ra hứng thú đối với Tần Tiểu Thiên. Nếu như Tần Tiểu Thiên chỉ là một đứa bé ngoan, hắn có thể đã không có hứng thú, nghe nói hắn thích đánh nhau, điểm này rất hợp với khẩu vị của Xích Minh.

Xích Minh đi tới địa cầu là chỉ vì chơi đùa, cũng không có khắc ý muốn đi tìm một người có tư chất tốt gì để làm đệ tử, chỉ cần có thể hợp khẩu vị của hắn, bằng vào thủ đoạn của hắn, dù người đó là tên ngu ngốc cũng không thành vấn đề.

Xích Minh đi vào phòng của Tần Tiểu Thiên, trong phòng dọn dẹp thật sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi, nhìn ra được là có người thường xuyên quét dọn. Trên tường dán vài tấm báo ảnh minh tinh, đã ố vàng, góc từng đặt vài dụng cụ tập thể thao, còn có một cái bao đánh quyền giắt trên giá, kệ sách chỉnh tề sắp xếp những loại sách cũ, gáy sách đã bị bóc ra.

Trên bàn chỉ có một bức ảnh, Xích Minh cầm lên xem. Đây là tấm ảnh chụp ba người, Tần Danh nhìn qua tinh thần vẫn cường tráng, không tiều tụy giống như bây giờ, Long tẩu phong vận, vẻ mặt hạnh phúc ôm thiếu niên phía trước.

Nhìn thiếu niên trong ảnh, lộ ra bộ dáng vui vẻ, gương mặt rất bình thường, duy nhất khác với mọi người là trong đôi mắt lóe ra quang mang quật cường.

Ngồi lên chiếc giường đơn, Xích Minh nhắm mắt trầm tư.

Long tẩu đang ở trong bếp bận rộn, rất nhanh bà cầm một hộp cơm đi ra, đi vào phòng con mình, nhìn Xích Minh nói: " Ngươi...ngươi nếu đã đói bụng, trong bếp có thức ăn, không cần chờ chúng ta trở về, ngươi cứ ăn trước, ta mang cơm cho Tiểu Thiên."

Xích Minh cho tới bây giờ chưa từng có cảm giác của gia đình, cũng cho tới bây giờ chưa từng trải qua cuộc sống với người phàm, bây giờ lại có cảm giác phi thường mới lạ, hắn gật đầu nói: " A, Long tẩu cứ đi đi, ân, ta ở nhà chờ." Nói xong tà tà cười một tiếng.

Tất cả tâm tư của Long tẩu đặt hết lên con mình, cảm thấy vẻ tươi cười của Xích Minh có chút quái dị, nhưng cũng không có suy nghĩ nhiều, xoay người đi ra cửa.

Thân hình Xích Minh lập tức biến mất trong phòng, hắn ẩn thân đi theo Long tẩu ra ngoài.

Long tẩu vừa quẹo qua một khúc cua, trong tay bà cầm hộp cơm, một tay thỉnh thoảng chùi đôi mắt. Xích Minh lặng yên không một tiếng động xuất hiện phía sau, tò mò theo sát bà đi về phía trước.

Từ sau khi tu thần, Xích Minh cơ hồ không cùng người phàm gặp gỡ qua, hắn quen biết người ít nhất cũng là tu chân cao thủ, tiên nhân hoặc là Cổ tiên nhân càng nhiều hơn, cho nên hắn rất không hiểu tại sao Long tẩu lại khóc.

Long tẩu đi thật lâu, Xích Minh hận không được tiến lên nâng bà đi, tốc độ thật sự là quá chậm. Chân của Long tẩu không tốt, thật vất vả mới đón được xe buýt, tốc độ mới coi như là nhanh hơn một chút. Xích Minh bay lên nóc xe buýt, nhìn thấy Long tẩu xuống xe, hắn cũng đi theo phiêu nhiên đi xuống. Dọc theo đường cái đi xa một chút, Long tẩu đi vào một bệnh viện.

Xích Minh nhìn thấy Tần Danh đội trưởng thì Long tẩu cũng vừa ra thang máy.

Tần Danh đang xanh mặt đứng trong phòng bệnh, một người tuổi trẻ cao gầy đang ngồi ở mép giường, trên cánh tay băng bó thạch cao, cúi đầu nhìn xuống đất, một chân đang vạch tới lui trên mặt đất.

Chỉ nghe Tần Danh tức giận hừng hừng nói: " Ta nói bao nhiêu lần rồi, không nên động thủ đánh nhau, có thể...thì con phải ráng nhẫn nhịn, Tiểu Thiên, con là người lớn, không nên giống như một đứa bé...ai, con muốn chọc tức chết cha mẹ mới được hay sao?"

Tần Tiểu Thiên đột nhiên ngẩng đầu lên, phẫn phẫn bất bình nói: " Con nhịn? Con đã nhịn thật lâu rồi, khó khăn tra tìm, khó khăn chịu đựng mắng chửi, con chỉ trả lời lại một câu, bọn họ giống như chó điên mà đánh người…dựa vào cái gì mà con để cho họ khi dễ! Nếu bọn họ…động thủ trước…con…" Hắn nhìn thấy Long tẩu vào cửa, liền nín bặt.

Vẻ mặt Long tẩu khổ sở, bà đi tới trước người Tần Tiểu Thiên, đưa tay sờ thạch cao trên tay hắn, nói: " Tiểu Thiên, còn đau không?"

Ánh mắt quật cường của Tần Tiểu Thiên biến mất lập tức, hắn lắc đầu, nhẹ giọng nói: " Mẹ, xin lỗi."

Long tẩu len lén lau nước mắt, nói: " Tiểu Thiên, đói bụng rồi phải không, ăn cơm trước."

Tần Danh lấy nón xuống, thở dài: " Ai…"

Xích Minh rõ ràng nhìn thấy tình cảm của gia đình ba người này, phụ thân: lo âu và buồn bực, mẫu thân: bất đắc dĩ và thương tâm, con: phẫn nộ và khổ sở. Điều này đối với hắn mà nói là phi thường mới mẻ, là loại biến hóa tình cảm mà hắn rất ít biết tới.

Ngoài cửa tiến vào hai viên cảnh, trong đó có một người nói: " Tần đội trưởng, ngươi cũng ở đây a?"

Sắc mặt Tần Danh đại biến, nói: " Lữ đội trưởng, sao lại là ngươi?"

Lữ đội trưởng nói: " Đây là lệnh bắt giữ, Tần đội trưởng, rất xin lỗi, ta đang chấp hành công vụ."

Sau khi tuyên đọc lệnh bắt giam, viên cảnh phía sau vị Lữ đội trưởng móc ra còng tay.

Tần Tiểu Thiên khinh miệt cười lạnh một tiếng, vươn cánh tay bị băng bột, không nói một lời nhìn viên cảnh kia.

Tần Danh dùng sức bóp chặt cái nón, cũng không nói được một lời, Long tẩu nhịn không được bật khóc.

Lữ đội trưởng lắc đầu nói: " Không cần còng lại, hắn không chạy đâu."

Tần Tiểu Thiên đứng dậy, nhẹ nhàng lau nước mắt Long tẩu, nói: " Mẹ, không có việc gì đâu, đừng khổ sở." Hắn nhìn thoáng qua Tần Danh, xoay người đi ra ngoài cửa.

Long tẩu cầm hộp cơm, khóc ròng nói: " Tiểu Thiên, mang theo hộp cơm đi."

Tần Tiểu Thiên dừng chân lại, lại tiếp tục hướng ra phía ngoài đi đến.

Lữ đội trưởng nói: " Tần đội trưởng, xin lỗi." Hắn cùng viên cảnh kia đi ra cửa.

Long tẩu mềm nhũn ngồi xuống đất, Tần Danh vội vàng tiến lên dìu bà, nói: " Lữ đội trưởng là người quen, Tiểu Thiên sẽ không nếm khổ gì đâu, chúng ta…chúng ta về nhà đi thôi."

Trong phút chốc Xích Minh cảm nhận được tâm lý của hắn: Trong lòng bi ai cực độ, cũng hiểu được sự bất đắc dĩ của thế giới con người, lòng hiếu kỳ của hắn dâng lên.

Hai vợ chồng dắt díu nhau đi ra ngoài cửa.

Xích Minh tâm niệm khẽ nhúc nhích, người đã trở lại trong nhà Tần Danh. Hắn suy nghĩ chốc lát, lưu lại một phân thân trong nhà, chân thân đi theo Tần Tiểu Thiên.

Lữ đội trưởng đúng là đại đội trưởng tổ trọng án, hắn tự mình đi bắt Tần Tiểu Thiên là do cục trưởng cục cảnh sát phân phó, Tần Tiểu Thiên lần này đánh người, có bối cảnh rất sâu, có người cao cấp của chính phủ truyền lời, bởi vậy cục trưởng mới phái Lữ đội trưởng tự mình đi đến bắt người.

Cha của Tần Tiểu Thiên là lão viên cảnh, trong lòng Lữ đội trưởng cũng không nguyện ý đến, nhưng lệnh của cục trưởng hắn không thể cãi lời.

Tần Danh cũng từng đảm nhiệm chức đội trưởng đội trọng án, nhưng chẳng qua hắn đắc tội quá nhiều người, chẳng những không được thăng chức, còn bị người liên tục hãm hại, bây giờ chỉ còn là một tuần cảnh, vẫn chuyên môn tuần tra ban đêm, mặc dù mang tên là đội trưởng, nhưng ở trong cảnh cục cơ hồ không có địa vị.

Xích Minh đi theo xe cảnh sát tới sở câu lưu.

Đối với những chuyện vặt vãnh này, hắn càng ngày càng cảm thấy tò mò, chỉ theo người nhà Tần Danh tiếp xúc chỉ một ngày thời gian ngắn ngủi, hắn thể hội rất nhiều điều mà trong dĩ vãng hắn chưa từng gặp qua.

Xích Minh không phải từ con người tu luyện lên, hắn là từ đại ma tôn trực tiếp tu thần, đối với thế tục giới không hiểu nhiều lắm, hơn nữa hắn đối với đại ca Lý Cường của mình luôn sùng bái, bởi vậy mới không bài xích việc tiếp xúc với thế tục giới.

Tuy nhiên, Xích Minh nào biết đâu rằng, thế tục giới giống như một cái hang lây nhiễm, một khi dung nhập trong đó, vui buồn bi nhạc của con người, sẽ như nước thủy triều, ăn mòn tâm linh của hắn.

Tần Tiểu Thiên bị giam vào một phòng câu lưu tạm thời.

Trong phòng câu lưu không có một bóng người, Tần Tiểu Thiên nâng cánh tay ngồi dưới đất, sự đau đớn trên cánh tay vẫn hàng thứ yếu, làm cho hắn đau lòng chính là tiếng khóc của mẹ khi hắn rời đi.

Hắn vô thức xao đấm một tay trên mặt đất, chỉ cảm thấy cả người vô lực, trong đầu rối loạn, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Xích Minh ẩn thân đứng cách đó không xa, hắn nghiêng đầu nhìn trong chốc lát, hơi thoáng vận khởi thần dịch lực, xem xét thể chất của Tần Tiểu Thiên.

Thể chất của Tần Tiểu Thiên thật sự rất kém cỏi, yếu nhược đến khó thể tưởng tượng, thuộc tính cũng giống như đại ca Lý Cường, chính là hỏa tính.

Suy nghĩ chỉ chốc lát, Xích Minh vung chỉ, trong phút chốc, hết thảy chung quanh đều bị giam cầm.

Tần Tiểu Thiên giống như bị lâm vào trong một cơn ác mộng, chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh đen nhánh, tiếp theo cảm giác bị người nắm sau gáy, cả người đứng thẳng lên, nhưng nghe không được thanh âm, nhìn không thấy bất cứ ánh sáng nào, cũng không nói ra lời, thân thể lại dị thường mẫn cảm, nhất là sự đau đớn trên cánh tay, phảng phất như bị phóng lớn vô số lần, làm hắn đau đớn đến không muốn sống.

Tần Tiểu Thiên phảng phất như bị một bàn tay vô hình treo lơ lửng giữa không trung, bản lãnh của Xích Minh dù là người tu chân gặp phải cũng không cách phản kháng, huống chi chỉ là một con người nho nhỏ.

Xích Minh vòng quanh Tần Tiểu Thiên một vòng, cười thật tà khí, đưa thần dịch lực nhập vào trong thân thể Tần Tiểu Thiên. Còn về phần Tần Tiểu Thiên có chịu được thần dịch lực hay không, hắn hoàn toàn không để ý tới.

Đối với hắn mà nói, Tần Tiểu Thiên nếu ngay cả điểm ấy dò xét mà cũng chịu không nổi, vậy không bằng sớm chết cho rồi, căn bản không đáng giá cho hắn phải tốn hao công phu và thời gian bồi dưỡng.

Tần Tiểu Thiên coi như là gặp thảm, thần dịch lực bá đạo so với chân nguyên lực còn lợi hại hơn vô số lần, cho dù dùng chân nguyên lực đảo qua trong cơ thể, hắn cũng chịu không được, huống chi là vị tu thần cao thủ như Xích Minh phát ra thần dịch lực.

Hắn muốn quát lên, nhưng lại không kêu ra được bất cứ thanh âm gì.

Hoàn hảo Xích Minh kịp thời phát hiện không đúng, mắt thấy sắc mặt Tần Tiểu Thiên xám trắng, mồ hôi hột rậm rạp trên mặt xông ra, hắn mới thả lỏng một chút, chú ý bảo vệ trái tim và đại não của Tần Tiểu Thiên.

Xích Minh cảm thấy có chút thất vọng, tiểu tử này cũng quá yếu, chỉ một chút thần dịch lực mà cũng chịu không được, sau này làm sao mà tu luyện cho tốt.

Hắn là Đại Ma Tôn, đối với người yếu nhược cho tới bây giờ cũng không có tâm đồng tình, trong miệng lẩm bẩm nói: " Mẹ kiếp, ta cũng không tin chỉ chút vấn đề nhỏ đó có thể làm khó Xích Minh ta? Hừ hừ, tiểu tử, nếu ngươi có thể chịu đựng, thì coi như là vận khí tốt, nếu không được…thì chết cũng đáng đời!"

May mắn là Tần Tiểu Thiên nghe không được, nếu không sẽ bị Xích Minh hù chết. Hắn đang dùng nghị lực ương ngạnh của mình, ra sức khiêu chiến sự đau nhức cả người, loại cảm giác này thật sự là sống không bằng chết, trong lòng hắn chỉ có một ý niệm duy nhất, nhất định phải sống sót, vô luận như thế nào cũng phải tiếp tục sống, lúc này mà buông tha, hắn tuyệt không cam lòng.

Xích Minh thuần túy dùng Tần Tiểu Thiên làm thí nghiệm, hắn trước tiên dùng thần dịch lực đánh nát bấy các khớp xương của Tần Tiểu Thiên, sau đó lại dùng thần dịch lực một lần nữa cấu tạo nguyên dạng, mỗi một đầu khớp xương, đều không tới một giây đồng hồ đã nát bấy và trọng tố xong.

Thủ pháp cổ quái như thế, cũng chỉ có Xích Minh khoái trá đảm nhiệm, đổi lại là một tu thần giả khác, chỉ sợ rất khó làm tốt được như thế, hắn dù sao cũng là siêu cấp cao thủ trong tu thần giả.

Tần Tiểu Thiên sắp nổi điên, hắn rõ ràng cảm giác được khớp xương vỡ vụn, còn có sự đau đớn như nước thủy triều vọt tới, rồi lại hết lần này tới lần khác không cách nào hôn mê đi, cũng không có cách nào tru lên để bớt thống khổ, chỉ có thể mạnh mẽ chống đỡ.

Hắn không biết xảy ra chuyện gì, muốn nhìn cũng nhìn không thấy, người giống như đang rơi vào địa ngục, phảng phất như đang rơi trên núi đao.

Cuối cùng toàn bộ khớp xương đã thay đổi hoàn toàn, Xích Minh hắc hắc cười nói: " Đoán không ra, tiểu tử này vẫn còn có thể chịu được...không tệ, không tệ."

Tần Tiểu Thiên dĩ nhiên cũng không có chết, hắn đối với lần thử thách này cảm thấy rất là bội phục.

Nhưng thật ra có thần dịch lực của Xích Minh bảo vệ, Tần Tiểu Thiên dù muốn chết cũng khó, hắn cũng không ngẫm lại tự hắn là người thế nào, đối với việc cải tạo ột người căn bản không phải là vấn đề.

Xích Minh cảm giác được tiểu tử kia cũng đáng giá cho hắn tốn hao thời gian như thế. Ngũ tạng lục phủ trong cơ thể không cách nào trọng tố, chỉ có thể dựa vào những khớp xương mới cải tạo chậm rãi thay đổi.

Bất quá Xích Minh không nhịn được, hắn trực tiếp vo tròn thần dịch lực đưa vào bụng Tần Tiểu Thiên, cũng không trông nom xem Tần Tiểu Thiên có thể nắm giữ lực lượng kinh khủng như vậy hay không.

Suy nghĩ một chút, Xích Minh vẫn che lại một đạo linh chú, không cho đoàn thần dịch lực tùy tiện bộc phát ra, mỗi lần chỉ có thể sử dụng một chút.

May mắn nhờ vào việc Xích Minh thêm một thủ tục như thế, nếu không Tần Tiểu Thiên rất có thể chết vì đoàn thần dịch lực này.

Xích Minh vỗ vỗ tay, nghiêng đầu nhìn Tần Tiểu Thiên, tự nhủ: " Còn kém không nhiều lắm, ân, tiểu tử, nếu ngươi có thể tiếp tục chịu đựng, chúng ta lại tiếp tục chơi đùa đi thôi."

" Hắc hắc, ngươi sẽ phát hiện, thế giới này biến thái cỡ nào..hắc hắc.."

Xích Minh vô thanh vô thức biến mất trong không khí.

Tần Tiểu Thiên giống như mới từ vũng nước chui ra, mềm nhũn ngồi phịch trên mặt đất. Trong tích tắc Xích Minh giải khai cấm chế, hắn đã hoàn toàn hôn mê.

Đối với hắn mà nói, hôn mê như vậy cũng thật sự là rất cần, thân thể của hắn dưới sự tư dưỡng của thần dịch lực, bắt đầu từ từ cường kiện lên.

Xích Minh trở lại nhà Tần Danh, lặng yên cùng phân thân hợp làm một. Đi ra khỏi phòng ngủ, chỉ thấy Long tẩu ngồi trong phòng khách, thân thể co rút lại trên chiếc ghế sa lon rách nát, bả vai không ngừng rung động.

Nghe được tiếng động, bà nhấc đầu lên, miễn cưỡng nói: " Ngươi...ngươi sao không ăn cơm đi, ta đi hâm nóng cho ngươi." Ánh mắt của bà sưng đỏ hơn, thần sắc buồn bã tiều tụy.

Xích Minh ngăn cản nói: " Long tẩu đừng bận rộn nữa, ta không đói bụng...vị Tần đội trưởng...ách, lão Tần không có ở nhà sao?"

Long tẩu nói: " Ông ấy đi tìm bằng hữu, ai, vì Tiểu Thiên..."

Xích Minh tò mò hỏi: " Tiểu Thiên...cánh tay hắn hẳn là không có vấn đề gì, sao các ngươi lại khẩn trương như vậy? Không phải chỉ là đánh nhau một trận thôi sao, có gì đặc biệt hơn người chứ."

Hắn cảm thấy rất không hiểu, mình đã từng đánh nhau rất nhiều, cho tới bây giờ cũng chưa cảm thấy có vấn đề.

Long tẩu ngơ ngác nhìn Xích Minh, vô thức nói: " Tiểu Thiên là con ta…ta..ta đương nhiên khẩn trương…"

Chuyện ngu ngốc như thế, cũng chỉ có Xích Minh mới có thể thốt ra khỏi miệng.

Long tẩu rất nhanh liền phản ứng lại, tiểu tử này quả thật là có chút khờ ngốc, bà cũng không so đo câu hỏi cho rõ ràng.

Xích Minh không khỏi nghĩ đến Lý Cường, đối với việc cảm tình hắn mơ hồ nhận thức, chẳng qua cũng chưa từng thể hội qua rõ ràng như bây giờ, hắn nói: " Nga, nguyên lai là như thế, Long tẩu, yên tâm đi, Tiểu Thiên không có việc gì đâu, ta cam đoan."

Long tẩu còn không hiểu rõ, có Xích Minh cam đoan, không còn chuyện gì phải sợ, cho dù là Tần Tiểu Thiên có giết chết tổng thống cũng sẽ không xảy ra chuyện gì.

Long tẩu thật sự là tinh bì kiệt lực, thuận miệng nói: " Cảm ơn ngươi, tiểu tử, ta nghỉ ngơi chốc lát."

Nàng căn bản không xem lời của Xích Minh là quan trọng, xoay người trở về phòng nằm xuống.

Mặc dù cảm thấy rất mỏi mệt, nhưng bà cũng không sao ngủ được, nghĩ đến Tiểu Thiên, trái tim tựa như bị treo giữa không trung, không cách nào được yên ổn.

Xích Minh ngồi trong phòng khách, dùng một ngón tay nâng cằm, không biết suy nghĩ cái gì, lại đột ngột phát ra một tiếng cười kỳ quái, may là Long tẩu không nghe được, nếu không còn tưởng rằng có miêu đầu ưng(cú mèo) đi vào nhà.

Một tiếng thảm hào vang vọng phòng câu lưu.

Tần Tiểu Thiên rốt cuộc cũng thức dậy.

Một tiếng tru này tồn tại trong lòng thật lâu, thương cảm hắn vẫn một mực không có cơ hội hô lên, cho nên mới vừa thanh tỉnh, hắn liền không ngừng điên cuồng hét lên.

Một viên cảnh dùng gậy xao xao cửa sắt của phòng câu lưu, không nhịn được quát: " Tiểu tử hỗn đản, hét cái gì mà hét…ngậm miệng!"

Tần Tiểu Thiên đột nhiên phát giác cánh tay bị gãy không còn đau nữa, thử nắm chặt nắm tay, cánh tay phảng phất ẩn chứa lực lượng vô cùng vô tận.

Hắn kinh ngạc cực kỳ, đứng dậy, toàn thân gân cốt phát ra tiếng vang răng rắc, đầu khớp xương như một lần nữa tìm được vị trí.

Hơi hoạt động thân thể một chút, cảm giác tựa hồ như mất đi lực khống chế với cơ thể, trong thân thể lưu động lực lượng vô cùng khó hiểu.

Tần Tiểu Thiên kinh ngạc không thôi, hắn không biết xảy ra chuyện gì.

Vặn vẹo cánh tay, Tần Tiểu Thiên rất nhanh đã xác định một điểm, cánh tay mình đã khỏi hẳn một cách khó hiểu, hơn nữa so với nguyên lai thì càng thêm rắn chắc có lực.

Hắn ôm đầu khổ sở suy nghĩ, đến tột cùng là nguyên nhân gì, làm cho thân thể phát sinh thay đổi như thế. Đầu mối duy nhất chính là sự đau đớn kỳ quái vừa rồi, còn có cảm giác giống như là cơn ác mộng.

Suy nghĩ thật lâu cũng không có đáp án, hắn nghĩ thầm: " Mặc kệ, cánh tay khỏe lại là được, nhìn xem đám cẩu kia có thể làm gì được ta?"

Ngoài cửa sắt phòng câu lưu phát ra một thanh âm, hai viên cảnh đi đến. Tần Tiểu Thiên ngẩng đầu quét mắt nhìn hai người một cái, đây là hai viên cảnh xa lạ, trong cục cảnh sát phần lớn nhân viên hắn đều cũng nhận thức, nhưng hai người có vóc người khôi ngô này cũng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy.

Trong đó có một viên cảnh nói: " Tay ôm đầu, ngồi xuống đất."

Tần Tiểu Thiên hiểu rõ ràng, đối phương là cho ngươi đến sửa trị mình. Lúc này thì không cách nào phản kháng lại, hắn lớn như vậy, nhìn thấy nhiều nhất chính là viên cảnh, cho nên rất rõ ràng đối phương muốn làm cái gì.

Cũng quả nhiên, viên cảnh kia bước lên một bước, nắm lấy cánh tay bó bột của hắn. Tên viên cảnh kia còng hai tay hắn lại một chỗ.

Nếu không có Xích Minh một lần nữa tái tạo khớp xương, vậy chỉ một lần này đủ làm cho Tần Tiểu Thiên phải chết.

Sau khi còng tay Tần Tiểu Thiên lại, tên viên cảnh kia có gương mặt hình chữ điền, trên mặt toát ra một tia cười lãnh khốc, nói: " Trương Khoát, là ngươi tới hay là ta tới?" Hắn nắm chặt tay, phát ra " lộng bá lộng bá" các đốt ngón tay vang lên răng rắc.

Trương Khoát đôi mắt thật nhỏ, mặt mày âm trầm, mái tóc thật ngắn, hắn âm hiểm cười nói: " Lão Mã, ngươi không cần khách khí như vậy, hắc hắc, ta biết tay ngươi đã sớm ngứa ngáy."

Lão Mã không chút dấu hiệu đã đánh một quyền vào trên lưng Tần Tiểu Thiên, quát mắng: " Ngươi cũng dám đánh cảnh sát!" Hắn vươn tay chụp lấy cánh tay bị thương của Tần Tiểu Thiên vặn mạnh.

Tần Tiểu Thiên không kịp đề phòng, bị một quyền đánh gục xuống đất, ngay sau đó cảm giác cổ tay bị vặn mạnh, hắn hiểu rõ người này muốn bóp cánh tay bị thương của mình, nếu không phải cánh tay đã khỏi hẳn, hắn tuyệt đối không chịu được sự đau đớn kịch liệt như vậy.

Tần Tiểu Thiên cho tới bây giờ còn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại, lão Mã đột nhiên tập kích, làm cho hắn không cách nào giãy dụa, may là hắn vẫn không nhúc nhích, bởi vì hắn còn không biết mình mình có bao nhiêu lợi hại.

Làm cho lão Mã phẫn hận chính là ánh mắt cực độ miệt thị của Tần Tiểu Thiên, vô luận dùng thủ đoạn nào đánh hắn, Tần Tiểu Thiên vẫn mang ánh mắt không chút sợ hãi.

Trương Khoát ở một bên âm dương quái khí nói: " Lão Mã, đã sớm nghe tiểu tử này là một con lừa cứng đầu, đặc biệt quật cường, hắc hắc, thế nào? Có muốn hỗ trợ hay không?"

Lão Mã tựa hồ bị chọc giận, sắc mặt hắn đỏ bừng, ác hung hăng nói: " Mẹ kiếp, nếu ta không thể làm cho tiểu tử này kêu cha gọi mẹ…ta con mẹ nó sẽ không mang họ Mã…ta.."

Tần Tiểu Thiên nhàn nhạt tiếp theo một câu: " Không họ Mã…vậy họ trư…dù sao đều là súc sinh!"

Hắn đã nhận thấy được mình không sợ bị đánh, lá gan nhất thời lớn lên, nói chuyện càng thêm không chút kiêng kỵ.

Trương Khoát và lão Mã hai người đều bị Tần Tiểu Thiên chọc tức đến hồ đồ, làm viên cảnh nhiều năm như vậy, tù phạm cuồng vọng tự đại bọn họ đã thấy nhiều, nhưng người cuồng ngạo như Tần Tiểu Thiên, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Lão Mã rút ra cây gậy cảnh sát giắt ngay thắt lưng, đánh liên tục lên đầu Tần Tiểu Thiên, mắng: " Được! Ta sẽ làm cho ngươi phải nuốt lời nói về! Ta sẽ làm cho ngươi hối hận đã đi tới trên đời này!"

Lá gan Tần Tiểu Thiên càng lúc càng lớn, bởi vì hắn phát giác gậy đánh trên người, cơ thể tựa hồ chỉ lay động như chiếc lá rơi, một chút cảm giác đau đớn cũng không có.

Hắn âm thầm nghi hoặc, chẳng lẽ thống khổ lúc trước làm cho tất cả các dây thần kinh đều chết lặng rồi? Nếu không phải thân thể đột nhiên phát sinh biến hóa, thì tự mình không phải là bị hai viên cảnh này đánh cho tàn phế đi.

Tần Tiểu Thiên càng nghĩ càng hận, ánh mắt hắn lấp lánh nhìn chằm chằm lão Mã, vẻ mặt không phục, vẻ mặt phẫn nộ.

Trương Khoát dùng đôi mắt nhỏ gắt gao nhìn chằm chằm Tần Tiểu Thiên, trong lòng phi thường giật mình, uy lực của gậy cảnh sát hắn rất rõ ràng, thủ pháp của lão Mã rất độc, người bình thường căn bản chịu không được đả kích như vậy, kỳ quái chính là Tần Tiểu Thiên tựa hồ không một chút quan tâm, chẳng lẽ hắn không sợ đau đớn?

Hắn lặng lẽ rút ra một cây gậy kích điện cao áp.

Xích Minh đúng lúc này ẩn thân tới, vừa nhìn thấy lão Mã quơ gậy, mặt mày dữ tợn đánh Tần Tiểu Thiên…

3. Q.1 - Chương 3: Tiểu Tử Kiêu Ngạo

Xích Minh không động thủ, hắn không lo lắng Tần Tiểu Thiên bị đả thương, có thần dịch lực của hắn hộ thể, thì chuyện ấu đả như vậy căn bản không có tác dụng gì, chẳng là hắn rất khó chịu với hai người này.

Trương Khoát dùng cây gậy kích điện cao áp chạm mạnh vào phần eo Tần Tiểu Thiên, " xuy, xuy" một trận hồ quang hiện lên, Tần Tiểu Thiên cũng đứng thẳng lên, hắn lạnh lùng nói: " Thao ngươi...thao ngươi cả nhà không chết tử tế được...phi!"

Lời này làm cho hai người kia giận điên lên, lão Mã quát: " Ta..ta giết tiểu tử ngươi, ta muốn giết ngươi!"

Xích Minh không nhịn được cười, khí diễm kiêu ngạo của tiểu tử kia làm cho hắn rất thưởng thức, hắn cảm giác được Tần Tiểu Thiên này có một chút tà khí, bất quá trình độ tà khí còn quá xa không đạt được tới yêu cầu của hắn, hắn hy vọng tiểu tử kia có thể kiêu ngạo hơn chút nữa, như vậy mới có ý tứ.

Lão Mã dùng hết khí lực toàn thân, hung hăng một gậy nện trên trán Tần Tiểu Thiên " Khách" một thanh âm vang lên, cây gậy rắn chắc kia gãy làm hai đoạn.

Cái trán của Tần Tiểu Thiên bị đập bể, khớp xương của hắn được tái tạo qua lần nữa, nhưng da thịt lại không cứng cỏi như vậy.

Một đạo huyết tuyến từ trên trán chảy xuống, Tần Tiểu Thiên đưa lưỡi liếm liếm máu tươi chảy qua bên mép, tâm tình của hắn lại rất tốt, mới vừa rồi hắn còn tưởng rằng mình chết chắc, nhưng lại phát hiện chẳng qua là bị vỡ trán, lá gan không khỏi càng lúc càng lớn.

" Lão Mã, không đúng a, quỷ đã trùm lên thân tiểu tử này rồi?"

Thanh âm của Trương Khoát có chút run rẩy, trong lòng càng ngày càng khẩn trương, giống như đang sợ hãi chuyện trước mặt.

Tần Tiểu Thiên nhe răng cười một tiếng, một dấu hiệu chưa xuất ra, thì trán của hắn đánh mạnh vào mũi lão Mã " khách sát" một thanh âm vang lên, chỉ nghe lão Mã kêu lên thảm hào: " Ngao.." Xương lỗ mũi của hắn bị Tần Tiểu Thiên ngạnh sanh tạp bể, đau đến phải dùng hai tay bụm mũi, lăn lộn trên mặt đất.

Tần Tiểu Thiên một chiêu này ngoài dự đoán mọi người, Xích Minh nhịn không được vỗ tay kêu hay, trong lòng hô to quá đã.

Tần Tiểu Thiên nhếch miệng cười nói: " Ngươi đánh ta nhiều như vậy, ta chỉ một cái..đã có cái bộ dạng ngu ngốc như vậy, ha ha!" Hắn không chút kiêng kỵ cười lớn.

Trương Khoát móc súng lục ra nhắm ngay hắn quát: " Tiểu tử, đừng tới đây, nếu không ta giết ngươi!" Vừa mới dứt lời, đột nhiên phát giác hai tay không cách nào khống chế, không khỏi hoảng sợ kêu to.

Lão Mã đau đến cả người phát run, tiếp theo nhìn thấy một màn mà cả đời hắn khó quên.

Chỉ thấy Trương Khoát kêu lên quái dị, một tay liều mạng ngăn cản, một tay cầm lấy cây súng từ từ từng chút một hướng mũi súng chĩa xuống bắp đùi mình.

Chỉ nghe Trương Khoát khàn cả giọng kêu lên: " Không nên a!"

Lão Mã sợ đến trái tim cơ hồ bạo liệt, cảnh tượng này quá quỷ dị rồi.

" Phanh!"

" Ngao..."

Một phát súng bắn vào trên đùi Trương Khoát.

Trương Khoát tru lên nói: " Không nên a!" Cây súng kia lại giơ lên, lần này là nhắm ngay bắp đùi của lão Mã.

Tần Tiểu Thiên cũng trợn tròn mắt, hắn không hiểu hai người này đang làm cái gì. Ngay sau đó lại một tiếng súng vang lên, lão Mã còn chưa rõ ràng là chuyện gì xảy ra, đã " phác thông" một tiếng ngồi bệch xuống đất.

Trương Khoát bị một cỗ lực lượng vô hình khống chế, trơ mắt bắn lão Mã một phát, ngay sau đó cỗ lực lượng kia đột nhiên biến mất, hắn cũng té ngã trên mặt đất.

Lão Mã và Trương Khoát hai người quay mặt nhìn nhau, hai miệng đồng thanh thảm hào: " Ngao…"

Xích Minh nâng cằm cười lên một trận, trong lòng nói thầm: " Hai con thỏ chết này cũng quá yếu đi, may là không có động thủ chơi đùa hai người bọn họ, nếu không cẩn thận giết chết bọn họ, vậy không hay, chơi không vui…di, tiểu tử này thật là thông minh a."

Tần Tiểu Thiên ngã nằm trên mặt đất, làm bộ hôn mê đi.

Tiếng bước chân lung tung vang lên, tiếng súng kinh động viên cảnh bên ngoài. Sau khi mở ra cửa sắt của phòng câu lưu, bốn viên cảnh chạy vào trợn mắt há hốc mồm

Chỉ thấy hai tay Tần Tiểu Thiên bị còng ngược ra sau lưng đang nằm trên mặt đất, đã hôn mê đi, trên trán còn chảy máu, y phục trên người rách rưới không chịu nổi. Còn hai viên cảnh đang ngồi, một viên cảnh tay trái bụm mũi tay phải bụm bắp đùi, còn viên cảnh kia tay cầm súng một tay ôm chân, hai người liên tục thảm hào, tình hình trong phòng thật vô cùng quỷ dị.

Một viên cảnh nói: " Mã đội trưởng, các ngươi…"

Lão Mã mở miệng mắng to: " Các ngươi bị mù sao, không nhìn thấy ta bị thương…tê….nhanh, nhanh gọi xe cứu hộ…Trương Khoát, ta thao mẹ của ngươi…dám dùng súng bắn ta!"

Trương Khoát đau đến nước mắt uông uông, hắn cũng giận đến điên lên, tru lên nói: " Mã Đại Pháo! Ta thao mẹ của ngươi…không phát hiện ta cũng bị súng bắn…a! Gặp quỷ!" Hắn làm sao cũng không hiểu là lực lượng gì để cho hắn mất đi khống chế, trong tâm lý vừa kinh vừa sợ, càng nhiều hơn chính là khó hiểu, so sánh với gặp quỷ càng kỳ quái, căn bản không cách nào giải thích.

Bốn viên cảnh chạy vào thật sự không rõ trạng huống, viên cảnh cầm đầu nói: " Mau gọi xe cứu hộ!" Rồi trong sự vội vàng không ai xem thử Tần Tiểu Thiên còn sống hay chết.

Rất nhanh, trong phòng câu lưu chỉ còn lại một mình Tần Tiểu Thiên, hắn chậm rãi xoay người đứng lên, khóe miệng lộ ra tia cười, mặc dù hắn không biết vì sao Trương Khoát nổi điên nổ súng, nhưng trong đó nhất định có sự huyền bí.

Hắn quan sát căn phòng câu lưu không lớn bao nhiêu một hồi lâu, thở dài: " Có lẽ là lão thiên gia đã giúp ta."

Tần Tiểu Thiên không có khả năng tìm được dấu vết nào, với năng lực của Xích Minh, cho dù là một đại cao thủ Phân Thần kỳ, cũng không thể phát giác được nơi ẩn thân của hắn.

Xích Minh thiếu chút nữa là xông lên cho hắn một bạt tay, nghĩ thầm: " Mẹ kiếp, là lão nhân gia ta đang giúp ngươi…có quan hệ gì với lão thiên gia, hừ hừ, dám bất kính đối với lão nhân gia ta, hảo tiểu tử, nhìn xem sau này lão nhân gia ta làm sao sửa trị ngươi." Hắn mỉm cười, lặng yên biến mất.

Tần Tiểu Thiên dùng sức một chút, chỉ nghe một tiếng vang thanh thúy, chiếc còng tay bằng sắt liền vỡ làm hai đoạn, hắn trợn mắt há hốc mồm nhìn hai vòng kim khí trên cổ tay, vết gãy như bị chém đứt, trong lòng không khỏi rối loạn.

Từ nhỏ hắn luôn khát vọng có được lực lượng của siêu nhân, cũng một mực không ngừng kiên trì tự huấn luyện mình, hắn thích nhất là võ tự do, nhưng cho tới bây giờ vẫn hy vọng xa vời mình sẽ có được lực lượng lớn như thế, cũng không nghĩ tới tự mình có thể chịu đựng được sự hành hung như vậy mà còn không bị thương, điều này hết thảy hoàn toàn ngoài dự liệu của hắn.

Qua thật lâu, hắn mới dần dần tỉnh táo lại, chuyện làm thứ nhất là kiểm nghiệm xem mình rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại. Hắn chế trụ vòng sắt trên cổ tay, dùng sức bóp mạnh, " khách bá" một tiếng, vòng sắt trên cổ tay bị ngạnh sanh gãy đoạn. Hắn đặt mông ngồi dưới đất, nghĩ thầm: " Tiểu Thiên ta thành yêu quái rồi! Còng tay cũng có thể bóp vỡ, mẹ kiếp, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Ngay sau đó, hắn phát hiện ra một chuyện càng không thể tưởng tượng nổi, vết thương trên người hoàn toàn khép lại, chỉ lưu lại một ít vết máu trên da tay. Hắn sợ đến không biết làm thế nào cho phải, qua một

hồi lâu, mới trầm tĩnh lại, dù sao bộ dáng bây giờ so sánh với nguyên lai thì vẫn tốt hơn.

Hắn dùng sức đánh một quyền vào mặt đất, mặt đất phát ra âm thanh vỡ vụn, một quyền này làm ặt đất chấn ra vô số vết rạn nứt. Bất quá một quyền này cũng bại lộ da thịt hắn không được cứng rắn như cốt cách, các đốt ngón tay cũng bị phá ra, nhìn qua huyết nhục mơ hồ.

Tần Tiểu Thiên chậm rãi lau đi vết máu, hắn đang nghĩ muốn kêu to lên, dùng tiếng kêu phát tiết sự vui sướng trong lòng và nỗi bất an, cửa sắt của phòng câu lưu mở ra, hai viên cảnh đứng ở bên ngoài, trong đó có một người nói: " Tần Tiểu Thiên, đi ra."

Đi tới phòng tra hỏi, Tần Tiểu Thiên kéo ghế ngồi xuống.

Viên cảnh tra hỏi là người quen, viên cảnh ngồi bên cạnh thì ghi chép, còn lại là cảnh giáo vừa mới tốt nghiệp thì là người mới.

Tần Tiểu Thiên dương dương tựa lưng vào ghế, nhìn còng sắt vừa mới bị còng trở lại, trong lòng đang suy nghĩ nếu muốn bóp vỡ còng tay này, có thể là rất dễ dàng hay không?

Viên cảnh kia hỏi: " Tính danh?"

Trong lòng Tần Tiểu Thiên tức giận, luật lệ sáo rỗng này thật sự làm cho người ta thấy phiền, nhưng nể mặt mũi người quen, hắn vẫn chịu phối hợp.

Viên cảnh kia nói: " Tần Tiểu Thiên, ngươi phạm tội làm tổn thương người khác, bị câu lưu chính thức, ký tên đi."

Tần Tiểu Thiên mới biết không phải tra hỏi, mà là chính thức bắt giữ, hắn chậm rãi đứng dậy, ký tên mình.

Lúc bị giải lên xe cảnh sát thì Tần Tiểu Thiên biết được là không đúng, bởi vì xe cảnh sát chính là xe chuyên dụng của ngục giam, hắn từ trên bảng xe nhìn ra, nhưng không cách nào phản kháng, nhớ tới ánh mắt lo lắng của cha mẹ, hắn chỉ có thể bất đắc dĩ bước lên xe.

Xích Minh lặng yên trở lại nhà của Tần Danh, nhìn thấy Long tẩu ngồi trong phòng khách, bà không làm sao ngủ được, không thể làm gì khác hơn là chờ Tần Danh trở về.

Xích Minh từ trong phòng đi ra, cười hì hì nói: " Tiểu Thiên của các ngươi không có chuyện gì đâu, tốt lắm thôi."

Trong lòng Long tẩu rất khó chịu, ánh mắt bà nhìn Xích Minh giống như nhìn một đứa trẻ ngu ngốc đáng thương, nói: " Ai, chỉ mong…chỉ mong Tiểu Thiên không có việc gì."

Xích Minh đặt mông ngồi trên chiếc ghế đơn, thật lớn tiếng nói: " Long tẩu, yên tâm đi, ta là thầy tướng số nga. Tính mạng của hắn không tệ, có quý nhân giúp đỡ, hắc hắc." Hắn lộ ra một tia cười thần bí, thầm nghĩ: " Đúng thật là quý nhân a, con thỏ nhỏ đó đúng là được đại ma tôn bảo vệ…ân, còn phải giữ bí mật, tiết lộ ra sẽ chơi không vui."

Trong đầu Long tẩu một mảnh hỗn loạn, trong lòng bà khẩn trương, cũng không để ý tới Xích Minh nói những gì, đứng dậy nói: " Ta đi làm nóng một ít thức ăn, ai, lão Tần còn chưa có ăn cơm."

Xích Minh tựa vào lưng ghế sa lon, ngón tay nhẹ nhàng xao đấm vào bắp đùi, trong lòng đang suy nghĩ về tư chất của Tần Tiểu Thiên.

Đối với việc cải tạo thân thể của Tần Tiểu Thiên hắn coi như cũng hài lòng, nhưng hắn cảm giác được tiểu tử kia cũng không thông minh lắm, để cho hắn tu hành tựa hồ như vẫn còn kém một chút.

Xích Minh đúng là một người tâm cao khí ngạo, hắn suy nghĩ hồi lâu, trong lòng có chủ ý: " Tư chất không tốt, không tốt thì cải tạo, trên đời này có thứ gì có thể làm khó được lão Xích ta chứ."

Trong thủ trạc tìm kiếm một lát, Xích Minh đắc ý cười, hắn tìm được mấy linh đan, cũng là có được từ trong tay của đại ca Lý Cường, có chuyên môn đặc biệt dùng để tăng trưởng linh trí Thiên Linh Tử, đó là linh dược tuyệt thế của Phật tông, ngoài ra còn có một ít Thất Tập Đan.

Xích Minh thầm nghĩ: " Coi như tiểu tử kia đúng là kẻ ngu ngốc, nhưng có Thiên Linh Tử, cũng hẳn có thể làm cho linh trí mở rộng ra, huống chi tiểu tử kia cũng không ngu ngốc cho lắm...may mắn từ chỗ đại ca lấy được không ít bảo bối, bằng không thật đúng là phí nhiều công sức."

Tần Danh từ ngoài cửa đi vào, sắc mặt phi thường khó coi, phảng phất như già đi mười tuổi, hắn không để ý tới Xích Minh, đi tới trước sa lon chán nản ngã ngồi xuống, ôm đầu, bộ dáng vô cùng mệt mỏi uể oải.

Lực cảm ứng của Xích Minh rất mạnh, hắn phát giác lão Tần đang trộm khóc, đối với hắn mà nói, khóc là một loại tâm tình rất kỳ quái, bởi vì cho tới bây giờ hắn không có khóc qua. Hắn lẳng lặng quan sát, tâm tình biến hóa như vậy làm cho hắn cảm thấy rất hứng thú.

Long tẩu bưng cơm và thức ăn lên, vội vã từ trong phòng bếp đi ra, khẩn trương hỏi: " Lão Tần...thế nào rồi?"

Tần Danh lặng lẽ dùng tay lau đôi mắt, hắn không dám ngẩng đầu, thấp giọng nói: " Tạm thời còn chưa có tin tức gì, bà...sao còn chưa chịu nghỉ ngơi...khái khái..."

Xích Minh thú vị phát hiện, Tần Danh đang nói dối, suy nghĩ một chút, hắn hiểu được, Tần Danh ước chừng không muốn làm cho Long tẩu lo lắng, mới cố ý nói cho nhẹ đi.

" Chẳng lẽ đây lại là tình cảm?" Xích Minh suy tư, ngẫm lại đại ca Lý Cường, hắn từ từ có chút hiểu được, đây chính là biểu hiện giữa hai vợ chồng, làm cho hắn càng ngày càng cảm thấy hứng thú.

Động tác của Long tẩu rõ ràng trở nên cứng ngắc, bà không có tiếp tục hỏi tới, chỉ đặt thức ăn xuống trước mặt Tần Danh, nói: " Lão Tần, ăn cơm đi, đừng để quá mệt mỏi."

Tần Danh gật đầu, hắn vẫn không dám nhìn Long tẩu, cầm chén cơm và lại vài miếng.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Tần Danh đặt chén cơm xuống, cầm lấy điện thoại: " Uy, là ta." Sắc mặt của hắn càng ngày càng trắng bệch.

Long tẩu không còn đứng nổi, chậm rãi ngồi xuống chiếc ghế gỗ.

Xích Minh căn bản không cần vận công, thanh âm trong điện thoại rõ ràng vang lên, trong lòng hắn âm thầm tự nhủ, ngục giam là chỗ gì? Tần Tiểu Thiên tiến vào ngục giam rồi...nhìn thần thái của lão Tần, ngục giam tựa hồ không phải là địa phương gì tốt đẹp, hắn cảm giác phải tìm thời gian tới xem, có Ma Tôn như hắn chiếu cố, Tần Tiểu Thiên cho dù muốn chết cũng vô cùng khó khăn.

Tần Danh đặt điện thoại xuống, ngơ ngác nhìn thức ăn trên bàn, không còn chút khẩu vị nào.

Vợ chồng hai người nhìn nhau không nói gì.

Xích Minh có chút cảm động vì tình yêu thương con của hai vợ chồng, nhịn không được hỏi: " Tiểu Thiên đối với các ngươi rất trọng yếu?"

Lời này hỏi ra không phải là si ngốc, cũng không phải Xích Minh ngu dại, mà là hắn chưa từng có kinh nghiệm của cuộc sống nhân gian, nên đối với tình cảm của thế tục giới một chút cũng không hiểu rõ.

Tần Danh cùng Long tẩu khổ sở gượng cười, người này mặc toàn y phục sang trọng, khí phái của một công tử, lại anh tuấn tiêu sái, hết lần này tới lần khác nói ra những lời như không có suy nghĩ, miệng không ngớt lao thao, há mồm là nói hưu nói vượn.

Tần Danh làm gì còn khí lực tức giận với hắn, chỉ là gật đầu không nói lời nào.

Xích Minh nói: " Các ngươi không còn cách nào cứu hắn?"

Một câu này lại càng nói nhảm, Tần Danh vợ chồng vì cứu con, sầu lo không biết làm thế nào cho phải, nếu có biện pháp, còn ngồi trong nhà chờ đợi hay sao?

Vợ chồng hai người bất đắc dĩ nhìn hoạt bảo này, một hồi lâu, Tần Danh nói: " Chúng ta không có quyền cũng không có tiền, ta lại đắc tội với rất nhiều người, những người có thể nhờ vả cũng đã tìm rồi...ta còn làm được gì đây?"

Xích Minh nghiêng đầu suy nghĩ, nói: " Tiền..tiền thì ta có...còn quyền là cái thứ gì?"

Tần Danh không nói chuyện, nghĩ thầm: " Cũng quả nhiên là một công tử có tiền…hắn không biết quyền lực là gì? Đây là người nào a?"

Xích Minh nhìn thấy Tần Danh không nói lời nào, tiện tay từ trong thủ trạc lấy ra một bao tiền lớn, nói: " Cái này cho ngươi cầm đi sử dụng, không đủ ta cho thêm nữa."

Tần Danh và Long tẩu nhất thời trợn tròn mắt, hai người rõ ràng nhìn thấy, trong tay Xích Minh đã trống rỗng xuất hiện một bao tiền cùng ngân phiếu.

Tần Danh dùng sức nhu nhu đôi mắt, hắn không phải bị bao tiền cùng ngân phiếu làm sợ hãi, mà là đột nhiên bao tiền xuất ra làm sợ ngây người, hắn đã từng làm qua hình cảnh nhiều năm, ánh mắt không giống như…rõ ràng bao tiền đó là trống rỗng xuất hiện.

Tần Danh bất khả tư nghị nói: " Điều này sao có thể?" Trong giây lát ý thức được Xích Minh không phải người bình thường.

Đây là một xấp ngân phiếu, là cả ngàn nguyên, chừng hơn hai mươi vạn, trong thủ trạc của Xích Minh có loại ngân phiếu này, hắn nhìn thấy Tần Danh không nói lời nào, còn tưởng rằng không đủ, liền trở tay lại hơn mười vạn xuất hiện trong tay.

Tần Danh vợ chồng hoàn toàn sợ ngây người, ngay cả lão viên cảnh như Tần Danh mà cũng khiếp sợ không thôi, Long tẩu thì càng không cần nói, hai mắt trợn lên, hôn mê bất tỉnh, thân thể lại gục ra phía ngoài. Xích Minh nhẹ nhàng vung tay lên, Long tẩu lăng không bay tới nằm trên ghế sa lon.

Tần Danh cả kinh đến tay chân tê dại, hắn bật dậy, chỉ vào Xích Minh, hai mắt trừng lên giống như sắp rớt..lắp bắp nói: " Ngươi…đúng vậy… phải là người a…" Hắn muốn nói: " Ngươi là người nào" nhưng lời đến bên mép thì trở thành " Ngươi a người a.", căn bản là nói không rõ ràng.

Xích Minh nháy nháy đôi mắt, gương mặt tuấn mỹ tràn đầy vẻ cười vui, trong lòng hắn cảm thấy thật sảng, ngón tay cái co lại chỉ vào mũi mình nói: " Ta là đại ma đầu độc nhất vô nhị…ân, không đúng, là ma đầu thứ ba..ai, không đề cập tới chuyện này…" Ngẫm lại thì thương tâm, từ khi cùng Lý Cường đi tu thần, đời này cũng biết không còn cơ hội thành đại ma tôn nữa, trong tâm lý hắn có chút không cam lòng.

Tần Danh dù sao cũng khác với người bình thường, thân là một lão hình cảnh, càng nguy hiểm thì càng thanh tỉnh, hắn đột nhiên tỉnh ngộ lại, nếu như Xích Minh có ác ý, hắn cũng sẽ không đưa tiền ra, cũng sẽ không cứu trợ hắn, hắn kiệt lực bình tức tâm tình kinh hoàng, thanh âm thoáng run rẩy nói: " Ngươi muốn thế nào?"

Ngón tay cái của Xích Minh vẫn chỉ vào mũi mình, hắn chớp ngón tay cái lên nói: " Có lão nhân gia ta ở đây, con của ngươi nhất định không có việc gì, yên tâm được rồi."

Ánh mắt của Tần Danh và Long tẩu thật sợ hãi, khiến cho Xích Minh phi thường đắc ý, hưng phấn vô cùng không nhịn được cười ha ha lên.

Tần Danh không nghĩ ra tại sao Xích Minh lại phải giúp chính mình, nghi ngờ hỏi: " Ngươi…ngươi tại sao phải giúp ta?" Hắn dần dần bình tĩnh trở lại, bệnh nặng thì phải đi chạy thầy, vì con hắn mà có thể làm ra hết thảy, coi như Xích Minh là ma quỷ, hắn cũng thừa nhận.

Xích Minh hì hì cười nói: " Hắc hắc, chỉ là chơi đùa cho vui thôi."

Tần Danh thiếu chút nữa muốn hộc máu, người này không ngờ là chỉ vì chơi đùa, bất quá vì chuyện của con, hắn cũng liều mạng, Xích Minh đột nhiên toát ra khả năng có thể giúp hắn, Tần Danh giống như là người chết đuối quơ được cọng cỏ cứu mạng, vô luận như thế nào cũng phải nắm bắt cho được.

Hắn nói: " Sao ngươi lại giúp ta? Kẻ đối đầu của ta luôn muốn giết chết ta…con của ta là đối tượng cho hắn trút giận, ai, tiểu tử kia tuổi còn trẻ…nhịn không được a."

Xích Minh vừa cười vừa nói: " Nga…lão tử gây họa, con chịu tội, ha ha, không có việc gì nữa rồi, chân của Long tẩu cũng là bị liên lụy phải không?"

Đây là nỗi đau trong lòng Tần Danh nhiều năm, hắn thở dài nói: " Lúc ta còn trẻ đắc tội rất nhiều người, ai, ngươi nói không sai, nàng thật là bị ta liên lụy, thiếu chút nữa ngay cả mạng cũng không giữ được."

Long tẩu tỉnh lại, còn chưa nghe rõ Xích Minh nói gì, vừa nhìn thấy bàn tay hắn phát sáng, đôi mắt lại trợn lên ngất đi.

Tần Danh cũng nói không rõ là mình có tâm tình thế nào, dù sao đã rối loạn thì cứ rối loạn, hắn dứt khoát không nói được một lời, muốn nhìn xem thủ đoạn của Xích Minh.

Xích Minh nâng lên một chân của Long tẩu, chỉ nghe " khách bá khách bá" một trận âm thanh vang lên, xương đùi của bà vỡ thành phấn vụn, không tới một giây đồng hồ lại lần nữa tổ hợp.

Trong mắt Tần Danh, cũng chỉ nhìn thấy chân của Long tẩu lóe sáng một chút, Xích Minh đã dừng tay, chỉ nghe hắn cười hì hì nói: " Có chút đau, nhưng là tốt rồi."

Tần Danh căn bản không còn kịp ngăn cản, cũng không có năng lực ngăn cản, hắn đối với thủ đoạn của Xích Minh cũng nửa tin nửa ngờ, nhưng tận mắt nhìn thấy tất cả làm cho hắn khó thể phân bua, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn xem.

Xích Minh vỗ vỗ tay, tiêu sái nói: " Được rồi, ta cam đoan Long tẩu chạy còn nhanh hơn ngươi, ha ha."

" A...di..." Long tẩu hét rầm lên, bà cảm giác một chân giống như đang bị thiêu đốt, quả thật đau tận xương cốt, nhưng vừa mới hét lên, chân đã không còn đau nữa, bà vuốt bắp chân, kinh nghi nói: " Chân của ta...làm sao vậy?" Bà ngẩng đầu nhìn thấy vẻ mặt của Xích Minh đang cười với vẻ tà khí, không khỏi hướng bên ghế sa lon di động một chút, nắm lấy cánh tay Tần Danh, nói: " Hắn...hắn..."

Tần Danh an ủi nói: " Đừng sợ, hắn nói có thể trị lành chân của bà..."

Long tẩu vội vàng nói: " Không cần..."

Xích Minh giở khuôn mặt tươi cười nói: " Nói không cần...thì cũng trị rồi! Chân của ngươi đã chữa hết, hắc hắc, lão Xích ta nói chuyện luôn có uy tín, không tin ngươi cứ thử đi vài bước."

Tần Danh mặc dù không tin, nhưng vẫn ôm một tia hy vọng, cũng nói: " Thử một lần...đi thử một chút xem sao..."

Long tẩu làm sao mà tin tưởng, bà do dự một chút, đứng dậy, vừa bước thử một bước, liền cảm giác không đúng. Thói quen nguyên lai mỗi khi bước đi, đột nhiên thay đổi, dĩ nhiên bà không thể bước đi được nữa.

Xích Minh nói: " Lão Tần, ngươi dìu bà ta đi, sẽ tốt hơn nhanh thôi."

Tần Danh vội vàng tiến lên, dìu Long tẩu đi lại vài bước trong phòng, lúc này mới buông tay. Long tẩu tựa hồ còn chưa dám tin tưởng chính mình, bà cố gắng điều chỉnh bước chân, từ từ, trên mặt tràn đầy nước mắt, trên đời này thật sự đã xuất hiện kỳ tích.

[/AN]

4. Q.1 - Chương 4: Thủ Đoạn Xích Minh

Long tẩu không để ý hết thảy quỳ gối trước người Xích Minh, lên tiếng khóc ròng nói: " Xin cứu hài tử của ta đi!"

Rốt cuộc bà đã tin năng lực của Xích Minh.

Xích Minh cảm thấy có chút ngoài ý muốn, Long tẩu vừa tin tưởng thì ý niệm đầu tiên trong đầu là muốn cứu con? Hắn không hiểu lắm, nhưng hai tay cũng xòe ra, nói: " Ta vốn là muốn cứu hắn đó a."

Tần Danh cũng quỳ xuống, nói: " Chỉ cần ngươi có thể cứu con của ta, Tần Danh nguyện ý làm thân trâu ngựa cho ngươi!"

Tần Danh đã nản chí ủ rũ tới cực điểm, vì cứu con, ở bên ngoài đã đụng chạm bao nhiêu người, người có năng lực thì không chịu giúp hắn, còn người chịu giúp thì cũng chỉ là người bình thường lại không có năng lực để giúp, vì không muốn làm cho Long tẩu thương tâm, hắn chỉ có thể đem hết thảy chôn dấu trong lòng, tự một mình cam chịu.

Xích Minh vui vẻ cười to: " Di, thật sự là thông minh a, ta đã cam đoan mấy lần, rốt cuộc cũng chịu tin tưởng, đứng lên, đứng lên đi, dát dát..."

Tiếng cười của hắn giống như có con cú mèo tiến vào nhà, làm cho người ta cảm thấy lông tóc đựng đứng, Tần Danh và Long tẩu lúc này tâm thần kích động, cho nên không hề có cảm giác.

Xích Minh nói: " Được rồi! Ta đi xem con của ngươi một chút, nga, được rồi, tiền ở đây các ngươi cứ dùng trước, không đủ thì hỏi ta, hắc hắc, lão Xích ta cái gì cũng có."

Trơ mắt nhìn Xích Minh biến mất trong không khí, Tần Danh và Long tẩu toàn thân đều mềm nhũn, trong lòng hai người chỉ có một ý niệm trong đầu: " Người này...hắn không phải người."

Ngục giam Hô Quan đúng một khu nhà ngục giam trung hình của Hải Châu Thị, chuyên môn giam giữ những trọng phạm giết người cướp bóc, Tần Tiểu Thiên bị đưa tới ngục giam này.

Tần Tiểu Thiên tiến vào ngục giam thì đã ba giờ chiều, không trải qua bất cứ thủ tục gì, hắn đã bị giam vào một căn phòng tối đen.

Hắn ngồi xuống góc tường, trong lòng vẫn đang suy nghĩ về biến hóa của thân thể mình.

Trong phòng tối đen, không có cửa sổ, cũng không có ngọn đèn, khí hậu mùa thu thật lạnh, hắn chỉ mặc một bộ màu đen đỏ giao nhau, lại còn có màu tím đậm, ngồi ở góc phòng không có ánh sáng, nhìn như là một bóng quỷ.

Dần dần, Tần Tiểu Thiên thích ứng với bóng tối của gian phòng. Bởi vì hắn vừa mới được Xích Minh cải tạo qua, thân thể vẫn còn đang biến hóa kịch liệt.

Thời gian trôi qua từng chút một, thân thể hắn rất nhanh thích ứng với cốt cách đã được cải tạo, trở nên từ từ cường hãn.

Cảm giác đói bụng càng ngày càng mạnh, đoàn thần dịch lực ẩn giấu trong ngực bụng hắn vẫn không thể hấp thu, cho nên cũng cần phải hấp thu thức ăn để bổ sung cho thân thể, nhưng hắn biết, không có người nào mang thực vật gì cho hắn, đối phương đang dùng phương pháp này để hành hạ mình, không cho ăn cũng là một loại thủ đoạn đáng sợ.

Cơn đói kích thích làm hắn đứng ngồi không yên, Tần Tiểu Thiên cho tới bây giờ còn chưa nghĩ tới, đói bụng lại khó chịu như thế, tới nửa đêm, hắn cảm giác được cả người run rẩy, trong bụng phảng phất có vô số con trùng đang cắn xé, vậy so sánh với việc đánh cho hắn một trận còn khó chịu hơn nhiều.

Trong lúc hắn sắp sửa không chịu được nữa, thì đoàn thần dịch lực nơi ngực bụng bộc phát lên, vì cơ thể bị kích thích cồn cào làm kích động đoàn thần dịch lực kia.

Tần Tiểu Thiên sợ hãi trợn to hai mắt, trong căn phòng nhỏ tràn đầy bóng tối, toàn thân lóe ra quang hoa màu vàng, ở trong phòng nhỏ một mảnh quang minh. Tần Tiểu Thiên cũng không phải là không tự hỏi, trong đầu chỉ có một ý niệm trong đầu: " Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Kim mang chói mắt càng ngày càng thịnh, từ từ, cơn đói của Tần Tiểu Thiên dần dần biến mất, phảng phất như có lực lượng vô cùng vô tận sung nhập vào trong cơ thể, loại thư thích cực độ này làm cho hắn phi thường hưởng thụ.

Ước chừng sau một phút đồng hồ, kim mang từ từ tiêu tán, trong phòng nhỏ lại lâm vào trong bóng tối, Tần Tiểu Thiên hoàn toàn trầm tĩnh lại.

Một cỗ mùi thơm cô đặc hơn cả thực vật phiêu tán ra, Tần Tiểu Thiên kinh ngạc hít hít mũi, hắn ngửi thấy được một hương thơm của thịt bò nướng, còn có mùi thơm của cơm.

Bởi vì đã thích ứng với bóng tối của căn phòng nhỏ, hắn có thể nhìn thấy hết thảy chung quanh, mặc dù không rõ ràng như ban ngày, nhưng đủ để nhìn thấy tất cả đồ vật.

Trên mặt đất đặt một chén thịt bò nướng, lại một chén cơm lớn, một chén canh lớn còn có một đôi đũa, những thứ này không biết từ đâu toát ra.

Tần Tiểu Thiên có thể xác định, cửa phòng không có mở ra, cũng không có ai tới, vậy cơm tuyệt đối là trống rỗng xuất hiện, hắn không khỏi lông tóc dựng đứng.

Tần Tiểu Thiên toàn thân sợ hãi, việc này thật sự quá quỷ dị, liên tưởng đến thân thể phát sinh biến hóa, hắn biết nơi này nhất định có vấn đề gì, nhưng lại không rõ vấn đề từ nơi nào xuất ra, những việc này đều siêu ra ngoài tưởng tượng của hắn, hắn không cách nào lý giải.

Xích Minh sau khi để thức ăn xuống thì lặng yên rời đi, hắn bắt đầu chú ý Tần Tiểu Thiên, nhưng trước mắt còn không phải lúc để gặp mặt.

Xích Minh nhìn qua như người lạnh nhạt, kỳ thật hắn lại phi thường nhiệt tâm, Tần Tiểu Thiên để lại ấn tượng không tệ cho hắn, hắn không để ý hết thảy chú tâm duy hộ cho hắn.

Ở trên thế giới này, còn chưa có thứ gì làm cho Xích Minh cố kỵ, trừ một số ít cao nhân, nhưng những cao nhân kia tuyệt đối sẽ không để ý tới những chuyện nhàn rỗi này.

Tần Tiểu Thiên nghĩ thầm: " Ta ăn xong...ngươi sẽ đến thu thập, đến lúc đó nhìn xem một chút là ai." Hắn bưng chén cơm lên ăn từng ngụm lớn, thân thể tiêu hao quá độ, ăn xong thức ăn, hắn vẫn còn cảm giác được là không đủ, nhiều nhất cũng chỉ được nửa bụng.

Hắn thở dài để chén xuống, lại ngồi nhìn chằm chằm, hắn biết hình dáng của mình có vẻ rất ngu ngốc, nhưng nghĩ không ra biện pháp tốt, hắn mơ hồ cảm giác được, người đưa cơm cho hắn nhất định có liên quan đến việc thân thể mình đột nhiên biến hóa.

Một đêm không chớp mắt, Tần Tiểu Thiên chán nản thất vọng nhìn chén bát trên mặt đất, cũng chưa nhìn thấy người nào đến, thu hoạch duy nhất của hắn chính là không muốn ngủ, hơn nữa tinh thần cực kỳ tốt, có thể nói cho tới bây giờ cũng chưa từng tốt đến như vậy.

Cửa sắt phát ra một trận tiếng vang, Tần Tiểu Thiên thở dài đứng dậy.

Cửa sắt mở ra, bên ngoài có người quát: " Tần Tiểu Thiên, đi ra!"

Trong phút chốc này, Tần Tiểu Thiên đột nhiên quay đầu lại vừa nhìn, chén bát trên mặt đất đã không cánh mà bay. Hắn cả kinh toàn bộ lông tóc dựng đứng.

Xích Minh bận rộn suốt một đêm, vừa mới chạy tới nơi này, hắn muốn nhìn xem người trong ngục giam làm sao đối xử với Tần Tiểu Thiên, thuận tay đem chén bát dọn dẹp, trùng hợp lúc Tần Tiểu Thiên đứng lên.

Nhìn thấy nét mặt như nhìn thấy quỷ của Tần Tiểu Thiên, Xích Minh nhịn không được muốn cười, hắn cũng không có giả thần giả quỷ, chẳng qua chỉ muốn lặng lẽ quan sát một chút.

Tần Tiểu Thiên cảm giác được lông tóc trên người đều dựng đứng, nhịn không được kêu lên quái dị: " Là ai? Là ai con mẹ nó chọc ta...ai nha..."

Hắn muốn dùng phép khích tướng, lại không nghĩ rằng hậu quả thật nghiêm trọng.

Trong lòng Xích Minh cười lạnh, đưa tay xuất ra một cấm chế trên người hắn, Tần Tiểu Thiên nhất thời cảm thấy cả người như nhũn ra, ngay cả đứng cũng không được, tinh lực tràn ngập trong cơ thể phảng phất đột nhiên biến mất trong lúc đó.

Tần Tiểu Thiên kết luận, nhất định là có người giở trò, hắn không thấy được bất cứ tung tích nào, chỉ có thể cảm nhận được biến hóa trên thân thể, nhưng hắn cũng không dám nói loạn gì nữa, hay mắng chửi bậy bạ, mới vừa rồi chỉ là thử dò xét một chút, ai biết báo ứng lập tức đến ngay, mặc dù như thế, hắn cũng cảm giác được rất xứng đáng, trong lòng không những không tức giận, ngược lại còn tràn ngập mừng rỡ, chứng thật có gì đó đang giúp đỡ hắn.

Trong phút chốc Xích Minh động thủ, liền hiểu được mình đã bị tiểu tử này gài bẫy, hắn cố ý khích ình xuất thủ, hắn cười tà dị, nghĩ thầm: " Hảo tiểu tử, dám thử dò xét ta, hừ hừ, vậy để cho ngươi chịu chút đau khổ, vừa lúc rèn luyện một chút ý chí lực, ân, cho ngươi thêm một đạo cấm chế!"

Viên cảnh ngoài cửa giận dữ, quát: " Tần Tiểu Thiên, ngươi đang mắng chửi ai!"

Tần Tiểu Thiên khinh thường mắng: " Phi! Cút đi!"

Từ khi tiến vào ngục giam, hắn liền bỏ hết ra ngoài, dù sau ngưỡng đầu cũng là một đao, súc đầu cũng là một đao, còn sợ hãi điều gì nữa.

Lời còn chưa dứt liền có hai viên cảnh vọt vào, trong đó có một người mắng: " Con thỏ hỗn đản đáng chết, đến nơi này rồi còn dám càn rỡ, ngươi muốn tìm cái chết có phải hay không? Có phải hay không! Mẹ kiếp..."

Hắn quơ gậy cảnh sát trong tay, liên tục đánh xuống.

Tần Tiểu Thiên lập tức cảm giác được không đúng, cây gậy đánh vào trên người đau nhức vô cùng, tựa hồ tất cả thần kinh đều còn mẫn cảm hơn so với bình thường, thậm chí gậy đánh vào trên người, sự đau đớn còn truyền đến tận trong lòng hắn, hắn bị Xích Minh hạ xuống một đạo cấm chế, mặc dù không bị đả thương, nhưng cảm giác đau đớn càng phóng lớn, trong khi giãy chết hắn cảm thấy toàn thân vô lực.

Gậy cảnh sát đánh tới vài cái, Tần Tiểu Thiên lại bắt đầu giả chết, hắn ngã xuống đất, giả vờ hôn mê đi, viên cảnh kia hung hăng đá hắn mấy đá, viên cảnh còn lại kéo hắn nói: " Đừng đánh chết."

Hai viên cảnh kia kéo Tần Tiểu Thiên đi ra ngoài.

Xích Minh nghiêng đầu suy nghĩ một chút, hắn còn chưa lập tức giải khai cấm chế, lúc này Tần Tiểu Thiên mới được cải tạo qua, làm cho hắn chịu chút đau khổ, thì đối với thân thể của hắn có chỗ tốt thật lớn, vì vậy Xích Minh lặng yên rời đi.

Tần Tiểu Thiên trong lòng không ngừng kêu khổ, sớm biết như vậy sẽ không dùng phép khích tướng làm gì, làm hại mình có cảm giác đau đớn hơn thập bội cũng không ngớt.

Hai viên cảnh kéo Tần Tiểu Thiên rời khỏi phòng tối, xuyên qua vài lâu phòng và một hồ nước, đi vào một đại lâu màu đỏ. Tần Tiểu Thiên híp mắt, lặng lẽ quan sát hoàn cảnh chung quanh.

Đó là một lầu phòng có bốn tầng, ngoài cửa có viên cảnh trực gác, cửa sắt có hàng rào, hắn bị kéo tiến vào sau cửa sắt, còn không đi lên lầu, mà là bị kéo xuống dưới tầng hầm, trong lòng hắn có một loại cảm giác không hay, nhưng trên người không có một chút khí lực, chỉ có thể nghe theo mệnh trời mà thôi.

Chuyển qua thang lầu, có thể nhìn thấy tầng hầm là một không gian rất lớn, chính giữa có một cái lồng sắt lớn.

Tần Tiểu Thiên giờ mới biết, sẽ lại thêm một vòng hành hạ bắt đầu.

Hai viên cảnh còng hai tay Tần Tiểu Thiên lên cao, một viên cảnh cười lạnh nói: " Tiểu tử, trước lớn tiếng như vậy, ngươi rất nhanh sẽ cảm thấy sảng lắm đó, ha ha."

Hắn điều chỉnh vị trí của khóa sắt, để cho Tần Tiểu Thiên chỉ có thể đứng trên mũi chân, nếu mũi chân vô lực, cơ hồ tất cả sức nặng đều dồn vào cổ tay, hai viên cảnh hi hi ha ha đi ra.

Tần Tiểu Thiên thống khổ phát hiện, lực lượng dùng để tránh thoát được còng sắt hoàn toàn biến mất, trước mắt chỉ có thể dựa vào nghị lực chịu đựng, ở chỗ này cho dù có hét khàn tiếng cũng không ai có thể đến cứu hắn.

Sự đau đớn cực độ phảng phất như nước thủy triều ào tới, từng làn sóng không ngừng đánh sâu vào thần kinh Tần Tiểu Thiên, dần dần, hai tay của hắn bắt đầu chết lặng, hai mũi chân tựa như dẫm lên tấm sắt thiêu cháy, mồ hôi ướt đẫm cả quần áo.

Tần Tiểu Thiên không ngừng thấp giọng mắng, cố gắng phân tán lực chú ý của chính mình.

Suốt một ngày thời gian trôi qua Tần Tiểu Thiên vừa mệt vừa đói, cả người không còn chút sức lực nào, thân thể cương cứng, nếu không phải xương cốt của hắn được cải tạo qua, trong cơ thể lại có đoàn thần dịch lực, cho dù không chết cũng phải tàn phế nửa người. Sự khó chịu trên thân thể, chủ yếu là bởi vì Xích Minh cấm chế năng lực bảo vệ của hắn, điểm ấy hành hạ còn có tác dụng lớn hơn trong tâm lý thực tế.

Tần Tiểu Thiên chỉ có thể ngạnh chịu, trong lòng hắn oán hận cực kỳ, hung quang trong mắt bắn ra bốn phía, chỉ nghĩ phải tìm đồ vật gì đó để phát tiết sự phẫn nộ trong lòng.

Rốt cuộc, nghe được tiếng cửa phòng mở ra, bốn viên cảnh đi đến.

Tần Tiểu Thiên miễn cưỡng mở mắt, nhìn thấy người cầm đầu chính là Lữ đại đội trưởng của hình cảnh đội, trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ quái, quản lý ngục giam và Lữ đội trưởng không có quan hệ, sao hắn lại đến nơi đây?

Hai viên cảnh tiến lên cởi khóa tay của hắn.

Tần Tiểu Thiên cả người xụi lơ, nằm trên mặt đất chỉ hận không được ngủ thiếp đi.

Lữ đội trưởng khoát tay nói: " Dẫn hắn đến phòng thẩm tra." Nói xong xoay người rời đi.

Tần Tiểu Thiên giật mình, hắn phát hiện chuyện có biến, nếu không Lữ đội trưởng sẽ không tự mình chạy đến ngục giam.

Trong phòng tra hỏi, vẫn là trình tự như cũ, hỏi tên tuổi gia đình hay địa chỉ...

Lữ đội trưởng nhìn chằm chằm Tần Tiểu Thiên, trên mặt toát lên một tia nghi hoặc, hỏi: " Tần Tiểu Thiên, ngươi có bằng hữu nào đó...ân, biết ngươi bị bắt phải không?"

Tần Tiểu Thiên nghiêng đầu, trong lòng đang suy nghĩ lời nói của Lữ đội trưởng, một hồi lâu, hắn lắc đầu nói: " Không có."

Liên tục mấy vấn đề khó hiểu xảy ra, làm Tần Tiểu Thiên trở nên hồ đồ, nếu không phải nể mặt Lữ đội trưởng và cha mình quen biết, hắn đã sớm không để ý tới, cuối cùng hắn vẫn nhịn không được, nói: " Lữ đại đội trưởng...lão nhân gia người rốt cuộc muốn biết cái gì? Đừng có vòng quanh, nói thẳng ra đi."

Lữ đội trưởng lắc đầu, thở dài đứng dậy, nói: " Ngươi được phóng thích rồi, mời ngươi theo ta đi làm thủ tục."

Tần Tiểu Thiên quả thật không dám tin tưởng vào lỗ tai của mình, hắn kinh ngạc nói : " Phóng thích? Ngươi là nói ta được thả ra?"

Lữ đội trưởng không nhịn được nói: " Phải, đúng rồi, chẳng lẽ ngươi không muốn đi?"

Tần Tiểu Thiên nhảy dựng lên, vươn tay nói: " Mở còng cho ta đi."

Hắn mặc dù không biết tại sao được phóng thích, nhưng trong đó nhất định có nguyên nhân, có lẽ cha đã nghĩ được biện pháp cứu mình? Trong lòng hắn vẫn có chút nghi ngờ, cha mình cho tới bây giờ cũng không chịu cầu xin ai cả.

Trong lòng Lữ đội trưởng cũng nghi ngờ vô cùng, cục cảnh sát bây giờ huyên náo cực kỳ...

Mã đội trưởng và Trương Khoát hai người ở trong bệnh viện đột nhiên hôn mê rất nặng, đã xác nhận là trở thành người thực vật, trưởng cục đại nhân bị tai nạn xe, làm cho bán thân bất toại, không rõ ràng rốt cuộc là ai đang làm trò quỷ.

Phàm là những ai có liên quan tới việc bắt giữ Tần Tiểu Thiên, cơ hồ đều xảy ra chuyện, cục cảnh sát trên dưới đều cảm thấy nguy hiểm, trong lòng mọi người đều có sự sợ hãi, án kiện của Tần Tiểu Thiên có nghi vấn.

Cuối cùng chuyện này được ném cho Lữ đội trưởng, phó trưởng cục tự mình phân phó cho hắn xử lý.

Tần Tiểu Thiên không thể nào biết, Xích Minh vì muốn cứu mình, đã dựa vào thần thông vô thượng, tìm ra gia tộc muốn sửa trị Tần Danh, một hơi làm tàn phế mười bảy người, phàm là ai động tới nhà Tần Danh, thì đều biến thành người ngu ngốc.

Cuối cùng, Xích Minh truy tung đến một quan viên cao cấp, dưới thủ đoạn uy hiếp đáng sợ của Xích Minh, quan viên này đáp ứng, lập tức phóng thích Tần Tiểu Thiên, trong lòng quan viên kia cực độ sợ hãi, hắn từ đầu đến cuối cũng không có nhìn thấy Xích Minh, cơ hồ một mực chỉ nói chuyện với không khí.

Xích Minh khinh thường việc giết chết những người này, thủ đoạn hắn chỉnh người có rất nhiều, chẳng qua đơn giản hạ xuống một cấm chế, nếu sau này quan viên kia dám trả thù Tần Danh, sẽ lập tức bị báo ứng thật đáng sợ.

Không có người hãm hại Tần Tiểu Thiên, hơn nữa do hoạt động của Xích Minh, Tần Tiểu Thiên chỉ bị phạt hành chính rồi được phóng thích.

Từ lúc đánh nhau rồi bị bắt, đến cuối cùng được phóng thích về nhà, cả quá trình giống như đang nằm mơ, Tần Tiểu Thiên có hàng trăm điều không thể lý giải, bất quá có thể được về nhà hắn cũng vô cùng vui vẻ, ít nhất không bị những viên cảnh ấu đả sửa trị.

Tần Tiểu Thiên về đến nhà thì đã đêm khuya, trong nhà vẫn sáng đèn, hắn thở dài tiến lên gõ cửa.

Long tẩu vừa mở cửa nhìn thấy đúng là con mình, quả thật không dám tin tưởng hai mắt của mình, xế chiều Xích Minh từng nói qua, Tần Tiểu Thiên hôm nay nhất định về đến nhà, bà vẫn luôn nửa tin nửa ngờ, cho đến khi nhìn thấy Tần Tiểu Thiên đứng ở ngoài cửa, mới biết được đó là sự thật, không khỏi cảm kích Xích Minh từ tận đáy lòng, chỉ nói được một câu: " Tiểu Thiên..." Rồi nhịn không được rơi nước mắt.

Tần Danh đứng ở phía sau Long tẩu, không nói được một lời chỉ nhìn con.

Tần Tiểu Thiên nói: " Mẹ, cha, con đã về." Hắn tiến lên đỡ lấy mẫu thân, trong lòng nói không nên lời tư vị gì.

Trong phòng khách, Xích Minh đang nửa nằm nửa ngồi trên ghế sa lon, vẻ mặt đắt ý nâng cằm, một bộ dáng nhàn nhã ta đây.

Tần Tiểu Thiên nhìn thấy Xích Minh không khỏi ngẩn người, hỏi: " Cha, đây là..."

Gương mặt của Xích Minh làm cho hắn lưu lại ấn tượng mãnh liệt, người này không chỉ suất khí, còn mang theo một chút tà khí, cảm giác đầu tiên là người này tuyệt đối không phải người bình thường, khí chất của hắn thật phi thường.

Không đợi Tần Danh trả lời, Xích Minh lại dương dương nói: " Ta là một người khách, a...đúng rồi, là một người không có nhà để về, cha ngươi thấy ta không có chỗ ở, nên cho ta tới ở nhờ...ngươi là Tần Tiểu Thiên phải không, ân...sau này cứ kêu ta là đại bá đi." Hắn tỏ vẻ trưởng bối không khách khí.

Tần Tiểu Thiên ngẩn người, khẩu khí của người này cũng quá lớn, ngay sau đó hắn lại phát hiện một chuyện càng thêm ngạc nhiên, chân của mẫu thân không ngờ lại lành hẳn, lúc Long tẩu bưng cơm đi ra, hắn dùng sức nhu nhu đôi mắt, khó có thể tin nói: " Mẹ...mẹ... chân của mẹ tại sao...sao lại lành lại như thế?"

Long tẩu vui vẻ nói: " Là Xích Minh đại bá ngươi trị bệnh đó."

Bà đối với Xích Minh bội phục sát đất, có thể trị lành chân của mình, đương nhiên thật cao hứng, càng làm cho bà cảm kích vô cùng chính là cứu ra Tần Tiểu Thiên, từ lúc đó bà đối với Xích Minh vô cùng tín nhiệm, chỉ cần là lời của Xích Minh, bà cũng đều tin tưởng, cũng không còn cho rằng Xích Minh là một tiểu tử ngu ngốc nữa.

Tần Tiểu Thiên từ nhỏ vô cùng hiếu thuận, chân của mẫu thân chính là nỗi đau trong lòng hắn và cha hắn, nghe nói là do Xích Minh trị bệnh cho, hắn cũng không có ngẫm nghĩ, liền quỳ rạp xuống đất, nói: " Cảm ơn đại bá, Tiểu Thiên xin dập đầu cho ngài...Ách? Ta...tay của ta...chẳng lẽ là ngài?" Hắn đột nhiên tỉnh ngộ.

Lòng hư vinh của Xích Minh thật lớn, Tần Tiểu Thiên làm như vậy khiến cho hắn phi thường đắc ý, hắn cười to nói: " Tiểu tử không tệ, tay ngươi chính là ta trị đó, dát dát, thế nào...có hài lòng không? Đại bá ta phải đích thân ra tay, thứ gì cũng không thể ngăn cản được, dát dát..." Không chút kiêng kỵ cất tiếng cười quái dị, làm mọi người trong phòng cả kinh trợn mắt há hốc mồm

Tần Tiểu Thiên hồi tưởng lại lúc mình ở trong phòng câu lưu và tình cảnh ở ngục giam, khó thể tưởng tượng Xích Minh làm sao mà làm được, qua một hồi lâu, hắn hỏi: " Thật là ngươi...lão thiên gia, vậy...cũng quá khoa trương rồi..."

Xích Minh khoát tay, một đạo kim quang từ đầu ngón tay hắn bắn ra.

Cả người Tần Tiểu Thiên chấn động, trong cơ thể đủ loại đau đớn và cảm giác không khỏe hoàn toàn biến mất, hắn rất thông minh, phản ứng cũng rất nhanh, lập tức nói: " Cảm ơn đại bá!"

Sự khó chịu vây khốn hắn một ngày đã tan thành mây khói, trong phút chốc, hắn ý thức được mình đã gặp gỡ kỳ nhân, nhưng hắn còn không biết thần thông của Xích Minh có bao nhiêu.

Xích Minh cười hì hì nói: " Không cần cảm ơn, vẫn xin đa tạ cha mẹ của ngươi đi, bọn họ mới thật sự là người quan tâm ngươi."

Tần Tiểu Thiên cúi đầu nói: " Cha, mẹ, sau này con sẽ không gây phiền cho hai người nữa, xin lỗi."

Tần Danh nghiêm túc nói: " Ông ấy là đại bá của ngươi, là ân nhân của nhà chúng ta, vô luận sau này phát sinh chuyện gì cũng không cho phép ngươi có lỗi với đại bá..."

Xích Minh nghe xong trong lòng rất thoải mái, hắn khoát tay nói: " Được rồi, được rồi, đây là việc nhỏ, ân, ta xem các ngươi không thích hợp ở lại chỗ này, hay là dời sang nơi khác, Tần lão đệ, thế nào?"

Với tuổi tác và thân phận của Xích Minh, Tần Danh căn bản không có tư cách xưng hô ngang hàng với hắn, dù là làm tử tôn của Xích Minh cũng không đủ tư cách, bất quá bây giờ Xích Minh cảm giác không sao cả.

Tần Danh đã biết Xích Minh không thể từ gương mặt mà phán đoán tuổi, bởi vậy vị đại ca này hắn không chút do dự mà thừa nhận, theo những năm tháng làm viên cảnh có nhiều kinh nghiệm, bản lãnh của Xích Minh đúng là không lời gì để nói, tuyệt đối là sâu không lường được, dù là Xích Minh nói gì thì hắn cũng đều nguyện ý nghe theo, hắn nói: " Đại ca, ta già rồi, nếu như chuyển đổi cuộc sống nơi khác, ai, làm sao mới có thể duy trì được sinh hoạt thường ngày? Tuổi của ta không tìm được công việc nào nữa đâu a."

Tần Tiểu Thiên nghe cha mình gọi Xích Minh là đại ca, trong lòng cảm thấy phi thường không được tự nhiên, Xích Minh nhìn qua tựa hồ so với chính mình còn trẻ tuổi hơn, da tay cực kỳ tốt, vừa trắng lại tròn, tướng mạo lại anh tuấn thần kỳ, hắn thật sự không thể lý giải người này dựa vào cái gì mà để cha mình lại gọi hắn là đại ca? Ngẫm lại lời của cha vừa nói, hắn chỉ có thể cúi đầu không nói được một lời.

Long tẩu nói: " Đúng vậy, ta không có việc làm, toàn là nhờ vào lão Tần làm ra tiền nuôi gia đình, nếu dời nhà đi chúng ta làm sao sống?"

Xích Minh cười to nói: " Ta có tiền a, lão đệ, ta là đại ca chẳng lẽ chỉ kêu suông thôi sao? Yên tâm đi, ta đã mua một căn nhà, ân, đây là địa chỉ và chìa khóa."

Tần Danh và Long tẩu trợn mắt há hốc mồm, bọn họ không nghĩ ra Xích Minh tại sao phải làm như vậy, một hồi lâu, Tần Danh mới nói: " Kia...vậy..không tốt...chúng ta làm sao có thể đón nhận..." Trong lòng thầm cảm thấy nghi ngờ, Xích Minh lúc nào đã chạy đến Thạch Thành mua nhà cửa? Hắn không phải cả ngày đều ở trong nhà của mình hay sao?

Xích Minh cười hì hì nói: " Đương nhiên là có điều kiện trao đổi, hắc hắc."

Tần Danh và Long tẩu liếc nhau, nói: " Là cái gì? Đừng nói là trao đổi, bất luận ngươi muốn gì...chúng ta đều cũng đáp ứng."

Xích Minh nhẹ nhàng nói: " Tiểu Thiên theo ta một tháng, học chút đồ vật...đây chính là điều kiện."

Không biết tại sao, Tần Tiểu Thiên đột nhiên rùng mình một cái, hắn nhớ ra lúc ở trong ngục giam bị hành hạ! Trong đó cũng có phần của Xích Minh, để cho hắn thiếu chút nữa đau đến muốn chết.

Tần Danh không chút suy nghĩ liền đáp ứng, đây đâu gọi là điều kiện trao đổi gì, thuần túy chỉ là một cái cớ, lấy cớ để tặng nhà cho bọn họ.

Tần Danh cùng Long tẩu cảm kích không biết như thế nào cho phải, chỉ có Tần Tiểu Thiên âm thầm nói, hắn cũng không xem trọng việc đi theo Xích Minh một tháng, nhưng bây giờ bản thân hắn đúng là thân bất do kỷ.

Xích Minh nói: " Được, các ngươi chuẩn bị một chút, sớm dời đi." Hắn đưa cho Long tẩu một tờ thân phận chứng.

Long tẩu cầm lấy nhìn lướt qua, kinh ngạc nói: " Đây là thân phận chứng của ta...cái này.."

Hai tay Xích Minh xòe ra, cười nói: " Không có thân phận chứng, bọn họ không chịu bán nhà cho ta, dát dát." Hắn cười quái dị một tiếng, thú vị nhìn ánh mắt kinh ngạc của Long tẩu, cảm giác chơi đùa rất vui vẻ.

Tần Danh liền đáp ứng một tiếng.

Xích Minh cười nói: " Sau một tháng, ta sẽ dẫn Tiểu Thiên đến Thạch Thành, yên tâm đi, Tiểu Thiên đi theo ta không có vấn đề." Nói xong Xích Minh cùng Tần Tiểu Thiên đồng thời mất đi bóng dáng.

Long tẩu cùng Tần Danh nhìn nhau, Xích Minh xuất ra những thủ đoạn siêu phàm làm cho người ta muốn bệnh tim.

Long tẩu lo lắng nói: " Lão Tần, Tiểu Thiên không có việc gì chứ...ai..." Nàng không dám nghi ngờ Xích Minh, trong lòng lại luôn không yên tâm cho Tiểu Thiên.

Tần Danh nói: " Hắn...không phải người..là người sẽ không làm được như vậy."

Thanh âm của Xích Minh đột nhiên vang lên: " Tần lão đệ, ngươi nói không sai, ta là đại ma tôn, dát dát...dát..." Thanh âm từ từ biến mất.

Tần Danh và Long tẩu sợ đến ngã ngồi xuống ghế salon, hai người trợn mắt há hốc mồm nhìn nhau.

Cuối cùng, Tần Danh nói ra một câu: " Ai, đời này ta không có bản lãnh gì, nhưng lại tìm được một vị đại ca thật bản lãnh, ta...ta coi như cũng thành công phải không? Ta đi từ chức sau đó sẽ dời nhà, chỗ này thật sự cũng không ở nổi nữa."

Tần Tiểu Thiên cảm giác được trước mắt hoa lên, thần trí mơ hồ, hoàn hảo thời gian không lâu, liền tỉnh táo lại, cảnh sắc trước mắt làm hắn trợn mắt há hốc mồm: " Kia...đây là ở đâu?"

Chung quanh đúng là Tuyết Sơn liên miên không dứt, bầu trời màu lam đậm, một con hùng ưng hiếm thấy đang xoay quanh tại không trung, đây là một địa phương không một bóng người.

Xích Minh đứng phía sau Tần Tiểu Thiên, nói: " Chỗ này ta cũng mới tới lần đầu tiên, hoàn cảnh cũng tạm, so sánh với linh khí của thành thị thì nhiều hơn một chút."

Trong lòng Tần Tiểu Thiên vô cùng rối loạn, hắn không nghĩ ra làm sao mới ở trong nhà nhưng chớp mắt lại tới đây, phải biết rằng Hải Châu Thị là thành thị duyên hải, nơi này lại là cao nguyên tuyết sơn, mặc dù không biết địa điểm xác thực, nhưng có thể kết luận nơi này rời nhà rất xa, cho dù là ngồi máy bay chiến đấu cũng không thể tới nhanh như vậy, hắn đối với Xích Minh càng ngày càng cảm thấy sợ hãi, trong lòng chỉ có một ý niệm, người này không phải người.

Xích Minh nghiêng đầu, tựa hồ như đang suy nghĩ điều gì đó, một lát sau, hắn hỏi: " Tiểu Thiên, ngươi nguyện ý làm đồ đệ của ta? Hay là nguyện ý làm cháu ta?"

Tần Tiểu Thiên nói: " Ách, như vậy có gì khác nhau sao?"

Hắn hiểu rõ ràng Xích Minh là người có bản lãnh, trả lời cũng thật cẩn thận, hắn không muốn nói sai điều gì làm lỡ mất cơ hội nào đó.

Xích Minh cười hắc hắc: " Đồ đệ...yêu cầu sẽ rất cao, cao đến mức ngươi không chịu nổi, nếu làm cháu...ân, thì có lẽ ngươi sẽ rất sảng, nhưng bản lãnh sẽ giống như lời nói, hắc hắc, một mình ngươi tự suy nghĩ, muốn nếm khổ hay là muốn sung sướng?"

Tần Tiểu Thiên không chút suy tư nói: " Sư phó ở trên, xin nhận đồ nhi một lạy."

Chính hắn cũng không nghĩ ra sẽ nói ra được lời lẽ văn vẻ như thế.

Xích Minh cười to, nói: " Không phải kêu là sư phó, mà phải gọi là sư tôn...Được rồi, nếu ngươi muốn nếm khổ, ta sẽ thành toàn ngươi, nhớ kỹ, ngươi là người đồ đệ thứ nhất ta thu nhận, cũng là người cuối cùng, đừng cho ta mất thể diện."

Trong lòng Tần Tiểu Thiên cảm thấy tức cười mà lại thấy bất khả tư nghị, không ngờ lại khó hiểu có được một sư tôn, bất quá hắn đích xác phi thường bội phục bản lãnh của Xích Minh, nói: " Sư tôn, ngài yên tâm, ta tuyệt sẽ không làm mất thể diện của lão nhân gia ngài...ách, đúng rồi, sư môn chúng ta tên gì? Có quy củ gì hay không?" Hắn tự tác thông minh hỏi tới.

Xích Minh khí phách mười phần nói: " Môn phái của ta…gọi là Ma Thần môn…ân, tên này thật là khó nghe, tên của môn phái đợi sau này rồi hãy nói, quy củ của môn phái chính là không có quy củ, ngươi muốn làm gì thì làm đó!" Hắn vỗ vỗ tay nói: " Hiểu chưa? Tiểu tử."

Tần Tiểu Thiên âm thầm buồn cười, hắn biết Xích Minh đang nói hưu nói vượn, nói: " Dạ, sư tôn, đệ tử hiểu rõ."

Trong lòng Xích Minh rất là đắc ý, hắn rất hưởng thụ cảm giác làm sư tôn, nói: " Tư chất của ngươi cực kỳ kém vô cùng, thân thể yếu nhược như một con trùng, tùy tiện một người tu chân đến là có thể giết ngươi, ân, như vậy chẳng phải là ta rất không có mặt mũi, trước khi ngươi còn chưa cường đại, không cho ngươi rời đi địa cầu…hiểu chưa?"

" Không hiểu!"

Tần Tiểu Thiên hoàn toàn hồ đồ, rời đi địa cầu? Quả thật là nói giỡn.

" Ba!"

Tần Tiểu Thiên bụm đầu, vẻ mặt vô tội nhìn Xích Minh, không rõ vì sao mình bị đánh.

Xích Minh nói: " Ngu ngốc! Ngay cả điều này mà cũng không rõ ràng? Ân, cũng phải, ngươi bây giờ cái gì cũng không biết."

Trong lòng Tần Tiểu Thiên tức giận đến muốn chết, một cái tát kia hắn chịu thật oan uổng.

Xích Minh xoa xoa tay, cười nói: " Ân…trước hãy rèn luyện thân thể ngươi một chút đã."

Tần Tiểu Thiên đột nhiên phát giác mình bị treo lơ lửng giữa không trung, hắn sợ đến thất thanh kêu to: " Má ơi, cứu mạng a!"

[/AN]

5. Q.1 - Chương 5: Sư Tôn Tự Luyến

Xích Minh kỳ thật còn chưa nghĩ cho kỹ làm sao rèn luyện Tần Tiểu Thiên, hắn đem Tần Tiểu Thiên treo lơ lửng giữa không trung, nhưng tạm thời không có ra tay.

Tần Tiểu Thiên sợ đến " oa lạp oa lạp" kêu lên, vậy cũng khó trách, bất luận là ai mà đột nhiên bị treo ở không trung như vậy, đều phải kinh hoảng thất thố.

Kêu hồi lâu, Tần Tiểu Thiên phát hiện cũng không có gì không ổn, chẳng qua thân thể bị treo ột thước, cảm giác phi thường không được tự nhiên, hắn từ từ trấn tĩnh xuống, tự mình cũng cảm thấy được có chút ngượng ngùng.

Xích Minh vừa suy nghĩ làm sao cải tạo Tần Tiểu Thiên, vừa châm chọc nói: " Không ngờ ngươi lại như đàn bà vậy…cứ kêu la…tiếp tục đi…"

Tần Tiểu Thiên vừa xấu hổ vừa tức, vẻ mặt đỏ bừng nói: " Tiếng gọi đó là do ta cảm thấy sảng mà gọi…ách, tức chết ta rồi!"

Hắn bị tức giận đến không kìm được, khi nói còn chưa dứt lời thì đã ý thức được không ổn.

Cũng quả nhiên, Xích Minh ha ha cười to, không nhanh không chậm nói: " Ân, ngươi tiếp tục sảng."

Tần Tiểu Thiên một câu cũng không nói được, hắn xem như là kiến thức được sự lợi hại của sư tôn mình.

Qua một hồi lâu, Tần Tiểu Thiên lại hỏi: " Sư tôn a, lão nhân gia muốn đem đệ tử treo tới khi nào…ai, cảm giác thật không thoải mái a…"

Xích Minh vẫn còn đang tự hỏi, bản thân hắn vốn là đại ma tôn tu thần, đối với sự tu luyện của con người bình thường hắn không có khái niệm gì, lúc trước ỷ vào sự thần thông quảng đại mà mạnh mẽ cải tạo thân thể của Tần Tiểu Thiên, lần thứ hai cải tạo lại làm cho hắn lâm vào khó khăn, bởi vì hắn nghĩ không ra để cho Tần Tiểu Thiên tu luyện cái gì.

Xích Minh đối với việc tu chân cho tới bây giờ không xem vào mắt, còn tu ma ở thế giới này rất khó sinh tồn, tu thần cũng có khó khăn rất lớn, thân thể Tần Tiểu Thiên cho dù được cải tạo qua, cũng đạt không tới tư chất cơ bản nhất để tu thần.

Cuối cùng Xích Minh cũng nghĩ đến một biện pháp, đó chính là thiết pháp thay đổi hoàn toàn tư chất của Tần Tiểu Thiên, sau này tùy tiện tu luyện gì cũng được, tu chân cũng tốt, tu tiên cũng tốt, tu thần cũng được, đều do hắn tự quyết định.

Xích Minh cảm giác được chủ ý này không tệ, tự do phát huy cũng là một loại cảnh giới.

Sau khi Xích Minh quyết định chủ ý, bắt đầu rèn luyện thân thể của Tần Tiểu Thiên, với thực lực của hắn, có thể làm cho Tần Tiểu Thiên đau đớn muốn chết cũng không được.

Từng đạo thần dịch lực bắn vào trong cơ thể Tần Tiểu Thiên, ngay sau đó, Xích Minh phao xuất ra một kiện thần khí, đó là thần khí thu được trong Hâm Ba Cổ Thần Tàng, một con rít tỏa ra quang hoa bảy màu.

Tần Tiểu Thiên khóc không ra nước mắt, dần dần ngay cả tiếng kêu cũng thốt không ra, trong lòng chỉ có một ý niệm trong đầu: " Để cho ta chết đi! Giết ta đi!"

Đối với việc cải tạo rèn luyện như vậy, Xích Minh từ trước đến giờ rất nóng lòng, người này có điểm biến thái, thích nhìn bộ dáng khi người khác giãy dụa.

Bất quá đối với việc cải tạo Tần Tiểu Thiên, Xích Minh thật ra lại rất chăm chú, mặc kệ nói như thế nào, đây là lần thứ nhất cũng có thể là lần cuối cùng hắn nhận một đệ tử, nếu như bị cải tạo mà chết, chẳng phải là không có mặt mũi?

Xích Minh cẩn cẩn thận thận rèn luyện, thậm chí còn lấy thần khí ra hỗ trợ.

Quần áo trên người Tần Tiểu Thiên dưới thải quang của thần khí chiếu rọi xuống, hóa thành lũ lũ khói xanh, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Xích Minh cũng không rõ ràng lắm, tự mình sẽ rèn luyện cho Tần Tiểu Thiên ra bộ dáng gì, chẳng qua là hy vọng có thể đem tư chất của hắn cải tạo tốt một chút.

Thương cảm Tần Tiểu Thiên đáng thương, biến thành vật thí nghiệm cho Xích Minh, bị cải tạo đến choáng đầu hoa mắt, đau không muốn sống.

Không biết qua bao lâu, Tần Tiểu Thiên dần dần tỉnh táo lại, hắn vui mừng phát hiện đau đớn biến mất, chẳng qua không cách nào mở mắt.

Trong cơ thể hắn tựa hồ có từng cỗ nhiệt lưu đang không ngừng bắt đầu khởi động, thân thể hoàn toàn không thể tự mình khống chế, ngay cả động đậy một ngón tay cũng không được, trong đầu thật rối loạn, giống như tương hồ bị vo tròn, chuyện gì cũng nghĩ không ra.

Xích Minh tìm hết mười tám ngày thời gian dùng thần dịch lực và thần khí làm cho Tần Tiểu Thiên hoàn toàn thay hình đổi dạng, khiến cho hắn thay đổi thành một người khác.

Nguyên lai vóc người vốn chỉ cao có một thước bảy, bây giờ đạt tới một thước tám mươi lăm, túc túc đã cao hơn một tấc rưỡi, một một xương cốt trên người hắn, mỗi một khối cơ thể, đều được Xích Minh rèn luyện cải tạo qua một lần.

Xích Minh có khuôn mặt phi thường anh tuấn, hắn cố ý tu sửa lại gương mặt của Tần Tiểu Thiên, nhìn kỹ lại, gương mặt Tần Tiểu Thiên đã giống Xích Minh đến bảy phần.

Xích Minh thu hồi thần khí, hài lòng nhìn Tần Tiểu Thiên, từ gương mặt nhìn lại, Tần Tiểu Thiên cũng không thẹn là đồ đệ của mình, hắn tự say mê thưởng thức một phen, lúc này mới phất tay giải trừ cấm chế.

Tần Tiểu Thiên chậm rãi rơi xuống, hắn còn chưa thanh tỉnh, thân thể mềm nhũn nằm dài trên mặt đất, rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Xích Minh biết rõ, Tần Tiểu Thiên cần phải khôi phục quyền chỉ huy của thân thể, tiện tay hạ một vòng cấm chế bên người Tần Tiểu Thiên, sau đó lặng yên rời đi.

Tần Tiểu Thiên như nằm mộng, mộng thấy mình đang phi hành trong vũ trụ, tự do tự tại, tùy tâm sở dục, sướng khoái cực kỳ, kết quả không cẩn thận bay đến bên trong mặt trời, cháy sạch đến phải kêu cha gọi mẹ, đột nhiên hắn lại bừng tỉnh lại.

Cảm giác ngủ chừng mười ngày, trừ ra đại não vẫn còn là mình, ngoài ra hắn đã hoàn toàn thay đổi.

Tần Tiểu Thiên nhu nhu đôi mắt, vặn eo một cái, mở mắt ra nhìn, liền nhìn thấy một gương mặt anh tuấn tà khí đang ở cách hắn không tới một thước.

Tần Tiểu Thiên sợ đến hú lên quái dị: " Sư tôn! Ngài cười cái gì? Oa nha, ta không có mặc quần áo…mẹ kiếp, quần áo của ta đâu rồi?"

Xích Minh vỗ bắp đùi, cười nói: " Ân, không tệ, không tệ, không có thành kẻ ngu, ha ha, ta quả thật là một thiên tài…không đúng, lão nhân ta ta còn hơn một thiên tài, có thể đem tư chất của con người làm trở nên kinh người như thế, dát dát, ta còn hơn thiên tài!" Hắn lại đắm chìm trong việc tự say mê.

Tần Tiểu Thiên đã từ từ hiểu rõ cá tính của Xích Minh, người này vừa biến thái vừa tự luyến(tự say mê mình), bản lãnh lại dọa người, thích người khác vỗ mông ngựa hắn.

Tần Tiểu Thiên cũng không ngốc, nhiều đau khổ như vậy cũng không phải ăn không, hắn một chiêu vỗ mông ngựa liền nói ra: " Sư tôn cũng quả nhiên là thần kỳ không tưởng nổi, ách, sư tôn…cấp cho ta một bộ quần áo để mặc…" Hắn thầm than công phu vỗ mông ngựa của mình cũng không hay, không ngờ cũng không nói được một câu dễ nghe một chút.

Lúc này tâm tình của Xích Minh thật tốt, hắn ném ra một bộ quần áo, nói: "…mặc vào trước đi, sau đó lại ăn chút gì."

Tần Tiểu Thiên bối rối mặc quần áo, hắn nhìn thấy mình lỏa lồ phơi bày thân thể, trong lòng ngầm kỳ quái: " Đây là thân thể của ta phải không? Sao vóc người của ta lại trở nên tốt như vậy?"

Bây giờ hình thể của hắn phi thường tiêu chuẩn, chiều rộng của đôi vai thật cường tráng, cao ngất, mỗi một khối cơ thể, đều ẩn chứa tinh lực như sắp nổ mạnh. Hắn còn không biết mình đã được cải tạo qua.

Xích Minh chắp tay sau lưng nhìn tuyết sơn nơi phương xa, thản nhiên nói: " Cha mẹ ngươi đang ở Thạch Thành, qua mấy ngày nữa ta mang ngươi trở về…"

Một đạo hồng mang từ phía chân trời rơi xuống, thẳng tắp bắn thẳng về chỗ Xích Minh đang đứng, hắn đưa tay hư trảo nắm bắt, hồng mang rơi vào trong lòng bàn tay của hắn.

Tần Tiểu Thiên len lén nhìn trộm, đó là một tảng đá màu đỏ đậm cỡ đầu ngón tay.

Tần Tiểu Thiên nói: " Sư tôn, ta mặc đồ rồi."

Kim quang trong mắt Xích Minh chợt lóe, nội dung trong ngọc đồng giản liền hiện ra, hắn nhìn lướt qua Tần Tiểu Thiên, nói: " Ân, không tệ, so với nguyên lai thì khí chất tốt hơn nhiều, như vậy nhìn còn thuận mắt hơn một chút." Nói xong dương tay phao xuất ngọc động giản, khối ngọc đồng giản màu đỏ đậm phát ra tiếng oanh minh, chỉ thấy một đạo hồng mang hiện lên, biến mất ở phía chân trời.

Tần Tiểu Thiên nhìn không hiểu Xích Minh đang làm gì, hắn hỏi: " Sư tôn, chúng ta trở về sao?"

Xích Minh nói: " Đừng nóng vội, còn có một việc phải nói cho ngươi, ta rất nhanh sẽ rời đi địa cầu…"

Tần Tiểu Thiên kinh ngạc nói: " Rời đi địa cầu…sư tôn, ngài nói gì?"

Xích Minh khoát khoát tay, nói: " Ngươi cái gì cũng không biết, sau này sẽ rõ thôi, bây giờ…ngươi hãy ở lại trên địa cầu tu luyện cho tốt đi." Hắn xuất ra một vòng tròn, bên trên điêu khắc núi non trùng điệp, thảo nguyên hồ bạc, Tần Tiểu Thiên chỉ nhìn một chút đã bị hấp dẫn, nhịn không được hỏi: " Đó là gì vậy? Thật đẹp quá."

Xích Minh nói: " Đây là một tiên khí do một Tán tiên luyện chế, tên là Vũ Nạp Hà Bạn, bên trong là một ảo trận, là bảo bối do đại ca ta đưa cho ta."

Tiên khí này lúc ở trong Phong Thần Bài, đại ca Lý Cường của Xích Minh dùng Khô Thanh Thần Đan đổi lấy, bởi vì Xích Minh thích chạy loạn khắp nơi, không có chỗ ở cố định, nên Lý Cường đưa cho hắn làm chỗ ở di động, nhưng Xích Minh cũng rất ít dùng nó.

Tần Tiểu Thiên mờ mịt khó hiểu hỏi: " Cái gì tiên khí? Cái gì ảo trận? Ai, sư tôn, sao đệ tử cứ nghe không hiểu ngài nói cái gì?" Hắn thật sự rất buồn rầu khổ sở.

Xích Minh cũng không giải thích, hắn đánh ra một linh quyết, Vũ Nạp Hà Bạn rời tay bay ra, chỉ thấy khói lam bắt đầu khởi động, cảnh sắc trước mắt kịch liệt biến ảo.

Tần Tiểu Thiên cảm giác đã trở nên chết lặng, Xích Minh xuất ra thủ đoạn vô số, hoàn toàn thoát ly khỏi hiện tượng thường thức, làm cho hắn choáng đầu hoa mắt.

Ảo trận của Vũ Nạp Hà Bạn mở ra, chung quanh giống như thay đổi một thiên địa mới, tuyết sơn phía xa xa không còn nhìn thấy nữa, xuất hiện trước mắt chính là nghiễm mậu thảo nguyên, một con sông rộng chảy xuôi, xa xa quần sơn liên miên, tiên hoa nở rộ, gió nhẹ kéo tới, mùi thơm ngát đập vào mặt.

Tần Tiểu Thiên ngồi xổm người xuống, đưa tay hái một cây hoa dại màu trắng, khó tin nói: " Thật hay giả? Tại sao có thể như vậy? Ai, ta…ta…"

Xích Minh nói: " Đây là một loại ảo trận tối cao nhất, bên trong đối với ngươi mà nói, tất cả đều tồn tại thật sự, ân, ta rất nhanh phải đi rồi, bảo bối này đưa cho ngươi, làm đồ đệ của ta…hừ hừ, thân phận có chút dọa người, Tiểu Thiên, một mình ngươi phải ráng làm cho tốt." Hắn là đồ đệ của Thanh Đế, nguyên lai thân phận lại là đại ma tôn của hắc ma giới, đồ đệ do hắn thu nhận, bất luận tính toán từ đâu, bối phận cũng rất dọa người.

Tần Tiểu Thiên kinh ngạc nói: " Tặng cho ta?" Hắn còn không lý giải được câu nói thân phận dọa người kia.

Bảo bối trong tay Xích Minh có rất nhiều, Vũ Nạp Hà Bạn là một tiên khí trong đó, hắn không có pháp bảo truyền thống của tu chân giới, chỉ có tiên khí và thần khí, năng lực của Tần Tiểu Thiên bây giờ còn rất kém cỏi, cho dù cho hắn tiên khí hay thần khí, cũng không cách sử dụng. Vũ Nạp Hà Bạn không phải là tiên khí có tính công kích, chỉ cần nắm giữ linh quyết là có thể mở ra, Xích Minh cũng chỉ có thể tặng cho hắn cái này.

Xích Minh gật đầu nói: " Đúng vậy, tiên khí này tặng cho ngươi hẳn là có thể mở ra hay đóng lại, chỉ cần học xong linh quyết tương ứng là được." Hắn đưa cho Tần Tiểu Thiên một khối ngọc đồng giản màu đen, nói cho hắn làm thế nào để xem.

Tần Tiểu Thiên nửa tin nửa ngờ dùng tâm niệm đọc bên trong, hắn kinh ngạc nói: " Di, bên trong có cái gì…" Một hồi lâu, khổ sở cười nói: " Sư tôn a, quá phức tạp…ta, ta nhớ không được." Toàn thân hắn đều được Xích Minh cải tạo qua, duy nhất không thay đổi chính là đại não, ý nghĩ của người phàm tuyệt đối không cách nào ghi nhớ được tiên linh quyết cao thâm như vậy.

Xích Minh ngẩn ngơ, bật thốt lên: " Ngu ngốc! Linh quyết đơn giản như vậy mà cũng nhớ không được?"

Tần Tiểu Thiên hiểu được là mình không ngốc, nhưng nội dung trong ngọc đồng giản thật quá phức tạp, hắn dùng tâm niệm liên tục nhìn ba lần, nhưng một chữ cũng không biết, làm sao cũng nhớ không được, hắn ủy khuất nói: " Sư tôn a, linh quyết rất phức tạp, không đơn giản một chút nào."

Nếu như Tần Tiểu Thiên tu chân trước, theo công lực tăng trưởng, thì người sẽ từ từ thông minh lên, giống như khi tới Nguyên Anh kỳ, cơ bản sẽ có bản lãnh qua mắt không quên. Nhưng Tần Tiểu Thiên lại không có quá trình học tập này, nhớ không được cũng là rất bình thường.

Xích Minh vỗ đầu, nói thầm: " May mắn trong tay lão tử có Thiên Linh Tử, nếu không thật sự là khó khăn rồi, cho dù ngươi là tên ngu ngốc cũng không sao." Hắn nói: " Lại đây, cái này cho ngươi, ăn vô một viên là được, cam đoan có thể biến thành thông minh."

Thiên Linh Tử là linh đan của Phật tông, trong tay Xích Minh tổng cọng có mười hai viên, là từ tay Lý Cường xin tới, hắn ném cho Tần Tiểu Thiên một bình ngọc.

Bình ngọc hình tròn, quang khiết mượt mà, sờ vào lạnh lẽo, mặt ngoài tản ra sương trắng nhàn nhạt, Tần Tiểu Thiên làm sao gặp qua bình ngọc tinh xảo xinh đẹp như thế bao giờ, trong lòng sợ hãi than không thôi.

Xích Minh thúc giục nói: " Một cái bình thôi có đẹp mắt gì, nhanh ăn đi, cho cha mẹ ngươi cùng ăn, còn lại đều cho ngươi." Trong lòng hắn có chút không nhịn được, nhất thời cao hứng thu một đồ đệ, không nghĩ tới lại phiền phức tới như vậy.

Tần Tiểu Thiên mở nắp bình, một hương thơm ngát nồng nàn phiêu tán ra, nhất thời cảm thấy thần thanh khí sảng, hắn đổ ra một viên Thiên Linh Tử, đó là một viên linh đan màu vàng nhạt cỡ đầu ngón tay, đến lúc này, hắn đã không còn nghi ngờ gì với Xích Minh, lập tức đem linh đan bỏ vào trong miệng.

Thiên Linh Tử vừa vào miệng lập tức tan ra, linh khí vo tròn trực trùng lên ót, trong phút chốc, nhưng kinh nghiệm trôi qua từ nhỏ đến lớn đều cũng trải qua trong đầu. Tần Tiểu Thiên chậm rãi ngồi xuống, chỉ cảm thấy trí óc nóng lên một trận, trước mắt hết thảy đều nhảy lên.

Còn chưa đến mười phút đồng hồ, Tần Tiểu Thiên chịu không nổi chấn động kịch liệt trong đầu, vô cùng hạnh phúc ngủ thiếp đi. Nếu không phải thân thể đã được Xích Minh hoàn toàn cải tạo qua, vừa ăn Thiên Linh Tử, thì thân thể của hắn sẽ lập tức bị tê liệt, người bình thường căn bản chịu không được Thiên Linh Tử đánh sâu vào.

Xích Minh không có nghĩ đến, ăn Thiên Linh Tử lại có cấm kỵ gì đó, hắn nghiêng đầu, nhìn Tiểu Thiên, bĩu môi nói: " Thật vô dụng, chỉ ăn một mảnh linh đan mà cũng bất tỉnh, ai, cùng là người như nhau, bọn họ thật sự khác biệt quá lớn so với đại ca a."

Lần này thời gian hôn mê không lâu lắm, sau ba mươi giờ thì Tần Tiểu Thiên đã thức tỉnh lại, hắn đứng lên, cau mày hơi chút suy tư chỉ chốc lát, lập tức hiểu rõ nguyên nhân hậu quả, ý nghĩ trở nên rõ ràng vô cùng. Hắn không nói hai lời cầm lấy ngọc đồng giản, tâm niệm lướt qua, tất cả những linh quyết đều giống như được khắc vào trong lòng.

Tần Tiểu Thiên hưng phấn hét lớn: " Ta nhớ kỹ rồi!" Chỉ một chút đã có được bản lĩnh gặp qua là không quên được, làm hắn vui đến gãi đầu gãi tai, không biết làm sao cho phải.

Xích Minh không cho là đúng, nói: " Ngu ngốc, chỉ nhớ vài thủ ấn linh quyết mà làm ra dạng này, ân, cuối cùng cũng có thể nhớ kỹ, trong cơ thể ngươi có thần dịch lực, hẳn là có thể vận dụng linh quyết này, chẳng qua là trình độ của ngươi quá kém, sau này phải kiên trì tu luyện." Hắn bày ra bộ dáng của sư tôn, không chút khách khí liền giáo huấn.

Tần Tiểu Thiên cũng dần dần thói quen sự giáo huấn của Xích Minh, hắn không nề hà nói: " Sư tôn, còn có gì để dạy đệ tử?"

Xích Minh đâu có rảnh mà dạy hắn, hắn lấy ra một trữ vật thủ trạc, bỏ vào một đống đồ vật mình không cần, nói: " Đây là trữ vật thủ trạc, bên trong có mười mấy ngọc đồng giản, ân, từ từ xem đi, còn về phần làm sao tu luyện thì ngươi tự mình suy nghĩ!"

Tần Tiểu Thiên tiếp nhận thủ trạc, ngạc nhiên nói: " Cái gì là trữ vật thủ trạc?"

Thủ trạc này giống như dùng thủy tinh để luyện chế, toàn thân thấu minh trong suốt, bên trong mơ hồ có khói sương lưu động, phiếm xuất ra thải quang nhàn nhạt, lộ vẻ xinh đẹp hoa quý.

Tần Tiểu Thiên trong lòng nghi hoặc: " Thủ trạc vật này phải là do phụ nữ đeo nó, đệ tử là một đại nam nhân mà đeo thủ trác chẳng phải là rất quái lạ sao?"

Xích Minh quả thật muốn phát cuồng, tiểu tử này cái gì cũng đều không hiểu, thật sự chơi đùa không vui chút nào, hắn hữu khí vô lực nói: " Ngươi đeo vào chẳng phải sẽ biết hay sao?" Hắn hốt nhiên cảm thấy mình thật sự không thích hợp làm sư tôn, đối với đồ đệ không có được một chút kiên nhẫn.

Tần Tiểu Thiên nghe lời đeo thủ trạc vào tay, thủ trạc bỗng dưng xuyên vào da thịt, phảng phất như hòa tan, hắn nào biết đâu rằng, đây là tiên giới xuất sản cực phẩm thủ trạc, hơn nữa là do Xích Minh và La Thiên Thượng Tiên Kiền Thiện Dong đánh cuộc thắng được tiên khí này, tên là Trần Mịch thủ trạc.

Bởi vì trong cơ thể hắn đã có thần dịch lực, cho nên mới có thể dễ dàng sử dụng được dụng pháp của thủ trạc.

Trong thủ trạc có rất nhiều đồ vật, đều là Xích Minh không cần, mười mấy ngọc đồng giản, rất nhiều cực phẩm tiên thạch, không phải ngọc phù, trong dó có tiên phù do Lý Cường tu luyện, cũng có thần ma phù do Xích Minh luyện chế trước khí tu thần, ngoài ra còn có chút đồ vật rối loạn linh tinh.

Tần Tiểu Thiên cơ hồ hoàn toàn không nhận ra, hắn chỉ biết là có thể dùng tâm niệm đọc ngọc đồng giản, còn có một ít hòn đá kỳ lạ, một ít bình ngọc đựng linh đan, làm cho hắn giật mình chính là có rất nhiều ngân phiếu, còn có rất nhiều bao đựng tiền.

Xích Minh lại xuất ra một ngọc đồng giản màu nhũ trắng, cỡ chừng bàn tay, nói: " Tiểu Thiên, nhớ kỹ, đây là ngọc đồng giản ngươi cần phải đọc, nhất định phải nhớ kỹ, mặc kệ ngươi có tin hay không, ngươi cũng phải học cho thuộc, phải hiểu cho rõ nội dung trong ngọc đồng giản, ngươi mới có thể tùy tâm sở dục tu luyện, hiểu chưa?" Nhưng thật ra hắn cũng không rõ ràng, Tần Tiểu Thiên đến tột cùng là tu luyện công pháp gì mới thích hợp.

Thần dịch lực trong cơ thể Tần Tiểu Thiên mặc dù có thể vận dụng một chút, nhưng hắn không cách nào vận chuyển, cũng không pháp khống chế, trừ phi có công pháp có thể hấp thu bộ phận thần dịch lực kia, hắn mới có thể chân chánh bắt đầu tu luyện thật sự, nhưng thực tế Tần Tiểu Thiên cái gì cũng không biết.

Xích Minh để cho Tần Tiểu Thiên thu hồi Vũ Nạp Hà Bạn, nói: " Ta ở chỗ này chờ người, ngươi trước tiên nên học tập nội dung trong ngọc đồng giản, có gì không hiểu có thể hỏi ta, nhớ kỹ, không cho hỏi vấn đề ngu ngốc!"

Tần Tiểu Thiên chỉ có cười khổ, hắn không thể nổi lên một tia phản kháng nào trong đầu, vị sư tôn này cường đại đến biến thái, hơn nữa hắn cũng không nghĩ muốn chống lại sư tôn.

Xích Minh có thể nói là ân nhân của gia đình hắn, Tần Tiểu Thiên từ trong đáy lòng đối với vị sư tôn này vô cùng cảm kích, hắn đàng hoàng cầm lấy ngọc đồng giản bắt đầu xem.

Liên tục hai ngày thời gian, Tần Tiểu Thiên hỏi không ít vấn đề, Xích Minh tuy không nhịn được, nhưng cũng cơ bản giải đáp lung tung cho những câu hỏi của hắn.

Tần Tiểu Thiên đối với thế giới tu chân chỉ có khái niệm mơ hồ, rất nhiều chuyện cũng không rõ ràng, hắn lại mơ hồ hỏi han, Xích Minh lại đáp thật rối loạn, càng nói làm Tần Tiểu Thiên càng hồ đồ.

Tần Tiểu Thiên hỏi: " Cái gì là phi kiếm?"

Xích Minh không nhịn được nói: " Thì là thanh kiếm có thể bay….ngu ngốc! Phi kiếm có gì tốt…ta có thần kiếm."

Trong thủ trạc của Tần Tiểu Thiên không có phát hiện phi kiếm gì, liền nói: " Sư tôn, cho đệ tử nhìn thử thần kiếm xem đi."

Xích Minh nguyên lai cũng không có thần kiếm, nhưng trước khi đến địa cầu thì lại trùng hợp luyện chế một thanh Đại Viêm Thần Kiếm, đó là dùng Đại Viêm Linh Thú luyện chế mà thành, bất quá lại bị hắn phong bế đi linh thức, vũ khí của hắn đều là thần khí, như Yếp Khải Long Trượng và Chủy Lặc Quyết, còn có Thất Thải Ngô Công(con rít bảy màu) kia.

Hắn hơi thoáng do dự, làm Tần Tiểu Thiên cười nói: " Sư tôn, ngài không phải là khoa trương đó chứ?"

Xích Minh vỗ một tát, cười mắng: " Dám không tin sư tôn của ngươi, đáng đánh! Được, cho ngươi nhìn xem cái gì gọi là thần kiếm." Hắn xuất ra Đại Viêm Thần Kiếm, nhất thời một cỗ nhiệt lưu đập vào mặt mà đến, Đại Viêm Thần Kiếm phát ra một hồng quang nhàn nhạt.

Tần Tiểu Thiên tiếp nhận lấy thần kiếm, cảm giác đầu tiên là nặng, may là thân thể của hắn được cải tạo qua, nếu không căn bản không cách nào cầm thần kiếm trong tay, độ nóng mấy trăm độ, con người làm sao có thể chịu được.

Hắn chỉ nhìn một cái, đã bị hấp dẫn thật sâu, không nghĩ tới thần kiếm xinh đẹp linh động như vậy, hắn chộp trong tay rồi cũng không muốn buông ra.

Xích Minh nói: " Thanh thần kiếm này ta mới tu luyện không bao lâu, linh tính đã bị phong bế, cho ngươi cũng không dùng được, nếu còn chưa phong bế linh tính của nó, ngươi căn bản là cầm còn không nổi…được

rồi, trả lại cho ta."

Tần Tiểu Thiên rất thích thanh thần kiếm này, cười hì hì nói: " Sư tôn, đệ tử chưa có vũ khí, cái này...coi như là tặng cho đệ tử làm vũ khí đi thôi, a a, sư tôn, ngài có lấy về cũng không có làm gì..." Hắn bắt đầu dày mặt xin xỏ.

Xích Minh lại không sao cả, hắn nói: " Tiểu Thiên, ngươi muốn sử dụng thanh thần kiếm này cũng không có tác dụng gì lớn, bằng vào ngươi bây giờ, cho dù thần kiếm không có linh tính, ngươi cũng không có năng lực giá ngự nó, vạn nhất thần kiếm khôi phục linh tính, ta cam đoan người chết nhất định là ngươi."

Tần Tiểu Thiên lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve thân kiếm, tựa hồ nhận thấy được một tia ba động truyền đến, trong lòng cảm giác rất thoải mái. Hắn tiếp tục năn nỉ: " Sư tôn, cho đệ tử đi, đệ tử chẳng qua là muốn cất giấu, không phải dùng để đánh nhau đâu."

Xích Minh nhắm mắt trầm tư chỉ chốc lát, đột nhiên nở nụ cười: " Cũng được, tiểu tử ngươi vận khí không tệ, thần kiếm đưa cho ta, ta lại tu luyện một chút, nếu không ngươi không cầm đi được đâu."

Thu đồ đệ này, ý vị vui chơi của Xích Minh thật đậm, cũng không có chăm chú xem trọng, trải qua trong khoảng thời gian ở chung này, bất tri bất giác cũng sinh ra một chút tình cảm, mặc dù hắn há mồm ngậm miệng đều mắng là ngu ngốc, nhưng trong lòng vẫn còn muốn che chở cho vị đồ đệ phàm nhân này.

Tần Tiểu Thiên lưu luyến không thôi đưa thần kiếm qua, lo lắng nói: " Sư tôn, đừng phá hư nó đó."

Xích Minh đối với vị đồ đệ này quả thật có chút bất đắc dĩ, hắn không thèm để ý, Đại Viêm Thần Kiếm rời tay bay ra.

Chỉ thấy Xích Minh liên tục bắn ra thần dịch lực màu vàng, trong tiếng sét đánh, thanh Đại Viêm Thần Kiếm một thước tám tấc thu nhỏ lại chỉ còn ba tấc, Xích Minh nhẹ nhàng dùng tay sờ qua thân kiếm, thần kiếm tản ra quang hoa màu đỏ lập tức lờ mờ xuống tới, trở nên không còn ánh sáng.

Xích Minh dùng một sợi dây xuyên trụ thần kiếm, đem thần kiếm đeo lên cổ Tần Tiểu Thiên, nói: " Sau này không nên cởi ra, luôn đeo trên cổ, đến khi nào công lực của ngươi thâm hậu, nó sẽ nhận ngươi làm chủ."

Đột nhiên, không khí chung quanh một trận ba động, Xích Minh kinh ngạc quát: " Là ai?" Lời vừa ra miệng, hắn liền cười rộ lên: " Là đại ca phải không? Làm cái quỷ gì, sao lại hạ cấm chế?"

Tần Tiểu Thiên không cảm giác được gì, một tay hắn nắm chặt thần kiếm trên cổ, hỏi: " Sư tôn, chuyện gì vậy?"

Một đạo kim quang hiện lên, chỉ nghe một tiếng hô chói tai: " Tiểu tử, ta thật đáng thương a..."

Xích Minh thần sắc đại biến, hắn không nói được một lời, rồi đột nhiên biến mất tại chỗ, ngay sau đó vang lên một tiếng oanh minh rung trời động địa, hắn lại từ trên không trung rơi xuống, chỉ nghe hắn mở miệng mắng to: " Mẹ kiếp, Thiên Chân...ngươi, ngươi hạ cấm chế ngăn cản ta?"

Một lão đầu mặc quần áo rách rưới xuất hiện bên cạnh Tần Tiểu Thiên, kêu lên quái dị: " Xích Minh, ngươi dám mắng chửi ta...oa nha, ta thật đáng thương a..." Đang khi nói chuyện hắn đi tới bên cạnh Xích Minh, vừa nhéo lỗ tai Xích Minh, luôn miệng nói: " Tiểu tử, nhìn thấy lão nhân gia ta còn chạy cái gì?"

Tần Tiểu Thiên trợn mắt há hốc mồm, nghĩ không ra vị sư tôn uy phong tám diện lại bị một lão đầu khi dễ.

Xích Minh hét lớn: " Ngươi làm sao biết ta ở chỗ này? A, ta hiểu rồi...lão đại, đại ca...ngươi, ngươi hại chết ta rồi, ai..."

Thiên Chân cười quái dị: " Đại ca của ngươi không có thời gian theo ta đi Huyễn Tinh Thần Trận...hắc hắc, nghe nói ngươi ở chỗ này, đừng kêu nữa, đừng kêu nữa, có chỗ tốt đó...ai, tìm một người trợ thủ sao lại khó khăn như vậy, ta thật đáng thương a..."

Xích Minh thật sự rất phiền Thiên Chân, nhưng lại không có biện pháp gì với hắn, lão gia hỏa này thần thông quảng đại phi thường, là một trong số ít những người có khả năng làm ình phải kinh ngạc.

Xích Minh làm dáng vẻ đáng thương ba ba nói: " Thiên Chân, ngươi nhìn xem, đây là người đồ đệ thứ nhất ta mới thu được, ta đang dạy đồ đệ a, nào ở không đi Huyễn Tinh Thần Trận với ngươi…"

Tần Tiểu Thiên ngây ngốc hồ đồ nhìn hai người, một câu cũng không nói nên lời.

Thiên Chân quay đầu lại nhìn lướt qua Tần Tiểu Thiên, đột nhiên cất tiếng cười to: " Oa ha ha…ha ha, lão nhân gia ta kiến thức nông cạn rồi…ha ha, đây là đồ đệ của ngươi? Ha ha, đây là đồ đệ của ngươi sao?"

Xích Minh nghi hoặc nói: " Đương nhiên là đồ đệ của ta…tư chất cũng được…"

Thiên Chân lại cười vang một trận…

[/AN]

6. Q.1 - Chương 6: Dây Dưa Bám Chặt

Xích Minh thẹn quá thành giận nói: " Mụ nội nó, Thiên Chân…không cho cười!"

Một đạo kim quang hiện lên, Xích Minh nắm lấy Tần Tiểu Thiên ném ra xa, tiếp theo, từ sau lưng hắn mọc ra một cây búa hai lưỡi màu đen, không có cán búa, lôi mang phích lịch màu tím vang lên, đại địa bắt đầu hơi rung động.

Tần Tiểu Thiên cả người run lên, uy lực của thần khí khiến cho hắn không sao đứng thẳng, hắn đặt mông ngồi dưới đất, trong lòng khiếp sợ tới cực điểm.

Thiên Chân hét lớn: " Ta…ta thật đáng thương a, chỗ này không thể dùng thần khí đánh nhau…đại ca ngươi sẽ nổi giận!"

Xích Minh ngẩn ngơ, Chủy Lặc Quyết chậm rãi ẩn nhập vào trong cơ thể. Hắn hận hận nói: " Thiên Chân, ngươi dám cười nhạo đồ đệ ta thu?"

Thiên Chân đảo đôi mắt nhỏ, khinh thường nói: " Về điểm này ánh mắt của ngươi…ai, thôi đi, nơi này không phải hắc ma giới, ngươi cũng không còn là đại ma tôn khi trước, nào có ai làm như ngươi vậy? Đồ đệ này của ngươi được thần dịch lực cải tạo một lần nữa, đây không phải là tu vi của bản thân hắn, hơn nữa…sau này ngươi định để cho hắn tu luyện cái gì?"

Xích Minh nói: " Ai yêu, tu cái gì thì tu cái đó, dù sao trụ cột cũng rất rắn chắc…"

Thiên Chân nhếch miệng lại muốn cười to lên, nhưng nhìn thấy Xích Minh trợn mắt hung hăng nhìn hắn, không thể làm gì khác hơn là dùng sức nín lại. Hắn cũng không muốn chọc cho Xích Minh nổi giận, nhưng lời lại không thể không nói: " Ai, chẳng lẽ ngươi không hiểu rõ, muốn cho hắn tu chân…làm sao tu? Hắn toàn thân tràn ngập thần dịch lực, ngay muốn tu chân cũng không có chân nguyên lực…tu thần? Cái gì hắn cũng không hiểu, làm sao hiểu được cảnh giới tu thần…tu ma? Nói giỡn…ngươi nói hắn có thể tu cái gì?"

Xích Minh há mồm cứng lưỡi không có gì để chống đỡ. Nếu bàn về kiến thức, mười Xích Minh cũng so ra kém Thiên Chân nhiều.

Tần Tiểu Thiên lảo đảo đứng lên đi tới, hắn cũng muốn hiểu rõ trạng huống của mình, hơn nữa hắn phát hiện sư tôn dường như rất sợ vị lão đầu này.

Thiên Chân tiện tay xuất một chiêu, Tần Tiểu Thiên phảng phất như bị một sợi dây thừng kéo tới, chợt hiện ngay trước người Thiên Chân.

Tần Tiểu Thiên nguyên tưởng rằng Thiên Chân là cừu nhân của sư tôn, ai biết không ngờ lại chính là sư bá.

Hắn hành lễ nói: " Đệ tử Tần Tiểu Thiên bái kiến sư bá." Trong lòng hắn thầm nghĩ: " Lão đầu này xem ra còn lợi hại hơn sư tôn, nhất định không thể đắc tội."

Thiên Chân đưa tay nắm lấy cổ tay của Tần Tiểu Thiên, tìm kiếm một chút thể chất của hắn, trong miệng chậc chậc ra cả âm thanh, nói: " Sách, sách, Xích Minh a, ngươi thật là không tưởng nổi, cải tạo như vậy…tiểu tử này cũng có thể chịu được, sách sách, ngươi thật đáng thương a…so với ta còn đáng thương hơn, sách sách."

Xích Minh sợ nhất là nghe Thiên Chân lao thao, hắn thối thác nói: " Bây giờ ta muốn dạy đồ đệ, không có thời gian đi theo ngươi, ân, ngươi không phải nói hắn không thích hợp tu luyện gì hay sao? Hừ hừ, ta phải chậm rãi nghĩ biện pháp cho hắn…về việc đi Huyễn Tinh Thần Trận, ngươi đi tìm đại ca của ta đi…hay đi tìm Hàn Nữ cũng được, dát dát…ách, Nguyên Giới có một đoàn cao thủ, sao ngươi lại đi tìm ta?"

Trong lòng hắn hiểu rõ ràng, rất khó chạy thoát, thủ đoạn của Thiên Chân thần diệu khó lường, chỉ có thuyết phục cho hắn tự động rời đi mới được, lúc này phải dạy đồ đệ chính là cái cớ tốt nhất.

Thiên Chân cũng biết không thể bắt buộc Xích Minh đi cùng, tu vi của hắn mặc dù kém hơn mình, nhưng kém có hạn, hắn nếu kiên quyết không đi, tự mình cũng không có cách nào.

Con ngươi của hắn không ngừng loạn chuyển, nói: " Ai, tiểu tử này bây giờ không có một chút lòng nhân ái nào, cũng không biết tôn kính lão nhân gia, ai, ta thật đáng thương a!"

Tiếng la của Thiên Chân thật sự là khó nghe, cái lỗ tai của Tần Tiểu Thiên cũng không sao chịu được, nhưng hắn không dám biểu hiện ra, chỉ có thể liều mạng nhẫn nại.

Xích Minh từng ăn xong đau khổ do Thiên Chân, biết người này thập phần khó khăn xử lý, hắn nghiêm trang nói: " Ách, cái…này…Thiên Chân a, không phải ta không cùng ngươi đi, nhưng thật là không có thời gian…ta phải thăm dò cho đồ đệ một con đường tu luyện thích hợp, vì vậy cho nên…hà hà…" Hắn không ngờ lại giảng đạo lý với Thiên Chân.

Con ngươi trong mắt Thiên Chân vừa chuyển, nói: " Nga, là như vậy…vậy phải cần thời gian bao lâu?"

Trong lòng Xích Minh mừng thầm, chỉ cần lão gia này nói vậy thì dễ xử lý.

Vẻ mặt hắn nghiêm túc nói: " Có lẽ là một năm, hay là mười năm, cũng có thể là mấy trăm năm…nhìn xem tình huống thế nào đã, Tiểu Thiên là đồ đệ chính thức ta thu nhận, nếu như phế bỏ, ta chẳng phải là rất không có mặt mũi, dát dát, chờ ta tìm ra biện pháp sẽ đi cùng ngươi."

Trong lòng hắn lại nghĩ: " Lão tử cho dù tìm được biện pháp để tu luyện, cũng sẽ không đi theo ngươi! Chỉ cần ngươi vừa rời đi, lão tử bỏ chạy…thế giới to lớn, nhìn xem ngươi đi chỗ nào mà tìm, hừ hừ."

Thiên Chân làm ra bộ dáng thật thống khổ: " Tìm không được biện pháp…ngươi vẫn sẽ đợi ở chỗ này?"

Trong lòng Xích Minh đắc ý, nói: " Hắc hắc, đó là đương nhiên."

Thiên Chân nói: " Nga, nếu như có thể tìm được biện pháp tu luyện, ngươi sẽ cùng ta đi Huyễn Tinh Thần Trận?" Hắn cúi đầu, tựa như đầy bụng tâm sự.

Xích Minh cảm giác được có chút không ổn, nhưng lại không thể không đáp ứng, vẻ mặt có chút xấu hổ.

Hắn cứng ngạnh, hàm hồ nói: " Cái này…cái này…bây giờ không phải là không tìm được biện pháp hay sao?"

Thiên Chân ngẩng đầu, vẻ mặt như cười, nhẹ nhàng nói: " Rất đơn giản, ta có biện pháp cho hắn tu luyện, hắc hắc, không cần ngươi lao lực thăm dò đường tu luyện gì, ân, ta cho hắn công pháp tu luyện, ngươi theo ta đi Huyễn Tinh Thần Trận, ha ha."

Trong lòng Thiên Chân thầm nghĩ: " Để coi ngươi làm sao chối từ, theo đấu cùng lão nhân gia ta, ngươi vẫn còn kém một chút!"

Tiếng thảm hào của Xích Minh làm Tần Tiểu Thiên hoảng sợ: " Oa nha nha! Ta thật đáng thương a…ta…ta.." Hắn muốn nói tiếp, nhưng nói không ra lời, trong lòng cực độ buồn bực.

Thiên Chân móc ra một kiện ngọc đồng giản thật nhanh, nói: " Ngươi đã quên rồi, ta là Cổ tiên nhân, có công pháp tu tiên…hừ hừ, đừng có học theo câu đầu môi của lão nhân gia ta!"

Nhưng thật ra trong lòng hắn hiểu rõ ràng, cho dù Tần Tiểu Thiên học được pháp môn của Cổ tu tiên, hắn cũng còn đi ngã ba, trời mới biết tương lai hắn sẽ tu thành vật gì.

" Xuy! Ta phi!"

Xích Minh thiếu chút nữa bị hắn làm tức chết, trong lòng tính toán: " Hừ, lão Xích ta nếu dễ dàng bị chế phục như vậy…cũng không còn là đại ma tôn nữa."

Hắn không phải sợ đi Huyễn Tinh Thần Trận, mà là sợ nghe Thiên Chân lao thao, sẽ làm người nổi điên lên, cũng có thể muốn tẩu hỏa tự bạo.

Thiên Chân đưa cho Tần Tiểu Thiên một ngọc đồng giản cỡ cây thước, nói: " Đây là công pháp tu luyện của Cổ tiên nhân, dựa theo thể chất của ngươi có thể tu luyện, nhớ kỹ, khởi điểm của ngươi cực cao, nguy hiểm cũng cực cao, một mình ngươi phải cẩn thận, trọng yếu nhất là thời gian, phải để cho công lực và cảnh giới có thăng bằng."

Tần Tiểu Thiên cái hiểu cái không tiếp nhận ngọc đồng giản. Ngọc đồng giản như vậy ở tu chân giới không nhìn thấy, nó là một loại ngọc đồng giản xa xưa nhất, màu sắc giống màu răng ngà, bên trên đầy liễu vân văn đồ án, lộ ra vẻ cổ phát tao nhã, Tần Tiểu Thiên vừa thấy cũng rất thích. Hắn cũng hiểu rõ đây là cơ hội khó được, lúc này không nhân cơ hội hỏi một ít đồ vật, sau này có thể không còn cơ hội nữa.

" Cảm ơn sư bá!" Tần Tiểu Thiên cúi đầu hành lễ, lại nói: " Sư bá, có vũ khí gì có thể cho Tiểu Thiên sử dụng hay không? A a, cấp ột kiện, cảm ơn sư bá ân tứ."

Xích Minh đang ở một bên đoàn đoàn xoay chuyển, tâm tình thập phần khó chịu, nghe vậy lập tức nói: " Sư bá ngươi có nhiều đồ vật tốt, nhưng hẹp hòi muốn chết, hừ hù, hắn còn lâu mới cho ngươi cái gì đó..."

Thiên Chân kêu lên quái dị: " Cái gì đó? Cái gì đó? Ta hẹp hòi sao...ta thật đáng thương a, ngươi biết ta cho đồ đệ ngươi là cái gì không? Chính là Cổ tiên công pháp thất truyền!"

Hắn suy nghĩ một chút, từ trong thủ trạc lấy ra một thanh trường kiếm nửa trong suốt nửa đỏ rực như lửa hồng, nói: " Lần trước cùng một bằng hữu thăm dò phương pháp luyện khí, hắn luyện chế một thanh đại kiếm, ân, ta xem tương đối thích hợp cho ngươi dùng, tặng cho ngươi, kiếm này tên là Tố Viêm Khấp."

Xích Minh nhìn thoáng qua, bĩu môi nói: " Cầm lấy đồ vật của đại ca ta luyện chế đi tặng cho đồ đệ của ta, ngươi thật là có ý tứ a."

Tần Tiểu Thiên kinh ngạc nhìn thanh đại kiếm, hắn chưa từng nhìn thấy qua thanh kiếm lớn như vậy, thanh kiếm dài một thước sáu, bề rộng ba mươi phân, chuôi kiếm cũng dài năm mươi phân, thân kiếm phảng phất dùng thủy tinh chế luyện, bên trong tựa hồ có hỏa diễm đang quay cuồng chảy xuôi. Thanh kiếm này so với bản thân mình còn muốn cao hơn, hắn lắp bắp nói: " Vậy...vậy thứ này...làm sao sử dụng?"

Cầm lấy cự hình đại kiếm, hai tay Tần Tiểu Thiên trầm xuống phía dưới: " Thanh kiếm này thật nặng nề!"

Thiên Chân nói: " Nặng cái gì? Một chút cũng không nặng, thói quen là được rồi, ngươi có thủ trạc phải không? Thanh kiếm này có thể đặt trong thủ trạc, lúc cần thì mượn ra, Viêm Khấp không thể thu nhiếp vào trong cơ thể."

Hắn hốt nhiên vọt tới bên người Xích Minh, ôm đầu vai hắn, giở khuôn mặt tươi cười nói: " Được rồi, đồ đệ ngươi ta đã giải quyết xong rồi, đi thôi, chúng ta đi Huyễn Tinh Thần Trận!"

Xích Minh lại tránh sang bên cạnh, nói: " Gấp cái gì? Ta muốn đưa hắn về nhà."

Thiên Chân mặc kệ, nói: " Người lớn như vậy, còn phải đưa tiễn? Để hắn tự về, đi thôi!" Một đạo kim quang hiện lên, Thiên Chân bọc Xích Minh rời đi địa cầu.

" Mụ nội nó...Thiên Chân..." Tiếng quát mắng của Xích Minh quanh quẩn trong không trung.

Tần Tiểu Thiên cầm một thanh đại kiếm, trợn mắt há hốc mồm nhìn hai người biến mất trước mắt, nửa giây sau mới phản ứng lại: " Sư tôn...vậy, đây là địa phương nào? Ta làm sao lại trở về? Oa nha!"

Hắn vũ động cự kiếm bổ về phía trước, một đạo hồng mang hiện lên, lửa cháy trong thân kiếm giống như cơn sóng gió động trời dũng xuất, phát ra " oanh long long" tiếng rít gào điếc tai, trên mặt đất để lại hơn mười thước dấu vết thật lớn, cỏ dại chung quanh đều bị đốt thành tro tàn.

Tần Tiểu Thiên thiếu chút nữa bị hù chết, uy lực của thanh cự kiếm này kinh khủng như thế, kỳ quái chính là hắn cơ hồ không bị hao phí thần dịch lực, đã bổ ra một vết nứt thật sâu.

Thanh kiếm này là do Lý Cường luyện chế, bất luận là ở tu chân giới hay tiên giới, pháp bảo do Lý Cường luyện chế đều là bảo bối cao nhất, mạnh mẽ như Cổ tiên nhân Thiên Chân mà khi nhìn thấy pháp bảo hắn luyện chế cũng nhịn không được mà muốn cất giấu. Thanh cự kiếm này là vật thí nghiệm của Lý Cường,

mục đích là để cho người tu chân bình thường cũng có thể vận dụng pháp bảo, uy lực đã tương đối kinh người.

Tần Tiểu Thiên còn không biết sự trân quý của thanh cự kiếm này, nhưng uy lực của cự kiếm làm cho hắn phi thường hài lòng, duy nhất cảm thấy không thuận tiện chính là hình dáng của thanh cự kiếm, thanh cự kiếm này quá lớn, phân lượng lại thần kỳ nặng nề, nếu không phải thân thể được Xích Minh cải tạo qua, hắn căn bản không có cách nào khác sử dụng.

Thanh cự kiếm này nặng ít nhất là một trăm tám mươi cân, tương đương ngang hàng với độ nặng của một người cường tráng.

Đợi một ngày một đêm, Xích Minh và Thiên Chân cũng không xuất hiện, Tần Tiểu Thiên vạn bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đi bộ hướng ra phía ngoài xa xa.

Chỗ này hoang vu vô cùng, có chút giống như cao nguyên, liên tục đi hơn mười ngày, một bóng người cũng không có nhìn thấy, muốn tìm một chút đồ ăn cũng không có. Động vật nơi này cực ít, từ xa nhìn thấy bóng người thì cũng đã không còn nhìn thấy bóng dáng tăm hơi của chúng, may là có thần dịch lực chống đỡ, hắn mới không bị chết đói.

Tần Tiểu Thiên đối với sự nhận tri vẫn còn bị vây ở cảnh giới của người bình thường, hắn không biết mình có bao nhiêu năng lực, Xích Minh và Thiên Chân cấp cho ngọc đồng giản hắn cũng chưa có thời gian nhìn xem.

Sau khi ăn xong Thiên Linh Tử, đầu óc của hắn trở nên linh hoạt rất nhiều, trí nhớ lực siêu cường, nhưng sự thông minh và trí tuệ thì phải nhờ vào học tập mới có, linh dược chỉ có thể thay đổi đại não, không thể tăng trưởng được trí tuệ, bởi vậy Tần Tiểu Thiên cũng còn là con người bình thường, hết thảy vừa mới bắt đầu.

Với năng lực của Tần Tiểu Thiên, đi ra khỏi phiến cao nguyên cũng không tới mười ngày, nhưng hắn lại xem mình là người bình thường, cho nên càng đi càng gian nan khó khăn.

Hai mươi ngày sau, cuối cùng hắn cũng nhìn thấy một con đường mòn. Dọc theo đường mòn đi xuống, Tần Tiểu Thiên tìm được một trấn nhỏ, thế hắn mới biết, tự mình đã ở khu cao nguyên phía bắc là nơi không có ai từng đi tới.

Xích Minh bị Thiên Chân mang đến Tiềm Kiệt Tinh, vừa rơi xuống đã điên cuồng gào thét kêu loạn: " Thiên Chân! Ta còn không có đáp ứng…ngươi…sao ngươi lại mang ta đi theo hả?"

Thiên Chân làm ra bộ dáng đáng thương nói: " Ai, huynh đệ, thương cảm thương cảm ta đi…"

Trong lòng Xích Minh lửa giận ba trượng, từ sau khi tu thần hắn vẫn còn rất ít kinh ngạc, lần này ở trước mặt đồ đệ đã mất hết mặt mũi. Hắn tỉnh táo lại, cười đầy tà khí: " Hay a, ta thương cảm ngươi."

Thiên Chân nghe xong liền sững sờ, hắn thở dài nói: " Đi Huyễn Tinh Thần Trận là tâm nguyện của ta…ai, ta thật đáng thương a, tìm một người trợ thủ, tìm hoài không được…Xích Minh, ai, huynh đệ…lão đệ, ngươi giúp ta một lần đi." Hắn bắt đầu vừa mềm vừa cứng, phát huy công lực mặt dày không biết xấu hổ, gắt gao cuốn lấy Xích Minh.

Xích Minh căn bản không muốn đi Huyễn Tinh Thần Trận gì, hắn biết rõ hung hiểm trong đó, nói: " Vốn là đại ca đáp ứng ngươi đi…sao lại tìm ta? Ngươi cũng không phải không biết, tu vi của ta so với đại ca kém xa."

Thiên Chân nghiến răng nói: " Đại ca của ngươi…hắn, hắn nói…chỉ cần ngươi đáp ứng chịu đi, hắn sẽ đi!"

Xích Minh nhất thời hiểu rõ ý tứ của Lý Cường, tên kia cũng là đang tìm cớ từ chối. Hắn cười hì hì nói: " Nga, nguyên lai là như thế, ngươi chờ một chút, ta liên lạc với đại ca." Hắn lưu lại một phân thân, còn người thật lặng yên biến mất.

Thiên Chân vẫn luôn cẩn thận đề phòng Xích Minh, sợ hắn lặng lẽ chạy trốn, nghe lời của hắn có vẻ chịu nhường, nhất thời đại ý khinh thường, lúc phân thân từ từ ảm đạm xuống tới, hắn mới phát hiện không đúng, thả ra thần thức tìm tòi, không khỏi kêu to: " Ta thật đáng thương a!"

Xích Minh không biết đã chạy đến nơi nào, bằng thần thông của hắn, nếu một lòng muốn chạy trốn, Thiên Chân rất khó tìm được hắn, trừ phi đi tìm Thiên Cô hay Bác Tụ, dùng đại thần thông sưu tầm, nếu không trong lúc nhất thời thật đúng là không thể tìm ra.

Thiên Chân tức giận đến dậm chân, không nghĩ tới Xích Minh không nói gì đã bỏ chạy đi. Hắn đang ở trong không trung không ngừng lẩn quẩn, trong lòng suy tư: " Đi tìm Lý Cường? Khẳng định là không được! Ở Nguyên Giới hắn là lão đại, người nào cũng đánh không lại hắn, uy hiếp dụ dỗ hoàn toàn không có hiệu quả…tìm Thiên Cô hay Thanh Đế? Chỉ sợ rằng còn chưa nói chuyện thì sẽ bị đuổi đi, người ta căn bản không có hứng thú…"

Trái lo phải nghĩ, Thiên Chân cảm giác được vẫn là Xích Minh thích hợp nhất, nếu hắn đáp ứng đi, Lý Cường cũng sẽ đi, hơn nữa Lý Cường có rất nhiều bằng hữu lợi hại, tùy tiện mời mấy người vậy là đủ rồi.

Thiên Chân tức giận hừ hừ thề, vô luận như thế nào cũng phải tìm được Xích Minh, cho dù là dày mặt lôi kéo, dây dưa bám chặt cũng phải buộc được hắn đi! Nhưng Xích Minh ngoại trừ nghe lời Lý Cường và Thanh Đế, đối với những người khác một mực không để ý tới, vậy bây giờ làm thế nào?

Khổ sở suy nghĩ một lúc lâu, trên mặt Thiên Chân đột nhiên lộ ra tươi cười. Xích Minh thu một đồ đệ, đó là một cơ hội tốt, thế nào hắn cũng phải trở về thăm, vậy có thể bắt được tên hoạt bảo này, thật tốt cùng hắn nói chuyện.

" Ta thật đáng thương a…" Một đạo kim quang hiện lên, Thiên Chân biến mất vô ảnh vô tung…" thương cảm…thương cảm…" âm thanh vẫn quanh quẩn không ngừng trong thiên địa.

Bởi vì khuôn mặt hoàn toàn thay đổi, thân phận chứng của Tần Tiểu Thiên phải làm lại một lần nữa, tạm thời không cách nào sử dụng, vậy cũng ảnh hưởng tiêu phí khi hắn dừng chân, cũng may trong thủ trạc còn có tiền mặt, hắn mới thuận lợi đi tới Thạch Thành.

Nhà của Xích Minh mua nằm trong một tiểu khu ở Thạch Thành, tên là Tần Hoài thủy ngạn, rất gần với trung tâm, đó chính là sông Tần Hoài nổi tiếng.

Tần Tiểu Thiên rất dễ dàng tìm được nhà mới, đó là một tòa kiến trúc cao tầng, ở ngay lầu mười bốn, diện tích có tới hai trăm thước vuông.

Dọc theo đường đi, Tần Tiểu Thiên không biết đã oán giận vị sư tôn của mình bao nhiêu lần, khi hắn nhìn vào gương thì thiếu chút nữa bị hù chết, hoàn toàn không rõ người tuấn tú trong gương kia là ai, không ngờ sư tôn lại biến mình giống như là con của hắn, chính xác là một tiểu Xích Minh. Hắn phi thường lo lắng cha mẹ không nhận ra mình, lúc ấn chuông cửa, tim của hắn cũng muốn nhảy luôn ra ngoài, sợ cha mẹ bị kích thích.

Cửa lớn mở ra, một nữ tử xinh đẹp xuất hiện ở trước mắt. Tần Tiểu Thiên ngẩn người, vội vàng nói: " Xin lỗi, ta tìm gõ sai cửa." Hắn thối lui vài bước, nhìn địa chỉ, trong lòng kinh ngạc nói: " Chính là nơi này a, chẳng lẽ nhà của ta có khách?" Hắn lại ấn lên chuông cửa.

Cửa phòng lại mở ra lần nữa, Tần Tiểu Thiên cẩn thận hỏi: " Xin hỏi nơi này là nhà của Tần Danh phải không?"

Nữ tử xinh đẹp kia quay đầu kêu lên: " Lão Tần, có người tìm." Nàng cau mày, tựa hồ có chút thất vọng. Trong lòng Tần Tiểu Thiên giật mình, chỉ thấy một nam tử suất khí đi ra nói: " Ai tìm ta?"

Tần Tiểu Thiên khó có thể tin nói: " Chẳng lẽ sư tôn…" Hắn không dám nói tiếp, thử dò xét nói: " Ta…ta là Tần Tiểu Thiên."

" Tiểu Thiên? Con…con…sao con cũng thay đổi bộ dáng, Tiểu Thiên, ta, ta là mẫu thân!"

" Con muốn làm chúng ta nhớ chết a? Sao lúc này mới về nhà, sư tôn con đâu? Ai, ta là cha của con!"

Tần Tiểu Thiên hai chân như mềm nhũn, cha và mẹ hoàn toàn thay đổi, nhất định là sư tôn biến thái kia làm chuyện tốt. Hắn hữu khí vô lực nói: " Sư tôn đã đi, ai, ông ấy ném con tại một cao nguyên không người, thật vất vả mới đi được ra…"

Hắn cẩn thận đánh giá cha mẹ, nhịn không được nói: " Hai người…sao này con làm sao trước mặt người khác gọi là cha mẹ…trời ạ, nhìn tuổi còn quá trẻ đi thôi."

Tần Danh vẫn còn gương mặt hình chữ điền, hai đạo mày rậm như kiếm có chút vung lên, nguyên lai nếp nhăn đầy trên da mặt và trên cổ trên tay, trở nên quang hoa giãn ra, trong cặp mắt lộ ra vẻ thâm trầm nghiêm túc. Vóc người hắn cũng cao hơn trước kia rất nhiều, nhìn qua giống như là đại ca của Tần Tiểu Thiên.

Long tẩu còn biến hóa lớn hơn nữa, vóc người khôi phục như mười tám, mười chín tuổi thanh xuân, năm tháng hằn trên làn da hoàn toàn biến mất. Lúc nàng tuổi còn trẻ là một mỹ nữ, một khi khôi phục quang thải tuổi thanh xuân, dĩ nhiên so với ngày xưa còn muốn kiều my thập phần, làm cho Tần Tiểu Thiên cảm giác được, lão mụ xinh đẹp làm cho hắn sợ hãi.

Một nhà ba người rốt cuộc đoàn tụ.

Nhà mới vốn là được trang trí thật đẹp, giản khiết tao nhã, trong phòng khách có một bộ ghế salon thanh nhã, trên bàn còn bày lọ hoa.

Tần Tiểu Thiên cho đến bây giờ còn chưa tỉnh táo lại, hắn ngồi trên ghế salon, vẫn không ngừng đánh giá cha mẹ. Tần Danh nghiêm mặt nói: " Tiểu Thiên, trên mặt cha không có khắc hoa, đừng nhìn chằm chằm…ta không được tự nhiên."

Long tẩu vui vẻ cười nói: " Đúng vậy a, Tiểu Thiên, đã đói bụng rồi phải không, mẹ nấu cơm cho con."

Tần Tiểu Thiên thiếu chút nữa hộc máu, thật là quái dị, nữ tử xinh đẹp trẻ tuổi như vậy lại tự xưng là mẹ của mình. Hắn có một loại cảm giác mãnh liệt áy náy cùng xa lạ, mặc dù khẩu khí Long tẩu nói chuyện vẫn giống như trước kia, nhưng thanh âm biến thành thiếu nữ mềm mại, làm cho hắn cảm thấy không quen.

Tần Tiểu Thiên đưa tay ngăn lại, nói: " Mẹ, mẹ đừng bận rộn, con không đói bụng, ngồi xuống trò chuyện…ai, lúc con ở khu cao nguyên không người thì chỉ muốn về nhà cùng hai người trò chuyện."

Đối với biến hóa của cha mẹ, trong tận cùng nội tâm của hắn vẫn vô cùng mừng rỡ, có thể nhìn thấy cha mẹ phản lão hoàn đồng, lại hiện ra phong thái lúc tuổi còn trẻ, trong lòng hắn cao hứng nói không ra lời, mặc dù cảm giác không quen và xấu hổ. Hắn hỏi: " Cha, mẹ, hai người cũng bắt đầu tu luyện rồi?"

Tần Danh lắc đầu nói: " Còn chưa, ta và mẹ con ăn một viên linh đan gì đó…" Trong lúc nhất thời nhớ không nổi tên của linh đan.

Long tẩu nói: " Gọi là Tụ Tiêm Đan…nói là một loại trong Thất Tập Đan, dường như là thần đan gì đó, ăn vào toàn thân đều đau, ta ngủ túc túc năm ngày mới tỉnh lại, ai ngờ lại thay đổi thành bộ dáng này."

Tần Danh gật đầu nói: " Xích Minh đại bá nói, chờ con quay lại, sẽ cho chúng ta công pháp tu luyện gì đó, để cho chúng ta cùng nhau tu chân…dường như là…tu chân?" Hắn quay đầu hỏi Long tẩu.

Long tẩu nói: " Đúng, đúng..là tu chân…cũng không biết là tu chân gì, thật không hiểu."

Tần Tiểu Thiên cũng không hiểu cái gì là Thất Tập Đan, chính là Tụ Tiêm Đan, chỉ biết là rất trân quý. Nhưng thật ra công hiệu của Tụ Tiêm Đan tốt phi thường, nhất là đối với người mới bước vào tu chân, người bình thường ăn vào thì sẽ có thể thoát thai hoán cốt.

Xích Minh dùng thần dịch lực cải tạo cho Tần Tiểu Thiên, phát giác con người bình thường rất khó đón nhận cải tạo như vậy, lúc này hắn mới nhớ ra có Tụ Tiêm Đan có thể dùng, Tần Tiểu Thiên nếm mùi đau khổ lớn, nhưng Tần Danh vợ chồng thì bởi vậy mà thu hoạch rất nhiều.

Tần Tiểu Thiên được Thiên Chân cấp cho Cổ tu tiên công pháp, đối với công pháp tu chân cũng không quá để ý, hắn biết Cổ tu tiên công pháp so sánh với bất cứ công pháp tu chân nào cũng cường đại hơn, hắn tính toán sẽ cấp cho cha mẹ pháp môn để tu tiên. Hắn hỏi: " Cha, thân phận chứng làm sao giải quyết?"

Tần Danh mỉm cười nói: " Lão bằng hữu ta còn có một ít, đã làm viên cảnh nhiều năm như vậy, tìm thân phận chứng cũng không thành vấn đề. Được rồi, Tiểu Thiên, thân phận chứng của con cha đã nhờ người đi làm, chỉ cần một lần nữa đi đối chiếu đăng ký là được, a a, cả nhà chúng ta…có thể làm người một lần nữa."

Trên mặt Long tẩu lộ ra vẻ tươi cười, nói: " Cha của con vẫn luôn cố chấp, lần này cuối cùng chịu khai thông, hì hì, chúng ta coi như về hưu sớm, vui vẻ mà nghỉ ngơi...nga, đúng là tu luyện."

Bộ dáng cười duyên của nàng làm cho hai cha con nhìn thấy trợn mắt há hốc mồm, Tần Tiểu Thiên lắc đầu, nói: " Mẹ, mẹ...ai! Mẹ sắp thành hồ ly tinh rồi..."

Tần Danh đắc ý cười lớn, lão bà trở nên xinh đẹp lộng lẫy như thế, kẻ làm trượng phu đương nhiên cao hứng.

Long tẩu không tự chủ được đỏ mặt, đứng dậy nói: " Hừ, Tiểu Thiên, không đứng đấn...mẹ đi nấu cơm cho con." Nàng xoay người đi vào phòng bếp.

Tần Danh trước kia vốn là người nghiêm túc, hướng tới con trai nháy mắt mấy cái, cười nói: " Mẹ của con xấu hổ rồi, ha ha."

Trong lòng Tần Tiểu Thiên cảm kích Xích Minh đến cực điểm, từ nhỏ đến lớn, hắn rất ít nhìn thấy cha mẹ vui vẻ như vậy, nhất là mẹ, rất ít cười nói nhiệt tâm như thế. Hắn không khỏi cảm thấy trăm mối cảm xúc giao nhau, sư tôn mặc dù ình nếm không ít đau khổ, nhưng giờ phút này, trong lòng hắn chỉ có cảm kích, không có chút nào oán giận.

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Cha, sau này cha có thể cùng mẹ đi khắp nơi du lịch, a a, sư tôn lưu lại cho con rất nhiều tiền, cũng không thiếu đồ vật, cha không cần phải ra ngoài đi làm nữa." Hắn vừa nói, vừa lấy trong thủ trạc ra một xấp ngân phiếu.

Bởi vì tiền trong thủ trạc quá nhiều, hắn chỉ lấy ra một bộ phận, cho dù như vậy, cũng đổ đầy bàn trà, chừng bốn, năm trăm vạn. Xích Minh vừa tới địa cầu thì suốt đêm đã dọn sạch một ngân hàng.

Tần Danh bị dọa cho hoảng sợ, hắn quả thật không dám tin tưởng hai mắt của mình, bởi vì là Tần Tiểu Thiên trống rỗng xuất ra nhiều ngân phiếu như vậy, tựa như biến đổi ma thuật, thần kỳ tới cực điểm.

" Đinh đông! Đinh đông!" Hai tiếng chuông cửa vang lên.

Tần Tiểu Thiên ý bảo cha thu hồi ngân phiếu, Tần Danh luống cuống tay chân gom lại, quét ngân phiếu trên bàn trà đi vào.

Tần Tiểu Thiên lúc này mới đứng dậy đi ra cửa, mở ra vừa nhìn, không khỏi nhịn được thất thanh kêu lên: " Ngài...sao lại là ngài?"

[/AN]

7. Q.1 - Chương 7: Thoát Đi Địa Cầu

" Không hoan nghênh ta sao? Ai! Ta thật đáng thương a..." Thiên Chân vẻ mặt hối khí đứng ngoài cửa.

Tần Tiểu Thiên vội vàng kéo hắn, cười bồi: " Sư bá, sao lại không hoan nghênh lão nhân gia ngài chứ? Mau vào, đến phòng khách nói chuyện." Hắn biết Thiên Chân còn lợi hại, ngay cả sư tôn cũng sợ hãi hắn, mình nào dám đắc tội.

Thiên Chân nghênh ngang đi vào phòng khách.

Tần Danh hỏi: " Vị này là..." Hắn đã nghe được Tần Tiểu Thiên xưng hô, chỉ là trong lúc nhất thời còn chưa kịp phản ứng, bây giờ bất cứ người nào có liên quan tới Xích Minh, hắn cũng không dám chậm trễ.

Tần Tiểu Thiên giới thiệu: " Vị này là Thiên Chân sư bá."

Tần Danh cung kính nói: " Nga, thì ra là Thiên Chân đại ca, ta là Tần Danh, là phụ thân của Tiểu Thiên." Hắn không biết địa vị của Thiên Chân, mở miệng đã gọi là đại ca.

Thiên Chân lơ đễnh, đối với bối phận trong cuộc sống hắn không có hứng thú. Hắn híp mắt, gật đầu nói: " Nguyên lai là cha của tiểu sư điệt, ân, được, được." Vừa nói vừa không chút phong độ đặt mông ngồi xuống.

Trong lòng Tần Tiểu Thiên suy nghĩ: " Hắn không phải cùng sư tôn đi chung sao? Sao lại đột nhiên quay lại một mình?" Nhịn không được hỏi: " Sư bá, sư tôn ta ở nơi nào?"

Những lời này chạm vào chỗ đau của Thiên Chân, chỉ nghe hắn thở dài một tiếng: " Ai! Ta thật đáng thương a. Ngươi, sư tôn ngươi tên hỗn đản kia…hắn không ngờ đã một mình chạy thoát."

Đối với vấn đề giữa sư tôn và sư bá, Tần Tiểu Thiên không dám phát biểu cách nghĩ của mình, chẳng qua trong lòng cảm thấy sư tôn chạy rất hay, câu nói đầu môi của sư bá làm cho người ta chịu không được.

Hắn nói: " Sư bá, sư tôn đã nói qua, sau này ông ấy cũng không trở lại, nhà của sư tôn ở đâu? Sau này ta đi tìm lão nhân gia."

Thiên Chân không tin Xích Minh sẽ không trở lại, nói: " Người này không có nhà, thích chạy loạn như quỷ hồn chung quanh, đúng là một cô hồn dã quỷ, nếu muốn tìm được hắn thì thật khó khăn…ai! Ta thật đáng thương a..có lẽ hắn sẽ về nơi này…"

Mỗi một câu nói của hắn, lại quát hô một câu: " Ta thật đáng thương", Tần Tiểu Thiên và Tần Danh cơ hồ tinh thần đều hỏng mất.

Tần Tiểu Thiên ôm đầu, cố nén nghe xong Thiên Chân lao thao. Hắn dần dần phát hiện, tập thói quen để nghe cũng sẽ không còn khó chịu.

Từ sau khi ăn xong Thiên Linh Tử, Tần Tiểu Thiên có lối suy nghĩ rõ ràng nhanh hơn trước kia, hắn cũng không chán ghét gì Thiên Chân, mặc dù câu nói đầu môi của người này làm cho người ta chịu không được.

Hắn nói: " Sư bá, sau này ngài sẽ ngụ ở nhà của chúng ta, a a, thuận tiện dạy ta tu luyện."

Con ngươi trong mắt Thiên Chân vừa chuyển, móc ra một ban chỉ màu xanh biếc, nói: " Tiểu sư điệt, ngươi đeo ban chỉ(nhẫn) này, nhớ kỹ, không thể cởi ra, có thể hộ thân đó." Hắn lặng lẽ lưu lại một tia thần thức trên ban chỉ, chỉ cần Xích Minh nhìn thấy Tần Tiểu Thiên, hắn lập tức có thể theo tia thần thức truy tung tới.

Tần Tiểu Thiên biết trong đó có huyền bí, sư bá cấp cho đồ vật nhất định là rất tốt. Hắn tiếp nhận, đeo vào ngón tay cái cẩn thận quan sát.

Ban chỉ rộng thùng thình, được dùng như vật gảy đàn ngày xưa, sau lại hóa thành vật phẩm trang sức. Bảo vật này của Thiên Chân chẳng qua chỉ có hình dạng của ban chỉ. Vào niên đại này, ban chỉ đã sớm không còn ai dùng nữa.

Mai ban chỉ không biết dùng tài liệu gì để làm ra, hoa văn màu xanh thẫm xinh đẹp, hiện lên màu xanh biếc chiếu lên mặt đất, phảng phất đang xoay tròn quanh chiếc nhẫn, phi thường thần bí. Ban chỉ đeo trên ngón tay cái, có thể cảm giác được nó tản ra những tia mát lạnh li ti, khiến cho tâm tính người ta trở nên bình thản yên lặng.

Thiên Chân nói: " Mai ban chỉ này gọi là Lục Tiềm, có thể làm cho người bình tâm tĩnh khí, trụ cột của ngươi thật sự quá kém, sở dĩ đưa cho ngươi đeo, ngàn vạn lần không nên tháo xuống, đối với ngươi rất có chỗ tốt." Hắn nói với vẻ trịnh trọng lạ lùng.

Mai ban chỉ đích xác đúng như lời hắn, có thể bình tức tâm hỏa, nhưng nguyên nhân quan trọng hơn, là do hắn để lại thần thức, đó là vì Xích Minh mà lưu lại, đừng nói là Tần Tiểu Thiên phát hiện không được, dù là Xích Minh nếu không chú ý cũng rất khó phát hiện, bởi vậy hắn lại khoa trương, để cho Tần Tiểu Thiên vẫn luôn đeo nó.

Thiên Chân nhìn thấy Tần Tiểu Thiên đeo ban chỉ không gỡ xuống, lúc này mới yên tâm, nói: " Sau này ta sẽ thường xuyên đến thăm ngươi…ta đưa cho ngươi ngọc đồng giản, ở nơi này có thể sơ bộ bước đầu nhập môn, nhưng phải nhớ nếu muốn tiến vào từng bước tu luyện, ở nơi này thì không được, linh khí quá ít."

" Chờ ngươi tu luyện một thời gian, ngươi sẽ từ từ hiểu rõ ràng. Nga, đúng rồi, cần dùng thần thức đi thể sát." Không đợi Tần Tiểu Thiên nói chuyện, hắn lại biến mất trong không khí.

Long tẩu vừa mới bưng một mâm trái cây, nhìn thấy Thiên Chân đột nhiên biến mất, không nhịn được thở dài nói: " Bản lãnh của bọn họ thật dọa người, đều là đến không hình đi không bóng."

Tần Danh gật đầu nói: " Trước kia ta không tin trong thiên hạ lại có người như thế, còn có bản lãnh lợi hại…chúng ta như ếch ngồi đáy giếng, chuyện gì cũng không biết."

Tần Tiểu Thiên nhảy dựng lên, nói: " Đúng vậy, cha, trước kia vẫn luôn ở trong Hải Châu, luôn phải đề phòng người này, tránh né người kia, sống thật là mệt mỏi. Cha, mẹ, sau này con sẽ để cho cuộc sống trở nên dễ dàng hơn…" Hắn cảm giác nếu mình có thực lực, cũng có năng lực tìm được cuộc sống tự do, không phải mệt như lúc trước.

Tần Danh cũng không xúc động như Tần Tiểu Thiên, hắn hiểu rõ sự phức tạp của xã hội và sự khó khăn trong cuộc sống, lắc đầu nói: " Tiểu Thiên, chúng ta cũng hy vọng con có cuộc sống khoái nhạc vui sướng…"

Hắn đột nhiên dừng lại, nghĩ thầm: " Nó có thể đi con đường riêng của mình, không cần phải quan tâm cho nó nữa, Tiểu Thiên đã là người lớn rồi." Nghĩ vậy, trong lòng Tần Danh không nhịn được có chút mất mác, nhưng lại cao hứng nhiều hơn.

Tần Tiểu Thiên do dự một chút, nói: " Cha, mẹ, con định dời ra ngoài ở."

Tần Danh và Long tẩu liếc nhau, Tần Danh nói: " Con có con đường mình muốn đi, thì đi thôi, chẳng qua không nên đánh nhau với người khác, không nên gây chuyện, không nên…" Hắn ý thức được mình lại bắt đầu lao thao, xoa xoa tay nói: " Tóm lại…con phải học làm sao trải qua cuộc sống, học xong phải chiếu cố ình."

Long tẩu cũng lôi kéo Tần Tiểu Thiên đinh ninh dặn dò, Tần Tiểu Thiên cười nói: " Cũng không phải sinh ly tử biệt, con chỉ là dời ra ngoài ở mà thôi, sẽ thường xuyên về thăm nhà."

Bận rộn hết mấy ngày, làm xong thân phận chứng, Tần Tiểu Thiên mua một gian phòng gần Thạch Thành, lại mua thêm một chiếc xe bình thường, lại mua thêm máy móc điện tử trong nhà, trang trí căn phòng đơn giản, rồi mới dọn vào.

Đây là căn nhà có hai phòng, diện tích không lớn, chỉ có một gian lớn một gian nhỏ.

Căn phòng nhỏ hắn để trống trơn, bên trong không có vật dụng, đây là địa phương hắn luyện công.

Căn phòng lớn hắn bày salon, bàn trà, và một bộ máy nghe nhạc, còn có một bàn sách không lớn, bên trên còn đặt một chiếc máy vi tính.

Tần Tiểu Thiên ngồi trên mặt đất trong phòng nhỏ, xuất ra Cổ ngọc giản mà Thiên Chân đưa cho hắn. Với năng lực của hắn, chỉ có thể xem được một bộ phận nội dung rất nhỏ trong đó.

Cổ ngọc giản ghi chép công pháp tu luyện của cổ tiên, tổng cộng có chín tầng, bây giờ hắn chỉ có thể nhìn được công pháp tầng thứ nhất. Dùng tâm niệm đọc lại, đó chẳng qua chỉ là hỏa diễm vo tròn, không có chữ nghĩa gì rõ ràng. Tần Tiểu Thiên nhất thời choáng váng, như vậy làm sao tu luyện? Khó trách cha mẹ không cách nào học tập.

Cũng may trí nhớ lực của Tần Tiểu Thiên rất mạnh, hắn nhớ lại mỗi một câu nói của Thiên Chân, rốt cuộc nhớ lại sự phân phó lúc hắn gần đi.

Hắn khác hẳn người tu chân, toàn thân được thần dịch lực cải tạo qua, tự nhiên hình thành thần thức của chính mình. Hắn đưa thần thức dò nhập vào đoàn hỏa diễm kia, chỉ cảm thấy cả người kịch chấn, trong phút chốc, vô số thể ngộ tu luyện dũng mãnh vào trong đầu.

Đây là phương pháp truyền công thần bí xa xưa nhất, đem công pháp và thể ngộ kinh nghiệm trực tiếp quán nhập vào trong đầu người tu tiên, phương pháp như thế chỗ tốt rất nhiều, cơ hồ sẽ không xảy ra chuyện gì sai lầm.

Thiên Chân cấp Cổ ngọc giản cho Tần Tiểu Thiên thì thiết trí một tiểu cấm chế, chỉ có Tần Tiểu Thiên có thể đón nhận công pháp trong Cổ ngọc giản, người khác không cách nào học tập tu luyện, cho dù bị cao thủ cướp đi thì cũng vô dụng. Cấm chế do Thiên Chân hạ xuống, trên đời này không có mấy người có thể mở ra.

Cha mẹ Tần Tiểu Thiên sau này lại có được hai bộ công pháp tu chân, một bộ thích hợp cho nam nhân tu luyện, một bộ thích hợp cho phụ nữ tu luyện, đều là tu chân công pháp phi thường hiếm thấy.

Xích Minh chưa từng tu chân qua, công pháp tu chân có thể làm cho hắn coi trọng nhất định phải có trình độ nào đó.

Đó là hai bộ tu chân pháp môn xa xưa. Sau khi Xích Minh tu thần thì vì phát triển tầm mắt, góp nhặt một ít tu chân pháp môn, chuyện này đối với hắn mà nói chỉ là chuyện nhỏ. Hắn cũng không cần tu luyện công pháp cấp thấp như thế, chẳng qua chỉ nhìn lướt qua rồi lại ném vào trong thủ trạc, kết quả lại cấp được cho cha mẹ của Tần Tiểu Thiên tu luyện.

Một nhà ba người mỗi người đều có công pháp tu luyện của riêng mình, một gia đình như vậy tại tu chân giới cũng rất ít nhìn thấy.

Tần Tiểu Thiên thu hồi Cổ ngọc giản, ngồi xếp bằng, lâm vào trong trầm tư.

May là hắn từng ăn Thiên Linh Tử, nếu vẫn còn đại não của người phàm, chỉ thể ngộ công pháp tu luyện tầng thứ nhất của Cổ tiên, cũng đủ đã phá hủy cả đại não, loại tu luyện thể ngộ này có tin tức cực kỳ khổng lồ, người có đầu óc không tốt thì căn bản không cách nào đón nhận. Tần Tiểu Thiên ngồi suốt ba tháng, coi như mới đơn giản quay về chỗ cũ được một lần.

Bởi vì trên người của Tần Tiểu Thiên có thần dịch lực, đó là lực lượng so với tiên linh khí còn cao cấp hơn. Hắn thể ngộ pháp môn tu luyện của Cổ tiên, thần dịch lực bắt đầu từ từ chuyển hóa thành tiên linh khí, mặc dù số lượng cực ít, nhưng cuối cùng có thể vận dụng lực lượng, thần dịch lực hắn còn không cách nào khu động.

Cổ tiên pháp môn có một ưu thế rất lớn, chỉ cần có thể đón nhận công pháp tầng thứ nhất, tu luyện xuất tiên linh khí, thì cũng là chính thức bước lên con đường của Cổ tu tiên.

Bước đầu tiên thường thường là rất khó tu luyện, Tần Tiểu Thiên trải qua một phen cải tạo lung tung của Xích Minh, cửa ải này không ngờ lại dễ dàng bước qua. Hắn thậm chí cũng không có chính thức bắt đầu tu luyện, chẳng qua trong đầu đang lướt qua sự thể ngộ do Cổ tiên công pháp mang đến cho hắn, trong thân thể đã tự sinh ra tiên linh khí.

Thần dịch lực so sánh với tiên linh khí còn cao hơn, nhưng hai thứ phi thường tương tự, tiên linh khí tu luyện đến cao nhất thì chuyển hóa thành thần dịch lực.

Trước mắt Tần Tiểu Thiên còn chưa hiểu rõ ràng chuyện này, hắn chỉ biết là tự mình có được lực lượng có thể vận dụng, hơn nữa còn vận dụng rất tự nhiên.

Tần Tiểu Thiên rất hài lòng với trạng thái của mình. Hắn đứng lên hoạt động tay chân một chút, thần thanh khí sảng thở ra một hơi, suy nghĩ đang làm sao tìm công việc gì đó để thử xem. Công việc trước kia hắn cũng không thích, lúc đang ở trong đại học hắn học chính là công nghệ xếp đặt, thuộc về loại môn nghệ thuật, mà lúc hắn ở công ty đảm nhiệm cũng là công việc tiêu thụ hàng hóa.

Hắn còn chưa ý thức được mình đã hoàn toàn thay đổi thành người khác, trên thế tục giới thì hắn đã thuộc về một dị loại.

Đối với biến hóa của bản thân, Tần Tiểu Thiên sau khi nỗi khiếp sợ qua đi thì dần dần trở nên bình thản, bởi vì hắn còn không hiểu rõ về tu chân giới, cũng không nghĩ ra Xích Minh là từ tinh cầu khác tới. Cho dù biết Xích Minh là người ngoại tinh tới, hắn cũng sẽ không tin tưởng, trừ phi chính mình đi ra thể nghiệm, bởi vậy hắn còn chưa thật sự giác ngộ việc tu tiên chân chính.

Thay đổi một bộ quần áo nhẹ, hắn đi ra cửa phòng.

Tần Tiểu Thiên nhìn sắc trời một chút, tựa hồ là khoảng mười giờ sáng.

Đi tới trên đường, hắn mới phát giác không đúng. Lúc bế quan tu luyện là tháng tư, xuất quan thì đã là tháng bảy, đây chính là tháng nóng nhất tại Thạch Thành. Nhưng hắn lại không cảm thấy khí trời nóng bức chút nào, bộ y phục trên người hoàn toàn không hợp thời.

Hắn mở máy xe, phát hiện người đi trên đường đều mặc quần áo ngắn, bèn vội vàng cởi đồ ra, trong lòng lại cảm thấy buồn bực vì sao mình không cảm thấy nóng chút nào.

Hốt nhiên, Tần Tiểu Thiên giật mình, chỉ nghe phía sau có người nói chuyện: " Uy, mau mau chạy xe đi! Ai, ta thật đáng thương a, người nơi này rất kỳ quái, dùng thứ đồ vật gì cũng kỳ lạ cổ quái, lão nhân gia ta bị khi dễ…, đám người này chỉ nhận tiền mà không nhận người, bắt nạt kẻ yếu sợ hãi kẻ mạnh…"

Tần Tiểu Thiên không khỏi cười khổ, biết là Thiên Chân tới. Lão nhân gia này thật là tới không hình đi không bóng. Hắn quay đầu nói: " Sư bá, sao ngài lại tới đây?"

Thiên Chân híp mắt hét lên: " Muốn mua một đồng hồ...không có tiền mua, ai! Ta thật..."

Tần Tiểu Thiên vội vàng cắt đứt lời của hắn, nói: " Ta giúp ngài đi mua." Trong lòng hắn kỳ quái, bằng thủ đoạn của Thiên Chân, không ngờ lại không mua nổi đồng hồ.

Hắn còn không hiểu rõ cách làm người của Thiên Chân, Thiên Chân khác hẳn Xích Minh, đừng nhìn xem hắn làm việc quái dị không chỗ nào cố kỵ, cũng không bao giờ không lý do mà đi cướp đoạt đồ vật của người khác, nhất là đối với những phàm nhân bình thường nhỏ yếu.

Thiên Chân giống như một đứa bé cao hứng vỗ tay nói: " A, thật hay giả? Ta rất thích đồng hồ kia, rất tinh xảo, mặc dù ta cũng có thể luyện chế ra đồ vật như vậy, nhưng không phức tạp được như nó, vô cùng tinh tế đẹp đẽ. A, đúng rồi...ở trên đường kia." Hắn vui vẻ vũ động hai bàn tay mập mạp.

Trong phút chốc, Tần Tiểu Thiên cảm nhận được nội tâm hắn khoái nhạc vui sướng, là một loại khoái nhạc vui sướng rất đơn thuần, không nghĩ tới Thiên Chân còn có một bộ mặt như vậy.

Đây là một cửa hàng trang sức, trước kia cho tới bây giờ Tần Tiểu Thiên cũng không có tiền đi vào cửa hàng như vậy. Hai người đi vào, bên trong mở nhiều máy lạnh, làm cho người ta có cảm giác thật lạnh và sảng khoái. Trong cửa hàng không có khách, chỉ có mấy cô gái bán hàng đang nhàm chán trò chuyện. Nhìn thấy Tần Tiểu Thiên đi vào, cả đám liền hứng khởi.

Tần Tiểu Thiên còn không có ý thức được, tự mình có bao nhiêu lực sát thương. Xích Minh từ sau khi tu thần, liền trở nên rất duy mỹ, bởi vậy lúc cải tạo Tần Tiểu Thiên, đặc biệt dùng không ít công lực, tái tạo hắn cũng như mình cao lớn anh tuấn.

Tần Tiểu Thiên là một người cũng khác biệt, hắn không có chú ý tới ánh mắt nhiệt tình của mấy cô gái bán hàng, trực tiếp đi tới trước quầy, nhìn lướt qua dãy đồng hồ trưng bày.

Thiên Chân cũng chạy theo tới, nói: " Chính là cái này."

Đó là cái đồng hồ trị giá mười sáu vạn, Tần Tiểu Thiên thầm giật mình, nhưng trên mặt không có biểu hiện gì. Hắn chỉ vào cái đồng hồ đó, ý bảo cô gái bán hàng lấy ra.

Thiên Chân giành đồng hồ, nhìn ra được hắn thích phi thường, lập tức thu vào trong thủ trạc, hai tay trống trơn nói: " Ngươi trả tiền đi."

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Còn phải ghi hóa đơn nữa chứ?"

Cô gái bán hàng bị Tần Tiểu Thiên hấp dẫn, ngoài ra mấy cô gái khác cũng nhìn hắn không chớp mắt. Tần Tiểu Thiên lúc này mới phát hiện, cảm thấy không được tự nhiên. Hắn từ nhỏ rất chán ghét chuyện người khác nhìn mình chằm chằm, trong lòng biết đây là do duyên cớ thay đổi dung mạo.

Cô gái bán hàng đỏ ửng mặt, nói: " Đúng vậy, còn phải ghi hóa đơn...y, đồng hồ đâu rồi?" Nàng nhất thời khẩn trương.

Thiên Chân làm ra vẻ không có chuyện gì, bĩu bĩu môi nói: " Để cho hắn trả tiền, đồng hồ ta lấy rồi, ta không cần hóa đơn."

Tần Tiểu Thiên có chút khó khăn, tiền đều để trong thủ trạc, mười sáu vạn là số tiền không ít, hắn không có mang theo bên ngoài, làm sao lại có thể lấy ra nhiều tiền như vậy.

Thiên Chân thúc giục nói: " Nhanh lên, còn dây dưa cái gì?"

Tần Tiểu Thiên cũng bất chấp nhiều như vậy, vừa hỏi: " Trả tiền ngay đây?" Vừa đưa tay đút vào túi tiền, từ trong lấy ra một xấp ngân phiếu.

Cũng may cô gái bán hàng không được tập trung, nên không có chú ý tới sơ hở này, nàng chẳng qua cảm thấy kỳ quái, vị khách này sao lại mang theo nhiều tiền như vậy đi ra cửa.

Hai người đi ra khỏi cửa hàng.

Thiên Chân hài lòng ngồi vào trong xe, đánh giá Tần Tiểu Thiên một lượt, gật đầu nói: " Không tệ, nhanh như vậy đã có tiên linh khí. Y, đây là thứ gì vậy?" Hắn đưa tay khoát lên vai Tần Tiểu Thiên, trầm ngâm chỉ chốc lát, chợt hiểu ra nói: " Tiểu tử, ngươi phiền phức lớn."

Tần Tiểu Thiên không rõ ý tứ của Thiên Chân: " Cái gì phiền phức?" Hắn lái xe dọc theo con đường.

Thiên Chân nói thầm: " Bên trong tiên linh khí, không ngờ còn hỗn tạp hắc ma lực, ta cũng quên Xích Minh là từ đại ma tôn tu thần, như vậy tiếp tục tu luyện...tiểu tử này sẽ thành thứ gì đây? Ân, sư tôn là ma thần...chẳng lẽ đồ đệ sẽ trở thành ma tiên? Chê cười, ta chưa từng gặp qua ma tiên..." Hắn lầm bầm làu bàu.

Tần Tiểu Thiên nghe không hiểu hắn nói gì, hỏi: " Sư bá, ngài nói cái gì phiền phức vậy?"

Thiên Chân phát hiện, hắn cũng không biết Tần Tiểu Thiên sẽ tiếp tục tu luyện ra cái gì, bởi vì thần dịch lực của Xích Minh bên trong còn ẩn chứa hắc ma lực trước kia hắn tu luyện, lúc hắn cải tạo Tần Tiểu Thiên, bất tri bất giác truyền cho hắn. Cho nên lúc Tần Tiểu Thiên tu luyện cổ tiên công pháp thì thần dịch lực chuyển hóa thành tiên linh khí, hắc ma lực cũng theo đuôi mà đến.

Hắn ậm ừ nói: " Không, không có gì, để cho ta suy nghĩ một chút."

Tần Tiểu Thiên nói: " Ta phải về nhà một chuyến, sư bá có cùng đi chung không?"

Thiên Chân hơi trầm ngâm nói: " Ta không đi, ngươi còn bao nhiêu tiền? Ta thật đáng thương a, không có tiền..."

Tần Tiểu Thiên đưa tay áp vào cổ tay của hắn, nói: " Đủ dùng rồi chứ? Không đủ thì tới tìm ta!" Hai thủ trạc va chạm vào nhau, sao phiếu trong thủ trạc của hắn đã tuôn ra ngoài một nửa.

Thiên Chân mặt mày hớn hở, nói: " Hẳn là đủ rồi, người nơi này thật là kỳ quái, dùng mấy tờ giấy này lại có thể đổi lại đồ vật, không có thì không được. A a, ta xem trúng không ít đồ vật...A, lần sau trở lại tìm ngươi..được rồi, vật này cho ngươi." Nói xong liền biến mất không thấy, căn bản không chờ Tần Tiểu Thiên dừng xe.

Tần Tiểu Thiên rất nhanh đi tới Tần Hoài thủy ngạn, sau khi dừng xe, hắn mới nhìn kỹ lại vật Thiên Chân cho hắn.

Đó là một cái mặt nạ, cỡ như một phiến lá trà, hoàn toàn trong suốt, như dùng thủy tinh luyện chế. Mặt khác còn có một ngọc đồng giản cỡ ngón cái, ước chừng ghi lại công pháp vận dụng mặt nạ.

Hắn thử dùng tâm niệm đọc thử, mới biết được mặt nạ này tên là Thấp Ma, là pháp bảo chỉ dùng để chấn nhiếp tâm ma, đồng thời có công năng phòng ngự rất cường đại, đúng là một kiện tiên khí.

Trong lòng Tần Tiểu Thiên kỳ quái, không nghĩ ra tại sao Thiên Chân lại muốn đưa tiên khí này ình. Sau khi đọc qua công pháp, hắn cảm giác được mình tạm thời không có cách nào sử dụng, phải thêm thời gian tu luyện mới có thể vận dụng tự nhiên. Hắn tiện tay bỏ nó vào thủ trạc, tính toán sau này có thời gian sẽ tu luyện.

Vừa mới đi vào nhà, Tần Tiểu Thiên chợt phát giác chung quanh đã bị cấm chế. Hắn kinh ngạc nói: " Sao lại đến nữa rồi?"

Chỉ nhìn thấy Xích Minh đắc ý dương dương từ trong phòng đi ra, cười nói: " Cũng quả nhiên không ngoài sở liệu, hừ hừ!" Hắn kéo tay Tần Tiểu Thiên, một đạo thần dịch lực bắn vào ban chỉ, đem thần thức Thiên Chân lưu lại xóa đi. Tần Danh và Long tẩu cũng đi theo tới.

Tần Tiểu Thiên mừng rỡ kêu lên: " Sư tôn, sao ngài lại tới rồi?"

Xích Minh ngoắc nói: " Tiểu Thiên, lại đây, theo ta rời nơi này."

Tần Tiểu Thiên hỏi: " Đi nơi nào?"

Xích Minh nói: " Các ngươi tu luyện tại địa cầu mà không có gì tiến triển, nơi này linh khí quá ít, ta mang bọn ngươi rời đi nơi này, tìm một địa phương linh khí sung túc."

" Ân, thuận tiện tìm một tu chân môn phái, cho cha mẹ ngươi đi tu luyện, còn về phần ngươi…cũng có thể đi kiến thức một phen, nga, chờ một chút…dát dát…" Hắn vừa cười vừa liên tục đánh ra vài thủ ấn cấm chế, chế luyện ra mấy bẫy rập nhỏ.

Tần Tiểu Thiên không giải thích được, nói: " Sư tôn, ngài làm gì vậy?"

Xích Minh giơ lên một ngón tay: " Hư, đây là lễ vật cho sư bá ngươi, dát dát, được rồi, chúng ta đi!" Hắn xuất chiêu, kim quang chói mắt hiện lên, bốn người biến mất trong không khí.

Mười phút sau, thân hình Thiên Chân xuất hiện trong phòng, hắn vừa mới cất bước, vô số đạo bạch quang hiện lên, trong phút chốc cấm chế phát động.

Thiên Chân hét lớn: " Ta thật đáng thương a…Xích Minh, ngươi là hỗn đản!" Hắn luống cuống tay chân bắn ra từng đạo kim mang.

Lần này cấm chế tương đối inh, mặc dù không thể vây khốn Thiên Chân, nhưng dùng đã làm chậm trễ thời gian của hắn thì lại có thừa.

Nửa giờ sau, Thiên Chân mới giải khai được tất cả cấm chế, hắn lập tức thi triển thần thông, tìm kiếm tung tích Xích Minh lưu lại. Một hồi lâu, hắn thở dài một tiếng, trong lòng hiểu rõ, người này đã dẫn theo cả nhà đồ đệ rời đi địa cầu.

Hắn ảo não ngồi trên ghế salon, than thở tự trách. Mới vừa rồi bởi vì muốn nghiên cứu cái đồng hồ kia, khi hắn hiểu rõ được cấu tạo của đồng hồ thì mới phát giác thần thức lưu lại trong ban chỉ đã biến mất, đợi khi chạy tới nơi này, thì nhà trống lầu không.

Thiên Chân không cam lòng kêu lên: " Ta không tin tưởng tìm không được ngươi!" Hắn hoảng thân chuyển qua không trung, không tiếc dùng đại thần thông lục soát. Chỉ chốc lát sau, cuối cùng cũng tìm được một chút tung tích.

Phỏng đoán chừng một chút phương vị đại khái, hắn nhanh chóng đuổi theo. Nhưng khi đuổi kịp tới phụ cận Phong Duyên Tinh, lại một lần mất đi tung tích của Xích Minh. Hắn biết rất khó tìm được tên hoạt bảo này, nhất là khi hắn cố tình chạy trốn. Suy nghĩ một chút, Thiên Chân quyết định đi tìm Lý Cường.

Xích Minh mang theo ba người Tần gia chạy tới Phong Duyên Tinh, sau khi tới Phong Duyên Tinh, hắn lại tạo ra một tâm nhãn giả tạo, lại dẫn theo ba người chạy vài vòng, sau đó lặng lẽ rơi vào Tiềm Kiệt Tinh.

Tiềm Kiệt Tinh là một tinh cầu tự do của người tu chân, người tu chân nơi này đều là bị môn phái ở Phong Duyên Tinh trục xuất đi ra.

Người tu chân của Tiềm Kiệt Tinh vốn là cổ thế lực rất lớn của tu chân giới lúc trước, nhưng từ khi người đứng đầu Bách Hoàng lão nhân của bọn họ độ kiếp thất bại, bởi vì thủ hạ cao thủ dưới tay tranh đấu đoạt quyền, vì thế cỗ thế lực kia từ từ suy thối phân liệt. Bây giờ Tiềm Kiệt Tinh bị vây trong trạng thái như những đống cát rời, hình thành vô số những tiểu thế lực môn phái nhỏ.

Tần Danh một nhà ba người cơ hồ bất tỉnh hôn mê, công lực của bọn họ cũng không cao, nhất là Tần Danh và Long tẩu, thậm chí còn chưa bắt đầu tu chân, trụ cột của Tần Tiểu Thiên mặc dù bất đồng với người khác, nhưng với công lực trước mắt của hắn, còn không hơn được một tu chân cao thủ đạt tới Linh Tịch kỳ. Ba người choáng đầu hoa mắt, qua hơn mười giây sau mới dần dần tỉnh lại.

Tần Tiểu Thiên nhìn núi non trùng điệp liên miên phập phồng, hỏi: " Sư tôn, đây là nơi nào?"

Tần Danh và Long tẩu nhìn quanh mọi nơi, hai người đều rất khiếp sợ. Tần Danh nói: " Đại ca, nơi này là địa phương nào? Ách, nàng nhìn xem…nơi này…không phải địa cầu!" Hắn lôi kéo tay của Long tẩu, chỉ vào một tinh cầu màu trắng bạc, há mồm cứng lưỡi nói.

Xích Minh cười quái dị một tiếng: " Ha ha, đương nhiên không phải địa cầu, nơi này là Tiềm Kiệt Tinh, một tu chân tinh cầu, cũng có rất nhiều con người, thế nào? Nơi này rất vui vẻ, so sánh với địa cầu thì tốt hơn nhiều, ha ha."

Tần Tiểu Thiên nói: " Sư tôn, ý của ngài là muốn cho chúng ta ở chỗ này tu luyện?"

Xích Minh cười hì hì nói: " Là ngươi ở chỗ này tu luyện, cha mẹ ngươi…ta mang theo tới chỗ khác tu luyện."

Long tẩu hỏi: " Tại sao?" Nàng vẫn còn lo lắng cho con.

Xích Minh nói: " Công pháp các ngươi tu luyện hoàn toàn không giống nhau, Tiểu Thiên phải dựa vào sự cố gắng của chính mình mới có thể tiến bộ, người khác không cách nào giúp hắn."

Tần Danh và Long tẩu đều lộ ra ánh mắt thất vọng. Xích Minh lại nói: " Không có việc gì, ta an bài cho hắn một môn phái, sẽ không để cho hắn có hại."

Dù đúng là Tần Tiểu Thiên cũng có gan lớn, trong lòng cũng không thể không sợ hãi. Chỗ này hoàn toàn không quen thuộc, hết thảy sở hữu đều phải một lần nữa bắt đầu. Hắn thấp thỏm bất an nói: " Sư tôn, ngài định ném đệ tử đi đâu?"

Xích Minh nghiêng đầu, dùng khẩu khí trào phúng nói: " Sao? Ngươi sợ hãi?"

[/AN]

8. Q.1 - Chương 8: Song Kiếm Môn

Trong lòng Tần Tiểu Thiên đích xác có chút sợ hãi, không biết sẽ gặp phải những chuyện gì không thể biết trước, đối mặt với một tinh cầu hoàn toàn xa lạ, một thế giới tu chân kỳ quái, hắn còn chưa chuẩn bị được tâm lý.

Bị Xích Minh khích nhẹ như vậy, hắn không cam lòng yếu thế nói: " Ta sợ cái gì? Ta mới không sợ, có gì phải sợ chứ!"

Xích Minh ha ha cười to, hắn nghe ra được trong giọng nói của Tần Tiểu Thiên có sự khiếp đảm, trong lòng không khỏi buồn cười, biết Tần Tiểu Thiên còn chưa thoát khỏi tâm lý bình thường của người phàm.

Bàn tay của Xích Minh vung lên, nói: " Vậy đi theo ta đi." Rồi dẫn theo ba người biến mất tại chỗ.

Tiềm Kiệt Tinh đúng là một tinh cầu có hoàn cảnh cực kỳ ác liệt, tư nguyên tu chân lại rất thiếu thốn, nhưng nơi này lại có một chỗ tốt, chính là linh khí vô cùng sung túc.

Nơi này không chỉ có người tu chân, cũng có một ít con người, tuyệt đại đa số là bị người tu chân của Tiềm Kiệt Tinh đến Thiên Đình Tinh cướp đoạt về, hay dụ dỗ tới, đã trải qua nhiều năm sinh tồn, nhân số cũng không ít.

Bởi vì hoàn cảnh sinh tồn ác liệt nên những phàm nhân có thể sống sót cũng đều có thân thể cường tráng, hơn nữa lại cũng biết phương pháp dưỡng khí tu luyện.

Từ sau khi Bách Hoàng lão nhân mất tích, người tu chân Tiềm Kiệt Tinh giống như đám cát rời, phân ra vô số môn phái nhỏ hay tiểu gia tộc, còn có những người tu chân trở thành độc lai độc vãng độc hành.

Tiềm Kiệt Tinh đúng là tinh cầu tự do, lại không có người quản thúc, cũng không có sự an toàn gì bảo chướng, hết thảy đều phải dựa vào chính mình, người tu chân tranh đấu vô số bất tận, đối với những người yếu nhược thì đây là một tinh cầu cực kỳ nguy hiểm.

Tiềm Kiệt Tinh chỉ có một khối đại lục, còn lại những địa phương khác đều là hải dương nhìn không giới hạn, trên đại lục lại là sáu mươi phần trăm đều là núi non, ba mươi phần trăm đều là sa mạc mênh mông, chỉ có mười phần trăm là bình nguyên, tán ra tại những vùng núi non và bờ biển, đó là địa phương sinh tồn tốt nhất tại Tiềm Kiệt Tinh, do một ít môn phái tu chân chủ yếu khống chế.

Tại giao giới giữa núi non, bình nguyên và hải dương, có rất nhiều con người ở lại, cũng không thiếu những môn phái tu chân nhỏ, ở chỗ này nổi tiếng chính là Tư Hương Trấn. Cư dân ở đây đều là con người thiên tỉ từ Thiên Đình Tinh, cũng có từ một ít tinh cầu khác tới, bất quá thì số lượng lại rất ít.

Tiềm Kiệt Tinh có ba mùa, nếu đang ở giữa mùa nóng và mùa lạnh, sẽ có một khoảng thời gian khí hậu ấm áp thư thích, đây chính là quý tiết tốt nhất của Tiềm Kiệt Tinh – mùa hoa nở, cũng là quý tiết duy nhất mà con người có thực vật để ăn, thực phẩm được tích trữ là ở quý tiết này, đây là quan hệ đến việc làm sao để vượt qua mùa nóng hoặc là mùa lạnh. Mùa nóng thì ban ngày rất dài, mùa lạnh thì đêm tràn đầy, chỉ có mùa hoa nở thì thời gian giữa ban ngày và ban đêm giống nhau.

Xích Minh mang theo ba người Tần gia đi tới lân cận Tư Hương Trấn, nói: " Ta có một tiểu bằng hữu ở nơi này…ân, kỳ thật cũng không phải bằng hữu của ta, thật ra là vãn bối của đại ca ta."

Phía trước là một ngọn núi đá, chỉ có rất ít thực vật, núi đá quanh co lần lượt thay đổi, trên vách đá trải dài dây leo khô vàng, lại có cỏ dại héo rũ vẫn đang quật cường lắc lư trong gió núi, khe núi còn có những đường nhỏ gập ghềnh.

Tần Tiểu Thiên không nhịn được lắc đầu nói: " Đúng là nơi sơn cùng thủy tận(núi khô nước cạn)…"

Theo đường mòn khe núi đi về phía trước một đoạn, Tần Danh lóng tai lắng nghe, nói: " Có thanh âm của sóng nước."

Tần Tiểu Thiên cũng nghe thấy, hỏi: " Chúng ta đi đến bờ biển hay sao?"

Xích Minh không để ý tới bọn họ, vẫn phiêu nhiên đi về phía trước. Gia đình Tần Danh ở phía sau liều mạng đuổi theo, cũng không còn tinh lực gì để nói. Tốc độ của ba người thật sự là quá chậm, nếu như bọn họ học xong được việc nắm được lực lượng trong cơ thể, thì tốc độ ít nhất là có thể nhanh hơn gấp ba.

Ba người cạn kiệt đem hết toàn lực chạy như điên về phía trước, thân ảnh của Xích Minh càng ngày càng nhỏ.

Tần Danh nhịn không được hét lớn: " Đại ca, chậm một chút." Mới vừa nói xong, đã nhìn thấy Xích Minh biến mất.

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Cha, mẹ, chúng ta không cần chạy theo sư tôn ngu ngốc như vậy, cứ từ từ đi được rồi, dù sao cũng không thể đuổi theo lão nhân gia."

Tần Danh nhìn thoáng qua Long Hoan, nói: " Đúng vậy, Tiểu Thiên, mẹ của con cũng chạy không nổi nữa."

Trên trán Long Hoan chảy ra một chút mồ hôi hột, gương mặt lộ ra vẻ đỏ ửng, mặc dù chạy đến thở hồng hộc, ánh mắt cũng rất hưng phấn.

Từ sau khi thay đổi, nàng vẫn còn lần đầu tiên chạy bộ như vậy, loại cảm giác sướng khoái đầm đìa như vậy, khiến cho nàng quên mất mỏi mệt, vừa chạy vừa nói: " Đừng lo, tiếp tục chạy, ta không mệt một chút nào."

Tần Tiểu Thiên thấy vậy thì lắc đầu, nói: " Ai, mẹ, đến bây giờ con vẫn không quen…cha, sau này cha phải xem trọng mẹ…"

Tần Danh không giải thích được, khó hiểu hỏi: " Có ý tứ gì?"

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Bây giờ mẹ so với đại minh tinh còn muốn xinh đẹp hơn. Ai, người đàn bà xinh đẹp thì nguy hiểm a!"

Long Hoan đỏ ửng mặt, cười nói: " Tiểu Thiên, con dám giễu cợt mẹ…"

Tần Tiểu Thiên dùng tốc độ nhanh hơn chạy về phía trước, cười to nói: " Con không dám! Không dám!"

Tần Danh cười vang, khen: " Hảo tiểu tử, chạy thật nhanh đó!" Hắn đưa tay nắm tay Long Hoan, nói: " Chúng ta đuổi theo!"

Hai người tay trong tay chạy vội về phía trước, cảm giác ngọt ngào đã lâu không thấy chợt nổi lên trong lòng.

Song Kiếm Môn là một môn phái tu chân rất nhỏ, chưởng môn nhân Viên Vi Nhàn trước kia vốn là đệ tử của tu chân môn phái Cổ Kiếm Viện nổi tiếng của Phong Duyên Tinh, bởi vì yêu mến một nữ đệ tử của Tuệ Hành Cung, hai người bỏ trốn đến Tiểm Kiệt Tinh, tại phụ cận Tư Hương Trấn thành lập một môn phái tu chân rất nhỏ.

Lúc bọn họ bỏ trốn, từng được sự trợ giúp của Xích Minh, phải biết rằng Nguyên Giới cũng không phải dễ dàng đi ra.

Song Kiếm Môn tọa lạc tại trên vách đá sát biển, dùng pháp bảo mạnh mẽ khai xuất một bình thai và thạch động, là một địa phương rất bí ẩn.

Viên Vi Nhàn chỉ nhận bốn đồ đệ, còn có ba gia đình bình thường, có mười mấy người phàm sống dựa vào Song Kiếm Môn.

Xích Minh mang theo gia đình Tần Danh rơi xuống bình thai của Song Kiếm Môn, kêu lên: " Tiểu Viên, có khách tới."

Chợt nghe có người lớn tiếng nói: " Không ngờ được, sư thúc tổ tới rồi!" Một thanh niên lảo đảo lao ra ngoài cửa lớn, mặt mày hớn hở nói: " Ta nói hôm nay không biết tại sao tâm thần bất an, cũng quả nhiên đúng là tiền bối. Ha ha, thật tốt quá, sư thúc tổ, Nhược Uyển nhà ta vẫn một mực nhắc tới ngài, lão nhân gia vì sao không đến thường xuyên, mau vào, mau vào!"

Xích Minh thuận miệng nói: " Đây không phải tới rồi sao, ân, ta không vào đâu. Ai, lao lực quá a." Hắn không thích cùng người tu chân xã giao, bởi vì có việc nhờ vả người ta, không thể làm gì khác hơn là đành nói vài câu.

Viên Vi Nhàn lộ ra thần sắc thất vọng, nhỏ giọng nói thầm: " Lão nhân gia cũng không cần vội vàng như vậy chứ? Đã đến ngay cửa còn không chịu tiến vào, ta sẽ bị lão bà mắng chửi đó…"

Xích Minh trừng mắt, nói: " Tiểu tử kia, nếu ngươi còn muốn về Cổ Kiếm Viện, còn phải dựa vào lão nhân gia ta đi tìm đại ca để nói chuyện dùm ngươi! Ta làm gì có thời gian nhàn rỗi…được rồi, đây là Tần Tiểu Thiên, sau này hắn sẽ ở lại đây tu luyện." Hắn quay đầu nhìn Tần Tiểu Thiên nói: " Tiểu Viên có tu vi Phân Thần kỳ, ở Tiềm Kiệt Tinh không có bao nhiêu người so được với hắn, cũng đủ chiếu cố ngươi rồi."

Tần Tiểu Thiên cười khổ nói: " Sư tôn, sau này đệ tử làm sao tìm được ngài?"

Viên Vi Nhàn bị dọa cho hoảng sợ, ngoài miệng không dám nói, trong lòng thầm nói: " Đệ tử của Xích Minh sư thúc tổ, đến chỗ này của ta tu luyện, là chuyện cười gì?"

Xích Minh nói: " Chờ người tu luyện thành công rồi hãy nói. Cha mẹ ngươi cũng không cần quan tâm, ta sẽ chiếu cố bọn họ…còn có lời gì muốn nói, cho các ngươi một khắc thời gian. Nhanh lên một chút, nếu không bị Thiên Chân kia tìm tới thì phiền phức đó."

Tần Tiểu Thiên lấy ra hai viên Thiên Linh Tử, đưa cho Tần Danh thấp giọng nói: " Cha, mẹ, hai người bảo trọng, chờ con tu luyện thành công sẽ đi tìm hai người. Đây là Thiên Linh Tử, tìm thời gian thích hợp thì uống vào, có thể đề cao trí nhớ." Hắn lấy phần lớn đại bộ phận trong thủ trạc ra rồi đưa cho cha mẹ, hy vọng có thể lúc bọn họ tu chân thì có điều trợ giúp.

Long Hoan không ngỡ rời đi Tần Tiểu Thiên, nước mắt uông uông lấy ra một đống các loại thực phẩm với gia vị mang đến từ địa cầu, nhẹ giọng nói: " Tiểu Thiên, nhớ kỹ, không nên đánh nhau với người khác, không nên xung đột với người, có chuyện gì tìm hiểu kỹ rồi hãy làm, ngàn vạn lần không được xúc động…ai, tính tình của con không tốt, mẹ và cha con không có bên cạnh, không ai có thể giúp con, hết thảy đều tự mình con phải giải quyết…"

Nàng dặn dò một lần rồi lại một lần, thật sự lo lắng cho đứa con duy nhất.

Tần Tiểu Thiên trước kia vẫn cảm giác mẹ mình hay lao thao, bây giờ lại cảm giác được trong lòng chua xót khổ sở, sau này dù muốn nghe mẹ mình lao thao cũng không nghe được nữa.

Tần Danh chỉ nói một câu :" Tiểu Thiên, ta tin tưởng…gia đình chúng ta sẽ đoàn viên thôi!"

Xích Minh nghe xong cảm thấy phiền phức, nói: " Dây dây dưa dưa con mẹ nó, cũng không phải sinh ly tử biệt. Được rồi, chúng ta đi!" Hắn phất tay, kim mang chớp động, ba người biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Tần Tiểu Thiên không nghĩ tới Xích Minh nói đi là đi, không khỏi ngây ngốc đứng trên bình đài, thì thào nói: " Cha, mẹ, các người bảo trọng."

Một lúc sau, chợt nghe Viên Vi Nhàn kêu lên: " Tiền bối! Tiền bối!"

Tần Tiểu Thiên nghi ngờ nói: " Ngươi, ngươi gọi gì ta?"

Viên Vi Nhàn nói: " Ngài đúng là đệ tử của Xích Minh sư thúc tổ, cho nên ta gọi ngài là tiền bối."

Tần Tiểu Thiên lắc đầu nói: " Ta không phải là tiền bối gì, ngươi gọi ta là Tiểu Thiên là tốt lắm, chúng ta bình bối lui tới." Hắn cũng tự biết mình, tiền bối không phải dễ gọi, tự mình cái gì cũng không hiểu, đội một cái mũ tiền bối, sau này muốn thỉnh giáo để học tập cũng khó khăn. Viên Vi Nhàn cũng không phải người câu nệ, hắn dám mang theo nữ đệ tử Tuệ Hành Cung bỏ trốn, tự bản thân cũng đã có tính phản nghịch, hắn cười nói: " Được, sau này ta gọi ngươi là đại ca, ngươi gọi ta là Tiểu Viên, sau này chúng ta là người một nhà. Đi theo ta."

Dù sao Tần Tiểu Thiên là đệ tử của Xích Minh, Viên Vi Nhàn cũng không dám để Tần Tiểu Thiên gọi mình là đại ca.

Sau khi vào cửa, Tần Tiểu Thiên chú ý tới việc Viên Vi Nhàn biến hóa thủ thế, không khí tại cửa lớn có chút hơi ba động, hắn ngoắc nói: " Tần đại ca, mời vào!"

Tần Tiểu Thiên nghe được cảm giác không được tự nhiên, vội vàng nói: " Đừng gọi ta là đại ca, gọi ta là Tiểu Thiên."

Viên Vi Nhàn suy nghĩ một chút, nói: " Được, thứ cho ta không cung kính, Tiểu Thiên, mời!" Hắn cho rằng nhất định Tần Tiểu Thiên muốn giấu diếm thân phận của mình, cho nên không còn kiên trì xưng hắn là đại ca.

Hai người một trước một sau đi vào cửa, chỉ thấy trước mắt là chim hót hoa thơm, tựa như đi tới một thế giới khác.

Tần Tiểu Thiên bây giờ mới biết đây là do trận pháp hình thành. Chính hắn cũng có một pháp bảo cùng loại, đó chính là tiên khí Vũ Nạp Hà Bạn do Xích Minh đưa cho hắn. Cho dù như vậy, trong lòng hắn vẫn còn rất giật mình, trận pháp hình thành huyễn cảnh lại chân thật đến như vậy.

Với ánh mắt của Tần Tiểu Thiên, vẫn nhìn không ra đây là huyễn cảnh như thế nào. Viên Vi Nhàn giải thích: " Đây là Nặc Trần Trận, ta bỏ thêm mấy biến hóa. A a, ta thích huyễn cảnh có cảnh sắc xinh đẹp, địa phương quỷ quái như Tiềm Kiệt Tinh này, ngoại trừ linh khí không tệ lắm, ngoài ra cơ hồ không có gì tốt, cũng là Nguyên Giới tốt hơn nhiều."

Tần Tiểu Thiên không biết hắn nhắc tới Nguyên Giới là địa phương nào, cảnh trí xinh đẹp của huyễn cảnh đã hấp dẫn hắn vô cùng. Trên địa cầu cũng rất khó chứng kiến địa phương như vậy. Tinh không màu bích lam, cổ thụ che trời, những cỏ nhỏ mềm mại như nhung kết thành một tấm thảm màu xanh biếc, lại điểm chút hoa dại xen kẽ trên cỏ xanh, giống như hoa văn trên mặt thảm, một chuỗi xuyến u lan kí sinh trên thân những cây cành cổ thụ, trận trận hương thơm lặng yên thấm nhập vào phế phủ.

" Nhân gian tiên cảnh" trong đầu Tần Tiểu Thiên thoáng xuất hiện bốn chữ.

Đi qua rừng cổ thụ, lại xuất hiện mấy tòa núi giả, một dòng nước từ trên núi giả chảy xuống, khởi lên bọt nước, đinh đinh đông đông tiếng nước chảy phảng phất như đang tấu cổ cầm, làm cho người ta có cảm giác u tĩnh thâm thúy. Cổ tùng trên núi giả lại cao ngất, còn có những loài cá nhỏ đủ màu sắc đang thản nhiên du động trong nước.

Tần Tiểu Thiên nhịn không được than thở: " Huyễn cảnh thật là thần kỳ, lão Viên, ngươi thật lợi hại!"

Viên Vi Nhàn sửng sốt, thầm nghĩ: " Lão Viên? Đây lại là xưng hô thế nào?" Hắn vội vàng giải thích: " Bằng thủ đoạn của ta, không cách nào thiết trí được ảo trận inh như thế. Đây là một vị cao thủ tiền bối tinh thông trận pháp đã giúp ta thiết trí. A a, ta chẳng qua là bỏ thêm vào trong mấy tiểu trận pháp mà thôi."

Tần Tiểu Thiên hâm mộ nói: " Thật thần kỳ! Lão Viên, sau này có rảnh rỗi thì dạy ta làm sao thiết trí trận pháp."

Viên Vi Nhàn lại sững sờ, trong lòng thấy khó hiểu, đệ tử của Xích Minh không ngờ lại không biết trận pháp? Hắn nói: " Tiểu Thiên, ngươi thật quá khiêm nhường rồi, a a, đệ tử của sư thúc tổ sao lại không biết trận pháp? Ta còn định hướng ngươi lãnh giáo một phen nữa đó."

Tần Tiểu Thiên thật lòng nói: " Ta bái sư không bao lâu, sư tôn cơ hồ còn chưa dạy ta cái gì."

Viên Vi Nhàn lảo đảo vài bước, kinh ngạc nói: " Cái gì?" Hắn nhìn chằm chằm Tần Tiểu Thiên trong chốc lát, làm cho Tần Tiểu Thiên lông tóc dựng đứng.

Viên Vi Nhàn lắc đầu nói: " Không đúng, ngươi…ngươi tựa hồ có một loại lực lượng cổ quái, khác hẳn chân nguyên lực của người tu chân, không thể kém hơn ta đâu, ân, rốt cuột lại là gì…ngươi tu luyện là công pháp gì?"

Viên Vi Nhàn đúng là cao thủ Phân Thần kỳ, cao thủ ở tu chân giới như vậy cũng không nhiều.

Tần Tiểu Thiên lắc đầu nói: " Ta thật sự cái gì cũng đều không hiểu. Ai, nói ngươi cũng không tin." Hắn còn không biết công pháp Thiên Chân Thượng Nhân ình kinh thế hãi tục đến cỡ nào.

Viên Vi Nhàn đã tỉnh ngộ lại, nhìn xem Tần Tiểu Thiên đích thật là vừa mới tu chân, nhưng dù sao hắn cũng không nghĩ đến, Tần Tiểu Thiên tu luyện chính là Cổ tiên pháp. Hắn hào sảng nói: " Huynh đệ, đừng để ý tới nhiều như vậy. Ngươi là đệ tử của Xích Minh sư thúc tổ, sư thúc tổ đối với ta có đại ân, sau này chúng ta luận bàn lẫn nhau, chỉ cần ta biết, tuyệt không giấu diếm."

Tần Tiểu Thiên cảm kích, luôn miệng đa tạ.

Vòng qua núi giả, phía trước là một loạt nhà cỏ tinh xảo. Tần Tiểu Thiên cũng là lần đầu tiên nhìn thấy những ngôi nhà cỏ xinh đẹp như thế. Trên nóc nhà bao trùm những cây cỏ màu bạc, vách lại là ngọc thạch màu trắng, bên trên còn điêu khắc hoa văn nhàn nhạt, cửa sổ màu nâu không biết dùng tài liệu gì chế thành, không phải vàng cũng không phải gỗ, ôn nhuận thủy hoạt, nhan sắc nhu hòa nhìn qua phi thường thoải mái.

Tổng cộng có ba gian nhà cỏ, kiến tạo theo chữ hình. Nhà cỏ ở giữa hơi lớn một chút, đó chính là nơi ở của Viên Vi Nhàn và thê tử song tu của hắn Lăng Nhược Uyển, bên trái là của bốn đệ tử hắn ở, nhà cỏ bên phải là chuyên chuẩn bị cho khách. Viên Vi Nhàn đơn giản giới thiệu một chút.

" Nhược Uyển, có khác đến."

" Là vị khách quý nào?" Thanh âm nhu hòa xinh đẹp.

Một nữ tử mặc y phục màu nguyệt bạch từ trong nhà cỏ đi ra, đôi mắt của Tần Tiểu Thiên sáng ngời, trừ mẹ mình ra, hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy tu chân nữ tử chân chính, trong lòng không nhịn được cảm thán: " Người phụ nữ này đẹp quá, chẳng lẽ những tu chân nữ tử đều xinh đẹp như vậy hay sao?" Hắn không dám suy nghĩ nhiều, tiến lên một bước nói: " Ta là Tần Tiểu Thiên."

Lăng Nhược Uyển làm một cổ lễ, thân thể hơi nghiêng xuống, hai tay xếp bên eo, đây là vạn phúc lễ. Nàng đã được Viên Vi Nhàn truyền âm, biết Tần Tiểu Thiên có thân phận gì, nhẹ giọng nói: " Ra mắt thúc thúc." Đây là người thời cổ xưng hô với huynh đệ của trượng phu.

Tần Tiểu Thiên cho tới bây giờ chưa từng nghe qua xưng hô như thế, vội vàng khoát tay nói: " A? Thúc thúc? Không dám, không dám…gọi ta là Tiểu Thiên là được." Hắn lại chắp tay cúc cung, không biết làm sao hoàn lễ.

Viên Vi Nhàn không khỏi cười to, nói: " Tiểu Thiên là lần đầu tiên đến Tiềm Kiệt Tinh, Nhược Uyển, đem tuyết trà ta cất giữ năm trước lấy ra đây. A a, thuận tiện đến dược phố hái chúng linh quả đến."

Lăng Nhược Uyển mỉm cười gật đầu, lại thi lễ, hai tay bóp linh quyết, bóng người chợt lóe rồi biến mất.

Tần Tiểu Thiên tò mò đánh giá gian phòng bố trí đơn giản, mặt đất là màu lam biển kỳ lạ, tựa hồ như đang có sóng gợn bắt đầu khởi động, nhìn lâu thì thân thể cùng có vẻ như muốn chớp lên.

Viên Vi Nhàn thấy hắn nhìn chằm chằm mặt đất, giải thích: " Đây là Tụ Linh Thạch, dùng pháp thuật tu luyện qua, có thể tụ tập linh khí chung quanh, nhất là linh khí dưới đất…ta tổng cộng có được ba khối. Nơi này dùng một khối, a a, ngồi xuống đi. Đáng tiếc Tụ Linh Thạch rất khó được, nếu có thêm một khối, ta có thể kiến tạo thêm một ngôi nhà cỏ."

Tần Tiểu Thiên cảm khái không thôi, hắn nhận định người tu chân thật sự là lợi hại, một nhà cỏ mà cũng phải tốn nhiều công sức như vậy.

Trong phòng không có bàn, chỉ có một bàn trà bằng bạch ngọc, vách tường bốn phía trống rỗng, không có gì trang trí. Trên bàn đặt một cái lò nhỏ cổ sắc cổ hương, một lũ khói xanh niểu niểu mọc lên nhàn nhạt, trong phòng mơ hồ phiêu đãng hương thơm ngát.

Viên Vi Nhàn khoanh chân ngồi trước bàn trà, nói: " Uyển Nhược đi chuẩn bị linh quả. A a, chỗ này của ta còn có một chút tuyết trà, là do một lão bằng hữu tặng tới năm trước, vẫn luôn không dám uống, đây chính là đồ vật tốt a." Hắn xoa xoa tay, bộ dáng chờ mong.

Tần Tiểu Thiên không rõ tuyết trà có gì đặc biệt, hắn không có khái niệm gì với trà đạo, trên địa cầu rất ít uống trà. Hắn đả xóa vấn đề, hỏi: " Lão Viên, ngươi không phải có bốn đệ tử sao? Sao không thấy họ?"

Viên Vi Nhàn nói: " Nga, mấy con khỉ kia, đều chạy ra ngoài, không có ai ở nhà, mấy ngày nữa có lẽ sẽ về lại, đừng để ý tới bọn họ, một đám quỷ nhỏ." Miệng hắn thì mắng, nhưng trên mặt lại lộ ra mỉm cười.

Lăng Nhược Uyển từ ngoài cửa tiến vào, đi tới trước bàn trà, trở tay lấy từ trong đai lưng ra một chiếc khay bằng ngọc, trên khay là đủ loại linh quả.

Sau khi nàng ngồi xuống, lại lấy ra một bộ chén trà bằng hắc ngọc, hình dáng tương đối hiếm thấy, như là được thu nhỏ lại, còn có một bình trà bằng hắc ngọc.

Viên Vi Nhàn nói: " Đây là Mặc Điệp Bôi và Mặc Điệp Ngọc Hồ. Tuyết trà phải dùng chén này để đựng, mới có thể triển hiện hoàn mỹ nguyên mạo thần kỳ của nó."

Tần Tiểu Thiên nhìn thấy vậy thì choáng đầu hoa mắt, trong lòng thầm nghĩ, người tu chân sao lại giảng cứu(đòi hỏi) như vậy? Hắn nào biết đâu rằng, người tu chân ngoại trừ tu luyện ra, còn có phần lớn thời gian nhàn hạ, từng người đều luôn tìm kiếm việc nào đó để giải muộn, chuyện luyện chế tinh phẩm là hạng nhất trong đó.

Viên Vi Nhàn ngồi thẳng người, lấy ra năm sáu khối huyền băng cỡ nắm tay, một cỗ hàn khí trong trẻo lạnh lùng phát ra.

Tần Tiểu Thiên cảm giác được thần trí nhất thời thanh sảng, hắn ngạc nhiên nói: " Khối băng này sao lại rét lạnh như thế?"

Viên Vi Nhàn thả huyền băng vào trong Mặc Điệp Ngọc Hồ, nói: " Đây là huyền băng, không phải là khối băng bình thường, huyền băng cho dù đặt vào trong hỏa diễm bình thường cũng không cách hòa tàn, dùng bỏ vào Tuyết trà là thích hợp nhất." Hắn thu hồi chiếc lò hương trên bàn trà, lại nói: " Chờ chốc lát, trước hết để cho huân hương trong phòng tản mất."

Tần Tiểu Thiên lần đầu tiên kiến thức được Tam Vị Chân Hỏa, chỉ nhìn thấy bàn tay Viên Vi Nhàn lóe ra hồng mang, hắn nâng lên Mặc Điệp Ngọc Hồ, hồng quang vo tròn chói mắt chớp động, huyền băng bắt đầu từ từ hòa tan.

Viên Vi Nhàn nói: " Huyền băng cần có Tam Vị Chân Hỏa thiêu đốt, lửa bình thường vô dụng." Chỉ chốc lát sau, huyền băng hoàn toàn hòa tan, ước chừng một phút đồng hồ, huyền băng hòa tan thành nước liền sôi trào lên. Hắn để Mặc Điệp Ngọc Hồ xuống, Lăng Nhược Uyển đưa tới một bình thủy tinh cỡ chừng bàn tay.

Trong bình thủy tinh là nửa bình viên tròn màu trắng gì đó. Viên Vi Nhàn nói: " Đây là Tuyết trà."

Tần Tiểu Thiên bình thường cũng không uống trà, nhưng cũng nhìn ra Tuyết trà trước mắt phi thường đặc biệt, khác hẳn những lá trà trước kia từng gặp qua. Nhìn thấy người tu chân uống trà mà cũng giảng cứu công phu như vậy, ngay cả nước pha mà cũng phải là huyền băng, còn phải dùng Tam Vị Chân Hỏa, người bình thường căn bản không được uống loại trà như vậy. Tần Tiểu Thiên hăng hái hưng phấn lên.

Viên Vi Nhàn cũng đã dọn ra ba Mặc Điệp Bôi, trong từng chén cũng bỏ vào Tuyết trà trong bình thủy tinh, tiện tay đưa bình thủy tinh trả lại cho Lăng Nhược Uyển nói: " Uống Tuyết trà, phải qua ba trình tự, thứ nhất, xông trà..." Hắn một tay nâng Mặc Điệp Bôi, một tay cầm Mặc Điệp Ngọc Hồ, một dòng nước huyền băng bắn vào trong chén.

Hắn nói tiếp: " Dùng chân nguyên lực để cho Tuyết trà hiện lên, dùng huyền băng kích động, chính là như vậy..."

Chỉ thấy Tuyết trà bay lên từng mảnh, nước huyền băng sôi trào giống như một cây súng nước, đem Tuyết trà đằng khởi nhập trở vào chén, theo chân nguyên lực kích động, từng viên Tuyết trà giãn ra, một màu xanh lục như mùa xuân nổi lên giữa màu trắng của trà, niểu niểu mọc lên sương trắng chảy ra một tia trà hương nhàn nhạt.

" Thứ hai, phẩm hương, phẩm hình, phẩm ý cảnh…tất cả những thưởng thức sảng khoái đều ở trong đó."

Trà hương nhàn nhạt đằng khởi sương trắng càng lúc càng đậm, Tuyết trà sau khi giãn ra, Tần Tiểu Thiên nhìn thấy rõ ràng, đó căn bản không phải là loại lá trà mình nhận thức, trông như là một mảnh bông tuyết. Trung tâm bông tuyết giơ lên một sợi chỉ nhỏ xíu màu xanh biếc, một mảnh phiến màu đen lá trà trầm phù, tựa như trời đông giá rét ban đêm mà có bông tuyết bay xuống, mang cho người ta một loại ưu thương nhàn nhạt.

Nửa giây sau, Tần Tiểu Thiên thở ra một hơi, thở dài nói: " Bất khả tư nghị, bất khả tư nghị, không ngờ có thể làm cho người cảm thấy sầu lo."

" Thứ ba, phẩm trà, a a, thật ra ý tứ cuối cùng là không lớn, ngươi có thể hiểu được nỗi sầu lo trong đó, vậy thì chén trà đã có ý nghĩa."

Tần Tiểu Thiên bưng Mặc Điệp Bôi lên, một cỗ trà hương xông vào mũi, hắn uống một ngụm, nhắm đôi mắt tinh tế thưởng thức. Nửa giây sau, nói: " Ta không có gì để nói."

Viên Vi Nhàn có chút khẩn trương hỏi: " Chẳng lẽ không tốt ngon?"

Tần Tiểu Thiên nói: " Không phải không ngon, mà là ta không cách nào hình dung ra đặc sắc trong đó."

Viên Vi Nhàn nghe khen trà ngon vô cùng mừng rỡ ha ha cười to, vui vẻ nói: " A a, bằng hữu của ta đều thích tới đây để phẩm trà (thưởng thức). Có khi ta còn có trà ngon cho ngươi thưởng thức."

Lăng Nhược Uyển che miệng, nhẹ giọng cười nói: " Hắn nha, xem trà như mạng. Lần trước vì một lọ Sí Hỏa Trà, cùng một người tu chân đánh cuộc, thiếu chút nữa thất thủ giết chết người ta. Sau còn phải bồi thường cho người ta một viên thượng phẩm tiên thạch mới coi như xong chuyện, cuối cùng cũng coi như là chiếm được bình Sí Hỏa Trà…"

Viên Vi Nhàn sắc mặt ửng đỏ, cười nói: " Tên kia cũng không biết phẩm trà, trà tốt như vậy, rơi vào trên tay hắn thì hỏng bét."

Ba người vừa phẩm trà vừa nói cười, Tần Tiểu Thiên cảm thấy rất thích ý, thâm tâm cũng đã trầm tĩnh lại, nói: " Lão Viên, Lăng tỉ, sau này ta sẽ ngụ ở nơi này, hết thảy đều phải phiền toái các ngươi. Ta đối với tu chân giới cái gì cũng không hiểu, có gì thất lễ, xin tha thứ." Hắn đã thích cuộc sống yên tĩnh nhàn nhã của nơi này.

Viên Vi Nhàn gật đầu nói: " Tiểu Thiên, hết thảy để cho ta…nơi này là ghi lại một chút thường thức và quy tắc của tu chân giới, còn có vị trí của một ít tu chân tinh cầu phụ cận và vị trí của truyền tống trận, ngươi rảnh rỗi tự mình xem đi." Hắn đưa cho Tần Tiểu Thiên một ngọc đồng giản.

Không khí đột nhiên một trận ba động, một quả pháp bảo hình châm phá không mà đến.

Viên Vi Nhàn đưa tay tiếp được, sắc mặt nhất thời nghiêm túc.

Thần sắc của Lăng Nhược Uyển cũng thay đổi, vội hỏi: " Như thế nào? Là đệ tử nào cầu cứu?"

[/AN]

9. Q.1 - Chương 9: Tư Hương Trấn

Tần Tiểu Thiên tò mò hỏi: " Xảy ra chuyện gì? Đây là pháp bảo gì?" Bây giờ hắn đã có thể phân biệt được đồ vật nào là pháp bảo.

Viên Vi Nhàn nói: " Đây là tín hiệu cầu cứu đặc chế của Song Kiếm Môn, Tiểu Thiên, ngươi ngồi đây một lát, ta đi sẽ quay lại ngay…Nhược Uyển, chúng ta cùng đi." Không đợi Tần Tiểu Thiên trả lời, một đạo bạch quang hiện lên, hắn và Lăng Nhược Uyển liền biến mất vô tung.

Tần Tiểu Thiên kêu lớn: " Mang theo ta đi cùng a!"

" Chúng ta sẽ trở lại rất nhanh!" Thanh âm tựa hồ từ nơi xa xôi truyền đến.

Tần Tiểu Thiên thở dài, uống cạn Tuyết trà, nhìn những loại linh quả mê người bày trên bàn, tiện tay cầm lấy một quả cây bỏ vào miệng.

Vào miệng liền tan, hương thơm cam điềm, hắn nhất thời cảm thấy hứng thú...

Vật này quả thật ăn quá ngon, quả cây ngưng tụ linh khí làm cho người ta cảm giác phi thường thoải mái, hắn không khỏi cầm lên ăn tiếp, vừa ăn vừa vào trầm tư.

Đến trước mắt, Tần Tiểu Thiên cảm giác cũng như đang nằm mơ.

Khó hiểu nhận thức được Xích Minh sư tôn, không hiểu vì sao lại kỳ diệu mà tu tiên, càng không thể tư nghị chính là lại chạy đến một tinh cầu khác, còn gọi là tu chân tinh cầu gì đó, người nơi này tựa hồ đều có thần thông quảng đại.

Sư tôn mang đi cha mẹ, nhưng lại đem đệ tử của mình đặt vào một địa phương xa lạ. Tần Tiểu Thiên càng nghĩ càng hồ đồ, hắn không biết nên làm gì bây giờ, trong lòng một mảnh mê mang, chẳng lẽ chỉ còn một con đường đi tu luyện?

Trong lúc hoảng hốt, Tần Tiểu Thiên ăn hết linh quả, hắn xấu hổ nhìn trên bàn, nghĩ thầm: " Không xong, sao ta lại tham ăn như vậy, lần này bị người ta chê cười rồi."

Ngồi nhàm chán, hắn lấy ra ngọc đồng giản Viên Vi Nhàn cấp cho, dùng thần thức từ từ xem xét, sau này cần phải sinh tồn tại tu chân giới, trước tiên phải hiểu rõ một chút mới an tâm.

Nội dung trong ngọc đồng giản, chính được Viên Vi Nhàn sửa sang lại, đây là nội dung giáo dạy do hắn biên soạn cho chính đệ tử của mình, nội dung thập phần tường tận, từ giới thiệu bước đầu khi mới nhập môn tu chân, các tu chân lưu phái cùng với trú địa môn phái đều cũng được ghi lại tường tận, đối với tiên, ma, linh, quỷ cũng có thuật lại nhất định.

Trong đây ghi lại, giúp cho Tần Tiểu Thiên bắt đầu có nhận thức sơ bộ về tu chân giới.

Trong ngọc đồng giản không có nhắc tới thần giới và Cổ tiên nhân, Viên Vi Nhàn đối với việc tu thần và Cổ tiên nhân không hiểu rõ, trùng hợp đây chính là điều mà Tần Tiểu Thiên muốn biết nhất, trên người hắn cất giấu thần dịch lực vo tròn của Xích Minh, lại có Thiên Chân Thượng Nhân cấp cho Cổ tu tiên pháp môn, công pháp tu chân giới đối với hắn không hề có tác dụng.

Tần Tiểu Thiên còn không biết, Thiên Chân Thượng Nhân cho hắn pháp môn tu tiên của Cổ tiên nhân trân quý cỡ nào, pháp môn tu luyện này cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện tại tu chân giới, chỉ cần dốc lòng tu luyện, chỉ cần có chút tiến bộ nào cũng sẽ dị thường kinh người, công pháp của tu chân giới, căn bản không cách nào so sánh.

Bất quá trong đó cũng có ẩn hoạn thật lớn, thần dịch lực trong cơ thể của hắn là do Xích Minh mạnh mẽ rót vào, bên trong còn giáp tạp một tia hắc ma lực, sau khi chuyển hóa thành tiên linh khí, thì sẽ gặp phải tình huống gì cũng nghĩ không ra, ngay cả Thiên Chân Thượng Nhân cũng không dám xác định.

Xích Minh đối với kinh nghiệm tu luyện của đại ca Lý Cường tràn đầy cảm xúc, bởi vậy hắn vẫn cứ một mực cho rằng, để cho đồ đệ tự mình đi tu luyện, mới có thể có xuất tức.

Hơn nữa nguyên lai Xích Minh cũng không thật sự nghĩ rằng muốn thu đồ đệ, cũng không có kiên nhẫn lớn như vậy, thu đồ đệ không lâu đã bỏ đi, lấy cớ là để đồ đệ tự mình tiềm tu, không chịu trách nhiệm ném Tần Tiểu Thiên vào trong Tiềm Kiệt Tinh.

Nếu không phải nhận thức Viên Vi Nhàn của Song Kiếm Môn, hắn rất có thể ném Tần Tiểu Thiên trong nơi hoang dã, để cho hắn tự tìm đường ra.

Sau khi ăn cả bàn linh quả, Tần Tiểu Thiên cảm giác được cả người nóng lên, hắn dứt khoát ngồi dưới đất tu luyện.

Nhưng thật ra điểm ấy linh khí đối với hắn tác dụng không lớn, thời điểm này hắn còn chưa hấp thu được thần dịch lực trong cơ thể, thì linh khí ngoại giới đối với hắn cơ hồ không có bất cứ tác dụng gì, điểm ấy Xích Minh cũng không rõ ràng, Tần Tiểu Thiên lại càng không biết.

Thiên Chân Thượng Nhân cấp pháp môn Cổ tu tiên, tu luyện tầng thứ nhất gọi là Yên Lan Tung, đây là tầng gian nan khó khăn, nếu như không có ai trợ giúp, chỉ dựa vào sức một mình rất khó luyện thành.

Tại thời đại viễn cổ, người tu luyện Cổ tiên nhân như Thiên Chân Thượng Nhân, nơi bọn họ tu luyện, có linh khí sung túc đầy đủ mà người khác khó thể tưởng tượng, nhập môn tu luyện tầng thứ nhất mặc dù khó khăn rất cao, cũng vẫn có người có thể tu thành.

Mà này, cho dù có được pháp môn Cổ tu tiên, cũng không cách nào đi tới được địa phương như vậy để tu luyện.

Cửa ải ban đầu tu luyện Cổ tu tiên thật khó, dù là tu luyện ra tiên linh khí, nhưng sau đó phải mệt mỏi tích lũy đại lượng linh khí thì mới có thể tiếp tục sinh ra.

Cảnh giới Yên Lan Tung là cửa ải thống khổ nhất trong trí nhớ của tất cả Cổ tiên nhân, Tần Tiểu Thiên cũng rất dễ dàng đạt tới Yên Lan Tung cảnh giới, hắn nhờ thần dịch lực trong cơ thể chuyển hóa, tu luyện không lâu đã có tiên linh khí của chính mình.

Cổ tu tiên tổng cộng có bảy tầng cảnh giới, phân biệt là Yên Lan Tung, Kính Hoa Ngưng, Sâm Thanh Trữ, Hạo Miểu Hàm, Diễm Ba Động, Khuê Trọng Hồn, Thiên Địa Giai.

Cảnh giới tầng thứ nhất Yên Lan Tung sau khi tu luyện thành, đại khái sẽ ngang hàng với người tu chân Nguyên Anh kỳ cùng Xuất Khiếu kỳ, thực lực tương đối kinh người.

Tần Tiểu Thiên thuận lợi tiến vào Yên Lan Tung cảnh giới tầng thứ nhất, bất quá là bởi vì vừa mới có được một chút tiên linh khí, cho nên thực lực của hắn cũng còn tương đối yếu kém.

Đoàn thần dịch lực tại ngực bụng, uy lực cường đại đến bất khả tư nghị, chỉ chuyển hóa ra một tia thần dịch lực, đã khiến cho hắn dễ dàng tiến vào Yên Lan Tung cảnh giới.

Nếu như đem thần dịch lực so sánh là một đống lương thực xếp thành tòa núi lớn, như vậy Tần Tiểu Thiên cũng giống như một con chuột nhỏ đứng dưới chân núi, hắn phải ăn hết lương thực này từng chút một, ăn hết thần dịch lực, mới có thể biến thành tiên linh khí của chính mình.

Đến Yên Lan Tung cảnh giới là có thể phi hành, có thể luyện khí, có thể thao khống pháp bảo, có thể bố cấm chế, chỉ cần điều gì người tu chân có thể làm được, Tần Tiểu Thiên cũng có thể làm được, thậm chí còn có rất nhiều người tu chân không có đủ năng lực….

Đáng tiếc Tần Tiểu Thiên căn bản không rõ ràng bản thân hắn có bản lãnh gì, cũng không có người chỉ đạo, hắn vẫn còn đang ở trong giai đoạn học tập và phát quật, phải tự mình lục lọi.

Viên Vi Nhàn cùng Lăng Nhược Uyển lặng yên không một tiếng động đã trở lại, trong tay Viên Vi Nhàn còn ôm theo một người.

Bọn họ vừa xuất hiện, Tần Tiểu Thiên liền mở mắt, trong lòng hắn cả kinh, chỉ nhìn thấy Viên Vi Nhàn trong tay ôm một thiếu niên, trên người đều là vết máu, trường sam màu xanh lam lũ rách nát, trên mặt có máu tươi.

Sắc mặt Viên Vi Nhàn xanh mét, hắn nhẹ nhàng đặt thiếu niên xuống, từ trong đai lưng lấy ra một viên linh đan, dùng chân nguyên lực hòa tan, bóp miệng thiếu niên đút vào.

Tần Tiểu Thiên đứng lên, hắn phát hiện thiếu niên này bị thương rất nặng. Đối với chữa thương, hắn còn chưa có kinh nghiệm gì, bất quá nhìn hiệu quả linh đan của Viên Vi Nhàn cũng không tốt, ăn một viên linh đan vào, thiếu niên vẫn hôn mê bất tỉnh như cũ.

Viên Vi Nhàn nói: " Nhược Uyển, hộ pháp cho ta, ta phải bảo vệ nội phủ cho hắn trước, đem dược lực của linh hóa khai."

Lăng Nhược Uyển nói: " Ta đã nghịch chuyển trận pháp bên ngoài, bên ngoài giờ là sát trận, yên tâm đi, mặc kệ là ai cũng không vào được."

Viên Vi Nhàn xin lỗi Tần Tiểu Thiên rồi gật đầu, khoanh chân ngồi phía sau thiếu niên kia, một đạo bạch quang bao thiếu niên lại.

Lăng Nhược Uyển ở một bên khẩn trương nhìn xem, Tần Tiểu Thiên đi tới bên người nàng, nhỏ giọng hỏi: " Hắn là ai vậy?"

Lăng Nhược Uyển nhỏ giọng hồi đáp: " Hắn là Úy Trì Bác Vũ, là đệ tử nhỏ nhất của Song Kiếm Môn, ai, đứa nhỏ này tranh cường bướng bỉnh, lần này chọc phải một cao thủ, thiếu chút nữa đã bỏ luôn cái mạng nhỏ."

Viên Vi Nhàn không hổ là đại cao thủ Phân Thần kỳ, bằng vào tu vi thâm hậu của hắn, rất nhanh đã chữa trị xong nội phủ vỡ vụn của Úy Trì Bác Vũ, vì thế, hắn đã hao phí đi đại lượng chân nguyên lực, thu tay lại liền lập tức xếp bằng khôi phục.

Hô hấp của Úy Trì Bác Vũ bình hoãn xuống tới, hắn chậm rãi mở mắt, cố hết sức nói: " Sư...sư tôn...sư nương, ta...ta..."

Lăng Nhược Uyển dìu hắn, nói: " Tiểu Vũ, mau nhanh vận công chữa thương, có cái gì chút nữa hãy nói, đã về đến nhà rồi, không nên nóng nảy."

Tần Tiểu Thiên không nói một tiếng, thần thức của hắn thăm dò vào trong Trần Mịch thủ trạc, rất nhanh xem xét linh đan bên trong.

Xích Minh lưu lại đồ vật không nhiều lắm, nhưng mỗi thứ đều là cực phẩm, đại bộ phận đều là tài liệu luyện khí, chỉ có một bộ phận nhỏ là pháp bảo và linh đan, hay là ngọc phù những vật dụng khác.

Trong linh đan, có một ít Thất Tập Đan, còn có một ít linh đan cho người tu chân sử dụng, đều là Xích Minh từ Lý Cường hỏi tới.

Tần Tiểu Thiên tìm hồi lâu, phát hiện một linh đan hình quả trứng được pháp thuật che lại, bên trên có hai chữ cổ triện: Ly Vẫn, dùng thần thức đảo qua, hiểu rõ công hiệu của Ly Vẫn Đan, hắn cảm giác được thật hữu dụng, liền lấy ra, nói: " Chỗ này ta có một viên Ly Vẫn Đan, không biết có tác dụng hay không?"

Viên Vi Nhàn lập tức mở mắt, mặt mày có vẻ khiếp sợ nói: " Ly Vẫn Đan? Mai gia Ly Vẫn Đan?"

Lăng Nhược Uyển cũng ngây dại, nàng rất rõ ràng tác dụng của Ly Vẫn Đan, đối với người tu chân còn chưa đạt tới Nguyên Anh kỳ mà nói, có Ly Vẫn Đan cũng như có thêm một mạng. Ly Vẫn Đan và Nguyên Dương Đan ở tu chân giới phi thường nổi danh, người tu hành có thể có được linh đan như vậy thì cực ít.

Tần Tiểu Thiên nói: " Ta không biết có phải linh đan của Mai gia hay không, đây là do sư tôn đưa cho ta, nếu như có thể sử dụng...sẽ đưa cho các ngươi."

Viên Vi Nhàn đưa tay tiếp nhận linh đan nhìn xem, không khỏi mừng rỡ, đây là Ly Vẫn Đan tốt nhất.

Ly Vẫn Đan của Mai gia có vài loại, đây là cực phẩm linh đan của Mai gia tự luyện chế, chỉ có số ít bằng hữu tốt nhất của Mai gia mới có thể có được Ly Vẫn Đan loại này.

Viên Vi Nhàn lúc này mới nhớ ra, đại ca của Xích Minh là Lý Cường, có linh đan này cũng không có gì kỳ quái.

Hắn cảm giác được vận khí của mình thật sự là không tệ, nếu không có viên Ly Vẫn Đan này, tu vi của Tiểu Vũ sẽ khó giữ được.

Hắn hạ ý thức nói: " Tiểu Thiên, thật là quá trân quý...ta..." Vừa nói đột nhiên tỉnh ngộ, lúc này sao có thể chối từ? Nhìn Tần Tiểu Thiên, hắn không nhịn được lộ vẻ mặt xấu hổ.

Tần Tiểu Thiên nói: " Cứu người quan trọng hơn, lão Viên, không nên khách khí." Dễ dàng có được món đồ này, luôn không biết sẽ trân quý như thế nào, bất quá cho dù biết Ly Vẫn Đan rất trân quý, Tần Tiểu Thiên cũng vẫn sẽ lấy ra.

Hắn rất thích vợ chồng Viên Vi Nhàn, nguyện ý vì bọn họ mà giúp đỡ.

Viên Vi Nhàn không khách khí nữa, lập tức bắt đầu cứu trị. Mười giây sau, Úy Trì Bác Vũ hoàn toàn tỉnh táo lại.

Viên Vi Nhàn rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, than thở nói: " Không hổ là linh đan do Mai gia luyện chế, vận khí của Tiểu Vũ không tệ…"

Lăng Nhược Uyển lo lắng hỏi: " Thế nào?"

" Tĩnh dưỡng mấy ngày là có thể được rồi." Viên Vi Nhàn lắc đầu nói: " Trước kia ta vẫn một mực cho rằng ta tu luyện linh đan cũng không kém, ai, so sánh với linh đan của Mai gia chẳng qua chỉ kém một chút, nhưng bây giờ nhìn thấy linh đan của Mai gia…danh bất hư truyền a, thật là thần kỳ! Bội phục, bội phục a!" Hắn nhịn không được phát ra cảm khái.

Uy Trì Bác Vũ giãy dụa đứng lên, hành lễ nói: " Cảm ơn sư tôn cứu trị, cảm ơn sư mẫu!"

Hắn lén nhìn trộm Tiểu Thiên, trong lòng kỳ quái: " Không phải là bằng hữu tốt thì không thể tiến vào nơi này, người kia là ai?"

Viên Vi Nhàn trầm mặt, mắng: " Hỗn trướng, lúc nào cũng đánh nhau nháo sự, như thế hay lắm, gặp phải cao thủ lợi hại hơn ngươi rồi phải không?"

" Hỗn tiểu tử, ta đã nói bao nhiêu lần, đánh không lại…thì sao ngươi không chạy? Có chết cũng đòi mặt mũi…coi chừng có ngày mất luôn cái mạng nhỏ của ngươi! Có biết hay không?"

" Ngu chẳng khác gì đầu heo! Đã đến lúc sống chết trước mắt, mà vẫn còn bướng bỉnh như vậy, thật sự là…nếu không được thì ngươi báo ra tên của ta a! Cũng có thể làm cho hắn khi hạ thủ có điều cố kỵ…"

" Như thế rất tốt, ngươi thiếu chút nữa xong đời, ta đã đánh cho hắn chết khiếp, cừu oán này coi như là kết xuống…chưa từng nhìn thấy ai ngu như vậy…ai, tức chết ta rồi…"

Uy Trì Bác Vũ vẻ mặt xấu hổ cười, trên mặt vẫn còn mang theo vết máu, nhìn qua giống như là mặt quỷ.

Tần Tiểu Thiên nhịn không được " phốc xích" cười một tiếng, nghĩ không ra Viên Vi Nhàn lại mắng chửi đồ đệ như vậy, cái gì mà đánh không lại thì bỏ chạy, thật sự không được thì báo ra tính danh của trưởng bối sư môn gì đó, tóm lại mà nói đây chính là không muốn bị thiệt thòi trước mắt.

Bất quá, cách làm của Úy Trì Bác Vũ hắn rất thưởng thức, đánh nhau thì phải thống khoái, sao có thể như lão Viên nói như vậy.

Viên Vi Nhàn nghe được tiếng cười của Tần Tiểu Thiên, không khỏi đỏ mặt, nói: " Tiểu tử thúi, mau nhanh hành lễ cho sư bá ngươi, nếu không phải có sư bá ở đây, một thân tu vi của ngươi coi như xong đời rồi."

Tần Tiểu Thiên làm sao để cho hắn xưng hô với mình là sư bá, hắn cũng không muốn làm trưởng bối gì, vội vàng nói: " Lão Viên, chúng ta mỗi người giao một vật…"

Hắn vẫn chưa nói xong, Lăng Nhược Uyển chen vào nói: " …vậy thì không được, chúng ta bình bối lui tới thì cũng đã rất quá đáng, có thể nào để cho Tiểu Vũ và ngươi bình bối gặp gỡ? Tiểu Vũ, mau tới bái kiến sư bá!"

Trong lòng Úy Trì Bác Vũ nghi hoặc: " Sư huynh đệ của sư tôn cho tới bây giờ chưa có tới qua nơi này, từ lúc nào lại chạy tới một sư bá?" Hắn khom người hành lễ nói: " Tiểu Vũ bái kiến sư bá."

Tần Tiểu Thiên kéo hắn, cười nói: " Ta cũng không là sư bá gì, sẽ…ngươi gọi ta là tiểu sư thúc đi."

Viên Vi Nhàn đối với Tần Tiểu Thiên có ấn tượng cực kỳ tốt, mặc dù không rõ Tần Tiểu Thiên vì sao lại khiêm nhường như vậy, nhưng vẫn quyết định dựa theo ý tứ của Tần Tiểu Thiên mà làm theo. Hắn nói: " Được rồi, Tiểu Vũ, sau này ngươi cứ kêu là tiểu sư thúc, vì ngươi…tiểu sư thúc đã dùng một viên Ly Vẫn Đan, còn không mau cảm ơn."

Úy Trì Bác Vũ trong lòng càng không giải thích được, sư bá lại biến thành tiểu sư thúc, gì mà lại rối loạn như vậy. Nghe sư tôn nói tiểu sư thúc đã dùng một viên Ly Vẫn Đan, hắn càng thêm giật mình, không trách được nhanh như vậy đã khôi phục như cũ, vội vàng hành lễ lần nữa, nói: " Cảm ơn tiểu sư thúc."

Tần Tiểu Thiên trong lòng thầm than thở, bối phận của Xích Minh thật sự rất cao, tự mình cho dù muốn cùng người bình bối gặp gỡ cũng khó. Hắn nói: " Tiểu Vũ, không cần khách khí."

Tần Tiểu Thiên tuổi tác so sánh với Úy Trì Bác Vũ còn lớn hơn mấy tuổi, thời gian tu hành lại kém xa, Úy Trì Bác Vũ từ lúc hai tuổi đã bắt đầu tu chân, còn có danh là thiên tài thiếu niên, mới mười lăm tuổi thì tu vi đã đạt tới Tâm Động kỳ, vợ chồng Viên Vi Nhàn đối với tiểu đệ tử này phi thường sủng ái.

Lăng Nhược Uyển nói: " Tiểu Vũ, ngươi vừa mới khôi phục, trở về phòng tĩnh tu vài ngày."

Úy Trì Bác Vũ nhu thuận gật đầu nói: " Dạ, sư nương, ta đi rửa ráy một chút rồi sẽ đi tĩnh tu." Hắn xoay người rời đi.

Tần Tiểu Thiên hỏi: " Tiểu Vũ là bị người nào đả thương?"

Viên Vi Nhàn thở dài nói: " Ai, đứa nhỏ này là một họa tinh, lần này, hắn chọc phải cao thủ Cảnh Vu phái nổi danh của Tiềm Kiệt Tinh, cũng dám cũng một cao thủ Nguyên Anh kỳ động võ, may là ta đi tới nhanh, nếu không…tiểu tử này coi như xong đời rồi."

Tần Tiểu Thiên như có điều suy nghĩ nói: " Cao thủ của Cảnh Vu phái có nhiều không?"

Viên Vi Nhàn nói: " Rất nhiều, tu vi của chưởng môn họ cùng ta không khác nhau lắm, dù kém hơn ta cũng có hạn, nhưng trong môn phái bọn họ có một trưởng bối rất lợi hại, đã tu đến Hợp Thể sơ kỳ hiếm thấy, chúng ta đều không thể chọc vào, may là hắn đi ra ngoài lịch lãm, trước mắt không có ở trong môn phái."

Lăng Nhược Uyển bổ sung, nói: " Trong môn phái bọn họ có hơn mười đệ tử, trong đó đã có năm, sáu người tu đến Nguyên Anh kỳ, phạm vi thế lực chủ yếu ở tại Bách Đồng Trấn, gần đây bọn họ bắt đầu nhúng tay Tư Hương Trấn…"

" Mùa khốc nhiệt đã đến, rất nhiều người ra Tư Hương Trấn để xuống biển săn cá hay là tầm bảo, bọn họ luôn chằm chằm vào sự hưng phú của Tư Hương Trấn, đã sớm muốn nhúng tay, lần này Tiểu Vũ chính là vì sự kiện này mà tranh đấu cùng bọn họ."

Tần Tiểu Thiên hỏi: " Xuống biển tầm bảo? Tầm bảo gì?"

Viên Vi Nhàn giải thích: " Đây là người tu chân cấp thấp, đi ra biển tìm kiếm tài liệu luyện khí của chính mình, tư nguyên lục địa tại Tiềm Kiệt Tinh rất thưa thớt, nhưng trong biển lại có tư nguyên phong phú, mỗi khi đến mùa khốc nhiệt, rất nhiều môn phái tổ chức cho đệ tử mới nhập môn không lâu đi xuống biển tìm tòi các loại tài liệu."

" Tư Hương Trấn là một cửa khẩu để ra biển khá lớn, có rất nhiều môn phái và người tu chân đến Tư Hương Trấn để thu cấu tài liệu, xuất thụ hoặc là trao đổi pháp bảo."

Tần Tiểu Thiên đối với biển rộng cảm thấy rất hứng thú, lúc hắn ở trên địa cầu chưa từng nhìn thấy biển, không nghĩ tới khi đến ngoại tinh lại ngụ ở bờ biển. Hắn hỏi: " Ta có thể xuống biển hay không?"

Viên Vi Nhàn kỳ quái nhìn hắn một cái, nói: " Tiểu Thiên, nơi này không có ai can thiệp vào chuyện của ngươi, chỉ cần ngươi có thực lực, muốn làm gì cũng có thể, nơi này là tu chân giới, không phải thế tục giới."

Tần Tiểu Thiên lớn như vậy khát vọng nhất chính là sự tự do, trong lòng hắn cảm thấy thật dễ chịu, trong giây lát ý thức được, mình đã hoàn toàn tự do rồi, không có cha mẹ lao thao, không có sư môn quản thúc, không cần đi làm, đây không phải là nguyện vọng của hắn hay sao?

Tần Tiểu Thiên trên mặt lộ ra vẻ mừng như điên, phát ra một tiếng cười to: " Oa ha ha, ta tự do rồi, ha ha…ha ha ha…cáp!"

Viên Vi Nhàn vợ chồng nhìn nhau, thật vất vả mới đợi được hắn dứt tiếng cười, Viên Vi Nhàn mới hỏi: " Tự do…là phải trả giá rất nhiều đó."

Hắn lắc đầu, tiếp tục nói: " Ta và Nhược Uyển lúc mới đi tới Tiềm Kiệt Tinh, so sánh với ngươi còn hưng phấn hơn nhiều, sau mới hiểu được, không có ai trông nom ngươi…cũng ý nghĩa là không có ai giúp ngươi, hết thảy đều phải do ngươi dựa vào sự cố gắng của chính mình, nếu không sẽ không cách nào sinh tồn, a a, tự do tuyệt đối, chỉ thuộc về những người có năng lực lớn mà thôi."

Tần Tiểu Thiên không cho là đúng, nói: " Ta không có đại năng lực, cũng có thể có được tự do."

Viên Vi Nhàn không khỏi bật cười, gật đầu nói: " Chỉ cần ngươi nghĩ mình được tự do là tốt rồi, ta mang ngươi đi về phòng, có chuyện gì, thì tới nơi này tìm ta."

Song Kiếm Môn cách Tư Hương Trấn chừng năm công lý, từ Song Kiếm Môn bay đến Tư Hương Trấn chỉ cần mấy phút đồng hồ, nhưng muốn đi Tư Hương Trấn, phải tốn hao thời gian khá dài.

Đoạn đường nọ cũng thật khó đi, sơn đạo gập ghềnh không bằng phẳng, có rất nhiều đoạn chỉ dùng pháp thuật mở ra, trong đó khó đi nhất chính là đường nhỏ được mở ra trên ghềnh đá cao, vừa sợ rớt xuống biển, một bên là vách đá, có địa phương còn phải nghiêng hẳn thân thể mới có thể thông qua.

Tần Tiểu Thiên không nghĩ tới con đường này lại khó đi như vậy, hắn hỏi một phương hướng rồi tự mình rời đi Song Kiếm Môn.

Viên Vi Nhàn không biết Tần Tiểu Thiên còn chưa biết bay, cũng không biết hắn không có phi kiếm.

Từ sau khi tới Phân Thần kỳ, hắn đã bắt đầu tu luyện pháp bảo để độ kiếp, trừ thu thập tài liệu ra, bình thường đều là ở nhà tiềm tu, Tần Tiểu Thiên nói muốn đi Tư Hương Trấn nhìn xem một chút, hắn nghĩ không cần phải bồi Tần Tiểu Thiên cùng đi, chẳng qua chỉ phương hướng cho hắn mà thôi.

Bởi vì hắn nghĩ Tần Tiểu Thiên là đệ tử của Xích Minh, thì cũng đủ thực lực hành tẩu tại Tiềm Kiệt Tinh, không cần mình phải đi theo.

Tần Tiểu Thiên đi suốt năm giờ, mới coi như là nhìn thấy Tư Hương Trấn, trong lòng không khỏi than thở, con đường này quả thật không phải đường đi, nếu không phải thể chất bây giờ thật tốt, căn bản không cách nào đi đường này.

Cư dân của Tư Hương Trấn có sáu mươi phần trăm là người bình thường, còn lại là người tu chân, hơn nữa đều là người tu chân cấp thấp, chỉ có mấy cao thủ đạt tới Nguyên Anh kỳ.

Đám người tu chân này, đại bộ phận là nhân viên từ các môn phái đưa đến trú tại Tư Hương Trấn, chủ yếu chịu trách nhiệm an bài người trong môn phái ra biển sưu tầm tài liệu, hoặc là trao đổi thu tập sở nhu, các loại vật phẩm của môn phái. Ở Tư Hương Trấn có rất nhiều cửa hàng nhỏ, chuyên môn thu cấu và trao đổi tài liệu.

Tư Hương Trấn ở tại bờ biển, đó là một cửa biển hiếm thấy, súc trong vách cự thạch, trấn nhỏ hoàn toàn dùng đá để kiến trúc thành, chỉ có một ngã tư đường, giống như một con rắn uyển diên xâm nhập vào khu núi.

Nhà đá hai bên ngã tư đường thâm thấp ươn ướt, phàm là nhà đá ngoài hai tầng, đều là do người tu chân kiến tạo, phòng ốc ngay duyên nhai cơ hồ đều thuộc về người tu chân sở hữu tất cả, phòng ốc con người bình thường đều kiến trúc ở phía mặt sau dãy nhà đá đó.

Con người bình thường ngoại trừ đánh cá ra, vẫn làm việc tại những cửa hàng do người tu chân mở ra.

Tiền tệ của con người vẫn dùng hoàng kim là chính, tiên thạch cũng có thể làm tiền tệ để sử dụng, bình thường là hạ phẩm tiên thạch, trong biển thu tập các loại tài liệu cũng có thể trở thành tiền tệ để sử dụng, nơi này vẫn còn thói quen dùng vật đổi vật như cũ.

Mùa hoa nở đã chấm dứt, mùa khốc nhiệt đã lặng lẽ tới. Mùa khốc nhiệt sáng rõ chiếu sáng thời gian dài đến hơn bốn mươi giờ, mà đêm tối chỉ có mười giờ, độ nóng cao nhất đạt tới ngoài sáu mươi độ, nhưng độ nóng trên biển so với trên đất bằng thì cũng đỡ hơn, mùa khốc nhiệt tại hải dương là ôn hòa nhất, bởi vậy phi thường thích hợp ra biển.

Tư Hương Trấn nghênh đón mùa khốc nhiệt nhất, ở ngã tư đường người đến người đi, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy bóng kiếm bay vút qua trên không trung, người tu chân hơi chút lợi hại thì cũng thích vài người kết bạn mà đi, bọn họ không cần đi qua Tư Hương Trấn, trực tiếp từ không trung ngự kiếm phi hành tiến vào biển rộng, chỉ có người tu chân mới bắt đầu tu hành mới có thể dùng thuyền đi ra biển.

Tần Tiểu Thiên cuối cùng đi tới Tư Hương Trấn, trước mắt là ngã tư đường đổ nát, những nhà đá thấp lùn, mỗi người đi lại trên đường đều mặc quần áo không giống nhau, đủ loại đủ kiểu.

Người tu chân ăn mặc tương đối sáng sủa, còn có số ít cao thủ mặc chiến giáp, hắn biết đó là cao thủ đã ngoài Nguyên Anh kỳ, bọn họ thường thường đi thành một đám người, vừa nhìn cũng biết là thì biết những người đi theo là đệ tử cấp thấp trong môn phái.

Con người bình thường ăn mặc còn kém rất nhiều, có người thậm chí còn mặc áo làm bằng da cá thô tháo.

Một cỗ gió biển nồng đặc xông vào mũi, xa xa truyền đến tiếng sóng biển mơ hồ.

Tần Tiểu Thiên hướng bờ biển đi tới, gió biển thổi ập vào mặt, vừa nhìn thấy biển rộng mênh mông, dưới ánh mặt trời chiếu xuống nổi lên tầng tầng ánh sáng, một đám chim biển không biết tên tại không trung lẩn quẩn xoay quanh, bên bờ biển có rất nhiều thuyền nhỏ có bộ dáng quái dị, mọi người tụ năm tụ ba thành một đoàn tụ tập trên bờ cát, hình như đang thảo luận việc gì đó.

Có người lớn tiếng kêu hảm, quát to: " Chúng ta nơi này còn thiếu một người tu chân tu vi Khai Quang kỳ, ai tới báo danh tham gia?"

" Mau nhanh một chút a...chúng ta phải đi Bình Sa Tiều, vẫn còn thiếu hai người, ít nhất phải có Dung Hợp kỳ!"

Tần Tiểu Thiên có chút hơi dụng công chợt nghe được tiếng gào, hắn cảm giác như đang nhìn thấy đang rao bán món ăn ngoài thị trường, không nghĩ ra tràng diện khi người tu chân ra biển lại là như vậy.

Tại Tiềm Kiệt Tinh, người tu chân vừa mới bắt đầu tu hành, thiếu hụt nhất chính là phi kiếm để sử dụng, bọn họ phải đi tìm kiếm tài liệu luyện chế phi kiếm.

Có được phi kiếm thì phải có ba cách, một là dựa vào cao thủ của môn phái hỗ trợ, nhưng tài liệu phải do tự mình tìm tòi, hai là chính mình luyện chế, nhưng lại có rất ít người làm như vậy, bởi vì rất khó thành công, cách cuối cùng là trưởng bối hoặc là bằng hữu tặng cho.

Từng chiếc thuyền nhỏ lục tục từ bờ biển xuất phát.

Tần Tiểu Thiên đi tới bờ biển, hướng xa xa ngắm nhìn, cảm giác được ánh mặt trời thật là chói mắt, lúc này hắn mới phát hiện trên bầu trời có hai mặt trời, một lớn một nhỏ nằm treo ở chân trời.

Chợt nghe phía sau có người kêu lên: " Uy..."

[/AN]

10. Q.1 - Chương 10: Tư Hương Trấn

Tần Tiểu Thiên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ba người tu chân đứng ở phía sau, vừa nhìn thì biết là ba người tu chân vừa mới tu hành không lâu.

Hai nam một nữ, cầm đầu là một trung niên nhân, mặc một kiện trường bào màu xám, trên đầu giắt lên, rất giống trang phục của người cổ đại trên địa cầu, trên đai lưng giắt một thanh trường kiếm, mặt mày có vẻ phong trần.

Trung niên nhân hỏi dò: " Thật ngại quá, bằng hữu, ngươi cũng chuẩn bị ra biển phải không, có thể cùng đồng hành không? Chúng ta còn thiếu một người."

Giống như những tổ nhỏ đi tầm bảo, thường là do bốn người hoặc tám người tụ thành một tổ, thuyền nhỏ sẽ do thuyền phu điều khiển.

Thuyền nhỏ dài ước chừng từ mười lăm tới hai mươi thước, đuôi thuyền điêu khắc trận pháp khu động giản dịch, dùng hạ phẩm tiên thạch làm năng lượng, tác dụng của thuyền phu là người điều khiển, bọn họ rất quen thuộc với phụ cận hải vực, giống như thuyền nhỏ thường có hai thuyền phu, thay phiên điều khiển.

Tần Tiểu Thiên nghe vậy, giật mình.

Tới đây vì mục đích chủ yếu là tu luyện và học tập, ra biển cũng là một loại rèn luyện, thuận tiện giao kết vài bằng hữu, trước kia bởi vì hoàn cảnh, còn chưa có một bằng hữu nào, sau khi tu chân, không thể lại

tiếp tục cô độc như vậy nữa, vì vậy cười nói: " Hay a, nhưng cái gì ta cũng đều không biết, còn phải xin chỉ giáo nhiều hơn, ta họ Tần, Tần Tiểu Thiên, các ngươi gọi ta là Tiểu Thiên là được rồi."

Ba người nghe xong thì lộ ra sắc mặt vui mừng, bọn họ là người tu chân không có môn phái, cuối cùng tìm được một người nguyện ý cùng bọn họ ra biển.

Trung niên nhân hưng phấn nói: " Chúng ta lên thuyền trước, lên đó rồi hãy nói."

Cách đó không xa có một chiếc thuyền nhỏ, hắn lội nước đi tới bên thuyền nhỏ, đứng trong nước biển, hô: " Chính là chiếc thuyền này, a a, mời lên thuyền."

Bốn người bò lên trên thuyền nhỏ, trung niên nhân kia nói: " Thuyền phu, khai thuyền, chúng ta đi Than Giác." Vừa nói tại đuôi thuyền đánh ra một đạo linh quyết.

Thuyền phu cung kính nói: " Dạ, tiên sinh."

Tần Tiểu Thiên giật mình phát hiện, thuyền nhỏ nhìn như rách nát, nhưng tốc độ còn mau hơn cả tốc độ của tàu thuyền trên địa cầu, hơn nữa còn nhẹ nhàng linh hoạt, hắn không khỏi khen ngợi: " Thuyền này thật nhanh a."

Trung niên nhân kia nói: " Đó là đương nhiên, dùng trận pháp thúc dục thuyền có thể mau hơn phải không? A a, Tiểu Thiên, ta giới thiệu một chút, vị này là Lý Minh, ba người chúng ta thì tu vi của hắn là cao nhất, đã là hảo thủ Tâm Động kỳ…"

Lý Minh nhìn qua mặc dù tuổi còn trẻ, nhưng thật ra thời gian tu hành của hắn rất sớm, dựa theo cách tính toán trên địa cầu, hẳn là phải bốn mươi tuổi.

Hắn mặc y phục rất bình thường, một kiện quần áo cũ kỹ khoác lên người, để trần hai cánh tay, bên dưới mặc một chiếc quần màu đen, đi chân trần, thân cao chừng một thước chín, đầu tóc rối bời tùy ý xõa tán loạn trên vai.

Gương mặt của hắn cũng rất bình thường, chỉ có một đôi mắt tinh quang lóe ra, bàn tay nổi gân xanh, cầm một thanh chiến đao thật dài, nhàn nhạt nói một câu: " Chào ngươi." Cũng không nói gì nữa.

Trung niên nhân lại giới thiệu: " Đây là Hi Phong, a a, là tiểu biểu muội của ta, mới bắt đầu tu hành, vừa mới tu đến Toàn Chiếu kỳ…"

Hi Phong nhìn qua có hơn ba mươi tuổi, ngũ quan cường tráng, khóe mắt mơ hồ có chút nếp nhăn, vóc người kiện tráng giống như một người đàn ông, mặc quần áo màu đen, quần áo rộng rãi cắm hơn mười thanh tiểu đao, trong tay cầm một cây Ngư Xoa(chĩa cá) dài hai thước.

Nàng cũng đi chân trần, vừa nhìn thì biết trước khi tu hành thì từng làm việc khổ lực, gật đầu mỉm cười nói: " Tiểu Thiên, chào ngươi."

Trung niên nhân cười nói: " Ta gọi là Tằng Kính Hải, gọi ta là lão Tằng hoặc là lão Hải cũng được, a a, trước kia ta là một người tu hành, bây giờ lại cùng a Phong tu hành, Tiểu Thiên, thật cao hứng nhận thức ngươi." Hắn khách khí ôm quyền hành lễ.

Tần Tiểu Thiên ra biển chủ yếu là vì du ngoạn, cũng không phải vì tầm bảo, hắn cười hoàn lễ, lại nói: " Ta cái gì cũng đều không hiểu, xin mời chỉ giáo nhiều."

Sau khi từ địa cầu đi ra, hắn liền quyết định chủ ý, phải nhẫn nhịn làm người, kiến thức qua bản lãnh của Xích Minh và Thiên Chân Thượng Nhân, hắn mới biết được trên thế giới này đích xác có cao thủ, bọn họ cũng giống như thần tiên không chỗ nào không thể làm được.

Tằng Kính Hải cười nói: " Tiểu Thiên, ngươi quá khách khí, tất cả mọi người cùng đi ra ngoài tầm bảo, không cần khách khí như vậy, sau khi tới mục đích, đều phải tự sưu tầm tài liệu, chỉ có lúc gặp nguy hiểm thì mới trợ giúp lẫn nhau…"

" Giống như trong quá trình đang tầm bảo, người tu chân sẽ không phát sinh tranh đấu, có bất cứ tranh chấp gì thì phải giải quyết tại Tư Hương Trấn, sau khi ra biển mà phát sinh tranh đấu thì là một chuyện rất kiêng kỵ."

" Tu chân cao thủ của Tiềm Kiệt Tinh tu luyện luôn cần tài liệu cao cấp, hoặc là thống lĩnh đám người tu chân cấp thấp đi sưu tầm, nếu như con người có thể tìm được tài liệu tốt, cũng có thể có được pháp môn tu chân cơ bản."

" Chính vì vậy không cần khách khí, mục tiêu của tất cả mọi người đều giống nhau, nhìn xem vận khí của ai tốt hơn một chút."

Tần Tiểu Thiên âm thầm gật đầu, đây cũng là một loại quy tắc, có thể cam đoan cao thủ đã ngoài Nguyên Anh kỳ cũng có đủ tài liệu, hắn cười nói: " Ta cũng đi xem thử vận khí, a a, hy vọng có thể tìm được một chút tài liệu tốt."

Lý Minh vẫn một mực cầm trường đao, im lặng ngồi ở đầu thuyền, nghe được Tần Tiểu Thiên nói, hắn quay đầu lại, nói: " Cái gì mà vận khí hay không vận khí, vận khí là phải dựa vào chăm chỉ mà có được, ta cho tới bây giờ cũng không tin tưởng vào vận khí gì đó."

Ba người bọn họ tựa hồ rất quen thuộc, Hi Phong cười nói: " Minh ca ca, biết ngươi không tin vận khí, nhưng không có nghĩa là người khác không tin..." Nàng lại nói với Tần Tiểu Thiên: " Đừng để ý tới hắn, Minh ca vốn là người như vậy, nói chuyện ngạnh bang bang, nhưng không có ý xấu!" Vừa nói nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng tuyết.

Tần Tiểu Thiên cảm giác được Lý Minh thật thú vị, cố ý trêu chọc hắn, nói: " Vạn nhất vận khí của ta khá, xong được một ít tài liệu luyện khí, Tiểu Minh ngươi cảm giác như thế nào?"

Lý Minh bĩu bĩu môi, nhàn nhạt nói: " Ngẫu nhiên có được, không có nghĩa là vận khí tốt."

Ngẫm lại tao ngộ của chính mình, cũng không biết nên xem là vận khí tốt hay là vận khí xấu? Tần Tiểu Thiên nói: " Có chút đồ vật là nhất định trong vận mệnh, vận khí tới núi cũng không ngăn được, vận khí đi, ngươi dù phi cũng không đuổi kịp."

Lý Minh nhỏ giọng nói: " Nói hưu nói vượn, chỉ cần cố gắng, cái gì cũng sẽ có được."

Tần Tiểu Thiên cũng không có tiếp lời của hắn, hỏi: " Lão Tằng, chúng ta phải lặn xuống đáy biển đi tìm tài liệu luyện khí hay sao?"

Tằng Kính Hải nói: " Lần này chúng ta đi Than Giác trước, ở nơi đó có bờ cát lộ ngoài khơi và đá ngầm, có thể tìm được không ít tiên thạch, a a, vận khí mà tốt, có thể tìm được một ít trung phẩm tiên thạch, nếu có thể phát hiện thượng phẩm tiên thạch, thì có thể đổi lại một ít pháp môn tu luyện."

" Tiểu Minh đã tu đến Tâm Động kỳ, nếu có thể tìm được một ít trung phẩm tiên thạch, có thể đổi lại được pháp môn tu luyện Linh Tịch kỳ."

Tần Tiểu Thiên không khỏi nhịn được mà choáng váng, không nghĩ đám người tu chân không môn không phái cũng phải khổ cực như vậy.

Những người này trước kia đều là con người bình thường, chỉ vì ngẫu nhiên có được một ít tài liệu luyện khí, cùng người tu chân đổi lấy pháp môn tu luyện cơ bản, sau đó họ mới tự tìm tòi để bắt đầu tu chân.

Tằng Kính Hải trước kia là một người đánh cá, bởi vì có được một khối thượng phẩm tiên thạch, được một người tu chân dùng pháp môn tu chân sơ cấp trao đổi với hắn, từ đó mới chính thức bắt đầu tu luyện.

Hắn đổi được ba cảnh giới pháp môn sơ bộ bước đầu tu chân, là Toàn Chiếu kỳ, Khai Quang kỳ, Dung Hợp kỳ, Lý Minh và Hi Phong là dựa vào hắn cấp cho pháp môn tu chân, nên mới nhập môn tu chân.

Dùng luyện khí tài liệu nhiều nhất chỉ có thể đổi được tu chân pháp môn từ Linh Tịch kỳ trở xuống, tu chân pháp môn ngoài Nguyên Anh kỳ không dễ đổi được, các phái đối với pháp môn tu chân ngoài Nguyên Anh kỳ khống chế phi thường nghiêm khắc, không cho phép tự tiện truyền thụ.

Lý Minh dựa vào nghị lực cứng cỏi và lực lĩnh ngộ, từ Dung Hợp kỳ tu vào Tâm Động kỳ, nhưng bởi vì thiếu đi pháp môn tu luyện, hắn chỉ có thể dừng lại tại Tâm Động sơ kỳ cảnh giới, không cách nào lại tiến thêm một bước, vì thế Tằng Kính Hải hạ định quyết tâm muốn dẫn hai người ra biển, thử xem có thể lần nữa tìm được tài liệu luyện khí tốt hay không.

Chỉ cần Lý Minh có thể tiếp tục tu luyện, hắn và Hi Phong tu luyện sẽ giảm bớt được rất nhiều đường quanh co.

Tần Tiểu Thiên hiểu rõ sự gian nan khó khăn khi tu luyện của đám Tằng Kính Hải, không khỏi cảm thấy âm thầm may mắn.

Sư tôn Xích Minh mặc dù biến thái, nhưng đối với đồ đệ cũng không làm gì sai lầm, cho những món đồ, tùy tiện lấy ra một kiện, đều là bảo bối rất khó nhìn thấy tại tu chân giới.

Bất quá Tần Tiểu Thiên cũng không dám tùy tiện đưa ấy người này những bảo bối dọa người huyền diệu.

Thuyền nhỏ nhanh chóng lướt ra ngoài khơi, ước chừng hơn mười giờ sau, xa xa xuất hiện một đường màu vàng.

Thuyền phu chỉ vào phía trước: " Than Giác đã đến rồi, bây giờ bắt đầu chậm lại."

Lý Minh đi tới đuôi thuyền, đánh ra một đạo linh quyết, trận pháp lập tức thong thả vận chuyển.

Thuyền phu hâm mộ nói: " Chúng ta dù có tưởng tượng thế nào, cũng không đạt được tới tốc độ như vậy."

Tần Tiểu Thiên hỏi: " Các ngươi xuống biển đánh cá, không dùng trận pháp này khu động thuyền?"

Mặc dù ngư phu đối với câu hỏi của Tần Tiểu Thiên cảm thấy kỳ quái, hắn vẫn còn cung kính đáp: " Đây là chỉ có người tu chân mới có thể dùng, chúng ta cho dù có tiên thạch cũng không có biện pháp khu động."

" Tần Tiểu Thiên gật đầu, nói: " Người tu chân tới đây còn không ít, các ngươi nhìn xem!" Hắn chỉ vào thuyền nhỏ cách đó không xa.

Tằng Kính Hải nói: " Than Giác thích hợp cho người tu chân mới nhập môn đến tầm bảo, năng lực kém cỏi có thể đến bờ biển tìm nhặt tiên thạch, năng lực mạnh một chút có thể xuống biển tìm kiếm."

Hi Phong nói: " Nơi này chủ yếu xuất sản các loại tiên thạch, đại bộ phận là hạ phẩm tiên thạch, thỉnh thoảng có thể tìm được trung phẩm tiên thạch."

Tằng Kính Hải bổ sung: " Nơi này còn sảnh sinh ra Sa Kim và Ti Ngân, Sa Kim tương đối ít, Ti Ngân là tài liệu tu luyện chiến giáp, cần Tam Muội Chân Hỏa đề thuần, chúng ta chỉ có thể tìm Ti Ngân do thiên nhiên hình thành, không có cách nào khác tìm được đề thuần trong bãi cát."

Lý Minh nói: " Tiểu Thiên là lần đầu tiên ra biển sao? Than Giác nơi này còn tương đối an toàn, chỉ có một loại đồ vật đối với chúng ta có uy hiếp rất lớn, đó chính là Than Giác Sa Xà (rắn cát) kịch độc, bị cắn trúng, thì sẽ làm cho ngươi thống khổ vạn phần."

Tằng Kính Hải nói: " Tiểu Minh nói đúng, đi Than Giác, ở trên bờ cát phải phòng bị Sa Xà, xuống biển phải chú ý chính là Kim Khẩu Bạng, thứ nọ vô thanh vô tức, không cẩn thận bị nó quấn chân, rất khó tránh thoát."

" Kim Khẩu Bạng sinh trưởng ra một loại trùng, nếu như bị dẫm trúng, sẽ lâm vào hôn mê...A a, đừng khẩn trương, chỉ cần cẩn thận một chút là được, Kim Khẩu Bạng cũng không chủ động công kích, trừ phi ngươi đúng lúc đạp trúng nó."

Tần Tiểu Thiên nhìn thấy hết thảy đều cảm thấy mới lạ, lúc ở trên địa cầu, từ nhỏ đến lớn hắn đầu sống tại Hải Châu Thị, ngoại trừ Xích Minh dẫn hắn đến cao nguyên một lần, không có đi qua bờ biển, đừng nói là đi ra biển.

Thuyền phu nói: " Các vị tiên sinh, đã đến rồi, có thể từ nơi này đi qua."

Tằng Kính Hải đánh ra một đạo linh quyết, đem hạ phẩm tiên thạch khảm trên đuôi thuyền gỡ xuống, cười nói: " Có bốn khối tiên thạch như vậy, trở về đủ dùng."

Hắn nhảy vào trong biển, nói: " Tiểu Thiên, chúng ta phải đi qua."

Hắn vừa nói xong tốc độ rất nhanh, Lý Minh và Hi Phong cũng nhảy xuống nước, theo sát Tằng Kính Hải hướng bờ cát bơi đi.

Tần Tiểu Thiên đối với thủy tính không rành hơn nữa cho tới bây giờ chưa từng xuống biển, hắn do dự một chút, rất nhanh đã nghĩ ra biện pháp.

Hắn nhảy vào trong biển, chìm vào đáy nước, phát hiện nước rất cạn, vừa vặn chừng một thân người, nước biển phi thường trong suốt.

Hắn nguyên nghĩ sẽ trực tiếp từ đáy biển đi qua, không nghĩ tới lực nước rất mạnh, mới vừa chạm vào đáy biển, cả thân thể liền trôi đi, hắn không thể làm gì khác hơn là bơi về phía trước.

Nếu Xích Minh nhìn thấy biểu hiện của Tần Tiểu Thiên bây giờ, nhất định sẽ nhịn không được mà hung hăng cho hắn một trận.

Bờ cát của Than Giác thưa thớt ló ra ngoài biển, diện tích ước chừng có mười bình phương, từ không trung nhìn lại giống như là hình dáng một con Bích Hổ (thằn lằn), đó là do nước biển xoáy sâu vào hình thành.

Xa xa trên bờ cát mơ hồ có người đi lại, Tằng Kính Hải bốn ngươi đi tới một nơi, đó là vùng đuôi của bờ biển hình Bích Hổ, là một eo biển hẹp dài.

Tần Tiểu Thiên nằm dài trên bờ cát, trong nước biển trong suốt bơi lội, cảm giác phi thường thoải mái, hắn hốt nhiên có một tia hiểu ra.

Trong phút chốc, tâm thần hoàn toàn dung nhập vào trong biển rộng, tiên linh khí cấp tốc chuyển động, từng chút một hóa giải đoàn thần dịch lực, còn chưa phát giác, tiên linh khí lại tăng lên gấp đôi.

Nội thể của Tần Tiểu Thiên, hắn nhận thấy được bên trong ngực bụng giống như mọc lên một vòng kim quang bắn ra bốn phía, chung quanh vờn quanh mây mù màu vàng nhạt.

Hắn biết, đây là giai đoạn mới bắt đầu của Yên Lan Tung cảnh giới, đây là bước mà Cổ tiên nhân tu luyện khó khăn nhất, mới vừa rồi một tia hiểu ra, khiến cho hắn tiến vào từng bước củng cố cảnh giới trước mắt.

Quá trình này cũng chỉ xảy ra mấy giây đồng hồ, trong mắt người khác, Tần Tiểu Thiên chẳng qua là đang dừng lại trong eo biển một chút mà thôi.

Tằng Kính Hải nói: " Được rồi, chúng ta bắt đầu lần tầm bảo đầu tiên của mùa khốc nhiệt, hy vọng lần này có được thu hoạch."

Tư thế cầm chiến đao của Lý Minh rất khốc, hắn nhắc nhở: " Tiểu Thiên, vạn nhất phát sinh chuyện gì, lập tức huýt sáo báo ngay, nhớ kỹ, chúng ta cùng đi chung với nhau, nhất định phải trợ giúp lẫn nhau, ngàn vạn lần đừng ngại ngùng."

Trong lòng Tần Tiểu Thiên ngầm cảm động, người này nhìn qua vẻ mặt lạnh lùng, nhưng thật ra vẫn phi thường quan tâm đồng bạn.

Tằng Kính Hải ba người cũng không cảm giác được Tần Tiểu Thiên có gì đặc biệt, bọn họ không cách nào nhìn thấu tu vi của Tần Tiểu Thiên, cho rằng thực lực của hắn và mình không sai biệt lắm, nếu không Tằng Kính Hải cũng không dám đến mời hắn tham gia vào tiểu tổ của chính mình.

Tần Tiểu Thiên đối với tiên thạch cũng không biết gì, mặc dù từng xem qua ngọc ám giản, nhưng đối với nguyên sinh tiên thạch thì không thể phân biệt, vì vậy nhìn Tằng Kính Hải nói: " Lão Tằng, ta có thể đi theo ngươi nhìn xem được không? A a, ta là lần đầu tiên đi tìm tiên thạch, không biết làm sao bắt đầu."

Tằng Kính Hải sảng khoái nói: " Được chứ, ngươi đi theo ta...học tập một chút, tất cả mọi người tản ra."

Hi Phong đi tới phía trên eo biển, Lý Minh đi tới bên trái, Tằng Kính Hải dẫn theo Tần Tiểu Thiên đi qua phía bên phải.

Hắn vừa đi vừa nói chuyện: " Trải qua mùa hàn băng và mùa hoa nở, đây là lần đầu tiên chúng ta ra biển tầm bảo, trải qua thời gian dài trùng xoát, tiên thạch bây giờ có lẽ sẽ nhiều, chúng ta từ nơi này bắt đầu."

Tằng Kính Hải xốc trường bào màu xám, từ ngang hông cởi xuống một túi tiền, đó là một trữ vật đơn giản nhất, ước chừng có thể tồn phóng hơn trăm kiện vật phẩm, mỗi một người tu chân cấp thấp đều cũng có.

Hắn cười hỏi: " Ngươi không có túi trữ vật? A a, đây là do chính mình làm ra, trận pháp chế luyện trữ vật tương đối phức tạp, mất suốt cả thời gian của một mùa hàn băng, trước kia ra biển đều phải cầm theo rất nhiều bao lớn bao nhỏ, bây giờ phương tiện hơn nhiều, chỉ cần giắt ngang hông là được."

Hắn không cảm thấy phiền từ từ giải thích, từ trong túi trữ vật móc ra một đầu kim khí, lại lấy ra vài cây côn sắt chừng một thước, nối lại thành một cây gậy, rồi đem vật kim khí kia bọc lại trên đầu cây gậy.

Tần Tiểu Thiên ngạc nhiên nói: " Tại sao lại phiền phức như vậy, trực tiếp chế thành một cái bao gai, đặt ở trong túi trữ vật không được hay sao?"

Tằng Kính Hải cười nói: " Túi trữ vật chỉ có thu được những vật kiện nhỏ, hơi lớn một chút hoặc dài một chút thì sẽ chiếm nhiều không gian, có thể không cách nào thu tiến vào. Ngươi nhìn xem, kiếm của ta vẫn còn giắt tại đai lưng, nếu là túi trữ vật có thể bỏ đồ vào, ta sẽ không giắt thanh trường kiếm trên đai lưng như vậy." Trong lòng hắn nghi hoặc, Tần Tiểu Thiên này vì sao cái gì cũng như không hiểu.

Mặc dù cũng có nhiều nghi ngờ, mục đích của Tằng Kính Hải là tìm kiếm tiên thạch, lực chú ý của hắn rất nhanh tập trung vào bá tử trong tay.

Tần Tiểu Thiên phát hiện bá tử trong tay Tằng Kính Hải không giống tầm thường, kim khí chế luyện ra bá tử, tổng cộng có mười hai mũi châm nhọn, mỗi một cây gai nhọn đều khắc một trận pháp công kích, trên đầu bá tử còn khắc một phong trận nhỏ.

Thập nhị công kích trận tổ hợp cùng một chỗ, thông qua liên kết kim khí gắn lại, chân nguyên lực kích phát, bá tử bao bọc, có thể khởi lên một lớp cát thật dày, tiểu phong trận ươn ướt xuy khai bãi cát, lộ ra noãn thạch khá lớn.

Tần Tiểu Thiên than thở, nói: " Nguyên lai là như vậy, thật là quá xảo diệu."

Tằng Kính Hải đắc ý nói: " Đây là biện pháp ta nghĩ ra, a a, cũng giảm bớt được nhiều công sức lắm."

Ước chừng mười giây sau, hắn tìm được một khối nguyên thạch cỡ nắm tay, sau khi nhìn thoáng qua thì đưa cho Tần Tiểu Thiên: " Đây đúng là nguyên thạch, có thể là hạ phẩm tiên thạch, phải mở ra mới biết được."

Đây là một khối tảng đá màu đen, Tần Tiểu Thiên cảm thấy có một tia linh khí hỗn độn chậm rãi thẩm thấu đi ra, đây chính là lần đầu tiên hắn nhìn thấy hạ phẩm nguyên thạch.

Trong thủ trạc của Tần Tiểu Thiên, có tam đại cực phẩm tiên thạch, như Khảm Tiền Thạch, Hậu Mục Thạch, Hỗn Thôn Thạch….lớn nhỏ có hơn mười viên, còn về phần Xích Viêm Thạch, Bích Triều Thạch và Hoàng Trầm Thạch những thượng phẩm tiên thạch cũng có tới mấy trăm viên, trung phẩm tiên thạch chỉ có hơn mười viên, hạ phẩm tiên thạch lại không có một viên, bởi vì Xích Minh khinh thường thu tập nó.

Tằng Kính Hải như nhặt được chí bảo thu hồi nguyên thạch, vui vẻ nói: " Không tệ, không tệ, lần này ra biển, vận khí quả nhiên cũng rất tốt, vừa mới bắt đầu thì đã có thu hoạch." Hắn tiếp tục quơ đại bá tử mười hai răng kia, không ngừng đào xuống bờ cát.

Chậm rãi, thu hoạch càng ngày càng nhiều, từng khối khối nguyên thạch từ dưới bãi cát hiển lộ ra, trên bờ cát xuất hiện vô số lỗ cát thật sâu, theo bờ biển uyển diên về phía trước, phía mặt sau của hố sâu đang dưới sự trùng xoát rất nhanh của nước biển bị san bằng, chỉ để lại một đạo vết sẹo rất khó coi.

Tần Tiểu Thiên nhìn thấy qua nguyên thạch, lòng hiếu kỳ chiếm được thỏa mãn, hắn hướng Tằng Kính Hải vẫy tay như chào hỏi, bước nhanh về phía trước.

Nhìn trời lam bích hải, chân trần, nước chảy, loại cảm giác tự do tự tại làm cho hắn phi thường buông lỏng.

Cách đó không xa có một khối đá ngầm, cự ly cách bờ cát ước chừng là ba mươi thước, cô linh linh đứng ở trong nước biển, hắn bước trong nước, đến chỗ đá ngầm ngồi xuống, đưa mắt ngắm nhìn phương xa.

Hốt nhiên chợt nghe kêu to một tiếng: " Oa nha nha, đây là thượng phẩm tiên thạch…thượng phẩm tiên thạch a!" Đó là tiếng kêu to của Tằng Kính Hải.

Tần Tiểu Thiên không khỏi cười một tiếng, người này vận khí thật không tệ, không ngờ cũng tìm được một khối thượng phẩm tiên thạch, hắn quay đầu kêu lên: " Lão Tằng, là thượng phẩm tiên thạch gì?"

Hi Phong và Lý Minh đều chạy đến bên người Tằng Kính Hải, ba người vừa vừa ôm vừa nhảy hưng phấn dị thường, không để ý tới câu hỏi của Tần Tiểu Thiên.

Tần Tiểu Thiên đối với hạ phẩm nguyên thạch còn có chút tò mò, còn thượng phẩm tiên thạch hắn cũng không có gì mới lạ, sau khi nghe tiếng kêu thì hắn lại lần nữa đối mặt với biển rộng ngẩn người.

Đang lúc ấy thì, một đạo kiếm quang màu xanh từ không trung xẹt qua, ngay sau đó hai đạo kiếm quang màu trắng từ ngoài khơi bay tới, tiếng xé gió của phi kiếm giống như pháo đạn gào thét mà đến, không còn kịp phòng bị, Tần Tiểu Thiên bị khí lãng tạt té xuống nước, ở ngoài khơi còn lưu lại hai đạo khí phao do phi kiếm xẹt qua nổi lên.

Tần Tiểu Thiên không khỏi giận dữ, hắn mới từ trong nước biển ló đầu lên, đã nghe Tằng Kính Hải lớn tiếng nói: " Các ngươi muốn làm gì? Làm gì?"

Ba người tu chân mặc chiến giáp, đang bay lộn vòng quanh không trung quanh ba người Tằng Kính Hải, phát ra tiếng cười điên cuồng, tựa hồ đang cười nhạo Tằng Kính Hải bọn họ.

Tần Tiểu Thiên vội vàng hướng bờ cát chạy đi, bởi vì đang ở trong nước biển, hắn chạy cũng thật khó khăn, thật vất vả mới lên được bờ cát, ba người tu chân kia đã rơi xuống mặt đất, gương mặt đầy vẻ ngạo khí nhìn chằm chằm ba người Tằng Kính Hải.

Tần Tiểu Thiên vừa mới tới gần, chợt nghe một người tu chân quát: " Đứng lại, nếu không đừng trách ta không khách khí!"

Lần đầu tiên nhìn thấy người tu chân bá đạo như thế, Tần Tiểu Thiên có một chút không hiểu tại sao, giật mình, lập tức dừng chân, âm thầm suy nghĩ: " Để coi bọn họ vì sao tranh chấp, rồi sẽ quyết định."

Tằng Kính Hải sắc mặt tái nhợt, trong tay nắm chặt thanh trường kiếm cũ kỹ, Lý Minh cầm chiến đao dựa lưng vào người hắn, Hi Phong hai tay nắm chặt ngư xoa, ba người dựa lưng vào nhau, cảnh giác nhìn ba người tu chân đang vây quanh bọn họ.

Có thể mặc vào chiến giáp, hơn nữa còn quen thuộc thao khống phi kiếm, vậy ba người tu chân này ít nhất cũng có tu vi Nguyên Anh kỳ.

Một người tu chân mặc chiến giáp màu đen cười nói không chút hảo ý: " Uy, tiểu tử kia, ta đang ở lão nguyên đã nghe ngươi nói tìm được một khối thượng phẩm tiên thạch, đưa cho ta xem một chút."

Tằng Kính Hải nói: " Ta không có tìm được thượng phẩm tiên thạch gì! Các ngươi là ai, sao lại muốn dùng vũ lực cướp đoạt đồ của người khác? Chúng ta cũng là người tu chân." Thanh âm của hắn có chút run rẩy.

Tu vi của người tu chân Nguyên Anh kỳ cao cường hơn hắn rất nhiều, cảnh giới chênh lệch làm cho hắn không khỏi tự ti, nhưng khối thượng phẩm tiên thạch kia ký thác toàn bộ hy vọng của ba người bọn họ, cần phải dùng nó để đổi lấy cảnh giới tu chân pháp môn càng cao hơn, làm sao dám tùy tiện đưa cho người ta nhìn xem?

Người tu chân kia ha ha cười to, người tu chân mặc chiến giáp màu trắng nói: " Đường huynh, ngươi thành cường đạo rồi! Ha ha, tiểu tử, nhanh giao khối tiên thạch ra!"

Tằng Kính Hải vừa nghe, sắc mặt hòa hoãn xuống tới, hỏi: " Chẳng lẽ là…Ám Ảnh Bảo tu chân tam kiệt phải không?"

Người mặc chiến giáp màu xanh nhạt đắc ý nói: " Ngươi nói đúng rồi."

Lý Minh và Hi Phong cùng hạ vũ khí xuống, Tằng Kính Hải cười khổ nói: " Tiền bối, đừng dùng cách này trêu chọc chúng vãn bối…" Hắn đeo lại bảo kiếm, cung kính hành lễ nói: " Vãn bối Tằng Kính Hải bái kiến tiền bối, đã sớm nghe nói đại danh các vị tiền bối, không nghĩ tới có thể nhìn thấy được phong thái của tiền bối."

Lý Minh và Hi Phong cũng cung kính hành lễ với bọn họ, Tần Tiểu Thiên đứng ngây bên cạnh, ngây ngốc nhìn xem.

Tu chân tam kiệt của Ám Ảnh Bảo tại Tiềm Kiệt Tinh phi thường danh tiếng, đối với người tu chân có cấp bậc thấp thì họ địa vị rất cao, từng kinh nghiệm qua cuộc sống đều biết tu chân tam kiệt, lập tức thay đổi thái độ, hắn biết ba người này không có khả năng cướp đoạt thượng phẩm tiên thạch của mình.

Tằng Kính Hải lấy khối thượng phẩm tiên thạch ra đưa tới, người cầm đầu mặc chiến giáp màu đen tiếp nhận, cười nói: " Cũng quả nhiên là Bích Triều Thạch hiếm thấy, Hiếu sư đệ, khối tiên thạch này ngươi đang cần, cho ngươi."

Tằng Kính Hải muốn nói gì nhưng lại nhịn trở về, chẳng qua chỉ xoa xoa tay, đăm đăm nhìn xem ba người.

Lão đại tu chân tam kiệt là Đường Bách Linh, lão nhị là Chu Hiếu Trữ, lão tam là Lôi Phong, sau khi ba người tiến vào Ám Ảnh Bảo thì cùng đồng thời tu chân, cơ hồ đồng thời tu nhập vào Nguyên Anh kỳ.

Ám Ảnh Bảo nguyên bổn vốn không phải là một môn phái, mà là một tổ chức do Bách Hoàng lão nhân di lưu lại, bất quá bây giờ đã bị người phách chiếm, trở thành một môn phái mới, ba người bọn họ là đời cao thủ thứ nhất vừa được bồi dưỡng ra.

Đường Bách Linh đột nhiên quay đầu nhìn về phía Tần Tiểu Thiên, hỏi: " Ngươi là ai? Là đệ tử của môn phái nào?"

Hắn nhận ra tu vi của Tần Tiểu Thiên rất quái dị, tu vi tựa hồ rất cao, rồi lại cảm giác có gì đó lợi hại hơn.

Tần Tiểu Thiên rất khó chịu với cử chỉ bá đạo của ba người, hắn nhàn nhạt nói: " Ta chẳng qua chỉ là người bình thường, ta là ai…chẳng lẽ ngươi lại phải quan tâm sao?"

Lôi Phong cười quái dị một tiếng: " Đại ca, nhị ca, tiểu tử này rất là kiêu ngạo a, ha ha…"

[/AN]

11. Q.2 - Chương 1: Dã Tu

Tần Tiểu Thiên cũng không muốn đánh nhau, nhưng cũng không sợ hãi đánh nhau. Hắn nhàn nhạt nói: " Kiêu ngạo? Ai kiêu ngạo? Là ta hay là các ngươi?"

Lôi Phong cười to, nói: " Thật không tưởng nổi a, ha ha, dám nói với tam kiệt chúng ta như thế, nói ngươi kiêu ngạo…còn dám chối cãi?"

Trong lòng Tằng Kính Hải khẩn trương, vội vàng tiến lên giải thích: " Vị tiểu huynh đệ này vừa mới tu chân, xin tiền bối tha thứ sự vô lễ của hắn." Hắn nhận định Tần Tiểu Thiên chỉ mới bước vào tu chân, không biết sự lợi hại của tam kiệt.

Tam kiệt nổi danh tại Tiềm Kiệt Tinh, là bởi vì sau lưng có Ám Ảnh Bảo. Bọn họ bình thường cũng không khi dễ người tu chân cấp thấp, nếu như tâm tình vui vẻ có thể còn có chỗ tốt đẹp dành cho người ta.

Bất quá, ba người đều là người tâm cao khí ngạo, đối với người dám can đảm kháng ngự bọn họ, sẽ không chút khách khí xuất thủ ra tay giáo huấn.

Tần Tiểu Thiên như trước không vội không vàng nói: " Đúng, người không nói lý, ta cũng khinh thường phản bác."

Lôi Phong sắc mặt đột biến, quát: " Muốn chết!" Dương tay bổ ra một đạo lôi quang. Một đạo sét đánh vang lên, bạch quang chớp động, ầm ầm nổ vang trên người Tần Tiểu Thiên.

Đây chẳng qua chỉ là một lôi phù bình thường, chỉ cần là người tu chân, cho dù là cấp bậc thấp nhất cũng có thể ngăn cản. Nhưng Tần Tiểu Thiên cái gì cũng không hiểu, cũng không biết né tránh, cũng sẽ không phản kích.

Tần Tiểu Thiên không chuẩn bị bị tạc văng ra, lôi quang bổ vào trên người hắn, đem quần áo hắn nổ thành mảnh nhỏ, chỉ còn cái khố trên người, ngay cả tóc tai cũng bị dựng đứng.

Hắn chỉ cảm thấy cả người nóng lên, tiên linh khí đã hóa giải tiếng sét đánh thành vô hình, nhưng là bởi vì hắn không có kinh nghiệm chiến đấu, mới làm cho quần áo gặp tai ương.

Đường Bách Linh thần sắc đại biến, chiêu phù lôi của Lôi Phong mà vẫn không thể rung chuyển đối phương, đối phương không ngờ lại dùng thân thể ngạnh sanh đỡ lấy lôi hỏa. Hắn vội vàng nói: " Cẩn thận!"

Tần Tiểu Thiên không khỏi nhịn được căm tức.

Nếu bàn về kinh nghiệm đánh nhau, hắn cũng tương đối phong phú, một câu cũng không nói, liền luân khởi cự kiếm đã liền phách ra chém tới.

Thanh cự kiếm này nguyên bổn là phải dùng chân nguyên lực, phát động trận pháp trong thân kiếm, Tần Tiểu Thiên dùng tiên linh khí khởi động, tính chất liền thay đổi.

Nếu là phi kiếm bình thường, Tần Tiểu Thiên căn bản không cách nào khởi động, tiên linh khí sợ rằng có nhiều cũng không được, sẽ làm trận pháp trong phi kiếm hỏng mất, nhưng thanh cự kiếm này là do luyện khí đại tông sư Lý Cường tu luyện, bất luận là người nào cũng có thể sử dụng, nếu không Thiên Chân Thượng Nhân cũng sẽ không cất giấu nó.

Lôi Phong dù sao cũng không nghĩ tới, một chiêu lôi phù của mình sẽ làm ra phản ứng lớn như vậy, một thanh cự kiếm cao chừng một thân người nhắm ngay chính mình bổ tới.

Hắn dù sao cũng là cao thủ Nguyên Anh kỳ, nhìn thấy đối phương hư phách cũng biết được thanh cự kiếm này có cổ quái, đột nhiên hướng một bên né tránh, tốc độ nhanh như thiểm điện, bất quá hắn có chút không cam lòng, bị một thanh cự kiếm bức lui thì thật là quá mất mặt, vì vậy hắn bắn ra phi kiếm của mình ngăn cản.

Tần Tiểu Thiên lúc vừa có được cự kiếm thì từng thử sử dụng qua một lần, cự kiếm lần đó bổ ra một khe sâu trên mặt đất. Lần này hắn tức giận xuất thủ, trong cơ thể có một chút tiên linh khí dũng mãnh truyền vào cự kiếm, hình thái của cự kiếm nhất thời đại biến, một đạo lửa cháy giống như rồng lửa bay ra, tiếng vang vọng cả bầu trời biển rộng.

Đường Bách Linh và Chu Hiếu Trữ cùng cất tiếng hét lớn, hai thanh phi kiếm đều xuất hiện, cố gắng ngăn cản rồng lửa đang bay tới.

Rồng lửa thoát ly khỏi cự kiếm, ngọn lửa nóng rực cuồng bạo hoành hành tứ ngược, trong phút chốc, không khí chung quanh phảng phất như bị thiêu đốt.

Tằng Kính Hải, Hi Phong và Lý Minh vừa lăn vừa chạy ra phía xa xa, ba người vạn vạn không nghĩ tới Tần Tiểu Thiên lại lợi hại như thế, cũng dám so đấu cùng ba cao thủ Nguyên Anh kỳ.

Ngọn lửa giống như con rồng lớn, giương nanh múa vuốt phi qua.

Phi kiếm của Lôi Phong vừa mới tiếp xúc vào rồng lửa, thì đã biết đại sự không hay, một cỗ kình lực vô hình áp bách tới, phi kiếm bị chế trụ thật gắt gao.

Hắn hoảng sợ, quát to một tiếng: " Không hay!" Lúc này, phi kiếm của Đường Bách Linh và Chu Hiếu Trữ cũng đã bay tới.

Ba thanh phi kiếm đều xuất hiện.

Nguyên tưởng rằng chỉ là một con rồng lửa biến ảo nên cũng sẽ không có gì thần kỳ không tưởng nổi, ai biết rồng lửa này là do tiên linh khí biến ảo, chỉ tiếc Tần Tiểu Thiên còn không hiểu được làm sao khống chế, nếu không ba người sẽ không phải nếm khổ nhiều.

Ầm ầm một tiếng vang thật lớn, cát màu vàng bay đầy trời như mưa, vô số ngọn lửa phun ra, ba người đồng thời thu kiếm bay ngược ra sau trên không trung.

Rồng lửa đánh cho bãi cát ngay eo biển bị nổ bạo, sau đó thẳng tắp nhảy vào biển rộng.

Liên tiếp một chuỗi xuyến sét đánh nổ bạo, hơi nước màu trắng phóng lên cao, rồng lửa rơi vào ngoài khơi khiến cho tiếng nổ mạnh vang lên thật lớn, sóng nước nhấc lên thật cao hai bên, giống như là hai vách tường nước thật lớn vô cùng tráng quan.

Đường Bách Linh, Chu Hiếu Trữ, Lôi Phong, Tằng Kính Hải, Hi Phong và Lý Minh, sáu người kinh ngạc nhìn Tần Tiểu Thiên.

Đừng nói sáu người bọn họ kinh hãi vạn phần, mà ngay cả Tần Tiểu Thiên cũng bị uy lực của cự kiếm làm sợ ngây người. Hắn làm gì gặp qua lực lượng kinh khủng như thế? Hơn nữa lực lượng kinh khủng như vậy lại do tự mình phát ra!

Chung quanh một mảnh yên lặng, chỉ có trận trận sóng biển bắt đầu khởi động vang lên.

Qua khoảng nửa giây, Lôi Phong lẩm bẩm nói: " Đây là kiếm gì? Đây là pháp bảo gì? Đây là thủ đoạn công kích gì?" Vì đây đúng là hoàn toàn siêu thoát khỏi thủ đoạn của người tu chân.

Nếu như Tần Tiểu Thiên biết được làm sao vận dụng được thanh cự kiếm này, ba người Lôi Phong cho dù có thể tránh né, phi kiếm của bọn họ nhất định khó giữ được, may là rồng lửa biến ảo kia bay vào trong biển rộng, mượn lực lượng của nước biển mới có thể làm nó tan thành mây khói.

Ngẫm lại biểu hiện uy lực vừa rồi của rồng lửa, ba người không tự chủ được đều toát ra mồ hôi lạnh.

Đường Bách Linh nhíu mày, cẩn cẩn thận thận rơi xuống trên mặt đất, nói: " Vị bằng hữu...tôn tính đại danh? Là đệ tử của môn phái nào vậy? Xin lỗi, vừa rồi là huynh đệ của ta đã quá lỗ mãng."

Tần Tiểu Thiên thu hồi cự kiếm, một chiêu này làm hắn kinh tâm động phách, cũng đánh tan lửa giận trong lòng. Hắn không để ý tới câu hỏi của Đường Bách Linh, tiện tay bỏ đi áo khoát rách nát trên người, lo sửa sang lại quần áo.

Đường Bách Linh xấu hổ đứng yên, Lôi Phong cũng rơi xuống, nói: " Uy, tiểu tử, đừng ỷ vào một thanh cự kiếm mà xem thường người khác."

Đường Bách Linh kéo hắn, nói: " Phong tử..."

Chu Hiếu Trữ xen vào, nói: " Đây là một hiểu lầm, Phong tử, mau xin lỗi!"

Thái độ ba người kịch liệt biến chuyển, làm cho Tần Tiểu Thiên không nghĩ ra.

Tằng Kính Hải ba người nhìn nhau, bọn họ đối với sự biến chuyển thái độ của ba người Đường Bách Linh cũng không cảm thấy kỳ quái.

Mà là đối với biểu hiện của Tần Tiểu Thiên thì vô cùng khiếp sợ không thôi. Không nghĩ tới thực lực của Tần Tiểu Thiên lại kinh người như thế.

Cũng là Tằng Kính Hải cơ trí, vội vàng nói: " Tiểu Thiên...Tiểu Thiên tiền bối, Đường tiền bối không có ác ý, bọn họ chẳng qua chỉ đùa giỡn mà thôi." Từ xưng hô Tiểu Thiên biến thành Tiểu Thiên tiền bối, địa vị Tần Tiểu Thiên nhất thời đề cao thật lớn. Tần Tiểu Thiên dở khóc dở cười.

Hắn cũng không phải hạng người ỷ thế hiếp người, nhớ tới lời mẫu thân dặn dò, không nhịn được thở dài nói: " Ngươi dùng phù lôi tạc ta một lần, ta dùng cự kiếm chém ngươi một chút, chúng ta huề nhau." Trong lòng lại nói thầm: " Trường tranh đấu thật sự là khó hiểu."

Lôi Phong nhìn chằm chằm Tần Tiểu Thiên, hơi thoáng do dự một chút, hỏi: " Ngươi dùng là kiếm gì vậy?"

Trong lòng hắn phi thường tò mò, ở tu chân giới có rất ít người dùng vũ khí có hình thái như cự kiếm, hắn vẫn là lần đầu tiên kiến thức.

Tần Tiểu Thiên nhàn nhạt nói: " Là kiếm do sư bá ta cấp cho, tên gọi Viêm Khấp."

Lôi Phong rất muốn hắn lấy cự kiếm ra xem một phen, nhưng lại ngại ngùng nói ra.

Mới vừa rồi tự mình hành sự làm việc đích xác lỗ mãng, với người tâm cao khí ngạo như hắn cũng rất khó thấp giọng đi cầu người, trong lúc nhất thời chỉ đành cười khổ mà thôi.

Chu Hiếu Trữ đả xóa, cười ha ha nói: " Không biết vị bằng hữu này là môn hạ của ai? A a, có lẽ sư môn chúng ta có quen thuộc, ân, ta đại diện huynh đệ bồi lễ với ngươi, vừa rồi thật sự là hiểu lầm." Thái độ của hắn rất hữu thiện.

Ánh mắt của tam kiệt cũng hay, thực lực của Tiểu Thiên cũng không tính là mạnh, nhưng cự kiếm hắn lấy ra lại không tầm thường, đây cũng là ý nghĩa sư môn của hắn không đơn giản, đắc tội người như vậy thật là không minh bạch.

Sắc mặt Tần Tiểu Thiên hòa hoãn xuống tới.

Đối phương đã có thái độ như vậy, hai bên đã không có thâm cừu đại hận, hắn cũng không cần phải nghiêm mặt đối xử, nói: " Nếu các ngươi thu tiên thạch của người khác, nên cho hắn thù lao tương ứng, các ngươi là cao nhân tiền bối, nên đối đãi với vãn bối như vậy mà phải không?"

Đường Bách Linh ba người không nhịn được bật cười.

Tằng Kính Hải đến giờ mới biết Tần Tiểu Thiên là vì mình mà đòi bất bình, vội vàng nói: " Tiểu Thiên tiền bối, tu chân tam kiệt sẽ không lấy không đồ vật của người khác đâu, a a, bọn họ sẽ có trao đổi cho ta vừa lòng."

Lý Minh cũng nói: " Danh tiếng của bọn họ tại Tiềm Kiệt Tinh rất tốt." Hắn nói chuyện vẫn luôn đơn giản như vậy.

Tần Tiểu Thiên vốn là ôm tâm tư kết giao bằng hữu đi ra du ngoạn, nguyên tưởng rằng tam kiệt là hạng người ỷ thế hiếp người, không nghĩ tới tự mình nghĩ sai lệch, hắn không khỏi nhịn được có chút ngượng ngùng.

Lúc ở trên địa cầu, chuyện ngươi ngu ta trá nhìn thấy rất nhiều, người tu chân lại cho hắn cảm giác không giống, so sánh người tu chân lại thuần phác hơn nhiều lắm.

Tần Tiểu Thiên học thói quen của dân bản xứ, ôm quyền hành lễ nói: " Tần Tiểu Thiên, gọi ta là Tiểu Thiên là được."

Ba người Đường Bách Linh ai cũng tiến lên hành lễ nói chuyện, Chu Hiếu Trữ đơn giản giới thiệu về môn phái một chút, Tần Tiểu Thiên lúc này mới đại khái hiểu ra về Ám Ảnh Bảo của Tiềm Kiệt Tinh.

Ám Ảnh Bảo đúng là bảo bối do Bách Hoàng lão nhân di lưu lại, có thể ở trong không trung phi hành rất nhanh.

Từ sau khi Bách Hoàng lão nhân mất tích, Ám Ảnh Bảo bị Tư Đồ Ung tiếp thu, hơn mười năm sau Tư Đồ Ung độ kiếp thất bại không biết tung tích, sau đó lại trải qua mấy lần tranh đấu, cuối cùng bị một người tu chân từ bên ngoài tinh cầu đến cướp đoạt thành công.

Hắn chiêu thu một nhóm đệ tử tu chân, trong đó người có tiềm lực nhất chính là Đường Bách Linh ba người.

Bây giờ phong cách làm việc hành sự của Ám Ảnh Bảo cùng với triều đại của Bách Hoàng lão nhân không giống nhau, bọn họ phụng hành nguyên tắc không tranh đấu, không được khi dễ nhỏ yếu, giảng cứu công bình giao dịch.

Bảo chủ hiện tại của Ám Ảnh Bảo tu vi cực cao, có tu vi Hợp Thể trung kỳ, hắn đối với đệ tử yêu cầu rất nghiêm, đồng thời cũng phi thường bảo hộ, nếu như môn phái khác có người khi dễ đệ tử của hắn, hắn sẽ tự mình xuất thủ giáo huấn, bởi vậy Tiềm Kiệt Tinh có rất ít người tu chân dám trêu chọc môn nhân của hắn. Đường Bách Linh hỏi Tằng Kính Hải: " Ngươi muốn đổi cái gì?"

Ánh mắt Tằng Kính Hải khẩn trương, nói: " Tiền bối, ta cần công pháp tu chân." Đây là mục đích của hắn, có công pháp, ba người bọn họ lại có tiền vốn tiếp tục tu luyện. Ánh mắt của hắn tràn ngập chờ mong.

Đường Bách Linh gật đầu nói: " Ngươi muốn công pháp cơ bản nhất? Hy vọng tu được cảnh giới gì?"

Tần Tiểu Thiên tò mò nghe bọn họ nói chuyện với nhau.

Đối với việc tăng lên cảnh giới tu chân vẫn còn rất xa lạ, nhưng mười một chủng loại cảnh giới tu chân là hắn hiểu rõ, phân biệt là Toàn Chiếu, Khai Quang, Dung Hợp, Tâm Động, Linh Tịch, Nguyên Anh, Xuất Khiếu, Phân Thần, Hợp Thể, Độ Kiếp, Đại Thừa.

Mỗi một loại cảnh giới đều cũng có phân biệt cao thấp, không biết Tằng Kính Hải đang muốn công pháp tu luyện gì.

Từ Toàn Chiếu kỳ đến Linh Tịch kỳ, có năm chủng loại tu luyện cảnh giới, trừ một số ít công pháp đặc biệt, các phương pháp tu luyện của các phái đại khái đều không sai biệt lắm, tới Nguyên Anh kỳ, phương pháp tu luyện của các phái thì có khác nhau rất lớn.

Năm chủng loại cảnh giới đúng là trụ cột tu luyện, còn sáu cảnh giới tu luyện mới có nhiều đặc sắc.

Tằng Kính Hải nói: " Tâm Động kỳ và Linh Tịch kỳ tu luyện công pháp."

Đường Bách Linh khẽ lắc đầu, nói: " Công pháp cơ bản nhất ta có thể cho các ngươi, nhưng công pháp tu luyện trước kia của các ngươi…nhất định là rối loạn mà hiểu ra, công pháp trụ cột của các phái trong lúc đó cũng có khác biệt, các ngươi không sợ sau khi tu đến Linh Tịch kỳ…thì không cách nào tu luyện thành nguyên anh hay sao?"

Tằng Kính Hải, Hi Phong và Lý Minh bất đắc dĩ liếc nhau, Tằng Kính Hải thở dài nói: " Ta làm sao không biết sự tệ đoan trong đó?"

Hi Phong nói: " Chúng ta không còn đường chọn lựa, có thể có được công pháp tu chân thì cũng đã rất vừa lòng, làm sao còn có ý nghĩ gì nhiều hơn." Lời của nàng còn mang theo mùi vị chua chát.

Trong những người tu chân sơ cấp của Tiềm Kiệt Tinh, người tu chân giống như bọn họ rất nhiều, bình thường được xưng là " Dã Tu", mỗi người đều biết tu chân có thể thay đổi vận mệnh của mình, chỉ cần có cơ hội, bất luận là công pháp gì, đều có người đi nếm thử.

Đường Bách Linh, Chu Hiếu Trữ và Lôi Phong thương lượng chỉ chốc lát, Chu Hiếu Trữ lấy ra một khối ngọc đồng giản trống bằng bạch ngọc, nhắm mắt ngưng thần một lát, nói: " Được rồi."

Đường Bách Linh tiếp nhận ngọc đồng giản nhũ trắng, nói: " Đây là một bộ công pháp tu luyện từ Toàn Chiếu kỳ đến Linh Tịch kỳ trụ cột, các ngươi có thể tham chiếu theo nguyên lai mà điều chỉnh theo công pháp thích hợp, công pháp tu luyện Nguyên Anh kỳ…chúng ta không thể cung cấp, đó là công pháp đặc hữu của sư môn, nếu như các ngươi có thể tu đến Linh Tịch kỳ, bất cứ môn phái nào cũng sẽ thu các ngươi làm đồ đệ."

Tằng Kính Hải mừng rỡ, cao hứng đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Hắn tiếp nhận ngọc đồng giản, luôn miệng nói tạ ơn, trong lòng lần này biết là mình nhờ vào mặt mũi của Tần Tiểu Thiên.

Một khối thượng phẩm tiên thạch tuyệt đối không đổi lại được công pháp như vậy, tam kiệt là vì tỏ vẻ đây là trao đổi công bình, cho bọn họ được vật lý tưởng nhất, hắn cẩn thận thu lấy ngọc đồng giản, trong mắt ba người toát ra quang mang cực kỳ hưng phấn.

Tần Tiểu Thiên với kết quả như vậy tương đối hài lòng, thuận miệng nói: " Công pháp Nguyên Anh kỳ…ta có." Hắn vốn là muốn nói: " Nếu như các ngươi muốn, ta có thể cung cấp."

Nhưng Tằng Kính Hải không hiểu rõ ràng ý tứ của hắn, nói: " Tiểu Thiên tiền bối, công pháp tu luyện Nguyên Anh kỳ, chúng ta không dám hy vọng xa vời, chờ chúng ta tu đến Linh Tịch kỳ, còn nghĩ biện pháp…có thể bái vào một môn phái tốt, a a, như vậy chúng ta sẽ có ngày xuất đầu rồi, có thể xong được công pháp tu luyện của Nguyên Anh kỳ."

Hắn căn bản nghĩ không ra Tần Tiểu Thiên là muốn tặng công pháp tu luyện Nguyên Anh kỳ, cả người bọn họ vẫn còn đắm chìm trong hưng phấn vừa rồi.

Tần Tiểu Thiên gật đầu nói: "…vậy chúc mừng ngươi."

Đường Bách Linh nói: " Chúng ta còn có chuyện khác muốn làm. Tiểu Thiên, có thể nói cho chúng ta biết sư môn của ngươi không? Có rảnh rỗi mời ngươi đến Ám Ảnh Bảo làm khách."

Tần Tiểu Thiên tự mình cũng không rõ ràng sư môn của mình là gì, hắn nói: " Sư môn của ta không ở Tiềm Kiệt Tinh, ân, ta đang ở nhờ nhà của một bằng hữu, Song Kiếm Môn của Tư Hương Trấn."

Đường Bách Linh ba người nhìn nhau. Nửa giây sau, mới nói: " Ngươi…ngươi là bằng hữu của Viên sư thúc…"

Tần Tiểu Thiên có điểm xấu hổ gật đầu nói: " Đúng vậy, Viên Vi Nhàn là bằng hữu của ta." Hắn không nghĩ tất cả đều là người nhà của mình. Nếu bọn họ là bằng hữu của Viên Vi Nhàn, thì hành động vừa rồi của mình quá thất lễ.

Vẻ mặt của tam kiệt cũng xấu hổ, Lôi Phong gãi đầu nhỏ giọng nói: " Sư tôn ngài sẽ không biết, a a."

Đường Bách Linh cười nói: " Đúng vậy, ai sẽ nói…Tiểu Thiên, ngươi…sao ta không nhìn thấy rõ cảnh giới của ngươi?"

Đúng là như hắn nghi ngờ, Chu Hiếu Trữ và Lôi Phong cũng không cách thấy rõ cảnh giới của Tần Tiểu Thiên. Nhất là lực công kích Tần Tiểu Thiên biểu hiện ra, càng làm cho bọn họ cảm thấy khó hiểu.

Tần Tiểu Thiên nói: " Cái…này…ta cũng không biết đã tới cảnh giới gì, có lẽ là do phương thức tu luyện của ta và các ngươi bất đồng thì phải?"

Hắn xác thật không biết phương thức tu luyện của mình có bao nhiêu kinh thế hãi tục, cho nên cảm thấy chẳng có gì để khoác lác, hắn cũng không biết mình tu luyện cũng thuộc dị loại, lại không có nguyên anh và chân nguyên lực, cũng không có chiến giáp và phi kiếm.

Tằng Kính Hải ba người dù sao là người tu chân cấp bậc thấp, bọn họ không dám nói chen vào, chỉ ở một bên lẳng lặng lắng nghe.

Đường Bách Linh huynh đệ cũng có vẻ nghi hoặc, Chu Hiếu Trữ nói: " Phương thức tu luyện khác nhau? Chẳng lẽ ngươi là truyền nhân của Phật tông?"

Tần Tiểu Thiên lắc đầu nói: " Phật tông gì? A a, phương pháp tu luyện của ta dường như cổ quái, hơn nữa ta vừa mới nhập môn, ngay cả ngự kiếm phi hành cũng không biết." Nhưng thật ra hắn tu luyện thành Yên Lan Tung, không cần phi kiếm là có thể phi hành, chẳng qua hắn còn chưa nếm thử qua mà thôi.

Đường Bách Linh là đại sư huynh trong ba người, hắn không nghĩ ra Tần Tiểu Thiên tu luyện công pháp gì, bất quá pháp môn tu luyện của tu chân giới ngàn kỳ trăm quái, không có khả năng loại nào cũng hiểu rõ.

Hắn nói: " Ngự kiếm phi hành cũng sẽ không? Ách…pháp môn tu luyện của Tiểu Thiên tương đối đặc thù."

Hắn ý bảo Chu Hiếu Trữ và Lôi Phong không nên tiếp tục hỏi tới. Mỗi một người tu chân đều cũng có bí mật của chính mình, Tần Tiểu Thiên nếu không phải bằng hữu của Song Kiếm Môn Viên Vi Nhàn, bọn họ cũng sẽ không đàm luận về chuyện này.

Tằng Kính Hải thật vất vả mới đợi được mọi người ngừng nói chuyện, bèn chen lời: " Tiền bối…cái…này.." Hắn nhìn Đường Bách Linh, ấp a ấp úng muốn nói gì đó.

Đường Bách Linh cười nói: " Chuyện gì?"

Tằng Kính Hải cố lấy dũng khí, nói: " Tiền bối có thể cho chúng ta một đề cử được không?"

Tần Tiểu Thiên không rõ Tằng Kính Hải đang nói đề cử là gì.

Nhưng thật ra vì sự đề cử, một người tu chân có địa vị đề cử ột người tu chân cấp bậc thấp, tiến vào mỗi môn phái, tương đối ngang hàng với người đề cử, không có người tu chân nào nguyện ý làm loại chuyện này.

Đường Bách Linh có chút trầm ngâm, Lôi Phong nói: " Không cần dùng đề cử gì. Ta biết có một môn phái đang chiêu thu người, hơn nữa mấy ngày gần đây, chúng ta mới vừa từ bên đó chạy tới, các ngươi có muốn đi thử một lần hay không?"

Ba người Tằng Kính Hải lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Gần đây trên đại lục cũng không có nghe nói có đại môn phái muốn chiêu thu người. Trước kia, chỉ cần môn phái khá lớn mở sơn môn, bọn họ đều cũng sẽ đi thử một lần.

Bởi vì Tiềm Kiệt Tinh đúng là tu chân tinh cầu, người tu chân cấp thấp không môn phái thì vô số, mỗi người đều muốn tìm một môn phái để dựa vào, cho nên ở Tiềm Kiệt Tinh tu chân dễ dàng, nhưng tiến vào môn phái càng khó khăn, nhất là những tu chân môn phái nổi danh.

Hi Phong hỏi: " Tiền bối, là môn phái nào đang chiêu người?"

" Hải Cô Sơn San Hô Tông, các ngươi không biết sao? Rất nhiều người tu chân ra biển tầm bảo đều cũng muốn đi thử xem vận khí. San Hô Tông coi như là một môn phái tu chân không tệ lắm, các ngươi có thể đi

xem một chút." Lời của Chu Hiếu Trữ làm ba người mừng rỡ. San Hô Tông đúng là môn phái tu chân trên biển, người tu chân trên đất bằng rất ít hiểu rõ bọn họ.

Đường Bách Linh nói: " San Hô Tông phát triển rất lợi hại, thu không ít tu chân đệ tử, nhưng đệ tử bọn họ chính thức thu nhận cũng không nhiều, đại bộ phận chỉ là ký danh đệ tử."

" Còn có một số cũng không phải là ký danh đệ tử, chẳng qua là bám vào San Hô Tông tu luyện, còn phải đi tìm đủ các dạng tài liệu tu luyện giao ôn phái, biểu hiện tốt mới được nhận vào làm ký danh đệ tử. A a, các ngươi nếu cảm thấy không ý nghĩa, thì cũng có thể không đi."

Tần Tiểu Thiên thế mới biết, một con đường tu chân của người tu chân cấp thấp, là gian nan khó khăn như thế.

Ba người Tằng Kính Hải thương lượng một lát, nói: " Tiền bối, chúng ta hãy đi xem một chút rồi hãy nói, ai, có một môn phái để dựa vào…cũng còn mạnh hơn là chính mình thăm dò một chút, chúng ta cũng muốn tìm một địa phương an toàn để tu luyện. Tiền bối, San Hô Tông ở nơi nào?"

Đường Bách Linh nói: " Ở phía tây Bình Sa Tiều, bay qua rất nhanh."

Bọn họ chào từ biệt Tần Tiểu Thiên, ba người đứng dậy bay lên không trung.

Lôi Phong lớn tiếng nói: " Tiểu Thiên, có rảnh rỗi chúng ta lại luận bàn một lần, ha ha, gặp lại sau!" Ba người ngự kiếm, giống như ba đạo trường hồng biến mất tại chân trời.

Tần Tiểu Thiên phát hiện, ba người Đường Bách Linh cũng không có cấp cho Tằng Kính Hải bọn họ sự đề cử, mà là chỉ báo cho biết một môn phái tu chân đang muốn thu đồ đệ.

Tằng Kính Hải nói: " A Phong, Tiểu Minh, chúng ta có tu luyện pháp môn phía sau, đi xem vận khí thế nào, tranh thủ xem có thể bái nhập vào San Hô Tông hay không…nếu không làm ký danh đệ tử cũng có thể."

" Chúng ta trừ tu chân ra, cái gì đều cũng được, trận pháp, phù chú, luyện đan thì chỉ biết chút bề ngoài, phi kiếm lại càng không có. Nếu có môn phái trợ giúp, mới có thể yên tâm đi tu luyện, sau này mong còn học được một chút bản lãnh nào khác, các ngươi thấy thế nào?"

Lý Minh yên lặng gật đầu, hắn luôn luôn thật ít lời.

Hi Phong dùng Ngư Xoa vô ý thức vẽ vẽ lên mặt đất.

Một hồi lâu, nàng nói: " Đại ca, chúng ta dựa vào lực lượng của chính mình tu chân, mặc dù dường như tự do, cơ hội cũng như nhiều, nhưng rất khó tu luyện đến Nguyên Anh kỳ. Bất quá…chúng ta nếu đầu nhập San Hô Tông, nếu như không chiếm được sự truyền thụ công pháp tu chân Nguyên Anh kỳ…"

Tằng Kính Hải nói: " Đó là không thể nào…chỉ cần chúng ta có thể tu luyện đến Linh Tịch kỳ, bọn họ nhất định sẽ nhận chúng ta làm đệ tử chính thức. Người tu chân Nguyên Anh kỳ là lực lượng trung kiên của môn phái, vô luận môn phái nào cũng phải xem trọng."

Hi Phong nói: " Được, ta đồng ý đi cùng!"

Tằng Kính Hải nói: " Tiểu Thiên tiền bối…"

Tần Tiểu Thiên vội vàng khoát tay nói: " Ta không phải là tiền bối gì, cứ gọi ta là Tiểu Thiên là được rồi."

Hắn đã ý thức được, địa phương kỳ quái này tựa hồ là dùng bối phận làm chủ, cùng với thực lực làm tôn.

Người tu chân ngang hàng với nhau, giữ lấy ưu thế thật lớn, hơn nữa người tu chân nơi này tựa hồ thói quen giữ sự ngang hàng cùng nhau, tu đến Nguyên Anh kỳ là có thể thu được sự tôn trọng thường được phổ biến.

Tằng Kính Hải cũng không cách xác định tu vi tu chân của Tần Tiểu Thiên, hắn cảm giác cảnh giới tu chân của Tần Tiểu Thiên không sai biệt lắm với mình, chẳng qua chỉ có một cây cự kiếm lợi hại hơn mà thôi.

Hắn suy nghĩ một chút, nói: " Được, Tiểu Thiên, chúng ta cũng muốn đi San Hô Tông, rất xin lỗi…không thể cùng nhau đi tầm bảo nữa, cái này…"

Hắn không biết nên nói như thế nào mới tốt, bởi vì bọn họ phải dùng thuyền nhỏ đi tìm San Hô Tông, nếu như vậy phải để Tần Tiểu Thiên ở lại trên bờ cát, phải sau khi đưa bọn họ đi rồi thì thuyền nhỏ mới có thể quay lại đón Tần Tiểu Thiên.

Tần Tiểu Thiên lập tức hiểu rõ ý tứ của Tằng Kính Hải, hắn cười nói: " Ta và các ngươi đi cùng, a a, kiến thức một chút San Hô Tông có bộ dáng thế nào."

Hắn vốn không có mục tiêu minh xác, chẳng qua là nghĩ muốn tự do tự tại du ngoạn khắp nơi, đối với Tiềm Kiệt Tinh và tu chân giới, trong lòng hắn tràn ngập sự tò mò.

Tằng Kính Hải thở phào nhẹ nhõm, nếu bỏ lại một mình Tần Tiểu Thiên ở Than Giác, cũng thật sự là quá ngại ngùng. Hắn cao hứng nói: " Chúng ta cùng đi."

Cự ly của Than Giác cách Bình Sa Tiều ước chừng bốn mươi công lý, ở hướng tây khoảng ba mươi công lý là Hải Cô Sơn, sơn môn của San Hô Tông tọa lạc trên Hải Cô Sơn. Hải Cô Sơn là một tòa cô đảo, hình thể của núi lộ ra khỏi mặt nước, chiếm mảnh đất chừng tám công lý phương viên, chung quanh trải rộng nước ngầm, chỉ có một dòng nước thông hướng tới đảo.

Vào giữa trưa, hơn mười chiếc thuyền nhỏ nhanh chóng chen vào vùng cửa biển, âm thanh ồn ào như đang đi tới chợ bán thức ăn.

Ở vùng cửa biển có một khối đá ngầm chừng bảy, tám thước, bên trên có năm, sáu người mặc quần áo màu đỏ. Bọn họ đang lớn tiếng chỉ huy những chiếc thuyền xếp hàng chờ đợi, một chiếc ghe độc mộc chừng bảy thước tựa vào bên khối đá ngầm, có chừng mười người bước xuống trên ghe độc mộc. Ghe độc mộc này có thể tự di chuyển trong nước thật dễ dàng.

Tằng Kính Hải thuê chiếc thuyền nhỏ tiến đến, sau đó toàn bộ những người muốn bái sư cùng tiến vào, chỉ có những chiếc thuyền nhỏ còn chờ đợi ở phụ cận.

Thuyền nhỏ tựa vào bên cạnh khối đá ngầm, Tằng Kính Hải hỏi: " Xin hỏi...San Hô Tông khai sơn môn là ở nơi này phải không? Chúng ta tới bái sư."

Trên đá ngầm chỉ có hai đệ tử San Hô Tông, trong đó có một người nói: " Chỉ có người bái sư mới có thể đi vào, những người khác ở bên ngoài chờ. Các ngươi có mấy người muốn đi vào?"

12. Q.2 - Chương 2: San Hô Tông

Tằng Kính Hải nói: " Chính là mấy người chúng ta." Hắn tiện tay hoa thành vòng tròn.

Người trên đá ngầm gật đầu nói: " Tất cả cùng ngồi vào toa chu đi. Lâm sư đệ, ngươi cũng trở về đi thôi! Ta phỏng đoán tạm thời không có người đến nữa, ngươi đưa mấy người bọn họ đi vào."

Tần Tiểu Thiên ngẩng người, hắn cũng không phải muốn tới bái sư, tới đây chẳng qua chỉ muốn xem náo nhiệt. Bất quá Tằng Kính Hải không có nói rõ, hắn cũng vui vẻ đến hồ đồ, vừa lúc lại có thể vào xem náo nhiệt, vì vậy âm thầm đi theo ba người Tằng Kính Hải bước lên ghe độc mộc.

Toa chu tự động di chuyển, Lý Minh nhỏ giọng nói: " Ghe độc mộc này là pháp bảo?"

Đệ tử họ Lâm của San Hô Tông nói: " Đây là toa chu, không phải ghe độc mộc, là pháp bảo ra vào sơn môn của San Hô Tông chúng ta."

Tằng Kính Hải làm ngươi linh hoạt, liền giở khuôn mặt tươi cười nói: " Tiền bối họ gì? Ta họ Tằng, Tằng Kính Hải, đây là Lý Minh, Hi Phong. Vị này là Tần Tiểu Thiên, a a, xin tiền bối chỉ giáo nhiều hơn."

Đệ tử họ Lâm quét mắt nhìn Tằng Kính Hải một cái, nguyên bổn gương mặt lạnh như băng lại lộ ra mỉm cười, tựa hồ đối với thái độ cung kính của Tằng Kính Hải rất vừa lòng.

Hắn nhàn nhạt nói: " Ta là Lâm Mộc Mộc, gọi ta là Lâm sư huynh là được, tu vi của các ngươi cũng không tệ lắm, hẳn là rất có hy vọng được thu làm đệ tử chính thức."

Tằng Kính Hải nói: " Lâm sư huynh, sau này xin chiếu cố nhiều cho, a a, chúng ta đều là dã tu, làm sao so sánh với phong thái của danh môn đại phái như sư huynh."

Tần Tiểu Thiên nhịn không được rùng mình một cái, người này thật sự cũng quá biết cách vỗ mông ngựa.

Cũng quả nhiên, Lộc Mộc Mộc lộ ra tươi cười, nói: " San Hô Tông mặc dù không phải danh môn đại phái, nhưng cũng không phải vô danh tiểu phái. Ở phiến hải vực này, San Hô Tông xem như là một môn phái tu chân lớn nhất. Được rồi, đã đến sơn môn, tất cả mọi người đi theo ta, đừng chạy loạn."

Toa chu ngừng lại, mấy đệ tử trực ban đi lên đón, trong đó có một người nói: " Lâm sư huynh, đây là nhóm cuối cùng phải không?"

Lâm Mộc Mộc thu liễm nét tươi cười, nghiêm trang nói: " Lo canh giữ nơi này thật tốt, khai sơn môn còn có bốn ngày nữa là kết thúc, không nên sơ ý khinh thường, cẩn thận coi chừng xúc phạm môn quy, phạt ngươi đi xuống biển…"

Mấy đệ tử kia vẫn cười hì hì, lộ ra dáng vẻ không sợ hãi.

Lâm Mộc Mộc lộ ra vẻ bất đắc dĩ, mang theo bốn người Tằng Kính Hải đi vào trong.

Tần Tiểu Thiên lặng lẽ quan sát, hắn phát hiện quy củ môn phái của San Hô Tông cũng không nghiêm khắc, từ thái độ mấy đệ tử cuối cấp đối với Lâm Mộc Mộc mà xem, bên trong môn phái tựa hồ rất thoải mái. Hắn hăng hái vừa đi vừa nhìn khắp chung quanh.

Hải Cô Sơn rất nhỏ, hình dáng như đột khởi ra biển, trên núi có rất nhiều chủng loại hoa cỏ, kéo dài vào trong, ở tận cuối là một mảnh kiến trúc màu nhũ trắng.

Làm cho Tần Tiểu Thiên kinh ngạc chính là kiến trúc hình dạng, chính là viên lâm thức kiến trúc của Trung Quốc cổ đại. Đầu tròn góc cong, đình đài lầu các, hoàn toàn ngoài dự liệu của hắn.

Lâm Mộc Mộc nói: " Phía trước là trú địa của San Hô Tông, đệ tử mới vào sẽ ngụ ở nơi đó."

Tằng Kính Hải nhịn không được hỏi: " Đệ tử chính thức đang ở nơi nào?"

Lâm Mộc Mộc hơi thoáng do dự một chút, nói: " Đệ tử chính thức sẽ đi vào một địa phương chuyên môn dùng luyện công, linh khí nơi đó dư thừa hơn nhiều so với bên ngoài, ít nhất phải có tu vi ngoài Linh Tịch kỳ mới có thể được phép tiến vào."

Hắn nguyên bổn không muốn nhiều lời, nhưng Tằng Kính Hải cho hắn ấn tượng không tệ, hơn nữa hắn nhìn ra mấy người này tu vi không tệ. Nhất là Lý Minh, so với chính mình không kém hơn bao nhiêu.

Còn về phần Tần Tiểu Thiên, hắn ngược lại không cách nào phát hiện ra là tu vi gì.

Bên đường nhỏ là một dòng suối không lớn, tế trúc màu bích lục theo gió nhẹ lắc lư đung đưa, phát ra sa lạp lạp tiếng vang, hoa dại năm màu sắc mọc lên khắp nơi, trận trận hương hoa tỏa lưu trong không khí, mấy con hải điểu màu trắng đang bay qua trên trời cao thật yên ắng.

Cảnh đẹp trước mắt làm cho Tần Tiểu Thiên cảm khái vạn phần, không khí thanh tân khiết tịnh, linh khí nồng nặc hơn rất nhiều so với địa cầu.

Đại môn của trú địa có một bức vách, cách thức kiến trúc như thế trên địa cầu lưu tồn cực ít. Nhưng thật ra bức vách kia là một pháp bảo, phi thường xinh đẹp, vách tường màu đỏ nhạt, bên trên khắc họa núi non sông suối.

Làm cho kẻ khác phải khen tuyệt chính là những núi non sông suối này tựa như là chân thật như bên ngoài, dĩ nhiên cũng đang chậm rãi chảy xuôi.

Lâm Mộc Mộc ngữ khí tự hào nói: " Đây là đệ nhị môn hộ của San Hô Tông, phải có linh quyết đặc thù mới có thể mở ra. Nếu như mạnh mẽ tiến vào, sẽ lâm vào trong đó, không thể tự kìm chế."

Vừa nói vừa khấp động linh quyết xuất ra, trên vách đột nhiên dũng khởi một cỗ mây khói, một cánh cửa xuất hiện bên trên vách.

Hắn nói: " Theo ta đi vào, nhớ kỹ...không nên bước đi loạn bậy."

Trong lòng Tần Tiểu Thiên suy nghĩ, mới vừa rồi dùng toa chu đến địa phương gần đây, hẳn là môn hộ đầu tiên, nói cách khác Hải Cô Sơn đã được trận pháp vây quanh, chẳng qua là trận pháp này hoàn toàn không cách nào nhìn ra.

Trụ cột lý luận của tu chân giới, hắn hiểu quá ít, trong thủ trạc thật ra còn có ngọc đồng giản về phương diện này không ít, chẳng qua hắn còn chưa có thời gian nhìn xem. Dưới sự dẫn đường của Lâm Mộc Mộc, mọi người đi xuyên qua bức vách.

Phía trước xuất hiện tám cửa nhỏ, Lâm Mộc Mộc đẩy ra một cánh cửa, nói: " Những cánh cửa kia không thể tùy tiện đi bậy, chỉ có cánh cửa này đi thông vào trong."

Mấy người thuận lợi tiến vào trú địa của San Hô Tông, bên trong là một kiến trúc viên lâm thức rất đẹp.

Tần Tiểu Thiên đúng là một người hơi thô lỗ, nhưng đến nơi này rồi, cũng mơ hồ cảm thấy không hay.

Mình đến nơi này không phải vì bái sư, mà là vì xem náo nhiệt, mà trạng huống bây giờ không phải do mình nữa, hắn phát hiện không phải người nào cũng có thể tiến vào nơi này.

Hơi thoáng suy tư chốc lát, hắn lập tức thu nhiếp, che dấu tu vi của chính mình, nghĩ thầm: " Chỉ cần ta là một người bình phàm, không có tu vi gì, có lẽ sẽ không bị sư trưởng của San Hô Tông nhìn trúng, cũng sẽ không cần bái sư nữa."

Trong vườn phi thường an tĩnh, nhìn không thấy bóng dáng người nào, hành lang đình các đều được thiết trí tinh xảo, núi giả là dùng những khối san hô lớn chế tác mà thành, lộ ra vẻ hoa mỹ vô cùng, một gốc cây san hô so với thân người còn cao hơn được đặt ở hành lang, từ trong hành lang đi qua, mỗi bước đều có thể nhìn thấy những cảnh trí bất đồng.

Tần Tiểu Thiên không khỏi than thở, nói: " Cảnh trí thật không tưởng nổi, sự xếp đặt thật thần kỳ."

Lâm Mộc Mộc mỉm cười: " Đó là đương nhiên, đây là tiền bối trưởng lão của San Hô Tông tự mình xếp đặt, do mấy đại đệ tử cố gắng tu kiến." Ngữ khí của hắn lộ ra vẻ tự hào dị thường.

Tần Tiểu Thiên đối với tu chân giới cơ hồ cái gì cũng đều không hiểu, cứ như vậy mà hồ đồ đi vào một tu chân môn phái chánh quy.

Nơi này khác hẳn với Song Kiếm Môn, nơi kia là gia đình tu chân, coi như không phải là một môn phái tu chân thật sự, bởi vậy hết thảy ở nơi này đều làm cho hắn cảm thấy mới lạ.

Xuyên qua hành lang, một đường nước không lớn lắm xuất hiện ở trước mắt, bên đường nước đó là một nhà thủy tạ có tám cột trụ, trên mặt đất có ba người đang khoanh chân ngồi, chung quanh đứng mười mấy người.

Lâm Mộc Mộc nói: " Các ngươi ở chỗ này chờ một chút." Hắn đi vào.

Mười giây sau, một đệ tử mặc áo trắng chạy tới, nói: " Mời các vị vào."

Tằng Kính Hải, Hi Phong và Lý Minh căng thẳng đi tới nhà thủy tạ, chỉ có Tần Tiểu Thiên không chút để ý đi theo phía sau ba người, vừa đi vừa nhìn khắp chung quanh.

Mặt đất của nhà thủy tạ là do đá san hô mài dũa mà thành, sắc thái ban lan, trơn nhẵn như ngọc.

Ba người khoanh chân ngồi, người ở giữa là đại quản gia của San Hô Tông, cũng là sư đệ của San Hô Tông chưởng môn nhân, hai người ngồi hai bên là đại đệ tử và nhị đệ tử của chưởng tông. Địa vị của đại quản gia tại San Hô Tông, không thua kém chưởng tông và hai trưởng lão.

Chỉ nghe Lâm Mộc Mộc nói: " Sư thúc, bốn vị dã tu là tới bái sư." Hắn phân biệt đưa tay giới thiệu một chút, lại nói: " Đệ tử cảm giác tu vi của bọn họ không tệ, cho nên mới tự dẫn đến nhà thủy tạ để sư thúc chọn lựa."

Đại quản gia của San Hô Tông nhìn tuổi còn rất trẻ. Trên người hắn mặc một bộ trường sam màu nguyệt bạch, một sợi dây lưng cỡ hai ngón tay bằng ngọc đeo ngang eo, bên trên còn giắt một mảnh ngọc bội, bên kia giắt một chuỗi minh châu, ống tay áo thật dài che lại hai tay của hắn, mái tóc tùy ý kết lại, bên trên giắt một cây trâm bằng san hô màu đen.

Gương mặt hắn hẹp dài, lộ ra vẻ anh khí bức người, một đôi con ngươi trắng đen rõ ràng phát ra hàn lý lạnh băng.

Người tu chân không môn không phái ở tại Tiềm Kiệt Tinh được xưng là Dã Tu, hoặc gọi là Tán Tu, là quần thể yếu kém nhất trong cộng đồng người tu chân, đương nhiên trong bọn họ cũng có cao thủ lợi hại, nhưng chẳng qua nhân số cực ít, hơn nữa rất ít xuất hiện tại tu chân giới, họ luôn lặng lẽ tìm một nơi kín đáo để tiềm tu.

Làm Dã Tu hay Tán Tu, nhìn thấy người tu chân có môn phái, luôn cảm thấy kém hơn người một bậc.

Tằng Kính Hải, Lý Minh và Hi Phong cùng đồng thời hành lễ, đều tự bẩm báo tính danh và cảnh giới tu luyện, còn Tần Tiểu Thiên cũng tiến lên hành lễ, bất quá hắn cố ý giả ngu, nói là mình mới tu chân không lâu, cái gì cũng đều không hiểu.

Tằng Kính Hải trong lòng kinh ngạc, lặng lẽ nhìn Tần Tiểu Thiên một chút, suy nghĩ hồi lâu cũng không nói gì.

Vị đại tổng quản của San Hô Tông này tên là Dư Cát, tu vi đã tới Nguyên Anh hậu kỳ, rất nhanh sẽ tiến vào Xuất Khiếu kỳ, ở trong San Hô Tông đứng hàng thứ tư, trong lòng đệ tử có uy vọng rất cao.

Hắn nói: " Rất tốt, Lý Minh đạt tới Tâm Động kỳ, Tằng Kính Hải đạt tới Dung Hợp kỳ, làm Dã Tu mà có thể đạt tới được độ cao như vậy thì rất không dễ dàng, Hi Phong mặc dù vừa mới tiến vào...à nhưng cũng không tệ lắm...ân, ba người các ngươi tạm thời làm đệ tử ký danh của San Hô Tông, nếu như không có vấn đề gì thì có thể chính thức bái sư."

" Còn về phần...Tần Tiểu Thiên, ta xem ngươi không có tiền đồ tu luyện gì. Ân, đưa hắn đi hậu viện, cho hắn một công việc làm, mặt khác, cho hắn một phần tu luyện pháp môn, nếu như có thể tự mình cố gắng, có thể tu nhập vào Toàn Chiếu kỳ tầng cảnh giới thứ nhất, vậy có thể tiến vào trong hàng đệ tử dự bị."

Tần Tiểu Thiên trong lòng hiểu rõ, tự mình tất nhiên đã xa xa siêu việt cái gì mà Toàn Chiếu kỳ, nhưng vị đại tổng quản này nhanh như vậy mà đã ra kết luận, làm cho hắn cảm thấy cười khổ không thôi.

Dù sao cũng không muốn bái sư, cho nên hắn cũng không phản đối gì, một tiếng không vang đi theo một đệ tử hướng ra phía ngoài đi tới.

Hậu viên này chuẩn bị cho đệ tử và con người bình thường, bọn họ là nhân viên tạp dịch của San Hô Tông.

Phụ trách quét dọn vệ sinh, xử lý các loại tạp sự, từng người đều có một phần công việc. Mà về thù lao hay công pháp tu luyện, cũng có thể sử dụng sân tu luyện của ký danh đệ tử, linh khí nơi đó dù sao cũng sung túc hơn rất nhiều.

Dẫn Tần Tiểu Thiên đi là một đệ tử của San Hô Tông tên Tôn Đồng, là một đệ tử ký danh, tu vi là Toàn Chiếu hậu kỳ, chỉ cần có thể đột phá Toàn Chiếu kỳ đạt tới Khai Quang sơ kỳ, là có thể chính thức bái sư.

Hắn cũng làm việc từ hậu viên tạp dịch mà lên, tu luyện suốt mười năm mới được làm ký danh đệ tử.

Trên đường, hắn nói với Tần Tiểu Thiên: " Lão đệ, vận khí ngươi thật không tệ, con người rất khó tiến vào San Hô Tông chúng ta, a a, chỉ cần có thể nhập vào San Hô Tông, sẽ coi như bước được vào cánh cửa tu chân, chúc mừng ngươi."

Tần Tiểu Thiên không khỏi cười khổ, bất quá trong lòng hắn cũng không cảm thấy mâu thuẫn.

Bởi vì nếu muốn gia nhập vào Tiềm Kiệt Tinh, thì phải tiếp xúc với người bình thường nhất, còn có những tu chân môn phái bình thường, như vậy mới có thể chân chánh hiểu rõ tu chân giới thật sự.

Đồng thời, hắn cũng cần phải có thời gian đi tiêu hóa ngọc đồng giản trong Trần Mịch thủ trạc, nhất là cổ ngọc giản do Thiên Chân Thượng Nhân cấp cho, bên trong có rất nhiều thứ cần phải học tập, đó là trụ cột của Cổ tu tiên pháp môn, là hắn cần phải nắm giữ.

” Cảm ơn.” Trong nháy mắt này, Tần Tiểu Thiên làm ra quyết định: tạm thời ở lại San Hô Tông, thử dung nhập tu chân thế giới.

Song Kiếm Môn cũng không cần lo lắng, tự mình lúc đi có nói qua với Viên Vi Nhàn, phải ở bên ngoài du ngoạn một thời gian. Dù sao người tu chân đối với thời gian là không sao cả, Viên Vi Nhàn tất nhiên không bởi vì vậy mà khẩn trương.

Tôn Đồng cũng cảm giác được thái độ của Tần Tiểu Thiên không hưng phấn giống như trong tưởng tượng, mặc dù hắn cũng đang nói tạ ơn, nhưng lại có một loại cảm giác lãnh đạm, trong giọng nói còn bao hàm một cỗ ngạo khí.

Cho dù có cảm giác như vậy, Tôn Đồng vẫn nói không ngừng: ” Không cần khách khí, ta cũng là từ tạp dịch mà lên, sau khi có được tu chân công pháp, thì đã tu luyện đến bây giờ, đã tới được Dung Hợp hậu kỳ. A a, chỉ cần tăng ột cảnh giới, ta có thể trở thành đệ tử chính thức.” Trong lời nói của hắn có mang theo ý vị huyền diệu.

Nếu ý định sẽ ở lại chỗ này, thì đối với tình huống nơi này phải hiểu rõ ràng. Tần Tiểu Thiên hỏi: ” San Hô Tông có quy củ gì không? Có cao thủ thế nào?”

Tôn Đồng cười nói: ” Quy củ của San Hô Tong không nhiều lắm, trừ việc tích cực tu luyện, chủ yếu là thu tập các loại tài liệu tu luyện và tiên thạch, a a, cho tới bây giờ cao thủ của San Hô Tông, thì có hai vị trưởng lão – Vi Nhan trưởng lão, Trần Tiêu Viện trưởng lão, là đại cao thủ trong môn phái, chưởng tông nhân Phong Cao sư bá, sư thúc Dư Cát và sư cô Miêu Diêu Diêu đều là những cao thủ lợi hại trong môn phái.”

Tần Tiểu Thiên âm thầm sợ hãi than: ” Thế lực của môn phái này không kém a!”

Nhưng thật ra môn phái như vậy tại Tiềm Kiệt Tinh có rất nhiều, căn bản không có gì kỳ lạ.

Năm xưa Nguyên Giới chi chủ Lý Cường tu luyện ra Thất Tập Đan, trong đó có Tụ Tiêm Đan mà người tu chân có thể sử dụng.

Tụ Tiêm Đan so sánh với trúc cơ linh đan Bồi Nguyên Đan của tu chân giới còn linh nghiệm hơn, bởi vì do lần đó đại lượng linh đan tuôn chảy vào trong tu chân giới, rất nhiều người tu chân nhờ vậy mà có được, rất nhanh tăng lên tu vi cảnh giới, Nguyên Anh kỳ và Xuất Khiếu kỳ người tu chân nhiều như lông trâu, tạo cho tu chân giới nằm trong cục diện phồn vinh hưng vượng, ngay cả Tiềm Kiệt Tinh là tinh cầu tu chân bị tu chân giới bỏ bê cũng bồng bột phát triển lên.

Hậu viên còn được xưng là trắc viên, tọa lạc vào một bên núi, có bốn tiểu viện, rất giống tứ hợp viện của Trung Quốc cổ đại, tất cả đều là phòng thường, kết hợp thành tiểu viện tử. Bốn tiểu viện hợp thành một hình vuông, xuất ra một khoảnh sân trống trải ở giữa.

Bởi vì là thời gian đang làm việc, đại bộ phận người đều đang ở nơi đất trống.

Một lão giả đón nhận bước đến, nói: ” Tôn đại chủy(miệng rộng), sao ngươi lại tới đây? Nga, có người mới gia nhập a?”

” Hà đại gia, hôm nay vẫn còn đang xao Kim Bạng xác phải không…a a, đây là mới tới, hắn gọi là Tần Tiểu Thiên. Tiểu Thiên, đây là Hà Quỳ Hà đại gia của hậu viên, là lão nhân gia của San Hô Tông, chịu trách nhiệm quản lý hậu viên, sau này ngươi hãy nghe hắn phân phó.”

Tôn Đồng vẻ mặt tươi cười nói: ” Tiểu Thiên, Hà đại gia là một người tốt, ngươi cứ an tâm ở chỗ này tu luyện đi!” Hắn lại chào hỏi những người đang làm việc, sau đó xoay người rời đi.

Tần Tiểu Thiên âm thầm buồn cười, tự mình không ngờ cũng khó hiểu chiếm lấy một phần công việc của một tu chân môn phái.

Hắn nói: ” Chào Hà đại gia.”

Hà Quỳ là một người tu chân có tư cách lão cựu. Bởi vì tư chất dường như kém, tu luyện hơn một trăm năm, tu vi vẫn còn dừng lại tại Tâm Động hậu kỳ, vô luận như thế nào cũng không thể đột phá đến Linh Tịch kỳ.

Hắn là đệ tử ký danh của Vi Nhan trưởng lão, bởi vì vẫn không cách nào tiến bộ, tự mình không biết có phải cảm giác được sư tôn mình đã tâm tro ý lạnh rồi hay không, chủ động yêu cầu đến quản lý hậu viên, không còn dám hy vọng xa vời tự mình có thể tiến bộ thêm được nữa.

Bởi vì không cách nào tu nhập vào Nguyên Anh kỳ, cho nên hắn không thể trọng tố thân thể dung nhan, không thể làm gì khác hơn là bảo tồn gương mặt lúc trước còn là người phàm, hắn nhìn qua cũng không thấy già lão, vóc người khôi ngô tráng kiện, một mái tóc bạc, trên mặt lại thật nhiều nếp nhăn, một đôi mắt chớp động lóe lên ánh sáng nhu hòa.

Hắn đánh giá Tần Tiểu Thiên một phen, lẩm bẩm: " Kỳ quái, San Hô Tông chúng ta không có thu người phàm vào, chẳng lẽ có người giới thiệu ngươi tới?"

Tần Tiểu Thiên nói: " Là Lâm Mộc Mộc sư huynh giới thiệu."

Hà Quỳ cười nói: " Nga, là Mộc Mộc giới thiệu, đến, ta an bài cho ngươi một nơi."

Hắn nhìn mọi người nói: " Được rồi! Đừng nhìn nữa, nhiệm vụ hôm nay là mỗi người phải đập nát ba mươi cân Kim Bạng xác. Nhiều hơn có thưởng, ít thì phạt, có nghe hay không!"

Mọi người thưa thớt đáp: " Dạ, nghe được, đại gia!"

" Hà đại gia, có gì thưởng...sẽ không phải là chọc ghẹo chúng ta đó chứ?" Một trận tiếng cười vang lên.

Hà Quỳ cười mắng: " Các ngươi một đám lại trùng(trùng làm biếng), Hà đại gia ta nói chuyện có bao giờ không có uy tín?"

"...thường xuyên không có uy tín..." Không biết là ai đang nói thầm một câu.

" Ha ha! Ha ha ha!" Mọi người cười to một trận.

Hà Quỳ quát mắng: " Đám thỏ tử đáng chết!" Nhưng trên mặt hắn lại lộ ra một tia mỉm cười, nói: " Tiểu Thiên, bọn họ luôn thích hồ nháo, đi theo ta."

Hào khí thật nhẹ nhàng, cũng làm cho Tần Tiểu Thiên trầm tĩnh lại.

Trên địa cầu hắn cũng từng đi làm, trong công ty không có hào khí vui vẻ thoải mái như vậy, thường xuyên lại có cảm giác mệt nhọc, không phải thân thể mệt nhọc, mà là tinh thần và trái tim, áp lực sinh tồn làm cho người ta không thở nổi, các loại hấp dẫn làm cho người ta không cách nào tĩnh tâm.

Lúc ở Tiềm Kiệt Tinh, hắn lại thể ngộ một loại tư vị khác, đó là đơn thuần theo đuổi sự vui sướng khoái nhạc trong tu đạo.

Sân không nhỏ lắm, tọa lạc hai mươi bảy gian phòng, nhưng gian phòng lại rất nhỏ, mỗi gian chỉ có tám thước vuông, vừa dùng để nghỉ ngơi vừa để tu luyện.

Mặt đất là do đá san hô từng mảnh nhỏ tạo thành, đủ mọi màu sắc nhìn rất đẹp, là do dùng pháp thuật mài dũa phi thường trơn nhẵn. Trong phòng không có cửa sổ, chỉ có một cánh cửa rất nhỏ, trên nóc khảm một viên hạt châu phát ra ánh sáng, có thể chiếu rực cả gian phòng.

Hà Quỳ dẫn Tần Tiểu Thiên đi vào một bên sân, vừa đi vừa nói chuyện: " Đây là Bắc viện. Bắc viện và Tây viện là do người độc thân ở lại, Nam viện và Đông viện là người có gia đình và phụ nữ ở lại, gần đây có sáu người được thu làm ký danh đệ tử nên đã dời đi, cho nên còn để lại mấy phòng trống, ngươi ở lại nơi đó đi! Nơi này là Bích Quỹ."

Hắn đưa tay sờ soạng trên tường một chút, một đạo quang hao nhàn nhạt hiện lên, trên tường lộ ra một lỗ trống khá to.

Tần Tiểu Thiên phi thường kinh ngạc, bởi vì mặt tường và những vách tường chung quanh nhìn qua không có gì khác nhau, không nghĩ tới bên trong lại là một huyền cơ khác. Đó là hộc trống đặt vật phẩm, đầy cả mặt tường, còn có một ít hộc trống đựng một chút vật phẩm linh tinh, ngoài ra đều là trống không.

Sau khi học xong kỹ xảo đóng mở những hộc tường, hắn hỏi: " Hà đại gia, mỗi ngày đều phải đi làm việc phải không? Ước chừng là giờ nào?"

Hà Quỳ cười nói: " Không cần làm việc mỗi ngày, thời gian chủ yếu là dùng để tu luyện. Chờ ngươi yên ổn lại, thì đến phòng của ta...ta ở tại Tây viện, ân, ta sẽ truyền thụ cho ngươi công pháp tu luyện cơ bản. Ngươi nghỉ ngơi một chút, chờ một lát ta tới tìm ngươi, mang ngươi đi giới thiệu với mọi người một chút."

Thủy Tạ.

Dư Cát nhìn Tần Tiểu Thiên rời đi, trầm ngâm một lát nói: " Đồ Hải, ngươi mang theo ba người Tằng Kính Hải đi đi, Duyên nhi, ngươi là đại sư huynh, chờ một lát ngươi nói cho bọn họ biết quy củ của San Hô Tông, thuận tiện nhìn xem tu vi của bọn họ một chút." Ba người Tằng Kính Hải theo sự dẫn đường của Đồ Hải rời khỏi Thủy Tạ.

Đại sư huynh của San Hô Tông gật đầu, nói: " Sư thúc, thực lực của bọn họ không kém, ân, ta duy nhất là nhìn không thấu Tần Tiểu Thiên kia, cảm giác rất cổ quái, không giống như là con người bình thường."

Dư Cát gật đầu nói: " Duyên nhi ánh mắt không tệ, ta cũng cảm thấy không đúng, nhưng...ta không cách nào phán đoán tu vi của hắn đạt tới cảnh giới gì, Mộc Mộc, ngươi lại đây, nói một chút tình huống."

Lâm Mộc Mộc cũng không hiểu chuyện gì, hắn chỉ nói lại tình huống sau khi bốn người xuất hiện, hỏi: " Chẳng lẽ Tần Tiểu Thiên kia có vấn đề gì?" Trong lòng hắn thấc thỏm bất an.

Dư Cát cười nói: " Đừng khẩn trương như vậy có được hay không? Ta chỉ là muốn hỏi một chút, điều này và ngươi không có quan hệ. Truyền lời của ta, không cho ai trêu chọc Tần Tiểu Thiên, cũng không cho hắn tiến vào cấm địa của San Hô Tông. A a, ta cũng muốn nhìn xem hắn có lai lịch gì, có tình huống gì lập tức báo cáo! Mặt khác, Mộc Mộc, ngươi đi trò chuyện với ba người Tằng Kính Hải một chút, hỏi xem bọn họ làm sao nhận thức được Tần Tiểu Thiên."

Phong Duyên không giải thích được, khó hiểu hỏi: " Sư thúc, nếu như hoài nghi Tần Tiểu Thiên có chuyện, tại sao không mặc kệ cho hắn đi đi, còn thu lưu lại...vạn nhất gặp chuyện không may thì phải làm sao?"

Trong mắt Dư Cát hiện lên một tia hàn quang, nói: " Đuổi đi dễ dàng, nhưng nắm giữ trong tay chẳng phải khá hơn? Đang ở trong địa bàn của chúng ta, hắn có thể thế nào? Không thể nắm giữ nguy hiểm mới là thật chánh nguy hiểm, nói cho Hà Quỳ một tiếng, lưu ý động hướng của Tần Tiểu Thiên."

Phong Duyên nói: " Sư thúc anh minh."

Dư Cát lại nói: " Sư cô ngươi mang theo không ít đệ tử đang ở Tiểu Lang Sơn giao dịch tập thị, để cho Hà Quỳ tranh thủ thời gian, làm ra nhiều đồ vật hơn, nhất là tài liệu luyện khí dưới đáy biển, có thể đổi lại cho chúng ta không ít đồ vật cần thiết."

Phong Duyên cười nói: " Yên tâm đi, ta sẽ đi nói ngay!"

Tần Tiểu Thiên còn không biết mình đã bị hoài nghi, hắn vẫn đang đi theo Hà Quỳ cùng mọi người gặp mặt.

Người phàm tại San Hô Tông không nhiều lắm, chỉ có hơn một trăm người, đại bộ phận đều đang bắt đầu tu chân. Nam có hơn tám mươi người, nữ có hơn bốn mươi, nhưng thật ra có mười cặp là vợ chồng, hai mươi mấy là hài tử. Tần Tiểu Thiên rất nhanh đã quen thuộc với mọi người, cũng hoàn hảo là hắn có bản lãnh nhìn qua là không quên, chỉ cần giới thiệu một lần là có thể nhớ kỹ.

Tần Tiểu Thiên cũng cùng với mọi người ngồi trong sân rộng bắt đầu làm việc.

Kim Bạng xác là một loại kiến trúc dùng từ tài liệu cấp thấp, sau khi đập nát có thể đề luyện ra một loại Triêm Hợp Tề, chỉ dùng để tu bổ mặt đất, có thể kết hợp với đá san hô cùng một chỗ rất tốt.

Một Kim Bạng xác cỡ chừng một bàn tay, phải đem nó làm nát bấy hoàn toàn. Hà Quỳ đưa cho hắn một cái chùy màu đen cỡ nắm tay và một tấm bản châm màu đen. Không biết do tài liệu gì làm thành, chiếc chùy phi thường nặng nề, phỏng chừng phải hơn ba mươi cân.

Tần Tiểu Thiên làm như không có chuyện gì giơ chùy bắt đầu đập bể Kim Bạng Xác, Hà Quỳ vội vàng nói: " Cẩn thận nó băng ra ngoài."

Nhưng Tần Tiểu Thiên đã nện xuống một chùy, Kim Bạng Xác cực kỳ cứng rắn giống như một bánh phấn chỉ một tiếng " phốc" vang lên, vỡ thành phấn vụn.

Hà Quỳ bị dọa hoảng, trong lòng nói thầm cho dù đã tới Tâm Động kỳ, cũng rất khó đánh nát Kim Bạng Xác dễ dàng như thế.

Hắn nhịn không được hỏi: " Ngươi từng đập qua Kim Bạng Xác?"

" Không có a, đây là lần đầu tiên ta đập nó."

Hà Quỳ lắc đầu, nói: " Rất khá, tiếp tục." Trong lòng hắn cũng không bớt nghi ngờ.

Chỉ nghe có người kêu lên: " Tôn đại chủy, sao ngươi lại tới nữa rồi? Ha ha, có phải là không nỡ rời chúng ta..."

Tôn Đồng liên tục ngoắc, nói: " Hà đại gia, đại sư huynh có chuyện tìm ngươi."

Tần Tiểu Thiên không nhận ra có gì không đúng, cũng không biết mình đã bị người theo dõi, vẫn ngồi đàng hoàng nơi đó mà đập nát Kim Bạng Xác.

Rất nhanh, bên cạnh đã có người phát hiện tốc độ hắn đập cực nhanh, một Kim Bạng Xác nặng nửa cân, chỉ cần hơn mười giây đã bị đập nát bấy, mà bọn họ phải hơn mười phút mà cũng không nhất định có thể hoàn thành.

Dần dần, mọi người không còn ai tập trung làm được gì, mà cả đám chỉ trợn to đôi mắt nhìn Tần Tiểu Thiên.

Người này thật là sơ ý, không ngờ lại không hề để ý tới động tĩnh chung quanh, chỉ lo một khối tiếp một khối mà đập bể, cảm giác thật dễ dàng, cho tới khi Kim Bạng Xác bên người đập xong hết rồi, mới phát hiện chung quanh hoàn toàn yên tĩnh.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, không nhịn được hơi kinh hãi, nhịn không được kêu lên: " Uy, các ngươi nhìn cái gì a?"

Vừa nói vừa sờ sờ gương mặt, hoài nghi không biết trên mặt mình có dính thứ gì hay không.

Lúc này, Hà Quỳ từ ngoài đi đến gần, nói: " Các huynh đệ xuống biển đã về rồi!" Ánh mắt của hắn như vô tình nhưng lại cố ý quét về phía Tần Tiểu Thiên.

13. Q.2 - Chương 3: Vô Diễm Chi Hoả

Mọi người đứng dậy hướng ra phía ngoài chạy đi, Tần Tiểu Thiên để cây chùy trong tay xuống, đi tới bên người Hà Quỳ, hỏi: " Hà đại gia, bọn họ đi đâu vậy?"

Hà Quỳ nói: " Nga, bọn họ đi nghênh đón những huynh đệ trở về."

Hắn lại chạy ra phía ngoài, vừa nói: " Ngươi cũng đến đây đi! Rất nhanh sẽ đến phiên các ngươi xuống biển, trước tiên nên kiến thức một chút...cần phải thu tập tài liệu ngân kích thủ gì."

Ước chừng có mười mấy hán tử từ đường nhỏ bên kia chạy tới, bên hông mỗi người đều giắt mấy túi trữ vật, đó là túi trữ vật chuyên dùng khi đi xuống đáy biển thu tập tài liệu. Từng túi trữ vật có để chứa tới mấy trăm cân đồ vật, là dụng cụ để bọn họ đi xuống biển thải tập tài liệu thô sơ.

Mọi người nhiệt tình tiến ra đón, tiếp nhận lấy túi trữ vật, lại quay trở lại trong sân, bắt đầu dọn dẹp Kim Bạng Xác và những phấn vụn. Tổng cộng có năm mươi túi trữ vật, đổ hết đồ vật bên trong ra, đổ đầy cả nửa sân, những đồ vật đều ướt át, chủng loại rất là hỗn độn.

Hà Quỳ nói: " Tiểu Mao, các ngươi trở về nghỉ ngơi, những người khác ở lại đây phân giản. Trời sẽ tối ngay, tất cả mọi người nhanh tay một chút, sau khi phân loại xong thì có thể nghỉ ngơi rồi."

Tần Tiểu Thiên cũng bị phân phối một đống đồ vật rối loạn linh tinh.

Trong lòng Hà Quỳ cười thầm, đống đồ vật này là nhiều nhất. Hắn nói: " Tiểu Thiên, thế nào? Có thể hoàn thành hay không?"

Tần Tiểu Thiên vẫn còn đắm chìm trong sự mới lạ vô cùng, hắn rất muốn học tập làm sao phân biệt, liền nói: " Có thể, nhưng...muốn tìm một người tới giúp ta...ta không hiểu làm sao phân biệt."

Hà Quỳ căn bản không tin.

Hắn từ chỗ Dư Cát quay lại, nhìn Tần Tiểu Thiên cũng là có chuyện, nói: " Được a, ta dạy ngươi."

Tần Tiểu Thiên phi thường cảm kích, nói: " Cảm ơn..Hà đại gia."

Hà Quỳ không khỏi sinh ra lòng chán ghét, miễn cưỡng cười nói: " Không quan hệ, ân, tảng đá này ngươi có nhận ra không?"

Tần Tiểu Thiên đáp: " Không nhận ra."

Hắn đích thật là không nhận ra, nhưng Hà Quỳ lại cho rằng người này đang giả ngốc, nói: " Nga, không nhận ra. Ân, đây là Ô Kim Thạch, nhìn thấy trong đá có chút những điểm đen hay không? Thải tập Ô Kim Thạch chính là vì muốn lấy ô kim từ bên trong, đây hẳn là ngươi nhận thức..." Hắn chỉ vào những Kim Bạng Xác đã bị đập nát nói.

Tần Tiểu Thiên vẫn đáp: " Không nhận ra."

Trong lòng Hà Quỳ ngầm căm tức, nói: " Đây là ngươi mới đập đó...Kim Bạng Xác, đây là Kim Bạng!"

Tần Tiểu Thiên gãi gãi đầu, nói nhỏ: " Di, ta đã hiểu, Kim Bạng Xác đã xử lý qua, không trách được ngoại hình rất giống, nhưng màu sắc không giống...kỳ quái, đồ vật đen như vậy mà cũng gọi là Kim Bạng? Ta cảm thấy nên kêu là hắc bạng thì thích hợp hơn."

Khóe miệng Hà Quỳ không ngừng trừu động, hắn sắp nổi điên lên.

Hắn cố nén trụ nói: " Ngươi có vấn đề gì thì hỏi người bên cạnh, phải nhanh làm cho xong đi, ta sẽ kiểm tra đó!" Nói xong xoay người bỏ đi.

Nếu như Tần Tiểu Thiên không có vấn đề, hắn tuyệt sẽ không nổi nóng như vậy, cũng sẽ không bắt hắn làm nhiều việc như vậy. Chẳng qua nghe xong đại tổng quản Dư Cát nói phải đặc biệt trông coi người này, hắn mới có lòng căm tức với Tần Tiểu Thiên, mặc dù cũng không biết Tần Tiểu Thiên tới đây là vì mục đích gì.

Chỉ chốc lát sau, Dư Cát lại phái người đến tìm Hà Quỳ. Hắn từ chỗ Tằng Kính Hải hiểu rõ được tình huống chân thật, biết Tần Tiểu Thiên cùng Song Kiếm Môn có liên quan, cũng hiểu rõ Tần Tiểu Thiên thuần túy chỉ là tới đây chơi, cũng không có ý định bái sư.

Song Kiếm Môn mặc dù là tu chân môn phái gia đình, nhưng Viên Vi Nhàn cũng không phải là dễ trêu chọc, thực lực của hắn so với chưởng tông của San Hô Tông còn cao hơn rất nhiều, hơn nữa quan hệ giữa hai phái không tệ, cũng luôn có chiếu ứng lẫn nhau.

Dư Cát vốn định đi đến Song Kiếm Môn thăm hỏi, nhưng trước hết cố ý nói trước với Hà Quỳ, sợ Hà Quỳ đắc tội Tần Tiểu Thiên, nhất định phải dặn dò hắn xong thì mới có thể yên tâm rời đi.

Tần Tiểu Thiên tiến hành phân biệt đồ vật, những thứ không biết thì thỉnh giáo người chung quanh, sau khi hiểu rõ tên và tác dụng của món đồ, sau đó mới bắt đầu phân giản.

Suốt một ngày một đêm, Tần Tiểu Thiên là người thứ nhất phân biệt xong mọi thứ. Hắn vặn eo một cái, nói: " Ta về phòng trước đây."

Vừa muốn đi, bên kia có người kêu lên: " Ăn cơm!" Tất cả mọi người bỏ lại những công việc của mình, cùng chạy về phía tiếng gọi.

Một người nói: " Tiểu Thiên, ta nhìn thấy ngươi không cần ăn cơm, chẳng lẽ ngươi đã có thể tích cốc được rồi?"

Tần Tiểu Thiên đích xác đã đến cảnh giới tích cốc, nhưng hắn cũng không chính thức biết được bản thân mình, chỉ cảm giác không thấy đói, cho nên cũng không nghĩ muốn ăn cái gì.

Được người kia nhắc nhở, trong lòng hắn cũng có chút kỳ quái, nói: " Nga, Trần Tuấn đại ca, có gì để ăn vậy?"

Trần Tuấn vung bàn tay lên, nói: " Đi theo ta, a a, sẽ ăn no."

Tần Tiểu Thiên bây giờ đối với thứ gì cũng có hứng thú, hắn đi tới bên cạnh ao rửa tay xong rồi đi tới hướng kia. Trong lồng bàn kia tỏa khói nồng đậm, một hương thơm ngát xông vào mũi, bên trong chính là bánh bao trắng.

Những người ăn cơm đều ngồi dưới đất, trước mặt có bánh bao, còn có một tô canh chứa thịt cá.

Trần Tuấn dẫn theo Tần Tiểu Thiên chen vào một vòng tròn ngồi xuống, cười nói: " Làm xong việc hôm nay, có thể trở về tu luyện rồi. Nghiêm bà bà, cho ta hai lồng bánh bao, một tô canh cá, Tiểu Thiên, ngồi bên cạnh ta, cùng ăn nào."

Tần Tiểu Thiên chỉ ăn một cái bánh bao đã cảm thấy no. Hắn chào hỏi người chung quanh xong, liền đi về phòng của mình, ngồi xuống thì lập tức bắt đầu tu luyện.

Bởi vì còn đang thăm dò và lĩnh ngộ, củng cố Yên Lan Tung cảnh giới, cố định tiên linh khí trong cơ thể. Dựa vào điểm tiên linh khí, hắn bắt đầu cố gắng tìm lấy thần dịch lực do Xích Minh lưu lại. Đó là bảo tàng lớn nhất của hắn, chỉ cần có thể hoàn toàn hấp thu đoàn thần dịch lực này, hắn phỏng chừng mình có thể bước vào cảnh giới tu tiên thứ hai – Kính Ngưng, một chút cảnh giới thành tựu.

Đoàn thần dịch lực nằm trong ngực bụng Tần Tiểu Thiên cao thấp trầm phù, một tia ti tiên linh khí vây vòng quanh nó, từng chút hấp thu thần dịch lực tản mát ra, từ từ chuyển đổi thành tiên linh khí.

Quá trình này phi thường chậm chạp, sau mấy giờ tĩnh tọa, chỉ có thể hấp thu được một tia thần dịch lực.

Tu vi gia tăng vô cùng thong thả, cũng không đại biểu tiến cảnh của hắn chậm chạp.

Hắn tu luyện Cổ tiên pháp so sánh với tu chân công pháp không biết dữ dội hơn bao nhiêu lần, một chút tiến triển, cũng đủ cho người tu chân phải tu luyện thật lâu. Linh khí chung quanh không bị hắn hấp thu hết, ngược lại còn biến đổi thành nồng nặc.

Linh khí từ trên người hắn tràn ra, tràn ngập cả gian phòng.

Tần Tiểu Thiên mới biết tu luyện không thể gấp gáp, đang thể ngộ Cổ ngọc giản, hẳn là phải tùy tâm sở dục là trọng yếu nhất. Cho nên hắn vẫn không một mực chỉ ngồi tu luyện, ổn định xong Yên Lan Tung cảnh giới, hắn cần phải ngưng kết cho bản thân đệ nhất lũ tâm hỏa.

Giống như người tu chân có thể ngưng kết ra Tam Muội Chân Hỏa, mà tâm hỏa của Cổ tiên nhân lại rất thần bí, đó chính là Vô Diễm Chi Hỏa, còn gọi là Tiên Linh Chi Hỏa, ngoài bản chất bá đạo thì còn lợi hại hơn rất nhiều so với Tam Muội Chân Hỏa, cũng gần đạt tới Thiên Hỏa Tử Hoa.

Có tiên linh khí, tâm hỏa rất nhanh đã ngưng kết đi ra, nhưng lũ tâm hỏa và tâm hỏa chân chính của Cổ tiên nhân lại hơi khác nhau, nguyên lai hỏa diễm vốn phải có năm màu ngũ sắc trong suốt, nhưng không ngờ còn giáp tạp ra một tia ti hắc sắc, nếu như không có chú ý căn bản là không cách nào phát hiện.

Tia hỏa diễm màu đen nhỏ xíu kia bãi động trong tâm hỏa, nhìn qua phi thường quỷ dị.

Ngón tay Tần Tiểu Thiên toát ra một đóa hỏa diễm không lớn, hắn tinh tế quan sát, trong lòng buồn bực: " Ở đâu ra hắc ti?"

Ngay sau đó hắn lại quan sát được, hắc ti trong hỏa diễm vẫn quấn quýt một chút kim quang. Kim quang quấn quýt hắc ti bay lên bay xuống. Suy nghĩ hồi lâu hắn cũng không hiểu rõ ràng, trong lòng tự hỏi tại sao khác hẳn thể ngộ trong Cổ ngọc giản?

Không nghĩ ra thì dứt khoát không thèm nghĩ tiếp, Tần Tiểu Thiên đành phóng mở.

Từ khi tu luyện Cổ ngọc giản, hắn vẫn một mực chờ đợi tự mình có thể ngưng xuất ra Vô Diễm Chi Hỏa, như vậy có thể tiến hành luyện khí. Trong Cổ ngọc giản ghi lại tất cả đều là luyện khí xa xưa, khác biệt rất lớn với việc luyện khí của người tu chân, trong đó phương thức luyện chế tài liệu cũng không đồng nhất, Vô Diễm Chi Hỏa cơ hồ có thể đề thuần phẩm chất của các loại tài liệu.

Trong Cổ ngọc giản, có liên quan tới tầng thứ nhất Yên Lan Tung cảnh giới có thể tu luyện thể ngộ, bao quát có tài liệu luyện khí và phương thức luyện khí, sau khi Tần Tiểu Thiên củng cố cảnh giới, thì cấm chế toàn bộ mở ra, lúc này mới có thể coi như hắn đã có được đầy đủ nội dung tu luyện Yên Lan Tung.

Ngoài ra còn rất nhiều nội dung làm cho hắn trợn mắt ngây người. Trừ việc thể ngộ cảnh giới, bên trong còn có ngự kiếm phi hành pháp môn, phương pháp luyện khí, giới thiệu tài liệu cùng đề luyện, cấm chế linh quyết đơn giản, phương pháp luyện chế phù chú….

Nếu không phải Tần Tiểu Thiên ăn xong được Thiên Linh Tử, căn bản là không cách nào ghi nhớ hết nội dung dày đặc như thế, cho dù nhớ kỹ nội dung trong đó, cũng không đại biểu hắn có thể hiểu được, còn cần các loại thí nghiệm và kinh nghiệm, mới có thể hoàn toàn dung hợp và quán thông.

Trong San Hô Tông, bất luận là ai, chỉ cần tiến vào gian phòng tu luyện, sẽ không có người tới quấy rầy, trừ phi tự mình đi ra.

Bởi vì người nơi này đều là mới vừa tu luyện, tu vi tương đối thấp, cơ hồ không ai có thể tích cốc, cho nên cũng phải tự mình đi ra ăn cơm.

Mà Tần Tiểu Thiên lại không cần đi ra ăn cơm, cũng không ai tiến đến quấy rầy, bởi vậy hắn ở trong phòng ngồi xuống là hơn mười ngày.

Hà Quỳ đến xem qua mấy lần, biết hắn đang bế quan tu luyện.

Dư Cát từ Song Kiếm Môn quay lại, đặc biệt đi tìm chưởng tông nhân mật đàm một lần, sau đó hạ lệnh, tất cả đệ tử của San Hô Tông cũng không cho phép vô lễ với Tần Tiểu Thiên, hắn muốn thứ gì đều cũng có thể được.

Hắn còn cố ý phân phó cho Hà Quỳ: " Tần Tiểu Thiên không phải gian tế, mà là tu chân cao thủ đi ra lịch lãm, đối với hắn phải khách khí cung kính."

Hà Quỳ bị khẩu khí của Dư Cát làm hoảng sợ, không rõ Tần Tiểu Thiên là thần tiên phương nào, mà có thể làm cho đại tổng quản khẩn trương như thế.

Tần Tiểu Thiên rốt cuộc kết thúc lần này tu luyện, cảm giác tiên linh khí trong cơ thể càng tăng thêm một chút.

Tu luyện đến trình độ này, ý niệm đầu tiên trong đầu hắn chính là muốn bay- cơ hồ mọi người, chỉ cần tu luyện thành công, đầu tiên sẽ nghĩ đến việc tự do phi hành, trừ phi có chuyện gì ngoài ý muốn.

Mà muốn phi hành, thì phải có phi kiếm.

Nhưng thật ra Tần Tiểu Thiên không có phi kiếm cũng có thể bay, nhưng bây giờ hắn chỉ là tự tu hành, không có ai chỉ đạo, bởi vậy còn không rõ ràng được năng lực của mình rốt cuộc là như thế nào.

Điều kiện đầu tiên khi ngự kiếm phi hành chính là phải có phi kiếm, Tần Tiểu Thiên đã có hai thanh kiếm, Đại Viêm Thần Kiếm căn bản là không cách nào sử dụng, mà Viêm Khấp cự kiếm mặc dù có thể sử dụng, cũng không thích hợp ngự kiếm phi hành, cho nên hắn phải tu luyện thanh phi kiếm đầu tiên cho chính mình.

Hắn lật xem đồ vật trong thủ trạc mà Xích Minh lưu lại. Không gian trữ vật của Trần Mịch thủ trạc lớn phi thường, tài liệu bên trong không ít, chủ yếu là tiên thạch, ngọc phù, linh đan và một ít tài liệu luyện khí.

Hơi sửa sang lại một chút, Tần Tiểu Thiên ảo não phát hiện, mặc dù mình nhớ kỹ được tên và công năng của các loại tài liệu, nhưng không cách nào dẫn chứng với tài liệu trong thủ trạc, hắn tìm không được tài liệu chủ thể để luyện kiếm.

Nhưng thật ra trong thủ trạc có một loại tài liệu rất thích hợp, đó chính là Thiên Kim Sa tích lại như một ngọn núi nhỏ, nhưng hắn cũng không biết đó chính là Thiên Kim Sa.

Tần Tiểu Thiên lấy ra Viêm Khấp cự kiếm, suy nghĩ một phen, trong lòng không khỏi cảm thán. Người luyện chế ra thanh cự kiếm này thật sự là vô cùng lợi hại, hắn chỉ có thể hiểu được một bộ phận trận pháp nhỏ trong đó, còn phần lớn trận pháp thì hoàn toàn không rõ.

Nhắm mắt hồi tưởng một chút những gì Cổ ngọc giản ghi lại, hắn quyết định đi xuống đáy biển tìm tài liệu.

Vừa ra khỏi gian phòng đến ngay sân, liền nhìn thấy vài người vội vã tiến vào, vừa nhìn thấy Tần Tiểu Thiên, trên mặt không khỏi xấu hổ lộ ra một tia cười xấu hổ.

Hà Quỳ từ khi biết đã hiểu lầm Tần Tiểu Thiên, trong lòng hắn luôn cảm thấy bất an, vội vàng tiến lên nói: " Tiểu…Tiểu Thiên, ngươi đi ra rồi?" Do dự một chút, hắn vẫn dùng cách xưng hô lúc đầu, mà không thay đổi xưng là tiền bối.

Tần Tiểu Thiên không nhìn thấy thái độ hắn có gì biến hóa, hắn có chút ngượng ngùng nói: " Hà đại gia, ta bế quan mấy ngày?"

Hà Quỳ kinh ngạc nháy mắt, trong lòng nhịn không được nói thầm: " Người có thể bế quan, ít nhất cũng có Tâm Động hậu kỳ, hoặc là tu vi đã ngoài Linh Tịch sơ kỳ."

Hắn không nghĩ ra tu vi của Tần Tiểu Thiên cao bao nhiêu, nhưng người tu chân có thể bế quan, giống như cũng có tu vi không tầm thường.

Hắn thử dò xét nói: " Ước chừng là hơn bốn mươi mấy ngày! Đói bụng rồi phải không? Ta mang ngươi đi ăn cơm."

Tần Tiểu Thiên lắc đầu nói: " Ta không đói bụng."

Trong lòng của Hà Quỳ có suy nghĩ, có thể tích cốc thời gian dài, tu vi còn cao hơn bản thân mình rất nhiều.

Hắn cười nói: " Chờ một lát…ta đi gọi người hái chút hải quả, đều là đặc sản của phiến hải vực, úc, đúng rồi, ta đang chiêu tập người đi xuống biển, ngươi có muốn đi không? Lần này là Mộc Mộc dẫn đội, a a, đi thải tập tài liệu luyện khí."

Tần Tiểu Thiên giật mình, tự mình cũng đang cần một ít tài liệu luyện khí, nhất là tài liệu kiếm thể tu luyện phi kiếm, vội nói: " Hà đại gia, ta có thể đi chung không?"

Hà Quỳ liên tục gật đầu: " Có thể, ngươi đi tới bờ biển trước…ta tìm người mang ngươi đi."

Hắn gọi một người tới, nói: " Ngươi đưa Tiểu Thiên tới bờ biển, nói với Mộc Mộc sư huynh, Tiểu Thiên cũng đi xuống biển thu tập tài liệu." Người nọ Tần Tiểu Thiên nhận thức, chính là người đã dẫn hắn đi ăn bánh bao, hán tử Trần Tuấn.

Trần Tuấn cười nói: " Được, Tiểu Thiên, đi theo ta."

Đi ra sân, hắn nhịn không được nói: " Tiểu Thiên, Hà đại gia đối với ngươi không tệ nha! Ta ở chỗ này thời gian dài như vậy, hắn cũng không có đáp ứng cho ta xuống biển, ai, nói là tu vi ta không đủ, nhưng…Tiểu Thiên ngươi mới tới mà đã có thể đi…chẳng lẽ ngươi mang theo nghệ nhập môn sao?"

Tần Tiểu Thiên cũng cảm thấy khó hiểu, hắn nào biết trong San Hô Tông từ trên xuống dưới đều đã đề quyết hắn là " tiền bối cao nhân", chỉ có đám người bình thường như Trần Tuấn là không hay biết.

Hắn nói: " Ta không có mang theo nghệ nhập môn, ngươi cũng muốn đi? Nói với Hà đại gia một tiếng không được sao?"

Trần Tuấn lắc đầu cười khổ nói: " Đừng…cho dù ta muốn đi, cũng không có thực lực đó. Áp lực đáy biển không phải người như chúng ta có thể thừa nhận, chỉ có Toàn Chiếu trung kỳ trở đi mới có tư cách. Nghe nói mỗi lần xuống biển, cũng có thể đề ột chút tu vi, so sánh với tiến triển khi tĩnh tu thì phải nhanh rất nhiều." Hắn rất hâm mộ Tiểu Thiên có cơ hội như vậy.

Tần Tiểu Thiên có ấn tượng không tệ với Trần Tuấn, hán tử này đúng là người nhiệt tâm.

Lúc còn ở địa cầu, bởi vì quan hệ của cha, Tần Tiểu Thiên không có bằng hữu thân thiết, đại bộ phận thái độ của mọi người đều rất lãnh đạm với hắn, cho nên một khi có người có thái độ thân thiện với hắn, trong lòng hắn liền cảm thấy ngay.

Tâm thần khẽ động, một viên Tụ Tiêm Đan từ trong thủ trạc rơi vào trong tay, Tần Tiểu Thiên cười nói: " Trần Tuấn, há mồm!"

Trần Tuấn không rõ chuyện gì, hỏi ngược lại: " Cái gì…ách, ngươi cho ta ăn gì vậy?"

Hắn không kịp đề phòng, chỉ cảm thấy một đồ vật bắn vào trong miệng, một cỗ thanh lưu trôi xuống yết hầu.

Tần Tiểu Thiên vỗ nhẹ bờ vai hắn, cười hì hì nói: " Ngươi đưa ta tới bờ biển, thì lập tức trở về bế quan, phỏng chừng chỉ cần thời gian rất ngắn, ngươi có thể đạt tới Linh Tịch kỳ, thậm chí còn có thể sinh ra nguyên anh cho chính mình…ngươi đã ăn một viên Tụ Tiêm Đan."

Hắn cũng không rõ ràng công hiệu của Tụ Tiêm Đan, chẳng qua là biết sau khi cha mẹ mình dùng Tụ Tiêm Đan, tu vi tiến cảnh thập phần nhanh chóng. Linh đan trong thủ trạc của Tần Tiểu Thiên không ít, trong đó Tụ Tiêm Đan là nhiều nhất, bởi vậy hắn không có ý thức được sự trân quý của Tụ Tiêm Đan, hắn nào biết đâu rằng, ở tu chân giới, Tụ Tiêm Đan còn được xưng là Tiên Hữu Đan, đó là cực phẩm linh đan do thần tiên bảo hộ.

Trần Tuấn mặc dù tu chân không lâu, nhưng chưa ăn qua thịt heo, cũng từng nhìn thấy heo chạy, danh tiếng của Tụ Tiêm Đan thật sự quá lớn.

Tần Tiểu Thiên nói những lời này, làm hắn chấn động đến hồn bay lên trời, một hồi lâu, hắn mới lắp bắp nói: " Tụ…Tụ Tiêm Đan? Cái…kia…cái kia…tiên..tiên hữu đan…đan?"

Vẻ mặt hắn đỏ bừng, cả người không ngừng run run, nhưng ngược lại dọa cho Tần Tiểu Thiên hoảng sợ.

" Thế nào? Ngươi không thể ăn Tụ Tiêm Đan?"

" Không…không…." Lời của Trần Tuấn nói không ra âm thanh.

Công hiệu của Tụ Tiêm Đan ở tu chân giới mỗi người đều biết, đánh chết hắn cũng không tin, có người không thèm để ý chút nào đã ình một viên linh đan trân quý như thế.

Tần Tiểu Thiên nhất thời ngây dại, hắn giật mình hỏi: " Ngươi thật sự không thể ăn Tụ Tiêm Đan?" Trong lòng hắn không khỏi oán giận bản thân mình lỗ mãng.

Trần Tuấn không ngừng nói " không…không…" những chữ loạn bậy trong miệng, thật vất vả mới nói ra được một lời đầy đủ: "…không…không phải! Có thể ăn!" Trong lúc nhất thời hắn thấy rối loạn, khó tránh khỏi nói năng loạn bậy.

Tần Tiểu Thiên thở dài một hơi, nói: " Ai, thật hết hồn a! A a, ngươi không phải đang dọa người hay sao?"

Trần Tuấn rốt cuộc bình tĩnh trở lại, nói: " Huynh đệ, đây không phải là Tụ Tiêm Đan thật sự đó chứ? Ngươi sao lại có được linh đan trân quý như thế? Đúng rồi…sao ngươi lại không tự mình dùng, tại sao cho ta?"

Hắn một bụng nghi vấn, ai biết chỉ một câu nói của Tần Tiểu Thiên, thiếu chút nữa là làm hắn nói không ra lời.

" Trân quý? Tụ Tiêm Đan rất trân quý hay sao?"

Trần Tuấn lảo đảo, thất thanh nói: " Ai, huynh đệ! Tụ Tiêm Đan đối với người mới bước vào tu chân… chính là linh đan bảo bối nhất, có thể tăng lên tu vi rất nhanh, rất ít có điều sai lầm xuất hiện, đối với người tu chân cấp à nói, một khi bị thương nặng, đây sẽ là linh đan bảo vệ tính mạng, so sánh với Ly Vẫn Đan nổi danh còn công hiệu hơn! Vậy mà còn không trân quý…còn thứ gì trân quý hơn so với nó?"

Tần Tiểu Thiên lúc này mới hiểu rõ ràng, hắn biết rõ đạo lý thất phu không có tội, nhưng người giữ bảo bối lại có tội, cười nói: " A a, nguyên lai thì ra là như thế."

Ngực của Trần Tuấn lúc nóng lúc lạnh, hắn có chút bối rối, nói: " Không hay, đan lực bắt đầu…bắt đầu xâm nhập thân thể…ta…ta…"

Tần Tiểu Thiên cả kinh nói: " Ngươi mau trở về bế quan! Ta tự mình tới bờ biển, ngươi chỉ đường một chút, đừng trì hoãn thời gian nữa…Nga, đúng rồi, không nên nói với người khác ta cho ngươi Tụ Tiêm Đan, nói ta cũng không thừa nhận."

Hắn không hối hận cấp xuất Tụ Tiêm Đan, nhưng sau này sẽ không hành động khinh suất như thế nữa.

Trần Tuấn chỉ điểm một chút đường sá, nói: " Huynh đệ, cảm ơn ngươi, không biết tại sao ngươi cho ta linh đan, còn phải cảm ơn ngươi..." Hắn xoay người chạy đi.

Nhìn bộ dáng hươ tay múa chân của Trần Tuấn, Tần Tiểu Thiên không nhịn được bật cười, loại vui sướng phát ra từ nội tâm này, thật sâu ảnh hưởng hắn.

Bờ biển rất gần, cũng không có trận pháp gì trở cách, Tần Tiểu Thiên rất nhanh tìm được đám người đang chuẩn bị xuống biển.

Tằng Kính Hải từ xa xa nhìn thấy Tần Tiểu Thiên đi tới, vội vàng chạy lên đón, nói: " Tiểu Thiên, ngươi cũng đi sao?"

Tần Tiểu Thiên còn chưa kịp trả lời, chỉ thấy một người chạy lại, lớn tiếng nói: " Ai là Tần Tiểu Thiên? Ngươi là Tần Tiểu Thiên phải không?"

Tằng Kính Hải xoay người cung kính thi lễ, nói: " Vi trưởng lão, hắn chính là Tần Tiểu Thiên." Hắn dùng biện pháp này nhắc tỉnh Tần Tiểu Thiên, ý bảo Tần Tiểu Thiên không nên đắc tội với người vừa tới.

Tần Tiểu Thiên trong lòng hiểu rõ ràng, vừa quan sát Vi trưởng lão, vừa nói: " Ta là Tần Tiểu Thiên."

Vi trưởng lão một thân vải bố màu xám, mái tóc ngắn như con nhím, hình dáng như vậy ở Tiềm Kiệt Tinh rất ít nhìn thấy, làm cho Tần Tiểu Thiên có cảm giác rất thân thiết, chính hắn cũng là một mái tóc ngắn như vậy.

Vi trưởng lão nhìn qua tuổi còn rất trẻ, nhưng nếu như cẩn thận quan sát, có thể nhìn thấy nếp nhăn trên khóe mắt, hắn có một gương mặt dài như ngựa, cằm như chìa ra đột xuất, đôi mắt nhỏ dài, chỉ nhìn một cái có thể khiến cho người có quên.

Vi Nhan trưởng lão không tính là truyền nhân của San Hô Tông, hắn là người tu chân từ bên ngoài tới, là bằng hữu rất tốt của San Hô Tông chưởng tông nhân Phong Cao, cho nên được mời gia nhập San Hô Tông làm trưởng lão.

Hắn làm trưởng lão thì bình thường cũng bất kể mọi sự, thường xuyên không có mặt trong San Hô Tông, thích du đãng chung quanh, lần này trở về lại nghe chuyện của Tần Tiểu Thiên, nhịn không được muốn thử xem bản lãnh của Tần Tiểu Thiên như thế nào.

Người này rất có " đặc điểm", đây là ấn tượng đầu tiên khi Vi Nhan trưởng lão nhìn thấy Tần Tiểu Thiên.

Vi Nhan nhìn Tần Tiểu Thiên từ trên xuống dưới, trong lòng thầm giật mình.

Bây giờ hắn có tu vi Nguyên Anh trung kỳ, coi như là cao thủ trong người tu chân, nhưng không cách nào nhìn thấu được tu vi của Tần Tiểu Thiên, chỉ cảm thấy người trước mắt phi thường cổ quái, không có một chút dấu hiệu của chân nguyên lực, bên ngoài thân thể chỉ có một tầng lực lượng vô cùng mỏng manh, giống như là một vòng bảo hộ vô hình.

Vi Nhan ở bên ngoài xông xáo rất nhiều năm, bề ngoài trông hắn rất thô hào, nhưng nội tâm lại vô cùng tinh tế.

Vừa nhìn không thấu tu vi của Tần Tiểu Thiên, hắn không tiện ra tay dò xét, nói: " Chào ngươi, ta là trưởng lão của San Hô Tông, ta họ Vi, Vi Nhan, lần này cũng đi xuống biển thu tập tài liệu."

Tần Tiểu Thiên chào hỏi, nói: " Vi trưởng lão, chào ngươi." Hắn còn chưa có ý thức làm ra vẻ cao ngạo của một cao thủ.

Cũng là Xích Minh, cho tới bây giờ không có dạy gì cho Tần Tiểu Thiên, cho nên hắn đối với bất cứ người tu chân nào cũng không có thái độ khinh thị.

Từ lần đầu tiếp xúc Xích Minh, càng về sau lại nhìn thấy Thiên Chân Thượng Nhân, bản lãnh kinh thiên động địa của hai người, càng làm cho hắn có ấn tượng không thể quên được, hết thảy tu chân giới đối với hắn mà nói, không chỉ có thần bí, mà còn khó lường.

Trong lòng Vi Nhan phi thường hài lòng thái độ của Tần Tiểu Thiên, nếu như Tần Tiểu Thiên chẳng qua chỉ là người bình thường, thì thái độ như thế hắn có lẽ sẽ khinh thường, nhưng Tần Tiểu Thiên cùng người

phàm thì khác nhau, chính là vị " thần bí cao thủ" không ai hiểu rõ, điều này không khỏi làm cho hắn có chút đắc ý.

Hắn cười to nói: " Không cần gọi ta là trưởng lão, gọi là đại ca là được rồi! Ha ha."

Phần này sảng khí làm Tần Tiểu Thiên rất thích, hắn cũng cười nói: " Được! Vi đại ca, gọi ta là Tiểu Thiên là được."

Một đám hán tử chuẩn bị đi xuống biển, nghe được mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Vi trưởng lão ở trong San Hô Tông có địa vị cực cao, rất ít cùng đệ tử nói những lời như vậy, huống chi là một người phàm bình thường? Bọn họ cũng không biết lai lịch của Tần Tiểu Thiên, cho là hắn cũng giống như bọn họ, cũng là con người bình thường mới bước vào tu chân.

Lâm Mộc Mộc từ trú địa chạy tới, kinh ngạc hỏi: " Trưởng lão, sao ngài lại ở chỗ này?"

Vi Nhan cười mắng: " Con thỏ nhỏ, tại sao ta không thể ở chỗ này?"

Lâm Mộc Mộc lúc này mới phát hiện câu nói của mình có chuyện, vội vàng cười nói: " Trưởng lão, ta không phải có ý đó..a a, a a…Tiểu Thiên cũng đang ở đây…" Hắn xấu hổ cười vài tiếng.

Tần Tiểu Thiên chắp tay thi lễ, cười nói: " Ta cũng muốn đi thải tập một chút tài liệu, a a, cho nên nói với Hà đại gia một tiếng, nên đã tới đây. Lâm sư huynh, ta có thể đi hay không?"

Lâm Mộc Mộc sửng sốt, từ sau khi biết thân phận của Tần Tiểu Thiên, hắn cũng không dám vô lễ.

Hắn vội vàng nói: " Đương nhiên có thể, Vi trưởng lão, ta lập tức xuất phát!" Nói xong xuất ra một pháp bảo, đánh ra vài thủ ấn linh quyết, pháp bảo nhất thời hóa thành một vòng thanh mang.

Vi Nhan gật đầu nói: " Không tệ, tu vi của Mộc Mộc tăng thêm không ít…Tiểu Thiên, không nên giãy dụa, đây là pháp bảo muốn đưa chúng ta đi tới mục đích."

Một vòng quang hoàn nhu hòa từ trên trời giáng xuống, rất nhanh chụp lấy bên hông Tần Tiểu Thiên, trên người mỗi người đều có một quang hoàn màu xanh, trong lòng Tần Tiểu Thiên kỳ lạ: " Đây là pháp bảo gì?"

14. Q.2 - Chương 4: Thu Bảo Linh Quyết

" Đây là một kiện pháp bảo nổi danh của San Hô Tông – Thanh Uyên Hoàn, một lần có thể mang theo trăm người cùng đi." Vi Nhan đứng ở một bên giải thích.

Tần Tiểu Thiên nhịn không được than thở: " Nga, pháp bảo không tệ!" Trong lòng không nhịn được đối với tu chân giới càng tăng thêm sự chờ mong. Người tu chân thường dùng pháp bảo có tính phụ trợ như thế, hắn cũng là lần đầu tiên kiến thức.

Thanh Uyên Hoàn hóa thành năm mươi mấy thanh quang bao trụ mọi người, Lâm Mộc Mộc một tay đánh ra linh quyết, quát: " Khởi!"

Tần Tiểu Thiên chỉ cảm thấy quanh eo mình thật căng thẳng, người đã bay lên không trung.

Vi Nhan ở bên cạnh hắn tiếp tục nói: " Thanh Uyên Hoàn còn là một kiện pháp bảo phòng hộ, có thể phòng ngự đại bộ phận pháp bảo phi kiếm đánh sâu vào." Hắn kể lại mỗi hạng công năng của Thanh Uyên Hoàn, Tần Tiểu Thiên nghe được càng mở rộng tầm mắt.

Nhưng thật ra, Thanh Uyên Hoàn đích thị là pháp bảo trung thượng phẩm của tu chân giới, đặc điểm lớn nhất là có thể dẫn người phi hành, nếu như đơn thuần dùng để phòng ngự, pháp bảo này cũng lợi hại.

Rất nhanh Vi Nhan liền phát hiện, Tần Tiểu Thiên đối với tu chân giới thập phần xa lạ, ngay cả một chút vấn đề thường thức hắn cũng không rõ ràng.

Trong lòng hắn lại càng tò mò, nhịn thật lâu, cuối cùng nhịn không được hỏi: " Tiểu Thiên, ngươi tu hành đã bao lâu? Chẳng lẽ đúng là mới tới tu chân giới sao?"

Tần Tiểu Thiên kinh ngạc nói: " Ai nha, Vi đại ca thật sự là lợi hại! Ta đi tới Tiềm Kiệt Tinh...đúng là lúc mới bắt đầu mùa khốc nhiệt, a a, ngươi tính xem là bao lâu? Trước...ta căn bản không có tiếp xúc qua tu chân giới."

Hắn là lời thật nói thật.

Mặc dù mới vừa tiếp xúc không lâu, tu chân giới đã khiến cho hắn có hứng thú thật lớn. Thế giới thần bí mạc trắc này, cho hắn rất nhiều ngạc nhiên, rất nhiều điều bất khả tư nghị.

Thế giới này và địa cầu hoàn toàn không giống, hình như không có nhiều tranh đấu giành giật, ngươi ngu ta trá, từng người đều chỉ cố gắng tu hành, đề cao tu vi tựa hồ là mục tiêu duy nhất để phấn đấu của mọi người, hoàn cảnh như thế phi thường thích hợp tâm cảnh trước mắt của Tần Tiểu Thiên.

Vi Nhan cảm thấy rất kinh ngạc, trong lòng biết Tần Tiểu Thiên không đơn giản, cũng hiểu rõ hắn vì sao lại xa lạ với tu chân giới, nói: " Nga, nguyên lai là như thế."

Trong lòng hắn lại âm thầm suy nghĩ: " Chẳng lẽ Tần Tiểu Thiên là cao thủ từ Nguyên Giới tới?"

Gần đây từ Nguyên Giới đi ra không ít cao thủ, phân biệt tiến vào từng tinh cầu lịch lãm, cũng không thiếu đại cao thủ tu luyện đến Độ Kiếp kỳ, đặc biệt rời đi Nguyên Giới, chờ đợi độ kiếp.

Tốc độ của Thanh Uyên Hoàn thật là nhanh chóng, nửa giờ sau đã đến nơi, đó là một khối đá ngầm màu đen lộ ra ngoài khơi.

Lâm Mộc Mộc chỉ huy Thanh Uyên Hoàn rơi vào trên khối đá ngầm, thu hồi Thanh Uyên Hoàn, nói: " Lần này thu tập tài liệu chính là Ô Kim Thạch, nếu có Hắc Bạng cũng phải thu tập. Mỗi người cầm năm túi trữ vật, sau khi hoàn thành thì trở về."

Vi Nhan nói: " Mộc Mộc, ta và Tiểu Thiên đi xuống Hải Câu thải tập, sau khi các ngươi xong việc thì không cần chờ chúng ta, trực tiếp trở về là được." Nói xong thì hướng bên trái bay đi.

Tần Tiểu Thiên không khỏi choáng váng, hắn còn chưa nếm thử qua làm sao phi hành, cũng may Vi Nhan bay đi không xa, ước chừng bay ra mấy trăm thước, hắn liền chui vào trong biển.

Tần Tiểu Thiên hơi thoáng hồi tưởng một chút những ghi chép trong Cổ ngọc giản, thân thể bỗng rút lên, thẳng tắp xông lên không trung, trong phút chốc đã bay lên trên trời ấy ngàn thước. Hắn cả kinh luôn miệng hét lên, hơi chút buông lỏng khống chế, " sưu" một tiếng từ trên cao rơi xuống.

Tằng Kính Hải mấy người mở to miệng, ngửa đầu lên trời nhìn. Chỉ thấy Tần Tiểu Thiên đang la hét rồi bay lên, rồi lại kêu thảm rơi xuống, ngay sau đó vừa sợ hãi vừa kêu lên bay lượn trong không trung, giống như một trận cuồng phong, bay hướng phương xa, trong chớp mắt lại từ phương xa bay trở lại.

Không ai biết hắn đang làm gì, Tần Tiểu Thiên giống như một quả khí cầu bị mở tung, ở ngay không trung bay chàng loạn xạ.

Thương cảm cho Tần Tiểu Thiên chưa từng được ai chỉ đạo, hoàn toàn là dựa vào bản thân lung tung lần mò mấy phút đồng hồ, rốt cuộc hắn lục lọi ra được quyết khiếu, dần dần có thể khống chế phương hướng phi hành, trước sự kinh ngạc của mọi người, hắn một đầu chui tọt vào trong biển rộng.

Qua nửa giây sau, mọi người mới hiểu được, nhịn không được bộc phát ra một trận cười to điên cuồng, bộ dáng của Tần Tiểu Thiên thật sự là quá tức cười.

Lâm Mộc Mộc vừa cười vừa nói với mọi người: " Tất cả mọi người chuẩn bị xuống biển, ha ha, đừng cười nữa...ai, ha ha..."

Trong lòng mọi người đều hiểu rõ ràng, Tần Tiểu Thiên là lần đầu học tập phi hành, nhưng tốc độ lại không tầm thường. Sau khi tiếng cười ngừng lại, mỗi người đều âm thầm chặc lưỡi.

Cho tới bây giờ không có ai chỉ lần đầu phi hành mà có thể nhanh như vậy, hơn nữa lúc hắn đang phi hành, thậm chí còn không dùng phi kiếm, không có kiếm mà có thể phi hành, đó là người có tu vi đã ngoài Nguyên Anh kỳ.

Tần Tiểu Thiên mơ hồ nghe được tiếng cười của mọi người, hắn cũng không bận tâm có chịu được nỗi xấu hổ hay không, một đầu tiến thẳng vào trong nước biển, thân thể như mũi tên lao xuống phía dưới, trong nháy mắt đã đi xuống hơn trăm thước.

Áp lực của nước biển bỗng nhiên tăng cao, hắn mở to hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm phía dưới, như nhìn thấy bóng dáng Vi Nhan, cơ hồ dung nhập vào nước biển màu xanh đen, vì vậy thúc giục tiên linh khí, liều mạng đuổi theo.

Đây là lần đầu tiên Tần Tiểu Thiên lặn xuống nước, lúc ở trên địa cầu nhiều nhất hắn chỉ ở trong ao hồ mà bơi lội, kỹ thuật bơi lội thì không có gì để nói...nhưng lần này hắn lại thật tự tin. Dù sao đã tu đến Yên Lan Tung cảnh giới, thực lực đề cao, cũng ý nghĩa lòng tin tưởng đề cao.

Tần Tiểu Thiên một đường truy đuổi theo Vi Nhan đi xuống, trong lòng thầm nói, tốc độ người này quá nhanh, chỉ chốc lát sau đã không còn nhìn thấy rõ thân ảnh của hắn, lại đang ở trong biển nên không thể kêu gọi, hắn chỉ có thể liều mạng đuổi theo.

Áp lực của nước biển càng lúc càng lớn, trong lòng hắn có chút bối rối, không biết phải lặn xuống đến khi nào mới thôi.

Áp lực thật lớn của nước biển rốt cuộc dẫn phát thần dịch lực phản ánh, một tầng kim quang nhàn nhạt từ trong cơ thể dũng xuất, Tần Tiểu Thiên nhất thời cảm giác thật dễ dàng, áp lực khiến cho người khác hít thở không thông đột nhiên biến mất.

Trong lòng hắn mừng rỡ, nếu áp lực tiếp tục tăng cao, hắn cũng không sao lặn xuống được nữa.

Thế giới đáy biển một mảnh hôn ám, trên người Tần Tiểu Thiên tản mát ra kim mang càng ngày càng sáng, chiếu sáng tới phương viên mấy thước dưới nước biển. Một đám cá nhỏ màu bạc từ bên người bơi qua, dưới một chút kim mang ngân quang chiếu xuống, lộ vẻ xinh đẹp dị thường.

Thân ảnh của Vi Nhan đã hoàn toàn nhìn không thấy, phía dưới hắc trầm trầm, phảng phất như cái miệng lớn của ác ma cắn nuốt hết thảy. Sau một lúc lâu, Tần Tiểu Thiên nhìn thấy một bức vách trong biển, trong lòng suy nghĩ: " Dưới chỗ này ước chừng chính là Hải Câu mà Vi Nhan nói thì phải?"

Đã tới nơi này, cũng không thể do dự, hắn theo tiễu bích tiếp tục lặn xuống.

Một cỗ kích lưu dọc theo Hải Câu chạy chồm đánh tới, thân thể Tần Tiểu Thiên không thể khống chế quay cuồng lên.

Hắn cạn kiệt đem hết toàn lực hướng bên cạnh bơi đi, thật vất vả mới nắm được một khối nham bích đột khởi, trong lòng nhịn không được oán giận, Vi Nhan cái gì cũng không nói ình biết, ai biết trong Hải Câu có gì bất trắc?

Trong bất đắc dĩ, hắn không thể làm gì khác hơn là theo nham bích hạ xuống từng chút, ước chừng hạ xuống hơn trăm thước, thì cỗ kích lưu kia mới dần dần biến mất.

Nước biển bình tĩnh trở lại, Tần Tiểu Thiên buông tay, hướng chỗ sâu trong của Hải Câu lặn xuống.

Thiên tân vạn khổ đi tới đáy biển, hai chân điểm nhẹ lên bùn cát, cát bụi trầm tích vô số niên đại đằng khởi lên cát bụi nhàn nhạt, theo nước biển chậm rãi dâng lên.

Tần Tiểu Thiên nhìn khắp chung quanh, tìm kiếm tung tích của Vi Nhan, tìm hơn mười phút đồng hồ cũng không nhìn thấy thân ảnh, hắn nghĩ thầm: " Người này sau khi xuống nước cũng không chờ ta một chút, đáy biển lớn như vậy, phải đi đâu tìm?"

Khóe mắt đột nhiên hiện lên một đạo bạch quang, Tần Tiểu Thiên quay đầu nhìn lại, xa xa tựa hồ có bóng dáng xẹt qua, hắn vội vàng chạy tới.

Áp lực đáy biển thật lớn, lực cản cũng cực kỳ đáng sợ, Tần Tiểu Thiên cảm giác được mình không có cách bay qua, không thể làm gì khác hơn là từng bước lướt trên mặt đất, thong thả trôi về phía trước một khoảng

cách, sau đó lại dùng chân điểm một chút, giống như là một người đang bước chậm tại không trung, tốc độ làm cho người khác khó thể tin.

Phế đi lực kháng cự, Tần Tiểu Thiên rốt cuộc trôi đến gần bóng dáng kia, cũng rõ ràng nhìn thấy nó.

Nguyên lai đó không phải Vi Nhan, mà là một sinh vật hà hình dài hơn bốn thước, rộng một thước. Thân hình màu trắng bằng phẳng, có hai vây thật lớn, thân nó còn lóe ra một chút huỳnh quang. Đầu của nó dẹp, nằm trên mặt đáy biển, hai vây cao cao khởi lên, giống như là chiếc kiềm mở ra, cùng đợi con mồi đưa đến cửa.

Trong lòng Tần Tiểu Thiên kêu khổ không ngừng, không nghĩ tới sẽ phải gặp sinh vật kỳ quái như vậy. Đánh nhau hắn cũng không sợ, nhưng đối phó với sinh vật đáy biển kỳ quái như thế, hắn một chút kinh nghiệm cũng không có, vội vàng thối lui ra sau, nhưng đã không còn kịp rồi.

Con sinh vật quái dị dưới đáy biển kia bỗng lao tới, tốc độ nhanh như thiểm điện, Tần Tiểu Thiên đang ở dưới đáy biển phiêu đãng căn bản không cách nào né tránh, nếu ở trên đất bằng, còn có thể né tránh, nhưng dưới đáy biển thì hắn không có chút biện pháp.

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, con quái vật vươn hai vây lớn cả thước hung hăng đâm vào trên người Tần Tiểu Thiên.

Nếu như Tần Tiểu Thiên là một con cá lớn, khẳng định sẽ bị cắt thành ba đoạn, nhưng thân thể hắn là do Xích Minh tự mình rèn luyện mà thành, cứng như kim cương. Vây con quái vật đích xác là cứng rắn, nhưng cũng không thể phá vỡ tầng phòng ngự của Tần Tiểu Thiên.

Bất quá bộ dáng của Tần Tiểu Thiên thập phần chật vật, vây con quái vật kiềm trụ hắn, lại không ngừng vẫy động, làm cho hắn như choáng váng muốn bất tỉnh.

Một cỗ lửa giận không khỏi nảy lên trong lòng hắn.

Đây là thói quen dưỡng thành từ nhỏ của Tần Tiểu Thiên, không chủ động gây chuyện, nhưng cũng không sợ sự.

Người khác chọc hắn, hắn trước tiên thối lui, nếu như còn không bỏ qua, hắn sẽ không để ý hết thảy mà phản kháng lại. Lúc trên địa cầu, người quen thuộc tính tình của hắn cũng không dám chọc hắn nổi điên, nếu không tính tình người này chuyện gì cũng có thể làm được.

Trong tay Tần Tiểu Thiên đột nhiên xuất hiện một thanh cự kiếm, mạnh mẽ chém về phía các đốt mũi nhọn của hà ngao. Một cỗ thể dịch màu xanh phiêu tán ra trong nước biển, một con hà ngao bị ngạnh sanh chém đứt. Cự kiếm hoành lại, lại một con hà ngao bị cắt thành hai đoạn.

Viêm Khấp cự kiếm dù sao không giống bình thường, không trách vì sao hà ngao không làm gì được. Tần Tiểu Thiên một trận điên cuồng chém lung tung, quái hà rất nhanh đã bị hoàn toàn phân giải(phân thây).

Tránh ra khỏi những mảnh thịt vụn của quái hà, Tần Tiểu Thiên khó khăn trôi về phía trước, chỉ chốc lát lại gặp phải một hạp cốc càng sâu hơn dưới đáy biển. Trong lòng hắn âm thầm kêu khổ, cũng không biết Vi Nhan đến tột cùng là ở nơi nào.

Đang do dự không quyết, Vi Nhan đột nhiên từ cách đó không xa xông ra, chỉ thấy hắn nhìn quanh tìm tòi, vừa thấy Tần Tiểu Thiên, rất nhanh bơi lại, giống như một con cá lớn linh hoạt.

Vi Nhan lấy ra một hạt châu màu lam biển cỡ nắm tay, bức lui nước biển chung quanh, nói: " Ai, sao ngươi chạy tới đây? Ta tìm ngươi hồi lâu…ách, chẳng lẽ ngươi là lần đầu tiên xuống nước?" Nhìn thấy bộ dáng chật vật của Tần Tiểu Thiên, hắn lập tức tỉnh ngộ.

Tần Tiểu Thiên cười khổ nói: " Không sai, đây là lần đầu tiên ta lặn xuống nước, mụ nội nó…ở trong nước hoạt động thật sự không thuận tiện, chậm đến làm cho người ta nổi điên!"

Vi Nhan lắc đầu nói: " Không thể nào…chẳng lẽ ngươi không có học qua độn pháp?"

Tần Tiểu Thiên đột nhiên nhớ ra, trong Cổ ngọc giản đích xác ghi lại không ít độn pháp, thủy độn cũng có trong đó.

Bất quá, mỗi loại độn pháp đều cần phải luyện chế ra đồ vật tương ứng. Giống như thủy độn, phải dùng vật phẩm thủy tính đến tu luyện, kiếm độn phải có một thanh phi kiếm, mộc độn cùng thổ độn cũng phải có đồ vật tương ứng để tu luyện. Hắn mặc dù hiểu rõ , nhưng không có tài liệu thích hợp, xem ra mình còn chuẩn bị rất kém.

Hắn ngượng ngùng nói: " A a, không học qua độn pháp..."

Vi Nhan có chút không dám tin tưởng.

Hắn không thể không bội phục Tần Tiểu Thiên, cái gì cũng chưa chuẩn bị, lại dám xâm nhập xuống đáy biển hơn một ngàn thước. Có thể đi xuống đáy biển sâu như thế, ít nhất cũng phải có tu vi ngoài Nguyên Anh kỳ, còn phải có pháp bảo thích hợp phụ trợ. Tự mình là vì muốn thử dò xét tu vi của Tần Tiểu Thiên, mới cố ý tiến vào Hải Câu, không nghĩ tới người này có thể theo tới, áp lực của nước biển dường như không có chút tác dụng nào với hắn. Điều này, ngược lại làm cho hắn càng không hiểu rõ chi tiết về Tần Tiểu Thiên.

" Đi theo ta!"

Tần Tiểu Thiên đi theo Vi Nhan hướng dưới Hải Câu hạ xuống sâu hơn. Có Tị Thủy Châu trong tay Vi Nhan hình thành khí phao hình tròn, hắn rốt cuộc có thể dễ dàng đi xuống, nói: " Vi đại ca, đây là Tị Thủy Châu phải không?"

Vi Nhan cười nói: " Đây là Tị Thủy Châu là bảo bối mượn từ một người bằng hữu, có thể lặn sâu xuống đáy biển." Tị Thủy Châu phải đưa chân nguyên lực vào không ngừng, mới có thể cam đoan giữ chặt một không gian nhất định. Cho nên hắn không nói gì nữa, dẫn theo Tần Tiểu Thiên rất nhanh lặn xuống phía dưới.

Tần Tiểu Thiên phỏng chừng bây giờ đã rời khỏi mặt nước ít nhất cũng phải hơn hai ngàn thước, không ngừng lặn xuống, áp lực cũng càng lúc càng lớn, không gian Tị Thủy Châu hình thành từ từ thu nhỏ lại.

Trong lòng hắn kỳ quái, không biết sau khi hai người đi tới đáy biển, làm sao thu tập tài liệu.

Từng chuỗi khí phao thỉnh thoảng từ bên dưới phù khí, Vi Nhan nói: " Nước biển phía dưới rất nóng, cẩn thận, chúng ta sắp tới rồi." Một tay hắn đánh ra một đạo linh quyết, Tị Thủy Châu phát ra ánh sáng chói mắt, bên dưới xuất hiện cảnh tượng mơ hồ.

Chỉ chốc lát, hai người rơi vào đáy biển, một đám quái ngư màu trắng nhỏ hoảng hốt bơi ra xa, những quái hà màu lam cong thân nhảy lên.

Vi Nhan nói: " Rốt cuộc đã tới rồi, chỗ này thịnh sản Áo Ngọc Sa."

Từ sau khi tu luyện Cổ ngọc giản, Tần Tiểu Thiên nhớ được rất nhiều tên tài liệu và công dụng, đó là từ Cổ ngọc giản truyền thụ, vừa nghe được tên hắn sẽ biết là đồ vật gì. Bây giờ hắn phải làm, chính là đem những ghi chép về tài liệu trong trí nhớ và vật thật bên ngoài đối ứng cùng nhau.

Quá trình này, giống như tiểu hài tử đang học tập tri thức.

Biết được vật gì đó, có công dụng gì, nhưng khi nhìn thấy vật chân chánh thì tiểu hài tử có thể cũng không rõ ràng có phải là thứ mình đã nhìn thấy được trong ghi chép hay không, phải có người nói cho hắn, như vậy mới có thể xem như thật sự hiểu rõ về đồ vật đó.

Áo Ngọc Sa đúng là một loại tài liệu luyện khí, cũng là chủ tài có thể làm phi kiếm. Mặc dù Áo Ngọc Sa là hảo tài liệu dùng để luyện kiếm, nhưng rất khó đề luyện, người có tu vi không đủ thường thường không đạt được tới trình độ đề thuần, mà Áo Ngọc Sa lại tạp chất thật nhiều, tính năng của phi kiếm có thể càng kém nhiều hơn, cho nên ở tu chân giới có rất ít người dùng nó để luyện kiếm, đại bộ phận dùng làm tài liệu phụ trợ để tu luyện.

Vi Nhan nói: " Ngươi chờ một chút, ta đi bày trận bức khai nước biển, nếu không không cách nào thải tập Áo Ngọc Sa."

Hắn lấy ra một cây gậy màu đen cắm vào dưới đất, lấy Tị Thủy Châu đặt trên đầu gậy, lại lấy ra hơn mười khối tinh thạch bắt đầu bày trận.

Tần Tiểu Thiên lạnh mắt bàng quang, phát hiện trận pháp này phi thường đơn giản, chính là lợi dụng năng lượng tinh thạch, đem Tị Thủy Châu hình thành trận pháp mở rộng, hình thành một không gian thật lớn.

Không gian do Tị Thủy Châu hình thành ước chừng có hơn một trăm thước vuông, một cái lồng nửa hình tròn trong suốt ngăn cách nước biển ở bên ngoài hoàn toàn.

Tần Tiểu Thiên tán dương: " Quá thần kỳ...một cái lồng thủy tinh trong suốt vậy."

Hắn đi qua đưa tay sờ nhẹ, áp lực cực lớn hình thành giống như cương thiết cứng rắn, ngón tay căn bản tiếp xúc không được tới nước biển, đây là một loại cấm chế mạnh mẽ.

Vi Nhan nói: " Đừng đùa, nhanh thu tập Áo Ngọc Sa đi! Năng lượng của tinh thạch rất nhanh sẽ hao hết." Nói xong lấy ra một cái xẻng, bắt đầu đào móc đá vụn trên mặt đất.

Tần Tiểu Thiên đi tới bên cạnh Vi Nhan, hỏi: " Áo Ngọc Sa có hình dáng gì?"

Vi Nhan đào móc vài nơi đá vụn, dùng cây xẻng vạch trong đám đá vụn vài cái, nhặt ra vài khối đá cỡ quả trứng chim, đưa cho Tần Tiểu Thiên, nói: " Đây là Áo Ngọc Sa."

Hắn cũng không cười nhạo Tần Tiểu Thiên điều gì cũng không biết, người tu chân phải cần vô số tài liệu bất đồng, không hiểu biết thì cũng rất bình thường, tùy thời tùy chỗ học tập mới biết, như vậy mới thật sự là một người tu chân hợp cách.

Tần Tiểu Thiên không quấy rầy Vi Nhan nữa, hắn thối lui sang một bên, không có vội vã động thủ thải tập, mà là chơi đùa Áo Ngọc Sa trong tay.

Tổng cộng bốn viên Áo Ngọc Sa, quang nhuận ngọc hoạt, thạch thể trong suốt giáp tạp một tia ti màu lam biển, phi thường xinh đẹp. Áo Ngọc Sa là tài liệu chế luyện tính phòng ngự trang sức thật tốt, bất quá phải là Áo Ngọc Sa có độ cao thật tinh khiết mới được. Trong tu chân giới rất ít cơ hội tìm được Áo Ngọc Sa phi thường tinh khiết như vậy, đó là thiên tài địa bảo có thể bố trí trận pháp trực tiếp bên trong.

Thần thức xoay quanh Áo Ngọc Sa trong chốc lát, Tần Tiểu Thiên đã hiểu được hoàn toàn.

Hắn ở trong Cổ ngọc giản học được một loại thủ đoạn, đó là một loại linh chú, nhưng thật ra đúng là một loại Cổ cấm chế, đúng là loại cấm chế mà tu chân giới đã sớm thất truyền, có thể rất nhanh thu tập cùng một loại tài liệu đồng nhất.

Hắn cẩn thận hồi tưởng một lần, chú pháp thải tập tài liệu trong Cổ ngọc giản, lập tức hiện lên trong đầu thật rõ ràng.

Vi Nhan thải tập không ít Áo Ngọc Sa, vừa cúi người xuống thì khóe mắt vừa trùng hợp nhìn thấy Tần Tiểu Thiên, trong lòng không nhịn được cảm thấy kỳ quái, người này đang làm gì?

Chỉ thấy hai tay Tần Tiểu Thiên giống như đóa hoa cúc nở rộ, một tia ti ngân bạch từ đầu ngón tay hắn bay ra, vừa bắn ra bốn phía, trong phút chốc rơi vào dưới đất. Ngay sau đó, hắn giống như bắt được cái lưới cá, dùng sức thu lại, trong miệng quát khẽ: " Ra đi, bảo bối!"

Vi Nhan thiếu chút nữa đã bật cười vang, kỳ cảnh kế tiếp đã dọa hắn giật mình.

Vô số Áo Ngọc Sa theo tế ti màu ngân bạch từ dưới đất bay ra, rất nhanh tụ tập trước người Tần Tiểu Thiên.

Trong lòng hắn kinh hãi: " Đây là thủ pháp gì? Quá thần kỳ!" Tu chân lâu như vậy, hắn cũng là lần đầu tiên kiến thức thủ pháp thải tập như vậy, dĩ nhiên cũng có thể sử dụng linh chú thải tập tài liệu.

Ước chừng chỉ dùng mười phút, trước người Tần Tiểu Thiên đã chất đầy mấy ngàn viên Áo Ngọc Sa cỡ đầu ngón tay.

Tay hắn hoa xuất ngay giữa đống Áo Ngọc Sa, phân ra một nửa, hào phóng nói: " Vi đại ca, đây cho ngươi." Một tay thu lấy một đống trong đó, trong chớp mắt, đã thu toàn bộ Áo Ngọc Sa vào trong thủ trạc.

Trong lòng hắn hưng phấn không thôi, linh chú như thế phi thường thực dụng, sau này khi đi thải tập bất cứ tài liệu gì, chỉ cần có linh chú này, hết thảy đều trở nên rất dễ dàng.

Vi Nhan mừng rỡ vô cùng. Mỗi lần hắn thải tập Áo Ngọc Sa, nhiều nhất chỉ có thể thu được chừng hơn trăm viên, lần này cố ý mượn Tị Thủy Châu, còn tìm không ít trung phẩm tinh thạch, ý định phải thu tập thêm một ít Áo Ngọc Sa, không nghĩ tới Tần Tiểu Thiên lại có Thu Bảo Linh Chú thần kỳ như thế, nhìn xem lần này xuống biển cũng sẽ thu được đủ Áo Ngọc Sa.

Hắn nhịn không được hỏi: " Đây là linh chú gì? Ân, ta không nên hỏi...Áo Ngọc Sa ở chỗ này cũng thu tập xong hết rồi phải không?"

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Áo Ngọc Sa trong phạm vi bao phủ của Tị Thủy Châu, cơ bản đã thu hết, cho dù còn...thì cũng chỉ là Áo Ngọc Sa kém cỏi mà thôi." Hắn cảm thấy tin tưởng mười phần, có linh chú nọ, sau này thu tập tài liệu cũng không cần rầu rĩ.

Vi Nhan lớn tiếng kêu tốt, nói: " May mắn nhờ mang ngươi tới đây, chúng ta đổi nơi khác, a a, phía trước còn một địa phương tốt, nơi đó Áo Ngọc Sa đều là cực phẩm, chẳng qua là đào móc không dễ dàng mà thôi. Có Thu Bảo Linh Chú của ngươi, a a, Áo Ngọc Sa ta cần cũng có thể thu được đầy đủ rồi." Hắn thu hồi tinh thạch và cây gậy màu đen, giơ Tị Thủy Châu hướng bên trái rời đi.

Chỉ chốc lát sau, hai người đi tới một vùng trũng, trên mặt đất do nham thạch cấu thành, dưới Tị Thủy Châu chiếu xuống, phản xạ xuất ra vô số tinh mang, Áo Ngọc Sa toàn bộ khảm trong nham thạch.

Vi Nhan nói: " Áo Ngọc Sa nơi này chất địa tốt nhất, nhưng rất khó đào móc. Trước kia từng có người nổ tung qua nơi này, hố to này là bị tạc đi ra, đáng tiếc...ta không có bản lãnh này, đây là do thủ bút của một vị tiền bối cao nhân dùng đại pháp lực làm ra, nhìn xem Thu Bảo Linh Chú...có thể thu được Áo Ngọc Sa trong nham thạch hay không."

Tần Tiểu Thiên dùng tay sờ mặt đất, nham thạch hắc ửu ửu phiếm ra hàn khí, ngón tay hơi dùng sức " khách sát" một tiếng vang nhỏ, lại bóp vỡ một khối nham thạch nhỏ.

Hắn ngầm kinh ngạc, nham thạch này cứng rắn dị thường, trong lòng cảm thấy không nắm chắc, nói: " Thử xem xem đi! Ta cũng không biết có được hay không." Rồi lại đánh ra Thu Bảo Linh Chú một lần nữa.

Lần này Vi Nhan cẩn thận quan sát, hắn phát hiện thủ pháp của Tần Tiểu Thiên phi thường cổ phác, có một loại mĩ diệu quái dị, năm ngón tay hơi thoáng lẩm nhẩm, đã phao xuất ra tế ti ngân bạch.

Hai tay Tần Tiểu Thiên giống như con bướm tung bay, phiên phiên khiêu vũ, vô số đạo tế ti phao xuất ra ngoài, giống như pháo bông trán phóng, từng đạo ngân quang bay xuống, lại giống như tàm ti dưới ánh mặt trời, lóe ra quang mang trong suốt.

Tế ti rơi vào trên nham thạch liền lặng yên biến mất, chỉ chốc lát sau, một trận âm thanh hoa lạp vỡ vụn ở trong không gian do Tị Thủy Châu hình thành.

Nham thạch không ngừng vỡ vụn, từng viên Áo Ngọc Sa từ trong nham thạch xuất ra. Vi Nhan cũng nhịn không được lớn tiếng quát lên.

Lần này thời gian hơi dài hơn một chút, phải tốn hơn nửa tiếng đồng hồ, lại thêm một đống Áo Ngọc Sa lại bị thu tập đi lên, chất lượng rõ ràng còn tốt hơn so với lần trước.

Cũng theo quy củ trước, Tần Tiểu Thiên xuất ra một nửa cấp cho Vi Nhan, còn tự mình thu hồi một nửa, nói: " Ta vừa rồi phát hiện...phiến nham thạch kia bên trong còn có nhiều Áo Ngọc Sa tốt hơn nữa." Hắn chỉ vào một khối nham thạch đột khởi ở cách đó không xa.

Chẳng những có thể thu bảo, còn có thể thăm dò bảo, Vi Nhan đối với bản lãnh như vậy hâm mộ không thôi.

Hắn không chút do dự nói: " Tốt, chúng ta đến tảng đá đó."

Ở trong khối nham thạch đột khởi kia, Tần Tiểu Thiên thu hoạch càng nhiều hơn.

Nhìn Áo Ngọc Sa cực phẩm từ trong nham thạch chui ra, Vi Nhan hưng phấn hắc hắc cười, cơ hồ mỗi một viên đều là màu lam biển, chớp động ra quang thải thật mê người.

Tần Tiểu Thiên cho hắn tới mấy ngàn viên Áo Ngọc Sa, chỉ có một trăm viên cũng đã đủ dùng, còn lại cũng có thể cất giấu, để lần sau luyện khí có thể sử dụng.

Lần này thải tập tài liệu luyện khí, đối với Tần Tiểu Thiên thật sự ý nghĩa…

Đây là lần đầu tiên hắn vận dụng linh chú trong Cổ ngọc giản, cũng khiến cho hắn sinh ra thật lớn hứng thú đối với những ghi chép trong Cổ ngọc giản, chỉ một Thu Bảo Linh Chú đã thần kỳ như vậy, như vậy đã có thể nhìn ra, những thủ đoạn ngoài linh chú được ghi lại trong Cổ ngọc giản lại càng thần kỳ.

Vừa thu tập Áo Ngọc Sa do Tần Tiểu Thiên phân cho, hắn vừa lắc đầu thở dài: " Tiểu Thiên a, ta thật sự nhìn không thấu ngươi…tu chân giới kiêng kỵ hỏi về sư môn của người khác, nhưng ta thật là tò mò…Ai, rốt cuộc ngươi làm sao tu luyện? Sư tôn ngươi đến tột cùng là ai?"

Hắn rốt cuộc nhịn không được mở miệng hỏi.

Không chỉ nhìn không thấy tu vi của Tần Tiểu Thiên, Vi Nhan cũng xem không hiểu Thu Bảo Linh Chú vừa rồi. Mình vẫn xem như là người có kiến thức rộng rãi, nhưng với trạng huống như vậy, vẫn là lần đầu nhìn thấy.

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Sư tôn của ta là Xích Minh, lão nhân gia ông ta dạy ta hơn mười ngày thì bỏ chạy mất. A a, nhưng thật ra ta cũng không biết mình là môn phái nào."

Vi Nhan mở to miệng nói không ra lời.

Danh hào của Xích Minh ở tu chân giới không có bao nhiêu người biết, nhưng lời của Tần Tiểu Thiên cũng hù dọa hắn hoảng sợ.

Nói đùa gì chứ? Chỉ dạy hơn mười ngày đã lợi hại như thế, đó là người gì đây?

Trong lòng Vi Nhan biết sư tôn của Tần Tiểu Thiên nhất định là cao nhân, cũng không biết Xích Minh căn bản không thể tính là người của tu chân giới, hắn là tu thần siêu cấp cao thủ. Sư tôn của Xích Minh, cũng chính là sư tổ của Tần Tiểu Thiên, chính là Thanh Đế đứng đầu tiên giới.

Bất quá, sư tổ là Thanh Đế, ngay cả Tần Tiểu Thiên cũng không biết.

Vi Nhan cuống quýt lắc đầu. Hắn có chút không tin, nhưng từ trong ngữ khí của Tần Tiểu Thiên cũng không nghe ra sự giả dối, hơn nữa người tu chân cũng không cần vì chuyện nhỏ này mà nói dối.

Trong lòng hắn ngầm cảm thán, người cùng người thật là có số mệnh khác nhau.

Đột nhiên, một đạo thanh mang phá nước mà đến, rơi vào trong tay Vi Nhan.

Tần Tiểu Thiên mới biết, đó là một loại phương thức truyền tin của tu chân giới. Cũng quả nhiên, Vi Nhan nhíu mày, nói: " Kỳ quái, là chuyện gì? Cần phải phát tín hiệu cứu cấp của môn phái?"

15. Q.2 - Chương 5: Đoạt Một Phần

Vi Nhan dẫn Tần Tiểu Thiên trồi lên mặt nước, hắn đánh ra một đạo linh quyết, trong tay lập tức bay ra một đạo thanh mang, quát: " Đi theo ta!" Rồi tung người đi theo thanh mang bay đi.

Bản thân Tần Tiểu Thiên có khổ không nói nên lời, hắn vừa mới học xong phi hành, muốn đuổi kịp Vi Nhan khó khăn rất lớn.

Hắn hét lớn: " Chờ một chút, ta…" Hắn đi theo nhảy lên bầu trời, chỉ hơi thoáng chậm chạp một chút, thân thể liền như hỏa tiễn bắn ra ngoài.

Tu vi của hắn cũng đủ phi hành, chẳng qua là kỹ xảo không thông, nhưng nếu chạy đi đường thẳng thì không thành vấn đề. Dựa vào tu vi thâm hậu, rất nhanh đã vượt qua Vi Nhan.

Vi Nhan cố tình thử xem, hắn phun ra phi kiếm, tốc độ bỗng nhanh hơn, đột nhiên một chút đã thoát ra rất xa.

Bản thân Tần Tiểu Thiên thật vất vả mới vượt qua được, mắt thấy trước người xuất hiện một mạt bạch quang, trong chớp mắt đã bay lên phía trước, tiếng gió bám theo rít lên như tiếng sấm…

Kiếm độn! Hắn nhất thời hiểu rõ ràng, Vi Nhan sử dụng kiếm độn! Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể liều mạng thúc giục tiên linh khí, hy vọng có thể đuổi kịp tên kia.

Vi Nhan giật mình phát hiện, cho dù là mình sử dụng kiếm độn, Tần Tiểu Thiên vẫn như cũ không nhanh không chậm đi theo phía sau, tốc độ mặc dù không mau lẹ như kiếm độn, nhưng vẫn bám theo được, cũng là một chuyện rất khó khăn. Hơn nữa kinh người chính là Tần Tiểu Thiên không ngờ không sử dụng phi kiếm. Trong lòng hắn không khỏi đánh giá Tần Tiểu Thiên, không nhịn được lại tăng thêm một tầng.

Một đoạn đường phi hành, cũng không biết đã bao xa.

Trong lòng Tần Tiểu Thiên càng ngày càng nghi hoặc, thân ảnh Vi Nhan ở xa xa lúc ẩn lúc hiện, hắn một chút cũng không dám buông lỏng, chỉ có thể liều mạng đuổi theo, căn bản không cách nào nói chuyện với nhau, muốn hỏi tình huống như cũng phải vượt qua mới được.

Hắn cố gắng hồi tưởng những ghi chép trong Cổ ngọc giản, cố gắng tìm ra biện pháp bay nhanh hơn. Bất đắc dĩ mỗi một phương pháp di động cũng phải có pháp bảo phụ trợ, chỉ có số ít là dựa vào linh chú sử dụng, mà trong Cổ ngọc giản Yên Lan Tung cảnh giới bao hàm rất nhiều nội dung, hắn cũng không có thời gian hồi tưởng toàn bộ.

Dần dần, Vi Nhan mất đi tung tích, Tần Tiểu Thiên không thể làm gì khác hơn là dọc theo phương hướng Vi Nhan mất tích mà đuổi theo, trong lòng cảm thấy rất uất ức.

Nếu bản thân mình có một thanh phi kiếm hợp dụng, thì vô luận như thế nào cũng sẽ theo kịp.

Vi Nhan không phải khắc ý muốn bỏ rơi Tần Tiểu Thiên, mà là hắn tiếp nhận được thanh mang cầu cứu, thanh mang nọ chính là San Hô Tông chưởng tông nhân Phong Cao truyền cho hắn.

Nếu không phải tình huống khẩn cấp, chưởng tông nhân tuyệt sẽ không phát ra tín hiệu cầu cứu như vậy!

Trong lúc nhất thời, Vi Nhan cũng không còn kịp thông tri cho Tần Tiểu Thiên, hắn dùng kiếm độn thúc giục đến tốc độ nhanh nhất, Tần Tiểu Thiên cho dù có lợi hại hơn, nhưng không có phi kiếm trợ giúp, cũng không thể đuổi kịp.

Theo phương hướng Vi Nhan biến mất tiếp tục phi hành, chỉ chốc lát sau, từ xa xa mơ hồ xuất hiện một luồng hắc tuyến, Tần Tiểu Thiên vui mừng, biết đó là ranh giới bờ biển. Hắn cũng không hi vọng xa vời tìm được Vi Nhan, chỉ cần có thể lên bờ là được.

Phi hành thời gian dài, làm cho hắn cảm thấy thật cố hết sức. Dù sao là vừa mới học xong phi hành, hắn phải cần thời gian điều chỉnh tiên linh khí rối loạn trong cơ thể, còn phải suy nghĩ thể ngộ chuyện phi hành.

Phía dưới là vô số đá ngầm đen như mực, sóng biển nhào vào trên đá ngầm, sủi bọt lên, phía sau đá ngầm là bờ cát, cách đó không xa là khu rừng rậm rạp. Tần Tiểu Thiên quét mắt vài lần, rơi vào trong rừng rậm, tiện tay bày ra một tiểu hình phòng ngự trận, lập tức bắt đầu tu hành.

Hắn đầu tiên chuyển đổi thần dịch lực thành tiên linh khí, điều chỉnh hơi thở đang loạn bậy vo tròn.

Có thần dịch lực làm hậu thuẫn, Tần Tiểu Thiên phảng phất như đứng trên núi vàng, tùy thời có thể lấy được tài phú, gần mười phút đồng hồ, thân thể đã hoàn toàn khôi phục như cũ.

Chỉ tìm chút thời gian phản tư, cuối cùng hắn đã nắm giữ được kỹ xảo phi hành cơ bản nhất.

Tần Tiểu Thiên lúc này đặc biệt muốn tự mình luyện chế một thanh phi kiếm.

Phương thức luyện kiếm được ghi lại trong Cổ ngọc giản, cùng với phương thức luyện kiếm của tu chân giới có khác nhau rất lớn, chỉ có luyện khí của Trọng Huyền Phái còn có chút cùng loại. Trong Cổ ngọc giản ghi lại phương pháp luyện khí, là phương pháp luyện khí của tiên nhân thường dùng, dùng Vô Diễm Chi Hỏa, cũng chính là tiên linh chi hỏa luyện khí.

Đương nhiên, lúc này hiển nhiên không thích hợp luyện kiếm.

Sau khi thân thể khôi phục như cũ, Tần Tiểu Thiên lại bay lên không trung, hắn phải tìm kiếm Vi Nhan, cho dù tìm không được Vi Nhan, cũng phải tìm được đường trở về.

Nhìn quanh mọi nơi một phen, hắn phát giác mình đã lạc đường. Nơi này không có bản chỉ đường đi, cũng không có bản đồ, nhìn tới lui cũng chỉ là rừng rậm nguyên thủy rậm rạp, sau lưng là biển lớn mênh mông.

Lần này phi hành rất thuận lợi, từ từ phi hành thuần thục làm hắn rất hưng phấn. Phi hành từng là giấc mộng của hắn, lúc trên địa cầu từng tham gia thi làm phi công, bởi vì bị người gây khó khăn nên không thành công, bây giờ không cần dùng phi cơ cũng có thể phi hành, thật sự là làm cho người khác mừng rỡ.

Tần Tiểu Thiên vừa luyện tập phi hành, vừa chạy đi, hướng lên trời cao phi hành, hắn phát hiện vị trí của mình chính là ở trên không một đảo lớn, lần bay trên trời cao, hắn chỉ còn kém một chút đã bay ra khỏi tầng khí quyển.

Hắn ở không trung nhìn thấy trên đảo có một đạo ánh sáng lóe ra, thoáng qua rồi tắt, đó là dấu vết đấu kiếm. Bởi vì kiến thức ít, hắn không thể xác định đó là gì, nhưng ánh sáng kia cũng khiến cho hắn chú ý, lập tức theo phương hướng kia lao xuống.

Tần Tiểu Thiên không vội vã rơi xuống đất, mà là huyền không ở giữa không trung quan sát.

Phía dưới đang có năm người đánh nhau, trong đó hắn chỉ biết mỗi Vi Nhan, còn một người tựa hồ có gặp qua ở San Hô Tông, ngoài ra còn có hai nam một nữ là lần đầu tiên nhìn thấy, Vi Nhan cùng ba người khác tựa hồ quen nhau, bốn người bọn họ đang đánh một người.

Tần Tiểu Thiên kinh ngạc phát hiện, Vi Nhan bốn người không ngờ cũng đánh không lại người tuổi trẻ có điểm gầy ốm kia.

Đây là lần đầu tiên Tần Tiểu Thiên kiến thức người tu chân đang tranh đấu, đó là một loại cảm giác kinh diễm. Cho tới bây giờ hắn không có nghĩ đến, tràng diện người tu chân đánh nhau, không ngờ lại cũng có thể hoa lệ như thế.

Vị thanh niên gầy ốm kia rõ ràng chiếm cứ ưu thế, quanh thân lẩn quẩn những con cá nhỏ màu vàng, lúc nhanh lúc chậm chống đỡ phi kiếm hoặc những vật khác đánh tới.

Hắn thần thái kiêu ngạo cười to nói: " Ha ha, gọi thêm mấy người nữa giúp tay…ai, ta nói…Lão Phong, các ngươi San Hô Tông có đến cả hai trưởng lão, được rồi, ngươi không phải còn một sư đệ, một sư muội…cùng nhau tiến lên đi, ha ha! Bất quá bảo bối này, các ngươi cũng đừng mong nữa! Ha ha!"

Phong Cao lớn tiếng quát: " Lão tài mê! Sài Đạt Tiến! Ngươi đừng mơ tưởng nuốt trọn bảo bối này! Ngươi là tiền bối cao nhân, vậy mà cũng có ý cướp đoạt đồ vật của đồ đệ ta!"

" Lão tài mê? Sài Đạt Tiến?" Tần Tiểu Thiên thiếu chút nữa là bật cười ra tiếng.

Người này thật thú vị, không ngờ lại là lão tài mê? Nghĩ không ra người tu chân mà cũng có người si mê tài bảo, hắn không tự chủ được tới gần vòng chiến.

Năm người đều cũng nhận thấy được Tần Tiểu Thiên tiến đến, nhưng bọn họ cũng không để ý, Vi Nhan cũng không chào hỏi. Bốn người bọn họ bị phi kiếm của lão tài mê bức đến không thở nổi. Thanh phi kiếm này của lão tài mê rất có danh, gọi là Kim Lí Kiếm, thuộc về nhất lưu phi kiếm, uy lực thật không tầm thường.

Sài Đạt Tiến ha ha cười to: " Là tiểu bằng hữu không giải ra trận pháp, như vậy ta mở ra…đồ vật đương nhiên là thuộc về ta! Ha ha!"

Sắc mặt Vi Nhan rất khó coi, quát: " Ngươi là đại cao thủ sắp đạt tới Phân Thần kỳ, không ngờ lại tranh đấu với mấy vãn bối chúng ta? Phong Duyên mới đến Linh Tịch kỳ, ngay cả nguyên anh còn chưa ngưng kết, ngươi đây không phải là khi dễ người hay sao?"

Sài Đạt Tiến thu liễm tươi cười, hừ một tiếng nói: " Nếu không phải ta hạ thủ lưu tình, các ngươi có thể tiếp nhận được tín hiệu cầu cứu? Tiểu tử kia thật sự ngông cuồng, ta thay ngươi giáo dạy một phen! Hừ hừ, các ngươi vừa thấy mặt liền động thủ, nếu ta không có thực lực tự bảo, đã sớm bị các ngươi giết chết rồi. Đến trước mắt mới thôi…ta có cơ hội hoàn thủ mà phải không?"

" Ngươi là tiền bối! Lẽ tất nhiên không thể tranh giành với tiểu bối!" San Hô Tông nữ trưởng lão Trần Viện nhỏ giọng tức giận cãi cọ.

Với ánh mắt nhìn của Tần Tiểu Thiên, Trần Viện là đủ tiêu chuẩn của một đại mỹ nữ, mặc một bộ y phục mà phấn hồng sắc, mái tóc dài buộc bên hông, đeo một đóa ngân hoa, trên gương mặt trắng nõn phiếm xuất ra vẻ đỏ ửng, lộ ra vẻ xinh đẹp dị thường.

Bất đắc dĩ Sài Đạt Tiến căn bản là không thưởng thức, hắn mặc kệ Trần Viện là nam hay nữ, nói: " Cái gì? Tiền bối cao nhân nên phải chịu thiệt thòi? Ta còn là lần đầu tiên nghe được lý do như vậy...chọc giận ta...hừ, đừng trách ta không khách khí!"

Kim Lí Kiếm vờn quanh phòng ngự đột nhiên trướng lớn, đẩy bốn người ra xa.

Hắn ngẩng đầu nói: " Ngươi cũng thuộc bọn họ?"

Tần Tiểu Thiên không nghĩ Sài Đạt Tiến sẽ hỏi mình, vô thức đáp: " Đúng vậy, thế nào?"

Ánh mắt Sài Đạt Tiên không tầm thường, hắn sớm đã nhận ra được Tần Tiểu Thiên và người tu chân bình thường có khác biệt, nhưng chẳng qua không rõ ràng là gì, cảm giác rất kỳ lạ.

Hắn nói: " Ngươi cũng đến đoạt bảo bối?"

" Bảo bối gì? Nếu như đáng giá...tính ta một phần!"

Tất cả mọi người ngây ra, lời này làm cho người ta cảm giác rất ngoài ý muốn.

Sài Đạt Tiến trong mắt hiện lên một tia lệ mang, ha ha cười to nói: " Nga...ha ha! Có ý tứ, ha ha...Ngươi! Dựa vào cái gì?"

Sắc mặt hắn đột nhiên biến đổi, kiếm quyển của Kim Lí Kiếm mãnh liệt tuôn ra một luồng kim quang, quát to: " Các ngươi cùng tiến lên!" Một cỗ hào khí phóng lên cao.

Ngoại trừ Tần Tiểu Thiên, người ở đây đều biết, dựa vào tu vi Xuất Khiếu hậu kỳ của Sài Đạt Tiến, bọn họ cho dù cùng tiến lên cũng không hề nắm chắc thắng lợi. Người tu chân Nguyên Anh kỳ và người tu chân Xuất Khiếu kỳ tranh đấu, cơ hồ là thắng chắc, dù cho cả bốn người đều là Nguyên Anh kỳ cũng không được, trừ phi là mười hay tám người tu chân Nguyên Anh kỳ, mới có thể chiến thắng được hắn.

Kém một tu vi cảnh giới, cơ hồ là vô cùng xui xẻo.

Phong Cao lôi kéo Phong Duyên lui về phía sau, nói: " Vi đại ca, Viện muội, chúng ta đừng đánh, đánh cũng không đánh lại hắn."

Hắn thu hồi phi kiếm, lại nói: " Hừ, tu vi ngươi cao lắm sao? Nhiều người còn cao hơn ngươi nhiều, ta sẽ tìm người lý luận với ngươi, chúng ta đi!"

Phong Duyên nhỏ giọng nói: " Sư tôn, chúng ta không thể đi."

Phong Cao nghiêm mặt nói: " Còn ở lại chỗ này làm gì? Mất mặt xấu hổ còn chưa đủ hay sao?"

Phong Duyên vẻ mặt đỏ bừng nói: " Sư tôn, bên dưới là một chỗ...động phủ của tu chân cao thủ. Trừ thiết kiếm ra, còn có những đồ vật khác."

Vi Nhan kinh ngạc nói: " Nga, là động phủ vô chủ sao?"

Phong Duyên gật đầu: " Hẳn là lẽ tất nhiên....không biết là động phủ do vị tiền bối cao nhân nào lưu lại."

Vấn đề này coi như nghiêm trọng.

Ở tu chân giới, phàm là động phủ di lưu lại mà không có chủ, đều ẩn chứa đại lượng bảo tàng. Chủ nhân động phủ giống như là tiền bối cao nhân, có thể độ kiếp thất bại, hoặc là phi thăng thành tiên, hoặc là do phát sinh chuyện ngoài ý muốn mà mất mạng.

Vô luận là tình huống nào, động phủ tổng hội di lưu lại một ít vật phẩm, có thể là linh đan và pháp bảo, cũng có thể là ngọc đồng giản và các loại thiên tài địa bảo, chỉ cần có người tu chân phát hiện, cũng không buông thả động phủ như vậy.

Phong Cao lộ ra ánh mắt khiếp sợ, hỏi: " Duyên nhi, là ngươi phát hiện trước…hay là hắn?"

Sài Đạt Tiến cười lạnh một tiếng: " Đừng hỏi nữa, là tiểu tử này phát hiện trước. Nhưng…là ta cứu hắn đi ra. Hừ, nếu không có ta, hắn đã sớm chết bên trong trận pháp rồi…Lão Phong, ngươi trở về phải giáo dạy đồ đệ của mình một chút, thứ không biết cảm ân! Cứu hắn đi ra rồi hắn cũng dám công kích ta…hừ, nếu không phải ta hạ thủ lưu tình, đã sớm chết qua mười tám lần rồi!"

Phong Duyên xấu hổ cực kỳ, lớn tiếng nói: " Động phủ này là ta phát hiện….đồ vật bên trong là của ta…ngươi lại muốn giành…cho dù ngươi không cứu, sư tôn ta cũng lại đây cứu ta! Ngươi dựa vào cái tì đòi cướp đi Thiết Kiếm Thảo!"

Sài Đạt Tiến cười lạnh nói: " Tiểu tử thúi, động phủ là vật vô chủ, nói là của ngươi…tất cả là của ngươi hay sao? Chỉ cần trận pháp trong động phủ không được phá giải, người nào nhìn thấy cũng đều có phần!" Hắn nói không sai, dưới tình huống thực lực ngang hàng, người tu chân bình thường là sẽ phân phối như thế.

Một câu nói này làm cho đám người Phong Cao liền tan nhanh địch ý. Dựa vào tu vi của Sài Đạt Tiến, hoàn toàn có thể đuổi đi bọn họ, độc chiếm động phủ, nhưng hắn cũng không có làm như vậy, hơn nữa từ đầu tới đuôi cũng rất ít hoàn thủ, chẳng qua là dùng phi kiếm ngăn cản bọn họ tiến công.

Phong Duyên đỏ mặt, còn muốn nói gì, đã bị Phong Cao quát bảo ngưng lại. Trong lòng tất cả mọi người cũng đều hiểu rõ ràng, chuyện này Sài Đạt Tiến không có làm sai, mà là do Phong Duyên quá đáng.

Tần Tiểu Thiên ở một bên yên lặng quan sát.

Hắn kiến thức tuy ít, nhưng người cũng không ngốc, thông qua việc bọn họ nói chuyện với nhau, đại khái nghe hiểu được sự tình trải qua. Duy nhất không rõ là cách làm của Sài Đạt Tiến, bởi vì bằng thực lực của hắn, căn bản không cần cùng người của San Hô Tông nói lý, đuổi đi mấy người Phong Cao cũng không phải là một chuyện khó.

Nhưng thật ra Phong Cao và Sài Đạt Tiến đã sớm quen biết, chẳng qua là không có giao tình gì, hơn nữa ngay từ đầu nghe tin đệ tử tố khổ, còn chưa nói được một câu đã liền tranh đấu ngay lập tức.

Phong Cao bây giờ biết là do mình lỗ mãng, nói: " Sài tiền bối, là do bọn vãn bối vô lễ rồi, ngươi nói nên làm gì bây giờ?"

" Gặp mặt phân một phần….ách, không đúng, ta và San Hô Tông các ngươi mỗi bên một nửa!" Sài Đạt Tiến không hổ là tài mê, con ngươi vừa chuyển, đã nói ra phương thức phân phối có lợi ình.

Tần Tiểu Thiên nhàn nhạt nói: " Ta không phải người của San Hô Tông."

Nói về phân đồ vật, tâm tư của hắn xoay chuyển cũng không chậm.

Nếu người một phần, người của San Hô Tông và tự mình có thể lấy đi bốn trong năm, nếu gặp mặt phân một nửa, bốn người bọn họ chỉ có thể lấy đi một trong hai, còn tự mình độc lập, như vậy trong ba phần còn có thể quy ình một phần, vậy bút trướng rất dễ dàng tính ra.

Phong Cao cũng không ngốc, vội vàng nói: " Một người một phần, tiền bối, ngươi nói như vậy cũng không thể…"

Sài Đạt Tiến mỉm cười, nói: " Phía dưới có trận pháp liên tiếp như chuỗi xuyến, ai có thể đi vào trước…thì có quyền lấy trước, nhìn xem cơ duyên của mọi người. Chúng ta ở chỗ này tranh chấp đại đấu, nếu như dẫn phát thêm người tu chân lợi hại hơn, có thể ngay cả điểm quyền lợi ấy cũng không có nữa, không phải người tu chân nào cũng dễ nói chuyện giống như ta đâu."

Phong Cao bất đắc dĩ, nói: " Làm theo lời tiền bối nói."

Tần Tiểu Thiên cũng không có dị nghị, Sài Đạt Tiến quay đầu xuống dưới bay đi, mọi người theo sát ở phía sau.

Phía dưới khe đảo là một đường nước không lớn, mấy khe nước đều hội tụ vào trong đường nước này, kỳ lạ chính là mặt nước của đường nước lại không bị dâng lên cao. Chung quanh là một mảnh rừng cây thấp, cảnh sắc nhìn không ra có điểm gì đặc biệt.

Phong Duyên vội la lên: " Bên dưới đường nước là một ảo trận!"

Tần Tiểu Thiên than thở không thôi, hắn không nhìn ra một chút khác thường nào, nếu không phải có người chỉ điểm, thì mình khẳng định sẽ bỏ qua.

Sài Đạt Tiến cười hì hì nói: " Được! Chúng ta đi vào bằng bản lãnh, người nào tới trước...vậy đừng khách khí, có bản lãnh hay thu lấy...không có bản lãnh thì ráng chịu, ha ha!" Vừa nói vừa chui thẳng xuống đường nước, dĩ nhiên dù là một chút bọt nước cũng không bị văng lên, liền biến mất không thấy.

Phong Cao, Trần Viện, Vi Nhan và Phong Duyên đứng chung một chỗ, bốn người cũng theo vào rất nhanh.

Trong lòng Tần Tiểu Thiên cười khổ, tự mình đối với trận pháp một chút cũng không quen thuộc, nhưng cũng không cam lòng ở bên ngoài chờ, hắn cắn răng, liền đi luôn vào.

Tựa như tiến vào trong thứ gì trống rỗng, Tần Tiểu Thiên lăng không quay cuồng rơi trên mặt đất, nào có một chút dấu vết gì của nước?

Hắn không dám có một cử động nào, chậm rãi ngồi dưới đất, bắt đầu lật ngọc đồng giản xem những trận pháp có liên quan, trong lòng vẫn còn tự giễu: " Tạm thời ôm chân phật...lần này cần phải vừa học vừa làm rồi!"

Về trận pháp hắn cũng ghi nhớ vô số, đều là các loại trận pháp tồn trữ trong Cổ ngọc giản, ảo trận cũng có rất nhiều, bắt đắc dĩ trong thực tế thật sự cũng rất ít tiếp xúc, không biết làm sao phá giải, cho nên hắn đang tra xét phương pháp phá trận. Đầu tiên phải biện minh là trận pháp gì, đây cũng có vài loại thủ pháp, một là mạnh mẽ công kích, thông qua trận pháp phản kích sẽ giải trận, hai là dùng thần thức tìm kiếm, cần phải có tu vi ngoài Nguyên Anh kỳ, còn có thông qua thủ pháp đặc thù, tỷ như thức trận linh quyết ghi lại trong Cổ ngọc giản.

Tần Tiểu Thiên dùng chính là thức trận linh quyết, phối hợp thần thức, có thể hiểu rõ và phá trừ đại bộ phận trận pháp.

Thức Trận Linh Quyết còn được xưng là Biện Chân Quyết, có thể vận dụng rất nhiều phương diện, đây là Cổ tiên nhân đặc hữu một loại thủ pháp, tu chân giới cũng có cùng loại linh quyết, nhưng so với linh quyết trong Cổ ngọc giản thì kém hơn rất nhiều.

Tần Tiểu Thiên nhắm hai mắt lại, đánh ra Biện Chân Quyết, trong phút chốc, hết thảy chung quanh tựa hồ đều được khắc trong lòng của hắn.

Hắn nhìn thấy một đống tảng đá, hơn mười thân cây khô vàng, bốn ngọc bàn, bên trong có một tầng nước nhợt nhạt, đang đặt bên đống đá, cắm hai thanh tiểu đao ngân bạch, trên vách động khảm hơn mười khối tinh thạch.

Nơi này là một sơn động không lớn, bên trái có một cửa động, bên phải cũng có một cửa, đám người Sài Đạt Tiến đã sớm xâm nhập đi vào.

Tần Tiểu Thiên không vội vã tiến vào.

Hắn rất thích trận pháp này, mặc dù không biết tên, nhưng biết đây là một trận pháp Huyễn Sát. Hắn đứng dậy, cẩn cẩn thận thận rút ra Viêm Khấp cự kiếm.

Vừa mở mắt, hắn nhịn không được ngầm than thở.

Chung quanh núi đá lân tuân, rừng cây tươi tốt, phía trước cách đó không xa có một đường nước, cũng không lớn, gió nhẹ thổi phất, khiến kẻ khác thần thanh khí sảng.

Huyễn Sát trận không giống là ảo trận, nếu bị ảo trận vây khốn, tạm thời không nguy hiểm tính mạng, mà một khi bị Huyễn Sát trận vây khốn, thì sát trận trong đó sẽ tùy lúc mà đến.

Một bước.

Tần Tiểu Thiên vừa đi một bước, tảng đá bên trái đột nhiên tạc vỡ, hòn đá thật lớn từ trên trời giáng xuống.

Hắn vũ động Viêm Khấp cự kiếm ngăn cản, hòn đá nện xuống cảm giác thật sự không có gì khác biệt, chỉ nghe tiếng binh binh ba ba vỡ vụn. Ngay sau đó, từng gốc cây to liền bị thiêu đốt, cây cối cũng đi theo bay múa.

Tần Tiểu Thiên cảm giác không hay, Huyễn Sát trận một khi khởi động, không biết mình có ngăn cản được hay không.

May mắn vừa rồi tìm ra trận nhãn, hắn lập tức nhắm hai mắt lại, toàn là nhờ vào thần thức tìm kiếm, đột nhiên hét lớn một tiếng, đem Viêm Khấp cự kiếm chém ra ngoài. Khách sát một tiếng vang, Viêm Khấp cự kiếm tạp bể tinh thạch của trận nhãn, trong tiếng ầm ầm, Huyễn Sát trận giải thể, lộ ra diện mục vốn có của sơn động.

Tần Tiểu Thiên định thần, thầm nói: " Huyễn Sát trận này tương đối đơn sơ, nếu không sẽ không dễ dàng hóa giải như vậy."

Hắn xem đồ vật di lưu lại trên mặt đất. Hòn đá là do tinh thạch đề luyện ra, bất quá lại không đủ nguyên chất, cho nên uy lực có hạn, nhánh cây khô được đề luyện ra thành tinh mộc, cũng không được lắm, nhưng thật ra bốn ngọc bàn kia còn có ý nghĩa, không biết dùng tài liệu gì luyện chế mà thành. Còn về phần hai thanh tiểu đao màu bạc thì cũng rất bình thường, so ra còn kém phi kiếm bình thường.

Tần Tiểu Thiên đem đồ vật trên mặt đất dọn dẹp sạch sẽ, ngay cả tinh thạch trên vách đá cũng được đào móc đi ra.

Bây giờ hắn đã biết tài liệu thật trọng yếu, cho nên không dám lãng phí một chút nào, dù sao có thủ trạc trữ vật, nếu có thể mang đi thì tuyệt đối không lưu lại. Nhìn bốn phía không còn gì đáng giá, Tần Tiểu Thiên mới đi vào cửa.

Đứng ở lối vào, Tần Tiểu Thiên bị dọa cho hoảng sợ.

Ngoài động không ngờ là thái không, chỉ thấy vô số vẫn thạch bay múa, hắn cũng không dám tùy tiện bước vào, vội vàng tựa trên vách động, nhắm lại hai mắt, nhanh chóng đánh ra Biện Chân Quyết, thần thức liền phát triển ra.

Đây là Phù Thạch trận, hơn nữa cũng là một ảo trận và một sát trận, thủ pháp bày trận rất đơn giản cùng với trận pháp vừa phá liên quan cùng một chỗ, cũng tinh diệu tuyệt luân, thật là thần kỳ. Người xông vào chỉ cần hướng lên trên phi hành sẽ hiểm nhập vào trong Huyễn Sát trận.

Sài Đạt Tiến mấy người cũng bị vây trong đó, bọn họ toàn bộ đều bị phân tán ra, hơn nữa một khi xuất thủ công kích, thì lực lượng công kích sẽ lập tức biến chuyển, biến thành lực lượng công kích của người khác.

Trận pháp này không dễ phá, bởi vì đã bị năm người tiến vào trước làm cho rối loạn.

Tần Tiểu Thiên định thần, chậm rãi suy nghĩ, rất nhanh nghĩ ra một biện pháp, đó chính là dựa vào Biện Chân Quyết và thần thức, chậm rãi đi thông qua trận pháp. Chỉ cần không phát ra công kích, thì trận pháp đối với hắn không còn lực uy hiếp.

Nếu như không dùng Biện Chân Quyết, Tần Tiểu Thiên không có khả năng tìm được con đường chính xác để thông qua, hắn cũng không cách cứu được những người khác. Ở trong trận pháp trừ phi năng lực cực cao, hoặc là tinh thông trận pháp, mới có thể dẫn người đi ra. Tần Tiểu Thiên chẳng qua chỉ dựa vào một Biện Chân Quyết, mới có thể miễn cưỡng thông qua.

Rốt cuộc cũng bước lên cửa động đối diện, trong lòng Tần Tiểu Thiên thầm nghĩ may mắn.

Hắn đi theo một thông đạo không dài lắm, đi tới một động đá.

Tần Tiểu Thiên ngây người một chút, động đá trống rỗng không có gì. Trong chốc lát hắn đã tỉnh ngộ lại, đánh ra Biện Chân Quyết, thần thức nhanh chóng khuếch tán ra, hết thảy chung quanh ấn nhập vào trong lòng.

Hắn nhịn không được than thở nói: " Chủ nhân thật biết tàng đồ vật…không ngờ cũng còn là một ảo trận, bất quá cũng giống như là một hư tượng mà thôi. Gian phòng chân chính đang ở trong một động khẩu nhỏ, ảo trận này rất chân thật, nó là muốn che giấu động khẩu kia."

Dựa vào Biện Chân Quyết, Tần Tiểu Thiên nhanh chóng tiến vào động khẩu. Lúc này Sài Đạt Tiến cũng đã thoát khỏi Huyễn Sát trận đi tới gian phòng, trong lúc nhất thời hắn cũng bị hiện tượng mặt ngoài mê hoặc.

Tần Tiểu Thiên vừa đi vào thì cũng đã biết đúng đường. Đây là một gian phòng dùng pháp thuật chế tạo đi ra, ngọc chất màu nhũ trắng cùng vách tường giống nhau, ở giữa có một lò luyện đan, trên mặt đất còn có một bồ đoàn, có một trường án bằng ngọc dựa vào tường, bên trên đặt vài món đồ vật, còn có một túi trữ vật.

Tần Tiểu Thiên không chút khách khí, đi tới thu lò luyện đan, tiếp theo thu lấy túi trữ vật.

Lúc này Sài Đạt Tiến đi đến, hắn hú lên quái dị: " Ngươi thật nhanh!"

Tần Tiểu Thiên càng bước nhanh hơn, bàn tay đảo qua trên trường án, đồ vật toàn bộ rơi vào trong thủ trạc, nhàn nhạt nói: " Ngươi đã đến chậm."

Sài Đạt Tiến đi vào nhìn quanh mọi nơi, một tay tiếp một tay phát ra linh quyết, một thanh âm " xích" vang lên, trên vách tường bằng ngọc lộ ra mấy hộc đá, bên trong tồn phóng không ít tinh thạch.

Hắn tung người nhảy lên bên vách tường, đưa tay thu hết tinh thạch, có chút tức giận nói: " Không biết là trú địa tạm thời của ai, trận pháp bố trí biến thái như thế, nhưng lại chẳng có vật gì..."

Tần Tiểu Thiên ngầm hối hận, tự mình không đánh xuất Biện Chân Quyết, hắn vội vàng đánh ra Biện Chân Quyết, thần thức phát triển, lập tức phát hiện một động khẩu. Hắn cũng không nói gì với Sài Đạt Tiến, tung người chui vào động khẩu.

Sài Đạt Tiến đi vào nhất thời không bắt bẻ, vừa quay đầu lại phát hiện Tần Tiểu Thiên lặng yên mất tích, biết nơi này còn có đường đi, lập tức bắt đầu lục soát, nhưng vẫn còn chậm một bước.

Tần Tiểu Thiên một đầu chui vào, nhất thời mừng rỡ.

Đây là một không gian rất nhỏ, bên trong linh khí nồng nặc, một cây thạch duẩn màu tím xanh đang phiêu phù, bên dưới thạch duẩn là một bình ngọc, bên cạnh còn có hai bình ngọc nhỏ, Tần Tiểu Thiên trước tiên thu hai bình ngọc nhỏ.

Sài Đạt Tiến cũng tìm được động khẩu liền bay vọt vào, Tần Tiểu Thiên chụp lấy bình ngọc dưới thạch duẩn, giơ lên trước mắt quan sát.

Sài Đạt Tiến đi vào ảo não kêu to: " Thạch Tủy Tinh...mẹ kiếp, ta chậm một bước!"

16. Q.2 - Chương 6: Tiểu Lang Sơn

" Thạch Tủy Tinh!" Tần Tiểu Thiên vô cùng vui mừng.

Bây giờ hắn dường như chú ý các loại độn pháp, tài liệu phụ trợ tu luyện thạch độn chính là Thạch Tủy Tinh, đương nhiên, Thạch Tủy Tinh cũng có thể dùng để luyện khí.

Một chai Thạch Tủy Tinh cơ hồ đựng đầy tới miệng bình, bình ngọc không lớn lắm, nhưng cũng nặng hơn ba mươi cân.

Sài Đạt Tiến mặc dù biết bình Thạch Tủy Tinh kia, nhưng cũng còn xem trúng cây Thạch Duẩn kia.

Đó là Tử Ngọc Duẩn sinh ra Thạch Tủy Tinh, chỉ cần để vào một cái bình ngọc, trăm năm thời gian là có thể đựng đầy một chai Thạch Tủy Tinh, hơn nữa chỗ này linh khí nồng nặc, là một nơi tiềm tu không tệ.

Sài Đạt Tiến nhìn không thấu tu vi của Tần Tiểu Thiên, chỉ bằng mỗi lần hắn đều nhanh hơn mình nhận thức, người này tuyệt đối bất bình thường.

Hắn nào biết đâu rằng Tần Tiểu Thiên rất nhiều việc làm đều là vừa học vừa thực hành, hắn nói: " Ta phỏng đoán…đây mới là địa phương nguyên lai bí ẩn nhất, ngoài ra đều để che mắt người thôi."

Tần Tiểu Thiên gật đầu, cảm thấy rất có lý. Bên ngoài đích xác rất bình thường, tựa hồ là vì muốn dời đi tầm mắt. Hắn nói: " Sài tiền bối, bọn họ hẳn là đã tới rồi phải không? Chúng ta sẽ cùng thương lượng xem động phủ này thuộc về ai."

Sài Đạt Tiến nói: " Đừng! Ngươi so với ta còn mạnh hơn…ta gọi ngươi là tiền bối…"

Tần Tiểu Thiên cũng không chối từ, nói: " Được, ta gọi ngươi là tài mê, ngươi gọi ta là Tiểu Thiên là được."

Sài Đạt Tiến không thèm để ý chút nào, nói: " Được, chúng ta đi ra ngoài thôi!"

Phong Cao mấy người còn vây trong Huyễn Sát trận, bốn người đều rất chật vật.

Nhưng thật ra Phong Cao, Trần Viện và Vi Nhan đều cũng có cơ hội đi ra ngoài, nhưng là bởi vì Phong Duyên, ba người vẫn kẹt ở bên trong, không cách nào thoát khỏi. Thực lực của Phong Duyên quá kém, làm phiền hà những người khác.

Sài Đạt Tiến nói: " Chỉ có phá đi sát trận này, mới có thể cứu ra bọn họ. Tiểu Thiên, ngươi biết trận nhãn ở nơi nào không?"

Tần Tiểu Thiên tính toán một chút, nói: " Phải có người thông tri cho họ, dừng động thủ, nếu không…một khi trận pháp vận chuyển, bọn họ phát ra công kích có uy lực thật lớn, vậy thì không chịu nổi."

Sài Đạt Tiến hốt nhiên kinh ngạc nói: " Di, trận pháp tựa hồ yếu hơn rất nhiều…"

Hắn còn không biết Tần Tiểu Thiên đã phá vỡ một Huyễn Sát trận, hơn nữa cũng là trụ cột của Huyễn Sát trận này, cho nên uy lực yếu bớt rất nhiều, bốn người mới có thể chống đỡ đến bây giờ.

Bất quá bọn họ cũng đều mệt mỏi không chịu nổi, những pháp bảo đều vờn quanh thân, bốn người hội hợp một chỗ, cạn kiệt đem hết quyền lợi chống đỡ lực đánh sâu của Huyễn Sát trận.

Tần Tiểu Thiên nói: " Ngươi đi ngăn cản bọn họ, ta đi phá vỡ trận nhãn."

Sài Đạt Tiến nhảy thân bay vào, hắn tựa hồ hiểu được trận pháp này.

Tần Tiểu Thiên như trước đánh ra Biện Chân Quyết, dựa vào sự phát triển của thần thức, từng chút hướng tới gần trận nhãn.

Trong huyễn minh huyễn diệt, Huyễn Sát trận liền bị phá hư hoàn toàn.

Bốn người Phong Cao đặt mông ngồi dưới đất, mỗi người tay cầm tinh thạch bắt đầu khôi phục. Trên mặt đất có mấy trăm khối tinh thạch đã được luyện chế qua, dựa vào những tinh thạch này, mới huyễn hóa ra vô số vẫn thạch.

Tần Tiểu Thiên không nói một lời, thu tập hết tinh thạch khắp mặt đất. Hắn mặc dù có rất nhiều đồ vật cao cấp, nhưng có thể sử dụng cũng không nhiều, bất luận là pháp bảo hay là tài liệu luyện khí, cũng đều đang thiếu hụt, cho nên hắn nhìn thấy vật gì đều cũng muốn.

Chỉ chốc lát sau, Phong Cao đứng dậy, cúi người hành lễ, nói: " Cảm ơn tiền bối viện thủ." Hắn thở dài nói: " Những thứ kia chúng ta cũng không dám giành nữa, cáo từ."

Sài Đạt Tiến nhàn nhạt nói: " Trận này không phải ta phá…là hắn, đừng cảm ơn ta."

Phong Cao vừa muốn xoay người hành lễ, Tần Tiểu Thiên ngăn cản, cười nói: " Đừng, nhưng thật ra bên trong cũng không có bao nhiêu đồ vật, nhưng thật ra có chút Thạch Tủy Tinh, ân, còn có một con Tử Ngọc Duẩn…Ta cần Thạch Tủy Tinh, Tử Ngọc Duẩn….hai bên cách ngươi phân ra đi."

Sài Đạt Tiến cười nói: " Ngươi nguyện ý nhường…cũng được, Phong Cao, coi như ngươi có vận khí tốt, con thiên nhiên Tử Ngọc Duẩn kia, ta phỏng đoán một năm có thể sinh sản một giọt Thạch Tủy Tinh, trăm năm sẽ có được một chai. Hơn nữa ở nơi đặt Tử Ngọc Duẩn tu luyện, có thể bớt được phân nửa công sức."

Phong Cao thật vui mừng. Thạch Tủy Tinh tương đối hiếm thấy, lại là tài liệu luyện khí, tài liệu luyện đan rất tốt, bình thường rất khó tìm được.

Hắn phản ứng rất nhanh, lập tức thành khẩn nói: " Cảm ơn hai vị tiền bối." Chỉ một chút đã bay lên thành tiền bối.

Tần Tiểu Thiên nói: " Ta bây giờ ở tại quý phái, cứ gọi ta là Tiểu Thiên là được rồi."

Vi Nhan cười nói: " Chỗ này không tệ, có thể phái mấy đệ tử ở lại chỗ này tiềm tu."

Mọi người một lần nữa trở lại thạch động đặt Tử Ngọc Duẩn, than thở không thôi.

Sài Đạt Tiến nói: " Sau này các ngươi phụ trách thu lấy Thạch Tủy Tinh, một khi ta cần, sẽ đến lấy một phần."

Phong Cao vẻ mặt tươi cười. Địa phương có linh khí sung túc rất ít, linh khí chung quanh Tử Ngọc Duẩn so với San Hô Tông còn nồng nặc hơn nhiều, đúng là địa phương tu hành rất tốt.

Sài Đạt Tiến nói: " Ta vốn muốn đi Tiểu Lang Sơn, lần này chậm trễ rồi."

Tần Tiểu Thiên hỏi: " Tiểu Lang Sơn?"

Vi Nhan giải thích: " Là chợ giao dịch tại Tiểu Lang Sơn. Sài tiền bối, Tiểu Lang Sơn tập thị còn chưa tan, sao lại trì hoãn?"

Sài Đạt Tiến chạy thành vòng tròn, nói: " Ước hẹn đã trễ hai ngày. Cũng được, đi xem một chút rồi hãy nói."

Tần Tiểu Thiên thật tò mò, hỏi: " Là nơi giao dịch của người tu chân phải không?"

Sài Đạt Tiến gật đầu nói: " Đúng vậy, đến mùa khốc nhiệt sẽ mở ra, thời gian tương đối dài, có thể trao đổi các loại tài liệu luyện khí và pháp bảo."

Hắn có chút nghi hoặc nói: " Chẳng lẽ Tiểu Thiên ngươi không có đi qua Tiểu Lang Sơn?"

Tần Tiểu Thiên lắc đầu nói: " Đương nhiên không có đi qua, ta còn là lần đầu tiên nghe nói về địa danh Tiểu Lang Sơn, ở nơi nào cũng không biết. Nhưng ta cũng muốn đi đổi chút gì đó, ai, cái gì cũng thiếu thốn a!"

Cho đến giờ khắc này, hắn mới hiểu được, tu chân phải có vô số thiên tài địa bảo chống đỡ, không trách được những Tán Tu, Dã Tu cũng đều hy vọng bái nhập vào một môn phái tốt. Chỉ có dựa vào lực lượng của sư môn, mới có thể có được còn nhiều tư nguyên hơn.

Điều này cùng trên địa cầu thì cũng giống nhau, tư nguyên vĩnh viễn đứng ở vị trí thứ nhất, người tu chân cũng như thế. Có tư nguyên và các loại bảo bối, có thể tu hành nhanh hơn, với sự an toàn, rất có bảo đảm.

Sài Đạt Tiến liền mời: " Vậy đi cùng, kiến thức một chút thị trường giao dịch lớn nhất Tiềm Kiệt Tinh."

Tần Tiểu Thiên ngẫm lại cũng đúng, hẳn là đi kiến thức được các loại tài liệu, sau đó mới so sánh với những tài liệu ghi lại trong Cổ ngọc giản, vậy so với việc mình khổ tư càng tốt hơn nhiều, cho nên cười nói: " Vậy làm phiền ngươi rồi."

Hắn hướng Phong Cao, Vi Nhan, Trần Viện từ biệt, đi theo Sài Đạt Tiến bay lên không trung.

Một đường phi hành, Tần Tiểu Thiên cảm giác rất sảng, ở trong không trung bày ra các loại tư thế hoàn toàn không giống nhau.

Sài Đạt Tiến nhìn thấy vậy rất buồn bực.

Ngự kiếm phi hành là một chuyện rất nghiêm túc, từng người tu chân đều đối với việc ngự kiếm phi hành thật cẩn thận, duy nhất Tần Tiểu Thiên này, bay lên quái lạ quái dạng, có đôi khi nhìn thật tuấn tú, có đôi khi lại rất tức cười, lại có lúc phi thăng hay là bay trùng xuống dưới, lại lộ ra vẻ rất tiêu sái.

Phía chân trời thỉnh thoảng xẹt qua vài đạo kiếm quang, Tần Tiểu Thiên rất hưng phấn, nhìn thấy kiếm quang hiện lên, nhịn không được vẫy tay chào. Sài Đạt Tiến vội vàng ngăn cản nói: " Đừng ngoắc bậy! Vạn nhất người khác không biết chạy tới, ngươi lại không có việc gì, cẩn thận coi chừng phải đánh nhau."

Tần Tiểu Thiên rất nghe lời, có kiếm quang hiện lên cũng không chào hỏi nữa, chỉ tự mình chơi đùa bay lượn.

Sau khi quen thuộc cảm giác nhanh như điện chớp, tiên linh khí vận dụng cũng từ từ thành thục, tốc độ phi hành cũng càng lúc càng nhanh.

Sài Đạt Tiến ngay từ đầu cũng không có ngự kiếm phi hành, dần dần, hắn phát hiện tự mình sắp không theo kịp, bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là thả ra Kim Lí Kiếm, một chút liền xông lên phía trước Tần Tiểu Thiên.

Kiếm quang từ từ dày đặc, từng đạo quang hoa hội tụ đến trên một ngọn núi. Tần Tiểu Thiên nhịn không được hỏi: " Đó chính là Tiểu Lang Sơn?"

Sài Đạt Tiến không trả lời, kiếm quang hạ xuống, tựa như một đạo kim hồng, bay hướng ngọn núi. Tần Tiểu Thiên cũng không tức giận, đi theo lao xuống dưới.

Khắp núi đều là người, còn có các loại các dạng bàn kệ, Tần Tiểu Thiên thậm chí còn thấy được những trướng bồng lều bạt do địa cầu sản xuất, có thể là muôn màu muôn vẻ. Trên núi có một ít cây cối cao lớn, nhưng phi thường thưa thớt, chỉ có thể chống đỡ được một ít nắng cháy sáng rỡ.

Nơi này cảm giác không có chút trật tự, có ngươi đem những chiêu bài nhỏ gắn lên ngọn cây, rồi đứng trên ngọn cây chờ đợi, nhìn qua thật là rối loạn, nhưng cũng không ồn ào, chỉ có cúi đầu nói chuyện rì rầm nho nhỏ với nhau.

So sánh với dưới chân núi thì còn tào tạp ồn ào hơn, đó là do người bình thường mua bán các loại trái cây hay thức ăn. Bọn họ không cách nào bay lên Tiểu Lang Sơn, vì muốn lên thì phải bay, bởi vì vách đá thấp nhất cũng phải ngoài trăm thước.

Trên vách đá có rất nhiều thạch động, rất nhiều người tu chân thích ngồi ở bên trong bày hàng, nhưng như vậy cũng hạn chế người tu chân có cấp bậc thấp chạy tới làm phiền. Người tu chân có thể ngồi trên vách đá, bình thường đều có những đồ vật tốt để trao đổi.

Tình huống giống nhau, người tu chân đều phải đợi vật phẩm mình muốn đổi có rồi mới rời đi. Vật trao đổi thật không dễ dàng, cho nên bọn họ thường thường sẽ chờ đợi ở Tiểu Lang Sơn thật lâu.

Cao thủ chân chính hoặc là môn phái đều sẽ chọn lựa một địa phương nhỏ chuyên môn thiết lập một ảo trận, có đệ tử môn nhân đứng đón khách, nếu như cần giao dịch, có thể tiến vào trong ảo trận tiến hành. Ở chỗ này tuyệt đối không thể dùng Huyễn Sát trận, ảo trận cũng chỉ có thể dùng đơn giản nhất, chủ yếu là vì chống đỡ sức nóng mãnh liệt bên ngoài.

Sài Đạt Tiến nói: " Tiểu Thiên, ta đi tìm bằng hữu, ngươi nhìn xem chung quanh một chút. Muốn tìm ta…dùng cái này." Hắn đưa qua một cây châm thật nhỏ, bổ sung: " Muốn tìm ta thì bắn nó ra, ta sẽ biết." Nói xong thân hình nhoáng lên, đảo mắt đã vô ảnh vô tung.

Người tu chân thiết lập nơi bày vật không ai lớn tiếng kêu, đại bộ phận mọi người đều ngồi xếp bằng trên mặt đất, trước người thả một tấm đá trơn nhẵn, bên trên là một ít tài liệu dạng phẩm. Tần Tiểu Thiên nhìn thấy một người tu chân trước người thì thả một tảng đá, dường như là Ô Kim Thạch hắn từng nhìn thấy tại San Hô Tông.

Hắn tò mò hỏi: " Đây là Ô Kim Thạch?"

Người tu chân kia ngay cả mắt cũng không nháy, nói: " Đổi lại tinh thạch, một khối trung phẩm tinh thạch đổi ba trăm cân Ô Kim Thạch, có bao nhiêu đổi bao nhiêu, ngoài ra không cần đồ vật gì khác."

Tần Tiểu Thiên không nói gì mà chống đỡ, xoay người bỏ đi.

Người tu chân kia hữu khí vô lực nói thầm: " Làm gì đây, không đổi thì hỏi làm gì…"

Liên tục đi mười mấy chỗ, Tần Tiểu Thiên thất vọng phát hiện, không có tài liệu mình cần, nhưng cũng nhận thức được rất nhiều tài liệu cấp thấp.

Diện tích của Tiểu Lang Sơn rất lớn, hình dáng hẹp dài của núi đều được người tu chân bày biện hàng hóa. Tần Tiểu Thiên đi dần tới, tìm kiếm từng chỗ, hắn không tin sẽ tìm không được tài liệu mà mình cần thiết.

Một tiếng quát ở cách đó không xa vang lên: " Ngươi hỗn đản! Vật này ta không cần! Không đổi nữa, đồ vật đâu!" Nhất thời hấp dẫn không ít người tụ tập tới.

Thói quen xem náo nhiệt, cho dù là người tu chân cũng tránh không được. Tần Tiểu Thiên cũng không ngoại lệ, hắn tò mò đến gần quan sát.

Một người tuổi trẻ nhìn qua thật văn tĩnh, nắm chặc một đại hán thô lỗ, ai ngờ, mở miệng mà âm thanh như tiếng sấm vang, còn vị đại hán thô lỗ kia, nói chuyện lại nhỏ giọng lí nhí.

Tần Tiểu Thiên hỏi người bên cạnh: " Bọn họ cãi nhau chuyện gì?"

Bên cạnh là một trung niên nhân, thần thái nhàn nhã nói: " Dường như là đổi đồ vật, một người muốn đổi, một người không chịu, ước chừng là không đàm phán được điều kiện thì phải? Đây là chuyện thường xuyên xảy ra."

Người tuổi trẻ văn tĩnh kia quát: " Tất cả mọi người nói lời công bằng đi, ta muốn đổi Nguyên Dương Đan, hắn không có…cũng không chịu trả Thiên Kim Sa cho ta!"

Đại hán kia cười khổ nói: " Ai, Nguyên Dương Đan…ta…ngươi ráng chờ vài ngày, ta muốn nghĩ biện pháp đổi lấy, ta đúng là thiếu một khối Thiên Kim Sa. Ai, ở chỗ này đợi hơn mười ngày, cũng không gặp được, vị bằng hữu kia, ngươi có thể chờ thêm vài ngày nữa không?"

Người tuổi trẻ tức giận đến nhảy lên: " Vậy ngươi trả Thiên Kim Sa lại cho ta a! Ngươi đi đổi Nguyên Dương Đan, chúng ta sẽ trao đổi không được sao? Nào có ai như ngươi vậy, Thiên Kim Sa không trả cho ta, nhưng lại không có Nguyên Dương Đan, ngươi…ngươi có phải muốn lấy không có phải hay không?"

Tất cả mọi người cũng chỉ trách vị đại hán thô lỗ kia, nói hắn đúng là không có đạo lý.

Đại hán kia vô luận người khác nói như thế nào, cũng không chịu đem Thiên Kim Sa lấy ra, chẳng qua chỉ không ngừng nói: " Đợi thêm vài ngày nữa."

Người tuổi trẻ thật sự khẩn trương, quát: " Ngươi còn không trả…đừng trách ta động thủ!" Hai người bắt đầu lôi kéo, người tu chân vây xem dần dần tán đi.

Tần Tiểu Thiên kéo trung niên nhân bên cạnh, hỏi: " Tại sao không nhìn nữa?"

Người trung niên kia cười nói: " Nhìn cái gì, nhiều nhất chỉ lôi kéo thêm chốc lát, còn có thể làm gì? Ở chỗ này ai dám đánh nhau, sẽ làm ọi người phẫn nộ…ai, chỗ này của ta có không ít tài liệu luyện khí, có muốn nhìn xem một chút hay không? Có lẽ chúng ta có thể có vật gì để trao đổi."

Tần Tiểu Thiên cười cười, cảm thấy cá tính đám người tu chân này cũng rất có ý nghĩa.

Người trung niên kia cũng rất thật tình, chăm chú hỏi: " Ngươi muốn có tài liệu gì?"

Tần Tiểu Thiên nói: " Phi kiếm, ta muốn có một ít tài liệu luyện chế phi kiếm."

Trung niên lộ ra ánh mắt khó hiểu: " Phi kiếm có rất nhiều chủng loại, tài liệu cũng bất đồng, ngươi muốn tài liệu gì?"

Tần Tiểu Thiên nói: " Nga, ta muốn…"

Hắn vừa hồi tưởng vừa nói: " …Ta muốn Thiên Kim Sa, Bích Lung…ước chừng một trăm cân tinh luyện Trần Kim." Có những tài liệu không cần hỏi, tỷ như là Áo Ngọc Sa.

Trung niên nhân mở rộng miệng không khép lại được. Nửa giây sau, mới nói: " Ai, ngươi rất quá đáng, nhưng thứ này đều là bảo vật trân quý, ngươi muốn thì đi lên đỉnh núi, hoặc là lên trên vách đá giao dịch, có thể nơi đó còn có những tài liệu này. Nhưng muốn tìm được vật cũng trân quý như vậy để đổi lại…rất khó a!"

Hai người kia còn đang tranh chấp, chỉ nghe đại hán kia nói: " Ba ngày! Ngươi theo ta ba ngày thời gian, ta nhất định đổi lại Nguyên Dương Đan, ngươi đi theo ta là được rồi."

" Không được, ngươi trả lại cho ta trước! Ta ở cùng ngươi ba ngày!"

Cách đó không xa có một người tu chân quát lên: " Đừng cãi nữa! Muốn cãi thì đi nơi khác đi!" Hai người kia giống như bị cây chùy nặng đánh trúng, thân thể liên tục lay động, sắc mặt trở nên trắng bệch. Nguyên lai đó là âm công, hai người tu chân kia nhất thời ngậm miệng, chẳng qua vẫn lôi kéo không buông. Nơi này đầm rồng hang hổ, cao thủ khắp nơi, ai cũng không dám càn rỡ quá mức.

Thiên Kim Sa có bộ dáng gì Tần Tiểu Thiên không biết, hắn rất muốn nhìn một cái, vì vậy đi tới bên cạnh hai người đang tranh chấp, hành lễ một cái, nói: " Quấy rầy rồi."

Hai người này đều là Dã Tu, đại hán thô lỗ ước chừng đang ở Linh Tịch kỳ, sắp đạt tới cảnh giới ngưng kết nguyên anh, còn người tuổi văn tĩnh kia cũng đã tới Linh Tịch kỳ.

Cả hai người đều cũng muốn Nguyên Dương Đan, một khi nguyên anh sơ kết, có thể dựa vào Nguyên Dương Đan đại phúc độ tăng trưởng chân nguyên, còn có thể tránh được nguy hiểm tẩu hỏa nhập ma, khi tới Nguyên Anh kỳ, hai người đều muốn tự mình luyện chế phi kiếm, còn Thiên Kim Sa đúng là tài liệu tốt luyện chế.

Hai người liếc nhau, đồng thời buông tay, thi lễ nói: " Chào ngươi, ngươi tới xử công bằng đi!"

Tần Tiểu Thiên nhìn hai người đang tranh cãi không ngớt mà dở khóc dở cười, giương tay phao xuất tiên khí Vũ Nạp Hà Bạn do Xích Minh cấp cho, đem hai người nhiếp nhập vào trong đó, nói: " Chờ các ngươi cãi xong....thì trở lại nói chuyện với ta."

Hai người nhất thời mắt choáng váng.

Chung quanh tuyết sơn bao bọc, cỏ xanh cao như người, nước trong chảy xuôi, hai người dùng hết chiêu số cũng không cách thoát khỏi huyễn cảnh, đáng sợ hơn chính là vô luận dùng thủ đoạn gì tìm kiếm, phiến thổ địa đều là chân thật tồn tại, không khác gì thổ địa thật sự bên ngoài, ngay cả cỏ đại tiên hoa trên mặt đất, cũng có thể hái xuống.

Tần Tiểu Thiên đem hai người nhiếp nhập vào Vũ Nạp Hà Bạn xong, theo sườn núi đi xuống phía dưới, đi tới một gốc cây đại thụ, bay lên ngọn cây, lặng lẽ tiến vào Vũ Nạp Hà Bạn.

Ở trong Vũ Nạp Hà Bạn, Tần Tiểu Thiên chính là chúa tể, Vũ Nạp Hà Bạn khác hẳn những huyễn cảnh, bên trong thuần túy là một mảnh thiên địa dùng để nghỉ ngơi, không có xếp đặt bất cứ trận pháp công kích nào, ở trong tu chân giới, cơ hồ không có ai có thể luyện chế được huyễn cảnh hoàn mỹ như thế.

Nhìn thấy Tần Tiểu Thiên đột nhiên toát ra, hai người hoảng sợ, người tuổi trẻ quát: " Ngươi...ngươi...đây là địa phương nào vậy?"

" Đừng khẩn trương, đây chẳng qua chỉ là một địa phương nghỉ ngơi, bên ngoài nhiều người, nơi này lại an tĩnh, các ngươi có thể tiếp tục cãi nhau. A a, nếu như có thể cãi ra kết quả, các ngươi cứ tiếp tục..."

Hai người nhất thời im lặng, Tần Tiểu Thiên cười nói: " Ta họ Tần, Tần Tiểu Thiên."

Đại hán có ngoại hình thô lỗ nói: " Ta họ Trương, Trương Thuần."

Người tuổi trẻ có bề ngoài văn tĩnh nói: " Ta họ Đào, Đào Thường Khí, gọi ta là tiểu Thường Khí là được."

" Phốc xuy" Tần Tiểu Thiên không nhịn được bật cười ra tiếng. Hắn biết như vậy thật không lễ phép, vội vàng nói: " Trương Thuần, tiểu Thường Khí, hân hạnh, hân hạnh!"

Hai người cũng không biết Tần Tiểu Thiên cười cái gì, nhìn thấy hắn khách khí, vội vàng ôm quyền hoàn lễ.

Tần Tiểu Thiên nói: " Có thể cho ta nhìn thử xem Thiên Kim Sa có hình dáng thế nào không? A a, cho tới bây giờ ta chưa từng gặp qua."

Trương Thuần hoảng sợ che đai lưng, nói: " Đây là đồ của tiểu Thường Khí..."

Đào Thường Khí kêu lên: " Của ta? Lấy ra a! Đồ vật của ta...thu trong đai lưng của ngươi sao?"

Tần Tiểu Thiên nói: " Đừng cãi, ngươi cầm trong tay, ta chỉ nhìn một cái."

Trương Thuần chầm chậm móc ra một món kim khí cỡ nắm tay màu ngân bạch, Tần Tiểu Thiên đưa tay chộp tới, Trương Thuần hét lớn: " Ai, đừng cướp đoạt a!"

Hắn không rõ làm thế nào bị Tần Tiểu Thiên đoạt đi, tự mình rõ ràng nắm rất chặt trong tay.

Thiên Kim Sa nắm trong tay, Tần Tiểu Thiên cảm giác rất quen thuộc.

Hắn đột nhiên tỉnh ngộ, trong thủ trạc có cả một núi nhỏ kim khí màu bạc nguyên lai chính là Thiên Kim Sa, tự mình có được rất nhiều tài liệu này, vẫn nằm trong không gian thủ trạc, nguyên tưởng rằng chỉ là món tài liệu phế khí, không ngờ lại là Thiên Kim Sa trân quý.

Vừa nghĩ ra, lại đối với sư tôn bội phục không thôi. Người khác liều mạng tranh đoạt đồ vật, hắn lại tùy tiện đưa ình.

Tần Tiểu Thiên đưa Thiên Kim Sa cho Trương Thuần, Đào Thường Khí hét lớn: " Ai, cho ta a! Đây là của ta!"

Trong chớp mắt, trong tay Tần Tiểu Thiên lại xuất hiện một khối Thiên Kim Sa, phẩm chất vô cùng tốt, so sánh với khối Thiên Kim Sa của Trương Thuần không biết là tốt hơn bao nhiêu lần. Đào Thường Khí và Trương Thuần nhất thời an tĩnh xuống tới, cùng nhau nhìn chằm chằm Tần Tiểu Thiên, không biết hắn xuất ra khối Thiên Kim Sa kia để làm gì.

Tần Tiểu Thiên nói: " Luyện chế phi kiếm...một khối Thiên Kim Sa dĩ nhiên là không đủ, ít nhất cũng phải từ ba mươi khối, hơn nữa khối Thiên Kim Sa trong tay ngươi, đề luyện chẳng ra dạng gì, bên trong hàm chứa quá nhiều tạp chất, phải đề luyện một lần nữa...Trương Thuần, ngươi trả cho hắn."

Trương Thuần không chút do dự đem Thiên Kim Sa cầm trong tay cấp cho Đào Thường Khí, sau đã nhìn chằm chằm Tần Tiểu Thiên.

Tần Tiểu Thiên bàn tay vừa động, đã đem Thiên Kim Sa thu vào trong thủ trạc, cười hì hì nói: " Trương Thuần ngươi đi đổi lại Nguyên Dương Đan, sau đó trở lại đổi Thiên Kim Sa với Đào Thường Khí. Làm người phải cho có hậu, trao đổi vật thì phải có tín dụng.

Nói xong đem hai người ném ra khỏi Vũ Nạp Hà Bạn, còn tự mình lặng yên bay đến mặt sau một nơi bày hàng cách đó không xa.

Trương Thuần cùng Đào Thường Khí nhìn nhau, hai người đứng bên cạnh một gốc cây đại thụ, sửng sốt suốt nửa giây, Đào Thường Khí hỏi: " Ta làm sao đi ra vậy?"

Trương Thuần nói: " Ta cũng không biết. Bỏ đi, đây là một cao nhân tiền bối. Ân, chúng ta đổi chỗ khác tiếp tục...Ai, người tu chân bây giờ, không có một chút đồng tình tâm, đáng tiếc...ta còn cho là hắn sẽ tặng cho ta một khối Thiên Kim Sa. Ai nha, khối Thiên Kim Sa kia dường như là do thiên nhiên sinh thành, đồ vật tốt a!"

Đào Thường Khí hết nhìn đông tới nhìn tây, nói: " Lão đệ, chúng ta cãi suốt bao nhiêu lần, cũng không lừa gạt được vật gì, người tu chân bây giờ so với quỷ còn tinh minh, chúng ta tự mình đi tìm tài liệu đi thôi!"

Trương Thuần tức khí nói: " Tự mình đi tìm? Làm sao tìm được? Những chỗ tốt đều đã bị những đại môn phái chiếm lĩnh, chúng ta còn chưa đi tới gần đã bị người đuổi đi."

Đào Thường Khí nói: " Nhỏ giọng một chút, đừng để cho người khác nghe được."

Những lời này hoàn toàn đều rơi vào trong tai Tần Tiểu Thiên, hắn nhịn không được liên tục lắc đầu.

Hắn vốn cảm thấy không đúng, hai vị này nguyên lai là đang " câu cá", muốn tìm lấy sự đồng tình của những vị tu chân tiền bối, lừa gạt đi một chút tài liệu.

Nếu đã phá đi được mánh khóe của họ, Tần Tiểu Thiên cũng sẽ không quan tâm nữa, xoay người đi lên núi.

Đi chưa được mấy bước, chợt nghe phía sau có người kêu lên: " Tiểu Thiên tiền bối, xin đợi."

Trương Thuần và Đào Thường Khí hai người vội vã đuổi tới, vẻ mặt tươi cười.

Đào Thường Khí nói: " Tiền bối, cảm ơn ngươi giải vây cho ta. Bằng không người này làm sao cũng không chịu trả lại cho ta...A a, Tiểu Thiên tiền bối, Tiểu Lang Sơn ta rất quen thuộc, ta sẽ dẫn đường cho tiền bối."

Trương Thuần lại nói: " Tiền bối, đồ vật trả lại cho hắn rồi, nhưng….nhưng…"

Tần Tiểu Thiên cười cười nhìn hai người, nói: " Ân, nguyên lai là như vậy, vậy xin dẫn đường."

Trong lòng thầm nghĩ: " Chẳng lẽ bộ dáng của lão tử…nhìn rất giống oan đầu to(kẻ khờ ngu) hay sao? Không ngờ còn dám đuổi theo! Được, ta cũng muốn nhìn xem hai người các ngươi có thể giở được trò gì."

Đào Thường Khí nói: " Phía trước là đại môn phái chuyên môn thiết lập nơi trao đổi, đồ vật của bọn họ cũng thật nhiều lắm."

Đại môn phái thường thường chỉ có vài người, nhiều nhất cũng chỉ chừng trăm người, tài liệu tinh thạch so sánh với Dã Tu thì nhiều hơn. Giống như Dã Tu nếu có tài liệu hiếm hoi, mới có thể đi đến đại môn phái để trao đổi, tài liệu bình thường xuất ra, đại môn phái cũng không nhất thiết trao đổi, bọn họ cũng đủ nhân lực vật lực để tự mình thải tập.

Một ảo trận rất nhỏ, bên trong là một bãi cỏ đơn giản, trên mặt đất có một khối đá bạch ngọc, một người tuổi trẻ ngồi bên trên. Đây là sân trao đổi của Dã Mộc Phái.

Tần Tiểu Thiên tiến vào ảo trận thì đánh ra Biện Chân Quyết, biết bên trong không có sát trận, hơn nữa còn hiểu rõ, bãi cỏ có tám người, mỗi phiến cỏ đều có một người ngồi trấn.

Người nọ giương mắt nhìn ba người, nói: " Ta là Cao Sanh của Mộc Dã Phái, các ngươi cần gì?"

17. Q.2 - Chương 7: Tên Lường Gạt Thương Cảm

Tần Tiểu Thiên nói: " Ta muốn Bích Lung Thạch và Trần Kim."

Cao Sanh ưỡn ngực, nói: " Bích Lung Thạch…rất khó đề luyện, ta có một nguyên quáng(mỏ), Trần Kim cũng có một chút, chẳng qua chỉ mới sơ bộ đề luyện, ngươi định dùng thứ gì để trao đổi?"

Tần Tiểu Thiên suy nghĩ một chút, lấy ra hai khối Thiên Kim Sa và một đống Áo Ngọc Sa, nói: " Cái này như thế nào?"

Đào Thường Khí và Trương Thuần đều nóng mắt, hai người một trái một phải đồng thời đưa tay, cố gắng ngăn cản.

Đào Thường Khí cả giận: " Tiền bối, cái này tìm không ra đâu, một khối Thiên Kim Sa cũng đủ đổi lấy Bích Lung Thạch và Trần Kim, ngươi không có nghe hắn nói hay sao? Bích Lung Thạch và Trần Kim cũng chưa đề luyện qua."

Cao Sanh nhìn thấy Thiên Kim Sa và Áo Ngọc Sa, đôi mắt sáng ngời, nói: " Có thể đổi…xin mời chờ chút."

Hắn đánh ra một đạo linh quyết, một người mập mạp xông ra.

Cao Sanh nói: " Sư thúc, ngươi nhìn xem…hắn muốn đổi Bích Lung Thạch và Trần Kim."

Người mập mạp kia hiểu biết, vừa nhìn đã biết Thiên Kim Sa không phải tầm thường.

Đây là Thiên Kim Sa do tự nhiên hình thành, dùng Tam Muội Chân Hỏa cũng không cách đề luyện được thuần độ như thế, so sánh Áo Ngọc Sa còn kém một chút, nhưng cũng có phẩm chất không tệ, vừa nhìn đã biết đào móc đi ra từ dưới đáy biển thật sâu, Nguyên Anh kỳ cao thủ bình thường, nếu như không có pháp bảo hộ thân đặc biệt, căn bản không có cách nào hạ xuống đáy biển sâu như vậy.

Dùng hai loại đồ vật khác nhau để trao đổi Bích Lung Thạch và Trần Kim thì thật có thừa, có thể nói là một lần buôn bán lời to.

Nguyên thạch Bích Lung Thạch tại Tiềm Kiệt Tinh có lượng trữ tàng coi như không tệ, nhưng lại rất khó đề thuần. Bích Lung Thạch đúng là một loại tài liệu phụ trợ luyện khí, chủ yếu dùng để gia cố thân kiếm,

bởi vì rất khó đề thuần, người đi thải tập rất ít, nhưng lại càng nhiều người đi khai thác kết tinh thể do thiên nhiên hình thành. Kết tinh chỉ cỡ hạt gạo, thuần độ cũng đủ sử dụng luyện khí.

Nhưng phương pháp do Tần Tiểu Thiên sử dụng lại khác hẳn, hắn là Cổ pháp luyện kiếm, bởi vậy đối với Bích Lung Thạch có nhu cầu rất lớn, hắn lại có Vô Diễm Chi Hỏa, đề thuần hoàn toàn không có vấn đề.

Trần Kim và Hoàng Kim không có quan hệ gì, nhưng nó cũng là một loại tài liệu luyện khí, cũng rất khó đề luyện, ngoài ra chất địa rất nhẹ, Trần Kim cỡ như nắm tay, nhẹ như lông vũ. Tài liệu như thế có thể dùng để phân giải, ngưng tụ kiếm thể, Cổ pháp luyện kiếm lại có thể làm được.

Bây giờ tu chân giới đã không còn dùng Trần Kim luyện kiếm, chẳng qua chỉ dùng nó bố trí trận pháp.

Người mập mạp xuất ra một khối Bích Lung Thạch và một khối Trần Kim, nói: " Chúng ta chỉ có như vậy…thuần độ đề luyện không đủ." Hắn là lời thật nói thật, một chút cũng không muốn giấu diếm, lại nói: " Nếu ngươi cảm thấy không hài lòng, chúng ta còn có thể bỏ thêm một ít tinh thạch."

Tần Tiểu Thiên nói: " Bích Lung Thạch giống như vậy có bao nhiêu? Trần Kim có bao nhiêu?"

Người mập mạp hỏi: " Ngươi cần bao nhiêu?"

Tần Tiểu Thiên tính toán một chút, nói: " Bích Lung Thạch năm ngàn cân, Trần Kim…ít nhất phải một ngàn cân."

Ở đây mọi người đều bị dọa cho hoảng sợ.

Mập mạp lắc đầu nói: " Thuần độ như thế…không thể có tới năm ngàn cân, nếu là nguyên thạch còn chưa đề luyện, thì có lẽ nhiều hơn chút, ta cũng có thể làm được."

Tần Tiểu Thiên thở dài, nói: " Nguyên thạch cũng được, nhưng số lượng càng nhiều càng tốt."

Bích Lung Thạch và Trần Kim nguyên thạch không đáng giá tiền, chỉ cần có thể tìm được quặng mỏ, có thể tùy tiện khai quật, vấn đề là khai quật nhiều nguyên thạch như vậy cũng vô dụng, bởi vì không có cao thủ nào nguyện ý đề luyện vật như vậy.

Mập mạp và Cao Sanh mừng rỡ, Trương Thuần và Đào Thường Khí chỉ bậm môi dậm chân.

Đào Thường Khí kêu ré lên một tiếng làm mọi người dựng đứng cả lông tóc: " Không thể a…tiền bối…ta đổi với ngươi…" Không hổ là tiểu Thường Khí, thanh âm như muốn vang ba ngày không dứt.

Tần Tiểu Thiên không chút cử động, nói: " Trong vòng một ngày có thể làm thỏa hay không?"

Cao Sanh nói: " Không thành vấn đề, sư thúc, ta đi chuẩn bị."

Đào Thường Khí đôi mắt đều biến xanh, reo lên: " Tiểu Thiên tiền bối, ngươi thật là quá thiệt tình…cho ta trao đổi đi, Tiểu Thiên tiền bối!"

Trong thủ trạc của Tần Tiểu Thiên có cả một đống Thiên Kim Sa như một ngọn núi nhỏ, nhìn thấy hắn gấp thành như vậy, trong lòng cảm giác không đành, lặng lẽ lấy ra một khối Kim Thiên Sa, nhét vào trong tay của hắn, nói: " Đừng có kêu nữa, khó nghe muốn chết."

Đào Thường Khí bỗng phát giác trong tay có món đồ vừa nhét vào, cúi đầu vừa nhìn, vui đến thiếu chút nữa kêu lên, vội vàng che miệng lại, nhưng đôi mắt lại quét về phía Trương Thuần.

Trương Thuần rất cơ trí, lập tức ra vẻ đáng thương ba ba chạy tới, cười khúc khích nói: " A a, a a, Tiểu Thiên tiền bối…cái…này…cái…này…A a! A! A!" Trong lòng vui đến không kìm hãm được, rốt cuộc đã câu được một vị tiền bối khảng khái.

Tần Tiểu Thiên quay đầu xem hắn, nói: " Ngươi cười thật kinh khủng…"

Mập mạp nhịn không được cười to, nói: " Kinh khủng? Ha ha! Có ý tứ, Trương Thuần không thuần, Thường Khí đào khí, hai người các ngươi cứ mỗi mùa khốc nhiệt sẽ chạy tới Tiểu Lang Sơn gạt người, tiền bối cao thủ không muốn cùng các ngươi so đo…hôm nay cư nhiên cố ý đến hủy đi chỗ buôn bán của chúng ta. Dã Mộc Phái chúng ta mặc dù không lớn, nhưng…các ngươi thật sự cho rằng không chút kiêng kỵ hay sao?"

Trương Thuần và Đào Thường Khí nhất thời sắc mặt đại biến, Đào Thường Khí nói: " Lão Trương, chúng ta thật có danh phải không?"

Trương Thuần cười khổ nói: " Nhìn bộ dáng đúng vậy, chủ yếu là thủ đoạn chúng ta quá cũ. Ai, nhưng thật ra chúng ta đến Tiểu Lang Sơn cũng chỉ vài lần, thiệt là...sao lại nổi danh như vậy...thất bại a!"

Mập mạp lắc đầu nói: " Ta khuyên hai người các ngươi nên đứng đắn tìm một môn phái gia nhập, với tu vi của hai người các ngươi, muốn tiến vào đại môn phái cũng không thành vấn đề, cần gì ở bên ngoài lêu lổng."

Đào Thường Khí lắc đầu, xòe tay nói: " Đừng hại ta...ta không đi bái sư, đệ tử mỗi đại phái thật ra đều là miễn phí lao lực, ta còn thích một người tự do tự tại. Bái sư? Trên có sư tôn, sư bá, sư thúc, sư cô, làm không tốt còn có mấy tổ sư gia, lại thêm một đám sư huynh sư tỷ, không chỉ làm việc mà còn không biết khi nào mới có thể xuất đầu, mặc kệ, kiên quyết mặc kệ!"

Ý nghĩ của hai vị này Tần Tiểu Thiên có thể lý giải, cũng may sư tôn của mình khác hẳn người khác, chuyện gì cũng không trông coi.

Hắn không khỏi cười nói: " Các ngươi là Dã Tu a! A a, vậy thật ra là rất tự tại đó."

Trương Thuần còn băn khoăn khối Thiên Kim Sa kia, than thở nói: " Ai, Dã Tu khổ a! Công pháp tìm đông tìm tây, tài liệu luyện khí cũng rất khó được, cô hồn dã quỷ giống như ở mọi nơi tán loạn. Tiểu Thiên tiền bối...cái...này...a a, a a, ngươi nhìn xem..mới vừa rồi ngươi bảo trả lại Thiên Kim Sa cho hắn, ta đã trả rồi...Ai, ta luyện kiếm còn thiếu một khối Thiên Kim Sa."

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Nga, ngươi còn thiếu một khối Thiên Kim Sa, hay a, có đồ vật gì đổi với ta không?"

Trương Thuần vẻ mặt đau khổ, cúi đầu ủ rũ nói: " Không có...ta là Dã Tu, làm sao tìm được thiên tài địa bảo."

Đang khi nói chuyện, Cao Sanh mang theo vài người tiến đến, bỏ một túi trữ vật trên mặt đất, đều là những túi trữ vật rất đơn sơ, tổng cộng ba mươi mấy người.

Mập mạp nói: " Chừng hai ngàn cân nguyên thạch, đây là hai mươi mốt đại nguyên thạch, còn có mười ba nguyên liệu đại Trần Kim, hẳn là đủ rồi chứ?"

Tần Tiểu Thiên tính toán một chút, nói: " Không kém lắm."

Hắn cầm lấy một túi trữ vật, đưa tay móc ra một khối nguyên thạch, xem xét, nói: " Ân, không tệ, hàm lượng cũng cao, nhưng tạp chất rất nhiều."

Tần Tiểu Thiên ở mỗi một túi trữ vật đều cũng đưa tay khoắng một chút, đồ vật đã được chuyển vào trong thủ trạc, cười nói: " Được, Thiên Kim Sa và Áo Ngọc Sa thuộc về các ngươi."

Mập mạp cười nói: " Ngươi còn Thiên Kim Sa hay không? Nếu như còn...ta dùng tinh thạch đổi lại, năm mươi khối trung phẩm tinh thạch đổi một khối Thiên Kim Sa. Thuộc tính của tinh thạch không định."

Trong thủ trạc của Tần Tiểu Thiên cũng còn rất nhiều thượng phẩm thậm chí cực phẩm tiên thạch, duy chỉ thiếu các loại trung phẩm tiên thạch, cũng chính là trung phẩm tiên thạch mà mập mạp nói. Hắn suy nghĩ, nói: " Được, vậy lại đổi hai khối." Hắn lấy ra hai khối Thiên Kim Sa đặt trên đá bạch ngọc.

Trương Thuần và Đào Thường Khí đã không còn chuyện để nói.

Tại tu chân giới Thiên Kim Sa là tài liệu cực phẩm luyện khí, người này lại trái một khối, phải một khối móc ra, tựa như cầm lấy tảng đá bình thường, như không thèm để ý.

Hai người liếc nhau, không hẹn mà cùng nghĩ: " Tên khờ khạo này vô luận như thế nào cũng không thể buông tha."

Mập mạp rất hưng phấn, gọi Cao Sanh lập tức đi thêm một chuyến, Cao Sanh lại mang theo một túi trữ vật đi lại, đưa cho Tần Tiểu Thiên nói: " Bên trong có một trăm mười khối trung phẩm tiên thạch, vốn là cầm đến nhiều hơn, đáng tiếc lần này mang đến đều cũng đã trao đổi ra ngoài. Sau này tiền bối có cái gì muốn trao đổi, thỉnh đến Dã Mộc Phái trước, chúng ta nhất định sẽ ưu tiên chiếu cố."

Mập mạp nói: " Ta họ Cao, gọi là Cao Thiên Vân, hoan nghênh tiền bối đến Dã Mộc Phái chúng ta làm khách."

Đi ra ảo trận, Tần Tiểu Thiên tính toán một chút, phát hiện đã thu tập được tài liệu cần có, có thể bắt đầu luyện chế phi kiếm của mình, liền nói: " Trương Thuần, tiểu Thường Khí, ta phải đi, các ngươi tiếp tục đi đi!"

Trương Thuần và Đào Thường Khí khẩn trương, thật vất vả mới gặp được một người khờ khạo, vậy mà hắn muốn chạy, thế sao được?

Đào Thường Khí vội vàng nói: " Tiền bối, Tiểu Thiên tiền bối, chung quanh còn rất nhiều người đang trao đổi, có thể sẽ phát hiện được đồ vật tốt."

" Trên vách đá cao…có rất nhiều người tu chân lợi hại dữ dội hơn, bọn họ thường thường hay có những trân phẩm hiếm thấy, có thể đi kiến thức một phen." Trương Thuần cũng không ngừng cổ động.

Trong lòng Tần Tiểu Thiên ngầm buồn cười, biết hai vị này còn không cam tâm, nguyên lai là nghĩ cho bọn hắn một khối Thiên Kim Sa coi như xong, ai biết hai người này được tấc lại đòi tiến thêm thước.

Hắn cười hì hì nói: " Hay a, vậy cùng đi nhìn xem một chút."

Đào Thường Khí trước tiên ngự kiếm bay lên, kiếm của hắn bác tạp không thuần, vừa nhìn đã biết rất kém cỏi.

Trương Thuần cũng ngự kiếm bay lên, nói: " Tiền bối, đi theo ta." Kiếm quang của hắn là màu lam hiếm thấy, cũng là bác tạp không thuần.

Nhìn thấy Tần Tiểu Thiên bay theo lên không trung, trong lòng hai người kia cũng đều hiểu rõ ràng, hắn ít nhất cũng là cao thủ Nguyên Anh kỳ, không cần dùng phi kiếm là có thể phi hành.

Phía tây Tiểu Lang Sơn có vách đá rất cao, chừng hơn một ngàn thước, bên trên những hang động không bằng phẳng, có vô số sơn động và những cái khe. Vách đá nghiêng về phía trong, ánh mặt trời không cách nào chiếu lại đây, so sánh với dưới núi thì âm lãnh hơn nhiều, nghĩ tới những người tu chân tới đây trao đổi vật phẩm, ít nhất cũng phải biết ngự kiếm phi hành, cho nên những người có thể tới đây đều thường có tu vi tương đối cao.

Từ không trung nhìn lại, Tần Tiểu Thiên sợ hãi than không thôi.

Vô số kiếm quang lóe ra trên vách đá cao, giống như mộng như ảo, như ngũ thải tân phân, thường xuyên có thể thấy được từ trong một cửa động phun ra mấy đạo kiếm quang, phân ra bên ngoài huyệt động.

Tần Tiểu Thiên thấy vậy hoa cả mắt, không khỏi khen: " Oa…thật là quá hoa lệ."

Trương Thuần huyền diệu nói: " Chỗ này…là lần đầu tiên ta tới, thật là mĩ a…"

Đào Thường Khí tiếp nhận lời của hắn, nói: " …Mĩ, đúng là rất đẹp, ngươi đúng là đẹp tới mức muốn chảy nước mũi luôn…"

Trương Thuần tức khí hừ hừ nói: " Nào có? Ai…ngươi mới đẹp tới chảy nước mũi đó!"

Tần Tiểu Thiên không để ý đến chuyện cả hai đấu võ mồm, ở không trung chậm rãi tiến về phía trước, tựa như dưới chân có một con đường lớn vô hình.

Trương Thuần và Đào Thường Khí lạnh cả lòng. Hai người họ đúng là đang ngự kiếm phi hành, một khi muốn đứng giữa không trung, thì phải không ngừng chấn động vùng bụng dưới, như vậy phải hao phí rất nhiều chân nguyên lực. Một người nếu không cần ngự kiếm mà có thể đi lại vững vàng tại không trung, thật ra đã là đạt tới Xuất Khiếu kỳ, bởi vì hắn cơ hồ không cần hao phí chân nguyên lực.

Tại Tiềm Kiệt Tinh, Xuất Khiếu kỳ tuyệt đối xem như là tu chân cao thủ thật lợi hại. Nguyên Anh kỳ xem như một cánh cửa, nhưng tới Xuất Khiếu kỳ là có thể tùy tâm sở dục mà tu hành, có thể có thời gian vô hạn, có thể chậm rãi suy nghĩ cách luyện khí, đồng thời cũng có đủ thực lực tự bảo. Tới Xuất Khiếu kỳ, hoàn toàn có thể tự mình khai phái lập tông.

Tần Tiểu Thiên từng bước từng bước hướng sơn động đi qua, hắn có chính là thời gian.

Trương Thuần và Đào Thường Khí trong lòng lại kêu khổ không ngừng.

Ngự kiếm phi hành thì phải có thực lực cường đại chống đỡ, tốc độ càng nhanh càng đỡ tốn lực, nhưng giống như Tần Tiểu Thiên chậm rãi đi lại trong không trung, cả hai người họ thật sự là chịu không nổi.

Trương Thuần rốt cuộc chịu không nổi, hắn bay tới một động khẩu khá lớn, dán người trên vách đá thở dốc, nói: " Tiểu Thiên tiền bối, tiền bối, tới đây xem."

Đào Thường Khí cũng không còn kiên trì được, bay đến bên cạnh Trương Thuần, thu hồi phi kiếm, nhỏ giọng nói: " Ai u, mệt chết ta."

Tần Tiểu Thiên cười hì hì đi tới.

Sơn động này không lớn lắm, chẳng qua là hơi chút lõm vào, một người tuổi trẻ sắc mặt lạnh như băng đang ngồi bên trong, trước mặt đặt vài món đồ vật, phát hiện có người đi tới, hắn nhắm mắt không nói.

Thần thức của Tần Tiểu Thiên có chút đảo qua, trong lòng kinh ngạc, người này ít nhất cũng là Nguyên Anh hậu kỳ cao thủ, hắn là phải có một ít đồ vật tốt, hắn trực tiếp từ không trung đi tới.

Người nọ đột nhiên mở mắt ra, nhìn mọi người, trong con ngươi giống như lóe sáng.

Tần Tiểu Thiên cũng không nói lời nào, yên lặng nhìn đồ vật đặt trên mặt đất, một bình ngọc, một đống hạt cát màu lam nhạt, một khối ngọc bài, còn có hai khối nguyên thạch. Nhìn không ra là nguyên thạch gì, một khối màu đen, một khối màu đỏ.

Tần Tiểu Thiên đưa tay chỉ bình ngọc hỏi: " Trong bình là gì?"

Người nọ lại nhắm mắt lại, nhàn nhạt nói: " Là một Thủy Tinh bị cấm chế, còn chưa thành hình, dưỡng rất phiền, cho nên đổi đồ vật."

Trong lòng Tần Tiểu Thiên thầm kinh ngạc. Thủy Tinh là linh vật trời sinh, nếu có linh đan uy dưỡng thì có thể thành hình rất nhanh.

Thủy Tinh có nhiều tác dụng đặc thù, trong Cổ ngọc giản có ghi lại, vô luận là Thủy Tinh, Hỏa Tinh, Kim Tinh và Thổ Tinh, đều là linh vật phi thường khó được, trong Cổ ngọc giản có rất nhiều linh chú uy dưỡng huấn luyện, đây chính là kỳ bảo cực kỳ hiếm thấy.

Tần Tiểu Thiên hỏi: " Phải dùng thứ gì đổi lại?"

Người nọ cảm giác được Tần Tiểu Thiên thật sự muốn trao đổi, lúc này mới ngồi thẳng người, nói: " Thiên Mẫu Thảo, một gốc thượng phẩm Thiên Mẫu Thảo."

Thiên Mẫu Thảo cũng là lần đầu tiên Tần Tiểu Thiên nghe nói, hắn hỏi: " Thiên Mẫu Thảo…có tác dụng gì?"

Người nọ cảm thấy có chút nhụt chí, ngay cả Thiên Mẫu Thảo cũng không biết, làm sao lại có?

Hắn không nhịn được nói hai chữ: " Hợp đan." Một lần nữa nhắm mắt giả vờ ngủ say.

Tần Tiểu Thiên thì thào lẩm bẩm: " Hợp đan?" Vừa nói vừa rất nhanh hồi tưởng, sưu tầm những tài liệu có liên quan ghi lại trong Cổ ngọc giản, rốt cuộc tìm được Thiên Mẫu Thảo, nguyên lai là chủ dược luyện chế thuốc giải độc.

Hắn bật thốt lên: " Thanh Uẩn Đan…"

Người nọ bật đứng lên, hỏi: " Ngươi có Thanh Uẩn Đan?"

Ánh mắt hắn chờ mong: " Có Thanh Uẩn Đan cũng được, không đủ…ta sẽ dùng thêm đồ vật khác trao đổi." Vừa nói vừa đem bình ngọc nhét vào trong tay của Tần Tiểu Thiên.

Trương Thuần nhìn ra tiện nghi, nói: "…Khối ngọc phù kia không tệ." Hắn đưa tay chụp ngọc phù, cười nói: "…đây hình như là lôi phù."

Đào Thường Khí nói: " Di, đây không phải là Hàn Băng hay sao? Thuần độ rất tốt a! Hẳn là ngưng luyện đi ra phải không?" Cũng không chút khách khí tiến lên cầm lấy.

Tần Tiểu Thiên như đột nhiên nhớ ra điều gì đó, nói: " Chờ ta chốc lát, lập tức quay lại, hai người các ngươi đừng đi, chờ ta..." Xoay người đã bay ra ngoài.

Trương Thuần và Đào Thường Khí chuyên tâm xem bảo bối trong tay, người tuổi trẻ thấy bọn họ không đi, cũng không ngăn trở Tần Tiểu Thiên rời đi, cho là một lát hắn sẽ trở lại, ai biết đợi thật lâu cũng không thấy trở về.

Hắn nhịn không được hỏi: " Uy, đồng bạn của ngươi đi đâu rồi?"

Trương Thuần và Đào Thường Khí cũng không phải ngu ngốc, trong lòng đã sớm luống cuống, biết đã bị Tần Tiểu Thiên trêu chọc, người trước mắt này cũng không phải dễ trêu.

Trương Thuần vẻ mặt nghiêm túc đặt ngọc phù trong tay xuống nói: " Dùng thứ gì mới có thể đổi được ngọc phù này?"

Đào Thường Khí cũng đặt Hàn Băng xuống, nói: " Ta cũng không có cái gì có thể trao đổi được bảo bối này, đáng tiếc a..."

Người nọ sắc mặt biến đổi xanh mét, nhàn nhạt nói: " Dám chơi ta?" Trong tay xuất ra hai đạo linh chú, giam cầm hành động của hai người, hỏi: " Người nọ là ai?"

Trương Thuần vẻ mặt vô tội nói: " Chúng ta không nhận ra hắn a!"

Đào Thường Khí dùng sức gật đầu: " Đúng vậy, chúng ta không nhận ra người kia."

Người nọ gật đầu nói: " Diêm Ngũ Tàng ta cũng là lần đầu tiên bị người lừa gạt, hừ hừ, rất giỏi, rất giỏi!" Hắn cầm lấy ngọc phù kia, nói: " Ngươi không phải rất thích ngọc phù này hay sao? Vậy tặng cho ngươi!" Nói xong bóp vỡ ngọc phù đánh ra ngoài.

Một đạo lôi điện như thùng nước thô to bổ vào trên người Trương Thuần, một tiếng phanh vang thật lớn, Trương Thuần giống như con heo bị thọc huyết hét rầm lên, toàn thân trên dưới thảm không nói nổi, những lông mao cũng bị dựng đứng.

Diêm Ngũ Tàng lại nói: " Ngươi không phải thích viên Hàn Băng này hay sao? Cũng tặng cho ngươi!" Tiện tay vung lên, viên Hàn Băng hóa thành khói dày đánh lên người Đào Thường Khí, người này nhất thời bị đông cứng lại như một cây băng.

Hắn lạnh lùng nói: " Nói! Người nọ là ai?"

Bề ngoài Trương Thuần bây giờ càng thêm thô lỗ, toàn thân lông tóc dựng đứng, càng phát ra lửa giận tận trời, hống lên: " Ta không nhận ra...ngươi có bản lãnh giết ta!" Lúc này thanh âm của hắn mới giống anh hùng hảo hán.

Lời nói cho chính xác, hắn đích xác không biết Tần Tiểu Thiên là ai.

Đào Thường Khí nguyên lai lại có âm thanh thô lỗ, bị Hàn Băng hình thành lãnh vụ bị đông cứng đến thanh âm cũng thay đổi. Hắn bén nhọn kêu lên: " Ngươi...ngươi...ngươi...bị, ngươi...hạ...."

Trương Thuần tức giận phẫn nộ kêu lên: " Đúng là hèn hạ! Đúng là hạ lưu! Ngươi có muốn mắng chửi người cũng phải mắng chửi rõ ràng một chút! Nghe thật khó chịu..."

" Vô...lạn...!"

" Đúng là vô lại...không! Là vu lại!"

Diêm Ngũ Tàng sát khí đại thịnh, liền muốn động thủ, đột nhiên nghe được một thanh âm: " Ai, vách đá nhiều sơn động như vậy, ta đi lạc đường a! Tìm hồi lâu..." Đúng là Tần Tiểu Thiên đã trở lại.

Trương Thuần và Đào Thường Khí quả thật đau không muốn sống, lạc đường sao...vậy bị đánh, có phải là quá oan uổng.

Tần Tiểu Thiên tiến vào trong tay xuất ra một bình ngọc, nói: " Đã mang đến, Thanh Uẩn Đan...Ách, hai người các ngươi làm sao vậy?" Hắn làm bộ như cái gì cũng không biết, trong lòng nhịn không được cười trộm.

Diêm Ngũ Tàng cầm bình ngọc không biết nói gì cho phải, cũng không cách nào giải thích.

Bình ngọc trong tay đích xác có một viên Thanh Uẩn Đan cực kỳ trân quý, còn do Mai cốc xuất sản giải độc linh đan cực phẩm, mà tự mình lại động thủ đánh người, có thể gặp khó khăn. Hắn tự biết mình vô lý, không khỏi đỏ bừng mặt.

Trương Thuần và Đào Thường Khí tức giận cực kỳ, Trương Thuần hống lên: " Phải bồi thường!"

Đào Thường Khí cũng lạnh đến run run, cũng đi theo kêu lên: " Phải...phải...phôi..trường..."

Trương Thuần hung hăng trợn mắt nhìn hắn một cái: " Là bồi thường, không phải là phôi trường!"

Diêm Ngũ Tàng đúng là người ân oán phân minh, trong lòng khó hiểu, nói: " Xin lỗi, là ta hiểu lầm rồi, nhưng hai người các ngươi không phải là nói không nhận thức hắn hay sao?"

Trương Thuần tức giận ngao ngao kêu: " Không nhận ra thì không nhận ra! Ngươi đánh ta làm gì? Ô nha nha!"

Diêm Ngũ Tàng căm tức, trừng mắt nói: " Không nhận ra...thì cũng đánh! Ta kỳ quái, các ngươi rõ ràng biết nhau, tại sao nói không nhận ra? Hừ, ngươi cho rằng ta không nhận ra hai người các ngươi sao?"

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Hai người các ngươi nổi danh như vậy? Ha ha, bỏ đi, tất cả mọi người đều là người tu chân, không có gì đáng để so đo, là hiểu lầm thôi." Hắn nói xong thật nhẹ nhàng.

Trương Thuần và Đào Thường Khí vẻ mặt đau khổ, hai người liếc nhau. Diêm Ngũ Tàng là Nguyên Anh hậu kỳ, Tần Tiểu Thiên lại sâu không lường được, cả hai đều thần kỳ không chọc nổi, lần này thiệt thòi xem như là ăn không rồi.

Diêm Ngũ Tàng thu hồi Thanh Uẩn Đan, luôn miệng tạ ơn, chủ động nói: " Ta gọi là Diêm Ngũ Tàng, là Dã Tu lưu lãng khắp nơi, xin hỏi họ gì?" Dã Tu có thể đạt tới Nguyên Anh kỳ, thực lực thường thường còn mạnh hơn người cùng tu vi ở các đại môn phái, bọn họ hoàn toàn là dựa vào chính mình khổ tu, bất luận là tìm kiếm đào móc tài liệu hay luyện khí, đều phải tự mình lục lọi học tập.

Trương Thuần giành nói trước: " Ta là Trương Thuần, hắn là Đào Thường Khí..."

Diêm Ngũ Tàng nháy nháy đôi mắt, nói: " Không phải hỏi hai người các ngươi." Làm hai người tức giận đến không biết nói gì cho phải.

Tần Tiểu Thiên nói: " Tần Tiểu Thiên, gọi ta là Tiểu Thiên là được."

Diêm Ngũ Tàng cười nói: " Ta cũng sẽ không khách khí nữa, Tiểu Thiên ở môn phái nào?" Người có thể xuất ra Thanh Uẩn Đan, hắn rất muốn kết giao.

Tiểu Lang Sơn tập thị cùng nhận thức lẫn nhau, bình thường tất cả mọi người đều tu hành ở trời nam đất bắc.

Rất ít gặp được một người đơn độc tài giỏi, có thêm một bằng hữu là thêm một đường đi, đây là đạo lý tất cả mọi người đều biết, đặc biệt là người tu chân có năng lực, sẽ có rất nhiều người nguyện ý kết giao.

Tính cách Tần Tiểu Thiên bây giờ sáng sủa rất nhiều.

Lúc còn trên địa cầu, bởi vì nguyên nhân của cha mình, hắn cơ hồ không có bằng hữu, trừ việc đánh nhau ngoan độc một chút ra, cũng không có bản lãnh gì, sau khi đi tới Tiềm Kiệt Tinh, hắn dần dần phát hiện, sư tôn của mình thần kỳ không tưởng nổi, công pháp học tập cũng lợi hại cực kỳ, từ từ, lòng tự tin của hắn cũng càng ngày càng mạnh.

" A a, không có môn phái, vốn có một sư tôn, dạy được mười ngày đã đi mất. Ân, ta cũng có thể xem như là Dã Tu."

Diêm Ngũ Tàng dọn dẹp đồ vật đứng dậy, cười nói: " Tiểu Thiên, ta tới nơi này đã hơn mười ngày rồi, vẫn ngồi như vậy mà chờ đợi, a a, cuối cùng đạt thành tâm nguyện, ta và các ngươi đi ra ngoài một chút."

Trương Thuần và Đào Thường Khí lộ ra ánh mắt vui vẻ, nhưng thực lực lại chênh lệch khiến cho hai người không còn lời gì để nói.

Diêm Ngũ Tàng căn bản không quan tâm cái nhìn của bọn họ, hắn cảm thấy hứng thú chính là Tần Tiểu Thiên, có thể khẳng định tu vi của Tần Tiểu Thiên không kém hơn mình, người tu chân như vậy cũng đáng giá để lui tới.

Tần Tiểu Thiên phát hiện, người tu chân nơi này không có tiền tệ, tất cả mọi người chỉ thống nhất nhận trung phẩm tiên thạch, nếu có đồ vật thích hợp trao đổi, trung phẩm tiên thạch cũng có thể thay thế. Thượng phẩm tiên thạch lại tương đối thưa thớt. Bởi vậy không có nhiều người chịu lấy ra trao đổi.

Vừa mới trêu hai tên Dã Tu lường gạt, tâm tình của Tần Tiểu Thiên không tệ, hắn cười nói: " Ân, nơi này đồ vật tốt đích xác không thiếu, có lẽ có thể tìm được chút ít tài liệu đặc biệt."

Trương Thuần và Đào Thường Khí nhận định Tần Tiểu Thiên, biết người này có rất nhiều đồ vật tốt, đánh thì đánh không lại hắn, muốn lừa gạt hắn cũng rất khó, cho nên hai người ăn ý quyết định dùng thủ đoạn vô lại níu kéo.

Dù sao đi theo hắn, vạn nhất người này nhất thời mềm lòng, thì không phải mình đã phát tài hay sao? Mặc dù bị Diêm Ngũ Tàng đánh oan một trận, nhưng vì tự thân tu luyện, hai người vẫn còn đi theo.

Tần Tiểu Thiên trao đổi một chút đồ vật linh tinh lẻ tẻ. Diêm Ngũ Tàng phát hiện, hắn giống như chỉ dùng Thiên Kim Sa cùng người trao đổi vật phẩm, không nhịn được có chút kỳ quái, hỏi: " Tiểu Thiên, ở đâu ngươi có nhiều Thiên Kim Sa như vậy, vật này rất khó có được, hơn nữa ta xem…phẩm chất của Thiên Kim Sa này cực kỳ tốt, thật là quá đáng tiếc."

Tần Tiểu Thiên cười đưa cho hắn một khối Thiên Kim Sa, nói: " Cũng tặng ngươi một khối, a a, là sư tôn ta cấp cho đó."

Diêm Ngũ Tàng kinh ngạc nói: " Tặng cho ta? Ân, vậy cảm ơn." Hắn cũng không biểu hiện vẻ cảm kích đến rơi nước mắt.

Trương Thuần nhất thời nóng nảy: " Tiền bối, Tiểu Thiên tiền bối…Ai, ta không có a…Tiểu Thiên tiền bối…" Hắn vừa chép miệng thở dài, lại lắc đầu dậm chân, một bộ dáng thật ủy khuất.

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Tại sao cấp cho ngươi? Ngươi có đồ gì có thể trao đổi?" Hắn vẫn dùng lời cũ, cố ý trêu chọc, nhìn xem người này làm sao trả lời.

18. Q.2 - Chương 8: Cấm Chế Lô

Trương Thuần thống khổ vạn phần: " Chẳng lẽ nhìn ta quá xấu xí? Ai, đợi khi đến được Nguyên Anh kỳ…ta cũng sẽ làm ình tuấn tú như mặt trắng nhỏ…ai, xấu số a!" Lời này nói xong rất mập mờ, làm cho Đào Thường Khí bật cười. Diêm Ngũ Tàng có chút không giải thích được nói: " Cái đó và xấu đẹp có quan hệ gì? Ngươi và Tiểu Thiên rất quen thuộc nhau mà?"

Trương Thuần nhất thời không biết làm sao trả lời. Tần Tiểu Thiên nói: " Hôm nay ta mới kết giao với Trương Thuần và tiểu Thường Khí thôi, a a." Hắn phát hiện Trương Thuần đã tức giận đến mức miệng không nói ra lời.

Diêm Ngũ Tàng lắc đầu cười nói: " Tu chân…đây có phải là giác ngộ của con người, với tâm tính luôn muốn chiếm tiện nghi bây giờ của ngươi, cảnh giới thật rất khó đề cao, cho dù tu vi đạt tới Nguyên Anh kỳ, đây cũng không có gì cao hứng, chúng ta là Dã Tu…phương diện này ngươi phải chú ý. Trương Thuần, có thể sẽ có ngày Tần Tiểu Thiên mềm lòng, sẽ cho ngươi Thiên Kim Sa, nhưng một khi ngươi dưỡng thành thói quen không nhọc mệt mà thu hoạch, sau này tu hành làm sao có bao nhiêu tiền đồ. Tu chân cũng là quá trình tu tâm, đây là thể hội của ta."

Những khó khăn của Dã Tu là không có người nào chỉ đạo, Trương Thuần cũng không ngốc, nếu không cũng không tu đến Linh Tịch kỳ. Hắn trầm mặc chốc lát, nói: " Cảm ơn tiền bối chỉ điểm." Nửa giây sau, lại đột nhiên nói: " Nhưng…ta là một người nghèo a!"

Tần Tiểu Thiên mỉm cười, lấy ra một khối Thiên Kim Sa đưa cho hắn, nói: " Ân, ngươi có thể hiểu rõ đạo lý này, ta cũng sẽ không tiếc với ngươi một khối Thiên Kim Sa."

Diêm Ngũ Tàng đối với lời của hắn cũng rất có xúc động, tu hành chính là tu tâm, đây là đạo lý hắn mới hiểu được. Tần Tiểu Thiên và Dã Tu cũng không khác biệt, cũng thiếu hụt người chỉ dạy, có thể có điều cũng cảm thấy thật cao hứng. Hắn cố ý bày ra một bộ tư thái tiền bối cao nhân, thuận thế tặng ra một khối Thiên Kim Sa, xem như là lễ vật kết giao bằng hữu. Khối Thiên Kim Sa kia vốn có tính toán định cho Trương Thuần, nhưng Tần Tiểu Thiên lại không muốn để cho hắn dễ dàng có được. Hắn cảm giác được Trương Thuần và Đào Thường Khí càng giống người bình thường, mà không giống người tu chân, điều này làm cho hắn có một loại cảm giác thân thiết, dù sao Thiên Kim Sa còn nhiều, tặng đi vài khối cũng không có gì đáng ngại. Trương Thuần cầm Thiên Kim Sa, trong lòng âm thầm cảm khái. Đối với tu chân đã đi lừa gạt dối trá cũng không phải dễ dàng, rốt cuộc gặp được một cao thủ khờ khảng khái, điều này thật sự là rất khó gặp được.

Vị Tiểu Thiên tiền bối này đúng là một cao thủ tuyệt phẩm khảng khái, dùng Thiên Kim Sa mà coi như một tảng đá đưa tặng cho người thật dễ dàng, không biết hắn còn có đồ vật gì tốt nữa không? Trương Thuần hạ định quyết tâm, tiếp tục đi theo, cái gì mà tu tâm hay không tu tâm, thì chờ khi bọn họ tới được Nguyên Anh kỳ, có thời gian tu tâm, bây giờ tự mình cần nhất chính là linh đan và phi kiếm.

Không trung đột nhiên nổ lên quang hoa vo tròn, tiếng sấm gió mơ hồ truyền đến. Tần Tiểu Thiên hỏi: " Đây là cái gì?"

Diêm Ngũ Tàng cười nói: " Đấu pháp. Người tu chân luôn luôn tranh đấu tần xuất bất tận, giống như từ Nguyên Anh kỳ trở xuống, cao thủ chân chính khinh thường ở trước xuất thủ ở trước mặt mọi người, ở chỗ này tranh đấu không có gì đáng nhìn." Mấy người lại vòng vo một vòng, Diêm Ngũ Tàng cáo từ nói: " Tiểu Thiên, khối ngọc phù kia tặng cho ngươi, nếu muốn tìm ta...đây là linh quyết, có thể thêm vào bên trong, dùng linh quyết tống ra sẽ biết. A a, quen biết với ngươi thật cao hứng, viên Thanh Uẩn Đan ta có việc dùng quan trọng."

Hai người lại hàn huyên vài câu, Diêm Ngũ Tàng ngự kiếm rời đi.

Tần Tiểu Thiên cũng cảm thấy nên rời đi, hắn hốt nhiên chợt nhớ Sài Đạt Tiến, bắn ra một cây châm thật nhỏ, đinh đinh một thanh âm vang lên, cây châm tạo ra một làn bạch tuyến nhàn nhạt, chợt lóe rồi không.

Trương Thuần nhỏ giọng hỏi: " Tiểu Thường Khí, Tiểu Thiên tiền bối đang thông tri cho ai vậy?"

Đào Thường Khí nói: " Ta làm sao biết? Ngươi hỏi tiền bối một chút không được sao?"

Tần Tiểu Thiên quay đầu nhìn hai người một cái, nói: " Ta phải đi, lần này thật sự chia tay rồi! Sau này nếu có duyên, chúng ta gặp lại."

Hắn cũng không muốn mang theo hai tên lường gạt đồng hành, mặc dù tu vi của bọn họ cũng không phải kém lắm, nhưng hắn từ nhỏ vốn thích đi lại một mình.

Trương Thuần muốn nói gì đó, lại bị Đào Thường Khí kéo lại.

Đào Thường Khí chắp tay cười nói: " Được, nếu có duyên, chúng ta sẽ gặp lại." Nói xong lôi kéo Trương Thuần nhanh chóng rời đi. Tần Tiểu Thiên mỉm cười.

Sau một lúc lâu, Sài Đạt Tiến đến bên cạnh hắn, hỏi: " Tiểu Thiên, đổi được bảo bối gì?"

Tần Tiểu Thiên nói: " Được một ít tài liệu luyện kiếm. Tài mê, chuyện xong xuôi rồi?"

Sài Đạt Tiến cười khổ nói: " Xong rồi, thiếu chút nữa là xong đời luôn."

" A? Sao vậy?"

Sài Đạt Tiến nói: " Đến chậm hai người. Vốn là bằng hữu giúp đỡ, kết quả...đến chậm hai ngày, bằng hữu bị trọng thương, nếu không phải ta chạy tới, thiếu chút nữa hồn phi phách tán. Bây giờ ta đã giấu hắn đi rồi...Bây giờ ta phải vội vã đi tìm chút ít linh đan, cho nên phải ở chỗ này trì hoãn một lát. Nếu ngươi không có chuyện gì khác, có thể giúp ta mở một nơi trao đổi trên vách đá, thu tập một ít linh đan trị thương?" Hắn nói ra một ít tên linh đan.

Tần Tiểu Thiên nguyên lai muốn cấp cho hắn một viên Tụ Tiêm Đan, nhưng lúc Sài Đạt Tiến nói ra một số tên linh đan, hắn không nghe được một tên quen thuộc nào. Hắn không biết những linh đan mình sở hữu đều là tuyệt thế tinh phẩm, còn tưởng rằng linh đan của mình không được, suy nghĩ một chút nói: " Được, ta sẽ bày một chỗ trên ghềnh đá, có sẽ thông báo cho ngươi."

Sài Đạt Tiến lại đưa cho hắn một cây châm nhỏ, nói: " Vậy phiền phức ngươi rồi."

Tần Tiểu Thiên bay lên trên vách đá cao, tìm kiếm một động trống, đưa tay khắc mấy chữ to trên vách động rồi bay ngược lại vài thước, nheo mắt thưởng thức chữ trên vách, chỉ nghe phía sau có người thì thầm: " Thiên Kim Sa đổi linh đan…Tiểu Thiên tiền bối, ngươi muốn có linh đan gì?" Quay đầu lại vừa nhìn, Trương Thuần và Đào Thường Khí cười hì hì xuất hiện trước mắt.

Trương Thuần nói: " Còn chưa đủ bắt mắt, ta tới thử xem."

Hắn xuất ra một khối trung phẩm tiên thạch, dùng chân nguyên lực chấn vỡ, đánh ra một linh quyết, đem tiên thạch khảm nhập vào trong chữ, quát khẽ: " Thiểm!" Mấy chữ nhất thời lòe lòe sáng lên, giống như là hồng đăng.

Hắn cười nói: " Tiểu Thiên tiền bối, như vậy được không?"

Tần Tiểu Thiên không nghĩ tới có thể vận dụng tiên thạch và trận pháp như vậy, trong lòng phi thường bội phục, điều này đã làm cho hắn có thêm ý nghĩ kết hợp giữa tiên thạch và trận pháp, hơn nữa linh chú cấm chế, rất nhiều điều có thể vận dụng vào giữa cuộc sống.

Hắn cười nói: " Nếu các ngươi tới, thì cùng hỗ trợ ta đi! Ta có một bằng hữu cần linh đan."

Trương Thuần lộ ra vẻ rất vui vẻ, cười nói: " Hay a, chúng ta vừa chờ vừa nói chuyện phiếm."

Ba người khoanh chân ngồi xuống, còn chưa nói chuyện, đã có hai người tu chân bay tới.

Thiên Kim Sa thật sự quá hiếm thấy, rất nhanh có người tu chân chú ý tới hang động này. Hai người tu chân kia cũng chưa tới Nguyên Anh kỳ, cùng tu vi của Trương Thuần không sai biệt lắm, đang ở Linh Tịch hậu kỳ, cũng là người cần luyện chế phi kiếm.

Người tới đều dùng những đồ vật kỳ dị cổ quái trao đổi Thiên Kim Sa, nhưng lại không có linh đan trị thương, ở tu chân giới, luyện linh đan mặc dù cũng là một công khóa của người tu chân, nhưng chỉ có cực ít người tu chân có thể thực sự nắm giữ được kỹ nghệ luyện đan, cho nên người tu chân có thể luyện đan ai cũng ngạo khí. Cũng không dễ dàng dùng linh đan trao đổi đồ vật khác. Trước sau tới bảy, tám người tu chân, nhưng không có ai đổi linh đan, Tần Tiểu Thiên lại đổi được vài đồ vật cho chính mình, hắn nói: " Tiểu Thường Khí, sửa lại chữ trên vách đá, chỉ viết…Thiên Kim Sa đổi lại linh đan, thứ khác không đổi!"

Trương Thuần cười nói: " Ta đi! Ta đi sửa." Hắn bay lên vách đá tu cải.

Sau khi chữ được sửa đổi, người tu chân cũng không tới nữa, chỉ nhìn thấy kiếm quang xẹt qua bay đi, không có một đạo kiếm quang nào rơi vào trên động khẩu của Tần Tiểu Thiên.

Hắn có chút uể oải nói: " Kỳ quái, linh đan hiếm có như vậy hay sao? Nga, nhìn bộ dáng ta cũng phải đi tìm một ít tài liệu, luyện chế một ít đan dược."

Hắn có công pháp luyện chế linh đan, trong Cổ ngọc giản cũng có ghi lại pháp môn của phương diện này, chẳng qua không có người nào chỉ đạo, nếu như muốn luyện chế, phải tự mình đi lục lọi.

Trương Thuần kinh hãi kêu lên: " Ngươi…tiền bối, ngươi biết luyện đan?"

Đào Thường Khí dùng ngữ khí kính nể nói: " Tiền bối thật sự là thần kỳ không tưởng nổi, luyện đan là một pháp môn thâm ảo."

Tần Tiểu Thiên nhàn nhạt nói: " Cho tới bây giờ ta không có luyện chế qua linh đan, chẳng qua là muốn nếm thử một chút."

Hai người Trương Thuần trợn mắt há hốc mồm. Nói gì vậy, dường như luyện đan là một chuyện thật dễ dàng?

Qua nửa giây sau, Đào Thường Khí nhịn không được hỏi: " Tiền bối, ngươi thật sự chưa từng luyện qua linh đan?" Hắn có chút không tin.

Tần Tiểu Thiên nói: " Chưa, ngay cả phi kiếm cũng không có luyện chế qua. Bất quá...chờ ta đổi được linh đan thì phải đi luyện kiếm, tài liệu luyện kiếm đã thu tập đầy đủ rồi, a a."

Trong lòng hắn có chút hưng phấn, thanh phi kiếm đầu tiên, mặc dù còn chưa luyện chế qua, nhưng từng bước và phương pháp luyện chế hắn cũng đã suy nghĩ tự hỏi qua. Luyện khí trong Cổ ngọc giản ghi lại, hạng nhất là luyện kiếm hắn đã học thuộc thành thục, hơn nữa còn cẩn thận suy nghĩ lý giải, mỗi một chi tiết cũng không bỏ qua, đã đạt tới cảnh giới tùy tâm.

Đào Thường Khí mở to miệng, nước bọt thiếu chút nữa chảy ra, bộ dáng thật si ngốc. Trương Thuần nguyên bổn vốn đang khoanh chân ngồi dưới đất, suýt nữa cũng ngã bật ra sau, hai tên lường gạt kinh nghi nhìn không rõ, trong lòng thì đang hoài nghi: " Người này thật sự là tiền bối cao thủ? Không thể tư nghị, không ngờ còn kém hơn mình, dù sao tốt xấu gì mình cũng từng luyện chế qua phi kiếm."

Hai ngày thời gian trôi qua, không ngờ không có một người tu chân tiến đến trao đổi. Ngày thứ ba, Sài Đạt Tiến rốt cuộc quay lại, hắn tiến vào liền hỏi: " Có thu được linh đan hay không?"

Tần Tiểu Thiên cười khổ nói: " Tài mê, không nghĩ tới linh đan lại hiếm hoi như vậy, ta dùng Thiên Kim Sa cũng không đổi được."

Sài Đạt Tiến nói: " Ta cũng không đổi được. Bỏ đi, ta tính tự mình luyện chế, chỉ là phiền toái một chút, vừa mới đổi được dược tài cùng đan dẫn(thuốc dẫn), Tiểu Thiên, cảm ơn ngươi." Đây là lời tạ ơn phát ra tận đáy lòng.

Tần Tiểu Thiên khảng khái dùng Thiên Kim Sa ra đổi lấy linh đan, chỉ dựa vào điểm này, hắn đã nhận định vị này làm bằng hữu.

Tần Tiểu Thiên khoát tay nói: " Đừng khách khí, ta cũng chuẩn bị luyện chế phi kiếm, muốn tìm một địa phương yên tĩnh."

Sài Đạt Tiến suy tư chỉ chốc lát, nói: " Tiểu Thiên, ngươi tin được ta, thì đi tới chỗ ta ẩn tu mà luyện kiếm, nơi đó ta cũng có vài loại tài liệu tốt, nếu như ngươi cần...sẽ đưa cho ngươi."

Trương Thuần và Đào Thường Khí không cam lòng rời đi như vậy, bọn họ cảm giác được Tần Tiểu Thiên dị thường thần bí.

Trương Thuần nói: " Sài tiền bối, hai chúng ta cũng muốn luyện kiếm, nhưng không có địa phương nào yên tĩnh. Hà hà, tiền bối..."

Sài Đạt Tiến bị hắn gọi đến cả người không được tự nhiên, nói: " Vậy cùng nhau đi!"

Mặc kệ thế nào tất cả đều là người tu chân, hơn nữa hai người mở miệng là gọi tiền bối, hắn cũng không muốn bày ra bộ dáng cự tuyệt người từ ngàn dặm.

Trương Thuần mừng rỡ, nguyên nghĩ rằng Sài Đạt Tiến sẽ cự tuyệt, không nghĩ tới hắn dĩ nhiên lại đáp ứng.

Hắn vui vẻ nhảy dựng lên, nói: " Ai, thời gian chờ đợi tại Tiểu Lang Sơn cũng quá dài rồi, thật mệt! Tiền bối, chúng ta đi bây giờ?"

Sài Đạt Tiến không để ý đến hắn, nói với Tần Tiểu Thiên: " Mời." Xoay người bay đi ra ngoài.

Tần Tiểu Thiên mỉm cười, theo sát bay ra động khẩu, Trương Thuần và Đào Thường Khí cuống quýt đuổi theo. Sài Đạt Tiến và Tần Tiểu Thiên tốc độ bay nhanh, Trương Thuần và Đào Thường Khí cơ hồ dùng tới cả khí lực bú sữa mẹ mà đem hết toàn lực ngự kiếm phi hành.

Tần Tiểu Thiên rất nhanh đã lạc đường, hắn hoàn toàn không rõ Tư Hương Trấn nằm nơi nào, San Hô Tông ở nơi nào.

Từ Tiểu Lang Sơn đi ra, hắn vẫn một mực đi theo Sài Đạt Tiến, một đoạn đường bay đi, đã đi tới một sa mạc mênh mông. Trên đường chỉ nghỉ ngơi một lần, là vì để cho Trương Thuần và Đào Thường Khí khôi phục một chút, hai vị này đã mệt muốn chết, đường dài làm cho bọn họ phải cố hết sức.

Nơi ẩn tu của Sài Đạt Tiến nằm tận sâu trong của sa mạc, là một khối lục châu không lớn, từ bên ngoài cũng nhìn không ra, là do hắn dùng trận pháp che phủ.

Sài Đạt Tiến giải thích: " Đây là một nơi ẩn cư của ta, bố trí một ảo trận, bên trong chẳng qua là một lục châu, có một đường nước không lớn, không có người tu chân nào đến."

Bởi vì có ảo trận chống đỡ, thực vật của lục châu rậm rạp thương thương, đường nước không lớn cùng với những hàng cây thấp với một mảnh đất bằng, chiếm chừng mười mẫu, ở giữa đúng là một tòa lương đình đơn sơ, trong đình có một chiếc lò đan.

Sài Đạt Tiến nói: " Tiểu Thiên, ngươi luyện kiếm, ta luyện đan, có ảo trận bảo vệ, không có người đến quấy rầy." Hắn vừa nói vừa đi vào lương đình.

Tần Tiểu Thiên một lòng muốn luyện chế phi kiếm cho chính mình, hắn biết Sài Đạt Tiến vội vã luyện đan, cho nên lôi kéo Trương Thuần và Đào Thường Khí, nói: " Chúng ta đi tới bên cạnh đường nước luyện kiếm, các ngươi tự mình luyện kiếm hay vẫn còn…"

Trương Thuần vội vàng nói: " Tiền bối, chúng ta có thể nhìn xem luyện kiếm hay không?"

Đào Thường Khí thần sắc có nhiều do dự, hắn biết tính Trương Thuần, muốn nói cái gì lại nuốt trở vào.

Luyện kiếm là một chuyện rất bí ẩn, không phải chí thân bạn tốt, yêu cầu được xem là một hành vi rất vô lễ, Trương Thuần không ngờ lại nói thẳng ra. Ai biết Tần Tiểu Thiên lại liền đáp ứng, hắn căn bản là không biết quy củ này.

Sài Đạt Tiến vội vã chạy trở lại, đưa cho Tần Tiểu Thiên vài dạng tài liệu rồi lại vội vã rời đi.

Đối với Dã Tu mà nói, học trộm là chuyện thật kích động vô cùng. Nếu Tần Tiểu Thiên không phản đối, hai người liền lập tức ngồi đàng hoàng sang một bên.

Tần Tiểu Thiên tiện tay bố trí một phòng ngự trận, quy tắc cơ bản hắn vẫn còn hiểu được, lúc luyện kiếm phải phòng bị bên ngoài quấy rầy.

Sài Đạt Tiến cấp cho vài dạng tài liệu chính là Thiên Kim Thối, một khối Ô Kim đề thuần, còn có mười viên Áo Ngọc Sa. Áo Ngọc Sa hắn có rất nhiều, Thiên Kim Thối lại là một bảo bối phi thường hiếm thấy, Ô Kim tạm thời dùng không tới, đó chẳng qua chỉ là tài liệu luyện kiếm bình thường.

Hắn thuận tay đem Ô Kim và Áo Ngọc Sa đưa cho Trương Thuần và Đào Thường Khí.

Đào Thường Khí thở dài nói: " Trương Thuần, chúng ta sau này nhất định phải đi theo Tiểu Thiên tiền bối…Ai, tự mình tu luyện, cái gì cũng không có, không trách được Dã Tu chỉ cần có cơ hội liền bái sư, có trưởng bối chiếu ứng thật là khác hẳn a!"

Trương Thuần con ngươi xoay chuyển, nói: " Chớ có lên tiếng, Tiểu Thiên tiền bối bắt đầu luyện kiếm rồi."

Tần Tiểu Thiên trước tiên sửa sang lại một lần trình thức luyện kiếm ở trong đầu. Việc làm đầu tiên không phải luyện kiếm, mà là đề luyện tài liệu. Hắn chuẩn bị luyện chế hai thanh phi kiếm, một thanh dùng Thiên Kim Sa làm thân kiếm, một thanh dùng Áo Ngọc Sa làm thân kiếm, Thiên Kim Sa tính nhiệt, Áo Ngọc Sa tính hàn, hai phi kiếm có thể hỗ trợ lẫn nhau. Còn về phần uy lực hắn tạm thời không suy nghĩ, có thể luyện xuất phi kiếm coi như thành công.

Thuần độ của Thiên Kim Sa rất tốt, đó là Đại Viêm Linh Thú từ nham tương luyện ra, mặc dù còn không đủ để luyện kiếm, nhưng hơi chút đề thuần là có thể. chủ yếu là phẩm chất của Áo Ngọc Sa bác tạp, phải được đề thuần thật kỹ lưỡng. Áo Ngọc Sa đề thuần khó khăn rất cao, cho dù là dùng Tam Muội Chân Hỏa, cũng phải trải qua nhiều năm tháng đề luyện, phi thường tiêu hao thời gian.

Tần Tiểu Thiên có Vô Diễm Chi Hỏa, tự nhiên không sợ.

Hắn nói: " Hai người các ngươi nên cẩn thận, ta dùng hỏa ôn rất cao, các ngươi tự mình cẩn thận phòng hộ, thật sự không được thì rời đi nơi này." Trước người hắn đột nhiên xuất hiện một ngọn lửa vo tròn trong suốt, trong phút chốc, độ nóng chung quanh nhanh chóng lên cao.

Bởi vì Tần Tiểu Thiên vừa mới sinh ra lũ bổn mạng hỏa, vẫn không thể khống chế, độ nóng cấp tốc phát ra, Trương Thuần và Đào Thường Khí luống cuống tay chân bố trí phòng ngự, hai người tóc tai cũng như muốn cháy tiêu. Trương Thuần kinh hãi nói: " Đây là lửa gì?"

Tần Tiểu Thiên kiệt lực thu nhiếp, ngọn lửa từ từ ổn định treo phù ngay trước người. Hắn dựa theo sự ghi lại trong Cổ ngọc giản, đánh ra chín thủ ấn linh quyết, hình thành một cấm chế luyện khí lô vô hình(lò cấm chế luyện khí), độ nóng chung quanh mới hạ thấp xuống tới.

Trương Thuần thở phào nhẹ nhõm, đưa tay lau mồ hôi, nói: " Kỳ quái, không nóng nữa."

Lò luyện khí từ cấm chế hình thành, đầu nhập một Áo Ngọc Sa mới hiển lộ ra, ngay cả Tần Tiểu Thiên cũng giật mình không thôi, đây là một thứ rất cổ quái, căn bản không giống một cái lò, mà là một hình dáng tròn mỏng như cánh bướm, thỉnh thoảng hiện lên từng đạo hồng mang, trông rất đẹp mắt.

Áo Ngọc Sa ở trong lò luyện khí mỏng như cánh bướm không ngừng trầm phù.

Bởi vì là lần đầu tiên đề thuần, Tần Tiểu Thiên không dám thả lỏng, ước chừng bỏ hơn mười viên Áo Ngọc Sa. Đề thuần không phải là một chuyện đơn giản, chỉ có thể lưu lại vật chất, trừ đi những tạp chất, chỉ dựa vào độ nóng thì không được. Đề thuần có miêu tả rất kỹ lưỡng trong Cổ ngọc giản, còn có cả ngàn linh quyết phối hợp sử dụng, phần lớn đều là thủ pháp thất truyền của tu chân giới.

Tần Tiểu Thiên liên tiếp đánh ra hơn mười thủ ấn linh quyết. Theo Trương Thuần nhìn ra, hơn mười linh quyết kia phóng thích rất gượng gạo, có nhiều lần đều là do do dự dự đánh ra, không có tự tin, nhưng kết quả lại làm Trương Thuần kinh ngạc vô cùng.

Áo Ngọc Sa theo linh quyết thúc giục kịch liệt chấn động, tạp chất của Áo Ngọc Sa nhanh chóng hóa thành sương khói, thăng đằng bay lên, chỉ lưu lại là một chất màu lam nhỏ xíu giống như nước chảy.

Tần Tiểu Thiên lấy được một viên hạt châu thuần màu lam cỡ ngón cái.

Đây chẳng qua chỉ là bước đầu luyện chế, tốn hao gần một giờ.

Trương Thuần nói: " Tiền bối, cho ta nhìn xem một chút." Hắn cầm lấy hạt châu, cùng Đào Thường Khí nghiên cứu.

Hai người quan sát một lát, Trương Thuần nhỏ giọng than thở, nói: " Tiểu Thường Khí, chênh lệch đúng là chênh lệch a, dĩ nhiên cũng có thể đề luyện thành như vậy, ai, nếu như hai người chúng ta luân lưu luyện chế, có thể dùng tới mười ngày thời gian cũng chưa chắc có thể làm được."

Đào Thường Khí nhỏ giọng nói: " Ngươi không nhìn thấy ngọn lửa do tiền bối phát ra hay sao, đó tuyệt đối không phải là Tam Muội Chân Hỏa, dù sao ta chỉ là lần đầu tiên kiến thức. Không có ngọn lửa đó, chúng ta cũng không thể nào đề thuần Áo Ngọc Sa đến trình độ này."

Lần đầu đề luyện thành công làm cho lòng tin tưởng của Tần Tiểu Thiên tăng cao, hắn bắt đầu đề thuần liên tiếp không ngừng, mỗi lần đầu nhập Áo Ngọc Sa cũng nhiều hơn, một lần có thể đề thuần mấy trăm viên Áo Ngọc Sa. Sao khi đem tất cả Áo Ngọc Sa đề thuần qua một lần, cộng lại được ước chừng hơn một trăm cân Áo Ngọc Sa tinh hoa, đã tương đương ngang hàng với sức nặng của một ngàn viên lúc đầu.

Tất cả Áo Ngọc Sa được đề thuần bước đầu được bỏ vào trong Cấm Chế Lô lần nữa, theo từng đạo linh quyết phát ra, Áo Ngọc Sa bắt đầu dung hợp cùng một chỗ. Tần Tiểu Thiên chuyên chú nhìn chằm chằm Vô Diễm Chi Hỏa, thỉnh thoảng dùng linh quyết điều chỉnh.

Trương Thuần và Đào Thường Khí đều cũng có ý niệm học trộm trong đầu, nhưng thủ pháp của Tần Tiểu Thiên bọn họ căn bản xem không hiểu, hai người chỉ có thể ngây ngốc nhìn Tần Tiểu Thiên luyện khí.

Thủ pháp luyện khí ghi lại trong Cổ ngọc giản phi thường thần kỳ, cũng phi thường phiền phức, gần như chỉ dùng linh quyết đánh vào Áo Ngọc Sa, phải liên tục đánh vào ngàn vạn lần, mà còn phải phối khí, thuộc

về phạm vi tinh luyện. Tần Tiểu Thiên trưởng thành như vậy, nhưng cũng là lần đầu tiên tốn hao nhiều tinh lực vào một việc nghiêm túc.

Áo Ngọc Sa tinh luyện ở trong Cấm Chế Lô giống như thủy ngân lưu động, màu sắc giống như là nước biển. Tần Tiểu Thiên phát ra từng linh quyết có tiết tấu, không ngừng đánh vào Áo Ngọc Sa dịch hóa.

Trương Thuần nhỏ giọng nói: " Mẹ của ta ơi, đã đề luyện đến trình độ như thế…còn không ngừng rèn luyện."

Nhìn Tần Tiểu Thiên luyện khí, nhớ tới phương pháp luyện khí mình học qua, quả thật không đáng giá để nhắc tới, chỉ đề luyện, mà lại có sự khác biệt hoàn toàn. Toàn bộ tinh thần của Đào Thường Khí chăm chú quan sát thủ pháp luyện khí của Tần Tiểu Thiên.

Mặc dù không cách nào lý giải ra sự ảo diệu trong đó, nhưng việc tinh luyện lại làm cho hắn có được rất nhiều dẫn dắt. Tự mình luyện khí cho tới bây giờ cũng không hề đề luyện được tài liệu giống như thế, sau này nếu như muốn luyện khí, nhất định phải đem hết khả năng đề thuần tài liệu, như vậy phi kiếm sẽ không bị tạp chất không thuần, uy lực cũng lớn hơn nữa.

Đề thuần Áo Ngọc Sa rốt cuộc đạt tới yêu cầu của Tần Tiểu Thiên, kế tiếp hắn bắt đầu đề thuần Bích Lung Thạch và Trần Kim.

Hắn tán đi lò luyện khí hình thành bởi cấm chế, một lần nữa dùng chín thủ ấn cấm chế, hình thành một lò luyện khí mới. Lò luyện khí này khác hẳn lò luyện khí vừa rồi, lò luyện khí này hình dáng giống như một chiếc nồi bốc khói, cao chừng một người, rộng như một thùng nước, Vô Diễm Chi Hỏa nhanh chóng tràn ngập bên ngoài.

Bởi vì số lượng Bích Lung Thạch rất nhiều, Tần Tiểu Thiên lựa chọn luyện khí lô cấm chế lớn nhất để đề thuần Bích Lung Thạch. Từ theo tay hắn đổ hết vào trong lò luyện khí, một cỗ khói dày nhanh chóng thăng lên, bị trận pháp bức bách, luồng khói dày này rất nhanh tiêu tán, tinh hoa của Bích Lung Thạch từ từ tích tụ trong lò luyện khí.

Tần Tiểu Thiên không ngừng đưa Bích Lung Thạch đầu nhập vào trong lò luyện khí, Vô Diễm Chi Hỏa phù động lên xuống trong lò, một cây cỏ nhỏ màu xanh biếc giống như rong rêu trong nước đang chập chờn phiêu đãng. Theo càng ngày càng nhiều Bích Lung Thạch luyện hóa, một tia ti lục nhạt từ từ đổi thành đậm, chậm rãi ngưng kết cùng một chỗ.

Sài Đạt Tiến đã tu luyện xong linh đang cần thiết, hắn cũng đi đến, nhìn thấy lò luyện khí do cấm chế hình thành, không khỏi ngẩn ra, cả kinh nói: " Cấm Chế Lô? Tại sao có thể…có thể còn Cấm Chế Lô?"

Cho dù là Trọng Huyền Phái được xưng là môn phái luyện khí đệ nhất của tu chân giới, cũng không có được Cổ Cấm Chế Lô thất truyền đã lâu, dĩ nhiên là hắn kinh hãi.

Tâm thần của Tần Tiểu Thiên hoàn toàn chuyên tâm vào việc đề luyện Bích Lung Thạch, đối với hết thảy chung quanh đều không nhìn thấy, Bích Lung Thạch cất giấu trong thủ trạc từ từ tiêu hao không còn, trong lò luyện khí đã chứa đựng đến phân nửa tài liệu tinh luyện, bước kế tiếp chính là phải thu lấy Bích Lung Thạch tinh luyện.

Trước tiên hắn thu lại Vô Diễm Chi Hỏa, sau đó đánh ra một thủ ấn linh quyết.

Một sợi chỉ nhỏ từ trong Cấm Chế Lô rút ra, ngay sau đó, Tần Tiểu Thiên lại đánh ra một linh quyết, một quang điểm bay ra, sợi chỉ kia nhanh chóng tiếp lấy quang điểm, bắt đầu cấp tốc xoay tròn. Sợi chỉ màu xanh biếc rất nhanh hình thành một quả cầu màu xanh biếc, theo chuyển động từ từ tăng lớn.

Sài Đạt Tiến cũng hít sâu một hơi lạnh, hoảng sợ nói: " Bích Lung Sa? Dĩ nhiên cũng có thể luyện chế thành Bích Lung Sa!"

Khi quả cầu tích tụ cỡ quả trứng, Tần Tiểu Thiên lại đánh ra một thủ ấn linh quyết, thu lấy đoàn Bích Lung Sa tinh luyện đầu tiên, sau đó hắn thu tiếp, tổng cộng thu được mười bốn đoàn Bích Lung Sa.

Trương Thuần tò mò hỏi: " Cái gì là Bích Lung Sa?"

Sài Đạt Tiến giải thích: " Đó là dùng tu luyện chiến giáp và phi kiếm, là cực phẩm tài liệu! Ngươi đừng coi thường đoàn Bích Lung Sa kia, ta dám nói…Tiềm Kiệt Tinh không có ai có thể đề luyện ra được, thật sự là

mở rộng tầm mắt!"

Tần Tiểu Thiên thu hồi Bích Lung Sa, đánh tan Cấm Chế Lô, lại phát ra chín thủ ấn cấm chế, xuất hiện ra loại Cấm Chế Lô có hình dáng thứ ba khác hẳn, lần này hắn phải đề luyện Trần Kim.

Sài Đạt Tiến ba người đều bị thủ pháp Tần Tiểu Thiên trấn trụ, linh quyết cấm chế xuất ra hoa cả mắt, không thể tưởng tượng nổi thuần độ đề luyện, làm ba người bội phục sát đất.

19. Q.2 - Chương 9: Toái Tinh Kiếm

Sài Đạt Tiến cần phải đưa tặng linh đan cho bằng hữu, không thể làm gì khác hơn là trong lúc Tần Tiểu Thiên đề luyện Trần Kim thì rời đi.

Hắn phi thường không nỡ bỏ đi, Tần Tiểu Thiên luyện khí mang cho hắn rung động rất lớn, cơ hội như vậy thật sự quá khó được, bất đắc dĩ bằng hữu cần hắn luyện chế linh đan cứu mạng, cho nên không thể không tạm thời rời đi.

Phương thức luyện chế Trần Kim rất kỳ lạ, sau khi tinh luyện chính là một dạng vật chất có hình dáng như lông chim, mỗi một mảnh cỡ đầu ngón tay, trôi nổi trong tầng trên của Cấm Chế Lô. Tần Tiểu Thiên dùng cấm chế thu lấy, biết bao Trần Kim được cấm chế áp súc, chỉ còn cỡ quả trứng vịt.

Hắn tổng cộng chỉ lấy hai, cũng may chỉ là tài liệu phụ trợ, điểm ấy Trần Kim cũng đủ sử dụng.

Phương thức luyện kiếm ghi lại trong Cổ ngọc giản cùng tu chân giới có sự khác nhau rất lớn.

Cổ tiên nhân luyện kiếm, vận dụng nhiều chính là cấm chế lực lượng, trận pháp chẳng qua chỉ là kéo dài cấm chế. Trận pháp của Cổ tiên nhân đều là cấm chế chuyển đổi mà thành, mà tu chân giới hiện đại, vận dụng trận pháp đã thoát ly khỏi phạm trù cấm chế, hình thành một cánh cửa mới.

Còn về phần Cổ cấm chế trận pháp sâu xa, bây giờ cũng rất ít có người biết.

Tần Tiểu Thiên tinh luyện xong toàn bộ tài liệu xong, rút lại Cấm Chế Lô, ngồi dưới đất trầm tư.

Hắn muốn đem các loại cấm chế và trận pháp tổ hợp lại, hơn nữa còn thêm đặc tính của các loại tài liệu, mới có thể luyện chế xuất ra phi kiếm, nhưng trong đầu rối loạn vo tròn, trong lòng không khỏi âm thầm kêu khổ: " Quá phức tạp...kháo, đây không phải luyện kiếm, đây là luyện người a!"

Trương Thuần và Đào Thường Khí ở một bên lẳng lặng chờ.

Làm người tu chân, hai người bọn họ biết khốn cảnh của Tần Tiểu Thiên.

Lần đầu tiên luyện kiếm đích xác rất khó, phải thấu suốt tất cả vấn đề, mới có thể từ từ chậm rãi lục lọi tu luyện. Nhất là không có sư môn trưởng bối chỉ điểm, người luyện chế toàn bằng ngộ tính, thành công và thất bại mỗi bên chiếm một nửa.

Suy nghĩ suốt hai ngày, cũng tương đương thời gian bốn ngày trên địa cầu, Tần Tiểu Thiên cuối cùng rõ ràng được ý nghĩ của mình, bất quá có chút điểm vẫn còn khuyết hãm.

Hắn biết, chỉ có thông qua thao tác thực tế mới có thể chân chính học xong luyện kiếm.

Tần Tiểu Thiên lấy ra Thiên Kim Sa vừa mới đề thuần, hắn phải dùng Thiên Kim Sa làm thân kiếm chủ yếu. Lần này Cấm Chế Lô lại khác hẳn, tổng cộng dùng mười tám thủ ấn cấm chế để hình thành.

Sau khi Vô Diễm Chi Hỏa khởi động, lò luyện khí từ từ hiện ra hình dáng, giống như một pho cổ đỉnh, bốn chân hai ngạnh.

Tần Tiểu Thiên vừa muốn bắt đầu luyện kiếm, Sài Đạt Tiến vội vã chạy về.

Trong lòng hắn như lửa đốt. Thủ pháp luyện khí của Tần Tiểu Thiên hắn chưa từng nhìn thấy qua, đối với việc luyện khí của hắn có trợ giúp rất lớn, cơ hội không phải lúc nào cũng có, tự mình tu luyện đến cảnh giới bây giờ, rất khó tiến thêm nữa, hắn hy vọng thông qua việc quan sát Tần Tiểu Thiên luyện khí, có thể có được một chút thể ngộ.

Thiên Kim Sa đề luyện nhanh chóng dung hóa, từng đạo linh quyết đánh vào Thiên Kim Sa đã dịch hóa. Tần Tiểu Thiên dùng thần thức xâm nhập vào trong Thiên Kim Sa, bắt đầu gia nhập các loại tài liệu phụ trợ.

Đến trước mắt mới thôi, Tần Tiểu Thiên còn chưa nghĩ kỹ sẽ làm ra phi kiếm có hình dạng gì, hắn ở trong thân kiếm bố trí cấm chế, tổng cộng lựa chọn bảy thứ cấm chế bố trí trong thân kiếm, cấm chế trong lúc đó hoàn toàn tương thông.

Sài Đạt Tiến đi vào không nói một lời, nhưng thân thể đang run nhè nhẹ, hắn nhìn ra Tần Tiểu Thiên đang dùng Cổ cấm chế bày trận.

Một tia ti ngân mang hình thành hoa văn thật nhỏ, giống như những điểm mưa từ trong lòng bàn tay trái xuất ra, trầm nổi lơ lửng ở trước người Tần Tiểu Thiên, tạo thành kích lưu màu bạc, nhảy vào trong thân kiếm trong lò luyện khí, phảng phất như tinh không diệu động, sáng lạn chói mắt.

Trương Thuần lẩm bẩm nói: " Xinh đẹp a...thật nhiều ngôi sao nhỏ...đây là luyện kiếm nữa hay sao?"

Sài Đạt Tiến cảm khái nói: " Cái gì mà sao nhỏ? Đó là Cổ cấm chế! Ai! Lần đầu tiên luyện kiếm, khó có thể tin." Sự hơn kém thật lớn làm cho trong lòng hắn cảm thấy vô cùng mất mác.

Từ tu chân tới nay, tự mình chịu nhiều đau khổ. Sự khó khăn gian nan của Dã Tu không phải người bình thường có thể chịu được, không có môn phái duy trì thì mỗi sự kiện đều phải tự mình làm lấy, đối với nhiều phương pháp tu luyện đều nửa biết nửa giải, có thể tu luyện đến cảnh giới bây giờ thật là phi thường không dễ dàng.

Nếu bàn về sự uyên bác khi tu chân, Sài Đạt Tiến có thể tính là cấp nhân vật tông sư, nhưng cũng giới hạn, không cách nào chân chính hiểu rõ sự ảo diệu trong đó. bởi vậy hắn nhìn ra Tần Tiểu Thiên đang dùng Cổ cấm chế luyện kiếm, lại cũng không biết làm sao luyện chế.

Khác hẳn với Sài Đạt Tiến, Trương Thuần và Đào Thường Khí còn chưa tiến vào Nguyên Anh kỳ, kiến thức dĩ nhiên sai kém rất nhiều, Tần Tiểu Thiên dùng Cổ cấm chế luyện kiếm hai người bọn họ căn bản xem không hiểu, chỉ là cảm giác được thần diệu dị thường, cố tình muốn học trộm, nhưng ngay cả chút đầu mối cũng tìm không được, giống như là một cậu bé, xem không hiểu chương trình đại học của quốc gia.

Sau khi Trần Kim gia nhập, hình thái của thân kiếm đại biến, hóa thành vô số tinh mang ở trong lò luyện khí trầm phù, tụ tán không ngừng, ánh sáng chói mắt.

Sài Đạt Tiến hoàn toàn hết chỗ nói rồi, đó đã không còn là thủ đoạn của tu chân giới.

Nghĩ vật hóa hình, phân hợp tụ tán, đó chính là đặc thù cơ bản của cực phẩm phi kiếm, nhưng phi kiếm Tần Tiểu Thiên luyện chế lại không giống, đó là một loại đại khí khó nói nên lời, không cách nào hình dung ra sự rung động, cảm giác sâu không lường được, thậm chí còn có thể cảm giác được một chút tà khí.

Tần Tiểu Thiên cũng đang khổ không thể tả, luyện chế phi kiếm cơ hồ hao hết tiên linh khí của hắn, nhất là ở cửa ải cuối cùng, để cho linh thức của mình trầm vào trong phi kiếm, càng phải dị thường cố hết sức. Hắn chỉ có thể thả chậm tốc độ, dựa vào ý chí lực cứng cỏi, cố gắng duy trì luyện kiếm.

Lần này vô luận như thế nào cũng không thể buông tha, một khi dừng lại, tổn thất không chỉ là tài liệu luyện khí, còn có thể ảnh hưởng đến sự tu luyện.

Sài Đạt Tiến dù sao cũng là tu chân cao thủ, hắn nhỏ giọng nói: " Dục tốc bất đạt...dục tốc bất đạt...." (gấp quá không được) Hắn nói tới năm, sáu lần.

Đào Thường Khí khó hiểu hỏi: " Có ý tứ gì?"

Trương Thuần lắc đầu không nói, trong lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi, bởi vì Tần Tiểu Thiên mở ra cho hắn một thế giới tu luyện mới, bất quá hắn lại hoàn toàn không biết được sự huyền bí trong đó.

Tần Tiểu Thiên rõ ràng nghe được câu nói " Dục tốc bất đạt" của Sài Đạt Tiến, hắn đột nhiên tỉnh ngộ, tự mình đã quá gấp gáp mong thành công.

Ổn định tâm thần, tốc độ luyện kiếm bắt đầu chậm lại, linh quyết đánh vào thân kiếm cũng thả chậm tốc độ.

Trong lòng hắn hiểu rõ ràng, tốc độ giảm bớt, thì khả năng thành công khi luyện kiếm sẽ tăng nhiều, nhưng phẩm chất của phi kiếm lại giảm xuống, nhưng như vậy so với luyện kiếm thất bại cũng tốt hơn nhiều.

Hơi thoáng cân nhắc, hắn lập tức nghe theo ý kiến của Sài Đạt Tiến, biết đây chính là kinh nghiệm thường được nhắc tới.

Trương Thuần và Đào Thường Khí dần dần cảm thấy thời gian càng lúc như càng khó khăn hơn, Sài Đạt Tiến vẫn như cũ đăm đăm nhìn xem.

Thời gian hơn mười ngày nhanh chóng trôi qua, Tần Tiểu Thiên luyện kiếm rốt cuộc đã thấy được hình dáng.

Lò luyện khí tinh mang càng ngày càng sáng, Tần Tiểu Thiên đưa tay chỉ ra một ngón, ngón tay giống như đang điểm lên mặt nước, tinh mang nhộn nhạo, một chuỗi cấm chế cực kỳ phức tạp từ trong tay đánh ra.

Hắn khẽ quát một tiếng: " Thu!" Phảng phất như rồng hút nước, vô số tinh mang bay vào đầu ngón tay hắn, trong chớp mắt, lò luyện khí đã trống trơn đãng đãng, Vô Diễm Chi Hỏa lập tức bị thu nhiếp.

Tần Tiểu Thiên thở ra một hơi, nói: " Mẹ ơi, thật là quá khó khăn!"

Trương Thuần nhịn không được hỏi: " Cái…này…cái..này…coi như luyện chế hoàn thành rồi? Phi kiếm ở nơi nào?"

Sài Đạt Tiến nói: " Ngu ngốc, phi kiếm đương nhiên thu nhiếp vào trong cơ thể."

Người tu chân luyện kiếm giống như là luyện ra thân kiếm trước, bố trí xong trận pháp mới coi như là cơ bản hoàn thành, sau đó còn cần thời gian nhất định đi dưỡng kiếm, cuối cùng mới có thể đem phi kiếm thu nhiếp vào trong cơ thể.

Phi kiếm tự mình tu luyện tương đối dễ dàng dưỡng, phi kiếm do người khác luyện chế, phải tốn hao thời gian rất lâu mới có thể thu nhiếp, bởi vì phải trừ đi linh thức người khác trong phi kiếm, cho nên Trương Thuần nhìn không rõ.

Tần Tiểu Thiên cười khổ nói: " Không tính hoàn thành, còn kém một bước, còn cần làm ra hình dáng và rèn luyện."

Đào Thường Khí chắc lưỡi nói: " Còn chưa có xong…lão thiên, tại sao lại phiền toái đến như vậy."

Sài Đạt Tiến nhịn không được lắc đầu nói: " Hai người các ngươi là kẻ ngu ngốc, dùng tốc độ như vậy luyện kiếm mà còn nói chậm? Nói cho các ngươi, lúc đầu khi ta mới vào Nguyên Anh kỳ, luyện chế một thanh phi kiếm phải tốn hao hai mùa thời gian, cho tới bây giờ, chỉ cần có thời gian rảnh, ta còn phải tu luyện một phen. Một thanh phi kiếm hợp dụng so sánh với pháp bảo bình thường còn tốt hơn, rất nhiều người tu chân mãi cho đến khi độ kiếp, cũng chỉ sử dụng một thanh phi kiếm…Không phải luyện khí đại sư, có rất ít người không ngừng luyện khí, nếu như không thể dựa vào luyện khí tăng lên thực lực, như vậy luyện khí chỉ là lãng phí thời gian, tu chân giới chỉ có Trọng Huyền Phái mới có năng lực dùng luyện khí tăng lên tu vi."

Trương Thuần sầu não nói: " Hai mùa? Đáng sợ a…hai mùa? Ngươi có lầm lẫn không, ta luyện chế phi kiếm…chỉ dùng thời gian mười ngày!"

Sài Đạt Tiến cười to nói: " Ha ha, vật kia của ngươi mà cũng kêu là phi kiếm? Ha ha, uổng cho ngươi cũng là cao thủ Linh Tịch kỳ, sao lại không có một chút kiến thức nào? Phi kiếm của hai người các ngươi…Ai, bỏ đi, chờ các ngươi tu nhập vào Nguyên Anh kỳ sẽ biết, phi kiếm như thế…chỉ có thể xem như là rác rưởi!"

Lời phê bình vừa thông suốt không lưu tình chút nào, nếu đổi lại người khác, có thể sẽ cảm thấy xấu hổ, nhưng Trương Thuần và Đào Thường Khí không thể so sánh với người thường, hai người mặt dày cực kỳ.

Trương Thuần luôn miệng nói: " Dạ phải, dạ phải, đúng là rác rưởi! Tiền bối, có thể cấp cho vãn bối nhìn xem một chút…phi kiếm không phải rác rưởi của ngươi?"

Sài Đạt Tiến mỉm cười, Kim Lí Kiếm đột nhiên bay múa quanh thân, tạo ra hơn mười con cá nhỏ màu vàng, hắn nói: " Đây là Kim Lí Kiếm của ta, như thế nào?"

Đào Thường Khí không cho là đúng, nói: " So sánh với phi kiếm của Tiểu Thiên tiền bối…cũng chỉ là rác rưởi."

Trương Thuần không nhịn được, " phốc xích" bật cười.

Sài Đạt Tiến cũng không tức giận, nói: " Đích xác, điều này ta thừa nhận. Bất quá phương pháp tu luyện của Tiểu Thiên khác hẳn với người khác, nếu như so sánh giữa người tu chân có tu vi không sai biệt lắm với ta, phi kiếm của ta tuyệt đối thuộc về thượng phẩm, nhưng người tu chân đạt tới Linh Tịch kỳ, phi kiếm của bọn họ so sánh với hai ngươi thì mạnh hơn nhiều, cho nên…phi kiếm của các ngươi, cũng chính là phế vật rác rưởi, ha ha!"

Đào Thường Khí cười nói: " Tiền bối, chúng ta là Dã Tu, có thể có phi kiếm cũng đã không tệ rồi, cho dù là phế vật rác rưởi, cũng còn mạnh hơn người tay không đó."

Hai người có da mặt dày đến nỗi ngoài dự liệu của Sài Đạt Tiến, hắn nguyên lai muốn giáo huấn hai vị này một phen, không để cho họ có ý nghĩ không nhọc mệt mà muốn thu hoạch, ai biết hai người vẫn không thèm để ý, hắn cũng không cách nào khác, nói: " Có rảnh rỗi thì đem phi kiếm của mình luyện chế thêm một lần nữa đi, đó là tiền vốn hộ thân của các ngươi."

Trương Thuần gật đầu nói: " Cảm ơn tiền bối dạy bảo, đáng tiếc…tìm không được tài liệu thích hợp, cũng không có pháp môn luyện kiếm tốt, ai, Dã Tu chúng ta khổ a!"

Đào Thường Khí phối hợp ăn ý, nói tiếp: " Đúng vậy, tiền bối, lão nhân gia ngài cũng là Dã Tu, biết nỗi khổ của chúng ta, những mỏ tàng vừa lộ ra liền bị các đại môn phái chiếm lĩnh, chúng ta chỉ có thể tìm những quặng mỏ nhỏ, nếu không phải đi sưu tầm tài liệu ở những nơi nguy hiểm, pháp môn tu luyện lại thiếu…"

Hai người vừa đáp vừa xướng than khổ, Tần Tiểu Thiên nhìn xem cảm thấy thập phần thú vị vô cùng.

Sài Đạt Tiến cũng là Dã Tu, đối với nỗi khổ của bọn họ hắn cũng hiểu được rõ ràng, hai người tố khổ khiến cho hắn cũng đồng tâm, nói: " Đúng vậy, không dễ dàng…khi ta đến Nguyên Anh kỳ mới coi như tốt hơn một chút, cũng phải đi tìm kiếm tài liệu khắp nơi, ai, bằng không, làm sao lại có xước hào tài mê chứ? Cũng là không có cách nào, bị buộc mà thôi."

Trương Thuần gật gật đầu, nói: " Tiền bối, lão nhân gia ngài đã hiểu được, bọn vãn bối chúng ta cũng khổ, tiền bối…cái này…cái này…"

Đào Thường Khí nói tiếp: " Có thể trợ giúp một ít tài liệu luyện khí hay không? Ai, chúng ta cũng muốn có một thanh phi kiếm tốt a, nhưng lại tìm không được tài liệu, lão nhân gia ngài hiểu rõ nỗi khổ của hai chúng ta, nhất định sẽ giúp một tay, có phải hay không a?" Hai người nói ra nói vô liên tục, rốt cuộc nói ra yêu cầu của mình.

Sài Đạt Tiến bị dọa cho hoảng sợ, hắn là tài mê, là tên nô lệ cho tài bảo, hướng tới hắn hỏi đồ vật, chẳng khác gì đòi tính mạng của hắn.

Hắn cười khan một trận, nói: " Ta cũng nghèo a! Gần đây cũng không tìm được tài liệu gì, ân, nhưng thật ra có một địa phương có thể thu tập một ít đồ vật không tệ, sau này có rảnh rỗi…ta đưa bọn ngươi đi, a a, a a."

Tần Tiểu Thiên không nghĩ tới tài liệu luyện khí của Tiềm Kiệt Tinh lại thiếu thốn như thế, nói: " Đáy biển hiển nhiên có rất nhiều tài liệu luyện khí, tại sao không đi thu tập?"

Sài Đạt Tiến giải thích: " Tài liệu luyện khí dưới đáy biển mặc dù nhiều, nhưng có bao nhiêu người tu chân có thực lực xuống tìm kiếm? Ta đã đến Xuất Khiếu sơ kỳ, Kim Lí Kiếm có thể tùy tâm sở dục vận dụng, mới có thể xuống biển tìm tòi một chút tài liệu luyện khí, hai người bọn họ cũng chỉ có thể tìm kiếm trên đại lục. A a, bây giờ người Dã Tu cấp bậc thấp nhân số đông đảo, tài liệu nhìn được một chút thì đã sớm bị bọn họ đào móc không còn, bọn họ chỉ có thể dựa vào vận khí."

Trương Thuần nói: " Đúng vậy, đúng vậy…đừng nói là tài liệu luyện khí, ngay cả tiên thạch cũng rất khó tìm được, xuống biển…thực lực không đủ chính là muốn tìm chết, nhưng thật ra chúng ta cũng rất muốn xuống biển tìm tòi tài liệu." Bộ dáng hắn thật đáng thương cảm.

Bị Sài Đạt Tiến cự tuyệt là chuyện trong dự liệu, không có Dã Tu nào vô cớ lại đi tặng đồ cho người khác, mục tiêu thực sự của hắn và Đào Thường Khí chính là Tần Tiểu Thiên, hai người đều nhìn ra hắn không phải người nhỏ mọn.

Tần Tiểu Thiên cũng quả nhiên bị đánh động, hắn suy nghĩ một chút, từ trong thủ trạc lấy ra mười khối Thiên Kim Sa, nói: " Các ngươi mỗi người năm khối, chỉ tìm thêm tài liệu là có thể luyện kiếm rồi, tài liệu phụ trợ ở chỗ ta còn một chút, hẳn là đủ dùng, hai người các ngươi nếu có hứng thú, chúng ta cùng xuống đáy biển thải tập tài liệu, ân, chỗ này của ta còn có…"

Hắn lại xuất ra vài khối ngọc đồng giản, hơi xem xét, nói: " Còn có pháp môn tu chân, một lát nữa ta sẽ chế luyện thêm một phần."

Trương Thuần và Đào Thường Khí há to miệng, khó tin nhìn nhau, một hồi lâu hai người mới đưa tay tiếp nhận lấy Thiên Kim Sa.

Trương Thuần nói lắp bắp: " Thật sự…thật sự a…"

Đào Thường Khí nắm Thiên Kim Sa, trong lòng không biết là tư vị gì.

Hắn và Trương Thuần đi lừa gạt lâu như vậy, người tu chân có tâm đồng tình cũng ít đến đáng thương, còn có mấy lần bị người đoán được, nếu không phải thoát được nhanh, thiếu chút nữa ngay cả mạng cũng vứt bỏ, không có người tu chân nào lại không công mà tặng đồ cho bọn hắn.

Nhất là ở tại Tiềm Kiệt Tinh, nơi này có truyền thống là kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, cho đến mười năm gần đây tình huống mới có thay đổi, đó là bởi vì Bách Hoàng lão nhân mất tích, nếu là ở hai trăm năm trước, bọn họ ngay cả Dã Tu cũng không có tư cách.

Trong lúc nhất thời, trong lòng hắn cảm khái vạn ngàn.

Sài Đạt Tiến đúng là tài mê, không nhọc mà thu hoạch được đồ vật ai mà không thích, nhưng tốt xấu gì mình cũng là cao nhân tiền bối, làm sao có ý tứ đưa tay hỏi xin?

Hắn thu hồi Kim Lí Kiếm, lại tự nhủ: " Nếu Kim Lí Kiếm của ta có một khối Thiên Kim Sa tái tạo một lần, uy lực còn lớn hơn một chút, a a, đáng tiếc…Tiềm Kiệt Tinh cơ hồ tìm không được cực phẩm luyện khí như vậy."

Trong lòng Tần Tiểu Thiên buồn cười, hắn đưa tay xuất ra một khối Thiên Kim Sa, nói: " Khối này cho ngươi."

Sài Đạt Tiến giả mù sa mưa nói: " Ác, vậy thật ngại a! Hắc hắc." Trong lòng hắn rất là đắc ý.

Nhưng thật ra Thiên Kim Sa hắn cũng có một ít, nhưng phẩm chất không thể so sánh với vật của Tần Tiểu Thiên, dù mình có tu vi rất cao, cũng rất khó đề thuần Thiên Kim Sa.

Chuyện này cũng không trọng yếu, trọng yếu chính là khối Thiên Kim Sa không tốn hao bất cứ thứ gì, đối với tài mê mà nói, xong được tài bảo là chuyện vui vẻ nhất, hắn cười cơ hồ không thể khép miệng.

Ở tu chân giới, tài mê cũng không phải dễ làm, chẳng những phải có thực lực, còn phải có da mặt dày.

Trương Thuần nói: " Tiền bối cũng có ý tứ thu đồ vật của người khác, ai, da mặt so với ta còn dày hơn…Tiểu Thiên tiền bối thiệt thòi rồi…Ai nha, sao ngươi đánh ta?" Hắn bị Sài Đạt Tiến vỗ ột cái tát, bụm mặt tỏ vẻ kháng nghị.

Sài Đạt Tiến cười mắng: " Tiểu tử, được tiện nghi còn giả ngoan, không đang đánh hay sao?"

Tần Tiểu Thiên không thèm để ý đến bọn hắn nữa, ngồi dưới đất toàn lực khôi phục tiên linh khí bị hao tổn. Hắn đã có thể chuyển hóa thần dịch lực rất nhanh, chỉ chốc lát, tiên linh khí hao phí đã toàn bộ khôi phục.

Vừa mới đứng lên, Trương Thuần đã vội hỏi: " Tiểu Thiên tiền bối…thanh phi kiếm kia có hình dạng gì vậy? Lấy ra nhìn xem một chút."

Sài Đạt Tiên cũng rất tò mò, nói: " Đúng vậy, vừa mới luyện chế xong thì thu nhiếp vào trong cơ thể, lấy ra cho chúng ta thêm kiến thức."

Tần Tiểu Thiên tự mình cũng tò mò.

Thanh phi kiếm này thật ra còn chưa hoàn thành, chỉ có thể xem như là nửa thành phẩm, còn cần cải tạo không ngừng. Dựa theo Cổ ngọc giản ghi lại, phi kiếm luyện chế đến trình độ như thế, đã có thể sử dụng sơ bộ bước đầu.

Hắn vươn tay, một dòng tinh mang màu bạc giống như suối phun từ trên ngón tay phún dũng ra, hình thành một đạo vết kiếm tinh quang sáng lạn rực rỡ

Từng điểm tinh mang kia chỉ cỡ một hạt gạo, ước chừng có tới mấy ngàn viên từ đầu ngón tay du động, mỗi một tinh mang lại mang theo một cái đuôi tinh tế, giống như một chùm sao đang du động, chậm rãi phiêu phù trong nước.

Tinh mang chợt tụ chợt tán, quang mang màu bạc lúc yếu lúc mạnh không chừng, chiếu lên gương mặt mọi người, hiện xuất ra vẻ xinh đẹp kinh người.

Tần Tiểu Thiên tinh tế thể ngộ phi kiếm vận hành, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng như điên.

Cho tới bây giờ hắn cũng không có nghĩ đến, phi kiếm không ngờ lại thú vị như vậy, cảm giác đối với phi kiếm, giống như có thêm một đôi tay, hơn nữa hai tay này có thể tùy ý biến hóa, có thể tùy tâm sở dục chỉ huy và sử dụng.

Tinh mang kia hốt nhiên rơi vào lòng bàn tay, trong nháy mắt biến mất, Tần Tiểu Thiên hé miệng phun ra phía ngoài, một luồng tinh mang lại từ trong miệng bay ra, nhanh chóng nhiễu quanh thân một vòng.

Sài Đạt Tiến kinh nghi không chừng, nói: " Kia…phi kiếm? Không thể ngưng hình?"

Từ trong tinh mang thật nhỏ, hắn phát hiện khác thường, lực lượng mênh mông kích động mà không phát, phảng phất có trăm ngàn thanh phi kiếm đang du động. Hắn lắc đầu nói: " Thanh phi kiếm này tuyệt đối là cực phẩm…Ai, Kim Lí Kiếm của ta căn bản không cách nào so sánh."

Trong lòng âm thầm than thở, đã thấy Kim Lí Kiếm, tu luyện cả trăm mùa khốc nhiệt, dĩ nhiên lại kém cả phi kiếm mới luyện chế của Tần Tiểu Thiên. Sự thua kém thật lớn như thế, làm cho hắn cảm thấy rất mất mác.

Toàn bộ tinh thần của Tần Tiểu Thiên chăm chú vào việc vận dụng phi kiếm, không nghe Sài Đạt Tiến nói những gì, giống như một hài tử vừa có được món đồ chơi yêu mến, hết thảy chung quanh cũng không làm cho hắn chú ý.

Trương Thuần và Đào Thường Khí căn bản là nói không ra lời, con ngươi hai người cơ hồ phải trừng rớt ra. Đó là sự rung động mãnh liệt vô cùng, tu chân đến bây giờ, phi kiếm như vậy cũng là lần đầu tiên kiến thức.

Tinh mang lại biến mất lần nữa, Tần Tiểu Thiên tò mò vung chỉ, trong lòng âm thầm kỳ lạ, mới nói tiếp: " Đáng tiếc, còn chưa luyện chế thành công, chẳng qua chỉ là nửa thành phẩm, có lẽ còn phải cần thời gian rất lâu mới có thể hoàn thiện."

" Phác thông! Phác thông!"

Trương Thuần và Đào Thường Khí hai chân mềm nhũn ngồi bệch dưới đất, Đào Thường Khí thở dài nói: " Ta không sống được nữa, đây mới là nửa thành phẩm? Ai…người so với người, đúng là tức chết người a!" Hắn hận không thể tự mình ném bỏ thanh phi kiếm rác rưởi của mình đi mất.

Nếu như nói phi kiếm của Tần Tiểu Thiên là thanh bảo kiếm sắc bén, thì phi kiếm của hắn chỉ là một đống bùn tạo thành, dù chỉ là hình dáng, căn bản cũng không cách nào so sánh.

Thanh phi kiếm này của Tần Tiểu Thiên đã không thể xem như là phi kiếm của người tu chân, hẳn là phải xem như một thanh kiếm tiên sơ bộ.

Dĩ nhiên so với kiếm tiên chân chính, kiếm tiên hắn vừa mới luyện chế cũng là kém hơn nhiều, nhưng so với phi kiếm của người tu chân thì lại inh hơn rất nhiều.

Nếu như so với Kim Lí Kiếm của Sài Đạt Tiến, thì tương đối, có thể Kim Lí Kiếm còn lợi hại hơn được một chút, nhưng Kim Lí Kiếm rất khó đề cao thêm một bước, mà kiếm tiên vừa luyện chế chỉ mới sơ bộ, hai bên không thể so sánh cùng nhau.

Tần Tiểu Thiên nguyên lai là chuẩn bị luyện chế hai thanh phi kiếm, nhưng sau khi luyện chế thành công thanh phi kiếm đầu tiên, đương nhiên còn không xem như là chân chính thành công, dù chỉ là gần đạt tới nhưng hắn cũng không tính toán sẽ luyện thêm thanh thứ hai, ít nhất tạm thời còn chưa nghĩ tới chuyện luyện thêm thanh phi kiếm thứ hai.

Không nghĩ tới luyện chế một thanh phi kiếm lại khó khăn như thế, có thể đem thanh phi kiếm này tiếp tục hoàn thiện, hắn cũng đã rất hài lòng.

Tần Tiểu Thiên suy tư, tiếp theo hẳn là sẽ luyện chế chiến giáp.

Luyện chế chiến giáp thì càng thêm khó khăn, tài liệu phải rất nhiều, nhưng có kinh nghiệm luyện chế phi kiếm, hắn có nắm chắc luyện chế ra bộ chiến giáp đầu tiên.

Bây giờ còn thiếu hơn mười dạng tài liệu, còn thiếu hụt chủ tài của chiến giáp.

Trong Cổ ngọc giản ghi lại hơn mười chủng loại chiến y và pháp môn luyện chế chiến giáp, hắn vừa suy nghĩ, phát hiện không ngờ có một khoản không thể luyện chế, rất nhiều tài liệu mình căn bản không có kiến thức qua.

Mặc dù chưa có tài liệu luyện chế chiến giáp, Tần Tiểu Thiên vẫn lựa chọn một khoản chiến giáp trong Cổ ngọc giản ghi lại, làm mục tiêu tự mình cố gắng.

Khoản chiến giáp nọ cần đến tài liệu tượng đối ít, chủ yếu là hắn cũng có được hầu hết tài liệu trong đó, đó chính là Thủy Tinh, nhưng thật ra hắn lại càng thích một bộ chiến giáp khác, nhưng bộ chiến giáp kia phải cần Hỏa Tinh làm linh hồn của chiến giáp. Hỏa Tinh có bộ dáng gì, hắn còn chưa có gặp qua, cho nên không thể làm gì khác hơn là bỏ qua.

Bộ chiến giáp kia tài liệu cơ bản chủ yếu có thể từ trong biển rộng tìm tới, chỉ có hai dạng tài liệu rất khó thu tập, một là Thủy Tinh, một là Thiên Doanh Lộ lạnh vô cùng. Dùng Thiên Doanh Lộ ngưng kết thành sợi chỉ, mới có thể xuất ra được chủ thể chiến giáp. Bởi vậy, chỉ cần tìm được Thiên Doanh Lộ, có thể bắt đầu luyện chế chiến giáp.

Tần Tiểu Thiên hỏi: " Phương hướng biển rộng là nơi nào, a a, nơi này quá xa lạ, ta không nhận ra phương vị."

Trương Thuần ấp úng nói: " Ta có, ta…ách, đi ra biển, a a, a a, ta có thể dẫn đường…"

Hắn tính toán sẽ cấp cho Tần Tiểu Thiên một bản ghi chép đường đi trong ngọc đồng giản, nhưng chuyển ý niệm, đây chính là cơ hội tốt đi theo Tần Tiểu Thiên, người này chẳng những có tài liệu tốt, còn có tu vi cực cao, người lại hào sảng, là một người khẳng khái tiêu chuẩn, không cần dùng tâm tư lừa gạt là có thể có được rất nhiều chỗ tốt, người như vậy vô luận như thế nào cũng không thể bỏ qua. Không chỉ có Trương Thuần và Đào Thường Khí nghĩ như vậy, mà ngay cả tài mê Sài Đạt Tiến cũng nghĩ như vậy.

Hắn nói: " Bây giờ phải đi vào trong biển thải tập phải không? Ngươi cần đồ vật gì? Ta có thể dẫn đường."

Do dự một chút, lại nói: " Tiểu Thiên…ta có một ý nghĩ, không biết ngươi có đồng ý hay không?"

Tần Tiểu Thiên ngạc nhiên nói: " Ngươi còn chưa nói…ta làm sao biết?"

Sài Đạt Tiến trù trừ một lát, nói: " Nhưng thật ra, chúng ta là Dã Tu cũng thường xuyên tổ chức cùng nhau, cùng gánh chịu một nhiệm vụ không cách nào hoàn thành, tỷ như đi ra ngoài tinh cầu tìm kiếm tài liệu, hoặc là đi đến những địa phương nguy hiểm…bốn người chúng ta cũng thành lập được một tổ hợp tạm thời, đi vào trong biển thải tập tài liệu, thế nào?"

Đào Thường Khí nhảy dựng lên, hưng phấn kêu to: " Đúng! Đúng! Đúng! Chúng ta….Dã Hợp! Chúng ta bốn người dã hợp cùng một chỗ!"

Tần Tiểu Thiên giật mình há to miệng: " Dã Hợp? Là bốn người hợp thành? Không chơi!"

20. Q.2 - Chương 10: Dã Hợp Đạo

Dã hợp, được xưng là dã hợp, người tu chân Tiềm Kiệt Tinh cũng đều hiểu rõ ràng đây là tên của một tổ hợp tạm thời, đó là những Dã Tu trao đổi lẫn nhau, một tổ chức phối hợp tạm thời, kéo dài đến bây giờ thành một tổ nhỏ, có sự chiếu cố lẫn nhau, trợ giúp lẫn nhau.

Tần Tiểu Thiên thật vất vả mới hiểu được rõ ràng, nguyên lai là tổ bốn người thành một tiểu đoàn thể.

Hắn vỗ ngực, thầm nghĩ: " Dã hợp...một cái tên thật đáng sợ."

Dã hợp hay không dã hợp, Tần Tiểu Thiên không sao cả, chỉ cần có thể tự do tự tại là được.

" Dã Hợp Đạo", quy củ chính là người có tu vi cao nhất lên tiếng, những người khác đều phải nghe theo, nếu có người phản đối, vậy phải rời đi, cho nên những Dã Tu tạo thành dã hợp rất ít nhìn thấy, rất ít có thể kiên trì thời gian dài. Đương nhiên cũng có một ít dã hợp cuối cùng triển trở thành tổ chức môn phái, nhưng mọi người phải chí đồng đạo hợp, hơn nữa phải có mấy Dã Tu có thực lực cường đại lãnh đạo.

" Nếu là có mấy nữ tu chân..cái..này dã hợp a...hừ hừ, đây thật là danh không đúng sự thật rồi..." Tần Tiểu Thiên không tự chủ được toát ra ý niệm này trong đầu, tự mình cũng bị dọa cho hoảng sợ.

Nữ tu chân Tiềm Kiệt Tinh tựa hồ rất ít, Tần Tiểu Thiên chỉ thấy qua mấy người, trừ Hi Phong ra thì ai cũng xinh đẹp tuyệt luân.

Bất quá từ khi tiến vào Yên Lang Tung cảnh giới, cho dù nhìn thấy mỹ nữ dường như cũng không có cảm giác gì, có lẽ sau khi tu tiên, hứng thú này đã xảy ra biến hóa, nhớ kỹ lúc còn ở đại học, nhìn thấy mỹ nữ sẽ nhịn không được mà suy nghĩ miên man, bây giờ lại hoàn toàn khác hẳn.

Hiểu rõ được hàm ý chân chính của dã hợp, Tần Tiểu Thiên đáp ứng Sài Đạt Tiến gia nhập vào.

Hắn cảm giác được có mấy đồng bạn ở chung một chỗ, có thể náo nhiệt thêm một chút, gặp phải chuyện cũng có người thương lượng, hắn còn chưa chịu qua sự cô độc, cho nên không dưỡng thành thói quen một mình tu luyện.

Dựa theo Sài Đạt Tiến đề nghị, Tiểu Thiên dã hợp xem như là chính thức thành lập. Tần Tiểu Thiên rất không thích tên này, nhưng ba người kia lại nhất trí tán thành, một mình hắn phản đối không có hiệu quả, thở dài nói: " Tiểu Thiên dã hợp...còn không tốt bằng gọi là tài mê dã hợp, nếu không gọi là tiểu Thường Khí dã hợp, cũng so sánh với tên kia hay hơn..."

Tần Tiểu Thiên đối với Tiềm Kiệt Tinh không quen thuộc, hỏi: " Bây giờ chúng ta phải đi thải tập phải không? Ai tới dẫn đường?"

Sài Đạt Tiến nói: " Ta biết một địa phương...Ô Hải. Trương Thuần và Thường Khí hẳn là từng nghe nói qua, nơi đó có rất nhiều tài liệu có thể sử dụng, chúng ta có thể đi thử xem vận khí."

Đào Thường Khí trên mặt lộ ra một tia sợ hãi, nói: " Ô Hải, ta không có đi qua, nghe nói phi thường hung hiểm, chúng ta..thực lực của ta và Thường Khí có lẽ không đủ."

Sài Đạt Tiến cười nói: " Nếu chúng ta tạo thành dã hợp, thì do ta và Tiểu Thiên phụ trách mang bọn ngươi đi. Nơi đó mặc dù hung hiểm, thu hoạch cũng không tệ...ân, nếu như các ngươi sợ hãi, vậy bỏ đi, ta và Tiểu Thiên đi thôi."

Trương Thuần vội vàng nói: " Ai...Đi! Chúng ta đi!" Hắn nhỏ giọng a trách mắng: " Tiểu Thường Khí, ngươi điên rồi, cơ hội tốt như vậy cũng muốn bỏ qua sao?"

Đào Thường Khí cả giận: " Ai nói ta bỏ qua? Ta chẳng qua là nói..Ô Hải rất hung hiểm, hơn nữa chỉ là nghe nói...ta còn chưa có đi qua."

Sài Đạt Tiến vẫy tay, nói: " Đừng cãi, đi cùng là được rồi, Tiểu Thiên có thể thử xem tính năng của phi kiếm có thể...ân, Tiểu Thiên, thanh phi kiếm này của ngươi tên gọi là gì?"

Tần Tiểu Thiên nói: " Còn không có tên, ta nghĩ..." Hắn suy nghĩ chốc lát, nói: "...A a, thanh kiếm này còn chưa thành hình, ân, gọi Toái Tinh, Toái Tinh Kiếm."

Trương Thuần bĩu bĩu môi nói: " Thật tục khí."

Tần Tiểu Thiên nói: " Phi kiếm chỉ dùng, không phải dùng cái tên huyền diệu, tên chẳng qua chỉ là danh hiệu mà thôi, đã vậy kêu Toái Tinh Kiếm! Ta cảm giác không tệ." Hắn vươn ngón giữa, một luồng tinh mang giống như suối phun dũng xuất, đắc ý dương dương nhiễu quanh thân một vòng, một lần nữa bay vào lòng bàn tay của hắn.

Sài Đạt Tiến ngự kiếm bay ra, lớn tiếng nói: " Tiểu Thiên, ngươi thử ngự kiếm phi hành, để cho ta xem thử uy lực của Toái Tinh Kiếm."

Tần Tiểu Thiên lên tiếng bay lên không trung, Toái Tinh Kiếm phún dũng ra. Hắn mặc vận linh quyết, hỏi: " Phương hướng nào?"

Sài Đạt Tiến chỉ ra phía trước nói: " Về phía trước!"

" Hưu!" Một đạo ngân quang hiện lên, Tần Tiểu Thiên biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Sài Đạt Tiến hú lên quái dị: " Nha? Đây là thủ pháp ngự kiếm gì? Quá nhanh rồi đi?" Hắn lập tức đuổi theo.

Thương cảm cho Trương Thuần và Đào Thường Khí hai người, giá ngự thanh phi kiếm bác tạp không thuần, với tốc độ như trâu kéo, một đoạn đường điên cuồng gào thét: " Chờ một chút! Chờ chúng ta một chút a!"

Tần Tiểu Thiên dừng lại tại không trung, mới vừa rồi chẳng qua là hơi thoáng thúc giục ngự kiếm linh quyết, chỉ vài giây đồng hồ thời gian, liền xuất hiện tại một địa phương khác, hắn không dám tiếp tục bay loạn, trong lòng âm thầm kêu khổ, tựa hồ như đã lạc đường.

Cũng may hắn không có bối rối, chỉ treo lơ lửng giữa không trung chờ đợi.

Ước chừng đợi chừng mười phút đồng hồ, xa xa nhìn thấy một mạt kim quang chớp động, Tần Tiểu Thiên nhìn là biết quang hoa Kim Lí Kiếm của Sài Đạt Tiến.

Chỉ chốc lát thời gian, Sài Đạt Tiến bay đến bên cạnh hắn, nói: " Tiểu Thiên, phi kiếm của ngươi khác hẳn với người khác, tốc độ quá nhanh."

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Là ta không nắm giữ tốt, a a, lần đầu tiên ngự kiếm phi hành, còn phải từ từ chậm rãi quen thuộc." Hắn rất khiêm nhường nói.

Sài Đạt Tiến lắc đầu, cười khổ nói: " Sư tôn ngươi thật là thần kỳ không tưởng nổi, dạy dỗ những thủ đoạn không phải của người tu chân bình thường…"

Hắn lại nhìn lại, Trương Thuần và Đào Thường Khí đại khái vẫn còn đang liều mạng phi hành, ngay cả cái bóng cũng nhìn không thấy, tu vi chênh lệch thật sự quá lớn.

Hắn nhìn Tiểu Thiên, nói: " Hai người bọn họ có lẽ không thích hợp đi Ô Hải."

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Nếu chúng ta hợp thành dã hợp, cũng không thể bỏ rơi bọn họ."

Lúc ở trên địa cầu, hắn có rất ít bằng hữu, cho nên đối với những bằng hữu mới kết giao rất quý trọng, không muốn bởi vì tu vi chênh lệch mà bỏ rơi. Ở một địa phương xa lạ, có bằng hữu trợ giúp, so sánh với một người cô độc thăm dò còn tốt hơn, hơn nữa trước mắt hắn còn chưa có hình thành ý thức của một cao thủ.

Hai đạo kiếm quang bác tạp không thuần, đang chớp động ở phía chân trời.

Sài Đạt Tiến cười hì hì nói: " Tới, a a, chúng ta phải đi Ô Hải nhanh hơn một chút, tốc độ của hai người bọn họ khẳng định theo không kịp, sẽ…hay là chúng ta mang theo mỗi người một người đi?"

Hai đạo kiếm quang chợt cao chợt thấp, từ xa xa đã nghe tiếng kêu quái dị của Trương Thuần: " Mệt chết rồi, chờ một chút a…" Cách xa nhau ước chừng còn có mấy trăm thước, Trương Thuần và Đào Thường Khí cơ hồ như có bộ dáng sắp té xuống.

Hai người sau khi rơi xuống đất thì lập tức khoanh chân tu luyện, vừa rồi phi hành làm cho chân nguyên lực của hai người cơ bản tiêu hao hầu như không còn.

Tần Tiểu Thiên vội vàng rơi vào bên cạnh hai người, hơi thoáng quan sát, nói: " Hoàn hảo, chẳng qua là chân nguyên lực hao hết..." Rồi nghĩ thầm: " Thực lực quá kém, đích xác ảnh hưởng tất cả mọi người, phải nghĩ biện pháp tăng lên thực lực cho hai người bọn họ."

Hắn lặng lẽ lấy ra hai viên Tụ Tiêm Đan, đi tới giữa hai người, nhỏ giọng nói: " Há mồm, ta có linh đan khôi phục."

Hai người rất cơ trí, đồng thời mở miệng ra.

Tần Tiểu Thiên bắn ngón tay, đem Tụ Tiêm Đan bắn vào trong miệng hai người, cười nói: " Ngô, có thể rồi, miệng không cần mở lớn như vậy, đầu lưỡi cũng nhìn thấy, ha ha!"

Vừa nói, sắc mặt của hắn hốt nhiên nghiêm túc lên, trầm giọng nói: " Ngưng thần định khí, đây là cơ hội cho các ngươi nhảy vào Nguyên Anh kỳ, không nên lãng phí."

Trương Thuần và Đào Thường Khí căn bản không hiểu Tần Tiểu Thiên đang nói gì, Sài Đạt Tiến lại thất kinh, nhỏ giọng hỏi: " Ăn linh đan gì, lại có thể nhảy vào Nguyên Anh kỳ?"

Nguyên Anh kỳ đúng là cánh cửa tu luyện của người tu chân, chỉ cần có thể bước vào cánh cửa này, có thể chân chính tiến vào cảnh giới của tu chân cao thủ, không biết có bao nhiêu người tu chân bị ngăn ở bên ngoài cánh cửa này, cho nên hắn lập tức thấy được Tần Tiểu Thiên cấp cho linh đan không tầm thường.

Tần Tiểu Thiên nhàn nhạt nói: " Hai người bọn họ thực lực quá kém, nếu như có thể nhập vào Nguyên Anh kỳ, thực lực bốn người chúng ta có thể đề cao thật lớn. Ân, đó là hai viên Tụ Tiêm Đan, cũng chính là người tu chân Tiềm Kiệt Tinh gọi là Tiên Hữu Đan, hẳn là có thể tăng lên tu vi của hai người."

Sài Đạt Tiến cũng hít sâu một hơi, trong lúc nhất thời nói không ra lời.

" Tiên Hữu Đan" danh khí như sấm bên tai, đó là thần đan, cũng chỉ có thể gặp mà không thể cầu, hắn cũng không biết, Tụ Tiêm Đan đúng là phó sản phẩm khi luyện chế thần đan, coi như là tiên đan.

Lúc đầu Lý Cường dùng Bối Dã Đan Đỉnh khai lò luyện chế thần đan, Tụ Tiêm Đan chẳng qua chỉ là nhất tập đan, chẳng qua chỉ là đan dược phụ trợ, chỉ có lục tập đan Vật Uẩn thần đan và thất tập đan Bảo Diễm Tập Kình thần đan, mới đích thật là thần đan.

Bất quá, lục tập đan và thất tập đan cho dù là tiên nhân phục dùng, cũng cần phải có thực lực lớn mới được, đối với người tu chân bình thường mà nói, thần đan so với độc dược còn phải đáng sợ.

Mà trong bảy tập đan, Tụ Tiêm Đan là một loại duy nhất mà người tu chân phần lớn cũng đều có thể phục dùng.

Tần Tiểu Thiên ở trong trữ vật thủ trạc phát hiện có không ít Tụ Tiêm Đan, thậm chí còn có nhị tập đan và tam tập đan, trong đó số lượng nhiều nhất chính là Tụ Tiêm Đan, lúc đầu khi Lý Cường luyện chế thần đan thì Xích Minh từng ở một bên chịu trách nhiệm thu lấy, đan dược như thế đối với Xích Minh cơ hồ vô dụng, cho nên cũng bỏ trong thủ trạc đưa cho đồ đệ.

Một hồi lâu, Sài Đạt Tiến nói: " Tiểu Thiên, sư tôn ngươi rốt cuộc là ai a? Ngươi có biết...Tụ Tiêm Đan là cái gì không?"

Nghĩ tới nghĩ lui, linh đan như thế khẳng định là do sư tôn Tần Tiểu Thiên cấp cho, đồ đệ lại không hề cố kỵ đem Tụ Tiêm Đan tùy tiện tặng cho người, như vậy chứng tỏ hắn có rất nhiều thần đan, dĩ nhiên là hắn không hiểu được giá trị của Tụ Tiêm Đan.

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Sư tôn ta là Xích Minh, Tụ Tiêm Đan...ta đương nhiên biết là vật gì, chẳng lẽ ngươi cũng muốn có? Với tu vi của ngươi...dùng Tụ Tiêm Đan có chút lãng phí rồi."

Sài Đạt Tiến tu vi cảnh giới đã đến Xuất Khiếu kỳ, đương nhiên không cần dùng Tụ Tiêm Đan để đề thăng cảnh giới, nhưng Tụ Tiêm Đan là linh đan diệu dược bảo vệ tính mạng, cho dù thương thế có nặng hơn, chỉ cần có Tụ Tiêm Đan phục dụng, đều cũng có thể giữ được tính mạng, hiệu quả so với Ly Vẫn Đan còn tốt hơn.

Hắn là tài mê, đối mặt với bảo bối như vậy làm sao không động tâm, nhưng ngoài miệng nói: " Kia...có thể hay không..." Ngón tay không ngừng súc lại, trên mặt lộ ra vẻ si mê. Tần Tiểu Thiên không khỏi cười to.

Sài Đạt Tiến cũng như nguyên có được hai viên Tụ Tiêm Đan, hưng phấn đến khó thể tự kìm chế, bay lên trời chạy quanh tán loạn.

Đang ở tu chân giới, khó được nhất chính là linh đan, có hai viên Tiên Hữu Đan, cũng là có hai lần cơ hội bảo vệ tính mạng, hắn không khỏi mừng rỡ như điên.

Trương Thuần và Đào Thường Khí đã tới lúc mấu chốt, Tụ Tiêm Đan có được linh lực khổng lồ, rất nhanh tăng lên tu vi của hai người, nguyên anh sắp ngưng kết, nhưng hai người lại thiếu hụt kinh nghiệm cần phải có.

Tần Tiểu Thiên nhìn thấy không đúng, nhưng hắn cũng không có kinh nghiệm cùng loại, vì vậy nói: " Tài mê, mau giúp hai người hắn…"

Sài Đạt Tiến cảm kích sự khảng khái của Tần Tiểu Thiên, tự mình cũng không tiện tàng tư, lập tức trợ giúp Trương Thuần và Đào Thường Khí.

Dưới sự trợ giúp của hắn, Trương Thuần và Đào Thường Khí ngưng kết được nguyên anh, hai người nằm mơ cũng không hề nghĩ đến, trong mười ngày ngắn ngủi, đã thuận lợi tiến vào Nguyên Anh sơ kỳ.

Sau khi Trương Thuần mở mắt, câu thứ nhất chính là: " Sau này…ta sẽ cùng lăn lộn với ngươi!"

Sài Đạt Tiến kêu lên: " Nói cái gì?"

Đào Thường Khí đứng dậy, cười hì hì nói: " Dù hắn gây ra họa gì…đều cũng cùng gánh, ha ha!" Tâm tình của hắn thập phần thư sướng, rốt cuộc đã tiến vào Nguyên Anh kỳ mà hắn thường mơ tưởng.

Sài Đạt Tiến cũng cười, nói: " Không sai, cùng gánh! Ha ha, ta sẽ cùng Tiểu Thiên lăn lộn."

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Chúng ta sẽ trở thành một đám cùng cuồn cuộn…"

Lời vẫn chưa nói xong, trong lòng hốt nhiên vừa động, một đạo bạch quang hiện lên, hắn nhận được một pháp bảo truyền tin, kinh ngạc nói: " Di, Viên Vi Nhàn…" Không nghĩ tới Viên Vi Nhàn lại truyền tin ình.

Hắn nói: " Ta phải đi về một chuyến, ân…các ngươi đi cùng ta."

Sài Đạt Tiến hỏi: " Đi nơi nào?"

" Tư Hương Trấn Song Kiếm Môn."

Sài Đạt Tiến gật đầu nói: " Được, đi cùng, Tiểu Thiên ngươi dẫn đường."

Tần Tiểu Thiên lộ ra vẻ mặt xấu hổ, ngại ngùng nói: " A a, a a, ta không nhận ra đường…làm sao đây?"

Trương Thuần khó tin nhìn Tần Tiểu Thiên, một hồi lâu, lẩm bẩm nói: " Nghe nói…thiên tài và ngu ngốc…chỉ cách nhau một đường…Ai nha, tiểu Thường Khí, sao ngươi lại đánh ta?"

Sài Đạt Tiến đá lên một cước, đá té ngã Trương Thuần, mắng: " Ngươi nói hưu nói vượn gì đó?"

Trương Thuần lập tức đầu hàng, liên tục nói: " Ai, ta không phải có ý đó, hà hà, hà hà." Hắn cười khúc khích hai tiếng, cố gắng dời đi lực chú ý của mọi người.

Đào Thường Khí trợn mắt nhìn hắn, nói: " Tư Hương Trấn ta biết, ta dẫn đường."

Dùng mấy ngày thời gian, mấy người chạy tới Tư Hương Trấn, trở lại Song Kiếm Môn, Tần Tiểu Thiên hỏi: " Lão Viên, chuyện gì vội vã như vậy?"

Sài Đạt Tiến ở một bên bị dọa cho hoảng sợ.

Lão Viên? Nói giỡn, Viên Vi Nhàn chính là cao thủ nổi danh, tu vi đạt tới Phân Thần kỳ, Tần Tiểu Thiên mở miệng xưng lão Viên, hai người bọn họ có quan hệ gì?

Viên Vi Nhàn thở dài nói: " Huynh đệ, xảy ra một đại sự, chúng ta đi vào hãy nói…ba bằng hữu này là…"

Tần Tiểu Thiên đơn giản giới thiệu ba người, mọi người cùng nhau đi vào Song Kiếm Môn.

Sài Đạt Tiến kiến thức rộng rãi, đối với Song Kiếm Môn không có cảm giác gì mới lạ, Trương Thuần và Đào Thường Khí lại cảm giác được mở rộng tầm mắt, hai người có rất ít cơ hội tiến vào tu chân môn phái, đối với hết thảy chung quanh đều cảm thấy hứng thú.

Lăng Nhược Uyển bưng linh quả tiến vào, cười nói: " Thúc thúc, đây là Tiểu Vũ từ Tiểu Lang Sơn đổi lấy, mùi cũng không tệ lắm."

Tần Tiểu Thiên gật đầu tạ ơn, hỏi: " Bác Vũ không ở nhà?"

Lăng Nhược Uyển nói: " Mấy sư huynh đệ dẫn người đi truyền tống trận, sẽ không trở về nữa."

Viên Vi Nhàn nói: " Tiểu Vũ đi San Hô Tông, sau đó cũng đi truyền tống trận."

Sắc mặt của hắn nghiêm túc lên, nói: " Huynh đệ, ta sẽ đưa mọi người của Song Kiếm Môn đi Nguyên Giới, ngươi đi hay không đi?"

Tần Tiểu Thiên kinh ngạc nói: " Đi Nguyên Giới, đó là địa phương nào?"

Sài Đạt Tiến tò mò hỏi: " Nguyên Giới không phải đã đóng cửa rồi sao?"

Viên Vi Nhàn lắc đầu nói: " Nguyên Giới cũng không có đóng cửa, chẳng qua là người tu chân vào không được...ân, huynh đệ, ta được tin tức, gần đây có không ít người tu chân nhập ma, ở phụ cận mấy tinh cầu tu chân làm cho hỗn loạn, ta có biện pháp tiến vào Nguyên Giới, ngươi có muốn cùng đi với ta hay không?"

" Nhập ma?" Tần Tiểu Thiên không giải thích được, khó hiểu nói: " Có ý tứ gì?"

Hắn không biết trên đời này còn có Hắc ma giới, cũng không biết cái gì là Ma đầu, lại càng không biết cái gì gọi là nhập ma.

Viên Vi Nhàn không nhịn được có chút đau đầu.

Một chút thường thức của tu chân giới Tần Tiểu Thiên dường như căn bản không hiểu biết, trải qua một phen giải thích, Tần Tiểu Thiên đại khái hiểu rõ cái gì là hắc ma giới, bất quá hắn không đặt ở trong lòng, mặc kệ là ma gì, hắn cũng không quan tâm.

Không ai biết hắn là đệ tử của hắc ma giới Xích Minh ma tôn, xong được sự truyền thừa của Xích Minh, hắn tự nhiên không sợ gì ma đầu.

Sài Đạt Tiến sắc mặt trắng bệch, hắn không giống như Tần Tiểu Thiên, biết ma đầu lợi hại, hỏi: " Chẳng lẽ có ma đầu tới Tiềm Kiệt Tinh?"

Viên Vi Nhàn nói: " Trước mắt còn không rõ ràng, hẳn là có thể còn chưa có thì phải? Bằng hữu của ta truyền tin tới, nghe nói Triêu Bang Tinh xuất hiện nhóm lớn ma đầu, bây giờ có không ít tu chân cao thủ tổ chức lên, đi tới truyền tống trận nơi đó, phòng ngừa ma đầu khuếch tán. Ta cũng được cảnh cáo, cho nên mới muốn thiên cư tới Nguyên Giới."

Có một câu hắn không tiện nói rõ, hắn được sư môn cho phép, mới có thể dẫn người trở lại Nguyên Giới.

Tần Tiểu Thiên cúi đầu tính toán chốc lát, nói: " Lão Viên, ta không đi Nguyên Giới." Hắn không biết Nguyên Giới, cũng không muốn đi tìm hiểu.

Tại Tiềm Kiệt Tinh, vừa mới kết giao mấy bằng hữu, đối với hắn rất trọng yếu. Hơn nữa hắn cũng hiểu rõ ràng, tự mình nếu đáp ứng đi Nguyên Giới, tài mê ba người bọn họ thì không đi được, cho nên chỉ có thể từ chối lời yêu cầu của Viên Vi Nhàn.

Viên Vi Nhàn suy nghĩ một chút, nói: " Nếu như vậy, ta cũng không miễn cưỡng, trú địa của Song Kiếm Môn...ta sẽ cấp cho huynh đệ, nơi này coi như nhà mới của ngươi."

Lần này Tần Tiểu Thiên không có cự tuyệt, hắn xác thật cũng cần một nơi ở, cười nói: " Hay a, chỗ này không tệ. A a, lão Viên, ngươi yên tâm đi, ta phụ trách chiếu cố nơi này, sau này khi ngươi trở lại, ta sẽ trả cho ngươi."

Viên Vi Nhàn có chút suy nghĩ, nói: " Sau này sẽ không trở lại, nơi này tùy tiện huynh đệ xử trí..."

" Động phủ này cũng không có cái gì, chỉ có ảo trận và ba phòng nhỏ, mặt khác…trên mặt đất còn một đạo linh mạch, bị ta dùng Tụ Linh Trận khống chế, đối với việc tu luyện có nhiều chỗ tốt, ngoài ra không còn gì khác nữa."

Một đạo linh mạch?

Sài Đạt Tiến há to miệng, nước bọt thiếu chút nữa chảy ra.

Linh mạch của Tiềm Kiệt Tinh cực ít, cơ bản đều bị các đại môn phái khống chế, nơi này không ngờ cũng có một đạo linh mạch, thật sự là quá bất ngờ, hắn đi khắp nơi trên Tiềm Kiệt Tinh, đến nay không có phát hiện qua một đạo linh mạch vô chủ.

Tần Tiểu Thiên căn bản không biết tầm quan trọng của linh mạch, hắn cũng không cần nhờ vào linh mạch để tăng nhanh tu vi, cười nói: " Vậy cảm ơn rồi, lão Viên, ngươi tính chừng nào rời đi Tiềm Kiệt Tinh?"

Viên Vi Nhàn nói: " Lập tức phải đi, a a, đi trước Phong Duyên Tinh, sau đó tiến vào Nguyên Giới."

Tần Tiểu Thiên gật đầu nói: " Sau này chúng ta làm sao liên lạc?"

Viên Vi Nhàn lắc đầu nói: " Không cách nào liên lạc, một khi tiến vào Nguyên Giới, thì không cách nào liên lạc với bên ngoài, trừ phi là nhân tài có đại năng lực, a a, sư tôn ngươi có thể, ta không được."

Sài Đạt Tiến khó tin nói: " Tu vi của tiền bối đã đạt tới Phân Thần kỳ, chẳng lẽ cũng không được?"

Viên Vi Nhàn cười nói: " Đừng nói là Phân Thần kỳ, dù là Đại Thừa kỳ cũng không được…"

Phản ứng của Trương Thuần rất nhanh, nhỏ giọng nói thầm: " Đại Thừa kỳ cũng không được? Nhưng sư tôn của Tiểu Thiên tiền bối lại có thể…vậy đó là tu vi gì?"

Viên Vi Nhàn đứng dậy, nói: " Sư tôn hắn không phải là cao thủ của tu chân giới." Hắn cũng không giải thích nhiều, cười dẫn thê tử rời đi Song Kiếm Môn.

Người tu chân không giống người của thế tục giới, phi thường hào hiệp, nói đi là đi.

Sài Đạt Tiến nắm lấy Tần Tiểu Thiên, hỏi: " Sư tôn ngươi rốt cuộc là ai?"

Tần Tiểu Thiên cười khổ nói: " Ta không phải đã nói ọi người rồi sao? Ai, thật ra sư tôn ta là ai, ta cũng hồ đồ, hắn…chuyện của lão nhân gia, ta cũng không biết."

Đào Thường Khí nói: " Chẳng lẽ là tiên nhân? Ai! Ta từng nghe nói qua…có tiên nhân ở tu chân giới thu đồ đệ, có lẽ là sư tôn của Tiểu Thiên cũng chính là tiên nhân cũng không chừng."

Sài Đạt Tiến nói: " Có thể, từ Nghịch Hành Thông Đạo sau khi được đánh thông, thì luôn xuất hiện tung tích của tiên nhân, bất quá tiên nhân thì cực ít, ít nhất ta chưa từng gặp qua, Tiềm Kiệt Tinh chẳng qua chỉ là một tinh cầu tu chân bình thường, hắn là sẽ không có tiên nhân chú ý tới nơi này…."

Hắn chuyển niệm vừa nghĩ, Tần Tiểu Thiên không phải bái sư tại Tiềm Kiệt Tinh, nói: " A a, sư tôn của Tiểu Thiên có lẽ thật là tiên nhân."

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Tiên nhân? Không giống…một chút cũng không giống. Ta cảm giác được, sư tôn lão nhân gia ông ta cũng không có chút tiên phong đạo cốt, nga, không thể nói sư tôn giống ai, hắc hắc, bất quá ta thích bộ dáng không chút câu thúc của lão nhân gia."

Sài Đạt Tiến ba người đối với sư tôn của Tần Tiểu Thiên cực kỳ tò mò, cảm giác được ông ta thật thần bí khó lường.

Sài Đạt Tiến thở dài nói: " Nếu có cơ hội, có thể nhìn thấy sư tôn ngươi, ai, ta cũng đã rất hài lòng."

Trong lòng hắn suy tư, nếu có thể nhìn thấy sư tôn của Tần Tiểu Thiên, chỉ cần hắn tùy tiện chỉ điểm một chút, có lẽ đối với tu vi của mình có thể đề cao rất nhanh.

Giống như có một loại ba động cực kỳ yếu ớt mỏng manh làm cho Tần Tiểu Thiên giật mình, hắn cảm nhận được một loại cộng minh vừa quen thuộc vừa xa lạ, không khỏi thốt lên hỏi: " Các ngươi cảm giác được gì không?"

Sài Đạt Tiến khó hiểu nói: " Là gì?" Ánh mắt của hắn đảo qua Trương Thuần và Đào Thường Khí.

Trương Thuần khoát tay nói: " Đừng nhìn ta, tu vi của ta thấp...cái gì cũng không cảm giác được." Đào Thường Khí cũng liên tục lắc đầu.

Tần Tiểu Thiên hốt nhiên cảm thấy tâm hỏa dâng lên, hắn vươn chỉ, một lũ Vô Diễm Chi Hỏa toát ra trên đầu ngón tay, trong ngọn lửa có một tia ti hắc tuyến giãy dụa thật nhanh, lộ ra vẻ xao động bất an: " Kỳ quái, sao ta lại tâm thần bất an?"

Hắn đến nay còn không biết, trong thần dịch lực của mình ẩn chứa hắc ma lực cực kỳ tinh thuần, mặc dù số lượng cực ít, nhưng trải qua thần dịch lực của Xích Minh rèn luyện và áp chế, lưu lại đều là hắc ma lực lợi hại nhất.

Bây giờ, trên người Tần Tiểu Thiên sở hữu ba chủng loại lực lượng, thần dịch lực, hắc ma lực và tiên linh khí.

Lúc đầu trên người hắn chỉ có thần dịch lực và hắc ma lực, sau khi có được Cổ ngọc giản của Thiên Chân Thượng Nhân, mới rèn luyện xuất ra lực lượng thứ ba. Tiên linh khí là lực lượng chân chính hắn có thể nắm giữ, ngoài ra hai loại khác hắn cũng không thể khống chế.

Xích Minh sở hữu thần dịch lực là từ hắc ma lực chuyển đổi mà đến, cho nên ở trong thần dịch lực giáp tạp rất nhỏ hắc ma lực cũng không kỳ quái, nhưng trong lúc rèn luyện Tần Tiểu Thiên, hắc ma lực theo thần dịch lực tiến vào trong cơ thể Tần Tiểu Thiên.

Thiên Chân Thượng Nhân nhìn ra vấn đề trong đó, mới cho hắn ngọc giản tu luyện của Cổ tiên nhân, chính là vì muốn cho hắn dùng tiên linh khí khống chế và tiêu hao đi hai chủng loại lực lượng kia.

Tần Tiểu Thiên thu nhiếp Vô Diễm Chi Hỏa trên ngón tay, nói: " Bỏ đi, ta cũng không rõ ràng lắm là cái gì. Tài mê, chúng ta đi Ô Hải thôi! Mặc kệ phát sinh chuyện gì, đều phải có năng lực tự bảo, a a, chúng ta không có pháp bảo thích hợp, Trương Thuần và tiểu Thường Khí cũng không có pháp bảo hợp tay."

Trương Thuần nói: " Đúng vậy, bất luận là đi địa phương nào, ít nhất phải có một thanh phi kiếm thích hợp, thanh phá kiếm của ta, vạn nhất có nguy hiểm muốn chạy cũng không thoát."

Đào Thường Khí cuống quýt gật đầu, vỗ bả vai Trương Thuần, nói: " Không sai, ta chỉ cần có thể luyện chế một thanh phi kiếm so sánh tốt với ngươi là được."

Tần Tiểu Thiên vỗ hắn một cái tát, cười mắng: " Đúng vậy, chỉ cần so sánh với phi kiếm của Trương Thuần, thì gặp nguy hiểm hắn sẽ chạy chậm nhất, vậy thì ngươi đã có được một người thế mạng, tiểu tử ngươi thật là xấu xa!"

Trương Thuần hét lớn: " Tiểu Thường Khí...ngươi...ngươi không nghĩa khí!"

Đào Thường Khí cười lớn hướng ra phía ngoài chạy trốn, nói: " Cho nên ngươi cũng phải cố gắng luyện kiếm mới được a, ha ha!"

Tần Tiểu Thiên đứng lên nói: " Chúng ta bây giờ phải đi Ô Hải, ai tới dẫn đường...ta không biết."

Trương Thuần đứng ngoài cửa reo lên: " Mù đường, vẫn còn có lý do chính đáng như vậy."

Tần Tiểu Thiên quát: " Trương...hừ, ai cho ngươi phóng túng như vậy?"

Trương Thuần ôm đầu lủi như chuột.

Sài Đạt Tiến nhìn thấy bọn họ thì mỉm cười, tâm tình cũng bớt vẻ nặng nề.

Ma đầu đúng là đại địch của người tu chân, hy vọng ma đầu không xuất hiện tại Tiềm Kiệt Tinh, thứ kinh khủng đó không phải người tu chân bình thường có thể chống đỡ nổi.

21. Q.3 - Chương 1: Sơ Kiễn Thiên Kiếp

Ô Hải có khoảng cách xa đại lục tới mấy ngàn công lý nằm về hướng Bắc, tại tu chân giới của Tiềm Kiệt Tinh rất nổi danh, người tu chân bình thường rất khó tới, người tu chân có thể đi Ô Hải ít nhất phải có tu vi ngoài Nguyên Anh kỳ. Cho dù người tu chân có tu vi ngoài Nguyên Anh kỳ, cũng không nguyện ý đi tới chỗ này thu tập tài liệu luyện khí.

Hoàn cảnh tại Ô Hải thập phần ác liệt, ở địa phương này, còn có mấy tu chân môn phái mạnh mẽ, bọn họ đối với người tu chân đi thu tập tài liệu luyện khí phi thường địch ý, bởi vậy phần lớn người tu chân cũng không nguyện ý giao thiệp với Ô Hải, trừ phi bản thân có thực lực cường đại.

Tiểu Thiên dã hợp một nhóm bốn người đã tới Ô Hải bảy ngày, thật vất vả mới tìm được điểm đặt chân.

Đó là một khối đá ngầm màu đen không lớn, lúc tiến vào Sài Đạt Tiến liền bố trí một tiểu hình phòng ngự trận, một thanh quang hình quả trứng như cái lồng bao lại làm cản trở cơn lốc và biển cả bên ngoài, Trương Thuần và Đào Thường Khí hai người ngồi ở bên trong luyện kiếm.

Hai người dùng phương pháp luyện kiếm, chính là do Tần Tiểu Thiên cung cấp, là phương pháp luyện khí đặc hữu của Trọng Huyền Phái, dùng Tam Muội Chân Hỏa tiến hành đề thuần và luyện kiếm. Mặc dù chẳng qua chỉ là phương pháp luyện khí đơn giản nhất của Trọng Huyền Phái, cũng làm cho hai người mừng rỡ, đây là bí mật bất truyền của tu chân giới, trong quá trình truyền thụ, ngay cả Sài Đạt Tiến cũng cảm thấy thu hoạch không ít.

Tần Tiểu Thiên đi theo Sài Đạt Tiến xâm nhập đáy biển, giống như hai con cá lớn dọc theo hải câu di động về phía trước. Toái Tinh Kiếm đem nước biển dạt ra, hình thành một vùng trống rỗng. Kim Lí Kiếm của Sài Đạt Tiến càng thêm lợi hại, phảng phất như có một đám cá vàng vờn quanh bên người, rất nhanh du động quanh bốn phía. Kim Lí Kiếm bản thân chính là phi kiếm có tính thủy, ở trong biển rộng càng có thể phát huy hết tính năng của phi kiếm.

Đang ở đáy biển, hai người có thể dùng thần thức ba động trao đổi, tựa như đang ở thái không, một đường lục soát tới, ở trong hải câu không có phát hiện tài liệu đáng giá để thải tập, hai người cũng không hề gấp gáp chút nào.

Sài Đạt Tiến cũng là lần đầu tiên đi tới Ô Hải tận sâu trong, trước kia đi tới Ô Hải, hắn chẳng qua chỉ ở bên bờ sưu tầm. Một người thân đơn lực bạc, không dám tiến vào nơi sâu trong của Ô Hải.

Ngoài khơi cuồng phong cuồn cuộn, ba đào mãnh liệt, giật ngược tinh không, ở sâu cùng đáy biển không chút bình tĩnh, đừng đạo kích lưu, một đám lốc xoáy, còn có những hải thú quái dị hung ác. Thân ở đáy biển cũng không nhẹ nhàng, cũng may phi kiếm của hai người cũng không phải vật phàm, đủ tự bảo vệ dưới đáy biển.

Phía trước xuất hiện một đạo hải câu càng sâu, bởi vì nguyên nhân bởi hải lưu, làm giảo động cát đá dưới đáy biển, cho dù có Toái Tinh Kiếm và Kim Lí Kiếm chiếu sáng, chung quanh vẫn là một mảnh đen nhánh, hai người toàn bằng thần thức tìm kiếm. Sài Đạt Tiến có thể tìm kiếm trong pham vi phương viên ngàn dặm, còn Tần Tiểu Thiên cũng kém không nhiều lắm, hết thảy bốn phía đều ghi vào trong đầu.

Sài Đạt Tiến truyền đến hỏi: " Tiểu Thiên, có muốn đi xuống nữa hay không?"

Lúc này nước biển áp lực thật lớn, hắn cảm giác có chút cố hết sức, hải câu trước mắt sâu không lường được, thần thức kéo dài đã không cách nào dò tìm đáy biển, hắn không nhịn được có chút ít do dự.

" Đi xuống!" Tần Tiểu Thiên không chút do dự truyền lại một đạo thần thức ba động.

Trước khi xuống biển, hắn cẩn thận hồi tưởng những linh quyết có liên quan đến thủy độn, tìm được mấy linh quyết có thể thi triển, trong đó sử dụng tốt nhất chính là hai đạo linh quyết, nhưng thật ra có lẽ xem như là Cổ cấm chế, một đạo là Tị Thủy cấm chế, một đạo là Phân Thủy cấm chế, cần phải có tiên linh khí chống đỡ. Đây là hộ thân phù có thể tự bảo, bởi vậy hắn cũng không sợ khi tiến vào hải câu.

Một đường xuống dưới, Sài Đạt Tiến rốt cuộc chịu đựng không nổi áp lực nặng nề: " Tiểu Thiên, quá sâu rồi, hay là đi tới đi, nơi này hình như là nơi sâu nhất của Ô Hải, một đạo Hải Tiệm, bằng thực lực của chúng ta...rất khó đi sâu hơn nữa."

Tần Tiểu Thiên nhanh chóng tới gần hắn: " Chờ một chút!"

Sài Đạt Tiến hốt nhiên phát giác nước biển trước mắt nhanh chóng tách ra, áp lực chung quanh biến mất không còn, còn tự mình đang huyền treo ở không trung, nước biển chung quanh phảng phất như bị bàn tay vô hình khổng lồ đẩy ra.

Hắn cũng từng nhìn thấy qua người có thể làm như thế, kinh ngạc nói: " Phân Thủy linh chú? Sao lại có thể?" Phân Thủy linh chú rất bình thường, nhưng không người nào dám vận dụng trong đáy biển sâu, áp lực đáy biển thật lớn vô cùng, không phải do Phân Thủy linh chú có thể chống đỡ.

Tất cả áp lực đều ép trên người Tần Tiểu Thiên, uy lực Cổ cấm chế dù sao bất đồng, hắn quát to: " Nhanh lên một chút, đi theo ta!" Không dám nói thêm gì, hắn tiến thẳng xuống phía dưới, nháy mắt đã tới đáy biển.

Hắn nhanh chóng chuyển đổi Cổ cấm chế, Tị Thủy cấm chế phát huy tác dụng, chung quanh hình thành một khuôn viên trống rỗng mười thước. Sài Đạt Tiến ném ra một viên tiên thạch, đồng thời đánh ra một thủ ấn linh quyết, tiên thạch phiếm xuất ra quang hoa chói mắt, chiếu sáng hết thảy chung quanh.

Trên mặt Tần Tiểu Thiên một trận trắng một trận hồng, lúc Cổ cấm chế hình thành Tị Thủy cấm chế thì cũng nhanh chóng tiêu hao tiên linh khí, hắn cảm giác được dị thường cố hết sức. Nơi này khoảng cách với ngoài khơi ít nhất có tới mấy vạn thước, áp lực nước biển kinh khủng cực kỳ, cho dù sử dụng Cổ cấm chế, nhưng không có thực lực phối xứng, cũng rất khó kéo dài.

Sài Đạt Tiến phối hợp vô cùng ăn ý, hắn nhanh chóng bố trí Phòng Thủy trận pháp.

Tần Tiểu Thiên cố hết sức nói: " Tài mê, nhanh lên một chút! Ta..ta không chịu được nữa rồi…kháo, áp lực lớn quá!" Cổ cấm chế ở trong sự trọng áp của nước biển phát ra tiếng rít ba ba kỳ quái, giống như một thanh trúc bị xé ra, mỗi khi vang lên một tiếng, Tần Tiểu Thiên lại run lên. Âm thanh tiếng xé càng ngày càng dày đặc, hắn rốt cuộc nhịn không được kêu lên: " Ta…mau…cấm chế muốn tiêu rồi!"

" Kiên trì! Kiên trì trụ!"

Sài Đạt Tiến bố trí Phòng Thủy trận pháp thuộc về một loại có uy lực cực mạnh, cần phải tốn hao thời gian rất lâu, nhưng bây giờ không có thời gian cho hắn chậm rãi bày trận, phải dùng tốc độ nhanh nhất tiến hành.

Một khi Cổ cấm chế của Tần Tiểu Thiên hỏng mất, hai người mặc dù không chết, cũng sẽ bị thương nặng. Áp lực của nước biển đến trình độ như thế, không có tu vi ngoài Phân Thần kỳ, căn bản không thể nào chống đỡ.

Sau khi bố trí xong khối tiên thạch cuối cùng, trước một giây Cổ cấm chế hỏng mất, Phòng Thủy trận thành công khởi động.

Tần Tiểu Thiên và Sài Đạt Tiến tê liệt ngồi xuống trên tảng đá ngầm dưới đáy biển, hai người nhìn nhau, trên mặt toát ra vẻ sợ hãi.

Sài Đạt Tiến cười khổ nói: " Nơi này không phải nơi chúng ta tới, cho dù tới…cũng không cách tùy ý thải tập tài liệu. Trừ phi có pháp bảo Tị Thủy."

Không cách nào di động! Nghĩ không ra là lại có kết quả như vậy.

Phòng Thủy trận pháp mặc dù có thể ngăn cản áp lực của nước biển, nhưng lại không có cách nào di động, thải tập tài liệu là phải đi chung quanh tìm kiếm, nếu vẫn ở lại một chỗ, không có khả năng tìm được tài liệu muốn có, hơn nữa áp lực nước biển đè ép thời gian dài, năng lượng do tiên thạch cung cấp rất nhanh sẽ tiêu tán, đến lúc đó sẽ rất nguy hiểm.

Tần Tiểu Thiên thở dài nói: " Ai, hải câu không phải chỗ ở lâu, chờ ta khôi phục thì lập tức rời đi." Hắn không dám tiếp tục mạo hiểm, vì thu tập tài liệu mà lâm vào hiểm cảnh, không phải là hành động sáng suốt.

Hơi chút khôi phục, Tần Tiểu Thiên nói: " Tài mê, lần này uổng phí công sức một hồi, đi theo ta đi tới."

Vì kiến thiết Phòng Thủy trận phức tạp này, dùng đi ba mươi mấy khối trung phẩm tiên thạch, Sài Đạt Tiến đương nhiên đau lòng, hắn bất đắc dĩ nói: " Có thể bảo vệ tính mạng là tốt rồi, đáng tiếc không thể ở lại hải câu này tiếp tục lục soát."

Đánh ra Phân Thủy cấm chế, hai người rất nhanh bay lên độ cao có thể chịu được áp lực của nước biển, Tần Tiểu Thiên truyền ra một đạo thần thức ba động: " Tài mê, không thể tay không trở về, nếu không không may mắn, chúng ta tiếp tục sưu tầm."

Trải qua hơn mười ngày luyện chế, phi kiếm của Trương Thuần đã sơ bộ hình thành. Thanh phi kiếm này cơ hồ được tố tạo lại một lần, cùng với nguyên lai đã hoàn toàn khác hẳn, từ thân kiếm đến trận pháp bố trí đều cũng thoát ly khỏi mô thức luyện khí ban đầu.

Lúc trận pháp thành hình trong thân kiếm thì phi kiếm phát ra một trận âm thanh ông ông rất nhỏ, giống như văn đăng ở bên tai phiến động vỗ cánh, điều này làm cho Trương Thuần mừng rỡ vạn phần.

Đào Thường Khí so với Trương Thuần thì còn luyện ra phi kiếm tốt hơn, hắn ở một bên nhìn xem.

Phi kiếm của Trương Thuần nhìn qua giống như một cái móc, phiếm điểm ra thanh mang nhàn nhạt, chỉ cỡ tám tấc, nhìn ra còn chưa hoàn toàn thành công, sau này còn cần thời gian dài rèn luyện, chỉ khi luyện chế còn chừng sáu tấc, mới cơ bản xem như thành công. Phi kiếm càng nhỏ càng khó luyện chế, uy lực cũng càng lớn, đây là thường thức mà người tu chân nào cũng biết.

Trương Thuần đắc ý nhìn kiếm quang diệu động trước mắt, nói: " Phương thức luyện kiếm như thế thật là xuất nhiều tâm tư, có thể kết hợp nguyên anh tiến hành tu luyện, sau khi thu vào trong cơ thể, dùng nguyên anh có thể dưỡng kiếm, thật sự là kỳ diệu a, a a, tiểu Thường Khí, lần này chúng ta gặp phải quý nhân…Ai, phi kiếm của ngươi luyện chế thành công rồi phải không?"

Phi kiếm của Đào Thường Khí giống như một con rắn, đã hoàn toàn khác hẳn lúc trước, cũng phiếm ra thanh mang.

Đào Thường Khí nói: " Cũng giống như ngươi, nửa thành phẩm, a a, nhưng so với phi kiếm lúc trước…đúng là như trời với đất a."

Hắn phát ra sự cảm kích từ trong nội tâm với Tần Tiểu Thiên, lại nói: " Phương pháp luyện khí như thế, hình như rất giống như phương pháp luyện khí của Trọng Huyền Phái, không nghĩ tới Tiểu Thiên tiền bối lại chịu truyền cho chúng ta."

Trương Thuần chơi đùa với phi kiếm, cười nói: " Dù sao sau này ta sẽ đi theo Tiểu Thiên, ngươi còn giữ ý định Dã Tu phải không?"

Đào Thường Khí lắc đầu nói: " Không, ta cũng không Dã Tu nữa, vừa lãng phí thời gian, lại không có bao nhiêu tiến triển, a a, trong khoảng thời gian này thu hoạch…làm cho người khác khó có thể tin a." Hắn nhịn không được cảm khái.

Trong lòng Trương Thuần cũng cảm khái, may mắn tự mình có thể gặp được Tần Tiểu Thiên. Hai người bọn họ ngay từ đầu đều cũng cho là đã gặp được một tên khờ khạo, một con dê mập siêu cấp.

Nhưng khi ở trên vách đá tại Tiểu Lang Sơn, hai người ăn một trận đòn thì mới hiểu được: Tần Tiểu Thiên rất rõ ràng bọn họ là ai, nhưng lại không đuổi bọn họ đi, ngược lại còn trợ giúp rất nhiều.

Hai người không biểu đạt sự cảm kích ra ngoài miệng, nhưng trong lòng đã hạ định quyết tâm sẽ truy tùy Tần Tiểu Thiên.

Oanh một tiếng, sóng lớn đánh vào Phòng Ngự Trận, Trương Thuần nhìn lướt qua, nói: " Hình như không đúng!"

" Khởi gió rồi!" Đào Thường Khí ánh mắt khẩn trương nhìn ra ngoài Phòng Ngự trận.

Ô Hải tựa hồ điên cuồng lên, từng đạo sóng lớn liên tiếp không ngừng đảo qua đá ngầm, cho dù có Phòng Ngự trận trở cách, hai người cũng cảm nhận được sự cuồng bạo của biển rộng.

Mưa to nghiêng như trút, cuồng phong hoành hành, từng hạt mưa giống như mũi tên nện lên sóng biển, phát ra tiếng hoa ba dày đặc, tiếng oanh minh của biển chấn đến trời u đất ám, âm trầm trầm trên bầu

trời thỉnh thoảng có tia chớp xẹt qua, mây đen quay cuồng, điện chớp lôi minh, phảng phất như ngày tận thế của thế giới đã tới, làm cho người khác run sợ trong lòng.

Trương Thuần và Đào Thường Khí luống cuống tay chân gia cố Phòng Ngự Trận, trải qua mấy trăm lần sóng lớn đánh sâu vào, tiên thạch Phòng Ngự Trận đã tiêu hao hầu như không còn, hai người không ngừng phải thay đổi tiên thạch.

Lúc Tần Tiểu Thiên rời đi đã cấp cho hai người lưu lại không ít trung phẩm tiên thạch, nguyên lai vốn cũng đủ sử dụng, không nghĩ tới trải qua một hồi bão táp đánh sâu vào thật lớn, phòng ngự trận thiếu chút nữa hỏng mất, hai người không thể không lấy ra tiên thạch dành dụm, trong lòng không khỏi đau xót vạn phần.

Một đạo sét đánh màu vàng giống như một con rắn hình cự kiếm, từ phía chân trời đang rơi xuống, âm thanh bạo liệt thật lớn làm nhấc lên tiếng biển gầm cuồng bạo. Đào Thường Khí hoảng sợ nói: " Thảm rồi, hình như có người đang ở phụ cận độ kiếp! Vậy…đó nhất định là thiên kiếp đã tới!"

Trương Thuần kêu lên: " Không có khả năng! Ai lại chạy tới đây độ kiếp? Ngươi gặp qua thiên kiếp rồi sao?"

Đào Thường Khí nói: " Chưa từng thấy qua, nhưng là rất giống a."

Đào Thường Khí nói: " Chưa từng thấy qua, nhưng rất giống a."

Trương Thuần thở dài: " Ngươi dám đi xem?"

Đào Thường Khí trợn to đôi mắt: " Không dám!" Bộ dáng như lý trực khí trắng. Bằng tu vi của hai người, một khi bị thiên kiếp ảnh hưởng, có thể liên lụy cả nguyên anh cũng trốn không thoát.

Trương Thuần cười to nói: " Ha ha, ta còn cho là ngươi có lá gan lớn, vậy đàng hoàng ở chỗ này chờ Tiểu Thiên tiền bối đi. Tiểu Thường Khí, vạn nhất Phòng Ngự trận không đỡ được sóng gió bên ngoài, chúng ta phải xuống biển tránh né, có lẽ nơi đó còn yên tĩnh được một chút."

Vài đạo kiếm quang xẹt qua, Đào Thường Khí ngửa đầu nói: " Có người…có người bay qua."

Trong đó một đạo kiếm quang hốt nhiên chợt dừng lại, vo tròn thành quang cầu màu vàng xanh bay ra, thẳng tắp xuyên qua một đạo sóng lớn, đánh về phía hai người.

Trương Thuần mắng to: " Hỗn đản! Tiểu Thường Khí…chạy mau!" Hắn mạnh nhảy ra đá ngầm, nhào vào trong lòng biển rộng.

Trong lòng Đào Thường Khí biết không hay, theo sát nhảy vào trong biển. Hai người liều mạng lặn sâu vào trong đáy biển.

Lúc ở trong nước, hai người đều hiểu rõ ràng, mới vừa rồi đích thật nhìn thấy chính là thiên kiếp. Những người vừa tới chỉ có hai nguyên nhân, một là có cừu oán với người độ kiếp, một là tới trợ giúp người độ kiếp, vô luận là loại tình huống nào thì khẳng định phải có tình huống xuất thủ đuổi họ đi. Hai người không nhịn được ở trong lòng hô to xui xẻo.

" Đừng giết bọn họ, đuổi đi là được!" Một thanh âm hùng hậu xẹt qua phía chân trời.

Người nọ sau khi đánh ra quang cầu thì cũng không hề dừng lại, kiếm quang chớp động, liền biến mất ở không trung.

Đoàn quang cầu kia vô thanh vô tức kích lên trên đá ngầm, sóng lớn đánh tới, đá ngầm hóa thành phấn vụn biến mất trong nước biển, Phòng Ngự trận cũng hỏng mất, chứng tỏ đoàn quang cầu rất lợi hại.

Trương Thuần và Đào Thường Khí toát đầu lên mặt nước, hai người không hẹn mà cùng mở miệng mắng to, vừa mới mắng vài câu, chợt nghe từ xa xa truyền đến một tiếng nổ vang, ngoài khơi hôn ám thỉnh thoảng xẹt qua từng đạo điện quang.

Hai người theo sóng biển trầm phù, mở to hai mắt muốn nhìn đại tràng diện độ kiếp, vì vậy lại bay lên không trung.

Trương Thuần nói: " Tiểu Thường Khí, chúng ta có muốn đi qua nhìn xem một chút?"

” Ngươi muốn chết a!” Đào Thường Khí kêu lên.

Con ngươi của Trương Thuần chớp động quang mang điên cuồng, nói: ” Có thể kiến thức được tràng diện độ kiếp chân chính, đáng giá mạo hiểm một lần.”

Độ kiếp, đối với người tu chân mà nói, hấp lực phi thường to lớn.

Thiên kiếp có các loại các dạng biến hóa, chỉ cần kiến thức qua một lần, cho dù là xa xa quan sát, cũng có thể xong được kinh nghiệm quý giá, bất luận đối với việc tu hành hay tăng lên cảnh giới, đều có chỗ tốt thật lớn.

Kiến thức qua thiên kiếp, đối với việc sau này mình độ kiếp sẽ có trợ giúp rất lớn, bởi vì đã biết thiên kiếp có hình dạng gì, có thể nhắm theo hình dáng của thiên kiếp luyện chế ra pháp bảo tương ứng.

Hai người liếc nhau, Trương Thuần phác thông rơi vào trong biển rộng.

Đào Thường Khí nghiến răng nói: ” Mẹ kiếp, ta bị ngươi hại chết rồi!” Không thể làm gì khác hơn là đi theo rơi xuống bên cạnh Trương Thuần, hỏi: ” Làm sao đi tới? Mới vừa rồi đám người kia…hình như rất lợi hại.” Hai người lén lút tiến về phía trước, cơ hội này phi thường khó được, buông tha thì thật sự quá đáng tiếc.

Cuối cùng hai người vẫn không có khả năng tới gần, uy lực của thiên kiếp không phải người có tu vi như bọn họ có thể chống đỡ, cho dù ở một bên quan sát cũng không được.

Uy lực thiên kiếp thật lớn, chẳng những nhằm vào người độ kiếp, còn có thể ảnh hưởng đến hoàn cảnh chung quanh.

Tần Tiểu Thiên và Sài Đạt Tiến cũng bị thiên kiếp kinh động. Hai người ở trong hải câu tìm được một loại tài liệu luyện khí, vẫn còn phát hiện ra không ít trung phẩm tiên thạch, Sài Đạt Tiến chuyên chú tìm tòi tiên thạch, Tần Tiểu Thiên dùng Thu Bảo Linh Chú thải tập tài liệu, hai người lòng vòng chia nhau ở trong hải câu sưu tầm không ngừng.

Thiên kiếp khiến cho nước biển ba động rất nhanh truyền đến trong hải câu.

Tần Tiểu Thiên đầu tiên phát hiện không đúng, Thu Bảo Linh Chú tựa hồ đã bị quấy nhiễu rất lớn, nước biển kịch liệt ba động, nguyên bổn hải lưu vốn có quy luật đột nhiên loạn bậy vo tròn, hắn theo áp lực nước xoáy quay cuồng vài vòng, vội vàng dùng Toái Tinh Kiếm ổn định thân hình. Chỉ thấy Sài Đạt Tiến giống như một con cá lớn bơi tới.

” Tiểu Thiên, bên trên mặt biển có biến hóa!”

Tần Tiểu Thiên gật đầu, đưa tay chỉ chỉ lên trên, quang mang Toái Tinh Kiếm sáng lên, thân thể hướng mặt biển bay lên. Sài Đạt Tiến do dự một chút, theo sát bay lên.

Hai người lên tới bên trên vẫn không dừng lại, trực tiếp bay lên không trung, Sài Đạt Tiến hốt nhiên hét lớn: ” Con mẹ nó! Đúng là thiên kiếp! Chạy mau!” Hắn phản ứng cực nhanh, bay xuống, hướng xa xa chạy trốn.

Tần Tiểu Thiên căn bản không biết cái gì là thiên kiếp, ngửa đầu vừa nhìn, trong mắt ngũ thải tân phân.

Trùng hợp thanh mang vo tròn đánh lên đánh xuống tia chớp, phảng phất nổ khai ra một đóa hỏa diễm thật lớn, vô số quang điểm thật nhỏ tứ tán bay vụt, xanh, trắng, quang điểm màu vàng bành khởi một đóa hoa ánh sáng thật lớn, đang tùy ý vang lên một chuỗi âm thanh nổ bạo liên tiếp như chuỗi xuyến.

Trong chớp mắt, Sài Đạt Tiến đã thoát ra xa mấy trăm thước. Tần Tiểu Thiên lại còn đang sững sờ, hắn lần đầu tiên kiến thức uy lực của thiên kiếp, không nghĩ tới tràng diện lại huyến lạn chói mắt, như vậy hoa lệ huyên hiêu, từ trong nội tâm hắn cảm thấy rung động mãnh liệt.

Một hán tử đầu trọc có thân hình cao lớn hốt nhiên từ cách đó không xa toát ra, hắn lăng không hư trảo, quát: ” Tiểu tử kia, cút xa một chút!”

Tần Tiểu Thiên chỉ cảm thấy thân thể căng cứng, cả người đã bị vứt lên cao, giống như một quả banh da thẳng tắp bị ném ra xa, làm cho hắn không chút nào phản kháng, thân thể ở không trung quay cuồng bay

đi, trong phút chốc, bị ném ra xa mấy trăm thước. Trong lòng hắn hiểu rõ ràng, người này lợi hại hơn mình rất nhiều, tự mình không có cơ hội để hoàn thủ.

" Di…tu vi kỳ quái…" Đầu bóng lưỡng đại hán kia bỗng nhiên biến mất.

Sài Đạt Tiến đang ở giữa không trung chặn lại được thân thể đang quay cuồng bay tới của Tần Tiểu Thiên, lôi kéo hắn liều mạng chạy trốn ra phía ngoài, làm Tần Tiểu Thiên tức giận đến kêu lên: " Làm sao? Tại sao muốn chạy trốn?"

" Ai, Tiểu Thiên, những người đó chúng ta không chọc vào nổi đâu, người nọ là đại cao thủ Hợp Thể kỳ, người ta chỉ dùng một đầu ngón tay là có thể giết chết chúng ta, chạy mau! Chạy mau!"

Cho tới bây giờ chưa từng nhìn thấy qua Sài Đạt Tiến kinh hoàng thất thố như thế, làm cho Tần Tiểu Thiên cũng có chút thắc thỏm bất an. Rất nhanh, hai người đã nhìn thấy Trương Thuần và Đào Thường Khí cũng đang chạy trốn ra phía bên ngoài, bốn người hoảng kinh bối rối phi hành được một khoảng cách, Tần Tiểu Thiên rốt cuộc nhịn không được kêu to: " Dừng! Đừng chạy nữa!"

Lại ở không trung chạy thêm một khoảng cách, bốn người mới huyền treo dừng lại. Sài Đạt Tiến nhìn chung quanh, thanh âm của thiên kiếp vẫn như cũ oanh oanh long long truyền đến, bất quá cũng đã xa được một chút, thanh âm có chút trầm muộn, ngoài khơi ba đào mãnh liệt, cuối cùng so sánh với vừa rồi đã yên lặng hơn rất nhiều.

" Người nọ là ai? Thật là lợi hại! Ta không ngờ cũng không có lực hoàn thủ!"

Sau khi Tần Tiểu Thiên ổn định thân hình, hồi tưởng lại một màn vừa rồi, vị hán tử đầu trọc cao lớn hung hãn, chỉ một tay hư trảo đã đem mình ném ra ngoài, loại cảm giác này làm cho người khiếp sợ.

Sài Đạt Tiến trên mặt lộ ra kinh dung, nói: " Đó là…đó là trưởng lão Nguyên Giới Cổ Kiếm Viện, Nạp Thiện, ta từng nhìn thấy qua đấu pháp của hắn, bảy cao thủ bị hắn đánh cho tè ra quần, ở tu chân giới phi thường nổi danh…may là hắn không có ác ý, nếu không tất cả chúng ta đều xong đời."

" Nạp Thiện?" Người này tên thật kỳ quái. Tần Tiểu Thiên hỏi: " Cổ Kiếm Viện? Là tu đạo môn phái phải không?"

Trong lòng Sài Đạt Tiến không khỏi nói thầm: " Người này sao cái gì cũng không biết?"

Vì vậy hắn giải thích: " Cổ Kiếm Viện, nguyên đầu tiên là một trong bảy đại tu chân môn phái của Phong Duyên Tinh, sau lại thiên cư tới Nguyên Giới, bất quá sơn môn ở Phong Duyên Tinh vẫn còn giữ lại, Nạp Thiện tiền bối là trưởng lão nổi danh của Cổ Kiếm Viện, tu vi sâu không lường được…"

" Trưởng lão Cổ Kiếm Viện là có thể kiêu ngạo như thế hay sao?"

Sài Đạt Tiến dù sao kiến thức cũng nhiều hơn ba người kia, hắn nói: " Hắn không hạ sát thủ là cũng không tệ lắm, lúc độ kiếp phi thường hung hiểm, người tới không phải là địch nhân thì cũng là bằng hữu, nhìn bộ dáng Nạp Thiên là bằng hữu của người độ kiếp, cho nên chẳng qua chỉ muốn đuổi đi chúng ta, nếu hắn lòng mang ác ý, chúng ta không ai chạy thoát, với tu vi của hắn, muốn giết chúng ta chẳng qua chỉ nhấc tay thôi."

Mặc dù lần này hắn giải thích cũng không rõ ràng lắm, nhưng đại khái ý tứ của hắn mọi người cũng đều nghe hiểu.

Tần Tiểu Thiên cũng tỉnh ngộ lại, mới vừa rồi Nạp Thiện đích thật là hạ thủ lưu tình.

Nếu như hắn là bằng hữu của người độ kiếp, vì an nguy của bằng hữu, tiêu trừ hết thảy nhân tố bất an chung quanh là lẽ tất nhiên, nếu như hắn là địch nhân của người độ kiếp thì phải có hành vi bất lợi với người khác.

Nạp Thiện chẳng qua chỉ đuổi bọn hắn đi, thứ nhất là cũng đủ tin tưởng đối mặt nguy cơ, thứ hai là hắn không muốn giết lung tung vô tội. Nghĩ tới đây, trong lòng Tần Tiểu Thiên nhất thời dễ chịu hơn.

Trương Thuần thầm nói: " Hừ, mới vừa rồi chúng ta cũng suýt chút xong đời, một người đánh ra một thần lôi, phá rớt Phòng Ngự trận của chúng ta, nếu không phải chúng ta nhanh chân, không chết cũng mất nửa mạng!"

Sài Đạt Tiến gật đầu nói: " Ý nghĩ mỗi người đều khác nhau, coi như là các ngươi mạng lớn."

Hai người không nhịn được tuôn mồ hôi lạnh, trong lòng biết Sài Đạt Tiến là lời nói thật. Lúc trước nếu không phải có người nói một câu ngăn cản, thì người ra tay xuất thủ đã giết chết bọn họ.

Đào Thường Khí tiếng nói cũng đã tê ách, nói: " Người tu chân lấy thực lực nói chuyện a...Ai, chúng ta...Dã Tu...thương cảm a." Thanh âm khàn khàn nghe thật thê lương thương cảm, mọi người nhất thời im lặng.

Tần Tiểu Thiên thật ra lại không cho là đúng, dù sao thời gian ở tu chân giới còn ít, cũng không có chịu qua tổn thất gì nặng nề, hơn nữa hắn tu luyện pháp môn lợi hại, bởi vậy không có cảm giác kém người một bậc.

Không biết sự chấn động của thiên kiếp đã tiêu tán khi nào. Sài Đạt Tiến nói: " Kết thúc...không biết người độ kiếp kia có qua được hay không."

Tần Tiểu Thiên nói: " Có người trợ thủ lợi hại như vậy, nhất định có thể có thể độ kiếp."

Sài Đạt Tiến nói: " Cũng không nhất định...độ kiếp là phải dựa vào chính mình, bằng hữu chỉ có thể có tác dụng phụ trợ, đương nhiên, có một siêu cấp cao thủ trợ giúp, so sánh với tự một mình độ kiếp cũng mạnh hơn, a a, ta đây cũng chỉ nghe bằng hữu nói qua, đáng tiếc...chúng ta không có chính mắt nhìn thấy ai độ kiếp."

Tần Tiểu Thiên hốt nhiên chợt nghe thấy một hương vị, nhịn không được hít hít mũi, trong giây lát nhớ tới kinh nghiệm ghi lại trong Cổ ngọc giản, thất thanh kêu lên: " Cực Dương Lôi Khí! Đây là mùi vị của Cực Dương Lôi Khí!"

Tần Tiểu Thiên cũng không rõ ràng lai lịch của Cực Dương Lôi Khí, chỉ biết là Cực Dương Lôi Khí phi thường trân quý. Trong Cổ ngọc giản ghi chép một loại thủ pháp đặc thù, có thể thu tập Cực Dương Lôi Khí. Trong ghi chép, Cực Dương Lôi Khí phi thường hiếm thấy, đúng là chỉ có thể gặp mà không thể cầu.

Tần Tiểu Thiên không giải thích, chỉ lui về sau bay đi, làm Sài Đạt Tiến sợ hãi kêu to: " Tiểu Thiên, đừng đi, sẽ làm cho hiểu lầm đó!"

Trương Thuần chỉ vào bóng lưng Tần Tiểu Thiên, nói: " Tiểu Thường Khí...ngươi nhìn xem Tiểu Thiên tiền bối giống cái gì?"

Đào Thường Khí trợn to đôi mắt, hỏi: " Giống cái gì?"

Thân thể Tần Tiểu Thiên bình hành thổi ra ngoài khơi, toàn thân như dài ra, mũi không ngừng trừu động, phát ra thanh âm " xích xích", hắn đang chuyên tâm tìm kiếm địa phương phát ra hương vị nồng đậm của Cực Dương Lôi Khí.

" Giống như...giống như đang tìm thức ăn...chó, ai nha, sao đánh ta?"

Sài Đạt Tiến một cước đạp Trương Thuần từ trên không trung xuống, mắng: " Hỗn đản, lúc này còn dám nói giỡn!" Hắn cũng không cách khuyên can Tần Tiểu Thiên quay lại. Toái Tinh Kiếm đem Tần Tiểu Thiên hoàn toàn bảo vệ, hình thành một cái lồng phòng hộ.

Tần Tiểu Thiên mười ngón tay giống như đang gảy đàn, từ đầu ngón tay bắn ra liên tiếp chuỗi quang điểm màu vàng, nhanh chóng tán hướng hư không. Toái Tinh Kiếm đã thu nhiếp trở về, hắn giống như bị một sợi dây thừng vô hình dắt dẫn, gia tốc bay về phía trước, đầu ngón tay bắn ra quang điểm màu vàng càng ngày càng nhiều.

Sài Đạt Tiến ba người ở phía sau liều mạng đuổi theo. Một khi Tần Tiểu Thiên bắt đầu hành động, ba người không ai dám quấy rầy hắn.

" Di? Tiểu tử kia đang làm cái gì?"

Đại hán đầu trọc lại hốt nhiên chợt xông ra, đây là pháp môn thuấn di hiếm thấy.

22. Q.3 - Chương 2: Tiểu Sư Thúc

Trong lòng Sài Đạt Tiến vui mừng, đây là cơ hội tốt tiếp xúc cao thủ tiền bối.

Hắn bay đến bên cạnh Nạp Thiện, giữ khoảng cách xa mười thước, cung kính nói: " Nạp Thiện tiền bối, ta là Tán Tu Sài Đạt Tiến, xin thi lễ với tiền bối!" Hắn ngoắc ra sau, Trương Thuần và Đào Thường Khí bước lên phía trước, cung kính báo danh hành lễ, vẻ mặt kính ngưỡng.

Nạp Thiện khoát khoát tay, mở miệng cười nói: " Tiểu tử kia, người tu chân sao nhiều lễ như vậy…tiểu tử kia là ai?" Hắn lấy tay chỉ chỉ Tần Tiểu Thiên.

Sài Đạt Tiến nói: " Hắn gọi Tần Tiểu Thiên, là bằng hữu của vãn bối."

" Tần Tiểu Thiên?" Tên của tiểu nhân vật Nạp Thiện cũng không để ý, hắn chú ý chính là Tần Tiểu Thiên đánh ra cấm chế, đó không phải linh quyết, mà là cấm chế, tuyệt đối không phải là thủ đoạn của người tu chân.

Mặc dù không biết là cấm chế gì, nhưng thủ pháp lại có một loại cảm giác quen thuộc, trước kia tựa hồ có kiến thức qua ở nơi nào đó, chẳng qua là nhất thời nghĩ không ra.

Một người tướng mạo anh tuấn đi tới, lại dương dương nói: " Đầu trọc, ngươi không đi tiễn…ở chỗ này chờ cái gì? Hắn đang làm gì vậy?"

" Tiểu sư thúc, người này dùng dường như là Cổ cấm chế…A, ta nhớ ra rồi, đây là thủ đoạn của tiên nhân!" Nạp Thiện chợt hiểu ra, liền kêu to lên.

Sài Đạt Tiến ba người không khỏi hoảng sợ: " Cổ cấm chế do tiên nhân sử dụng? Tiểu sư thúc?" Sài Đạt Tiến cẩn cẩn thận thận hỏi: " Vị tiền bối này là…"

Người nọ thoáng lắc thân thể, nói: " Ta gọi là Tế Vô Nhai." Hắn chính là tiểu huynh đệ của Lý Cường, chính là chưởng môn nhân của Trọng Huyền Phái hiện tại.

Trong lòng Sài Đạt Tiến cảm thấy rất kỳ quái: " Tế Vô Nhai tu vi dường như cao hơn mình không được bao nhiêu, Nạp Thiện so với hắn còn lợi hại hơn hắn nhiều lắm, không ngờ lại là sư điệt của hắn, người kia là đồ đệ của ai?" Bất kể là đồ đệ của ai hắn cũng không dám chậm trễ, vội vàng nói: " Ra mắt Tế tiền bối."

Tế Vô Nhai cười hì hì nói: " Ngươi…tiếng tiền bối kia kêu lên làm ta không được tự nhiên chút nào, thanh minh trước a…tiền bối ta đây cũng không có lễ ra mắt, ha ha." Hắn chỉ cười ha ha, một bộ dáng thật là phóng khoáng.

Nạp Thiện sờ sờ cái đầu trọc, cười nói: " Tiểu sư thúc vẫn hẹp hòi như vậy, ngươi không sảng khoái như đại ca."

Tế Vô Nhai hắc hắc cười nói: " Đừng so sánh ta với đại ca, lão nhân gia ông ta chỉ cần đánh rắm một cái…tu chân giới cũng phải động đất, hắc hắc."

Trương Thuần nhỏ giọng nói: " Trái lại, đại ca hắn là ai a…"

Tần Tiểu Thiên giờ mới biết có người chạy tới, nhưng hắn đang lúc khẩn yếu cấp tốc, Cực Dương Lôi Khí từ từ tiêu tán, muốn thu tập phải toàn tâm toàn ý. Cực Dương Lôi Khí theo thiên kiếp mà đến, lúc thiên kiếp chấm dứt thì sẽ từ từ biến mất.

Theo cấm chế khuếch tán, Cực Dương Lôi Khí theo quang điểm màu vàng bám vào, từ từ chậm rãi tụ tập lên.

Một đám quang điểm tụ hợp cùng một chỗ, phảng phất vô số huỳnh hỏa trùng đầy trời bay múa, có chút quang điểm thậm chí bay vào trong biển rộng, ở trước người Tần Tiểu Thiên, tùy theo quang điểm hình thành từng đạo dây ánh sáng bay lên, tựa như sương khói thăng đằng giống như niểu niểu na na ở không trung nhộn nhạo.

Tần Tiểu Thiên hốt nhiên đưa tay hư trảo, quang điểm màu vàng giống như chim bay gặp lửa, rất nhanh hướng lòng bàn tay của hắn bay xuống.

Quang điểm càng ngày càng dày đặc, từ từ hình thành một quang cầu. Một tiếng trầm muộn dữ dằn reo lên, chỉ nghe Tần Tiểu Thiên hoan hô: " Cáp, thành công rồi." Hắn ngưng xuất ra mười sáu viên hạt châu màu vàng cỡ đầu ngón tay.

” Kiếp Lôi Châu!” Nạp Thiện không nhịn được động dung, hỏi: ” Tiểu tử kia, sư tôn của ngươi là ai?” Không có sư tôn inh, không thể nào có thủ đoạn cao siêu như vậy.

” Hai vị bằng hữu này là…” Tần Tiểu Thiên nhận ra đó là đầu trọc Nạp Thiện, nhưng hắn lại cố ý giả vờ không biết.

Sài Đạt Tiến vội vàng tiến lên giới thiệu.

Nhưng thật ra trong lòng Tần Tiểu Thiên đối với Nạp Thiện bội phục vô cùng, nói: ” Sư tôn ta là Xích Minh, a a, có lẽ là một người vô danh, không cần để ý.”

Ánh mắt của Nạp Thiện rất cổ quái, Tế Vô Nhai cũng thoát ra ánh mắt bất khả tư nghị.

Nửa giây sau, Nạp Thiện phát ra một tiếng kêu quái dị, quay về phía nam reo lên: ” Đại sư huynh…đại sư huynh…mau tới! Mau tới! Không được rồi!”

Tế Vô Nhai tỉnh táo nói: ” Đầu trọc, rõ ràng một chút đi, gọi là Xích Minh…không nhất định là sư thúc của ngươi.”

” Sư thúc? Sư thúc của Nạp Thiện?”

Tần Tiểu Thiên trợn mắt há hốc mồm, chẳng lẽ Nạp Thiện là đệ tử của sư bá?” Hắn nghi hoặc hỏi: ” Ngươi…ngươi là đệ tử của sư bá ta…”

Vì để chứng minh không lầm, Nạp Thiện hỏi: ” Sư bá ngươi tên gọi là gì?”

Tần Tiểu Thiên nói: ” Sư bá ta tên là Thiên Chân Thượng Nhân.” Hắn không biết sư tôn của Nạp Thiện là Lý Cường, nhưng sau khi báo tên của Thiên Chân Thượng Nhân, trên mặt Nạp Thiện lộ ra vẻ mừng rỡ.

Tế Vô Nhai vỗ tay nói: ” Vậy thì không sai rồi, đầu trọc mặc dù không phải đồ đệ của Thiên Chân Thượng Nhân, nhưng là đồ đệ của đại ca ta Lý Cường, mà Xích Minh là huynh đệ của đại ca ta, a a, có ý nghĩa, vô lại Xích Minh không ngờ cũng đi thu đồ đệ.”

Sài Đạt Tiến há to miệng, thất thanh kêu lên: ” Nguyên Giới Chi Chủ…Lý Cường? Đó chính là Hỗn Thế Ma Vương nổi tiếng nhất tu chân giới? Ách…”

Hai chân hắn mềm nhũn đến thiếu chút nữa ngã xuống đất, thì thào lẩm bẩm: ” Không trách được…không trách được Tiểu Thiên lợi hại như thế…”

Danh hào của Lý Cường ở tu chân giới chính là chiêu bài bằng vàng, người tu chân hơi có chút trình độ cũng biết hắn, hơn nữa hắn kết giao rộng rãi, tu chân giới bằng hữu vô số, không người nào dám bất kính.

Thanh âm của Nạp Thiện giống như lôi hỏa phích lịch, chấn rung cả Ô Hải ba đào quay cuồng, thanh âm xa xa truyền ra ngoài.

” Sư đệ, ngươi sao vẫn còn bộ dáng trầm tư im lìm như vậy…”

Thanh âm vừa mới lọt vào tai, một thân ảnh liền hiển hiện ra. Nạp Thiện cười hì hì nói: ” Đại sư huynh, may là ngươi tới đây, hắc hắc, ta phát hiện đệ tử của Xích Minh sư thúc rồi.”

Hắn quay đầu nói: ” Tiểu sư đệ, đây là đại sư huynh của ta, tên gọi Triệu Hào…Đây là đệ tử của Xích Minh sư thúc, gọi là Tần Tiểu Thiên.”

Triệu Hào thân hình cao lớn, vẻ mặt chính khí, hắn ổn trọng chững chạc cười nói: ” Nga, Xích Minh sư thúc cũng thu đồ đệ rồi, tiểu sư đệ, sao ngươi lại ở Tiềm Kiệt Tinh? Tại sao không đi Nguyên Giới?”

Tần Tiểu Thiên có chút bất đắc dĩ nói: ” Ta cũng không biết, sư tôn tự nhiên nhét ta vào Tiềm Kiệt Tinh rồi đi mất.”

Tế Vô Nhai ha ha cười to: ” Ha ha, ngươi so với ta còn thảm hơn, lúc đầu đại ca ta…bỏ đi, không nói nữa, ai, nhưng thật ra ngươi so với ta còn may mắn mới đúng, ai…” Từ tiếng cười to chuyển thành tiếng thở dài, tất cả mọi người không biết người này đang nói cái gì.

Triệu Hào nói: ” Tiểu sư đệ, ngươi cùng đi với chúng ta thôi, hát hát, Tiềm Kiệt Tinh cũng không phải là địa phương tu hành tốt đâu.”

Sài Đạt Tiến mấy người nhất thời khẩn trương lên, dã hợp vừa mới thành lập, Tần Tiểu Thiên một khi rời đi, bọn họ chỉ có thể giải tán, thật vất vả mới tới một cao thủ, như vậy mà giải tán thì thật là đáng tiếc. Trương Thuần vội la lên: " Mang chúng ta!"

Tần Tiểu Thiên cũng không nghĩ muốn đi cùng Triệu Hào bọn họ, mấy người này tu vi cao đến đáng sợ, nhưng lại có một loại cảm giác khó thể hình dung, vừa nhìn là biết người có địa vị cao.

Vì vậy hắn tìm lý do từ chối: " Xin lỗi, sư tôn bảo ta ở lại Tiềm Kiệt Tinh, đối với ta sẽ là một loại khảo nghiệm, a a, ta không thể đi với các ngươi."

Tế Vô Nhai vui mừng luôn miệng nói: " Có cá tính, ta thích…" Hắn hắc hắc hai tiếng, nhỏ giọng nói với Triệu Hào: " Như vậy đi, các ngươi về Nguyên Giới trước, ta và Tiểu Thiên ở lại chỗ này, hắc hắc, hắc hắc hắc." Trong đó cũng mang theo ý vị cầu khẩn.

Triệu Hào cười nói: " Như vậy không thể được, tiểu sư thúc nhất định phải về Nguyên Giới, nói là sau khi độ kiếp xong sẽ đi, sao lại nói chuyện không giữ lời." Hắn mặc dù cười nói, nhưng ngữ khí không chút nhượng bộ.

Tế Vô Nhai căm tức nói: " Ta là sư thúc, hay ngươi là sư thúc? Ta quyết định rồi, cùng đi với Tiểu Thiên! Các ngươi đi về đi thôi."

Triệu Hào không chút phản ứng, nói: " Sư tôn đã giao phó…ta phải chịu trách nhiệm đối với ngươi."

Tế Vô Nhai hét lớn: " Đại ca đã mười mấy năm không có xuất hiện, ta cũng không phải mới vừa tu chân..Ai, bọn vãn bối các ngươi…chịu trách nhiệm chịu trách nhiệm, ta cũng không phải là đàn bà!"

Nạp Thiện vuốt đầu trọc không nói lời nào, chẳng qua chỉ cười khúc khích.

Tần Tiểu Thiên mơ hồ, hỏi: " Đây là làm gì?"

Cũng khó trách Tế Vô Nhai căm tức, bối phận hắn thật sự rất cao, bất luận người tu chân của môn phái nào, đều so bối phận với hắn thì nhỏ hơn, thường xuyên có tôn sư một phái gọi hắn là tổ sư.

Nhưng tu vi của hắn lại không cao, vẫn một mực bị câu thúc trong Trọng Huyền Phái và Cổ Kiếm Viện chuyên tâm tu luyện, do Triệu Hào thay mặt sư tôn chỉ đạo hắn tu chân. Triệu Hào làm một người cực kỳ chuyên tâm, lời của sư tôn chính là thánh chỉ, hắn làm cho Tế Vô Nhai khóc không ra nước mắt.

Nhưng thật ra, lúc đầu Lý Cường để cho Triệu Hào chịu trách nhiệm dạy dỗ và giải đáp nghi vấn khi tu chân, cũng chỉ là thuận miệng phân phó mà thôi, cũng không phải muốn hắn ước thúc sự tự do của Tế Vô Nhai.

Bất quá bây giờ không biết Lý Cường trốn đi nơi nào bế quan, Triệu Hào trước khi có được mệnh lệnh mới, chỉ có tận tâm tận lực trông chừng tiểu sư thúc này, sợ tiểu sư thúc xuất ra điều gì ngoài ý muốn. Bởi vậy trong lòng Tế Vô Nhai đối với vị sư điệt nghiêm túc này vừa kính sợ vừa chán ghét.

Từ khi được Lý Cường tu luyện cho trúc cơ pháp bảo, Tế Vô Nhai rất nhẹ nhàng tu luyện đạt tới Xuất Khiếu kỳ, nhưng vì thiếu hụt rèn luyện, đối với sự thể ngộ cảnh giới tăng không nhiều lắm, vẫn khó tiến cảnh đề cao. Triệu Hào trong lòng rất rõ ràng, nhưng vẫn không dám buông tay cho hắn đi ra ngoài xông xáo.

Nạp Thiện ở một bên khuyên: " Đại sư huynh, ta cũng lưu lại, ta sẽ chiếu cố tiểu sư thúc."

Tế Vô Nhai nhỏ giọng nói thầm: " Ai, cũng còn không chịu buông tay a…" Rồi nghĩ thầm: " Chỉ cần có thể lưu lại là được." Vội vàng nói: " Được, có đầu trọc theo ta…ngươi nên yên tâm rồi chứ."

Triệu Hào do dự nửa giây, hắn không giống như Nạp Thiện, bất luận là Trọng Huyền Phái hay Cổ Kiếm Viện, đều có rất nhiều chuyện cần hắn xử lý, đúng là bề bộn nhiều việc, có rất ít thời gian đi ra. Hắn nói: " Tiểu sư thúc, tu luyện ở Nguyên Giới thì tốt hơn, linh khí nơi này quá yếu…ân, như vậy đi, chỉ có thể vui đùa một mùa khốc nhiệt, sau đó trở về Nguyên Giới, có được hay không?"

Tế Vô Nhai hưng phấn đến sáng rực hai mắt, Triệu Hào rốt cuộc chiu buông tha. Hắn luôn miệng nói: " Nghe lời ngươi, nghe lời ngươi…" Nghĩ thầm: " Chỉ cần ngươi vừa đi, đó chính là bầu trời mênh mông cho ta phi! Ha ha…"

Triệu Hào lại dặn dò Nạp Thiện vài câu, chào từ biệt mọi người, lập tức biến mất trong không trung.

Tế Vô Nhai hét vang, chạy vòng quanh không trung không ngừng nghỉ.

Nạp Thiện không nhịn được cười nói: " Ra chút bộ dáng trưởng bối có được hay không?" Nhưng thật ra sư huynh đệ hắn cho tới bây giờ cũng không đối đãi Tế Vô Nhai như trưởng bối, đối với hắn chỉ như đối với vị tiểu huynh đệ nịch ái yêu thương.

Tần Tiểu Thiên nói: " Các ngươi cũng gia nhập dã hợp của chúng ta đi."

Tế Vô Nhai hưng phấn đến không còn chút thứ bậc: " Được, được...chúng ta cùng...ha ha, dã hợp? Tên này thật là quá kỳ quái! Ha ha!" Hắn giống như một con khỉ vừa được thả khỏi chuồng, không chút nào che dấu sự vui sướng từ trong nội tâm.

Tần Tiểu Thiên không giải thích được, nói: " Tiểu sư thúc..."

Tế Vô Nhai lập tức cắt đứt lời của hắn, nói: " Đừng gọi ta là tiểu sư thúc, gọi ta là đại ca! Ha ha, đầu trọc, sau này cũng không cho ngươi gọi ta là tiểu sư thúc, ta gọi là đại ca của ngươi, ha ha." Người này hoa tay múa chân, ở trong không trung chạy quanh tán loạn, làm ấy người Sài Đạt Tiến trợn mắt há hốc mồm.

Một dòng nước biển đột nhiên chợt bắn lên, Tế Vô Nhai bay hơi thấp một chút, bị nước biển chèn ép văng lên ướt cả đầu, chỉ thời gian chốc lát, hắn lại từ trong biển thoát ra, vẫn cười to ha ha như trước.

Nạp Thiện quát: " Được rồi! Điên đủ rồi chưa?" Nói xong cũng tự mình nhịn không được cười rộ lên.

" Còn chưa đủ!"

Nạp Thiện thở dài nói: " Tiểu sư thúc đừng phá nữa!"

Tần Tiểu Thiên không giải thích được khó hiểu nói: " Tại sao lại phá phách?"

Nạp Thiện cười nói: " Hắn từ khi bắt đầu tu chân, đã không có rời đi Nguyên Giới, chung quanh luôn có vô số cao thủ bảo vệ, cơ bản chuyện gì cũng có người làm giúp, thời gian quá dài đương nhiên cảm giác khó chịu, a a."

" A? Vậy còn không sảng?" Tần Tiểu Thiên không khỏi cảm khái: " Người so với người thật tức chết! Người này vận khí tốt như vậy, có vô số cao thủ bảo vệ, bối phận lại còn cao đến dọa người, so với mình còn tốt hơn nhiều."

Trương Thuần và Đào Thường Khí cảm thấy không thể lý giải, có điều kiện tốt như vậy, vậy mà còn cảm thấy khó chịu?

Tự mình tân tân khổ khổ tu luyện, hao tốn bao nhiêu tâm tư tìm kiếm tài liệu hữu dụng, bình thường lại càng cẩn thận, tu vi tăng chỉ một lúc là có thể cao hứng thật lâu, so sánh với Tế Vô Nhai, quả thật là chênh lệch giữa tên ăn mày và phú hào công tử.

Bây giờ phú hào công tử này vì muốn thể nghiệm tư vị của tên khất cái, không ngờ lại hưng phấn đến bay loạn đầy trời. Hai người liếc nhau, trong tâm đã nở nụ cười: " Con dê mập siêu cấp đã xuất hiện rồi!"

Tần Tiểu Thiên quay đầu nhìn thấy ánh mắt hai người, nhớ lại lúc mình mới gặp phải hai người này, cũng từng có ánh mắt toát ra giống như vậy. Hắn vừa suy tư, không khỏi nở nụ cười.

Sài Đạt Tiến không có phản ứng chỉ xoa xoa tay, cẩn thận nhảy loạn: " Phát tài rồi!"

Tế Vô Nhai nào biết tâm tư của đám người này, điên cuồng phát tiết một trận rốt cuộc cũng bình tĩnh trở lại, vỗ vỗ bả vai Tần Tiểu Thiên, hỏi: " Tiểu Thiên, ngươi là người ở nơi nào?"

Tần Tiểu Thiên nói: " Là từ địa cầu tới, ngươi có nghe nói không?"

Nạp Thiện kinh ngạc nói: " Truyền tống trận ở địa cầu đã sớm bị phong bế rồi, ngươi không ngờ...nga, là thủ đoạn của Xích Minh sư thúc."

Tế Vô Nhai nhất thời cảm giác được Tần Tiểu Thiên thân thiết vô cùng, cười nói: " Chúng ta là đồng hương a, ta cũng từ địa cầu đi ra đó."

Tần Tiểu Thiên mừng rỡ vô cùng, cảm giác đồng hương phi thường tốt, đây chính là lần đầu tiên bên ngoài tinh cầu gặp được đồng hương. Hắn đưa tay nói: " Ngươi…ngươi cũng như vậy a, ha ha, chào ngươi, chào ngươi! Không ngờ gặp được đồng hương." Hai người bắt tay nhau, liên tục lắc mạnh không ngừng.

Sài Đạt Tiến rùng mình một cái: đây là lễ tiết cổ quái gì, hai đại nam nhân lại nắm chặt tay nhau không buông.

Tế Vô Nhai cười nói: " Ở Nguyên Giới, người địa cầu có rất nhiều."

Tần Tiểu Thiên có một loại cảm giác rất quái dị: " Người địa cầu? Ác, chỉ cần không phải là người hỏa tinh là tốt rồi."

Nạp Thiện hỏi: " Tiểu sư đệ, ngươi ở chỗ này làm chi?"

Tần Tiểu Thiên nói: " Thu thập tài liệu luyện khí, còn có thể làm gì?"

" Tài liệu?" Tế Vô Nhai cười nói: " Cần tài liệu gì? Ta có không ít tài liệu, a a, Tiểu Thiên nếu cần, ta tặng cho ngươi." Hắn thản nhiên nói.

Nạp Thiện cũng nói: " Luyện khí tài liệu thì có nhiều, muốn cái gì nói cho ta biết, Trọng Huyền Phái có đủ các loại tài liệu luyện khí, còn có một ít đồ vật xuất sản từ tiên giới, ân, chẳng lẽ sư tôn ngươi không cho ngươi tài liệu luyện khí cơ bản hay sao?"

Sài Đạt Tiến ba người đôi mắt tỏa ánh sáng, một đám nhìn Tế Vô Nhai và Nạp Thiên không chớp mắt.

Ai ngờ lần này Tần Tiểu Thiên cũng không lĩnh tình, hắn cười nói: " Tự mình động thủ, phong y túc thực(thuận thế là đủ), tự mình đi thải tập đồ vật mới chính đáng, a a, không cần cho ta."

Nạp Thiện sửng sốt, sờ sờ đầu trọc cười to, khen: " Tốt!"

" Tốt con khỉ!" Ba người Sài Đạt Tiến mắng to trong lòng, trên mặt cũng không dám toát ra.

Tế Vô Nhai cũng không có để ý, nói: " Tốt lắm, sau này ta cũng cùng các ngươi đi thu tập tài liệu, hắc hắc." Trừ ra tự do, hắn cái gì cũng không muốn, những đồ vật mà người tu chân khác cầu xin mới có, với hắn mà nói giống như phân thổ, còn về phần địa vị và bối phận, hắn lại càng chán ghét thống tuyệt.

Hắn hỏi: " Chuẩn bị đi chơi địa phương nào? Ai, đúng rồi, nghe nói Thản Bang Tinh chơi rất vui, có cái gì đại lục, còn có Oan Hồn Hải xuất sản rất nhiều vật phẩm kỳ lạ, đầu trọc, trước kia ngươi nói với ta từng xông xáo qua ở nơi đó, đúng rồi, Mạt Bổn sư điệt ở Tây đại lục của Thản Bang Tinh!"

Nạp Thiện không khỏi thở dài, chính mình ngày đó ở Thản Bang Tinh gặp được Lý Cường, mà đi lên con đường tu chân, khi đó quả thật là một đoạn kinh nghiệm khó quên. Hắn thật lâu không nói gì.

" Ai, đầu trọc, nói chuyện a, có đi hay không? Ta đối với Mãng Nguyên di chỉ của Tây đại lục…và cái kia Phật tông di chỉ cảm thấy rất hứng thú, lần trước nghe Mị nhi tỷ tỷ nói qua, nàng cũng rất muốn trở về Tây đại lục xem một chút." Tế Vô Nhai nói liên tục không ngừng.

Nạp Thiện có chút động tâm.

Từ sau khi đến Nguyên Giới, hắn cũng rất ít đi ra ngoài, chỉ ở trong môn phái tu luyện, lần này nếu không phải vì trợ giúp bằng hữu độ kiếp, hơn nữa không phải Tế Vô Nhai lôi kéo dây dưa liều mạng dày mặt đòi tới, mấy lão huynh đệ bọn họ cũng sẽ không đi tới Tiềm Kiệt Tinh.

Không nghĩ tới, lại ở Ô Hải gặp được đệ tử Xích Minh, Tế Vô Nhai nhân cơ hội lại cứ dây dưa nhất định không chịu đi. Một khi ra Nguyên Giới, đừng nói là Tế Vô Nhai, ngay cả chính hắn cũng không nguyện lập tức trở về.

Nạp Thiện đã có tu vi Hợp Thể sơ kỳ, ở tu chân giới có thể xem như là đứng ở đỉnh kim tự tháp, nhưng hắn cũng là dựa vào linh đan tác dụng mới đạt tới cảnh giới tối cao như vậy.

Lúc đầu hắn ở chỗ Lý Cường xong được một viên thần đan, phục dùng xong thì nhờ tiên nhân Hầu Phích Tịnh trợ giúp, từ Phân Thần sơ kỳ trực tiếp bước vào Hợp Thể sơ kỳ.

Hắn và Tế Vô Nhai không có trường hợp giống nhau, tu vi hắn cũng đủ, cảnh giới lại không đủ. Một khi tiến vào Độ Kiếp kỳ, rất có thể khó bảo toàn mạng nhỏ, bởi vậy, hắn cũng cần phải thông qua lịch lãm mới có thể tăng lên cảnh giới của chính mình.

Nạp Thiện nói: " Thản Bang Tinh…vậy đi Thản Bang Tinh, Tiểu Thiên, các ngươi cũng đi cùng." Trước kia hắn từng làm qua ác phách trong Hắc Ngục, trong lời nói có một phần khí phách.

Ở trên thế giới này, hắn chỉ bội phục số ít vài người, giống như người của tu chân giới thì có rất ít người hắn xem vào mắt.

Tần Tiểu Thiên vẫn còn đang do dự, Tế Vô Nhai nói: " Tán thành thì nhấc tay!" Hắn nhấc tay đầu tiên.

Nạp Thiện nói: " Ta tán thành."

Sài Đạt Tiến lập tức giơ lên hai tay, Trương Thuần và Đào Thường Khí cũng học theo cũng giơ lên hai tay, làm cho Tần Tiểu Thiên bật cười, nói: " Được rồi, đi cùng, uy, tài mê, Trương Thuần, Thường Khí, đó không phải là nhấc tay, mà là đầu hàng!"

Trương Thuần nhìn lên hai tay, vội vàng để xuống một tay, tay kia vẫn như cũ giơ lên thật cao, tựa như một cây cột cờ. Cơ hội này vô luận như thế nào cũng không thể bỏ qua.

Bất kể là Sài Đạt Tiến hay là Trương Thuần và Đào Thường Khí, tâm lý mọi người đều cũng hiểu rõ ràng, chỉ cần có thể thân thiết quen thuộc với mấy người Nạp Thiện, thì cũng giống như sắp bước được vào cao tầng của tu chân giới.

Ba người lăn lộn nhiều năm ở tu chân giới như vậy, có thể bằng vào năng lực chính mình tu luyện cho tới tu vi bây giờ, đương nhiên ai cũng là người tinh minh. So sánh với họ mà nói, kiến thức của Tần Tiểu Thiên và Tế Vô Nhai còn kém rất nhiều.

Tế Vô Nhai có một loại tính nết của một thiếu gia, nhưng lại có một đặc điểm, một khi xem người khác là bằng hữu, sẽ thật lòng đối đãi, tuyệt đối không có bất cứ tâm cơ gì. Đối với hắn mà nói, không có thứ gì quan trọng hơn so với bằng hữu, tính tình này có chút tương tự như Lý Cường.

Thái độ Tần Tiểu Thiên khi kết giao với bằng hữu cũng không khác với Tế Vô Nhai, trước kia hắn không có bằng hữu, cho nên đối với bằng hữu rất trân quý. Sau khi hai người gặp mặt, chỉ mấy ngày thời gian, đã bắt đầu xưng huynh gọi đệ, cho dù là nói đùa, cũng rất nhanh lĩnh hội được ý tứ của đối phương. Tế Vô Nhai vô cùng vui vẻ, yêu cầu cùng Tần Tiểu Thiên kết bái huynh đệ, nếu không phải Nạp Thiện cực lực khuyên can, hai người thiếu chút nữa đã khấu đầu bái lạy nhau kết tình huynh đệ.

Đi Thản Bang Tinh là phải trải qua Phong Duyên Tinh, truyền tống trận của Phong Duyên Tinh tựa như một xu nữu giao thông, có thể đi tới rất nhiều tinh cầu. Thông qua truyền tống trận, Tần Tiểu Thiên sáu người thuận lợi đi tới Tây đại lục tại Thản Bang Tinh.

" Cũng còn như cũ…lúc ta rời đi cũng giống như vậy!"

Trừ ra cảm khái thì cũng chỉ là cảm khái, Nạp Thiện híp mắt ngắm nhìn đường núi uốn khúc phập phồng, đã lâu không đến của mảnh đất Tây đại lục, chuyện cũ như nước thủy triều nhảy lên trái tim.

" Khảm Khảm Kỳ…Khố Bột…Nạp Nạp Đôn…Mạt Bổn..Lam Tưu công chúa…" Hắn nhỏ giọng nhắc tới: " …Không biết bọn họ vẫn còn sống hay là đã vắng mặt?"

Tần Tiểu Thiên nhỏ giọng nói: " Sư huynh đang nhắc tới cái gì vậy?"

Tế Vô Nhai lắc đầu nói: " Không biết, dường như là tên người, phát âm là lạ."

Trương Thuần cười nói: " Có lẽ là ngữ ngôn của tinh cầu khác…ha ha."

Nạp Thiện đưa tay vỗ Trương Thuần một cái, cười mắng: " Thỏ tể tử, ta nói chính là ngữ ngôn của ngoại tinh! Ha ha." Với tu vi Hợp Thể kỳ, một cái tát ngay sau lưng Trương Thuần, làm hắn lập tức bay ra ngoài.

Trong tiếng kêu oa oa quái dị, hắn lại bay trở về, nước mắt uông uông nói: " Tiền bối, sao lại đánh ta?"

Nạp Thiện sờ sờ cái đầu trọc, ngượng ngùng nói: " Ai, xin lỗi a, ta là vô tình…đừng khóc, đừng khóc…cho ngươi cái này.." Hắn móc ra một thanh phi kiếm, đưa tới.

Trương Thuần cười toét miệng, luôn miệng nói tạ ơn. Không nghĩ tới khó hiểu bị một cái tát, lại khó hiểu có được một thanh phi kiếm, thật sự là mừng rỡ. Đó là một thanh phi kiếm dài tám tấc, quang hoa lam oánh oánh chảy xuôi trên thân kiếm, cảm giác lạnh như băng đâm thẳng da thịt, mặc dù không tính là cực phẩm hảo kiếm, nhưng dường như còn mạnh hơn phi kiếm của Trương Thuần không biết bao nhiêu lần.

Đào Thường Khí hâm mộ không thôi, nhịn không được nói: " Tiền bối, ngươi cũng đánh ta một cái đi...phi kiếm a." Trong lòng hắn tự ai tự oán: " Chỉ một cái tát, đổi lại một thanh phi kiếm tốt, ai, vừa rồi ta làm gì chứ? Ngu muốn chết...ta là tên ngu ngốc!"

Nạp Thiện nói với Trương Thuần: " Thanh phi kiếm này không có tên, là do trước kia ta luyện ra chơi, phẩm chất thì như ngươi dùng là đủ rồi." Dù có phi kiếm cao cấp, Trương Thuần không dùng được, cũng dễ dàng khiến cho người khác động lòng tham.

Hắn nhắc nhở: " Ngươi có thể luyện chế lần nữa, dùng phi kiếm của mình hợp luyện, ân, ta cho ngươi một pháp môn luyện khí." Hắn đưa cho Trương Thuần một ngọc đồng giản màu nâu.

Tế Vô Nhai nhìn thoáng qua, nói: " Đầu trọc, phi kiếm như thế ngươi cũng đem tặng người? Phẩm chất quá kém đi thôi."

Nạp Thiện nhàn nhạt nói: " Ngốc! Cho hắn một thanh cực phẩm phi kiếm, đó là hại hắn...đừng trừng ta, cực phẩm phi kiếm của ngươi không giống, là phi kiếm do tổ sư gia đưa cho ngươi..là chuyên môn vì ngươi luyện chế, trên đời này, có người tu chân nào có phúc khí như ngươi vậy, đó là phi kiếm do tiên nhân luyện chế...nếu không phải ngươi là tiểu sư thúc của ta, ta đã nhịn không được mà muốn đánh ngươi, những lời nói linh tinh nên ít nói một chút!"

Tế Vô Nhai nhất thời hờn giận, lôi kéo Tần Tiểu Thiên nói: " Huynh đệ, ngươi xem...ta mệnh khổ a, sư điệt giáo huấn sư thúc, ai.."

Tần Tiểu Thiên không ngừng cười, nói: " Hắn là quan tâm ngươi, bằng không đã không để ý tới ngươi."

" Tổn thương tự tôn a!" Tế Vô Nhai bất đắc dĩ thở dài nói.

Truyền tống trận trên đỉnh núi không ngờ lại liên tục bận rộn, trong lúc Nạp Thiện còn đang cảm khái, đã có hai nhóm người tu chân đi tới Thản Bang Tinh. Sài Đạt Tiến có chút kỳ quái, tiến lên ngăn cản một người tu chân, hỏi: " Xin hỏi...các ngươi đang đi nơi nào vậy?"

Người tu chân kia có chút không nhịn được nói: " Đi Phật tông di chỉ!" Không đợi Sài Đạt Tiến hỏi nữa, lập tức phun ra phi kiếm rời đi, dáng vẻ thập phần vội vàng.

Ngay sau đó, lại có bảy, tám người tu chân từ trong truyền tống trận đi ra.

Sài Đạt Tiến nói: " Không đúng, nhất định có chuyện gì phát sinh."

23. Q.3 - Chương 3: Nan Huynh Nan Đệ

Lần này là Nạp Thiện tiến lên tìm người hỏi, đám người tu chân kia cũng không nhịn được. Nạp Thiện cũng không phải là người dễ nói chuyện, tiện tay vung lên, mấy người kia đã bị định lại bên cạnh truyền tống trận.

Hắn lạnh lùng nói: " Tâm phù khí táo(tâm thần bất định, nôn nóng), làm sao tu chân? Sư môn trưởng bối các ngươi không có dạy dỗ hay sao?"

Một người tu chân tức giận nói: " Ngươi là ai? Dựa vào cái gì ngăn cản chúng ta?"

Nạp Thiện nghiêng đầu, dùng tay sờ sờ đầu trọc, nhàn nhạt nói: " Ta là Cổ Kiếm Viện Nạp Thiện, như thế nào? Không có tư cách hỏi chuyện các ngươi sao?"

Mấy người tu chân sắc mặt đại biến, người có tên, cây có bóng, Nạp Thiện ở tu chân giới danh khí cực lớn, mấy người tu chân lập tức trở nên cung kính, hồi đáp: " Xin lỗi, tiền bối, chúng ta là đệ tử Ẩn Lôi Các, muốn đi Phật tông di chỉ."

Nạp Thiện bắn nhẹ ngón tay, giải trừ giam cầm, hỏi: " Là Phật tông di chỉ của Mãng Nguyên phải không? Đi tới đó làm chi?"

Một người tu chân hồi đáp: " Nghe nói cấm chế bên ngoài di tích đã biến mất, có người đồn đãi...Phật tông di chỉ, cũng chính là mê cung dưới đất, cấm chế nơi đó cũng đã biến mất, cho nên mọi người phải đi dò xét."

Con ngươi của Sài Đạt Tiến thước thước phóng ra ánh sáng, Phật tông di chỉ mở ra? Đây chính là tin tức tốt. Ai cũng biết, pháp môn tu luyện của Phật tông là độc nhất, nếu như có thể có được một chút dẫn dắt, hoặc là xong được một chút bảo vật, vậy coi như phát tài rồi.

Nạp Thiện gật đầu nói: " Nguyên lai là như thế, các ngươi đi thôi." Hắn huy tay, cúi đầu trầm tư không nói.

Đám người tu chân kia như được đại xá, lập tức ngự kiếm rời đi. Đắc tội trưởng lão Cổ Kiếm Viện, đó là chán sống.

Tần Tiểu Thiên đối với Phật tông di chỉ hứng thú không lớn, nhưng đã đến Tây đại lục của Thản Bang Tinh, hắn lại có một loại cảm giác kỳ lạ, đó là một loại vui sướng phát ra từ trong nội tâm, tiên linh khí trong cơ thể rất hoạt bát. Hắn có chút mê hoặc khó hiểu, cho nên rất ít nói chuyện, một mực cẩn thận thể ngộ.

Nạp Thiện phi hành ở phía trước, những người khác theo sát phía sau. Trên bầu trời thỉnh thoảng hiện lên từng đạo kiếm quang, đó là do người tu chân đang bay đi.

Bình thường, người tu chân trừ ra chuyện liên lạc trong môn phái, thì nhiều hơn là cùng bằng hữu và người đồng đạo liên lạc, giống như là tiểu đoàn thể, đương nhiên người tu chân đi lại một mình cũng không ít. Một khi ở chỗ nào có chuyện phát sinh, còn có ích lợi, người tu chân sẽ đoàn kết cuồn cuộn chạy tới.

Tây đại lục tại Thản Bang Tinh, bây giờ tụ tập hơn một ngàn người tu chân, phần lớn là bằng hữu kết thành đoàn đội, cũng có sư huynh đệ trong một môn phái kết thành tiểu đội du lịch, một số nhỏ là người tu chân đi một mình.

Bọn họ dọc theo đường đi nhìn thấy cũng vài trận tranh đấu.

Người tu chân tranh đấu rất bình thường, có tính chất luận bàn, có tính chất tranh đấu, thậm chí có sinh tử đấu, cũng có một bộ phận là tu hành. Người tu chân đấu trời, đấu đất, đấu người, tu hành nguyên lai vốn là nghịch thiên hành sự, tranh đấu cũng là lẽ thường.

Nạp Thiện hốt nhiên bay xuống phía dưới, một trấn nhỏ xuất hiện trước mặt mọi người.

Phụ đường thổ trại(thổ trại dừng chân).

Ngoài Thổ trại, Nạp Thiện không nói được một lời. Tế Vô Nhai ngạc nhiên nói: " Đầu trọc, có gì đẹp mắt chứ, không phải chỉ là một trấn nhỏ, ân, nếu không chúng ta vào xem?"

Nạp Thiện lần này không có bay qua, mà là từng bước đi vào Thổ trại.

Tần Tiểu Thiên nhỏ giọng nói: " Sư huynh có thể đã tới nơi này, chúng ta đi cùng." Trong lòng hắn cũng tò mò.

Khí hậu nơi này cùng Tiềm Kiệt Tinh khác hẳn, trời xanh mây trắng, cây xanh thành rừng, rất giống cảnh tượng mùa xuân trên địa cầu vùng Âu Châu, phảng phất như một bức tranh thật đẹp.

Trấn nhỏ chỉ có một ngã tư đường, hai bên đường là lầu gỗ cao thấp. Ngoại trừ Nạp Thiện, những người khác là lần đầu tiên tới, đối với vật gì cũng cảm thấy mới lạ.

Tần Tiểu Thiên chỉ vào lầu gỗ cười nói: " Lão Tế, ngươi nhìn xem lầu gỗ huyền treo, có chút giống lầu độc mộc, ai nha, đó là động vật gì? Ta khá...đại tích dịch(thằn lằn lớn) a!"

Nạp Thiện chen vào nói: " Không phải đại tích dịch, đó là Hắc Tiêm Kỵ, có thể cưỡi, đây là dân gian sử dụng, quân đội sử dụng chính là Ngân Tiêm Kỵ."

Tế Vô Nhai nói: " Không sai, Tiểu Thiên, ngươi nhìn xem yên trên Hắc Tiêm Kỵ, cũng giống như là yên ngựa vậy."

Nạp Thiện vừa nhìn quanh vừa nói: " Tây đại lục có rất nhiều dã thú quái dị, nhưng rất ít có thể uy hiếp được người tu chân ngoài Nguyên Anh kỳ, các ngươi không cần lo lắng."

Chỉ chốc lát, nhìn thấy một tòa khách sạn, Nạp Thiện dừng chân lại, kinh ngạc nói: " Đô Tập khách sạn, không ngờ cũng vẫn còn...có lẽ đã mấy trăm năm rồi..."

Nhưng thật ra đây không phải là Đô Tập khách sạn hắn từng đi tới, khách sạn này là được trọng kiến từ trăm năm trước, chẳng qua kết cấu cũng giống như ban đầu, kinh nghiệm qua trăm năm mưa gió cũng rách nát không chịu nổi.

Ngoài cửa buộc vài Hắc Tiêm Ky, trong phòng lớn có sáu phòng nhỏ, mấy người đi đường đang ở bên trong ăn thịt nướng.

Tiểu nhị nhìn thấy sáu người bọn họ, kinh hoảng chạy vào bên trong. Sau một lúc lâu, lão bản khách sạn bối rối chạy ra nghênh đón.

Từ quần áo trang phục đến xem, hắn biết sáu người này không phải là người bổn địa, cơ hồ có thể khẳng định, bọn họ chính là đại thần có khả năng bay tới bay lui trên trời.

Người tu chân là đối tượng được sùng bái ở Tây đại lục, bất luận dân chúng ở quốc gia nào, không ai dám chậm trễ tiếp đón bọn họ.

Nạp Thiện mặc một bộ chiến bào màu đỏ, hoa văn màu vàng, đó là một loại phù chú văn phòng ngự, lóe ra kim mang nhàn nhạt. Một đai lưng màu đen cỡ bàn tay, khảm hơn mười khối ngọc phù màu nhũ trắng, đó là ngọc phù do tiên nhân tu luyện. Một thân trang phục hoa quý đường hoàng, rất phù hợp với tính cách của Nạp Thiện.

Trang phục của Tế Vô Nhai cũng không quá bắt mắt: trường bào làm từ ngân tử tô liêu, trên đai lưng đeo ngọc quyết, sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, bộ dáng của một quý công tử.

Tần Tiểu Thiên là kỳ lạ nhất, hắn vẫn còn mặc trang phục trên địa cầu, quần dài, giày thể thao, bên trong mặc áo màu xanh nhạt, áo khoác màu trắng nhạt, trên đôi mắt là một chiếc kính râm màu cà phê.

Sài Đạt Tiến ăn mặc tùy ý, chỉ cần không trần trùng trục là tốt rồi.

Kém cỏi nhất chính là Trương Thuần và Đào Thường Khí, hai người mặc áo da cá đặc sản của Tiềm Kiệt Tinh, cũng may cũng đã tự mình xử lý, bề ngoài cũng không quá khó nhìn, nhưng thỉnh thoảng còn xuất ra một chút vị tanh của cá.

Sáu người đi vào đại sảnh, lão bản mang theo hai tiểu nhị, căng thẳng tiến lên nghênh đón. Ngữ khí Nạp Thiện hòa hoãn nói: " Lão bản không cần vội vàng, chúng ta chỉ ngồi một chút là đi." Hắn nói rất đúng Thản Bang ngữ, trong sáu người, chỉ có Tế Vô Nhai có thể nghe hiểu, còn những người khác đều không rõ.

Lão bản tự mình lau bàn, ân cần bưng lên mâm trái cây.

Tế Vô Nhai cười nói: " Không tệ, lão bản rất biết cách chiêu đãi khách." Hắn bỏ lại một ít tiền tệ của Tây đại lục.

Nạp Thiện kinh ngạc nói: " Sao ngươi lại có tiền tệ của nơi này?"

Tế Vô Nhai cười nói: " Mạt Bổn cho ta đó, ngươi không biết ta có cất giấu sao?"

Lão bản vội vàng nói: " A? Tiền cổ? Không dùng được, không dùng được."

Tế Vô Nhai vốn có tính tình của một thiếu gia, nói: " Nhiều lắm...thưởng cho ngươi." Bàn tay vung lên, tiêu sái cực kỳ.

Tần Tiểu Thiên không hiểu nội dung hai người nói chuyện với nhau, lắc đầu nói: " Đại thiếu gia, thật là không tưởng được."

Tế Vô Nhai nhếch miệng cười, cầm một quả cây chậm rãi ăn. Nạp Thiện nhíu mày, nói: " Có người tranh đấu!"

Tế Vô Nhai ném trái cây trong tay xuống, hưng phấn hỏi: " Ở nơi nào? Ở nơi nào?"

Nạp Thiện nói: " Hẳn là ngoài trăm dặm, di, không phải như đang tranh đấu…" Hắn bỗng nhiên biến mất, thuấn di đi.

Lão bản và tiểu nhị sợ đến cuống quýt lui về phía sau, một người trong chớp mắt đã biến mất, trong lòng họ không khỏi hoảng sợ tới cực điểm.

Tế Vô Nhai kéo Tần Tiểu Thiên chạy ra bên ngoài, vừa ra khỏi cửa thì ngự kiếm bay lên không trung, Sài Đạt Tiến theo sát sau đó, Trương Thuần và Đào Thường Khí liếc nhau, cầm trái cây trên bàn, đi theo ra ngoài phóng đi.

Tế Vô Nhai ở không trung kêu to: " Đầu trọc, chạy còn nhanh hơn thỏ! Tiểu Thiên, hướng nào vậy? Ta mù đường a!"

Sài Đạt Tiến thất thanh cười to, Tần Tiểu Thiên bất đắc dĩ nói: " Chúng ta đúng là nan huynh nan đệ, ta là si đường!" Trương Thuần và Đào Thường Khí cũng cất tiếng cười to.

Tế Vô Nhai làm vẻ nghiêm mặt nói: " Tiểu Thiên, ngươi cười nhạo ta?"

Tần Tiểu Thiên đảo mắt xem thường, nói: " Cười nhạo ngươi? Ta nhàn rỗi không chuyện gì làm sao? Mù đường thì có gì đặc biệt hơn người."

Tế Vô Nhai nói: " Ngươi cũng vậy?"

Tần Tiểu Thiên lý trực khí trắng nói: " Nói thừa, đó là đương nhiên!"

Tế Vô Nhai nhất thời cao hứng, nói: " Ai nha, rốt cuộc cũng có người giống như ta! Ha ha."

Sài Đạt Tiến phát hiện từ sau khi hai vị này tụ cùng một chỗ, thì trở nên càng ngày càng ngu ngốc hóa, cơ hồ thành một đôi hoạt bảo, người khác thì khích lệ và cùng chung tiến bộ, còn hai người họ hoàn toàn trái ngược, tu luyện cũng không tích cực, lại thích nói nhảm không ngừng.

Hắn không biết, như vậy trao đổi và câu thông, bài giải được phiền muộn u uất trong lòng hai người, nhất là Tần Tiểu Thiên, từ nhỏ quá mệt mỏi vì sự bức hiếp, cũng đã từ từ được hóa giải xua tan.

Trương Thuần nói: " Điều này cùng với mù đường hay si đường không quan hệ, bởi vì…chúng ta căn bản không nhận biết địa hình nơi này."

Tế Vô Nhai đột nhiên ngừng cười, nói: " Đúng vậy, chúng ta là lần đầu tiên tới, không nhận ra đường thì cũng rất bình thường, cười cái gì? Không cho cười!" Nói xong thì lại nhịn không được nở nụ cười.

Sài Đạt Tiến nói: " Ta hiểu rồi, Nạp Thiện tiền bối không muốn cho chúng ta cùng đến, cho nên lén lút rời đi."

Tế Vô Nhai chợt hiểu: " Không sai, hắn sợ chúng ta đi nguy hiểm." Rồi lại cảm thấy khó chịu: " Ai, chúng ta cũng không phải hài tử, không hiểu hắn sợ cái gì, Tiểu Thiên, ngươi có cách nào tìm được hiện trường tranhd đấu?"

Tần Tiểu Thiên híp mắt nhìn quanh, nửa giây sau, cười nói: " Ta cũng không biết ở đâu? Nhưng có một biện pháp, năm người chúng ta chia nhau đi năm hướng, hắc hắc, khẳng định có một người có thể tìm tới, sau đó có thể dùng pháp bảo truyền tin…"

Tế Vô Nhai vỗ tay nói: " Ý kiến hay!" Hắn giành bay trước, nói: " Ta chọn…phương vị này!"

Ba người Sài Đạt Tiến cũng chia ra ba phương hướng bay đi, chỉ để lại một mình Tần Tiểu Thiên đang ở không trung sững sờ.

Trong giây lát, hắn hét lớn: " Chờ một chút a, một đám ngu ngốc!" Dùng pháp bảo liên lạc, thì trước tiên phải tu luyện một kiện pháp bảo truyền tin đơn giản, đám người kia lại gấp gáp chưa gì đã chạy tán. Tần Tiểu Thiên không truy theo kẻ nào, hắn bay xuống trước của Đô Tập khách sạn, đi vào đại sảnh, ngoắc lão bản.

Lão bản không dám chậm trễ, nói: " Tới, tới!"

Tần Tiểu Thiên không biết ngữ ngôn của địa phương, hắn suy nghĩ một chút, hỏi lão bản một bình nước nóng, từ trong thủ trạc lấy ra một chén trà, pha một chén trà nóng, lẳng lặng ngồi chờ.

Một chén Bích Loa Xuân pha thật xuất sắc, hương trà nhàn nhạt phiêu tán ra.

" Bích Loa Xuân?" Nạp Thiên xuất hiện bên cạnh Tần Tiểu Thiên.

Tần Tiểu Thiên ngạc nhiên nói: " Ngươi cũng biết?"

Nạp Thiện nhếch miệng cười nói: " Ta có ở lại trên địa cầu một thời gian, ha ha, cảm giác thật không tệ, di, những người khác chạy đâu rồi?"

" Ai bảo ngươi chạy nhanh như vậy…bọn họ đuổi theo rồi, chia ra bốn phương hướng." Uống một ngụm trà, Tần Tiểu Thiên định thần giải thích.

Cùng ở chung với Nạp Thiên một thời gian, sẽ rất tự nhiên không phân biệt lớn nhỏ. Nạp Thiện đối với người xa lạ còn ra khách khí, nhưng đối với bằng hữu, hắn thích tùy tiện mà làm, càng tùy tiện thì hắn càng thích.

" A? Một chút tính nhẫn nại cũng không có, được rồi, vậy chờ một chút."

Tần Tiểu Thiên hỏi: " Là ai đang tranh đấu?"

Nạp Thiện cười nói: " Không phải tranh đấu, là ta lầm thôi."

" Phốc!" Một ngụm trà phun ra, Tần Tiểu Thiên không còn gì để nói, nghĩ thầm: " Người này là người nào a? Đại cao thủ Hợp Thể kỳ, cư nhiên cũng lầm, quả thật là cho người khác khó có thể tin.

Lần này coi như Tế Vô Nhai bốn người thê thảm, chạy có xa hơn cũng tìm không được gì, thông minh một chút thì sớm trở lại, nếu cứ cứng đầu, trời mới biết sẽ chạy tới đâu, Nạp Thiện thật là hại chết người.

Đợi ba ngày, Sài Đạt Tiến trở về trước hết, kế tiếp là Đào Thường Khí, sau đó là Trương Thuần.

Trễ nhất là Tế Vô Nhai, người này có bộ dáng hưng phấn, vừa quay lại đã kêu lên: " Thiên Lộ đại thảo nguyên…ta đi Thiên Lộ đại thảo nguyên, nơi đó thật vui, có rất nhiều quái thú, chúng ta đi săn thú được không?" Hắn không hề đề cập tới chuyện tranh đấu.

Chỉ có Tế Vô Nhai và Tần Tiểu Thiên là cảm thấy tò mò với việc săn thú, Nạp Thiện, Sài Đạt Tiến, cả bốn người không hề có hứng thú với việc săn thú, đó là hoạt động của người phàm, người tu chân trừ phi cần thiết, nếu không sẽ không đi săn thú, người tu chân săn thú giống như người phàm đùa giỡn con kiến, chỉ có người quá nhàm chán mới làm như vậy.

Tần Tiểu Thiên là người cái gì cũng không hiểu, Tế Vô Nhai lại là người e sợ thiên hạ không loạn, vị đồng hương này, có cùng ngôn ngữ, hợp vào nhau, vô sự cũng muốn tìm chuyện làm. Nạp Thiện bắt đầu cảm thấy có chút nhức đầu.

Tần Tiểu Thiên nói: " Chúng ta cũng tìm vài Hắc Tiêm Kỵ chơi đùa?"

Nạp Thiện lập tức phủ quyết, nói: " Thứ đó cưỡi thật khó chịu, ngự kiếm phi hành thoải mái nhiều hơn."

Lúc xưa hắn còn chưa biết phi hành, cũng từng cưỡi qua Hắc Tiêm Kỵ, theo hắn xem ra, người biết phi hành cũng không ai đi cưỡi ngựa, trừ phi là đầu óc phá hư, không ai lại đi làm chuyện ngu ngốc như vậy.

Liên tục vài lần đề nghị như chạm vào vách tường, Tế Vô Nhai cúi đầu ủ rũ, hắn đã bị quản chế đến tức giận.

Nhưng Tần Tiểu Thiên từ nhỏ thích một mình xông xáo bên ngoài, hắn lén lút lôi kéo Tế Vô Nhai trốn sang một bên, nhỏ giọng nói: " Đại ca, chúng ta tìm cơ hội chạy! Có vị sư điệt lợi hại này của ngươi ở đây, chúng ta đừng mong chơi đùa được vui vẻ."

Tế Vô Nhai bị dọa cho hoảng sợ, truyền âm nói: " Chạy? Có được hay không a?"

Tần Tiểu Thiên nói: " Có nhiều tinh cầu có thể đi như vậy, tới chỗ nào không thể chơi đùa? Còn có thể cũng tạm kiến thức phong cảnh và nhân vật các tinh cầu!" Hắn hốt nhiên chợt cười nói: " …tùy tiện ngươi,

nếu không chạy, dù sao Nạp Thiện sẽ mang ngươi trở lại Nguyên Giới, còn muốn đi ra đã khó khăn, hắc hắc."

Tế Vô Nhai rùng mình, hắn suy nghĩ chuyện về Nguyên Giới, gật đầu nói: " Được, tìm cơ hội bỏ chạy."

" Mang theo ta với..." Đào Thường Khí quỷ đầu quỷ não từ một bên toát ra, người này từ khi nhìn thấy Trương Thuần có được một thanh phi kiếm, thì cứ chăm chăm vào Tế Vô Nhai, con dê mập kia, hắn mơ hồ nghe tiếng bỏ chạy, nhịn không được kêu lên.

Tế Vô Nhai giả vờ nói: " Cái gì mà mang theo người chạy...chúng ta không phải đang ở chung một chỗ hay sao." Trong lòng hắn rất rõ ràng, nếu như cùng Tần Tiểu Thiên chạy trốn, cơ hội thành công sẽ có sáu thành, nếu Sài Đạt Tiến ba người gia nhập, cơ hội thành công sẽ không vượt qua ba thành.

Bây giờ phải đàng hoàng đi theo Nạp Thiện, chờ đợi thời cơ tốt nhất xuất hiện.

Đào Thường Khí thở dài một tiếng, hắn không thể cưỡng cầu việc gì, bất quá trong lòng quyết định chủ ý, nhất định phải theo sát Tần Tiểu Thiên và Tế Vô Nhai.

Nhưng thật ra Tần Tiểu Thiên không có ý định bỏ rơi Sài Đạt Tiến ba người, hắn chẳng qua chỉ muốn thoát khỏi sự quản thúc của Nạp Thiện.

Bất luận là tu vi hay uy vọng, những người ở đây đều không thể so sanh với Nạp Thiện, có hắn ở đây mặc dù được bảo đảm an toàn, nhưng tính của Tế Vô Nhai thì thích chơi đùa, tính của Tần Tiểu Thiên thì thích tự do tự tại, bị quản thúc quá chặt làm hắn không thể làm gì khác hơn là muốn chạy trốn.

Thiên Lộ thảo nguyên.

Sắc mặt Nạp Thiện không tốt, vẫn tâm thần bất an, cũng không cảm giác được có thứ gì không đúng, hắn rốt cuộc nhịn không được nói: " Chúng ta không thể đi chậm kiểu như vậy, tất cả mọi người đi theo ta." Hắn dẫn đầu bay lên không trung.

Tần Tiểu Thiên đi theo bay đến bên cạnh hắn, lớn tiếng nói: " Sư huynh, có cái gì không đúng sao?"

Nạp Thiện cười khổ lắc đầu nói: " Mụ nội nó, tu vi càng cao...lá gan càng nhỏ, nhớ năm xưa, lão tử cái gì cũng không sợ...khi đó ngay cả bay lão tử cũng không biết, chỉ biết thẳng đường đánh tới, bây giờ....Ai!" Hắn nhìn Tế Vô Nhai một chút, thầm nghĩ: " Có vị tiểu sư thúc này ở đây, lão tử cái gì cũng không dám làm."

Trải qua những năm tháng dài đăng đẳng, Nạp Thiện cũng không còn như lúc trẻ, không chỗ nào sợ hãi xông xáo thiên hạ, bây giờ e ngại nhiều lắm, làm cho hắn trở nên luôn băn khoăn nặng nề, bất cứ gió thổi cỏ lay, cũng làm ảnh hưởng đến tâm cảnh của hắn.

Vô tri không biết không sợ, hắn cũng không còn là người vô tri như ngày xưa nữa.

Nạp Thiện cũng không biết tại sao bất an, Tần Tiểu Thiên cũng không tiếp tục hỏi tới, chẳng qua chỉ bay theo hắn về phía trước, mọi người rất nhanh đi lướt qua Thiên Lộ thảo nguyên.

Tốc độ ngự kiếm phi hành cực nhanh, sáu người rất nhanh đi tới bầu trời Mãng Nguyên, xa xa mơ hồ truyền đến tiếng sấm vang.

Dọc theo đường đi gặp phải vài lần tranh đấu, đối với tiếng sấm vang như thế tất cả đã sớm có thói quen, vẫn hướng tới Di Chỉ bay đi.

Nạp Thiện đầu tiên cảm giác không đúng, hắn nói: " Đây không phải đấu pháp, hình như là đại quy mô đánh nhau chết sống, tất cả mọi người chú ý, ngàn vạn lần không nên tùy tiện ra tay, thấy rõ đối địch song phương rồi hãy nói."

Sắc trời dần dần trở nên âm trầm, âm phong trận trận kéo tới, Tế Vô Nhai nghi hoặc nói: " Nơi này vốn có ma khí, trước kia có một ma đầu hoành hành ở chỗ này, sau lại bị sư tôn giam cầm, nơi này có ma khí thì rất bình thường."

Tần Tiểu Thiên có thể rõ ràng nhìn thấy từng lũ lũ ma khí phiêu đãng, bản năng hắn lại cảm giác rất thoải mái, một chút cũng không bài xích, loại cảm giác này giống như bản thân đang ở trong một đạo linh mạch, tựa hồ có thể hấp thu để tự mình sử dụng.

Hắn lén lút thoát ly mọi người, hướng theo phương hướng có ma khí nồng nặc nhất chạy tới.

Tế Vô Nhai từng thời khắc đều chú ý hành động của Tần Tiểu Thiên, lập tức theo dõi đi tới.

Đào Thường Khí vẫn một mực nhìn chằm chằm Tần Tiểu Thiên và Tế Vô Nhai, mắt thấy hai người hướng xuống dưới phi đi, không chút do dự liền đuổi theo, Trương Thuần và Đào Thường Khi từ trước đến giờ ăn ý, nhìn thấy huynh đệ trùng xuống phía dưới, cũng không hỏi tại sao, kiếm quang lóe ra, theo sát sau đó.

Sài Đạt Tiến ngạc nhiên nói: " Đây là làm chi?" Hắn cũng hiếu kỳ đi tới.

Nếu như chỉ có Tần Tiểu Thiên hành động một mình, thì có lẽ còn có thể giấu diếm Nạp Thiện, nhưng mọi người lại cùng nhau hành động, lập tức khiến cho Nạp Thiện chú ý, hắn không vang một tiếng, lặng yên thuấn chuyển qua một bên, xa xa theo đuôi bọn họ.

Nạp Thiện rất nhanh phát hiện không ổn, ma khí nơi này ảnh hưởng tới người tu chân thật lớn.

Tần Tiểu Thiên đã bay đến trên bầu trời khu Di Chỉ, nơi này có rất nhiều người tu chân đang chém giết lẫn nhau, chủ yếu là một ít người tu chân tu vi chưa tới Nguyên Anh kỳ, bị ma khí ăn mòn thần trí hỗn loạn, giết người lung tung khắp nơi, một khi đã bị thương nặng thì lập tức nhập ma, hoàn toàn lâm vào trong cuồng bạo.

Tế Vô Nhai sử dụng chính là Hấp Tinh kiếm, Chân Huyễn kiếm khí có thể có hiệu quả ngăn cản ma đầu ăn mòn. Tần Tiểu Thiên ngay cả Toái Tinh kiếm cũng không thả ra, tự do tự tại bay lượn trong ma khí.

Một người tu chân nhập ma xông lên, phi kiếm phát ra hắc mang nhàn nhạt, trên mặt người nọ che kín hắc khí, đôi mắt đỏ đậm, gắt gao nhìn chằm chằm Tần Tiểu Thiên, trong miệng phát ra tiếng gầm nhẹ như dã thú, không hề do dự đánh tới.

Tần Tiểu Thiên kinh ngạc nói: " Đây sẽ là nhập ma?" Tay đánh rơi phi kiếm của người nọ, chế trụ cổ của hắn, tát mạnh mấy bạt tai, làm cho người nọ đầu óc choáng váng, hắc ma khí liền bị hắn hút đi.

Trong phút chốc, người nọ khôi phục thần trí, lộ vẻ sầu thảm nói: " Cảm ơn viện thủ..."

Tế Vô Nhai không cách nào lý giải, hỏi: " Tiểu Thiên, ngươi...chỉ mấy bạt tay...là có thể cởi đi nhập ma? Ngươi...ngươi rất khoa trương a!"

Hơn trăm người nhập ma, bay loạn khắp trên trời dưới đất, công kích lung tung lẫn nhau. Tần Tiểu Thiên kêu lên: " Sư huynh, đại ca, tài mê, các ngươi thiết lập phòng ngự trận, ta đi cứu người!"

Từ sau khi tiến vào tu chân giới, Tần Tiểu Thiên có ấn tượng rất tốt với người tu chân, tiếp xúc mặc dù không nhiều lắm, đại bộ phận họ đều đối với hắn rất tốt, cho nên khi phát hiện mình có thể giải cứu cho người nhập ma, hắn lập tức bắt đầu hành động cứu viện.

Tần Tiểu Thiên bay lên, chỉ cần nắm bắt được một người tu chân nhập ma thì không cần biết cho ngay hai bạt tay, đánh thật rất nặng.

Tế Vô Nhai đi theo phía sau cười vang không ngừng, vừa nhặt kiếm vừa nhặt người, vừa nói thầm: " Cái tát kia đánh thật quá nặng rồi, muốn đánh bay luôn răng của người ta, ai...người kia không phải a!"

Tần Tiểu Thiên xuất thủ liên tục đến choáng váng đầu óc, nắm phải một người tu chân không có nhập ma, cũng đánh mạnh hai bạt tay, rồi ném ngược về phía sau. Thương cảm cho Tế Vô Nhai vừa tiếp phải một người tu chân đang phẫn nộ, hai người khó hiểu nhào vào đánh nhau.

Phách ba!

Người nọ có tu vi đã ngoài Nguyên Anh kỳ, bất đắc dĩ so sánh với Tế Vô Nhai không kém hơn nhiều lắm, bị cái tát đánh cho phát mộng, tru lên muốn liều mạng, lại bị Nạp Thiện bắt được: " Uy, bình tĩnh một chút!"

Hắn quay đầu nói với Sài Đạt Tiến: " Tiểu tử kia, ngươi chịu trách nhiệm mang theo người, đem người rời đi!" Vừa nói vừa xuất ra một kiện pháp bảo toa hình, đem những người tu chân được cứu ra bao vây lại.

Người tu chân nhập ma thật sự nhiều lắm, Tần Tiểu Thiên nhịn không được kêu to: " Ai có đồng môn bị nhập ma, đem hắn lại đây đi!"

Dần dần, Tần Tiểu Thiên phát hiện, bạt tay người là thủ đoạn hủy bỏ nhập ma nhanh nhất, hắn cũng không rõ ràng tại sao mình có thể giải trừ nhập ma, mỗi một bạt tay, đều có thể rút ra một cỗ ma khí, rất nhanh dung nhập vào trong tiên linh khí, phi thường quái dị.

Phách ba! Phách ba! Phách ba!

" Ngao! Tiểu Thiê...ngươi đánh sai người rồi!" Tế Vô Nhai bụm mặt kêu hảm!

" A? Xin lỗi! Sao ngươi lại tới gần quá vậy...ngươi đem tên bay loạn kia bắt lại đây!"

Có tu chân cao thủ nhận ra Nạp Thiện, rối rít vây lại trao đổi tình huống.

Đến lúc này mọi người mới biết, người tu chân nhập ma hướng ra phía ngoài chạy trốn, không đợi chạy đi, đã bắt đầu nổi giận. Người tu chân ngoài Nguyên Anh kỳ hướng Di Chỉ bên trong phóng đi, tuyệt đại bộ phận phần lớn đã nhảy vào mê cung dưới đất, chỉ có một số ít còn ở lại bên trên.

Tần Tiểu Thiên cứu người tu chân nhập ma trước mắt, còn những ai chạy trốn tới chỗ xa, thì người tu chân nổi giận ở chỗ khác không cách nào cứu trị, rút ra bạt tay hơn trăm người, hắn một chút cũng không cảm mệt mỏi, ngược lại tinh thần càng thêm tràn đầy.

Nạp Thiện đưa mắt nhìn Sài Đạt Tiến đang dẫn theo mọi người rời đi, trong lòng mê hoặc không giải thích được.

Thời gian dài không có rời đi Cổ Kiếm Viện, hơn nữa vẫn một mực bế quan tu luyện, lần này nếu không phải Tế Vô Nhai làm nháo đòi đi ra, tự mình căn bản không biết tu chân giới biến thành bộ dáng gì nữa.

Hắn thì thào lẩm bẩm: " Kỳ quái, ở đâu ra ma khí dày đặc như vậy?"

Tần Tiểu Thiên nói: " Chúng ta cũng tiến vào mê cung dưới đất nhìn xem một chút, ma khí hẳn là từ bên dưới toát ra tới."

Tế Vô Nhai xoa xoa tay nói: " Tốt! Ta đối với Phật tông có chút nghiên cứu, nhìn xem phía dưới có gì, hắc hắc, nếu gặp được một ma đầu thì chơi thật tốt đấy."

24. Q.3 - Chương 4: Thanh Mộc Bí Huyệt

Nạp Thiện nghiêm túc nói: " Ma đầu cũng không phải dễ chơi đùa, gặp phải ma đầu, thì phải vội vàng chạy cho nhanh, đó không phải là người tu chân bình thường có thể đối phó."

Hắn sợ Tế Vô Nhai và Tần Tiểu Thiên vô tri lỗ mãng, lại nói: " Nếu như thật sự có ma đầu, ta sẽ phải truyền tin về Nguyên Giới, tự có cao thủ tới ứng phó."

Bất luận là Tế Vô Nhai hay là Tần Tiểu Thiên, ai cũng không thể gặp chuyện không may, chỉ cần có một người gặp chuyện không may, tu chân giới sẽ đại loạn. Với cách làm người của Xích Minh, không có việc gì còn muốn tìm chuyện nháo loạn một phen, nếu đồ đệ hắn xảy ra chuyện, hắn đã có lý do để đại náo.

Tế Vô Nhai cũng không thể gặp chuyện không may, cả Nguyên Giới đều nắm trong tay đại ca hắn, trong lòng Nạp Thiện có chút hối hận, không nên đưa Tế Vô Nhai đi tới Mãng Nguyên Di Chỉ.

Tần Tiểu Thiên giành đi trước, đầu tiên phi xuống ngay miệng vào địa cung. Đó là một cái hố thật lớn, không biết bị người nào làm nổ tung, để lại bảy, tám cái lỗ nhỏ. Tế Vô Nhai chỉ vào một động khẩu lớn nhất, nói: " Từ nơi này đi vào!"

Nạp Thiện vội la lên: " Chờ một chút rồi đi...mụ nội nó, hai con thỏ tể tử, chạy nhanh như vậy!" Hắn theo sát truy vào động khẩu.

Ma khí trong thông đạo lúc ẩn lúc hiện, khi mạnh khi yếu, với kiến thức của Nạp Thiện cũng không hiểu là do nguyên nhân gì.

Bất quá trước khi hắn tiến vào thông đạo, đã đánh ra một quả linh phù truyền tin, đem tình huống đơn giản truyền vào trong linh phù. Trách nhiệm trọng đại, không dám xem nhẹ, hắn đã không còn là một hán tử thô lỗ chỉ biết đánh đánh giết giết trước kia nữa.

Tiến vào thông đạo không lâu, Tần Tiểu Thiên không biết đụng vào thứ gì, chợt thấy hoa mắt, người đã đi tới một đại sảnh kỳ quái, chẳng những không có bóng dáng Tế Vô Nhai, ngay cả tiếng quát của Nạp thiên cũng trong nháy mắt biến mất.

Hắn biết mình đã bị truyền tống đi, nhưng thật kỳ quái, không có một chút cảm giác sợ hãi, ngược lại cảm thấy rất hưng phấn.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, đại sảnh do ngọc thạch màu tím nhạt cấu thành, vừa nhìn là biết do pháp thuật chế tạo, bên trên còn điêu khắc thêm chút hoa văn.

Đây là Ma Luyện Các do Phật tông đệ tử dùng để rèn luyện, mặc dù đã sớm hoang phế, nhưng còn chưa bị mất đi hiệu năng.

Trong đại sảnh có hai thai tử hình tròn, một màu đen, một màu trắng, Tần Tiểu Thiên cảm giác được thai tử màu đen có một loại ba động quen thuộc, một tầng ma khí bàng bạc đang chậm rãi xoay quanh trên thai.

Tần Tiểu Thiên mới biết ma khí không có tạo thành bất cứ thương tổn nào ình, trong lòng đối với ma khí cũng rất tò mò, không suy nghĩ nhiều, một chân bước lên hắc thai.

Hắn nào biết đâu rằng, nơi này là Ma Luyện Các của Phật tông, chuyên môn đặc biệt dùng cấp cho đệ tử học tập làm cách nào để kháng ma, đồng thời còn có một tác dụng là làm cho người bên ngoài khi xông vào trong đó, sẽ là một bẫy rập lợi hại.

Mê cung dưới Phật tông di chỉ đã phế bỏ thời gian rất lâu, nhưng đại bộ phận trận pháp và bẫy rập vẫn còn, trong đó mấy trận pháp lợi hại nhất vẫn còn bảo trì hiệu năng, trừ ra Đại Huyễn Phật Cảnh bị sư tôn Lý Cường của Nạp Thiện phá vỡ, Ma Luyện Các cũng là một chỗ rất đáng sợ.

Dưới chân Tần Tiểu Thiên biến mất, thân thể trầm xuống phía dưới, hắn cả kinh, cố gắng bay khỏi, nhưng bị một cỗ kình lực vô hình gắt gao bao lấy, trong chớp mắt đã đi tới một nơi trống trải.

Nơi này mặt đất màu đỏ sậm, một kia ti hắc ma khí từ dưới đất chậm rãi mọc lên, trên bầu trời mây đen cuồn cuộn, đó là ma vân do hắc ma khí ngưng kết.

Trên mặt đất còn có tinh thể rậm rạp, giống như thủy tinh quáng, màu sắc đều là đen, có rất ít là đỏ đậm và màu lam tím, nhìn lại còn tưởng rằng là thực vật.

Đây là Ma Tinh thạch nổi danh của hắc ma giới, mỗi oa Ma Tinh thạch lớn nhỏ không đồng nhất, thưa thớt rơi trên mặt đất tỏa ra màu đen nhàn nhạt.

Ma khí đem hết thảy không gian che giấu, Tần Tiểu Thiên chỉ có thể nhìn thấy cảnh sắc trong phạm vi trăm thước.

Hắc Ma Quật trong Ma Luyện Các đã bị phế bỏ rất nhiều năm, vì không có Phật tông đệ tử đến tu luyện, tiểu ma đầu và dã thú ma hóa bên trong từ từ trưởng thành lớn mạnh.

Ngoài ra, cũng có người tu chân ngộ nhập bên trong, tu vi thấp bị ma đầu và dã thú tiêu diệt, tu vi cao thâm thì sau khi nhập ma còn có thể bảo trì thần trí thanh tĩnh, trừ ra vài người chuyển tu ma đầu ra, còn không ai ngoại lệ tự bạo nguyên anh, hồn phi phách tán.

Chỗ này cơ hồ trở thành một tiểu ma giới.

Hắc Ma Quật đúng là do mật pháp của Phật tông hình thành, chân chính hắc ma giới có ngàn vạn liên lạc, chỉ cần trận pháp vận chuyển, có thể từ hắc ma giới lấy đi lượng ít hắc ma khí, hình thành một đám tiểu ma đầu.

Trải qua trăm ngàn năm lắng đọng, ma đầu nơi này không ngừng lớn mạnh phát triển, thậm chí có một số hắc ma khí chảy ra, ảnh hưởng thế giới bên ngoài.

Tần Tiểu Thiên có một loại cảm giác nhiệt huyết sôi trào, từng tia hắc ma khí bị hút vào cơ thể.

Hắn đi về phía trước vài bước, trên mặt đất hốt nhiên đằng khởi một tầng hồng vụ, ngưng kết thành vô số tiểu trùng màu đỏ, giống như văn trùng trong đêm hè vần vần xoay quanh không trung, đó là Ma Huyết Sát Vụ của hắc ma giới.

Một đám tiểu ma đầu đang du đãng trong Ma Huyết Sát Vụ, Tần Tiểu Thiên thấy vậy trong lòng tê dại, ma đầu nhìn qua giống như một đám hư ảnh đủ mọi màu sắc đang phiêu đãng trong hư không.

Tiểu ma đầu có thể dễ dàng hủy diệt như sinh vật, hình thành một ma đầu càng mạnh hơn, ma đầu cũng cắn nuốt lẫn nhau, nhưng tu vi ma đầu nơi này không khác nhau lắm, cũng không có ý thức, bọn họ chẳng qua chỉ dựa vào bản năng làm việc, cho nên trên cơ bản bình an vô sự.

Một đoàn ma đầu đang phiêu đãng khắp bốn phía, không có một ai phát khởi tiến công Tần Tiểu Thiên.

Trong lòng Tần Tiểu Thiên có chút vừa động, từ trong thủ trạc lấy ra một khối ngọc đồng giản màu đen, đó là pháp môn tu luyện của Xích Minh lưu lại, chính là pháp môn tu luyện đại thần ma, ghi lại pháp môn tu luyện cao nhất của hắc ma giới, trong đó có một bộ phận ghi lại về ma đầu, còn có một ít thể ngộ trong hắc ma giới.

Hình dáng ma đầu của hắc ma giới đủ màu sắc, có vô số chủng loại, cho dù là Xích Minh từng là đại ma tôn, cũng không rõ ràng có bao nhiêu chủng loại, chỉ biết đại khái khác nhau.

Ma đầu bay múa bốn phía quanh Tần Tiểu Thiên thuộc về tiểu ma đầu cấp bậc thấp, không có ý thức, hoàn toàn dựa vào bản năng hoạt động, đó là tồn tại cơ bản nhất của hắc ma giới.

Như thế ma đầu cũng có phân ra thuộc tính, đại bộ phận là ma đầu thổ tính, một số là ma đầu thủy tính, còn có một ít huyết sát ma đầu. Ở hắc ma giới, chúng nó cũng giống như là thực vật, số lượng nhiều nhất, là từ hắc ma khí và Ma Huyết Sát Vụ tự động sinh thành.

Ma đầu như thế ở hắc ma giới là thực vật, là tồn tại cấp bậc thấp, nhưng khi tới thế tục giới hoặc tu chân giới, tình huống đã hoàn toàn thay đổi, chúng nó có thể ma hóa các loại sinh vật, kể cả con người bình thường.

Sau khi ma đầu xâm nhập vào trong cơ thể con người, thì nhận được một chút trí tuệ của con người, ma đầu cũng bởi vậy mà phát triển lớn mạnh.

Người tu chân nếu như bị ma đầu xâm nhập, cũng là nhập ma, nguy hại càng lớn hơn nữa. Bởi vì người tu chân sau khi nhập ma, nếu như không chết, rất có thể thử tu ma, cho nên tu chân giới luôn luôn là kẻ đối đầu với hắc ma giới.

Hắc ma giới chân chính lợi hại chính là ma đầu có ý thức, trong đó do tam đại tôn cầm đầu. Nhưng từ khi Xích Minh ma tôn rời đi, hắc ma giới chỉ còn lại hai đại ma tôn, ngoài ra còn có vô số ma tôn và đại ma đầu.

Tần Tiểu Thiên cùng với người tu hành nào cũng khác nhau, hắn không chỉ có thần dịch lực, còn có tiên linh khí của Cổ tiên nhân, bên trong còn kèm theo thần ma lực do Xích Minh lưu lại, lực lượng trong cơ thể đúng là đại tạp quái, tu hành thì dùng Cổ tiên pháp môn, nhưng coi như là vô cùng rối loạn, cho dù là Thanh Đế đến đây, cũng không cách chỉ đạo hắn làm sao tu luyện.

Ma Huyết Sát Vụ và hắc ma khí dần dần tiêu tán, tiểu ma đầu một lần nữa lẻn vào dưới đất, chung quanh lại khôi phục bộ dáng sương mù mông mông.

Trải qua một phen thể ngộ, Tần Tiểu Thiên hiểu rõ quy tắc của hắc ma giới, lạc ấn của Xích Minh cũng thật sâu tiến vào trong nội tâm của hắn.

Hắn nhếch miệng cười một tiếng, ngửa mặt lên trời gào to một tiếng, ngay cả bản thân cũng cảm giác được âm thanh quái dị. Hoàn hảo không có người khác ở đây, hắn buông ra hết thảy trói buộc, toàn tâm toàn ý phát ra thần ma âm ghi lại trong ngọc đồng giản.

Tựa như một hồ nước sôi trào, cả Ma Luyện Các đều sôi trào lên, từng tảng lớn Ma Huyết Sát Vụ thăng đằng lên, vô số ma đầu điên cuồng từ dưới đất dũng xuất.

Trong phút chốc, Tần Tiểu Thiên hai mắt đỏ đậm, tiên liên khí đại lượng chuyển đổi thành thần ma lực, đó là đặc hữu lực lượng của đại ma tôn.

Ở hắc ma giới, thực lực chính là hết thảy, Ma Huyết Sát Vụ giống như linh khí của tu chân giới, do thần ma lực dắt dẫn, bị Tần Tiểu Thiên hấp thu rất nhanh. Trong đó những tiểu ma đầu, đối với hắn mà nói,

giống như là thuốc bổ tốt nhất.

Tiểu ma đầu theo bản năng muốn chạy trốn, nhưng Tần Tiểu Thiên có được thần ma lực đặc hữu của đại ma tôn, muốn chạy trốn căn bản là không thể nào.

Do Tần Tiểu Thiên làm trung tâm hình thành một dòng suối chảy màu máu, cả Ma Luyện Các Ma Huyết Sát Vụ cùng hắc ma khí đều dũng mãnh vào tổng cơ thể hắn, chuyển hóa trở thành thần ma lực. Loại cảm giác du duyệt này, làm cho Tần Tiểu Thiên thật sâu say mê.

Một tiếng hống khiếu kêu lên, một hình người quái vật đánh tới, cả người giáp tạp màu đỏ hỏa diễm. Đó là một người tu chân sau khi nhập ma bị ma đầu khống chế, bị thần ma âm hấp dẫn, cũng đã chạy tới đây.

Theo thần ma lực lớn mạnh, Ma Huyết Sát Vụ hình thành suối chảy cũng thay đổi hình thái, một thanh đao sắc bén vây vòng quanh Tần Tiểu Thiên cấp tốc xoay tròn, hắn không cách nào nhìn thấy được tình hình bên ngoài.

Mà người tu chân nhập ma kia, đang ở ngoài mười bước thì bị Ma Huyết Sát Vụ tê xả nát bấy.

Tần Tiểu Thiên kinh ngạc phát hiện, lực lượng của mình chỉ một chút đã tăng cường lên rất nhiều, hắn không biết là do nguyên nhân gì, cũng không tự hỏi, chẳng qua là dùng hết thần ma lực thúc giục Ma Huyết Sát Vụ.

Trăm ngàn năm qua, trong Ma Luyện Các những ma đầu đã trưởng thành, cùng với người tu chân ngộ nhập bị ma hóa, còn có các loại ma thú, đều lục tục bị hấp dẫn chạy tới, không một ai may mắn bị Ma Huyết Sát Vụ nát bấy.

Dùng thời gian một tháng, Tần Tiểu Thiên hấp thu tất cả ma vật và ma khí trong Ma Luyện Các. Sau khi hắn mở mắt, không khỏi thất kinh, Ma Luyện Các đã không còn nhìn thấy một tia ma khí, đã hoàn toàn sạch sẽ, thanh thanh rõ ràng, chỉ có Ma Tinh thạch trên mặt đất lóe ra quang hoa.

Ma Luyện Các là do mấy đại trưởng lão Phật tông liên thủ bố trí, sử dụng trận pháp đặc hữu của Phật tông, dưới trận pháp bao phủ, phiến thổ địa hết sức liêu khoát, một ánh mắt đã nhìn thấy biên giới, núi xanh nước biếc dạng dạng đều có.

Tần Tiểu Thiên mắt choáng váng, làm sao mới có thể đi ra ngoài?

Biện Chân Quyết! Đây là linh quyết duy nhất có thể sử dụng trước mắt Tần Tiểu Thiên, không biết thủ ấn linh quyết này có thể khám phá được trận pháp của Phật tông hay không?

Biện Chân Quyết sau khi đánh ra, hắn nhất thời dễ dàng xuống tới, chung quanh hết thảy đều hiện ra rõ ràng trong đầu, không hổ là Cổ tiên pháp môn, có thể khám phá đại bộ phận trận pháp.

Hắn lúc này mới phát quật, diện tích chân thật của Ma Luyện Các cũng không lớn, bởi vì phá rớt hắc ma khí trong trận pháp, cũng là rút đi động lực của trận pháp, những ma tinh thạch này cũng không đủ giúp cho đại trận liên tục vận chuyển, bởi vì hiện ra rất lớn sơ hở, cho nên Biện Chân Quyết mới dễ dàng phá giải huyền bí của trận pháp.

Rất nhanh, Tần Tiểu Thiên tìm được con đường đi ra ngoài. Hắn nhìn lướt qua ma tinh thạch đầy đất, nghĩ thầm không ngờ đã tới nơi này, cũng không thể tay không đi về. Vì vậy bắt đầu thu tập ma tinh thạch.

Ma tinh thạch là đồ vật đặc hữu của hắc ma giới, ở tu chân giới rất khó nhìn thấy, còn về phần dùng làm gì, hắn tạm thời còn chưa suy nghĩ.

Ma tinh thạch cũng có phân ra tốt xấu, thải tập một bộ phận thượng phẩm ma tinh thạch, Tần Tiểu Thiên không còn dám trì hoãn. Dựa theo phương hướng chỉ dẫn của Biện Chân Quyết, hắn đi tới thượng tầng của Ma Luyện Các, đi ra một đạo cửa nhỏ, chứng kiến một thông đạo màu vàng, theo thông đạo đi thẳng xuống phía dưới.

Con đường mê cung dưới đất khúc chiết thay đổi, có vô số đường chia rẽ, Tần Tiểu Thiên vẫn đang lạc đường.

Các loại các dạng bẫy rập, do Biện Chân Quyết phá giải mất đi tác dụng, tầng trên mê cung bị phá hư hầu như không còn, nhưng tầng dưới hầu như bảo tồn hoàn hảo, bởi vậy, trận pháp di lưu lại cùng bẫy rập lại càng nhiều, thông đạo càng thêm khó đi.

Dọc theo đường đi Tần Tiểu Thiên cũng nhặt được một ít di khí vật của Phật tông.

Hắn bây giờ đặc biệt thiếu hụt các loại tài liệu luyện khí, bất luận là đồ vật gì, chỉ cần có thể mang đi là toàn bộ thu thập mang đi, phàm là chỗ nào hắn đi qua, thì sạch sẽ như vừa được quét dọn qua. Đồ vật mặc dù không nhiều lắm, nhưng cũng có vài dạng tài liệu không tệ.

Trong bất tri bất giác, đi tới một đại sảnh đã bị tổn hại, trong đại sảnh trống rỗng cái gì cũng không có, chỉ có trên vách tường lưu lại ít khắc họa đơn giản. đây là một đại sảnh di lưu lại sau khi trận pháp bị phá rớt.

Xuyên qua đại sảnh tiến vào một cửa nhỏ, một thông đạo màu xanh xuất hiện trước mắt. Không đi bao xa, lại xuất hiện ba cánh cửa.

Tần Tiểu Thiên tùy tiện chọn lựa một cánh cửa, thần thức tìm kiếm qua, ước chừng bên ngoài khoảng trăm thước có một đạo ba động vô hình đang ngăn chận thần thức tìm kiếm.

Nếu thay đổi là người khác, có lẽ sẽ tránh né khỏi trận pháp Phật tông, nhưng Tần Tiểu Thiên lại không giống, hắn phát hiện, chỉ cần địa phương có trận pháp tồn tại, thì có thể tìm được một ít đồ vật không tệ, vô luận là tài liệu giá cấu trận pháp hay vật phẩm, hắn không chút do dự đi vào.

Đứng ở cửa, Tần Tiểu Thiên cũng không tùy tiện xông vào bên trong. Bên trong là một mảnh màu xanh, một cây thanh mộc thật lớn đang đứng giữa không trung, hắn đứng thẳng ngay cửa, giống như trong vũ trụ mở ra một cái miệng thật nhỏ, lướt mắt nhìn khôn cùng không biên giới, thanh mộc sắp xếp hàng hàng lớp lớp, một cỗ thanh khí nồng nặc đang xoay quanh thanh mộc không ngừng.

Tần Tiểu Thiên không hoảng không vội đánh ra Biện Chân Quyết, lập tức trên mặt liền biến sắc.

Biện Chân Quyết không ngờ không cách nào thăm dò cả trận pháp, ý nghĩa trận pháp này phi thường lớn, vì thế Biện Chân Quyết không thể hình thành sự bao trùm hữu hiệu.

Nếu như là Thiên Chân Thượng Nhân đang ở nơi này, có thể dùng Biện Chân Quyết thăm dò rõ ràng cấu tạo của cả trận pháp, nhưng tu vi của Tần Tiểu Thiên không đủ, hơn nữa vừa mới hấp thu đại lượng ma khí, cho nên khi vận dụng tiên linh khí cũng bị trở ngại nhất định, hai thứ còn chưa kịp dung hợp vào nhau.

Nơi này là một trong năm đại mật huyệt của Phật tông – Thanh Mộc Mật Huyệt.

Tần Tiểu Thiên không biết đây là một trong năm đại mật huyệt hung hiểm nhất của Phật tông, cảm giác được bên trong Thanh Mộc quái dị tuyệt luân, hắn vẫn là lần đầu tiên kiến thức trận pháp cổ quái như thế, Thanh Mộc khôn cùng không biên giới, không biết bên trong còn có thứ gì.

Phật tông năm đại mật huyệt đều hung hiểm vô cùng. Năm đó Trọng Huyền Phái Lý Cường lúc ở trong Phật Trần mật huyệt, thiếu chút nữa đã bị đè chết, sau phải nhờ Phật tông trưởng lão hộ tống mới rời đi ra, khi đó tu vi của Lý Cường so sánh với Tần Tiểu Thiên bây giờ còn cao hơn một chút.

Tần Tiểu Thiên nhìn chằm chằm Thanh Mộc cẩn thận quan sát, biết Thanh Mộc trước mắt đúng là bảo bối, ngay cả thanh khí giữa Thanh Mộc cũng là trân phẩm, nhưng Biện Chân Quyết không thể hoàn toàn tìm kiếm, hắn có chút do dự không biết có nên đi vào hay không.

Bây giờ hắn biết, bất luận là trận pháp do người tu chân thiết lập, hay là trận pháp của Phật tông, đều là địa phương rất nguy hiểm, không có nắm chắc có thể tránh né.

Mấy lần muốn nhấc chân bước vào rồi lại rút trở về, hắn đến tu chân giới thời gian không lâu, kiến thức cũng không nhiều, đối với địa phương nguy hiểm vẫn còn rất cẩn thận.

Tần Tiểu Thiên âm thầm thở dài, nếu là Nạp Thiện và Tế Vô Nhai ở đây thì không cần phải phiền não, Tế Vô Nhai có bản lãnh thế nào không biết, nhưng bản lãnh của Nạp Thiện thì nhất định không nhỏ, đáng tiếc hai người này cũng không ở đây. Hắn không phải là một người dây dưa không quyết, chỉ suy tư chốc lát, cũng vẫn quyết định tiến vào Thanh Mộc Bí Huyệt.

Đây là khảo nghiệm mà người tu hành phải cảm thụ, nếu như lâm trận lùi bước, sẽ lưu lại một bóng ma trong nội tâm, sau này bất kể làm sao cố gắng, cũng đều rất khó tiêu trừ bóng ma này, bởi vậy, tuy biết khó khăn nhưng vẫn vào là lựa chọn duy nhất.

Tần Tiểu Thiên nhắm mắt bước vào, Thanh Mộc lập tức bị xúc động.

Nếu như lúc này hắn mở mắt, chỉ sợ cũng bị lạc trong đó, cũng may hắn có thói quen nhờ vả vào Biện Chân Quyết, nhắm mắt sấm trận, mặc dù Biện Chân Quyết không cách nào tìm kiếm cả Thanh Mộc Bí Huyệt, nhưng là có thể tìm kiếm động tĩnh trong ngàn dặm phạm vi.

Tần Tiểu Thiên hấp thu đại lượng ma khí, còn có vô số ma đầu.

Công pháp của hắc ma giới cùng tu chân giới bất đồng, giảng cứu chính là kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, tu vi có thể trong thời gian ngắn tăng trưởng với tốc độ cao. Hắn không tiết chế hấp thu hết thảy ma luyện, bất luận là ma khí hay là ma đầu, toàn bộ luyện hóa hấp thu, dùng pháp môn tu luyện của đại thần ma, với tu vi bây giờ của hắn, có thể ngang bằng với một cao thủ Hợp Thể sơ kỳ.

Tu vi tăng trưởng tốc độ cao, nhưng thật ra đối với tu luyện có bất lợi rất lớn. Tu ma cho tới bây giờ cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Bất quá, Tần Tiểu Thiên có Xích Minh trợ giúp cải tạo qua thân thể, có thần dịch lực và tiên linh khí hộ thể, tạm thời có thể ngăn chặn thần ma lực phiếm lạm(chiếm hữu).

Trong cơ thể hắn ba chủng loại lực lượng cũng không thăng bằng, thần dịch lực không cách nào vận dụng, nhưng lực lượng lớn nhất, tiên linh khí một mực tu luyện, hơn nữa là từ thần dịch lực chuyển hóa mà đến, so sánh với thần ma lực thì tinh thuần hơn rất nhiều, bởi vậy thần ma lực là một cỗ lực lượng yếu nhất, nhưng lại sử dụng tốt nhất ở trước mắt. Trong phút chốc bước vào Thanh Mộc Bí Huyệt, Ma Huyết Sát Vụ vờn quanh thân thể hắn, nếu có người tu chân nhìn thấy, nhất định sẽ kêu lên sợ hãi: " Đại ma đầu tới."

Nếu như nói Phật Trần trong Phật Trần Bí Huyệt là thổ chi tinh hoa, thì Thanh Mộc trong Thanh Mộc Bí Huyệt là mộc chi tinh hoa.

Phật tông năm đại bí huyệt đều là địa phương cất giấu bảo bối, bản thân bí huyệt cấu thành kỳ trân dị bảo, là nguyên thủy giá cấu cũng không phải do Phật tông chế tạo ra, mà là do Phật tông trưởng lão chẳng qua sử dụng trận pháp, mà cũng không thể thu thủ được cơ bản cấu thành bí huyệt, cho nên chúng mới ở lại tại chỗ.

Thanh Mộc ở tại Phật tông còn một danh xưng, tên gọi là Khinh Mộc, đặc chất cực đoan của nó di tán trong thanh khí của Thanh Mộc, càng thêm lợi hại, giống như người tu chân nếu như không có pháp bảo đặc biệt phòng hộ, thì rất nhanh sẽ mê thất trong đó.

Phật tông năm đại bí huyệt, Thanh Mộc bài danh thứ hai, lợi hại nhất chính là Lục Kim Bí Huyệt, Phật Trần Bí Huyệt sắp thứ tư. Các bí huyệt cũng không ở trên mặt đất, mê cung của Phật tông chỉ là một cửa vào, nơi đó khác hẳn trận pháp bố trí trong mê cung, không tồn tại việc có thể phá trừ trận pháp, một khi tiến vào, thì phải tự mình nghĩ cách đi ra.

Bởi vậy, chỉ cần trong đó có hung hiểm, thêm là người không có đại năng lực, tuyệt đối không dám tiến vào Phật tông năm đại bí huyệt.

Tần Tiểu Thiên điều gì cũng không hiểu rõ, hắn là người không biết gì nên không sợ. Vừa mới bước vào một bước, cửa vào phía sau liền biến mất không thấy, trong tay có kháp Biện Chân Quyết cũng vô ích.

Theo từng bước xâm nhập, Biện Chân Quyết có thể dò xét phạm vi càng ngày càng nhỏ. Hắn cứng đầu xông tới, nhờ có Biện Chân Quyết, tạm thời còn chưa xúc động Thanh Mộc phản kích.

Tần Tiểu Thiên quyết định dùng Toái Tinh Kiếm phi hành đi tới, ở hoàn cảnh xa lạ này, có Toái Tinh Kiếm hộ thân thì mới an tâm được một chút.

Dưới sự dò xét của Biện Chân Quyết, hắn phát hiện chỉ có một thông đạo, thông đạo này dùng mắt thường không thể nhìn thấy, so sánh với mê cung bên dưới còn thêm phức tạp. Nếu như không cẩn thận thoát khỏi phạm vi thông đạo, có thể khẳng định, sự phản kích của Thanh Mộc nhất định sẽ làm người phải lâm vào trong nơi hung hiểm nhất của bí huyệt.

Dần dần, thông đạo càng ngày càng hẹp, hơn nữa lúc uốn lúc quanh co, có đôi khi phải dừng lại hẳn chờ đợi nó xuất hiện lần nữa mới có thể thông qua.

Từ sau khi tu hành, Tần Tiểu Thiên chưa từng có cảm giác mệt mỏi như vậy, lực chú ý tập trung cao độ, phải cẩn thận phi hành làm cho hắn tốn hao rất nhiều tinh lực.

Dọc theo Biện Chân Quyết tìm được một đường thông đạo bay về phía trước thật lâu, chung quanh có những thứ gì hắn căn bản là không biết, đến trước mắt thì còn chưa xúc phát sự phản kích của Thanh Mộc, vận khí coi như không tệ.

Không thể dừng lại thời gian dài, thông đạo này tùy thời biến hóa, bởi vậy Tần Tiểu Thiên phóng xuất Biện Chân Quyết cũng không có đình chỉ, hắn cần phải duy trì Biện Chân Quyết vận hành, mới có thể dò xét ra tình huống biến hóa của thông đạo.

Phía trước xuất hiện hai con đường, một xuống phía dưới một hướng bên trái hơi nghiêng xuống bên dưới, con đường còn đang từ từ thay đổi. Tần Tiểu Thiên trong đầu linh quang thoáng hiện, nhanh chóng phóng đi xuống phía dưới, tốc độ cực nhanh đạt tới cực hạn của hắn.

Cuối thông đạo có kiến trúc do Thanh Mộc kiến tạo thành, bộ dáng rất cổ quái, như là một hộp lửa lại còn có một hình dáng như cây dù.

Tần Tiểu Thiên không chút do dự vọt đi tới, ở lúc hắn vừa tới chỗ kiến trúc cổ quái, thì thông đạo phía sau cũng biến mất.

Đứng ở kiến trúc giống như cây dù kia, Tần Tiểu Thiên rốt cuộc buông lỏng được một chút, một đoạn đường vừa rồi giống như quỷ môn quan, nếu như không có Biện Chân Quyết, ngay cả địa phương để thở dốc một hơi cũng tìm không thấy. Hắn định thần, tinh tế xem xét kiến trúc trước mắt.

Đây là lần đầu tiên hắn chân chính kiến thức Thanh Mộc, không có cảm giác của gỗ, giống như là kim khí, đưa tay sờ vào, lạnh mát như băng, trong màu xanh có mang theo màu tím, một tia ti màu xanh sương mù từ mặt ngoài chảy ra, chậm rãi phiêu tán lên không trung.

Mặc dù không biết có ích lợi gì, nhưng Tần Tiểu Thiên có thể khẳng định, tài liệu như thế là cực phẩm ít có.

Tần Tiểu Thiên muốn nhận một khối Thanh Mộc, nhưng không cách nào hạ thủ, kiến trúc này như là chỉnh thể làm ra, hắn không dám mạnh mẽ đào lấy, vì một chút Thanh Mộc mà xúc động trận pháp, đúng là một chuyện thật ngu xuẩn.

Nghỉ ngơi mấy giờ, Tần Tiểu Thiên lại lần nữa dùng Biện Chân Quyết tìm kiếm thông đạo. Hắn phát hiện một chuyện thú vị. Chung quanh thông đạo lúc ẩn lúc hiện, thời gian thông đạo xuất hiện chỉ có vài giây đồng hồ, còn muốn tìm lâu thì bóng dáng đều không.

Tần Tiểu Thiên trong lòng tính toán, dù sao không biết đường nhỏ chính xác, chỉ cần có thông đạo thì đi vào, xem xét bên trong có gì, đi tới nơi này thì thân đã không thể tự chủ. Khi dùng Biện Chân Quyết tìm kiếm được một thông đạo thì hắn đã không còn do dự, nhanh chóng ngự kiếm bay vào.

Không biết phi hành bao lâu, trong thời gian đó Tần Tiểu Thiên dừng lại tám lần, mỗi lần đều nhìn thấy kiến trúc cổ quái này, hắn gọi nó là Tán Đình.

Tần Tiểu Thiên mới biết, tự mình hoàn toàn mê thất trong Thanh Mộc Bí Huyệt, không thể trở về bằng đường cũ, chỉ có tìm được trận nhãn của Thanh Mộc Bí Huyệt mới có thể rời đi nơi này.

Đến trước mắt hắn đã không nhịn được lấy đi một khối Thanh Mộc cỡ bàn tay, chỉ còn thiếu chút nữa là xúc động trận pháp, nếu không phải vừa lúc có Tán Đình tránh né, thì có thể đã bị vùi lấp trong trận pháp.

Dần dần, Tần Tiểu Thiên có chút tiêu táo, thông đạo luôn không yên, chung quanh ngoại trừ tảng lớn Thanh Mộc và thanh khí từng cỗ phún dũng ra, ngoài ra cái gì cũng không có. Trong lòng hắn thập phần buồn bực, nhưng không có chỗ phát tiết, chỉ có thể gan lỳ tiếp tục đi tới.

Ở chỗ này trừ Biện Chân Quyết, dù là pháp thuật gì cũng không có tác dụng, thời gian dài sử dụng Biện Chân Quyết, hết thảy chung quanh từ từ đều ghi khắc vào trong lòng Tần Tiểu Thiên.

Sau hắn phát hiện, cho dù không dùng Biện Chân Quyết, cũng có thể rất nhanh phát hiện thông đạo, tốc độ phi hành cũng càng lúc càng nhanh, không nhịn được tự giễu: " Này chính là càng luyện càng thục a."

Thông đạo nhỏ cũng đã biến hóa ít hơn rất nhiều, vận khí của Tần Tiểu Thiên cũng tốt, rốt cuộc đã đi đến mục đích.

Hắn vẫn một mực không suy tính sấm về phía trước, trong giây lát, nhìn thấy một cây Thanh Mộc dài chừng một thước, lòng tham nhất thời, đưa tay ra bắt, trong phút chốc, Thanh Mộc hình thành đại trận đã bị xúc động.

Ầm ầm một tiếng vang thật lớn, vô số thanh ảnh chớp động, Tần Tiểu Thiên cũng không còn kịp ảo não, đã bị cuốn vào trong Thanh Mộc.

25. Q.3 - Chương 5: Tổ Sư Thanh Đế

Tựa như rơi vào một dòng suối chảy, lực lượng cấp tốc xoay tròn, khiến cho Tần Tiểu Thiên không cách nào khống chế thân thể của mình, Ma Huyết Sát Vụ rất nhanh tiêu tán, Toái Tinh Kiếm hình thành màn hào quang, bị đè ép dán chặt quanh thân không tới một thước, bất luận là thần ma lực hay là tiên linh khí, tốc độ tiêu hao làm trong lòng hắn phải run sợ. Lực đè ép còn không đáng sợ, nhưng chịu không được chính là Thanh Mộc Chi Lôi, từng đạo sét đánh lên người Tần Tiểu Thiên, chấn đến đầu hắn choáng váng hoa mắt, Biện Chân Quyết cũng không pháp sử dụng, thân thể không tự chủ được theo trận thế chuyển động.

Hắn lần đầu tiên nhấm nháp được sự lợi hại của trận pháp. Một tầng tầng thanh khí tụ tập tới, dần dần, chung quanh bắt đầu đọng lại, Thanh Mộc Chi Lôi cũng từ từ giảm bớt cho đến khi biến mất. Tần Tiểu Thiên hoảng sợ phát giác, tự mình bị phong bế trong một không gian nhỏ hẹp, tựa như trong một quả trứng nhỏ, đó là một không gian hình tròn. Sau khi bình tĩnh trở lại, Tần Tiểu Thiên bắt đầu tĩnh tu khôi phục.

Không biết qua bao lâu, hắn mới khôi phục lại, chuyện thứ nhất chính là cố gắng phá vỡ không gian phong bế. Giam cầm ngưng tụ thành xác rất dễ dàng phá tan, Toái Tinh kiếm phát triển ra, tầng xác lập tức hóa thành thanh khí. Nhưng vạn vạn không nghĩ tới, Thanh Mộc Chi Lôi cũng tùy ý mà đến. Sau một trận sét đánh tối tăm mặt mày, tạc đến làm cho Tần Tiểu Thiên muốn ngất, chỉ có thể sử dụng Toái Tinh kiếm liều mạng ngăn cản. Túc túc tạc hơn mười phút, Thanh Mộc Chi Lôi mới từ từ chậm rãi dừng lại, lại lần nữa ngưng tụ thành một cái xác phong bế. Tần Tiểu Thiên không khỏi mở miệng mắng to, thứ này thật sự là biến thái, phá vòng vây đi ra ngoài sẽ bị sét đánh, đứng ở bên trong chính là chờ chết. Rất nhanh hắn đã nhận ra, đây là do tu vi mình không đủ, nếu có đủ tu vi, có thể xông ra ngoài, sau đó tìm thông đạo chạy vọt vào. Đáng tiếc tự mình ngay cả Thanh Mộc Chi Lôi cũng ngăn cản không được, bị lôi hỏa phách tới không cách nào trấn định, đừng nói là thông đạo, bên ngoài là tình hình gì cũng không cách phát hiện. Từ sau khi tu luyện Cổ tiên pháp môn, Tần Tiểu Thiên cũng không cần bất cứ vật gì bổ sung, mặc dù bị nhốt trong Thanh Mộc Mật Huyệt, trong lòng hắn cũng không khẩn trương.

Mấy lần phá vòng vây thất bại, khiến cho hắn hiểu rõ ràng sự thiếu sót của mình, chỉ cần thăng lên một chút tu vi, có thể ngăn cản được đả kích của Thanh Mộc Chi Lôi, khi đó có thể dùng Biện Chân Quyết tìm được thông đạo chạy trốn. Tần Tiểu Thiên mất đi khái niệm về thời gian, hắn ở trong Thanh Mộc giam cầm tĩnh tu. Nhưng vì tu vi tăng trưởng không phải tĩnh tu là có thể giải quyết, nhất là trong cơ thể có thêm một cỗ thần ma lực, tiểu ma đầu thỉnh thoảng lại toát ra, điều này làm cho hắn cảm thấy có chút sợ hãi. Ba chủng loại lực lượng trong cơ thể, tùy tiện là loại nào cũng là lực lượng đứng đầu, nhưng tụ hợp cùng một chỗ lại có rất nhiều vấn đề. Nguyên bổn vốn giáp tạp trong thần dịch lực là một tia thần ma lực, giống như là một điểm hỏa tinh, sau khi hấp thu ma khí trong Ma Luyện Các, điểm ấy hỏa tinh biến thành một đống lửa hỏa hoạn. Mặc dù hắn rất chuyên tâm tu luyện, nhưng tiến triển so với khi ở San Hô Tông lại chậm chạp hơn. Sau khi tĩnh tu một thời gian, Tần Tiểu Thiên thử phá vỡ giam cầm, bị đánh ngược trở lại thì lại tiếp tục tĩnh tu.

Hắn tìm kiếm trong ngọc đồng giản bên trong thủ trạc, cẩn thận dùng thần thức đọc, tinh tế thể ngộ công

pháp cao cấp bên trong. Lúc nhàm chán thì phản phục quan sát tài liệu luyện khí ghi lại trong Cổ ngọc giản, bộ phận nội dung chẳng những khổng lồ, hơn nữa còn dị thường phức tạp. Trong thủ trạc có vài loại pháp môn liên quan tu chân, hắn đều xem xét toàn bộ, hy vọng có thể mở ra ý nghĩ tu luyện của chính mình. Theo hiểu biết tăng trưởng, Tần Tiểu Thiên càng ngày càng cảm thấy kinh hãi, bây giờ hắn mới biết được, tự mình tu luyện lại có vấn đề rất lớn, khó trách lúc đầu Thiên Chân Thượng Nhân lại kinh ngạc như vậy.

Tự mình đang đi lên một con đường tu luyện cổ quái, có thể thành công hay không còn chưa biết, thậm chí có thể còn mạng sống hay không cũng rất khó nói, cũng không phải là tu thần, cũng không tính là tu tiên, căn cơ tu ma cũng không đúng, tu chân thì càng không nói tới.

Sau khi hiểu rõ hết thảy, trong lòng hắn đã buông ra, tính toán đi từng bước tính từng bước.

Trải qua mấy trăm lần nếm thử, Tần Tiểu Thiên rốt cuộc trốn được vào trong một thông đạo, lần này hắn không dám dừng lại, theo thông đạo liều mạng phi thoán về phía trước, nhìn thấy Thanh Mộc cũng không dám đưa tay ra bắt nữa.

Nhưng biến hóa của thông đạo vẫn làm người khác đau đầu, thông đạo từ từ biến thành chỉ đủ ột người đi qua, hơn nữa còn có xu thế càng ngày càng nhỏ.

" Tử lộ?" Tần Tiểu Thiên trong lòng một mảnh lạnh lẽo.

" Không được! Chỉ cần còn có một tia hy vọng, thì quyết không buông tha!"

Trong mắt Tần Tiểu Thiên lóe ra hồng mang, tốc độ phi hành của hắn nguyên bổn vốn cực nhanh, bây giờ càng tăng lên tới cực hạn, Toái Tinh kiếm hình thành một cây trùy nhọn, dọc theo thông đạo càng ngày càng nhỏ tiến về phía trước.

Nhưng thật ra chỉ cần có Biện Chân Quyết, thì đã có tiền vốn bảo vệ tính mạng, dù là gặp phải trận pháp lợi hại hơn, dùng Biện Chân Quyết cũng có thể tìm được một thông lộ, chỉ là phải dò xét trong phạm vi lớn hay nhỏ mà thôi.

Nếu là trận pháp do tu chân pháp môn giá thiết, dùng Biện Chân Quyết có thể dễ dàng dò xét toàn trận, nếu như là tiên trận, cũng chỉ có thể dò xét một bộ phận, nếu như là thần trận, thì cũng chỉ có thể dò xét một phạm vi rất nhỏ.

Bởi vậy, tác dụng của Biện Chân Quyết làm cho Tần Tiểu Thiên có thể tìm được tới trận nhãn, có thể tìm được một chỗ để thở dốc.

" Ba" một tiếng, giống như đâm xuyên qua một quả banh da. Tần Tiểu Thiên một đầu chui vào trong một đoàn thanh khí, tiếng sét đánh tia chớp lôi hỏa đồng thời nổi lên đánh thẳng lên người hắn.

Sét đánh nơi này là màu xanh chói mắt, lôi hỏa cũng là màu tím xanh quái dị. Tần Tiểu Thiên cũng chỉ có Toái Tinh kiếm hộ thân, hấp thu Ma Huyết Sát Vụ cũng chỉ có thể phòng ngự, bị lôi hỏa sét đánh nổ tung, áp lực cực lớn cơ hồ làm cho hắn hít thở không thông.

Theo chuyển động cấp tốc, chung quanh lóe ra thanh mang hình dáng như chiếc loa, mắt Tần Tiểu Thiên tối sầm, rốt cuộc hôn mê.

Thân thể của hắn mặc dù được Xích Minh rèn luyện, nhưng ở trong trận nhãn cũng chịu không nổi, cũng may có Toái Tinh kiếm và Ma Huyết Sát Vụ phòng hộ, tạm thời không có nguy hiểm tính mạng.

Bởi vì Tần Tiểu Thiên đi tới trận nhãn của Thanh Mộc đại trận, bởi vậy xúc động đại trận toàn lực vận chuyển. Đại trận này đã mấy vạn năm cũng không có khởi động qua, Tần Tiểu Thiên bằng vào Biện Chân Quyết, sấm tới hạch tâm trận nhãn.

Tác dụng thật sự của Thanh Mộc đại trận là truyền tống, kết quả khi toàn lực vận chuyển, chính là Tần Tiểu Thiên bị truyền tống ra ngoài.

Sau khi Tần Tiểu Thiên tỉnh lại, phát hiện chung quanh vẫn là một mảnh màu xanh như trước, hắn điều kiện phản xạ rùng mình một cái, thở dài trong lòng nói: " Kháo, vẫn còn ở bên trong, di, không đúng…"

Mặc dù vẫn là rừng Thanh Mộc, nhưng lại đang ở trong mang mang mịt mờ vũ trụ, nhưng chung quanh thiếu mất thanh khí phiêu đãng, hơn nữa linh khí dư thừa tột cùng, cho dù là đang ở linh mạch cũng không thể có được linh khí dày đặc như vậy.

Trong bất tri bất giác, tiên linh khí trong cơ thể tăng trưởng rất nhanh, trong lòng hắn thầm kinh ngạc: " Vậy, đây là địa phương gì đây?"

" Nơi này là Thanh Mộc Lâm nơi tiên giới."

" Ai đó? A? Tiên giới…"

Một người mặc bào phục màu xanh, bên trên ẩn ướt tinh mang màu bạc, mái tóc màu xanh đen, một người tuổi trẻ thần thái nhàn nhã xuất hiện ngay trước mắt Tần Tiểu Thiên.

Hốt nhiên, ánh mắt của hắn trở nên cực kỳ sắc bén, trong phút chốc, Tần Tiểu Thiên giống như nhập vào trong nước băng, thân thể nhịn không được run bần bật, cảm thấy một loại sợ hãi phát ra từ trong nội tâm.

Người nọ tự nhủ: " Phương thức tu luyện thật là kỳ quái…ngô, thần dịch lực? Tiên linh khí? Thần ma lực? Cái gì mà rối loạn lung tung hỏng bét thế này, không đúng, cỗ thần dịch lực…A, đây là thần dịch lực đặc hữu của Xích Minh…"

Trong lòng Tần Tiểu Thiên rét lạnh, lắp bắp nói: " Ngươi…ngươi, ngươi là ai a?"

Người kia hỏi: " Xích Minh là gì của ngươi?"

Tần Tiểu Thiên không dám nói hưu nói vượn, dưới uy áp của người này đè xuống, tu vi thiếu chút thì đã muốn hồn phi phách tán. Hắn đàng hoàng nói: " Xích Minh là sư tôn của ta."

Người nọ mỉm cười: " Thứ ngu xuẩn, ngu ngốc..làm sao mà đã thu đồ đệ…quả thật đúng là.."

Tần Tiểu Thiên sợ đến không nói ra lời.

Người nọ nhìn chằm chằm hắn một hồi lâu, lắc đầu nói: " Xích Minh là đồ đệ của ta, ta là Thanh Đế."

Tần Tiểu Thiên giờ mới biết có tiên giới, lại cũng không biết tiên giới chi chủ là Thanh Đế, người này nếu đã là sư tôn của sư tôn, hắn liền vội vàng tiến lên hành lễ, nói: " Tần Tiểu Thiên bái kiến tổ sư."

Thanh Đế thở dài nói: " Ngươi không thể tiếp tục tu hành như vậy nữa, nhất là hấp thu nhiều ma khí như vậy…nếu không có thần ma lực, ta có lẽ còn có biện pháp, nhưng sau khi ngươi hấp thu ma khí và ma đầu, ba chủng loại lực lượng đã dây dưa bám chặt…, đáng tiếc…"

Tần Tiểu Thiên lúc ở trong Thanh Mộc Bí Huyệt tĩnh tu đã tỉnh ngộ được việc này, tự mình đã đi lên con đường kỳ lạ. Bởi vậy lời của Thanh Đế không làm cho hắn rung động quá lớn, chẳng qua chỉ cười nói: " A a, vậy thì như thế nào?"

Không nghĩ tới tiểu đồ tôn này lại khoáng đạt như thế, Thanh Đế gật đầu nói: " Trên đời này…ước chừng chỉ có ba bốn người có thể cứu ngươi, ta cũng tính là một người, đi theo ta."

Đây là một bình thai do Thanh Mộc giá cấu, bốn phía đều là Thanh Mộc huyền phù. Thanh Đế giải thích: " Đây là địa phương ta bế quan tu luyện…đúng rồi, ngươi làm sao đi tới đây?"

Tần Tiểu Thiên kể lại một lần kinh nghiệm tại Phật tông di chỉ.

Thanh Đế kinh ngạc nói: " Nga, không ngờ còn một thông đạo tiến vào tiên giới? Có cơ hội nhất định phải đi xem một chút." Hắn mang theo Tần Tiểu Thiên bay lên Thanh Mộc bình thai, phất tay, ngay giữa bình thai xuất hiện một chuyển luân màu xanh.

Đây là tiên khí của Thanh Đế Thiên Tương Luân, hắn nói: " Nguyên lai vốn không có cách nào giúp ngươi, nhưng lần trước khi Hâm Ba Cổ Thần Tàng mở ra thì ta có được một kiện thần khí, cùng với Thiên Tương Luân, Nghịch Thiên Bảo Kính hợp dụng, thì có lẽ sẽ giải quyết được khốn cảnh cho ngươi."

Thiên Tương Luân và Nghịch Thiên Bảo Kính đều là hình thiên tiên khí, Thanh Đế tại Hâm Ba Cổ Thần Tàng có được một kiện thần khí kỳ diệu, tên gọi Thiên Diễn, ba kiện bảo bối có thể hợp dụng, đây là gần đây Thanh Đế mới thôi diễn đi ra.

" Tiểu tử kia, tu hành là cái gì?"

Tần Tiểu Thiên nói: " Tu hành là cái gì? Cái này...tổ sư gia, tu hành hẳn là phải nhanh chóng nắm giữ lực lượng."

Thanh Đế lắc đầu nói: " Không đúng, tu hành chính là tu tâm, tu tâm mới chính là trụ cột của tu hành, còn về phần lực lượng...mặc dù cũng trọng yếu, nhưng không phải trụ cột, ngươi thiếu hụt chính là trụ cột...Xích Minh cho ngươi lực lượng, nhưng không có cho ngươi trụ cột tu hành!"

" Tu tâm?"

Tần Tiểu Thiên cũng không hiểu rõ ràng, hắn nguyên lai tư chất cũng không tốt, chỉ là do Xích Minh mạnh mẽ cải tạo, thậm chí không tiếc dùng Thiên Linh Tử gia tăng linh trí. Nhưng tu hành còn cần ngộ tính, còn cần thời dan dài thể nghiệm hết thảy trong cuộc sống, chuyện này Tần Tiểu Thiên cũng không có chuẩn bị.

" Như thế nào tu tâm?"

Thanh Đế nhàn nhạt nói: " Tu tâm thì phải dựa vào chính mình, người khác không cách nào chỉ điểm."

Tần Tiểu Thiên nghĩ thầm: " Đây không phải nói thừa hay sao a." Rồi cười khổ đáp: " Dạ phải." Trong đầu vẫn một đống tương hồ.

Thanh Đế cười nói: " Ngươi không cần quan tâm, ta có biện pháp làm cho ngươi tu tâm."

Hắn suy nghĩ một chút lại nói: " Sau này ngươi muốn tu chân hay là tu tiên? Ta xem pháp môn tu luyện bây giờ của ngươi...đúng là pháp môn tu luyện của Cổ tiên nhân, kỳ quái, Xích Minh không thể nào có công pháp tu hành như vậy."

Tần Tiểu Thiên giải thích, nói: " Dạ đúng là Thiên Chân sư bá cho ta công pháp tu hành."

Thanh Đế nhất thời cứng họng, trong lòng cảm thấy có chút tức cười, đệ tử của Xích Minh, tu luyện công pháp của Thiên Chân. Hắn nói: " Ngươi đi lên Thiên Tương Luân, ta giúp ngươi luyện thể, bất quá, luyện tâm phải dựa vào chính mình."

Tần Tiểu Thiên đi theo Thanh Đế bay lên Thiên Tương Luân. Thanh mang vo tròn cuộn lên, Thiên Tương Luân có vô số lổ hổng, lớn nhỏ không đồng nhất, hình dáng cũng không giống nhau, hai người rơi xuống chính là ngay giữa trung tâm của Thiên Tương Luân.

Trung tâm Thiên Tương Luân có hai luồng quang mang một xanh một trắng, giống như thái cực chậm rãi chuyển động. Thanh Đế nói: " Luyện thể cực kỳ tàn khốc, cũng may ngươi không cần cảm nhận luyện thể chi khổ, bởi vì ta sẽ làm cho linh hồn của ngươi rời đi."

" A? Linh hồn rời đi?" Tần Tiểu Thiên mở to miệng, nghĩ thầm: " Linh hồn rời đi...ta không phải xong đời rồi sao?"

Thanh Đế giải thích, nói: " Thiên Tương Luân, nếu không phải người có tiên thể thì tuyệt đối không chịu được tiên ngao, trừ phi có đại năng lực đến đỡ, bất quá ngươi đã có thần dịch lực cải tạo qua thân hình, lại tu tập Cổ tiên pháp, bởi vậy khi tiến vào Thiên Tương Luân tu luyện, chẳng qua chỉ là cảnh giới của ngươi quá thấp, sau khi đi vào, thân hình có lẽ sẽ chịu được khảo nghiệm của Thiên Tương Luân, nhưng linh hồn sẽ phải hỏng mất, ngươi sẽ hoàn toàn xong đời..."

Tần Tiểu Thiên kinh hãi run sợ, nói: " A! Cho nên phải làm cho linh hồn rời đi? Vậy...vậy linh hồn đi nơi nào?

Thanh Đế vĩnh viễn vẫn là bộ dáng không hoảng hốt không vội vàng, lạnh nhạt nói: " Đương nhiên là có chỗ đi, nhưng tương đối khổ cực mà thôi, thân hình đang ở trong Thiên Tương Luân, để ta trợ giúp luyện hưu một lần, linh hồn...A a, linh hồn của ngươi phải đi thể ngộ, đi tăng lên cảnh giới...ân, chuyện này nguyên lai cũng không thể làm được, nhờ có được Thiên Diễn, mới có thể thỏa mãn điều kiện này."

Tần Tiểu Thiên hốt nhiên hiểu được tóc tai dựng đứng, hắn có một loại cảm giác không tốt, hỏi: " Tổ sư gia, tăng lên cảnh giới...Ai, làm sao tăng lên a? Thân thể cũng không có thì làm sao tăng lên cảnh giới?"

Đang ở trước mặt Thanh Đế, Tần Tiểu Thiên cảm thấy mình cực kỳ nhỏ bé, giống như đang đứng trước một tòa núi lớn cao vút trong mây, ngay cả đỉnh núi cũng nhìn không thấy.

" Điều này không cần ngươi quan tâm, có Thiên Diễn trợ giúp, ta có thể thử...ách...ngươi không cần suy nghĩ nhiều như vậy, ta nói được là được, không được thì cũng phải được!"

Thanh Đế trong lòng rùng mình, thiếu chút nữa đã nói sai lời.

Đối với thần khí Thiên Diễn, hắn vẫn không có nắm chắc, Thiên Diễn tổng cộng có ba lần thay đổi, hắn chỉ có thể khống chế đệ nhất biến(thay đổi lần thứ nhất), đó gọi là Thương Hải Tang Điền, trong đó công năng đầu tiên được gọi là Thiên Niên Đạn Chỉ.

Thiên Tương Luân có thể luyện thể, Nghịch Thiên Bảo Kính có thể chuyển thế, Thiên Diễn có thể Đạn Chỉ Thiên Niên, nếu như hợp cùng một chỗ sử dụng, thì có thể giải quyết vấn đề cảnh giới của Tần Tiểu Thiên, bất quá Tần Tiểu Thiên chẳng qua chỉ là một thí nghiệm phẩm, thành công và thất bại mỗi bên chiếm giữ năm thành.

Sau khi Thiên Diễn mở ra, Thanh Đế không cách nào thực hiện đệ nhất biến, bây giờ hắn hiểu rõ ràng, nếu mình không tự thể ngộ trong đó, nếu không ai tiến vào trong đó, xúc tiến cho đệ nhất biến thay đổi, Tần Tiểu Thiên đi đến, cho hắn một cơ hội khó được, để cho linh hồn của Tần Tiểu Thiên tiến vào Thiên Diễn, xem như có thể rõ ràng được sự biến hóa của Thiên Diễn.

Thương cảm cho Tần Tiểu Thiên bị Thanh Đế chọn làm thí nghiệm phẩm, nhưng không có một chút năng lực phản kháng, chỉ có thể hỏi trạng huống cho rõ ràng, nói: " Tổ sư gia, có thể nói rõ ràng một chút hay không, đồ tôn tư chất ngu dốt, thật sự không cách nào lĩnh hội được ý đồ của tổ sư gia."

Thanh Đế nhịn không được nở nụ cười, tiểu đồ tôn này rất có ý nghĩa, một bộ dáng thương cảm, vừa nhìn đã biết mới tu luyện không lâu, còn chưa thoát khỏi phương thức suy nghĩ của người phàm, thiếu mất sự giác ngộ tu hành của người tu chân.

Hắn nói: " Không cần khẩn trương, a a, phải biết rằng, với việc tu luyện rối loạn lung tung bây giờ của ngươi, nhiều nhất chịu được trăm năm cũng sẽ xong đời, nếu như may mắn, thì tu ma là đường ra duy nhất, nhưng tu ma giảng cứu kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, một khi tu ma, ngươi cũng sẽ thành thức ăn ngon cho kẻ khác, rất nhanh sẽ bị đại ma đầu ăn tươi, cho nên tu luyện như vậy thì không được, phải thay đổi...thân thể của ngươi kỳ thật rất tốt, chẳng qua là ẩn chứa lực lượng quá mức hỗn độn, ta dùng Thiên Tương Luân cho ngươi hoàn toàn tu luyện lại một lần..."

Hắn nói tiếp: " Thiên Tương Luân không giống tầm thường, một khi tu luyện tốt thân hình của ngươi, đến trình độ hoàn mỹ...ít nhất sẽ ngang hàng với tiên nhân, rất có thể đạt tới tu vi ngang hàng với La Thiên Thượng Tiên, với cảnh giới bây giờ của ngươi, căn bản không thể nào khống chế được thân hình hoàn mỹ như vậy, cho nên cần phải lấy đi linh hồn của ngươi, mang đi chỗ khác tăng lên cảnh giới cho ngươi, hiểu chưa?"

Tần Tiểu Thiên gật đầu, nói: " Điều này ta hiểu rõ ràng, nhưng là...ta không rõ chính là..đi chỗ khác tăng lên cảnh giới, đi chỗ khác...là địa phương nào? Làm sao tăng lên cảnh giới?"

Thanh Đế vung tay lên, Nghịch Thiên Bảo Kính bay lên phía trên Thiên Tương Luân, bắn ra một đạo quang mang thanh mông mông, rơi vào trên người Tần Tiểu Thiên. Ngay sau đó, hắn há mồm phun ra một chút kim tinh, đó là thu nạp được thần khí Thiên Diễn trong cơ thể.

Một bộ lập thể tinh không xuất hiện ngay trước mặt.

" Ngươi muốn đi tinh cầu nào?"

Tần Tiểu Thiên không giải thích được, nhưng không dám hỏi nhiều, hạ ý thức nói: " Địa cầu, địa cầu của Thái Dương Hệ."

Thiên Diễn cấp tốc xoay tròn, trong phút chốc, một viên tinh cầu màu lam xuất hiện trong Nghịch Thiên Bảo Kính và Thiên Tương Luân.

Thanh Đế liên tục đánh ra hơn mười thủ ấn cấm chế, tinh cầu màu lam bắt đầu chậm rãi xoay tròn, chỉ thấy trên tinh cầu nước lên nước xuống, mây trắng tụ tán phân hợp, băng tuyết lúc ẩn lúc hiện, tốc độ xoay

tròn càng lúc càng nhanh, dần dần, chỉ có thể nhìn thấy cái bóng của tinh cầu.

Tần Tiểu Thiên ngơ ngác nhìn xem, trong lòng không giải thích được: " Đây là đang làm hay sao?"

Thiên Tương Luân hốt nhiên bắn ra vô số đạo thanh mang, Tần Tiểu Thiên không tự chủ được khoanh chân ngồi xuống, hai tay ôm ngực, thanh mang giống như vô số sợi chỉ nhỏ, rất nhanh bao vây hắn đi vào, chỉ nghe Thanh Đế quát to: " Phân!"

Một trận hoảng hốt, linh hồn của Tần Tiểu Thiên bị thanh mang mạnh mẽ kéo ra.

Thân thể Thanh Đế có chút nhoáng lên, chia làm chín Thanh Đế đứng thẳng bốn phía, trong đó một người đi tới bên cạnh linh hồn Tần Tiểu Thiên, một đạo thanh quang nhàn nhạt nhanh chóng bao phủ tới.

Thanh Đế nói: " Đừng khẩn trương, ta sẽ dẫn ngươi đi." Mặt khác tám Thanh Đế còn lại vẫn đứng bên cạnh Thiên Tương Luân. Đưa mắt nhìn phân thân hướng địa cầu bay đi.

Tần Tiểu Thiên cũng không khẩn trương, trạng thái linh hồn đúng là không có cảm giác nào. Lối suy nghĩ tạm thời còn dừng lại trong thân thể giây phút đó.

Bởi vì hắn tu luyện qua Cổ tu tiên pháp, cho nên lực lượng linh hồn phi thường cường đại, hơn nữa có Thanh Đế bảo vệ, giữ lại được trí nhớ của bản thể.

Thanh âm của Thanh Đế vang lên tận sâu trong linh hồn của Tần Tiểu Thiên: " Tiểu tử kia, lần đầu tiên ngươi tự thể ngộ tu hành nên phải thận trọng, ta sẽ giúp ngươi tìm kiếm một kí sinh thể, vạn nhất kí sinh thể tử vong, ngươi sẽ tự mình tìm kiếm thân thể thích hợp, ở trong lúc này, không ai có thể giúp ngươi, hết thảy đều phải dựa vào chính mình."

Tần Tiểu Thiên không cách nào phát thanh trả lời, cảnh sắc trước mắt lại không ngừng chuyển đổi, hắn ngay cả năng lực suy tư cũng không có, hết thảy còn nhờ vào Thanh Đế bảo vệ.

Linh hồn chấn chiến một trận kịch liệt, Tần Tiểu Thiên hốt nhiên cảm giác được thân thể của mình, tự mình tựa hồ có tri giác, ngay sau đó là sự đau đớn khôn cùng, còn có cảm giác đói bụng đến kịch liệt.

Hắn cố gắng mở mắt, nhưng toàn thân không còn có chút sức lực nào, trong giây lát, hắn tỉnh ngộ lại, tự mình đã kí sinh bám vào cơ thể người khác.

Không thể mở mắt, hắn chỉ vảnh tai cẩn thận lắng nghe, chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, tựa hồ chỉ có tiếng chim hót và gió nhẹ thổi qua ngọn cây phát ra tiếng hoa hoa, khí trời có chút lạnh, dưới mặt đất lạnh như băng ươn ướt.

Trong lòng Tần Tiểu Thiên tiêu táo bất an, hắn dùng hết khí lực toàn thân, chậm rãi ngồi dậy, lập tức dựa theo pháp môn Cổ tiên nhân tu luyện bắt đầu tu hành, đây là công pháp hắn quen thuộc, một chút một chút hội tụ linh khí chung quanh.

Ước chừng sau hai giờ, hắn rốt cuộc có thể mở mắt.

Một thân bố y tàn phá, rách nát nhìn không ra được màu sắc, một cây dây cỏ đeo bên hông, hai chân trần, bên cạnh có một cây gậy gỗ, còn có một cái chén gỗ đen đen.

Tần Tiểu Thiên nhịn không được mở miệng mắng to. Ngoại trừ ăn mày, còn ai có trang phục như thế. Thanh Đế thật sự quá đáng, không ngờ để ình sống kí sinh trên người một tên ăn mày.

Tần Tiểu Thiên sờ sờ trên người, trong lòng một trận lạnh lẽo, thủ trạc và Toái Tinh kiếm toàn bộ còn ở trên bản thể, tự mình giờ đây hoàn toàn trắng tay, lại nhìn xuống thân hình, gầy yếu không chịu nổi, phỏng chừng cỡ mười lăm, mười sáu tuổi, thật sự là một tên tiểu ăn mày.

Hắn khóc không ra nước mắt, cầm lấy cây gậy đánh chó, gõ vào chén gỗ, không khỏi thở dài nói: " Tổ sư gia, ngươi hại người chết."

Nơi này là cảnh tượng trời thu, một gốc cây tràn đầy lá vàng, Tần Tiểu Thiên nhìn quanh mọi nơi.

Một bức tường đất tàn phá, trên tường còn có rong rêu, cách đó không xa tựa hồ như có một con đường lớn, nhìn theo đường lớn, xa xa mơ hồ có một tòa thành trấn, mặt trời vừa mới mọc lên, trên đồng trống nhìn không có một bóng người hoạt động.

Tần Tiểu Thiên vừa tức vừa giận, hướng đường lớn đi đến, đi ngang qua một khe nhỏ thì hắn cố ý rửa sạch gương mặt của mình.

Nhìn hình ảnh trong nước, hắn rốt cuộc đã biết mình có hình dáng như thế nào, đó là một khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập ngây thơ, dơ bẩn bùn đất, sau khi rửa sạch thì mi thanh mục tú, cũng không khó nhìn, cánh tay ốm yếu như một cây gậy trúc, cho dù cầm cây gậy đánh chó cũng thấy nặng nề.

Tần Tiểu Thiên chưa từ bỏ ý định hét lớn: " Tổ sư gia, tổ sư gia...ta biết ngài vẫn còn ở đây, đi ra! Mau ra đây! Khái khái.....khái.."

Thanh Đế quả nhiên còn chưa đi, hắn lặng yên hiện ra thân hình, nói: " Mới vừa rồi chửi thống khoái lắm phải không?"

Tần Tiểu Thiên cuống quýt lui về phía sau, chỉ thiếu chút đã hoảng sợ đến bất tỉnh.

Thanh Đế đột nhiên tỉnh ngộ, may là mình chỉ là một phân thân, hơn nữa đã kiệt lực thu nhiếp uy áp. Cho dù như vậy, Tần Tiểu Thiên cũng chịu không được, hắn nói lắp bắp: " Ta...ta...có thể hay không...cho ta lấy lại thủ trạc..."

Thanh Đế lắc đầu nói: " Không được, vật của ngươi đều ở trên bản thể, lúc này không lấy được."

Tần Tiểu Thiên van xin: " Ta như vậy...ta như vậy đúng là sống không nổi đâu...sẽ, sẽ cho ta một viên linh đan?"

Thanh Đế cười nói: " Dễ dàng có được đồ vật, ngươi sẽ không quý trọng, cho nên...ta không thể cung cấp bất cứ thứ nào tăng lên tu vi, ngươi phải tự mình tu luyện, a a, như vậy đi, ta cho ngươi một chiếc nhẫn do Thanh Mộc ngưng kết, ngoài ra toàn nhờ vào một mình ngươi thôi."

Chỉ thấy Thanh Đế đưa tay trảo tới, hai tay hợp lại, thanh quang chợt lóe, một chiếc nhẫn màu xanh giống lá cây xuất hiện trong tay.

Hắn đưa cho Tần Tiểu Thiên, nói: " Chẳng qua chỉ là một chiếc nhẫn trữ vật rất nhỏ, bên trong trống không."

Tần Tiểu Thiên đeo chiếc nhẫn, một đạo thanh quang lóe ra, chiếc nhẫn lặng yên ấn vào da tay. Không gian trữ vật của chiếc nhẫn là nhỏ nhất, ước chừng chỉ có thể tích cỡ một gian phòng, so với trữ vật thủ trạc nguyên lai thì kém hơn rất nhiều.

Mắt thấy Thanh Đế biến mất, hắn không khỏi hét lớn: " Tổ sư gia, nơi này là địa phương nào?"

" Ta cũng không biết..." Thanh âm quanh quẩn bên tai.

Tần Tiểu Thiên lại kêu lớn: " Đừng đi a, ta còn có chuyện muốn nói!" Thanh Đế cũng không trả lời. Trong lòng hắn hiểu rõ ràng, tổ sư gia lần này là đi thật rồi.

Đường lớn kia chẳng qua chỉ là con đường đất, bên trên còn dấu vết xe cộ in hằn rất sâu.

Trong lòng Tần Tiểu Thiên có chút sợ hãi, hắn nhìn không thấy bất cứ đồ vật hiện đại nào.

Đi chưa bao xa, mặt sau đi lên hai người. Tần Tiểu Thiên giật mình trợn mắt nhìn bọn họ, thầm nghĩ: " Kháo, là cổ trang? Chẳng lẽ nơi này không phải địa cầu?"

Hai người mặc y phục màu xám trắng vải bố thô, chân mang giày cỏ, lưng quần dùng dây cỏ bện lại buộc chặt, bên trong túi còn mang theo một ít món ăn. Nhìn thấy Tần Tiểu Thiên nhìn chằm chằm mình, trong đó một người lên tiếng trách mắng: " Tên ăn mày nhỏ, nhìn cái gì? Cút xa một chút! Xui xẻo, dậy sớm đã gặp phải tên ăn mày!"

Một người khác nói: " Mắng hắn quá mức làm gì? Đi mau, đi mau!"

Tần Tiểu Thiên có thể nghe hiểu hai người nói chuyện, càng cảm giác được ngữ điệu có điểm kỳ quái, trong lòng cười khổ: " Thể ngộ? Cảnh giới? Đây không phải làm cho người ta phải thụ tội hay sao, ai...trước vào thành nhìn một chút, tốt nhất tìm được một việc làm, chỉ mong nơi này không phải cổ đại." Hắn có thể khẳng định, nơi này không phải quê quán nguyên lai của mình.

Đó là một trấn nhỏ, có tường đất thấp lùn. Cửa thành khảm một khối tảng đá, bên trên khắc ba chữ Song Long Trấn thật to.

Vừa mới đi vào cửa thành, một trung niên hán tử mặc quần áo rách nát liền quát: " Tiểu vương bát đản(trứng rùa nhỏ: ý mắng chửi), ngươi còn dám quay lại?"

26. Q.3 - Chương 6: Phiền Não Tên Khất Cái

Tần Tiểu Thiên cảm thấy rất khó chịu, từ một nhân vật giống như thần tiên, hốt nhiên bị biến thành một tên tiểu ăn mày. Còn chưa vào thành đã bị một tên lão ăn mày mắng chửi, thật sự là đáng giận.

Hắn nhịn không được mắng: " Lão vương bát đản mắng chửi ai đó?" Những lời này đúng là một bẫy rập.

Cũng quả nhiên, lão ăn mày kia mắng: " Lão vương bát đản chửi mắng ngươi!"

Cửa thành truyền đến một mảnh hống cười. Tần Tiểu Thiên đảo mắt qua: " Má của ta ơi, sao lại có nhiều tên ăn mày như vậy?" Hai bên đường trong thành ngồi hai hàng ăn mày, một đám đang gãi đầu, vài người nhếch môi, lộ ra hàm răng vàng, hì hì ha ha nhìn xem náo nhiệt.

Lão ăn mày trong tay cũng có gậy đánh chó, hắn thẹn quá thành giận giơ gậy lên, nói: " Đánh chết ngươi tên tiểu vương bát đản!" Rồi liên tục đập xuống.

Tần Tiểu Thiên trước kia là hảo thủ đánh nhau, hôm nay mặc dù khí lực thân thể nhỏ nhắn yếu kém, nhưng ánh mắt cùng thủ đoạn đều còn, nhìn thấy hắn giơ gậy đánh tới, không hoảng hốt không vội vàng nghiêng người tránh né, gậy đánh chó trong tay đột nhiên nhếch lên.

Hắn thấp lùn nhỏ nhắn, một gậy của hắn vừa đúng lúc đánh ngay vào giữa háng lão ăn mày, còn chưa dùng sức, chẳng qua là nhẹ nhàng đẩy lên.

Lão ăn mày hét thảm một tiếng, hai tay bụm hạ bộ, cây gậy trong tay ném thật xa, lăn lộn trên mặt đất.

Tần Tiểu Thiên đã đánh thì không hề nương tay, gậy đánh chó quét ngang qua, nện lên mũi lão ăn mày, lão ăn mày đau đến nằm dài trên mặt đất.

Hốt nhiên, Tần Tiểu Thiên cảm giác được cả người như nhũn ra, hắn biết thân thể mình bây giờ quá yếu, vừa mới động hai cái, đã thở hồng hộc.

Mấy tên ăn mày ngay cửa thành đều trợn to đôi mắt, một đám bất khả tư nghị nhìn Tần Tiểu Thiên, một tráng hán đứng lên, trên người hắn cũng ăn mặc rách rưới, nhưng rõ ràng so với mấy tên ăn mày khác thì tốt hơn một chút.

Tráng hán ánh mắt lạnh lùng, vài bước đã đi tới trước người Tần Tiểu Thiên, cúi người xuống, cười cười nói: " Nhị cẩu tử, mới một ngày không gặp đã bản lãnh hơn nhiều rồi, không ngờ dám đánh lão Mã? Có phải cũng muốn đánh cả ta không a? Hừ hừ, muốn chết có phải hay không?" Hắn so với Tần Tiểu Thiên cao hơn một cái đầu, thân thể cũng cường tráng, một bộ dáng khí thế hung hung.

" Nhị cẩu tử? Mụ nội nó đây là tên gì vậy?"

Tần Tiểu Thiên dở khóc dở cười, không biết thế nào mà cả tên ăn mày mà cũng khi dễ người. Hắn không nói gì, gậy đánh chó mạnh mẽ nhếch lên, cũng với thủ pháp giống nhau, một gậy lại đánh trống hạ bộ của đại hán.

Đại hán kia bay bổng lên không trung còn chưa kịp rơi xuống, hạ bộ đau nhức làm cho hắn phải thảm hào, đầu mới cúi thấp xuống, tay che ngang hạ bộ, lại tiếp tục lọt vào một kích thật hung hăng, một gậy đập tới lại quỳ rạp trên mặt đất.

Chứng kiến hai người lăn lộn trên mặt đất kêu thảm, đám ăn mày cũng bị hù dọa, một đám có hư tâm cúi đầu. Ai cũng nghĩ không ra, bình thường một tiểu tử ai cũng có thể khi dễ, không ngờ lại có thể đánh ngã hai người lợi hại nhất.

Tần Tiểu Thiên đến bây giờ còn có chút ngây thơ, hắn dùng gậy đánh chó chỉ vào một tên ăn mày hỏi: " Nơi này là chỗ nào?"

" Song Long Trấn."

Tần Tiểu Thiên lắc đầu nói: " Ta biết nơi này là Song Long Trấn, ta là hỏi...Song Long Trấn thuộc về nơi nào?"

" Không biết!"

Một tên ăn mày nhỏ giọng nói: " Cả đám chúng ta chỉ ở Song Long Trấn xin cơm...xa nhất chỉ đi đến Duyên Châu Phủ."

" Duyên Châu Phủ? Sơn Đông?"

Một tên ăn mày đứng trước người Tần Tiểu Thiên đột nhiên lộ ra ánh mắt hoảng sợ, Tần Tiểu Thiên cũng không quay đầu lại, mạnh mẽ ngồi xuống, gậy đánh chó trong tay quét ngược về phía sau.

Tên đại hán ăn mày vạn vạn không có nghĩ đến, đánh lén mà cũng đánh không lại Tần Tiểu Thiên, cây gậy trong tay quét hụt trống không.

Hắn bước về phía trước một bước, lại giơ gậy lên, chợt thấy một trận đau nhức, một cây gậy đánh chó hung hăng đâm vào trong bụng dưới, nếu thấp xuống một chút, hậu quả thật không chịu nổi.

Hắn kêu lên một tiếng đau đơn, ôm bụng mắng: " Con mẹ nó...tiểu vương bát đản quá giảo hoạt...a nha!"

Tần Tiểu Thiên công kích liên tục không ngừng, hắn xoay người dựng lên, một gậy đánh lên mặt đối phương, " ba" một tiếng, trên mặt đám ăn mày không đành lòng chút nào.

Tần Tiểu Thiên quát: " Ngươi còn chưa chịu thôi..." Cây gậy trút xuống không ngừng.

Tên đại hán ăn mày rốt cuộc khuất phục, vẫn luôn miệng nói: " Đừng đánh nữa...ta, ta...phục rồi, phục rồi!" Hắn làm sao vẫn không thông, ngày hôm qua tên tiểu ăn mày còn bị đánh chỉ còn nửa cái mạng đuổi ra khỏi Song Long Trấn, hôm nay lại trở nên lợi hại như thế, không ngờ lại có thể đánh ình không còn lực hoàn thủ, nghĩ thầm: " Chẳng lẽ nhị cẩu tử bị quỷ bám lên người?"

" Bây giờ là triều đại gì?"

Ánh mắt những tên khất cái giống như đang ngây ngốc ra.

" Đại Tống triều!"

Tần Tiểu Thiên cảm thấy mình giống như một tên ngu ngốc, hắn mở to miệng: " A? Má của ta ơi..." Nghĩ thầm: " Không được rồi, thần khí Thiên Diễn của Thanh Đế cũng thật quá khoa trương, không ngờ lại làm ình trở lại Đại Tống triều để đi thể ngộ cảnh giới gì đó. Đại Tống? Là Bắc Tống hay là Nam Tống? Duyên Châu phủ...hình như đang ở Sơn Đông, hình như Đại Tống triều...hẳn là phải rất phồn vinh a, sao lại có nhiều ăn mày như vậy?"

" Ai là hoàng đế? Là niên hiệu nào?"

Lần này không có người trả lời hắn, đám ăn mày há hốc mồm nhìn hắn, tựa hồ cũng không hiểu rõ ràng, nhị cẩu tử vì sao lại đối với niên hiệu có hứng thú.

Thêm một hồi lâu, mới có người nói: " Không biết a, ai mà để ý tới niên hiệu gì, chỉ cần có cơm ăn là được, nhị cẩu tử...ngươi muốn làm gì?"

Nhị cẩu tử? Tần Tiểu Thiên thiếu chút nữa mở miệng mắng to, tên này thật quá khó nghe.

Nhưng thật ra đám ăn mày này xưng hô lẫn nhau cũng không hề đứng đắn nghiêm chỉnh, nghe bọn hắn xưng hô lẫn nhau, cái gì mà trụ tử (cây cột), khảm nhân(khảm nhi), thổ dương nhân(thổ dương nhi), oa đầu.....tất cả cùng một loại xưng hô, là thời đại nông dân, rất ít có tên chính thức, dân gia thường dùng tên xấu xí để gọi con mình.

Tần Tiểu Thiên thật vất vả mới dằn được tức giận, hỏi: " Đi Duyên Châu phủ như thế nào?"

Tên đại hán ăn mày nằm trên mặt đất, hắn bị Tiểu Thiên đánh không nhẹ, rướn cổ nói: " Đi Duyên Châu phủ là hướng bắc! Ngươi...ngươi muốn đi?"

Tần Tiểu Thiên nói: " Đương nhiên, ở chỗ này xin cơm, sớm muộn sẽ chết đói, chi bằng đi tới thành thị, thì cơ hội sống càng nhiều hơn."

Lời này lập tức khiến cho đám ăn mày cộng minh, ở Song Long Trấn xin cơm, tổng cộng chỉ có mười mấy tên ăn mày bọn họ, nhưng tất cả đều ăn không đủ no, Song Long Trấn dù sao quá nhỏ.

Đám ăn mày luôn bài xích lẫn nhau, nhị cẩu tử chính là bị bọn họ đuổi ra, không cho hắn tiếp tục ăn xin tại Song Long Trấn, vì chết đói ở bên ngoài, cho nên mới bị Tần Tiểu Thiên kí sinh.

Tên ăn mày lão Mã ôm thân dưới, khó khăn đứng lên mắng: " Tiểu vương bát đản...ách, nhị cẩu tử, tiểu tử ngươi thật độc.." Hắn nhảy trên mặt đất, cẩn cẩn thận thận buông tay ra, sắc mặt tái nhợt nói: " Đau chết ta rồi."

Trong lòng hắn hiểu rõ ràng, tất cả đều bị nhị cẩu tử đánh phục khí, tự mình chỉ sợ sẽ không được đám ăn mày xem là nhị gia tử nữa.

Đám ăn mày nghị luận rối rít, Tần Tiểu Thiên nhưng lại cúi đầu trầm tư. Nơi này là thế giới do Thiên Diễn hình thành? Hay là do Thiên Diễn nghịch chuyển thời gian, đem linh hồn của mình nhập vào? Là thật? Là ảo? Trong lúc nhất thời hắn suy nghĩ không ra.

Trở về thì không có khả năng, chẳng lẽ an tâm làm một tên ăn mày của Đại Tống triều? Quả thật buồn cười.

Kí sinh trong cơ thể tên ăn mày, không có nghĩa là mình phải nhất định làm một tên ăn mày, chỉ cần có thể khôi phục tu vi, thiên hạ mặc cho ta tung hoành!

Trong chốc lát, Tần Tiểu Thiên đã nghĩ thông suốt con đường sau này mình phải đi, ngoại trừ tiếp tục tu luyện Cổ tiên pháp môn, ngoài ra không cần để ý gì khác.

Hắn ngẩng đầu nhìn đám ăn mày, không nói thêm gì, nhẹ nhàng vung gậy gỗ lên, tiêu sái nói: " Cáp, các ngươi từ từ thương lượng, ta đi đây, ha ha." Mới vừa nói xong, trong bụng một trận cô lỗ vang lên, cảm giác đói bụng lại nảy lên.

" Uy! Tên to con, cấp chút thức ăn đi."

Tên đại hán ăn mày hỏi: " Ăn xong thì rời đi Song Long Trấn?"

Tần Tiểu Thiên phản ứng thật nhanh, biết người này là sợ mình đoạt đi vị trí của hắn, không khỏi cười to nói: " Không sai, không sai! Ăn xong phải đi."

Tên đại hán ăn mày không chút do dự từ trong lòng ngực móc ra một chuỗi đồng tiền, ước chừng có ba mươi đồng, nói: " Cho ngươi, nói chuyện giữ lời!"

Tần Tiểu Theien chụp lấy đồng tiền rồi xoay người đi vào trong trấn nhỏ, vừa đi vừa nói chuyện: " Thỏa đáng, ngươi có mời ta lưu lại cũng không thể!"

Trấn nhỏ chỉ có một con đường, từ đầu trấn đến đuôi trấn ước chừng ba trăm thước khoảng cách, trên đường chỉ có số ít người đi lại, làm cho người ta có cảm giác nhàn nhã nhẹ nhàng.

Nhà nhà hộ hộ khói tỏa không ngừng, Tần Tiểu Thiên nhìn thấy một tiệm cơm nhỏ, ở cửa đặt một khay hình tròn, bên trên có một cái nắp cao chừng nửa người, khói trắng nồng đậm, nghe được hương thơm, tựa hồ đang chưng bánh bao.

Tần Tiểu Thiên mới vừa đứng ở cửa, một tên tiểu nhị liền đuổi đi, nói: " Nhị cẩu tử, ngươi có hiểu quy củ hay không? Có phải buổi sáng không thoải mái a." Thị trấn nhỏ, cơ hồ người trong trấn đều nhận thức hết đám ăn mày.

Tần Tiểu Thiên cũng không nói chuyện, chỉ đưa chuỗi đồng tiền trong tay hoảng động một cái.

Tên tiểu nhị kia kinh ngạc nói: " Yêu? Chẳng lẽ ngươi...chưởng quỹ, chưởng quỹ..."

Một lão giả tóc hoa râm đi ra, nói: " Tiểu hỏa a, tên gì? Đây không phải là nhị cẩu tử hay sao? Tiểu Hỏa, cho hắn một cái bánh bao, ai, đứa bé thật đáng thương."

Tên tiểu nhị nói: " Chưởng quỹ, hắn muốn mua."

Tần Tiểu Thiên nguyên lai đã nắm chặt gậy đánh chó, nếu như tiểu nhị và chưởng quỹ dám khi dễ người, hắn sẽ lập tức phản kích, không nghĩ lão chưởng quỹ nói ra lời như vậy, bàn tay nắm chặt cây gậy không khỏi buông lỏng ra, cầm đồng tiền trong tay đặt lên cái bàn ngay cửa.

Lão chưởng quỹ nói: " Nga, mua bao nhiêu bánh bao?"

Một văn đồng tiền có thể mua được hai bánh bao.

Tổng cộng ba mươi hai văn đồng tiền, Tần Tiểu Thiên mua bốn mươi bốn cái bánh bao, dùng mười văn đồng tiền thay đổi một cái bao, ước chừng cũng đựng được.

Lão chưởng quỹ nói: " Tiểu Hỏa, đi lấy chén canh tới, nhị cẩu tử, uống xong canh rồi hãy đi."

Sáng sớm còn chưa có khách, Tần Tiểu Thiên cũng không khách khí, ăn bánh bao, uống canh nóng. Nhưng thật ra tới bây giờ, hắn cũng là lần đầu tiên ăn những thực vật thô tháo, nhưng cảm giác đói đến điên cuồng, làm cho hắn cảm giác đây là món ăn ngon nhất thiên hạ, và chén canh lớn kia uống thật ngon.

Chỉ chốc lát, sáu cái bánh bao và canh đậu đã ăn hết, hắn không dám ăn nhiều, sợ thân thể yếu ớt không chịu nổi, những bánh bao còn lại toàn bộ thu nhiếp vào trong chiếc nhẫn trữ vật.

Tiểu nhị đi ra thu dọn chén thì bị dọa cho hoảng sợ: " A? Toàn bộ ăn xong rồi? Ai, nhị cẩu tử, nhìn không ra, ngươi có thể ăn nhiều như vậy a!"

Tần Tiểu Thiên nhếch miệng, cười nói: " Cảm ơn chén canh của ngươi, tiểu nhị, đi Duyên Châu đi thế nào?"

Lão chưởng quỹ bên trong nghe thấy kinh ngạc đi tới, hỏi: " Nhị cẩu tử, ngươi muốn đi Duyên Châu phủ?"

Tần Tiểu Thiên nói: " Đúng vậy, rất xa phải không?"

Lão chưởng quỹ lắc đầu nói: " Đoạn đường đó cũng không phải dễ đi, từ nơi này đi qua, cũng có mấy sơn trại, không phải đoàn thương đội lớn thì không ai dám đi, ngươi một người mà dám đi?"

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Sơn tặc? Cường đạo thổ phỉ, a a, ta chỉ là một tên ăn mày, bọn họ bắt ta để làm chi?"

Lão chưởng quỹ nói: " Vậy ngươi tự mình cẩn thận, đi hướng bắc, tốt nhất đi theo một đại thương đội, an toàn một chút, tiểu Hỏa, cho hắn thêm một bao bánh bao."

Hỏa tiểu nhị dùng lá sen bao thêm bốn cái bánh bao, nói: " Chưởng quỹ tâm tính thiện lương, cầm đi."

Tần Tiểu Thiên chỉ đành tiếp nhận, nói: " Cảm ơn." Xoay người rời đi.

Thân thể nguyên lai vốn là một tên ăn mày, tự mình lại không phải là ăn mày, bất quá trong lòng hắn cũng rất cảm kích lão chưởng quỹ, người này thật vô cùng phúc hậu.

Rời đi Song Long Trấn không lâu, Tần Tiểu Thiên tìm tới quan đạo, gọi là quan đạo nhưng cũng là con đường đất, chẳng qua bằng phẳng hơn con đường mòn kia, hơn nữa cũng tương đối rộng rãi.

Cổ đại và hiện đại có khác biệt rất lớn, người thưa thớt, ra khỏi thành trấn thôn trang thì cơ hồ không gặp được bóng khói, khắp nơi đều là núi hoang dã lĩnh, trên đường đi cả ngày cũng không nhìn thấy được vài bóng người, đường bộ khó đi hơn nhiều so với đường thủy.

Trên đường cũng có thể nhìn thấy số ít người đi đường, đó thường là tiểu hành thương hoặc là những gia đình thân thích, thương đội đại quy mô thì không nhìn thấy, những nơi có ruộng đồng thì cũng có người, bất quá ruộng đồng cũng không nhiều.

Tần Tiểu Thiên sau khi đi ra khỏi Song Long Trấn, dọc theo quan đạo vẫn đi theo hướng bắc, lúc trời tối, đi tới bên một con sông nhỏ, tắm rửa giặt giũ thân thể một chút, thuận tiện giặt tẩy quần áo rách rưới, vừa cẩn thận gội sạch tóc.

May là tìm được một cây có quả cây có thể dùng gội đầu, nhờ vậy có thể gội sạch tóc, sau đó, hắn ngồi ở bờ sông tu luyện, mãi cho đến sáng sớm ngày thứ hai mới chấm dứt.

Bởi vì có một lần kinh nghiệm tu luyện, lần này tu luyện tiến hành rất thuận lợi, sau khi tu luyện, thì cảm giác thân thể hơi thoáng cường tráng một chút, không còn cảm giác cực độ suy yếu như trước.

Phương thức đi đường của cổ đại và hiện đại hoàn toàn khác nhau, điều kiện tốt có lẽ còn có một xe ngựa xe bò, hoặc là cưỡi ngựa cưỡi lừa, điều kiện kém toàn là nhờ vào hai chân, vạn thủy thiên sơn cũng phải dùng hai chân bước đi.

Tần Tiểu Thiên cảm thấy phi thường không quen, hắn là người từng biết phi hành, hơn nữa đã bắt đầu học thuấn di, hốt nhiên mất đi tất cả năng lực từng có, phải nhờ vào hai chân trường đồ bạt thiệp(đường dài bước đi), tư vị này thật sự khó chịu.

Người đúng là một loại động vật kỳ quái, bất luận gian khổ cỡ nào, thời gian dài cũng từ từ có thói quen.

Trên đường ước chừng hai mươi mấy ngày, Tần Tiểu Thiên dần dần thích ứng phương thức đi bộ như thế. Hắn dùng thời gian đi đường cũng không nhiều, đại bộ phận thời gian đều trốn trong bụi rậm tu luyện.

Ngoài thời gian đi đường, còn phải sưu tầm thức ăn và thảo dược, săn bắt một chút thỏ hoang gà rừng, bây giờ hắn dùng hòn đá có thể chuẩn xác đánh trung tiểu động vật cách năm mươi bước.

Một buổi trưa, Tần Tiểu Thiên dùng cây gậy đánh chó, thiêu hai còn gà rừng, đó là dùng hòn đá đánh bắt được con mồi, chuẩn bị tối sẽ nướng lên ăn, hắn theo quan đạo một đường đi tới, trong miệng hừ hừ cười nhỏ.

Mấy ngày qua, hắn đã hoàn toàn suy nghĩ cẩn thận, chỉ cần kiên trì tu luyện, sớm muộn sẽ đạt tới tu vi lúc trước, bây giờ có gấp cũng không tác dụng.

Trải qua hơn mười ngày rèn luyện và tu luyện, thân thể Tần Tiểu Thiên từ từ cường tráng lên, mặc dù chỉ ột thước sáu, nhưng thể trọng tăng thêm rất nhiều, trên người cũng không còn gầy ốm trơ cả xương, bây giờ, hắn tự tin đánh thắng cả một tráng hán.

Hết thảy từ lúc bắt đầu cảm giác cũng không hơn gì, nhưng đây lại là một loại thể nghiệm mới lạ, trước kia hắn không có khả năng thể ngộ được biến hóa này.

Tần Tiểu Thiên mỗi ngày đều chuyên tâm tu luyện, rõ ràng nắm chắc mỗi một biến hóa của thân thể, cùng với quá khứ tu luyện tu vi tăng lên rất nhanh thì không giống, cảnh giới tu luyện lần này đã mang theo cùng tu vi ngang bằng.

Hắn nguyên lai thân thể đã đạt tới Yên Lan Tung cảnh giới, cũng chính là cảnh giới sau khi nhập môn, mà thân thể bây giờ cũng chỉ là con người bình thường, cho nên chỉ có thể nhờ cảnh giới tăng lên tu vi, bổ sung bộ phận thiếu thốn của cảnh giới lúc trước, như vậy mới có thể rèn luyện được trụ cột tu luyện thật kiên chắc.

Từ xa xa mơ hồ truyền đến thanh âm, Tần Tiểu Thiên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đường lớn phía sau đằng khởi trận trận bụi mù, bụi mù rất nhạt, bởi vậy hắn nhìn thấy hết sức rõ ràng, nghĩ thầm: " Có lẽ là một thương đội?"

Cũng quả nhiên đúng là một đại thương đội, ước chừng có tới năm sáu chục xe lớn, lại thêm một xe bò màu xanh, khoang xe thật lớn, hàng hóa trên xe dùng lưới cỏ bao trùm.

Hơn hai trăm tám mươi người, trong đó có hơn một trăm đại hán, đầu đội nón, trên người đeo yêu đao, trong tay còn cầm theo đại đao, đó là phác đao đặc hữu của Tống triều. Tất cả mọi người đang đi bộ.

Tần Tiểu Thiên đứng ở ven đường chờ đoàn xe đi qua. những đại hán này đều mặc quần áo màu xám hoặc màu lam, mồ hôi chảy đầy, từ bên cạnh đi qua có thể nghe được mùi hôi chua.

Ngay từ đầu còn có mấy đại hán nhìn kỹ hắn, rất nhanh mọi người cũng không xem hắn vào mắt. Trong lòng hắn không nhịn được buồn cười, bộ dáng của mình thật sự không có tính uy hiếp chút nào.

Đoàn xe rất nhanh đi qua, Tần Tiểu Thiên không nhanh không chậm theo sát, hắn không thể đến gần những người này, cho dù tiến gần, cũng sẽ không có người để ý tới, thế đạo bây giờ ngay cả tên ăn mày nhỏ cũng không bằng con mèo con chó.

Sắc trời dần dần hôn ám xuống tới, phía trước một mảnh huyên hiêu, chi thương đội tìm được một địa phương tương đối bằng phẳng bắt đầu hạ trại, đoàn xe làm thành vòng tròn, có người đem cỏ cho bò ăn, vài đống lửa hùng hùng dấy lên.

Tần Tiểu Thiên xa xa quan sát, hắn không muốn đi tới gần để rồi lại bị đuổi đi, tự mình tìm một chỗ đất trống tránh gió, nhặt một ít cành cây khô, dùng một hòn đá bén nhọn đâm vào cánh con gà rừng, móc ra nội tạng, từ trong chiếc nhẫn móc ra chút ít thảo dược nhét vào trong con gà, dùng bùn đất bao quanh con gà, đào cái hố trên mặt đất, đốt lửa.

Cách làm của ăn mày chỉ có thể ứng cấp, nhưng thật ra ăn cũng không ngon lắm, chân chính ngon lành thật sự chính là cải tạo qua, phải cần rất nhiều quá trình. Nhưng bây giờ mới là gà ăn mày chính tông, đích xác là phương thức ăn gà của đám ăn mày.

Hai con gà ăn mày, Tần Tiểu Thiên cảm giác rất thoải mái, hai còn gà rừng nhồi thảo dược, cũng đủ bổ sung doanh dưỡng cần thiết cho thân thể.

Chiếu theo công khóa thường lệ mỗi ngày, hắn dập tắt đống lửa, một lần nữa tìm một địa phương bí ẩn, khoanh chân ngồi đàng hoàng bắt đầu tu luyện.

Lúc rạng sáng, trong lòng Tần Tiểu Thiên hốt nhiên chợt động, lập tức tỉnh táo lại, hắn có một loại cảm giác bất an mãnh liệt, cầm cây gậy đánh chó lặng lẽ đi tới hướng thương đội, rất nhanh đã đi tới phụ cận thương đội.

Trên bầu trời không có ánh trăng chiếu sáng, dưới sự chiếu sáng của những đống lửa, hắn chứng kiến chung quanh có những cái bóng, trong lòng cả kinh: " Cường đạo? Thổ phỉ?" Vừa định thối lui ra sau, thì mấy bóng đen đã tới gần, hắn vội vàng cúi thấp thân thể.

" Sát a!"

Chung quanh đột nhiên sáng lên rất nhiều cây đuốc, Tần Tiểu Thiên bên cạnh cũng không có cây cối, hắn không còn chỗ ẩn thân, lúc này bị người phát hiện, một thanh phác đao liền chém xuống.

Gậy đánh chó trong tay Tần Tiểu Thiên mạnh mẽ điểm lên cổ tay của người cầm đao, thân thể tránh né qua một bên, kêu to: " Oa, giết người, cứu mạng a..." Nhanh chân bỏ chạy.

Người nọ một đao vô ích, chỉ cảm thấy cổ tay đau nhức, mắng to: " Mẹ ngươi, chém chết ngươi!"

Không đợi hắn phát tiêu, một tiểu đầu mục bên cạnh quát mắng: " Hỗn đản, mau xông lên!" Chúng thổ phỉ đã sớm thấy rõ trang phục của Tần Tiểu Thiên, đó là một tên ăn mày.

Tần Tiểu Thiên còn tưởng rằng mình có thể thoát thân, ai ngờ một đại hán trốn sau thân cây, hắn vừa mới thối lui đến bên cạnh cây, đã bị đại hán kia nắm lấy cổ, không đợi hắn quay đầu lại, đại hán kia tay đã phát lực, ném hắn ra ngoài.

Cách đó không xa là một thân cây đại thụ, Tần Tiểu Thiên nghênh đầu bay tới, nếu đụng đầu vào, cho dù không chết, thì cũng sẽ bị đụng đến chết khiếp. Những ngày tu luyện đã không uổng phí, hắn súc đầu lại, bả vai đụng vào thân cây, một trận đau nhức, thân thể rơi xuống.

" Tam gia hảo thủ đoạn!" Có người khen.

Đại hán kia sau khi ra tay cũng không thèm nhìn lại, quát: " Theo ta sát!" Rồi dẫn theo đại đội hướng tới doanh địa.

Tần Tiểu Thiên nằm dài trên mặt đất giả chết.

Lúc này cũng chỉ có thể như thế, hắn có lẽ có thể đánh thắng hai, ba đại hán, nhưng nếu năm, sáu đại hán vây lại, hơn nữa mọi người cầm binh khí trong tay, hắn không có nắm chắc. Tuy thân thể này không ra gì, nhưng cũng không thể dễ dàng bỏ qua, bởi vậy chỉ có con đường giả chết.

Nhưng giả chết cũng có người không buông tha, thổ phỉ đại đội vọt tới, một tên hán tử nhỏ gầy lại lưu lại, dùng yêu đao trong tay nhẹ nhàng chọt tới. Trong khoảnh khắc hắn thu đao, Tần Tiểu Thiên mạnh nhảy lên, chỉ thoáng chút đã xô ngã hắn, trong tay đột nhiên xuất hiện một hòn đá nhọn, gắt gao dí sát yết hầu của hắn.

" Muốn chết thì ngươi cứ động! Nói, các ngươi là ai?"

Người nọ sợ đến choáng váng, hắn cho là Tần Tiểu Thiên đã bị đánh chết, không nghĩ tới hắn lại nhảy lên, lắp bắp nói: " Ngươi...ngươi...ngươi chết...tạc thi...quỷ a!"

Hắn rốt cuộc dùng chính phán đoán của mình, tam trại chủ ra tay làm sao có thể lưu lại người sống? Vậy chỉ có trá thi giải thích mà thôi.

Tần Tiểu Thiên không khỏi cười rộ lên, người này hiển nhiên là vì muốn tránh bị giết chết, len lén lưu lại chuẩn bị chiếm tiện nghi. Hắn cười đáp: " Đừng kêu loạn, ngươi nhìn qua có con quỷ nào giống như ta không?" Vừa nói vừa thu hồi hòn đá bén nhọn.

Cánh tay người nọ vừa động, lặng lẽ cầm yêu đao giơ lên. Tần Tiểu Thiên cười đáp: " Muốn cho người khác chết...thường thường là mình bị chết nhanh hơn, ngươi tin hay không?"

Tay của người nọ nhất thời không dám động, hắn cũng không phải người ngu, tên ăn mày trước mắt rất đặc biệt, suy nghĩ một chút nói: " Ngươi muốn thế nào?"

" Không có gì, chỉ cần không dính líu tới ta là được, ân, ta phải đi, hy vọng ngươi không nên coi thường vọng động, hắc hắc."

Tần Tiểu Thiên nghĩ muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này, hắn cần một hoàn cảnh yên tĩnh tu luyện, nhưng còn chưa rời đi, một đội thổ phỉ từ sau lưng hai người chạy lại, trong đó có một đầu mục quát: " Hầu tử, sao ngươi ở chỗ này? Mẹ ngươi, ngươi lại núp ở phía sau nữa!"

Người nọ cười đến sắc mặt trắng bệch, vội la lên: " Không phải, đại bản ca, là do vị tiểu huynh đệ này muốn gia nhập...cho nên..."

Tần Tiểu Thiên biết đã không đi được nữa, bọn cường đạo đại hán chung quanh, chỉ một người một đao là đủ lấy cái mạng nhỏ của mình.

Trong lòng hắn hốt nhiên chợt động, đám thổ phỉ này coi như không tệ, ngoại trừ đánh cướp, đại bộ phận thời gian sẽ rảnh rỗi, vì vậy nói: " Đúng vậy, tiểu tử cũng thích ăn thịt, uống rượu chén lớn, lại thích vàng bạc, tiểu tử ra mắt đại bản ca." Thuận miệng hắn nói.

Tên cướp được gọi là hầu tử âm thầm thở phào nhẹ nhõm, hắn sợ Tần Tiểu Thiên nói một câu: " Đại vương tha mạng a." Vậy coi như hoàn toàn xong đời rồi.

Đại bản nhìn lướt qua Tần Tiểu Thiên, nhìn thiếu niên gầy yếu này không có cảm giác gì, nói: " Cho hắn một cây đao, các hài nhi, theo ta xông lên!"

Có người ném cho Tần Tiểu Thiên một thanh yêu đao cũ kỹ, chuôi đao cũng đã muốn sút ra, nắm trong tay, thân đao còn lung lay, cây đao này còn có khả năng chém người sao?

Tần Tiểu Thiên cũng không muốn dùng đao chém người, hắn đi theo đại đội cường đạo, bắp chân như bay nhanh, nhưng bước tiến lại nhỏ nhất, rất nhanh đã rơi vào mặt sau của đội ngũ.

Lại nhìn sang hầu tử, so với hắn còn muốn hơn, bước tiến cũng rất nhỏ. Hai nan huynh nan đệ này nhìn nhau một cái, không hẹn mà lộ ra một tia mỉm cười.

Hầu tử nhỏ giọng nói: " Huynh đệ, ngươi tên gì?" Sau khi đi tới Đại Tống triều, người thứ nhất chính thức hỏi tên của Tần Tiểu Thiên, không ngờ lại là một tên thổ phỉ gầy yếu.

" Tiểu Thiên, ngươi gọi ta là Tiểu Thiên là được."

" Ta họ Trương, tên là Trương Hậu, trên giang hồ có một xước hào, gọi là Hầu tử."

Hắn tựa hồ rất đắc ý với xước hào của mình, lại nói: " Tiểu Thiên, sau này ngươi đi theo Hầu tử ca, cho ngươi mỗi ngày ăn thịt, như thế nào? Hư, chúng ta trốn ở chỗ này, chờ một chút sẽ xông lên."

Trong lòng Tần Tiểu Thiên buồn cười, người này vừa nhận thức mình, đã vội vã thu tiểu đệ.

Thương đội và thổ phỉ thế cùng lực địch, song phương chết thảm trọng, bất quá đám thổ phỉ lại có tăng viện, nhân số cũng nhiều, năm sáu trăm tiểu lâu la, hơn nữa còn có ba vị trại chủ võ công không tệ, thương

đội chết tăng nhiều, dần dần ngăn cản không được, vòng phòng ngự do đoàn xe làm thành đã bị phá vỡ mấy nơi.

Trương Hậu nhỏ giọng nói: " Ngô, không sai biệt lắm, chúng ta lên, nhớ kỹ, đừng chạy ào vào vòng xe, ở bên ngoài nhặt tiện nghi, đi theo ta."

Tần Tiểu Thiên không cách nào ngăn cản thổ phỉ giết người, nhưng tự mình khẳng định sẽ không giết người, hắn đi theo Trương Hậu tới trước vòng xe, giơ thanh yêu đao cũ kỹ, hai người giống như con ruồi, chạy lăng quăng khắp nơi, nhưng vẫn không hề chạy vào trong vòng xe. Hán tử thương đội bắt đầu phá vòng vây, hơn hai trăm tám mươi người, chết hơn phân nửa, chỉ có hơn năm mươi người lao ra vòng vây, tứ tán bỏ chạy.

Một đại hán đang bỏ chạy bỗng nhiên gặp được Trương Hậu và Tần Tiểu Thiên, ác hung hăng nói: " Giết một người đủ vốn, giết hai người có lời, để mạng lại!"

27. Q.3 - Chương 7: Sơn Trại Chập Phục

Đại hán giơ phác đao, lao thẳng tới Hầu tử.

Hầu tử quát to một tiếng: " Mẹ của ta ơi...chạy mau!" Hắn phải xoay người mới có thể chạy trốn, nhưng hiển nhiên không còn kịp rồi. Đại hán kia bộ dáng khí thế hung hung, một phác đao nếu bổ lên người Hầu tử, tiểu tử này không chết cũng phải mất nửa mạng.

Dưới sự bất đắc dĩ, Tần Tiểu Thiên không thể làm gì khác hơn là ra tay, hắn vươn gậy đánh chó, đánh vào chân của đại hán. Chỗ này thập phần yếu ớt mẫn cảm, phác đao vừa tới, đại hán bổ vào trên mặt đất.

Hầu tử cả kinh thoát ra thật xa, giống như đang né tránh làn đạn, trong miệng thét to: " Mẹ a..."

Đại hán phác đao chém hụt, không khỏi hốt nhiên giận dữ, quát: " Gian tặc...chém ngươi trước!"

Tần Tiểu Thiên cũng không bối rối, đối phó một người thì hoàn toàn không có vấn đề, hắn thấp giọng nói: " Đi nhanh đi, còn không đi...thì đi không được nữa đâu."

Đại hán kia không lĩnh tình, vẫn như trước giơ phác đao bổ tới: " Đi tìm chết đi...a nha!"

Lần này Tần Tiểu Thiên không hề hạ thủ lưu tình nữa, đối với một người muốn lấy mạng của mình, bất luận là lý do gì, cũng không thể bỏ qua. Gậy đánh chó trong tay điểm vào phác đao, thân thể thoát ra phía trước, phá yêu đao trong tay xẹt qua bắp đùi của đại hán.

Da thịt bị đao cắt thì rất đau đớn, phá yêu đao xẹt qua bắp đùi, đại hán kia thống khổ kêu to lên, hắn liều mạng huy động phác đao, muốn chém chết tên tiểu tử gầy yếu trước mắt này, ai ngờ Hầu tử ở phía sau len lén đâm tới một đao, vững vàng ghim vào cái mông của đại hán.

Hầu tử phi thường linh hoạt, sau khi đâm trúng một đao, liền bỏ chạy.

Dưới sự đau nhức, đại hán rốt cuộc tỉnh táo lại, nếu còn tiếp tục dây dưa bám chặt, thật có thể chết ở chỗ này. Hắn quát to một tiếng, hướng chỗ núi rừng nhanh chân chạy vội, cái mông và bắp đùi đầm đìa máu tươi. Chỉ sợ rằng chính hắn cũng không nghĩ tới mình có thể chạy nhanh như vậy.

Tần Tiểu Thiên nhàn nhạt nói: " Chạy như vậy...sẽ chạy không xa đâu."

Cũng quả nhiên, đại hán kia chạy ra xa hơn trăm thước, một đầu ngã quỵ, ngất đi.

Trong lòng Hầu tử âm thầm bội phục, hắn phát hiện tên ăn mày nhỏ này thật sự rất lợi hại, đối phó một đại hán, cư nhiên không rơi xuống hạ phong. Hắn nhỏ giọng nói: " Nhanh, chúng ta đi vào." Rồi bước nhanh chạy vào trong vòng của đoàn xe. Bên trong ngoại trừ thổ phỉ thì chỉ có người chết và tù binh, không có một người nào phản kháng.

Đám thổ phỉ vội vàng lục soát thi thể, tìm kiếm tài vật, Hầu tử lôi kéo Tần Tiểu Thiên đi tới đám tử thi nằm dưới hai cỗ xe, nói: " Mau nhanh lục soát, mau nhanh lục soát."Rồi vội vàng sưu tìm trên đám tử thi.

Tần Tiểu Thiên cảm thấy một trận ác tâm, nói: " Bỏ đi, đều cho ngươi."

Hầu tử liếc mắt xem thường, nói: " Ngu ngốc! Chúng ta làm thổ phỉ phải nhờ vào chuyện này phát tài."

Thổ phỉ có điều lệ, cường đạo đều dựa vào luật lệ phân phối, tiểu lâu la được phân không được bao nhiêu, đại bộ phận đều rơi vào túi tiền của trại chủ và những đầu mục lớn nhỏ, để phát tiểu tài. Chỉ có tìm tòi từ trong thi thể, đây là tài vật của người chết, ai lục soát được thì coi như là của người đó.

Tần Tiểu Thiên đối với tài vật hứng thú không lớn, chỉ cần có thể ăn cơm no là được, hắn cảm thấy hứng thú là các loại tài liệu tu luyện, đến trước mắt, còn chưa phát hiện tiên thạch và linh thảo, điều này làm cho hắn hết sức buồn rầu.

Hầu tử nhanh chóng sưu la hết tiền tài trên thi thể, ước chừng chỉ có năm, sáu trăm mai đồng tiền, sau đó bắt đầu cởi quần áo.

Tần Tiểu Thiên choáng váng, ngay cả quần áo của người chết mà bọn thổ phỉ này cũng không buông tha. Ngẩng đầu vừa nhìn, cơ hồ tất cả thổ phỉ đều đang cởi quần áo, hắn không nhịn được lắc đầu than thở, Đại Tống triều bây giờ cũng không hảo chơi đùa.

Tần Tiểu Thiên hỏi: " Các ngươi tại sao không lấy đồ vật trên xe?"

Hầu tử khẩn trương nói: " Ngươi điên ư, đó là chiến lợi phẩm trong trại, ai dám động, lập tức sẽ bị chém rơi đầu!"

Có người quát to: " Các hài nhi, đã chiến thắng, thu thập đồ vật, chúng ta hồi trại!"

Tiếng trống xao rối loạn vô cùng, một đám thổ phỉ trong miệng xướng lên âm thanh cổ quái như cười, Tần Tiểu Thiên một câu cũng nghe không hiểu, hỏi: " Hầu tử, các ngươi đang xướng ca từ gì?"

" Đắc thắng ca!" Hầu tử lôi kéo Tần Tiểu Thiên chạy đến trong một đội ngũ, tìm một hán tử nói: " Hoàng gia, vị huynh đệ này đầu trại."

Hoàng gia là một tiểu đầu mục, trông nom mười mấy tiểu lâu la, hắn quét mắt nhìn Tần Tiểu Thiên vài lần, nói: " Hầu tử, tiểu tử này…ta xem như là một tên ăn mày, ân, tên gọi là gì?"

Hầu tử cười nói: " Gọi là Tiểu Thiên, có thể đánh nhau."

Hoàng gia vô tình nói: " Ngươi nói hắn? Vậy mang theo, sau này lăn lộn ở chỗ của ta."

Làm thổ phỉ mà còn cần có người bảo hộ, điều này thật mới mẻ, Tần Tiểu Thiên nói: " Cảm ơn Hoàng gia."

Hoàng gia vẫy tay nói: " Thôi, lên núi rồi thì đặt nghĩa khí ở hàng đầu, có hiểu hay không? Nếu ra ngoài, không chịu xuất lực, quân pháp trong trại cũng không phải nói không, có hiểu chưa? Đừng phạm sự, bằng không tam đao lục động…có hiểu hay không? Được rồi, đi đẩy xe." Liên tiếp một chuỗi xuyến mặc kệ hắn có hiểu hay không, nhiễu đến nỗi Tần Tiểu Thiên muốn bất tỉnh.

Thổ phỉ đuổi bắt lục tục quay lại, ôm lấy mấy chiếc xe lớn hướng sơn trại đi tới.

Ở sơn trại hai ngày, Tần Tiểu Thiên mới biết nơi đây là Thanh Phong Lĩnh. Sơn trại nguyên là một ngôi miếu sơn thần, từ miếu sơn thần khoách triển mà thành, địa thế cũng không hiểm ác, vách tường của trại đúng là theo địa thế dùng nguyên mộc kết nối mà thành.

Thanh Phong Lĩnh sơn trại là một ổ thổ phỉ lục lâm lớn nhất, có hơn bảy trăm người, chia làm hai trại, chủ trại có hơn bốn trăm người, bên Cổ Đầu Phong có một tòa tiểu trại, ước chừng có hơn hai trăm người.

Thanh Phong Lĩnh sơn trại có bốn trại chủ, tiểu lâu la xưng hô bọn họ là đại lão gia, nhị lão gia, tam lão gia, tứ lão gia, Tần Tiểu Thiên cũng không rõ bọn họ có họ gì.

Sau khi vào sơn trại, hắn mới biết được, Hầu tử Trương Hậu là tên nấu bếp của sơn trại, nhiệm vụ mỗi ngày là chẻ củi đốt lửa, hắn mang theo Tần Tiểu Thiên về sơn trại là vì muốn tìm một người giúp tay. Lần này xuống núi tập kích thương đội, cơ hồ xuất động hết thảy sơn trại.

Phòng bếp được xây ở sườn núi phía sau, là một căn phòng gỗ rất lớn, có ba lò lớn, hai lò nhỏ, Hầu tử chịu tránh nhiệm đốt củi ột lò.

Trong phòng bếp tổng cộng có mười sáu người, đầu mục là Hoàng gia, Tần Tiểu Thiên ngày đầu tiên lên núi thì cùng với Hầu tử đi đốn củi.

Đừng nói là đốn củi, tốt hơn là gọi nhặt củi, núi hoang trời thu toàn là nhánh cây khô héo, mỗi ngày đều có thể nhặt được từng bó củi lớn trở về, đốt lửa thì chỉ nhờ vào Hầu tử tự làm.

Đám thổ phỉ ăn uống cũng không tốt, nhưng ăn no thì không thành vấn đề, nhất là người làm việc trong bếp. Mỗi tối, Tần Tiểu Thiên tìm một địa phương an tĩnh tu luyện, hắn không nguyện ở chung một gian phòng cỏ với tám người khác, nơi đó diện tích và mùi vị làm cho người ta chịu không được.

Trong xe của thương đội chuyên chở chính là quần áo, vải vóc, rượu, phấn son, gạo, thịt, còn có sắt, hải diêm, trong đó còn có một xe toàn là đồng tiền, bạc ước chừng có hơn tám trăm hai, còn có mười con trâu kéo xe.

Đây là lần thu hoạch lớn nhất trong mấy năm nay, trại chủ cao hứng, cho mỗi tiểu lâu la được một bộ áo, một xâu tiền, thịt và thô diêm toàn bộ đưa đến phòng bếp.

Tần Tiểu Thiên bởi vì là mới tới, còn chưa được phân phát bất cứ đồ vật gì, nhưng hắn cũng không quan tâm. Hầu tử lấy đi quần áo của hai người chết, sau khi trở về giặt giũ sạch sẽ, xin với Ngụy đại tẩu trợ giúp ở phòng bếp khâu vá sửa lại, cố ý sửa lại một bộ, đưa cho Tần Tiểu Thiên.

Đám thổ phỉ cho tới bây giờ cũng không thao luyện, trừ việc đi ra ngoài mai phục, những người ở trong trại cơ hồ mỗi ngày đánh cuộc, đánh nhau nháo sự không ngừng, chỉ cần không xảy ra nhân mạng, trại chủ đại gia cũng không trông coi, trong trại cả ngày khói đen chướng khí.

Phòng bếp cũng là một thế giới nhỏ, tổng cộng mười mấy người, nhưng lại chia làm mấy phe, thần khí nhất chính là Hoàng đại gia và đầu bếp Ngụy bàn tử(mập mạp).

Hoàng gia là tiểu cửu tử (em vợ) của đại trại chủ, vợ chồng Ngụy bàn tử và Ngụy đại tẩu nguyên bổn vốn là đầu bếp của Phúc Thịnh Lâu Đại Danh phủ, trên đường cùng vợ về nhà, đi ngang qua Thanh Phong Lĩnh bị bắt lên núi, bởi vì nấu nướng thật ngon, nên chuyên môn làm thức ăn cho bốn vị trại chủ.

Tần Tiểu Thiên bình thường không nói chuyện, phân phái nhiệm vụ hắn cũng không chối từ, vừa đến khi trời tốt thì phải đi tu luyện.

Gần đây hắn phát hiện, thân thể của mình từ từ trở nên cường kiện lên, còn có cảm giác phát dục, sức ăn cũng tăng nhiều, thường xuyên lúc đi nhặt củi thì thuận tay săn bắt gà rừng thỏ hoang, lặng lẽ cùng Hầu tử ra ngoài dã ngoại nướng ăn.

Chuyện tại sơn trại rất ít, ngày nọ Ngụy bàn tử phân phó nói: " Hầu tử, Tiểu Thiên, ra phía sau núi bắt vài gà rừng thỏ hoang, việc nhặt củi ta cho người khác làm." Từ sau khi Tần Tiểu Thiên mang gà rừng thỏ hoang về, Ngụy bàn tử và Hoàng gia đều cũng thích, vài ngày là cho hai người ra sau núi săn thú.

Có một lần, đại trại chủ ăn một con gà rừng, hai người đã trở thành thợ săn chuyên chức, Hoàng gia cố ý điều hai tiểu lâu la tới, thay thế công việc ban đầu của hai người.

Tần Tiểu Thiên săn thú không cần dùng cung tên, cũng không thiết bẫy rập, chỉ dùng hòn đá ném, xác suất chuẩn xác cao đến làm cho Hầu tử không dám tin tưởng.

Hầu tử Trương Hậu thích nhất là đi loạn bậy, hắn cười hì hì nói: " Ngụy đầu bếp, muốn mấy con gà núi?"

Ngụy bàn tử vung bàn tay mập phì lên, phách lên đầu vai của Hầu tử, thiếu chút nữa đánh hắn gục xuống, cười nói: " Nhiều thì càng tốt, ăn không hết, ta làm phong kê."

Tần Tiểu Thiên xoay người đi ra, trong lòng hắn vẫn còn đang suy nghĩ chuyện tu luyện.

Ở chỗ này rất nhiều thời gian nhàn hạ, khiến cho hắn có thể suy tư các loại pháp môn tu luyện, nhớ lại ngọc đồng giản từng tiếp xúc, cùng với pháp môn luyện đan tu chân, các loại dược tài cần sử dụng.

Bây giờ, hắn không cần trân phẩm hi hữu, mà là cần dược tài luyện chế cấp thấp, đây là đồ vật cần học khi vào tu chân.

Hắn ý thức được, mặc kệ là ở nơi nào, đều phải có tài năng, mới có thể đạt được thân phận và địa vị của chính mình, cho dù nguyên bổn mình không có tu chân luyện đan thuật, nhưng nắm giữ bản lãnh như vậy, đối với tu luyện sau này cũng có chỗ tốt.

Hầu tử Trương Hậu rất hưng phấn, từ sau khi Tần Tiểu Thiên lên núi, mình như gặp vận khí, không cần mỗi ngày đi đốn củi, cho nên hắn nhận định Tần Tiểu Thiên là bằng hữu của mình. Vị bằng hữu này rất thần bí, tuy còn nhỏ, nhưng trên người lại có một loại khí độ nói không nên lời, làm cho người ta có cảm giác rất phục khí.

Phía sau núi phạm vi rất lớn, cây rừng tươi tốt, phương viên trong mười dặm không có bóng người. Nơi này động vật dã sinh rất nhiều, không chỉ có gà rừng thỏ hoang, còn có thể nhìn thấy sói hoang hồ ly dã thú, ngay cả chim chóc hoang dã cũng có thể nhìn thấy.

Tầm mắt của Tần Tiểu Thiên càng ngày càng tốt, thường thường Hầu tử còn đang hết nhìn đông tới nhìn tây, thì hòn đá trong tay hắn đã bay ra ngoài. Rất nhanh đánh chết năm con gà núi, ba con thỏ hoang, hắn nói: " Hầu tử, ngươi đem con mồi trở về, ta ở trong núi chuyển chuyển, lưu cơm chiều cho ta, ngươi đi đánh cuộc đi."

Trong sơn trại cơ hồ không có người nào không đánh cuộc, Hầu tử cũng không ngoại lệ, trước kia hắn không có thời gian rảnh ban ngày, bây giờ có Tần Tiểu Thiên giúp làm việc, cuối cùng có thể tham gia đội quân đánh bạc.

Hắn nói: " Được, ta để cho Ngụy bàn tử làm canh thịt gà, lưu lại một ít, huynh đệ cẩn thận." Hắn mang theo gà rừng thỏ hoang, hưng phấn đi trở về.

Trong lòng Tần Tiểu Thiên có chút buồn rầu, linh khí chỗ này không khác gì với Tiềm Kiệt Tinh, thậm chí còn yếu hơn một chút, ở phụ cận không phát hiện linh mạch, cũng không có linh đan trợ giúp, tu vi tăng lên tốc độ thật chậm, chỉ điều lý thân thể mà đã tốn hao nhiều thời gian.

Cho nên mấy ngày gần đây, hắn vẫn một mực chuyển du trong núi, muốn sưu tầm một chút thảo dược, dùng phương pháp đơn giản nhất luyện chế một chút linh đan, hiệu quả dù sao cũng được, cũng hơn là không có vật gì.

Phương thức hắn sưu tầm thảo dược khác với người phàm, không cần nhận thức thảo dược, chỉ cần phân biệt trong đó có ẩn chứa linh khí hay không.

Trong thực vật các loại linh khí không đồng nhất, tổng hợp cùng một chỗ thì có thể thải dụng luyện đan thuật đơn giản tụ linh, có thể chữa bệnh, có thể chữa thương, cũng có thể tăng lên tu vi.

Thảo dược trong núi rất nhiều, Tần Tiểu Thiên căn cứ những gì mình cần để thải tập. Hắn không cần dùng phương thức của người phàm để bảo tồn thảo dược, chỉ cần bỏ vào trong nhẫn trữ vật là được.

Nhưng chế thuốc thì tương đối phiền phức, mặc dù hắn có phương thức chế thuốc tốt nhất, nhưng tu vi không đủ, không cách nào sử dụng cấm chế luyện chế pháp, chỉ có chờ khi tu luyện được đến trình độ nhất định, mới có thể sử dụng lò luyện chế pháp, là một loại phương pháp đơn giản nhất.

Khe suối trong núi vờn quanh, theo dòng suối nhỏ hướng lên trước chảy đi, rất nhanh nhìn thấy một tảng đá, phía dưới là một cái đầm màu xanh biếc thật đậm. Nơi này linh khí tương đối sung túc, cho nên Tần Tiểu Thiên cũng không chần chờ, tới đây tu luyện.

Do cảnh giới ảnh hưởng tu vi, tốc độ tu luyện thật ra rất nhanh, đương nhiên là kém tốc độ tu luyện lúc trước của hắn, nhưng đó là do Xích Minh ra tay trợ giúp, cũng giống như đã ăn gian.

Tần Tiểu Thiên tu luyện hai tháng, thân thể nổi lên biến hóa rất lớn. Hắn khoanh chân ngồi bên cạnh đầm nước, bắt đầu gian khổ tu luyện.

Bây giờ trong cơ thể hắn không có nửa phần tiên linh khí. Pháp môn tu luyện nhập môn của Cổ tiên nhân rất khó, nếu như có thể sinh ra một tia tiên linh khí, thì mặt sau tu hành sẽ dễ đi hơn rất nhiều, bởi vậy Tần Tiểu Thiên đều cố gắng tu luyện mỗi ngày.

Hắn có chỗ khác với người khác, đó là từng có kinh nghiệm tu luyện và cảnh giới, tiên linh khí nhất định có thể sản xuất, đối với điểm này cho tới bây giờ hắn không có hoài nghi qua.

Yên Lan Tung cảnh giới chẳng qua là trọng cảnh giới đệ nhất của tu tiên, Yên, Lan, Tung đại biểu ỗi một tầng cấp, trong đó bước đầu tiên là Yên, đó là lúc ban đầu Tần Tiểu Thiên đã vượt qua, mà khi lần nữa bắt đầu tu luyện thì từng bước làm cho hắn phi thường buồn rầu.

Đến trước mắt, thân thể biến hóa mặc dù rất lớn, nhưng Yên cảnh vẫn như cũ không có chút tung tích nào, mà đây lại là mấu chốt đầu tiên sản xuất tiên linh khí.

Vào lúc đêm tối, chấm dứt tu luyện, Tần Tiểu Thiên đứng dậy, nhìn trăng sáng mọc lên xa xa, âm thầm nghĩ ngợi: " Mặc kệ thế giới này là thật hay giả, chỉ cần không buông bỏ tu luyện, hết thảy cũng sẽ tốt lên...không biết bản thể mình ở lại Thiên Tương Luân như thế nào, có lẽ thật sự sẽ được tu luyện thành tiên thể, vạn nhất ta cảnh giới không đủ, trở về cũng như không thôi."

Hắn không khỏi sinh ra một loại cảm giác khẩn bách, trong lòng có chút cấp táo, rất nhanh tỉnh ngộ lại: " Không được, tu luyện không được gấp gáp." Hắn thở ra một hơi dài, chậm rãi đi về phía sơn trại.

Trong sơn trại hoàn toàn yên tĩnh, đám thổ phỉ khi trời tối đã đi ngủ.

Ở thời đại này, ước chừng chỉ có đô thành Đông Kinh Khai Phong mới có cuộc sống về đêm, những địa phương nhỏ, khi trời tối không thấy bóng người, đều cũng về nhà đi ngủ.

Tần Tiểu Thiên trở lại phòng bếp, Hầu tử ngáp, nói: " Mới trở về? Một chén canh đặt trong nồi, hẳn là còn nóng, ta để lại cho ngươi thức ăn, ngươi ăn...ta đi ngủ, buồn ngủ a." Hắn vặn eo một cái, xoay người đi ra, vừa đi vừa nói chuyện: " Trời quỷ này lại nổi gió rồi, chắc có tuyết rơi đi nghe..."

Nồi là dùng cỏ đan lại bao bọc bên ngoài, canh gà rừng được được hấp nóng bên trong. Tần Tiểu Thiên nhẹ nhàng tìm được một chén canh gà, cùng phần thức ăn để dành trong đó.

Bánh rất dày, lớn như cái chén, người bình thường ăn một cái cũng đủ, Tần Tiểu Thiên thì khác, bây giờ hắn cảm thấy đặc biệt đói, đặc biệt ăn được rất nhiều. Bởi vì hắn có thể săn thú, Hoàng gia và Ngụy bàn tử cũng chấp thuận cho hắn ăn thoải mái, đây cũng là một loại đãi ngộ đặc thù ít có trong sơn trại.

Bánh phi thường thô tháo, mùi lại rất thơm, Tần Tiểu Thiên uống chén canh, ăn một cái bánh, sau một giờ mới ăn xong. Hắn nhẹ để chén xuống, thoải mái sờ sờ bụng, xoay người đi ra ngoài, đi đến một khối nham thạch lớn ở phía sau núi.

Đây là một địa phương tương đối bí mật, nham thạch và sườn núi hình thành một khe hở, Tần Tiểu Thiên dùng gỗ làm một lan can, dùng nhánh cây cùng bện cỏ buộc lên, làm thành một lớp ngăn tránh gió, trên mặt đất trải đầy cỏ và lá cây khô, mỗi buổi tối đêm hắn đều trốn bên trong tu luyện, linh khí nơi này cũng như nơi đầm nước.

Cứ theo lẽ thường một đêm tu luyện. Sáng sớm, Tần Tiểu Thiên nghe được trong trại có tiếng gà gáy, hắn đẩy cửa cỏ trước mắt ra, lúc này mới phát hiện, một đêm qua đã rơi thật nhiều tuyết, nhưng tự mình lại không hề phát hiện. Đạp lớp tuyết sâu tới nửa thước, hắn từ từ đi vào sơn trại.

Cướp bóc thương đội đã qua mấy tháng thời gian, mắt thấy đã sắp hết năm, hắn cũng tựa hồ có thói quen ở trong ổ thổ phỉ, tuy nói điều kiện cuộc sống không tốt lắm, nhưng coi như thanh tĩnh, cũng không sầu lo chuyện ăn uống.

Còn về phần quần áo thì càng không cần quan tâm, pháp môn tu tiên tuyệt diệu, gần mấy tháng thời gian hắn điều lý thân thể thật tốt, hôm nay khí hàn đã không thể xâm nhập. Dù tuyết dày như thế, hắn không ngờ lại không cảm giác được rét lạnh.

Người của thời đại này một ngày chỉ ăn hai bữa, buổi sáng là mười giờ thì ăn buổi thứ nhất, xế chiều khoảng bốn giờ thì ăn buổi thứ hai, cho nên sáng sớm phần lớn đám thổ phỉ đều lo ngủ, chỉ có người ở phòng bếp là phải dậy sớm.

Tần Tiểu Thiên vừa đi tới cửa bếp, chỉ thấy Hoàng gia từ bên trong đi ra, hắn nhìn thấy Tần Tiểu Thiên thì hỏi: " Ngươi chạy đi đâu vậy? Đúng rồi, hôm nay...ngươi cùng Hầu tử đi theo đội ngũ của Toát Mao lên quan đạo mai phục, a a, sẽ nhanh chóng hết năm, ta cố ý đi tìm Toát Mao, cho các ngươi một cơ hội, vận khí tốt có thể phát tài một chút, sống thoải mái một năm."

Toát Mao cũng là một tiểu đầu mục, dưới tay có chín tiểu lâu la. Cướp đường cũng có quy củ, không phải ai muốn đi cũng được, mà là phải chờ tới phiên mình.

Lúc cướp đường có được tiền tài và vật phẩm, một nửa gia cho trại chủ, còn lại thì đám tiểu lâu la tự mình phân phối, đây là cơ hội kiếm tiền trong sơn trại.

Tần Tiểu Thiên không muốn đi ăn cướp, nhưng cũng không cách cự tuyệt. Đang khi nói chuyện, Hầu tử từ trong phòng chạy ra, lớn tiếng nói: " Mẹ nó, tuyết lớn như vậy đi ăn cướp...lạnh chết luôn."

Hoàng gia nhấc chân đá hắn: " Mẹ ngươi, mấy ngày nay ngươi luôn réo la là không có tiền, đánh bạc đã muốn cởi luôn cả cái khố, cho ngươi cơ hội phát tài mà còn sợ lạnh? Được, vậy ngươi đừng đi..."

Hầu tử kéo tay áo của Hoàng gia, gương mặt cười nói: " Gia, hảo Hoàng gia của ta, tiểu nhân lĩnh tình, lĩnh tình a, ta đi, cảm ơn Hoàng gia chiếu ứng, a a." Liên tiếp cười không ngừng.

Hoàng gia vung tay áo nói: " Đi đi, đến cửa sơn trại chờ, Toát Mao bọn họ lập tức tới ngay, thuận tiện mang theo một ít bánh bao, có hiểu hay không?" Nói xong xoay người đi.

Chờ hắn đi xa, trên mặt Hầu tử lộ ra một tia không cam lòng, nhỏ giọng nói: " Phi! Còn không phải muốn chia cho ngươi một phần hay sao, ai, huynh đệ, đi phòng bếp lấy bánh bao."

Một cái túi tiền bằng vải bố rách, đựng đầy hai mươi cái bánh, thêm ít thức ăn. Hầu tử lại đi đến khố phòng lãnh yêu đao, hai ngươi cùng đi tới cửa sơn trại.

Toát Mao có gương mặt âm trầm, trong lòng rất là khó chịu, nhiều tuyết như vậy mà chạy ra cướp đường, bóng người còn chưa nhìn thấy thì tự mình đã bị đông cứng mà chết.

Hắn chỉ dẫn theo năm thủ hạ, còn có Tiểu Thiên và Hầu tử, tổng cộng tám người, đeo theo bộ cung tên. Người trong sơn trại không thiếu, nhưng có thể sử dụng cung tên cũng chỉ có mười mấy người.

Toát Mao quát: " Hôm nay đến phiên chúng ta cướp đường, tất cả mọi người con mẹ nó tinh thần một chút, đến cửa núi mai phục."

Tần Tiểu Thiên đến sơn trại cũng không ít ngày, nhưng người trong sơn trại đại bộ phận chỉ là quen mặt mà thôi, trừ những người trong phòng bếp ra, cơ hồ không còn người quen nào. Hắn yên lặng theo sát phía sau Hầu tử, lưng đeo một bao bánh bao lớn.

Cửa núi khoảng cách với sơn trại chừng hơn ba mươi dặm đường, là ngã ba đường đi Duyên Châu và Tề Châu, bây giờ trở nên rất hoang vu, rất nhiều người tình nguyện đi đường nhỏ vòng qua Thanh Phong Lĩnh, đây đều là do nhiều năm nay thổ phỉ hoành hành để lại hậu quả.

Nguyên lai cách cửa núi không xa có một thôn nhỏ, bây giờ cũng dần dần hoang vu, người ở bên trong không phải lên núi làm thổ phỉ, thì lại thiên cư đến nơi khác, cho nên con đường này chỉ những khách thương không quen tình huống mới đi qua.

Vẫn nhiều tuyết phiêu phiêu sái sái, tám người đi xuống chân núi, tuyết rất dày, dẫm lên mặt đất phát ra " sá chi sá chi" thanh âm.

Hầu tử và Tần Tiểu Thiên đi cuối cùng, Tần Tiểu Thiên nhỏ giọng hỏi: " Khí trời như thế, ai lại đi ra?"

Hầu tử lắc đầu nói: " Không nhất định, vì sắp hết năm, có chút tiểu khách thương sẽ không để ý gì cả mà đi về nhà."

Tần Tiểu Thiên thở dài nói: " Những người này khổ cực suốt một năm, thật vất vả dành dụm được chút tiền, các ngươi cũng đi cướp?"

Hầu tử thấp giọng nói: " Không cướp...chúng ta sẽ chết đói!"

Toát Mao ở phía trước rống to: " Hầu tử! Hai người các ngươi mau nhanh chút, nói thầm cái gì?"

Hầu tử vội vàng nói: " Tới, tới." Hắn nhẹ giọng nói: " Tiểu Thiên, đừng choáng váng, nếu đã muốn làm thổ phỉ, thì đừng nghĩ nhiều như vậy."

Cửa núi nguyên lai vốn là một đình trúc, lữ khách nghỉ chân hay sử dụng, nhưng đã sớm sụp đổ, chỉ còn lại một vài chiếc ghế ở ven đường. Quan đạo rậm rạp rừng cây, bị nhiều tuyết bao trùm, bạch mang mang một mảnh mờ mịt. Tám người trốn trong rừng cách quan đạo không xa, dùng nhánh cây làm ra một cái chòi nhỏ, có thể tránh gió tuyết.

Toát Mao dẫn theo mấy đệ huynh thân tín của mình, trốn trong chòi uống rượu, để cho Hầu tử và Tần Tiểu Thiên đi đến rừng cây bên ngoài chờ đợi. Tần Tiểu Thiên không sợ rét lạnh, khoanh chân ngồi ở dưới một gốc cây đại thụ, lẳng lặng tu luyện, Hầu tử thì khổ sở, lạnh cứng phải chạy tới lui, đưa hai tay lên thổi phù phù, răng đánh lập cập không ngừng.

Nhiều tuyết rất nhanh bao trùm trên người Tần Tiểu Thiên, Hầu tử kỳ quái nói: " Tiểu Thiên...ngươi, ngươi có lạnh hay không...hay a, hay a! Ai, sao ngươi có thể ngồi được, không...không lạnh a, hay thật! Hay thật! Hay thật!" Hàm răng hắn đánh lập cập chọc cho Tần Tiểu Thiên cười rộ lên, hắn nói: " Ngươi đi đến chỗ của Toát Mao mà trốn tuyết, ta một mình thủ là được."

Hầu tử run run nói: " Ta...ta cũng không dám đi, sẽ bị đuổi ra thôi." Từ buổi sáng ngồi mãi tới xế chiều, một bóng người cũng không nhìn thấy, hầu tử cơ hồ bị đóng thành cây băng, ngay cả khí lực để nhảy cũng không có.

Toát Mao từ trong chòi đi ra, miệng đầy mùi rượu nói: " Trở về, mẹ nó, hôm nay vận khí xui xẻo, xuất môn không xem lịch, trở về! Trở về!"

Hầu tử hữu khí vô lực nói: " Còn không đi, ta sắp chết rét rồi."

Trong lòng Tần Tiểu Thiên có chút động, nói: " Hình như có người tới."

Toát Mao kinh ngạc nói: " Nơi nào? Ở nơi nào? Sao ta không nhìn thấy?" Hắn híp mắt nhìn quan đạo, chốc lát sau, trên quan đạo truyền đến thanh âm trầm muộn, một tiểu lâu la mặt liền biến sắc, cả kinh nói: " Đúng rồi..đúng là tiếng vó ngựa."

Vừa dứt lời, xa xa trên quan đạo toát ra một mảnh bóng đen, tiếng vó ngựa trầm muộn rõ ràng truyền đến, tiểu lâu la kia nói: " Chừng hơn mười kỵ! Chúng ta không đối phó được."

Đại Tống triều dân gian có rất ít ngựa cưỡi, người cưỡi ngựa không phải quan binh thì là gia đình quan gia, còn có thể là những trang khách đại trang lớn.

Toát Mao súc cổ, nhỏ giọng nói: " Cẩn thận, đừng để bị phát hiện." Hắn lén lút trốn ra phía sau cây. Tiên y nộ mã(quần áo sang trọng, ngựa khí thế), một đám hào khách, nhanh chóng từ trên quan đạo phi tới. Đột nhiên, một kỵ sĩ giơ tay lên quát: " Dừng lại!" Một tay kéo dây cương, con ngựa dựng đứng hai chân, phát ra một tiếng hí vang. Chỉ nghe hắn quát: " Trong rừng là ai? Đi ra!"

28. Q.3 - Chương 8: Hắc Cật Hắc

" Thương lang lang!"

Mười mấy kỵ sĩ rút ra yêu đao, từ trên lưng ngựa nhảy xuống, chia làm trái phải hướng trong rừng cây phóng đi. Tần Tiểu Thiên sắc mặt khẽ biến, hắn phát hiện những người này tay chân phi thường lợi hại, bất luận là rút đao hay xuống ngựa, tựa hồ đều được trải qua huấn luyện chuyên môn. Hắn nắm cánh tay của Hầu tử, nhỏ giọng nói: " Chạy mau."

Toát Mao gầm lên một tiếng, dẫn theo năm thân tín quay đầu bỏ chạy, bên ngoài rừng cây lại nghe được tiếng động, có hơn mười người nhảy xuống ngựa, mang theo gậy cùng phác đao đánh vào trong rừng. Hầu tử cơ hồ lạnh cứng, căn bản không chạy nổi, Tần Tiểu Thiên cắn răng, nắm lấy lưng quần hắn, quát khẽ: " Đừng lộn xộn!" Hắn nhấc Hầu tử lên nhanh chân bỏ chạy, dù sao có tu luyện, cho dù vác theo một người, tốc độ của hắn cũng rất nhanh.

Toát Mao trong lòng hận vô cùng, quát: " Hầu tử, Tiểu Thiên, dừng lại, ngăn truy binh cho lão tử."

Tần Tiểu Thiên không thèm để ý tới. Nói đùa sao, để hai người giống như con khỉ ốm đi ngăn trở hơn mười người? Hắn không rên một tiếng, tiếp tục chạy như điên.

Hầu tử lắp bắp nói: " Chạy…không thoát được đâu…xong đời rồi, ai…"

Hắn làm Tần Tiểu Thiên tức giận đến thiếu chút nữa ném luôn hắn xuống, quát: " Đừng nói nhảm, chỉ cần chạy nhanh hơn Toát Mao là được!"

Khoảng cách của Toát Mao cách bọn họ không xa, nghe được lời của Tần Tiểu Thiên không khỏi mở miệng mắng to: " Tặc tư điểu! Đừng để ta nhìn thấy ngươi trong sơn trại…"

Một thân tín bên cạnh hắn thở dốc nói: " Mao gia, đừng mắng..tiểu tử đó nói đúng, ai chạy nhanh thì còn có thể giữ mạng!"

Tần Tiểu Thiên rất là buồn bực, vác thêm Hầu tử, vô luận thế nào cũng không bỏ được sáu người Toát Mao, chỉ có thể nhanh hơn bọn hắn được một chút.

Nếu không có Hầu tử liên lụy, tự mình tuy nói không thể đạp tuyết vô ngân, nhưng cũng có thể thân nhẹ như yến, mà bây giờ mỗi bước đều bị hãm trong mặt tuyết dày.

Hầu tử giãy dụa nói: " Buông ta xuống, cùng nhau chạy!"

Toát Mao lửa giận xung thiên, trong miệng hùng hùng hổ hổ.

Hắn không nghĩ tới làm sao đối phó với truy binh phía sau, chỉ nghĩ làm sao đuổi kịp Tần Tiểu Thiên, giáo huấn thật tốt hai tên không biết trời cao đất rộng này.

Trong lòng Tần Tiểu Thiên nổi lửa, một hòn đá từ trong chiếc nhẫn trữ vật chạy xuống trong lòng bàn tay, ném ngược ra sau, nói: " Câm miệng đi!"

Tảng đá hung hăng kích lên một tên vừa đúng lúc chắn trước mặt Toát Mao, tên kia kêu thảm thiết ngã quỵ, năm thân tín kinh hãi thất sắc, vội kêu to, tứ tán bôn đào. Toát Mao tức giận đến nổi điên, một tiếng kêu to mắng chửi inh ỏi.

Đám kỵ sĩ kia tốc độ cực nhanh, vài phút đồng hồ đã chạy tới gần, trong miệng quát to: " Đứng lại! Đứng lại!" Toát Mao vừa té xuống mặt đất, ba người liền nhào tới.

Toát Mao huy động yêu đao trong tay, hô to cố gắng đánh lui đối thủ, bị một cây gậy trong tay một người đánh bay, hai người khác tiến lên trói chặt. Những người khác tốc độ không giảm, tiếp tục đuổi theo những thổ phỉ bỏ chạy tứ tán.

Phía sau Tần Tiểu Thiên thủy chung có ba người đuổi theo, hắn thở dồn dập hổn hển, hai chân gần như vô lực, trong cổ họng như bị thiêu đốt, tiện tay bốc nắm tuyết nhét vào trong miệng, lương khí mát lạnh li ti nhẹ trôi xuống.

Trong lúc hắn cho là đã thoát khỏi truy binh, chợt nhìn thấy trong rừng cây phía trước có bốn, năm bóng người chớp lên, kinh hãi, hắn xoay người hướng mặt bên chạy trốn, ba người phía sau bao vây lên.

Hầu tử cười thảm nói: " Huynh đệ, là ta làm phiền hà ngươi."

Nếu như Tần Tiểu Thiên dùng hòn đá phản kích phá vỡ một lỗ hổng dễ dàng, nhưng không cách nào mang theo Hầu tử cùng chạy trốn, cho nên hắn đành buông tha sự công kích, bỏ Hầu tử xuống, cười nói: " Oán không được ngươi, Hầu tử, vận khí của chúng ta không được khá rồi." Bị người phàm đuổi theo, không ngờ lại trốn không thoát, hắn không khỏi cảm thấy ủ rũ.

Vài người vây lên, trong đó có một người trong tay cầm cây nỏ cung. Tần Tiểu Thiên cảnh giác nhìn bọn họ, vạn nhất bọn họ muốn giết người, hắn khẳng định sẽ phản kháng.

Một đại hán mặc cẩm bào nói: " Trói lại, mang đi."

Trong lòng Tần Tiểu Thiên cười khổ, hai người bó tay chịu trói, bị người đây ra khỏi rừng.

Tám người đều bị bắt sạch, không có ai tử vong. Toát Mao tựa hồ ăn không ít đau khổ, hai con mắt đã biến thành màu đen, cái mũi hình như sưng lên, gương mặt còn có vết máu. Nhìn thấy Tần Tiểu Thiên và Hầu

tử, trong mắt hắn phẳng phất như muốn phun lửa, ác hận hận nhìn chằm chằm hai người. Hắn không hận người bắt mình, nhưng lại hận đồng bọn như Tần Tiểu Thiên và Hầu tử.

Một hán tử đội mũ lông nói: " Các ngươi là người Thanh Phong Lĩnh?"

Toát Mao làm ra vẻ khí khái phi phàm, ưỡn ngực nói: " Chính là đại gia ta!"

" Ba!" Một roi quất lên mặt Toát Mao, trên gương mặt cả lông mày cũng bị xé rớt, đau đến kêu loạn.

Đại hán kia lạnh lùng nói: " Ngay cả gia trại chủ của ngươi nhìn thấy ta cũng không dám làm càn, một tiểu lâu la như ngươi dám xuất ngôn hỗn hào, tìm chết! Chém hắn!"

Toát Mao nhất thời hồn phi phách tán, kêu to: " Tha mạng a, tiểu nhân không dám nữa!"

Người nọ khinh thường bĩu bĩu môi, nói: " Bắt nạt kẻ yếu sợ hãi kẻ mạnh, thứ phế vật! Nói! Các ngươi có phải là người Thanh Phong Lĩnh?"

" Dạ, phải! Dạ phải, là Thanh Phong Lĩnh!" Toát Mao thành thật khai báo, hỏi một đáp mười, vô cùng nghe lời.

Người nọ phi thân lên ngựa, nói: " Dẫn đường, ta muốn gặp trại chủ của ngươi."

Có người nhấc Tần Tiểu Thiên để lên lưng ngựa. Đoàn ngựa dưới sự dẫn đường của Toát Mao, nhanh chóng phi về phía sơn trại.

Vừa mới đến gần sơn trại, đã nghe tiếng hô vang của quan binh, trong sơn trại một mảnh đại loạn.

Tám người Toát Mao được lôi xuống ngựa cởi dây trói, chỉ nghe một người nói: " Đi, báo trại chủ của ngươi, hãy nói Đại Danh Phủ Lục gia trang Lục Giang…đến đây bái sơn!"

Tần Tiểu Thiên ngã ngồi dưới chân ngựa, từ từ chậm rãi lui ra khỏi đám người ngựa, thừa dịp chưa ai chuẩn bị đã cùng Hầu tử nhanh chân bỏ chạy. Toát Mao lại còn chưa chạy được, hắn chật vật đem theo mấy thân tín chạy vào trong trại, đi về phía trại chủ bẩm báo.

Tần Tiểu Thiên và Hầu tử theo tường vây của sơn trại chạy nhanh, vừa chạy vừa hỏi: " Hầu tử, Đại Danh Phủ Lục gia trang là địa phương gì? Bọn họ rất kiêu ngạo a."

Hầu tử vừa chạy vừa đáp: " Lục gia trang, hôm nay coi như xong rồi, đám người nọ đằng đằng sát khí…ta xem không phải điều gì tốt."

Hai người chạy tới mặt bên sơn trại, từ trong một lỗ hổng đi vào. Hầu tử nói: " Chúng ta đi phòng bếp."

Hai người vừa lạnh vừa đói, tiến vào phòng bếp tìm thức ăn.

Hầu tử tìm được một chén canh lạnh ngắt, nói: " Tiểu Thiên, mau đem thịt khô đem nướng đi, ta đốt lửa, hâm canh uống…thiếu chút nữa bị lạnh cứng mà chết, mẹ nó, lần sau tuyết rơi không đi nữa."

Tần Tiểu Thiên lung tung nướng một khối thịt, tiện tay cắt thành miếng nhỏ, nhìn thấy trên bàn còn có mười khối đậu hũ, dứt khoát bỏ luôn vào trong canh, lại lấy xuống ít gia vị, bỏ luôn vào trong nồi.

Hầu tử đốt lửa rất nhanh, chỉ chốc lát hương khí bay lên, hắn nuốt nước bọt, nói: " Ai, đói bụng quá."

Mỗi người một chén lớn, ngồi ngay cửa bếp, ăn thật nhanh.

Trên trán Hầu tử toát mồ hôi hột, hàm hồ nói: " Không biết người của Lục gia trang thế nào rồi? Kỳ quái, người của Lục gia trang tới sơn trại làm gì?"

" Ai biết…có lẽ là có ân cừu gì đi, chúng ta là tiểu lâu la, không quản được nhiều như vậy, có thể ăn no là được." Tần Tiểu Thiên vô tình nói.

Hầu tử híp mắt, nói: " Ta cảm giác trong lòng bất an…Lục gia trang…bỏ đi, uống hết canh của chúng ta, ai, Ngụy đại thúc, ngươi tới rồi."

Ngụy bàn tử vội vàng đi vào phòng bếp, nhỏ giọng nói: " Hai người các ngươi không muốn sống nữa sao, mau nhanh nghĩ biện pháp bỏ trốn đi, mau thu dọn đồ vật…"

Ngụy đại tẩu theo sát trượng phu, trong tay cầm một cái bao, nhỏ giọng nói: " Mang theo nhiều lương khô một chút."

Tần Tiểu Thiên hỏi: " Tại sao vậy? Tại sao muốn chạy trốn?"

Ngụy bàn tử nhỏ giọng nói: " Lần này trại chủ chọc phải phiền phức, Đại Danh phủ Lục gia trang cũng không phải dễ trêu chọc, trại chủ chúng ta đoạt hàng hóa của họ, còn giết người của họ, trang chủ Lục gia trang mang theo cao thủ, đang ở Tụ Nghĩa Sảnh luận võ, tam trại chủ đã bị đánh chết rồi."

Hầu tử nhất thời luống cuống tay chân, luôn miệng nói: " Vậy làm sao..."

Tần Tiểu Thiên cũng đồng ý với phán đoán của Ngụy bàn tử, hắn nói: " Nếu phải đi, nên chuẩn bị nhiều một chút, Hầu tử, quê quán ngươi còn thân nhân hay không?"

Hầu tử vẻ mặt đau khổ, nói: " Nhà của ta...ta sớm đã không có nhà rồi."

Tần Tiểu Thiên lại nói: " Ngụy đại thúc, các ngươi chuẩn bị đi đâu?"

Ngụy bàn tử do dự, nói: " Nguyên lai vốn muốn về quê ở Mật Châu, nhưng chỉ sợ rằng không về được, một đoạn đường sơn tặc đông đảo, hai vợ chồng chúng ta chuẩn bị hồi Đại Danh phủ."

Tần Tiểu Thiên nói: " Chúng ta cùng đi, Hầu tử cũng đi cùng, các ngươi tới chòi sau núi chờ ta, trước tránh né hai ngày, ta đi thăm dò tin tức." Đang khi nói chuyện, chỉ thấy một cỗ khói đen bay lên trời, tiếng vó ngựa hòa lẫn âm thanh kêu la chém giết.

Có người điên cuồng gào thét: " Các hài nhi! Cầm lấy đao! Đi theo ta!" Đó là thanh âm của tứ trại chủ, hắn dẫn theo hơn trăm mười người từ bên Cổ Đầu Phong chạy tới tăng viện.

Tần Tiểu Thiên thúc giục nói: " Chạy mau! Chạy mau!"

Ngụy bàn tử mang theo lão bà, Hầu tử vác một bao thực vật, vội vàng chạy ra sau núi.

Tần Tiểu Thiên theo tường vây của sơn trại, lặng lẽ hướng khố phòng chạy đi. Hắn biết người trong sơn trại nhất định sẽ thua, đó là một đám ô hợp chi chúng tranh đấu cùng những cao thủ được huấn luyện, tuyệt không thể thủ thắng.

Lúc này, bên ngoài sơn trại lại vang lên tiếng chém giết. Có tiểu lâu la hô lớn: " Quan binh tới rồi! Quan binh tới rồi!"

Trong sơn trại khắp nơi đều là người chạy loạn, một đám kinh hoàng thất thố.

Tần Tiểu Thiên không thèm để ý tới, len lén chạy đến khố phòng, thủ vệ lâu la của khố phòng không biết đã chạy đi đâu, hắn đá văng cửa, lắc mình đi vào.

Khố phòng chia làm ba gian, ở giữa phóng các loại binh khí và khối sắt, bên trái đặt lương thực, quần áo và lương khô, bên phải chứa vải vóc, đồng tiền và ngân lượng, còn châu báu và hoàng kim, đều do các trại chủ tự mình bảo tồn.

Tần Tiểu Thiên là tới cướp đoạt ngân lượng và đồng tiền, hắn hiểu rõ ràng, cho dù là ở cổ đại, không có kim tiền thì nửa bước cũng khó đi.

Trong một thùng gỗ phát hiện được bạc, đều được bọc bằng da, Tần Tiểu Thiên trực tiếp thu vào trong chiếc nhẫn trữ vật.

Tổng cộng có hai mươi mốt phong bạc, một phong chứa đầy ngân lượng khoảng năm mươi lượng, hai mươi mốt phong ngân lượng là một ngàn lẻ mười lượng. Đồng tiền đều ở trong túi, tổng cộng có mười mấy túi, bị hắn quét sạch.

Hắn dùng một túi lớn chứa hết các túi tiền, chuẩn bị dùng trên đường, lại lấy hơn mười khối vải vóc thu vào chiếc nhẫn, tiện tay lại lấy thêm vài khối vải vóc, xoay người bỏ chạy.

Vừa mới vọt tới cửa, chỉ thấy vài người ác hận hận chạy tới bên ngoài, đó là Toát Mao dẫn theo mấy thủ hạ chạy tới. Nhìn thấy Tần Tiểu Thiên đi ra, hắn quát to: " Ngươi dám tự nhập vào phủ khố? Giết hắn!"

Tần Tiểu Thiên nhếch miệng cười một tiếng, tay trái mang theo túi tiền, lại cầm thêm vài khối vải vóc, tay phải vung lên bay ra một hòn đá cỡ trứng vịt, hung hăng nện trên mũi của Toát Mao: " Khách sát!"

Một thanh âm vang lên, tên kia đau đến la toáng lên.

Ngay sau đó, lại hai hòn đá bay ra, mỗi một hòn cũng đều nện trên mặt của một tên lâu la. Hắn lắc mình bỏ chạy, biết bọn người kia cũng là đến cướp bóc khố phòng.

Trên đất của sơn trại, nằm ngổn ngang rất nhiều tử thi, máu tươi nhiễm đỏ ngai ngai tuyết trắng.

Quan binh vẫn còn đuổi giết tiểu lâu la ở mọi nơi, đám thổ phỉ ở lại trong chòi dấy lên hùng hùng đại hỏa, ai có kinh nghiệm đã sớm hướng ra phía ngoài chạy trốn. Những ai còn chưa chịu thua vẫn đang liều mạng chém giết với quan binh, những tên giảo hoạt còn đang tìm tòi tài vật chung quanh, Tần Tiểu Thiên không thể ở lại, nhanh chóng bay qua tường, chạy về sau núi.

Mấy quan binh nhìn thấy Tần Tiểu Thiên vóc người gầy yếu, giơ yêu đao đuổi giết tới, không nghĩ ra sẽ bị mấy khối đá đánh cho bể đầu chảy máu. Bọn họ biết đây không phải người dễ trêu chọc, xoay người lại đuổi theo giết những tiểu lâu la khác, lúc này Tần Tiểu Thiên mới có thể chạy ra khỏi sơn trại.

Một đoạn đường chạy thoát ra, không tới một giờ, Tần Tiểu Thiên đã đến cái chòi bên đầm nước, Hầu tử từ trong rừng chạy ra, hỏi: " Thế nào?"

Tần Tiểu Thiên nói: " Ngụy đại thúc và Ngụy đại tẩu ở nơi nào."

Ngụy bàn tử và lão bà từ trong rừng cây đi ra, nói: " Ta ở chỗ này, Tiểu Thiên, trong trại thế nào rồi?"

Tần Tiểu Thiên lắc đầu nói: " Sơn trại xong rồi, có nhóm lớn quan quân càn quét, chúng ta phải trốn xa một chút."

Bốn người hướng rừng sâu đi đến, Hầu tử nói: " Đi tới chòi nhỏ kia sao?"

Đây là chòi nhỏ do Tần Tiểu Thiên kiến tạo, dưới một vách đá đổ xuống, bên cạnh là đại thụ, là một địa phương thật bí ẩn, nguyên lai là một điểm hắn tu luyện, hắn và Hầu tử luôn ở chỗ này thiêu nướng dã vị.

" Ngụy đại thúc, ngươi đến Đại Danh phủ vẫn đi làm đầu bếp sao?"

Tần Tiểu Thiên đem mấy khúc vải vóc đưa cho Ngụy đại tẩu, để túi tiền xuống, đồng tiền rơi xuống đất làm cho Hầu tử hưng phấn không thôi, hắn mở túi tiền ra, cười nói: " Hay a, chừng hơn ba mươi xâu! Ha ha."

Hầu tử ngồi trong chòi cỏ bắt đầu đếm tiền, chòi không lớn, chỉ đủ ngồi bốn người.

Ngụy bàn tử nhìn thoáng qua đồng tiền trong túi, nói: " Ta còn có thể làm gì? Có tay nghề, ăn cơm cũng không thành vấn đề, các ngươi hai người đi Đại Danh phủ có ý định làm gì?"

Hầu tử con mắt nhất thời mờ mịt, hắn để đồng tiền trong tay xuống, cúi đầu, một hồi lâu mới nói: " Ta cũng không biết."

Ngụy bàn tử lại nói: " Ở Đại Danh phủ...cuộc sống không dễ đâu, một người, một tháng ít nhất phải có một xâu đồng tiền."

Mắt của Hầu tử choáng váng, kinh ngạc nói: " Một xâu? Mẹ ta a, vậy làm sao sống...ta, ta dứt khoát tìm một ổ cướp khác gia nhập thôi."

Đại Danh phủ đúng là đại thành thị nổi tiếng của Đại Tống triều, phí dụng cuộc sống cao ngang rất bình thường, Tần Tiểu Thiên không cảm giác kinh ngạc chút nào, hắn cười nói: " Hầu tử, cùng lắm thì...chúng ta đi làm ăn mày, còn sợ không có cơm ăn sao, nói nữa, đây không phải còn có một đống đồng tiền hay sao." Nhưng thật ra hắn cũng sẽ không đi làm một tên ăn mày, nói như vậy thật ra chỉ là trêu chọc hầu tử mà thôi.

Hầu tử cuống quýt lắc đầu, nói: " Tốt xấu gì ta cũng được xem như là lục lâm hảo hán, làm sao có thể đi ăn xin, không mặt mũi sống."

Ba người cũng không nhịn được cười, Ngụy đại tẩu cười nói: " Ngươi còn gọi là lục lâm hảo hán? Hầu tử, nghe đại tẩu nói một câu, đi học một tay nghề, thiên hạ nơi nào cũng sống được, suốt ngày hô đánh hô giết...sống không được lâu đâu." Hình dáng của bà và Ngụy bàn tử không khác nhau lắm, nói chuyện lại nhỏ nhẹ, người tuy không xinh đẹp, nhưng Ngụy bàn tử lại yêu thương như trân bảo.

Hầu tử quay đầu nhìn Tần Tiểu Thiên, nói: " Tiểu Thiên, ta nhớ kỹ...ngươi nguyên lai có trang phục ăn mày, nhưng ta cuối cùng cảm giác được ngươi không phải ăn mày, thành thật mà nói, ngươi rốt cuộc là làm gì vậy?" Hắn cuối cùng cũng nói ra nghi vấn trong lòng.

Tần Tiểu Thiên cười cười, nói: " Ăn mày, a a, có thể khẳng định ta không phải là ăn mày." Còn về phần mình làm gì, hắn không có cách giải thích, nói ra hầu tử cũng không tin tưởng, hắn không có khả năng nghe nói qua nghề nghiệp tu tiên.

" Ta vốn là một người chỉ biết kiếm cơm ăn...tên côn đồ, thế nào? Không tin tưởng ta sao? Ta có ý định đi Đại Danh phủ lăn lộn đó."

" Ngươi đi...ta cũng đi!" Hầu tử thật sự không có chỗ để đi, chỉ có thể đi theo Tần Tiểu Thiên, hơn nữa còn có vợ chồng Ngụy bàn tử, cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau, nếu như chỉ có một mình hắn, hắn tuyệt không dám đi Đại Danh phủ, đó chính là một trong bốn đại đô của Bắc Tống.

Vẫn một mực đợi ba ngày, bốn người mới trở lại sơn trại.

Trong sơn trại đã không còn một bóng người, những kiến trúc đều bị đốt thành tro tàn.

Lúc bọn họ xuống núi, từ trong rừng chạy ra một người, cười khúc khích kêu lên: " Chết hết rồi, tất cả đều thăng thiên rồi...ha ha ha ha, con mẹ nó chết sạch rồi...đừng giết ta...đừng giết ta...đừng giết ta! Ô ô...ha ha..." Hắn chạy một vòng trên đường, lại lần nữa nhảy vào trong rừng, tiếng cười điên cuồng cùng tiếng ô yết xa xa truyền đến.

Hầu tử rùng mình một cái, nói: " Hắn điên rồi...hắn điên rồi..."

Tần Tiểu Thiên nhận ra người nọ, chính là người chặn ở cửa khố phòng Toát Mao, không biết hắn làm sao chạy thoát.

Ngụy bàn tử thở dài một tiếng, từ khi bị bắt lên núi, hắn đã biết sẽ có một ngày như vậy, may là tự mình cơ trí, nếu không cũng sẽ chôn cùng ở chỗ này, hắn quay đầu lại nhìn một cái, dìu lão bà bước nhanh xuống núi.

Bốn người đi đường tương đối náo nhiệt, dọc theo đường đi, Tần Tiểu Thiên thỉnh thoảng săn chút dã vị, có Ngụy bàn tử ở đây, ăn cơm thì không cần rầu rĩ.

Người đi trên quan đạo từ từ nhiều hơn, núi hoang dã địa càng ngày càng ít, hai bên quan đạo là nông điền từng mảng, một ngày có thể nhìn thấy được tới mấy thôn làng, bọn họ đã đi vào khu đông người.

Ngụy bàn tử nói: " Tới đây thì an toàn hơn nhiều, a a, phía trước hắn là Trương Thiết Tập, sau đó là Thạch Gia Trại, Tây Uyển Loan, qua bãi độ khẩu sẽ rất nhanh đến Đại Danh phủ, đi nhanh thì chỉ cần năm, sáu ngày thời gian."

Tần Tiểu Thiên vẫn không hề buông lỏng sự tu luyện của chính mình, bằng kinh nghiệm, hắn biết mình sắp bước vào giai đoạn ban đầu – Yên Cảnh, cũng chính là giai đoạn thứ nhất của Yên Lan Tung.

Tiên linh khí mặc dù còn chưa sinh ra, nhưng cũng đã thấy được hy vọng, đáng tiếc chính là không có tiên thạch trợ giúp, dựa vào linh khí mỏng manh, có thể tu luyện đến nước này, thật sự rất không dễ dàng, hắn đối với tiến cảnh của mình phi thường hài lòng.

Hầu tử trở nên càng ngày càng trầm mặc, hắn tựa hồ rất e ngại thành thị, nghe được sự giới thiệu của Ngụy bàn tử, hắn nhịn không được thở dài một hơi, ở phía sau yên lặng không nói.

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Hầu tử, đừng cúi đầu ủ rũ, Đại Danh phủ so sánh với sơn trại chơi vui hơn nhiều, a a."

Hầu tử vẫn một mực cõng theo túi đồng tiền, giống như là tính mạng của hắn, không chịu buông tay.

Tần Tiểu Thiên dọc theo đường đi hăng hái bừng bừng, hắn dần dần yêu thích cuộc sống không buồn không lo, chỉ cần có thể tu đến Yên Lan Tung cảnh giới, đi tới nơi nào hắn cũng không sợ.

Bất quá, trước khi tu luyện đến Yên Lan Tung cảnh giới, vẫn phải là cuộc sống ẩn cư.

Hắn nói: " Hầu tử, tới Đại Danh phủ...chúng ta mở một nhà tiểu phạn điếm thế nào? Ngụy đại thúc, Ngụy đại tẩu, các ngươi cũng tham gia."

Ngụy bàn tử lắc đầu nói: " Chúng ta không có tiền vốn, làm sao mở phạn điếm."

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Nếu như ta có tiền vốn, ngươi có chịu tham gia không?"

Ngụy bàn tử nhìn thoáng qua túi tiền của Hầu tử đang đeo, cười khổ nói: " Không có hơn một ngàn xâu tiền, làm sao mở phạn điếm ở Đại Danh phủ?"

Mục đích mở phạn điếm của Tần Tiểu Thiên rất minh xác, trước khi có thể tích cốc thì phải ăn cơm, nhưng có thể phải tùy tâm sở dục ăn thật nhiều. Dựa vào nhu cầu bổ sung dinh dưỡng cho thân thể, với thủ đoạn trước mắt, chờ đợi đến trình độ tu luyện nhất định, mới có thể giảm bớt nhu cầu muốn ăn cơm, dựa vào hấp thu linh khí sinh tồn.

Hắn cũng không phải muốn phát tài, hết thảy là vì tu hành.

" Không thành vấn đề, ngàn xâu tiền...ta có, nếu có hứng thú, tất cả mọi người có thể cùng kiếm tiền."

Ba người cảm thấy rất kinh ngạc, thời đại này tiền tài không dễ dàng mang theo, ngàn xâu tiền không phải số lượng nhỏ, nhìn hai tay không của Tần Tiểu Thiên, trên người lại áo vải, cái gì cũng không có, làm sao có được ngàn xâu tiền.

Ngụy đại thúc cười nói: " Được a, chỉ cần ngươi có ngàn xâu tiền vốn, vợ chồng chúng ta sẽ gia nhập."

Hầu tử cũng nhịn không được vươn một tay sờ Tần Tiểu Thiên, bị hắn hất ra, cười mắng: " Sờ cái gì mà sờ?"

" Huynh đệ, ngàn xâu tiền a...ngươi đặt ở nơi nào? Cho ta nhìn xem một chút, ai, ngàn xâu a..." Tiểu tử này vừa nghe đến tiền thì hai mắt phóng ra ánh sáng, cho tới bây giờ hắn cũng không dám nghĩ tới sẽ có ngàn xâu tiền.

Tần Tiểu Thiên lại cười rộ lên, huy tay nói: " Đến lúc đó ngươi sẽ nhìn thấy, ha ha."

Hầu tử lộ ra thần sắc hoài nghi, suy nghĩ một chút nói: " Được, dù sao ngươi không có ngàn xâu tiền, ta cũng không có tổn thất gì, thì tin tưởng ngươi một lần."

Hắn liếm liếm môi, lại nói: " Ngươi có ngàn xâu...vậy túi tiền đồng cho ta đi? Hắc hắc."

Ngụy bàn tử híp mắt nhỏ, chậm rãi nói: " Nếu như Tiểu Thiên có hơn một ngàn xâu, thì tiền ngươi mang trên người...hắn cũng sẽ không quan tâm đâu, nhưng...hầu tử, nếu như ngươi tham túi tiền đó, chỉ sợ rằng đáng sợ...cho dù phạn điếm thành lập, ngươi cũng không ngồi được vị trí của chưởng quỹ, việc buôn bán...không giống như làm thổ phỉ."

Hầu tử dùng ống tay áo lau đi mồ hôi, nói: " Ta chỉ là nói đùa thôi mà."

Tần Tiểu Thiên mỉm cười, nói: " Chúng ta chạy nhanh một chút, hình như sắp có tuyết rơi."

Bốn người chạy tới Trương Thiết Tập thì đang lúc hoàng hôn, từng hạt tuyết rơi xuống mặt đất phát ra thanh âm " phách ba".

Trương Thiết Tập là một trấn nhỏ không lớn lắm, nơi cửa trấn có một tòa thạch bài phường(bảng đá), trên đó phủ đầy tuyết, nhà nhà hộ hộ đều đóng cửa, chỉ có vài đèn lồng âm trầm tỏa ra hồng quang yếu ớt ở ngã tư đường.

Ngụy bàn tử hồi tưởng một chút, nói: " Phía trước hẳn là một khách sạn nhỏ, hôm nay quá mệt mỏi, sớm tìm chỗ nghỉ ngơi một chút."

An Bình khách sạn là khách sạn duy nhất của Trương Thiết Tập, diện tích không lớn, hai tầng lầu, dưới lầu là quán ăn, trên lầu là chỗ nghỉ ngơi, phòng khách cũng không có mấy gian.

Cũng may năm mới vừa qua không lâu, người ra khỏi nhà không nhiều lắm, trong phòng ăn chỉ có hai hán tử mặc áo bông, trên bàn có thịt bò, gà đã xé ra, bánh bao, lại một chén đựng đầy trứng gà đã lột sẵn, một lò than nhỏ, cùng với bầu rượu.

Hai người thản nhiên tự đắc uống rượu nói chuyện phiếm, trong đó có một người quay đầu nhìn bốn người bọn họ.

Hầu tử hốt nhiên lộ ra vẻ kinh dung, kéo Tần Tiểu Thiên nhỏ giọng nói: " Tiểu Thiên cẩn thận...hai người kia."

29. Q.4 - Chương 1: Đấu Tửu

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Đừng nhìn ta, a a, oan gia nên giải không nên kết, nếu không có cừu oán sinh tử, nên hóa giải tốt hơn, thực lực của đối phương chỉ sợ Lục gia trang không ai có thể ngăn cản đâu."

" Thúi lắm!" Âu Dương Song Thành giận dữ: " Nhiều huynh đệ của ta chết trong tay hắn, cừu này coi như đã kết chắc rồi."

Tần Tiểu Thiên thản nhiên mở hai tay, cười nói: " Tùy tiện ngươi thôi, Lục trang chủ, người tu hành không chắc dễ nói chuyện giống như ta đâu."

Tần Tiểu Thiên bất kể chuyện Âu Dương Song Thành mắng chửi, đã cứu qua hắn một lần, nếu như hắn kiên trì muốn chết, người khác cũng ngăn trở không được. Lục Giang nói: " Huynh đệ, đừng mắng loạn, vừa rồi là hắn cứu mạng của ngươi."

Sắc mặt của Âu Dương Song Thành vốn đã đen, sau khi nghe được lời của Lục Giang thì càng đen hơn, ngậm miệng nói không ra lời.

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Chẳng qua là thuận tay mà thôi, không cần cảm ơn ta, được rồi, chúng ta đi gặp vị đạo trưởng lợi hại này đi."

Nhóm lớn trang khách đang tụ lại ở cửa trang, trong đó có hơn mười người cầm nỗ cung. Ngoài cửa trang có một vị mặc thanh bào trong tay cầm phất trần, đi qua lại trước cửa, chỉ thoáng lay động phất trần trong tay, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn quanh.

Có trang khách lớn tiếng nói: " Trang chủ tới, trang chủ tới."

Lục Giang đi trước, mới vừa bước ra cửa đã ôm quyền hành lễ, lớn tiếng nói: " Đạo trưởng đến Lục gia trang ta có việc gì?" Lục Minh và Tần Tiểu Thiên cũng đi theo sau.

Âu Dương Song Thành không có đi ra, dưới sự khuyên can của Lục Giang, hắn ở lại trong phòng nghỉ ngơi.

Tần Tiểu Thiên vẫn cười hì hì như trước, tò mò đánh giá đạo sĩ kia.

Đạo bào màu xanh, một sợi chỉ màu trắng đeo bên hông, năm bình tiểu hồ lô đeo lủng lẳng quanh sợi dây, trong tay cầm phất trần, chân mang giày vải, râu sơn dương(dê), lông mày hơi vung lên, bộ dáng có vẻ rất tinh thần.

Ánh mắt lão đạo sĩ dừng trên người Lục Giang, lập tức chuyển hướng qua Tần Tiểu Thiên. Tu vi của hắn không cao, cho nên không cách nào nhìn thấu Tần Tiểu Thiên, nhưng bằng trực giác cho thấy người này cũng giống như mình, cũng là một người tu chân, trong lòng ngầm cả kinh, không nghĩ tới Lục gia trang cũng có người tu chân.

Hắn không để ý đến câu hỏi của Lục Giang, trực tiếp nhìn Tần Tiểu Thiên nói: " Đạo hữu họ gì?"

Lục Giang không khỏi tức giận, hắc bạch lưỡng đạo lục lâm hảo hán, cho tới bây giờ không có ai dám vô lễ như thế đối với hắn. Hắn rút bảo kiếm chĩa hướng đạo nhân, quát: " Tặc đạo! Xem kiếm!" Lập tức tung người nhảy lên.

Tần Tiểu Thiên đột nhiên đưa tay nắm lấy sau áo của Lục Giang, lăng không lôi lại, nhàn nhạt nói: " Đừng đi!"

Đám trang khách trên mặt lộ ra vẻ bất khả tư nghị, võ nghệ trang chủ cao bao nhiêu tất cả mọi người đều rất rõ ràng, không ngờ bị Tần Tiểu Thiên bắt trở lại chỉ bằng một tay, nhưng còn đang trong lúc hắn đang phát lực.

Khiếp sợ qua đi, tất cả mọi người nhịn không được bật cười. Thật là quá khoa trương, đường đường Lục gia trang đại trang chủ, đại lão gia trong miệng mọi người, lại bị một thiếu niên lôi ngược đầu lại.

Lục Giang mặt đỏ lên, không đợi hắn nói chuyện, Tần Tiểu Thiên nói: " Đó là người tu chân, không phải người phàm ngăn cản được." Hắn chỉ có lòng tốt ngăn trở.

Nhưng làm một đại hào khách, hảo hán nổi tiếng trên giang hồ, Lục Giang sao có thể bỏ qua chuyện mặt mũi, hét lớn một tiếng: " Đừng cản ta!" Lại lần nữa tung người bay lên.

Lần này Tần Tiểu Thiên không ra tay, chẳng qua chỉ cười nói: " Không nghe lời người già, chịu khổ ở trước mắt, hắc hắc."

Lục Giang bay tới mau, nhưng trở lại cũng còn mau hơn. Lão đạo sĩ kia chẳng qua cầm cây phất trần nhẹ nhàng đảo qua, một đạo kình lực vô hình liền đánh bật Lục Giang bay ngược lại.

Đại phong khởi hề, lão gia phi dương (Gió lớn nổi lên, lão gia bay về.)

Một cái ngã lộn nhào.

Tần Tiểu Thiên thở dài, lại đưa tay nắm lấy áo Lục Giang, quát: " Đứng vững!"

Lục Giang lảo đảo một chút mới dừng lại, sắc mặt tím xanh, phảng phất như muốn xuất huyết, trong lòng hiểu rõ ràng, Tần Tiểu Thiên vừa rồi nói không sai một chút nào.

" Ta họ Tần, Tần Tiểu Thiên."

Tần Tiểu Thiên vừa nói, đánh ra một đạo linh quyết, không khí quanh thân giống như vang lên một trận rít vang.

Lão đạo sĩ sắc mặt đại biến, dưới chân giống như bị đạn nổ, trong giây lát đã nhảy phắt lên, " oanh" một tiếng, nơi địa phương vừa đứng tạc ra một cái hố to, làm hắn sợ đến trong lòng nổi lên hàn khí, luôn miệng nói: " Đừng động thủ! Đừng động thủ!" Hắn nhận ra đây là một loại chú pháp hiếm thấy, bằng tu vi của mình tuyệt đối không cách nào ngăn cản.

Mồ hôi lạnh từ trên trán Lục Giang xuất ra, cho đến lúc này, hắn mới chính thức nhìn thấy bản lãnh của Tần Tiểu Thiên, trong lòng thầm nghĩ may mắn, lúc trước không cường ngạnh, nếu không làm sao mà chết cũng không biết. Mới vừa rồi bị Tần Tiểu Thiên bắt lại, hắn thiếu chút nữa đã muốn trở mặt mắng chửi người, may là lão thiên phù hộ, không đắc tội vị tiểu tổ tông này.

Tần Tiểu Thiên buông tay tản ra đạo linh quyết thứ hai, hỏi: " Họ gì?"

Đạo sĩ kia vẻ mặt tươi cười nói: " Sái gia họ Đào, Đào Nhất Diêu, còn gọi là Nhất Diêu đạo trưởng, ngươi gọi sái gia là Đào đạo trưởng là được."

Hắn tiến lên vài bước, nói: " Lục trang chủ, muốn hỏi ít rượu trong trang của ngươi uống, sái giá không quá đáng chứ?" Trong lòng Tần Tiểu Thiên buồn cười, việc tự xưng này thật là có ý tứ.

Trong lòng Lục Giang vừa mừng vừa sợ, hắn có nghe nói qua về Nhất Diêu đạo trưởng, đó là nhân vật giống như thần tiên, vội vàng nói: " Mời đạo trưởng!"

Bữa tiệc được mở tại Kì Vân Các, Âu Dương Song Thành nhờ trang khách dìu tới, trốn trong một phòng bên cạnh, bữa tiệc chỉ có Lục Giang, Lục Minh, Tần Tiểu Thiên và Đào Nhất Diêu bốn người. Lục Giang ngồi chủ vị, Tần Tiểu Thiên bồi tiếp, Đào Nhất Diêu ngồi ghế khách, bốn người sau khi ngồi vào chỗ cửa mình, thì thức ăn được đưa lên liên tục.

Sau khi hoàn toàn bước vào Yên Cảnh, thực vật đối với Tần Tiểu Thiên đã không còn trọng yếu, mấy ngày không ăn cũng không thành vấn đề. Ẩm thực của Tống triều không phong phú như ẩm thực thời hiện đại,

bữa tiệc cũng chỉ có gà, vịt, heo, trâu cùng ít món ca, món ăn cũng đơn sơ không nhiều lắm, còn rượu thì là rượu gạo do Lục gia trang tự làm ra.

Không nghĩ tới Đào Nhất Diêu là một lão tham ăn, hoan hỷ với thịt cá, coi rượu như mạng, món ăn còn chưa đưa lên, hắn đã chụp lấy một con vịt mập ăn ngồm ngoàm.

Tần Tiểu Thiên tò mò hỏi: " Người tu hành...mà lại ăn ngon như thế a?"

Đào Nhất Diêu hàm hồ nói: " Quá ngon...quá ngon...quá ngon...lẽ nào không thể tu hành hay sao? Ai, đổi lại chén lớn, ai mà lại dùng chén nhỏ uống rượu chứ!"

Tần Tiểu Thiên không nhịn được lộ ra mỉm cười, hắn phát hiện vị đạo trưởng này chỉ giống một thổ phỉ, uống rượu chén lớn, ăn thịt, bề ngoài thì văn nhã nhưng lại có tâm của một tên cường đạo, cũng không biết hắn làm sao tu hành.

Đào Nhất Diêu ăn uống ngồm ngoàm, chỉ chốc lát, con vịt mập chỉ còn lại bộ xương.

Đào Nhất Diêu ha ha cười to, nói: " Tốt, vịt mập của Lục gia trang không tệ, quá ngon!" Lại uống một chén rượu lớn, hắn kinh ngạc ngẩng đầu lên, nói: " Ai, sao các ngươi không ăn? Rượu này có chút nhạt, Lục trang chủ, có loại rượu ngon thật mạnh hay không?"

Trong lòng Lục Giang nhịn không được thầm mắng, người này không giống như đạo sĩ, nhưng trên mặt lại cười nói: " Rượu ngon...không thành vấn đề." Hắn ngoắc gọi tới một gã sai vặt, phân phó vài câu, rất nhanh đã có người bưng lên vài vò rượu. Hắn nói: " Đây là rượu Cao Lương, không biết uống, rất nhanh sẽ say."

Đào Nhất Diêu nói: " Cái gì? Lục trang chủ chẳng lẽ khinh thường tửu lượng của sái gia, được, Lục trang chủ, sái gia uống tỷ thí với ngươi một vò, xem ai nằm xuống trước, ai nằm xuống thì không phải là hảo hán tử!"

Một vò rượu Cao Lương chừng hai mươi cân, cho dù dùng chén thật to cũng phải là mười chén mới hết, tửu lượng kém một chút thì có thể ngay cả một chén cũng uống không nổi, người này mở miệng là đòi uống một vò.

Giang hồ hào khách không có ai không am hiểu việc uống rượu, nhất là đại hào khách như Lục Giang, nhưng uống rượu cũng phải có điều độ, không nghe nói qua mỗi lần uống là cả một vò, đây không phải rượu gạo, mà là rượu Cao Lương. Với tửu lượng của Lục Giang, mười cân là cực hạn, một vò khẳng định là không được. Hắn không nhịn được âm thầm kêu khổ, lần này chỉ sợ rằng phải chịu thua.

Trong lòng Lục Minh cũng âm thầm kêu khổ, mục đích uống rượu của Đào Nhất Diêu cũng không phải đơn thuần, bởi vì có Tần Tiểu Thiên ở đây, hắn không cách nào dùng vũ lực thủ thắng, cho nên mới dùng biện pháp uống rượu để so đấu.

Ngẫm nghĩ những hảo thủ uống rượu trong trang, không ai có thể đấu qua Đào Nhất Diêu, hy vọng duy nhất chính là nhờ vào Tần Tiểu Thiên. Ánh mắt của Lục Minh không ngừng quét về phía Tần Tiểu Thiên.

Đào Nhất Diêu đã sớm biết, nếu như tự mình khiêu khích đấu rượu, Lục gia trang không ai có thể thắng, chỉ có một mình Tần Tiểu Thiên, lộ ra vẻ cao thâm khó lường. Hắn minh xác chỉ hướng Lục Giang, là hy vọng Tần Tiểu Thiên không tiện nhúng tay.

Trong lòng Tần Tiểu Thiên cười thầm, cùng tu chân giả đấu tửu, đó là tìm chết. Thôi, nếu đang ở Lục gia trang, vậy thì phiền phức này, cũng không thể không tham gia.

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Lục trang chủ hai ngày trước bị một chút phong hàn, a a, ta thế trang chủ uống, như thế nào?"

Một người có sẵn bậc thang bước xuống, Lục Giang đương nhiên sẽ không bỏ qua, vội vàng nói: " Đúng vậy, đúng vậy, đại phu dặn dò, không được uống rượu nhiều, hay để cho Tần tiên sinh đi."

Đào Nhất Diêu cũng là người hào sảng, cười to nói: " Được! Sái gia cùng Tần tiên sinh tỷ thí tửu lượng, sái gia trước tiên uống trước!" Một vò rượu Cao Lương rót vào mười cái chén thật to, xếp dài trên bàn.

Cô đô! Cô đô! Hai ngụm một chén, liên tiếp năm chén.

Đào Nhất Diêu thở ra một hơi rượu, cười nói: " Thống khoái! Thống khoái! Sái gia đã lâu không uống thống khoái như thế rồi!" Hắn lại chụp một con gà, cắn xé ngụm lớn, thanh âm ngồm ngoàm vang to.

Lục Giang và Lục Minh hoảng sợ, trong lòng nghi vấn: " Ai lại có thể ăn uống kiểu như vậy, Tần Tiểu Thiên có thể thắng được hay không?"

Một con gà ăn xong, lau miệng một cái, Đào Nhất Diêu nhe răng cười một tiếng, lại bưng lên chén rượu to tiếp tục uống. Một hơi uống năm chén, hắn sờ sờ bụng, cười nói: " Ngô, rượu này coi như có thể, ha ha, có thể gọi sái gia là si tửu!" Nhìn lướt qua mọi người, cười nói: " Tần tiên sinh, mời!"

Tần Tiểu Thiên mỉm cười, dùng tay một chiêu, một vò rượu từ trên mặt đất bay lên, rơi vào trong tay của hắn, một chưởng tước đi miệng vò rượu, há mồm hút vào, một mũi tên rượu từ trong vò bắn ra, thẳng vào trong miệng, cũng không nghe thấy tiếng nuốt, thì giống như rơi vào động không đáy, một vò rượu trong chớp mắt đã uống sạch sẽ. Hắn nghiêng vò, không còn lại một giọt rượu.

Toàn trường không một tiếng động.

Vẻ tươi cười trên mặt Đào Nhất Diêu cứng ngắc, lăng không nhiếp vật. Hắn tự nhận không cách nào làm được.

Uống rượu không sợ, uống nhiều có thể dùng chân nguyên lực hóa giải, nhưng đối phương dùng một chiêu lăng không nhiếp vật, tự mình lại làm không được, vậy ý nghĩa đối thủ có tu vi càng cao hơn mình.

Nhưng hắn vẫn còn không phục khí, dù sao có chân nguyên lực hóa giải, uống nhiều cũng không việc gì, hắn quyết định tiếp tục uống.

Lục Giang mắt đã choáng váng, vò rượu có thể từ trên mặt đất bay lên, bàn tay có thể tước đi miệng rượu, uống rượu có thể lăng không hấp lấy, đây quả thật không phải thủ đoạn của người phàm.

Mồ hôi lạnh trên mặt Lục Giang tước ra, len lén nhìn Lục Minh, chỉ thấy ánh mắt hắn cũng không kém mình bao nhiêu, một bộ dáng thất thần.

Hai người ngươi tới ta đi, một hơi làm sáu vò rượu, mỗi người ba lần. Khi vò rượu thứ bảy mở ra, gã sai vặt báo cáo, rượu Cao Lương đã uống hết, hai người nhìn nhau cười to.

Đào Nhất Diêu nói: " Tiếp tục uống nữa chứ? Tửu gia bao nhiêu đó không đủ thấm thía đâu." Quá nhiều rượu, cho dù có chân nguyên lực hóa giải, hắn vẫn có chút men say.

Tần Tiểu Thiên mỉm cười nói: " Được, trong nhà Lục trang chủ nhất định còn có rượu ngon, chúng ta tiếp tục uống."

Lục Minh tự mình dẫn người đi lấy rượu, lần này lại mang tới rượu vàng do phương nam dưỡng tạo, độ rượu cũng cao, uống nhiều quá cũng sẽ say. Lại một người uống thêm hai vò rượu.

Tần Tiểu Thiên cực lực hóa giải, mặc dù có thể đánh tan hơi rượu mang đến sự mê muội, nhưng dù sao có quá nhiều nước vô bụng, dần dần cảm giác có chút không uống nổi. Trong lòng hắn âm thầm buồn bực. Đào Nhất Diêu không ngờ cũng không hề phản ứng, còn có thể ăn được thịt bò để trên bàn.

Đã tới bước này, cũng không thể lui bước được nữa. Con mắt Tần Tiểu Thiên vừa chuyển, nhớ ra một tiểu cấm chế, hắn đặt hai tay xuống bàn, cấm chế lặng yên phát ra, lớn tiếng nói: " Trở lại! Trở lại!"

Đào Nhất Diêu lại lần nữa giơ chén lớn lên, liên tục ba chén, hốt nhiên chợt thấy không xong, chân nguyên lực phảng phất như bị một cỗ kình lực vô hình trói buộc, không cách nào lập tức hóa giải hơi rượu. Trong lòng hắn rùng mình, trầm tư nói: " Chẳng lẽ lần này thật sự uống nhiều quá?" Cách uống của bây giờ, trước kia hắn cũng rất ít nếm thử, gần đây tu vi tăng trưởng, luôn cảm giác tin tưởng mười phần, cho nên hắn không cam lòng yếu thế, lại tiếp tục một chén uống tiếp.

Trên gương mặt của Đào Nhất Diêu lại nổi lên một lớp đỏ ửng, người cũng càng ngày càng hưng phấn, cười lớn giơ chén không lên cao, khiêu khích nhìn Tần Tiểu Thiên, nói: " Trở lại! Sái gia cho tới bây giờ không được uống thống khoái như thế!"

Tiểu cấm chế này đúng thật là tác dụng, chất rượu bắt đầu ảnh hưởng sự suy nghĩ của đối thủ.

Tần Tiểu Thiên mỉm cười nói: " Nhất Diêu đạo trưởng hào khí xung thiên, Tiểu Thiên tuân mệnh, sẽ bồi tiếp đạo trưởng uống thật thống khoái." Hắn uống rượu không cần dùng chén, bất quá cũng không sái khốc, mà là đang cầm vò rượu đổ vào trong miệng, một vò rượu rất nhanh uống xong, cười nói: " Trở lại!"

Một khi chân nguyên lực không thể tự chủ vận chuyển, Đào Nhất Diêu liền không ổn, gần một vò Hoàng tửu đã khiến cho hắn mất đi khống chế. Đầu lưỡi hắn cuồng hô kêu loạn, chụp vò rượu học theo bộ dáng Tần Tiểu Thiên liều mạng đổ rượu, cuối cùng không chịu đựng nổi, chậm rãi gục xuống bàn, trong khoảnh khắc tiếng ngáy vang rền.

Tần Tiểu Thiên nhảy dựng lên, chạy nhanh tới nhà xí. Rượu cồn có thể hóa giải, nhưng cả bụng nước lại không thể, nhịn tiểu đến thiếu chút nữa đã làm hắn muốn chết.

Lục Giang lau mồ hôi lạnh, dùng sức lắc đầu, cười khổ nói: " Biểu thúc, vô luận như thế nào, chúng ta cũng không thể đắc tội hai người kia, ai, võ nghệ cường thịnh hơn cũng vô dụng." Hắn gọi tới mấy gã sai vặt, đưa Đào Nhất Diêu đến phòng khách.

Tần Tiểu Thiên trực tiếp trở lại căn nhà cỏ phía sau núi, đi suy nghĩ cách vận dụng các tiểu cấm chế. Trước kia hắn không xem trọng các tiểu cấm chế, mà là thích sử dụng Cổ tiên cấm chế uy lực lớn, thông qua lần này đấu rượu mới biết được, một tiểu cấm chế hợp dụng, có thể giảm đi rất nhiều phiền phức, tiên linh khí tiêu hao cũng cực ít, đúng là thủ đoạn thích hợp nhất sau khi tu nhập vào Yên Cảnh.

Đào Nhất Diêu từ trên giường đứng lên, biết mình đã bị đại bại, trong lòng ảo não vạn phần. Hắn thử vận chuyển chân nguyên lực, không phát hiện ra vấn đề gì, không khỏi một trận uể oải. Hồi tưởng lại lúc so đấu hôm qua, cũng cảm giác được có điều gì không đúng, nhưng lại nghĩ không ra vấn đề ở nơi nào.

Đào Nhất Diêu thở dài một hơi, đứng dậy sửa sang lại đạo bào nhăn nhúm, đã thật lâu không có ngủ, thỉnh thoảng say rượu ngủ một lần, cảm giác thật không tệ.

Nguyên bổn là muốn lặng lẽ bỏ đi, nhưng vừa mới xuống giường, Lục Giang và Lục Minh lại đi vào hàn huyên. Hắn xấu hổ cười, ngày hôm qua nói mạnh miệng, lại say túy lúy, hôm nay thật ngượng ngùng không dám nói gì nữa, không thể làm gì khác hơn là đi theo hai người ăn điểm tâm.

Một đêm, Lục Giang cũng đã hiểu rõ tình huống.

Đào Nhất Diêu và Âu Dương Song Thành có ân oán rất đơn giản, là vì một khối bảo thạch.

Âu Dương Song Thành thu mua một khối bảo thạch màu lam kỳ lạ, mà khối bảo thạch này lại từ chỗ Đào Nhất Diêu trộm tới, trong lúc đang giao dịch, Đào Nhất Diêu đột nhiên xuất hiện, chẳng những giết người trộm bảo thạch, lại còn đánh Âu Dương Song Thành bị thương nặng, đánh chết luôn mấy bằng hữu của hắn.

Đào Nhất Diêu có tâm ân oán rất nặng, cho dù đoạt lại được bảo thạch, cũng không chịu bỏ qua cho Âu Dương Song Thành. Hắn thẳng một đường truy tung tới Lục gia trang, ai biết gặp phải Tần Tiểu Thiên, khó hiểu thua việc đấu rượu, chỉ có thể dừng tay, không thể truy cứu Âu Dương Song Thành thêm nữa, trong lòng lại sinh ra tò mò đối với Tần Tiểu Thiên, rất muốn biết người này là cao thủ của môn phái nào.

Tần Tiểu Thiên đối với Đào Nhất Diêu cũng không quá để ý, hắn đã gặp qua rất nhiều tu chân giả, tu vi của Đào Nhất Diêu còn không bằng một Dã Tu bình thường của Tiềm Kiệt Tinh, cho nên hắn vẫn ở lại trong gian nhà cỏ tu luyện không lộ diện. Lục Giang cho người hầu đến mời mấy lần, đều không thể đến gần nhà cỏ. Đó là một cấm chế rất bình thường, người phàm căn bản không vào được.

Ba ngày sau, Tần Tiểu Thiên đi ra khỏi gian nhà cỏ. Đào Nhất Diêu không kiên nhẫn chờ lâu, đã rời khỏi Lục gia trang, lưu lời lại, nếu Tần Tiểu Thiên có rảnh rỗi, thì đi tới Vũ Di sơn tìm hắn.

Lục Giang mấy ngày nay vì thu thập các loại tài liệu, bận rộn đến chân không chạm đất, trang khách liên tục được phái ra ngoài. Trong danh sách tài liệu Tần Tiểu Thiên đưa cho hắn, có rất nhiều đồ vật phải ra ngoài mua.

Âu Dương Song Thành vì muốn cảm tạ ân cứu mạng của Tần Tiểu Thiên, cố ý chuẩn bị một phần đại lễ. Hắn ở trong lục lâm có danh là hảo hán, rất nhiều sơn trại lục lâm đều cũng cho hắn một phần cung phụng, phần lễ tạ ơn này hết sức khả quan.

Một chuỗi minh châu, một đôi điền hoàng thạch điêu khắc, thập bát la hán bằng bạch ngọc, cùng với một bộ trà cụ chuyên cống cho hoàng thất, một thanh cổ kiếm, một trăm khối vải vóc, hoàng kim tới trăm khối, bạc tới bốn trăm, còn có hai tỳ nữ, bốn tên sai vặt.

Tần Tiểu Thiên nhìn lễ phẩm đầy bàn, còn có hai tỳ nữ và bốn tên sai vặt, hỏi: " Đây là làm gì vậy?"

Âu Dương Song Thành một mực cung kính nói: " Đây là một chút lễ tạ ơn, thỉnh nhận lấy."

Tần Tiểu Thiên không khỏi cười to: " Ha ha, lễ hậu...ân, ta cũng không có gì đáp lễ, ha ha, Âu Dương huynh, ta sẽ không khách khí đâu."

Chiếc nhẫn của hắn đã bay lên không, chỉ để lại ngân lượng và một ít đồng tiền, thuận tay đã đem đồ vật bỏ vào trong chiếc nhẫn, đồ vật trên bàn đã hoàn toàn biến mất.

Con mắt của Âu Dương Song Thành thiếu chút nữa bay ra, hắn hoảng sợ nói: " Ngươi...ngươi...đồ vật đi nơi nào rồi?"

Tần Tiểu Thiên cười cười nói: " Một tiểu hí pháp, ha ha, ta lấy đi rồi."

Những tỳ nữ và tên sai vặt bên cạnh nhìn hắn với ánh mắt giống như đang nhìn Phật tổ hay thần tiên, chẳng những sợ hãi mà còn kính ngưỡng.

Tần Tiểu Thiên nói tiếp: " Vậy mấy nha hoàn người hầu thì cho về đi, khế ước bán thân trả lại cho bọn họ, ta không cần người hầu hạ."

Lục Minh khuyên nhủ: " Lưu lại bọn họ đi, bọn họ đều là cô nhi, sau khi trở về chưa chắc đã tốt hơn ở bên cạnh ngươi, a a, ngươi ít nhất sẽ không để cho bọn họ đói bụng phải không."

Tần Tiểu Thiên nói: " Vậy để cho bọn họ ở lại trong trang, lưu cho ta một người hầu là được."

Nhưng thật ra hắn cũng không cần người hầu gì, nếu như thu lưu lại, phải dạy hắn tu chân. Một người bất luận lạnh lùng như thế nào, nhưng cùng người khác ở chung thời gian lâu sẽ có ít nhiều tình cảm, vì không muốn tình cảm này làm mình phiền não, thì ngay từ đầu phải rời xa, nếu không phải dạy cho bọn họ tu chân, miễn cho việc nhìn thấy bọn họ chết già ngay trước mắt của mình, ảnh hưởng tâm cảnh tu luyện.

Cuối cùng tất cả người hầu và nha hoàn đều ở lại Lục gia trang, cũng có thể mượn danh của Tần Tiểu Thiên, làm một ít việc tạp sự, tỷ như quét dọn gian phòng, giặt quần áo hay đưa cơm.

Tần Tiểu Thiên ở phía sau núi của Lục gia trang tiếp tục tu luyện, chuẩn bị dùng tài liệu đơn giản nhất luyện chế vũ khí và dụng cụ phòng hộ. Hắn tạm thời an định tâm thần, có Lục gia trang làm hậu thuẫn, tự mình cũng giảm được rất nhiều phiền phức.

30. Q.4 - Chương 2: Thiên Diễn Tam Biến

Tế Vô Nhai mở mắt ra, vừa nhìn thấy Lý Cường, kinh ngạc nói: " Di, ngươi là ai? Sao lại quen mặt như vậy." Trong lòng nói thầm: " Hay thật, người này khẳng định đúng là siêu cấp cao thủ, tu vi so với đầu trọc còn cao hơn gấp nhiều lần."

Rất nhiều năm không nhìn thấy Lý Cường, ấn tượng đối với vị đại ca tiện nghi này đã trở nên rất nhạt nhòa, hơn nữa ngoại hình của Lý Cường biến hóa rất lớn, trong lúc nhất thời dĩ nhiên hắn cũng không nhận ra người này là ai.

Nạp Thiện kêu lên quái dị: " Hỏng rồi, tiểu sư thúc...chẳng lẽ ngươi chơi trò mất trí nhớ hay sao?"

Lý Cường nói một chữ: " Đốt!"

Trong đầu phảng phất như bị một cây chùy lớn đập trúng, Tế Vô Nhai trở nên sáng sủa, lay động thân thể nói: " Hà hà, nguyên lai là đại ca a, tiểu đệ thất lễ rồi, hải hải, đại ca, ta mới vừa rồi...là đang ở chỗ nào vậy?"

Lý Cường thở dài nói cho hắn nghe, rồi lại nhịn không được mắng: " Huynh đệ, lá gan ngươi cũng quá lớn, Phật tông di chỉ cũng dám xông loạn, lâm vào trong Mộng Kiền Khôn, bằng tu vi bây giờ của ngươi, căn bản đừng nghĩ thoát thân…bỏ đi, chửi mắng ngươi cũng như không, sau này tự mình cẩn thận, ta lập tức phải đi tiên giới, ngươi có muốn đi hay không?"

Tế Vô Nhai cẩn thận đánh giá Lý Cường.

Hắn và Lý Cường cơ hội gặp mặt cực ít, mỗi lần đều là vội vàng mà gặp, vị tiện nghi đại ca này không biết sẽ chạy đi chỗ nào, mười mấy năm, hơn mười năm không thấy mặt là hiện tượng bình thường, hơn nữa mỗi lần gặp mặt, Lý Cường đều có chút ít biến hóa.

Đầu buộc cao, khuôn mặt anh tuấn luôn mang theo một tia mỉm cười, một bộ trường sam màu đen, nhìn không ra là do chất liệu gì tạo thành.

Trường sam có một tầng hỏa diễm lưu động nhàn nhạt, hỏa lưu hình thành một dòng suối chảy, thỉnh thoảng thoáng hiện xuất ra hoa văn hỏa diễm xinh đẹp.

Chân mang một đôi giày năm màu, dưới chân tựa hồ cũng có hỏa diễm vo tròn màu xanh nhạt, bên hông đeo một sợi dây lưng màu đỏ như lửa, dùng một khối ngọc phù màu đỏ đính lên đai lưng, bên hông còn đeo một bình ngọc nho nhỏ.

Tế Vô Nhai nhịn không được khen: " Đại ca đích xác rất khác, ha ha."

Lý Cường thấy hắn đáp không đúng câu hỏi, lại nói: " Có muốn đi tiên giới hay không?"

" Đi, ha ha, ta đã sớm muốn đi tiên giới nhìn xem, nhưng…làm sao đi? Nghịch Hành thông đạo…thân thể ta không vào được."

Nạp Thiện giở khuôn mặt tươi cười nói: " Lão Đại, cho ta đi với."

Lý Cường nói: " Đi cùng đi."

Tế Vô Nhai hốt nhiên như nhớ ra gì đó, hét lớn: " Chờ một chút! Chờ một chút…Ngô, ta muốn nói gì đây? A, đúng rồi, Tiểu Thiên ở đâu?" Không ngờ hắn còn có thể nhớ ra tiểu sư điệt này.

" Ở tiên giới."

Tế Vô Nhai cả kinh nói: " Lợi hại! Hắn làm sao đi tới đó?"

Lý Cường nói: " Đừng để ý đến việc hắn làm sao đi tới, a a, bất quá ta biết, bây giờ hắn đang ở chỗ sư tôn Thanh Đế."

Thanh Đế nhìn thấy Lý Cường đến, nhịn không được thở dài nói: " Tiểu tử, chuyện tốt nào ngươi cũng muốn chen vào một chân…đi theo ta."

Nói chuyện với Lý Cường chính là phân thân của Thanh Đế, Lý Cường cũng dùng phân thân mà đến, bản thể còn đang bế quan tu luyện. Hắn mang theo Nạp Thiện và Tế Vô Nhai, thuận theo Thanh Mộc Bí Huyệt trực tiếp đi tới nơi ở của Thanh Đế.

Lý Cường cười nói: " Sư tôn, ta xem hay là sớm phong bế lại Thanh Mộc Bí Huyệt mới tốt, không nghĩ tới tiên giới còn có sơ hở như thế, ha ha, may là chỉ có đệ tử biết, nếu để cho người ngoài biết, con đường này chính là nơi đột phá rất tốt."

Thanh Đế như có suy tư, trầm mặc không nói.

Đối với đồ đệ này, hắn không có cách nào ra vẻ của một sư tôn, với tu vi bây giờ của Lý Cường, chỉ kém hắn một chút, nhất là sau khi Lý Cường trở thành Nguyên Giới chi chủ, tu vi càng đột nhiên tăng mạnh.

Lý Cường từng lịch lãm trong tổng xu nữu của Huyễn Tinh Thần Trận, hiệu quả lúc ấy còn không rõ ràng, nhưng trải qua thời gian dài tu luyện và lĩnh ngộ, thu hoạch thật to lớn mắt thường không thể nhìn thấy.

Lý Cường vừa nhìn thấy Thiên Diễn, kiến thức bây giờ của hắn không tầm thường, kinh ngạc nói: " Thần khí này không tưởng nổi thần kỳ, là từ Hâm Ba Cổ Thần Tàng có được hay sao?"

" Đúng vậy, tên là Thiên Diễn, xưng là Thiên Diễn, tổng cộng có tam biến, ta mới vừa tìm hiểu ra đệ nhất biến – Thương Hải Tang Điền, a a, mới bắt đầu thí nghiệm công năng thứ nhất – Đạn Chỉ Thiên Niên. Vốn định nhìn thấy kết quả xong, thì sẽ mời bằng hữu đến cùng nhau nghiên cứu."

" Nếu ngươi đã đến rồi, ta sẽ thông tri cho Thiên Cô và Bác Tụ, tất cả mọi người cùng tìm hiểu, nếu như có thể hoàn thành đệ nhị biến, đối với tu vi của chúng ta có lẽ sẽ có trợ giúp, có muốn gia nhập hay không?"

Ngữ khí của Thanh Đế không giống như đang nói chuyện với đệ tử, ngược lại giống như đang tham khảo ý kiến của bằng hữu.

Trong lòng Lý Cường rung động không thôi.

Thương Hải Tang Điền? Thiên Diễn đệ nhất biến, cũng là ý nghĩa thời gian thay đổi, nói giỡn, thần khí này thật quá lợi hại, đệ nhị biến sẽ lại là thứ gì? Đệ tam biến chẳng lẽ có thể thay đổi cả thiện địa?"

Lòng hăng hái của hắn lập tức bị kích phát lên, nói: " Ta tham gia, a a, ta cũng muốn biết, đệ nhị biến và đệ tam biến sẽ như thế nào."

Nạp Thiện và Tế Vô Nhai đứng ở xa xa, hai người phát hiện linh khí nồng nặc đến như muốn ngưng kết, hơn nữa bọn họ không cách nào tới gần Thanh Đế, không thể làm gì khác hơn là trốn ở một bên lặng lẽ tu luyện. Ở chỗ này tu luyện chỗ tốt không phải tầm thường, tĩnh tọa một giờ, có thể so với việc tu luyện một tháng bình thường.

Lý Cường quay đầu nói: " Vô Nhai, Nạp Thiện, đừng tu luyện ở chỗ này, tu vi các ngươi cũng đủ cao, nhưng cảnh giới lại kém rất nhiều, bây giờ không cần tăng lên tu vi, mà là tăng lên cảnh giới."

Trong lòng hai người đều cảm thấy tiếc nuối, linh khí nơi này thật sự mê người, nhưng lời của Lý Cường không thể không nghe, đây cũng không phải là lúc ngang bướng.

Ánh mắt Thanh Đế đảo qua hai người, hốt nhiên chợt cười nói: " Có Thiên Diễn, bọn họ cũng có thể đi vào tu luyện, thuận tiện đem bản thể đặt ở Thiên Tương Luân…Ngô, thân thể quá yếu…" Hắn suy nghĩ chốc lát, lại nói: " Ngươi có thể dùng phân thân tới chiếu cố hai bản thể, có Thiên Tương Luân đoán liên, a a, tu vi hai người nhất định sẽ đột nhiên tăng mạnh."

Lý Cường cẩn thận hỏi lại quá trình tu luyện một chút, hỏi: " Trong Thiên Diễn…sẽ có ảnh hưởng trực tiếp gì đến tu chân giới hay không?"

Thanh Đế nói: " Ta cũng không rõ ràng, chỉ có hoàn toàn nắm giữ Thiên Diễn mới có thể biết, còn có…ân, cũng đợi Thiên Cô và Bác Tụ tới rồi thảo luận thêm, hai người bọn họ có thể tiến vào Thiên Diễn trước."

Nhưng thật ra Thanh Đế cũng không biết, thế giới trong Thiên Diễn đến tột cùng là thật hay là hư ảo, cho nên hắn mới để cho Tần Tiểu Thiên đi vào thí nghiệm, mục đích thí nghiệm chính là muốn chứng thật kết quả của Thiên Diễn đệ nhất biến là thế nào.

Nạp Thiện và Tế Vô Nhai cũng có lựa chọn, cũng giống như Tần Tiểu Thiên, đều lựa chọn đi địa cầu.

Nạp Thiện đi đến đời nhà Thanh, còn Tế Vô Nhai nguyên lai vốn muốn đi đời nhà Hán, nhưng công năng của Thiên Diễn còn chưa phát quật ra hoàn toàn, đi tới thời Đường thì đã là cực hạn, cho nên hắn bị đưa đến thời Nguyên, nhập vào trên thân xác của một nô đãi vừa mới chết.

Lý Cường phân ra làm tám ngoài thân hóa thân, bản thể của hắn vẫn còn đang bế quan tu luyện. Có tám hóa thân cũng đủ ứng phó hết thảy, bốn hóa thân chịu trách nhiệm bảo vệ và đoán liên cho bản thể của Nạp Thiện và Tế Vô Nhai, mặt khác ba hóa thân trợ giúp Thanh Đế ổn định Thiên Diễn, cuối cùng một hóa thân cùng với hóa thân của Thanh Đế thảo luận biến hóa của Thiên Diễn.

Thiên Cô cùng Bác Tụ tới rất nhanh, quan hệ giữa hai người và Thanh Đế không tầm thường, đối với Thanh Mộc Lâm cũng rất quen thuộc.

Thiên Cô mỉm cười nói: " Bắt đầu tìm hiểu Thiên Diễn đệ nhất biến rồi?"

Thanh Đế lắc đầu nói: " Có thể khởi động đệ nhất biến, nhưng không biết có hậu quả gì, bây giờ cho ba người tiến vào trong đó, đều là kí sinh phụ thể, để thử quấy nhiễu thế giới trong Thiên Diễn, a a, có lẽ nhờ

vậy có thể phá vỡ tầng sương mù trong lòng ta, gần đây…Thiên Diễn biến hóa càng ngày càng nhiều, tạm thời còn có thể khống chế, bất quá không biết có thể khống chế bao lâu, cho nên mời hai người tới hỗ trợ."

Ánh mắt của Bác Tụ Thượng Nhân nhạy cảm, cười nói: " Đồ đệ ngươi cũng tới hỗ trợ? A a, thực lực của hắn không tệ, có thể giúp rất lớn."

Thiên Cô cười khanh khách nói: " Tiểu tử kia chết rồi…"

Tế Vô Nhai nhập vào trên người một nô đãi, vừa mới hồi tỉnh không tới vài ngày, còn chưa bắt đầu tu luyện, đã xúc phạm vị đại thiếu gia, làm việc khó tránh khỏi sai lầm, lại bị chủ nhân dùng roi đánh chết, phẫn nộ đến linh hồn cuồn cuộn nổi lên một cỗ oán khí, làm cho Thiên Cô cũng cảm nhận được.

Nàng nói: " Đế Quân, với tu vi của ngươi, chẳng lẽ không thể tìm cho hắn một bộ túi da tốt một chút?"

Mọi người nhìn thấy linh hồn của Tế Vô Nhai tiến vào trong cơ thể của một binh lính vừa mới chết.

Thanh Đế lắc đầu nói: " Rất khó khống chế, lúc ban đầu có thể trợ giúp ột lần, nhưng nếu kí sinh một lần nữa thì linh hồn sẽ tiêu tán đi một bộ phận trí nhớ, nếu có thể tu luyện thành, lại kí sinh lần nữa mới có thể càng mạnh hơn."

Bác Tụ Thượng Nhân nói: " Nói cách khác…ngươi cũng không cách nắm giữ Thiên Diễn đệ nhất biến, a a, thật sự là chờ mong a."

Thiên Cô nhìn Nghịch Thiên Bảo Kính một chút, lắc đầu nói: " Dùng biện pháp linh hồn phụ thể để thiên nhiễu sự vận chuyển của Thiên Diễn, có ý tứ, được, ta gia nhập!"

Tần Tiểu Thiên không biết biến hóa trong Thanh Mộc Lâm, không ngờ nơi đó lại tụ tập bốn vị cao thủ cao nhất đã sắp thành thần. Hắn ở lại Lục gia trang mười năm, từ Yên Cảnh tu nhập vào Lan Cảnh. Gần đây, tâm thần hắn bắt đầu bất an, biết mình không thể tiếp tục ngồi tu luyện như vậy nữa.

Sau khi tới Lan Cảnh, lực tự bảo tăng nhiều, cho dù đối phương là cao thủ Nguyên Anh kỳ, cũng có lực liều mạng, cho nên hắn sinh ra ý nghĩ đi ra ngoài du lịch.

Trong mười năm, Tần Tiểu Thiên cơ hồ vẫn ở trong gian nhà cỏ, rất ít đi ra ngoài, trong một năm ước chừng chỉ có hơn mười ngày ở bên ngoài. Người của Lục gia trang trừ phi gặp phải khó khăn nào không thể giải quyết, mới có thể đến nhà cỏ cầu viện, còn lại thời gian không ai quấy rầy hắn. Trong mười năm này hắn cũng giúp Lục gia trang vượt qua mấy lần cửa ải khó khăn.

Những năm gần đây, Tần Tiểu Thiên khắc ý bảo trì cô tịch, không muốn cùng bất luận kẻ nào có sự quan hệ thân mật, trong lòng cho rằng mình lẽ tất nhiên có thể trảm tình tuyệt nghĩa.

Tu hành chính là nghịch thiên mà đi, bỏ hết tất cả, phần này lĩnh ngộ, là do hắn tĩnh tọa suốt một năm mà thể ngộ ra.

Trong một năm, tu vi của hắn đột nhiên tăng mạnh, bởi vậy hắn cảm giác được tự mình tìm được cánh cửa tu hành, cho tới bây giờ tu hành cũng không có được cảm giác đó, hắn bây giờ có được một phần thể ngộ, mà là một phần trước kia cho tới bây giờ hắn chưa từng thể nghiệm qua cảnh giới này mà thôi.

Hắn cởi áo ngoài, thay một bộ bố y màu xám, tóc buộc trên đỉnh đầu, dùng mảnh vải bố màu lam bao trụ, một cây trâm gỗ cài ngang, viết một phong thư đặt lên bàn.

Hắn không định cáo biệt ngay mặt trang chủ, cầm một cây gậy, xoay người đi ra khỏi nhà cỏ, tiện tay thu đi cấm chế bên ngoài phòng, đi ra sau núi.

Trong lúc nhất thời, Tần Tiểu Thiên có chút mê võng, không biết nên đi chỗ nào, duy nhất biết được, chính là muốn tìm kiếm linh mạch và tài liệu luyện khí.

Đi dọc theo quan đạo về phía trước, không có mục đích mà đi mãi.

Tần Tiểu Thiên đích thật là mù đường, hắn chỉ có thể phân biệt ra phương hướng đại khái, bất quá đi phương hướng nào hắn cũng không sợ, trong chiếc nhẫn đầy vàng bạc châu báu, ăn cơm uống rượu thuần túy là vì cho giống một phàm nhân, nhưng thật ra gần đây uống rượu thật nhiều, trong nhẫn còn tàng trữ mấy vò rượu ngon.

Đi tới Tống triều đã mười mấy năm, Tần Tiểu Thiên đối với tình huống chung quanh cũng không quá hiểu rõ, trước kia khi đi học hắn cũng học không giỏi lắm, lịch sử thì lại càng hồ đồ, rồi lại nói, thế giới này cũng chưa chắc đã đúng với lịch sử thật sự của Đại Tống triều. Hắn cũng không muốn phí tâm tư hiểu rõ, chỉ cần có thể tu hành, có thể tự do tự tại tu hành, những chuyện khác hắn bất kể.

Tần Tiểu Thiên cho tới bây giờ không có cuộc sống tự tại như vậy, một đường đi tới, du sơn ngoạn thủy, hắn dùng tâm tính của người ngoài cuộc, quan sát thế giới này.

Triều đại này tương đối dường như giàu có, giàu nghèo chênh lệch rất lớn, buôn bán rất phát đạt, đương nhiên không thể so sánh với xã hội hiện đại. Thổ phỉ cường đạo rất nhiều, quan phủ thường xuyên tiêu trừ phiến loạn, thủ đoạn chủ yếu cũng là chiêu hàng.

Tần Tiểu Thiên dần dần bắt đầu hiểu được, thế giới này vì sao có quá nhiều lục lâm thổ phỉ. Nông dân bình thường đừng nói là ăn thịt, dù là cơm cũng thành vấn đề, có những người đã sống hơn mười năm, cho tới bây giờ cũng chưa từng hưởng qua hương vị của thịt, nếu như đi làm thổ phỉ, tuy không thể được ăn thịt thường xuyên, nhưng ít nhất được ăn cơm no.

Dọc theo đường đi, gặp phải vô số lần thổ phỉ cường đạo đánh cướp. Tần Tiểu Thiên một thân áo vải rách rưới, hơn nữa còn một cây gậy, chỉ cần cường đạo thổ phỉ không quá đáng, hắn cũng sẽ không phản kháng.

Nhưng cũng có những thổ phỉ không có tầm mắt, ngay cả bộ quần áo rách trên người hắn mà cũng không buông tha, lúc đó, hắn sẽ nhịn không được mà ra tay, sau đó xông lên núi cướp bóc.

Đối với những thổ phỉ muốn lấy mạng của hắn, thì chắc chắn sẽ gãy chân gãy tay, nhưng hắn chỉ đả thương mà không giết người. Rất nhanh, danh khí của hắn trong lục lâm truyền khai, được xưng Tiểu Quỷ Thủ, một khi bị chọc cho nổi nóng, chuyên môn đánh tàn phế chân tay người khác.

Tần Tiểu Thiên vốn định đi đến Đại Danh phủ tìm Hầu tử Trương Hậu, nhưng sau một tháng, lại phát hiện mình đã lạc đường. Hắn không có bản đồ của Tống triều, đối với những địa danh cũng không quen thuộc.

Ngày nọ, đi tới một tòa thành thị, ở cửa thành nổi lên một dòng chữ: " Phần Châu."

Tần Tiểu Thiên gãi đầu, nghĩ thầm: " Kháo, Phần Châu là địa phương nào?"

Phần Châu thành, có một vòng hào sâu bao quanh, còn có Úng thành.

Thành thị cổ đại và hiên đại hoàn toàn khác hẳn, tựa như một xác rùa phong bế, cửa thành càng phòng ngự trọng trọng, Úng thành giống như một hình cung, đột khởi ra khỏi cửa thành. Thành thị cô linh linh độc lập nằm trên mặt đất, ngoài thành có rất ít phòng ốc, chung quanh là cây rừng thưa thớt và cỏ dại bụi rậm.

Trong thành Phần Châu là cổ lâu, cửa thành có bốn cửa, hoàn toàn theo cách cục phòng ngự hoàn toàn. Ở thời đại chiến tranh, ước chừng để cố thủ mà trốn trong thành, bên ngoài công kích rất khó phá vỡ được phòng ngự kiểu ô quy này.

Cửa thành có không ít người ra vào, Úng thành lại càng nhiều người, còn có ngựa, lạc đà đi lại. Đều đang chờ đợi sự kiểm tra khi chuẩn bị vào thành.

Tần Tiểu Thiên xen lẫn trong đám người, lén lút đi vào, độc thân một mình, trong tay lại không có hành lý gì, binh đinh thủ thành cũng không có chú ý.

Vị trí của Phần Châu thành nằm tại tỉnh Sơn Tây, bên trong có chín con đường và mười tám hẻm, đường lót đá, trên đường có tửu lâu, phạn điếm và khách sạn. Ở Tống triều là một tòa thành thị khá lớn, tới gần đường phía đông là Nguyên phủ, cũng là thành thị biên giới, đi tiếp sẽ là biên giới Tây Hạ quốc.

Tần Tiểu Thiên dọc theo đường cái đi tới. Phần Châu thành có không ít tửu lâu, đều là kết cấu bằng gỗ thành hai tầng, hắn lựa chọn tửu lâu nhiều khách nhất. Ở bên ngoài lăn lộn lâu như vậy, biết phạn điếm tửu lâu có nhiều người, thức ăn nhất định có đặc sắc.

Buổi trưa, là lúc nhiều khách nhân nhất.

Tần Tiểu Thiên vừa mới đi tới cửa, còn chưa vào, một tên tiểu nhị đã chặn lại đường đi, không nhịn được nói: " Đi! Đi! Xin cơm thì ra bên ngoài, chờ ta thu dọn xong thì ngươi dùng chén mà đựng, lúc này không có cơm thừa canh cặn đâu."

Lại bị người xem thành tên ăn mày, trong lòng Tần Tiểu Thiên cực độ khó chịu, chụp lấy cổ tên tiểu nhị ném ra ngoài, nói: " Tìm cho đại gia một chỗ ngồi."

Tiểu nhị rơi xuống mặt đất cũng không té ngã, chỉ lảo đảo vài bước. Đây là Tần Tiểu Thiên hạ thủ lưu tình, ra tay có phân tấc rất tốt.

Tên tiểu nhị kia vừa muốn kêu to, một tiểu nhị lớn tuổi hơn nói: " Ai, tiểu Khỏa a, ngươi làm gì đây? Làm gì có người đuổi khách ra ngoài chứ?"

Tên tiểu nhị kia vội la lên: " Hắn là...hắn là tên ăn mày."

Lão tiểu nhị kia nói: " Trên mặt hắn có khắc chữ ăn mày hay sao? Mau nhanh dẫn khách đi tìm chỗ ngồi, để cho chưởng quỹ nhìn thấy là ngươi không xong đâu."

Trong lòng tên tiểu nhị tức giận, con ngươi vừa chuyển đã nghĩ ra một cách, nói: " Dưới lầu không còn chỗ, khách quan, thỉnh lên lầu!"

Trên lầu có ba bàn bát tiên, trong đó có một bàn kê ngay cửa sổ, Tần Tiểu Thiên nhìn trúng, hắn đặt mông ngồi xuống, nói: " Rượu ngon thức ăn ngon tùy ý, phải nhanh a."

Tên tiểu nhị nói: " Khách quan, ba bàn này có người đặt rồi, thỉnh tới đây." Hắn chỉ định chỗ ngồi là một bàn ngay góc khuất, chỉ là cái bàn nhỏ xíu và ghế thấp lùn, cho dù là ban ngày, cũng tối thui khó thấy.

Tần Tiểu Thiên nổi giận, nói: " Không đi, nơi này tốt hơn!"

Tiểu nhị kia có chút mắt chó nhìn thấp người khác, nói: " Đây là Phần Châu thành, là vị trí do Chu đại gia chỉ định, ngươi ngồi...coi chừng bị người đánh!"

Tần Tiểu Thiên nghe được dở khóc dở cười, vô lực khoát khoát tay, nói: " Rượu ngon, thức ăn ngon, uy, ngươi mau tới." Nhìn thấy bộ dáng không vui của hắn, Tần Tiểu Thiên nhịn không được muốn cho hắn chịu chút đau khổ.

Tiểu nhị nói thầm: " Cái gì? Chạy tới làm gì a?" Vừa nói vừa đi tới cạnh Tần Tiểu Thiên. Nhìn thấy khách nhân ngoắc ngón tay, hắn hiểu là muốn ình phải cúi xuống, cúi người nói: " Cái gì?"

Tần Tiểu Thiên quát lớn một tiếng: " A! Nhanh mang món ăn lên một chút!"

Phác thông!

Tiểu nhị đặt mông ngồi dưới đất, bụm lỗ tai kêu lên: " Ai, ta nghe không được rồi...nghe không được rồi!"

Khách nhân trên lầu đều cũng nhìn qua, một lão nhân nói: " Tên tiểu nhị này cố tình khi dễ người, thanh âm lớn như vậy, lỗ tai ta không tốt mà còn nghe thấy được, hắn lại nói không nghe thấy, đây không phải là nói càn hay sao?"

Tiểu nhị không dám đấu với Tần Tiểu Thiên nữa, bụm lỗ tai đi xuống lầu.

Quy củ của tửu lâu, khách nhân tới, trước tiên bưng lên bình trà nóng, sau đó bày ra dĩa trái cây, rồi chờ bọn họ mang món ăn lên. Tiểu nhị ghi hận Tần Tiểu Thiên, sau khi xuống lầu thì lại lo bưng bê món ăn và rượu cho khách khác, chỉ chốc lát sau đã quên trên lầu còn có một người khách đang chờ món ăn, rất nhanh đã hai mươi phút đồng hồ trôi qua.

Tần Tiểu Thiên một mình ngồi nơi đó, hắn cũng không đói, chẳng qua là thèm rượu, muốn nếm thử chút mùi vị của rượu Phần Châu. Lửa giận của hắn từ từ dâng lên, khoảng mười phút nữa trôi qua, một cỗ lửa giận vô danh trực trùng lên ót.

Vị tu hành là tu tâm, chính là vì thể nghiệm cuộc sống nhân sinh, không thể khắc ý áp lực tâm tình của chính mình. Đoạn thời gian trước kia tu luyện có thể tăng lên tu vi, nhưng cảnh giới lại không cách nào tăng lên, tới cuộc sống, tâm tình cần phải điều chỉnh, hẳn là phải tùy tâm sở dục, nếu như Tần Tiểu Thiên cưỡng ép đè lửa giận xuống, đối với việc tu hành ngược lại vô cùng bất lợi.

Ba sát! Một cái tát vỗ xuống, bàn bát tiên bằng gỗ cứng phân thành bốn, năm mảnh, ngay sau đó là một tiếng gầm lên: " Chưởng quỹ! Mau cút lên đây cho lão tử!"

Thanh âm đột nhiên nổ vang, khách nhân trên lầu đột nhiên giống như lọt vào sét đánh, một đám bưng lỗ tai ôm đầu trốn chui như chuột. Khách nhân dưới lầu thấy thế, cũng thừa dịp rối loạn chạy trốn, bảy tám tên tiểu nhị vội lôi kéo thật khẩn trương, bận rộn đến lúc này, chẳng những còn chưa tính tiền, ngay cả tiền boa cũng chưa nhận được, vội vàng cả nửa ngày cũng thật uổng công.

Chưởng quỹ cũng bị hù dọa kinh hãi, thanh âm kia giống như tiếng sét đánh chấn động cả tòa tửu lâu, tro bụi tứ tán. Hắn run run nói: " Trên lầu...trên lầu...là ai a..."

" Đem món ăn! Đem rượu!"

Binh ba! Khách sát!

Trên đầu chưởng quỹ rơi xuống bốn cái chân bàn, đó là do vừa rồi Tần Tiểu Thiên vỗ xuống, bàn bát tiên không có tản mất, mà là cắm xuống mặt sàn, còn bốn cái chân bàn trực tiếp xuyên thấu qua mặt sàn nhô xuống tầng dưới.

Khách nhân lầu trên lầu dưới lại hống lên chạy tán, chưởng quỹ vừa giận vừa sợ, dẫn theo một đám tiểu nhị cầm dao cầm gậy, run run bò lên lầu.

Tiểu nhị kia nhìn thấy Tần Tiểu Thiên, tức giận kêu lên: " Lại là ngươi! Ngươi...ngươi muốn làm gì?"

Tần Tiểu Thiên nhàn nhạt nói: " Đem món ăn, rượu ngon! Ngươi muốn cho khách phải chờ bao lâu?"

Tiểu nhị kia vội la lên: " Ngươi có tiền ăn hay sao?"

Tần Tiểu Thiên mỉm cười, ném ra một thỏi hoàng kim chừng mười lượng, nói: " Nga, đây là cái gì?" Hắn vỗ một chưởng lên bàn, quát: " Rượu ngon, thức ăn ngon! Nhanh lên một chút! Đừng chọc cho đại gia nổi nóng dẹp luôn điểu điếm của ngươi!" Cùng ở chung một chỗ với đám thổ phỉ quá lâu, nói chuyện khó tránh ngữ khí của đám thổ phỉ.

Rất nhanh chưởng quỹ đã hiểu rõ ràng đã xảy ra chuyện gì, tức giận đến gương mặt đầy thịt run run, chỉ vào tên tiểu nhị không ngừng mắng chửi.

Từ lúc Tần Tiểu Thiên ném ra một thỏi vàng, tiểu nhị kia sợ ngây người, tự mình chẳng những đắc tội khách nhân, còn phải tội với chưởng quỹ, sau này cuộc sống cũng thật khó qua, hắn không nhịn được òa khóc lớn.

Tần Tiểu Thiên thở dài, nói: " Tốt lắm, hết thảy tổn thất ta sẽ bồi thường, nhanh mang món ăn, mang rượu! Ai, gặp quỷ rồi!"

Chưởng quỹ đá ra một cước, mắng: " Còn nhìn cái gì! Mau đi lấy thứ rượu tốt nhất, đem món ăn ngon nhất! Tiểu Khỏa, tới phòng ta đem trà ngon tới đây!"

Thức ăn rượu ngon cùng trà ngon liên tục được đưa lên, Tần Tiểu Thiên ngồi một mình, trước mặt là một bàn ăn thịnh soạn cực kỳ.

Chưởng quỹ sau khi bận rộn một hồi mới nghỉ ngơi, ngoài cửa đột nhiên tiến vào một đám người, hắn đột nhiên nhớ ra một chuyện, tay cầm bút lông không khỏi run lên, số bạc bồi thường liền viết ra khá lớn.

Trong lòng hắn thầm mắng tên tiểu nhị kia, để bút lông xuống, xuất ra vẻ mặt tươi cười, nói: " Chu lão gia, ngài đã tới."

Chu lão gia ở trong Phần Châu thành có thể xem như một nhân vật đệ nhất, họ Chu tên Đại La, xước hào là lão Diêm la. Hắn là một thương nhiên nổi danh của Phần Châu, ngầm vụng trộm buôn lậu phiến với Tây Hạ quốc, cũng chính là mã tặc đầu mục nơi giao giới giữa Phần Châu và Tây Hạ quốc. Thủ hạ dưới tay có một đám hảo hán võ nghệ cao cường, chuyên môn đánh cướp thương đội.

Vẻ mặt chưởng quỹ đầy mồ hôi, không biết làm sao hướng Chu Đại La giải thích.

Chu Đại La nói: " Lý chưởng quỹ, thức ăn phải nhanh một chút, mang rượu trước, loại lão phần tửu, ngươi biết quy củ, đừng là nước lã đó, ha ha, Cư Địa huynh, mời!"

Chưởng quỹ khẩn trương đến cả người phát run, gấp quá sinh trí, nói: " A a, Chu lão gia, hôm nay khách nhiều..."

Chu Đại La cắt đứt lời hắn: " Cái gì? Đông khách? Đông khách sao lại trống rỗng vậy?"

Vẻ mặt chưởng quỹ tươi cười: " Chính là vì chiêu đãi Chu lão gia, tiểu điếm cố ý mời họ đi ra trước, đặc ý vì Chu lão gia sắp xếp, phía dưới vừa rộng mở lại thư thích, Chu lão gia, ngồi dưới lầu thoải mái hơn so với bên trên."

Chu Đại La không quan tâm ngồi nơi nào, hắn nói: " Được, vậy an bài bên dưới lầu, phải nhanh!"

Chưởng quỹ thở dài một hơi, lập tức an bài tất cả tiểu nhị ở dưới lầu dọn dẹp sửa sang lại, bày chiếc bàn lớn, trong phòng bếp cũng hùng hùng lửa, chỉ vì như vậy, cũng quên mất Tần Tiểu Thiên, tiểu nhị bên trên sau khi đi xuống dưới cũng không trở lên nữa.

Tần Tiểu Thiên đối với thức ăn không đòi hỏi, nhưng rượu không thể không có.

Lão Phần tửu nơi này không tệ, trên bàn bày ra bốn bầu rượu, một bầu là một cân, hắn uống rất nhanh, nửa giờ sau đã uống hết sạch sẽ, lại bắt đầu ngồi đợi.

Chưởng quỹ và tiểu nhị không ai đi lên, cũng không biết bọn họ đang bận rộn làm gì.

" Đem rượu!" Một tiếng sét đánh rung trời vang lên.

Chu Đại La vừa mới bưng chén rượu lên, chợt nghe trên lầu có một tiếng hống, sợ đến tay run lên, chén rượu " ba tháp" một tiếng rơi xuống bàn! Mặt của hắn phút chốc đỏ bừng.

Chân của chưởng quỹ mềm nhũn ngồi dưới đất, trong lòng thầm kêu rên: " Sao ta lại quên vị khách trên lầu đó chứ..." Thương cảm cho hắn lần này không biết nên làm sao.

31. Q.4 - Chương 3: Phân Loạn Trần Thế

Cư Địa Thụy Khuyển là người Tây Hạ, hắn có xước hào gọi là Cô Khuyển, trời sinh tính tàn nhẫn xảo trá, là mã tặc đầu mục nổi tiếng tại biên giới của Tây Hạ và Đại Tống, thủ hạ dưới tay có hơn bốn trăm tên mã tặc hung hãn.

Lần này hắn đến Phần Châu thành, là vì tìm Chu Đại La tiêu tang(bán tang vật."

Mới vừa rồi một tiếng quát của Tần Tiểu Thiên, cũng dọa cho Cư Địa Thụy Khuyển giật mình, cũng may không có bưng chén rượu, nếu không cũng không đảm bảo chén rượu không rơi xuống đất.

" Ha ha, lão Diêm la mà cũng sợ chuyện?"

Cư Địa Thụy Khuyển gương mặt thập phần xấu xí, miệng rộng, hàm răng vàng phun ra hơi thối, làm Chu Đại La phải cau mày, trong lòng lửa giận đằng đằng. Hắn cảm giác được mình không thể xuống đài, trong cơn giận dữ, quát: " Trên lầu là thứ tặc tư điểu nào? Cút xuống đây!"

Lão gia lên tiếng, thủ hạ tự nhiên không thể ngồi yên, năm đại hán rút yêu đao xông lên lầu.

Không nghe tiếng đánh nhau như trong dự liệu, cũng không có tiếng quát mắng, trên lầu yên tĩnh như một đầm nước chết, không có chút tiếng động.

Chu Đại La và Cư Địa Thụy Khuyển đem theo mỗi người mười lăm thủ hạ, đều là thuộc ha bưu hãn nhất, xông lên lầu là thuộc hạ của Chu Đại La.

Cư Địa Thụy Khuyển nhẹ nhàng vung tay lên, nói: " Đi năm người, ta muốn sống."

Năm thanh loan đao rút ra, năm tên mã tặc không rên một tiếng vọt đi tới.

Trên lầu vẫn như cũ là một mảnh tử tịch.

Trong lòng mọi người bắt đầu sợ hãi, Chu Đại La và Cư Địa Thụy Khuyển liếc nhau, trong mắt hai người lộ ra một cỗ sợ hãi, Chu Đại La giương giọng nói: " Trên lầu là vị bằng hữu nào? Thỉnh xuống đây nói chuyện!"

" Ngươi bảo ta đi xuống thì ta phải đi xuống sao, như vậy chẳng phải là không có mặt mũi, muốn gặp ta, hắc hắc, ngươi đi lên a." Lần này thanh âm không như sét đánh, lại nhàn nhã vô cùng, còn có một chút mùi vị khiêu khích.

Chu Đại La hiểu được mình đã gặp gỡ cao nhân, hắn hơi thoáng do dự một chút, cười nói: " Được!" Vẻ tươi cười lộ ra có chút miễn cưỡng.

Cư Địa Thụy Khuyển cũng coi như là hảo hán, nghe vậy đứng dậy, cười to nói: " Ta cũng đi!"

Chưởng quỹ bưng một cái khay, đặt bốn bầu rượu, hai chân như muốn bò tới, đã làm sai lỗi rồi lại sai lỗi, hắn do dự một hồi, cuối cùng gọi tên tiểu nhi đã gây họa tới, nói: " Bưng lên đi."

Tiểu nhị kia nước mắt bay ngang, phảng phất như trên lầu là một ma quỷ ăn thịt người.

Mười hán tử giống như mười pho tượng, vẫn duy trì đủ mọi tư thế trùng về phía trước, chẳng qua là không thể cử động, đều bị tiểu cấm chế khống chế.

Tần Tiểu Thiên ngồi ở trước bàn, nhìn Chu Đại La và Cư Địa Thụy Khuyển đang cẩn cẩn thận thận từ thang lầu ló đầu lên, thần thái nhàn nhã cười nói: " Lá gan không nhỏ, hắc hắc."

Chu Đại La chắp tay nói: " Ngươi…thủ hạ của ta thế nào rồi?" Hắn không dám vô lễ, biết người trước mắt không phải người thường, ngữ khí cũng khách khí rất nhiều.

Cự Địa Thụy Khuyển sắc mặt trắng bệch. Thời đại này tuyệt đại đa số người đều tin chuyện thờ phụng quỷ thần, thủ đoạn của Tần Tiểu Thiên làm hai người hoảng sợ.

Tần Tiểu Thiên khẽ bấn ngón tay, mười hán tử cùng hô to đồng loạt đánh về phía Tần Tiểu Thiên. Đồng thời với thân thể bị giam cầm, lối suy nghĩ của bọn họ cũng bị giam cầm, cho nên bọn họ chẳng qua là có cảm giác chỉ dừng lại một chút, cũng không biết tự mình vừa rồi bị cố định trên mặt đất.

Chu Đại La cùng Cư Địa Thụy Khuyển đồng thanh hét lớn: " Dừng tay! Lui ra!"

Có hai đại hán xông tới quá nhanh, đã đi tới trước người Tần Tiểu Thiên, giống như đụng phải vách sắt cứng rắn, hai người bể đầu chảy máu ngã quỵ trên mặt đất.

Tần Tiểu Thiên vững như thái sơn, cầm chiếc đũa nhàm chán điểm xuống mặt bàn, chiếc đũa điểm xuống mặt bàn thành những lỗ nhỏ. Hắn lộ ra vẻ bất đắc dĩ, hữu khí vô lực nói: " Ai, gặp quỷ rồi, muốn gọi bầu rượu…lại khó như vậy? Lão tử cũng không phải không trả tiền."

Tiểu nhị gây họa kia bưng khay, run rẩy đi lên lầu, hàm răng phát ra lập cập.

Tần Tiểu Thiên không khỏi bật cười, châm chọc: " Tiểu nhị a, ngươi làm người như vậy thì không được đâu, nhìn thấy kẻ yếu thì khi dễ nhục mạ, thấy cường đại thì sợ hãi, điển hình đúng là bắt nạt kẻ yếu sợ hãi kẻ mạnh, được rồi, rượu để xuống…ngươi đi xuống đi."

Tiểu nhị xoay người xuống lầu, chợt nghe trên lầu vang lên âm thanh ồn ào xao động.

" Mời ngồi! Mời ngồi!"

Tần Tiểu Thiên dùng chiếc đũa trong tay xao gõ xuống mép bàn.

Chu Đại La chắp tay nói: " Xin hỏi đại danh?" Hai người ngồi xuống.

" Ai, ngồi xuống uống rượu, khó được hai vị chủ động đi lên, tiểu nhị! Đem ba phần Phần Châu lão tửu!"

Chu Đại La không khỏi cười khổ, biết Tần Tiểu Thiên không muốn nói ra tên mình, lại nói: " Lão phu họ Chu, Chu Đại La, vị này là Cư Địa Thụy Khuyển, là một vị bằng hữu Tây Hạ quốc."

Tần Tiểu Thiên cũng chắp tay, nói: " Hạnh ngộ…ân? Người Tây Hạ? Không trách được trang phục khác với người khác…Ha ha." Lúc này hắn mới chú ý tới bề ngoài của Cư Địa Thụy Khuyển.

Đó là một hán tử trung niên, da tay ngăm đen thô tháo, nếp nhăn trên mặt giống như điêu khắc, miệng có chút hôi thối, một đôi mắt bắn ra quang mang âm lãnh, mái tóc phi thường cổ quái, khác hẳn với người Hán.

Hán ngữ của hắn rất tốt, nghe hiểu được lời của Tần Tiểu Thiên, bất quá nét mặt không có chút nào tức giận, thần thái thản nhiên cầm lấy một chén rượu, rót đầy, nói: " Mời!" Một ngụm đã uống hết, trong mắt toát ra ý vị khiêu khích.

Tần Tiểu Thiên ách nhiên bật cười, từ sau khi đấu rượu với Đào Nhất Diêu đạo trưởng, hắn đối với tửu lượng của mình rất tin tưởng, cũng dưỡng thành thói quen thường xuyên uống rượu, không nghĩ tới có người lại dùng rượu khiêu khích. Hắn không biết tây bắc là nơi khổ hàn, hán tử tây bắc phần lớn đều uống liệt tửu, Cư Địa Thụy Khuyển là mã tặc, uống rượu giống như là uống nước, bởi vì nhìn không thấu Tần Tiểu Thiên, cho nên dùng cách uống rượu thăm dò.

Tần Tiểu Thiên giấu giếm phản ứng, cầm chén rượu uống xong, cười nói: " Cùng nhau uống đi chứ?"

Chu Đại La không cam lòng chậm trễ, hắn cũng là hảo thủ uống rượu, mặc dù không sánh lại Cư Địa Thụy Khuyển, nhưng mười cân liệt tửu cũng không là gì. Hắn cười nói: " Được, được, cùng nhau uống thôi." Chỉ chốc lát, mỗi người đã uống năm sáu bát rượu.

Trong lòng Chu Đại La biết không ổn, cười nói: " Dưới lầu cũng không thiếu huynh đệ, để cho bọn họ cùng lên uống được không?"

Tần Tiểu Thiên cười thầm, biết Chu Đại La bắt đầu hư tâm, dưới lầu còn có hai ba mươi người, cùng tiến lên, hiển nhiên là muốn chuốc say mình. Bất quá hắn cũng không quan tâm, nói: " Cùng nhau lên đi."

Chưởng quỹ và bọn tiểu nhị đều choáng váng, hơn mười đại hán đấu rượu, cho dù trong tiệm cất giấu hơn hai mươi mấy phần Phần Châu lão tửu, cũng không đủ cung cấp, không thể làm gì khác hơn là đi tửu lâu khác đem rượu về cứu cấp.

Ngay từ đầu, là do Cư Địa Thụy Khuyển và Chu Đại La tiếp Tần Tiểu Thiên, rất nhanh Chu Đại La liền bại trận. Cư Địa Thụy Khuyển càng uống càng kinh hãi, cuối cùng đám thủ hạ của hắn tới cứu trợ, luân lưu tiếp rượu, Tần Tiểu Thiên không hề cự tuyệt ai, một đoạn đường uống hết.

Rốt cuộc đánh bại người cuối cùng, Tần Tiểu Thiên nhịn không được buồn cười.

Bàn về tửu lượng, hắn còn lợi hại hơn Cư Địa Thụy Khuyển, nhưng tuyệt đối không có khả năng làm gục ba mươi mấy đại hán, càng uống thì hắn càng mạnh mẽ luyện hóa tửu dịch uống vào, lúc này mới làm ngã được nhiều người như vậy.

Hắn đứng dậy, ném ra một thỏi hoàng kim, nghênh ngang đi ra tửu lâu.

Chưởng quỹ mang theo đám tiểu nhị đi lên lầu, trong lòng họ kêu khổ không ngừng. Chỉ thấy hơn ba mươi mấy hán tử nằm ngổn ngang trên mặt đất, tiếng ngáy vang thành một mảnh, trong không khí tràn ngập mùi rượu nồng nặc, đầy đất đều là vật nôn mửa. May là Tần Tiểu Thiên bỏ lại hoàng kim, nhìn vào phân thượng của vàng, chưởng quỹ chỉ có thể bịt mũi cùng mười tiểu nhị quét dọn thu thập.

Khó hiểu đùa chơi một hồi, tâm tình Tần Tiểu Thiên không tệ, mới vừa rồi hai người kia hiển nhiên không phải là dân chúng bình thường, bất quá hắn cũng không quan tâm, đối với hắn mà nói, đây chỉ là một lần trò chơi, bởi vậy ngay cả tên cũng không nói cho đối phương.

Đi dạo trong thành Phần Châu một vòng, Tần Tiểu Thiên dần dần mất đi hứng thú, hắn chỉ mua một ít nhu phẩm, chủ yếu là gia vị, rồi xoay người rời đi Phần Châu thành, chậm rãi không mục đích đi dọc theo quan đạo về phía trước.

Về phần đi về nơi nào hắn cũng không để ý, ở trong thế giới xa lạ, thời gian dài cách ly xã hội, thiếu hụt sự kích thích của ngoại giới, cô độc không có bằng hữu, từng chút tích lũy ở trong lòng, khiến cho hắn từ từ mất đi nhiệt tình cùng người khác tiếp xúc.

Từng tảng lớn hoang địa, cây rừng thưa thớt, cỏ dại đầy dẫy, trong bất tri bất giác, Tần Tiểu Thiên rời đi quan đạo, chung quanh càng ngày càng hoang vu.

Lại là cuối mùa thu, gió lạnh thổi qua đại địa, Tần Tiểu Thiên cô linh linh một mình đi vào trong bụi cỏ, lộ ra vẻ cô độc tịch mịch.

Vẫn như cũ mỗi buổi tối đều tu luyện, ban ngày đi về phía trước, hắn muốn tìm kiếm địa phương có linh khí nồng hậu, nhưng không minh xác phương hướng, hoàn toàn chỉ dựa vào cảm giác mà đi.

Linh khí nơi này cùng Tiềm Kiệt Tinh không khác lắm, hắn từng thể nghiệm qua linh khí nơi tiên giới, nồng nặc cơ hồ muốn ngưng tụ thành linh khí thực chất, so sánh với nơi đó thì linh khí nơi này thật sự quá yếu ớt, toàn nhờ dựa vào Cổ tiên cấm chế, mạnh mẽ tụ tập linh khí trong phạm vi phương viên trăm dặm, mới coi như là miễn cưỡng đủ dùng.

Lúc ở Lục gia trang, Tần Tiểu Thiên luyện chế một thanh phi kiếm, thuộc về phi kiếm cấp rất thấp, bởi vì tài liệu hạn chế cùng với việc không cách nào sử dụng cấm chế lô, không cách nào luyện chế ra phi kiếm tốt hơn, chỉ có thể xem như là tạm thời sử dụng kiếm. Hắn từng có kinh nghiệm luyện chế Toái Tinh kiếm, bởi vậy đối với thanh kiếm này không hề có cảm giác, thậm chí so ra còn kém phi kiếm của Tiềm Kiệt Tinh Dã Tu Trương Thuần.

Hắn không cấp tên cho phi kiếm, thanh phi kiếm này dài chừng một thước, thân kiếm màu trắng bạc giống như một chiếc lá lớn, ở giữa rộng rãi, hai đầu bén nhọn. Bởi vì tài liệu, hắn không cách nào co rút lại thân kiếm, cũng không thể thu nhiếp vào trong cơ thể.

Ở tu chân giới, ngoại trừ phi kiếm đặc thù, giống như người tu chân luyện chế phi kiếm, thì hai thước đã coi như rất lớn, phi kiếm dài một thước mới coi như là qua được, còn phi kiếm tốt là năm tấc tới tám tấc, cực phẩm phi kiếm càng nhỏ hơn. Phi kiếm cỡ một thước như vậy, nếu có người tu chân ở đây, hắn cũng ngại ngùng lấy ra.

Muốn luyện chế thanh phi kiếm khó coi này một lần nữa, nhưng bởi vì thiếu hụt tài liệu mà đành bỏ qua. Chỉ có một chút phương pháp có thể vận dụng, nhưng phải tốn hao đại lượng tinh lực và thời gian, đó chính là tinh luyện phản phúc, dùng tiên linh khí uẩn dưỡng, háo thời gian còn háo lực, chỉ được nửa thành phẩm, đúng là một chuyện phi thường mất công.

Một ngày kia, Tần Tiểu Thiên đi tới bên Hoàng Hà, hắn không biết đây là Hoàng Hà, chẳng qua cảm giác được nước sông rất hỗn trọc(không tinh khiết). Hắn đi dọc theo bờ sông hướng về phía trước.

Bên Hoàng Hà sinh trưởng rất nhiều cây cỏ rong rêu, lộ ra vẻ hoang vu trong trẻo lạnh lùng, thỉnh thoảng có một chút tiểu động vật thoát ra bụi cỏ, nhìn thấy có người thì lại sợ hãi né ra. Trên sông không nhìn thấy bóng thuyền, cũng không có bóng người. Nơi này là giao giới giữa Đại Tống và Tây Hạ quốc.

Tần Tiểu Thiên đi xuống sông Hoàng Hà, từng xông xáo qua trong Ô Hải, Hoàng Hà trong mắt hắn cũng chỉ là một khe nước, chỉ một đạo cấm chế bức khai nước sông, thân thể dần dần đi vào trong nước.

Nước sông rất hỗn trọc, nhưng phương viên trăm thước đều khắc sâu trong lòng hắn. Nhiều loại cá, đáy sông ứ tích rất nhiều bùn cát, không phát hiện tài liệu gì muốn tìm. Dù sao nhàn rỗi không có việc gì, hắn vẫn nghịch nước sông đi tới, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy được thuyền chìm dưới đáy sông, còn có các loại các dạng tạp vật.

Hốt nhiên, hắn giật mình, nhanh chóng đi tới giữa sông, nơi đó có một khối đá, hắn cảm thấy được sự khác thường trong đó.

Đó chính là Thiên Kim Thối, tinh hoa kim tính. Tần Tiểu Thiên vui vẻ không thôi, ở trên địa cầu tìm kiếm tài liệu quá khó khăn, trong khoảng thời gian này ở trên đường, cơ hồ không tìm được tài liệu hữu dụng, chỉ tìm được một ít linh thảo để luyện đan. Trong lòng hắn suy nghĩ: " Có lẽ phải đi nơi nào có linh khí nồng hậu tìm kiếm, mới có thể tìm được tài liệu thích hợp."

Thiên Kim Thối có thể rèn xuất ra thân kiếm của phi kiếm, là tài liệu phi thường hiếm thấy, cho dù đang ở Tiềm Kiệt Tinh hắn cũng chưa từng gặp qua. Trước khi kí sinh thể, hắn từng học tập qua các loại ngọc đồng giản, cho nên có thể nhận ra Thiên Kim Thối nằm trong tảng đá.

Hắn dùng Trần Chú nâng hòn đá lớn lên, thong thả dời về phía bên bờ. Chỉ cần có thể lấy ra được Thiên Kim Thối trong tảng đá, là có thể luyện chế phi kiếm một lần nữa.

Tảng đá đen nhánh, nhìn giống như đầu trâu đang nằm, không biết trải qua bao năm tháng nước sông xông xoát, bên ngoài lộ ra hình dáng thật quái lạ, đây là một khối vẫn thạch(thiên thạch).

Tần Tiểu Thiên trước tiên dùng phi kiếm từ từ xao khai lớp ngoài của tảng đá, tìm được từng mảnh nhỏ Thiên Kim Thối, lập tức đánh ra linh quyết. Chỉ có thể dùng Thu Bảo Linh Chú mới có thể lấy được toàn bộ Thiên Kim Thối trong vẫn thạch, điều kiện tiên quyết là phải có một chút dạng phẩm.

Sau khi linh chú phát ra, vẫn thạch cứng rắn phát ra tiếng chấn chiến phách ba phách ba, một cái khe nứt kéo dài ra, rất nhanh đã che kín mặt ngoài của vẫn thạch.

Ầm ầm một tiếng vang thật lớn, vẫn thạch giống như bị cây chùy lớn tạp bể, vỡ vụn thành vô số hòn đá thật nhỏ, Thiên Kim Thối bên trong bị linh chú cấm chế, nhanh chóng bay vào trong chiếc nhẫn của Tần Tiểu Thiên. Tổng cộng thu được hơn mười khối Thiên Kim Thối cỡ quả trứng, còn có một ít vỡ vụn thật nhỏ. Tài liệu luyện kiếm cuối cùng đã có.

Nơi đây hoang vu mà lại cũng không có khói từ ngôi nhà nào bốc lên, Tần Tiểu Thiên tiện tay dùng cấm chế bố trí một phòng ngự trận, lập tức bắt đầu luyện kiếm một lần nữa. Sau khi tu vi đạt tới Lan Cảnh, cấm chế lô có thể miễn cưỡng thành hình, nhưng là bởi vì tu vi không đủ, còn khó khăn là phải kéo dài. Cũng may từng có kinh nghiệm luyện chế, trong phân tấc được nắm chắc, Tần Tiểu Thiên lộ ra vẻ nhàn nhã có thừa.

Cấm chế lô hình thành, đầu tiên là đề thuần tài liệu.

Khi tu vi còn trong Yên Cảnh, Tần Tiểu Thiên hoàn toàn không cách nào hình thành cấm chế lô, cho nên đem phi kiếm luyện chế vô cùng xấu xí. Bây giờ tu vi đạt tới Lan Cảnh, dùng cấm chế lô có thể đề thuần tài liệu, mặc dù tốc độ đề thuần còn không quá lý tưởng, dù sao vẫn có thể sử dụng công cụ cấm chế.

Tần Tiểu Thiên đem phi kiếm ném vào cấm chế lô, bắn vào một ít Vô Diễm Chi Hỏa, lũ bổn mạng hỏa thôi động sự vận chuyển của cấm chế lô, phi kiếm luyện chế thật thô tháo vừa tiếp xúc vào hỏa diễm thì lập tức hòa tan ra.

Tài chất của thanh phi kiếm này thật sự quá kém, trong chốc lát đã hóa thành chất lỏng màu bạc, đại lượng tạp chất nhanh chóng từ trong miệng cấm chế lô phun xuất, ước chừng khoảng mười phút đồng hồ, thì chỉ còn lưu lại ngân dịch vo tròn chừng nắm tay, căn bản không đủ để đem luyện kiếm.

Thu nhiếp đoàn ngân dịch nọ, bắt đầu đề thuần Thiên Kim Thối. Phương pháp luyện chế bình thường rất khó đề thuần vật chất cứng rắn như vậy. Có cấm chế lô và Vô Diễm Chi Hỏa, Thiên Kim Thối từ từ dung hóa, tốc độ cũng không mau lắm. Tần Tiểu Thiên từng có kinh nghiệm đề thuần và luyện chế, biết không thể gấp gáp, hắn giảm độ nóng xuống, từ từ đoán liên.

Có Thiên Kim Thối làm kiếm thể, phi kiếm cũng sẽ không quá kém. Bản thân Thiên Kim Thối chính là một loại tài liệu luyện khí cực phẩm, ở tu chân giới cũng rất ít nhìn thấy, kỳ quái chính là có thể tìm được ở địa cầu, Tần Tiểu Thiên rất là vui vẻ. Có thể có được một thanh phi kiếm hợp dụng, ở thế giới xa lạ này cũng có năng lực tự bảo rất mạnh.

Không biết chuyện gì xảy ra, từ sau khi phụ thể lên tên tiểu ăn mày này, hắn cũng rất để ý tới sự an toàn của mình, trước kia tựa hồ không có cảm giác như thế. Hơn nữa bây giờ hắn rất thích vàng bạc châu báu, biết rõ đồ vật này không có tác dụng gì tu hành, nhưng vẫn nhịn không được mà thu tập. Lúc hắn suy nghĩ, cũng cảm thấy khó hiểu.

Tần Tiểu Thiên trước dùng linh quyết dịch hóa Thiên Kim Thối, trải qua hơn mười ngày đoán liên, thu niếp hết Thiên Kim Thối dư thừa, hơn nữa thu nhiếp ngân dịch lúc trước, Thiên Kim Thối lưu lại cũng đủ luyện chế một thanh phi kiếm.

Nhiều tuyết bay tán loạn, trong thiên địa một mảnh trắng xóa.

Đảo mắt hơn sáu mươi ngày đã qua, phi kiếm đã thành hình.

Khác hẳn với Toái Tinh kiếm, đây là trực tiếp thành hình, so sánh với Toái Tinh kiếm thì cấp bậc còn thua xa, bởi vì công lực và tu vi hiện giờ của hắn không đủ. Tài liệu mặc dù không kém Thiên Kim Sa, nhưng

những tài liệu khác lại thiếu hụt, cho nên thiếu đi vài bước khi luyện kiếm, phi kiếm luyện thành cũng yếu đi rất nhiều.

Hình dáng của thân kiếm tương đối kỳ lạ, như một con biên bức (dơi) đang giương cánh bay.

Đây không phải Tần Tiểu Thiên cố tình lộng huyền hư(làm vẻ huyền bí), mà là lúc Thiên Kim Thối trong cấm chế lô tự nhiên sinh thành hình dáng. Vừa nhìn lại, con biên bức kia tựa như một cây búa hai lưỡi, chẳng qua là không có cán nắm mà thôi. Màu sắc đen nhánh, bên trên ẩn ướt vô số kim tinh và một tia ti ngân tuyến, chỉ cỡ bàn tay. Khác với Toái Tinh kiếm chính là nó dễ dàng thu nhiếp vào trong cơ thể.

Thanh phi kiếm này vẫn còn phải uẩn dưỡng thêm thời gian mới được. Phi kiếm ở trong lòng bàn tay hắn lưu lưu linh lợi loạn chuyển, tâm thần Tần Tiểu Thiên dần dần chìm vào thân kiếm, một loại cảm giác quen thuộc thân thiết nhảy vào trong tim.

Cấm chế lô đã tán đi, thanh phi kiếm treo ở không trung. Tần Tiểu Thiên cũng không vội vã chạy đi, tính toán sẽ ở lại Hoàng Hà uẩn dưỡng thanh phi kiếm mới luyện chế.

Bởi vì thân kiếm giống như một con biên bức đang bay lượn, màu sắc lại đen nhánh, cho nên hắn gọi là Dạ Bức.(dơi đêm).

Dạ Bức kiếm theo ngón tay Tần Tiểu Thiên chậm chạp chuyển động, tốc độ từ từ nhanh hơn, phát ra từng tiếng ông ông, phảng phất như tiếng vỗ cánh.

Trong lòng Tần Tiểu Thiên tương đối hài lòng, Dạ Bức kiếm mặc dù không bằng Toái Tinh kiếm, nhưng có thể uẩn dưỡng, có thể thường xuyên chú tạo, thì công năng cũng sẽ từ từ tăng trưởng.

Hắn từng chút một gia tăng lực lượng khống chế, thí nghiệm các loại ném kiếm linh quyết, Dạ Bức kiếm theo linh quyết không ngừng biến ảo.

Đây chẳng qua chỉ là thủ đoạn bước đầu, một khi thu vào trong cơ thể, có thể dùng thần thức chỉ huy, uẩn dưỡng thành công, chỉ cần tâm niệm khẽ động, Dạ Bức kiếm sẽ có thể dựa theo tâm ý bay ra.

Tần Tiểu Thiên một tay vận chuyển Dạ Bức kiếm, một tay giải khai phòng ngự cấm chế, hắn không cần cấm chế bảo vệ nữa, dọc theo Hoàng Hà đi tới, Dạ Bức kiếm giống như một con biên bức vờn quanh thân hắn bay lượn, nhất thời vẫn không cách nào thu nhiếp.

Một ngày một đêm uẩn dưỡng phi kiếm, dần dần, Dạ Bức kiếm càng lúc càng linh mẫn. Tần Tiểu Thiên cho rằng hỏa hầu đã đủ, bắt đầu nếm thử việc thu nhiếp phi kiếm.

Một lần thất bại, hai lần thất bại, liên tục hơn mười lần thất bại, hắn hiểu rõ một đạo lý, một câu nói xưa, dục tốc ắt bất đạt, lần này lại tái phát bệnh xấu lúc xưa.

Một khi có thể ngự kiếm phi hành, Tần Tiểu Thiên coi như hoàn toàn giải phóng tự do, bất luận đi nơi nào cũng không cần trường đồ bạt thiệp(dùng chân đi đường dài), tốc độ phi kiếm mau như tia chớp, thiên lý ngàn dặm chỉ chốc lát đã tới, không cần như bây giờ cực khổ đi từng bước.

Hắn đem Dạ Bức kiếm phách tiến vào trong da tay trái, chỉ là nằm bên dưới da tay, còn không phải thu nhiếp, chẳng qua chỉ tạm thời ẩn trên cánh tay. Mỗi ngày thời gian tu luyện vừa đến, hắn lại dừng lại uẩn dưỡng phi kiếm. Nếu đã gấp gáp cũng không được, thì dứt khoát định tâm, từng bước tu luyện.

Tuyết rơi tuyết tan, bất tri bất giác lại hơn một tháng trôi qua.

Trong khoảng thời gian này khổ tu, làm cho thực lực của Tần Tiểu Thiên tăng lên đại tiệt, chẳng những có thể ngự kiếm phi hành, Dạ Bức kiếm cũng thuận lợi thu nhiếp vào trong cơ thể. Mấy ngày nay hắn không ngừng sử dụng Dạ Bức kiếm, thử đủ loại phương thức vận kiếm.

Hoang nguyên nổi lên từng mảnh màu xanh, khí trời đầu mùa xuân, gió nhẹ thổi qua, mưa xuân li ti nhè nhẹ rơi xuống ướt át khắp đại địa.

Tần Tiểu Thiên không biết mình đang ở trong hoang mạc di chuyển thành vòng tròn, đi lâu như vậy, nhưng cuối cùng vẫn còn đang ở chỗ giao giới của Tây Hạ quốc và Đại Tống quốc.

Ngày nọ, hắn phát hiện một tòa trấn nhỏ, tường đất cao chừng bảy, tám thước, cửa hẹp hòi, trong trấn nhỏ đều là phòng ốc bằng đất, dân chúng lui tới mặt đen cường tráng, cơ hồ mỗi người đều mang theo cung tên, nếu không phải mặc y phục bình thường của dân chúng, hắn còn tưởng mình đã đến trong một doanh trại quân đội nào đó.

Nhìn trang phục người trong trấn nhỏ có thể xác định là người Tống, còn có những người có ngoại hình quần áo quái dị như người Tây Hạ, cũng có người cưỡi ngựa đi vào trấn nhỏ. Tần Tiểu Thiên huyền treo ở giữa không trung, cẩn thận dò xét một phen, không phát hiện ra nhân vật gì đặc biệt, hắn lén lút đi tới bên ngoài trấn nhỏ.

" Hà Gia Bảo", bên trên tường đất khảm một tảng đá có khắc ba chữ to.

Dọc theo đường đi thường nhìn thấy những thổ bảo(trấn có tường đất), giống như Mã Gia Pha, Diêm Gia Câu, Hàn Gia Lương, Duy Gia Thôn…tất cả đều là từ một gia tộc cấu thành.

Hà Gia Bảo là một trấn nhỏ có quan đạo đi thông Tây Hạ quốc, có các loại thương nhân và mã đội đi qua, tương đối giống như một dịch trạm, chẳng qua là với hình thức gia tộc tồn tại.

Tần Tiểu Thiên một lần nữa khôi phục nguyên mạo, vẫn như trước là một thân bố y, trong tay cầm theo gậy gỗ, ngoại mạo của hắn là bộ dáng của một người thanh niên hai mươi tuổ, thân thể còn có chút gầy yếu, sắc mặt cũng rất hồng nhuận, khí sắc tốt vô cùng, mi thanh mục tú, giống như một người đọc sách, chẳng qua ăn mặc thiếu thốn so với người bình thường.

Hà Gia Bảo cách quan đạo chừng vài dặm đường, ở trên quan đạo có thể nhìn thấy tường đất cao cao của Hà Gia Bảo. Tần Tiểu Thiên rơi vào trong hoang dã, từ từ đi lên quan đạo, hướng cửa Hà Gia Bảo đi đến.

Thực vật trong chiếc nhẫn cũng không thiếu, nhưng rượu đã uống sạch, mục đích tiến vào Hà Gia Bảo là muốn bổ sung thêm rượu. Tây bắc là nơi khổ hàn, rượu tiêu hao thật lớn, cho nên từng tiểu trại thổ bảo đều có tiệm rượu, chuyên môn bán liệt tửu. Trên đường có rất nhiều kệ quầy, bán đủ loại rượu và ẩm thực.

Bộ dáng Tần Tiểu Thiên mặc dù gây cho người chú ý, nhưng không ai ngăn cản, hắn đi dạo một vòng nơi ngã tư đường hẹp hòi. Bên trong thổ bảo không lớn lắm, chỉ chừng hai ba hẻm nhỏ, ngã tư đường chủ yếu chỉ có một cái, bên cạnh có không ít cửa hàng bán thức ăn. Hắn tùy tiện lựa chọn một căn, sau khi ngồi xuống nói: " Mười cân rượu, hai cân thịt dê."

Một người ăn hai cân thịt dê ở Tây Bắc cũng không ly kỳ, người ăn được càng nhiều hơn. nhưng một người uống tới mười cân rượu cũng không nhiều lắm, nhất là một thanh niên gầy yếu như vậy.

Người bên cạnh đều quay đầu nhìn hắn, một đám người trong mắt toát ra vẻ nghi vấn và khinh thường, nghĩ thầm có giả bộ làm hảo hán cũng không cần phải giả bộ như vậy.

Tần Tiểu Thiên cũng không để ý tới ánh mắt của mọi người, vẫn thản nhiên như không có chuyện gì đánh giá người đi đường trên ngã tư.

" Hai mươi cân thiêu tửu, mười cân thịt bò nướng, mười cân thịt dê nướng…mười cân bánh lúa mạch, lão bản, nhanh lên một chút a!"

Người ngồi ăn cơm trong quán càng thêm kinh ngạc, lại tới thêm một người có thể ăn nhiều hơn nữa.

Tần Tiểu Thiên cũng rất tò mò, quay đầu lại vừa nhìn, không khỏi bật cười, nói: " Đào Nhất Diêu? Đào đạo trưởng, lão đạo ngươi sao lại ở chỗ này?"

Hơn mười năm không gặp, Đào Nhất Diêu vẫn hình dáng như xưa.

Đào Nhất Diêu hơi thoáng sửng sốt, cũng cười lớn, nói: " Là ngươi a, hơn mười năm không gặp rồi, a a."

Hắn đi tới bên cạnh Tần Tiểu Thiên, đặt mông ngồi xuống, nói: " Huynh đệ, ngươi cũng đến cướp….thứ kia sao?"

Trong lòng Tần Tiểu Thiên vừa động, thuận miệng đáp: " Đúng vậy, đoạt…thứ kia, a a, a a."

Hơn mười năm qua, chuyện gì có lẽ học không tốt, nhưng tâm tư linh động và tùy cơ ứng biến học coi như không tệ, còn về phần sẽ cướp cái gì đó, sau này từ từ bỏ công tìm tiện nghi.

Dù sao Đào Nhất Diêu là một người tu chân, đồ vật hắn muốn cướp bóc, nhất là định là vật mà người tu chân cũng cần, chuyện tốt như thế làm sao có thể bỏ qua?

32. Q.4 - Chương 4: Mã Tặc Hỏa Bính

Đào Nhất Diêu nhỏ giọng nói: " Uy, huynh đệ, sái gia một người thế đơn lực cô, có hứng thú cùng nhau hành động hay không? Sau khi xong...sái gia chia sáu...ngươi..."

Nhiều ít bao nhiêu tạm thời không nói, nhưng không thể lập tức đáp ứng. Tần Tiểu Thiên cười hì hì nói: " Ta bảy...ngươi hai..."

" A?" Đào Nhất Diêu không nghĩ tới Tần Tiểu Thiên lại nói như vậy, xấu hổ cười nói: " Mỗi nhà một nửa, a a."

Tần Tiểu Thiên cũng không biết muốn cướp cái gì, nói: " Được, nửa phần, quyết định như vậy đi." Hai người vỗ tay lập thệ.

Đào Nhất Diêu thập phần đắc ý, hắn biết Tần Tiểu Thiên biết chú pháp cổ quái, hơn nữa tu vi cao hơn mình, trong lòng cao hứng, nhịn không được lớn tiếng kêu: " Chủ quán, còn không mau đem đồ ăn lên!"

Từng chén rượu lớn, từng khối thịt to, thịt dê bốc khói đằng đằng bưng lên, Đào Nhất Diêu gấp không kịp đợi cầm lên một chén, uống cạn rồi thở dài nói: " Tây bắc rộng lại ít người, hoàng đế lại xa viễn, dân phong bưu hãn, ai, trừ rượu có chút coi được ra, những thứ khác rất khó so sánh được với Khai Phong Đông Kinh, lão đạo mặc dù thích ăn thịt, nhưng mỗi ngày ăn thịt thì ngay cả đầu gối cũng không chịu nổi."

Tần Tiểu Thiên rất muốn biết người này định cướp cái gì, nhưng không tiện trực tiếp hỏi ngay, nói: " Không muốn ăn thì không ăn, ai bắt buộc ngươi ăn? Nói nữa...với tu vi của ngươi, còn cần ăn nữa sao?"

Đào Nhất Diêu hắc hắc cười nói: " Từ nhỏ đã thích ăn thịt, cũng quá rồi, không bỏ được, hắc hắc, sái gia chỉ là muốn than thở không thể ăn ngon mà thôi..." Hắn lại cầm lấy một chén rượu, nói: " Nào, uống một chén!" Ngửa đầu rót vào trong miệng, chép chép môi, lớn tiếng nói: " Chủ quán, rượu của ngươi y như nước lã!"

Chủ quán là hai vợ chồng, lão bản là một người trung niên hơn bốn mươi tuổi, lão bản nương chừng hơn ba mươi tuổi, là một người phụ nữ mạnh mẽ, vừa nghe thấy thì giận dữ: " Nước lã? Rượu của lão nương...là chính tông Phần Châu lão tửu, cho tới bây giờ không pha một giọt nước...tặc hán tử, ngươi dám vu cáo ta, lão nương tuyệt không cam lòng..." Theo sau là tiếng mài đao, một trận mắng chửi inh ỏi vang lên không ngừng.

Tần Tiểu Thiên trợn mắt há hốc mồm nhìn, không khỏi bật cười to.

Đào Nhất Diêu như trước một chén rồi một chén, thỉnh thoảng chụp mấy khối thịt bò nhét vào trong miệng, trên mặt không chút phản ứng.

Tần Tiểu Thiên cười vài tiếng thì cảm giác không thú vị, cũng bưng chén lên uống rượu. Rượu này đích xác có pha nước, người thường xuyên uống rượu, nhất là thường xuyên uống qua rượu ngon, điểm năng lực phân biệt cũng phải có.

Lão bản nương mắng chửi càng mạnh hơn, Đào Nhất Diêu cuối cùng không nhẫn nhại được nữa, tay bắn ra một khối thịt bò, chuẩn xác bắn thẳng vào trong miệng lão bản nương, tiếng mắng nhất thời biến thành hàm hồ ô lỗ. Lão bản nương thật vất vả mới nhả được miếng thịt bò, không nói hai lời vào phòng, chỉ thấy bà ta cầm theo một cây đao chặt thịt lao ra.

" Lão nương giết ngươi!"

Tần Tiểu Thiên thấy vậy trợn mắt há hốc mồm, không ngờ lại cường hãn đến như vậy, có thể nói là cọp cái vùng tây bắc. Hắn có một loại cảm giác hăng hái nhìn xem Đào Nhất Diêu sẽ làm thế nào.

Đào Nhất Diêu lắc đầu nói: " Huynh đệ, chẳng lẽ người muốn nhìn sái gì bị người chém?"

Tần Tiểu Thiên cười gật đầu nói: " Ta rất tò mò."

Những lời này vừa mới nói xong, cây đao chặt thịt trong tay lão bản nương đã chém xuống.

Người chung quanh phát ra một trận ủng hộ: " Tốt! Hảo bà nương!" " Chém chết hắn! Ha ha!" " Điên rồi! May là ta không chọc bà ta!" " Lão bản...nhất định rất mạnh a." Mọi người ồn ào nghị luận rối rít.

Binh! Cây đao chém lên bàn, người khác nhìn không rõ Đào Nhất Diêu làm sao tránh ra, Tần Tiểu Thiên lại nhìn thấy rõ ràng.

Vẻ mặt lão bản nương đỏ bừng, dùng sức rút cây đao ra khỏi bàn. Đào Nhất Diêu cầm một chiếc đũa, nhẹ nhàng đập vào sống đao, đinh đinh vài tiếng, cây đao giống như bị chùy đập trúng, liền ghim ngập vào bàn. Hắn cười nói: " Dùng sức nhổ ra! Dùng sức!"

Sắc mặt lão bản lúc xanh lúc đỏ, úy úy súc súc đi tới phía sau Đào Nhất Diêu, nói: " Hà nương, bỏ đi, bỏ đi..."

" Giúp lão nương rút đao a!"

Mọi người một mảnh hống cười, trong phút chốc, lão bản hốt nhiên dương tay bổ vào ót Đào Nhất Diêu, tốc độ cực nhanh khiến cho người khác không kịp phản ứng.

" Ba!"

" Ngao ô..." Đào Nhất Diêu trúng chiêu, phát ra một tiếng kêu quái dị.

Trong tay lão bản cầm một hòn đá cỡ quả trứng thật cứng rắn, vừa nện vào ót của Đào Nhất Diêu, bể tan thành bốn, năm mảnh, Đào Nhất Diêu bị đánh cho choáng váng đầu, nhưng lão bản không có biện pháp đánh lần thứ hai, tay của hắn cũng giống như bị gãy, đau đớn đến muốn liệt, nói giỡn, người tu chân nào dễ bị đánh như vậy.

Đào Nhất Diêu bụm đầu nhảy dựng lên. Đầu của người tu chân cứng ngạnh hơn người phàm, nhưng trong lúc không phòng bị, cũng sẽ bị thương tổn. Đào Nhất Diêu nổi giận xuất ra phi kiếm, ngân quang chói mắt bổ về phía lão bản.

Tần Tiểu Thiên không nghĩ tới lão bản lại đánh lén Đào Nhất Diêu, còn đang sững sờ, Đào Nhất Diêu đã xuất ra phi kiếm.

Cho dù phi kiếm có kém hơn nữa thì người phàm cũng không cách ngăn cản, một đạo ngân quang hiện lên, một tay lão bản rơi xuống đất, tiếng thảm hào thê lương thét lên. Hà nương tuy nói bưu hãn, nhưng nhìn thấy trượng phu bị chém đứt một tay cũng bị hoảng sợ phát mộng, bà thét chói tai nhào tới, ôm lão bản hô to cứu mạng. Những quán ăn bên cạnh kể cả lão bản và tiểu nhị đều là người cùng một gia tộc, rất nhanh có mười mấy người cầm đao thương vọt tới.

Tần Tiểu Thiên vừa nhìn thì biết không hay, vội vàng nói: " Nếu không muốn giết người, thì nhanh đi thôi."

Đào Nhất Diêu cũng không định giết người, chẳng qua chỉ chém đứt một tay của lão bản, hắn cười khổ nói: " Trực nương tặc, nếu không phải gần đây tu luyện ra chút vấn đề, sái gia không ngại đại khai sát giới...di, có mã đội tới kìa!"

" Mã tặc tới!"

Tiếng chuông cảnh báo dồn dập vang lên, người đi đường lớn tiếng kêu hãm, trên đường nhất thời một mảnh đại loạn, đám người đang xông tới lập tức tản ra.

Hà nương phẫn nộ nhìn chằm chằm Đào Nhất Diêu, thét chói tai: " Lão nương sẽ không bỏ qua cho các ngươi đâu!" Rồi dìu lão bản thối lui vào trong phòng.

Nhà nhà hộ hộ đóng chặt cửa, đám nam nhân cầm đao thương đeo cung tên dọc theo từ ngã tư đường hướng tường đất chạy đi, trong đó cũng có một ít phụ nữ cường tráng và thiếu niên.

Tần Tiểu Thiên kinh ngạc nói: " Bọn họ tựa hồ không có một chút khẩn trương, mọi người thần thái thản nhiên, lợi hại a."

Đào Nhất Diêu lắc đầu nói: " Vậy có gì ly kỳ, người nơi này chẳng những đối phó mã tặc, còn phải đối phó với quân đội của Tây Hạ, thậm chí còn phải đối phó với binh lính Đại Tống, chỉ cần có người uy hiếp đến

thổ bảo, bọn họ dù là vương lão tử cũng dám đánh…có muốn đi xem một chút hay không, rất có ý nghĩa đó, hắc hắc." Hắn không có hảo ý cười nói.

Tần Tiểu Thiên xác thật cảm thấy tò mò, hắn từng nhìn thấy qua đám binh lính quần đấu, nhưng chưa từng gặp qua bộ dáng của mã tặc, nói: " Được, đi nhìn xem một chút, a a, mã tặc nếu công nhập vào thổ bảo, thì sẽ thế nào?"

Đào Nhất Diêu nhanh tay thu thập đồ vật trên bàn, hắn có túi trữ vật, rất nhanh đã thu thập xong, lại lấy ra một vò rượu, nói: " Đi!"

Tần Tiểu Thiên ném xuống một thỏi bạc, cũng lấy một vò rượu, đi theo tới hướng tường đất.

Đại đội kỵ binh vờn quanh thổ bảo, tiếng vó ngựa giống như trống dồn, trên tường đất đứng đầy người cầm đao cung. Tần Tiểu Thiên và Đào Nhất Diêu đứng ở một góc không nhìn thấy nhìn ra phía bên ngoài.

Tần Tiểu Thiên nhỏ giọng hỏi: " Bọn họ sẽ tấn công thổ bảo phải không?" Trong lòng hắn có chút không thông, tường đất rất cao cũng rất dày, cưỡi ngựa thì không cách nào vào được, bọn kỵ binh này cũng không mang theo khí giới để công thành, ngay cả một cái thang cũng không có, làm sao tấn công?"

Đào Nhất Diêu nói: " Nhìn bộ dáng không phải là muốn tấn công thổ bảo, chẳng qua là đe dọa."

Cũng quả nhiên, một kỵ sĩ tiến lên, lớn tiếng nói: " Người Hà Gia Bảo nghe đây! Từ bây giờ bắt đầu, bất luận kẻ nào cũng không cho ra vào Hà Gia Bảo, nếu không…giết không tha!" Sau khi nói ba lần, hắn giục ngựa rời đi.

Tần Tiểu Thiên nhỏ giọng hỏi: " Có ý tứ gì?"

Đào Nhất Diêu cười nói: " Không có ý gì, chỉ là bọn họ muốn đánh cướp trên quan đạo, cho nên đổ trụ sự trợ giúp của Hà Gia Bảo, hắc hắc, không biết đám mã tặc kia muốn đánh cướp ai nữa."

Tần Tiểu Thiên nói: " Bay lên xem một chút?"

Đào Nhất Diêu bị dọa cho hoảng sợ, nói: " Không thể, quá chiếu vào mắt, ngươi cũng không nhìn thấy được gì."

Mắt Tần Tiểu Thiên đột nhiên sáng ngời, hắn nhìn thấy một người quen, cười nói: " Đi, ta quen biết mã tặc kia!" Lôi kéo Đào Nhất Diêu nhảy ra khỏi tường đất.

Hai người bay lên trên tường đất cao bảy, tám thước, nhẹ nhàng rơi xuống đất, làm cho người trên tường đất hoảng sợ phát ra một trận kinh hô.

Tần Tiểu Thiên lớn tiếng nói: " Cư Địa Thụy Khuyển!"

Nguyên bổn đã giục ngựa giơ roi chạy ra phía ngoài, mã đội đột nhiên quẹo vào, mười mấy kỵ sĩ rất nhanh hướng Tần Tiểu Thiên vọt tới.

Đào Nhất Diêu vội la lên: " Sái gia gần đây không thể giết quá nhiều người…ngươi, ngươi chọc bọn hắn làm chi?"

Kỵ sĩ cầm đầu đúng là Cư Địa Thụy Khuyển, hắn nghe được có người gọi tên, thanh âm giống như vang lên bên tai, kinh ngạc quay đầu ngựa, dẫn theo mười mã tặc quay lại, vừa lúc nhìn thấy Tần Tiểu Thiên, trong lòng không khỏi cả kinh, nghĩ thầm: " Sao lại là hắn?" Ý niệm đầu tiên là đã gặp phiền phức lớn, âm thầm cầu xin lão thiên, người này ngàn vạn lần đừng đảo loạn.

Tần Tiểu Thiên cười hì hì nói: " Cho ta hai con ngựa, ta muốn xem náo nhiệt." Hắn cũng không hỏi Cư Địa Thụy Khuyển đi đâu, chỉ cần đi theo sẽ biết.

Cư Địa Thụy Khuyển không thể tránh được, biết người này không phải người bình thường, nói: " Dắt hai con ngựa tới đây." Trong lòng lại thoáng trầm tĩnh lại, nhìn bộ dáng Tần Tiểu Thiên không phải đến đảo loạn.

Mỗi tên mã tặc đều có ngựa dự bị, có người thậm chí có cả hai con, tìm hai con chưa có người cưỡi thì thật dễ dàng.

Hai con ngựa không yên được dắt lại, Đào Nhất Diêu đúng là hảo thủ, dễ dàng phi thân bay lên. Tần Tiểu Thiên cho tới bây giờ không có cưỡi ngựa qua, nhưng lại là người biết bay, vô luận ở trên lưng ngựa gặp khó khăn gì, cũng không thể té xuống. Hắn dùng động tác khó coi vô cùng bò lên lưng ngựa, làm cho đám mã tặc phải một phen hống cười.

Đào Nhất Diêu cũng đang cười, Cư Địa Thụy Khuyển cũng đang cười, Tần Tiểu Thiên tự giễu, nói: " Lão tử lần đầu tiên cưỡi ngựa, không rớt xuống coi như không tệ rồi…kháo, ngươi cười…lại cười nè…" Ngón tay hắn chỉ một mã tặc đang ha ha cười to, tên kia " phác thông" một cái rơi xuống, lại chỉ một tên thì rớt một tên, liên tiếp rớt năm người, nhất thời tiếng cười nín bặt.

Cư Địa Thụy Khuyển thu hồi tiếng cười, ho khan một tiếng, quát: " Đi thôi! Giá!" Hai chân hắn thúc bụng ngựa, hắc mã liền phóng vọt đi. Mắt thấy thủ hạ đang kinh ngạc, hắn cũng không thể nói một câu nào, chỉ đành phi đi.

Mấy mã tặc bụi đất dơ bẩn bò trở lên ngựa, bọn họ mơ hồ cảm giác được Tần Tiểu Thiên cũng không dễ chọc, cũng không dám nói lung tung gì nữa.

Nhưng thật ra từ trên lưng ngựa té xuống cũng không mất thể diện, người cưỡi ngựa thường xuyên sẽ ngã ngựa, bọn họ đã sớm cho là thường tình, chẳng qua trong lòng đối với Tần Tiểu Thiên sinh ra một loại cảm giác sợ hãi, có thể không chút phản ứng trống rỗng đem người ta làm rớt xuống ngựa, bực này bản lãnh bọn họ tuyệt đối không có. May là nơi này không phải chiến trường, nếu đang ở trên chiến trường, một khi rơi xuống ngựa, một cái mạng cũng phải mất đi phân nửa.

Bằng bản lãnh tu tiên, mặc dù tư thế của Tần Tiểu Thiên trên lưng ngựa rất khó coi, nhưng tốc độ ngựa phi so sánh được với kỵ sĩ tốt nhất. Hắn ở trên lưng ngựa cơ hồ không có sức nặng, con ngựa đương nhiên phi rất nhẹ nhàng.

Trong lòng Cư Địa Thụy Khuyển càng ngày càng giật mình, không chỉ kỹ thuật cưỡi ngựa của Đào Nhất Diêu tốt vô cùng, mà ngay cả Tần Tiểu Thiên cũng không giống người khác. Bây giờ hắn đang giục ngựa chạy như điên, hai người ở trong mã đội lại không chút nào thua kém, nhất là Tần Tiểu Thiên, hoàn toàn không có bộ dáng căng thẳng của người lần đầu tiên cưỡi ngựa, mà là nhàn nhã hết nhìn đông tới nhìn tây, căn bản không thèm để ý con ngựa bên dưới thân mình.

Hắn nghĩ thầm: " Điều này sao có thể là người lần đầu tiên cưỡi ngựa?" Thủ hạ mã tặc dưới tay mình, từng người đều là ở trên lưng ngựa lớn lên, còn chưa học bước đi đã tiếp xúc với ngựa, nếu bàn về thuật cưỡi ngựa, người Tống căn bản không có khả năng siêu việt như thế.

Tần Tiểu Thiên hơi thoáng buông lỏng dây cương, con ngựa kia rất nhu thuận, rất nhanh theo ý tứ của chủ nhân tiến tới gần Cư Địa Thụy Khuyển.

" Cư Địa, các ngươi định cướp bóc cái gì?" Thanh âm của hắn rất vang, mã tặc chung quanh đều có thể nghe thấy, một đám dùng ánh mắt cổ quái nhìn hắn, hơn nữa còn cố ý cùng hắn tạo ra một khoảng cách.

Cư Địa Thụy Khuyển nói: " Không phải cướp bóc, mà là đánh nhau, gần đây có một đám vô sỉ, đoạt sinh ý của chúng ta, cho nên…chúng ta dẫn người đi phóng hỏa."

" Có ý tứ, mã tặc mà cũng có vụ cướp đoạt sinh ý…ha ha, chơi vui thật."

Ánh mắt của Cư Địa Thụy Khuyển có chút xấu hổ, hắn cũng không nguyện ý nghe người khác ngay mặt gọi mình là mã tặc, nếu là người bình thường, hắn đã sớm chém tới một đao, cười khổ nói: " A a, cái…này…a a…"

Thế giới mã tặc người mạnh làm chủ, hắn không dám đối phó Tần Tiểu Thiên, một ngụm ác khí không thể làm gì khác hơn là trút xuống đầu đám thuộc hạ, cuồng quát: " Nhanh hơn tốc độ, một lát nữa, phải chạy tới chỗ nghỉ ngơi!" Hắn hung hăng quất một roi lên hắc mã, nó phát ra tiếng hí vang. Bình thường Cư Địa Thụy Khuyển rất ít đánh ngựa, con ngựa cảm thấy rất ủy khuất, tốc độ đột nhiên tăng lên.

Tần Tiểu Thiên nói: " Lão đạo, có bao nhiêu nhân mã? Ta cảm giác tối thiểu phải có sáu, bảy trăm…"

Đào Nhất Diêu cười nói: " Đó là vì ngươi chưa có kinh nghiệm, nơi này nhiều nhất chỉ có hai trăm đến ba trăm, không thể nhiều hơn nữa."

Tần Tiểu Thiên thở dài nói: " Hay thật, ba trăm kỵ mà đã có động tĩnh lớn như vậy, nếu là ba ngàn kỵ...ta không biết sẽ là cái dạng gì."

Cư Địa Thụy Khuyển nhịn không được nói: " Ba ngàn kỵ...nếu di động, đó là phô thiên cái địa, người nhát gan sợ đến tiểu ra quần cũng rất bình thường, a a."

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Tiểu ra quần thì không đến nỗi, kích động thì có một chút."

Trong lòng Cư Địa Thụy Khuyển buồn bực: người này sao đến bây giờ còn không bị mã đội bỏ rơi được? Từ bộ dáng lên ngựa, cũng biết người này căn bản không có cưỡi ngựa qua, hơn nữa con ngựa hắn cưỡi cũng rất tệ, tại sao có thể đuổi kịp hắc phong mã.

Mã đội rất nhanh đi xuống dưới quan đạo, theo một đường nhỏ quẹo vào một rừng cây. Cư Địa Thụy Khuyển lớn tiếng nói: " Xuống ngựa nghỉ ngơi, Hồn Thiết, đi dời ngựa, Thiên Ngọc Hổ, mang theo năm người, tản ra thăm dò, La Cửu Nguyệt, ngươi mang theo hai người lên quan đạo, có tình huống lập tức trở về báo cáo, những người khác xuống ngựa nghỉ ngơi, cho ngựa ăn."

Mấy hán tử lớn tiếng đáp lời, hơn mười kỵ chạy vội đi.

Rừng cây rất thưa thớt, nhưng cũng đủ ẩn núp mấy trăm người ngựa. Rừng cây nơi này không giống như nguyên thủy rừng rậm ở phương nam, cây cối thưa thớt, trong rừng có nhiều đất trống.

Tần Tiểu Thiên phiêu nhiên xuống ngựa, hỏi: " Cư Địa, các ngươi chuẩn bị mai phục?" Hắn không hề cố kỵ hỏi.

Cư Địa Thụy Khuyển không cách nào có thể tưởng tượng, người này không có một chút tính tự giác của khách nhân, lại chuyên môn hỏi thăm những vấn đề kiêng kỵ của người khác. Hắn lắc đầu, nói: " Không phải, nơi này làm sao có thể mai phục? Nơi này chẳng qua chỉ là một chỗ nghỉ ngơi, cách mục đích còn một khoảng cách, nhưng cũng đã rất gần."

Nói xong xoay người rời đi, đi tới trong đám người, lửa giận trong lòng đã sắp vọt tới ót. Hắn không dám cam đoan mình có thể tự khống chế, cho nên muốn tìm một việc làm phân tán lực chú ý của mình.

Đào Nhất Diêu cười cười nói: " Huynh đệ, ngươi sắp chọc hắn nổi điên rồi, hắc hắc, cẩn thận làm chó nhảy qua tường."

Tần Tiểu Thiên bĩu bĩu môi, không cho là đúng nói: " Ta chẳng qua chỉ muốn nhìn xem náo nhiệt một chút, hắn có cái gì phải giận?"

Trong lòng Đào Nhất Diêu rất rõ ràng, mặc kệ Cư Địa Thụy Khuyển giận dữ như thế nào, hắn cũng không dám phát tác đối với Tần Tiểu Thiên, đó chính là thuần túy đi tìm chết, ở trước mặt lực lượng tuyệt đối, không ai ngu ngốc tự mình đi tìm chết. Hơn nữa Tần Tiểu Thiên cũng không có hành động đặc biệt gì, nếu tùy ý vũ nhục tên cầm đầu mã tặc, hắn khẳng định sẽ liều mạng, nhưng bây giờ khẳng định sẽ không làm thế.

Tần Tiểu Thiên nắm chắc sẽ không chọc giận Cư Địa Thụy Khuyển, mã tặc đại đa số tính tình táo bạo, nhưng Cư Địa Thụy Khuyển lại có thể khắc chế, nhìn ra được hắn so sánh với mã tặc khác có đầu óc hơn, nếu không làm sao có thể làm đầu mục của một đám mã tặc.

Đào Nhất Diêu lấy ra một vò rượu, ngồi trên gốc cây đại thụ, hô: " Huynh đệ, chúng ta tiếp tục uống rượu, hắc hắc, may mắn tay của sái gia mau lẹ...Ách, ngươi cũng cầm được tới..." Trong lòng hắn nhắc thời hiểu rõ ràng, Tần Tiểu Thiên cũng có bảo bối trữ vật, hơn nữa so với túi trữ vật của mình còn tốt hơn, có thể là trữ vật thủ trạc, đây chính là bảo bối mà tu chân đại môn phái mới có.

Tần Tiểu Thiên uống một hớp lớn, cười nói: " Đương nhiên."

Đám mã tặc trong lòng nín thở, nhìn xem hai người nhàn nhã uống rượu ăn thịt, lại nhìn chiếc bánh khô trong tay mình, hận không được đi tới đoạt lấy ăn. Một mã tặc tráng kiện thật sự nhịn không được, đặt mông ngồi bên cạnh Đào Nhất Diêu, đưa tay đi bắt vò rượu. Đào Nhất Diêu tự mình còn chưa đủ uống, làm sao để ột tiểu mã tặc lấy được, hắn khuất chỉ bắn ra, tên mã tặc kia hú lên quái dị, cánh tay giống như chạm vào hỏa diễm, đau đến hắn không ngừng phủi tay.

Đào Nhất Diêu nhàn nhạt nói: " Cút! Không lễ phép! Muốn uống rượu cũng được, một xâu tiền một ngụm rượu, không có tiền thì cút xa một chút!" Vừa nói tay không hư trảo nắm lấy đại hán kia, hắn dĩ nhiên cũng bay rớt ra ngoài, nện xuống bên cạnh một con ngựa, làm ột đám ngựa cùng bị té ngã lăn lóc.

Đám mã tặc chung quanh hít sâu một hơi rét lạnh, trong lòng nhất thời hiểu rõ ràng, vì sao Cư Địa Thụy Khuyển lại khách khí với hai người này như vậy.

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Uống rượu thật tốt, ngươi phát tà hỏa gì, nào, uống rượu, uống rượu."

Cư Địa Thụy Khuyển đi tới, thoáng do dự, nhưng vẫn không nhịn được nói: " Huynh đệ của ta mặc dù lỗ mãng, nhưng ngươi cũng không nên ỷ thế khinh người."

Tần Tiểu Thiên cười hì hì nói: " Cư Địa, đừng để ý tới hắn, hắn là một tửu quỷ, ai muốn đoạt rượu của hắn, cũng giống như đoạt vợ hắn, hắn đương nhiên tức giận, may là không thành công...nếu không sẽ xảy ra nhân mạng đó."

Đào Nhất Diêu nghĩ thầm: " Tặc tư điểu, lời này thật khó nghe, sái gia ở đâu có người vợ, giải thích gì rối loạn vậy."

Cư Địa Thụy Khuyển há mồm cứng lưỡi, không nói gì mà chống đỡ, một vò thiêu tửu mà lại là người vợ của lão đạo này? Hắn cười khổ lắc đầu, xoay người trở về an ủi hắc đại hán kia.

Hắc đại hán kia trong đám mã tặc có danh táo bạo, thích rượu, lực mạnh vô cùng, là một tiểu đầu mục, nhưng không ngờ bị Đào Nhất Diêu hất ra xa, không ngờ lại không hề đại phát tính tình.

Đối phương chẳng qua là lăng không hất tới, mình lại bay thẳng ra, dù hắn tính tình có táo bạo nhưng cũng không phải đứa ngốc, biết đối phương đã hạ thủ lưu tình, nếu còn đi trêu chọc là tìm chết, cho nên khi Cư Địa Thụy Khuyển đến an ủi, hắn cũng không nói một tiếng nào.

Ước chừng qua một canh giờ, có khoái mã trở lại báo cáo. Bọn họ thầm thì một loại ngôn ngữ kỳ quái, Tần Tiểu Thiên một chút cũng không rõ, hắn nhỏ giọng nói: " Lão đạo, bọn họ nói cái gì?"

Đào Nhất Diêu nói: " Đó là ngữ ngôn Tây Hạ, nhưng lại là thổ ngữ, sái gia nghe cũng không hiểu, nói quá nhanh."

Tần Tiểu Thiên nâng vò rượu uống cạn sạch rồi ném xuống đất, ba một tiếng, vò rượu nát bấy, cười nói: " Ta đoán...hẳn là phải đi rồi, a a." Hắn kéo cương ngựa, phi thân bay lên.

Cư Địa Thụy Khuyển lớn tiếng nói: " Thu thập lên ngựa, chúng ta đi!"

Mã đội lại trở lên quan đạo, cơ hồ tất cả mã tặc đều tự giác rời xa hai người Tần Tiểu Thiên.

Trong lòng Cư Địa Thụy Khuyển buồn bực, hắn không rõ hai vị này vì sao giống như da trâu, cứ bám chặt lấy mình không buông tha.

Một đường chạy vội, cho dù trong tiếng vó ngựa oanh minh dồn dập, Tần Tiểu Thiên cũng có thể nghe được âm thanh chém giết từ phía xa xa, hắn nghi ngờ nói: " Phía trước đánh nhau rồi?"

Đào Nhất Diêu nói: " Ân, hình như là thanh âm chém giết."

Cư Địa Thụy Khuyển lớn tiếng hô to, mã đội đang phi nhanh bắt đầu sửa sang lại đội hình, rất nhanh đã hình thành năm mươi người một đội, mấy đội nhân mã phân tán ra, lộ ra Tần Tiểu Thiên và Đào Nhất Diêu hai người, cô linh linh bị đặt ra bên ngoài đội ngũ.

Cư Địa Thụy Khuyển cũng không giải thích, hô lên vài tiếng, lĩnh đội chia ra hai hướng chạy đi.

Lướt qua một mảnh cây rừng thưa thớt, trước mắt là một mảnh hoang địa trống trải, một khe nước hoành xuyên chảy đi, hơn một ngàn người ngựa đang liều chết chém giết nhau, một đội kỵ binh đánh sâu vào.

Tần Tiểu Thiên và Đào Nhất Diêu cưỡi ngựa đứng bên ven rừng, trong lúc nhất thời cũng khó thể phân biệt song phương là ai. Trong đó một phương mặc áo giáp da màu nâu, một phương khác thì trang phục hỗn loạn, có người mặc giáp da, có người mặc trọng giáp, cũng có người mặc giáp khố bình thường, vũ khí cũng đủ hình đủ dạng.

Một phương mặc giáp da màu nâu hiển nhiên là kỷ luật quân đội, nhân số mặc dù ít hơn một chút, nhưng tiến lui rất có chương pháp.

Trên chiến trường huyết nhục bay ngang, không ngừng có người rơi xuống ngựa, nếu không thể nhanh chóng đứng lên, thì vĩnh viễn cũng không đứng lên nổi, bị ngựa chạy qua lại đạp thành thịt nát.

Ánh đao lóe sáng, tiếng kêu hống dồn dập, tiếng thảm hào của cái chết, tiếng vó ngựa dẫm đạp lung tung, tiếng dây cung bật nhanh hòa vào làm một, mùi máu tươi nùng trọng đập vào mặt mà đến, mùi vị tử vong đúng là tàn nhẫn như thế.

Tần Tiểu Thiên hít vào một hơi thật sâu, tu luyện lâu như vậy, cũng từng gặp qua thổ phỉ chiến đấu, nhưng tàn khốc như thế, chiến trường kinh khủng như thế, hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Đào Nhất Diêu tựa hồ đã gặp qua cảnh chém giết, vẫn bộ dáng cười hì hì như trước, nói: " Nhìn thấy nhiều sẽ thấy bình thường, sái gia từng gặp qua mấy vạn người chém giết nhau, đó mới là đáng sợ, người trên chiến trường không thể nhìn thấy tận cùng, thi thể tích cao như núi, máu tươi chảy thành sông nhỏ, máu làm cho bùn đất cứng rắn biến thành một mảnh đất máu lầy lội không chịu nổi…đó mới gọi là thảm."

Cư Địa Thụy Khuyển mang theo thủ hạ lao thẳng tới, hô lên bắn ra một mảnh mưa tên, bọn họ đối phó chính là đội ngũ mặc áo giáp màu nâu.

Đào Nhất Diêu hốt nhiên nói: " Là người Liêu quốc…kỳ quái, bọn họ tại sao chạy tới đây?"

Tần Tiểu Thiên hỏi: " Người Liêu quốc? Là ai?"

Sắc mặt Đào Nhất Diêu dần dần nghiêm túc lên, nói: " Đám người mặc áo giáp da màu nâu, cũng đánh cướp? Cũng không có lý do gì chạy đến biên giới của Tây Hạ quốc a? Kỳ quái, gần mười mấy năm qua, cho dù ở biên giới Liêu Tống cũng rất ít thấy quân đội Liêu quốc đánh cướp, lần này sao lại tới nhiều người như vậy?"

Tần Tiểu Thiên hỏi: " Cái gì gọi là đả thảo cốc?"

Đào Nhất Diêu nói: " Đó chính là dung túng binh lính đi cướp đoạt, Liêu quốc quân đội dùng biện pháp này để bổ sung quân tư thiếu sót, chuyên môn cướp đoạt dân chúng nơi biên giới Đại Tống."

Tần Tiểu Thiên đối với lịch sử không hiểu biết nhiều lắm, hắn kinh ngạc nói: " A? Còn có loại chuyện này, vậy quân đội Đại Tống làm gì chứ?"

Đào Nhất Diêu lắc đầu, cười khổ nói: " Quân đội…nếu có thể bảo vệ cho biên giới cũng sẽ không đến nỗi…" Hắn thấp giọng lầm bầm vài câu, tựa hồ không muốn nói thêm gì nữa.

Đội ngũ mã tặc của Cư Địa Thụy Khuyển sau khi gia nhập, Liêu quốc quân đội bắt đầu dao động. Ước chừng mười phút, từ phía bắc truyền đến một trận oanh minh, ước chừng có năm trăm kỵ sĩ xuất hiện, cũng mặc áo giáp da màu nâu, đằng đằng sát khí xông vào chém giết trong đám người. Viện quân của Liêu quốc đã tới.

Đào Nhất Diêu nhàn nhạt nói: " Nếu không có biến cố gì lớn, Liêu quân kỵ binh doanh thắng chắc rồi."

Tần Tiểu Thiên hốt nhiên nói: " Phiền phức tới, a a, lão đạo, ngươi đi?"

Đào Nhất Diêu khinh thường nói: " Gà đất chó giấy, không đáng giá cho sái gia phải ra tay…"

Tần Tiểu Thiên cười cười nói: " Nga, chẳng lẽ để ta ra tay?"

Liêu quốc kỵ binh phát hiện nơi bìa rừng có hai người làm như nhàn hạ đang đứng, lập tức phân ra khỏi đám người, giơ đao thương vọt tới, một đám diện mục dữ tợn.

Đào Nhất Diêu cười khổ nói: " Sái gia…có nỗi khổ a, gần đây không nên giết người, a a, hay là huynh đệ ra tay đi."

Hai người làm như chốn không người vừa nói, trong khoảnh khắc, tám kỵ đã tới gần.

Tám mươi bước xa, kỵ binh chỉ cần hô hấp mấy hơi là đã tới.

Tần Tiểu Thiên cười mắng: " Đồ lười, nhìn ta đây!"

33. Q.4 - Chương 5: Tiên Tử Tham Tài

Tám con ngựa còn chưa xông lên, Tần Tiểu Thiên đã khiến cho cả tám người toàn bộ té ngựa, hắn cười nói: " Các ngươi tiếp tục, nếu như còn dám trùng lại đây, ta cũng không để ý cho các ngươi xong đời."

Thanh âm giống như thuốc nổ tạc bên tai đám binh lính, ngoài hai chữ cuối cùng bọn họ cũng không nghe được thanh âm nào khác, một chút đã đem màng nhĩ của họ chấn vỡ, hai đạo huyết tuyến quỷ dị chảy ra từ trong tai trong mắt.

Đào Nhất Diêu cười nói: " Tám tên điếc, a a, vậy cũng được?"

Khi Liêu quốc quân đội toàn bộ tiến công, thì Cư Địa Thụy Khuyển cùng đám mã tặc đã hỏng mất.

Tần Tiểu Thiên cười hỏi: " Có muốn cứu hay không?"

Đào Nhất Diêu nhàn nhạt nói: " Cũng không phải là thứ gì tốt, cứu hắn làm chi?"

Tần Tiểu Thiên ngẫm lại cũng đúng, bất luận là Đại Tống quốc cũng được, hay Tây Hạ quốc, Liêu quốc cũng tốt, hắn cũng không có cảm giác gì, đối với hắn mà nói, thế giới này vừa chân thật vừa huyền huyễn, ngoại trừ tranh thủ thời gian tu luyện, tìm kiếm luyện khí ra, hắn không nghĩ sẽ làm ảnh hưởng đến sự phát triển của thế giới này.

Hắn lại không biết, Thanh Đế sở dĩ đem hắn đầu nhập vào thế giới này, chính là vì cần hắn làm thay đổi sự phát triển của nó, để làm cho Thiên Diễn biến hóa, cũng có thể tiến hành thôi diễn.

Những gì Tần Tiểu Thiên đã làm, Thanh Đế nhìn thấy rõ ràng, hắn không nhịn được có chút thất vọng, đến bây giờ mới thôi, Tần Tiểu Thiên thậm chí còn chưa giao tiếp được với người tu chân trong Thiên Diễn.

Thế giới phàm nhân biến hóa hắn không cần, hắn cần chính là biến hóa của tu chân giới, để nhờ đó thôi động biến hóa của cả Thiên Diễn, tiến vào một diễn biến cao hơn.

Tần Tiểu Thiên có ba chủng loại phương pháp tu luyện, trước mắt hắn lựa chọn chính là Cổ tiên tu luyện, còn về phần Tế Vô Nhai và Nạp Thiện, hai người vẫn đang tu chân, biến hóa càng nhỏ hơn rất nhiều.

" Tần Tiểu Thiên còn không đủ để thôi động biến hóa của Thiên Diễn, có phải nên gia nhập thêm vài người không?"

Lý Cường nói: " Đã có ba người rồi, nếu lại gia nhập thêm...thì quá lớn, ân, có phải cần gia nhập thêm chút bảo vật để cho tu chân giới lay động?"

Thiên Cô cười khanh khách nói: " Vậy còn không bằng thả một ma đầu đi vào..."

Trong lòng Lý Cường thầm giật mình, vội vàng nói: " Ma đầu có lực sát thương quá mạnh mẽ, vạn nhất giảo rối loạn Thiên Diễn, chúng ta rất khó khôi phục, như vậy đối với đệ nhị biến sẽ bất lợi."

Bác Tụ Thượng Nhân cười nói: " Cũng nên chờ thêm một chút đi, dù sao Thiên Diễn vừa mới vận chuyển, biện pháp của Lý Cường cũng không sai, có thể thử một lần, nếu biến hóa không lớn, vậy sẽ tìm thêm người tiến vào Thiên Diễn."

Một hóa thân của Lý Cường, nhanh chóng đầu nhập vào trong Thiên Diễn.

Mấy người có đại năng lực này, cũng có thể dùng phân thân tiến vào thế giới của Thiên Diễn, nhưng không thể đem theo đồ vật trên bản thể đi vào, chỉ là sau khi gia nhập vào Thiên Diễn, dùng vật chất của thế giới trong Thiên Diễn tu luyện các loại bảo bối.

Đối với Lý Cường mà nói, đây là một chuyện vô cùng dễ dàng.

Bác Tụ Thượng Nhân nói: " Có phải nên kéo nhanh tốc độ vận chuyển của Thiên Diễn thêm hay không?"

Thanh Đế lắc đầu nói: " Cũng nên chậm một chút thì tương đối ổn thỏa hơn, ba biến lần lượt thay đổi còn chưa phát huy ra tác dụng gì, chờ khi Lý Cường trở lại, để nhìn xem có biến hóa gì."

Chỉ chốc lát thời gian, phân thân của Lý Cường từ trong Thiên Diễn bay ra, nói: " Xong, bên trong là Đường triều, ha ha, tu luyện sáu kiện pháp bảo, bảy viên linh đan, mặt khác ở Tứ Xuyên Thanh Thành bố trí một trận pháp, a a, chờ cho bọn họ xúc động trận pháp vậy sẽ hảo chơi…đáng tiếc thời gian quá ngắn, tài liệu cũng không đủ, hẳn là miễn cưỡng là được, thương cảm cho tiểu tử kia, nếu như không chân thật đối đãi, có thể sẽ nếm mùi đau khổ."

Thanh Đế nghiêm trang nói: " Cũng là muốn tốt cho bọn họ."

Lý Cường bĩu bĩu môi không nói gì, vì tốt cho họ, đích xác không có sai, nhưng cũng không phải vì họ mới mở ra Thiên Diễn, mục đích của Thanh Đế là muốn thử nghiệm Thiên Diễn, nếu không hắn sẽ không vì mấy đồ tử đồ tôn mà tốn hao nhiều tinh lực như vậy.

Lý Cường suy nghĩ một chút, nói: " Sư tôn, có phải để cho Xích Minh đến một chuyến, Tần Tiểu Thiên dù sao cũng là đệ tử của hắn."

Thanh Đế nói: " Không cần, Tần Tiểu Thiên là đệ tử của hắn, còn hắn lại là đệ tử của ta."

Lý Cường cười nói: " Ha ha, tiên giới chi chủ chính là lợi hại hơn nhiều."

Thanh Đế nói: " Đừng nói nhảm, ngươi là Nguyên Giới chi chủ, lại kém chỗ nào đâu."

Thiên Cô cười nói: " Chưa từng thấy qua thầy trò nào lại tự thổi phồng cho nhau như vậy, hì hì, hay a, một là tiên giới chi chủ, một là Nguyên Giới chi chủ, thật đủ uy phong, đủ…"

Lý Cường giở khuôn mặt tươi cười nói: " Sư cô, lão nhân gia càng lợi hại hơn, Nguyên Giới chi chủ cũng bất quá là sư điệt của lão nhân gia mà thôi, hắc hắc." Hắn nói chuyện cho tới bây giờ đều là không chút kiêng kỵ, cho dù là Thiên Cô, hắn cũng dám nói đùa.

Thanh Đế trầm mặc chốc lát, nói: " Còn chưa đủ, chờ một chút." Một phân thân của hắn cũng tiến vào Thiên Diễn, ước chừng sau nửa giờ, phân thân mới từ trong Thiên Diễn đi ra, cười nói: " Lần này cũng không sai biệt lắm rồi."

Lý Cường nhỏ giọng nói: " Sư cô, sư tôn làm cái gì?"

Thiên Cô mỉm cười, dùng ngón tay chỉ chỉ.

Thiên Diễn cuối cùng có một tia biến hóa.

Cư Địa Thụy Khuyển cuối cùng bị người chặt đầu.

Lúc này, Tần Tiểu Thiên nhìn thấy một người, đó là Chu Đại La đã gặp qua trong đại tửu lâu ở Phần Châu Thành, đang được một đám thủ hạ hộ vệ phá vòng vây.

Chu Đại La đột nhiên nhìn thấy Tần Tiểu Thiên, lập tức hô to vài tiếng, phóng ngựa vọt tới hướng Tần Tiểu Thiên.

Đào Nhất Diêu cười nói: " Lại tới nữa rồi, a a, người nọ hình như biết ngươi…là bằng hữu hay sao?"

" Không phải."

Đào Nhất Diêu nói: " Vậy còn không đi." Hắn quay đầu muốn chạy đi.

Tần Tiểu Thiên nhìn thấy đôi mắt tuyệt vọng của Chu Đại La, bèn nói: " Bỏ đi, dù sao tốt xấu gì hắn cũng là người Tống…" Vừa nói, vừa dùng tay hư điểm tới.

Chu Đại La cơ hồ phát điên, mắt thấy thủ hạ từng người rơi xuống ngựa. Bọn họ mai phục tại đây là vì đánh lén đám mã tặc mới tới, ai biết lại là Liêu quân hóa trang, từ ban đầu chỉ hai trăm kỵ, đến bây giờ hơn một ngàn kỵ, địch nhân càng đánh càng nhiều, cho dù có Cư Địa Thụy Khuyển suất lĩnh đám mã tặc gia nhập, vẫn như cũ không thể địch lại, trong lòng hắn hiểu rõ ràng tự mình đã sa vào vòng vây.

Chứng kiến Cư Địa Thụy Khuyển bị người chém rơi đầu, Chu Đại La biết đại thế đã qua, liều mạng hướng ra phía ngoài phá vòng vây. Trong lúc sống chết trước mắt, hắn nhìn thấy Tần Tiểu Thiên, trong giây lát nhớ ra lúc tao ngộ ở tửu lâu, trong lòng dâng lên một tia hy vọng, lập tức dẫn theo nhân mã còn sót lại hướng Tần Tiểu Thiên vọt tới.

Đột nhiên, Liêu binh chắn ngang phía trước từng tên rơi xuống ngựa, trong thời gian ngắn đã mở ra một thông đạo.

Chu Đại La mừng rỡ, quát: " Ai muốn sống, theo ta xông lên!"

Một người liều mạng, vạn người khó địch.

Nhìn thấy có cơ hội giành lại mạng sống, đám mã tặc liều mạng giết tới, mặc dù không thể vạn người địch nổi, nhưng đánh ngã địch nhân trước mắt cũng còn có thể, trong phút chốc giết đến huyết nhục bay ngang.

Dưới sự trợ giúp âm thầm của Tần Tiểu Thiên, Chu Đại La dẫn theo ba mươi mấy kỵ phá vòng vây đến gần Tần Tiểu Thiên, hắn hô lớn: " Cứu ta!"

Tần Tiểu Thiên cũng không nói gì, chỉ giơ tay hướng phía sau vung lên.

Chu Đại La mừng rỡ vô cùng, biết Tần Tiểu Thiên sẽ ngăn cản truy binh, hắn dẫn theo thủ hạ từ bên người Tần Tiểu Thiên lướt qua, lớn tiếng nói: " Đại ân không lời nào cảm ân hết được, nhân tình này ta xin ghi nhớ!" Rồi phóng ngựa chui vào trong rừng cây thưa thớt.

Kỹ nghệ của mã tặc phi thường xuất sắc, từng người đều có tuyệt chiêu bảo vệ tính mạng, cho nên người chết cũng không nhiều lắm, đại bộ phận chẳng qua bị thương, đương nhiên người bị rơi xuống ngựa thì càng khó nói.

Liêu binh mặc dù được huấn luyện, nhưng nếu đơn đấu thì năng lực không mạnh, chết còn nhiều hơn so với mã tặc. Đám mã tặc một đoàn nổi lên chống cự, lợi dụng đúng cơ hội thì hướng ra phía ngoài phá vòng vây, hơn nữa thuật cưỡi ngựa của bọn họ siêu nhân, những mã tặc bị vây quanh rất nhanh đã tứ tán bỏ chạy, lưu lại cơ hồ chỉ là người bị trọng thương.

Liêu binh truy kích Chu Đại La khí thế hung hung chạy tới.

Ngón tay Tần Tiểu Thiên lại hoa lên, một đạo màu trắng giống như sương khói hoành tuyến xuất hiện trong không trung, hắn quát khẽ: " Sất!" Hoành tuyến đột nhiên trầm xuống phía dưới, nhanh chóng thổi về phía trước, tốc độ cực nhanh.

Đào Nhất Diêu vỗ tay cười nói: " Diệu a, Bán Mã Tác!"

Binh! Bàng! Một trận vang to, bụi mù bay múa.

Từ cấm chế hình thành Bán Mã Tác, hơn mười kỵ xông vào trước nhất, người đi theo trong lúc nhất thời không kéo kịp dây cương ngựa, cùng đồng loạt bị ngã xuống đất, người ngựa ngã xuống đất tụ cùng một chỗ, tựa như hình thành một lớp đê ngăn.

Đào Nhất Diêu ha ha cười to, nói: " Chiêu này không tệ, chúng ta nên đi rồi, nếu không thật sự phải động thủ giết người." Hắn quay đầu ngựa, hô lên một tiếng, phóng ngựa tiến vào khu rừng cây.

Vừa mới thoát ra khỏi rừng cây, Tần Tiểu Thiên kéo mạnh cương ngựa. Bên ngoài có vô số người cầm đao thương cung tên, đã nghe có người hô quát: " Bắn!" Hơn mười mũi tên gào thét mà đến.

Đào Nhất Diêu là người thứ nhất phóng ra, nên vừa nhìn, thì mũi tên đã tới trước người, tức giận đến người này mở miệng mắng to: " Trực nương tặc, tên nào bị mù đó hả!" Hắn huy động phất trần trong tay, ô! một đạo kình khí bay ra, những mũi tên giống như bạo trúc...nổ thành phấn vụn.

Tần Tiểu Thiên tiện tay vung lên, một cỗ kình khí hoành trùng xông tới, những mũi tên bay loạn chung quanh. Hắn hét lớn một tiếng: " A!" Một đám cung thủ phách lý ba lạp buông tay, từng người đều cảm giác kinh hoảng, giống như bị đánh một quyền nặng nề.

Tần Tiểu Thiên và Đào Nhất Diêu phóng ngựa về phía trước, trực tiếp nhảy vào trong đám người. Không ai có thể ngăn cản, chỉ cần người đang che trước ngựa thì cũng khó hiểu ngã qua một bên, trong chớp mắt, hai người đương trường lướt đi.

Liêu quân mặt sau vừa mới đuổi theo, đã bị một trận mưa tên bắn tới.

Đó là đội ngũ hơn một ngàn người, là trang đinh từ các thổ bảo tụ tập, bọn họ là tới giành chỗ tốt, nếu có thể một lần tiêu diệt mã tặc cùng Liêu quân, là có thể đoạt được rất nhiều ngựa cùng binh khí. Không biết là ai tổ chức mai phục, làm cho Liêu quân và mã tặc tùy tiện xông vào nơi này nếm khổ nhiều.

Tần Tiểu Thiên và Đào Nhất Diêu chạy xuất ra mười dặm, hai người không hẹn mà cùng kéo cương ngựa, nhìn nhau, không khỏi cười to. Một hồi lâu, Tần Tiểu Thiên hỏi: " Lão đạo, ngươi nói chuyện đánh cướp...là đồ vật gì?"

Đào Nhất Diêu ấp úng nói: " Đừng...đừng nóng vội, còn chưa tới lúc, đúng rồi, ngươi ngự kiếm phi hành như thế nào?"

Tần Tiểu Thiên nói: " Ân, vẫn được, có thể dùng để chạy đi."

Đào Nhất Diêu vui vẻ nói: " Cũng tốt, sái gia cũng vừa mới tu thành phi kiếm, a a, đến chỗ bán rượu...không phải, đợi ta đổi lại chút rượu mới đi, ta muốn đi núi Thanh Thành tìm một bằng hữu, mượn nàng ta một kiện pháp bảo, a a."

" Tứ Xuyên núi Thanh Thành?"

" Tứ Xuyên? Không có nghe nói, núi Thanh Thành ở tại thành đô, cùng giao giới với Thổ Phiên."

Đào Nhất Diêu có chút kỳ quái, làm người tu chân, không nên cái gì cũng không biết. Trên thế giới này có thể coi như Đại Tống quốc có linh mạch nhiều nhất, núi Thanh Thành là một trong số đó.

Tần Tiểu Thiên cái gì cũng không biết, núi Thanh Thành thật ra đã sớm nghe nói qua, trước khi hắn chưa tu luyện, địa phương này là một thắng cảnh nổi tiếng.

" Núi Thanh Thành là môn phái tu chân nào?"

Đào Nhất Diêu cười khổ nói: " Chẳng lẽ ngươi thật sự cái gì cũng không biết?"

" Nói nhảm, nếu là biết...ta còn hỏi sao?" Tần Tiểu Thiên lý trực khí tráng nói.

Đào Nhất Diêu không biết Tần Tiểu Thiên là người phụ thể trọng tu, hắn đối với người tu chân của thế giới này hoàn toàn không biết. Ở Đại Tống triều, Tần Tiểu Thiên không có sư môn, không có người nhà, không có bằng hữu, cho nên hắn không có khả năng hiểu rõ về môn phái tu chân nơi này, huống hồ hắn tu luyện Cổ tiên pháp môn và tu chân công pháp, đều là những thứ mà nơi này không có.

" Núi Thanh Thành đúng là tu chân đại phái, Côn Lôn phái, Thiên Trì Môn, tiền Nga Mi và hậu Nga Mi, đều nổi tiếng là tu chân đại môn phái, mặt khác còn có Ngũ Thai Sơn, Cửu Hoa Sơn, Phổ Đà...chính là Phật Giáo hưng thịnh, cùng tu chân cũng có mối liên lạc thiên ti vạn lũ, các phái tuy có liên hệ, nhưng đại bộ phận đều là bế quan tự thủ, lui tới với nhau dường như rất ít, chỉ có một chút cao thủ xuất thế tu hành, lẫn nhau có chiếu ứng hoặc tranh đấu."

Tần Tiểu Thiên nói: " Côn Lôn Phái...ta dường như có nghe nói qua...còn có phái Nga Mi...không đúng, làm sao lại có tiền Nga Mi và hậu Nga Mi chứ?"

Đào Nhất Diêu kiên nhẫn giải thích: " Nga Mi vẫn luôn có sự phân biệt trước sau, ân, trừ lần đó ra, bên ngoài hải ngoại còn có tán tu."

Tần Tiểu Thiên hỏi: " Lão đạo, ngươi là môn phái nào?"

Khóe miệng Đào Nhất Diêu có chút trừu động, miễn cưỡng cười nói: " A a, ta? Không môn không phái, chỉ là một cô hồn dã quỷ, a a..." Hắn tựa hồ có lời khó nói, nói sang chuyện khác, nói: " Miệng khô lưỡi rát, đi uống rượu!"

Tần Tiểu Thiên không khỏi cười khổ, người này tựa hồ là một tửu quỷ, tự mình mặc dù cũng thích uống rượu, nhưng còn chưa quá đáng như thế, trong lòng cảm thấy kỳ quái, người tu chân không nên tham rượu như vậy, chẳng lẽ hắn có tâm sự gì?

Hai người quyết định trước tiên tìm một thổ bảo hay là thôn trấn, mua một ít liệt tửu thổ địa.

Tây bắc đại địa một mảnh hoang vu, dù cưỡi ngựa cũng phải bôn ba vài ngày mới có thể nhìn thấy được một thôn trấn. Đào Nhất Diêu không chịu bỏ ngựa, hai người cưỡi ngựa chạy vội ba ngày, mới tìm được

một trấn nhỏ, sau khi bán ngựa, thì mua hết liệt tửu trong trấn nhỏ. Hai người đi ra khỏi trấn, mới dùng ngự kiếm phi hành chạy đi.

Dùng phi kiếm chạy đi, so sánh với máy bay chiến đấu hiện đại còn nhanh hơn, nếu là cực phẩm phi kiếm thì tốc độ còn nhanh hơn. Đáng tiếc phi kiếm của Đào Nhất Diêu và Tần Tiểu Thiên đều không tốt lắm, phi kiếm của Tần Tiểu Thiên phẩm chất tốt hơn một chút, nhưng cũng chỉ là nửa thành phẩm, còn phẩm chất phi kiếm của Đào Nhất Diêu thì khỏi nói, nhưng trải qua thời gian dài hàm dưỡng, trình độ thao khống thuần thục so sánh với Tần Tiểu Thiên thì mạnh hơn, cho nên tốc độ của hai người cũng không nhanh lắm.

Cực phẩm phi kiếm ngay lập tức có thể đi ngàn dặm, phi kiếm của Đào Nhất Diêu chỉ có thể đi được mười dặm. Tần Tiểu Thiên rất bất đắc dĩ, hắn vẫn là lần đầu tiên kiến thức qua thanh phi kiếm chậm như vậy, chỉ có thể khống chế phi kiếm dưới chân mình, không hoảng hốt không vội vàng đi theo bên cạnh Đào Nhất Diêu. Một lần nữa phi hành cảm giác rất tốt, sau khi phi hành một lát, tâm tình của hắn càng lúc càng nhẹ nhàng.

Không tới một ngày thời gian, hai người đã đi tới dưới chân núi Thanh Thành. Đào Nhất Diêu nói: " Chúng ta đi ra phía sau núi Thanh Thành, đạo quan phía trước núi đều là tục nhân bái lạy, phía sau núi mới chân chính là môn phái tu chân thực sự."

Tần Tiểu Thiên hỏi: " Bằng hữu của ngươi tên gọi là gì? Là đệ tử của phái Thanh Thành?"

Đào Nhất Diêu có chút không yên lòng, nói: " Ân? Nga...nàng được gọi là Tiễn Xuyến nhi, là đệ tử của phái Thanh Thành."

" Tiễn Xuyến Nhi? Tên này thật cổ quái, a a."

Sau khi gặp mặt, Tần Tiểu Thiên lại càng giật mình, Tiễn Xuyến Nhi lại là một thiếu nữ xinh đẹp, hơn nữa còn là cao thủ Nguyên Anh kỳ, nàng là cháu gái tục gia của chưởng môn phái Thanh Thành, từ sau loạn An Lộc Sơn Đường triều thì bắt đầu tu hành, trong các cao thủ phái Thanh Thành được liệt hàng thứ năm.

Đào Nhất Diêu sau khi gặp mặt thì hành động rất là kỳ quái, không phải là lễ tiết khi bằng hữu gặp mặt, mà là lễ tiết của vãn bối bái kiến trưởng bối, chấp lễ quá mức cung kính.

Tức giận chính là, ngay cửa cửa sơn môn của phái Thanh Thành mà hai người cũng không thể đi vào. Tiễn Xuyến Nhi chẳng qua là tiếp kiến hai người trong một trúc đình trên một ngọn núi, ánh mắt rất là lãnh đạm.

Tần Tiểu Thiên nguyên lai tính cách tương đối cao ngạo, người khác nếu chủ động thân cận, hắn cũng không cự tuyệt người ngoài ngàn dặm, người khác nếu lãnh đạm, hắn cũng không khắc ý đi giao tiếp. Cho nên sau khi giới thiệu lẫn nhau, hắn liền xoay người đối mặt quần sơn, không hề để ý hai người nói chuyện với nhau.

Đào Nhất Diêu vẻ mặt tươi cười, nói: " Tiễn tiên tử, vãn bối...đây là lễ vật của vãn bối, xin mời nhận lấy."

Tần Tiểu Thiên tò mò quay đầu nhìn lướt qua, nguyên lai là một bao châu báu hoàng kim lớn, trong lòng không nhịn được cảm thấy kỳ quái. Phải biết rằng không có mấy người tu chân lại cảm thấy hứng thú đối với vàng bạc châu báu, nhất là cao thủ đã ngoài Nguyên Anh kỳ, càng làm cho người ta có cảm giác bất khả tư nghị.

Tiễn Xuyến Nhi trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, nói: " Nói đi? Lần này ngươi muốn thuê pháp bảo gì?"

" Thuê pháp bảo?" Trong lòng Tần Tiểu Thiên nói thầm: thế giới này thật điên cuồng, pháp bảo mà cũng đem ra cho thuê. Cho tới bây giờ chưa từng thấy qua người tu chân lại tham tài tham tiền như vậy, cho dù là Sài Đạt Tiến được xưng là tài mê, cũng không có hành động kỳ quái như vậy.

Trên mặt Đào Nhất Diêu hiện lên một tia đỏ ửng, bởi vì Tần Tiểu Thiên đang ở bên cạnh, trong lòng hắn cảm thấy có chút khó khăn. Nói là hướng bằng hữu mượn pháp bảo, kết quả biến thành thuê pháp bảo, hơn nữa Tiễn Xuyến Nhi cũng không xem như là bằng hữu. Nữ nhân này trong tay có rất nhiều pháp bảo, chỉ cần đủ vàng bạc châu báu, cũng có thể thuê mướn từ nàng.

" Cái...này...Tam Tài Phong Hỏa Kỳ...được không? Chỉ mượn một năm sẽ trả lại." Hắn cẩn thận nói.

Tiễn Xuyến Nhi khóe miệng lộ ra một lúm đồng tiền nhỏ, nhàn nhạt nói: " Nga, Tam Tài Phong Hỏa Kỳ? Tiền của ngươi không đủ, đổi lại kiện pháp bảo khác đi."

Thần sắc Đào Nhất Diêu buồn bã, nói: " Còn chưa đủ? Pháp bảo khác ta không cần…cái này…còn thêm bao nhiêu châu báu mới được?"

Tiễn Xuyến Nhi đưa tay xao động đống châu báu một phen, đôi mắt biến thành sáng như trăng rằm, nàng nghiêng đầu, khóe miệng ý cười càng đậm, nói: " Tăng gấp đôi, chỉ nửa năm."

Đào Nhất Diêu lảo đảo một bước, cả kinh nói: " Gấp đôi? Nửa năm? Ai, không hổ là tham tài tiên tử…"

Tiễn Xuyến Nhi giương mày lên, quát: " Ngươi nói cái gì?"

" Không…chưa nói gì..a a…"

Tần Tiểu Thiên nhịn không được cười ra tiếng.

Tiễn Xuyến Nhi càng thêm tức giận, nói: " Uy, ngươi cười cái gì?"

Tần Tiểu Thiên chỉ vào ngọn núi phía xa, cười hì hì nói: " Ngươi nhìn xem ngọn núi kia…"

Tiễn Xuyến Nhi ngẩng đầu nhìn lại, nói: " Ngọn núi như thế nào?"

" Hình dáng giống khối nguyên bảo thật lớn, a a, ngươi có thể ở trên đó, coi như ngủ trên người khối nguyên bảo, a a, trong mộng nhất định phát tài." Hắn nhịn không được châm chọc nói.

Tiễn Xuyến Nhi cả giận nói: " Thúi lắm!"

Tần Tiểu Thiên hắc hắc cười nói: " Thúi thật!"

Đào Nhất Diêu mồ hôi lạnh toát ra, luôn miệng nói: " Có chuyện từ từ nói, có chuyện từ từ nói."

Tiễn Xuyến Nhi thẹn quá thành giận, quát: " Được! Châu báu này xem như là đặt cọc, phải cầm thêm gấp đôi châu báu tới, mới đưa Tam Tài Phong Hỏa Kỳ cho ngươi, nếu không…tiền đặt cọc không được lấy lại." Nàng tức hừ hừ nói, tay vung lên, châu báu trên mặt đất vô ảnh vô tung mất tích. Lại nói: " Cho ngươi mười ngày thời gian, nếu không thì không tính nữa."

Trong lòng Đào Nhất Diêu giận dữ, hắn liều mạng nhẫn nại, nói: " Mười ngày chỉ sợ không kịp nữa, châu báu này…sái gia phải tìm gần một năm mới thu thập được, mười ngày…trừ phi đi cướp."

Tiễn Xuyến Nhi lắc đầu, nói: " Ta không quản, chỉ có mười ngày, nhớ kỹ nga, quá thời gian không tính." Ánh mắt của nàng như cố ý lướt qua Tần Tiểu Thiên.

Tần Tiểu Thiên giật mình, nguyên lai vốn không muốn nhiều chuyện, không nghĩ tới có người lại đánh chủ ý với mình. Hắn thật sự không quen nhìn sự bá đạo của Tiễn Xuyến Nhi, nhàn nhạt nói: " Người tu chân tham tiền như thế, thật hiếm thấy, Tam Tài Phong Hỏa Kỳ, hừ, có gì đặc biệt hơn người, nếu đàm phán không hợp, thì đem châu báu trả lại!"

Tiễn Xuyến Nhi cả giận nói: " Đây là tiền đặt cọc."

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Đặt cọc? Nói xong mới đặt cọc, nếu không quyết định gì, làm sao có thể đưa tay lấy tiền đặt cọc? Ngươi đây là giật tiền!"

Đào Nhất Diêu vô lực dựa vào cây cột đình, trong lòng rối loạn. Cướp bóc thì rất dễ dàng, nhưng hắn không muốn đi cướp bóc, tu vi tới Tâm Động kỳ, rất nhiều chuyện phải nghĩ kỹ mới đi, nếu có thể mau nhập vào Linh Tịch kỳ, vậy những ảnh hưởng phụ sẽ giảm bớt. Hắn thở dài nói: " Ai, khổ tai…"

Tiễn Xuyến Nhi xoay người muốn chạy đi, Tần Tiểu Thiên lắc mình ngăn trở, nói: " Lão đạo xưng hô ngươi là tiền bối, ta còn là lần đầu tiên kiến thức một tiền bối như vậy, vừa tham tiền lại vừa vô lại! Ỷ mạnh hiếp yếu, không biết xấu hổ cực kỳ! Tham tài tiên tử? Ha ha, gọi ngươi là tham lam ma nữ còn kém không bao nhiêu, phái Thanh Thành? Ta xem nên gọi là Kim Thành phái thì tốt hơn, ha ha."

Liên tiếp chuỗi xuyến châm chọc, ngữ khí lạnh như băng, hơn nữa ánh mắt cố ý khinh thường, làm cho Tiễn Xuyến Nhi giận điên lên, nàng kêu lên chói tai: " Cho điên nơi nào tới? Dám cắn bậy bổn tiên tử!"

Tần Tiểu Thiên cũng không biết tại sao, muốn cùng nàng đấu võ mồm, nói: " Như nhau, như nhau!"

Huyệt thái dương của Tiễn Xuyến Nhi gân xanh nhảy lên, đôi mắt trừng lên như chuông đồng.

Tần Tiểu Thiên hắc hắc cười nói: " Cẩn thận coi chừng con mắt rơi ra!"

" Ta muốn giết ngươi!"

Tiễn Xuyến Nhi rốt cuộc chịu đựng không nổi người này lãnh trào nhiệt phúng, dương tay bay ra một đạo thanh mang. Tần Tiểu Thiên bay lên không trung, Dạ Bức kiếm giống như biên bức triển khai cánh, ầm ầm một tiếng vang thật lớn, hai người ngạnh sanh sanh liều mạng một cái. Khí lưu cuồng bạo lan tràn khắp nơi, trúc đình phảng phất bị vô số đao kiếm chém tới, trong tích tắc phân ra thành bốn, năm mảnh.

Tần Tiểu Thiên lạnh lùng nói: " Lý kém thì động thủ giết người, ngươi tu là môn đạo gì?"

Tiễn Xuyến Nhi cũng chưa từng nhìn thấy qua người như vậy, có người cầu xin nhờ vả nàng thì không dám có bất kỳ điều gì làm cho nàng nổi giận, không muốn cầu xin nàng thì tự nhiên cũng sẽ không đến, lần này thật xui xẻo, không ngờ đụng với người này, lại đi thay thế người khác đòi bất bình, nói chuyện bén nhọn chua chát khắc bạc, làm nàng tức giận đến cắn chặt răng, nghĩ không muốn phát tiêu cũng rất khó khăn.

Tranh đấu phi kiếm hai người chẳng phân biệt được cao thấp, Tiễn Xuyến Nhi cho dù đạt tới Nguyên Anh kỳ cũng không cách chiến thắng Tần Tiểu Thiên, phi kiếm của nàng trong mắt Tần Tiểu Thiên không tốt gì lắm, Dạ Bức kiếm nếu không phải chỉ là nửa thành phẩm, thì tuyệt đối có thể áp chế phi kiếm của đối phương, nhưng bây giờ còn chưa được, dù sao mới luyện chế không lâu, hơn nữa kinh nghiệm đấu kiếm của Tần Tiểu Thiên rất ít, cơ bản bị vây trong trạng thái phòng thủ.

Trong lòng Tiễn Xuyến Nhi buồn bực, nàng xem không ra tu vi sâu cạn của Tần Tiểu Thiên, cảm giác khi giao thủ là đối phương cũng không phải rất mạnh, nhưng mỗi lần gia tăng công kích đều có thể đối phó được, vừa mới bắt đầu thì còn có chút nhàn nhã, tên này chỉ phòng thủ là chính, nhưng theo thời gian kéo dài, đối phương từ từ triển khai phản công.

Mặc dù trong tay có rất nhiều pháp bảo, Tiễn Xuyến Nhi cũng không nghĩ sử dụng, nàng cũng không phải là kẻ ngu, biết Tần Tiểu Thiên không dễ chọc, sử dụng pháp bảo tranh đấu, trình độ hung hiểm không giống như đấu kiếm, vạn nhất đối thủ có pháp bảo lợi hại hơn, thì coi như không được. Nàng đột nhiên hét lớn: " Đừng đánh! Đừng đánh!"

Tần Tiểu Thiên vừa mới đấu ra được một chút hăng hái, nghe vậy không khỏi cười nói: " Vậy đem tiền cọc lấy ra!" Ý niệm vừa ra, Dạ Bức kiếm phát ra tiếng rít ô ô, bay múa vòng quanh thân.

Tiễn Xuyến Nhi nhảy sang một bên, tức giận nói: " Tiền của tiểu đạo sĩ...chừng nào đến phiên ngươi trông coi?"

" Không sai, nguyên lai thì ra ngươi cũng biết đó là tiền của tiểu đạo sĩ, như vậy xin trả trở về!"

Tiễn Xuyến Nhi bình thường cũng là người miệng mồm lanh lợi, nhưng cùng Tần Tiểu Thiên tranh chấp, mới nói mấy câu đã bị lửa giận trùng thiên, căn bản không phải đối thủ của hắn.

Đánh nhau không thể chiếm thượng phong, đấu võ mồm cũng không được, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiễn Xuyến Nhi đỏ bừng, cắn đôi môi hồng nhuận một hồi lâu nói không ra lời.

Đào Nhất Diêu không biết nên làm thế nào cho phải, nói lắp bắp: " Cái này...mọi người không nên gấp...có chuyện từ từ thương lượng..tiền bối, đừng nóng giận..."

" Câm miệng!" Tần Tiểu Thiên và Tiễn Xuyến Nhi hai miệng đồng thanh quát.

Đào Nhất Diêu nín bặt, hắn lui về phía sau một bước, trong lòng kêu to xui xẻo, lập tức ngậm miệng không lên tiếng nữa.

Cũng không trách Tần Tiểu Thiên và Tiễn Xuyến Nhi căm tức, Tần Tiểu Thiên là vì giúp hắn, Tiễn Xuyến Nhi thì căm tức, nàng đã bỏ tiền vào túi, tuyệt đối không chịu nhả trở ra nữa.

Đào Nhất Diêu không nhịn được vừa nói chen vào, liền không bị mắng chửi mới là lạ.

Tiễn Xuyến Nhi tức giận đến thở dồn dập, Tần Tiểu Thiên không nhanh không chậm cười nói: " Nếu không trả…cũng được, ngươi đem lá cờ gì đó cấp cho lão đạo."

Trong lòng Tiễn Xuyến Nhi suy nghĩ: có phải nên trở mặt không nhận người hay không, tìm mấy bang thủ đến giúp một tay đem bọn họ đuổi đi.

34. Q.4 - Chương 6: Tỷ Thí Luyện Khí

Tướng mạo Tiễn Xuyến Nhi rất đẹp, một vẻ bề ngoài hiền thục mĩ tuệ, nếu như không tham tiền tài, sẽ là một cô gái rất ưu nhã nhàn tĩnh, nhưng chỉ cần vừa tiếp xúc với tiền tài, nàng sẽ khống chế không được mà muốn với tới tay.

Tần Tiểu Thiên có một loại cảm giác khó thể tin, một người tu chân không ngờ lại yêu tiền tài như thế, thật sự là bất khả tư nghị.

Cô gái trước mắt rất đẹp, mặc dù sau khi tu tiên hắn đối với phụ nữ không có nhiều chú ý, nhưng một thiếu nữ xinh đẹp như vậy đích xác rất khó nhìn thấy, cảm giác đầu tiên khi gặp là một loại cảm giác kinh diễm, một thân trang phục hồng sắc, mái tóc buộc cao, lại cắm một đóa hoa nhỏ màu lam nhạt, cho dù là đang lúc tức giận, má lúm đồng tiền nhỏ nơi khóe miệng cũng làm cho người ta cảm giác được là nàng đang cười.

Tiễn Xuyến Nhi hừ hừ suy nghĩ. Đào Nhất Diêu nhịn không được tiến lên nói: " Tiền bối, có thể đưa Tam Tài Phong Hỏa Kỳ cho ta thuê trước, còn lại một nửa châu báu…một năm sau sẽ trả?" Đây là một bậc thang có sẵn.

Tiễn Xuyến Nhi trong lòng âm thầm than thở, thật sự là quá đáng tiếc, nguyên lai vốn nàng có ý định bức bách Đào Nhất Diêu, để cho hắn hướng Tần Tiểu Thiên mượn thêm tiền, ai biết Tần Tiểu Thiên giảo hoạt như thế, cũng trực tiếp đấu thẳng với mình.

Làm cho người ta tức giận là người này miệng mồm lanh lợi, một chút cũng không chịu thiệt thòi, tu vi lại rất cao, đánh không lại mà mắng chửi cũng không thắng, nếu tiếp tục làm nháo, tự mình cũng không chiếm được tiện nghi gì.

" Cho ngươi!" Ba đạo hồng quang từ trong tay Tiễn Xuyến Nhi bay ra.

Đào Nhất Diêu mừng rỡ, chụp vào trong tay. Ngay sau đó, nàng ta lại ném tới một quyển sách bạc bạc, đó là pháp quyết dùng để thao khống Tam Tài Phong Hỏa Kỳ.

Tần Tiểu Thiên tiện tay xuất ra một viên minh châu, ở trong tay chơi đùa.

Cũng quả nhiên, ánh mắt Tiễn Xuyến Nhi lập tức bị hấp dẫn, nàng ngượng ngùng nói: " Đây là…Nga, đây là minh châu do Thái Nam Sơn xuất sản? Không đúng, có thanh quang…là nơi đâu xuất sản? Cho ta nhìn xem một chút…"

Tần Tiểu Thiên thu tay lại, minh châu biến mất. Hắn mở hai tay ra cười nói: " Đừng quản ở nơi nào xuất sản, viên minh châu giá trị thiên kim, hắc hắc."

Nếu một con sói đói chứng kiến trước mặt là một một khối thịt lớn, nó nhất định sẽ nhào tới cắn chặt không buông.

Tiễn Xuyến Nhi bây giờ giống như một con sói đói, đôi mắt trừng lên như vầng trăng sáng, nàng cười hì hì tiến đến bên cạnh Tần Tiểu Thiên, nói: " Đừng thu hồi a, cho ta nhìn xem một chút đi." Vươn tay nhỏ bé, bày ra một bộ dáng nếu không cho xem thì ta sẽ cướp.

Tần Tiểu Thiên thở dài nói: " Lão đạo, đáng tiếc." Hắn không để ý tới Tiễn Xuyến Nhi, xoay người nhìn Đào Nhất Diêu nói chuyện, trong lòng nhịn không được cười thầm: từng gặp qua người tham tiền tài, nhưng chưa từng thấy qua ai tham tiền tài đến như thế.

Đào Nhất Diêu cầm Tam Tài Phong Hỏa Kỳ trong tay, nói: " Đáng tiếc cái gì? Đáng tiếc gì hả?"

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Bỏ đi, nói ra cũng không có ý nghĩa, chúng ta đi thôi!" Nếu sớm biết Tiễn Xuyến Nhi tham tài như thế, hắn nắm chắc có thể dùng một nửa tài vật vừa rồi của Đào Nhất Diêu là có thể đổi

lại Tam Tài Phong Hỏa Kỳ, Đào Nhất Diêu căn bản không biết cách đàm phán, mới vừa nhìn thấy thì đã đem tất cả tài vật sở hữu giao cho đối phương, đây còn không phải tùy ý cho người siết cổ hay sao.

Tiễn Xuyến Nhi đã sắp nổi giận, nàng nói: " Nói đi, ngươi muốn thuê pháp bảo gì?"

Tần Tiểu Thiên ngưng cười, nói: " Ta không cần pháp bảo gì, nếu như muốn pháp bảo, chính mình luyện chế là được, cần gì phải thuê của ngươi?"

Người tu chân đều cũng có chút ít vàng bạc châu báu, bình thường sẽ không để ý, nếu như có thể dùng để thuê pháp bảo, người tu chân nhất định sẽ không ngu ngốc, nếu như cần loại pháp bảo nào đó, đích xác sẽ xuất ra tất cả châu báu để trao đổi.

Tiễn Xuyến Nhi không nghĩ tới Tần Tiểu Thiên sẽ trả lời như vậy, gấp đến mức dậm chân nói: " Chuyện khác ta không dám nói, muốn luyện khí, ai có thể so sánh được với bổn tiên tử!"

Tần Tiểu Thiên trêu chọc, nói: " Ai nói đó? Luyện khí? Chuyện khác không dám nói, nói luyện khí, ngươi vị tất so sánh được với ta."

Luyện khí cũng là niềm kiêu ngạo của Tiễn Xuyến Nhi, nếu không nàng cũng sẽ không có nhiều pháp bảo như vậy để cho thuê. Nàng nói: " Được, ta và ngươi tỷ thí một lần, nếu như ngươi thua...sẽ đem tất cả tài vật trên người ngươi đưa cho ta!"

Tần Tiểu Thiên sẽ không chịu thiệt thòi, nói: " Nếu ngươi thua...làm thế nào? Hắc hắc."

Cười gian! Tuyệt đối đúng là cười gian!

Tiễn Xuyến Nhi hận hận nói: " Làm sao ta có thể thua? Được, chỉ cần ta thua, tùy tiện ngươi!"

Tần Tiểu Thiên cười hắc hắc, nói: " Thật không?"

Tiễn Xuyến Nhi đại nghĩa lẫm nhiên nói: " Dùng danh dự của bổn tiên tử cam đoan!"

Lòng háo thắng của Tần Tiểu Thiên đại thịnh, nói: " Như thế...rất tốt!" So sánh thì so sánh, hắn tự nhận là mình có Cấm Chế Lô, luận luyện chế pháp bảo gì, cũng không thể hạ xuống hạ phong." Được, vậy so sánh một lần, bất quá, tài liệu ngươi xuất!"

" Ai xuất ra tài liệu, pháp bảo luyện ra phải thuộc về người đó!" Tiễn Xuyến Nhi không chút chậm trễ, liền đối lại.

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Nói thừa! Ai luyện chế được nhiên quy về người đó, không thể níu kéo!"

Tiễn Xuyến Nhi dậm chân mắng to: " Tặc hán tử! Ngươi...ngươi bại hoại a!" Nàng hận đến nghiến chặt răng, người này chẳng những vô lễ, còn rất vô lại, nhưng minh châu trong tay hắn thật sự rất hấp dẫn người, cố tình không để ý đến hắn, rồi lại không buông ra được viên minh châu xinh đẹp kia. Không có biện pháp, khi còn bé cuộc sống khổ cực cùng với kinh nghiệm cùng khổ đã in ấn thật sâu vào trong xương tủy, vì thế mỗi khi nàng nhìn thấy tài vật là nhịn không được muốn thu lấy.

Tần Tiểu Thiên trêu chọc nói: " Ta bại hoại...ngươi thì tốt? Có tốt thì cũng biến thành tệ hại!"

Một tiếng rít gào.

Tần Tiểu Thiên dám thề, tiếng rít gào nọ, tựa như con sói mẹ bị cướp đi sói con mà phát ra rống giận.

" Ta...ta muốn cắn chết ngươi!"

Tiễn Xuyến Nhi phi thân nhào tới!

Đào Nhất Diêu không khỏi há to miệng, hàm răng lóe bạch quang, hắn đưa tay che miệng lại, cả kinh nói: " Không thể nào...không ngờ có thể làm cho tiền bối nổi điên cắn người, thật là đáng sợ...ngô, cắn người..." Hắn không ngừng lắc đầu thở dài.

Tần Tiểu Thiên vội vàng vọt sang một bên, lớn tiếng nói: " Quân tử động khẩu không động thủ! Ách, nữ nhân không động khẩu!"

Tiễn Xuyến Nhi vẫn không động thủ, mà là động khẩu cắn người, hận cực kỳ ước gì một ngụm cắn một cái mới có thể hết giận. Tốc độ của nàng cực nhanh, Tần Tiểu Thiên vừa mới vọt sang một bên, nàng đuổi theo sau, giương nanh múa vuốt phác tới, ôm cổ Tần Tiểu Thiên, mở cái miệng nhỏ nhắn, lộ ra hàm răng trắng, ác hung hăng cắn vào gương mặt Tần Tiểu Thiên, trong miệng vẫn còn phát ra tiếng rít gào quái dị.

Tần Tiểu Thiên cũng bị nàng điên cuồng làm cho hoảng sợ, một mỹ nữ lại há mồm cắn người, thật sự ngoài dự đoán mọi người, không kịp phòng bị mà bị ôm cổ, một thân thể yêu kiều mềm mại dán trên người hắn.

Tiễn Xuyến Nhi dùng sức há to miệng, ác hung hăng cắn xuống. Đột nhiên, một ngón tay đặt ngay trên ót nàng, " khách đát." một tiếng vang, đây là hàm răng tự cắn vào nhau, nổi lên thanh âm. Tần Tiểu Thiên nhịn không được rùng mình một cái, nếu như bị cắn, khẳng định là bị cắn đứt một miếng thịt.

" Khách đát! Khách đát!" Hàm răng va chạm vang lên thanh âm dồn dập kinh khủng.

" Ô…lấy bàn tay thúi của ngươi ra! Để cho ta cắn!"

Tần Tiểu Thiên dùng sức hất mạnh, hất ra hai tay của Tiễn Xuyến Nhi, thân thể có chút co rụt lại, lẻn qua một bên, một tay bụm mặt, trong lòng thầm nghĩ may mắn, người đàn bà này thật không nói lý, vội vàng đem minh châu ném cho nàng, nói: " Dừng! Chỉ có con chó nhỏ mới cắn người, minh châu cho ngươi…ngươi đi đi!" May là tay mau mắn ngăn trở, nếu thật bị cắn một cái, thì thật đáng chê cười.

Tiễn Xuyến Nhi nắm bắt được minh châu, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đang phẫn nộ nhất thời trở nên vui vẻ, nói: " Sớm đưa cho người ta một chút thì đã không việc gì rồi…A? Ngươi mới là con chó nhỏ!"

Đào Nhất Diêu thở dài nói: " Ta là kẻ ngu ngốc." Lúc này hắn mới hiểu rõ ràng mình đã làm sai chỗ nào.

Tần Tiểu Thiên nói: " Lão đạo, lá cờ cũng đã tới tay rồi, chúng ta đi." Hắn cũng không muốn cùng tiểu tài mê này tiếp tục dây dưa, vạn nhất nàng lại nổi điên, thì cũng không phải dễ đối phó. Hắn thật sự bị sự điên cuồng của nàng hù dọa sợ hãi.

" Đừng đi! Ngươi còn chưa cùng bổn tiên tử tỷ thí!"

Tiễn Xuyến Nhi vẫn không quên phải đào móc tài vật của Tần Tiểu Thiên, nàng tinh thiện luyện khí, tự tin nhất định so sánh với Tần Tiểu Thiên thì cường hơn, chuyện tốt như thế làm sao có thể dễ dàng bỏ qua.

Tần Tiểu Thiên lắc đầu nói: " Có gì tốt mà so sánh, nói chuyện với ngươi thì ngươi không tính, cho dù ta thắng, ngươi cũng sẽ không nhận thua, làm không tốt thì lại muốn há mồm cắn người, hắc hắc, không so đâu!"

Tiễn Xuyến Nhi biết mình nói không lại hắn, nhưng mình lại không muốn cho hắn đi, có thể tùy tiện xuất ra một viên minh châu, lại không thèm để ý chút nào mà ném ình, đã nói ra trong túi tiền của người này còn có rất nhiều vàng bạc châu báu, người như vậy vô luận như thế nào cũng không thể bỏ qua. Nàng nói: " Đừng đi! Theo ta đến sơn môn, ta dùng sư môn cam đoan, chỉ cần ngươi có thể thắng, hết thảy sẽ theo lời ngươi nói!"

Tiễn Xuyến Nhi suy nghĩ: " Chỉ cần vào phái Thanh Thành, nhìn xem ngươi còn giở được thủ đoạn gì! Hì hì, không đem tiền tài của ngươi đào móc ra hết, ta sẽ không còn là Tiễn Xuyến Nhi!" Nàng vốn không nghĩ tới mình sẽ thất bại.

Tần Tiểu Thiên quay đầu hỏi: " Lão đạo, chuyện của ngươi có gấp hay không?"

Đào Nhất Diêu nhỏ giọng nói: " Ngươi thật muốn cùng nàng tỷ thí?"

Tần Tiểu Thiên mỉm cười, nói: " Không phải ta muốn, mà là nàng muốn, ta không thể làm gì khác hơn là bất chấp gian nan mà làm theo thôi."

Tiễn Xuyến Nhi trong lòng nói thầm: " Người này chẳng lẽ có tuyệt nghệ gì? Nhìn tu vi…hắn nhiều nhất cũng chỉ đến Nguyên Anh kỳ, , thậm chí cũng chứa tới, hắn có thể sử dụng luyện khí gì chứ? Không được, người này nhìn vào là biết ngay một tài chủ, vô luận thế nào cũng không thể buông tha hắn, hừ hừ!"

Tỷ thí luyện khí kinh động cả phái Thanh Thành, tất cả cao thủ của phái Thanh Thành đều xuất hiện, còn có một ít khách nhân của Thanh Thành cũng đến xem.

Trong phái Thanh Thành, Tiễn Xuyến Nhi có tu vi xếp thứ năm, trình độ luyện khí cũng không có gì tranh cãi, đúng là xếp đầu tiên. Nàng từng xong được một ngọc đồng giản ghi chép luyện khí, bởi vậy thủ đoạn luyện khí của nàng cùng phái Thanh Thành không có quan hệ gì, hoàn toàn là tự nàng lục lọi tu luyện ra.

Bình thai lộ ngoài trời của phái Thanh Thành – Thừa Lộ Thai.

Tần Tiểu Thiên với bộ dáng không chút kinh tâm, lẳng lặng đứng thẳng bên cạnh Thừa Lộ Thai.

Tiễn Xuyến Nhi đứng đối diện hắn, trong miệng lầm bầm không biết nói cái gì, thỉnh thoảng nhìn lén Tần Tiểu Thiên một cái, đôi mày thanh tú có chút nhướng lên. Trong lòng nàng mơ hồ có cảm giác không đúng, bởi vì đối thủ lộ vẻ phi thường trầm ổn, không có một chút ánh mắt bối rối, khiến tín niệm thắng chắc của nàng cũng sinh ra một chút dao động.

Chưởng môn phái Thanh Thành Tiễn Lậu Chi, là cao thủ Phân Thần sơ kỳ, vừa mới xuất quan đã nghe nói cháu gái muốn cùng người tỷ thí luyện khí, lập tức chạy tới.

Cháu gái này là tâm ái duy nhất của hắn, lúc từ trong loạn thế đem nàng đi theo tu hành, từ nhỏ đã biểu hiện sự thông tuệ vượt quá người thường, tốc độ tu hành cực nhanh, nhưng tiểu nha đầu này dị thường tham tiền, nhìn thấy vàng bạc châu báu là không nhịn được, vì thế sau khi nhập vào Nguyên Anh kỳ thì không cách nào tiến bộ, cảnh giới thủy chung không cách nào tăng lên, làm hắn tổn thương đầu óc, nhưng cũng không còn biện pháp nào giải quyết.

Đại đệ tử Khúc Nhai, tu vi đạt tới Xuất Khiếu trung kỳ, bình thường sự vụ trong phái Thanh Thành đều do hắn xử lý, Tiễn Xuyến Nhi là tiểu sư muội của hắn. Nhị đệ tử Tề Vô Dạng, tu vi so với Tiễn Xuyến Nhi thì cao hơn một chút, tu vi Nguyên Anh trung kỳ. Tam đệ tử Miêu Tiểu Kiều, tu vi là Nguyên Anh sơ kỳ, cùng Tiễn Xuyến Nhi có quan hệ rất tốt. Còn lại là những môn nhân đệ tử đồng lứa.

Phái Thanh Thành còn có một vị trưởng lão, vẫn luôn ở phía sau núi tiềm tu, cơ bản không xuất hiện, ngay cả chưởng môn cũng không biết tu vi hắn cao bao nhiêu, xem như là cao thủ bí ẩn của phái Thanh Thành, lần này tỷ thí vẫn không hề xuất hiện.

Trong khách nhân có một vị Trương Trai Phong đến từ Nga Mi, tinh thông phù chú, tu vi không cao, chỉ có Linh Tịch kỳ.

Một vị là hải ngoại người tu chân Nam Chương, nhìn bên ngoài thì rất già, một mái tóc bạc phủ vai, lại có bộ râu trắng như tuyết, tu vi không tệ, là Xuất Khiếu trung kỳ, cầm một cây quạt trong tay, nhìn qua có chút cảm giác kỳ lạ.

Cuối cùng là một vị được gọi là Liễu Đại Ngôn, xước hào là đại chủy(miệng rộng), tu vi là Tâm Động kỳ, trình độ không sai biệt lắm với Đào Nhất Diêu, xem như là tương đối yếu kém. Người này bản lãnh không lớn, cũng có cái miệng rộng, thích hỏi thăm đủ chuyện, dùng tin tức linh thông.

Tỷ thí do Khúc Nhai chủ trì.

Đến trước mắt, Tần Tiểu Thiên và Tiễn Xuyến Nhi còn chưa nói xong điều kiện khi đạt thành thắng lợi hay thất bại. Khúc Nhai đầu tiên hỏi: " Sư muội, các ngươi định làm sao tỷ thí?" Luyện khí có rất nhiều chủng loại, luyện chế pháp bảo cũng có muôn vàn, tài liệu lại nhiều, muốn tỷ thí hơn kém, khó khăn khá lớn, cho nên trước hết phải an định xong điều kiện cho hai bên mới được.

Tần Tiểu Thiên nhàn nhạt nói: "...trước tiên không vội vàng tỷ thí, nói rõ đã...thắng như thế nào? Thua thì như thế nào?"

Tiễn Xuyến Nhi nhảy lên nói: " Uy, hình như ngươi nhất định sẽ thắng vậy, nếu như ngươi thua, thì phải giao ra hết thảy vàng bạc châu báu..." Nàng vẫn còn cảm giác như có chút có hại, lại bổ sung nói: " Chẳng những phải giao ra hết thảy tài vật, hơn nữa hàng năm còn phải giao nộp số lượng châu báu vàng bạc như thế, nhớ kỹ nga! Là hàng năm đều nhiều như vậy!"

" Ngươi có dám đáp ứng hay không? Không dám đáp ứng thì phải lưu lại tất cả vàng bạc châu báu sở hữu, ta để lại ngươi một lần, bằng không...hừ hừ, bằng vào thủ đoạn luyện khí của bổn tiên tử, ngươi không thể tưởng tượng nổi đâu!"

Nàng cảm thấy rất tốt, Tần Tiểu Thiên cho dù không muốn tỷ thí cũng phải tổn thất một đại bút tiền, nếu tỷ thí, nàng có thể biểu diễn thủ đoạn luyện khí cao siêu của mình, vừa lúc nhân cơ hội thị uy, bàn tính trong lòng đang đánh vang không ngừng.

Những điều kiện tất cả đều không rời khỏi vàng bạc châu báu, chưởng môn nhân Tiễn Lậu Chi trong lòng âm thầm than thở, đại sư huynh Khúc Nhai sắc mặt ửng đỏ, Liễu Đại Ngôn che miệng cười, chỉ có hải ngoại người tu chân Nam Chương kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, hắn cũng là lần đầu tiên kiến thức một nữ tu chân tham tài tham tiền đến như thế, những câu nói không hề rời khỏi câu vàng bạc châu báu.

Khúc Nhai cười khổ nói: " Điều kiện của Tần huynh là..."

Tần Tiểu Thiên mỉm cười: " Điều kiện của ta rất đơn giản, nếu như ta thắng, Tiễn Xuyến Nhi tiểu thư...thỉnh đem hết toàn bộ Kim! Ngân! Châu! Bảo! ra!"

" Cái gì? A...vậy không thể nào! Ngươi...ngươi...nghĩ quá mộng rồi!"

Tần Tiểu Thiên cười hì hì nói: " Ngươi nghe ta nói xong được không?"

Khúc Nhai có chút bất đắc dĩ nhìn Tiễn Xuyến Nhi, nói: " Tần huynh, xin mời nói hết."

" Ta không cần tiền của ngươi...a a, đem vàng bạc châu báu của ngươi đổi thành đồng tiền, đem cấp cho người nghèo khổ." Trên đỉnh đầu có một cái nón bay vút đi. Trong lòng Tần Tiểu Thiên hiểu rõ ràng, nếu như tự mình thắng, lấy đi hết tiền tài mà Tiễn Xuyến Nhi sở hữu, thì Tiễn Xuyến Nhi nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, tự mình sau này đừng nghĩ được an thân.

Chưởng môn nhân Tiễn Luậ Chi khen: " Thiện!" Hắn biết rõ tật xấu của cháu gái, nếu thật có thể làm cho nàng tan hết vàng bạc châu báu, thì có lẽ cảnh giới của nàng lại có thể đột phá, cho nên hắn rất tán thưởng lời của Tần Tiểu Thiên.

Tiễn Xuyến Nhi khuôn mặt nhỏ nhắn lúc đỏ lúc trắng, hai bàn tay nhỏ bé siết chặt, hận đến cắn chặt răng: " Không cần vàng bạc châu báu, lại muốn làm tan hết châu báu, đây chính là tài bảo do bổn tiên tử cực cực khổ khổ tích tụ cơ mà." Nói xong lại khẽ kêu ô ô, người này sao lại đáng hận như vậy! Ta muốn cắn...Ta nhẫn! Hừ hừ, đợi khi bổn tiên tử thắng, xem coi ngươi làm sao?"

Trong lòng nàng phát ý ác độc, trên mặt cũng không thể biểu lộ ra, dù sao yêu cầu của đối phương cũng không phải vì bản thân hắn, rõ ràng chỉ điều này nàng đã rơi vào hạ phong.

" Đều tán thành điều kiện của hai bên rồi phải không?"

Tần Tiểu Thiên gật đầu nói: " Được rồi, dù sao ta sẽ không thua, chỉ sợ Tiễn Xuyến Nhi tiểu thư không dám." Hắn tùy thời đều đả kích sĩ khí của đối phương, không ngừng chọc giận, đây cũng là một loại thủ đoạn khi tỷ thí.

Tiễn Xuyến Nhi cũng không ngu, nhưng không biết tại sao, mỗi lần nói chuyện với nhau thì cũng bị Tần Tiểu Thiên làm tức đến muốn chết. Nàng cực lực nhịn xuống tức giận, hừ hừ nói: " Bổn tiên tử có gì không dám, hừ, ngươi cứ chờ thua đi!"

Khúc Nhai lại nói: " Được, nếu song phương đều đồng ý, như vậy quyết định nội dung việc tỷ thí luyện khí."

Luyện kiếm? Luyện phù? Luyện pháp bảo? Phạm vi luyện khí mênh mông, mỗi một người tu chân đều có tuyệt kỹ, rất khó so sánh. Tiễn Xuyến Nhi giành nói trước: " Luyện kiếm! Ai có thể thể hiện trình độ luyện khí cao nhất, uy, thế nào?"

Thật ra nàng am hiểu nhất là luyện chế các loại tiểu pháp bảo, đưa ra luyện kiếm chỉ là muốn làm khó Tần Tiểu Thiên, không nói trước tài liệu luyện kiếm khó tìm cỡ nào, đầu tiên thời gian luyện kiếm cũng khiến cho người chịu không được.

Tiễn Lậu Chi lắc đầu nói: " Không ổn, không ổn, luyện kiếm hao phí thời gian, hơn nữa rất khó so sánh."

Khúc Nhai hỏi: " Tần huynh nghĩ như thế nào?"

Tần Tiểu Thiên thản nhiên nói: " Để luyện tài liệu là trụ cột luyện khí, a a, chúng ta tỷ thí...xem ai đề luyện tài liệu thuần hơn, nhanh hơn, tốt hơn."

" Tốt!"

Cơ hồ mỗi người đều kêu hay, chỉ có Tiễn Xuyến Nhi là trong lòng kêu khổ. Đề thuần tài liệu nàng cũng rất tinh thông, nhưng cần phải hao phí đại lượng chân nguyên lực, là một chuyện phi thường khổ cực, không nghĩ tới Tần Tiểu Thiên lại đưa ra một chủ ý như thế. Đây chính là dùng bản lĩnh chân thật, không thể ăn gian, lại càng không thể dùng kỹ xảo thủ đoạn.

Đề thuần tài liệu cũng có giảng cứu, có các loại các dạng phương thức đề thuần, dùng Tam Muội Chân Hỏa đề thuần, là Nhiệt Đoán Pháp, dùng linh quyết cấm chế đề thuần, là Chú Đoán Pháp, dùng Cực Hàn Chi Khí đề thuần, là Lãnh Đoán Pháp, đủ các loại không đồng nhất. Người tu chân thường dùng chính là Nhiệt Đoán Pháp, thích hợp cho đại bộ phận tài liệu, cho nên hai người đều lựa chọn Nhiệt Đoán Pháp.

Tiễn Xuyến Nhi đối với đề thuần tài liệu nắm chặt rất lớn, nàng thường xuyên luyện chế các loại tiểu pháp bảo, phải đề thuần rất nhiều tài liệu. Nàng cảm giác được phần thắng của mình rất lớn, nói: " Được, chúng ta đề thuần vật bình thường nhất – Tinh Thiết, mỗi đề thuần là một ngàn cân, xem ai đề thuần tốt hơn."

Trong lòng Tần Tiểu Thiên cười thầm, có Cấm Chế Lô, vô luận là tài liệu gì cũng có thể đề thuần đến mức tận cùng. Hắn chỉ nghĩ đến việc thắng cuộc, nhưng không có nghĩ đến Cấm Chế Lô ở thế giới này là chuyện kinh thế hãi tục đến thế nào, cười nói: " Tinh Thiết? Được, dùng mấy ngày làm hạn định?" Hắn cũng không muốn đề thuần mãi, tốc độ đề thuần của Cấm Chế Lô cực nhanh, giống như người tu chân căn bản không cách nào tưởng tượng.

Trong lòng mọi người có chút tiếc nuối, đề luyện tài liệu viễn xa không bằng luyện chế pháp bảo, nhưng tỷ thí như thế đúng thật là chân chính phân ra thắng bại.

Khúc Nhai nói: " Một người ba canh giờ, ai trước?"

Tiễn Xuyến Nhi oán giận nói: " Sư huynh, ba canh giờ…thời gian quá ít rồi."

Khúc Nhai nói: " Vậy sáu canh giờ, sư muội, thời gian dài quá mọi người không nhịn được đâu."

Sáu canh giờ cũng chính là mười hai tiếng đồng hồ, Tần Tiểu Thiên không cần thời gian dài như vậy, bất quá muốn để cho Tiễn Xuyến Nhi thua tâm phục khẩu phục, hắn cũng nhận tỷ thí sáu canh giờ thời gian, nói: " Có thể, Tiễn Xuyến Nhi tiểu thư, mời trước, a a."

Tiễn Xuyến Nhi chỉ cần nhìn thấy vẻ tươi cười của Tần Tiểu Thiên là nhịn không được muốn cắn hắn, dù sao cũng cảm thấy người này thật ghê tởm.

Trong lòng nàng phát ra ác độc, nhếch cái mũi nhỏ, dùng con mắt nghi ngờ nhìn Tần Tiểu Thiên một cái. Có âm mưu, nhất định có âm mưu.

Không đợi nàng nói chuyện, Tần Tiểu Thiên lại nói: " A a, nếu không…ta trước?"

Tiễn Xuyến Nhi bật thốt lên: " Đương nhiên do bổn tiên tử xuất thủ trước, hừ!"

" Đã như vậy…hắc hắc, Tiễn Xuyên nhi tiểu thư, mời!"

Trong lòng mọi người buồn cười, tu chân lâu như vậy, hai người tốt xấu gì cũng coi như là cao thủ, tại sao lại so đo như thế.

Tiễn Lậu Chi trên trán xuất hiện mấy nếp nhăn, nói: " Ai trước ai sau đều không sao cả, người nơi này cũng không phải người mù, dù sao cũng có thể phân biệt được tốt xấu, Xuyến Nhi đến trước đi."

Tiễn Lậu Chi đối với Tiễn Xuyến Nhi rất có tin tưởng, luyện khí của cháu gái có sự truyền thừa khác. Nếu bàn về luyện khí, hắn mặc dù là đại cao thủ Phân Thần kỳ, cũng không nắm chắc phần thắng.

Đã luyện chế qua Tinh Thiết, chỉ chừng bàn tay, cao cỡ nửa người, mỗi cây nặng một trăm cân, tổng cộng là hai mươi cây. Mười cây đặt bên cạnh Tần Tiểu Thiên, còn lại ở bên chân Tiễn Xuyến Nhi.

Tiễn Xuyến Nhi tin tưởng mười phần, nàng không dùng lò luyện chế chuyên môn, mà là bố trí một Tụ Linh Trận rất nhỏ trên mặt đất.

Một tiếng quát khẽ, Tiễn Xuyến Nhi vứt vào bốn viên tiên thạch nhỏ, dùng linh quyết cố định, nàng cười nói: " Sư huynh, cho ta…bắt đầu!"

Không khí khẽ ba động, một cỗ nhiệt lưu dũng xuất, Tam Muội Chân Hỏa dưới phụ trợ của Tụ Linh Trận và tiên thạch, uy lực tăng cường gấp đôi so với lúc ban đầu.

Tam Muội Chân Hỏa trong mắt Tần Tiểu Thiên cũng không là gì, nhưng rơi vào trong mắt những người khác thì không bình thường nữa.

Tiễn Xuyến Nhi có Tam Muội Chân Hỏa chẳng những cường đại, hơn nữa phi thường ngưng luyện, hỏa diễm có thể từ trong tay nàng nhảy ra các loại hình thái, hiển nhiên là một cao thủ chơi lửa.

Đào Nhất Diêu không khỏi nhịn được lo lắng cho Tần Tiểu Thiên, có thể luyện xuất ra Tam Muội Chân Hỏa ngưng luyện như thế, người tu chân khác không cách nào so sánh, Tiễn Xuyến Nhi nhất định chuyên môn tu luyện Tam Muội Chân Hỏa, nhưng lại có được cao thủ chỉ điểm.

Tam Muội Chân Hỏa sơ xuất thì màu hồng, tiến vào một tầng thì trắng bệch, tu đến cao thâm thì phát ra thanh quang. Lợi hại nhất chính là màu tím nhạt, loại này uy lực so với thiên hỏa chỉ kém một chút, ở trong người tu chân xem như là hỏa diễm cao nhất.

Tiễn Xuyến Nhi phát ra hỏa diễm là quang hoa màu trắng xanh, nếu tiếp tục tu luyện sẽ trở thành màu xanh, có Tam Muội Chân Hỏa như vậy luyện khí, có thể giảm được nửa công phu, không trách được nàng lộ ra vẻ tin tưởng mười phần.

" Sư huynh, cho ta một cây Tinh Thiết!"

Khúc Nhai đưa tay hư trảo, hút một cây Tinh Thiết tới tay, nói: " Được!" Tay ném Tinh Thiết ra ngoài, rớt thật chuẩn xác vào giữa Tam Muội Chân Hỏa, chỉ chốc lát thời gian, đã trở nên đỏ bừng.

Tiễn Xuyến Nhi nói: " Lại ném vào hai cây!"

Lại hai cây Tinh Thiết hạ xuống.

Tiễn Xuyến Nhi nét mặt nghiêm túc, hoàn toàn không còn hỏa khí và xúc động như vừa rồi, tâm thần hoàn toàn đắm chìm trong luyện khí, thúc giục Tam Muội Chân Hỏa, cố gắng dung hóa Tinh Thiết.

Tinh Thiết, không phải là sinh thục thiết mà người bình thường sử dụng, mà là người tu chân từ mỏ thiết đề luyện ra thiết chi tinh hoa, Tinh Thiết trải qua đề thuần thì sẽ trở thành thiết tinh, hai chữ điên đảo một chút, ý nghĩa lại không giống nhau.

Tinh Thiết mặc dù có thể luyện khí, nhưng không thể luyện chế ra pháp bảo tốt, phẩm chất của thiết tinh phải cao nhiều lắm, dùng thiết tinh có thể giá cấu kiếm thể của phi kiếm, đương nhiên chẳng qua là phi kiếm bình thường nhất. Thiết Tinh là một loại tài liệu sử dụng làm trụ cột thường xuyên, có thể cùng rất nhiều tài liệu hỗn hợp, hình thành một ít tài liệu luyện khí cao cấp.

Tiễn Xuyến Nhi bình thường đoán liên tài liệu thì dùng tinh thiết nhiều nhất, từ khi bắt đầu học tập luyện khí, cũng không ngừng đề thuần tinh thiết, như thế trình độ luyện khí, đối với nàng giống như hô hấp tự nhiên, cũng không cần tự hỏi, chỉ cần chăm chú hoàn thành là được, tuyệt đối sẽ không xuất ra sai lầm gì đó, duy nhất phải chú ý chính là thời gian, sáu canh giờ luyện chế mười cây tinh thiết, cũng là tương đối mệt người.

Tiễn Xuyến Nhi đứng trong Tụ Linh Trận, hấp thu linh khí tụ tập từ bốn phía, bổ sung chân nguyên lực tiêu hao vì Tam Muội Chân Hỏa, hơn nữa bốn viên tiên thạch hỏa tính, ba cây tinh thiết từ từ dung hóa, hình thành một viên cầu cỡ thùng nước lóe sắc kim khí.

Độ nóng chung quanh cấp tốc bay lên, một ít môn nhân đệ tử có tu vi thấp kém rối rít lui ra phía sau, ngay cả Đào Nhất Diêu cũng phải lui ra sau một bước, trong lòng hắn có chút bối rối, tự mình cũng không có bản lãnh dung hóa nhiều tinh thiết như vậy.

Tạp chất theo độ nóng lên cao từ từ bị buộc ra ngoài, theo viên cầu chuyển động, bị quăng ra, những bông hỏa lửa như diễm hỏa, nhanh chóng rơi trên mặt đất, phát ra tiếng vang xuy xuy, mặt ngoài Thừa Lộ Thai ngưng kết từng hạt kim khí vỡ nát.

Mọi người không khỏi than thở: " Hay!"

Một chiêu thủ pháp này cực kỳ tinh diệu, không phải cao thủ rất khó thi triển ra.

Kim khí cầu càng chuyển càng nhanh, Tiễn Xuyến Nhi thoáng rịn mồ hôi, trong lòng nàng thầm hối hận, chỉ một chút mà đề thuần ba trăm cân tinh thiết, có chút lực bất tòng tâm.

" Hừ, bổn tiên tử tuyệt đối sẽ không thua cho ngươi, tặc hán tử, ta phải đào sạch túi tiền của ngươi!" Đã tới lúc này, nàng vẫn còn niệm niệm không quên túi tiền của người khác.

Tần Tiểu Thiên cũng âm thầm than thở, nha đầu kia mặc dù tham tài tham tiền, nhưng một tay luyện khí pháp môn lại tương đương lợi hại, không trách được kiêu ngạo như thế.

35. Q.4 - Chương 7: Tán Tài

Kim khí viên cầu dung hóa từ từ bỏ rơi tạp chất, thể tích trở nên như quả banh da.

Đào Nhất Diêu đi tới phía sau Tần Tiểu Thiên, nhỏ giọng nói: " Lợi hại, sắp thành công rồi."

Tiễn Xuyến Nhi đưa tay bay ra một viên ngọc thạch màu đỏ, trực tiếp đánh vào trong kim khí cầu.

Tần Tiểu Thiên ngạc nhiên nói: " Đó là thứ gì vậy?"

Khúc Nhai đứng cách Tần Tiểu Thiên không xa, nghe được rõ ràng, không khỏi sửng sốt, đi tới hỏi: " Ngươi không biết đó là Hỏa Dung Thạch?"

" Không biết!" Tần Tiểu Thiên trả lời lí trực khí tráng.

Khúc Nhai cảm thấy không cách nào lý giải. Bất quá làm đại sư huynh một phái, môn phái sự vụ trong ngoài đều do hắn chịu trách nhiệm xử lý, bao quát cùng người thế tục giao tế, bởi vậy làm người tương đối tinh tế, lập tức giải thích: " Hỏa Dung Thạch có thể gia tốc đề thuần tinh thiết."

" Nga, nguyên lai là thúc giục hóa tề, hiểu rồi."

Khúc Nhai ngược lại không hiểu, hắn hỏi: " Thôi Hóa Tề? Có ý nghĩa gì?"

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Chính là ý tứ mà ngươi vừa nói."

Khúc Nhai lắc đầu, nghĩ thầm: " Người này đúng là một quái nhân."

Hỏa Dung Thạch có thể đề cao tốc độ đề luyện, theo Hỏa Dung Thạch bắt đầu phát huy tác dụng, kim khí cầu dịch hóa làm bụi kim khí văng ra càng nhiều hơn.

Mười phút sau, Tiễn Xuyến Nhi ánh mắt càng thêm nghiêm túc, nói: " Đại sư huynh, chuẩn bị!"

Khúc Nhai vung tay lên, hai môn hạ đệ tử bưng ra một chậu chất lỏng màu lam, hắn nói: " Được rồi, ngươi cẩn thận."

Lúc này, kim khí cầu có hình thái dịch hóa hốt nhiên bay ra, tốc độ chậm rãi rơi vào trong chậu.

Không biết trong chậu là chất lỏng gì, thiết tinh đoán liên hoàn thành rơi vào bên trong dĩ nhiên không hề có tiếng động, quang hoa nhàn nhạt xuyên thấu qua chất lỏng màu lam chiếu xạ lên, lộ vẻ dị thường xinh đẹp.

Tiễn Xuyến Nhi thở ra một hơi thật dài, thu nhiếp Tam Muội Chân Hỏa giữa hai tay vào trong cơ thể, nàng khoanh chân ngồi xuống, lẳng lặng tu luyện hơn mười phút đồng hồ, sau đó tinh thần hoán phát nói: " Trở lại!"

Tần Tiểu đi tới bên chậu đưa tay mò vớt thiết tinh, dài hai thước, mịn như cánh tay trẻ con, tỏa ra thanh quang nhàn nhạt.

Đây là hắn lần đầu tiên kiến thức thiết tinh, bởi vì trong tài liệu mà hắn học được, không có ghi lại về thiết tinh, đây là tài liệu luyện khí đặc hữu của người tu chân ở địa cầu.

Mặt ngoài thiết tinh che kín từng đạo lãng văn, Đào Nhất Diêu kinh ngạc nói: " Thiết Tinh Hải Ba Văn! Huynh đệ, ngươi phải cẩn thận, thuần độ cực cao, ngươi…ngươi có nắm chắc hay không?"

Hắn cho rằng Tần Tiểu Thiên đã thua hơn phân nửa, nếu như không có phương thức tu luyện đặc biệt, phỏng đoán rất khó đề thuần thiết tinh đến trình độ như thế.

Thiết tinh truyền vào trong tay mọi người, trừ Tiễn Lậu Chi mấy người, ngoài ra mấy cao thủ đều cũng cảm thấy kinh ngạc, tự nhận là không có thủ đoạn đề thuần như thế, đồng thời cũng rất chờ mong Tần Tiểu Thiên biểu hiện.

Trong lòng Tiễn Lậu Chi thật cao hứng, cười nói: " Tiểu nha đầu trình độ đã đề cao a, nếu có thể luyện ra tế ba văn thì khá hơn nhiều."

Sáu canh giờ còn kém một khắc, Tiễn Xuyến Nhi đem khối thiết tinh cuối cùng đầu nhập vào trong chậu, một câu cũng không nói, lập tức khoanh chân khôi phục chân nguyên lực. Cho tới bây giờ nàng chưa từng hao phí chân nguyên lực đi đoán liên nhiều tài liệu trụ cột như thế, mệt mỏi đến cả người như nhũn ra, may là từ đầu đã bố trí Tụ Linh Trận, núi Thanh Thành có linh mạch, cho nên mới có thể kiên trì đi xuống.

Đối với kết quả bây giờ, nàng rất vừa lòng, có thể đoán liên ra thiết tinh có sóng gợn, là trình độ tốt nhất mà nàng phát huy.

Tần Tiểu Thiên không gấp chút nào, hắn mặc dù không có đoán liên qua tinh thiết, nhưng có Cấm Chế Lô, vô luận là tài liệu gì đều cũng có thể xử lý. Đợi cho Tiễn Xuyến Nhi hoàn toàn khôi phục, hắn mới nói: " Ta có thể bắt đầu rồi phải không?"

Tiễn Xuyến Nhi lớn tiếng nói: " Bắt đầu đi, ai nha, bổn tiên tử lần này khổ nhiều rồi, sáu canh giờ a, mệt chết ta! Hì hì."

Nàng cũng cho rằng Tần Tiểu Thiên nhất định phải thua, vừa nghĩ đến vàng bạc châu báu, không khỏi tâm hoa nộ phóng, khóe miệng có chút nhếch lên, má lúm đồng tiền nhỏ càng sâu, ngón tay giấu trong ống tay áo rất nhanh niệp động, trong lòng phảng phất có mấy móng vuốt mèo đang không ngừng gãi gãi, ngứa a!

Tần Tiểu Thiên mỉm cười.

Cấm Chế Lô thành hình cần có Vô Diễm Chi Hỏa, mà Vô Diễm Chi Hỏa của hắn lại phi thường yếu ớt mỏng manh, lúc này, nhờ vào kinh nghiệm luyện khí trước kia đã trợ giúp hắn. Chín thủ ấn linh quyết đánh ra, nhanh chóng hình thành một Cấm Chế Lô vô hình.

Tinh thiết còn chưa đi vào, không ai có thể nhìn ra hình dáng của Cấm Chế Lô, thậm chí không người nào phát hiện Cấm Chế Lô trước người Tần Tiểu Thiên. Hắn đưa tay hư trảo, một cây tinh thiết rơi vào trong tay, ném vào trong Cấm Chế Lô.

Trong tích tắc, tinh thiết giống như một cây gậy băng rơi vào trong lửa lớn, chỉ vài giây đồng hô đã dung hóa thành chất lỏng. Ngay sau đó, lại một cây tinh thiết đầu nhập vào Cấm Chế Lô. Chỉ chốc lát, mười cây tinh thiết toàn bộ rơi vào trong Cấm Chế Lô, Tần Tiểu Thiên lộ ra vẻ tươi cười hài lòng.

Tiễn Xuyến Nhi nhất thời sắc mặt tái nhợt, một khắc tinh thiết rơi vào trong Cấm Chế Lô dung hóa, nàng hốt nhiên chợt hiểu rõ ràng mình kém quá xa, đối phương không ngờ có thể dùng linh quyết cấm chế hình thành lò luyện khí, tự mình ngay cả nghe cũng chưa từng nghe nói qua.

Nàng thất hồn lạc phách đứng ở một bên, trong lòng không ngừng nhắc đi nhắc lại: " Xong hết rồi, tiền của ta a…châu báu a…mất hết rồi…ô ô, tặc hán tử, chết ta rồi…vàng bạc châu báu của ta a…"

Gần một giờ, hay chính xác là nửa canh giờ, tinh thiết đã toàn bộ biến thành thiết tinh, tổng cộng là mười thiết tinh hình tròn như quả trứng, trực tiếp ngưng tụ thành hình trong Cấm Chế Lô.

Trình độ luyện khí như thế rất đơn giản, dùng Cấm Chế Lô đề thuần giống như là giết gà mà dùng dao mổ trâu, hơn nữa con gà này cũng chỉ là con gà con vừa mới sinh ra.

Tiễn Xuyến Nhi cố tình tìm kẽ hở, cầm lấy một trứng thiết tinh ngưng kết cẩn thận quan sát, trong lòng không nhịn được mọc lên một cỗ rét lạnh.

Luyện khí cũng giống như nàng yêu thích thu tập tài bảo, nàng kiến thức và nếm thử qua các loại các dạng luyện khí phương thức, cho tới bây giờ chưa từng gặp qua phương pháp luyện khí như vậy, thiết tinh đản che kín những đường vân như hạt gạo, vô cùng nhỏ, vô cùng dày mật.

Nàng thất thanh nói: " Hà Tử Văn?" Càng không thể tư nghị chính là thiết tinh đản lại ẩn chứa một chút linh tính.

Trong lòng nàng rất rõ ràng mình đã thua, hơn nữa thua hoàn toàn, một chút cơ hội cũng không có, dù là có muốn kéo dây dưa cũng không được.

Tần Tiểu Thiên vỗ vỗ tay, tiêu sái nói: " Lão đạo, chúng ta nên đi rồi."

Hắn không hỏi kết quả, cũng không thúc giục Tiễn Xuyến Nhi tán tài. Người tu chân một khi có điều hứa hẹn, sẽ không vi bối lời hứa, cho nên hắn tỏ vẻ hào phóng.

" Chờ một chút!" Tiễn Xuyến Nhi kêu to.

" Khoan đã!" Tiễn Lậu Chi cũng lên tiếng ngăn cản.

Tần Tiểu Thiên cười hì hì đứng lại, nói: " Tại sao? Chẳng lẽ ta không thắng sao?"

Tiễn Xuyến Nhi cắn răng nói: " Thắng, ngươi thắng."

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Vậy thì được rồi, hắc hắc."

Tiễn Xuyên Nhi dùng sức dậm chận một cái, nhịn không được hỏi: " Ngươi...ngươi có thể nói cho ta biết hay không, ngươi là dùng phương pháp gì luyện khí?"

Tần Tiểu Thiên nói: " Xin lỗi, đây là bí mật sư môn, ta không cách nào tiết lộ."

Sau khi đấu với Tiễn Xuyến Nhi, Tần Tiểu Thiên đối với nàng cũng không quá ác cảm, ngược lại có một loại cảm giác không đánh nhau thì không quen biết, hơn nữa nàng cũng không xấu tính, thua thì hào phóng thừa nhân, điều này làm cho Tần Tiểu Thiên đối với nàng hơi có chút hảo cảm.

Nhưng phương pháp tu luyện Cấm Chế Lô không thể tiết lộ, cho dù nói với nàng, cũng không có tác dụng, công pháp tu tiên và công pháp tu chân hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Tiễn Lậu Chi lại có ý nghĩ khác với Tiễn Xuyến Nhi, hắn chỉ nghĩ muốn lưu lại Tần Tiểu Thiên, muốn cùng hắn kết giao đạo hữu. Quen biết với một luyện khí đại sư, có thể học được không ít kiến thức.

Không chỉ có hắn có ý nghĩ như vậy, hải ngoại người tu chân Trữ Đồng và Nga Mi Trương Trai Phong cũng cảm thấy hứng thú với Tần Tiểu Thiên.

Trữ Đồng muốn Tần Tiểu Thiên giúp mình tu luyện một kiện pháp bảo, Trương Trai Phong lại phát hiện Tần Tiểu Thiên sử dụng linh quyết không tầm thường, trong đó ẩn chứa cổ ý và thâm ảo, làm cho hắn phi thường kích động.

Liễu Đại Ngôn lại phí tâm tư suy nghĩ, hắn đoán không ra Tần Tiểu Thiên là người tu chân của môn phái nào. Ở trên thế giới này, chỉ cần người tu chân có chút danh khí hắn đều biết, cho dù chưa từng gặp qua, cũng từng nghe nói qua, người tu chân ở mỗi đại môn phái, tinh thiện luyện khí thì cực ít, Tiễn Xuyến Nhi coi như là cao thủ luyện khí dường như nổi tiếng.

Tiễn Lậu Chi nói: " Đạo hữu, nếu đã đến núi Thanh Thành, không ngại hãy ở lại mấy ngày...nghỉ ngơi một chút, a a, lão phu thích nhất giao kết bằng hữu, có thể luận bàn với nhau một chút, cũng tốt cho trong đạo pháp lấy dài bổ ngắn, không biết ý đạo hữu như thế nào?" Hắn thành khẩn giữ lại Tần Tiểu Thiên.

Đào Nhất Diêu tựa hồ cũng không muốn đi, hắn nói: " Huynh đệ, vậy ở vài ngày, ta cũng muốn tu luyện Tam Tài Phong Hỏa Kỳ một chút, quen thuộc pháp quyết vận dụng."

Tần Tiểu Thiên ngạc nhiên nói: " Chúng ta không phải còn muốn..." Hắn đột nhiên tỉnh ngộ bây giờ không phải lúc nói chuyện cướp bóc, suy nghĩ chốc lát, dù sao cũng không có địa phương nào có thể đi, cùng đồng đạo luận bàn, có lẽ cũng có thể thu hoạch, hắn nói: " Được, vậy ở vài ngày."

Tiễn Xuyến Nhi mấy ngày nay giống như đang sống trong lò lửa, Tiễn Lậu Chi không ngừng thúc giục nàng xuất ra vàng bạc châu báu sở hữu, tục gia đệ tử cũng đã chuẩn bị sẵn, một khi lấy được tài bảo, lập tức sẽ đổi thành đồng tiền, dùng để cứu người cùng khổ.

Không ai biết Tiễn Xuyến Nhi có bao nhiêu tiền tài. Dưới sự bức bách của Tiễn Lậu Chi, Tiễn Xuyến Nhi cuối cùng xuất ra tài bảo của mình.

Bảy vạn lượng hoàng kim, bốn mươi sáu vạn lượng bạch ngân, cái rương lớn cao cỡ nửa người, tổng cộng có chín rương, đựng đầy các loại châu báu ngọc khí trang sức.

Chưởng môn nhân Tiễn Lậu Chi khiếp sợ không thôi, sư huynh sư đệ sư tỷ muội cùng với môn hạ đệ tử cũng trợn mắt cứng lưỡi, Tiễn Xuyến Nhi lấy ra vàng bạc châu báu, so sánh với tiền tài của phái Thanh Thành còn nhiều hơn không kể xiết.

Tiễn Xuyến Nhi ngồi bên cạnh đống châu báu, trong tay cầm hơn mười kim đĩnh, khuôn mặt nhỏ nhắn giống như con khỉ nhăn nhó, đau lòng không biết làm thế nào cho phải. Đây là nàng tích tồn suốt cả trăm năm tài vật, từng chút một tới bây giờ, không nỡ ăn không nỡ mặc, vì muốn kiếm thêm tiền, không ngờ toàn bộ lại thua hết, trong lòng càng vô cùng tiếc nuối hối hận.

Tiễn Lậu Chi muốn tiến lên khuyên giải, chứng kiến bộ dáng nước mắt đầy mặt của Tiễn Xuyến Nhi, ngẫm lại đi về trước thì tốt hơn, nói: " Khúc Nhai, ngươi chịu trách nhiệm vận tống tài bảo, để cho tục gia đệ tử đi làm, nhớ kỹ, ta không hy vọng có người giấu diếm lại, đây là vì công đức cho Xuyến Nhi." Nói xong quay người rời đi.

Hắn biết qua một lát thì Tiễn Xuyến Nhi sẽ bình phục tâm tình, bây giờ không phải lúc khuyên giải.

Tiễn Xuyến Nhi thương tâm muốn chết, nước mắt cứ rơi xuống, nàng ngay cả tâm trạng muốn giết người cũng đều có, trơ mắt nhìn vàng bạc châu báu rời mình đi, không khỏi cầu khẩn nói: " Sư huynh, chờ một lát đi…ô ô, đây là tiền của ta!"

Khúc Nhai bất đắc dĩ nói: " Đúng vậy, đúng vậy, là tiền của ngươi…A a, là tiền của ngươi…" Vừa nói vừa cầm ra túi trữ vật, đó chính là dùng để đựng mỏ thạch, lùa vàng bạc trên mặt đất thu đi vào.

Tiễn Xuyến Nhi không cách nào chịu được vàng bạc tài bảo biến mất ngay trước mắt mình, ô yết chạy đi, chạy thẳng tới phòng khách. Tội khôi họa thủ(kẻ gây ra tội) vẫn ở trong khách phòng tiêu diêu tự tại, không thể làm cho hắn vui vẻ như vậy.

Tần Tiểu Thiên và Đào Nhất Diêu đang uống rượu, phái Thanh Thành nhưỡng tạo Bách Quả Tửu không tệ, hai người uống vô cùng vui vẻ.

Tiễn Xuyến Nhi vọt vào, nàng ở trên đường thì đã tỉnh táo lại, không khóc nữa, đặt mông ngồi đối diện Tần Tiểu Thiên, cầm lấy bầu rượu uống, sau đó cười cười nhìn Tần Tiểu Thiên, tựa như hắn là một người do hoàng kim xếp thành.

Đào Nhất Diêu khẩn trương hỏi: " Tiền bối, có chuyện gì sao?"

Tiễn Xuyến Nhi tức giận nói: " Không có việc gì! Không có việc gì thì không thể tới phải không?"

Đào Nhất Diêu lập tức ngậm miệng, cùng nữ nhân đang tức giận đấu võ mồm là một chuyện ngu xuẩn.

Tần Tiểu Thiên cũng không nói lời nào, tiếp tục uống rượu.

Tiễn Xuyến Nhi cứ như vậy nhìn hắn, cũng không nói gì, hào khí có vẻ thật quái dị.

Cứ như vậy uống hết một bầu rượu, Tần Tiểu Thiên bắt đầu có chút nhức đầu, hắn biết mình đã đắc tội nha đầu này, chẳng qua là không biết nàng làm sao trả thù.

Tiễn Xuyến Nhi khóe miệng như cười, trong lòng nảy sinh ác độc, hai người cứ như vậy chịu đựng, ai cùng không nói lời nào.

Đào Nhất Diêu cảm thấy cả người phát lạnh, hốt nhiên toát ra một ý niệm trong đầu: hai người này giống như là một đôi oan gia.

Tiếng cửa phòng mở ra, Tiễn Lậu Chi đi vào. Hắn lập tức nhận thấy hào khí không đúng, liền cười ha ha nói: " Xuyến Nhi cũng ở đây a, a a, ta đến bái phỏng hai vị đạo hữu, a a."

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Rượu này không tệ, mặc dù không gắt, nhưng mùi cũng thơm ngát."

Tiễn Lậu Chi đưa tay từ trong túi lấy ra một vò rượu lớn, trữ vật của hắn phi thường đặc biệt, là một cái túi nhỏ trong suốt, bên trong mơ hồ có thể nhìn thấy, mỗi thứ nhỏ cỡ hạt gạo, tựa như con huỳnh hỏa trùng bay múa trong màn, là trữ vật dụng phẩm phi thường tinh xảo.

" Phù Châu Bách Liệt Tửu!" Tiễn Xuyến Nhi nhảy dựng lên, nói: " Rượu này...một lượng vàng một chén...lãng phí a."

Tiễn Lậu Chi bối rồi nói : " Xuyến Nhi, người tu chân sao lại tham tài như thế, không được nhắc lại lúc trước ! " lão nhân có chút tức giận

Tiễn Xuyến Nhi khuôn mặt nhăn nhó nói : " Nga, biết rồi " nàng đối với ai có thể vô lễ, duy nhất với Tiễn Lậu Chi, tôn kính từ trong đáy lòng, nếu không không có Tiễn Lậu Chi từ trong chiến loạn mang nàng đi tu chân, nàng sớm đã không còn xương cốt.

Đào Nhất Diêu mừng rỡ Phù Châu Bách Liệt Tửu là linh tửu đặc hữu của Phái Thanh Thành, dùng linh quả hiếm có ủ mà thành, đặt ở phụ cận linh mạch, được linh khí sung túc làm mát, trải qua trăm năm ủ thành rượu, trừ chưởng môn nhân phái Thanh Thành ai cũng không được mang theo, một vò như vậy, vừa đủ ba mươi cân.

Trước kia có nghe nói qua loại linh tửu này, nhất định phải uống một chầu cho đã, Đào Nhất Diêu xoa tay định bưng vò rượu lên.

Tiễn Lậu Chi phân phó một đồ tôn, đem chén chọn bộ chén thủy tinh dài đến, trông giống như ống nghiệm, chỉ bằng ngón tay cái, bày ra một hàng có tám cái chén.

Tiễn Lậu Chi cười nói : " Phù Châu Bách Liệt Tửu có cách uống đặc thù, phải dùng chén thủy tinh chuyên dụng ..... hơn nữa là phải là thưởng thức bằng Lãnh Tinh Bôi(chén thủy tinh lạnh), mặt khác loại chén này dùng với rượu này rất có lợi ".

Một cây ngân quản cắm vào miệng bình, rượu theo ngân quản chảy ra, Tiễn Lậu Chi khấp động linh quyết điêu luyện, rượu chia thành tám đạo chuẩn xác rót vào trong chén.

Tần Tiểu Thiên giơ chén rượu lên nhìn kỹ, thiếu chút nữa bật cười.

Cái gì Phù Châu Bách Liệt Tửu, hoàn toàn giống với bia, có vô số bọt khí sủi lên, khi lên bề mặt đều vỡ tan, chẳng qua mấy cái bọt khí không phải khí cacbonic mà là linh khí nồng đậm.

Tiễn Lậu Chi đem chén đưa lên mũi, hít một hơi thật sâu, mê mẫn nhắm mắt lại.

Tần Tiểu Thiên cũng bắt trước, nâng chén hít một hơi, mùi rượu nồng đậm linh khí từ từ bay vào mũi, cảm giác tựa như ngửi một thanh bạc hà, cả đầu đều nhẹ nhàng khoan khoái.

Uống vào một ngụm rượu, Tần Tiểu Thiên rốt cuộc lý giải được vì cái gì gọi là Phù Châu Bách Liệt Tửu.

Phù Châu là chỉ khí phao, Bách Liệt là chỉ rượu biến thành khí ở trong miệng không ngừng bạo liệt, cộng thêm linh khí tràn đấy trong miệng, cái loại cảm giác này phi thường kỳ diệu.

Mãi đến khi trong rượu hoàn toàn yên tĩnh lại, hắn chậm rãi nuốt xuống, nhịn không được tán thưởng : " Ngon, rất ngon ".

Đào Nhất Diêu sợ hãi than, linh tửu đặc biệt như thế, thật sự là ý vị, loại rượu ngon bình thường so với nó giống như rượu trắng, rốt cuộc không dậy nổi hứng thú.

Sau một lúc, hắn thì thào nói : "Ai, về sau phải đi nơi nào tìm rượu ngon như thế, muốn chết a, về sau sao đây ? ai, mùi thầu dầu không phải thầu dầu, không đúng cái này chỉ là đánh lừa cảm giác ".

Mỗi người uống liền ba chén, chỉ có Tiễn Xuyến Nhi không có uống, nàng vẫn còn tiếc vì mất đi tiền tài.

Tần Tiểu Thiên quét tay trên chén thủy tinh, một tia lương khí truyền vào tay, cảm giác thực thoải mái.

Loại Lãnh Tinh Bôi này cũng rất ít gặp, phải dùng thủ pháp đặc thù sau khi dong lỏng(hóa lỏng) thủy tinh đóng băng mà thành, rượu rót vào trong đó, một lát như được được ướp lạnh, dùng để uống Phù Châu Bách Liệt Tửu phi thường thích hợp.

Ba mươi cân rượu, ba người rất nhanh uống hết. Tần Tiểu Thiên đang còn thèm, hỏi : " Còn nữa không ?" .

Tiễn Lậu Chi đưa tay vào trong túi vật lấy ra một vò, nói : " Tặng ngươi " .

Tiễn Xuyến Nhi mí mắt nhấp nháy, Đào Nhất Diêu trơ mắt nhìn.

Tần Tiểu Thiên nhận vò rượu, mỉm cười, vò rượu liền biến mất.

Hắn nói : " Còn có việc gì .... nói đi ".

Thiên hạ không có gì cho không, đại chưởng môn nhất phái cũng sẽ không vô duyên vô cớ tặng rượu quý.

Tiễn Lậu Chi lộ vẻ mặt xấu hổ nói : " A a, muốn phiền đạo hữu.... giúp ta luyện hóa một khối đá ".

Tiễn Xuyến Nhi bỗng nhiên trở nên kích động : " Là khối Thiên Lạc Thạch ?"

Tần Tiểu Thiên đang còn cân nhắc cái gì là Thiên Lạc Thạch, chỉ thấy Tiễn Lậu Chi lấy ra từ trong túi trữ vật một khối đá lớn bóng loáng màu đen, hắn kinh ngạc nói : " Thiên Kim Thối ?".

Không nghĩ tới là một khối Thiên Kim Thối, hơn nữa là Thiên Kim Thối chưa trải qua rèn giũa, bất quá khối Thiên Kim Thối này tuy trừ đi toàn bộ tạp chất, nhưng lại không hoàn toàn dong hóa(hóa lòng), thành một khối kim loại khó coi.

" Thiên Kim Thối ? Ngô, nguyên lai gọi là Thiên Kim Thối ."

Tiễn Lậu Chi cho tới bây giờ không có nghe nói qua tên Thiên Kim Thối, tảng đá này là do tổ sư gia để lại, không ai có thể dong hóa đề luyện.

Tiễn Xuyến Nhi cũng từng thử qua, dùng tam muội chân hỏa rèn giũa mười canh giờ, chỉ tan chảy một lớp liền biểu hiện màu bạc, một lớp bạc bạc này, làm nàng nhận thức loại tài liệu này là tài liệu luyện kiếm tuyệt hảo, không nghĩ tới anh trai lại lấy ra đưa cho Tần Tiểu Thiên rèn giũa.

" Thiên Kim Thối là tài liệu cực phẩm để luyện kiếm, ta có thể đề thuần cho các ngươi, còn luyện kiếm.... ta sẽ không nhúng tay,người khác luyện chế phi kiếm, cũng không bằng tự mình luyện chế ".

Tần Tiểu Thiên gật đầu đáp ứng.

Tiễn Xuyến Nhi oán thầm không ngừng : "Nói bậy ! Tu Chân Giới có mấy người tu chân là hoàn toàn tự luyện chế phi kiếm ? nếu có thể có một thanh cực phẩm phi kiếm, ai còn nguyện ý tự mình luyện kiếm ?".

Tiễn Lậu Chi không ngừng đáp ứng, cười nói : " A, a có thể hay không chia làm nhiều khối nhỏ, ngươi có biết Thiên Kim Thối thật sự rất khó dong hóa, nếu là nhỏ một chút, chúng ta có lẽ có thể sử dụng ".

Đề luyện Thiên Kim Thối đối với Tần Tiểu Thiên mà nói rất dễ dàng, hắn từng có một lần kinh nghiệm đề thuần, nhưng lại tu luyện một thanh Dạ Bức Kiếm, trong thủ trạc đang còn có một ít Thiên Kim Thối thừa.

Cần mười ngày, hắn liền đã đem Thiên Kim Thối đề thuần, ngưng kết thành hai mươi mốt khối Thiên Kim Thối thuần tịnh bằng bao diêm.

Dựa theo Quy củ, Tiễn Lậu Chi lưu lại bảy khối làm thù lao, lấy đi mười bốn khối Thiên Kim Khối tinh luyện.

Mười bốn khối Thiên Kim Thối này cũng đủ luyện chế ra mười bốn thanh phi kiếm, đương nhiên chỉ có thể làm tài liệu phụ trợ, nếu như giống Dạ Bức Kiếm hoàn toàn có thể dùng Thiên Kim Thối làm thân kiếm, những Thiên Kim Thối này không đủ để luyện chế một thanh phi kiếm.

Tiễn Xuyến Nhi mấy ngày này bận chế tạo Luyện Chế Lô bị Tần Tiểu Thiên ăn không ngồi rồi bắt gặp, luyện chế lô kia đã mau thành hình.

Tần Tiểu Thiên yên lặng không dám cười, mà hắn chính là dùng linh quyết hình thành ngoại hình Cấm Chế Lô, Tiễn Xuyến Nhi ý đồ dùng vật thật thay thế.

Thấy Tần Tiểu Thiên tiến đến, Tiễn Xuyến Nhi cũng không tránh né nói : " Uy, bổn tiên tử chế tác Luyện Chế Lô như thế nào ?" .

Tần Tiểu Thiên cười hì hì nói : " Tài liệu cũng được a a, đáng tiếc không có kì môn ...." Trong lòng bỗng nhiên vừa động, dùng vật thật luyện Luyện Chế Lô thay Cấm Chế Lô, cũng là chủ ý hay.

Dùng Cấm Chế Lô rèn giũa tài liệu thật sự là dùng dao mổ trâu giết gà hơn nữa là rèn giũa tài liệu cấp thấp, nếu có Luyện Chế Lô, có thể không lộ ra sự tình.

" Này không đúng.... chiều rộng nên ba centimet...." Hắn nhịn không được xuất ngôn hướng dẫn.

Tiễn Xuyến Nhi khinh ngạc, không nghĩ tới Tần Tiểu Thiên hướng dẫn mình, hỏi : " Ba centimet là cái gì ? ".

Tần Tiểu Thiên nhớ tới, ở thời cổ đại không có đơn vị centimet, thân thủ ra dấu nói : " Kéo dài trong này đúng rồi, độ cao không được... Ngô, Luyện Chế Lô nếu muốn vận chuyển được, cần phải ... " Hắn có chút do dự, nếu tại Luyện Chế Lô đánh Cửu Đạo Linh Quyết sẽ để lại dấu vết, người cẩn thận có thể tìm ra huyền bí trong đó.

" Phải cần cài gì .... ngươi nói chuyện như thế nào nửa chừng ".

Tần Tiểu Thiên không hề giải thích, đợi cho Tiễn Xuyến Nhi chế tạo Luyện Chế Lô thành hình, hắn đánh ra Cửu Thủ Linh Quyết, linh quyết lưu lại dấu vết trên Luyện Chế Lô.

Cân nhắc trong chốc lát, hắn nói : " Thành, cần dùng tới tiên thạch hỏa tính và tiên thạch thủy tính khởi động, hiệu quả ..... a a so với cái ta ta dùng kém một nửa, bất quá xem như Luyện Chế Lô phi thường tốt rồi ".

Hắn còn có một câu chưa nói, luyện chế lô này chỉ có thể dùng để đê thuần và rèn giũa tài liệu, không thể dùng để luyện khí.

Bốn khối thượng phẩm tiên thạnh được gắn vào, một tiếng rung nhẹ vang lên, Luyện Chế Lô tự thu nhỏ kích thước lại, cho đến lúc bằng nắm tay nhỏ, phiếm tử mang nhàn nhạt, nhìn qua sáng lung linh, phi thường đáng yêu.

Tiễn Xuyến Nhi hoan hô một tiếng, nắm chặt trong tay, nói : " Luyện Chế Lô rất xinh đẹp ".

Cho đến lúc này, nàng mới quên đi bi thương tiền tài tổn thất.

Tần Tiểu Thiên lắc đầu nói : " Đồ này không nên dùng, phương pháp luyện khí của ngươi trước kia cũng được, luyện khí mới có khả năng tu luyện, nếu dùng luyện Chế Lô này, tuy có thể tiết kiệm năng lực, nhưng đối với ngươi tu hành không tốt ".

Tiễn Xuyến Nhi liếc hắn một cái nói : " Ngươi không biết ta rất lười sao ?".

Vừa thấy Tần Tiểu Thiên cười, nàng trong lòng liền nhịn không được tức giận, bất luận luyện khí hay là tu vi, bản thân mình so với người này đều kém, thật bực chính là người này còn giả ngốc, hại mình bị lừa.

Tiễn Xuyến Nhi càng nghĩ càng không cam tâm, con mắt đảo một trận, liền cười lên.

Tần Tiểu Thiên xoay người bước đi, Tiễn Xuyến Nhi biểu tình cổ quái, không cần nghĩ đã biết, nha đầu kia muốn dở trò tốt nhất rời sớm một chút để bảo hiểm, hắn không muốn cùng cô ta có dây dưa nhiều.

" Đứng lại ! Ai, từ từ ta ....".

Tần Tiểu Thiên rất lễ phép nói : " Tiễn Xuyến Nhi tiểu thư còn có việc gì ? không có việc gì ? A a. Vậy cáo từ. " không đợi trả lời, hắn chạy nhanh như thỏ.

Tiễn Xuyến Nhi xung động muốn cắn người, hắn âm thầm nghiến răng nói : " Ta sẽ không buông tha ngươi ".

36. Q.4 - Chương 8: Tất Vũ Không

Tiễn Xuyến Nhi đang cùng Thanh Thành chưởng môn nhân vừa cứng vừa mềm.

Tiễn Lậu Chi cười khổ, nói: " Xuyến Nhi, ngươi phải rõ ràng, bây giờ xuống núi...cũng không phải lúc, gần đây thế đạo rất rối loạn, ở lại trong núi Thanh Thành tương đối an toàn, một khi đi ra ngoài..."

" Không phải một mình ta đi ra ngoài lịch lãm, ta là cùng theo...ân, cùng theo Tần Tiểu Thiên đi cùng, hắn có lẽ cũng đủ thực lực, hơn nữa ta muốn học thủ đoạn luyện khí của hắn, ngươi là chưởng môn nhân, nói một tiếng hắn sẽ nghe thôi."

Tiễn Xuyến Nhi nắm chặt hai nắm tay, quyết tâm phi thường to lớn.

Tiễn Lậu Chi hoài nghi nói: " Phải không? Tần đạo hữu đồng ý hay sao? Ngươi..không phải là vì lần trước thua mà nghĩ muốn trả thù hắn? Xuyến Nhi, người tu chân tỷ thí lẫn nhau thì rất bình thường, thua thì thua, thắng là thắng, ngàn vạn lần không nên so đo, phải buông thả lòng dạ..."

Lao thao lao thao liên tiếp chuỗi giáo huấn, nghe xong làm cho Tiễn Xuyến Nhi thiếu chút nữa là muốn chạy trốn ra ngoài.

" Ta không có nhớ cừu!" Nàng đích xác không nhớ cừu, chẳng qua không cam lòng, mà trong lòng còn có một loại cảm giác nói không nên lời, xúc khiến cho nàng muốn đi theo Tần Tiểu Thiên, âm thầm suy nghĩ: " Hừ, nhớ cừu thì ích lợi gì, ta phải đảo loạn! Ta muốn cho hắn khó chịu!"

Tiễn Xuyến Nhi hư tâm mà cười cười, nói: " Cầu xin ngài đó, giúp ta nói một tiếng đi." Nàng ngượng ngùng trực tiếp nói thẳng với Tần Tiểu Thiên, bởi vậy tìm đến Tiễn Lậu Chi, muốn cho hắn mở miệng, thỉnh Tần Tiểu Thiên cho phép mình đi theo.

Tiễn Lậu Chi trăm đường bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đáp ứng: " Được rồi, ta đi nói với Tần đạo hữu một chút xem sao, Xuyến Nhi a, sau này nếu ngươi chịu bỏ xuống tiền tài, như vậy mới có được tiến cảnh, tu vi của ngươi đã đình trệ thật lâu, hy vọng sau khi đi ra ngoài lịch lãm có thể đột phá cảnh giới."

Thật vất vả mới nói động được chưởng môn nhân, Tần Tiểu Thiên lại mất tích, ngay cả Đào Nhất Diêu cũng không biết hắn đã đi đâu.

Tiễn Xuyến Nhi cho rằng Tần Tiểu Thiên cố ý tránh né mình, tức giận đến mở miệng mắng to, dưới sự bất đắc dĩ nàng không thể làm gì khác hơn là đi theo Khúc Nhai sư huynh muội cùng xuống núi, một bút tài sản lớn như vậy mà phải tán đi ra ngoài, một người không thể nào làm được.

Đào Nhất Diêu đợi thêm vài ngày không được cũng lặng lẽ rời đi, hắn cũng có chuyện riêng muốn làm.

Tần Tiểu Thiên cũng không phải cố ý rời khỏi, hắn chẳng qua chỉ muốn đi ra ngoài du ngoạn, kết quả lại bị lạc trong một trận pháp kỳ quái ở sau núi Thanh Thành.

Núi Thanh Thành chiếm hơn một ngàn bình phương công lý, có phân ra sau núi trước núi, phía trước Thanh Thành đạo quan nhiều như rừng, người đến người đi, còn phía sau Thanh Thành u giáp thiên hạ, cực ít có người tiến vào, phái Thanh Thành chỉ chiếm cứ một phạm vi rất nhỏ.

Nghe nói phía sau núi có không ít địa phương thần bí khó lường, vừa lúc nhàn rỗi không có việc gì, Tần Tiểu Thiên đã nghĩ muốn ngự kiếm phi hành đi du ngoạn tìm kiếm.

Thanh Thành u quan tuyệt thiên hạ, Tần Tiểu Thiên rất thích, sau khi rời khỏi chỗ của Tiễn Xuyến Nhi, hắn ngự kiếm bay ra phái Thanh Thành, trực thẳng phía sau núi chỗ sâu trong bay đi.

Sau khi tu nhập vào Lan Cảnh, Tần Tiểu Thiên có thể dùng thần thức tìm kiếm trong một diện tích nhỏ, phạm vi chung quanh trong ba trăm thước hết thảy hoạt động, cũng không qua được thần thức sưu tầm tìm tòi.

Hắn một đường bay đi, tốc độ không tính quá nhanh, lướt qua mấy đạo sơn mạch, mơ hồ nhìn thấy xa xa có quang mang chớp động.

Thiên tài địa bảo thường có linh quang phiếm hoa, rơi vào trong mắt hữu tâm nhân, tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Tần Tiểu Thiên lập tức bay qua.

Thần thức đột nhiên co rút trở lại, đảo thành một vòng hôn ám, Dạ Bức kiếm cũng bị áp hồi trong cơ thể, thân thể không thể khống chế mà rơi xuống.

Chuyện xuất đột nhiên, hắn không còn kịp ứng biến, oanh một tiếng, thân thể rơi xuống vào giữa bùn đất, đầu chúc xuống dưới, hai chân hướng lên trời, hai bàn chân còn ló lên khỏi bùn đất giãy dụa một chút.

Cũng may là hắn dùng hai tay ôm lấy đầu, hơn nữa trước kia từng luyện chế qua một ngọc phù phòng hộ, trong lúc vỡ vụn thì cũng đồng thời bảo vệ thân thể không bị thương tổn.

Thân thể bây giờ, so với nguyên thân của hắn không biết kém hơn bao nhiêu lần, từ địa phương cao như vậy rơi xuống tới, nếu không có phòng hộ, cho dù không chết, cũng phải gãy tay gãy chân.

Tần Tiểu Thiên chật vật từ trong bùn đất rút đầu ra, đặt mông ngồi dưới đất, đầu choáng váng hoa mắt hộc bùn đất trong miệng ra: " Phi phi! Xui xẻo a!"

Hắn vừa mắng chửi vừa nhìn xem, thần thần hoàn toàn không có chút tác dụng, Dạ Bức kiếm cũng không thả ra được, tất cả pháp thuật sở hữu toàn bộ mất đi hiệu lực, trên mặt đất phảng phất có một cỗ hấp lực thật lớn, làm cho hắn có cảm giác bước đi cũng thật khó khăn.

Sương mù nồng đậm nhanh chóng mọc lên, hết thảy chung quanh dần dần ẩn nhập vào trong sương khói. Trong lòng hắn biết không ổn, hơi thoáng hồi tưởng, trở nên hiểu rõ ràng, nhất định là một trận pháp nào đó hoặc là nơi ẩn cư của tu chân cao thủ.

Tần Tiểu Thiên ngồi dưới đất không dám động, qua ước chừng nửa giờ, hắn từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một thanh đao, đứng dậy nói: " Nơi này là nơi tiềm tu của vị đạo hữu nào vậy?" Thanh âm đảo chung quanh, hồi âm cũng vang ngược lại bên tai liễu nhiễu. Hắn biết chỉ là uổng phí khí lực, thanh âm căn bản truyền không ra.

Chỗ này rất kỳ quái, cơ hồ tất cả linh quyết đều không thể sử dụng. Hắn thở dài, mang theo khảm đao đi về phía trước. Nhìn nguyên thủy rừng rậm như rất bình thường, nhưng chỉ có thể đi mà không ra khỏi. Một khi bay không được, hắn đã bị vây trong địa phương thần bí này.

Tần Tiểu Thiên khóc không ra nước mắt, địa phương quỷ quái này thật sự là kỳ quái. Hắn đã từng gặp qua địa phương cổ quái, cho dù là Phật tông Thanh Mộc Bí Huyệt cũng xông qua, nghĩ không ra lại bị té ngã ở núi Thanh Thành, quả thật là bất khả tư nghị. Hắn vừa nảy sinh ác độc vừa tìm kiếm đường ra. Rồi lại trôi qua hơn mười ngày, vẫn không tìm được đường nào.

Thật lâu không có cảm giác mệt mỏi như vậy, Tần Tiểu Thiên thở hổn hển, đi từng bước trên sườn núi, trong lòng buồn bực: " Địa phương chết tiệt này, không ngờ lại không cách nào vận chuyển tiên linh khí, toàn thân giống như bị khóa lại, chỉ có thể nhờ vào khí lực bước đi, hoàn hảo trong chiếc nhẫn còn nhiều đồ ăn, còn có rượu, bà nội nó, đi hơn mười ngày, ngay cả một con thỏ cũng không nhìn thấy.

Thật vất vả đến được đầu sườn núi, chung quanh vẫn là rừng cây khôn cùng như trước.

Hắn thở dài một tiếng, vỗ bàn tay lên thân cây đại thụ kề bên, " phanh" một âm thanh trầm muộn, tiên linh khí nội liễm đột phát, cây đại thụ vòng tay ôm không hết phát ra âm thanh dát dát, tiên linh khí không thể phát ra bên ngoài cơ thể, nhưng lại ngạnh sanh sanh cắt đứt thân cây đại thụ, nếu như tiên linh khí có thể tự nhiên vận dụng, một chưởng này dám có khả năng hủy diệt một rừng cây.

Sau khi đại thụ bị gãy ngang, cảnh sắc chung quanh đại biến.

Tần Tiểu Thiên tự nhủ: " Kháo, không thể nào, phải cần phương pháp biến thái như vậy mới có thể xúc động đại trận?"

Không thể dùng pháp lực, không thể dùng pháp bảo, không thể dùng phi kiếm, không ai lại nghĩ sẽ vỗ vào một thân cây, nếu xúc động không được trận pháp, thì cũng đừng mong nói tới phá trận.

Tần Tiểu Thiên đã buồn bực thật lâu, trận pháp này siêu cấp cổ quái, hoàn toàn dung nhập vào giữa tự nhiên, căn bản không thể nào phá giải, cho dù hắn biết dùng Biện Chân Quyết, nhưng phát không ra linh quyết, cũng không cách nào hiểu rõ sự thay đổi của trận pháp. Nếu không phải trong lúc vô ý xúc động đại trận, thật có thể bị vây chết trong đại trận cổ quái này.

Trận pháp một khi khởi động, giam cầm vây khốn Tần Tiểu Thiên nhiều ngày lập tức tiêu tán, Dạ Bức kiếm hóa thành một đạo hắc mang cấp tốc xoay quanh thân thể.

Tần Tiểu Thiên hạ ý thức bay lên trời cao, vừa mới cách mặt đất mười thước, một cỗ áp lực vô cùng tận cùng với hai tia chớp lớn như thùng nước đánh mạnh xuống, làm hắn sợ đến liều mạng lao xuống chạy trốn.

Tiễn Lậu Chi mấy ngày nay vẫn không an lòng, cứ có cảm giác sẽ phát sinh chuyện gì, hắn luôn luôn tin tưởng trực giác của chính mình. Mấy đệ tử đã xuống núi hơn mười ngày, mấy bằng hữu cũng đã tự trở về, chỉ có Nam Đồng vẫn còn ở lại trên núi, còn lại đều là tôn bối đệ tử, Hắn cố gắng đè xuống bất an trong lòng, phân phó đệ tử đi tìm Nam Đồng tới.

" Tử Thông, ngươi tinh thông văn vương bát quái, sao ta lại cảm giác có điều gì đó phát sinh."

Nam Đồng cũng không nói lời nào, nhắm mắt trầm tư chỉ chốc lát, nói: " Không cần...không cần tính toán gì, ngày mai chúng ta đến Thiên Các chờ xem, hẳn là sẽ nhìn thấy biến hóa phát sinh."

Một môn hạ đệ tử báo cáo: " Tổ sư gia, Nga Mi Cổ Phong trưởng lão đến."

" Cổ Phong? Cổ Dã Hiên?" Nam Đồng giật mình nói.

Cao thủ đệ nhất của phái Nga Mi không ngờ lại đi tới phái Thanh Thành.

Cổ Phong là tu chân cao thủ nổi tiếng, tu vi đạt tới Hợp Thể sơ kỳ, địa vị tại tu chân giới phía tây nam rất cao, ngay cả chưởng môn phái Nga Mi cũng là sư điệt của hắn. Tiễn Lậu Chi tuy là nhất phái chí tôn, so sánh với hắn, còn kém hơn một bậc.

" Tử Thông, theo ta cùng đi nghênh đón."

Tiễn Lậu Chi không dám chậm trễ, hai người vội vàng rời núi tương nghênh.

Bề ngoài Cổ Phong là bộ dáng của một người trung niên, trên môi còn hai chòm râu dày giống như hai lưỡi đao nhếch lên, lông mày cực nhạt, mắt nhỏ xíu cơ hồ không thấy, trên đầu đội chiếc mũ rất xưa, trang phục cổ thức, cầm một cây trượng màu đen hình rồng, hai tay khuất trong tay áo.

Phía sau hắn có năm nữ nhân, xinh đẹp như hoa, đang kỉ kỉ tra tra nhỏ giọng cười nói, đó là năm lão bà của Cổ Phong.

Tu chân cũng không cấm lấy vợ, nếu như mình nguyện ý, thì lấy trăm lão bà cũng có thể, nhưng tu chân giảng cứu tâm tính cảnh giới tu luyện, tuyệt đại bộ phận người tu chân cũng không nguyện ý lấy vợ hay lấy chồng. Cho nên Cổ Phong dẫn theo năm người vợ ra cửa cũng rất bình thường, hắn có tới mười mấy người vợ, ở tu chân giới còn có danh là hoa tâm đại trượng phu.

" Ra mắt Cổ tiền bối." Tiễn Lậu Chi và Nam Đồng tiến lên thi lễ.

Cổ Phong lạnh nhạt nói: " Tiễn chưởng môn không cần khách khí, ngươi ta bình bối gặp nhau là tốt rồi, tới mạo muội, quấy rầy rồi, vị này là..?"

Nam Đồng chòm râu trắng, nhìn qua so với Cổ Phong còn già hơn nhiều, nhưng hắn vẫn là văn bối, nói: " Hải ngoại người tu chân Nam Đồng ra mắt tiền bối." Hắn nhẹ nhàng phe phẩy chiếc quạt, trong lòng có chút kích động, Cổ Phong rất ít xuất Nga Mi, có thể nhìn thấy một vị cao thủ như vậy, hắn cảm giác rất may mắn.

" Nga, hải ngoại người tu chân, hạnh ngộ, hạnh ngộ!"

Cổ Phong khóe miệng hơi có chút trừu động, cố gắng lộ ra chút vẻ tươi cười, bất quá người vốn cao ngạo, rất khó thay đổi thói quen. Hắn cũng chỉ chắp tay ra vẻ như hạnh ngộ.

Nam Đồng cũng không so đo, trên đời này có rất ít cao thủ bình dị gần gũi, bởi vì họ tu luyện thời gian dài, lại không gặp gỡ lui tới với người ngoài, đối với lễ tiết thường thức cũng có thể lý giải.

Tiễn Lậu Chi cười ha ha nói: " Cổ tiền bối, mời!" Hắn không dám hỏi Cổ Phong tới nơi này có chuyện gì, chỉ có thể nghênh đón trước vào trong rồi hãy nói.

Có nữ đệ tử tiến lên dẫn năm người vợ của hắn đi tịnh xá, Tiễn Lậu Chi cùng Cổ Phong đi tới một tiểu viện u tĩnh.

Vừa mới ngồi yên, một đệ tử tiến vào nói: " Tổ sư gia, Côn Lôn Tất Vũ Không lão tiền bối bái sơn."

Trong lòng Cổ Phong thầm mắng: " Cái lão kiền bà này..lão nhân yêu sao cũng tới, ngô, ta phải cẩn thận một chút."

Tiễn Lậu Chi thiếu chút nữa muốn rớt luôn xuống ghế, đó cũng là một vị cao thủ nổi tiếng.

Tất Vũ là dị loại của tu chân giới, người này bất nam bất nữ, là nhân yêu, nghe nói lúc trước khi tu nhập Nguyên Anh kỳ vốn là một nam nhân, sau khi vào Nguyên Anh kỳ thì lại có cơ hội trọng tố thân thể lần nữa, hắn hoàn toàn thay đổi chính mình, biến thành một đại mỹ nữ, tu vi không khác biệt với Cổ Phong, cũng là đại cao thủ Hợp Thể sơ kỳ.

Cổ Phong nói: " Tiễn chưởng môn, ngươi mau nhanh đi tiếp đãi, a a, Tất Vũ Không cũng không dễ nói chuyện như ta đâu."

Tiễn Lậu Chi cũng chắp tay, bạch quang lóe lên, biến mất vô tung.

Trong lòng Cổ Phong thất kinh, lúc này mới phát hiện Tiễn Lậu Chi cũng có tu vi Phân Thần kỳ, biết tự mình có chút xem thường người.

Có thể từ Nguyên Anh kỳ tu đến Phân Thần kỳ thì cũng không nhiều lắm, chỉ cần có thể tu nhập vào Phân Thần kỳ, cũng coi như chân chính bước vào hàng ngũ đại cao thủ thực sự.

Tất Vũ Không đang chuyển chuyển trước sơn môn, uốn éo chiếc eo mảnh khảnh, cười dài nhìn chung quanh, mấy tiểu đệ tử giữ cửa, cả đám mặt đỏ tới mang tai chỉ biết cúi đầu. Chỉ ngắn ngủn mấy phút đồng hồ, nàng đã đùa giỡn mấy tiểu nam hài này, nên tâm tình rất vui vẻ.

Tiễn Lậu Chi cũng biết Tất Vũ Không không dễ hầu hạ, phái Thanh Thành mặc dù cùng mỗi đại môn phái cũng có liên lạc, nhưng lẫn nhau cũng rất ít đi lại, hơn nữa Tiễn Lậu Chi là người bảo thủ, rất ít đi ra khỏi núi Thanh Thành, đại bộ phận thời gian là ở trong tĩnh thất tiềm tu, đối với những cao thủ môn phái khác đều là không gặp qua.

" Yêu...đây không phải là Tiễn chưởng môn đó sao, sao lại hảo ý tự mình tới đón? Ta có lễ chào!" Tất Vũ Không nghiêng chiếc eo nhỏ làm một vạn phúc lễ.

Tiễn Lậu Chi mặc dù có tu vi thâm hậu, nghe được chữ " yêu " kia thì cả người lông tóc dựng đứng. Hắn ở tây nam khu coi như là tu chân tiền bối, như thế nào không biết Tất Vũ Không, không dám chậm trễ, vội vàng nói: " Tất tiền bối quang lâm bổn phái, là vinh hạnh của ta, nghênh đón chậm trễ, còn xin thứ tội."

Tất Vũ Không phẩy tay, cười duyên nói: " Đừng gọi là tiền bối, gọi như vậy nghe giống như ta đã già rồi vậy, hì hì."

Tiễn Lậu Chi miễn cưỡng cười nói: " Tất cô nương mời!"

Tất Vũ Không rất hài lòng thái độ của Tiễn Lậu Chi, yêu kiều nhấc một góc áo, uốn eo chiếc eo thon, chập chờn lướt đi, dùng tư thái đẹp đẽ nhất đi vào sơn môn.

Tiễn Lậu Chi trong lòng thở dài: " Ai, sao lại có tên cổ quái này kia chứ, không nam không nữ làm cho người ta khó chịu." Hắn cung kính đi phía sau Tất Vũ Không. Nhưng thật ra nếu bàn về thân phận hắn cũng không kém, nhưng hành vi làm người của hắn luôn chuẩn mực, hơn nữa lại không muốn tranh cường đấu ngoan, cho nên mới cẩn thận đủ mọi mặt.

Trở lại tiểu viện, Tất Vũ Không nhìn thấy Cổ Phong, lãnh thanh nói: " Yêu! Đây không phải Cổ đại ca đó sao, đã lâu không gặp rồi, có nhớ ta không?"

Trong lòng Cổ Phong thầm nghĩ hối khí, nhàn nhạt nói: " Nhà của ta nhiều lão bà, làm sao dám nghĩ bậy."

Tất Vũ Không mặt liền biến sắc, nói: " Nga, nhiều lão bà a, có muốn ta hỗ trợ...giết chết toàn bộ các nàng, hì hì, thì ngươi liền thành người cô đơn một mình, sau này cũng có thể thu lại thêm mười mấy lão bà, thật tốt? Hì hì."

Cổ Phong nhướng đôi mắt nhỏ rồi đột nhiên bắn ra một đạo ngân mang, nói: " Ngươi thử xem."

Tất Vũ Không uốn éo eo thon ngồi xuống, làm ra vẻ không có chuyện gì nói: " Tiễn chưởng môn, nghe nói ngươi có một loại cái gì...cái gì mà Phù Châu tửu, ta không nhớ rõ tên, đem vài vò lên uống thử đi."

Trong lòng Tiễn Lậu Chi giận dữ, kiệt lực khống chế tức giận, nói: " Tất cô nương, thật ngại quá, thứ đó gọi là Phù Châu Bách Liệt Tửu, không khéo đã uống hết rồi."

Tất Vũ Không cũng không nổi giận, khóe miệng nhếch lên, nói: " Hẹp hòi quỷ, hì hì, bỏ đi, không có thì thôi. Tiễn chưởng môn, lần này tới mà không có sự cho phép của ngươi, ta muốn đi ra sau núi tìm đồ vật, hì hì, lần này động tĩnh khá lớn, cho nên báo trước một tiếng."

Cổ Phong nói: " Là ta tới trước."

Tất Vũ Không sắc mặt trầm xuống, nói: " Cổ Phong, ngươi có ý tứ gì?"

Cổ Phong không để ý tới nàng, nhìn Tiễn Lậu Chi nói: " Tiễn chưởng môn, người sáng không làm chuyện đen tối, phía sau núi Thanh Thành có bảo vật xuất thế, người biết không nhiều lắm, nhưng đều là cao thủ tuyệt đỉnh, danh môn đại phái sẽ đến cùng ngươi thương lượng, mặt khác sẽ có chút ít cao thủ cũng không chắc sẽ đến bái sơn..."

Lời của hắn chưa nói xong, Tất Vũ Không cười nói: " Lại có cao thủ tới, hì hì."

Một đệ tử tiến vào nói: " Tổ sư gia, Ngũ Thai Đức Hoằng đại sư đến."

Lại thêm một nhân vật lợi hại hơn. Cổ Phong khóe miệng có chút giần giật, nhắm mắt không nói. Tất Vũ Không cũng lộ ra vẻ không có chuyện gì, che miệng cười khẽ, một bộ dáng như đang muốn xem náo nhiệt.

Tiễn Lậu Chi thống khổ cực kỳ, những người này đều là nhân vật cường thế, tu vi sâu không lường được, không phải là người mà phái Thanh Thành có thể đắc tội. Hắn nói: " Xin các vị an tọa, Tử Thông, ngươi giúp ta chiêu đãi khách nhân."

Lại lần nữa chạy ra trước sơn môn, trong lòng Tiễn Lậu Chi không ngừng kêu khổ: " Xấu số a, đây chẳng lẽ là kiếp số của phái Thanh Thành? Không được, ta phải cẩn thận nhiều hơn mới được."

" A Di Đà Phật." Đức Hoằng đại sư một thân áo cà sa màu hồng, trên tay giắt một chuỗi phật châu, vóc người mập mạp cao lớn, vẻ mặt phúc tướng, trên đầu còn phát ra ánh sáng nhàn nhạt. Hắn chắp tay thi lễ, nói: " Là Tiễn chưởng môn phái Thanh Thành? Lão nạp Ngũ Thai Đức Hoằng, A Di Đà Phật."

Đầu óc Tiễn Lậu Chi cấp tốc chuyển động, quyết định bắt đầu giả vờ ngu ngốc. Hắn nhiệt tình nói: " Nguyên lai là Đức Hoằng đại sư, mời vào!" Hắn tính toán ý định sẽ không đắc tội một người nào, các ngươi muốn làm gì cũng có thể, nhưng đừng làm chuyện bất lợi với phái Thanh Thành.

Ngay sau đó lại tới Cửu Hoa Úy Trì Bảo Chương, Kỳ Liên Sơn Bạc Kì Uấn, Vu Sơn lão tà Cáp Dương..., mọi người đều là nhân vật phong vân.

Tiễn Lậu Chi cũng không rõ, tại sao bọn họ đều tính ra được sau núi Thanh Thành lại có bảo vật xuất hiện, còn mình là chưởng môn nhân phái Thanh Thành, không ngờ lại không có được một tin tức gì.

Ngày thứ hai giữa trưa, cũng chính là một khắc Tần Tiểu Thiên xúc động trận pháp, cơ hồ mọi người đều nhìn thấy được cổ trận pháp vận chuyển, cỗ khí thế khổng lồ, từ trong thiên địa bành trướng ra.

Cao thủ đang tụ tập trong phái Thanh Thành lập tức hành động, trong chớp mắt liền biến mất tại chỗ, người tu chân từ bốn phương tám hướng chạy tới rất nhiều, chỉ thấy hơn mười đạo kiếm quang lóe ra, cùng hướng đại trận vọt tới.

Còn chưa vào trận, đã có nhiều người tu chân tranh đấu, tiếng sét đánh vang thành một mảnh.

Tiễn Lậu Chi huyền treo giữa bầu trời, cảm thấy trận trận đau lòng, nơi này là cấm địa của phái Thanh Thành, chuyên môn dùng để súc dưỡng linh khí, tranh đấu như thế, đối với núi Thanh Thành phá hư rất lớn, nhưng bằng vào lực lượng của phái Thanh Thành thì ngăn cản không được, những người tới đây ít nhất cũng là cao thủ Nguyên Anh kỳ, trong đó không thiếu người đạt tới Phân Thần kỳ hoặc là Hợp Thể kỳ.

Hắn không khỏi thở dài một tiếng, quyết định làm người bàng quang đứng xem.

Tần Tiểu Thiên vừa lẻn sang một bên, hai đạo sét đánh đánh vào bên một gốc cây đại thụ, một cỗ cháy khét nồng nặc phiêu tán ra, cây to không ngờ liền héo rũ, sinh cơ hoàn toàn rút lại, hắn thấy vậy trong tim rét lạnh, cũng không dám tiếp tục ngự kiếm phi hành lên trên, chỉ có thể dán dưới mặt đất cấp tốc lao về phía trước.

Cảnh trí chung quanh nhanh chóng biến ảo, hắn kháp Biện Chân Quyết, hết thảy chung quanh liền nhập vào trong lòng.

Trận pháp này cực kỳ huyền diệu, với kiến thức của Tần Tiểu Thiên căn bản không cách nào phá giải, chỉ có dùng Biện Chân Quyết tránh né nguy hiểm.

Dừng bên một góc quanh, Tần Tiểu Thiên rốt cuộc có thể tìm được một chỗ có thể tạm thời nghỉ ngơi. Mới vừa tu luyện được mười phút đồng hồ, đại trận lại chấn động lần nữa, người tu chân bên ngoài nhảy vào trong trận, khiến cho trận pháp kịch liệt phản ứng.

Trận pháp này rất kỳ lạ, mê trận không giống mê trận, sát trận không giống sát trận, bên trong chẳng những phong hỏa lôi điện kích động, cảnh sắc cũng không ngừng biến ảo. Ngắn ngủn hơn mười phút, cảnh sắc chung quanh đã thay đổi hai lần, từ nguyên thủy rừng rậm dày đặc, biến thành rừng cây thưa thớt thung lũng bình nguyên.

Sau vài tiếng nổ kinh thiên động địa, cảnh sắc chung quanh lại biến ảo lần nữa, lần này lại là sa mạc nhìn không biên giới.

Gió lốc cuốn qua đại địa, trong chốc lát, bốn phía đã thành một mảnh mờ mịt.

Trong lòng Tần Tiểu Thiên kinh hãi: " Kháo, đây là trận pháp gì? Quá phức tạp…hoàn toàn khác hẳn khái niệm cơ bản của trận pháp, mặc dù đều là tổ hợp của trận pháp cơ bản, uy lực so với trận pháp cao cấp còn kinh khủng hơn, ảo trận không ngờ có thể kết hợp với sát trận? Không giống a…mặc kệ đi, nghĩ biện pháp chạy ra mới là duy nhất."

Hắn dùng Biện Chân Quyết nhìn xem trận pháp, thử phương pháp bách linh cũng không có hiệu quả, chỉ có thể xem được một bộ phận nhỏ, nhưng sự vận chuyển của tiểu bộ phận đó, hắn cũng không cách hiểu được.

Mặt đất đột nhiên mềm nhũn, Tần Tiểu Thiên vội vàng bay lên. Hắn không dám bay cao, chẳng qua chỉ cách mặt đất chừng mười thước, cúi đầu nhìn cát bùn bên dưới, giống như mặt nước nổi lên sóng gió rất nhanh. Trong khoảnh khắc, cát vàng khắp thế giới bắt đầu lưu động, một cỗ hấp lực thật lớn kéo ra, cố gắng lôi kéo hắn nhập vào trong dòng sông cát.

Dùng Biện Chân Quyết nhìn xem, trong lưu sa có vô số suối cát nho nhỏ đang chảy. Trong giây lát, Tần Tiểu Thiên tỉnh ngộ lại, lần này không phải mình xúc động trận pháp, mà là có người xông vào trận.

Hắn dựa vào Biện Chân Quyết tìm kiếm, chạy ngay sát bên bờ lưu sa, trong lòng âm thầm kêu khổ, không biết lưu sa đến bao giờ mới chấm dứt. Bây giờ đừng nói là phá trận, có thể ở trong đại trận thuận lợi sống sót, coi như là vận khí tốt rồi.

Lưu sa bên dưới dần dần thay đổi hình thái, dâng lên một cỗ sóng cát, tựa nhu sóng nước ngoài khơi, một lớp lại cao hơn một lớp, rất nhanh biến thành biển cát.

Bị nhốt trong biển cát không chỉ có mỗi Tần Tiểu Thiên, còn có Tất Vũ Không. Còn về phần Cổ Phong mấy người cao thủ, bị nhốt ở một chỗ khác.

Đại trận này là do Lý Cường ở Đường triều bố trí, tạo nghệ của hắn ở trận pháp đã đạt tới trình độ đăng phong tạo cực, loại đại trận này không có tên, nhưng uy lực của trận pháp, xa xa vượt qua sự nhận tri của người tu chân trên địa cầu.

Cũng may Lý Cường không có ý định giết người, người vào trận một khi đỡ không được thì sẽ bị đại trận vứt ra bên ngoài.

Người có thể tiến vào trận đều là tu chân cao thủ, sau khi vào trận mặc dù tính mạng không nguy hiểm, nhưng không tránh được phải chịu khổ và bị hù dọa hoảng sợ.

Đặc điểm của trận pháp là gặp sự chống cự càng mạnh thì càng phát ra mạnh, Tần Tiểu bị lọt vào biển cát chính là do Tất Vũ Không làm ra tới, Tất Vũ Không chính là đại cao thủ Hợp Thể sơ kỳ, dẫn phát trận thế phản phác hung hiểm dị thường, Tần Tiểu Thiên chỉ là một con cá bị liên lụy tai ương.

Sóng cát nhấc lên càng ngày càng cao, Tần Tiểu Thiên dựa vào Biện Chân Quyết ở trong trận pháp xuyên toa rất nhanh, trong lòng càng ngày càng rét lạnh.

Tất Vũ Không so sánh với Tần Tiểu Thiên thì càng sợ hãi, nàng cũng xem như là lão yêu quái của tu chân giới, kiến thức qua vô số trận pháp, đại trận cổ quái giống như vậy cũng là lần đầu tiên kiến thức.

Ỷ vào thực lực cường đại, nàng liên tục đột phá hai trận thế, nhưng vận khí tốt không lâu, cuối cùng một lần đột phá thì kích phát biển cát, lập tức lâm vào trong biển cát khôn cùng vô tận.

Cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng chật vật qua như vậy, bị sóng cát vô cùng vô tận cùng suối cát làm cho chạy loạn không ngừng.

Tất Vũ Không không dám bay cao, trận pháp hình thành cự sa, không ngờ còn giáp tạp một loại cảm giác như lôi kiếp.

Sau khi oanh nổ ra vài đạo cự sa, nàng lại trầm xuống thấp, tiếp tục đánh nhau chết sống với sóng cát vô cùng vô tận, trong lòng không ngừng chửi mắng người bày trận, làm sao có thể nghĩ ra một trận pháp liên hoàn biến thái như vậy.

Trùng xông qua một sóng cát vừa dâng lên, Tất Vũ Không nhìn thấy Tần Tiểu Thiên đang bay bên dưới, hắn linh xảo xuyên toa trong sóng cát vừa khích không sai lệch chút nào, tựa hồ hắn biết lúc nào có sóng cát dâng lên, nhất thời khiến cho nàng sinh ra hứng thú, trong chớp mắt đã thuấn dời đi qua.

" Tiểu lang quân, hì hì, có cần giúp không?"

37. Q.4 - Chương 9: Điểu Hí (Đùa Giỡn)

Một nữ nhân đẹp tới cực điểm đột nhiên như tiên tử từ trên phủ xuống, thanh âm lại trầm thấp, tràn ngập lực hấp dẫn.

Tần Tiểu Thiên lại ít khi nhìn thấy mỹ nữ. Trong lòng không khỏi nhịn được sững sờ, mỹ nữ đột nhiên xuất hiện, làm cho hắn phải đề cao cảnh giác.

" Hỗ trợ?...ngươi lo ình trước đi! Đại tỷ!" Hắn nhanh chóng tránh né một đạo sóng cát.

Tất Vũ Không kiều sất một tiếng, một đạo quang mang tinh lượng bổ vào trong sóng cát, sóng cát ầm ầm phá vỡ, nàng thẳng tắp đuổi đến bên cạnh Tần Tiểu Thiên.

Một tiếng đại tỷ này làm cả người nàng không được tự nhiên: " Tiểu lang quân, đừng gọi là đại tỷ, muốn gọi thì gọi là tiểu thư..." Nàng uốn eo, quyến rũ nhoẻn miệng cười.

Tần Tiểu Thiên thiếu chút nữa rớt luôn vào trong sóng cát, thầm nghĩ: " Nữ nhân này rất kỳ quái, mỗi một tư thái đều thể hiện rõ nữ tính, nhưng lại dị thường khoa trương, hình như sợ người khác không biết nàng là phụ nữ...Ngô, kỳ quái." Hắn lại tránh nhanh một đạo sóng cát, nói: " Đại tỷ, ngươi là ai?"

" Tặc hán tử đáng chém ngàn đao! Không cho gọi lão nương là đại tỷ!"

Tần Tiểu Thiên sợ đến ôm đầu trốn chui như chuột, không nghĩ tới một câu đại tỷ lại có thể làm cho nữ nhân xinh đẹp này nổi điên. Hắn rõ ràng cảm giác được thực lực của nữ nhân này phi thường kinh khủng, vội vàng hét lớn: " Mỹ nữ…thì phải có phong độ!"

Những lời này đã cứu tính mạng của hắn, phi kiếm đã bắn ra lập tức được gọi trở về. Tất Vũ Không lẩm bẩm nói: " Phong độ…" Rồi lại tránh khỏi một đạo sóng cát, nàng đuổi theo bên cạnh Tần Tiểu Thiên, cười cười nói: " Tiểu lang quân, sau này đừng gọi ta là đại tỷ, nếu không ta sẽ tức giận." Thanh âm mang theo ý vị làm nũng.

Không biết tại sao, Tần tiểu Thiên chỉ cảm thấy lông tóc dựng đứng, đại tỷ thì không dám hô, nếu như hô là đại mụ, phỏng chừng ngay cả đầu khớp xương của mình cũng không còn, nhất định sẽ bị người này đánh cho tan xương nát thịt. Hắn nói: " Đại…cái..kia thật to…tiểu thư." Hắn bị kích thích đến ngay cả lời nói cũng không rõ ràng.

Tất Vũ Không lạc lạc cười, uốn eo nói: " Yêu…đại tiểu thư, hì hì, ta thích."

Tần Tiểu Thiên kêu rên trong lòng: " Mụ nội nó, đây là quỷ nữ nhân từ nơi nào toát ra vậy, còn tự gọi mình là nô gia, nô gia nữa." Hắn miễn cưỡng cười nói: " A a a, ngươi bận rộn…đại tiểu thư, a a, ta còn có chuyện, bái bai." Nói xong quay đầu bỏ chạy.

Tất Vũ Không còn đang nghi hoặc: Bái bai? Bái bai là ý nghĩa gì? Uy! Đừng chạy a, tiểu lang quân, chờ ta một chút."

Tần Tiểu Thiên không rên một tiếng, tay kháp Biện Chân Quyết, giống như một con rắn linh hoạt, rất nhanh xuyên hành trong sóng cát.

Tất Vũ Không thích nhất là đùa giỡn người tu chân cấp bậc thấp, nhất là người tu chân mới đi ra từ sư môn, người có lịch duyệt thâm hậu nàng cũng không muốn đi trêu chọc, việc đó chẳng có ý nghĩa gì, nàng thích nhìn tiểu tử đơn thuần trước mặt mình có bộ dáng tay chân lúng túng, làm cho nàng cảm thấy tâm tình khoái trá đến mấy ngày.

Tần Tiểu Thiên mặc dù không có bề ngoài đáng yêu khả ái, nhưng hắn hiển nhiên là đang muốn trốn tránh mình, điều này cũng đủ khiến cho nàng hứng thú, hơn nữa quỷ trận pháp này, trong lúc nhất thời cũng không có người ngoài tiến vào, lúc này mà không đùa giỡn, thì đợi tới khi nào, đuổi theo!

Tần Tiểu Thiên dù sao mới tu tới Lan Cảnh, Yên Lan Tung cảnh giới còn chưa có vượt qua, trừ một ít cấm chế cổ quái, cũng chỉ có một thanh Dạ Bức kiếm, không cách nào so sánh với Tất Vũ Không, người ta là đại cao thủ Hợp Thể sơ kỳ, khoảng cách độ kiếp chỉ còn trong hai bậc, cho nên hắn làm sao chạy thoát được.

" Tiểu lang quân, ngươi đang tìm cái gì?" Thanh âm nữ trung hùng hậu vang lên bên người, Tần Tiểu Thiên không nhịn được run lên một cái. Nếu trốn không thoát thì không thèm trốn nữa, ác tâm với một người không có nghĩa là sợ hãi một người.

Tần Tiểu Thiên giả ra một bộ dáng sắc sắc mê mê, ánh mắt không ngừng quét về những bộ vị mẫn cảm của Tất Vũ Không, nói: " Đại tiểu thư, không phải ta đang tìm cái gì, ta đang trốn sóng cát…ngươi chẳng lẽ không có tính toán sẽ phá trận sao?" Đây điển hình là không có chuyện nên tìm chuyện để nói.

" Tiểu lang quân, ngươi chẳng lẽ không phải đang tìm ta đó chứ?"

Từng gặp qua người mặt dày, cũng không gặp qua nữ nhân mặt dày như vậy. Trong lòng hắn hoài nghi: " Người này đúng là nữ nhân sao? Hay đang bị phát hoa si?" Nói: " Tìm ngươi? A a, đúng vậy, đúng vậy…" Thầm nghĩ: " Tìm ngươi? Ta phát thần kinh mới tìm ngươi! Ta đến bây giờ còn không biết ngươi tên gì."

" Khái khái, đại tiểu thư họ gì?" Hào khí thật sự có chút ám muội, Tất Vũ Không dán chặt bên cạnh Tần Tiểu Thiên phi hành, khoảng cách giữa hai người không tới nửa thước, Tần Tiểu Thiên không thể không nói linh tinh để dời đi lực chú ý.

" Yêu…rốt cuộc cũng muốn biết tính danh ta rồi, tiểu lang quân, ta họ Tất, Tất Vũ Không, ta là người tu chân Côn Lôn phái, tiểu lang quân họ gì?"

Tần Tiểu Thiên cố nén ác tâm, trong lòng hiểu rõ ràng người này không bình thường, nói: " Tần Tiểu Thiên." Hắn còn không biết người này lúc ở Nguyên Anh kỳ đã thay đổi thân nam nhân thành nữ nhân. Làm một

người hiện đại, hắn cũng không kỳ thị chuyện biến tính, nhưng người phụ nữ khoa trương như thế thật sự làm cho người ta không thích.

Trên mặt Tất Vũ Không xuất hiện tia đỏ ửng, nàng uốn eo, chỉ huy phi kiếm oanh tán một đạo sóng cát, cười nói: " Tiểu Thiên, tên thật đáng yêu, sau này ta gọi ngươi là Tiểu Thiên lang quân." Đây quả thật là đang đùa giỡn tùy ý.

Tần Tiểu Thiên bất đắc dĩ vô cùng, hắn lần đầu tiên cảm nhận được uy lực của nữ nhân vô lại, muốn chết chính là nữ nhân vô lại này lại tu vi siêu tuyệt, tự mình cũng muốn vô lại, đáng tiếc thực lực không bằng. Hắn rất sáng suốt, dưới tình huống thực lực chênh lệch quá lớn mà lại vô lại, sẽ coi như đem tống mệnh mất luôn, nói: " Đừng gọi là lang quân, gọi là Tiểu Thiên là được rồi."

" Tiểu Thiên…" Thanh âm vừa nũng nịu và yêu kiều, còn có ý kéo dài âm điều.

Tất Vũ Không tâm tình rất tốt, nhìn bộ dáng bị đùa giỡn của Tần Tiểu Thiên, nàng vô cùng vui vẻ, nói: " Tiểu Thiên, ngươi là người tu chân của môn phái nào?"

" Dã tu!" Lại tránh né sóng cát dâng lên, lại phải ứng phó nữ nhân biến thái này, Tần Tiểu Thiên cũng thật cố gắng tránh né trả lời đơn giản. Hắn nghĩ đối sách, nếu không làm gì được nàng, thì cho nàng một kết quả không thú vị, nói vậy nàng sẽ không tiếp tục dây dưa, lãnh đạm xử lý là một lựa chọn không tệ.

Trên địa cầu không có dã tu tồn tại, nơi này không phải Tiềm Kiệt Tinh, khắp nơi đều có thể tìm được tu chân pháp môn, người tu chân trên địa cầu giảng cứu truyền thừa, giảng cứu môn phái, cho nên Tất Vũ Không nghe không hiểu: " Cái gì là dã tu? Dã Tu môn phải không?"

Tần Tiểu Thiên chỉ vào phương xa nói: " Đó là cái gì?"

Tất Vũ Không cười nói: " Tiểu Thiên lang quân, đừng đánh xóa…" Lời thì nói như vậy, nhưng nàng vẫn quay đầu nhìn lại, nhịn không được cả kinh kêu lên: " Đó là cái gì? Nhanh ra phía sau ta đi!" Cũng bất chấp tự xưng là nô gia.

Cảnh tượng trước mắt, ngay cả cao thủ như nàng nhìn thấy cũng kinh hãi nhảy lên, vô số sa thạch ngưng kết thành sinh vật cổ quái từ trong sóng cát ẩn hiện, rất nhanh bay tới.

Sa thạch ngưng tụ thành sư tử, cọp, báo, rắn, bò cạp, cá mập, thậm chí còn là những con kiến cỡ bàn tay, rậm rạp cơ hồ che kín cả mặt ngoài biển cát!

Tần Tiểu Thiên hiểu rõ đây là từ pháp thuật ngưng kết mà thành, uy lực so với dã thú chân chính còn lợi hại hơn, ý niệm duy nhất trong đầu hắn là làm sao tránh ra, còn về phần động thủ đuổi đi, ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

Lúc này liền nhìn ra sự lợi hại của Tất Vũ Không, nàng mặc dù kinh ngạc, nhưng không e ngại chút nào, che trước người Tần Tiểu Thiên, kiếm quang màu bạc vờn quanh thân đột nhiên phát triển, hai bàn tay nhỏ bắn ra, điểm về phía trước, từ đầu ngón tay bắn ra mười điểm hồng quang, nhanh chóng bay vào trong mặt cát.

Chỉ nghe nàng kiều sất một tiếng: " Bạo!"

Liên tiếp chuỗi bạo liệt như chuỗi xuyến trầm thấp reo lên, sa thạch phóng lên cao.

Một pháp bảo màu lam đậm từ trong tay nàng bay ra, chỉ nghe nàng cười hì hì nói: " Tiểu lang quân, nhìn xem Bích Thủy Luân của nô gia!"

Tần Tiểu Thiên mừng rỡ có người đi phía trước mở đường, Tất Vũ Không phao xuất Bích Thủy Luân, dưới chân nàng đột nhiên xuất hiện một vũng nước màu bích lam, mềm mại vùi lấp hai chân của nàng. Bích Thủy Luân hóa thành một đầm nước phương viên năm mươi thước, bảo vệ hai người. Vô số sa thú(thú cát) đánh sâu vào, nhanh chóng bị đầm nước màu bích lam tan chảy.

Trong lòng Tất Vũ Không bắt đầu cảm giác bất an, trận pháp này quá kỳ lạ, đến trước mắt còn chưa thăm dò được sự huyền bí của trận pháp, thậm chí sa trận này cũng không pháp áp chế, đừng nói là tìm được tới trận nhãn, chỉ có thể dùng Bích Thủy Luân tạm thời bảo vệ hai người.

Nàng không nhịn được đối với người bày trận này bội phục không thôi, đây tuyệt đối là bàn tay to bút, nhìn qua là trận pháp rất bình thường, nhưng không có cách nào phá giải.

Bây giờ duy nhất có thể làm chính là chờ đợi, còn có thể có rất nhiều người tu chân tiến vào, chỉ cần có thể phá được một phần trận pháp, thì cả đại trận khi vận chuyển sẽ có sơ hở, khi đó mới có cơ hội phá trận.

Tiên giới Thanh Mộc Lâm.

Trên Thiên Tương Luân, trong Thanh Mộc Khí vo tròn màu xanh đậm giống như hỏa diễm, nguyên thân của Tần Tiểu Thiên từ từ vỡ vụn. Toàn bộ đồ vật trên người hắn bị thu đi hết, đặt trên ngọc án bên cạnh.

Một phân thân của Thanh Đế đứng thẳng ở một bên, bên cạnh chính là phân thân của Lý Cường.

Thanh Đế thở dài nói: " Thân thể của tiểu tử kia xác thật là cường hãn, tên ngu ngốc Xích Minh này…với sự bá đạo của Thiên Tương Luân, phân giải nguyên thân mà cũng khó như vậy, nếu như cho hắn một thân thể hoàn mỹ…có phải là trợ giúp thêm nhiều không?"

Lý Cường gật đầu nói: " Đó là khẳng định, nhưng coi như là ngài cho hắn thù lao, không phải sao?"

Thanh Đế nói: " Cũng được, vận khí của tiểu tử kia không tệ, vừa lúc ta khởi động Thiên Diễn thì xuất hiện, ha ha." Ở trước mặt vị đồ đệ này, hắn không hề giấu diếm tâm tình của mình.

Lý Cường bĩu bĩu môi: " Sư tôn, đây không nhất định là vận khí tốt đâu, có chuyện gì có thể tránh được sự tính toán của lão nhân gia."

Thanh Đế ách nhiên bật cười: " Nhìn ra…hiểu lầm của ngươi đối với ta còn quá nhiều a, a a, cố ý hay vô tình…đối với chúng ta mà nói đều là không tồn tại, đạo lý này ngươi hẳn là hiểu rõ ràng, đây là vận mệnh của tiểu tử kia, ta chẳng qua là đẩy hắn thêm một cái mà thôi."

Lý Cường nói: " Đương nhiên, đương nhiên rồi…hắc hắc, tựa như ta vậy, bắt đầu là do vận mệnh nắm chặt, bây giờ lại có thể nắm chặt vận mệnh, ân, người có thể làm cho lão nhân gia đẩy dùm một cái, may mắn a, hắc hắc."

" Gọi là sư tôn! Cái gì mà lão nhân gia, nói năng linh tinh!" Thanh Đế tức giận nói.

Lý Cường cười hì hì: " Dạ, sư tôn đại nhân, hắc hắc."

Thanh Đế lắc đầu, nói: " Bên trong thân thể tiểu tử kia có ba chủng loại lực lượng, phân biệt là thần dịch lực lợi hại nhất, hắc ma lực quỷ dị và tiên linh khí tùy tâm sở dục, ngươi nghĩ nên giữ lại loại lực lượng nào là tốt nhất?"

Lý Cường suy nghĩ chốc lát nói: " Giữ lại thần dịch lực thì không tốt lắm, luyện quá khó khăn, hắc ma lực thì không cần suy nghĩ, thứ này quá biến thái, cũng là tiên linh khí tương đối thích hợp, Thiên Chân Thượng Nhân cho hắn pháp môn tu luyện cũng đủ tốt, hẳn là hắn có thể thích ứng."

Thanh Đế nói: " Hắc ma lực thật ra cũng rất thần kỳ, có nhiều địa phương có thể tham khảo…a a, chỉ là ta không nghĩ đến, Xích Minh một phen hồ đồ làm ra, không ngờ từ thần dịch lực mà có thể trung hóa hắc ma lực và tiên linh khí, thật sự là thần kỳ, cho nên ta đang do dự, là hủy đi hai phần trong ba loại lực lượng kia, hay là bắt chúng dung hợp vào nhau?"

Lý Cường trầm mặc không nói. Hậu quả dung hợp là gì hắn cũng không rõ ràng, nhưng là hắn biết, đây là một chuyện không tầm thường, chỉ có người như Thanh Đế, mới dám nói ra lời như vậy, cũng có đủ thực lực đi thử nghiệm. Dựa theo cách nói của người địa cầu, đây chính thật là chân chính nghịch thiên mà đi.

" Sau khi dung hợp…cũng có thể xuất hiện một loại lực lượng mới…" Lý Cường không nén được nói: "…cũng rất có thể khiến cho lực lượng hỏng mất."

Thanh Đế dùng tay gõ nhẹ vào gáy, nhàn nhạt nói: " Hỏng mất cũng không quan trọng, coi như tổn thất một nguyên thân, linh hồn của tiểu tử kia đang ở trong Thiên Diễn, ta có thể trọng tố một nguyên thân mới cho hắn…cũng không có hại."

Lý Cường nói: " Tốt nhất nên gọi Xích Minh tới, dù sao tiểu tử kia là đệ tử của hắn."

Thanh Đế gật đầu, nói: " Được, ngươi thông tri cho hắn đến."

Lý Cường búng tay hư không điểm một chút, ngưng kết xuất ra một con rồng tím cỡ ngón tay, hắn nhẹ nhàng vung tay lên, đuôi của rồng tím run rẩy một trận, phun ra vô số tử hoa thật nhỏ, một tiếng vang thanh thúy, biến mất trong không trung.

Thanh Đế thỉnh thoảng khấp động tiên linh quyết, thúc dục Thiên Tương Luân vận chuyển.

Tần Tiểu Thiên nguyên thân đang trầm phù trong Thanh Mộc Khí, thân thể từ từ vỡ vụn dung hợp trong Thanh Mộc Khí, theo tiên linh quyết đánh vào, một tia ti hắc ma khí bị rút ra, cũng đồng dạng, tiên linh khí cũng bị tách rời, ở trên nguyên thân hình thành hai đóa khí đoàn toát ra, vo tròn là một màu đen, một màu trắng xanh, nguyên thân thì phiếm ra kim quang.

Với tu vi của Thanh Đế cũng không dám lập tức rút đi thần dịch lực trong nguyên thân của hắn, tu vi của Xích Minh mặc dù kém hắn rất nhiều, nhưng tính chất của thần dịch lực không giống tầm thường, trước khi không nắm chắc sẽ rút ra được, Thanh Đế sẽ không động thủ lung tung. Hắn đã sớm có thói quen, bất luận là chuyện xấu gì cũng phải nắm chắc ở trong tay, tuyệt không tùy ý mà làm.

Lý Cường ở một bên quan sát thủ pháp của Thanh Đế, trong lòng ngầm than thở, lực lượng của Thanh Đế nắm trong tay đạt tới tinh xác tới bất khả tư nghị, mỗi một thủ ấn tiên linh quyết đều ưu nhã vô cùng.

Làm luyện khí đại tông sư, hắn hiểu rất rõ ràng, Thanh Đế đạt tới độ cao, đúng là so sánh với luyện khí còn khó khăn hơn, chính là luyện người. Lý Cường gần đây cũng học tập luyện chế sinh vật, nhưng hắn còn chưa dám luyện người. Luyện người là thủ đoạn của thần, ngay cả Thanh Đế cũng phải tách rời linh hồn của người ra, mới dám nếm thử việc luyện người.

Thương cảm chính là Tần Tiểu Thiên, thân thể đang bị người luyện chế, còn mình lại không hề hay biết.

Nguyên thân của Tần Tiểu Thiên từ từ hóa thành ngũ thải thần quang vo tròn, ở trong Thanh Mộc Khí lẩn quẩn xoay quanh, lúc này Thanh Đế mới hài lòng dừng tay. Lý Cường hỏi: " Dùng Thanh Mộc Khí uẩn dưỡng? Sau đó làm sao luyện chế?"

Thanh Đế cười một tiếng, nói: " Còn cần đầu nhập các loại tài liệu, a a, ta đã sớm chuẩn bị tốt lắm rồi, ngươi không cần quan tâm."

Lý Cường lắc đầu nói: " Luyện chế thân thể…cũng so ra kém hơn việc đoán liên thân thể!"

Thanh Đế nói: " Đừng nói bậy, đây chính là tiệp kính(cánh cửa)! Ngươi tu luyện tình huống bất đồng, trên đời này có người nào giống như ngươi tu luyện nhanh đến như vậy, vận khí tốt như vậy? Mấy lão già chúng ta phải trải qua vô số năm tháng tu luyện, mới có thành tựu hôm nay, luyện người nếu có thể thành công, a a, ngoài cường độ của thân thể hoàn mỹ như tiên nhân, cũng không giống như thân xác do bản thân tu luyện, một khi linh hồn tiến vào, có thể tiến hành tự mình tu luyện, có lẽ tình huống sẽ hoàn toàn khác hẳn."

" Đại ca, tại sao ngươi lại chạy đến Thanh Mộc Lâm của sư tôn vậy? Ai, mỗi lần chạy qua Nghịch Hành Thông Đạo…đều cũng mệt muốn chết, vẫn là đi từ Nguyên Giới thì phương tiện hơn."

38. Q.4 - Chương 10: Hoàng Bài Tiên Khí

Trong lòng Tần Tiểu Thiên mặc dù không ngừng mắng chửi, nhưng thật ra cũng không hề giận, hắn thầm than một tiếng: cầu người không bằng cầu mình, không có thực lực…tại tu chân giới không tính là gì, a a, đi cũng tốt, nữ nhân này thật là quái khí quái dị, làm cho người ta rất khó chịu."

Dùng Dạ Bức kiếm đánh tan một con sa thú đánh tới, hắn mới biết được lực lượng ẩn chứa trong đó, quá mạnh mẽ, một kích này làm hắn thiếu chút nữa hộc máu.

Hắn nhanh chóng khấp động Biện Chân Quyết, trong phút chốc, tìm được một thông đạo thật nhỏ vô cùng.

Chỉ có rất nhanh xuyên thấu qua, mới có thể tránh được sa thú đánh tới. Thông đạo này lúc ẩn lúc hiện, nếu không có Biện Chân Quyết xem được rất nhanh, căn bản không thể nào phát hiện.

Tần Tiểu Thiên chợt cao chợt thấp, tránh trái tránh phải, sa thú mặc dù rất nhiều, nhưng không có một con nào có thể đụng được vào hắn. Dần dần, sa thú càng ngày càng thưa thớt, hình thái của sa thú cũng từ từ nhỏ đi. Hắn âm thầm nghĩ ngợi: " Xem bộ dáng chỉ cần không chạm đến sa thú, uy lực của trận pháp sẽ từ từ yếu bớt, khi đó thì sẽ có hy vọng thoát thân."

Đặc điểm của trận pháp này là nếu gặp mạnh thì càng mạnh, nếu gặp yếu thì cũng yếu, rất giống tính cách của Lý Cường.

Tần Tiểu Thiên cứ như vậy ẩn nấp đi qua, tận lực không đụng vào sa thú. Thông đạo có thể chạy trốn càng ngày càng nhiều, sa thú càng lúc càng ít, ước chừng nửa giờ sau, trên mặt đất chỉ còn lại một ít con kiến cát. Rốt cuộc hắn thở phào nhẹ nhõm, huyền treo ở khoảng cách một thước cách mặt đất, chậm rãi khôi phục công lực bị hao phí.

Hai phút đồng hồ trôi qua, mặt đất hoàn toàn bình phục, Tần Tiểu Thiên cẩn cẩn thận thận thử thăm dò rơi xuống đất, cát vàng lẳng lặng bao trùm đại địa, một màn cuồng bạo vừa rồi tựa như chưa từng phát sinh qua.

Mới vừa lấy lại hơi thở, mặt cát lại đột nhiên nổi lên sóng gió. Tần Tiểu Thiên sợ đến lập tức bay khỏi mặt đất, còn chưa dám bay cao, chỉ cách nửa thước lơ lửng thì ngừng lại. Chỉ thấy xa xa cát vàng cuồn cuộn, giống như một đạo long quyển phong đang di động trên mặt đất. Trong lòng hắn có chút hơi động, nhất thời hiểu rõ, Tất Vũ Không còn chưa thoát được sự dây dưa của sa thú.

Hắn không muốn gặp lại nữ nhân điên kia, quay đầu hướng xa xa bay đi, suốt khoảng một giờ, trong lòng lại càng lúc càng lạnh lẽo. Hắn đang dùng Biện Chân Quyết để bay, hơn nữa vẫn là một phương hướng, khối sa mạc to lớn như thế, làm cho hắn không biết làm sao giải thích, cho dù có trận pháp bao phủ, nhưng dưới Biện Chân Quyết cũng nên tìm được đường ra, tại sao còn không bay ra được?

Đang lúc rầu rĩ, hốt nhiên xuyên thấu qua Biện Chân Quyết nhìn thấy một đống cát vàng, hắn mừng rỡ vô cùng, trên cát vàng cắm một khối bài tử màu vàng chừng một thước, đó là trận nhãn!

Tần Tiểu Thiên kích động vạn phần, không ngờ nhờ quỷ thần xui khiến tìm thấy được trận nhãn, coi như là có cơ hội phá trận, hơn nữa bài tử cắm trên đống cát vàng, vừa nhìn đã biết đó là một kiện pháp bảo. Tới thế giới này, hắn còn chưa có được một kiện pháp bảo nào.

Dựa vào Biện Chân Quyết, hắn liền chụp lấy bài tử trên đống cát, một tiếng vang như sét đánh thật lớn, dưới đống cát như được chôn một viên tạc đạn thật lớn, ầm ầm nổ vang. Bài tử nổi lên quang mang màu vàng vo tròn làm cho Tần Tiểu Thiên bị bao vây trong đó, đồi cát hóa thành quang mang màu vàng như mũi tên nhọn, bắn về bốn phương tám hướng.

Chợt nghe một tiếng kêu thê lương thảm thiết, một bóng đen bắn thẳng lên trời không, ngay sau đó, một tiếng sét đánh lôi hỏa từ trên trời giáng xuống, đánh trúng bóng đen nọ quay cuồng rơi xuống.

Tần Tiểu Thiên kinh ngạc nhìn lại, thầm nghĩ: " Đó là ai?" Cảnh sắc chung quanh biến đổi, sa mạc vừa rồi không ngờ chỉ chiếm ở một vùng bùn đất chừng trăm mười thước vuông, bên cạnh vẫn là rừng rậm dày đặc như trước.

Bóng người nhoáng lên, Tất Vũ Không tức giận đứng ngay trước người Tần Tiểu Thiên, trên mặt khối đen khối trắng, trên trán còn một khối bùn đất vàng, tóc như bị điện nổ mạnh, có thể diễn tả như hình dáng dựng đứng, y phục xinh đẹp đang tỏa khói, chiếc eo nhỏ không ngừng run rẩy.

Tần Tiểu Thiên vội vàng thu nhiếp hoàng tì, trong lòng không ngừng thúc giục nói: " Nhanh! Nhanh!" Hắn cũng không còn kịp cẩn thận coi xem hoàng tì (bài tử màu vàng), Thu Bảo Linh Quyết vừa thông suốt liền cuồng phát.

" Lấy ra!"

Nếu bàn về tu vi, Tần Tiểu Thiên vô luận thế nào cũng kém Tất Vũ Không, nhưng hắn thắng ở việc ra tay trước, hơn nữa sử dụng chính là tiên linh khí. Lúc Tất Vũ Không đưa tay ra bắt thì Tần Tiểu Thiên đã thu

được hoàng bài, hắn không nhìn rõ, đã lập tức thu vào trong chiếc nhẫn trữ vật, nhanh chân bỏ chạy.

Một tiếng thét chói tai vang lên: " Tiểu quỷ đầu! Đưa ra đây!" Cũng không còn gọi là tiểu lang quân, thanh âm vừa dồn dập vừa bén nhọn, như tiếng quỷ kêu réo. Tất Vũ Không hoàn toàn không còn phong độ của một cao thủ, trần trụi bắt đầu cướp bóc.

Tần Tiểu Thiên một đầu chàng vào trong rừng rậm, trong phút chốc, lại xúc động thêm một trận pháp.

Tất Vũ Không theo sát sau đó, nhưng còn chưa bắt được Tần Tiểu Thiên thì đã bị trận pháp khởi động truyền tống đi. Nhìn Tần Tiểu Thiên biến mất trước mắt, tức giận đến nỗi nàng phát ra trận trận tiếng thét chói tai.

Mới vừa rồi trận pháp bộc phát tiêu tán, nàng chẳng qua chỉ có bề ngoài lộ vẻ rất chật vật, cũng không có bị thương, thực lực không bị hao tổn chút nào.

Làm cho nàng cảm thấy khó chịu chính là tự mình không có khả năng phá trận, mà là dựa vào Tần Tiểu Thiên phá trận mới thoát hiểm, hơn nữa tiểu tử kia còn nhanh tay đoạt được bảo vật của trận nhãn, làm cho nàng cảm thấy rất không có mặt mũi, cho nên nảy sinh ác độc muốn ra tay cướp đoạt, thuận tiện giáo huấn hậu bối tiểu tử một chút, không nghĩ tới người này lại chạy thoát, cái này làm cho nàng làm sao chịu từ bỏ ý đồ.

" Phong độ! Phong độ thục nữ!" Tần Tiểu Thiên vừa chạy vừa kêu to, quay đầu vừa nhìn, mặt sau đã không còn bóng ai, cảnh trí chung quanh đại biến, mặt đất biến thành biển rộng sóng lớn mãnh liệt. Hắn vỗ ngực, sợ hãi nói: " Nữ nhân này…không thể nói lý, ai, nếu có thể sớm tu nhập vào Tung Cảnh, sẽ không cần sợ nàng nữa, đánh không lại cũng có thể chạy thoát."

Sa trận sau khi hai người rời đi thì hình thành một lần nữa, nhưng lại mất đi bảo vật của trận nhãn, cả sa mạc đã không còn lực sát thương, thành một sa mạc mê trận bình thường, nhưng người tu chân bình thường cũng không cách hóa giải.

Tất Vũ Không thẹn quá thành giận, nàng bị đưa đến một địa phương bạch mang mang mờ mịt, bốn phương tám hướng đều là sương mù nồng hậu, sương mù như thế rất đặc biệt, không giống như là hơi nước.

Nàng là tu chân cao thủ, đương nhiên hiểu rõ ràng đây là kim vụ, tùy thời có thể hóa thành các loại khí cụ kim khí, phát khởi công kích. Trận pháp này cực kỳ lợi hại, kim tính công kích so với thổ tích công kích sắc bén hơn nhiều lắm.

Tất Vũ Không nếm xong một lần khổ, cũng trở nên cẩn thận, phi kiếm nhiễu thân phòng hộ, nàng cẩn thận quan sát trận thế biến ảo.

Đột nhiên, kim vụ ngưng kết rất nhanh, hóa thành một lưỡi dao cỡ móng tay sắc bén bay múa xoay quanh, phát ra tiếng kêu to ô ô, tựa như có tuyết đang giáp tạp trong cuồng phong, thê lương quét ngang đại địa.

Tất Vũ Không không dám lộn xộn, chẳng qua đem phi kiếm bố tại quanh thân, ngăn cản lưỡi dao sắc bén kéo tới, trong tiếng đinh đinh đông đông, lưỡi dao sắc bén thật nhỏ bị đánh văng ra. Nàng biết không phải do mình xúc động trận pháp, giáo huấn lần trước nàng nhớ rất kỹ, cho nên sẽ không phạm lại sai lầm giống nhau.

Nàng nhẹ giọng lẩm bẩm: " Là đứa ngốc nào xúc động trận pháp, ân, hẳn không phải là tên tiểu quỷ đầu kia, đáng giết ngàn đao…nhưng cũng đừng liên lụy đến lão nương chứ…"

Cổ Phong dựa vào thực lực cường hãn, vừa mới từ một mảnh biển rộng cổ quái đột phá ra, đã bị chui thẳng vào trong kim vụ. Hắn dùng Ngũ Hành Thần Lôi mới mạnh mẽ khắc chế lao ra khỏi trận pháp, ai ngờ kim vụ càng thêm kinh khủng, kim khí ngưng tụ phô thiên cái địa, trong khoảnh khắc đã hủy diệt một kiện hộ thân pháp bảo của hắn, nếu không có phi kiếm ngăn cản, thiếu chút nữa đã bị cắt thành trăm mảnh.

Hắn đưa tay chộp tới, một mảnh châm nhọn rơi vào giữa hai ngón tay, châm nhọn nhảy lên bị chân nguyên lực cường đại ngăn chặn.

Cổ Phong cẩn thận quan sát, mảnh châm nhọn kia đột nhiên hóa thành kim vụ tiêu tán không còn, trong lòng hắn giật nảy: " Thật chính là hư! Thủ đoạn thật inh."

Huyễn hư thành thật rất dễ dàng, với công lực bây giờ hắn cũng có thể làm được, huyễn thật thành hư thì rất khó khăn, ở trong trận pháp mang theo huyễn thật thành hư, hắn tự biết không thể làm được, trong lòng không khỏi đối với người bày trận thật than thở.

Điểm ấy châm nhọn hắn còn không sợ, có thể mạnh mẽ đột phá đại thủy trận, hắn cũng có tự tin đột phá kim nhận trận. Nhưng đột phá không phải mục đích, mà là sau khi phá trận xong có được pháp bảo trong trận nhãn mới chính là mục đích. Trận pháp này thật sự quá tinh diệu, hắn không phải hành gia, cho nên muốn xông trận thì dễ nhưng phá trận thì khó.

Phi kiếm càng ngày càng nặng nề, hắn phát hiện vô số châm nhọn đang bám chặt trên phi kiếm. Dưới sự kinh hãi, hắn mạnh mẽ thúc giục phi kiếm, đánh bay châm nhọn bám chặt trên thân kiếm.

Châm nhọn bay ra khắp chung quanh loạn bậy, chạm trúng những châm nhọn đang bay tới, biến thành một quả châm nhọn hình cầu bay với tốc độ cao, những quả châm nhọn lớn nhỏ không đồng nhất bay múa khắp mọi nơi chung quanh. Lần này đánh tới cảm giác hoàn toàn khác hẳn, phi kiếm bị tạp bể tỏa ra hỏa hoa văng khắp nơi, lực lượng so với nguyên lai tăng lên thêm mười lần.

Cổ Phong liên tiếp thả ra mấy thần lôi, oanh tạc những quả châm nhọn đang kéo tới. Quả châm nhọn lại lần nữa phát sinh biến hóa, năm viên nhận kết hợp cùng một chỗ hình thành trạng thái hoa mai, với tốc độ cao xoay tròn phát ra tiếng vang ông ông. Quả châm nhọn hoa mai càng tụ càng nhiều, từ bốn phương tám hướng lao tới chỗ Cổ Phong.

Không thể tiếp tục thăm dò được nữa, Cổ Phong quát lớn một tiếng, tay ném ra một kiện pháp bảo. Đó là một con hỏa điểu(chim lửa), tỏa ra một mảnh mây lửa, rất nhanh quanh thân bày ra hỏa diễm. Hắn có ý định mạnh mẽ xông trận.

Tất Vũ Không vẫn đang một mực xem chừng né tránh châm nhọn tập kích, phi kiếm thì dùng thủ pháp nhu hòa nhất đánh rơi châm nhọn, thân thể xuyên toa trong làn châm nhọn, với tu vi của nàng cũng có thể tìm được chỗ để tránh né. Trong lúc nàng đang tinh tế quan sát trận pháp, vừa mới có được điều tâm đắc, một tiếng vang ầm ầm, từng tảng lớn mây lửa ở bên trái sáng rực lên.

Châm nhọn chung quanh lập tức biến ảo, đầu tiên là biến thành viên nhận(châm nhọn hình tròn), tiếp theo là viên nhận hình hoa mai, xích xích tiếng xé gió vang vọng phía chân trời. Tất Vũ Không mở miệng mắng to, bất đắc dĩ, chỉ có thể toàn lực ngăn cản. Chỉ chốc lát sau, nàng đã nhìn thấy Cổ Phong đang giương nanh múa vuốt, bén nhọn kêu lên: " Cổ Phong! Ngươi là tên ngu ngốc, sao lại có ai phá trận kiểu như ngươi chứ?"

Trong lòng Cổ Phong thầm kêu hối khí, lạnh lùng nói: " Phá trận? Ngươi có bản lãnh phá trận? Lão phu là muốn đột phá ra ngoài!" Vừa nhìn thấy hình tượng của Tất Vũ Không, hắn nhịn không được ha ha cười to: " Ha ha, chẳng lẽ ngươi cũng phá trận hay sao?"

" Hỗn đản!" Tất Vũ Không thốt nhiên giận dữ, mắng: " Lão già vô dụng! Mới vừa rồi có một sa trận bị phá rơi, hừ…" Trong lòng nàng càng khó chịu, pháp bảo trong trận nhãn bị người lấy đi, nhưng mình lại không có được gì, đầu tóc bù xù dơ bẩn chạy vọt vào kim vụ trận, Tần Tiểu Thiên chưa bắt được, nhưng lại đụng phải oan gia đối đầu này.

Cổ Phong biết nữ nhân này biến thái, nhưng không tin nàng có thể phá trận, trình độ hai người tám lạng nửa cân, nàng nếu như có thể phá trận, tự mình cũng hoàn toàn có thể, nói: " Gạt quỷ a, ngươi có thể phá trận? Ngươi có thể phá trận thì cũng không có bộ dáng quỷ dạng như bây giờ!"

Tất Vũ Không cả giận nói: " Ta có nói…là ta phá trận hay sao? Lão quỷ! Nói cho ngươi! Pháp bảo của trận nhãn là tiên khí!" Dưới giận dữ, nàng bật thốt lên đại bí mật của pháp bảo trận nhãn, lập tức hối hận không thôi, mắng: " Lão quỷ, có bản lãnh ngươi phá rớt trận pháp này đi, tìm được quyết khiếu, chúng ta có thể hợp tác phá trận kế tiếp, xong được tiên khí…chúng ta chia đôi!"

Cổ Phong không thể không bội phục lão yêu quái này, hắn cũng thấy rất rõ ràng, hợp tác thì lợi, phân ra đại hại, nhưng cho tới bây giờ hắn cũng không tin gì về danh dự của nữ nhân này. Tính toán một lát, hắn nói: " Một điều kiện, không đáp ứng…ta sẽ xông trận rời đi, dù sao một mình ngươi cũng không phá được trận."

” Ngươi cứ nói!”

Cổ Phong nhàn nhạt nói: ” Sau khi phá trận, kiện tiên khí đầu tiên thuộc về ta.”

” Ngươi thúi lắm! Là biện pháp ta đưa ra, kiện tiên khí đầu tiên dĩ nhiên là thuộc về ta!” Tất Vũ Không nhếch miệng kêu to, hoàn toàn không có phong độ, đừng nói là thục nữ, dù là quỷ nữ cũng còn văn nhã hơn nàng.

Cổ Phong không hề nói thêm gì, quay đầu hướng ra phía ngoài phóng đi, hắn không thèm tranh chấp với nữ nhân điên này.

” Tặc hán tử! Cổ Phong! Cổ Dã Hiên! Ngươi thắng!” Tất Vũ Không biết dù mình có dây dưa cũng vô dụng, nàng rất thực tế, không thể làm gì khác hơn là đáp ứng rồi hãy nói, bất quá trong lòng thập phần không cam lòng, nhịn không được mắng to: ” Hỗn đản! Nha nha phi! Ngươi đại nam nhân lại có ý nghĩ khi dễ một phụ nhân như ta!”

Cổ Phong thầm nghĩ: ” Ngươi là nữ nhân hay sao? Người điên!” Nói: ” Được, ta cũng không sợ ngươi đổi ý, ta trên ngươi dưới!”

Tất Vũ Không đỏ mặt, mắng: ” Đáng chết…không đứng đắn!”

Cổ Phong mặc dù phong lưu, nhưng không hề có ý nghĩ chiếm tiện nghi của Tất Vũ Không, trong lòng khó chịu, châm chọc nói: ” Hay ngươi trên ta dưới?”

Tất Vũ Không mặt liền biến sắc, Cổ Phong vội vàng nói: ” Được rồi, ta phụ trách bên trên, ngươi phụ trách bên dưới, nhanh lên một chút, uy lực trận pháp càng lúc càng lớn rồi!”

” Nói chuyện không rõ ràng…tới…” Một câu cuối cùng biến thành thanh âm nữ nhân, đó là thanh âm làm nũng phát ra từ trong cổ họng.

Cổ Phong nhịn không được run run một chút, trong lòng không khỏi do dự, có nên cùng yêu nữ này hợp tác hay không.

Tần Tiểu Thiên tương đối dễ dàng, tu vi hắn mặc dù không đủ, nhưng có Biện Chân Quyết mở đường, tình huống so với Tất Vũ Không và Cổ Phong tốt hơn nhiều lắm, chỉ cần không xúc động trận pháp, có thể từ từ tìm kiếm trận nhãn.

Nhưng hắn không xúc động trận pháp lại có người xúc động, ngoài khơi chợt nổi lên sóng lớn mãnh liệt, một tầng cao hơn một tầng, gió thổi từ từ tăng cường. Hắn cố gắng tìm kiếm khe hở của trận thế, trong lúc đang xuyên thấu qua khe hở, nhìn thấy xa xa có kim quang vo tròn lóe ra, ẩn hiện trong sóng lớn.

” A Di Đà Phật!”

Đúng là Ngũ Thai Đức Hoằng đại sư xúc động trận pháp, nhưng hắn không có ngạnh kháng, chẳng qua chỉ bảo vệ thân thể, qua lại tìm kiếm trận nhãn.

Đức Hoằng cũng không gấp gáp, hắn có một hộ thân phật bảo Già Lam Châu, bởi vậy sóng lớn ngoài khơi đối với hắn ảnh hưởng không lớn, chỉ cần không làm cho âm ngự hải lôi dưới đáy biển, thì không có vấn đề gì.

Tần Tiểu Thiên bảy nhiễu tám chuyển, trong lúc hồ đồ đã đi tới bên cạnh Đức Hoằng đại sư. Trong lòng hắn nói thầm: ” Nơi đâu toát ra hòa thượng?” Lớn tiếng nói: ” Đại hòa thượng, cẩn thận không nên xúc động trận pháp!”

Trong lòng Đức Hoằng thầm giật mình, hắn nhìn ra Tần Tiểu Thiên phi hành lộ tuyến chính là khe hở của trận pháp, tinh xác đến làm người khó thể tin, nói: ” A Di Đà Phật, tiểu thí chủ cũng phải tự mình cẩn thận.” Hắn giơ lên đơn chưởng, nói: ” Tiểu thí chủ họ gì? Lão nạp…Ngũ Thai Đức Hoằng.”

Tần Tiểu Thiên vội vàng giơ lên bàn tay, học bộ dáng của Đức Hoằng, nói: ” Tần Tiểu Thiên.” Bàn tay giơ lên, Biện Chân Quyết liền tản mất, một đạo sóng lớn vọt tới, thiếu chút nữa hắn đã bị kéo nhập vào trong biển.

Đức Hoằng tiện tay vung lên, kim quang trên người tăng vọt, kéo Tần Tiểu Thiên gia nhập vào trong bảo quang của Già Lam Châu, luôn miệng nói: " Thiện tai, thiện tai, tiểu thí chủ coi chừng."

Đức Hoằng có bộ dáng của một đại đức cao tăng, đối với Tần Tiểu Thiên rất thân thiện, dẫn theo hắn tránh né sóng lớn dâng lên, nói: " Tiểu thí chủ, nhận thức trận pháp này không?"

Tần Tiểu Thiên nói: " Không nhận ra."

" A Di…Đà Phật…"

Đức Hoằng không khỏi cười khổ, không nhận ra trận pháp này mà lại trả lời lí trực khí tráng như thế, hắn thật sự không biết nên nói gì cho phải.

Nhưng thật ra Tần Tiểu Thiên cũng không phải không biết gì về trận pháp này, hắn có thể nhận ra hình thái của trụ cột trận pháp, trong đó còn có một ít là trụ cột tiên trận, nhưng trận pháp liên hoàn quá xảo diệu, không phải đại tông sư tuyệt đối không cách nào bố xuất ra đại trận tinh diệu như thế. Hắn không cách nào biện thức cả đại trận, vì vậy chỉ có thể nói là không biết.

Đức Hoằng rất là bội phục Tần Tiểu Thiên, không hiểu gì mà dám chạy vọt vào đây, đến bây giờ còn chưa bị đại trận hất ra ngoài. Hắn còn không biết Tần Tiểu Thiên đã phá rớt một trận pháp, trong lòng chẳng qua chỉ thầm than tiểu tử này vận khí tốt.

Một trận nhạc thanh mềm nhẹ vang lên, phiêu đãng tại ngoài khơi mờ mịt hư vô.

Tần Tiểu Thiên ngạc nhiên nói: " Ai đang tấu nhạc?"

Đức Hoằng đại sư sắc mặt khẽ biến, nói: " Không phải có người tấu nhạc…mà là nhạc thanh do trận pháp hình thành." Hắn kiến thức rộng rãi hơn so với Tần Tiểu Thiên, biết đây không phải là chuyện tốt. Tránh khỏi một đạo sóng lớn dâng lên, hắn nói: " Chú ý, không nên bị nhạc thanh mê hoặc, A Di Đà Phật."

Một trận tiếng rít vang triệt ngoài khơi.

Đức Hoằng đại sư cười khổ, nói: " Ai, lão quái vật tới!"

Tần Tiểu Thiên bị dọa cho hoảng sợ, nói: " Tiếng huýt gió hình như là nam nhân…không phải là Tất Vũ Không…ách, vậy là ai?"Hắn sợ Tất Vũ Không truy tới, nữ nhân kia thật sự khó thể đối phó.

" A Di Đà Phật, chính là Vu Sơn Lão Tà Cáp Dương!"

Tần Tiểu Thiên thầm nghĩ: " Lão tà? Cáp Dương? Nghe tên đã biết là kẻ khó chọc vào, ân, cũng nên cẩn thận một chút mới tốt." Hắn nói: " Lão tà Cáp Dương…rất lợi hại hay sao?"

Đức Hoằng đại sư nói: " Đương nhiên lợi hại, tương đối ngang hàng với Phân Thần hậu kỳ tu vi, công pháp tu hành của hắn khác hẳn chính phái, là cao thủ tà phái."

Lúc ở Tiềm Kiệt Tinh, Tần Tiểu Thiên không có nghe nói qua có sự phân biệt tà phái chính phái, không nghĩ trên địa cầu còn có người như vậy, không biết tà phái tu luyện công pháp gì."

" Đông! Đông! Đông! Thương!"

Từ đáy biển toát ra một chuỗi khí phao, phát ra thanh âm như tiếng trống. Ngoài khơi một trận chấn chiến, tiếng chiêng trống kia như dội vào đầu, chấn đến cả người run rẩy.

Đức Hoằng đại sư miệng tụng phật kinh, một trận kinh văn khiến kẻ khác mơ màng buồn ngủ như nước chảy tuôn ra. Tần Tiểu Thiên ngược lại tinh thần lại phấn khởi lên, thầm nghĩ: " Âm công thật cổ quái." Hắn có hai loại cấm chế nhỏ, một loại có thể ngăn cản âm công, một loại là phản xạ, cho nên hắn không sợ âm công.

Trong Cổ ngọc giản ghi lại đại lượng Cổ tiên cấm chế và linh quyết, Tần Tiểu Thiên tiếp xúc qua tầng thứ nhất Yên Lan Tung cảnh giới có thể thi triển cấm chế, ngoài ra những nội dung khác phải do cảnh giới tăng lên mới có thể hiểu rõ. Bất quá cấm chế do tầng thứ nhất ghi lại cũng đủ làm người trần kinh ngạc, bởi vì rất nhiều Cổ tiên cấm chế đã sớm thất truyền.

Tiếng chiêng trống ngày càng vang to, biển khơi nhìn thật khôn cùng nương theo tiếng chiêng trống chập chùng toát ra, vô số khí phao từ đáy biển mọc lên, mỗi một khí phao ngâm mình bạo liệt thì phát ra tiếng chiêng trống trầm muộn.

Khí phao càng ngày càng nhiều, tiếng chiêng trống cũng vang lên mãnh liệt.

" A Di Đà Phật, Cáp Dương thí chủ đã quá gấp gáp rồi!" Đức Hoằng đại sư nói xong tiếp tục niệm kinh.

Lão Tà Cáp Dương đã không còn huýt sáo, mà là đang hống to, thanh âm khó nghe cực kỳ, cùng so với tiếng chiêng trống rung trời, thanh âm hống gào của hắn giống như là thanh la bị bể vang lên.

Già Lam Châu không hổ là phật bảo, có thể hóa giải hơn phân nửa âm công, hai người mặc dù có chút tâm diêu thần động, nhưng trong tiếng niệm kinh của Đức Hoằng đại sư, vẫn kiên trì tiếp tục, chẳng qua sắc mặt Đức Hoằng có chút tái nhợt.

Khí phao từ từ hướng Lão tà Cáp Dương tụ tập lại. Tựa như mở ra một vò rượu mới, khí phao nhanh bay lên, như suối phun bắn về phía Cáp Dương, thanh âm vang vọng trời đất, tiếng chiêng trống từ từ biến chuyển thành tiếng sấm, rất nhanh đã tạo thành âm ngự hải lôi, cũng chính là âm lôi.

Khách sát..hách lạp lạp! Âm lôi thứ nhất nổ vang.

Tần Tiểu Thiên phảng phất như bị người dùng chùy sắt hung hăng nện vào ngực, Già Lam Châu hình thành màn hào quang hộ thân ba động một trận kịch liệt, sinh sinh cắt đứt tiếng niệm kinh của Đức Hoằng đại sư.

Đức Hoằng đại sư chỉ cảm thấy ngực nóng lên, một ngụm máu tươi đã vọt tới yết hầu. Hắn cũng không nghĩ tới âm lôi lại kinh khủng như thế, cố hết sức nói: " Ngươi mau xuống nước…có thể bị trận pháp hất ra, không nên ngạnh kháng, sẽ bị thương nặng…"

Tần Tiểu Thiên như thế nào chịu đi, nếu còn chưa có được hoàng bài hồi nãy, hắn giờ đã biết có biện pháp thoát khỏi vây khốn thì sẽ thật cao hứng, nhưng bây giờ tâm tư của hắn tập trung vào trận pháp, không những được học tập trận pháp, tăng trưởng kiến thức, còn có thể có được tiên khí của trận nhãn. Hắn nói: " Đại sư, không cần khẩn trương, ta có thể ngăn trở âm công." Nói xong đánh ra một thủ ấn cấm chế.

Một đạo sóng gợn xoay tròn bao phủ quanh hai người, nhất thời, thanh âm âm lôi biến thành tiếng sấm bình thường, cũng không cách nào tiếp tục rung chuyển tâm thần của hai người.

Đức Hoằng đại sư kinh ngạc nói: " Đây là…đây là pháp bảo gì?" Hắn nhìn không ra tầng sóng gợn nhàn nhạt này là do pháp bảo gì phát ra. Trong lòng khẽ nhúc nhích, kinh ngạc nói: " Chẳng lẽ là cấm chế?" Người tu chân trên địa cầu có rất ít người biết sử dụng cấm chế, tất cả đều dùng linh quyết hoặc là phù chú, đương nhiên tốt nhất là dùng pháp bảo.

Cấm chế ngăn lại âm lôi, hai người tạm thời vô sự, lực chú ý liền chuyển tới chỗ Cáp Dương.

Lão tà Cáp Dương tức giận hống to như sấm, hắn bị âm lôi đánh cho không còn chỗ ẩn nấp, liên tiếp tổn thất hai kiện pháp bảo, sợ đến toàn thân rét lạnh. Còn đang lúc luống cuống tay chân, chứng kiến kim quang phía xa xa, hắn nhất thời mừng rỡ vô cùng, đó là kim mang của Già Lam Châu, nhịn không được hô lớn: " Đại hòa thượng, mau tới!"

Lão tà Cáp Dương thanh âm dù có lớn, nhưng cũng không thể so với tiếng sấm dày đặc như mưa. Đức Hoằng đại sư và Tần Tiểu Thiên không nghe được gì, hai người bọn họ chỉ có thể nghe được tiếng sấm vang rền.

Cáp Dương tức giận đến nổi điên, tuy nói hòa thượng đạo sĩ không phải một nhà, nhưng tốt xấu gì mọi người đều nhận thức nhau, sao lại có thể thấy chết mà không cứu? Hắn không cam lòng bị âm lôi vây khốn, liều mạng hướng chỗ Đức Hoằng đại sư phóng đi.

" Nếu ngươi không cứu, vậy tất cả cùng nhau nghe âm lôi, đến lúc đó còn nhàn nhã nhìn náo nhiệt hay không!"

Ôm ý nghĩ ác độc, Cáp Dương điên loạn đập nát Kiền Dương Tử Hỏa Lôi. Đó là hắn mạo hiểm xâm nhập vào trong tầng mây lúc lôi vũ sấm chớp, dùng thủ pháp đặc thù bắt được lôi hỏa, ngưng luyện một viên

năng lượng tia chớp tới mười lần, phi thường khó khăn thu tập được. Trải qua thời gian trăm năm, mới ngưng xuất ra hai hồ lô Kiền Dương Lôi, trong hồ lô ước chừng có bảy trăm Kiền Dương Lôi.

Dưới sự tức giận điên cuồng, Cáp Dương một hơi đập bể bốn mươi viên Kiền Dương Lôi.

Tia chớp lớn như thùng nước nổ vang rền, tiếng sét đánh rung trời động địa rốt cuộc ngăn chận âm lôi, Cáp Dương rít gào chạy ra khỏi âm lôi vây quanh, hắn đau lòng cực kỳ. Ngoài khơi có lực lượng cổ quái, làm cho hắn không cách nào sử dụng thuấn di, chỉ có thể dùng pháp bảo lôi hỏa mạnh mẽ đánh sâu vào, một tiếng sét đánh Kiền Dương mở ra một thông đạo, nhưng khiến cho trận pháp phản kích cũng phi thường kinh khủng.

Âm lôi từ từ thay đổi hình thái, nguyên lai chính là khí phao, bây giờ lại hiện ra như thủy lôi, mỗi một viên âm lôi giống như là thực chất từ dưới biển mọc dâng lên, sau khi thoát ra, trực hướng xông tới Cáp Dương, vô luận hắn phi nhanh đến thế nào.

Trong phút chốc, phía sau Cáp Dương đi theo một chuỗi âm lôi dày đặc như chuỗi xuyến, nhìn qua phi thường kinh khủng, hắn tựa như một đầu rồng, âm lôi phảng phất như thân rồng. Hắn điên cuồng gào thét nói: " Đại hòa thượng! Mau ra tay a!"

Đức Hoằng đại sư và Tần Tiểu Thiên lúc này mới phát hiện hắn đang hướng nơi này vọt tới.

" A Di Đà Phật!"

Tần Tiểu Thiên nói: " Hắn muốn chạy tới…âm lôi cũng sẽ tới, chúng ta nên làm sao bây giờ?"

" Chạy! A Di Đà Phật!"

" A?"

39. Q.5 - Chương 1: Ẩn Tu

Tần Tiểu Thiên không nghĩ tới lão hòa thượng lại chịu trốn tránh, hắn kinh ngạc nhưng cũng không phản đối, nói: " Được, ngươi dẫn ta!"

" Vậy ngươi dẫn đường!"

Đức Hoằng đại sư đã sớm phát hiện Tần Tiểu Thiên có phương pháp đặc thù có thể rất nhanh tìm được khe hở của trận pháp.

Đức Hoằng đại sư mang theo Tần Tiểu Thiên hướng xa xa bay đi, kim mang của Già Lam Châu không ngừng lóe ra. Tần Tiểu Thiên kháp Biện Chân Quyết, chỉ dẫn phương hướng, hai người phối hợp ngày càng ăn ý.

Cáp Dương vẫn đuổi theo không thôi cơ hồ muốn điên cuồng, hắn bắn ra mười viên Kiền Dương Lôi, đánh vào trước sau trái phải hai người, tru lên: " Nếu không giúp ta…vậy cùng nhau xong đời đi! Ha ha!"

Hắn thật là tà ác, lại dùng biện pháp hại người chẳng có lợi gì ình.

May là Cáp Dương không hoàn toàn nổi điên, Kiền Dương Lôi phát ra chẳng qua chỉ dẫn động trận pháp phản kích, không có chân thật chính thức công kích đến Đức Hoằng đại sư và Tần Tiểu Thiên. Cho dù như vậy, hai người cũng cảm thấy ăn không tiêu, sau khi Kiền Dương Lôi bộc phát, từ dưới đáy biển mọc lên đại lượng khí lưu, ở lúc bay lên trên liền chuyển hóa thành âm lôi.

Đại lượng âm lôi liên tiếp nổ vang, cấm chế bắt đầu nhanh chóng rung động.

Trong lòng Tần Tiểu Thiên kinh hãi, lực lượng cấm chế mặc dù có thể ngăn cản âm công, nhưng cần phải tiêu hao tiên linh khí, đã biết chỉ có một chút tiên linh khí thì không cách nào ngăn cản, chỉ cần chốc lát thời gian, thì cấm chế sẽ tiêu tán.

Tần Tiểu Thiên nhịn không được tức giận nói: " Kháo, tên này là người điên."

Nhìn Cáp Dương đang xông tới, trong lòng Tần Tiểu Thiên một trận cười lạnh, hắn thu lại phòng ngự âm công đồng thời phát ra một thủ ấn cấm chế khác, đó là cấm chế có thể phản xạ âm công.

Âm lôi công kích lẫn nhau, nhất thời ngoài khơi một mảnh đại loạn.

Cáp Dương kiệt lực chống đỡ, tiếp tục ném loạn Kiền Dương Lôi trong tay. Nhưng thật ra hắn đã bị thương không nhẹ, bằng vào tu vi, cố gắng chống đỡ âm lôi vô cùng vô tận.

Dù sao thì tu vi của Tần Tiểu Thiên quá yếu, kiên trì không được nửa phút đồng hồ, hắn cũng không khống chế được nữa, một ngụm máu tươi phun ra, người cũng rơi xuống trong biển.

Đức Hoằng đại sư tự bảo vệ mình không bị rớt xuống, dưới sự hộ trì của Già Lam Châu, hắn khoanh chân mà ngồi, vỗ mạnh vào ót mình, sau ót bay lên một kim mang hình nửa vòng tròn vo tròn, cao giọng tuyên phật hiệu: " A Di Đà Phật!" Một pho tượng phật bằng vàng hiển hiện ra, rồi đột nhiên phóng lớn hơn trăm trượng, trong phút chốc đem âm lôi áp chế xuống thật mạnh mẽ.

Nhưng kim phật cũng đồng dạng xúc động trận pháp trên không trung, lần này thật sự là rối loạn.

Trận pháp bao phủ bầu trời chính là một loại trận pháp khác, mục đích là vì khắc chế hành động của người xông trận, cho nên uy lực thật lớn, người tu chân hoàn toàn không cách nào chống cự. Bất quá công kích mục tiêu giới hạn cho việc xúc động trận pháp, chỉ cần không tiếp tục động, thì trận pháp trên không trung sẽ rất nhanh dừng lại vận chuyển.

Kim phật dù cường thịnh cũng không thể ngăn nổi lôi hỏa đánh xuống từ không trung, không tới một phút đồng hồ, ảo ảnh của kim phật đã hóa thành kim tinh đầy trời tiêu tán không còn. Đức Hoằng đại sư phun ra máu tươi nhiễm đỏ cả vòng bảo hộ của Già Lam Châu hình thành.

Cáp Dương thảm hại hơn, một hồ lô Kiền Dương Lôi cơ hồ ném sạch, cũng chỉ thoáng áp chế sự bộc phát của âm lôi. Bởi vì Kiền Dương Lôi nổ loạn khiến cho Đức Hoằng đại sư phải ra tay, tiện đà lại dẫn phát thiên lôi công kích, hắn bị tạc nổ đến chật vật không chịu nổi, cũng may tu vi cao thâm, thương thế cũng không đến nỗi nào, toàn là dựa vào Kiền Dương Lôi miễn cưỡng chống đỡ.

Cuối cùng, hai người không thể làm gì khác hơn là liên thủ ngăn cản âm lôi, nếu tự mình làm, kết quả không cần nói cũng biết. Bởi vậy khi Cáp Dương đề nghị liên thủ thì Đức Hoằng đại sư trong lòng tuy không tình nguyện, nhưng cũng không thể không đáp ứng.

Hai người đánh ra tất cả khả năng, cạn kiệt đem toàn lực chu toàn. Dưới sự nhắc nhở của Đức Hoằng đại sư, từ từ tránh ra khỏi sự tập kích của âm lôi, chậm rãi làm yếu đi lực độ chống cự, ngoài khơi lúc này mới bình phục xuống tới.

Nhưng hai người không cách nào tìm được tới trận nhãn, đừng nói là có được pháp bảo trong trận nhãn.

Cổ Phong và Tất Vũ Không lại thành công phá đi Kim Vụ Trận, chiếm được đoàn kim sắc cầu của trận nhãn.

Cũng do hai người này có tu vi cao, vận khí tốt, đánh bậy đánh bạ lại trúng được lúc Cổ Phong khám phá ra trận nhãn, Cổ Phong nhanh tay, đã đoạt được trước tiên khí trong trận nhãn, vì thế hai người liền đánh nhau.

Tất Vũ Không hai lần mất đi cơ hội được tiên khí, tức giận đến nàng hét vang như sấm.

Tu vi hai người tám lạng nửa cân, Tất Vũ Không trơ mắt nhìn thấy tiên khí bị lấy đi, trong lòng hận vô cùng lại không thể tránh được, đành quát: " Ngươi…ttheo ta đi trận kế tiếp! Ô ngao…"

Trong lòng Cổ Phong thập phần đắc ý, nói: " Được, nhưng…nếu ngươi làm loạn, cũng đừng trách ta không giúp ngươi." Hắn đang thu bảo thì nhận thấy bảo vật của trận nhãn chính là tiên khí, tự mình đã tu đến Hợp Thể kỳ, vật này đối với chuyện độ kiếp thì tác dụng rất lớn, cũng khó trách Tất Vũ Không tức giận đến nổi điên.

Hai người lại tiến vào trận kế tiếp, nhưng làm sao cũng tìm không được trận nhãn, ở bên trong hao phí hơn mười ngày.

Tất Vũ Không không ngừng xúc động trận pháp, cố gắng mạnh mẽ tìm được trận nhãn. Nhưng Cổ Phong lại không có ý định tiếp tục dây dưa với hắn, lúc trận thế kéo tới thì hắn cố ý buông tha chống cự, lập tức bị văng ra khỏi đại trận, cũng không dừng lại chút nào, ngự kiếm bay đi.

Tất Vũ Không không thu hoạch được gì, không khỏi nhớ tới Tần Tiểu Thiên, tên tiểu tử thực lực yếu kém kia, cũng thu được một kiện tiên khí. Nếu phá trận vô vọng, nàng cũng không muốn tiếp tục, chỉ cần tìm được Tần Tiểu Thiên, thì ý nghĩa tự mình cũng có thể có được một kiện tiên khí.

Tần Tiểu Thiên rơi vào trong biển, lập tức bị cuốn vào một đạo nước xoáy. Hắn biết giãy dụa vô dụng, liền phát ra một Tị Thủy linh quyết, hình thành một vòng bảo hộ, thân thể tùy ý trong đạo suối chảy xoay tròn trôi đi.

Chợt thấy hoa mắt, Tần Tiểu Thiên rơi vào trong rừng cây bên ngoài trận, hắn bay đến trên một cây đại thụ, cẩn thận quan sát đại trận. Phía trước ngoại trừ mơ hồ có tiếng sấm truyền đến, thì chỉ là một mảnh sương mù, phạm vi bao phủ ước chừng vài bình phương công lý.

Hắn suy tư chốc lát, quyết định rời đi nơi này.

Trong đại trận cao thủ tụ tập, mới vừa rồi gặp ba người đều là cao thủ hiếm thấy, chỉ cần một người trong đó bất lợi đối với hắn, hắn cũng không nắm chắc đối phó, trong lòng thầm than: " Thực lực quá kém, cũng nên đi thôi, pháp bảo tuy tốt, nhưng mạng sống quan trọng hơn."

Tất Vũ Không biết Tần Tiểu Thiên có được một tiên khí, trong lòng tính toán, tiếp tục ở lại chỗ này cũng phí công vô ích, nàng ngự kiếm hướng phương xa bay đi, cũng chưa trở về phái Thanh Thành, cũng không đến thành thị tập trấn, mà là tìm một sơn cốc bày ra phòng ngự trận, tạm thời ẩn cư.

Tần Tiểu Thiên từ sau khi được Xích Minh đưa khỏi địa cầu, kiến thức qua rất nhiều người tu chân, tâm tính cũng từ từ xảy ra thay đổi, nhất là sau khi tiến vào tiên giới, gặp được Thanh Đế, lại nghĩ không ra sẽ tiến vào Thiên Diễn thế giới, đối với hắn mà nói đây đã không còn là thế giới mà hắn có thể lý giải được, chỉ có cố gắng đi thích ứng, mới có thể sinh tồn tốt hơn.

Cho nên, một khi nhận thấy có nguy hiểm, chuyện đầu tiên hắn muốn làm chính là ẩn nấp lại, tăng thực lực của mình trước tiên.

Địa vực phía sau núi Thanh Thành rộng lớn, sơn cốc cây cối rậm rạp, muốn tìm một địa phương bí ẩn thì rất dễ dàng, Tần Tiểu Thiên lựa chọn một chỗ linh khí mười phần lại rất u tĩnh trong một sơn cốc nhỏ.

Một đầm nước, một đám bụi rậm, chung quanh cổ thụ vờn quanh, thân cây cành lá dày đặc che kín, rất nhiều cây khô nằm ngang trong rừng, bên trên còn rũ đầy các loại dây leo rong rêu cỏ dại mọc đan xen, gió nhẹ lướt qua, trận trận hương thơm hoa lan thấm tận lòng người, mấy con chim nhỏ đủ màu sắc đang hoan khoái hót ríu rít, ở trong những tán lá toát ra, tựa như những con tiểu tinh linh, thỉnh thoảng lộ ra vẻ mặt mỉm cười.

Hắn dùng cấm chế bố trí một phục hợp trận, cũng chính là mê trận hòa lẫn ẩn trận, không có bao nhiêu lực công kích, nhưng có thể chống đỡ khí tức phát ra khi tu luyện, chủ yếu có công năng ẩn núp.

Phạm vi cấm chế bao phủ không lớn lắm, chỉ có cỡ phương viên năm dặm, có thể che dấu đầm nước cùng bụi rậm, còn có những cây rừng quanh thân.

Tần Tiểu Thiên ở trong nước đầm tìm được một khối mặt đất tương đối bằng phẳng. Thác nước từ trên cao chảy xuống, bên cạnh có một khối đá lớn, khối đá lớn màu xanh đen do thời gian gian dài bị hơi nước ăn mòn, mặt ngoài không bằng phẳng, nhìn qua chất đá cũng không tệ lắm.

Tâm niệm quyết không thể chậm trễ, Dạ Bức kiếm hóa thành một đạo hắc tuyến nhập vào trong khối đá lớn, tựa như một thanh sắt nung đỏ nhập vào trong, rất nhanh, khối đá lớn đã bị cắt thành một khối vuông vức rộng rãi. Dạ Bức kiếm so với công cụ cắt đá thời hiện đại còn hoàn mỹ hơn nhiều.

Tần Tiểu Thiên mừng rỡ nhìn tảng đá vuông: " Nguyên lai là một khối ngọc thạch, a a, vận khí thật không tệ, tùy tiện là một khối đá mà cũng có thể đụng tới được ngọc thạch."

Đây là một khối ngọc thạch màu xanh, chất ngọc giống như không tốt lắm, nhưng chỉ cần có Vô Diễm Chi Hỏa luyện chế một chút, ngọc chất sẽ biến đổi thành tốt hơn, hiển nhiên Tần Tiểu Thiên chẳng qua chỉ muốn tìm một chỗ ngồi, mà không phải tìm ngọc thạch luyện chế phù chú.

Hắn hài lòng đem ngọc thạch đặt bên cạnh đầm nước, rồi bắt đầu tu luyện. Ba ngày sau, khôi phục lại tiên linh khí đã hao tổn, hắn lấy ra khối hoàng bài cẩn thận nghiên cứu.

Hoàng bài màu vàng trong suốt, dài một thước, rộng ba tấc, dày chừng nửa tấc, nhìn kỹ thì thấy cát vàng cuồn cuộn, các loại các dạng dã thú lúc hiện lúc tán.

Trên hoàng bài tản ra linh lực cường đại, Tần Tiểu Thiên thử đưa vào một đạo tiên linh khí, hoàng bài nhất thời chấn chiến lên. Hắn nhắm mắt lại, tinh tế thể sát sự biến hóa trong hoàng bài.

Khiếp sợ, mừng như điên, trong lòng Tần Tiểu Thiên nhịn không được kinh hoàng, trong hoàng bài ẩn chứa sự biến hóa làm cho người khác khó thể tưởng tượng. Hắn thầm nghĩ: " Cuối cùng có thể tìm được một kiện pháp bảo dùng được, ai, bây giờ mới biết được một kiện pháp bảo, đối với người tu hành thì trọng yếu tới cỡ nào."

Bất luận là tu chân giới, tiên giới, thần giới, nguyên giới hay là hắc ma giới cùng linh quỷ giới, đều cũng có đủ các loại các dạng pháp bảo, trong đó pháp bảo của tu chân giới là nhiều nhất, uy lực cũng nhỏ, hắc ma giới và linh quỷ giới cơ hồ không giao tiếp với tu chân giới, cho nên bảo vật của hai giới rất ít cơ hội nhập vào tu chân giới, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có, ở tu chân giới, cũng có người tu ma.

Còn về phần tiên khí, tu chân giới thật ra cũng có một chút, trong đó tuyệt đại bộ phận là người tu chân Đại Thừa kỳ, trước khi phi thăng thì chế luyện ra tiên khí cấp thấp, còn có số rất ít là từ tiên giới truyền lưu mà đến. Thần khí cũng có, số lượng càng thêm thưa thớt, người tu chân cho dù có thể bắt được, cũng không pháp tu luyện.

Cho nên tu chân giới xuất hiện tiên khí, đối với cao thủ tiến vào Hợp Thể kỳ, có lực hấp dẫn trí mạng, một khi có tiên khí, luyện hóa thành pháp bảo của chính mình, độ kiếp thành công sẽ thật to gia tăng phần đảm bảo.

Người tu chân thu được pháp bảo chỉ có hai cách, một là do mình tu luyện, hai là có được pháp bảo của người khác rồi lại tu luyện. Pháp bảo do tự mình tu luyện thì sử dụng tốt nhất, nhưng cực hạn ở trình độ luyện khí và tài liệu xấu tốt, rất khó có được pháp bảo siêu việt do chính mình biểu hiện.

Pháp bảo do người khác tu luyện thì khác hẳn, nhất là pháp bảo do luyện khí tông sư luyện chế, trải qua tu luyện thành pháp bảo của chính mình, thì tự thân trình độ cũng có thể tăng lên rất lớn, bởi vậy có được pháp bảo tốt là giấc mộng của người tu chân.

Tần Tiểu Thiên cố gắng hồi tưởng làm sao tu luyện xong pháp bảo. Trong Cổ ngọc giản có không ít phương pháp, nhưng hắn chỉ có công pháp của tầng thứ nhất Yên Lan Tung cảnh giới, phải sau khi hoàn toàn đạt tới Yên Lan Tung cảnh giới thì mới có thể tu luyện khối hoàng bài tiên khí thần bí kia, giờ này hắn vẫn còn kém một cảnh giới.

Phải nhớ nếu muốn đột phá Yên Lan Tung cảnh giới, đầu tiên phải tìm được linh mạch. Nhưng thật ra hắn đã tiến cảnh rất nhanh, nếu đang ở tiên giới linh khí sung túc thì chỉ cần dùng không đến một tháng là có thể tu đến Yên Lan Tung cảnh giới, bất đắc dĩ nơi này là Thiên Diễn thế giới, phải tìm một chỗ linh mạch mới được.

Tần Tiểu Thiên đánh ra một thủ ấn linh quyết, nhắm mắt lâm vào trầm tư, dần dần, hết thảy chung quanh đều khắc vào trong lòng. Hắn kinh ngạc phát hiện, tự mình đang ở một nhánh của linh mạch thuộc núi Thanh Thành, linh mạch và đầm nước lại có sự tương liên.

Cổ tiên nhân tu hành nặng nhất là linh mạch, có đủ các loại các dạng thủ pháp tìm kiếm linh mạch, cũng có vài loại mạnh mẽ tụ tập linh mạch cấm chế trận pháp, cảnh giới Yên Lan Tung trở xuống chỉ có thể sử dụng Tụ Linh cấm chế, nếu như đến được Kính Ngưng cảnh giới, thì càng có một loại cấm chế càng cao hơn, rồi đến cảnh giới tối cao, thậm chí có thể cấm chế linh khí của cả một tinh cầu.

Trước kia ở Lục gia trang tu luyện thì thân thể Tần Tiểu Thiên thật sự quá yếu, không cách nào sử dụng Tụ Linh cấm chế, bây giờ ở vào núi Thanh Thành, tu vi đạt tới Lan Cảnh, thì chỉ kém một bước đã tới Tung Cảnh, hơn nữa nơi này lại là một nhánh của linh mạch, vừa lúc có thể sử dụng Tụ Linh cấm chế. Hắn hơi thoáng tính toán tài liệu trong tay, phải chế luyeenjj hơn mười ngọc phù chuyên dùng để tụ linh.

Tần Tiểu Thiên chỉ có vài khối ngọc thạch không lớn lắm, linh ngọc thì hoàn toàn không có.

Hắn ngẩng đầu nhìn lướt qua thác nước, nơi đó là mỏ ngọc thạch, người tu chân cần tài liệu phần lớn là dựa vào chính mình thu tập.

Đầu tiên xem xét mỏ ngọc thạch, bằng Cổ cấm chế linh quyết, Tần Tiểu Thiên phát hiện mỏ ngọc thạch không lớn lắm, hơn nữa đều là thanh ngọc bình thường, bất quá hắn cũng không cần, có Cấm Chế Lô thì dù là ngọc thạch kém cỏi hơn cũng có thể tu luyện thành thượng phẩm hảo ngọc.

Hắn bắt đầu đào móc ngọc thạch, theo ngọc mạch đào xuống, rất nhanh đã đào ra trên vách một đại động, kéo dài hơn mười thước, sau đó cắt thành hình vuông chừng năm mươi ly.

Thu hết ngọc thạch vào trong chiếc nhẫn trữ vật, tổng cộng thu hơn một ngàn miếng, hắn còn không cam tâm, đào móc hơn mười ngày, cũng không tìm được một khối linh ngọc nào, vì vậy vẫn cứ tiếp tục đào móc sâu xuống dưới.

Lại đào móc thêm mười ngày, hắn mới dừng lại, tự mình cũng cảm thấy buồn cười, vì một khối linh ngọc, không ngờ lại đào một lỗ sâu hơn trăm thước. Nhưng thật ra, sau khi tinh luyện ngọc thạch, cho dù không được thành linh ngọc, cũng tuyệt đối là ngọc thượng phẩm, trải qua thời gian dài uẩn dưỡng, cũng có thể trở thành linh ngọc.

Chín thủ ấn linh quyết phát ra, hình thành một lò cấm chế đề thuần vật chất.

Đây là lần đầu tiên Tần Tiểu Thiên luyện chế ngọc thạch. Phương thức luyện ngọc trong Cổ ngọc giản ghi chép chỉ có một loại, còn có một loại là thu tập luyện chế đề thuần tiên thạch, đáng tiếc sau khi tiến vào Thiên Diễn thế giới, hắn không có tìm thấy qua mỏ tiên thạch.

Ngọc thạch trong lò cấm chế nhanh chóng dung hóa, từ từ thu nhỏ lại, ngọc thạch vuông vức chừng năm mươi li, đang ở trong một phút đã súc thành nắm tay, biến thành ngọc dịch màu xanh đậm. Trước khi ngưng kết, Tần Tiểu Thiên truyền linh chú đánh vào trong ngọc dịch.

Theo âm thanh lãnh ngưng phách phách ba ba vỡ vụn, một khối thanh ngọc cỡ trứng chim rơi vào lòng bàn tay.

Đó là viên hình tròn, màu xanh đậm phẳng phất như một đầm nước, linh chú hình thành cỡ hạt gạo chợt ẩn chợt hiện, ở trong thanh ngọc trầm phù phiêu động.

Đem một khối ngọc thạch cỡ năm mươi li, luyện thành đường kính hai li thượng phẩm ngọc, chỉ có cấm chế lô mới có công năng cường hãn như vậy.

Phẩm chất của mỏ ngọc thạch này do sinh tại phụ cận linh mạch, thân mình đã hấp thu không ít linh khí, bởi vậy mới có thể lưu lại rất nhỏ thượng phẩm ngọc.

Quá trình luyện ngọc rất thô táo, không ngừng gia nhập ngọc thạch, thu lấy đề thuần thượng phẩm ngọc, rồi lại đánh vào linh chú.

Phải luyện chế tới mấy ngàn khối ngọc thạch, nhưng vì có cấm chế lô, tốc độ luyện chế cực nhanh, cũng phải tốn hao hơn mười ngày thời gian. Ngoài ra, hắn còn phải ngồi xuống tĩnh tu, phản tư tu hành những vấn đề khác.

Tụ linh cấm chế do chín mươi chín trận pháp tổ hợp mà thành, mỗi một vi hình trận pháp cần phải có chín khối thượng phẩm ngọc, đương nhiên cũng có trận pháp giản dịch, chỉ cần chín mươi chín khối thượng phẩm ngọc là được.

Tuy nhiên vì cam đoan linh khí có thể sung phân tụ tập, Tần Tiểu Thiên một hơi dùng tám trăm chín mươi mốt khối thượng phẩm ngọc, nghiêm khắc dựa theo Cổ ngọc giản ghi lại mà bày trận.

Dùng tiên linh khí khởi động trận pháp, trận nhãn chính là khối ngọc thạch lớn lúc vừa vào sơn cốc thì nhìn thấy, chừng bốn thước vuông. Vì cho linh khí chuẩn xác tụ tập tại trận nhãn, Tần Tiểu Thiên khắc trên khối ngọc thạch một tụ linh trận giản đơn, có thể rất nhanh thu tập tụ linh cấm chế linh khí.

Tụ linh cấm chế khởi động trong phút chốc, linh khí giống như nước suối từ dưới đất bị kéo ra, đầm nước bốc lên đại lượng khí phao, phẳng phất như đang nấu nước sôi.

Tần Tiểu Thiên ngồi xếp bằng tại trận nhãn, linh khí nhanh chóng ngưng tụ quanh thân, cả người giống như ngâm mình ở trong nước chảy do linh khí hình thành. Hắn hít sâu một hơi, lập tức chìm vào tu luyện.

Tụ linh cấm chế phi thường lợi hại, cơ hồ đem hết linh khí của núi Thanh Thành hấp dẫn tới.

Cấm chế như thế, đúng là phương thức chuẩn bị của Cổ tiên nhân khi ra ngoài tu luyện, Cổ tiên nhân cần linh khí, tinh cầu như thế này không dễ thỏa mãn.

Yên Lan Tung mặc dù chỉ là cảnh giới tầng thứ nhất, cũng cần đại lượng linh khí, đợi khi đến cảnh giới tầng thứ hai, thì cần phải có linh khí càng nhiều hơn.

Tần Tiểu Thiên tạm thời vẫn không thể đạt tới cảnh giới tầng thứ hai, với tu vi của hắn, cho dù công lực có đủ cũng không pháp tăng lên cảnh giới, bởi vì Cổ ngọc giản của hắn vẫn còn ở lại tiên giới.

Chỉ một lần ngồi xuống là cả một năm thời gian, bằng linh khí dư thừa, Tần Tiểu Thiên rốt cuộc nhảy vào cảnh giới tầng thứ nhất, tu vi đạt tới Yên Lan Tung cảnh giới trước kia từng trải qua.

Tựa như tránh thoát một tầng trói buộc sâu dày, hắn cảm thấy so sánh với nguyên thân cũng còn thật là hoàn hảo.

Nguyên thân có sự hạn chế của thần dịch lực, còn có hắc ma lực mang đến sự hấp dẫn nặng nề, mà trong cơ thể bây giờ chỉ có tiên linh khí thuần túy, bởi vậy lúc này thực lực của hắn so sánh với nguyên thân còn mạnh hơn.

Vạn sự khởi đầu nan, tu luyện khó khăn nhất của Cổ tiên nhân chính là Yên Lan Tung cảnh giới, Tần Tiểu Thiên trước sau hai lần đều dễ dàng đạt tới, một lần do thần dịch lực trong cơ thể trợ giúp, một lần là do nhờ vào kinh nghiệm từng có trước kia mà trôi qua.

Nếu như còn phải trở lại một lần, hắn khẳng định, chỉ cần có linh khí sung túc, không cần mấy tháng thời gian là có thể trở lại Yên Lan Tung cảnh giới, đây là uy lực của linh hồn tích lũy kinh nghiệm.

Tần Tiểu Thiên lại tu luyện Dạ Bức kiếm thêm một lần, đây là vũ khí trước mắt hắn có thể sử dụng, còn về phần hoàng bài kia, còn không biết có thể thu dụng hay không. Tu luyện pháp bảo của người khác, nếu không có phương pháp tu luyện chính xác, rất khó đạt được tùy tâm ứng thủ.

Hắn nhảy xuống tảng ngọc thạch, đột nhiên phát hiện ngọc thạch biến thành nhũ trắng, hơn nữa còn ẩn chứa linh lực rất mạnh.

Suy tư chỉ chốc lát, trong lòng hắn không khỏi mừng rỡ, nguyên lai là trải qua được linh khí uẩn dưỡng thời gian dài, khối ngọc thạch kia đã biến thành linh ngọc.

Linh ngọc như thế cùng luyện chế đi ra khác hẳn, trong ngọc thạch ẩn chứa linh khí hình thành mạch lạc, tựa như gân mạch của lá cây, cũng hơi thoáng luyện chế một chút là có thể chế thành ngọc phù.

Tần Tiểu Thiên không có thu thủ lấy khối linh ngọc lớn kia, mà là để cho nó tiếp tục hấp thu linh khí, hắn bỏ thêm vào trong linh ngọc vài thủ ấn linh chú, để hấp thu linh khí càng tốt hơn.

Hắn lấy ra hoàng bài, kiệt lực áp chế tâm tình kích động của mình, từ khi tu hành tới này chưa từng có hứng thú với một kiện pháp bảo đến như vậy, kiến thức qua sự lợi hại của trận pháp sa mạc, hắn biết tiên khí này không giống bình thường.

Hai mươi tám thủ ấn linh quyết hình thành cấm chế lô là chuyên môn dùng để thu nhiếp tiên khí luyện chế, chỉ khi đạt tới Yên Lan Tung cảnh giới, mới đủ tiên linh khí hình thành cấm chế lô này. Đây cũng là nguyên nhân trước khi hắn đạt tới Yên Lan Tung cảnh giới mà không thể nào hạ thủ đối với hoàng bài tiên khí kia.

Tâm thần nhanh chóng chìm vào trong hoàng bài, có cấm chế lô, không sợ tầm thần bị mê thất trong tiên khí.

Tần Tiểu Thiên mở rộng tầm mắt, trong hoàng bài tầng tầng lớp lớp trận pháp, sắp xếp nhỏ nhưng nhiều vô cùng, trong đó năm mươi phần trăm cũng không nhận thức, đối với tài liệu luyện chế tiên khí cũng không quen thuộc. Trong lòng hắn duy nhất hiểu rõ chính là, người luyện khí chẳng những tu vi siêu tuyệt, đối với kiến thức về trận pháp thì người thường không cách nào so sánh được.

Tần Tiểu Thiên cũng không nóng lòng luyện hóa hoàng bài, khó được một cơ hội học tập như vậy, hắn muốn cẩn thận suy nghĩ huyền bí trong đó.

Một trận pháp, rồi lại một trận pháp lật xem học tập, cẩn thận phân tích cách sử dụng trận pháp, thật sự không cách nào lý giải thì đặt sang một bên, tiếp tục nghiên cứu trận pháp kế tiếp, sau đó đem những trận pháp liên lạc vào nhau, lại tiếp tục phân tích cách sử dụng, từ từ thể hội.

Có khi, hắn còn có thể khởi động trận pháp, xem trận pháp đến tột cùng là làm sao vận chuyển.

Đoạn kinh nghiệm học tập này đối với Tần Tiểu Thiên ý nghĩa không thôi, được hệ thống học tập một lần cách vận dụng trận pháp, đồng thời còn ghi nhớ làm theo các loại trận pháp vào trong trí não.

Lúc Tần Tiểu Thiên hoàn toàn lý giải trận pháp cuối cùng, cả hoàng bài lóe kim mang ẩn nhập vào trong cơ thể hắn, trong bất tri bất giác mà luyện hóa xong hoàng bài, điều này làm cho hắn không nghĩ đến.

Đáng tiếc hoàng bài tiên khí này cũng không thích hợp với thể chất của hắn, cho nên chỉ có thể phát huy ra một bộ phận công năng, nhưng nếu ỷ lại vào uy lực của tiên linh khí, và nếu như đây là một kiện tiên khí hỏa tính, hắn có thể phát huy ra tuyệt đại bộ phận lực lượng.

Sau khi tiến vào Yên Lan Tung cảnh giới, Tần Tiểu Thiên bắt đầu nghĩ đến công pháp tầng thứ hai cảnh giới, hắn bất đắc dĩ nhìn lên trời, làm sao mới có thể trở lại tiên giới, đây là vấn đề khó khăn bày ra trước mắt.

Hắn thầm than, nói: " Ngao, ngao đến khi Thanh Đế nhớ tới ta thì, ai, mới có thể hướng ông ấy hỏi công pháp tiếp theo."

Tần Tiểu Thiên cũng không biết Thanh Đế đang một mực chú ý hắn, Lý Cường cũng chú ý tới việc hắn thu lấy hoàng bài, kiện tiên khí nọ là do Lý Cường luyện chế, bởi vậy khi Tần Tiểu Thiên đang luyện khí thì Lý Cường đối với từng hành động của hắn đều chú ý, thỉnh thoảng còn khen ngợi tiểu tử kia rất biết cách nắm chắc cơ hội để học tập.

Thanh Đế lấy ra Cổ ngọc giản, hơi thoáng xem một chút, không khỏi cười nói: " Thiên Chân cho hắn một công pháp không hoàn chỉnh, a a, ta sẽ bổ toàn cho hắn thôi."

Thanh quang chợt lóe lên, Cổ ngọc giản đi ra rất nhiều nội dung.

Thanh Đế kháp một linh quyết, một đạo thanh khí bắn vào trong Thiên Diễn. Hắn để Cổ ngọc giản xuống, nói: " Tầng công pháp kế tiếp mặc dù khó khăn tu luyện, nhưng so với tầng thứ nhất thì dễ dàng hơn nhiều."

Biến hóa của Thiên Diễn từ từ tăng nhiều, Thanh Đế toàn lực ứng phó tính toán thôi diễn.

Lý Cường cũng thể ngộ biến hóa trong đó, nói: " Nếu có thể động đến biến ảo của Thiên Diễn, biến ảo của thế gian này cũng sẽ nằm trong lòng."

Thanh Đế phủi tay cười nói: " A a, không hổ là người nắm Nguyên Giới trong tay, bất quá, ta không hoàn toàn thôi động được biến ảo của Thiên Diễn, ngươi tiếp tục thể hội đi, có lẽ có được thu hoạch không nghĩ tới."

Tần Tiểu Thiên đang khi ngửa mặt lên trời sững sờ, trong đầu hốt nhiên hiện ra vô số thể ngộ và công pháp tu luyện, hắn kinh ngạc cực kỳ, đó là công pháp tầng thứ hai, Kính Ngưng cảnh giới, tùy tiện mà đến, đúng là các loại linh quyết cấm chế càng sâu thêm một tầng, các loại trận pháp, phương pháp luyện chế linh đan….

Hắn sờ loạn trên người, trong lòng kỳ quái: " Cổ ngọc giản không có ở trên người, trong đầu tại sao lại xuất hiện nhiều thứ như vậy?"

Hốt nhiên, trên không trung bay vút qua mấy đạo kiếm quang, Tần Tiểu Thiên vội vàng thu hồi trận pháp của Tụ Linh cấm chế, thuận tay thu ngọc thạch đã ngồi vào trong chiếc nhẫn trữ vật.

Một đạo ngân quang hiện lên, một người huyền treo giữa không trung, lớn tiếng nói: " Có thể ở phụ cận!"

Tiếp theo lại có vài đạo kiếm quang bay tới, trong đó có một người nói: " Sao ta lại cảm giác không được?"

40. Q.5 - Chương 2: Quan Ti

" Di? Linh khí biến mất?"

Tần Tiểu Thiên lẳng lặng nhìn xem người tu chân trên bầu trời, mấy người này không nhận ra được gì, rất nhanh đã ngự kiếm rời đi.

Từ trang phục nhận ra đó là người của phái Thanh Thành.

Tần Tiểu Thiên chợt hiểu ra, tự mình đem linh khí tụ tập lại, dĩ nhiên sẽ ảnh hưởng đến chủ linh mạch, thời gian dài một chút, người tu chân phái Thanh Thành sẽ tìm được mình.

Linh mạch là căn bản của tu chân môn phái, tuyệt không cho phép người khác phái xâm chiếm.

Một năm nay, cả linh mạch phía sau núi Thanh Thành loạn bậy vo tròn, ngay cả cao thủ ẩn cư của phái Thanh Thành cũng bị kinh động, mời không ít bằng hữu tốt và môn hạ đệ tử đi ra lục soát, vốn đã phát hiện ra một chút đầu mối, nhưng Tần Tiểu Thiên kịp thời rút lui Tụ Linh cấm chế, linh khí tụ tập cùng một chỗ lập tức tiêu tán.

Bất quá, linh mạch của núi Thanh Thành nếu muốn khôi phục nguyên dạng, ít nhất cũng cần thời gian sáu, bảy năm.

Sau khi tiến vào Yên Lan Tung cảnh giới, Tần Tiểu Thiên khôi phục lại một chút tin tưởng, thân thể của hắn còn chưa được cường kiện như nguyên thân, tiên linh khí cũng rất thuần túy, không có những lực lượng rối loạn kiềm chế, có thể nhanh hơn phát ra các loại linh quyết và cấm chế, đối với việc khống chế phi kiếm cũng rất lưu sướng, hắn đã từ từ quen thuộc thân thể này.

Sơn cốc vẫn như trước, chẳng qua là có thêm một cái sơn động, Tần Tiểu Thiên dùng một đạo cấm chế phong tỏa miệng động, quyết định chính thức xuất quan.

Rời khỏi nơi ẩn cư, hắn do dự một chút, hướng phái Thanh Thành bay đi.

Thanh Thành chưởng môn Tiễn Lậu Chi nhìn thấy Tần Tiểu Thiên thì kinh ngạc, nói: " Đạo hữu, sao ngươi vẫn còn ở Thanh Thành?"

Tần Tiểu Thiên cảm thấy rất kỳ quái, nói: " Tại sao ta không thể ở Thanh Thành, a a, ta một mực bế quan tu luyện…thật ngại quá, bởi vì nghĩ thông suốt một vấn đề trong tu hành, chưa kịp nói với ngươi một tiếng, trong lúc ở Thanh Thành đã tìm một địa phương yên tĩnh tu luyện, hôm nay vừa mới xuất quan."

Tiễn Lậu Chi cau mày, nói: " Nga, nguyên lai là như vậy….ngươi có đi qua cổ trận?"

Tần Tiểu Thiên giờ mới biết là hành động của mình không giấu diếm được hắn, gật đầu nói: " Đúng vậy, từ trong cổ trận bị hất văng ra, a a."

Tiễn Lậu Chi nhàn nhạt nói: " Nghe nói ngươi chiếm được một kiện tiên khí…đạo hữu không cần khẩn trương, ta không phải vì kiện tiên khí mà ra tay với ngươi, nhưng những người khác thì nói không chừng, một mình ngươi phải cẩn thận."

Tần Tiểu Thiên nhìn chằm chằm đôi mắt Tiễn Lậu Chi, hỏi: " Là Tất Vũ Không nói sao?"

Tiễn Lậu Chi lộ ra tươi cười nói: " Yêu nhân rất tức giận…hậu quả rất nghiêm trọng."

Tần Tiểu Thiên lảo đảo một bước: " Yêu nhân?"

Tiễn Lậu Chi nói: " Trước Nguyên Anh kỳ…nàng ta là một nam nhân, sau khi đến Nguyên Anh kỳ…thì trở thành mỹ nữ, ân, ngàn vạn lần đừng ngay mặt mà kêu nàng ta là yêu nhân, nếu không…ngươi nhất định phải chết."

Thanh âm của hắn hốt nhiên chợt nhỏ xuống, sắc mặt cũng lộ vẻ rất thận trọng.

Tần Tiểu Thiên cảm giác được cả người phát lạnh, không trách được thoạt nhìn Tất Vũ Không cảm thấy rất kỳ quái, nguyên lai là vì nguyên nhân này. Trong lòng hắn vẫn còn sợ hãi nói: " Không nói, đánh chết ta cũng không nói! Được rồi, nàng tại sao tức giận?"

Tiễn Lậu Chi ngạc nhiên nói: " Ngươi không biết? Không phải ngươi đoạt tiên khí của nàng…nàng thả ra lời nói, ngươi phải sớm đem tiên khí trả lại cho nàng, nếu không…"

" A?" Tần Tiểu Thiên trợn mắt há hốc mồm, không nghĩ tới Tất Vũ Không lại vô sỉ như vậy. Hắn thở dài một tiếng, thuật lại chuyện trải qua trong trận.

Tiễn Lậu Chi nghe xong, lạnh nhạt nói: " Không ai tin tưởng ngươi có thể từ trong tay Tất Vũ Không đoạt được tiên khí gì, tất cả mọi người cũng không phải kẻ ngu, tu vi của Tất Vũ Không đã đến trình độ đứng đầu, bằng ngươi thì đánh không lại, như vậy…có thể khẳng định, kiện tiên khí là ngươi có được trước, nàng nói như vậy, là để cho người khác không dám động thủ, nàng muốn đích thân đến cướp đoạt."

Trong lòng Tần Tiểu Thiên vừa căm tức vừa bất đắc dĩ, thực lực của Tất Vũ Không siêu quần, tự mình nếu có thể có được tu vi Kính Ngưng cảnh giới, mới có thể không cần sợ nàng, bây giờ còn yếu hơn một chút.

Hắn có thể tưởng tượng, trừ Tất Vũ Không ra, nhất định còn có cao thủ khác mơ ước kiện tiên khí này, tự mình sau này ra cửa cũng phải cẩn thận thật nhiều.

Tiễn Lậu Chi nói: " Lần này cổ trận cho ra hai kiện tiên khí, một kiện bị Cổ Phong lấy đi, một kiện ở trong tay ngươi, a a, vận khí của ngươi thật không tệ, cổ trận đã sớm đóng cửa, lần sau khởi động không biết sẽ tới khi nào."

Tần Tiểu Thiên gật đầu, hỏi: " Đào Nhất Diêu đạo trưởng đi đâu?"

Tiễn Lậu Chi đối với Đào Nhất Diêu không hề để ý gì nhiều, đó chẳng qua là người tu chân của một môn phái nhỏ, tu vi mới đến Tâm Động kỳ.

Hắn nói: " Nga, hắn đã sớm đi, sau khi ngươi mất tích thì rời đi núi Thanh Thành, cũng không nói là đi nơi nào." Hắn đối với Tần Tiểu Thiên thật ra phi thường có hứng thú, chỉ một cấm chế lô luyện khí, đã làm cho người rung động không thôi.

Hắn nhìn không thấu tu vi của Tần Tiểu Thiên, bởi vậy trong lòng đối với hắn còn một chút kiêng kỵ.

Tần Tiểu Thiên gật đầu không nói, đối với thời gian hắn đã không còn cảm giác gì, sau khi bước vào Lan Cảnh có thể sống lâu mấy trăm năm, sau khi tiến vào Yên Lan Tung cảnh giới, thì cũng giống như người tu chân Nguyên Anh kỳ, không có tác dụng của ngoại lực, cũng sẽ không tử vong.

Chỉ tạm ở lại một ngày, Tần Tiểu Thiên trịnh trọng cáo từ.

Hắn không muốn để cho Tất Vũ Không tìm tới, như vậy chẳng những sẽ liên lụy phái Thanh Thành, tự mình cũng không thể chạy trốn, khi thực lực chưa đủ, hắn không muốn nhìn thấy Tất Vũ Không.

Tần Tiểu Thiên không dừng lại ở thôn trấn phụ cận Thanh Thành, mà là trực tiếp đi tới thành đô phủ. Thật lâu không có uống rượu, nhìn thấy một nhà đại tửu lâu, hắn lập tức đi vào.

Lúc buổi trưa, trong tửu điếm náo nhiệt phi phàm.

Tần Tiểu Thiên ăn mặc rất bình thường, một thân bố bào màu xám, một đôi hài màu đen bằng vải, ngang hông đeo một chiếc túi màu đen, trang phục rất bình thường.

Trên đại sảnh của tửu điếm bày bảy, tám chục cái bàn, chỉ có số ít bàn trống.

Một tiểu nhị ân cần chào đón, hỏi: " Khách quan, muốn dùng gì? Là muốn một phòng trang nhã trên lầu, hay là ngồi trong đại sảnh?"

Tần Tiểu Thiên không muốn dùng thức ăn, nói: " Các loại trái cây, món ăn thì rau cải! Đừng đem thịt cá, mặc khác…có rượu gì ngon?"

Hắn ngồi vào một bàn trống, lại nói: " Phải là liệt tửu…trước tiên một vò, ta thưởng ngươi! Không đủ cho thêm." Hắn ném ra một khối bạc vụn, ước chừng là hai lượng.

Bên ngoài xông xáo lâu như vậy, hắn biết rõ bọn tiểu nhị, trước tiên ném bạc ra ngoài, thái độ của tiểu nhị ít nhất sẽ tốt hơn gấp đôi.

Cũng quả nhiên, trên mặt tiểu nhị lộ vẻ hưng phấn, gật đầu cúi người pha trà mang trái cây lên, rất nhanh trên bàn bày đủ loại trái cây bánh ngọt, còn có đủ các loại các dạng món ăn cùng một vò đại diện tửu nặng hai mươi mấy cân.

Trong lòng tiểu nhị nói thầm: " Chẳng lẽ còn bằng hữu tới? Làm sao lại gọi nhiều liệt tửu như vậy?"

Người khác đều dùng chung nhỏ uống rượu, Tần Tiểu Thiên dùng chén cỡ chén cơm, một chén rồi một ngụm, hắn thích cảm giác nóng cháy này, vừa uống rượu và nghe chung quanh nói chuyện. Trong đại sảnh hết sức ồn ào, chỉ cần muốn nghe, hắn đều cũng nghe được rõ ràng.

Theo thần thức tản ra, các loại tin tức chạy tới, đại bộ phận đều là chuyện thường ngày nhân gian, không có ý nghĩa.

Tần Tiểu Thiên thu hồi thần thức, biết chung quanh không có người tu chân, cảm thấy có chút nhàm chán, nghĩ thầm: " Không biết nguyên nhân thế nào, ô, ngàn vạn lần đừng biến thành một quái vật sống...đáng tiếc, đồ vật trên người cũng không mang đến được gì..."

" Đào lão không biết đã chạy đi đâu rồi, a a, nha đầu mê tiền tài kia không biết đã phát hết chưa...ai, Sài Đạt Tiến và Trương Thuần bọn họ vẫn còn đang ở Thản Bang Tinh chứ?"

Trong lúc suy nghĩ miên man, dã bỏ xuống một vò liệt tửu, lại lấy thêm một vò.

Trong tửu lâu náo nhiệt phi phàm, có rất nhiều tên lưu manh lường gạt chạy qua lại, một người mù cầm cờ, chống quải trượng, bên cạnh là một tiểu cô nương đang dìu hắn.

Tiểu cô nương rất gầy yếu, trong tay cầm một con bướm và một chiếc đũa, tiếng ca rất nhu hòa, chiếc đũa đánh vào con bướm phối hợp cùng tiếng ca, hiện ra một loại vận vị rất khác.

Tần Tiểu Thiên rất tò mò, ngoắc tiểu nhị tới, chỉ vào tiểu cô nương, nói: " Mời họ hát một khúc."

Thanh âm rất êm tai, nhẹ nhàng đi thẳng vào lòng.

Tần Tiểu Thiên nghe không hiểu ca từ của tiểu cô nương đang ca, nhưng hắn có thể giải thích được ý uẩn trong đó, mang theo một tia sầu bi bất đắc dĩ, còn mang theo hy vọng và ước mơ hướng tới tương lai trong cuộc sống.

Cho dù chung quanh một mảnh ồn ào, khúc điều mềm nhẹ không ngờ cũng còn động lòng người như vậy.

Tiểu cô nương ước chừng chỉ mười một, mười hai tuổi, trên người mặc bộ quần áo vải màu lam rách rưới, sắc mặt có vẻ tái nhợt, con ngươi linh động lóe lên quang mang cơ trí, ngón tay tung chiếc đũa đánh vào các bộ phận của con bướm, phát ra tiếng đinh đông dễ nghe, lão giả bên người nàng, khi thì xao kích tấm gỗ, hai người phối hợp không chút kẽ hở.

Tiếng ca mềm nhẹ biến mất tại không trung, Tần Tiểu Thiên ngơ ngác nhìn bát rượu, khó được bị tiếng ca cảm động qua một lần như vậy.

Trầm mặc thật lâu, cho đến khi lão giả cầm vân bản ho khan một tiếng, hắn mới thanh tỉnh lại, nói: " Có thể hát thêm một khúc nữa không?"

" Dạ! Khách quan lão gia."

Lại thêm một khúc, lần này không có cảm giác như vừa rồi, nhưng cũng rất động lòng người. Tần Tiểu Thiên nhẹ nhàng vỗ tay, nhìn tiểu cô nương nói: " Rất êm tai, ngươi tên là gì?"

Lão giả nói: " Khách quan lão gia, tổng cộng hai mươi đồng, một khúc là mười đồng, tạ lão gia thưởng."

Hắn vươn vân bản, cúi người xuống.

Tiểu cô nương trốn phía sau lão nhân, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi.

Cho tới bây giờ không có khách quan lão gia hỏi qua tên nàng, người không có ý tốt vẫn hay có, lão nhân là người mù nhìn không thấy, nhưng trong lòng tiểu cô nương rất sợ hãi.

Tần Tiểu Thiên khẽ thở dài một cái, cầm điểm tâm trên bàn, bảo tiểu nhị gói lại, rồi cầm năm lượng bạc đưa qua, nói: " Điểm tâm cấp cho hài tử ăn, bạc thu đi."

Trong chiếc nhẫn cũng không thiếu bạc, hắn biết không thể cấp cho quá nhiều, chỉ lấy ra năm lượng, năm lượng này cũng đủ hù dọa hai ông cháu họ.

Lão nhân dùng tay bóp ngân lượng trong tay, kinh ngạc mở to miệng, không nghĩ tới hát một khúc ca có thể được bạc, cũng chính là năm lượng bạc.

Tiểu cô nương cầm bao điểm tâm, trên mặt lộ ra vẻ vui sướng, đi hát cũng có khách cho chút điểm tâm, bình thường chẳng qua chỉ là hai, ba cái.

Bánh ngọt đối với tiểu cô nương mà nói không cách nào chống đỡ được lực hấp dẫn, nàng nắm chặt trong tay, hôm nay hát hồi lâu cũng chưa được ăn gì, đã sớm đói bụng.

Hai người lắp bắp nói: " Khách..khách quan...khách quan lão gia, cái..này...quá..quá..." Hắn muốn nói cấp cho quá nhiều, nhưng vô luận thế nào cũng không nói ra miệng, năm lượng bạc này phải hát bao lâu? Hắn không nỡ trả trở về.

Tần Tiểu Thiên nói: " Được rồi, mau thu lại đi."

Lão nhân lôi kéo tiểu cô nương quỳ xuống nói: " Tạ gia thưởng."

Tần Tiểu Thiên nói: " Đi đi, mua cho hài tử chút gì để ăn."

Lão nhân và tiểu cô nương cúi đầu nói tạ ơn, sau đó thu hồi bạc, tiếp tục đi hát khắp đại sảnh.

Tần Tiểu Thiên tiếp tục lấy thêm vò liệt tửu, từ từ uống, lại thỉnh thoảng gọi chút thức ăn của bổn địa.

Đột nhiên, hắn quay đầu lại nhìn về phía cửa lớn, lập tức cúi đầu, uống một chén rượu.

Ngoài cửa tiến vào hai người quen, là người hắn không muốn nhìn thấy, nhưng lại không tránh khỏi, người tu chân cảm ứng rất ảo diệu, rất nhanh, hai người đã đi tới trước người Tần Tiểu Thiên.

" Đây không phải...Tần...sư huynh đó sao, hì hì, không nghĩ tới ngươi ở chỗ này uống rượu, hì hì..."

Tần Tiểu Thiên có chút bất đắc dĩ nói: " Tiễn Xuyến Nhi tiểu thư...Khúc Nhai đạo hữu, a a." Trong lòng hắn nói thầm: " Từ lúc nào ta thành sư huynh của ngươi rồi?"

Tiễn Xuyến Nhi nhìn xem thức ăn đầy bàn thì hoan hô một tiếng, ngồi vào bên cạnh Tần Tiểu Thiên, chụp một khối mứt nhét vào trong miệng, nói: " Ô, mười ngày qua không ăn gì, ô, quá ngon..." Tay không ngừng miệng không khép, đút đầy mứt mật, hàm hồ nói: " Tiểu nhị, thêm hai bàn...tiền...hắn trả..hì hì."

Khúc Nhai cười khổ đứng một bên, Tần Tiểu Thiên vội vàng nói: " Khúc đạo hữu, mời ngồi."

Trong lòng Khúc Nhai thầm kêu khổ, từ sau khi xuống núi, tự mình và Tiễn Xuyến Nhi chia làm một đường đi ra tán tài, không có ngày nào yên ổn, thật vất vả tan hết tiền tài, chuẩn bị trở về núi, không nghĩ tới trong thành đô phủ lại gặp Tần Tiểu Thiên, hắn liền cảm giác đại sự không hay.

Vẻ mặt Tiễn Xuyến Nhi cười mừng rỡ, nàng rất cao hứng, nguyên tưởng rằng Tần Tiểu Thiên đã sớm chạy mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, ai ngờ hắn đang uống rượu trong thành đô phủ.

Kinh nghiệm một năm, đối với nàng mà nói quả nhiên là không sao chịu nổi, trơ mắt nhìn tiền tài ra đi, mình đã không cách nào ngăn cản, còn phải tự mình đi làm, chính là do tên bại hoại đang cười cười trước mắt mình, làm hại mình thảm biết bao, lần này vô luận thế nào cũng không dễ dàng buông tha hắn.

Không biết Tiễn Xuyến Nhi đói bụng bao lâu, nàng ăn tới nỗi hù dọa mọi người chung quanh, thực vật trên bàn bị đảo sạch, liệt tửu cũng mất mười cân.

Nàng sờ sờ bụng, phát ra hơi thở hô lỗ hô lỗ, trên mặt thỏa mãn, tựa như một con mèo nhỏ ăn no, rúc thân thể, nói: " Ô, cuối cùng cũng được ăn no một trận."

Khúc Nhai hận không được tìm một địa phương nào chui vào, quá dọa người rồi! Tu hành trăm năm, hắn tự nhận là mặt cũng đủ dày, nhưng vẫn không nhịn được mà đỏ mặt, nói: " Sư muội!"

Tiễn Xuyến Nhi háy mắt nhìn hắn một cái, nói: " Quỷ hẹp hòi, không mua đồ ngon cho ta ăn."

Tần Tiểu Thiên cười cười nói: " Ăn no rồi phải không?"

Tiễn Xuyến Nhi nói: " No rồi." Rồi trả lại cho hắn một cái nháy mắt.

Tần Tiểu Thiên nhịn không được run run một chút, nói: " Vậy tốt, Khúc đạo hữu, Tiễn Xuyến Nhi tiểu thư, tại hạ còn có việc, cáo từ."

Hắn không muốn cùng Tiễn Xuyến Nhi dây dưa, cô nương này là một tài mê, thích nhất là vàng bạc châu báu, mình làm hại nàng mất đi tất cả tiền tài sở hữu, không bị nàng oán hận mới là lạ.

Tiễn Xuyến Nhi nhảy dựng lên, thần thái tự nhiên nói: " Hay a, hay a, đại sư huynh, ngươi về núi trước, ta cùng Tần đạo hữu đi làm việc...hì hì, rốt cuộc tìm được chén cơm rồi, ai, ngươi không phải nhỏ mọn như vậy chứ?"

Tần Tiểu Thiên ngẩn ngơ, không nghĩ tới Tiễn Xuyến Nhi thẳng tuột như thế, căn bản không ình cơ hội thoát khỏi nàng, nói: " Xin lỗi, ta có thói quen một mình...ách, đừng như vậy, ai..."

Nước mắt của Tiễn Xuyến Nhi như chuỗi xuyến cuồn cuộn rơi xuống, nàng chớp mắt to, bộ dáng như vô tội bị bỏ rơi.

Tần Tiểu Thiên thầm than, nha đầu này nếu đi đóng kịch, tuyệt đối là vạn người mê, nhưng chiêu này đối với hắn vô dụng, cười nói: " Tiễn Xuyến Nhi đổi thành Lệ Xuyến Nhi rồi, a a, đây là đưa cho ngươi."

Trong tay của hắn xuất hiện một thỏi vàng thật to, chừng hai cân.

Khúc Nhai ngồi không rên một tiếng, trong lòng không ngừng nhắc nhở: " Dọa người a, dọa người...trở về nhất định phải nói với sư tôn một chút, không thể để cho nàng thu tập tiền tài như vậy nữa."

Quang mang của vàng hấp dẫn đôi mắt của Tiễn Xuyến Nhi, nước mắt thoáng một giọt cũng không còn, quang mang của hoàng kim lâm vào trong mắt thật sâu, nàng vươn tay nhỏ ra bắt.

Ngón tay Tần Tiểu Thiên vừa động, thỏi vàng bỗng nhiên biến mất, nói: " Chỉ cần không đi theo ta, đĩnh vàng này là của ngươi." Nói xong thỏi vàng lại xông ra.

Nhược điểm trí mạng của Tiễn Xuyến Nhi chính là tiền tài, nàng nhìn thấy đồ vật loang loáng là không nhịn được, nhất là ánh sáng của vàng, thứ này đối với nàng lực dụ dỗ luôn dữ dội so với bất cứ thứ gì.

" Cho ta!" Tiễn Xuyến Nhi trở nên hung ác, thân thể có chút hơi nghiêng, bộ dáng tùy thời xông tới.

Khúc Nhai thật sự nhịn không được, quát khẽ: " Sư muội!"

Tần Tiểu Thiên cũng không phải không muốn cho nàng, nói: " Nhanh, đáp ứng thì cho ngươi!"

" Ta đáp ứng!"

Tần Tiểu Thiên tựa như ném cục than trong tay, ném thỏi vàng trong tay ra ngoài.

Tiễn Xuyến Nhi liền chụp lấy, vui đến luôn miệng nói: " Oa, thật to, thật to..."

Khúc Nhai áy náy nói: " Tần đạo hữu, xin lỗi."

Tần Tiểu Thiên khoát tay nói: " Các ngươi quay trở về núi đi, ta cũng nên đi."

" Đừng đi!" Tiễn Xuyến Nhi chụp trúng ống tay áo của Tần Tiểu Thiên, nói: " Đừng nghĩ bỏ rơi được ta!"

Tần Tiểu Thiên có chút căm tức, nói: " Nói chuyện với ngươi không tính toán gì hết?"

Tiễn Xuyến Nhi hì hì cười nói: " Ta nói gì? Ta chẳng qua chỉ đáp ứng nhận lấy thỏi vàng, lại không có đáp ứng gì khác...hì hì."

Tần Tiểu Thiên không còn gì để nói: " A? Còn chối cãi..."

" Hì hì!"

Lúc này, ngoài cửa tửu lâu truyền đến một trận huyên náo, hòa lẫn trong tiếng kêu khóc.

Tần Tiểu Thiên nóng lòng thoát khỏi Tiễn Xuyến Nhi, nói: " Bên ngoài xảy ra chuyện gì? Ta đi nhìn xem một chút."

Tiễn Xuyến Nhi lập tức nói: " Hay a, hay a, đi cùng, đi cùng..." Gắt gao nắm chặt ống tay áo của Tần Tiểu Thiên, đi theo hắn ra phía ngoài.

Tần Tiểu Thiên quay đầu lại nhìn Khúc Nhai, hắn cũng là bộ dáng không thể tránh được, hai người nhìn nhau cười khổ, hướng ngoài cửa đi đến.

Trước tửu lâu vây quanh một đám người, tiếng kêu khóc là từ nơi đây truyền đến.

Tần Tiểu Thiên nhướng mày, dùng sức tách đám người ra, chỉ thấy một lão nhân nằm trên mặt đất, trên trán chảy máu tươi, vân bản rơi xuống bên người, trên mặt đất còn rơi rớt tán lạc một bao mứt bánh điểm tâm, một tiểu cô nương quỳ gối bên lão nhân lớn tiếng kêu khóc, thanh âm tê ách không chịu nổi, chính là hai ông cháu hát xướng bán tiếng ca trong tửu lâu.

Một hán tử mặc quần áo màu đen đang cúi người lôi kéo áo của tiểu cô nương, cố gắng bắt nàng đứng lên, còn mấy hán tử khác cười hì hì đứng một bên.

Tần Tiểu Thiên không chút suy tư xông lên, một cước đá ra, hắc y hán tử kia kêu thảm thiết một tiếng, thân thể bay ra đụng vào đám người vây xem bên cạnh, trong tiếng binh bàng, ngã xuống ba bốn người. Hắn lạnh lùng hỏi: " Chuyện gì xảy ra?"

Mấy hán tử đang đứng cười một bên lập tức vây lên, không nói hai lời, mỗi người lập tức rút ra một vũ khí như chủy thủ, nhắm ngay Tần Tiểu Thiên đâm tới.

Tần Tiểu Thiên còn chưa kịp động thủ, Tiễn Xuyến Nhi đã phát tiêu trước, quyền đấm cước đá, ra tay rất nặng, trong chớp mắt, mấy người kia đều ngã nằm dưới đất co quắp.

Nàng nắm bắt tóc của một hán tử, nhấc lên quát: " Nói! Các ngươi là ai? Đang làm cái gì? Lão nhân kia thế nào rồi?"

Người nọ sợ choáng váng, chẳng qua chỉ hừ hừ, làm Tiễn Xuyến Nhi tức giận tát mạnh vào miệng hắn, trong tiếng điếc tai, hàm răng cùng máu đồng thời phun ra.

Tiễn Xuyến Nhi không kịp đề phòng, trên người bị dính lên chút máu, chỉ thấy sắc mặt nàng biến đổi, Khúc Nhai vội vàng quát: " Sư muội, đừng giết người!"

Tần Tiểu Thiên ngồi xổm người xuống, phát hiện lão nhân đã tắt thở, trong tay còn nắm chặt một thỏi bạc.

Hắn giật mình, đại khái hiểu rõ xảy ra chuyện gì, nhịn không được âm thầm than thở, năm lượng bạc lại hại một mạng người.

Mấy người kia chính là lưu manh địa phương, chuyên gia đi thu tiền bảo kê, ỷ vào chuyện đánh nhau, sai lầm lớn thì không phạm, nhưng lỗi nhỏ thì không ngừng, bị đưa vào nha môn quan phủ, bất quá đánh vài roi, sau khi đi ra lại làm bậy, cho nên không ai không sợ.

Lão nhân khi được năm lượng bạc thì bị một người trong đó nhìn thấy, lập tức tìm được một đám lưu manh, đợi hai ông cháu đi ra tửu lâu, liền tiến lên tra hỏi cướp đoạt. Lúc tranh đoạt thì đẩy trúng, lão nhân liền té ngã, đầu đụng vào tảng đá, liền mất mạng ngay tại chỗ.

Trong đó một hán tử muốn lôi kéo tiểu cô nương, cướp đoạt ngân lượng trong tay lão nhân, bị Tần Tiểu Thiên một cước đá bay. Quá trình rất đơn giản, chẳng qua bọn vô lại này không biết lão nhân đã chết.

Tần Tiểu Thiên không nhịn được lửa giận xung thiên, trong sự phẫn nộ còn bao hàm phần áy náy bên trong, lão nhân là vì mình cho năm lượng bạc mà chết.

Hắn quát: " Là ai đẩy?"

Tiễn Xuyến Nhi nhảy ra, luôn miệng nói: " Ta đi, ta đi hỏi!"

Người đến ngày càng nhiều, vây quanh một vòng lớn.

Người chết là chuyện lớn, chỉ chốc lát sau, tất cả mọi người trong trấn đều chạy tới.

Người chết là phải do người của quan phủ xử lý. Không đợi Tiễn Xuyến Nhi thẩm vấn, đã có nha dịch bộ đầu nghe tin đến ngay.

Tửu lâu chết người, ông chủ tửu lâu không thoát khỏi liên quan, cho nên ông chủ cũng bị bộ đầu bắt lên gặp quan, còn phần Tần Tiểu Thiên cũng không được cho đi.

Tần Tiểu Thiên muốn biết quan phủ xử lý như thế nào, vì vậy đi theo mọi người lên gặp quan.

Có tiểu nhị hỗ trợ dùng cánh cửa đưa thi thể của lão nhân đi, một đám người hò hét nháo nhác đi tới huyện nha của thành đô thuộc hạ của thành đô phủ.

Đánh quan ti chính là viết giấy cáo trạng, có nha dịch tìm đến tiểu cô nương, để cho nàng tìm người viết cáo trạng, nếu không quan lão gia không chịu xử lý. Tiểu cô nương đã khóc đến hôn mê, hoàn toàn không biết làm sao.

Tần Tiểu Thiên nói: " Tiễn Xuyến Nhi, ngươi đi giúp tiểu cô nương."

Tiễn Xuyến Nhi lần này không đối nghịch cùng hắn, nàng cũng rất đồng tình tiểu cô nương, hô: " Ai đi thỉnh dùm một vị viết cáo trạng?"

Một nha dịch vội vàng nói: " Ta, ta đi! Cô nương, một giấy cáo trạng là hai xâu tiền, muốn tìm người viết giỏi thì ít nhất phải mười xâu, bỏ đi, xem bộ dáng ngươi cũng không phải người có tiền, hai xâu..đã là tiện nghi nhất rồi, ta chịu trách nhiệm tìm người cho."

Tiễn Xuyến Nhi kêu lên: " Uy! Quá đáng rồi nghe? Chỉ một giấy cáo trạng mà đòi hai xâu, ngươi chi bằng đi cướp đi!"

Hai xâu tiền chính là hai ngàn đồng tiền, đồng tiền khi đó vẫn rất giá trị, một bánh bao là một văn tiền, một bánh bao thịt lớn là ba văn tiền, một chén thịt chỉ cần sáu văn tiền, cho nên Tiễn Xuyến Nhi mới kêu lên quá đáng.

Tần Tiểu Thiên thiếu chút nữa bật cười ra tiếng, vậy mà cũng trả giá nữa sao?

Nha dịch kia vẻ mặt khinh thường nói: " Không có tiền thì đừng có đánh quan ti."

Tiễn Xuyến Nhi trừng đôi mắt, quát: " Ngươi lặp lại lần nữa?"

Khúc Nhai vội vàng tiến lên, nếu còn để cho Tiễn Xuyến Nhi tiếp tục giao thiệp, thì sẽ chắc chắn nàng sẽ đánh nha dịch một trận.

Hắn nói: " Đây là mười lượng bạc, ngươi đi tìm người viết cáo trạng…nếu như không để người ta vừa lòng, đừng trách ta không khách khí đối với ngươi."

Hắn thân hình cao lớn, mặc hoa lệ, vừa mở miệng đã đem vẻ kiêu ngạo của nha dịch ép tới biến mất, nha dịch kia gật đầu cúi người, miệng liền đáp ứng.

Tiễn Xuyến Nhi thổi phi: " Mắt chó nhìn thấp người khác!"

Có tiền xử lý sự việc, Tần Tiểu Thiên bắt đầu nhận ra, trong nháy mắt nha dịch hay bộ đầu cũng đều trở nên cung kính, đối với hắn giống như với tổ tông.

Tiểu cô nương cũng bị đưa đến áp phòng, an bài thức ăn đơn giản, rửa mặt lau khăn trắng, tất cả đều là chiêu đãi tốt nhất.

Giấy cáo trạng viết xong, huyện quan lão gia thăng đường ngồi xuống, chúng nha dịch cầm đại côn cùng quát lên: " Uy….vũ….!"

Một đám người đều quỳ gối dưới đại đường, Tần Tiểu Thiên đứng ở phía sau nhìn xem.

Vụ án rất nhanh được hỏi rõ ràng, tiếp theo huyện quan kêu Tần Tiểu Thiên lên đường tra hỏi, hắn đã biết Tần Tiểu Thiên ra rất nhiều tiền bạc, con dê mập này đương nhiên không thể buông tha.

Tần Tiểu Thiên thản nhiên đi lên đại đường.

" Uy…vũ….!" Tiếng đe dọa reo lên.

Tần Tiểu Thiên nhịn không được bật cười, nhìn cảnh tượng thật quá buồn cười, uy vũ không phải là bày ra, mà là hô lên.

" Điêu dân lớn mật, dám can đảm nhìn thấy bổn quan mà không quỳ!"

41. Q.5 - Chương 3: Hợp Tác

" Tại sao phải bái ngươi?"

Một câu nói nhẹ nhàng thiếu chút nữa làm cho huyện quan tức chết.

" Điêu dân, bắt!" Mấy nha dịch xông lên.

Tiễn Xuyến Nhi ở bên ngoài không ngừng cười trộm.

Tần Tiểu Thiên đứng bất động, năm nha dịch đi lên ôm chân, nắm cánh tay, kẹp cổ, cả đám không rung chuyển được hắn một phân tấc nào. Chỉ nghe hắn cười nói: " A a, ta không quỳ...ngươi sẽ chết hay sao?"

Thân thể có chút khẽ run lên, giống như phủi đi tro bụi, một vòng ô quang tản ra, đó là nhu kính dùng Dạ Bức kiếm, năm nha dịch rối rít bị bắn đi ra ngoài, liên tiếp những tiếng kêu ai nha, cả đám ngã ngồi trên mặt đất, mặt vàng ệch.

Người tu chân trên địa cầu rất kiêng kỵ thi triển pháp thuật trước mặt người phàm, bình thường không can thiệp vào hoạt động của nhân gian, Tần Tiểu Thiên không biết quy tắc này, cho nên không có bất cứ sự kiêng kỵ nào, đối với hắn mà nói, tùy tâm sở dục mới là trọng yếu nhất, bằng mấy người phàm mà muốn áp chế hắn quỳ xuống, đó là chuyện tuyệt đối không làm được.

" Điêu...điêu...yêu...yêu quái!" Huyện quan đại lão gia nhất định rất hối hận kêu lên hai chữ yêu quái, mặc kệ là bị cáo hay là người cáo trạng, đám người vây xem, nha môn nha dịch cả tên thư lại, tất cả đều rối loạn, người nhát gan kêu cha gọi mẹ chạy tán loạn chung quanh, kẻ gan lớn cũng liên tục lui ra sau.

Bộ đầu Lý Ứng của thành đô huyện nha, mang theo chúng nha dịch tụ tập vây lên lần nữa, mặc dù giơ côn, nhưng không ai dám đánh Tần Tiểu Thiên.

Huyện quan đại lão gia đang được hai tên thư lại dìu đỡ, hoảng bối rối chạy vào nội đường, vừa chạy vừa kêu: " Mau đi tìm...đi tìm...tìm máu chó đen...xối xối hắn...! Cho yêu nhân hiện hình! Ai, ai! Mang theo lão gia...mang theo lão gia đi đi nhà xí!"

Một thư lại phát hiện, địa phương đại lão gia đi qua lưu lại chút nước, tiếng vang phốc phốc bốc lên không ngừng, một tiếng phốc xích quái dị, chợt thấy một mùi hôi thối trực trùng lên mũi, trong phút chốc trong đầu hiện ra hai câu thơ: " Hoàng li minh thúy, bạch lộ thượng thanh thiên."

Huyện quan đại lão gia tè ra quần lui khỏi huyện đường.

Tần Tiểu Thiên cũng không khách khí, tiện tay vung lên, đại côn trong tay chúng nha dịch toàn bộ cắt thành mấy đoạn nhỏ. Hắn cười nói: " Lão gia các ngươi có phải có bệnh hay không a? Ta không có đánh hắn, sao lại chạy nhanh như vậy?"

Lý Ứng sợ đến muốn chết, bậm gan nói: " Hảo hán, ngươi muốn thế nào?"

Tần Tiểu Thiên châm chọc nói: " Ta phải như thế nào? A a, ta cái gì cũng chưa làm a, là lão gia các ngươi tự mình có bệnh thần kinh...ta có biện pháp gì?"

Một người có bộ dáng gia đinh cầm theo một chậu nước, quỷ quỷ túy túy đứng ngoài cửa đại đường, từ trong nội đường cũng đi ra mấy gia đinh, trong tay cũng cầm theo mấy chậu nước.

" A? Uy, lão Dương đầu, ngươi làm gì?" Một nha dịch nhịn không được lớn tiếng trách hỏi.

Hoa! Một thùng máu chó đen rớt xuống cửa, từ trong nội đường đi ra mấy gia đinh, không hẹn cùng nhấc lên chậu nước, đâm đầu chạy tới.

Tần Tiểu Thiên đã sớm chú ý tới bọn gia đinh này, trong tiếng cười khẽ, hắn bay lên xà nhà đại đường, quay đầu vừa nhìn, Khúc Nhai đang dán chặt ở bên trên vách tường, đó là bích hổ công nổi danh.

Tiễn Xuyến Nhi đang ôm tiểu cô nương bán tiếng ca ở ngay bên cạnh, hướng về hắn cười một tiếng, đột nhiên mày nhíu lại: " Ai nha, hôi thối quá!"

Tần Tiểu Thiên dở khóc dở cười, nói: " Ai, thật độc, là phân a..."

Trong đại đường một mảnh lang tạ, cỗ hôi thối kia làm kẻ khác muốn ói. Tần Tiểu Thiên dù nín hơi, vẫn không cách nào ở lại trong đại đường, hắn nói: " Đi!" Lách mình đi ra bên ngoài.

Nhìn thấy cả phân lẫn máu chó đen cũng không tác dụng, bọn gia đinh sợ đến ôm đầu trốn chui như chuột, chúng nha dịch trên đại đường lại gặp tai ương, không ít người bị dính phân máu trên người, cuống quýt hướng ra cửa chạy trốn, chạy đến đất trống thở dốc từng ngụm, một đám mở miệng mắng to, thật sự là bực tức cực kỳ. Tiểu cô nương lại nhịn không được òa khóc, Tiễn Xuyến Nhi nhỏ giọng an ủi nàng.

Tần Tiểu Thiên nói: " Tiễn Xuyến Nhi tiểu thư nếu thích đứa bé này, chi bằng thu làm đồ đệ là tốt lắm."

Tiễn Xuyến Nhi tức giận đến nghiến răng, nàng mặc dù thương tiếc tiểu cô nương nhu nhược này, nhưng còn chưa nghĩ sẽ thu làm đồ đệ, nói: " Nếu muốn thu đồ đệ...ngươi tự thu đi, ai nói ta muốn thu đồ đệ!"

Khúc Nhai nói: " Ta tìm người xử lý quan ti của tiểu cô nương...sư muội, ngươi về núi Thanh Thành, Tần đạo hữu, ngươi cũng không nên ở chỗ này nữa, đối nghịch cùng quan phủ...rất phiền phức." Hắn khuyên nhủ. Thành đô phủ có rất nhiều đệ tử tục gia của phái Thanh Thành, trong đó có không ít là con nhà quan gia, Khúc Nhai làm đại đệ tử của chưởng môn phái Thanh Thành, cùng bọn họ có vô số liên lạc, cho nên hắn nắm chắc có thể xử lý tốt việc này. Nha dịch và gia đinh không dám tiếp tục đến gần Tần Tiểu Thiên, một đám mắng xong thì đứng ở gần đó không biết làm sao, bọn họ không biết làm sao đối phó Tần Tiểu Thiên, chỉ thấy hắn chợt lóe rồi không thấy bóng dáng, đợi khi nhìn thấy hắn, thì người đã đứng ngoài cửa, cho dù không phải yêu quái, cũng khẳng định không phải người bình thường. Bọn nha dịch và gia đinh này không phải kẻ ngu ngốc, lại không xông lên bắt người nữa, chẳng phải là tự tìm phiền phức.

Tần Tiểu Thiên mỉm cười, dù sao đã làm cho người ta sợ hãi, thì cũng không cần phải che giấu, hắn trực tiếp bay lên trời không đi.

Tiễn Xuyến Nhi mắng: " Đáng chết! Sư huynh, ngươi dẫn theo nàng...chờ ta trở lại..." Lời chưa nói xong thì ngự kiếm xông lên không trung, vội vàng đuổi theo.

Bộ đầu Lý Ứng mềm nhũn hai chân quỳ rạp xuống đất, thất thanh kêu lên: " Oa nha, thần tiên!"

Tất cả nha dịch và gia đinh nhất thời đều quỳ xuống, khấu đầu không ngừng. Bọn họ cũng không phải thành tâm quỳ lạy, hơn phân nửa là sợ đến quỳ rạp xuống đất. Mới vừa rồi còn dám dùng phân tạt thần tiên, vạn nhất ông trời giáng tai họa, vậy thảm rồi.

Khúc Nhai thở dài, biết bãi chiến trường này chỉ có thể do mình tới thu thập.

Tiểu cô nương ngơ ngác nhìn không trung, không biết trong tâm tư đang suy nghĩ gì.

Tần Tiểu Thiên ở trên không trung huyền treo dừng lại, hắn không nghĩ tới Tiễn Xuyến Nhi thật sự truy đuổi theo, hơn nữa tốc độ cũng không kém mình một chút nào.

Như vậy có bỏ chạy cũng không ý nghĩa, bởi vì một khi bắt đầu trốn tránh, trong lòng sẽ sinh ra cảm giác sợ hãi, hắn cũng không muốn phải sợ hãi tiểu nha đầu này. Mặc dù nhìn bề ngoài của nàng giống như tiểu nha đầu, thực tế tuổi phải lớn hơn mình nhiều lắm.

Trong chớp mắt, Tiễn Xuyến Nhi đã đuổi tới, nàng tức giận nói: " Tần đạo hữu, ngươi chạy nhanh như vậy để làm chi?"

" Di, ta có việc đi trước, sao ngươi lại tới rồi? A...ta biết rồi, chỗ ngươi muốn đi...vừa vặn lại cùng phương hướng với ta, có đúng hay không?" Hắn không chút phản ứng, thản nhiên nói.

Tiễn Xuyến Nhi cũng không rút lui: " Ta muốn đi đâu? Ta muốn đi chính là chỗ ngươi muốn đi!"

Trong lòng Tần Tiểu Thiên có chút không nhịn được, nói: " Có ý gì?"

Tiễn Xuyến Nhi bĩu bĩu môi, nói: " Không có ý tứ gì, chẳng qua là đi theo ngươi thôi."

Trong lòng Tần Tiểu Thiên chợt muốn đùa giỡn, nói: " Thật muốn đi theo ta?"

Tiễn Xuyến Nhi lộ ra ánh mắt chân thành vô cùng, trang trọng nói: " Đúng vậy!"

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Được, ba điều kiện, đáp ứng thì cùng đi."

Tiễn Xuyến Nhi làm sao để cho Tần Tiểu Thiên nắm cán, nàng cười hì hì nói: " Ai yêu, Tần đạo hữu, cùng lịch lãm cũng cần nhiều điều kiện như vậy sao? Ngươi không phải là nam nhân, ngươi không phải là hán tử, ngươi không phải..."

Liên tiếp chuỗi xuyến không phải, Tần Tiểu Thiên vội vàng ngăn cản, nói: " Dừng! Dừng! Bỏ đi, tùy ngươi." Hắn bày ra bộ dáng heo chết không còn sợ nước sôi, quay đầu bay xuống phía dưới, đảo mắt đã bay ra vài trăm dặm.

Phía dưới là một tòa thành thị không biết tên.

Tần Tiểu Thiên rơi vào trong một hẻm nhỏ, Tiễn Xuyến Nhi tốc độ rất nhanh, theo sát rơi ngay sau hắn, vẻ mặt đắc ý dương dương.

Một nữ nhân xinh đẹp nhất định bám chặt theo, cho dù là đang tu tiên, cũng không thể độc tâm mà đuổi đi, nhất là nữ tử này còn sử dụng thủ đoạn dày da mặt. Tần Tiểu Thiên cũng không thể làm theo, mặc dù trong lòng hắn có chút không nhịn được, cũng không yws tứ mạnh mẽ đuổi nàng đi, nhưng trong lòng hắn đã có ý định tính toán.

Từ trong hẻm nhỏ đi ra, Tần Tiểu Thiên phát hiện người ở đây trang phục khác hẳn, hắn ngạc nhiên nói: " Đây là thành thị nào vậy?"

Tiễn Xuyến Nhi cười nói: " Đây là Kiến Xương phủ của Đại Lý quốc."

Tần Tiểu Thiên không nhịn được cười khổ, từ khi còn bé đi học, học địa lý cũng không thông, hoàn toàn không nhớ nổi có thành thị Kiến Xương này, trong mơ hồ chỉ nhớ tựa như Đại Lý quốc ở phía Vân Nam.

Tiễn Xuyến Nhi nói: " Phải nhớ nếu muốn chơi đùa phải đi Đông Kinh Khai Phong phủ của Đại Tống, nếu muốn giết người phải đi Tây Hạ hoặc là Liêu quốc biên cảnh, còn muốn đi cứu tế bần dân thì phải đi nơi nào có lũ lụt, hạn hán, bệnh dịch phát sinh, nếu muốn tầm bảo phải đi Đông Hải hoặc là Nam Hải, nếu muốn chết đói...hì hì, ngươi đoán đi nơi nào mới tốt?"

Tần Tiểu Thiên sửng sốt hồi lâu mới phản ứng lại, nhịn không được khen: " Không nghĩ tới kiến thức của Tiễn Xuyến Nhi tiểu thư lại nghiễm bác như thế, bội phục, bội phục, a a, muốn chết thì đi tìm địa phương nào? A a, có địa phương như vậy hay sao?"

Tiễn Xuyến Nhi gật đầu nói: " Có, chính là nơi này! Đại Lý quốc có rất nhiều hơi hoang vu, có đủ các loại ly kỳ cổ quái, không cẩn thận thì có thể chết ở bên trong, hì hì, đương nhiên đó là người bình thường..."

" Còn có người tu chân chưa tới Nguyên Anh kỳ, hì hì, có thể đi tới nơi hoang dã, ít nhất phải có tu vi Nguyên Anh kỳ, nơi đó có rất nhiều đồ vật tốt, cũng giống như bảo bối trong biển cả vậy."

Tần Tiểu Thiên vừa lúc thiếu mất tài liệu, bất luận là ở Tiềm Kiệt Tinh tu luyện, hay là đang tu luyện trong Thiên Diễn, hắn đều thiếu mất tài liệu cần thiết, thật vất vả tu luyện một thanh Dạ Bức kiếm, cũng chỉ là nửa thành phẩm, chỉ có lần này từ trong cổ trận có được hoàng bài cũng không tệ lắm, nhưng bây giờ còn chưa có dùng qua.

" Ngươi đi rồi?"

Tiễn Xuyến Nhi lắc đầu nói: " Chưa, ta nghe người ta nói thôi." Tiếp theo, nàng lại hưng phấn nói: " Đúng rồi, nghe nói nơi đó có không ít địa phương sinh ra vàng, hì hì, chúng ta đi đào vàng có được hay không?"

Tần Tiểu Thiên thật sự không cách nào lý giải, nhịn không được nói: " Tiễn Xuyến Nhi tiểu thư, có thể hỏi ngươi một chuyện không?"

Tiễn Xuyến Nhi gật đầu nói: " Có thể a, ngươi cứ nói."

Tần Tiểu Thiên nói: " Ngươi tại sao yêu tiền tài như thế? A a, người tu chân đến Nguyên Anh kỳ mà vẫn yêu tiền tài như vậy, thành thật mà nói...ta là lần đầu tiên nhìn thấy, người tu chân yêu thích lẽ ra là các loại thiên tài địa bảo, vàng bạc châu báu cũng không có bao nhiêu tác dụng, ngươi...cần nhiều tài bảo như vậy thì ích lợi gì?"

Tiễn Xuyến Nhi làm ra vẻ không việc gì, nói: " Không có gì, nhưng có vàng bạc châu báu...ta mới an lòng."

Tần Tiểu Thiên nói không ra lời, qua một hồi lâu, hắn mới nói: " Ai, lâm tử lớn..." Cũng may kịp thời tỉnh ngộ, chưa nói xong hết, thật muốn nói ra " loài điểu gì cũng có." thì phỏng đoán Tiễn Xuyến Nhi sẽ không buông tha cho hắn.

Tiễn Xuyến Nhi hiếu kỳ, nói: " Lâm tử lớn? Nơi đâu có lâm tử?"

Tần Tiểu Thiên không thể làm gì khác hơn là dùng cách ho khan để che giấu.

Tiễn Xuyến Nhi bất khả tư nghị nói: " Ngươi....tại sao lại ho khan?" Người tu chân có thể khống chế thân thể của mình, ho khan hay tật bệnh gì đó không có khả năng phát sinh, bởi vậy nàng rất không hiểu người này vì sao lại phải ho khan.

Tần Tiểu Thiên nhịn không được muốn trợn mắt, nói: " Được rồi, nếu ngươi thích như vậy...chúng ta phải đi man hoang tìm mỏ vàng." Trong ấn tượng của hắn, Vân Nam phía tây tựa hồ có vàng, nhưng học không giỏi địa lý, không biết địa phương xác thật, chỉ có thể lục soát trên đường đi.

Tiễn Xuyến Nhi nghe vậy mừng rỡ, trong bất tri bất giác tạm thời bỏ đi ý niệm làm loạn trong đầu, nói: " Chúng ta đi tìm cẩu đầu kim." Nàng nói cẩu đầu kim là khối vàng do thiên nhiên hình thành, nếu như vận khí tốt, có thể tìm được mười cân thiên nhiên kim khối.

Tần Tiểu Thiên đối với thám hiểm tầm bảo cũng không bài xích, mục đích của hắn là tìm tài liệu hữu dụng, còn về phần tìm kiếm mỏ quặng vàng, đó là nhân tiện mà làm, nói: " Ta đối với việc mang theo người vốn không quen, ngươi dẫn đường đi."

Tiễn Xuyến Nhi hoan hô một tiếng, nói: " Ta biết một chỗ...nhưng trước tiên nói rõ, ngươi thải tập vàng thuộc về ta một nửa."

Tần Tiểu Thiên cố ý trêu chọc, nói: " Nga, một nửa? Vậy vàng của ngươi thải tập cũng cho ta một nửa?"

Tiễn Xuyến Nhi vội la lên: " Bởi vì là ta mang theo ngươi! Ta thải tập đương nhiên là của ta!"

Tần Tiểu Thiên không hoảng không vội giơ ngón tay lên nói: " Một thành! Ta thải tập cho ngươi một thành, ngươi thải tập ta cũng không cần!"

" Bốn thành!"

" Một thành!"

Tiễn Xuyến Nhi tức giận nói: " Ngươi là đại trượng phu, hảo hán tử, lại so đo với tiểu nữ tử như ta!"

" Một thành!"

Tiễn Xuyến Nhi gấp đến độ dậm chân, hận hận nói: " Hai thành!"

" Thành giao!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiễn Xuyến Nhi đỏ bừng, mới vừa rồi là lỡ miệng, hẳn là phải nói ba thành, kết quả hô lên hai thành, nhưng đã thành giao, nàng lại không nỡ buông tha cho hai thành tiền lời kia, nói: " Ngươi...ai, chưa nhìn thấy qua nam nhân xảo quyệt như vậy."

Tần Tiểu Thiên cười hì hì nói: " Đúng vậy, ta cũng chưa từng gặp qua nữ nhân tham lam như thế." Nói xong bỏ chạy lên không trung.

Tiễn Xuyến Nhi dậm chân, nói: " Bại hoại, nhận thua một chút ngươi sẽ chết a...đừng chạy!" Vừa nói vừa bay đến bên cạnh Tần Tiểu Thiên, lớn tiếng nói: " Chẳng lẽ ngươi biết đường đi?"

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Không nhận ra." Thầm nghĩ: " Không phải có ngươi dẫn đường hay sao? Còn hỏi cái gì?"

Tiễn Xuyến Nhi phát hiện mình đấu võ mồm không phải là đối thủ của Tần Tiểu Thiên, người này nói chuyện không chút kiêng kỵ, không một chút nghi ngại ý tứ của người ta. Nàng cắn răng ở phía trước dẫn đường.

Phía dưới lam sơn chướng khí, một con sông uốn quanh lẩn quẩn trong núi, giữa sông có vô số đá ngầm, có thác ghềnh hiểm hạ, bên bờ có cổ mộc che trời, chung quanh không có bóng người.

Trong lòng Tần Tiểu Thiên đoán: " Là Kim Sa Giang? Đại Độ Hà? Dân Giang? Dường như cũng không đúng hướng." Hắn hỏi: " Đây là sông gì?"

Tiễn Xuyến Nhi cúi đầu nhìn một chút, học khẩu khí của Tần Tiểu Thiên, thản nhiên nói: " Ta nào biết là sông gì…quản nó là sông gì, dù sao dọc theo sông mà lên, là có thể tìm được mỏ vàng, hì hì."

Tần Tiểu Thiên lắc đầu hỏi: " Vậy có xa lắm không?"

Tiễn Xuyến Nhi vẫn đáp như cũ: " Không biết, hì hì."

Thân thể Tần Tiểu Thiên đột nhiên trầm xuống, giống như một chiếc máy bay chiến đấu, xẹt qua bầu trời cách mặt nước chừng trăm thước. Hắn cười khổ nói: " Trả thù thật nhanh, a a, có ý nghĩa."

Tiễn Xuyến Nhi đắc ý cười, tiếp tục không nhanh không chậm phi hành dọc theo con sông. Nàng vẫn không thể dùng thần thức tìm kiếm phạm vi lớn, chỉ có thể duy trì phạm vi tìm kiếm rất nhỏ, một khi có địa phương gì kỳ lạ, thì bay đến gần dùng thần thức nhìn xem, tốc độ từ từ chậm lại.

Tần Tiểu Thiên mấy lần chạm vào mặt nước, trong lòng hiểu rõ ràng, Tiễn Xuyến Nhi không có lời gì tốt ình, nếu nàng không vội, mình cũng không cần vội vã chạy đi.

Nơi này là một mảnh giải đất nguyên thủy, xưng là man hoang cũng khoa trương, trong rừng rậm dĩ nhiên sẽ có không ít đồ vật tốt, hắn rất hy vọng thu thập một ít thực vật có linh tính, đến bây giờ mới thôi, hắn vẫn còn chưa luyện chế qua đan dược.

Thả ra thần thức thải sát, Tần Tiểu Thiên rất nhanh đã phát hiện cách đó không xa có linh lực ba động, hắn nhìn thoáng qua Tiễn Xuyến Nhi, nói: " Ta đi đào một gốc thảo dược." Không đợi trả lời, thân thể cấp tốc bay xuống, nhanh chóng biến mất trong rừng rậm.

Tiễn Xuyến Nhi tức giận đến kêu to: " Chờ ta đi cùng a! Bại hoại!" Nàng không còn kịp theo vào, không thể làm gì khác hơn là chuyển vòng tròn trên bầu trời rừng rậm.

Đó là một gốc cây sinh trưởng trên rễ của cây khô, nhìn qua giống như kí sinh, cao chừng mười lăm li, tựa nhu một cây san hô, cành lá nhiều, màu sắc cực kỳ tiên diễm, đỏ tươi hòa lẫn điểm vàng. Trong phạm vi chung quanh nó một thước, không có bất cứ thực vật nào sinh tồn, cũng không có dấu hiệu hoạt động của sinh vật, ngay cả con kiến.

Có kịch độc!

Tần Tiểu Thiên sưu tầm thực vật là theo phương thức biện thức trong Cổ ngọc giản ghi lại, chỉ nhận định linh khí và linh lực ba động, ngoài ra còn một chút thủ đoạn đặc thù đối với thực vật tiến hành phán đoán, còn về phần tên của thực vật thì hắn không thể nào biết được.

Cổ tiên nhân tu hành sẽ đi rất nhiều tinh cầu xa lạ, không có khả năng biết được địa phương nào có nhiều thực vật, cho nên hình thành một loại bản lĩnh quan sát thực vật kỳ lạ, bọn họ không cần biện thức là thực vật gì, chỉ cần biết thực vật nào có tác dụng, là vô dụng là được.

Chu thực vật(thực vật màu đỏ chu sa) kỳ lạ như thế. Tần Tiểu Thiên đi quanh nó một vòng, lấy ra một khối thủy tinh cỡ nắm tay, nhanh chóng luyện chế thành một cái bình thích hợp, để vào trong đáy bình một khối thanh ngọc, trong bình thủy tinh nhanh chóng tràn ngập linh khí.

Chỉ ba phút đồng hồ thì bên trong đã hoàn thành.

Hắn dùng một cỗ cấm chế rất đơn giản, nhanh chóng di dời gốc thực vật vào trong bình thủy tinh, sau đó đóng nắp lại. Ngón tay nhẹ nhàng sờ qua mặt ngoài của bình thủy tinh, bên trên liền xuất hiện một loạt văn tự, ghi lại hoàn cảnh sinh tồn của thực vật, lại khắc thêm cảm giác khi linh lực ba động, đồng thời hắn cấp cho chu thực vật kia một cái tên – Độc San Hô.

Tiễn Xuyến Nhi ở trên bầu trời nhìn thấy thân ảnh của hắn, tò mò rơi xuống. Nàng nhìn thủy tinh bình trong tay Tần Tiểu Thiên một cái, kinh ngạc nói: " Di…Diệt Nhuyễn! Dĩ nhiên là Diệt Nhuyễn! Ác…ngươi tại sao….ác…ngươi không ngờ lại tìm được Diệt Nhuyễn!"

Bình thủy tinh trong tay Tần Tiểu Thiên có chút chợt lóe, lập tức biến mất không thấy. Hắn vỗ vỗ tay, nói: " Cái gì Diệt Nhuyễn? Uy, đừng kêu loạn…ác a ác giống như tiếng gà kêu nửa đêm…"

Tiễn Xuyến Nhi luôn miệng nói: " Đừng thu hồi, cho ta xem một chút!"

Tần Tiểu Thiên lấy bình thủy tinh ra đưa cho nàng, nói: " Diệt Nhuyễn? Cái tên này có ý nghĩa gì sao?"

Tiễn Xuyến Nhi chắt lưỡi kỳ lạ: " Diệt Nhuyễn lớn như vậy cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, ân, Diệt Nhuyễn là một loại độc vật rất lợi hại, có thể luyện chế trong pháp bảo, phi thường khó được, không có thủ pháp đặc thù thì không dám thu lấy…"

" Ở trong địa phương nó sinh trưởng, ở phạm vi một thước thì là tử địa, Diệt Nhuyễn nếu như hoàn toàn thành thục, sẽ phóng thích ra kịch độc vô sắc vô vị, bất luận là người hay thú đều không may mắn thoát khỏi, ngươi dĩ nhiên lại có thể thu lấy…"

" Thật không tưởng được! Kỳ quái, ngươi làm sao phát hiện? Chẳng lẽ ngươi có một đôi tặc nhãn?" Nàng có chút không nỡ trả lại cho Tần Tiểu Thiên, vật này cực kỳ trân quý, đáng tiếc nàng lại không biết dùng.

" Ngươi mới có một đôi tặc nhãn, không nói gì hay!"

" Hì hì!"

Hai người không ai nhường ai vẫn tiếp tục đấu khẩu, dọc theo con sông tiếp tục phi hành.

Dọc theo đường đi Tần Tiểu Thiên phát hiện rất nhiều thực vật kỳ dị và dược tài, còn có một chút tài liệu quặng mỏ. Có Tiễn Xuyến Nhi bên người, mặc dù không ngừng ồn ào, so với một người độc hành thì dễ dàng hơn nhiều, ít nhất không cảm thấy cô độc.

Tiễn Xuyến Nhi ngoại trừ đặc biệt tham tài, thì phương diện khác cũng không sai biệt với các nữ nhân khác, cũng không khiến người khác chán ghét, Tần Tiểu Thiên dần dần thói quen có nàng bên người. Thêm một người bên cạnh vốn không sao cả, là nam hay nữ cũng tùy tâm, hắn chẳng qua là cảm giác được, có một người trò chuyện bên cạnh, cảm giác cũng không tệ lắm.

" Ngọn núi kia! Chính là ngọn núi kia…nhìn xem! Có phải giống một con rùa lớn hay không! Có đầu rùa…(xuất mồ hôi một chút, đây không phải miêu tả sắc tình a!) có lưng rùa…còn có đuôi rùa, là một còn rùa lớn siêu cấp, ha ha, tìm được rồi."

Tần Tiểu Thiên đối với những câu nói vớ vẩn của nàng nghe nhiều cũng không trách, châm chọc nói: " Ngàn năm vương bát ngàn năm ô quy, nguyên lai là ngươi thích ô quy a, a a."

Tiễn Xuyến Nhi trừng mắt xem thường hắn, nói: " Ai thích con rùa gì chứ…" Vẻ mặt lại hưng phấn thúc giục: " Ta nhớ kỹ…mỏ vàng là ở phía dưới đầu con rùa! Nhanh lên một chút!"

Tần Tiểu Thiên á khẩu không trả lời được nhìn nàng bay nhanh về phía trước, lắc đầu đi theo.

Chỗ ngọn núi vô danh này, bị Tiễn Xuyến Nhi gọi là Ô Quy sơn, mà đầu rùa là một tòa núi đá, phía dưới bị con sông trùng xoát ra một lỗ hổng thật lớn, theo nước lên tràn đầy phần eo, khi nước rút thì lộ ra đá vụn.

Nơi đó chính là quặng mỏ vàng như lời Tiễn Xuyến Nhi nói, cũng chính là địa phương hoàng kim thiên nhiên lắng đọng.

Tiễn Xuyến Nhi hoan hô một tiếng, ngự kiếm bay vút, trực tiếp nhằm tới nơi bãi đá vụn kia.

Người vẫn còn đang ở không trung, Tần Tiểu Thiên thấy được một chút kim quang, trong lòng không khỏi rung động: " Thiên nhiên hoàng kim?" Tuy nói hắn không quan tâm lắm với hoàng kim, nhưng kí sinh trong thân xác người phàm, trong tiềm thức có sự theo đuổi hoàng kim mãnh liệt, cũng không kém sự điên cuồng của Tiễn Xuyến Nhi, chẳng qua là bị linh hồn của Tần Tiểu Thiên ngăn chặn.

Đương khi nhìn thấy kim quang lóe ra, nhất là một bãi hoàng kim không có chủ, thì tim của hắn cũng gia tốc nhảy lên.

Tiễn Xuyến Nhi giơ lên một khối thiên nhiên kim khối cỡ quả bóng bàn, lớn tiếng cười, còn không quên hô: " Nhớ kỹ nga, phân ta hai thành!" Tiếp theo điên cuồng thu thập.

Tần Tiểu Thiên không lập tức động thủ, mà là quan sát mọi nơi.

Tay hắn kháp linh quyết đánh ra, chỉ chốc lát, thở ra một hơi dài. Chung quanh cũng không có mỏ vàng, như vậy có thể khẳng định, ở địa phương này nhất định có quặng mỏ, thiên nhiên hoàng kim nơi này là bị nước chảy đánh xuống tới đây, trải qua ngàn năm, có lẽ hơn mười ngàn năm trầm tích, mới có một tảng lớn bãi hoàng kim thiên nhiên như vậy.

Tiễn Xuyến Nhi nhặt hơn mười khối thiên nhiên hoàng kim nhìn thấy Tần Tiểu Thiên vẫn không nhúc nhích, nhịn không được kêu lên: " Ai, ngươi thu tập đi a!"

Tần Tiểu Thiên cười một tiếng nói: " Ta sợ...một khi ta bắt đầu nhặt, ngươi sẽ hối hận."

Tiễn Xuyến Nhi nghi ngờ nói: " Ta có gì hối hận? Chẳng lẽ ngươi không chịu cho ta hai thành?"

" Sẽ cho ngươi hai thành, lời nói của ta cho tới giờ luôn có uy tín."

Tiễn Xuyến Nhi nói: " Vậy được rồi, nhanh động thủ đi."

Đại khối thiên nhiên hoàng kim bên ngoài mặt đá, đã bị nàng thu nhặt sạch sẽ.

Người tu chân Nguyên Anh kỳ, tốc độ chẳng những mau, hơn nữa nhãn lực kinh người, cho nên nàng cho rằng Tần Tiểu Thiên cố gắng thế nào, cũng không nhặt được nhiều hơn mình.

Tần Tiểu Thiên cười hắc hắc, Tiễn Xuyến Nhi hốt nhiên có một loại cảm giác không hay.

Một đạo linh quyết đánh ra, Tần Tiểu Thiên cười nói: " Ta sẽ không khách khí đâu, a a."

42. Q.5 - Chương 4: Ương Táng Hạp

" A.." Tiễn Xuyến Nhi phát ra một tiếng thét chói tai kinh thiên động địa.

Vô số kim quang từ trong bãi đá vụn xuất ra, bay nhanh về phía Tần Tiểu Thiên tụ tập, uy lực của Thu Bảo linh quyết không phải chuyện đùa, lúc đầu dưới đáy biển, Thu Bảo linh quyết vừa ra, ngay cả Áo Ngọc Sa khảm trong nham thạch cứng rắn cũng có thể mạnh mẽ thu lấy, so sánh với bãi đá này, thiên nhiên hoàng kim càng thu thập dễ dàng.

Tiễn Xuyến Nhi nhìn thấy vậy thì trợn mắt há hốc mồm, chỉ thấy Tần Tiểu Thiên giống như một nam châm thật lớn hút sắt, bắt đầu đi lại giữa bãi đá vụn, Thu Bảo linh quyết một lần rồi lại một lần xuất ra, thiên nhiên hoàng kim đủ kích cỡ vừa chạm vào hắn liền lập tức biến mất. Đều bị thu vào trong trữ vật.

" Đây là thủ đoạn gì? Ô ô, ta không sống nổi...trời ạ, thật là quá dễ dàng....."

Tiễn Xuyến Nhi thất hồn lạc phách theo sát ngay phía sau Tần Tiểu Thiên.

Bãi đá vụn có hình dáng nửa mặt trăng, vờn quanh núi đầu rùa, Tần Tiểu đi vòng từ bên trái đến bên phải, ngay cả thiên nhiên hoàng kim trầm vào trong nước cũng rối rít bay ra, phách phách ba ba vang thành một mảnh.

Chỉ nghe hắn nói: " Trong nước cũng không ít...bỏ đi, hẳn là đủ rồi." Hắn dừng chân, đi lại một lần trên bãi đá vụn, thu thêm không ít thiên nhiên hoàng kim, bao nhiêu hoàng kim trầm tích ngàn năm bị đảo qua sạch sẽ.

Tiễn Xuyến Nhi như sắp nổi điên, trợn to đôi mắt, không nháy nhìn chằm chằm Tần Tiểu Thiên, cảm giác trước mắt đều là kim tinh. Một hồi lâu, đột nhiên toát ra một câu nói: " Ta muốn..."

Tần Tiểu Thiên giờ mới biết không thể tiếp tục kích thích nàng, nói: " Tiếp lấy." Thiên nhiên kim khối giống như suối phun từ trong nhẫn trữ vật bay ra, trong phút chốc xếp thành một đống trên mặt đất, hắn cười nói: " Đây cho ngươi...cho ngươi một nửa."

Tiễn Xuyến Nhi hoan hô một tiếng, nhanh chóng thu dọn, ngay cả vàng vụn rơi trong khe đá cũng không bỏ qua, sau đó hài lòng nói: " Thật tốt quá, chúng ta đi dọc theo sông, nhất định còn mỏ vàng!"

Tần Tiểu Thiên không nhịn được bại lui, nói: " Vậy còn chưa đủ? Không hổ là Tiễn Xuyến Nhi, bất quá, ta cũng không thể phụng bồi nữa."

Tiễn Xuyến Nhi lúc phát hiện Tần Tiểu Thiên có thủ đoạn thần kỳ như thế thu lấy hoàng kim, trong lòng cũng không còn dám vô lễ với hắn, đương nhiên cũng lại càng không chịu buông tha, trong mắt nàng Tần Tiểu Thiên chính là một pho tượng hoàng kim, sau này khi thu tập vàng đều phải dựa hết vào hắn. Nàng cố gắng bày ra bộ dáng ôn nhu, cười hì hì nói: " Tần đại ca..."

Tần Tiểu Thiên lông tóc dựng đứng, nói thầm: " Đạo hữu thăng cấp thành đại ca...thật là quá rõ ràng đi..." Nói: " Đại ca? Ngươi cứ dứt khoát kêu là đại gia cho rồi..."

Tiễn Xuyến Nhi đắc ý nghĩ: " Hừ, đừng nghĩ lưu! Tiền bảo bảo của ta, phát tài toàn nhờ vào ngươi thôi, hắc hắc." Nàng há mồm kêu lên: " Đại gia...hì hì."

Tần Tiểu Thiên nói: " Ta còn phải đi thu thập tài liệu, không thời gian tìm hoàng kim, ân, nếu như trên đường gặp phải mỏ vàng, a a, đương nhiên sẽ không bỏ qua, ngươi đi hay không đi? Không đi thì..ta đi trước." Ngay cả chữ đại gia mà cũng kêu ra miệng được, hắn chỉ có thể tỏ vẻ bội phục, nếu một người có da mặt dày, cũng coi như là thiên hạ vô địch, hắn không thể làm gì khác hơn là xuất ra biện pháp dung hòa.

Tiễn Xuyến Nhi cũng không dám chọc giận Tần Tiểu Thiên, nói: " Được rồi, được rồi, nghe ngươi...bất quá, đại gia...hi hi, nếu gọi ngươi là đại gia, có phải hay không..." Nàng vươn tay nhỏ bé, không ngại ngần hướng Tần Tiểu Thiên tỏ vẻ.

Tần Tiểu Thiên nghiêm trang nói: " Nha đầu, đại gia ta nghèo, đây là lễ vật đưa cho ngươi." Xuất ra một chuỗi đồng tiền, đặt vào trong tay Tiễn Xuyến Nhi, nói: " Lễ nhẹ tình nghĩa nặng a, hắc hắc."

Tiễn Xuyến Nhi giơ nắm đấm chụp tới, trách mắng: " Hẹp hòi quỷ!"

Tần Tiểu Thiên cũng không nhịn được, nghĩ thầm: " Vậy cũng được? Ai, bội phục, bội phục!" Hắn hỏi: " Đi nơi nào?"

Con ngươi của Tiễn Xuyến Nhi vừa chuyển, nói: " Đi Ương Táng Hạp!"

Tần Tiểu Thiên hỏi: " Ương Táng Hạp là nơi nào? Nơi đó có gì?"

Tiễn Xuyến Nhi đưa tay chỉ vào Hoàng Hà, nói: " Dọc theo sông đi lên, có rất nhiều thực vật hiếm quý cùng mỏ quặng...chẳng qua nơi đó rất hung hiểm, ân, bằng vào thực lực của ngươi hoàn toàn có thể tiến vào...nhưng, đại gia, tìm được vàng cũng phải phân cho ta một chút."

Tần Tiểu Thiên mắng: " Nha đầu, ngươi còn không để yên?"

Tiễn Xuyến Nhi cười hề hề bộ dáng tài mê, đắc ý ưỡn ngực ngẩng đầu nói: " Không để yên...hì hì, nếu ngươi đem tiền đưa toàn bộ cho ta..."

Tần Tiểu Thiên vuốt vuốt huyệt Thái Dương, nói: " Ta dám cam đoan, nơi này không còn mảnh hoàng kim nào, a a, ta đi!" Hắn như một làn khói bay đi trên mặt sông.

Tiễn Xuyến Nhi dậm chân, ngự kiếm đuổi theo, kêu lên: " Hẹp hòi quỷ, chờ ta một chút nha, đừng bay loạn, sẽ lạc đường đó!"

Tần Tiểu Thiên không giải thích được: " Ngươi không phải nói dọc theo sông đi lên hay sao, sao lại lạc đường?"

Tiễn Xuyến Nhi không đáp, vẫn dẫn đường đi về phía trước, tốc độ từ từ nhanh hơn.

Con sông này cũng không có một tia ô nhiễm, trong suốt có thể nhìn thấy đá sỏi trong nước, nước chảy rất xiết, đánh lên những tảng đá sủi bọt tầng tầng, rất nhiều cây cối bị gãy rơi ngang bờ sông, có chút cành cây còn nhú lá non, chập chờn trong gió lạnh.

Không khí nơi này cực kỳ thanh liệt, linh khí cũng phi thường nồng nặc, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy một ít động vật nhỏ nằm bên bờ sông uống nước, thỉnh thoảng cũng có thể thấy những động vật lớn, có gấu và cọp, sói vẫn thường nhìn thấy.

Hai người xẹt qua mặt nước, làm những đàn chim kinh hãi bay tứ tán chạy trốn.

Tần Tiểu Thiên như trước thả ra thần thức, tìm kiếm các loại linh lực khác nhau ba động, những địa phương dị thường tuyệt đối không thể bỏ qua.

Tiễn Xuyến Nhi xem xét địa hình, nàng đối với nơi này cũng không quen thuộc, chỉ biết dọc theo sông lên trên chính là địa phương trong truyền thuyết, cho nên hai ngươi vẫn không hề nói chuyện.

Con sông có nhiều nhánh, rừng rậm lúc thưa lúc dày, dần dần xâm nhập vào tận trong núi lớn. Con sông tựa như mũi đao vô hình, đem núi lớn chém thành hai mảnh, hai bờ sông là vách đá tuyệt nham, cổ thụ mọc hẹp hai bên thậm chí có thể đem che kín hai bờ, khí tức hoang dã dày đặc đập vào mặt mà đến.

Cảnh sắc càng ngày càng đẹp, đó là một cảm giác đẹp thuần tự nhiên, không có một chút khí tức của con người, đúng là cảnh tượng trải qua ngàn vạn năm. Tần Tiểu Thiên phát hiện rất nhiều linh lực ba động, nhịn không được nói: " Nha đầu, nơi này có không ít dược tài, chờ ta thải tập đã."

Tiễn Xuyến Nhi vui mừng kêu lên: " Oa, Biều Nham Quả, Kim Ti Thảo, Duyên Niên Hoa…" Nàng phi thân về phía vách núi bên trái.

Tần Tiểu Thiên hướng vách đá đối diện bay đi.

Tiễn Xuyến Nhi phát hiện địa phương có dược tài kia hắn đã sớm dò xét qua, nếu nàng đã phát hiện, Tần Tiểu Thiên đương nhiên sẽ không đi giành giật với nàng. Vách đá đối diện cũng không thiếu linh lực ba động, dọc theo ghềnh đá còn có rất nhiều ba động, các loại các dạng dược tài, để cho hắn còn không có thời gian thu lấy.

Không có một loại dược tài nào mà Tần Tiểu Thiên quen thuộc, nhưng cũng không cần thiết phải biết, chỉ cần hiểu rõ linh lực ba động của dược thảo, hắn có thể căn cứ sự ghi lại trong Cổ ngọc đồng giản thong dong phối xứng, hình thành những thuộc tính hỗ trợ bổ cấp lẫn nhau, trải qua thủ đoạn đặc thù luyện chế thành đan dược, so sánh với việc luyện đan của tu chân giới mạnh hơn vô số lần.

Hai người chia nhau đi hái, bất tri bất giác bảy ngày trôi qua.

Tần Tiểu Thiên phải hô to quá nhiều, nơi đây hoang vu hẻo lánh, căn bản không có người đến, linh khí lại cực kỳ dư thừa, phẩm chất dược tài thật tốt, đều là những phẩm loại hiếm thấy, ngay cả thủy tinh trong nhẫn trữ vật dù đã luyện chết hết thành bình vẫn còn không đủ dùng, cuối cùng hắn không thể làm gì khác hơn là luyện chế hộp ngọc, dùng lãnh ngưng pháp luyện chế hộp ngọc có hàn khí, mới coi như giải quyết được vấn đề chứa đựng.

Dọc theo con sông tiếp tục hướng lên, một đoạn đường hái mãi, Tần Tiểu Thiên lại phát hiện có một chỗ có linh lực ba động rất mạnh, vị trí nằm ở ngách đá trên vách đá ngay bờ sông.

Tần Tiểu Thiên thong thả rơi xuống, ở cách mặt nước nửa thước thì huyền treo, nước sông có khi vỗ lên trên bàn chân. Hắn cẩn thận quan sát, trên vách đá cách mặt nước chừng một thước có một cái khe, nhưng không nhìn kỹ thì không cách nào phát hiện, cái khe lại có rất nhiều rong rêu, sau khi tới gần mới phát hiện, bên trong có đồ vật không giống thực vật, lại giống như một loại quặng mỏ. Mất không ít thời gian, hắn từ trong cái khe lấy được vật đó ra. Đó là một vật dài chừng hai thước, bề ngoài giống như cây khô, linh lực ba động bên trong thật kỳ quái. Hắn dùng một tiểu pháp quyết thử dò xét một chút, một trận ba lạp vang lên, mặt ngoài đen nhánh lưu động lôi quang màu tím.

Tiễn Xuyến Nhi vừa lúc chạy tới, vừa nhìn thấy, cả kinh kêu lên: " Tử Lôi Mộc!"

Tần Tiểu Thiên xem xét đánh giá, hỏi: " Cái gì là Tử Lôi Mộc?"

" Người tu hành thượng cổ khi độ kiếp thì cây cối chung quanh sẽ bị kiếp lôi đánh khai, có một loại cây rất kỳ lạ, tên là Tử Mộc, có thể hấp thu một bộ phận kiếp lôi, do những người độ kiếp thích nhất là có địa phương có nhiều Tử Mộc mà độ kiếp, một khi độ kiếp thành công, Tử Mộc sẽ bị người độ kiếp thu lấy, nó là tài liệu tốt luyện chế pháp bảo…"

" Nếu như độ kiếp không được, Tử Mộc sẽ bị kiếp lôi hủy diệt, nếu may mắn, sẽ lưu lại một chút Tử Mộc đã hấp thu kiếp lôi, trải qua sau ngàn năm biến thành Tử Lôi Mộc, trực tiếp có thể luyện chế thành pháp bảo…" Tiễn Xuyến Nhi dùng sức nuốt ngụm nước bọt, nói thầm: " Kỳ quái, đồ vật tốt sao đều đến trong tay ngươi?"

Lần này nàng không có mở miệng đòi hỏi, vàng bạc châu báu đối với người tu chân không quan hệ khẩn yếu, nến dù đòi nhiều cũng không sao, một kiện kì trân có thể tu thành thượng phẩm pháp bảo, thì làm sao có thể tùy tiện đòi hỏi, phân tấc trong đó nàng hiểu rất rõ ràng.

Tần Tiểu Thiên nói: " Bên trong hình như còn có một đoạn, nhưng so sánh với cây này còn ít hơn một chút." Tử Lôi Mộc khảm vào trong nham thạch, bởi vì có một cái khe mới hiển lộ ra, Tần Tiểu Thiên xuất ra Thu Bảo linh quyết, mạnh mẽ từ trong nham thạch thu lấy. Cũng quả nhiên còn có một đoạn Tử Lôi Mộc, chỉ chừng một thước. Tiễn Xuyến Nhi hâm mộ trợn to đôi mắt, nói: " Linh quyết thật là thần kỳ nga, hì hì, hì hì, đại gia..."

Tần Tiểu Thiên bị nàng kêu đến lông tóc dựng đứng, nói: " Ta van ngươi, ta có già đến như vậy không?" Nói xong, đem Tử Lôi Mộc cầm trong tay đưa qua, nói: " Có hai khối, cho ngươi một khối!"

Tiễn Xuyến Nhi không biết câu " Ta van ngươi" là ý nghĩa gì, nhưng Tần Tiểu Thiên đưa Tử Lôi Mộc cũng không phải là giả, nàng không nhịn được ngây ngẩn cả người, vật trân quý như thế nói sẽ đem tặng người, thật sự là ngoài dự liệu của nàng. Chuyện này không giống như vàng bạc châu báu, đây là Tử Lôi Mộc có thể luyện chế pháp bảo! Nàng lần đầu tiên tỏ ra do dự, không có công không nhận lộc, ở trong lòng nàng vẫn nhất mực cho rằng Tần Tiểu Thiên là một con quỷ hẹp hòi, hẹp hòi quỷ đột nhiên trở nên vô cùng phóng khoáng, trong lúc nhất thời lại ngược lại làm cho nàng không biết nên làm thế nào cho phải. Tần Tiểu Thiên lại không nghĩ nhiều như vậy, nói: " Cầm lấy a, nơi này quả thật là nơi bảo tàng, chúng ta tranh thủ thời gian tìm tòi."

Hắn đưa Tử Lôi Mộc cho Tiễn Xuyến Nhi xong, xoay người bay về phía trước, chung quanh những chỗ có linh lực ba động thì rất nhiều, hắn tựa như một người bị đói bụng thật lâu, tiến vào một căn phòng bày đầy thực vật, muốn liên tay nhặt lấy còn không kịp. Tiễn Xuyến Nhi sửng sốt một hồi lâu, mới vội vàng đuổi theo, trong lòng không biết bao nhiêu tư vị, ghét cũng không phải, thích cũng không phải, dù sao cảm giác khó chịu. Tử Lôi Mộc đích thật là đồ vật mà mình muốn, nhưng như vậy vô cớ có được, cảm giác thiếu nợ người ta làm cho nàng không chịu nổi. Nàng âm thầm than thở: " Người này quả thật ghê tởm, ai! Sau này làm sao đảo loạn với hắn đây?"

Tần Tiểu Thiên rất vui vẻ, ở chỗ này bắt được các loại dược tài, cũng đủ luyện chế một lô linh đan. Lại qua thêm bốn ngày, hai người rốt cuộc dừng lại thải tập, Tần Tiểu Thiên hỏi: " Ương Táng Hạp gì đó, sao còn chưa tới?"

" Ương Táng Hạp! Ta cũng không rõ nữa, ngươi có nhìn thấy vách đá màu đen không?"

Tần Tiểu Thiên hồi tưởng chốc lát, khẳng định nói: " Không có, vách đá àu đen sẽ rất bắt mắt, ở trong ấn tượng của ta...tuyệt đối chưa đi qua."

" Vậy vẫn còn ở phía trước!" Tần Tiểu Thiên phát hiện Tiễn Xuyến Nhi cũng không biết đường, so với mình cũng không biết nhiều hơn bao nhiêu, cũng may nàng còn biết phương hướng, biết đặc điểm của địa phương đó, nói: " Được, chúng ta đi tìm ghềnh đá màu đen kia!"

Một dòng thác thật lớn xuất hiện phía trên con sông, rộng chừng mấy trăm thước, khí thế bàng bạc từ trăm thước độ cao nghiêng chảy xuống, trong tiếng nước đổ ầm ầm long long ngoài mười dặm cũng nghe được, hơi nước đằng khởi trực trùng lên trời, dưới ánh mặt trời chiếu rọi xuống, một đạo cầu vòng hoành qua sông lớn. Tiễn Xuyến Nhi nói: " Cũng nhanh tới rồi, qua dòng thác, ước chừng còn có hơn mười dặm đường."

Hơn mười dặm thì đối với người biết ngự kiếm phi hành cũng chỉ là trong nháy mắt thời gian. Bởi vì phi hành dọc theo bờ sông, tốc độ hơi chậm một chút, lướt qua dòng thác không tới một phút đồng hồ, Tần Tiểu Thiên nhìn thấy một ghềnh đá àu đen, bên trên có vô số huyệt động lớn nhỏ, chừng hơn bốn trăm thước cao, giống như dùng màu đen tạo ra, miên duyên mấy ngàn thước, từ xa nhìn lại phảng phất như một con rồng đen nằm trên mặt đất.

Sắc trời âm trầm xuống tới, rất nhanh đã nổi mưa to. Tiễn Xuyến Nhi xuất ra một quả pháp bảo, đó là một quả Ngũ Thù Tiễn, trên đỉnh đầu hình thành màn hào quang, kim quang xán xán, trông rất đẹp mắt.

Tần Tiểu Thiên bật cười nói: " A a...lại là tiền!"

Hắn dùng phương pháp rất đơn giản, một tiểu cấm chế, đem nước mưa chắn bên ngoài, giọt nước dày đặc

trùng xoát trên cấm chế, khiến cho thân ảnh của hắn nhìn qua bạch mang mang mịt mờ, tựa như một cái bóng màu trắng. Tần Tiểu Thiên hỏi: " Đây là Ương Táng Hạp?"

" Đúng vậy." Trả lời thật đơn giản, không giống thói quen của Tiễn Xuyến Nhi một chút nào.

Tần Tiểu Thiên lại nói: " Nơi này có cái gì?" Thiên lý ngàn dặm chạy tới nơi này, phải vì mục đích nào đó, đến bây giờ, hắn còn không biết mục đích đến Ương Táng Hạp là vì cái gì.

" Không biết!" Trả lời cũng lí trực khí tráng.

Tần Tiểu Thiên cười khổ nói: " Nha đầu, ngươi chơi người a?"

Tiễn Xuyến Nhi cười hì hì nói: " Không có chơi gì ngươi nga, chỗ này ta cũng chỉ nghe người ta nói qua, xuất sản rất nhiều thiên tài địa bảo, dù sao bộ dáng rất thần bí, ta còn nghe người ta nói...đến Ương Táng Hạp phải có thực lực nhất định, nếu không rất nguy hiểm, hì hì, thực lực của ngươi mạnh như vậy, đến xem không chừng có phát hiện gì đó."

Tiễn Xuyến Nhi bình thường rất ít có cơ hội rời núi, ra ngoài chỉ là thu tập tài liệu, đại bộ phận thời gian đều ở núi Thanh Thành tu luyện pháp bảo, đối với việc hiểu rõ về thế giới bên ngoài so sánh với Tần Tiểu Thiên cũng không nhiều hơn được bao nhiêu, rất nhiều địa phương nổi danh tại tu chân giới, nàng chẳng qua chỉ nghe nói mà thôi, cũng không có tự mình đi qua, Ương Táng Hạp cũng là lần đầu tiên đi tới. Tần Tiểu Thiên gật đầu nói: " Thần bí? Có truyền thuyết gì phải không?"

" Đi xem một chút sẽ biết."

Tiễn Xuyến Nhi nhanh chân bay trước về phía ghềnh đá cao. Trên vách có vô số hang động, bên trong tựa hồ có ba động cổ quái. Tần Tiểu Thiên dùng Biện Chân Quyết tìm kiếm, kết quả làm cho hắn phi thường mê hoặc, hoàn toàn là kinh nghiệm kỳ lạ. Hắn biết linh lực ba động bên trong đại biểu cho lực lượng rất mạnh, trải qua một phen suy tư, phát hiện linh lực ba động rất giống Cổ cấm chế, nhưng không cách nào chứng thật là cấm chế hình dạng gì.

Hắn bay vào một động khẩu, tinh tế cảm nhận sự biến hóa của cấm chế. Cấm chế nơi này đã sắp tiêu tán, cấm chế còn sót lại không bị xúc phát, nếu không phải Tần Tiểu Thiên đối với linh lực ba động cực kỳ mẫn cảm, hắn cũng không thể nhận thấy được nơi này từng có Cổ cấm chế tồn tại.

43. Q.5 - Chương 5: Tam Chuyển Đan

Tầng trận pháp cuối cùng cũng không phức tạp, sau khi khởi động hình thành một màn hào quang màu xanh. Tần Tiểu Thiên không nắm chắc có thể dùng trận pháp chống đỡ thiên lôi, hắn đỡ Tiễn Xuyến Nhi lên, nói: " Ương Táng Hạp, a a, không nghĩ tới lại là một chỗ tử địa."

Tần Tiểu Thiên cúi người cõng Tiễn Xuyến Nhi lên, dùng một tay trói buộc linh quyết, đem nàng cố định trên lưng, đánh ra một đạo linh quyết, hoàng bài từ đỉnh đầu toát ra, một màn cát vàng kim rơi xuống bảo vệ hai người, Dạ Bức kiếm vờn quanh thân, hắn cũng chỉ có hai dạng đồ vật này để lấy ra ngăn cản.

Trong tay nắm chặt hai khối ngọc phù, một khối là lôi phù, một là hộ thân phù, lực phù chú hắn không có thí nghiệm qua, bởi vậy chỉ có thể trở thành thủ đoạn phụ trợ.

Hy vọng duy nhất chính là hoàng bài tiên khí, ngăn cản thiên lôi phải dựa vào nó.

Thiên lôi từ từ trở nên thưa thớt, Tần Tiểu Thiên không khỏi tinh thần đại chấn, nghĩ thầm: " Chẳng lẽ sắp qua rồi?"

Đang lúc hắn tràn ngập hy vọng, một tiếng vang lớn, chấn đến hắn liên tục cuống quýt lui về phía sau, trận pháp tầng thứ tư ầm ầm nổ tung, đầy đất đều là mảnh vụn của thanh ngọc.

Mới vừa rồi còn có trận pháp phòng hộ, bây giờ phải trực tiếp đối mặt với thiên lôi oanh kích, Tần Tiểu Thiên không khỏi run sợ trong lòng. Thiên lôi không giống như tia chớp sét đánh bình thường, uy lực lớn hơn nhiều lắm, cùng kiếp lôi có chút tương tự.

Oanh!

Ở trong nháy mắt, Tần Tiểu Thiên cảm giác bị cự chùy đập trúng, trước mắt kim tinh bay múa, bên tai ông ông rối loạn, đặt mông ngồi dưới đất. Hoàng bài phun ra nuốt vào cát vàng, cắt đứt sự thương tổn do thiên lôi tiến vào.

Hắn dùng sức loạng choạng nguẩy đầu, cố gắng làm ình thanh tỉnh một chút.

Ngay sau đó, đạo thiên lôi thứ hai đánh xuống.

Tần Tiểu Thiên dương tay bắn ra lôi phù, tay kia bóp nát hộ thân phù. Hoàng bài liền ngăn cản, lập tức lùi về trong cơ thể hắn.

Lôi phù nổ mạnh, chỉ yếu bớt đi một chút uy lực của thiên lôi, lôi điện cũng còn trực tiếp bổ vào trên người Tần Tiểu Thiên, xung lực thật lớn làm hắn bắn vọt ra sau về phía vách đá màu đen.

Tần Tiểu Thiên và Tiễn Xuyến Nhi đang ở trên lưng hắn cùng kêu lên thảm thiết một tiếng, cấm chế phòng hộ bám trên người bể tan tành, Dạ Bức kiếm cũng bị áp hồi vào trong cơ thể.

Hắn hoàn toàn bó tay hết cách.

" Chẳng lẽ còn phải tìm một thi thể khác lần nữa? Di, thiên lôi tựa hồ dời đi chỗ khác…"

Tần Tiểu Thiên nằm trên mặt đất chờ đợi một kích cuối cùng, ý thức của hắn có chút mơ hồ, không biết qua bao lâu, hắn mới từ từ tỉnh táo lại.

Thiên lôi chẳng những phách nát tất cả cấm chế, cũng bổ ra linh chú trói buộc Tiễn Xuyến Nhi, hai người cùng nằm trên mặt đất, Tiễn Xuyến Nhi gục trên bụng Tần Tiểu Thiên, nàng hoàn toàn hôn mê.

Tần Tiểu Thiên nghiêng tai lắng nghe, bên ngoài đã không còn tiếng sấm và tiếng mưa rơi, hắn chậm rãi ngồi dậy, trong lòng vẫn còn sợ hãi nhìn sang động khẩu cách đó không xa, thở dài một hơi.

Cho đến lúc này hắn mới hiểu được, thiên lôi chân chính thực sự ý nghĩa thế nào, bằng tu vi của mình, chỉ có thể ngăn cản được một đạo oanh kích, thêm một đạo nữa cũng tiếp thụ không được.

Cũng may Tần Tiểu Thiên không bị thương tổn quá lớn, bởi vì hắn tu luyện chính là Cổ tiên pháp, năng lực chống cự thiên lôi rất mạnh. Tiễn Xuyến Nhi tương đối dường như thảm, thiên lôi còn chưa chạm tới thì nàng đã bị ảnh hưởng, tử phủ nguyên anh bị uy lực áp chế, hơn nữa còn không ngừng bị oanh kích, thiếu chút nữa nguyên anh tiêu tán, bây giờ đã bị thương nặng.

Trong không khí tràn ngập một hương vị lạ lùng, nguyên lai đã dẫn phát khí tức nóng hực trong huyệt động, đó chính là dương khí do thiên lôi lưu lại, nếu có thủ pháp thích hợp, có thể thu tập ngưng tụ thành Thiên Lôi Tử.

Nhưng lực chú ý của Tần Tiểu Thiên đều ở trên người của Tiễn Xuyến Nhi, sắc mặt của nàng giống như tuyển nhiễm thành màu đỏ hồng như biển tím, thân thể vô ý thức run rẩy.

Tần Tiểu Thiên đối với công pháp của người tu chân mặc dù có tiếp xúc, cũng không quá hiểu rõ, cho nên đối mặt với việc trọng thương của Tiễn Xuyến Nhi, hắn có loại cảm giác bó tay bó chân, không biết làm sao cứu trị.

Ở chỗ này không an toàn, hắn không dám tiếp tục ở lại trong huyệt động, cúi người ôm lấy Tiễn Xuyến Nhi, bay ra phía bên ngoài.

Dọc theo sông bay xuống phía dưới một khoảng cách, trở lại dòng thác, Tần Tiểu Thiên tìm một khối đất bằng phẳng bên bờ, đặt Tiễn Xuyến Nhi xuống, lẩm bẩm nói: " Làm sao cứu đây?"

Hắn dùng thần thức dò xét một chút, phát hiện tình huống Tiễn Xuyến Nhi thật không tốt, hơi thở loạn bậy, hôn mê bất tỉnh.

Người tu chân Nguyên Anh kỳ một khi hôn mê, thì bị thương tổn tuyệt không nhỏ, điểm này hắn biết. Hốt nhiên hắn chợt nhớ Tiễn Xuyến Nhi có nói qua: " Muốn chết thì đi tới man hoang của Đại Lý." Nhịn không được than thở: " Chỗ này quả thực có chút tà khí, nói gì sẽ có cái đó."

Tần Tiểu Thiên phát ra một thủ ấn cấm chế nhỏ, giam cầm lại Tiễn Xuyến Nhi, bảo trì thương thế cho nàng không bị tăng thêm, trong lòng âm thầm suy nghĩ: " Đưa nàng về phái Thanh Thành? Ngô...không ổn, vạn nhất nàng vẫn chưa tỉnh lại, hiểu lầm có thể to lắm...đáng tiếc, nếu nguyên lai ta vẫn còn thủ trạc...bên trong có không ít linh đan cứu mạng...đúng, linh đan!"

Hắn đột nhiên nhớ ra mình đã góp nhặt rất nhiều linh thảo dược tài, hoàn toàn có thể luyện chế một lô linh đan, duy nhất phải xác định luyện chế ra linh đan gì mới có hiệu quả nhất.

Tần Tiểu Thiên tiện tay bố trí một phòng ngự trận và ẩn châm, đây là lúc ra dã ngoại tu luyện thì cần phải thi thố phòng hộ, để ngừa người ngoài và dã thú quấy nhiễu.

Sương mù vo tròn chậm rãi tản ra, từ bên ngoài nhìn xem, trên mặt đất có thêm nhiều cỏ dại bụi rậm, hòa cùng hoàn cảnh chung quanh thành một thể.

Tiễn Xuyến Nhi vẫn hôn mê bất tỉnh như cũ.

Tần Tiểu Thiên phát ra linh quyết, cấm chế lô thuận lợi thành hình.

Hắn có chín cấm chế lô có thể tuyển dụng, trong đó là có luyện đan, có thể dùng để luyện chế tiên đan, tăng lên tu vi, còn có thể tạm luyện chế linh đan trị thương tiêu độc, bây giờ cấm chế lô thành hình chính là luyện đan lô.

Cấm chế luyện đan lô tên là Cửu Chuyển Cấm Chế Lô, do chín thủ ấn linh quyết hình thành chín cái lò hình dáng như một mảnh phiến hình điệp tử trong suốt.

Từ lớn đến nhỏ, cuối cùng lo luyện đan chỉ còn cỡ một chậu nước rửa mặt, giống hình bảo tháp, mỗi lúc mỗi nhỏ hơn, mỗi một loại đều có một màu sắc, trên đỉnh là màu ngân bạch, dưới nhất là màu đen, ở giữa là bảy màu khác nhau, cửu điệp chậm rãi chuyển động, tựa như thải hồng ngưng kết, cho nên có tên gọi là Điệp Thải Hồng Lô.

Tần Tiểu Thiên ngồi ở trước Cửu Chuyển Lô trầm tư.

Linh đan chữa thương trị độc là một hệ liệt rất lớn, trong đó rất phức tạp, tốt nhất là Cửu Chuyển Đan, lại còn gọi là Cửu Chuyển Tiên Đan, với tu vi bây giờ của hắn, không có khả năng luyện chế thành công. Ngoài ra là Thất Chuyển Đan, Ngũ Chuyển Đan cùng Tam Chuyển Đan, thấp nhất chính là Nhất Chuyển Đan, về phần Nhị, Tứ, Lục Chuyển Đan, là chuyên môn dùng để trị liệu độc, không nằm trong phạm vi suy nghĩ của hắn.

Hắn kiểm tra linh thảo dược tài trong chiếc nhẫn một lần, trong đầu phản phục phân tích. Dược thảo trong tay ước chừng có thể luyện chế được một lô Tam Chuyển Đan, hoặc là hai lô Nhất Chuyển Đan, thêm nữa thì không được.

Vậy luyện chế Tam Chuyển Đan hay Nhất Chuyển Đan?

Tần Tiểu Thiên do dự không quyết, hắn không biết hai chủng loại linh đan kia công hiệu như thế nào, vạn nhất luyện chế thành Nhất Chuyển Đan lại cứu chữa cho Tiễn Xuyến Nhi không hiệu quả, vậy không còn dược tài dư thừa để luyện chế Tam Chuyển Đan nữa, nếu luyện chế Tam Chuyển Đan, cũng có thể lãng phí dược tài trân quý.

Suy nghĩ chỉ chốc lát, hắn quyết định luyện chế Tam Chuyển Đan, dù sao công hiệu của Tam Chuyển Đan cũng mạnh hơn Nhất Chuyển Đan.

Đây là lần đầu tiên Tần Tiểu Thiên chính thức luyện đan, hắn cảm thấy một tia hưng phấn, cũng phi thường thận trọng, đầu tiên tuyển lấy một chút linh thảo dược tài thích hợp, trải qua phản phục tự hỏi và đối xứng, tuyển lấy mười bảy chủng loại thảo dược trong đó.

Nhóm thảo dược này hắn không rõ tên, hoàn toàn dựa vào sự ghi lại trong Cổ ngọc giản về linh lực ba động mà phối xứng, cho dù là thực vật đồng dạng, linh lực ba động cũng không giống, cũng cần phải có sự lựa

chọn.

Cửu Chuyển Cấm Chế Lô rất đặc biệt, không phải dùng Vô Diễm Chi Hỏa luyện đan, mà là trực tiếp dùng tiên linh khí để điểm hỏa, do các loại cấm chế linh quyết thao khống, đem nguyên tài liệu phân giải tổ hợp mà ngưng kết thành tiên đan, phương pháp luyện đan của người tu chân căn bản không cách nào so sánh.

Đương nhiên, còn có phương pháp luyện đan càng cao cấp, tỷ như Bối Dã Đan Đỉnh của Thiên Cô, so sánh với Cửu Chuyển Cấm Chế Lô thì lợi hại hơn nhiều lắm.

Trong lòng Tần Tiểu Thiên rất rõ ràng, Tiễn Xuyến Nhi có thể bảo vệ tính mạng hay không, thì phải nhìn xem lô linh đan này có thể luyện thành hay không.

Hắn cẩn thận hồi tưởng lại một lần những ghi lại có liên quan luyện đan trong Cổ ngọc giản, lại quen thuộc những cấm chế linh quyết trong luyện đan, đem những dược tài cần sử dụng sắp xếp thành thứ tự, hít dài một hơi, khởi động cấm chế lô, chính thức bắt đầu luyện đan.

Cửu Chuyển Cấm Chế Lô tầng cao nhất khởi động đầu tiên, màu trắng bạc điệp tử trong suốt nổi lên một tầng sóng gợn tế mật, một chút ngân quang nhỏ xíu đang phiêu khởi trong điệp hình lô, từ từ tụ tập, tựa như những tinh tú trong vũ trụ.

Tần Tiểu Thiên lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng xinh đẹp như thế, theo một thủ ấn linh quyết đánh vào, tinh mang màu bạc tụ tập cùng một chỗ bắt đầu chuyển động, mặt ngoài điệp lô những làn sóng gợn nhỏ xíu càng ngày càng dày đặc, ba động cũng từ từ kịch liệt lên.

Một gốc linh thảo ném vào, trong phút chốc đã bị tinh mang màu bạc làm nát bấy, rơi vào trong sóng gợn nhỏ xíu trong điệp lô.

Tần Tiểu Thiên thong thả bỏ từng gốc thảo dược, bất luận là rễ cây hay quả cây, sau khi tiến vào lập tức bị tinh mang màu bạc hóa thành phấn vụn. Sóng gợn kịch liệt thôi đẩy dũng mãnh, nhanh chóng hình thành một dòng suối chảy, những dược tài bị thành phấn vụn liền được hút vào trong suối chảy, hóa thành dịch trạng ở trong sóng gợn phập phồng không ngừng.

Tầng thứ hai màu đỏ điệp lô khởi động.

Đan hỏa màu đỏ giống như vô số hồng kì vũ động, lửa rất kỳ lạ, vô cùng nhỏ và vô cùng mỏng manh, ngọn lửa lại dài, thẳng tắp bắn vào trong một tầng điệp lô.

Theo một thủ ấn linh quyết đánh vào, hỏa diễm lớn lên giảo động một tầng điệp lô màu bạc sóng gợn.

Tần Tiểu Thiên kiên nhẫn chờ đợi, khi dịch thể từ trong tầng thứ nhất điệp lô rơi xuống, thì chính là thời cơ tầng thứ ba điệp lô khởi động.

Sáu ngày thời gian trôi qua, linh dịch trong tầng thứ nhất điệp lô đã thành thục, một chút một chút rơi xuống dưới, tiến vào tầng thứ hai điệp lô.

Tinh thần Tần Tiểu Thiên rung lên phấn khởi, lập tức phát ra linh quyết, khởi động tầng thứ ba điệp lô, chính là điệp lô màu xanh, trong chín tầng cũng là tầng thứ bảy, là chuyên môn dùng để ngưng đan.

Màu xanh điệp lô lặng yên bay lên, dừng bên dưới màu đỏ điệp lô, từ màu xanh điệp lô dâng lên một cỗ sương khói màu xanh nhạt, hình thành một long quyển phong thật nhỏ, thăng đẳng đến đáy màu đỏ điệp lô.

Với tu vi của Tần Tiểu Thiên, có thể khống chế chín luồng gió cuốn thật nhỏ, một chút một chút hút lấy linh dịch bên tầng trên.

Quay đầu lại nhìn Tiễn Xuyến Nhi, thần sắc càng lộ ra vẻ tiều tụy.

Tần Tiểu Thiên không ngừng nhắc nhở chính mình: " Trầm trụ khí, không thể gấp!" Sắp bắt đầu ngưng đan, lúc này không thể xuất ra sai lầm.

Màu xanh điệp lô hình thành một cơn gió lốc nhỏ như đầu ngón tay, cùng long quyển phong thực tế không khác biệt gì, bên trên mở rộng đến đáy màu đỏ điệp lô, bên dưới dừng lại mặt ngoài của màu xanh điệp lô, chín cổ long quyển phong không ngừng di động, thậm chí còn có tiếng gió tê tê truyền ra.

Chín thủ ấn linh quyết đánh ra, hơn nữa với chín thủ ấn Cổ cấm chế ngưng đan.

Theo tiếng vang phách phách ba ba, tầng thứ nhất màu bạc điệp lô từ từ khôi phục nguyên trạng, tầng thứ hai màu đỏ điệp lô đan hỏa cũng chầm chậm dập tắt, tầng thứ ba màu xanh điệp lô lại phiếm xuất thanh quang, chín đạo long quyển phong cấp tốc chuyển động, một mùi hương nhàn nhạt thanh tao phiêu tán ra.

Tần Tiểu Thiên thần tình khẩn trương quan sát, một đạo Cổ cấm chế cuối cùng vẫn súc lại mà không phát, chờ đợi thời cơ tốt nhất.

Chín đạo long quyển phong màu xanh di dời không vững, theo linh dịch gia nhập từ từ biến thành thô, hòa lẫn va chạm vào nhau, tựa hồ đang trao đổi cùng nhau, linh dịch bị kéo thành từng sợi chỉ nhỏ vô cùng, lẩn quẩn xoay quanh trong gió du động, tựa như là vật còn sống. Tốc độ long quyển phong di động hốt nhiên từ từ chậm lại, rồi đột nhiên biến thành một đoàn quyển phong.

Chín phong đoàn ở trong màu xanh điệp lô cổn động rất nhanh, Tần Tiểu Thiên mạnh mẽ đánh ra Cổ cấm chế, quát khẽ: " Ngưng!" Phong đoàn đột nhiên biến mất, lưu lại chín viên tiên đan màu xanh biếc nhạt, mỗi một viên đều cỡ đầu ngón tay, ở trong màu xanh điệp lô không ngừng xoay động.

Lúc Tần Tiểu Thiên ra tay, một loạt bình ngọc màu xanh hiện lên trong không trung, bình ngọc chỉ nho nhỏ, chia làm hai nửa, hắn lăng không nhiếp khởi tiên đan thả vào trong bình, đồng thời bỏ vào một thủ ấn cấm chế linh quyết.

Linh khí của tiên đan như vậy mà có thể phong bế vào trong bình ngọc, hơn nữa thân mình bình ngọc cũng linh khí mười phần, có thể dễ dàng làm dịu tiên đan, thời gian càng lâu thì càng có linh hiệu.

Hắn lại khắc lên mỗi bình ngọc ba chữ Tam Chuyển Đan, từ đó, luyện đan mới coi như hoàn thành, tổng cộng hao tốn mất mười một ngày thời gian.

Tần Tiểu Thiên giải trừ cấm chế trên người Tiễn Xuyến Nhi, cấm chế vẫn nhất mực buộc chặt thân thể nàng liền trầm tĩnh lại, một dòng máu tươi từ khóe miệng chảy ra, sắc mặt càng thêm tái nhợt, trong lòng Tần Tiểu Thiên có chút bối rối, thầm nghĩ: " Ai...ngàn vạn lần cần phải cố gắng a..." Tần Tiểu Thiên đem nàng đặt lên mặt đá bằng phẳng, móc ra tiên đan vừa luyện xong.

Tiên đan không thể uống lung tung, cần phải có linh quyết đặc thù thúc giục, mạnh mẽ phục dụng cũng được, nhưng sẽ tổn thất một nửa dược hiệu. Người tu vi không ạnh mẽ phục dụng tiên đan, rất có thể vì hấp thu không được mà còn phát sinh nguy hiểm.

Linh quyết chữa thương cũng không ít, hiệu năng tốt nhất có thể phối hợp sử dụng với tiên đan. Tam Chuyển Đan này vẫn có thể chưa tính là tiên đan, nhưng linh hiệu so với linh đan của tu chân giới thì tốt hơn rất nhiều.

Phân đan, hóa đan, dẫn đan, ba thủ ấn linh quyết đánh ra, Tam Chuyển Đan trên trên mặt của Tiễn Xuyến Nhi nhanh chóng hóa thành lục ti vo tròn cực mỏng. Tần Tiểu Thiên quát lên: " Đi!" Tam Chuyển Đan hóa thành lục ti chui vào lỗ mũi Tiễn Xuyến Nhi, trong chốc lát đã tiến vào trong cơ thể của nàng.

Một tầng thanh khí hiện lên trên mặt Tiễn Xuyến Nhi, thân thể nàng bắt đầu kịch liệt run rẩy.

Tần Tiểu Thiên thấp thỏm bất an nhìn xem, trong lòng hắn cũng không nắm chắc quá lớn, nhưng tin tưởng sự ghi lại trong Cổ ngọc giản nhất định rất lợi hại, còn có hiệu quả gì, chỉ có thể từ từ chờ đợi.

Tiễn Xuyến Nhi bề ngoài nhìn lại tựa hồ vẫn đang hôn mê bất tỉnh, nhưng trong lòng nàng rất rõ ràng, thần thức vẫn đang chú ý những động tĩnh bên trong thân thể.

Nguyên anh mặt dù suy kém, nhưng còn chưa đạt tới bước hoàn toàn không thể nhúc nhích, cho đến khi Tần Tiểu Thiên dùng cấm chế phong bế nàng, mới coi như là hoàn toàn mất đi lực khống chế, nhưng nàng vẫn còn biết những phát sinh chung quanh, gồm cả từng cử động của Tần Tiểu Thiên, đây là một loại cảm giác rất kỳ diệu.

Nàng rõ ràng cảm giác được một sợi chỉ nhỏ mềm mại lọt vào lỗ mũi mình, hóa thành đan vụ màu xanh biếc trong cơ thể khuếch tán, đại bộ phận đan vụ dũng hướng nguyên anh, trong phút chốc, một loại cảm giác thanh tân tràn ngập trong lòng, loại cảm giác phấn chấn này chưa từng cảm thụ qua, nguyên anh được

đan vụ làm dịu, nhanh chóng khôi phục sức sống, bắt đầu thôi động chân nguyên lực, tu bổ những bộ vị bị hao tổn.

Tiễn Xuyến Nhi vui đến không kiềm hãm được, quá chú tâm say mê trong đó, tu vi cũng ở trong phúc độ tăng trưởng.

Tần Tiểu Thiên thở ra một hơi dài, cuối cùng đã thành công. Hắn để tay xuống, trong lòng dâng lên một cảm giác tự hào, mơ hồ mù lòa mà tu luyện, lại có thể đạt tới loại trình độ này, quả thật không dễ dàng.

Hắn định lại tâm thần, lập tức bắt đầu tu luyện. Luyện đan hao phí vô số tâm lực, lúc này là thời cơ tu luyện thật tốt.

44. Q.5 - Chương 6: Cổ Tiên Di Chỉ

Lần này không phải thiên lôi phủ xuống, mà là địa sát khí xung thiên.

Ương Táng Hạp màu đen khởi lên một cỗ âm sát, như vật còn sống xông lên bầu trời, tụ mà không tan, ở bầu trời Ương Táng Hạp phiêu đãng, xa xa nhìn lại, như quần mã chạy chồm khí thế bàng bạc, khói sương tràn ngập, sát ý lẫm nhiên.

Dưới khí tức âm sâm dày đặc bao phủ, trong nước chảy cuồn cuộn không ngờ cũng xuất hiện vô số khối băng, đinh đinh đông đông chạy xuôi về phía hạ du.

Đại vụ dâng lên, bên ngoài mười thước một mảnh mờ mịt.

Tần Tiểu Thiên tiếp tục tiếp thu hồi lô của Biện Chân Quyết, hắn phát hiện Cổ cấm chế còn sót lại đã khởi động, tựa hồ đang áp chế sát khí thăng đằng, nhưng tác dụng cấm chế không hoàn toàn làm được, chỉ có thể ước thúc phạm vi du động của sát khí tại Ương Táng Hạp.

" Đông! Đông! Đông!" Ba tiếng chấn động trầm thấp vang lên.

Trong lòng Tần Tiểu Thiên hơi chút khẽ động, nhận thấy được địa phương sát khí dũng xuất, tựa hồ ở giữa Ương Táng Hạp, hắn lập tức ngự kiếm bay đi, thẳng tắp xuyên thấu. Âm sát đối với người tu chân có đại hại, riêng đối với hắn là đại bổ phẩm.

Đó là một tiểu hắc động không ra gì, với vách đá màu đen của Ương Táng Hạp, chung quanh đều là huyệt động rậm rạp, nếu không có Biện Chân Quyết, căn bản không thể nào tìm được động khẩu. Tần Tiểu Thiên không chút nào trì hoãn, dùng Dạ Bức kiếm bức khai âm sát, chui đầu đi vào.

Mới vào thì động khẩu cực kỳ hẹp hòi, theo xâm nhập từ từ trở nên to lớn, tựa như chui vào một hồ lô, bên trong phảng phất như có một trời đất khác.

Biện Chân Quyết hướng bốn phương tám hướng đánh ra, Tần Tiểu Thiên kinh ngạc đến không thể khép miệng. Đây là một Cổ cấm chế đại trận cơ bản đầy đủ, trong đó có một mấu chốt hỏng mất, địa sát khí là từ nơi đó phún dũng ra.

Hắn chỉ có thể biện thức một bộ phận cơ bản nhất của cấm chế đại trận này. Cổ ngọc giản có ghi lại, đây là một cấm chế bị phong bế, cấu thành rất phức tạp, không biết đã vận chuyển bao nhiêu năm tháng.

Tần Tiểu Thiên cẩn thận đi tới gần lỗ hổng. Địa sát khí đặc hơn giống như thực chất, tuy nói không sợ, nhưng vẫn cẩn thận coi chừng là tuyệt vời nhất.

Suy nghĩ một lát, hắn dùng hoàng bài hộ thân, dứt khoát đi vào.

Địa sát khí còn gọi là âm sát, là từ trong đất ngưng kết ra cực âm hàn khí, thân mình cũng là một loại tài liệu luyện khí, đối với người tu chân mà nói, nếu tu vi không đủ, âm sát sẽ thương tổn thân thể. Âm sát dày đặc như thế, cho dù là người tu chân Xuất Khiếu kỳ, nếu như không có cực phẩm pháp bảo bảo vệ, cũng không dám dễ dàng tới gần.

Còn có một loại cùng loại với âm sát đó là huyền khí, huyền khí không thương tổn người tu chân như âm sát, nó là thuần âm khí, âm sát ẩn chứa sát ý đáng sợ, bởi vậy huyền khí có thể dựng dục ra băng tinh phách, còn âm sát thì không thể.

Tần Tiểu Thiên nghịch lưu mà vào, giống như một con cá màu vàng, từ lỗ hổng chui vô.

Có Biện Chân Quyết cũng sẽ không xúc động cấm chế, hắn thuận lợi chui vào, phốc thông một tiếng rơi vào trong nước.

Nước do âm sát ngưng kết mà thành, trong phút chốc, cho dù có hoàng bài hộ thân, cũng có thể cảm giác được rét lạnh thấu xương.

Cũng may hoàng bài hình thành phòng ngự tráo tách rời được âm sát ăn mòn, còn về phần thẩm thấu một tia âm sát, hắn có thể trực tiếp hấp thu là xong.

Âm sát ba động kịch liệt, không ngừng đánh sâu vào cổ cấm chế, Tần Tiểu Thiên cảm giác phù lực thật lớn, tốc độ thong thả chui đi, ước chừng nửa giờ sau, thân thể hốt nhiên nhẹ hẫng, áp lực biến mất, hộ thân hoàng bài đột nhiên triển khai.

Hắn cúi đầu nhìn lại, bên dưới là một mảnh bình chỉnh mặt đất bằng hắc ngọc, âm sát nổi lơ lửng cách trăm thước không trung, tựa như khói dày cuồn cuộn bốc lên.

Tần Tiểu Thiên cẩn thận rơi xuống mặt đất, không có bất cứ công kích nào, cũng không chút động tĩnh.

Hắn đem hoàng bài thu nhiếp vào trong cơ thể, Dạ Bức kiếm tiếp tục vờn quanh thân phòng hộ, tinh tế đánh giá thế giới dưới đất.

Đây là một thông đạo thật lớn, chừng năm trăm thước chiều rộng, hai bên có vô số cây cột màu xanh ôm không hết, hai đầu thông đạo cũng không nhìn tới cuối, hắc trầm trầm, phảng phất như miệng thú ăn thịt người. Chung quanh cực kỳ yên tĩnh, không có một tiếng vang, cây cột màu xanh phát ra quang mang ảm đạm, đem thông đạo ánh sấn càng thêm kinh khủng.

Một mình tiến vào cổ cấm chế đại trận, trong lòng Tần Tiểu Thiên cũng có chút thấp thỏm bất an, có thể khẳng định, đây là địa phương của thượng cổ tu tiên hoặc là tu ma, chẳng qua là không biết bị người cố ý giam cầm, hay là do chủ nhân tự thân giam cầm. Nếu là vật vô chủ, chỉ cần có thể phá được cấm chế, đồ vật bên trong hắn có thể hoàn toàn sở hữu.

Tần Tiểu Thiên không nóng lòng xâm nhập tìm kiếm, mà là trước tiên ở tại chỗ bố trí một trận pháp, bởi vì hắn dùng chính là cổ cấm chế, có thể đem trận pháp cùng nguyên lai đại trận tương liên lẫn nhau, từ đó thu hoạch lấy lực lượng khu động của nguyên trận pháp.

Đó chẳng qua chỉ là phòng ngự trận đơn giản, nhưng sau khi hoạch lấy lực lượng của nguyên trận pháp, ngoài uy lực còn có thể có được sự đề cao thật lớn.

Mặt đất màu đen, là do pháp thuật ngưng kết mà thành, tựa hồ là lấy ngọc thạch dưới đất luyện chế ra, đen nhánh đến tỏa sáng, tuyệt đối là bàn tay to bút.

Tần Tiểu Thiên lựa chọn bay xuống phía dưới nghiêng nghiêng, dán sát mặt đất bay đi, tốc độ phi hành rất chậm, tương đương ngang hàng với người bình thường chạy nhanh.

Dọc theo đường đi, Tần Tiểu Thiên phát hiện rất nhiều cấm chế bẫy rập, mỗi một chỗ xếp đặt cũng rất xảo diệu, hơn nữa còn sẽ phát động bẫy rập toàn cục, nhưng do Biện Chân Quyết tìm kiếm đều không còn chỗ nào che dấu, hắn tận lực tránh ra, thật sự không thể tránh thì nghĩ cách phá giải.

Đi tới ước chừng vài dặm, liên tiếp phá rớt mười mấy bẫy rập không cách nào tránh ra, làm cho hắn cảm giác có chút cố hết sức, đồng thời cũng rất có thu hoạch, đối với cấm chế hiểu rõ và vận dụng, tăng lên rất lớn.

Lại né qua một cấm chế, giương mắt nhìn lên, phía trước dựng đứng hai đại đỉnh màu bạc, hai bên đại đỉnh đứng thẳng hai pho tượng màu đen. Đại đỉnh màu bạc lóe ra quang mang chói mắt, giống như ba mặt trời, bốn pho tượng màu đen cao chừng ba thước, toàn thân mặc khải giáp màu đen, hai chân có chút xóa khai, hai tay nắm cây búa, cán búa cắm trước hai chân.

Đầu pho tượng mang mặt nạ, ngoại hình rất giống loài cọp, bốn răng nanh thật dài, lộ vẻ dị thường bưu hãn.

Tần Tiểu Thiên không dám lộn xộn, chẳng qua chỉ đứng đó quan sát, không ngừng đánh ra Biện Chân Quyết, hy vọng có thể phát hiện ra huyền bí trong đó, hắn biết, bốn pho tượng kia chỉ là khôi lỗi, một khi tâm động, thì phải chế phục bọn chúng.

Khôi Lỗi Thuật là pháp bảo từ xưa diễn biến mà ra, bốn khôi lỗi giữ lại dấu vết của viễn cổ thời đại, tựa hồ là dùng linh hồn của cổ đại mãnh thú luyện chế mà thành.

Địa phương Tần Tiểu Thiên đang đứng cách ngân đỉnh chừng năm mươi thước, mặt sau ngân đỉnh hắc trầm trầm, mơ hồ có thể thấy được cánh cửa, chung quanh ngân đỉnh vờn quanh các loại cấm chế. Hắn đang phân tích cấm chế này, cùng cấm chế trong trí nhớ tiến hành so sánh, cố gắng tìm ra phương pháp hóa giải.

" Đáng tiếc!" Trong lòng Tần Tiểu Thiên thầm than, tu vi nếu có thể tăng thêm một bước, có thể xong được càng nhiều tư tấn trong Cổ ngọc giản, những cấm chế này có lẽ không làm khó được hắn.

Cấm chế nơi này quá mức phức tạp, quanh co uốn khúc, cấm chế bằng phẳng thì rất ít, phải nhớ nếu muốn hóa giải thì tương đối khó khăn, nhưng cũng là một cơ hội học tập khó được.

Tần Tiểu Thiên bình thường tu luyện không có sư tôn dạy dỗ, hoàn toàn là dựa vào chính mình lục lọi, cho nên cơ hội này không thể bỏ qua.

Trước kia hắn học đại học cũng không quá sức chú tâm, học tập rất bị động, lão sư phụ thúc đẩy một chút thì hắn mới chịu bước tới, hoàn toàn không có ý thức tự giác học tập.

Bây giờ khác hẳn, trong Cổ ngọc giản ghi lại mỗi thứ hắn đều chăm chú học tập, vừa có cơ hội phản phục ấn chứng lĩnh ngộ, đây là căn bản hắn an thân lập mệnh, không thể sơ ý khinh thường.

Từ từ, hắn đã nhận ra dấu vết. Cổ cấm chế so với linh chú người tu chân bây giờ sử dụng nhìn như tương đối đơn giản một chút, nhưng uy lực lại lớn hơn nhiều lắm, rất nhiều cổ cấm chế đã sớm thất truyền trong tu chân giới, mà linh chú của tu chân giới đều từ cổ cấm chế diễn hóa mà đến, trình độ phức tạp rất cao, uy lực không so được với cổ cấm chế.

Nếu Tần Tiểu Thiên là người tu chân, có thể căn bản xem không hiểu cấm chế trước mắt là gì, may là hắn học cổ ngọc giản của Thiên Chân Thượng Nhân, mới có thể đủ kiến thức giải cấm chế phụ cận ngân đỉnh.

Nếu như nói người tu chân đạt tới trình độ tiểu học, thì Tần Tiểu Thiên đạt tới cao trung, mà cấm chế trước mắt lại có trình độ đại học.

Giờ phút này Tần Tiểu Thiên hết sức cố gắng, với tu vi trước mắt của hắn, hóa giải cổ cấm chế đơn giản còn có thể, dựa vào nghị lực ương ngạnh, hắn từng bước tính toán, ở trong đầu không ngừng diễn luyện hóa giải.

Cổ cấm chế nơi này là cấp thấp lẫn cao cấp đều có, phảng phất như là một quyển sách cổ cấm chế toàn bộ, bậc này trợ giúp Tần Tiểu Thiên học tập được cổ cấm chế qua một lần.

Cho đến khi hắn có thể hóa giải ước chừng tám mươi phần trăm cổ cấm chế, hắn mới bắt đầu phá trừ cấm chế trụ cột trong đó.

Đầu tiên hóa giải chính là liên hệ trong cổ cấm chế, bộ phận này thập phần trọng yếu, chỉ cần có thể đem bộ phận tương quan mở ra, cho dù xúc động cấm chế cũng không đáng sợ, sẽ không khiến sự phản ứng liên hoàn, cuối cùng có thể hóa giải bộ phận tương đối đơn giản.

Ngân đỉnh và pho tượng khôi lỗi cấm chế vẫn giữ lại như cũ, Tần Tiểu Thiên mở ra cấm chế liên hệ giữa chúng, chỉ cần không chủ động chạm vào ngân đỉnh và pho tượng khôi lỗi, có thể cam đoan chúng nó sẽ không phát ra lực lượng của cấm chế.

Hắn tạm thời còn chưa nghĩ sẽ đụng vào mấy đồ vật kia, cấm chế pho tượng một khi khởi động, cơ hồ có thể khẳng định, tự mình sẽ trở thành mục tiêu bị đuổi giết.

Còn về phần ngân đỉnh, nhất định càng thêm đáng sợ, đừng nói là nó hấp dẫn người, Tần Tiểu Thiên bây giờ cũng không dám đi đụng vào, trừ phi có năng lực hóa giải cấm chế bên trên.

Tần Tiểu Thiên phá rớt ước chừng một nửa cấm chế, cấm chế còn lại hắn không để ý đến, một cấm chế đơn độc cho dù có lợi hại hơn, chỉ cần không xúc động thì không có vấn đề.

Cấm chế trở thành bẫy rập này đã hoàn toàn bị phá hư, tựa như rút ra được gói thuốc nổ, rất khó lại dẫn nổ bạo.

Tần Tiểu Thiên vừa cẩn thận kiểm tra qua một lần, xác định không có sơ hở, lúc này mới cất bước về phía trước, cẩn thận đi vòng qua ngân đỉnh, hướng chỗ sâu trong đi tới.

Phía trước xuất hiện một cánh cửa rất lớn, hai cánh cửa phong bế cả thông đạo, cánh cửa do âm sát ngưng kết mà thành, mặt ngoài ba đào mãnh liệt, chín chín tám mươi mốt môn đinh xuất hiện mặt ngoài của cửa lớn, theo thời gian trôi qua, không ngừng chuyển đổi phương vị.

Sau khi đánh ra Biện Chân Quyết, trong lòng Tần Tiểu Thiên kinh hoàng không thôi. Cánh cửa này bản thân là hai kiện bảo vật, tám mươi mốt viên môn đinh hình thành một trận pháp phong bế, tùy thời có thể phản kích hết thảy công kích.

Cửa lớn còn là một kiện kỳ bảo, hoàn toàn do âm sát ngưng kết, giống như thực chất che kín các loại cấm chế, thông qua Biện Chân Quyết có thể thấy được, bên trong có chín dạng đồ vật, cụ thể là gì thì không cách nào biết được, chỉ biết là chín dạng đồ vật kia cùng âm sát hình thành một kiện pháp bảo lợi hại dữ dội hơn, một khi bị đụng vào, sẽ bộc phát ra lực lượng đáng sợ.

" Hắn ***, sau cửa này có gì? Bên ngoài đáng sợ như thế, làm sao mà vào được?"

Tựa như có một con mèo nhỏ liên tục nạo trong lòng, Tần Tiểu Thiên trong lòng ngứa ngáy khó nhịn, hắn còn chưa tu đến cảnh giới vô cầu, chỉ nhìn đồ vật bên ngoài mà đoán, bên trong hẳn là càng thêm kỳ diệu.

Hắn không phải hoàn toàn là muốn có được pháp bảo kì trân, mà là muốn vạch trần bí mật phía sau cánh cửa. Người tu hành lòng hiếu kỳ rất nặng, nhất là như Tần Tiểu Thiên, thời gian tu hành không lâu, thực lực tăng lên cực nhanh.

Trong lòng Tần Tiểu Thiên hiểu rõ ràng, nếu như nhịn không được đi phá giải cửa lớn, rất có thể lâm vào trong đó, có thể đi ra hay không chỉ có trời mới biết.

Hắn nhịn lại nhẫn, rốt cuộc vẫn không nhịn xuống được, dứt khoát ngồi trước cửa lớn, phân tích nghiên cứu cấm chế trên cánh cửa, không nghĩ tới cấm chế trên cửa lớn đạt tới cực hạn phức tạp, nếu không có Biện Chân Quyết, hắn ngay cả cơ hội biện thức cũng không có.

Tần Tiểu Thiên cảm giác được cực kỳ đau đầu, không thể làm gì khác hơn là một lần rồi một lần so sánh cấm chế mà mình biết được, sau đó lại giá cấu trở lại trong đầu như cũ.

Nhưng thật ra hắn lại đi vào ngộ nhận, chỉ cần biết làm sao mở ra cấm chế của cửa lớn là được, mà hắn lại đi nghiên cứu bản thân cấm chế, tựa như người học lái xe, chỉ cần học làm sao lái là được, cũng không cần đi học làm sao chế tạo ra chiếc xe.

Tần Tiểu Thiên suy nghĩ suốt mấy tháng thời gian, đại khái đoán được nguyên lý của cánh cửa, trực tiếp phá vỡ đại môn thì không có khả năng, trừ phi có thể đem tu tiên pháp môn trong Cổ ngọc giản luyện đến mức tận cùng.

Thời gian dài đắm chìm trong việc nghiên cứu Cổ cấm chế, thực lực của hắn tăng lên rất nhanh, các loại tổ hợp cấm chế cũng học xong rất nhiều. Ngày nọ, hắn hồi tưởng lại cấm chế của ngân đỉnh và pho tượng khôi lỗi, trở nên phát hiện tự mình đã hiểu được nguyên lý trong đó, nguyên bổn vốn là cấm chế dị thường phức tạp, dần dần trở nên rõ ràng.

Hắn chợt hiểu ra, mở ra cấm chế đại môn chính là ngân đỉnh, mà bốn pho tượng khôi lỗi chính là thị vệ thủ hộ đại môn.

Trong lòng Tần Tiểu Thiên suy tư: " Mấu chốt phá giải là ngân đỉnh, nhưng đầu tiên phải giải quyết khôi lỗi, chỉ có đánh rơi khôi lỗi mới có thể đụng đến ngân đỉnh, mở ra ngân đỉnh mới có thể mở ra đại môn, ân, bên ngoài ta đã phá đi liên hệ, nhưng vẫn không thể khinh thường, vạn nhất còn có cấm chế không biết có liên hệ hay không...chẳng lẽ ta lại đi đầu thai lần nữa?"

" Ngô, cẩn thận thì sẽ không sai lầm lớn, lão tử trước kia làm việc lỗ mãng không đầu óc, hắc hắc, nhưng khi tu tiên cần phải coi chừng..."

Theo bản lĩnh tăng trưởng, chuyện có kinh nghiệm hơn nhiều, kiến thức nhiều hơn, gặp chuyện sẽ không lỗ mãng như trước, từ khi tiến vào thế giới Thiên Diễn, Tần Tiểu Thiên càng sống càng cẩn thận, đặc biệt sợ chết, vừa nghĩ sẽ phải tu luyện lại lần nữa, lại một lần nữa thể nghiệm kinh nghiệm của người phàm, hắn cũng rét lạnh, quá trình đó thật sự quá hành hạ người.

Khôi lỗi, đầu tiên phải giải quyết khôi lỗi.

Trải qua phản phục tìm tòi, Tần Tiểu Thiên xác định không có vật gì liên hệ với khôi lỗi, để cho cẩn thận, hắn không lập tức xuất thủ công kích, mà từ trong nhẫn trữ vật xuất ra rất nhiều thanh ngọc, bắt đầu bố trí trận pháp giam cầm.

Hắn muốn trước tiên giam cầm bốn khôi lỗi, mỗi lần chỉ đối phó một con.

Mấy tháng tĩnh tọa suy tư không uổng phí, lại lần nữa bố trí trận pháp cấm chế thì hắn đã có nhiều ý nghĩ. Trận pháp uy lực đơn độc thì dù cường thịnh cũng có hạn, mà một khi liên kết thành chuỗi xuyến, hình thành cấm chế trận liên hoàn, cho dù là song trận liên hoàn, cũng so với ba cấm chế trận đơn độc.

Nếu như không có trải qua học tập trong khoảng thời gian này, hắn chỉ biết bố trí một trận giam cầm đơn giản, mà nay, hắn bố trí một giam cầm trận trước, lại bố trí một ngăn cách trận, sau đó bố trí một ki bán trận, cuối cùng lại nhằm vào linh hồn của khôi lỗi bố trí một mê hồn trận, hao đi hơn bảy trăm khối thanh ngọc, bố trí suốt hơn mười ngày.

Sau khi trận pháp khởi động, bốn pho tượng khôi lỗi lập tức biến mất, Tần Tiểu Thiên bước vào, cũng biến mất tại chỗ.

Trận pháp tự mình ra tay bố trí, hết thảy đều khắc rõ vào trong lòng, trong đại trận bất cứ biến hóa gì đều không thể thoát khỏi sự quan sát của hắn.

Bốn pho tượng phân biệt chia ra ở bốn ngõ ngách trong đại trận, Tần Tiểu Thiên tin tưởng mười phần đánh về một phía trong đó. Chỉ cần có thể nắm giữ bí mật của một khôi lỗi, ba khôi lỗi còn lại cũng không đáng để sợ hãi.

Trong nháy mắt trận pháp khởi động thì bốn khôi lỗi liền bừng tỉnh, lập tức đề phòng chuẩn bị chiến đấu, nhưng sau khi trận pháp vận chuyển bọn chúng căn bản tìm không thấy địch nhân, chỉ chạy loạn khắp nơi không mục đích.

Tần Tiểu Thiên không vội ra tay, hắn lặng lẽ ẩn núp sau lưng một khôi lỗi, cẩn thận quan sát.

Pho tượng khôi lỗi cao lớn bưu hãn, sau khi khởi động lại càng có vẻ uy phong lẫm lẫm, một tay cầm theo cây búa cán dài, chiến giáp đen nhánh phát tiếng va chạm hoa lạp của kim khí, đầu khôi lỗi và cổ lóe lên ánh sáng màu vàng.

Mặt nạ hình hổ hai mắt tản ra thanh quang nhàn nhạt, bàn chân thô to đạp trên mặt đất phát ra tiếng vang phanh phanh, mỗi khi nó nghiêng đầu thì cũng có thể nghe được xương cổ kêu lên răng rắc, phảng phất như quá lâu không hoạt động, khớp xương cổ đã như cứng ngắc.

Cho dù ở rất gần, nhưng do trận pháp che giấu, khôi lỗi cũng không phát hiện Tần Tiểu Thiên, mà thỉnh thoảng vũ động cây búa, bổ về phía nó cho rằng có địch nhân, một búa tiếp một búa, từng đạo đao mang hình trăng lưỡi liềm bay ra, lập tức bị trận pháp hóa giải. Khôi lỗi lộ ra vẻ rất mỏi mệt, phát ra một tiếng rít gào, thanh âm như tiếng xe gầm, chấn đến không khí nổi lên sóng gió.

Tần Tiểu Thiên vẫn không động thủ, hắn lặng lẽ vận chuyển trận thế, không ngừng kiểm tra thủ đoạn công kích của khôi lỗi.

Khôi lỗi tựa hồ chỉ có cây búa là có thể công kích, thủ đoạn phi thường đơn giản. Tần Tiểu Thiên có chút nghi ngờ, công kích như thế mặc dù lợi hại, nhưng so sánh với người tu chân thì kém quá xa.

Hắn còn không biết, nhờ cẩn thận như thế hắn mới cứu được mạng của mình, vũ lực của một khôi lỗi cũng không mạnh, nhưng nếu gom lại bốn cùng chiến đấu, thì hoàn toàn khác hẳn.

Nếu một chọi một, thì Tần Tiểu Thiên có thể chiến thắng khôi lỗi, nhưng nếu hắn đối phó cả bốn khôi lỗi, thì kẻ thua nhất định là hắn, bốn khôi lỗi có thể hình thành cổ trận pháp, một khi lâm vào trong đó, chắp cánh cũng khó bay.

Tần Tiểu Thiên cơ bản hiểu rõ thủ đoạn của khôi lỗi, hắn cũng không tiếp tục do dự, Dạ Bức kiếm đột nhiên bay ra, công kích thẳng vào hai bàn tay của khôi lỗi. Hắn tính toán rất khá, chỉ cần đánh rơi cây búa trong tay khôi lỗi, thì khôi lỗi sẽ không còn lực hoàn thủ, khi đó tùy tiện làm gì cũng có thể.

Khôi lỗi phản ứng cực nhanh. Dạ Bức kiếm vừa đánh lén, vô thanh vô tức cắt về phía song chưởng của khôi lỗi, nhưng cũng không thành công, khôi lỗi hét lớn một tiếng, thân thể chuyển đổi, bóng đen Dạ Bức kiếm lướt sát qua bên người.

Trong nháy mắt đó, khôi lỗi cũng tìm được mục tiêu phát khởi công kích, rít lên một tiếng, cây búa liền đánh xuống.

Tần Tiểu Thiên bị dọa cho hoảng sợ, linh quyết trong tay mạnh mẽ xuất ra, nhất thời chung quanh cảnh sắc đại biến.

Hoàng bài mang theo trong người, hắn chính là trận nhãn, trong phút chốc, đại sa mạc xuất hiện, vô số sa thú nhằm phía khôi lỗi, trong khoảnh khắc, sa thú đã bao phủ khôi lỗi.

Do dùng hoàng bài trong cơ thể làm trận nhãn, Tần Tiểu Thiên có thể rõ ràng chứng kiến khôi lỗi giãy dụa.

Dùng tâm thần chỉ huy hoàng bài, có đại trận làm động lực, hắn cơ hồ không cần hao phí tiên linh khí, cảm giác phi thường sảng khoái. Chỉ chốc lát thời gian, sa thú đã đánh rớt cây búa trong tay khôi lỗi, còn cầm cây búa đưa vào trong tay Tần Tiểu Thiên.

Biển cát cuồng phong hình thành sa thú tiếp tục công kích khôi lỗi.

Cây búa ít nhất nặng tới ba trăm cân, Tần Tiểu Thiên cầm cũng có chút cố hết sức, phân lượng ba trăm cân, tài liệu sử dụng là loại kim khí chưa từng gặp qua.

Hắn thử dùng Dạ Bức kiếm chém nhẹ vào trên đầu búa, một hỏa hoa dựng lên, trên đầu búa không có chút dấu vết, phi thường cứng rắn.

Phải biết rằng Dạ Bức kiếm chỉ dùng thiên kim thối rèn luyện mà thành, trình độ cứng rắn vượt xa kim khí, nếu dùng Dạ Bức kiếm xẹt qua tấm sắt, tựa như dùng đao xẹt qua đậu hũ dễ dàng.

" Đồ vật tốt quá."

Thứ này nếu tan ra, kim khí lưu lại cũng là tài liệu luyện khí rất tốt.

Tần Tiểu Thiên thể hội một lần hưng phấn của sự cướp bóc, mặc dù đó là một vật vô chủ.

Trong lúc khôi lỗi này khổ sở giãy dụa thì ba khôi lỗi khác giống như phát điên công kích lung tung, may mắn là trong đại trận, ba khôi lỗi không cách nào tụ tập cùng một chỗ.

Bốn khôi lỗi tựa hồ có liên lạc thiên nhiên, nếu trong đó có một bị công kích, thì ba tên kia cũng cảm ứng được. Nhưng nổi điên cũng vô dụng, trong đại trận bao phủ, bốn khôi lỗi chỉ có thể đánh loạn bậy, không cách nào uy hiếp chủ nhân đại trận.

Cuối cùng khôi lỗi cũng không chịu được bão cát xâm nhập, thân thể từ từ co rút héo rũ, phiêu xuất ra một sát hồn màu đen, bị Tần Tiểu Thiên dùng bình ngọc thu nhiếp, lưu lại một ngẫu khôi lỗi. Nếu như muốn nó sống lại, thì phải luyện chế một lần nữa lũ sát hồn kia, hai bên kết hợp, mới có thể hình thành khôi lỗi mới.

Khi nhìn thấy ngẫu khôi lỗi nhỏ xíu kia, trong lòng Tần Tiểu Thiên nổi lên cảm giác kinh diễm, quá đẹp, ngẫu khôi lỗi ước chừng cao ba mươi li, phiếm quang đen nhánh, chiến giáp trên người tinh xảo nhập vi, mỗi một chi tiết tỉ mỉ rất chân thật, mặt nạ hiện xuất vẻ phẫn nộ, bốn răng nanh nhìn qua rất có lực uy hiếp.

Bằng đại trận trợ giúp, rất nhanh đã thu lấy bốn khôi lỗi, đây là chiến lợi phẩm của Tần Tiểu Thiên, chỉ cần tu luyện một lần, là có thể có được bốn khôi lỗi trợ thủ.

Hắn rất quý trọng đem đùa chơi chốc lát, mới lưu luyến bỏ vào trong nhẫn trữ vật.

Tần Tiểu Thiên ra tay trừ đi đại trận, hơn bảy trăm khối thanh ngọc không thể lãng phí, thu lấy bốn khôi lỗi, chỉ hao phí năng lượng mười khối thanh ngọc, xuất vốn thấp đến làm người khác kinh ngạc.

Hắn suy nghĩ, sau này có phải nên chuyên tâm tu luyện một chút vi súc đại trận, hay trước hết luyện chế tốt các loại trận pháp, chỉ cần xuất ra ngoài, đánh ra cấm chế liên hệ, có thể hình thành đại trận đầy đủ.

Trong người tu chân thường xuyên có người luyện chế pháp bảo cùng loại, tỷ như kỳ trận, kiếm trận, liệt hỏa trận, thương trận….chính là trước tiên bố trí trận pháp vào giới chất nào đó, sử dụng thì chỉ cần khởi động là được. Lần trước Đào Nhất Diêu đạo trưởng đã mượn Tam Tài Phong Hỏa Kỳ, chính là định chế ra trận pháp như thế.

Sau khi bốn khôi lỗi bị thu đi, cấm chế trên ngân đỉnh cũng tiêu tán, ngân đỉnh phun ra vô số đạo quang hoa màu bạc, bắn về phía cánh cửa lớn hắc trầm trầm.

Tám mươi mốt viên môn đinh trên đại môn phát ra kim quang sáng lạn rực rỡ, bắt đầu cấp tốc chuyển động, ước chừng qua mười phút đồng hồ, một tiếng sấm trầm muộn vang lên, đại môn theo tiếng sấm từ từ mở ra.

Tần Tiểu Thiên mừng rỡ vô cùng, không nghĩ tới mở ra đại môn dễ dàng như vậy, tự mình lại đi tĩnh tọa mấy tháng thời gian trước cửa.

Biện Chân Quyết phát ra, sau cửa không có cấm chế gì ngăn cản, Tần Tiểu Thiên chậm rãi bay đi vào.

Phía sau đại môn cũng là thông đạo, chẳng qua hẹp hòi hơn rất nhiều, ước chừng chỉ có trăm thước chiều rộng, mặt đất do ngọc thạch màu xanh nhạt ngưng kết, hình thành một đạo linh mạch, hai bên vách tường tất cả đều là các loại phù hào, trên đỉnh đầu cũng được khắc đủ các loại các dạng phù hào cổ quái.

Tần Tiểu Thiên hơi biện thức, biết là cổ phù chú. Hình phù đồ họa như thế hắn cũng nhận biết một bộ phận, chủ yếu dùng để trấn áp và tăng cường vách động, không có lực uy hiếp gì.

Ngoài dự đoán, cuối thông đạo là một thính đường rộng rãi, ở giữa có một kim tự tháp rất lớn bằng ngọc thai, tổng cộng có bảy tầng, cao nhất là một bình thai không lớn, bên trên đang có một người khoanh chân ngồi, bao phủ trong quang đoàn màu vàng, nhìn không rõ bộ dáng.

Mỗi một góc kim tự tháp ứng với một cây cột màu bạc thô to, bốn cây cột hình tròn, cả đại sảnh khí thế khôi hoằng.

Tần Tiểu Thiên ngơ ngác nhìn người trên kim tự tháp, thầm nghĩ: ” Hỏng rồi, trong này có người…không ngờ là vật có chủ, vậy làm sao cho phải?”

” Có ai không? Có người ở nhà không?”

Tần Tiểu Thiên cảm giác được có chút khó khăn, lời này nói ra thật không có trình độ, rõ ràng nhìn thấy có người ngồi trên kim tự tháp, còn phải giả bộ không biết, nhưng không nói lời nào cũng không được, vạn nhất bị chủ nhân nơi đây hiểu lầm, thì mình khẳng định không cách nào chạy thoát. Nhìn bố trí cấm chế cũng biết, vị chủ nhân này nhất định là một siêu cấp đại cao thủ.

Thanh âm quanh quẩn trong đại sảnh, Tần Tiểu Thiên chỉ cảm thấy cả người khẩn trương, có một loại cảm giác nguy hiểm đã tới.

45. Q.5 - Chương 7: Di Thuế

Không có ai trả lời, người trên kim tự tháp vẫn bất động, đoàn kim quang vẫn đang bao phủ hắn.

” Uy, có khách nhân đến rồi!” Tần Tiểu Thiên nhịn không được lớn tiếng hô to.

Cũng không ai đáp ứng, chung quanh hoàn toàn yên tĩnh.

Trong tâm hắn có chút vừa động, âm thầm suy nghĩ: " Chẳng lẽ đó không phải người? Kỳ quái, tại sao vẫn không hề nhúc nhích?" Liên tục quát to mấy lần, hắn đã có thể xác định, người nọ không có tri giác, nếu không sẽ không ngồi bất động như vậy.

Tần Tiểu Thiên hơi thoáng yên lòng, cẩn thận đánh giá hết thảy trong đại sảnh.

Kim tự tháp có bảy bậc thang, từng bậc cao chừng ba thước, bốn bề có hai mươi tám bậc thang, cao nhất là bình thai, tổng cộng có hai mươi chín bậc thang, ngoài người ngồi trên cao nhất, ngoài ra các bậc thang đều hoàn toàn giống nhau.

Từ hướng Tần Tiểu Thiên có thể nhìn thấy bảy đồ vật, từ dưới phân biệt lên là bảo tháp màu vàng, tước màu trắng bạc, trống màu đen, chuông khắc hoa, chia làm hai khối hổ phù, một bình ngọc màu trắng, một chuỗi phong linh màu xanh. Mỗi kiện vật phẩm đều bao phủ một tầng kim quang, đó là có cấm chế bảo vệ.

Ba mặt khác có bảo bối gì không, Tần Tiểu Thiên nhìn thấy không rõ lắm, hắn đem ánh mắt chuyển tới cây cột màu bạc, mặt ngoài có khắc đại lượng phù chú màu đỏ thẫm và đen, rậm rạp che kín thân trụ.

Biện Chân Quyết phát ra, tư tấn hồi lại làm hắn mê hoặc khó hiểu, loáng thoáng báo hiệu có trận pháp tồn tại, nhưng không cách nào nhận ra là trận pháp dạng gì, phi thường bí ẩn.

Hắn âm thầm suy nghĩ: " Chẳng lẽ lầm rồi, nơi này không có trận pháp phòng hộ? Sao lại tra không ra…"

Đi tới lúc này cũng không thể lui bước, bất kể có người hay không, đều phải tiếp tục sấm vào. Tần Tiểu Thiên thầm hạ quyết tâm: " Kháo, cùng lắm thì ta lại lần nữa làm người…ai…" Ánh mắt không tự chủ được nhìn chằm chằm kim tự tháp, bảo vật bên trên thật sự rất mê người, mỗi kiện đều không phải là vật phàm. Lòng tham nhất thời nổi lên, hắn cũng không khống chế được bản thân nữa. Chỉ cần có được đồ vật trong đó, thực lực bản thân có thể tăng lên thật lớn, khi đó có thể đi khắp thiên hạ.

Tần Tiểu Thiên đánh cuộc chính là nơi này không có đại trận có tính công kích, nếu chỉ là phòng ngự hay ảo trận, hắn có thể dùng Biện Chân Quyết tìm được đường ra.

Bước tới một bước, không có bất cứ động tĩnh gì, lại bước tới một bước, cũng không có chút tiếng động. Vòng quanh kim tự tháp một vòng, Tần Tiểu Thiên rốt cuộc yên tâm, đích xác không có trận pháp công kích.

Đứng bên dưới kim tự tháp, có thể rõ ràng nhìn thấy người được bao phủ trong kim quang trên đỉnh tháp.

Đó là một người thanh niên có gương mặt rất đặc biệt, hình chữ điền, cái trán cao, hai lông mày giống như hai thanh kiếm sắc bén ra khỏi vỏ, mày có chút nhếch lên, lộ ra vẻ uy nghiêm dị thường, đôi mắt nhắm, miệng ngậm chặt, hai tai như nhô ra, bộ dáng như đang cắn chặt hàm răng.

Y phục rất cổ xưa, hắc bào rộng rãi, dây lưng rộng cỡ bàn tay, trên đầu đeo một cao quan, nghiêm nghị ngồi thẳng.

Tần Tiểu Thiên nhịn không được khen: " Hảo khu xác(cái xác thật tốt)! Rất tuấn tú a!" Nói xong giật mình: " Chẳng lẽ đây là một cụ Di Thuế?"

Gọi là Di Thuế, chính là thân thể do người tu hành di lưu lại.

Cổ người tu hành phi thường cẩn thận, lúc sắp tu đến Độ Kiếp kỳ, cảm thấy mình không nắm chắc sẽ vượt qua thì sẽ lựa chọn linh hồn chuyển thế, hoặc là một lần nữa lựa chọn một cụ thân thể tiến hành tu luyện.

Một lần nữa tu hành có chỗ tốt, có thể đền bù những chỗ tu luyện thiếu sót trước kia, mặc dù phải tốn hao nhiều thời gian, nhưng có thể thuận lợi độ kiếp, pháp môn tu hành như thế sớm đã thất truyền tại tu chân giới.

Trong lòng Tần Tiểu Thiên mừng như điên, nếu có thể xong được cụ thân thể kia, tu vi của mình chẳng những có thể tăng lên rất nhanh, thậm chí còn có được những tư tấn của nguyên chủ nhân. Hai mắt hắn phiếm xuất ra quang mang kích động: " Bảo bối a! Bảo bối cực tuyệt!"

Đối với người tu hành khác mà nói, cụ di thuế này vô giới, nhưng đối với Tần Tiểu Thiên mà nói, cũng là một kiện bảo bối tuyệt vời không gì sánh được, ngoại trừ có thể trực tiếp tăng lên bảo lực, còn có thể xong

được rất nhiều kinh nghiệm tu luyện của nguyên thân, chỉ cần có thể dung hợp thành một thể, hắn có tin tưởng sẽ rất nhanh đột phá khỏi Kính Ngưng cảnh giới.

Tần Tiểu Thiên hận không được lập tức có được cụ thân thể kia ngay, nhưng hắn vẫn rất cẩn thận nhìn xem chung quanh có bẫy rập hay không. Vô luận thử dò xét như thế nào, tìm không được đầu mối, đây có lẽ không có bố trí trận pháp? Do dự thật lâu hắn cuối cùng vẫn nhịn không được, ngự kiếm hướng lên đỉnh kim tự tháp đánh tới.

Trong lúc hai chân hắn rời khỏi mặt đất, trên thân thể lên tới phiêu bộ chữ vàng thì, một tiếng sét đánh vang lên, bốn cây cột màu bạc khắc những phù chú màu đỏ đậm và màu đen bắn ra rối rít, trong phút chốc, hóa thành vô số tia chớp sét đánh mà tới. Tần Tiểu Thiên trong lòng nhất thời rét lạnh, biết mình rơi vào bẫy rập, vừa rồi lại quên tìm kiếm nơi những cây cột màu bạc.

Cây cột bay nhanh chuyển động, phù chú bắn ra nhanh chóng hình thành đại trận, trong chớp mắt, Tần Tiểu Thiên phát hiện kim tự tháp trước mắt biến mất vô tung, chỉ còn lại bốn cây cột súc đứng bốn góc, hơn nữa cây cột càng lúc càng lớn. Tia chớp chói mắt trôi qua, cảnh sắc chung quanh lại lần nữa biến ảo, hắn phát hiện mình đang đứng trong một trời đất kim khí phong bế.

" Hắn***....lão tử nên rút lui!"

Tần Tiểu Thiên trong lòng hiểu rõ ràng, cấm chế hình thành trận pháp như thế, hơn nữa bốn cây cột màu bạc, chính là đại trận chân thật kết hợp với huyễn cảnh, so sánh với cấm chế trận pháp đơn thuần dữ dội hơn nhiều lắm, lần này quả thật là muốn chết người.

Vô số mũi tên màu bạc giáp tạp với tia chớp rất nhỏ, như mưa to dày đặc phóng tới.

Dạ Bức kiếm hình thành một màn hào quang màu đen, theo tiếng kim khí đinh đinh đương đương va chạm, những mũi tên nhỏ phóng tới bị Dạ Bức kiếm biến thành hắc mang nhất nhất tiêu diệt, nhưng trận pháp hình thành mũi tên kim khí công kích vô cùng vô tận, Tần Tiểu Thiên tinh lực có hạn, không có khả năng vững vàng chống cự.

Hoàng sa bỗng nhiên dũng xuất, ngay lập tức bao phủ cả không gian.

" Cũng là hoàng bài dụng tốt a!"

Trong lòng Tần Tiểu Thiên mới cảm thán một câu, vô cố cây cột kim khí đè ép lại, nhất thời cảm giác không thở nổi, áp lực cực lớn tựa như máy ép nước, làm cho hắn không thể không thu hồi hoàng bài.

Bốn cây trường thương thô to lần lần xoay chuyển đâm tới, ngay sau đó lại thêm bốn cây.

Tần Tiểu Thiên kiệt lực tránh né, cố gắng dùng Dạ Bức kiếm chặt đứt trường thương, một lưu quang hiện lên, hắn tuyệt vọng phát hiện trường thương không ngờ là thật thể, Dạ Bức kiếm căn bản không cách nào rung chuyển được. Trường thương một cây tiếp theo một cây, lần lượt thay đổi ém nhẹm không gian, từ từ đẩy hắn vào góc chết.

Hoàng bài mặc dù là tiên khí, đáng tiếc tác dụng cũng có hạn, biện pháp sử dụng tốt nhất là thiết trí một đại trận, dùng hoàng bài làm trận nhãn, một mình mà sử dụng, dùng năng lực hộ thân cực mạnh, cho nên Tần Tiểu Thiên chỉ có thể sử dụng Dạ Bức kiếm. Phi kiếm chém cấm chế, rốt cuộc hủy diệt mười cây trường mâu, hắn mạnh mẽ bố trí một phòng ngự trận, chống đỡ mũi mâu đâm tới liên tiếp không ngừng. Không biết qua bao lâu, một làn sóng công kích mới coi như tiêu tán.

Tần Tiểu Thiên treo ở giữa không trung thở hổn hển, trong lòng không ngừng than trách dù đã vô cùng cẩn thận, rốt cuộc cũng bị trúng vào cạm bẫy mai phục, nhưng hắn cũng không hối hận, muốn có được đồ vật quý giá thì phải nỗ lực trả giá thật nhiều, đạo lý này hắn hiểu rất rõ ràng.

Một thủ ấn Biện Chân Quyết đánh ra, hắn nhận thấy được đại trận đang vận chuyển, lập tức sẽ thay đổi thành một loại phương thức công kích khác.

" Trận nhãn…trận nhãn ở nơi nào? Kháo…trận nhãn…"

Thông qua Biện Chân Quyết phát hiện, trận nhãn chính là người trên kim tự tháp, phòng hộ chung quanh cường đại đến đáng sợ, không có một tia khe hở có thể lợi dụng.

Tần Tiểu Thiên cảm thấy một trận uể oải, không nghĩ tới phòng hộ lại nghiêm mật chu đáo như thế.

Ngẫm lại đã cùng, với thực lực cường hãn của người nọ, có thể ở bên trong bố trí cổ cấm chế đại trận, thì đối với phòng hộ thân thể làm sao lại đơn giản thảo suất như vậy, hơn nữa bên cạnh còn thả phóng nhiều pháp bảo như vậy.

Trong giây lát, hắn tỉnh ngộ lại: " Hắn***...đám pháp bảo này đều là mồi dụ, dẫn người mê tiến vào đại trận!" Trên đời không có thuốc hối hận, hắn chỉ có thể khởi tinh thần, chuẩn bị đối phó làn sóng công kích kế tiếp.

Đại trận này xếp đặt rất kỳ quái, dùng công kích ngạnh tính rất nhiều, cơ hồ đều là ngạnh chém và ngạnh đâm, rất có mùi vị của Cổ Phong, với thủ đoạn công kích của hiện đại, thiếu mất sự biến hóa.

Tần Tiểu Thiên trong nội tâm rất chờ mong trận công kích kế tiếp sẽ đến.

Một quái thú do kim khí hóa xuất hiện ở trước mắt.

Trên mặt Tần Tiểu Thiên lộ ra một tia mỉm cười, thủ đoạn công kích đơn điệu cho hắn một cơ hội.

Ngoại hình quái thú là Xuyên Sơn Giáp, kim thân tràn đầy giáp phiến màu bạc, nhìn thấy tức cười chính là nó cư nhiên cầm lấy một cây trường thương phiêu ở không trung, con ngươi màu đỏ hồng không ngừng loạn chuyển, chăm chăm nhìn Tần Tiểu Thiên.

" A giá! A giá!"

Tiếng kêu của quái thú rất cổ quái, dựng đứng trường mâu, chạy tới trước công kích hạ bộ Tần Tiểu Thiên.

Tần Tiểu Thiên vừa tức giận vừa buồn cười, mắng: " Ai xếp đặt như vậy chứ...kháo, đủ hạ lưu!" Hắn vừa nhảy vừa tránh né, chỉ huy phi kiếm phanh phanh ba ba chém lung tung một trận.

Quái thú súc thành vo tròn, vươn một cây trường thương ở bên ngoài, tựa như một cái răng nhọn đâm tới, trường thương đâm loạn tới hạ bộ, làm cho Tần Tiểu Thiên chật vật không chịu nổi.

Vô cùng tức giận, hắn thả ra hoàng bài, cố gắng dùng biện pháp thu phục khôi lỗi đối phó quái thú, nhưng hắn lại quên đối phó khôi lỗi thì có cấm chế đại trận giúp lực, mà bây giờ toàn nhờ vào tiên linh khí bản thân tồi động hoàng bài.

Chỉ chốc lát sau, quái thú bị đánh đến biến mất vô tung. Ngay sau đó lại thêm một quái thú xuất hiện.

Tần Tiểu Thiên đột nhiên phản ứng, đây là xa luân đại chiến, háo hết tiên linh khí, khi đó đừng nói là sử dụng hoàng bài, mà ngay cả Dạ Bức kiếm cũng không nhất định có thể sử dụng.

" Xông!"

Trong lòng Tần Tiểu Thiên chỉ có một ý niệm, nếu như cứ ở chỗ này không ngừng đối kháng cùng trận pháp, thì có mệt chết cũng vô ích. Hắn dùng một ngón tay chỉ Dạ Bức kiếm, căn cứ Biện Chân Quyết hồi lại tư tấn, trùng thẳng lên đỉnh kim tự tháp.

Chỉ cần khống chế được người ngồi trên đỉnh kia, là có thể khống chế cả đại trận.

Hắn vừa động, liền khiên dẫn cả đại trận vận chuyển, trận pháp lập tức thay đổi.

Một chuỗi chuông nằm trên bậc thang kim tự tháp đột nhiên bay lên, hóa thành một chuông đồng hồ thật lớn, một tiếng nổ vang ầm ầm, chấn đến Tần Tiểu Thiên choáng đầu hoa mắt.

Ngay sau đó, từ trên bậc thang bay lên một thanh kiếm, trong tiếng oanh minh của chuông đồng hồ hóa thành ngàn vạn lần thanh phi kiếm, lẩn quẩn thét gào kéo tới.

Ba ba tiếng vang liên tiếp, Tần Tiểu Thiên phun ra một ngụm máu tươi, Dạ Bức kiếm đã bị vỡ vụn. Hoàng bài hóa thành kim quang vo tròn, ngăn cản phi kiếm xuyên tới.

Lại thêm một kiện pháp bảo bay tới, đó là hai khối hổ phù, một âm một dương, âm phù toát ra hàn khí lạnh vô cùng, dương phù phun ra hỏa diễm, âm dương hợp nhau, đem Tần Tiểu Thiên giữ chặt giữa trung ương. Trên thềm kim tự tháp tổng cộng có tới hai mươi tám kiện pháp bảo, một kiện tiếp một kiện bay lên công kích, ngay cả hoàng bài cũng không ngăn cản được.

Khi một cây kim trùy lăng không đánh xuống thì Tần Tiểu Thiên biết mình đã lâm vào tuyệt lộ. Nhờ có Biện Chân Quyết, không bị lạc trong đại trận, nhưng vì thực lực không đủ, không cách nào lao ra ngoài.

Hắn nhìn người ngồi thẳng trên đài, trong lòng ngầm nảy sinh ác độc, dù sao phải chết, vậy cứ quyết định đoạt đi cụ khu xác nọ.

Phú quý sang giàu không cầu van xin. Tần Tiểu Thiên ỷ vào linh hồn mình có được sự nâng đỡ, tuyệt đối sẽ không bị tiêu tán.

Điều này khác với nguyên anh xuất khiếu, linh hồn của hắn là vì hoạch lấy kinh nghiệm tu hành, thành công hay không không trọng yếu, trọng yếu chính là sau khi linh hồn trở về, thì có thể giá ngự nguyên thân đã được luyện chế.

Tần Tiểu Thiên nghịch hành tiên linh khí, điên cuồng hét lên một tiếng, thẳng tắp phóng về phía kim tự tháp.

" Oanh."

Thân thể bạo vỡ, huyết nhục hóa thành một đạo tia máu, đụng khai những pháp bảo chung quanh, mở ra một thông đạo hẹp hòi, linh hồn mượn cơ hội liền xông ra ngoài.

Cũng quả nhiên đúng là di thuế! Không có bất linh hồn ba động nào, nhưng người này rõ ràng là còn sống.

Hồn phách Tần Tiểu Thiên lập tức lao vào trong đoàn kim quang.

Đoàn kim quang không biết là bảo bối gì, linh hồn lao vào trong đó, kim quang nhanh chóng xâm nhập linh hồn, trong phút chốc linh hồn hiển lộ ra. Đó là một hình người nhỏ kim quang xán xán, chỉ thấy hắn hơi chần chờ một chút, một đầu liền tiến vào trong thân thể người nọ.

Trạng thái linh hồn cảm giác chính là không có cảm giác gì, chỉ có suy nghĩ tồn tại, đó là một loại tồn tại rất kỳ lạ.

Cảm giác linh hồn phiêu đãng thật không tốt, tựa như mất đi tất cả lực lượng sở hữu, đáng sợ là theo thời gian trôi qua, trong trí nhớ hết thảy cũng từ từ chậm rãi biến mất, chỉ khi tìm được khu xác mới có thể giải quyết vấn đề này, cho dù là một cụ thân thể yếu ớt, cũng mạnh hơn gấp trăm lần so với trạng thái linh hồn.

Đương nhiên, thân thể của người khác cũng không phải dễ cướp đoạt, nếu như cướp đoạt thân thể một người sống, rất có thể sẽ có nguy hiểm, cho dù cướp đoạt thành công dung hợp linh hồn người này, cũng sẽ hậu hoạn vô cùng.

Tham niệm của con người, tính cách, linh hồn đoạt xá sẽ bị ảnh hưởng, nếu muốn giải trừ phi thường khó khăn, cho nên thân thể vừa mới chết đi hoặc là trẻ con mới sinh là lựa chọn đầu tiên.

Thân thể thân mình cũng có phân ra tật xấu, Tần Tiểu Thiên có được cụ thân thể đầu tiên là ăn mày, điều kiện thân thể vô cùng kém cỏi, may là tuổi còn nhỏ, dựa vào tương lai đền bù, hơn nữa pháp môn tu tiên, mới miễn cưỡng có thể sử dụng, nhưng thật ra hắn cũng biết, cụ thân thể kia còn có rất nhiều ẩn hoạn, chẳng qua là hắn không muốn lại phải tu luyện một lần nữa, như vậy quá hành hạ người.

Di thuế của người tu hành bên trong hoàn toàn bất đồng, đây là một khu xác được tu luyện tốt, một khi tiến vào là có thể có được rất nhiều năng lực của cụ thân thể đó.

Vận khí của Tần Tiểu Thiên vô cùng tốt, sau khi thân thể tự bạo, linh hồn thuận lợi tiến vào trong di thuế đang ngồi trên kim tự tháp.

Thay đổi thân thể như thay quần áo, y phục cũng có tốt xấu, thân thể cũng có ưu liệt, lần này Tần Tiểu Thiên có thể cởi bỏ đi áo quần rách rưới của tên ăn mày, thay một thân hoàng bào, chiếm được di thuế của một cổ người tu hành.

Cụ di thuế trải qua hơn ngàn năm tư dưỡng, thực lực mạnh hãn, vượt quá người thường tưởng tượng, trong tích tắc Tần Tiểu Thiên tiến vào, cả linh hồn cũng cảm thấy chấn chiến.

Giống như một người nghèo rớt mồng tơi đi vào một tòa nhà đầy vàng bạc châu báu, trong phút chốc đánh sâu vào làm thiếu chút nữa hắn bị mê thất cả bản tính, hắn kiệt lực ngăn chặn sự vui mừng của tâm tình, cố gắng dung nhập thân thể mới.

Ước chừng một ngày sau, từ từ thân thể có cảm giác, ngón tay của hắn hơi khẽ rung động một chút, bắt đầu đào móc di sản của cụ thân thể.

Cảm giác trống rỗng, không có bất cứ lực lượng nào.

Trong lòng Tần Tiểu Thiên sợ hãi than thở, người này thật sự là thần kỳ không tưởng nổi, không ngờ cũng làm cho thân thể hoàn toàn trống không. Ngay cả đôi mắt hắn cũng chưa mở ra, lập tức bắt đầu tu luyện.

Linh khí giống như nước thủy triều điên cuồng dũng mãnh vào trong cơ thể, chỉ nửa giờ ngắn ngủn, hắn đã nhảy vào Yên Lan Tung cảnh giới.

Một chút cũng không trì hoãn, linh khí tiếp tục dũng mãnh vào, giống như cuồn cuộn trực tiếp nhảy vào Kính Ngưng cảnh giới, trong phút chốc, Cổ tu tiên pháp môn được phong trong trí nhớ hắn đã mở ra, đại lượng trí nhớ nhảy lên trong lòng. Hắn kiềm chế tâm tình kích động, lại nhảy vào cảnh giới kế tiếp – Sâm Thanh Trữ cảnh giới.

Tần Tiểu Thiên có chút run sợ, tiến cảnh thật sự là quá nhanh, nhưng đã cưỡi trên lưng hổ, muốn xuống cũng không phải dễ dàng.

Nếu dừng không được, chỉ có tiếp tục kiên trì tu luyện.

Sau nửa tháng, Tần Tiểu Thiên đột phá Sâm Thanh Trữ cảnh giới, lại thuận thế tiến vào Hạo Miểu Hàm cảnh giới, tổng cộng bảy cảnh giới, một hơi đã vọt tới cảnh giới thứ tư.

Hắn không chút nào hoài nghi, chỉ cần tiếp tục cố gắng, sẽ xông qua luôn thêm hai cảnh giới nữa cũng không phải việc khó, làm cho hắn thật sự sợ hãi.

Khi công pháp của cảnh giới tầng thứ tư mở ra thì Tần Tiểu Thiên phát hiện, chỉ cần tiến vào cảnh giới thứ năm, cũng chính là Diễm Ba Động cảnh giới, sẽ lập tức khiến cho tiên kiếp, đến cảnh giới thứ sáu sẽ là đại tiên kiếp, một khi tiên kiếp tới mình cái gì cũng chưa chuẩn bị, không chết mới là lạ.

Cho nên hắn kiệt lực thu nhiếp, vô luận như thế nào cũng phải khống chế chính mình, ngàn vạn lần không thể bước vào Diễm Ba Động cảnh giới.

Cụ thân thể kia thật sự là quá tốt, tu luyện hơn mười ngày, Tần Tiểu Thiên đã từ từ khống chế được hết thảy thân thể. Linh khí vẫn đang tiếp tục dũng mãnh đi vào, hắn chẳng qua chỉ cố củng cố cảnh giới đang có.

Lại qua mấy tháng thời gian, sau khi đình chỉ tu luyện, hắn cảm giác được năng lực của mình đạt tới cảnh địa bất khả tư nghị, phảng phất như chỉ cần nhấc tay nhấc chân là có thể hủy thiên diệt địa. Cảm giác này thật quá sung sướng, hắn cả người thư thản, hận không lập tức đánh ra vài quyền, đá ra mấy cước, ngửa mặt lên trời hống vài tiếng.

Linh hồn hốt nhiên chợt xao động một trận, hắn nhất thời cảnh tỉnh, lập tức thu nhiếp tâm thần, bình phục tâm tình, nếu còn tiếp tục hưng phấn như vậy, sẽ có thể bị tẩu hỏa nhập ma.

Tần Tiểu Thiên từ từ mở mắt, loại cảm giác rõ ràng sáng ngời này, làm cho hắn thiếu chút nữa rơi lệ. Chung quanh sở hữu hết thảy, cấm chế ba động, linh lực pháp bảo ba động, tựa như khắc sâu vào lòng.

Nhìn thi thể bầm nát dưới kim tự tháp và hoàng bài bên cạnh, cùng với Dạ Bức kiếm vỡ nát, hắn nhịn không được lắc đầu, cụ thân thể kia bị phá hỏng nghiêm trọng, không có khả năng chữa trị một lần nữa.

Ngón tay hắn có một chiếc nhẫn thô to, đó là một chiếc nhẫn trữ vật, nhưng bên trong trống rỗng không có gì, trong cơ thể không có pháp bảo hay là phi kiếm.

Tần Tiểu Thiên đã rất vừa lòng, pháp bảo lưu lại dưới kim tự tháp, đan dược và ngọc đồng giản chừng hai mươi tám kiện, còn bao quát cả bốn khôi lỗi mình thu được, ngoài cửa còn có ba cái ngân đỉnh.

Lần này thăm dò bảo, khiến cho hắn từ một tiểu tử nghèo biến thành một đại phú hào.

Một khi chiếm cứ chủ vị trận nhãn, cả trận thế đều không còn gì thần bí trong mắt Tần Tiểu Thiên. Tu vi của hắn dừng lại ở Hạo Miểu Hàm cảnh giới, cũng đã sắp đến gần cảnh giới thứ năm, chiếm được đại lượng tư tấn, mặc dù còn chưa kịp tiêu hóa hấp thu, nhưng ánh mắt đã không giống, bố trí trong đại sảnh đã hoàn toàn có thể phá giải.

Hắn phát hiện một chuyện thú vị, địa sát khí nguyên lai là phục vụ cho cụ di thuế trên kim tự tháp. Trong kim tự tháp có thể chuyển đổi trận pháp, có thể đem địa sát khí chuyển đổi thành linh khí cực thuần, không trách được có thể nhanh như vậy mà tăng lên tu vi cảnh giới, đây là nguyên chủ nhân đã sớm xếp đặt thật tốt, không biết là vì nguyên nhân gì mà nguyên chủ nhân lại bỏ quên nơi này.

Tần Tiểu Thiên đưa Vô Diễm Chi Hỏa bắn vào thi thể bị phá hỏng, trong chớp mắt thi thể đã hóa thành bụi bậm, lưu lại một chiếc nhẫn trữ vật, một hoàng bài, còn có Dạ Bức kiếm vỡ tan.

Nhìn bào phục màu đen trên người, sờ sờ cao quan trên đầu, Tần Tiểu Thiên thừa nhận trang phục này rất khốc, hắn đem cao quan cởi xuống ném vào trong chiếc nhẫn trữ vật, tóc dài phi tán xuống, còn về phần hắc bào vẫn để nguyên dạng, dù sao y phục của Tống triều cũng dây dưa như vậy, cũng không cần thay đổi.

Thu thập những bảo bối ngọc thạch trên kim tự tháp cũng phải tốn một chút tinh lực, đám đồ vật này có liên quan tới đại trận, trước hết phải phá giải trận pháp, sau đó mới có thể thu lấy.

Hắn tạm thời lại nhìn xem, nhanh chóng thu thập xong hết, lại dùng trữ vật Thanh Đế cấp cho đeo lên tay trái, tay phải là chiếc nhẫn mới.

Tiếp theo lại bố trí đại trận một lần nữa, Tần Tiểu Thiên gia nhập thêm trận pháp cấm chế mà mình hiểu biết, cho dù nguyên chủ nhân quay lại, chỉ sợ cũng khó có thể tiến vào.

Đây là một bảo địa, có thể uẩn dưỡng di thuế, là phủ đệ thứ nhất hắn có được, bởi vậy hắn rất xem trọng.

Ba ngân đỉnh phi thường trọng yếu, đó là trung xu của cả phủ đệ.

Tần Tiểu Thiên thu lấy hai mươi tám kiện bảo vật, có một là cổ ngọc giản, cổ ngọc giản màu đen như mực, sờ lên nhẵn nhụi nhuận hoạt, bên trong ghi lại tất cả trận pháp cấm chế sở hữu, đáng tiếc không có ghi chép lai lịch của phủ đệ, cũng không có tư tấn gì về nguyên chủ nhân.

Ngân đỉnh tác dụng rất lớn, thân mình chính là tiên khí, may mắn nhờ Tần Tiểu Thiên không có tùy tiện thu lấy. Ngân đỉnh một khi mở ra thì sẽ tương liên với đại trận, hắn chẳng những không vào được trong cửa, rất có thể phải chết ở ngoài cửa lớn, khi đó muốn tìm được một cụ thân thể thích hợp, còn khó hơn lên trời.

Tần Tiểu Thiên không khỏi sợ hãi đến toát mồ hôi lạnh, cảm giác duy nhất đó là sợ hãi. Ngoài cửa cơ hồ là một nơi tuyệt địa, linh hồn không cách nào xuyên qua âm sát, sau khi tử vọng hậu quả chính là vĩnh viễn ở lại trong thông đạo phiêu đãng, trừ phi Thanh Đế tới cứu, nếu không sẽ hoàn toàn xong đời.

Ngân đỉnh kia hắn không định thu lấy, bởi vì muốn giữ lại phủ đệ này, hắn phải một lần nữa bố trí cấm chế đại trận, đại trận nguyên lai cũng không hủy bỏ, mà là gia tăng thêm càng nhiều cấm chế hơn cùng đại trận dung hợp cùng một chỗ.

Theo thông đạo đi trở về, Tần Tiểu Thiên nghĩ thầm: " Thông đạo là kim tự tháp, còn chỗ khác là gì?" Hắn xong được ngọc đồng giản không có ghi lại bản đồ địa hình của phủ đệ, chỉ có các loại cấm chế đại trận bao quát kể cả bên ngoài Ương Táng Hạp, cho nên hắn đối với nơi khác của thông đạo tràn ngập tò mò, trong lòng còn có hy vọng, tốt nhất đó là thương khố trữ tàng bảo vật.

Rất nhanh đi tới cuối thông đạo, không nghĩ tới lại là một đầm nước, nghiêm khắc mà nói là do âm sát ngưng kết mà thành, bề ngoài cũng giống như đầm nước, có có nguyên động lực của đại trận.

Địa sát khí và linh mạch khác nhau, nếu không thể chuyển đổi thành linh khí, âm sát chính là độc khí trí mạng, người tu chân trừ phi có công pháp đặc biệt, bình thường cũng không nguyện ý tiếp xúc âm sát.

Tần Tiểu Thiên đền bù chỗ khuyết tổn của đại trận, nhất là lổ hổng lúc đầu hắn đi vào, càng phải tu bổ thật cẩn thận. Hết thảy bố trí thỏa đáng, hắn mới đi đến bên đầm âm sát bước vào một tiểu truyền tống trận, đây là xu nữu đi ra vào, cũng bởi vì thiếu mất sự duy hộ mà mất đi hiệu lực, sau khi tu lý xong thì lập tức khởi động, một đạo bạch quang hiện lên, hắn được truyền tống đi.

Một lần nữa đi tới Ương Táng Hạp. Vị trí của truyền tống trận ở tại mặt sau một sơn cốc phía sau Ương Táng Hạp, cũng đồng dạng có cấm chế che dấu.

Tần Tiểu Thiên không có dừng lại, hắn nhớ tới Tiễn Xuyến Nhi vẫn còn đang ở chỗ thác nước chờ đợi, mặc dù nàng có thể đã rời đi, nhưng cũng muốn đi xem một chút.

Trong Ương Táng Hạp dừng lại quá lâu, cụ thể bao nhiêu thời gian hắn cũng không rõ ràng lắm.

Tâm niệm vừa động, Tần Tiểu Thiên biến mất tại chỗ.

Tiến vào Kính Ngưng cảnh giới thì có thể thuấn di, hắn bây giờ tu đến Hạo Miểu Hàm cảnh giới thứ tư, đừng nói là thuấn di, cho dù tiến vào thái không cũng không thành vấn đề, thực lực so sánh với Tán tiên còn mạnh hơn một chút, chẳng qua là vẫn không thể thành thục vận dụng chút pháp môn.

Thần thức đảo qua đại địa, Tần Tiểu Thiên kinh ngạc phát hiện, Tiễn Xuyến Nhi không ngờ vẫn còn đang chờ đợi bên thác nước.

46. Q.5 - Chương 8: Cửu Bức Kiếm

Tiễn Xuyên Nhi trong lòng vừa lo lắng vừa tức giận, đợi lâu như vậy, Tần Tiểu Thiên còn chưa đi ra, nàng không khỏi lo lắng vô cùng.

Ương Táng Hạp dị thường hung hiểm, thiếu chút nữa là phải liều mạng của nàng, bởi vậy nàng đối với Ương Táng Hạp thập phần sợ hãi, mấy lần muốn đi vào tìm Tần Tiểu Thiên, cuối cùng vẫn lý trí chiến thắng xúc động, một mực đợi ngay thác nước.

Hốt nhiên có người hiện ra trước mặt, làm nàng sợ đến cuống quýt lui về phía sau, cả kinh kêu lên: " Ngươi…ngươi là ai?" Toàn thân nàng tràn ngập cảm giác vô lực, người này khí thế bức người, tuyệt đối là một đại cao thủ.

Tiễn Xuyến Nhi luống cuống tay chân phát ra một đống pháp bảo phòng ngự, trong lòng sợ hãi tới cực điểm, cho dù đã tới rồi Xuất Khiếu kỳ, đứng ở trước mặt người này, nàng tựa như một đứa trẻ con không đeo găng tay, ngay cả đứng cũng không vững.

Tần Tiểu Thiên chợt nổi lên tâm đùa giỡn, cười nói: " Ngươi là Tiễn Xuyến Nhi tiểu thư phải không?"

Tiễn Xuyến Nhi hoảng hốt, hỏi: " Ngươi…ngươi làm sao biết?" Trong giây lát, nàng tỉnh ngộ lại, nói: " Là Tần…Tần đạo hữu nói cho ngươi? Hắn ở nơi nào?"

Tần Tiểu Thiên hai tay xòe ra, nói: " Rất xin lỗi, ngươi nói Tần đạo hữu kia…hắn đã chết."

Sắc mặt Tiễn Xuyến Nhi chợt xanh chợt trắng, lẩm bẩm nói: " Đã chết? Tại sao…tại sao có thể…đại bại hoại, nói sẽ về, ngươi…bại hoại…" Nước mắt rơi xuống như chuỗi xuyến.

Tần Tiểu Thiên choáng váng, nghĩ không ra Tiễn xuyến Nhi lại rơi lệ.

" Ngươi gạt người!" Trong mắt Tiễn Xuyến Nhi tràn đầy lửa giận, gắt gao nhìn chằm chằm Tần Tiểu Thiên, hỏi: " Hắn…hắn chết như thế nào? Chết ở đâu?" Nàng giống như một con mèo nhỏ đang tức giận, nhe răng nhếch miệng, một bộ dáng như muốn liều mạng.

Tần Tiểu Thiên phát hiện lần đùa giỡn này không hay, trong lúc nhất thời không biết nên làm sao giải thích, nói: " Ách, cái…này…là bị cổ trận pháp vây khốn, sau đó tự bạo…" Hắn nói là lời thật, bất đắc dĩ Tiễn Xuyến Nhi căn bản nghe không vào.

" Là ngươi giết hắn…có phải hay không? Có phải hay không?"

Tần Tiểu Thiên nói: " Không phải!" Hiểu lầm này không thể tiếp tục phát triển, hắn vội vàng giải thích nói: " Ách, ta nói là đã chết, là chỉ về thân thể hắn…hắn…ai…" Lần giải thích này lộ ra vẻ rất vô lực, hắn hốt nhiên chợt ý thức được, việc linh hồn đoạt xá là một chuyện rất tà ác, ít nhất trong ấn tượng người tu chân đúng là tà ác.

Tiễn Xuyến Nhi nghi hoặc nhìn hắn chằm chằm, nói: " Có ý tứ gì?"

Tần Tiểu Thiên nói: " Ý tứ chính là…hắn chưa thật sự chân chính tử vong, mà là thân thể bị mất đi…" Trong lòng hắn hối hận không ngừng, không có việc gì lại đi tìm chuyện trêu đùa không đúng lúc.

Tiễn Xuyến Nhi nói: " Chẳng lẽ nguyên anh của hắn trốn ra được sao?" Nàng nhất thời lộ ra vẻ kích động.

Tần Tiểu Thiên âm thầm kỳ quái: " Nha đầu kia rốt cuộc sao rồi? Không ngờ lại quan tâm sinh tử của ta như vậy." Trong lòng không nhịn được có loại cảm động vô danh, ánh mắt nhìn nàng cũng trở nên nhu hòa, nói: " Hắn chẳng qua chỉ thay đổi một thân thể mà thôi."

Tiễn Xuyến Nhi nói thầm: " Đổi một thân thể? Đổi lại..mà thôi? Đổi lại thân thể…đây là pháp môn tu hành gì?" Nàng ngẩng đầu nhìn Tần Tiểu Thiên, trong miệng nhỏ giọng nói: " Đổi lại thân thể? Sao có thể…chẳng lẽ…" Sau đó mở to hai mắt, kêu lên: " Chẳng lẽ…là ngươi! Ngươi…"

Trong lòng Tần Tiểu Thiên kêu lên quái dị: " Không được rồi, nha đầu kia cũng quá thông minh, vậy mà cũng đoán được? Trực giác thật đáng sợ!"

" Không phải ta…" Hắn vô thức phủ nhận.

" Chính là ngươi! Oa nha nha…ngươi dám gạt ta…ta, ta cắn chết ngươi…"

Tiễn Xuyến Nhi tức giận xông lên, Tần Tiểu Thiên lắc mình tránh né, luôn miệng nói: " Dừng! Dừng!"

" Đứng lại, phải cho ta cắn một cái để hết giận!"

" Tiễn Xuyến Nhi tiểu thư, cắn người thì không xong đâu…chỉ có con mèo nhỏ chó nhỏ mới cắn người…"

Tiễn Xuyến Nhi tức khí hừ hừ đứng lại, biết bắt không được người này, hốt nhiên nàng chợt cười, làm Tần Tiểu Thiên sợ đến vội nói: " Ai, ngươi không có việc gì chứ?" Nghĩ thầm: " Nha đầu kia tức đến hồ đồ rồi sao?"

" Ngươi mới là mèo nhỏ chó nhỏ! Uy, họ Tần kia…ngươi hơi quá đáng đó, ta ở chỗ này chờ ngươi, nhưng ngươi…"

Trong lòng Tần Tiểu Thiên có chút áy náy, cổ tay vừa lộn, một con Ngọc Hổ cỡ bàn tay hiện ra trong tay, nói: " Đây là khôi lỗi thú, tên là Diêm Hổ." Nói xong khấp linh quyết xuất ra, một con hổ lớn màu đen xuất hiện bên cạnh hắn, dài tới sáu thước, lông mao trên người phiếm ra u quang, hai mắt cũng là màu xanh nhạt.

Chỉ thấy nó nhu thuận đi vòng quanh Tần Tiểu Thiên, phát ra tiếng ô yết như lấy lòng.

" Tặng cho ngươi!"

Tiễn Xuyến Nhi nổi giận, nàng vốn muốn xao trá Tần Tiểu Thiên để xuất ra ác khí trong lòng, không nghĩ tới người này lại xuất ra một kiện bảo bối để dụ dỗ mình.

Nhưng con hổ kia thật sự hấp dẫn người, nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy động vật khôi lỗi hoàn mỹ như vậy, căn bản không cách nào cự tuyệt, ngẫm lại vẫn không cam lòng, nói: " Còn có bảo bối gì?"

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Có, ngươi muốn cái gì? Tặng ngươi một thanh phi kiếm?"

Hắn ở ngọc thạch kim tự tháp thu nhiếp được ba thanh kiếm tiên, trong đó có một thanh rất thích hợp cho nữ tính sử dụng, nhưng hắn hoài nghi không biết Tiễn Xuyến Nhi có thể sử dụng hay không, Xuất Khiếu sơ kỳ sử dụng kiếm tiên thì rất khó.

Đó là một thanh kiếm tiên giống như thủy tinh, hoàn toàn trong suốt, đặt trong tay chỉ nhìn thấy một cái bóng, hơi thoáng chớp lên trong bàn tay, kiếm tiên phiếm xuất ra quang hoa bảy màu, xinh đẹp tới cực hạn. Nước bọt của Tiễn Xuyến Nhi thiếu chút nữa chảy ra, nàng cũng là luyện khí hảo thủ, nhưng cho tới bây giờ chưa từng gặp qua kiếm tiên như thế, đẹp đến làm cho người ta ngây ngất.

" Cấp…cho..cho ta? Thanh kiếm này cho ta sao? Gọi là gì..?" Tựa như trong mộng, nàng thích đến nỗi không biết làm sao cho phải.

" Không biết tên gọi là gì, ngươi có thể tự mình gọi đi."

Sau khi thu xong phi kiếm và ngọc hổ, Tiễn Xuyến Nhi bình tĩnh trở lại, trong lòng đột nhiên cảm thấy một phần mất mác, ánh mắt cũng có chút cô đơn.

Tần Tiểu Thiên khó hiểu hỏi: " Chẳng lẽ ngươi không thích kiếm tiên?"

" Thích." Tiễn Xuyến Nhi cúi đầu, thanh âm có chút nức nở: " Ta phải về núi Thanh Thành rồi, ngươi...một mình ngươi bảo trọng."

Xác nhận người trước mắt này chính là Tần Tiểu Thiên, trong lòng nàng cảm giác có chút mất mác, nguyên bổn trình độ của Tần Tiểu Thiên và nàng chỉ tám lạng nửa cân, bây giờ hai người hơn kém quá xa, nàng không biết làm sao tiếp tục đối xử với hắn.

Tần Tiểu Thiên không rõ vì sao tiểu nha đầu tham tiền này lại không cao hứng, nhưng nếu Tiễn Xuyến Nhi muốn trở về, hắn cũng không muốn ngăn trở, ở nơi man hoang này, nàng vẫn là hồi môn phái thì an toàn hơn.

Hắn nói: " Được, ngươi cũng bảo trọng, có cơ hội...ta sẽ đi núi Thanh Thành thăm ngươi, a a, có lẽ sẽ cùng đi tìm một mỏ vàng...chúng ta lại cùng đào móc."

Tiễn Xuyến Nhi cũng không nhìn Tần Tiểu Thiên, ngự kiếm bay lên không trung, nói: " Nói chuyện phải ghi nhớ..." Từ sau khi tu vi đại trướng, tốc độ nàng ngự kiếm cũng không tầm thường, trong chớp mắt đã mất đi tung tích.

Tần Tiểu Thiên nhìn thấy nàng rời đi, trong lòng có loại tư vị nói không nên lời, từ sau khi Tiễn Xuyến Nhi nghe nói mình đã chết mà bày ra phản ứng mãnh liệt, hắn mơ hồ nhận thấy được một chút gì đó, nhưng chẳng qua không muốn suy nghĩ nhiều. Hắn thở dài một hơi, lại thuấn chuyển qua Ương Táng Hạp.

Phải nhớ nếu muốn giữ lại phủ đệ này, thì phải khôi phục cấm chế đại trận bên ngoài. Trong cổ ngọc giản màu đen như mực cũng ghi lại cấm chế đại trận bên ngoài, bởi vì Tần Tiểu Thiên đạt tới Hạo Miểu Hàm cảnh giới, đại trận bên ngoài trong mắt hắn cũng không còn thần bí, chỉ thoáng xem đã hiểu rõ nguyên lý trong đó.

Nguyên nhân lúc đầu thiên lôi đánh xuống, chính là trên bầu trời có Dẫn Lôi đại trận, bởi vì mất đi một trận pháp chế ước, mỗi cách một lát sẽ khởi động một lần, kinh nghiệm qua ngàn vạn lần năm tháng, Ương Táng Hạp bị đánh thành trăm ngàn lỗ thủng, hơn nữa địa sát khí ăn mòn, một vách đá hạp cốc hoàn toàn biến thành màu đen.

Tần Tiểu Thiên bắt đầu bố trí cấm chế đại trận quanh thân Ương Táng Hạp lần nữa, rất phiền phức cũng rất phí sự, hắn không có tiên thạch tốt, rất nhiều cấm chế không cách nào sử dụng. Tu tu bổ bổ hơn mười ngày, chỉ có thể miễn cưỡng làm cho cấm chế đại trận bình thường vận chuyển, ngay cả che giấu Ương Táng Hạp cũng làm không được.

Trong lòng hắn không nhịn được than thở, chẳng những tài liệu luyện chế ít, tiên thạch cũng cơ hồ không có, tiên thạch tư nguyên trên địa cầu tựa hồ rất thiếu thốn, đến bây giờ, còn chưa phát hiện qua quặng tiên thạch, chỉ có thể dùng ngọc thạch thay thế, đại trận này hao phí hơn phân nửa ngọc thạch của hắn.

Hắn chế luyện một dấu hiệu tại Ương Táng Hạp, sau này chỉ cần nghĩ đến, chỉ cần thuấn di là có thể quay lại, sẽ không bị lạc đường.

Xích Minh một mực chú ý Tần Tiểu Thiên, chứng kiến sau khi hắn vào Ương Táng Hạp thì chiếm cứ một cụ di thuế, nhịn không được cười mắng: " Vận khí con thỏ nhỏ này thật tốt quá, không ngờ lại cướp được một bộ thân thể như vậy...sư huynh, đồ đệ của ta thế nào?"

Lý Cường mắng: " Tên ngu ngốc này! Không tu hành...ngược lại đi làm sinh ý, ***, vẫn không ngờ lại phát tài..."

Xích Minh cả kinh nói: " Ai yêu, không hay, Tần Tiểu Thiên tiểu tử này đã tu luyện nhanh quá a, còn tu luyện tiếp sẽ đối mặt thiên kiếp...sư huynh, ngươi mau giúp hắn đi."

Một hóa thân của Lý Cường bay vào trong Thiên Diễn, chỉ chốc lát đã trở lại, nói: " Không có việc gì, tiểu tử kia rất sáng suốt, không nóng lòng tăng nhanh cảnh giới, ân, không tệ, không tham chút nào, a a."

Xích Minh cười đến đắc ý: " Ha ha, cũng là đồ đệ của ta tốt, thông minh a, di, tiểu tử này đang làm gì? Uy, sư tôn, tiểu tử kia muốn rời địa cầu rồi, nhìn Thiên Diễn có ảnh hưởng hay không?"

Thanh Đế kinh ngạc nói: " Cái gì? Để ta xem." Hắn là người khống chế Thiên Diễn, chỉ cần xem là biết nguyên nhân hậu quả, có chút cau mày nói: " Không biết là di thuế của ai, vạn nhất người nọ phát hiện di thuế bị cướp đi, tiểu tử kia đã rước lấy họa rồi..."

Xích Minh không chút quan tâm, nói: " Sợ cái con khỉ! Có ta ở đây...hừ hừ, mặc kệ hắn là ai, dám đụng đến đồ đệ của ta, đó là tìm chết..."

Lời còn chưa nói xong đã bị Thanh Đế một cước đá bay qua một bên, quát mắng: " Ta cũng không tinh lực dây dưa với ngươi, biến hóa của Thiên Diễn đã làm cho người ta phải cố hết sức rồi, thêm ngươi...Thiên Diễn còn không loạn bậy! Nếu khống chế không được Thiên Diễn, tiểu tử kia bên trong sẽ gặp nguy hiểm đó."

Lý Cường hỏi: " Phải khống chế hắn phải không?"

Thanh Đế lắc đầu nói: " Tạm thời còn không cần, biến hóa của một người ở bên trong, ta có thể nắm trong tay, chẳng qua là hy vọng hắn không nên chạy loạn, đi càng nhiều địa phương, thì biến hóa lại càng nhiều hơn."

Xích Minh đột nhiên chợt cười lớn: " Ha ha, tên ngốc này, chỉ dựa vào phi hành đã muốn rời đi địa cầu, hắn ình là ai a."

Lý Cường ngắm một cái, nói: " Ngươi mới là ngu ngốc! Hắn đang thu tập Thiên Cương Trần Ai, không phải muốn rời đi địa cầu."

Xích Minh á khẩu không nói ra lời, sờ sờ ót, thở dài nói: " Thật sự là nhàm chán a."

Lý Cường cười nói: " Nhàm chán? Vậy ngươi đi tìm Thiên Chân, hắn có thời gian trò chuyện...vẫn luôn muốn đi Huyễn Tinh Thần Trận, ngươi bồi hắn đi là được rồi."

Xích Minh khoát tay nói: " Muốn đi ngươi đi..." Hắn nhìn lén Bác Tụ Thượng Nhân, truyền âm nói: " Lão già kia sắp tẩu hỏa nhập ma rồi, luôn không quên việc đi Huyễn Tinh Thần Trận, lần trước không phải...là hắn thiếu chút nữa cũng không quay về hay sao, ta không đi. Bất quá ở chỗ này cũng không ai trò chuyện, Thiên Diễn này rốt cuộc có ích lợi gì? Sư huynh biết không?"

Kỳ thật bất luận là Xích Minh hay Lý Cường, hai người đối với tác dụng của Thiên Diễn cũng không rõ ràng. Xích Minh không phải là do vô cùng nhàm chán mới chạy tới đây, Lý Cường thuần túy là đến hỗ trợ, tu vi của hắn không chỉ cao hơn Xích Minh, còn có thể tạm lợi dụng Nguyên Giới, bởi vì tiến cảnh Xích Minh không cách nào so sánh, chỉ còn so với Thanh Đế thì còn kém một đường, gần đây hắn nhìn Thiên Diễn biến hóa cũng có một chút tâm đắc, nhưng hắn cũng không thể nói rõ.

" Không biết, nếu tỉ mỉ lĩnh ngộ...hẳn là sẽ có thu hoạch."

Xích Minh bĩu bĩu môi, nhỏ giọng nói thầm: " Nói thừa...tỉ mỉ lĩnh ngộ, ân, nguyên lai là sư huynh cũng không biết, chỉ đoán loạn bậy!"

Thanh Đế hốt nhiên nói: " Cụ di thuế kia có chuyện."

Xích Minh nói: " Không phải chỉ là di thuế của một cổ tiên nhân hay sao, có gì thần kỳ không tưởng nổi, cùng lắm thì...đánh một trận."

Thanh Đế thản nhiên nói: " Là đồ đệ ngươi đánh? Hay là ngươi đánh?"

" Đương nhiên là ta...ách, là đồ đệ ta đánh..."

Thanh Đế nói: " Đó là tìm chết."

Xích Minh nháy nháy mắt, nghĩ thầm: " Nếu ai dám đánh đồ đệ của ta, hừ! Lão tử sẽ lột da hắn! Không thèm coi cái gì là Thiên Diễn hay không Thiên Diễn." Trong lòng hắn quyết định chủ ý, nói: " Linh khí nơi này không tệ, ta tu luyện một lát, sư huynh, có việc gọi ta một tiếng."

Thanh Mộc Lâm ở tiên giới là một trong những nơi tu luyện tốt nhất, ngoài trình độ linh khí nồng nặc, không như những nơi khác, Xích Minh rất khôn khéo, chỗ này không có khả năng tùy tiện đến, có cơ hội rảnh rỗi này, hắn làm sao bỏ qua, cho nên hô to nhàm chán, thừa dịp ngồi xuống tu luyện.

Lý Cường nói: " Bản thể tu luyện là tốt rồi, phân thân đi ra."

Một phân thân thoát ra khỏi bản thể của Xích Minh, đứng bên cạnh Lý Cường, bão oán nói: " Sư huynh...chỉ là hấp thu một chút linh khí mà thôi, xuất một phân thân, hiệu quả sẽ kém rất nhiều." Hắn nhỏ giọng nói: " Tiện nghi của sư tôn không chiếm...sẽ bị trời phạt đó, hắc hắc."

Lý Cường cười nói: " A a, linh khí nơi này đúng là nồng đậm, nhưng với tu vi của ngươi, chỉ sợ ngồi trên trăm năm cũng không có tiến cảnh gì, như vậy còn tính là chiếm gì tiện nghi...nếu thật muốn tu luyện, ta ở tại Nguyên Giới tìm địa phương thích hợp, linh khí so với nơi này còn tốt hơn."

Xích Minh lắc đầu nói: " Không đi, ta chán ghét việc tu luyện yên tĩnh...ai, thật muốn đi vào chơi đùa."

Thanh Đế quay đầu lại nói: " Biết đánh cờ phải không? Lý Cường có dạy qua không?"

Xích Minh khó hiểu hỏi: " Đánh hay không...có ý tứ gì, sư tôn muốn đánh cờ?"

Thanh Đế cười nói: " Bây giờ là chúng ta đang hạ cờ, chúng ta đều là tay đánh cờ, hết thảy trong Thiên Diễn chính là con cờ, ngươi muốn làm một con cờ hay sao?"

Xích Minh sững sờ, tiện đà cười nói: " Tay cờ? Con cờ? Ha ha, sư tôn a, ai biết...chúng ta có phải là con cờ hay không?"

Thanh Đế gật đầu mỉm cười: " Ân, ai có thể biết?"

Xích Minh reo lên: " Lại thêm một ách mê không giải."

Tu vi của Tần Tiểu Thiên sau khi đại trướng, sau đó hiệu quả cũng dần dần hiển hiện ra, hắn nguyên bổn vốn thích nhẫn nhịn làm việc, bây giờ lại trở nên không chút quan tâm. Người có thực lực thì có thể tùy tâm sở dục, hắn chính là như vậy.

Cảnh giới Hạo Miểu Hàm rốt cuộc lợi hại tới cỡ nào, hắn cũng không rõ ràng, chỉ biết tu vi của chính mình so sánh với nguyên lai thì đề cao hơn rất nhiều. Hắn muốn thử nghiệm cụ di thuế có bao nhiêu tiềm lực, vì vậy một hơi bay ra địa cầu.

Không nghĩ tới đi lên thái không trung mà cũng phải cần tài liệu. Hắn mới học được một loại pháp môn thu thập tài liệu, có thể thu thập Thiên Cương Trần Ai trong thái không trung, đó là một loại tài liệu luyện khí phụ trợ, tỷ như luyện chế phi kiếm, chỉ cần gia nhập một chút Thiên Cương Trần Ai, phẩm chất của phi kiếm có thể tăng lên một cấp bậc.

Thiên Cương Trần Ai phi thường khó thu tập, cần phải dụng thủ pháp đặc thù, hơn nữa tu vi phải rất ới được. Hơn mười ngày sau, hắn bay đến bên ngoài Nguyệt Cầu(mặt trăng), nơi đó Thiên Cương Trần Ai dường như nhiều hơn.

Ở tại Nguyệt Cầu, hắn còn phát hiện không ít tiên thạch, tất cả đều là trung phẩm tiên thạch, cũng có một ít thượng phẩm tiên thạch.

Tiên thạch đại đa số đều từ vẫn thạch mà đến, thu tập rất phiền phức, muốn đi phải vào khe đá mà tìm tòi. Thu hoạch cũng không tệ lắm, hơn mười ngày thời gian, hắn đã thu tập hơn một ngàn khối các loại tiên thạch, Thiên Cương Trần Ai cũng góp nhặt được mười cân.

Phân lượng của Thiên Cương Trần Ai cực nhẹ, mười cân thì có rất nhiều, nhưng một lần nữa luyện chế, sau khi luyện chế nhiều nhất chỉ có thể lưu lại được vài lượng, đó mới là tài liệu phụ trợ hữu hiệu dùng để luyện khí.

Trên Nguyệt Cầu có rất nhiều tài liệu luyện khí, Tần Tiểu Thiên phát hiện không ít dấu vết đào móc, nói cách khác đã sớm có người đến thử thu tập tài liệu luyện khí, phỏng đoán cũng là cao thủ ngoài Hợp Thể kỳ, mới có thể tới được Nguyệt Cầu.

Ở lại Nguyệt Cầu suốt mấy tháng, thu tập được đại lượng tài liệu luyện khí, trong đó có rất nhiều thứ không tìm được trên địa cầu.

Tần Tiểu Thiên lần đầu tiên sinh ra ý niệm rời khỏi địa cầu, hắn phát hiện tư nguyên tu chân trên địa cầu quá ít, ngay cả Tiễm Kiệt Tinh đi qua trước kia cũng không ít như vậy, bây giờ làm hắn cảm thấy vây khốn chính là thế giới Thiên Diễn, có khác biệt với thế giới nguyên lai hay không? Nếu như đều giống nhau, hắn sẽ đi tìm truyền tống trận, nếu như không giống, hắn sẽ ở lại chỗ này tiếp tục tu hành, chờ đợi trở lại Thanh Mộc Lâm nơi tiên giới.

Tần Tiểu Thiên đôi khi cảm giác được, mình như một con kiến luôn lao lực, không ngừng sưu tầm tìm tòi đủ loại đồ vật, không có một chút hưởng nhạc, không hợp với cuộc sống tùy tâm sở dục mà mình hướng tới.

Nhưng khi nghĩ đến một khi tiến vào cảnh giới Diễm Ba Động, lập tức sẽ đưa tới tiên kiếp, Tần Tiểu Thiên cũng không dám ngừng nghỉ, tiếp tục tìm kiếm các loại tài liệu, luyện hóa tiên khí có được ở Ương Táng Hạp, là hắn phải hoàn thành nhiệm vụ.

Lần này tại Nguyệt Cầu tầm bảo thu hoạch rất nhiều, đến Nguyệt Cầu cũng không dễ dàng, Tần Tiểu Thiên còn chưa chân chính nắm giữ lực lượng của Hạo Miểu Hàm cảnh giới, thuấn chuyển qua Nguyệt Cầu phải làm rất nhiều lần, hao phí đại lượng tiên linh khí, nếu như có thể hoàn toàn nắm chặc lực lượng của Hạo Miểu Hàm cảnh giới, chỉ cần một lần thuấn di là có thể đi tới Nguyệt Cầu, cho nên hắn còn phải tiếp tục củng cố cảnh giới.

Điểm xấu của việc tăng nhanh cảnh giới chính là như vậy, đây là vấn đề khó khăn phải vượt qua.

Ở Ương Táng Hạp chiếm được không ít tiên khí và linh đan, trải qua cẩn thận xem xét, trong đó có nửa số không thích hợp cho hắn sử dụng, có thể sử dụng chỉ có chín kiện, có thể hoàn toàn luyện hóa chỉ có ba kiện, còn có sáu kiện cần luyện chế lần nữa.

Trong lòng Tần Tiểu Thiên rõ ràng, tiên khí linh đan này cũng không phải rất tốt, có thể là nguyên chủ nhân lưu lại để dùng, đương nhiên đối với người tu chân mà nói, những tiên khí này đều là cực phẩm trong cực phẩm, chỉ có cao thủ đã ngoài Hợp Thể kỳ mới có thể sử dụng.

Trong ba kiện tiên khí có một là tiên kiếm, kiếm thể màu đen, có ba phần giống Dạ Bức kiếm, chỉ dài cỡ ngón tay, bên ngoài thân kiếm nhìn không ra đặc thù gì, dùng thần thức tìm kiếm mới có thể phát hiện, đây là một cây kiếm hợp thể, tổng cộng có chín phiến.

Kiếm tiên không có tên, Tần Tiểu Thiên gọi nó là Cửu Bức kiếm, dùng để kỷ niệm Dạ Bức kiếm đã vỡ tan. Thanh tiên kiếm này hắn không cần tu luyện qua, chỉ cần uẩn dưỡng một lát, là có thể hoàn toàn khống chế, so sánh với Dạ Bức kiếm thì tốt hơn một trăm lần.

Kiện thứ hai giống như tiên khí hình hổ phù hợp lại, vật này không cần tu luyện, chỉ cần nắm giữ linh quyết khởi động, trực tiếp có thể vận dụng, một âm một dương cũng có rất nhiều cấm chế phá giải, là một kiện tiên khí không tệ.

Kiện thứ ba là một cây phát trâm bằng ngọc cỡ ngón tay, cũng là kiện tiên khí khởi động bằng linh quyết, không cần chuyên môn đặc biệt tu luyện, là một kiện pháp bảo có tính phòng ngự, Tần Tiểu Thiên tiện tay đem cắm ở trên đầu.

Ngoài ra những kiện tiên khí khác không thích hợp, sẽ còn phải tốn hao đại lượng tinh lực để tu luyện, hắn cảm giác chỉ cần đủ dùng là tốt rồi, lúc này không có nhiều thời gian đi luyện chế, nguyên nhân trọng yếu nhất chính là thế giới Thiên Diễn không phải thế giới của hắn, sau này còn phải trở về, những tiên khí này dù có luyện chế thành công cũng không thể mang theo.

Ở mãi Nguyệt Cầu cũng rất tịch mịch, góp nhặt tài liệu xong, Tần Tiểu Thiên quyết định về địa cầu trước, nếu như có thể tìm được truyền tống trận, có thể rời đi địa cầu, hắn cũng không muốn độ tiên kiếp trên địa cầu.

Liên tục nhiều lần thuấn di, Tần Tiểu Thiên đi tới tầng khí quyển của địa cầu, hơi thoáng biện thức phương vị một chút, địa phương Đại Tống triều cũng rất dễ phân biệt, còn hơn nhìn vào bản đồ thế giới trước kia.

Hắn rơi vào Đại Danh phủ Lục gia trang ở phía sau núi, ngôi nhà cỏ không ngờ vẫn còn.

Xa xa nhìn thấy Lục Giang trang chủ đang chống quải trượng chậm rãi đi tới. Thân thể Tần Tiểu Thiên đột nhiên trở thành nhạt đi, từ từ ẩn nhập vào hoàn cảnh chung quanh.

Chỉ thấy Lục Giang trang chủ đi vào nhà cỏ, khoanh chân ngồi xuống, đem quải trượng đặt trên đùi, trước người hắn đặt một cái lò hương, cắm ba cây nhang thơm, nhắm mắt tĩnh tọa.

Nguyên bổn vốn là người tráng niên, đã trở thành lão hủ, tóc và chòm râu trắng tuyết, trong miệng niệm kinh lầm rầm.

Tần Tiểu Thiên sửng sờ đứng nơi đó, không nghĩ tới một người có thể già nhanh như vậy, tự mình căn bản không cảm thấy thời gian trôi qua, thường thường ngồi xuống tu luyện, hơn mười ngày thậm chí mấy tháng là chuyện bình thường. Hắn bắt đầu tu hành từ hai mươi mấy tuổi, cũng không cảm giác được qua bao nhiêu năm, tại sao Lục trang chủ trước mắt lại nhanh già lão như vậy?

Lục trang chủ đột nhiên mở to hai mắt, hắn rõ ràng nhìn thấy một người từ từ hiển hiện ra, kinh ngạc đến thiếu chút nữa kêu to lên, ức chế sự sợ hãi trong nội tâm, hỏi: " Ngươi là ai?"

" Lục trang chủ nhanh như vậy đã quên cố nhân rồi? Ta là Tần Tiểu Thiên."

Lục Giang không dám tin tưởng hai mắt của mình, người này và Tần Tiểu Thiên trong ấn tượng của hắn hoàn toàn không giống, vóc người thon dài, khí chất cao quý, một thân bào phục không biết do chất liệu gì chế thành, khuôn mặt nhìn qua còn rất trẻ, rồi lại có một loại cảm giác tang thương, một cỗ uy áp vô hình tùy chi mà đến.

Hắn kiệt lực ngăn chặn tâm lý sợ hãi trong lòng, nói: " Vậy...vậy..."

Tần Tiểu Thiên biết mình đã hù dọa hắn, hòa nhã nói: " Ta chẳng qua quay lại nhìn xem một chút, a a, Lục trang chủ, Lục Minh tổng quản có khỏe không?"

" Lục Minh? Hắn...hắn đã sớm qua đời..."

Lục Giang bắt đầu có chút tin tưởng người trước mắt có thể thật sự là Tần Tiểu Thiên, bởi vì Lục Minh tổng quản đã chết mười bảy, mười tám năm, không có tiếp xúc qua người của Lục gia trang, không có khả năng biết được Lục Minh.

" Đã qua đời?" Tần Tiểu Thiên có chút ngoài ý muốn, hắn biết Lục Minh là người có võ công, hỏi: " Tại sao qua đời vậy?"

Lục Giang cười khổ nói: " Bị ám sát...ai, đắc tội quá nhiều người."

Tần Tiểu Thiên lại hỏi vài người, trong đó có Âu Dương Song Thành.

" Âu Dương Song Thành, nghe nói đi Đại Liêu quốc...ta cũng thật lâu không có nhìn thấy hắn."

Tần Tiểu Thiên có một loại cảm giác người vật không còn, hắn cũng không rõ ràng mình đã rời nơi này bao lâu, ngày tháng tu luyện đối với hắn chẳng qua chỉ là trong nháy mắt, nói: " Đào Nhất Diêu đạo trưởng có tới nơi này không?"

" Đã tới, khoảng năm ngoái...dừng lại một ngày, đi rất vội vàng."

Tần Tiểu Thiên trầm mặc chốc lát, hỏi: " Ân, có nói đi nơi nào không?"

Lục Giang lắc đầu nói: " Không có...nga, hắn còn hỏi ngươi, hỏi ngươi có tới hay không." Hắn suy nghĩ một chút, lại nói: " Hắn dường như rất phiền táo, vội vã chạy đi, còn mượn ta mấy trăm lượng rồi rời đi."

Một trang khách vội vã chạy tới, kêu lên: " Lão gia, không hay rồi..."

Lục Giang đứng dậy nói: " Hoảng cái gì! Từ từ nói!"

Trang khách kia thở hổn hển, đầu đầy mồ hôi, nói: " Dạ, dạ, lão gia, tiểu thiếu gia bị người đả thương...vừa mới mang vào trang!"

Lục Giang cả người run lên: " Cái gì?"

47. Q.5 - Chương 9: Hòa Thượng

Tiểu thiếu gia là cháu của Lục Giang trang chủ, tên là Lục Dã, ở trên giang hồ coi như là một cao thủ, sử dụng một thanh phác đao, năm nay mới hai mươi tuổi, là một tên mập mạp.

Lục Giang biết người bên cạnh mình là một người có đại bản lãnh, cho nên cũng không có vội vã về trang, mà là nhìn Tần Tiểu Thiên nói: " Tiên sinh, xin tiên sinh cứu mạng."

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Được, đi xem một chút."

Lục Giang mừng rỡ, cung kính nói: " Mời tiên sinh."

Hắn đối với Tần Tiểu Thiên tin tưởng mười phần, người này ở Lục gia trang mười năm, sau lại không từ mà biệt, hơn mười năm sau gặp lại, cũng đã thay đổi dung mạo, hơn nữa hình dạng vẫn trẻ trung như xưa, làm hắn hâm mộ không thôi.

Hai người từ phía sau núi trở lại Lục gia trang. Tần Tiểu Thiên cảm khái vạn phần, Lục Giang là có võ nghệ tương đương cao thủ, chẳng qua lớn tuổi, bước đi cũng đã yếu dần, cũng không còn vẻ ý khí phong phát của năm đó.

Tần Tiểu Thiên cảm giác bước chầm chậm cũng không tệ, không giống như đang phi hành nhanh như điện chớp trên không trung, chậm chạp thong thả bước đi, toàn thân tâm tình đều cũng trầm tĩnh lại. Tâm tình của hắn cũng tốt hơn rất nhiều, nói: " Phòng ốc sau trang tăng thêm không ít, Lục gia giống như lớn hơn so với nguyên lai."

Lục Giang nói: " Sáu năm trước, Lục gia trang có khoách kiến một lần." Ngữ khí của hắn mang theo một phần tự hào: " Hài tử lớn rồi, một trang tử như vậy sao đủ ở, ta cũng già rồi cho nên sẽ ngụ ở sau trang, mỗi ngày đi đến đó, dâng hương niệm kinh, tìm kiếm thanh tĩnh."

Nhưng thật ra là lúc hắn còn trẻ đã từng giết chóc rất nhiều, bây giờ lớn tuổi, muốn chuộc tội ình, cầu xin cho tâm an lòng, để tránh sau này nhập vào địa ngục.

" Hầu tử cùng hai vợ chồng Ngụy lão, ngươi có gặp qua hay không?"

Lục Giang nghiêng đầu suy nghĩ, nói: " Hầu tử? Ngụy đại thúc? Là ai?" Thời gian qua quá lâu, hắn là trang chủ, không có khả năng nhớ được hạng người vô danh này.

Tần Tiểu Thiên âm thầm lắc đầu, biết hắn không có quan tâm đến Hầu tử và Ngụy đại thúc bọn họ, nói: " Chính là bằng hữu lúc trước cùng đến Lục gia trang với ta, sau lại đi Đại Danh phủ mở tiệm."

Lục Giang nói: " A a, lớn tuổi rồi, đầu óc cũng hồ đồ, mời!" Hai người từ cửa sau tiến vào.

Mấy trang đinh chạy theo, trong đó một người nói: " Lão thái gia, tiểu nhân dẫn đường."

Còn chưa đi vào gian phòng, chợt nghe bên trong truyền ra tiếng tru: " A...mẹ nó, nhẹ một chút...ngao ô..."

Cuối cùng lại một tiếng hống như sói tru, làm cho Tần Tiểu Thiên nhịn không được bật cười, nói: " Bên trong là cháu của ngươi?"

Lục Giang sắc mặt ửng đỏ, gật đầu nói: " Thì...cái...thứ bất hiếu này!" Hắn có chút khó khăn, cảm giác được mình rất không có mặt mũi, người vẫn còn ở ngoài cửa, đã mắng: " Kêu la cái gì! Tự mình không có bản lãnh, bị người đánh, nên cắn răng mà chịu, đợi khi có bản lãnh lại đi đánh nữa, khóc tang kêu la cái gì!" Vừa mắng chửi vừa đi vào phòng.

Lục Dã là một tên rất mập, một gương mặt to như cái bánh bao lớn, cằm đến ba tầng thịt mỡ, mũi tẹt, hai mắt nhỏ xíu, mặt mày đầy mồ hôi, tóc tán loạn, bốn trang khách gắt gao đè lại cánh tay hắn và bắp đùi, cái bụng trắng có một khối bầm xanh, máu đang chảy ra. Chẳng qua hắn hít thở quá dồn dập, lỗ mũi cấp tốc co rút rồi nở ra, môi đen, khóe miệng không ngừng co quắp.

Lục Giang nhất thời không mắng tiếp, hắn đi nhanh hai bước, hỏi: " Là ai? Là ai đánh? Đại phu tới chưa?"

Trong phòng đứng đầy người, Tần Tiểu Thiên không nói gì đứng một bên, đối với những người khác trong phòng không nhìn tới, chỉ nhìn lướt qua Lục Dã, lập tức trong lòng hiểu ngay. Lục Dã là bị người tu chân đánh cho bị thương, dùng chính là thủ pháp âm tổn, thương đến nội tạng, nếu như không có người hiểu rõ cứu trị, hắn sống không quá ba mươi tuổi.

Một đại phu vội vàng chạy tới. Trong phòng sớm có một đại phu, hắn đã bó tay không cách, trên mặt tràn đầy ánh mắt tuyệt vọng, đại phu mới tới là mời từ trên trấn, sau khi bắt mạch thì cũng giống nhau vẻ mặt ngây ngốc.

Lục Giang không khỏi giận dữ, lão đầu tử mặc dù hơn bảy mươi tuổi, nhưng thân thể lại cường tráng như tráng niên, chụp lấy áo đại phu, quát: " Nói! Rốt cuộc là như thế nào?" Hắn tung hoành hắc bạch lưỡng đạo, thân mình là một kẻ cường quyền, một tiếng hét này làm cho đại phu run rẩy cả người.

" Lão…lão thái gia, tiểu thiếu gia là bị người ám toán…chứng trạng như thế, là…là…"

Hắn không dám nói cho tới bây giờ chưa từng thấy qua chứng trạng như thế, " đúng là" chỉ vài tiếng cũng không nói thêm ra lời, chọc cho Lục Giang lửa giận ba trượng, quát: " Là cái gì? Có cứu được không?"

Dưới sự sợ hãi cực độ vị đại phu chợt tỉnh táo lại, nói: " Lão thái gia, ngài bớt giận, thương thế của tiểu thiếu gia…cho tới bây giờ ta chưa từng gặp qua, ai, xin ngài thỉnh người inh khác, không nên chậm trễ việc chữa trị." Hắn kéo tay Lục Giang ra, chắp tay thi lễ, lập tức thu thập đồ vật, chuẩn bị rời đi.

Lục Giang đột nhiên nhìn thấy Tần Tiểu Thiên mỉm cười không nói, trong lòng nhất thời tỉnh ngộ, phác thông quỳ rạp xuống trước mặt hắn, liên thanh nói: " Tần tiên sinh, xin cứu cứu tôn nhi của ta."

Người đầy trong phòng bị hoảng sợ ngây ra, lão tổ tông cũng đã quỳ xuống rồi, bọn họ còn dám đứng hay sao. " Hoa lạp lạp" một đám người quỳ xuống kể cả vị đại phu đang chuẩn bị rời đi.

Tần Tiểu Thiên cũng không nói gì, đi tới bên giường, nói: " Các ngươi buông tay."

Bốn trang khách quay đầu nhìn về phía Lục Giang, Tần Tiểu Thiên nói: " Không cần sợ, các ngươi chỉ cần buông tay, hắn không đánh thương ai đâu…"

Lục Giang lớn tiếng nói: " Dựa theo lời phân phó của Tần tiên sinh mà làm!" Bốn trang khách lập tức buông tay, rất nhanh vọt sang một bên.

Tần Tiểu Thiên nói: " Thân thủ tốt lắm!" Hai tay cùng đánh ra một đạo cấm chế.

Mắt thấy ánh mắt của Lục Dã đã dễ dàng xuống tới, Lục Giang đứng dậy, nhỏ giọng nói: " Là đồ vật gì làm bị thương hắn?" Không đợi Tần Tiểu Thiên trả lời, hắn nghiêng đầu nói với người bên cạnh: " Các ngươi toàn bộ đi ra ngoài, lưu hai người ở cửa hầu hạ."

Tần Tiểu Thiên nhàn nhạt nói: " Ta khuyên ngươi không nên truy cứu chuyện này, người nọ không phải do các ngươi có thể đối phó được, bất quá, một khi ta xuất thủ giải cứu, cũng coi như đã đắc tội người kia."

Còn chưa có được cụ thi thể kia, Tần Tiểu Thiên có lẽ sẽ còn một chút băn khoăn, nhưng từ sau khi tu vi đại trướng, sự tin tưởng của hắn tăng cao, cũng không để ý đến việc sẽ đắc tội với người.

Lục Giang cuống quýt nói: " Tiên sinh cứu mạng, tiểu lão nhi cảm kích vô cùng."

Tần Tiểu Thiên đưa tay ngăn cản, nói: " Nếu ta đã tới, sẽ không khoanh tay đứng nhìn, tốt xấu gì ta cũng từng ở Lục gia trang mười năm, Lục trang chủ không cần lo lắng."

Thương thế của Lục Dã đối với con người mà nói, đó là muôn vàn khó khăn, căn bản không cách nào chữa trị, bởi vì đại thương của hắn là do một cây châm ngân sát ngưng kết, khuếch tán ra trên cơ thể người, ngân sát như thế ngay cả người tu chân cũng rất khó chống đỡ, đừng nói chi là một người phàm.

Bất quá Lục Dã có chút khác với mọi người, hắn là một tên rất mập, từ nhỏ đã có một thân thịt béo, ngân sát khuếch tán rất chậm, chẳng qua là làm cho hắn đau đớn gấp bội. May là gặp được Tần Tiểu Thiên, một lần nhìn thì nhận ra được là do ngân sát gây thương tích, dùng cấm chế đình trụ sự hoạt động của ngân sát, hắn nói: " Lục trang chủ, đừng gấp, a a, tiểu tử kia không việc gì đâu."

Đối với ngân sát, Tần Tiểu Thiên đã phi thường quen thuộc, nhưng chưa từng nghĩ tới sẽ dùng ngân sát tu luyện một kiện pháp bảo, lần này đã dẫn dắt hắn. Hắn mỉm cười đưa tay hư trảo, Lục Dã nhất thời kịch liệt run rẩy, phát ra một tiếng thảm hào.

Tần Tiểu Thiên mạnh mẽ hút lấy âm sát từ trong cơ thể hắn, tựa như từ trên người hắn ngạnh sanh xé đi một cánh tay. Bởi vì sau khi âm sát tiến vào trong cơ thể, sẽ dung nhập vào trong, Tần Tiểu Thiên hấp thu, làm cho hắn khó có thể thừa nhận.

Lục Giang lúc tuổi còn trẻ đã từng giết người không nháy mắt, lại nghe không được tiếng thảm hào của cháu, hắn dùng sức nắm chặc nắm tay, trên mặt mồ hôi chảy ròng. Đúng là quan tâm sẽ bị loạn, hắn quá mức để ý đến sự sinh tử của cháu mình, nên cảm giác này, thật sự là rất khó chịu.

Ngân sát từng luyện chế rất khó đối phó, đáng tiếc gặp phải tiên linh khí do Tần Tiểu Thiên phát ra. Chỉ chốc lát thời gian, Lục Dã đã quát to một tiếng hôn mê, một mảnh âm sát khí màu đen hiện lên, " ba" một thanh âm vang lên, đã bị Tần Tiểu Thiên hút vào lòng bàn tay.

Bụng của Lục Dã máu tươi lâm lâm, màu xanh đen dần dần biến mất. Tần Tiểu Thiên nói: " Được rồi, để cho đại phu băng bó thoa thuốc, nghỉ ngơi vài ngày sẽ không có việc gì nữa."

Một lần nữa tìm về đại phu, thoa thuốc băng bó, Lục Dã tỉnh táo lại, giãy dụa ngồi lên, kêu to: " Gia gia."

Lục Giang hận hận nói: " Lần này chọc phải ai vậy?"

Thanh âm Lục Dã nói chuyện tê ách, gào lâu như vậy, tiếng nói không khàn đặc mới là lạ.

Hắn nói: " Gia gia…ta..ta…chẳng qua nhìn một cô gái lâu một chút thôi, đã bị một hán tử bên người nàng mắng vài câu, cháu không phục, đi tới lý luận…ai, tên kia phất phất tay, xoay người rời đi…thì ta đã co quắp tê liệt rồi."

Lục Giang lịch duyệt phong phú, vừa nghe là biết cháu không nói thật, có thể khẳng định hắn đùa giỡn người ta trước, sau đó mới bị người đánh, hơn nữa đích xác theo lời Tần Tiểu Thiên, người nọ thần kỳ mình không chọc nổi, quát mắng: " Tiểu hỗn đản, sau này ở nhà cho ta, trong một năm không cho ra ngoài!"

" Gia gia…"

Một tên mập mà làm nũng, làm cho Tần Tiểu Thiên dựng đứng tóc gáy.

Không nghĩ tới Lục Giang trang chủ có thể đón nhận việc làm nũng như vậy, chỉ nghe hắn ôn hòa nói: " A Dã, ngươi đã không còn nhỏ rồi, Lục gia trang sớm muộn đều là của ngươi, đừng ở bên ngoài lêu lổng nữa, lần này nếm khổ, may là Tần tiên sinh quay lại, nếu không chết như thế nào cũng không biết, ai, ta già rồi, không chịu được sự hù dọa như thế đâu…trong nửa năm phải ở yên trong nhà không cho ra khỏi cửa, biết không?"

Câu nói sau cùng lại nghiêm khắc lên.

Lục Dã cúi đầu ủ rũ nói: " Dạ, gia gia." Ánh mắt chuyển tới trên người Tần Tiểu Thiên, hỏi: " Ngươi là ai?"

Lục Giang quát: " Không được vô lễ, ngài là ân nhân cứu mạng của ngươi, mau nhanh khấu tạ."

Lục Dã dùng ánh mắt khinh miệt liếc Tần Tiểu Thiên, nói: " Phải không?" Trừ gia gia, người khác không có bất cứ phân lượng nào trong mắt hắn, kể cả cha mẹ đã sớm qua đời, đừng nói là người tuổi trẻ trước mắt.

" A a, nguyên lai là một tên nghèo mạt."

Tần Tiểu Thiên mỉm cười, đưa tay đánh ra một bạt tai " ba" một tiếng vang thanh thúy, đánh đến Lục Dã choáng váng, tên hỗn đản ỷ thế hiếp người như thế thật làm cho người ta chán ghét nhất!

Lục Dã nguyên bổn là một bụng khó chịu, đã trúng bạt tay càng trở nên điên cuồng, hắn gầm nhẹ một tiếng, từ trên giường lớn nhảy lên. Sau khi âm sát khí được lấy ra, thân thể của hắn đã cơ bản khôi phục, rít gào đánh về phía Tần Tiểu Thiên.

Bỗng nhiên lúc đó, Tần Tiểu Thiên biến mất không thấy, đồng thời, một cỗ lực mạnh đánh vào lưng Lục Dã, hắn nhất thời đặt chân không yên, một đầu nện xuống sàn, một thanh âm oanh địa vang lên, chỉ nghe một tiếng thảm hào.

Thân hình béo mập của Lục Dã nện trên mặt đất, lực đánh phi thường mạnh, gương mặt dập trên sàn, làm bể đầu chảy máu, cái mũi thiếu chút nữa là bị đập bể.

Động tác của hai người đều cũng rất nhanh chóng, Lục Giang căn bản không còn kịp ngăn cản, tức giận đến hắn dậm chân mắng to, không nghĩ tới Lục Dã cuồng ngạo như thế, ngay cả Tần tiên sinh mà cũng dám đánh.

Tần Tiểu Thiên huyền treo cách mặt đất chừng một thước, lạnh lùng nói: " Không trách được có người muốn sửa trị ngươi, chỉ bằng vào đức hạnh đó của ngươi, có chết cũng đáng tội!"

Lục Dã xoay người ngồi dậy, còn muốn nhảy dựng lên liều mạng, vừa nhìn thấy Tần Tiểu Thiên huyền treo trên không trung, sợ đến quát to một tiếng: " Quỷ a!"

" Binh!" Quải trượng của Lục Giang hung hăng đánh lên lưng của hắn: " Hỗn đản! Mẹ ngươi…ta đánh chết ngươi! Đánh chết ngươi!" Quải trượng giống như mưa rơi xuống.

Lục Dã sợ đến không dám nhúc nhích, chẳng qua không ngừng kêu lên: " Gia gia, gia gia, đừng đánh nữa, đau a…đừng đánh! Ta sai lầm rồi…ta sai lầm rồi."

Lục Dã ngoài miệng kêu to, nhưng một cử động cũng không dám, đang ở Lục gia trang, hắn chỉ sợ hãi duy nhất một người, chính là gia gia.

Lục Giang một cước đá vào cái mông béo của Lục Dã, quát: " Mau khấu đầu bồi tội với Tần tiên sinh!"

Tần Tiểu Thiên không quan tâm, nói: " Không cần bồi tội, cứ tự nhiên đi." Xoay người đi ra ngoài cửa.

Lục Giang vừa tức vừa vội, hung hăng trợn mắt nhìn Lục Dã một cái, mắng: " Cút vào trong trang đi, trong vòng ba năm, không cho phép ra ngoài!" Nói xong vội vã đuổi theo.

" Tần tiên sinh, chờ một chút." Lục Giang thở hồng hộc chạy tới bên cạnh Tần Tiểu Thiên, thi lễ nói: " Tần tiên sinh, xin tha thứ a Dã, ai, từ sau khi cha mẹ hắn qua đời, ta lại thường xuyên ở bên ngoài, cho nên…a Dã…ai."

Tần Tiểu Thiên mỉm cười, hắn sẽ không vì sự vô lễ của Lục Dã mà tức giận, một bạt tay chỉ là giáo huấn hắn không nên tự tôn tự đại, trong mắt không có người.

Lục Giang cũng rất bất đắc dĩ, Lục Dã từ nhỏ được cưng chiều, dưỡng thành tính cách tự đại cuồng ngạo, hơn nữa thông hiểu võ nghệ, lại có đại quần trang khách hầu hạ hai bên, gặp chuyện cho tới bây giờ không hề nói lí, nơi này cũng có thể coi như là thổ hào ác phách.

Tần Tiểu Thiên nói: " Ta không có ý tứ trách tội, cứu hắn…chẳng qua trả lại cho ngươi một phần nhân tình, a a, còn về phần hắn sống hay chết, ta không thèm để ý."

Lục Giang á khẩu không trả lời được, trong lòng thở dài nói: " Ai, lời này nói ra thật không lưu tình a, người này quả thật sâu không lường được, ân, ngàn vạn lần không thể đắc tội hắn."

Lực lượng tuyệt đối chính là cường quyền tuyệt đối, tại hắc bạch lưỡng đạo lăn lộn lâu như vậy, đối với đạo lý này hắn cũng hiểu quá nhiều, sẽ không dám vô lễ với Tần Tiểu Thiên thêm nữa, Lục Giang cũng sẽ không đi chọc giận hắn.

" Tần tiên sinh, tiểu lão nhi đã an bài rượu ngon, a a, cố ý tìm qua liệt tửu, hôm nay vừa vặn có trang khách đi săn về, thỉnh tiên sinh đến dự."

Trước hết nghĩ biện pháp lưu lại Tần Tiểu Thiên, Lục Giang không dám xác định người đã thương tổn Lục Dã có đuổi tới trang trả thù hay không, vạn nhất có tới, có Tần Tiểu Thiên đang ở, hắn hẳn là sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Chính vì năm xưa cũng như vậy mà bảo vệ được tính mạng của Âu Dương Song Thành, cho nên lần này vô luận như thế nào cũng phải lưu lại hắn một lát.

Tần Tiểu Thiên không có nghĩ nhiều như vậy, nếu đi tới Lục gia trang, hắn cũng định ở lại một lát, hơi buông lỏng một chút, thuận tiện luyện chế một ít đồ vật.

Ẩm thực Tống triều coi như phong phú, gà mập vịt béo, thịt bò thịt dê đầy một bàn lớn, Tần Tiểu Thiên không có hứng thú với thịt, chỉ ăn trái cây điểm tâm, uống rượu rất nhiều.

Người hầu rót rượu vẫn ôm vò rượu đứng một bên, trên bàn bày ra mười bát rượu, Tần Tiểu Thiên uống rượu, một ngụm đã hết chén, cho nên người hầu rót không ngừng mới đuổi kịp tốc độ uống rượu của hắn.

Hai vò rượu rất nhanh uống xong, Tần Tiểu Thiên thở ra một hơi, rốt cuộc đã qua một lần thoải mái.

Lục Giang uống hai chén rượu, lẳng lặng ngồi một bên, Tần Tiểu Thiên không nói lời nào, hắn chỉ lẳng lặng ngồi đợi.

Mấy tỳ nữ đi qua lại bưng món ăn, Tần Tiểu Thiên ngăn cản nói: " Được rồi, những món ăn này…ta không ăn."

Lục Giang khoát tay nói: " Mang thêm trái cây mứt ngọt, ngoài ra không cần nữa."

Một trang khách tiến vào nói: " Lão thái gia, ngoài cửa có một hòa thượng hóa duyên."

Lục Giang cắt lời hắn: " Chiếu theo quy củ mà làm, một đấu gạo trắng, một chuỗi đồng tiền, còn phải tới hỏi ta sao?"

Trang khách nói: " Lão thái gia, vẫn chiếu theo quy củ mà làm…nhưng hòa thượng kia không đi, nói…phải hóa duyên…phía sau trang chúng ta, muốn kiến lập một ngôi chùa miểu."

Lục Giang thốt nhiên giận dữ: " Đây là con lừa ngốc từ nơi nào tới?"

Tần Tiểu Thiên híp mắt: " Người này lợi hại."

Lục Giang nghi ngờ nói: " Rất lợi hại?" Suy nghĩ một chút nói: " Ngươi đi mời hắn vào."

Một hòa thượng thân áo cà sa, tai dài, vẻ mặt phúc tướng, trong tay cầm một chuỗi phật châu chậm rãi tiến vào, trong miệng tuyên phật hiệu: " A Di Đà Phật, thí chủ chính là Lục Giang, Lục trang chủ?"

Tần Tiểu Thiên cười hì hì nói: " Đức Hoằng đại sư, sao ngươi lại tới đây?"

Đức Hoằng đại sư cũng không nhận ra hắn, bởi vì Tần Tiểu Thiên thay đổi một khu xác, tu vi lại thâm sâu không lường được. Hắn kinh ngạc nói: " Vị thí chủ này là?" Lúc ở bên ngoài trang hắn nhận thấy được sự tồn tại của Tần Tiểu Thiên, tò mò, tìm một lí do vào trang, hắn tin tưởng người này cũng có thể phát hiện ra mình.

Tần Tiểu Thiên đối với lão hòa thượng này ấn tượng không tệ, lúc phá trận ở núi Thanh Thành thì hai người phối hợp tương đối ăn ý, cười nói: " Còn nhớ trong tiên trận phía sau núi Thanh Thành, chúng ta từng hợp tác qua, đại sư chẳng lẽ quên rồi?"

" A? A Di Đà Phật! Ngươi chính là…người kia…A Di Đà Phật!" Đức Hoằng đại sư không dám tin tưởng, người trước mắt chẳng nhưng dung mạo khác hẳn, tu vi lại càng khó lường.

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Cáp Dương kia sao thì thế nào?"

Đức Hoằng đại sư sửng sốt, lúc này mới tin tưởng: " Ngươi…ngươi chính là Tần…Tần…"

" Tần Tiểu Thiên."

Đức Hoằng đại sư gật đầu nói: " Đúng, Tần Tiểu Thiên! A Di Đà Phật, tiểu thí chủ biến hóa to lớn, làm cho người ta không dám tin tưởng a." Trong mắt hắn hiện lên một tia tinh quang, tựa hồ có chuyện muốn nói, suy nghĩ một chút lại nhịn xuống không nói gì.

Trong lòng Lục Giang phát run, nói: " Đại hòa thượng, xin mời ngồi!"

Đức Hoằng đại sư cũng không đẩy đưa, đặt mông ngồi xuống, đưa tay chụp một con vịt béo, xé một chân, hàm hồ nói: " A Di Đà Phật…đã lâu không có ăn vịt béo rồi."

" Ngô, thịt bò nướng không tệ, ân, thịt dê mập…A Di Đà Phật…đây là nai sao? A, còn có heo rừng…tốt, tốt…A Di Đà Phật…rượu ngon…rượu ngon a!"

Tần Tiểu Thiên và Lục Giang trợn mắt cứng lưỡi, không chút kiêng kị, đúng là một hòa thượng rượu thịt, dương như đã nhiều năm chưa được ăn, căn bản là không cần dùng đũa, hai tay trực tiếp bốc thức ăn, ăn

đến thịt mỡ đầm đìa, vậy mà còn không đầy bụng. Chỉ nghe hắn nói: " Bánh bao, thêm vài bàn, A Di Đà Phật!"

Lục Giang ngoắc một người hầu, nói: " Nhanh đi, phải có bánh bao thịt lớn, thêm nhiều, nhanh một chút." Hắn biết bất luận là đại hòa thượng hay Tần Tiểu Thiên, đều là cao nhân thần bí khó lường, phải cố gắng thỏa mãn yêu cầu của bọn họ, thì là phương thức duy nhất để mình lấy lòng.

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Đức Hoằng đại sư đã bao lâu không có ăn thịt rồi?"

Đức Hoằng đại sư uống một chén rượu lớn, nói: " A Di Đà Phật! Ước chừng có ba mươi mấy năm rồi đó, có lẽ lâu hơn, không nhớ rõ nữa."

Lục Giang hoảng sợ nói: " Ba mươi mấy năm? Đại hòa thượng bao nhiêu tuổi?"

Đức Hoằng đại sư bóp tay tính không ngừng, nói: " Nhớ không được…ngô…" Hắn vươn tay, tính hồi lâu, thở dài nói: " Thật sự là nhớ không rõ nữa…A Di Đà Phật! Lão nạp nhớ kỹ là xuất gia thời đầu nhà Đường…đó là chuyện thật lâu trước kia, không biết đã qua bao nhiêu năm, A Di Đà Phật!"

Lục Giang hoảng sợ không còn lời để nói, xuất gia đầu thời Đường, không nghĩ tới Đức Hoằng đại sư lại xuất gia thời đó, trong lòng kêu loạn: " Chẳng lẽ hắn là Bồ Tát hạ phàm, Kim Cang nhập thế? Hay là nói hưu nói vượn?"

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Ngàn năm vương bát ngàn năm ô quy, đại hòa thượng sống thật tự tại."

Đức Hoằng đại sư ha ha cười to: " Tự tại? Thiên hạ không có ai có thể tự tại…A a, tuổi của Tần thí chủ…chỉ sợ so sánh với lão nạp còn phải lớn hơn đó a? Lục thí chủ, thịt dê không tệ, nhưng ít quá đó." Hắn tựa hồ không thèm để ý Tần Tiểu Thiên so sánh hắn với ô quy, thuận tiện hắn cũng kéo theo vào, tất cả mọi người đều là ô quy, sống cũng quá lâu.

Lục Giang mới biết Tần Tiểu Thiên còn lợi hại hơn, không ngờ so tuổi còn lớn hơn Đức Hoằng đại sư, đây không phải là thần tiên sao? Hắn xoay người quỳ xuống, nói: " Tần…Tần…" Hắn cũng không dám gọi là Tần tiên sinh nữa, lắp bắp nói: " Ngài…van xin ngài truyền thụ…truyền thụ thuật bất lão!"

Tần Tiểu Thiên không khỏi bật cười, nói: " Bất lão thuật? Sao ta không biết?" Vừa nói vừa nhẹ nhàng vung tay lên, Lục Giang phát hiện mình đã ngồi trên ghế.

Đức Hoằng đại sư cười to không thôi, tốc độ ăn uống không giảm, nói: " Đúng vậy, cho tới bây giờ lão nạp cũng không có nghe nói qua, A Di Đà Phật."

Lục Giang biết hai người này không có khả năng truyền thụ bí thuật cho mình, nguyên bổn vốn còn muốn bái sư, nhưng ngẫm lại tuổi của mình, nhịn không được than thở lắc đầu, trong lòng khổ sở, nói: " Ai, ta nhỏ tuổi nhất…nhưng lại già nhất…" Hắn hối hận không kịp, Tần Tiểu Thiên từng ở phía sau trang tu luyện mười năm, khi đó tự mình cũng không nắm bắt được cơ hội bái sư, bây giờ hết thảy đều cũng chậm.

" Đại hòa thượng vừa rồi ở ngoài cửa…có phải nói muốn hóa duyên phía sau núi?"

Đức Hoằng đại sư lắc lắc đầu, nói: " Không sai."

Lục Giang nói: " Được, chỉ cần đại sư chịu ở lại chỗ này, chùa miếu do ta kiến tạo, còn có phúc điền cung phụng."

Đức Hoằng đại sư lập tức hiểu rõ ý tứ của hắn, vẻ mặt tươi cười, nói: " A Di Đà Phật, thiện tai, thiện tai…thí chủ có thiện tâm, kiếp sau tất có thiện quả…ân, trở lại một vò rượu."

Tần Tiểu Thiên phốc xích bật cười ra tiếng, nói: " Đại sư không hổ là đại đức cao tăng a."

" A Di Đà Phật, tạ ơn Tần thí chủ khen tặng."

Nếu không phải từng gặp qua thần thông của hắn ở núi Thanh Thành, Tần Tiểu Thiên thiếu chút nữa cho hắn là con lừa ngốc hoặc là một tên lường gạt, cười nói: " A a, đại sư, sau này Cáp Dương thế nào? Các ngươi có phá trận hay không?"

Đức Hoằng đại sư nhất thời ăn không vô nữa, nói: " Tần thí chủ, không nên nhắc tới người điên kia…A Di Đà Phật." Bưng lên vò rượu, cô đông cô đông vài ngụm uống hết, kéo áo cà sa lau mép, nói tiếp: " Nếu không phải hắn…ta cũng không chạy đến nơi đây."

Tần Tiểu Thiên hiếu kỳ nói: " Xảy ra chuyện gì?"

Đức Hoằng đại sư thở dài một tiếng, nói: " Ngươi đi trước rồi, kết quả tên điên Cáp Dương kia lại nhìn chằm chằm lão nạp, đánh một trận…hai người đều bị trận pháp hất văng ra, A Di Đà Phật…Cáp Dương bởi vì vậy mà giận lây lão nạp, chạy đến Ngũ Thai sơn, thiêu lửa đốt chùa miểu sơn môn…ai, cho nên lão nạp bị trụ trì đại sư đuổi ra, A Di Đà Phật…lão nạp bây giờ là một du phương hòa thượng."

Tần Tiểu Thiên đồng tình nói: " Thật sự là bất hạnh, chẳng lẽ ngươi đánh không lại hắn hay sao?"

Đức Hoằng đại sư thu đôi tay về: " A Di Đà Phật, lão nạp há có thể động thủ lung tung, phật viết…thiện tai, thiện tai."

" Nói gì vậy? Chẳng lẽ phật có nói qua " thiện tai, thiện tai" hay sao?" Tần Tiểu Thiên nghĩ thầm: " Có lẽ phật đã từng nói thế." Hắn nói: " Nga, nguyên lai là như thế."

Đột nhiên, truyền đến một tiếng rống giận rung trời động địa.

" Đức Hoằng con lừa ngốc! Đi ra!"

Trong lòng Tần Tiểu Thiên thầm mắng: " Con mẹ nó, tới chỗ nào cũng không an toàn a!"

48. Q.5 - Chương 10: Cao Thủ

Đức Hoằng đại sư sợ đến co rụt cổ, nhỏ giọng nói: " Không xong…người điên kia sao tìm được tới? A Di Đà Phật, Tần thí chủ, ta van ngươi…ngăn trở hắn, lão nạp chạy từ mặt sau."

Tần Tiểu Thiên nắm áo cà sa hắn, nói: " Đức Hoằng đại sư, ngươi không thể đi, hai người chúng ta còn đánh không lại hắn hay sao?"

Đức Hoằng đại sư cười khổ nói: " Ai, Cáp Dương được xưng lão tà, tên kia là người điên, bằng hữu tà đạo rất nhiều, chúng ta nên đi thôi, đánh thắng cũng không có lợi, lão nạp sợ hắn."

Tần Tiểu Thiên nói: " Trên người ngươi chỉ sợ bị hắn hạ thứ gì rồi, nếu không hắn làm sao có thể tìm tới nơi này?"

Đức Hoằng đại sư vỗ ót, nói: " Ai, có thể! Cáp Dương có rất nhiều tiểu pháp thuật…"

" Lão con lừa ngốc…đi ra a! Chọc giận lão tử…một ngọn lửa sẽ thiêu đốt mất điểu trang này!"

Lục Giang sợ đến phốc thông ngồi dưới đất, luôn miệng nói: " Đại sư, đại sư…Tần tiên sinh…"

Đức Hoằng đại sư không có biện pháp, bất đắc dĩ nói: " Được rồi, được rồi, lão nạp nên đi ra ngoài, Tần thí chủ, mời! A Di Đà Phật!" Hắn lắc mình biến mất.

Tần Tiểu Thiên mỉm cười, thân hình như tan chảy vào trong không khí, chỉ để lại một cái bóng nhàn nhạt.

Lục Giang dùng sức nháy mắt, khó thể tin mở to miệng, một giọt nước miếng theo khóe miệng chảy xuống đến chòm râu tuyết trắng.

Những người hầu tỳ nữ chung quanh phát ra một tiếng kêu sợ hãi.

Cáp Dương mặc trường bào màu xanh biếc, trên đầu đeo khăn màu đỏ, gương mặt đầy đặn, chòm râu khoa trương khởi lên, giống như con nhím, đôi mắt như chuông đồng, hàm răng vàng, lỗ tai trái đeo một chiếc vòng màu đen.

Mười ngón tay đeo mười chiếc nhẫn thô to, trên đai lưng giắt một chuỗi hồ lô màu vàng, trong tay cầm một chiếc quạt, đang cao giọng lớn tiếng quát vang mắng chửi.

Tần Tiểu Thiên ở trên bầu trời không có nhìn kỹ Cáp Dương, không nghĩ tới hắn lại có bộ dáng như vậy. Hắn lặng yên xông ra, ngay sau đó hồng quang chợt lóe, Đức Hoằng đại sư xuất hiện: " A Di Đà Phật! Cáp thí chủ, đừng làm loạn nữa."

" Lão tử không phải họ Cáp, lão tử họ là Cáp Dương! Di...thằng nhãi này là ai?"

Trong lòng Cáp Dương sững sờ, người này vừa xuất hiện, hắn đã biết không hay, cao thủ luôn có cảm ứng lẫn nhau, hắn lập tức phát giác đối phương là cao thủ, hai người này nếu liên thủ, tự mình cũng không có gì tốt. Nhưng hắn cũng không sợ, cùng lắm thì chiêu tập một dám bằng hữu đến quần ẩu.

" Vị này là Tần Tiểu Thiên, Tần thí chủ."

Cáp Dương kinh ngạc nói: " A? Ngươi chính là Tần Tiểu Thiên? Oa nha nha, ha ha, nghe nói Tất Vũ Không nhân yêu tìm ngươi nơi nơi, ha ha, nguyên lai là ở chỗ này...Uy, họ Tần...ngươi phiền phức lớn, Tất Vũ Không đại khái coi trọng ngươi, nàng đang tìm ngươi khắp thế giới, ha ha."

Ánh mắt Tần Tiểu Thiên quét về phía Đức Hoằng đại sư, trong lòng hiểu rõ ràng, Đức Hoằng đại sư nhất định biết, nhưng không có nói ình.

Đức Hoằng đại sư tuyên phật hiệu: " A Di Đà Phật! A Di Đà Phật!"

Cáp Dương nói: " Ngươi chuẩn bị liên thủ với lão lừa ngốc phải không?" Vừa nói vừa lặng lẽ bắn ra mấy đạo khói đen, rơi trên mặt đất. Đó là âm hồn dùng để truyền tin, tốc độ cực nhanh, là pháp bảo được đồn đãi hoàn mĩ tại tu chân giới.

Lão tà Cáp Dương mặc dù hung hãn thô lỗ, nhưng không phải ngu ngốc, vốn đối phó với Đức Hoằng đại sư cũng rất miễn cưỡng, chỉ vì Đức Hoằng đại sư mềm yếu, nhưng nếu thêm một Tần Tiểu Thiên, vậy không ổn, cho nên hắn lập tức tìm kiếm người trợ thủ.

Tần Tiểu Thiên cảm giác được mình hoàn toàn có thực lực tranh đấu cùng Cáp Dương, hắn lạnh lùng nói: " Ngươi ăn vật gì vậy? Sao miệng thúi như vậy? Trở về rửa ráy cho tốt, miễn cho việc mở miệng thúi chết người!" Hắn chán ghét thái độ kiêu ngạo của Cáp Dương, bởi vậy cố ý chọc giận hắn, cũng nhân cơ hội kiểm nghiệm thực lực của mình.

Đức Hoằng đại sư trong lòng mừng rỡ, thực lực của hắn chưa chắc thua kém với Cáp Dương, nhưng nếu đánh cũng có hại. Cáp Dương mở miệng gọi lão là con lừa ngốc, cho tới bây giờ đều là hùng hùng hổ hổ không nói lời gì tốt, không nghĩ tới Tần Tiểu Thiên dám trào phúng châm chọc như thế, hắn nhất thời cảm giác được cả người thư thản, luôn miệng nói: " Thiện tai, thiện tai!"

" Tặc tư điểu! Lão tử giết chết ngươi!" Cáp Dương giận điên lên, bất luận là ai, cho dù là cao thủ như Cổ Phong, nhìn thấy hắn cũng không dám châm chọc như vậy. Hắn dương tay bắn ra ba viên Kiền Dương Lôi, quát to: " Đi tìm chết đi!"

Trong lòng Tần Tiểu Thiên cả kinh, hắn kiến thức qua sự lợi hại của Kiền Dương Lôi, với thực lực bây giờ, mặc dù không cần, cũng không nghĩ đến Cáp Dương điên cuồng như thế, uy lực của một viên Kiền Dương Lôi đã đủ để hủy diệt phân nửa Lục gia trang, liên tục bắn ra ba viên, thì uy lực càng rất cao, hắn hét lớn: " Đại sư, bảo vệ trang tử!"

Cửu Bức kiếm hóa thành một đôi bàn tay màu đen, giống như đang đập ruồi, hợp chưởng giáp trụ ba viên Kiền Dương Lôi.

Trong tiếng ầm ầm đại chấn, Tần Tiểu Thiên nhịn không được lui về phía sau một bước. Cửu Bức kiếm trải qua luyện hóa, còn chưa có thời gian uẩn dưỡng, chỉ có thể phát huy một nửa công năng, bởi vậy khi Kiền Dương Lôi bạo khai thì hắn đã bị lực đánh sâu vào không nhỏ.

Khóe miệng Đức Hoằng đại sư có chút hơi nhếch lên, thầm nghĩ: " A Di Đà Phật, người tuổi trẻ luôn dễ xúc động, a a, Phật tổ phù hộ, có cao thủ như vậy làm hộ vệ, thật sự là diệu a." Hắn giải khai cà sa dương tay phao xuất, một đạo hồng quang hiện lên, áo cà sa hóa thành màn hào quang màu đỏ bảo vệ Lục gia trang.

Cáp Dương sửng sốt, không nghĩ tới Tần Tiểu Thiên dám đón đỡ Kiền Dương Lôi, ánh mắt nhất thời nghiêm túc đứng lên. Hắn mang theo Kiền Dương Lôi không nhiều lắm, lần trước ở trong trận hao đi đại lượng tồn trữ, sau lại góp nhặt một chút, số lượng còn rất xa không cách nào thỏa mãn sự cần thiết, vừa ra tay là bắn

ra ba viên, là bởi vì bị Tần Tiểu Thiên chọc giận, nhìn thấy Tần Tiểu Thiên tiêu diệt Kiền Dương Lôi, hắn trở nên thật cẩn thận.

Tần Tiểu Thiên chẳng qua chỉ tiêu diệt Kiền Dương Lôi, không nóng lòng phát khởi công kích, hắn muốn nhìn Cáp Dương rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại.

Cáp Dương biến chiêu rất nhanh, Kiền Dương Lôi bị diệt, phi kiếm lập tức phun ra. Phi kiếm của hắn tương đối dường như đặc biệt, chỉ dùng bảy cái răng của cổ long luyện chế thành Long Xỉ kiếm, xuất ra quang hoa màu trắng, chỉ nghe hắn quát to một tiếng: " Nộ đào!"

Bảy đạo quang hoa màu trắng quấn quanh lẫn nhau, hóa thành vô số răng nhọn màu trắng, giống như sóng lớn đập xuống.

Tần Tiểu Thiên vẫn dùng thủ đoạn nguyên lai, hắn còn chưa thăm dò ra được thêm phương pháp sử dụng kiếm tiên nào. Hai bàn tay âm u huyễn hóa ra, hung hăng vỗ lên sóng kiếm đang vọt tới.

Ngạnh hám đón đỡ, đúng là kiêng kỵ lớn nhất khi chạm kiếm, Tần Tiểu Thiên hoàn toàn không hiểu biết. Cáp Dương không khỏi mở miệng mắng to: " Tặc tư điểu! Lão Cáp…liều mạng với ngươi!" Một ngụm chân nguyên lực tinh thuần phun ra, trong phút chốc, Long Xỉ kiếm quang mang đại thịnh, phát ra tiếng chấn vang oanh long long.

Sau khi Tần Tiểu Thiên tu vi đại trướng, đây là lần đầu đánh nhau, tinh thần tập trung độ cao, quát lên một tiếng lớn: " Ngươi đi***!" Tiên linh khí cuồng dũng, Cửu Bức kiếm nổi lên kim mang, bàn tay màu đen cũng biến thành màu vàng, trong lúc điện quang hỏa thạch lóe lên, phi kiếm hai người chạm vào nhau.

Cáp Dương không hổ là cao thủ đánh nhau, tâm niệm chợt lóe, phát hiện không ổn, trong kình khí vọt tới có một loại cảm giác khiến người khác rét lạnh. Cũng may hắn là cao thủ Phân Thần kỳ, ngay cả Long Xỉ kiếm cũng không thu hồi, lập tức thuấn di ra ngoài.

Đại địa kịch liệt chấn chiến, tựa như động đất lớn cấp chín, Lục gia trang nếu không có Đức Hoằng đại sư bảo vệ, cả trang tử đều bị biến thành một khối phế khu.

Khách sát! Oanh! Oanh! Oanh!

Tiếng nổ mạnh thật lớn quanh quẩn trong thiên địa, ngoại trừ Đức Hoằng đại sư bảo vệ Lục gia trang ra, trong trăm dặm phương viên đều gặp tao ương toàn bộ, bất luận là cây cối rừng rậm trên mặt đất, hay là phòng ốc động vật, trong nháy mắt phi kiếm va chạm toàn bộ bị tạc liệt nát bấy.

Lực đánh sâu kinh khủng rất nhanh khuếch tán, như phô thiên cái địa trùng xông hết thảy, bụi bậm hình thành dòng xoáy thật lớn, phóng lên cao, chậm rãi bay lên tới trời cao.

Đức Hoằng đại sư cuống quýt lui về phía sau, áo cà sa bảo vệ Lục gia trang mặc dù đứng vững trước lực đánh sâu vào, nhưng cũng hư hao cơ bản, chính hắn cũng bị chấn ba gây thương tích, kinh hãi luôn miệng tuyên phật: " A…A Di Đà Phật…Phật tổ từ bi…A Di Đà Phật!" Thực lực Tần Tiểu Thiên làm lão hòa thượng hoảng sợ, cũng làm chính bản thân hắn hoảng sợ.

Long Xỉ kiếm của Cáp Dương hoàn toàn nát bấy, đồng thời với lúc hắn thuấn di ra, hắn cũng đã bị thương nặng. Thanh Long Xỉ kiếm dùng nguyên anh tâm huyết uẩn nuôi mấy trăm năm, sớm đã cùng với tâm thần của hắn hợp hai làm một, Long Xỉ kiếm bị hủy, hắn cũng thân tâm tổn thương, một ngụm máu tươi bắn ra ngoài.

Quay đầu nhìn thấy ma cô vân(mây bụi mù) thăng đằng lên, hắn sợ đến hồn phi phách tán, nghĩ thầm muốn rút lui, thực lực của Tần Tiểu Thiên sâu không lường được, tự mình lại dám ngạnh hám cao thủ như vậy, không khỏi đối với Đức Hoằng đại sư hận tận xương tủy.

Tần Tiểu Thiên ngơ ngác nhìn ma cô vân, một hồi lâu mới thanh tỉnh lại, chỉ có một cảm giác: " Sảng!" Quả thật sảng đến vô cùng, hắn lần đầu tiên phát hiện mình uy phong như thế, chẳng qua chỉ liều mạng đánh bừa một kiếm, đã đánh cho Cáp Dương sống chết không biết ra sao.

Hắn nào biết, dùng kiếm tiên đánh nhau chết sống với phi kiếm của người tu chân, cũng giống như cầm súng pháo đánh với gậy gỗ, hai thứ căn bản không thể so sánh.

Cáp Dương không dám quay lại, hống kêu lên: " Lão lừa ngốc…ta sẽ không để yên cho ngươi!" Một bên vừa hống một bên vừa chạy trốn rất nhanh, kẻ ngu mới tiếp tục ở lại chỗ này. Hắn không dám phát tiêu với Tần Tiểu Thiên, tất cả hận ý đều trút xuống đầu Đức Hoành đại sư.

Đức Hoằng đại sư cười khổ không thôi, tuyên phật nói: " A Di Đà Phật, nhân quả báo ứng…khi nào chấm dứt…Ai, Phật tổ từ bi." Trong lòng tư vị thật khó chịu, Cáp Dương vô lại ai cũng biết, hắn không dám đối phó Tần Tiểu Thiên, nhưng lại gắt gao cuốn lấy mình.

" Diệt cỏ phải diệt tận gốc…gió xuân thì sẽ mọc lại! Đại sư…chúng ta truy theo!"

Đức Hoằng đại sư chợt sững sờ, lời của Tần Tiểu Thiên như thế nào nghe lại không được tự nhiên, hắn vẫn bộ dáng đại từ bi: " A Di Đà Phật, oan gia nên giải không nên kết, Tần thí chủ…nên dừng tay đi thôi."

Nhưng thật ra Tần Tiểu Thiên cũng không phải muốn diệt cỏ tận gốc, mà là còn chưa đã tay, thật vất vả có cơ hội đánh nhau phát tiết, đối phương lại so với mình yếu nhược, vừa lúc thí nghiệm được tiên khí mới có được, cơ hội như vậy cũng không thể dễ dàng bỏ qua.

Hắn nói: " Uy, hòa thượng, ta đây đang giúp ngươi a…" Lại nhịn không được nói thầm: " Không trách được Cáp Dương gọi ngươi là con lừa ngốc…Ai, hoàng đế không gấp, thái giám gấp…"

Đức Hoằng đại sư nói: " A Di Đà Phật, Tần thí chủ, nếu đã thắng, coi như xong đi, a a, Cáp thí chủ mặc dù bá đạo vô lý, nhưng cũng không ngốc, hắn nếu tiếp tục dây dưa bám chặt, lão nạp ẩn núp khỏi hắn là được…"

" Đừng nói nhảm! Truy theo!" Mới vừa nói xong Tần Tiểu Thiên đã biến mất không thấy.

Đức Hoằng đại sư mở to miệng, thầm nghĩ: " Ai, Tần thí chủ sao lại hiếu chiến như thế?" Hắn cũng không thể không đuổi theo, dù sao Tần Tiểu Thiên đúng là vì hắn mà ra tay.

Từ khi Cáp Dương xuất hiện, Tần Tiểu Thiên đã để lại ký hiệu trên người hắn, đó là một tiểu cấm chế rất đơn giản, đó là pháp môn do cổ nhân săn thú phát triển ra, có thể truy tung theo những thứ di động.

Tiếp tục hai lần thuấn di, Tần Tiểu Thiên đã nhìn thấy thân ảnh của Cáp Dương, quát to: " Uy, Cáp lão tà, đứng lại!"

Cáp Dương run run một chút, mới vừa rồi uống một viên linh đan, thật vất vả ngăn chận thương thế, không nghĩ tới Tần Tiểu Thiên lại chạy theo tới đây. Long Xỉ kiếm bị hủy, hắn không thể làm gì khác hơn là xuất ra một thanh phi kiếm dự bị, phẩm chất so với Long Xỉ kiếm kém đến tám ngàn dặm.

Thanh phi kiếm này tên là Khắc Tang kiếm, nguyên lai là phi kiếm của một người tu chân Nguyên Anh kỳ, trong một lần tranh đấu, người nọ bị hắn giết chết diệt đi nguyên anh, thanh phi kiếm này cũng đã thành chiến lợi phẩm của hắn.

" Ngươi…ngươi muốn thế nào?" Cáp Dương dồn nén kêu hống lên.

Tần Tiểu Thiên cười hì hì nói: " Di, không mắng chửi người nữa? Hắc hắc, nói đến là đến, nói đánh là đánh, nói đi là đi…Cáp lão tà, ngươi cũng quá tự đại rồi đó, nếu đánh…cũng đừng có chạy, chúng ta tiếp tục!" Hắn không hề chậm trễ, Cửu Bức kiếm bay ra, nói: " Còn chưa đánh xong, uy…đừng chạy!"

Cáp Dương không ngốc, không chạy mới là lạ, Kiền Dương Lôi chỉ còn lại nửa hồ lô, phi kiếm lại kém, những tiểu pháp bảo khác mặc dù âm độc, có thể dùng để đối phó đại cao thủ như Tần Tiểu Thiên, chỉ biết sẽ chọc giận đối phương, như vậy làm sao đánh? Cho nên hắn không đợi đối phương nói xong, quay đầu bỏ chạy.

Đáng tiếc, hắn còn không biết Tần Tiểu Thiên hạ cấm chế trên người mình, vô luận chạy đến địa phương nào cũng tránh không khỏi.

Lần này dùng chính là thổ độn pháp, chỉ chốc lát thời gian là có thể thoát ra ngoài trăm dặm, là một môn tuyệt học của Cáp Dương. Thổ độn là một trong những phương pháp chạy trốn, có thể tránh né được rất nhiều thủ đoạn truy đuổi theo, bất đắc dĩ Tần Tiểu Thiên sử dụng chính là cổ tiên pháp tiểu cấm chế, hắn không có khả năng làm sao thoát được.

Đức Hoằng đại sư chạy lên, trong lòng Tần Tiểu Thiên ngầm bội phục, biết hắn cũng có phương pháp truy tung đặc biệt, cười nói: " Đại sư, ngươi rốt cuộc tới, ta còn cho ngươi sẽ biến mất…ha ha, chỉ đùa một chút, không nên tức giận."

" A Di Đà Phật, Tần thí chủ còn muốn truy đuổi theo hay sao?"

Tần Tiểu Thiên càng ngày càng xem không hiểu Đức Hoằng, gặp chuyện là dây dây dưa dưa mặc kệ, nhưng lại có tính cách như phụ nữ, Cáp Dương truy đuổi hắn chạy tán loạn khắp nơi, thậm chí thiêu hủy sơn môn chùa miểu, hắn cư nhiên vẫn còn bộ dáng thuận chịu không chút phản kháng.

Tần Tiểu Thiên nói: " Đương nhiên phải truy theo, thật vất vả gặp cao thủ như vậy, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua? Hắc hắc."

Đức Hoằng đại sư bất đắc dĩ đi theo, trong lòng suy nghĩ: " Ai, Tần thí chủ tranh đoạt hiếu chiến, đối với việc tu hành chỉ sợ bất lợi." Hắn không biết Tần Tiểu Thiên là người tu tiên. Cổ người tu tiên đều thích tranh đấu, rất nhiều thể ngộ đều dựa vào đánh nhau mà ra tới, khác với người tu chân, Cổ người tu tiên tu luyện chính là dựa vào đánh nhau, phải không ngừng tranh đấu, chẳng những phải cùng người đấu, còn phải đấu với trời với đất, nếu tu luyện giống như người tu chân, hiệu quả ngược lại không tốt.

Tần Tiểu Thiên tự mình cũng không rõ ràng lắm, tại sao sau khi tu vi đại trướng thì lại trở nên yêu thích đánh nhau, mới một kiếm vừa rồi, làm hắn hưng phấn không thôi, từ trong tranh đấu cảm giác được niềm vui thú thật lớn, cho nên mới cứ truy đuổi không thôi. Cũng do Cáp Dương không may, không chỉ gặp phải cổ người tu tiên, còn dẫn phát ra lòng tranh đấu của hắn.

" Ha ha, muốn trốn trong sông! Ta xem ngươi chạy trốn nơi đâu!"

Thân hình Tần Tiểu Thiên đột nhiên chợt trầm xuống, thẳng tắp rơi xuống một khe đất, hai tay mạnh ép xuống, không khí cấp tốc ba động, một tiếng vang trầm muộn, phương viên trăm thước mặt đất đột nhiên bị hãm xuống vùi lấp, tựa như trên trời rơi xuống một hòn đá thật lớn, cả mặt đất giảm xuống hơn hai thước. Cáp Dương còn đang bỏ chạy dưới lòng đất, đột nhiên bùn đất chung quanh co rút nhanh, hắn phảng phất như từ trong không khí rơi vào trong nước, đáng sợ nước này rất nhanh ngưng kết thành băng, độn pháp mất đi hiệu lực, hắn bị chôn sống trong lòng đất.

Đức Hoằng đại sư ngạc nhiên nói: " Cáp thí chủ chẳng lẽ ở trong lòng đất?"

Tần Tiểu Thiên cười mị mị nói: " Hắc hắc, không có việc gì, chẳng qua chỉ là một tiểu cấm chế mà thôi, chờ một lát Cáp Dương có thể phá vỡ, chẳng qua là không thể tiếp tục thổ độn nữa."

Oanh! Một cỗ bụi mù đằng khởi, đá vụn đất khối bay loạn, Cáp Dương lấm lem bùn đất từ trong lòng đất lao ra, mở miệng mắng to: " Hỗn đản…là ai áp ta? Ngươi…" Hắn nhìn thấy Tần Tiểu Thiên và Đức Hoằng đại sư, trong lòng không rõ, thổ độn mà cũng có thể đuổi theo, không khỏi nhịn được đối với Tần Tiểu Thiên càng thêm kiêng kỵ.

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Cáp lão tà, nếu không đánh cũng được, sau này khi nhìn thấy Đức Hoằng đại sư, ngươi phải đi vòng."

Cáp Dương mạnh mẽ xông lên không trung, hét lớn: " Nằm mơ! Mẹ ngươi, lão tử liều mạng với ngươi!"

Hắn là một người cao ngạo, như thế nào có thể chịu được việc Tần Tiểu Thiên khi áp lần nữa, lửa giận xông ót, không để ý hết thảy liền phát tiêu, dương tay bắn ra hơn mười viên Kiền Dương Lôi, hai tay mạnh vung lên, mười chiếc nhẫn theo sát bay ra. Đó là pháp bảo hắn bảo vệ tính mạng, là mười chiếc vỏ bao mười ngón tay, có thể nhanh chóng hình thành ảo trận.

Tần Tiểu Thiên tin tưởng mười phần, hắn đối với uy lực của kiếm tiên phi thường say mê, cho nên cũng không dùng pháp bảo khác, vẫn dùng kiếm tiên đến ứng đối, cười to nói: " Ha ha, tới hay, xem kiếm!" Trong chớp mắt, hoàn cảnh chung quanh đại biến.

Đức Hoằng đại sư nhắc nhở: " Thì…ảo trận! Cẩn thận!" Hắn xuất ra Già Lam Châu hộ thể, nhanh chóng tới gần Tần Tiểu Thiên.

Cửu Bức kiếm bay ra, bản năng của Tần Tiểu Thiên đem kiếm tiên hóa hình thành bàn tay to, hắn nhìn thấy vài bóng đen bay tới, giật mình, lập tức tỉnh ngộ đó là Kiền Dương Lôi, Cửu Bức kiếm hình thành bàn

tay đen nhanh chóng chộp tới, trong phút chốc, bốn phương tám hướng đều là những điểm đen.

Cửu Bức kiếm vốn là Cửu kiếm trọng điệp, trong tiếng cười lớn của Tần Tiểu Thiên, Cửu Bức kiếm hóa thành chín bàn tay, đón Kiền Dương Lôi.

Lần này không có dùng chưởng giáp trụ Kiền Dương Lôi, mà là dùng chỉ bắn ra, nhìn qua vô cùng quỷ dị. Kiền Dương Lôi vừa chạm vào liền nổ, liên tục phát ra hơn mười tiếng vang kịch liệt.

Tần Tiểu Thiên làm như không có chuyện gì, nói: " Uy lực của mấy viên Kiền Dương Lôi yếu bớt rất nhiều, chẳng lẽ là vội vàng luyện chế sao?"

Hoàn cảnh chung quanh hoàn toàn thay đổi, Tần Tiểu Thiên dọn sạch sự uy hiếp của Kiền Dương Lôi xong thì lại đánh ra Biện Chân Quyết, lập tức cười nói: " Có ý tứ, dĩ nhiên là trận pháp do chiếc nhẫn hình thành, a a, muốn trì hoãn thời gian…" Hắn nhanh chóng tìm được vị trí của chiếc nhẫn.

Tần Tiểu Thiên đối với trận pháp đã có giải thích độc đáo của chính mình, trình độ ảo trận như thế thật sự quá đơn giản.Cửu Bức kiếm hóa thành chín sợi hắc tuyến, đang xuyên toa hoán đổi trong trận, không tới mười phút đồng hồ, mười chiếc nhẫn đã rơi vào trong tay của hắn.

Hắn không nhìn kỹ đã ném vào trong nhẫn trữ vật, cười nói: " Rất giống là pháp bảo, đích xác có thể trì hoãn một lát, đáng tiếc…Cáp lão tà gặp phải ta coi như xui xẻo, a a, tiếp tục truy theo!"

Mười chiếc nhẫn chỉ có thể trì hoãn Tần Tiểu Thiên hai mươi mấy phút đồng hồ, nhưng đối với người tu chân mà nói, chỉ cần có mười phút là đủ chạy trốn, cơ hồ không có khả năng đuổi theo.

Đáng tiếc trên người Cáp Dương bị hạ cấm chế, vô luận hắn chạy tới địa phương nào, đều cũng tránh không khỏi Tần Tiểu Thiên truy tung.

Cáp Dương chật vật cực kỳ, hắn dùng mười chiếc nhẫn tạm thời lôi kéo Tần Tiểu Thiên, trong lòng lại không nắm chắc được chút nào, không biết có thể trì hoãn được bao lâu, bởi vậy Kiền Dương Lôi và mười chiếc nhẫn vừa ra tay, hắn đã ngự Khắc Tang kiếm liều mạng chạy trốn.

Nguyên bổn sau khi mười huyễn sáo được phao xuất ra, có thể dựa vào ảo trận công kích đối thủ, bất đắc dĩ thực lực của Tần Tiểu Thiên quá mạnh mẽ, hắn không dám tạm ở lại, vừa bỏ chạy vừa mắng chửi, liều mạng già thúc giục chân nguyên lực, muốn nhanh trở lại Vu Sơn.

Ổ của Cáp Dương gần Bạch Đế Thành, nằm trong núi sâu nơi Trường Giang tam hạp phía Nam, sau mười phút liều mạng chạy trốn, cuối cùng đi tới bên Trường Giang.

Hắn tru lên, nói: " Tần Tiểu Thiên! Đức Hoằng lão lừa ngốc! Lão tử không để yên cho các ngươi…nhất định sẽ quay lại tìm các ngươi tính sổ! A…nha nha…mẹ nó…"

Hắn một đầu nhập vào trong Trường Giang, dùng thủy độn pháp hy vọng có thể thoát khỏi Tần Tiểu Thiên truy tung.

Hắn đã phát ra các loại tín hiệu cầu cứu, thậm chí cho cả Tất Vũ Không, nói cho nàng tin tức của Tần Tiểu Thiên, hy vọng triệu tập một số cao thủ tới, hù dọa Tần Tiểu Thiên phải thối lui. Nhưng thật ra trong lòng hắn hiểu rõ, dù thêm nhiều người hơn cũng khó mà chống đỡ cao thủ kinh khủng như Tần Tiểu Thiên.

Cáp Dương đi dùng thủy độn đi ngược Trường Giang, một hơi thoát ra vài trăm dặm, trong lòng uất ức cơ hồ muốn nổi điên, cho tới bây giờ đều là hắn truy đuổi theo người khác, lần này lại bị người khác truy đuổi theo như một con chó, nhưng lại là một con chó bị rơi xuống nước, hắn dằn nén, điên cuồng thúc giục chân nguyên lực, mặc kệ nghịch nước mà đi, còn không thì kinh hãi run sợ dùng thần thức dò xét tình huống chung quanh.

Cáp Dương cuối cùng nhịn không được từ trong nước thoát ra, nhìn quanh một phen, không khỏi cười lớn một tiếng, ngay sau đó lại khóc lớn hai tiếng, hận hận ngự kiếm bay lên, lại lần nữa phát ra tín hiệu cầu cứu, cũng hẹn địa điểm gặp mặt.

Hắn biết rõ với tu vi của Tần Tiểu Thiên, nhất định sẽ tìm được mình, đến lúc đó nếu không có người nào hỗ trợ, rất có thể mạng già khó giữ được.

Sau nửa giờ, Cáp Dương chạy trốn tới phụ cận Trường Hồ của Cam Lăng phủ, hắn có một bằng hữu ẩn cư trong một thôn đánh cá bên Trường Hồ.

Chu Gia Loan, là trong góc Trường Hồ, địa thế cực kỳ hẻo lánh, bốn phía là núi, muốn đi thành trấn phải thông qua đường thủy mà tới, đúng là một địa phương ẩn cư thật tốt.

Cáp Dương cơ hồ chàng tiến vào trong Chu Gia Loan, hắn từ không trung cấp tốc rơi xuống.

Bên góc sườn núi có một ngôi nhà cỏ, chạm vào một tiếng, chân của Cáp Dương lâm vào thạch bản ngay trước ngôi nhà cỏ, hắn mắng một câu: " Mẹ nó, thứ phá kiếm…Uy! Vạn lão đầu, Vạn lão đầu! Vạn Xuân Viễn!"

Một bóng người xông ra, mặc áo màu xám trắng, chiếc quần bố, một trung niên nhân vừa đen vừa gầy, một tay cầm cần câu cá, tay kia cầm giỏ cá, vẻ mặt không vui mắng: " Lão Tà, hô to gọi nhỏ…làm gì chứ?"

" Ai, Vạn lão đầu, ta ở nơi này của ngươi trốn vài ngày, đợi mấy bằng hữu…"

Vạn Xuân Viễn trợn mắt nhìn hắn một cái, nói: " Lại gây họa? Lần này là chọc ai? Ân, kỳ quái, lần đầu tiên nhìn thấy ngươi chật vật như vậy, hắc hắc chẳng lẽ là…chọc phải danh môn đại phái?"

Cáp Dương cười khổ nói: " Không phải danh môn đại phái, là một người vô danh, ai, đáng sợ cực kỳ, chỉ một kiếm…một kiếm đã hủy đi Long Xỉ kiếm của ta, may mà ta nhanh chân, quăng kiếm mà chạy, nếu không sợ không thấy được ngươi nữa." Hắn thật ra có gì thì nói cái đó, không hề kiêng kỵ, thua thì thua, thắng thì thắng, cũng không sợ mất mặt.

Vạn Xuân Viễn biết tính tình của người này, gật đầu nói: " Ngươi tính thế nào? Muốn báo thù phải không?"

Cáp Dương hét lên: " Báo thù? Ta lấy cái gì báo thù? Tên kia thực lực mạnh, là ta bình sinh mới thấy, ta chẳng qua là triệu tập bằng hữu cùng nhau nghĩ biện pháp, nhiều người lực lượng lớn, cho dù đánh không lại, cũng làm cho hắn phải có điểm cố kỵ."

Vạn Xuân Viễn nhíu mày, lão tà luôn luôn không sợ trời không sợ đất, không ngờ lại kiêng kỵ đối thủ như thế, nhìn ra người này không dễ đấu. Hắn nói: " Được rồi, vậy ở chỗ này chờ đi, ngươi biết quy củ của ta, bằng hữu của ngươi có thể đến, nhưng không cho kinh động thôn dân của Chu gia thôn, nếu không ta cũng không đáp ứng."

Cáp Dương gật đầu nói: " Biết, biết rồi."

Vạn Xuân Viễn đột nhiên nói: " Có người tới…"

Cáp Dương cơ hồ như chim sợ ná, vội hỏi: " Mấy người?"

Vạn Xuân Viễn có thủ đoạn dò xét chuyên môn, chỉ cần tiến vào trong phạm vi Trường Hồ, hắn lập tức là có thể biết.

" Hai người! Tốc độ không kém…đúng là hướng Chu Gia Loan mà đến."

" Có hòa thượng hay không?"

Vạn Xuân Viễn lắc đầu nói: " Người thì không biết, ân, lại có ba người tu chân…Di, ta nói lão tà, ngươi phát ra bao nhiêu tín hiệu? Phía tây tới một người, phía bắc cũng có…"

Sắc mặt Cáp Dương ửng đỏ, nói: " Những bằng hữu ta biết…tất cả đều phát tin tức."

Vạn Xuân Viễn ngạc nhiên nói: " A? Ngươi…không sao chứ?" Trong lòng suy nghĩ: " Vậy mà còn là lão tà Cáp Dương hay sao? Người này cho tới bây giờ đều không sợ trời sợ đất, lần này sao lại sợ thành như vậy?" Hắn thật sự khó có thể giải thích.

Cáp Dương nói: " Có lẽ đây là kiếp nạn của ta…"

Trên bầu trời kiếm khí tung hoành, trong lòng Vạn Xuân Viễn không vui, nói: " Nếu như là bằng hữu của ngươi, mau nhanh đi chào hỏi đi, nếu không ta cũng sẽ không khách khí, con mẹ nó, đi tới địa bàn của ta rồi mà vẫn còn kiêu ngạo như vậy?"

Cáp Dương nói: " Vạn lão đầu, đừng nóng giận. Ta đi chào hỏi, ngàn vạn lần đừng khởi động đại trận."

49. Q.6 - Chương 1: Hảo Nhân Tiểu Thiên

Tần Tiểu Thiên truy đuổi đến Trường Hồ thì đã là ngày thứ hai. Hắn cùng Đức Hoằng đại sư dùng tại một trấn nhỏ trên đường, tìm một tửu quán uống rượu.

Đức Hoằng đại sư là một thẳng thắn, chẳng những ăn thịt mà còn uống rượu, Tần Tiểu Thiên không thích ăn thịt, nhưng phi thường yêu thích uống rượu. Dưới sự đề nghị của Đức Hoằng đại sư, hai người tại trấn nhỏ ăn uống một trận, bởi vậy chậm trễ thời gian đuổi theo.

Nhưng thật ra, Đức Hoằng đại sư đang cố ý trì hoãn thời gian, hy vọng Tần Tiểu Thiên không rượt theo kịp, ai ngờ sau ba tuần rượu, câu thứ nhất của Tần Tiểu Thiên chính là: " Cáp lão tà dường như có không ít bằng hữu thì phải, hắc hắc, sự tin tưởng của hắn chẳng lẽ sẽ như lúc đầu, Đức Hoằng đại sư, đến lúc đó ngươi cũng đừng khoanh ta đứng nhìn, ta chính vì ngươi mới chọc phải Cáp Dương đó."

Đức Hoằng đại sư xấu hổ cười nói: " A a, Cáp thí chủ thích hồ nháo, người cũng không xấu, A Di Đà Phật, Tần thí chủ, nếu có thể tha thì tha…bỏ đi, thiện tai, thiện tai."

Tần Tiểu Thiên nói: " Chưa từng thấy qua hòa thượng như vậy…bỏ đi, dù sao thực lực của Cáp Dương cũng không mạnh lắm, cho dù đánh nhau cũng không vui."

Đức Hoằng đại sư vội vàng nói: " Đừng nóng vội, A Di Đà Phật, Tần thí chủ, có thể bồi tiếp lão nạp tìm Cáp thí chủ…cũng có thể hóa can qua thành ngọc bạch."

Tần Tiểu Thiên kỳ quái nhìn hắn một cái, nói: " Lão hòa thượng, ngươi đang suy nghĩ cái gì a?"

" Cùng người làm việc thiện, chính là làm thiện, Tần thí chủ, lão nạp cảm giác được ngươi tuệ căn thâm hậu…"

Tần Tiểu Thiên thiếu chút nữa bị choáng, nói: " Tuệ căn? Còn thâm hậu…? Ai, ta sợ ngươi rồi…vậy thì đi một chuyến."

" Thiện tai, thiện tai! Tần thí chủ đúng là người tốt."

" Phốc!" Một ngụm rượu văng bắn ra ngoài, Tần Tiểu Thiên vuốt ngực, cười to nói: " Đúng vậy, đúng vậy, ta là người tốt, ta đương nhiên là người tốt…ha ha."

Đức Hoằng đại sư thật sự làm cho người ta không lời gì có thể nói, nhưng Tần Tiểu Thiên nguyên bổn cũng không có thâm cừu đại hận gì với Cáp Dương, chẳng qua muốn mượn cơ hội đấu pháp cùng hắn, kiểm nghiệm một chút năng lực của cụ thi thể kia mà thôi.

Đức Hoằng đại sư giống như là không có nhìn thấy, cúi đầu tuyên phật nói: " A Di Đà Phật."

Hai người sau khi tiến vào Trường Hồ, Tần Tiểu Thiên đã phát hiện không đúng, nói: " Nơi này bày ra các loại trận pháp tìm kiếm nhỏ, Đức Hoằng đại sư, no đây dường như có cao thủ ẩn cư."

Ánh mắt Đức Hoằng đại sư cũng trở nên nghiêm túc, hắn gật đầu nói: " Trường Hồ đích xác có một vị cao thủ ẩn cư, ngụ bên Chu Gia Loan cạnh hồ, tên là Vạn Xuân Viễn, là đại cao thủ Hợp Thể sơ kỳ."

" Người này luôn luôn phóng khoáng tùy ý, chỉ cần không giương oai trên lãnh địa của hắn, hắn cũng sẽ không can thiệp chuyện người khác…A Di Đà Phật, Tần thí chủ không nên đi chọc hắn."

" Hợp Thể kỳ?"

Tần Tiểu Thiên mới biết đó là dấu hiệu người tu chân sắp đạt tới đỉnh núi. Chỉ cần qua Độ Kiếp kỳ, thì trình độ có thể đột nhiên tăng mạnh. Tại tu chân giới, Hợp Thể kỳ tượng trưng cho vô địch, không có người tu chân nào tùy tiện khiêu chiến cao thủ Hợp Thể kỳ, sau khi tiến vào Hợp Thể kỳ, chính là cao thủ cấp tông sư.

Cáp Dương chẳng qua chỉ là Phân Thần kỳ, mặc dù cũng được xem là đại cao thủ, nhưng so sánh với Hợp Thể kỳ vẫn còn kém rất nhiều. Trong lòng Tần Tiểu Thiên suy nghĩ: " Nếu có thể cùng hắn luận bàn thì cũng không tệ."

Trường Hồ có hình dáng hẹp dài, phong cảnh rất đẹp, bên hồ nhiều bụi rậm hợp sinh, các loại chim chóc hót vang trên mặt hồ, gió nhẹ thổi qua, điểm chút ngân quang chớp động, trời xanh nước trong, phảng phất như là thế ngoại đào nguyên.

Tần Tiểu Thiên và Đức Hoằng đại sư huyền treo cách mặt nước khoảng một thước, hai người chậm rãi mà đi. Tần Tiểu Thiên cười nói: " Chỗ này không tệ, linh khí cũng rất sung túc, a a, không biết phong cảnh Chu Gia Loan thế nào, có lẽ là một nơi linh mạch."

Đức Hoằng đại sư nói: " Trường Hồ..lão nạp có tới qua một lần, là đi ngang qua...A a, may mắn có gặp qua Vạn thí chủ."

Tần Tiểu Thiên vừa ngửa đầu, trong mắt toát ra kim mang mạnh mẽ, mặc dù chỉ lóe ra vài giây đồng hồ, cũng làm cho Đức Hoằng đại sư kinh hãi không ít, hắn nói thầm: " Vậy...đây là pháp môn gì? A Di Đà Phật..." Trong lòng càng ngày càng cảm thấy nghi hoặc.

Lúc ở núi Thanh Thành, biểu hiện của Tần Tiểu Thiên cũng không có vẻ xuất chúng, mấy ngày nay cùng tiếp xúc, tự mình càng xem không hiểu tiểu tử thần bí này.

" Trường Hồ bố trí một sát trận rất lớn, không tính là quá lợi hại, muốn phá giải...cũng rất phiền phức, không ngờ vị Vạn Xuân Viễn này lại có hiểu biết trận pháp tinh thâm như thế."

Tần Tiểu Thiên còn không tự mình lộ ra bản lãnh, cũng may Đức Hoằng đại sư cũng không hiểu rõ đây là công pháp đặc hưu của Cổ tiên nhân, nếu như hắn là người tu chân cấp tông sư, sẽ biết đây là Kim Tinh Đồng(đôi mắt ánh vàng) chỉ có tiên nhân mới có thể nắm giữ trong thiên địa.

Chỉ cần vận xuất Kim Tinh Đồng, trận pháp của tu chân giới đều có thể bị nhận thức, dù cho trận pháp bí ẩn đến thế nào cũng không pháp che giấu, nó còn có thể phá rơi tuyệt đại bộ phận pháp bảo ẩn thân.

Nếu đại trận đối với Tần Tiểu Thiên không có lực uy hiếp, hắn cũng không cần quan tâm tới.

Học tập qua Cổ tu tiên pháp môn, trận pháp là một trong những hoàn tiết trọng yếu nhất trong đó, cùng với trận pháp của tu chân giới khác hẳn, những trận pháp trong cổ tu tiên pháp môn đều là dùng cổ cấm chế hình thành, đó là căn cơ của trận pháp, trực tiếp dùng tiên linh khí bày trận, nếu so với dùng tiên thạch thì mạnh hơn nhiều.

Nắm giữ cổ cấm chế, cũng như nắm giữ trụ cột của trận pháp, hết thảy sự vận chuyển của trận pháp, cũng có thể từ trong cổ cấm chế mà giải thích.

Cho dù tu vi tăng mạnh, Tần Tiểu Thiên cũng phải cẩn thận vừa đi, vừa tiện tay bắn ra từng khối thanh ngọc cỡ móng tay cái, bên trên che kín những tiểu cấm chế, đây là thông đạo hắn dự bị.

Mặc kệ đại trận lợi hại cỡ nào, chỉ cần không có khởi động, trận pháp sẽ không có lực uy hiếp nào, hắn có thể thong dong bố trí cấm chế trận pháp của chính mình, dùng để khắc chế đại trận của bổn địa. Một khi đại trận khởi động, cấm chế trận pháp của hắn có thể khai xuất ra một thông đạo, dùng thuấn di là có thể nhanh chóng rời đi.

Đức Hoằng đại sư khó hiểu nói: " Tần thí chủ, ngươi đây là..."

Tần Tiểu Thiên làm ra vẻ như không có gì, nói: " Không gì, a a, nhanh đến rồi chứ?"

Ngoài miệng đả xóa, trong lòng lại mừng rỡ, xem Đức Hoằng đại sư cũng không biết mình đang bày trận.

Hắn nhanh chóng đánh ra vài thủ ấn cấm chế, hơn mười bạch mang nhỏ như sợi tơ tằm bắn vào trong hồ nước, thanh ngọc dự bị trong hồ nước bị kích phát, trận pháp lập tức hình thành, hồ nước giống như bị nấu sôi, toát ra đại lượng khí phao, trong chốc lát lại khôi phục nguyên trạng, một vòng nước quyển khuếch tán ra.

Đức Hoằng đại sư biết Tần Tiểu Thiên đang làm trò quỷ, nói: " Chu Gia Loan ở khúc quanh phía trước, A Di Đà Phật, Tần thí chủ, hết thảy do lão nạp đến ứng biến."

Tần Tiểu Thiên mỉm cười, đưa tay nhường cho hắn đi trước.

Đức Hoằng đại sư hai tay tạo thành chữ thập, dán vào mặt hồ, từng bước tiến tới chừng trăm thước, tốc độ đột nhiên tăng lên.

Tần Tiểu Thiên a a cười nói: " Cái đó..có ý tứ."

Cáp Dương lần này không chạy, hắn biết có chạy cũng không thoát, đối thủ so với mình lợi hại hơn nhiều lắm, trừ phi chạy ra hải ngoại, đó là chuyện mà hắn không cách nào chịu được.

Cũng may cũng có không ít bằng hữu nhận được tin tức hắn truyền tới, lục tục đi tới Trường Hồ, một ngày thời gian ngắn ngủn, đã tới bảy cao thủ, kém cỏi nhất cũng có tu vi Xuất Khiếu kỳ, cũng không sai biệt lắm với hắn, có tu vi Phân Thần kỳ, bảy người này còn mang theo mười mấy môn nhân đệ tử, tu vi cũng không cần nhắc tới.

Nhìn đám người đến giúp đỡ, Vạn Xuân Viễn ột đánh giá: " Một đám ô hợp chi chúng."

Tư cách của hắn tại tu chân giới rất lão, nói chuyện luôn luôn thẳng thắn không kiêng kỵ, cho nên cũng không ai vì cách nói chuyện khó nghe của hắn mà tức giận.

Trong lòng Cáp Dương hiểu rõ ràng, Vạn Xuân Viễn nói không sai, những người này đích thật là ô hợp chi chúng, bất quá, nhiều người có thể thêm can đảm, bây giờ đảm khí của hắn đã tăng lên rất nhiều.

" Lão tà, có người tới, trên mặt hồ...ngươi dẫn người đi đến bên hồ, nhớ kỹ, nếu là đấu pháp...đừng đấu ở chỗ này, tìm địa phương nào không người mà đánh...chỉ cần không vi phạm quy củ của ta, ta sẽ không xuất thủ." Thanh âm của Vạn Xuân Viễn thản nhiên vang lên.

Cáp Dương lớn tiếng nói: " Các ngươi, đi theo ta..." Vung triệp phiến trong tay lên, mấy nam nữ ngồi ở bên cạnh hắn cùng đứng dậy, một đám hi hi ha ha không hề có hình dáng như sắp lâm trận đối địch.

Một đại hán toàn thân liễu nhiễu tử quang cười nói: " Cáp Dương đại ca, tên kia tới? Ha ha, ta đi nhìn xem một chút, có phải hắn có ba đầu sáu tay không, không ngờ có thể làm cho Cáp Dương đại ca kinh ngạc...Ai, lão bà, làm gì nàng đánh ta?"

Hắn là lão đệ cả trăm năm của Cáp Dương, tên là Tôn Tử Vân, tên rất nữ tính hóa, nhưng người lại cao lớn, uy phong lẫm lẫm.

Lão bà của Tôn Tử Vân toàn thân như lửa đỏ, giống như một đóa hỏa diễm hừng hừng, xước hào gọi là Hỏa Yêu Nữ, tên không ai biết, ngay cả Tôn Tử Vân cũng không biết, hai người mặc dù là vợ chồng, nhưng cũng không phải quan hệ song tu. Hai người bọn họ cùng thời tu chân, vẫn luôn một mực ở cùng một chỗ, không biết từ lúc nào, lẫn nhau nhận lấy quan hệ vợ chồng.

Hỏa Yêu Nữ hung hăng nhéo Tôn Tử Vân, cười duyên nói: " Cáp Dương đại ca, ngươi đừng để ý, tướng công nhà ta chỉ nói hưu nói vượn, hì hì."

Cáp Dương cười khổ, cuống quýt nói: " Tính tình của Tôn lão đệ, a a, lão Cáp biết, đệ muội(em dâu) không cần nhiều lời."

Hai vợ chồng này rất lợi hại, nhất là Hỏa Yêu Nữ, một thân thủ chơi lửa xuất thần nhập hóa, không người tu chân nào nhàn rỗi muốn trêu chọc vào nàng. Cáp Dương có bằng hữu thật sự không nhiều, Tôn Tử Vân và Hỏa Yêu Nữ xem như là một trong số đó, còn có một bằng hữu rất tốt, chính là người tuổi trẻ tên Tống Hùng đang đứng bên cạnh hắn.

Đừng nhìn vóc người của Tống Hùng gầy yếu, tu vi đã đạt tới Phân Thần sơ kỳ. Hắn là đại nhân vật nổi danh của Trường Giang lưu vực, rất nhiều lục lâm hảo hán cũng đều phục dưới tay của hắn, chỉ cần hắn đi ra nói một câu, hào cường của Trường Giang lưu vực còn chưa có ai dám không nể mặt mũi của hắn.

Trong lục lâm, hắn có một xước hào gọi là Thủy Thần, đệ tử môn nhân hay đồ tử đồ tôn tới mấy ngàn người, đương nhiên, có thể làm truyền nhân của hắn cũng có tới sáu, bảy người. Quan hệ giữa hắn với Cáp Dương vô cùng tốt, hai người có giao tình không đánh không quen nhau.

Mặt khác tu vi của bốn người còn lại chỉ kém một chút, tất cả cũng đạt tới Xuất Khiếu kỳ.

Trong đó có một người là cao thủ Thục Sơn phái, tên là Lý Tiểu Gia, Xuất Khiếu hậu kỳ, chỉ còn kém một bước là tiến vào Phân Thần kỳ. Cáp Dương trước kia từng giúp qua hắn một lần, lần này hắn đến là để trả lại phần nhân tình đó.

Đại Ba sơn Khổ Oa, Duyên An phủ Lâm Sĩ Thông, Hầu Tham của Hầu Tập Trấn, ba người này là tới bái phỏng Vạn Xuân Viễn, quan hệ với Cáp Dương cũng không tệ, vô tình gặp phải chuyện này, cũng tự yêu cầu đi cùng.

Một nhóm tám người đứng ở bên hồ, phía sau đều tự mang đến môn nhân đệ tử.

Vạn Xuân Viễn xa xa còn không tới, hắn ngồi trong gian nhà cỏ của mình, cầm trong tay một cái cổ gương đồng, linh quyết đánh ra, gương đồng trôi nổi trong không trung, tiếp theo, hắn phun ra một ngụm chân nguyên lực, gương đồng phát ra hoàng quang nhàn nhạt, một bức hình vẽ lập thể xuất hiện trên gương đồng, hạ xuống đám người của Cáp Dương ngay bên hồ.

Lại một thủ ấn linh quyết đánh ra, gương đồng xoay tròn một trận, xuất hiện hai người, một trước một sau đạp sóng mà đến.

Người phía trước hắn nhận thức, đầu trọc áo cà sa, trong tay cầm phật châu, gương mặt khắc khổ, ánh mắt nghiêm túc, phía sau đi theo một người tuổi trẻ.

Trong lòng Vạn Xuân Viễn cả kinh, người tuổi trẻ kia không ngờ lại nhìn về phía hắn mỉm cười, tựa hồ nhìn thấu việc rình coi của hắn.

Vội vàng thu hồi gương đồng, Vạn Xuân Viễn suy tư chỉ chốc lát, thân hình biến mất trong không trung.

" Ngươi muốn như thế nào?"

Những bằng hữu của Cáp Dương đều kinh ngạc nhìn hắn, người này từ lúc nào trở nên mềm yếu như vậy, lời này căn bản không giống như Cáp Dương kiêu ngạo thường ngày.

" A Di Đà Phật, Cáp thí chủ, lão nạp là tới giải hòa."

Đức Hoằng đại sư một bộ dáng cao tăng, nghiêm trang nói: " Cáp thí chủ, ngươi cùng lão nạp vốn không có ân oán, chẳng qua lần trước có chút hiểu lầm nhỏ, hy vọng Cáp thí chủ có thể buông tay, lão nạp đã bị trụ trì đuổi ra khỏi chùa...A Di Đà Phật, Cáp thí chủ coi như đã hả khẩu khí, thử một lần chấm dứt ân oán, như thế nào?"

" Lão tử không phải họ Cáp, muốn gọi là gọi là Cáp Dương thí chủ!"

Tần Tiểu Thiên nhịn không được muốn cười, nhẹ nhàng ho khan một tiếng.

Cáp Dương từ khi nhìn thấy Tần Tiểu Thiên xuất hiện thì cả người không được tự nhiên, nghe được tiếng ho khan của hắn, trong lòng không nhịn được có chút run run, không biết tại sao, dù sao vừa nhìn thấy được hắn thì lại có một cảm giác sợ hãi mãnh liệt.

Đức Hoằng đại sư khép chưởng nói: " Thiện tai, thiện tai! Đúng vậy! Đúng vậy! Cáp Dương thí chủ."

Với tính tình của Cáp Dương thì rất muốn phát tiêu, nhưng lại ngại Tần Tiểu Thiên lạnh lùng đứng ở một bên, trong lòng hắn chỉ có thể khó chịu áp lực.

Trong đại trận của núi Thanh Thành, hắn cùng Đức Hoằng đại sư minh tranh ám đấu, cuối cùng Đức Hoằng đại sư quyết định lui bước, trước khi đi, bởi vì thật sự quá mức tức giận, thuận tay kéo hắn một cái, làm hắn cũng bị nhập vào trong bẫy rập, cùng bị đại trận quăng ra ngoài.

Đại trận kia phi thường cổ quái, bất luận là kẻ nào cũng chỉ có một lần cơ hội, một khi bị đại trận văng ra, vô luận tu vi cao bao nhiêu, cũng không thể tiến vào lần nữa, cho nên hắn cực kỳ hận Đức Hoằng đại sư.

Tần Tiểu Thiên vẫn trầm mặc không nói, hắn đang cẩn thận quan sát bảy người phía sau Cáp Dương, trong lòng thầm giật mình.

Bảy người này đều là cao thủ. Không nghĩ tới Cáp Dương nhiều bằng hữu như vậy, nếu phải tranh đấu, hắn không nắm chắc một lúc có thể đánh bại nhiều người như vậy, có đôi khi nhiều người cũng là một loại ưu thế.

Sau khi có được cụ khu xác này, tu vi Tần Tiểu Thiên đạt tới một cảnh giới bất khả tư nghị, chẳng qua là hắn vẫn không đủ thuần thục nắm giữ rất nhiều pháp môn vận dụng, thiếu hụt kinh nghiệm tranh đấu chính là chướng ngại lớn nhất.

Nếu như muốn nhanh tăng lên, thì phải không ngừng đấu pháp, hoặc là tự đẩy mình vào cực hạn cảnh địa. Trong lúc đó nắm chặc phân tấc, làm cho hắn rất khó khăn, trước mắt hắn còn chưa có kinh nghiệm đối phó việc quần ẩu.

Cáp Dương đồng dạng kiêng kỵ Tần Tiểu Thiên, một kiếm kia ra oai, làm trong lòng hắn khắc sâu ấn tượng, cho dù tự mình có người giúp tay, nhưng trong nội tâm vẫn không muốn đánh nhau chết sống.

Lão tà Cáp Dương hôm nay một chút cũng không ta, nói: " Được, hòa thượng, chúng ta chấm dứt." Hắn dùng sức phe phẩy quạt, lại nói: " Ngươi...ngươi nói như thế nào?"

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Còn có thể như thế nào? Các ngươi đều đã chấm dứt rồi, ta không sao cả." Hắn nhún nhún vai, một bộ dáng như không quan hệ gì tới ta.

Hắn cũng không ngu, nếu đơn đấu, thì hắn không quan tâm, nếu đối phương cùng lên, vậy thì hắn không nắm chắc.

Hơn nữa nơi này vẫn còn một đại cao thủ lợi hại đang ẩn cư, mới vừa rồi trên mặt hồ cảm ứng được, lúc này mà đánh nhau, chỗ tốt không nhiều lắm, mà chuyện xấu thì không ít.

Cáp Dương ngầm thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt cũng dễ nhìn hơn nhiều.

Hắn phe phẩy triệp phiến trong tay, rất dứt khoát nói: " Các huynh đệ, trở về uống rượu! Chỗ ta có nhiều Tuyết Tinh Tửu từ chỗ Tuyết Sơn Ni Mỗ Động, ha ha, trở về cùng nhau uống nào." Nói xong xoay người định đi. Hắn không muốn cùng Tần Tiểu Thiên dây dưa, vì vậy tìm lời dời đi lực chú ý của mọi người.

Tần Tiểu Thiên gần đây tửu lượng rất lớn, nhất là đối với rượu ngon do tu chân giới xuất sản, nghe vậy cười nói: " Uy, lão Cáp, đứng lại."

Trong lòng Cáp Dương lạnh ngắt, thầm nghĩ: " Người này chẳng lẽ còn không chịu bỏ qua ta? Tặc tư điểu...lão tử liều mạng với ngươi." Sắc mặt thoáng chốc biến đổi.

Không đợi hắn xoay người, chỉ nghe Tần Tiểu Thiên lại nói: " Có rượu ngon...lẽ tất nhiên nên chia sẻ một chút, hắc hắc, Tuyết Tinh Tửu, nghe tên đã biết bất phàm, lão Cáp, làm khó ta chạy xa như vậy tới, ngươi có ý tự mình uống một mình hay sao?"

" Lão Cáp?"

Xưng hô nghe thật thân thiết, những bằng hữu của Cáp Dương nghe được ngây ngẩn cả người, người này không phải địch nhân của Cáp Dương hay sao? Nói năng sao lại tùy ý như thế, phảng phất như Cáp Dương là lão hữu thân thiết nhiều năm.

Cáp Dương nhất thời không thể tức giận nữa, những lời này của Tần Tiểu Thiên không chút địch ý. Hắn ha ha cười to, nói: " Nếu ngươi cũng thích uống rượu, ha ha, mời! Mời đi theo ta."

Đức Hoằng đại sư vẻ mặt từ bi, tuyên nói: " Thiện tai, thiện tai!" Không chút khách khí theo sát đi tới. Có rượu không uống chính là kẻ ngu.

Tần Tiểu Thiên đột nhiên quay đầu nói: " Là lão Vạn...Vạn Xuân Viễn phải không?"

Một bóng người chậm rãi hiện ra.

Vạn Xuân Viễn trong mắt hiện lên một tia hàn quang, nhẹ nhàng vỗ tay, nói: " Lợi hại, không ngờ có thể nhìn thấu được ẩn thân pháp của ta, Tần đạo hữu pháp nhãn rất tốt, lão hủ là Vạn Xuân Viễn."

Hắn vẫn một mực ở bên cạnh quan sát, tự nhận là không ai có thể nhìn thấu, không nghĩ tới bị Tần Tiểu Thiên một lời nói phá, phát giác ra có chút xấu hổ.

Trước khi trở lại ngôi nhà cỏ, Cáp Dương lớn tiếng nói: " Mấy người các ngươi, đi đến trong thôn mượn cái bàn tới." Mấy môn nhân đệ tử lên tiếng bay ra.

Vạn Xuân Viễn nói: " Thủy Thần, ngươi cho đệ tử bắt thêm cá lên đây, chỗ này của ta còn một chút linh quả."

Tống Hùng đáp ứng một tiếng, gọi đệ tử phân phó.

Cáp Dương nói: " Lão Tần, đến giới thiệu mấy vị bằng hữu." Hắn đem mấy vị tu chân cao thủ bên cạnh giới thiệu, mọi người tiến lên làm lễ ra mắt.

Tần Tiểu Thiên cũng muốn kết thức làm quen một ít bằng hữu, người phàm bình thường thời gian tuổi thọ quá ngắn, giống như Lục Giang trang chủ, rời đi một lát trở về, hắn đã thành lão thái sắp chết, qua không được bao nhiêu ngày tháng nữa, chỉ sợ sẽ không còn được gặp lại! Chỉ có bằng hữu của tu chân giới còn có thể lâu dài, vượt qua Linh Tịch kỳ đến Nguyên Anh kỳ, người tu chân có thể vượt qua những năm tháng buồn chán, không cần lo lắng sống lâu hay ngắn.

Tần Tiểu Thiên mơ hồ tản mát ra áp lực, mọi người nghiêm nghị kính trọng. Địa cầu tu chân giới không phải lấy tư cách người mạnh làm chủ, nhưng người có thực lực cường đại, cũng có thể có được sự tôn kính của mọi người.

Mỗi một người tu chân cũng biết là tu luyện khó khăn, phải nhớ nếu muốn đạt tới tu vi như Tần Tiểu Thiên, phải trải qua vô số năm tháng tiêu ngao. Không ai biết hắn là bởi vì có được một cụ khu xác hoàn mỹ, nên trong thời gian ngắn ngủn mà đạt được năng lực kinh người.

Các đệ tử mang tới một bàn tròn lớn và mấy cái ghế, các thôn dân còn đưa tới thịt cá, còn có bánh nướng đại mạch, mọi người tự mình mang theo linh quả, đệ tử Tống Hùng bắt được ngư hà trong hồ tới, mấy vị thôn phụ vội vàng đốt lửa, đem ngư hà đi rửa sạch sẽ.

Một nồi nước sôi sôi trào thật nhanh, cá lớn được cắt thành vài đoạn bỏ vào trong nước, nghêu sò được rửa sạch trực tiếp ném vào trong nồi, còn bỏ vào ít muối.

Vạn Xuân Viễn cười nói: " Đây là Mãn Oa Tiên nổi danh của Trường Hồ chúng ta, ngư hà vừa mới ra nước, trực tiếp bỏ vào trong nồi, chừng nửa canh giờ, a a, đúng là tiên mĩ, được xưng Trường Hồ đệ nhất tiên."

Vạn Xuân Viễn ngồi chủ vị, Cáp Dương bồi tiếp, Tần Tiểu Thiên ngồi ghế trên, Đức Hoằng đại sư ngồi bên dưới. Đợi mọi người ngồi vào chỗ của mình, Cáp Dương lấy ra hai vò rượu từ trong trữ vật đai lưng, cười nói: " Đây là hai vò Tuyết Tinh Tửu lấy được ở Tuyết Sơn, a a, vì hai vò rượu này còn đánh một trận...khó được mọi người cùng tụ họp, hai vò rượu này xem như là tâm ý của lão Cáp ta."

Tần Tiểu Thiên không có nghe nói qua về Tuyết Tinh Tửu, nhưng những cao thủ tu chân giới đang ngồi, đều cũng biết Tuyết Tinh tửu là hi thế trân phẩm phi thường nổi danh tại tu chân giới.

Tuyết Tinh Tửu là do Tuyết Sơn Ni Mỗ Động trân nhưỡng, Ni Mỗ Động là một môn phái do người tu chân sáng lập, nằm tại Thổ Phiên Thất Bá Thành trên một tòa núi tuyết, có được một tuyết linh mạch hiếm thấy, Tuyết Tinh Tửu là dựa vào Tuyết linh mạch này nhưỡng ra tới.

Hai vò rượu thực tế là hai bình ngọc hình vuông, thân bình có một lớp sương mù nhàn nhạt, bên trong không phải tửu dịch, mà là một khối giống như kết tinh màu trắng hình vuông.

Tần Tiểu Thiên ngạc nhiên nói: " Tuyết Tinh Tửu là được đọng lại hay sao?"

Mọi người không nhịn được bật cười một tiếng, hỏi câu này rõ ràng hắn không hiểu biết.

Tôn Tử Vân cười nói: " Nguyên lai là ngươi cũng không có uống qua, ha ha, ta nghe nói...phương pháp uống Tuyết Tinh Tửu rất khác biệt, ai, Cáp Dương đại ca, ngươi tới làm một chút."

" Rượu ngon phải có khí lực mạnh mẽ."

Tống Hùng vừa nói vừa lấy ra mười chén bạch ngọc, Tần Tiểu Thiên nhìn lướt qua cũng biết, chén kia là do đặc biệt luyện chế mà thành, có chút giống như chén thủy tinh của hiện đại, trên thành chén có khắc hoa văn nhàn nhạt, miệng chén và đáy chén có một vòng ngân biên, đó là vì để cho chén ngọc càng thêm chắc chắn một chút.

Trong lòng Cáp Dương rất là đắc ý, người tu chân không chỉ không ngừng tu luyện, còn cần hiểu biết uyên bác và học vấn, hắn nói: " Tuyết Tinh Tửu không thể một mình ẩm dụng, một viên Tuyết Tinh Tửu kết tinh, có thể hợp với một chén rượu ngon. A a, lão Tôn, ngươi tới rót nửa bát rượu."

Tôn Tử Vân nhấc tới một vò rượu gạo bình thường của thôn dân nhưỡng tạo, đây là một loại rượu khẩu vị giống như nước, đổ hơn phân nửa chén, Cáp Dương nói: " Đủ rồi, đủ rồi..." Hắn hấp xuất một khối Tuyết Tinh Tửu được ngưng kết, đầu nhập trong chén, một cỗ lãnh ý khuếch tán ra, khối kết tinh nhanh chóng dung giải, nhất thời mùi thơm ngát bốn phía.

Cáp Dương nói tiếp: " Mùi rượu nhạt, cho nên Tuyết Tinh Tửu cũng nhạt, nếu dùng liệt tửu, lại khác hẳn."

Hơn mười chén rượu gạo thoáng chốc biến thành rượu ngon trên đời hiếm thấy, Tần Tiểu Thiên tò mò cầm một chén lên xem qua, đây không phải rượu bình thường, biến thành màu bích lục, giống như một cái đầm u thâm xinh đẹp, sương mù nhàn nhạt thăng đằng lên, nhào vào trên mặt, có một cỗ hàn ý lạnh lẽo như băng.

Hắn uống một ngụm rượu, một đạo băng tuyến từ cổ họng xỏ xuyên xuống, trong phút chốc, toàn thân sảng khoái, không khỏi quát: " Rượu ngon, rượu ngon...hay lắm!"

Cáp Dương vui vẻ cười to, nói: " Vạn lão đầu, trong thôn còn có liệt tửu sao?"

Vạn Xuân Viễn lắc đầu nói: " Không có, liệt tửu ngon phải đến phía bắc mua, nơi này đâu ra liệt tửu?"

Tần Tiểu Thiên cười hì hì lấy trong nhẫn trữ vật ra vài vò rượu, có thiêu tửu của phương bắc, hoàng tửu của phương nam, còn có một vò rượu trái cây, nói: " Chỗ này của ta cũng có chút rượu."

Người tu hành uống rượu cũng không giống như con người bị thương tổn thân thể, hắn có sự yêu thích rượu, hơn nữa lại có không gian trữ vật, bởi vậy cất giấu được các loại rượu ngon, lúc rảnh rỗi, thường xuyên uống mấy chén.

Tuyết Tinh Tửu đích xác bất phàm, bất cứ loại rượu nào chỉ cần thêm vào Tuyết Tinh Tửu, là có thể biến thành rượu ngon hiếm thấy. Mọi người chắt lưỡi lấy làm kỳ, mọt lát đã tiêu diệt hai vò Tuyết Tinh Tửu không còn.

Mọi người ý tửu còn chưa hết, Tần Tiểu Thiên thở dài nói: " Không hổ là rượu ngon do tu chân giới xuất sản, lão Cáp, lúc nào đó giới thiệu cho ta quen biết chủ nhân nhưỡng tạo rượu, a a, dù dùng pháp bảo đi đổi cũng đáng a."

Cáp Dương cười to, nói: " Ha ha, phàm là người thích uống rượu, chỉ cần hưởng qua Tuyết Tinh Tửu, thì không cách nào ngăn cản mị lực của nó, nhưng..."

" Tần đạo hữu, người tu chân của Ni Mỗ Động cũng không phải dễ đối xử, bọn họ cơ hồ cùng với ngoại thế ngăn cách, nếu không phải có một lần ta ngẫu nhiên cứu được một đệ tử của bọn họ, cũng không có được hai vò Tuyết Tinh Tửu kia đâu."

Thông qua việc trao đổi cùng người khác, Tần Tiểu Thiên từ từ hiểu rõ tình thế của tu chân giới.

Đại Tống triều đúng là thời kì phát triển của tu chân giới, chẳng những người tu chân đông đảo, ngưu quỷ xà thần cũng nhiều, bởi vậy lúc này tu chân giới dường như hỗn loạn.

Nghe nói Côn Lôn phái tìm được một cổ truyền tống trận, sau khi chữa trị thì phách chiếm không buông, sai phái đệ tử ra ngoài tìm tòi tài liệu, vì thế có mấy đại môn phái muốn đi tới đó lý luận.

Những tin tức này trước kia Tần Tiểu Thiên một chút cũng không biết, hắn nghe xong có tư vị mới.

Đại Ba sơn Khổ Oa nói chuyện không nhiều lắm, thỉnh thoảng chen vào mấy câu, đại bộ phận thời gian đều trầm mặc không nói. Nghe người ta nói đến chuyện truyền tống trận, hắn nói: " Nhưng thật ra còn có một truyền tống trận..."

Mọi người nhất thời yên tĩnh xuống, ánh mắt đồng thời chuyển hướng hắn. Tất cả mọi người cũng biết, truyền tống trận ý nghĩa đưa tới một kỳ ngộ mới, ý nghĩa có một trời đất mới.

Ngay cả Vạn Xuân Viễn cũng động tâm, hắn hỏi: " Ở nơi nào?"

50. Q.6 - Chương 2: Đơn Hướng Truyền Tống

Khố Oa nói: " Tại Đại Ba sơn, ta đi xem xét qua, trận pháp cơ bản đầy đủ, chỉ cần dùng tiên thạch khải động, còn có, truyền tống trận cần phải điều chỉnh, nhưng người tinh thông truyền tống trận của tu chân giới rất ít..."

" Hừ, Côn Lôn phái phách chiếm truyền tống trận cách làm thật không hay, truyền tống trận có vô số mục đích, nếu như không thể xác định mới thôi, phải một đám người cùng thăm dò, nguy hiểm phi thường to lớn."

Đại bộ phận tinh cầu có truyền tống trận đều là cổ tiên nhân di lưu lại. Bởi vậy Tần Tiểu Thiên nắm giữ kỹ thuật truyền tống, hắn thậm chí không cần biểu hiện, có thể dùng ngọc thạch luyện chế qua để thay mặt. Truyền tống trận đối với người tu chân trên địa cầu mà nói, là một loại hấp dẫn thật lớn, có lẽ có thể bởi vậy mà tới được một mảnh trời đất mới, cũng có thể là hiểm đồ không biết sinh tử, tu chân đại môn phái và một ít cao thủ đối với việc này đều cũng phi thường chú ý.

Vạn Xuân Viễn đúng là đại cao thủ Hợp Thể sơ kỳ, hắn đang chuẩn bị các loại pháp bảo và tài liệu để độ kiếp.

Tư nguyên trên địa cầu có hạn, phải nhớ nếu muốn đề cao nắm chặc độ kiếp, thì ra ngoài sưu tầm tìm tòi, nếu như có thể khởi động truyền tống trận, hắn có thể lục soát tư nguyên ở tinh cầu khác.

Đối với người tu chân thời này mà nói, bọn họ đã có thể lý giải khái niệm về tinh cầu, tới Nguyên Anh kỳ có thể phi thiên độn địa(bay lên trời xuống dưới lòng đất), địa cầu đã sớm không còn gì là bí mật.

" Có thể mang theo ta đi một chuyến hay không?" Vạn Xuân Viễn nhịn không được sự hấp dẫn.

Côn Lôn phái chiếm cứ truyền tống trận tuyệt đối không tới phiên hắn sử dụng, dù cho hắn là đại cao thủ Hợp Thể sơ kỳ, cũng không dám đi đến Côn Lôn phái giương oai.

Côn Lôn phái cao thủ nhiều như mây, nghe nói còn có người tu chân độ kiếp thành công đạt tới Đại Thừa kỳ sắp phi thăng, đó là có thân thể nửa tiên nhân, là cảnh giới tối cao của người tu hành, tu hành đến Đại Thừa kỳ là giấc mộng lớn nhất của người tu chân.

Khố Oa gật đầu, nói: " Không thành vấn đề, Đại Ba sơn ta rất quen thuộc."

Vạn Xuân Viễn cười đáp: " Tất cả mọi người có hứng thú đi ra ngoài lịch lãm hay không?"

" A Di Đà Phật, lão nạp nguyện ý đi."

Không nghĩ tới Đức Hoằng đại sư lại là người thứ nhất báo danh, Vạn Xuân Viễn thật ra không sao cả, chỉ cần là cao thủ, hắn cũng sẽ không cự tuyệt.

Tần Tiểu Thiên nói: " Ta tạm thời còn chưa muốn rời đi địa cầu, bất quá ta tương đối hiểu rõ truyền tống trận, có thể cùng các ngươi đi xem một chút, a a, có lẽ có thể giúp đỡ được một phen."

Cáp Dương trực tiếp cự tuyệt, nói: " Chờ ta tu đến Hợp Thể kỳ cũng đi, bây giờ còn chưa được."

Những người khác phần lớn biểu ý không đi, chỉ có Tống Hùng hiện ra do dự không quyết, một hồi lâu, mới nói: " Bỏ đi, ta cũng không bỏ được đám đệ tử, sau này có cơ hội rồi hãy nói."

Vạn Xuân Viễn có chút hơi thất vọng, hắn biết những người này đều có gánh nặng, không có khả năng giống như hắn nói đi là đi. Gật đầu nói: " Cũng được, ta thu thập chuẩn bị một chút, qua hai ngày sẽ đi."

Cáp Dương nói: " Được a, Vạn lão đầu, chờ ngày nào đó ngươi trở về, hy vọng có thể cho chúng ta một con đường, để cho chúng ta cũng có địa phương đi lịch lãm."

Xoay người hành lễ cáo biệt với những bằng hữu khác: " Ta cáo từ trước...lão Tống, Tử Vân lão đệ, đệ muội cùng ta đến Vu Sơn đi, a a, lão Cáp dù sao cũng không thiếu đồ vật tốt!" Đây là tỏ ý tạ ơn, hắn thỉnh người đến hỗ trợ, mặc dù không có đánh nhau, cũng phải cảm tạ họ một chút.

Tần Tiểu Thiên phát hiện, Cáp Dương mặc dù được xưng lão tà, nhưng lúc hành lễ không sơ sót, đó là thói quen từ nhỏ của hắn, không giống người hiện đại tùy ý.

Đại Ba sơn có truyền tống trận lập tức bị người nơi này khi rời khỏi đã truyền đi, rất nhanh đã khiến ỗi môn phái tu chân chú ý.

Sau khi mọi người rời đi, Vạn Xuân Viễn vội vàng chuẩn bị. Khố Oa đi tới nhà cỏ tu luyện, Tần Tiểu Thiên và Đức Hoằng đại sư đi tới bên hồ ngồi xuống. Tần Tiểu Thiên hỏi: " Đại sư, tại sao ngươi muốn đi truyền tống trận?"

Đức Hoằng đại sư mỉm cười nói: " Ta đã hơn mười năm không có tiến cảnh, a a, nói ta là một hòa thượng, không bằng gọi ta là một đạo sĩ..."

" Ta từng là một người tu chân, sau lại vào Phật môn, A Di Đà Phật, tội quá, tội quá. Lão nạp đã dây dưa trong Phật đạo thật lâu, đã sớm muốn tìm địa phương thanh tịnh bế quan, nhưng nơi này không được a, con người càng ngày càng nhiều, tìm không được địa phương thích hợp. Đã tính theo Vạn thí chủ, có lẽ còn có thể tìm được một phương tịnh thổ."

Tần Tiểu Thiên gật đầu, hắn biết đời sau mở rộng, trên địa cầu khắp nơi đều là người, muốn tìm một địa phương thanh tĩnh đích xác dường như khó khăn.

Đức Hoằng đại sư rất muốn biết Tần Tiểu Thiên là cao thủ môn phái nào, bất quá trong lòng hắn cũng hiểu rõ ràng, người tu chân bình thường không nguyện nói ra môn phái của mình, cười nói: " Lão nạp vẫn một mực không nghĩ ra, Tần thí chủ tiến cảnh bay nhanh, A Di Đà Phật, chẳng lẽ là có thần trợ giúp hay sao?"

Hắn nói đúng, Tần Tiểu Thiên chứng thật là có được mấy người sắp thành thần trợ giúp.

Tần Tiểu Thiên mỉm cười, vấn đề này hắn không cách nào trả lời, tiến cảnh nhanh là vì thay đổi một cụ khu xác, nói ra thật kinh thế hãi tục.

Dựa theo cách nhìn của địa cầu tu chân giới, đây là điển hình đoạt xá ma công, là tu luyện pháp môn tà ác, nếu như tiết lộ ra ngoài, khẳng định sẽ lọt vào sự vây công của người tu chân. Bằng thực lực của hắn, ước chừng có thể đối phó với mấy cao thủ Hợp Thể kỳ, nhưng tới một đoàn người tu chân, hắn chỉ cũng có thể tránh lui.

Đức Hoằng đại sư không tiếp tục hỏi tới, nói: " Tần đạo hữu, lần đầu tiên gặp nhau thì lão nạp cảm giác được ngươi rất ôn hòa ấm áp, mà bây giờ...thân thể của ngươi tựa hồ ẩn chứa một cỗ sát ý mãnh liệt, một mình ngươi phải cẩn thận, không nên bị cỗ sát ý kia khống chế...A Di Đà Phật."

Tần Tiểu Thiên sửng sờ, hơi thoáng suy nghĩ, cũng nhận thấy một tia bất an.

Hắn nguyên có tính cách không có chủ động trêu chọc người khác, bây giờ rất kỳ quái, Cáp Dương cũng không có nhằm vào hắn, ngược lại hắn đi khiêu khích trước, nhất định không thuận theo không buông tha một đường mà đuổi giết.

Đợi cho đến khi đuổi kịp Cáp Dương, nhưng không tiếp tục tranh đấu, mà là lựa chọn giải hòa, đích xác có điểm kỳ quái, chẳng lẽ là cụ khu xác có chuyện?

" Ân, đã biết rồi."

Đức Hoằng đại sư từ trong ống tay áo lấy ra một chuỗi phật châu: " Xuyến ngọc phật châu cho ngươi, có thể không có tác dụng gì lớn, nhưng có thể thanh tâm ngưng thần."

Tần Tiểu Thiên cũng không chối từ, biết hắn là vì báo đáp tâm nguyện, tiếp nhận lấy đeo lên cổ tay.

Mấy đạo cảm giác mát mẻ theo cánh tay trực trùng lên ót, Tần Tiểu Thiên trong lòng hơi kinh hãi.

Với tu vi bây giờ của hắn, giống như lực lượng căn bản không cách nào xâm nhập trong cơ thể, xuyến ngọc phật châu lại có hiệu quả như vậy, hắn giờ cổ tay lên cẩn thận nhìn xem.

Ngọc phật châu màu xanh đen, nhìn qua không có chút nào bắt mắt, tổng cộng có chín viên, mỗi một viên đều bài xích lẫn nhau, giống như là nam châm cùng cực, lẫn nhau tuyệt không tới gần, đều đều được xỏ

xuyên vào một sợi chỉ đỏ. Tần Tiểu Thiên khen: " Đồ vật tốt! Cảm ơn." Hắn không cách nào nhận ra đây là từ vật gì luyện chế mà thành.

Đức Hoằng đại sư mỉm cười: " Chuỗi ngọc phật này, lão nạp cũng không biết tên gọi là gì, tác dụng của nó còn phải dựa vào Tần thí chủ tự mình tìm kiếm, duy nhất minh xác chính là chuỗi ngọc phật có tác dụng thanh tâm ngưng thần rất mạnh, nhất là có thể trấn nhiếp tâm thần, có thể có hiệu quả đề phòng tẩu hỏa nhập ma."

Tần Tiểu Thiên gật đầu nói: " Đồ vật rất thần kỳ." Trong óc cảm giác mát mẻ làm cho người ta rất thoải mái.

Vạn Xuân Viễn đột nhiên xuất hiện, nói: " Có một bằng hữu tới, ta đi nghênh đón một chút." Lập tức lắc mình biến mất.

Tần Tiểu Thiên không khỏi cười nói: " Thần xuất quỷ nhập…A a, không nghĩ tới hắn ẩn cư ở chỗ này, còn có nhiều bằng hữu như vậy."

Đức Hoằng đại sư cười nói: " Vạn thí chủ là ngàn năm thanh danh nổi danh tại tu chân giới, tại tu chân giới mặt mũi rất lớn, hắn là tổ sư của tam giáo cửu lưu, cho nên có rất nhiều bằng hữu…A Di Đà Phật, nghe nói là hắn tu chân thời chiến quốc, những người tu chân cùng thời với hắn, đều toàn bộ phi thăng rồi."

" Chiến quốc?" Tần Tiểu Thiên kinh ngạc há to miệng, thầm nghĩ: " Vậy không phải sắp thành tinh rồi sao? Không trách được muốn rời khỏi địa cầu, nếu ta cũng giống hắn…sống lâu như vậy, chẳng phải buồn bực."

Đức Hoằng đại sư nói: " Đúng vậy, lão nạp lần đầu tiên nghe nói cũng rất giật mình, a a, quá xa xôi, tựa như lão nạp cũng không nhớ rõ vì sao mình xuất gia làm hòa thượng…A Di Đà Phật." Hắn thấp giọng đọc kinh văn, Tần Tiểu Thiên một câu cũng nghe không hiểu, còn tưởng rằng hắn đang ca hát.

Còn đang nghe, trong lòng Tần Tiểu Thiên vừa động, đứng dậy nói: " Lão Vạn tới."

Hai đạo bóng đen bay tới rất nhanh, trong chớp mắt rơi vào bên bờ: " Yêu…đây không phải Đức Hoằng đại sư ma, hì hì, ta có lễ, di? Vị tiểu lang quân tuấn tú này là ai?"

Người mới bay tới đúng là Côn Lôn phái Tất Vũ Không.

Đức Hoằng đại sư vừa muốn nói gì đó, chợt nghe Vạn Xuân Viễn nói: " Vị này là Tần Tiểu Thiên, Tần đạo hữu."

Trong lòng Đức Hoằng đại sư trầm xuống, thầm nghĩ: " Phiền phức rồi."

Tất Vũ Không nhất thời hưng phấn, mừng rỡ vô cùng nói: " Ai yêu, tiểu lang quân trở nên càng thêm tuấn tú rồi, hì hì, có nhớ ta hay không? Ai nha nha, ta tìm ngươi khắp nơi nha."

Một cỗ lửa giận khó hiểu trực trùng lên ót, trong phút chốc, mấy đạo cảm giác mát mẻ từ cánh tay lên tới trong óc, làm cho thần trí Tần Tiểu Thiên thanh tỉnh lại.

Hắn nhàn nhạt nói: " Ngươi muốn như thế nào?" Tiên linh khí đột nhiên thả ra, chung quanh thân thể đột nhiên xuất hiện một đạo khí lưu cấp tốc xoay tròn, gào thét hướng bốn phía áp đi.

Đức Hoằng đại sư đầu tiên không chịu được áp lực, cuống quýt lui về phía sau.

Vạn Xuân Viễn cùng Tất Vũ Không sắc mặt đại biến, hai người đều là hành gia, biết áp lực Tần Tiểu Thiên phát ra không giống tầm thường, Vạn Xuân Viễn kinh hãi nói: " Đại Thừa kỳ?"

Tất Vũ Không sắc mặt trắng bệch.

Lúc ở núi Thanh Thành thì tu vi của Tần Tiểu Thiên không đủ làm sợ hãi, trong mắt nàng thuộc về người tu chân rất bình phàm, chẳng lẽ tự mình nhận lầm người?

Nàng đứng không vững bước chân, thân hình cấp tốc phiêu thối về phía sau, cường ép dằn xuống bất an, cười duyên nói: " Đừng phát hờn giận ma, ta nhận lầm người, xin lỗi ngài không được sao, hì hì."

Tần Tiểu Thiên cũng không cho nàng bậc thang lui xuống.

" Ngươi không có nhận lầm, ta chính là Tần Tiểu Thiên tại núi Thanh Thành, cũng là người ngươi thề muốn tìm, nghe nói ngươi muốn tiên khí của ta?" Một bộ dáng như khiêu khích.

Tất Vũ Không đúng là truy tìm Cáp Dương mà đến, nàng thu nhận tín hiệu của Cáp Dương, biết Tần Tiểu Thiên xuất hiện, cho nên một đoạn đường truy tung mà đến, ai ngờ Tần Tiểu Thiên đã không phải người nguyên lai lúc trước nàng đã gặp.

Nàng kết luận cũng giống như Vạn Xuân Viễn, Tần Tiểu Thiên tuyệt đối có tu vi Đại Thừa kỳ, đó là cảnh giới tối cao người tu chân có thể đạt tới.

" Hì hì, nào có a, tiểu lang quân đừng oan uổng ta."

Tất Vũ Không phủ nhận, nàng sẽ không ngu ngốc mà thừa nhận. Người tu chân Đại Thừa kỳ, ở trong người tu chân là nửa tiên nhân, cùng tiên nhân tranh đấu, đó là thuần túy tìm chết.

Tần Tiểu Thiên nghiêng đầu nhìn nàng một hồi lâu, đột nhiên cười nói: " A a, a a a."

Mấy người nghe hắn cười đến dựng đứng lông tóc, Tần Tiểu Thiên nói: " Ta nên xưng hô với ngươi như thế nào đây?"

Tất Vũ Không mặt liền biến sắc, kêu lên: " Gọi ta…Tiểu Không…Tiểu Vũ đều cũng được." Nàng mị nhãn loạn chuyển, mắt to nháy Tần Tiểu Thiên.

Đức Hoằng đại sư và Vạn Xuân Viễn nhìn thấy vậy dựng tóc gáy.

Tần Tiểu Thiên rốt cuộc bại lui, gặp phải người có da mặt dày như vậy, hắn cũng không cách nào khác, cũng chắp tay nói: " Cũng nên gọi ngươi là Tất đạo hữu đi thôi."

Trong lòng Tất Vũ Không mừng rỡ, nàng phát hiện chỉ cần tự mình không động thủ, Tần Tiểu Thiên tựa hồ cũng không động thủ, không khởi nổi lên một ý niệm trong đầu.

Nàng cười hì hì đi lại gần, nghiêng người nói: " Tiểu lang quân, gọi là Tất đạo hữu thật xa lạ…cũng nên gọi ta là tiểu Không…hì hì, tiểu lang quân…" Lúc này không đùa giỡn, còn đợi đến khi nào.

" Nha!"

Tần Tiểu Thiên không nhịn được hét lớn một tiếng, trong lúc vô ý đánh ra chấn âm, bao hàm tiên linh khí chấn ba trực trùng Tất Vũ Không, chấn đến nàng cuống quýt lui về phía sau.

Đức Hoằng đại sư đã sớm bay lên không trung, luôn miệng nói: " A Di Đà Phật…A Di Đà Phật…" Nơi này tu vi của hắn là thấp nhất, cho nên trốn xa một chút cho an toàn.

Vạn Xuân Viễn lại càng cơ mẫn, hắn vẫn đứng ngay phía sau Tần Tiểu Thiên. Tất Vũ Không tại tu chân giới có danh là yêu quái, khó chơi cực kỳ, chọc phải nàng cũng không phải dễ chịu.

Cho nên Vạn Xuân Viễn cùng Đức Hoằng đại sư có ý nghĩ giống nhau, ở bên cạnh xem náo nhiệt là tốt rồi, tuyệt đối không thể gia nhập trong đó, như vậy sẽ làm cho lửa táp lên người.

Tất Vũ Không một bộ dáng nhu nhược thương cảm nói: " Ô ô, cái lỗ tai nghe không được rồi…ngươi khi dễ ta.."

Tần Tiểu Thiên trong giây lát nhớ ra một câu nói: " Nếu như nam nhân biến thành phụ nữ, như vậy nhất định so sánh với phụ nữ thì càng phụ nữ hơn!"

Hắn không khỏi nhịn được bật cười, nói: " Tất đạo hữu, chọc cho ta nóng nảy…hừ hừ, coi chừng lão tử sẽ đem ngươi biến trở lại thành đàn ông!"

Tất Vũ Không há mồm định nói, Tần Tiểu Thiên đưa tay ngăn lại: " Câm miệng!"

Đức Hoằng đại sư không ngừng niệm phật, Vạn Xuân Viễn từ xa cố gắng nhịn cười, Tất Vũ Không sắc mặt chợt trắng chợt hồng, tay nhỏ bé che miệng, bộ dáng như chịu hết ủy khuất, bị người khi dễ, nước mắt uông uông chảy xuống nhìn Tần Tiểu Thiên.

Tần Tiểu Thiên cảm giác được da đầu tê dại, miễn cưỡng nói: " Khí trời thật nóng quá, ta đi bơi lội." Phốc thông một tiếng chui vào trong nước.

Vạn Xuân Viễn thật sự không nhịn được nữa, ha ha cười to.

Đức Hoằng đại sư cũng nhịn không được, khóe miệng lại cười nói: " Thiện tai, thiện tai!"

Phát hiện thực lực của Tần Tiểu Thiên cao hơn mình, Tất Vũ Không cũng chết tâm, nếu như Tần Tiểu Thiên vẫn còn tu vi như ở núi Thanh Thành, nàng nhất định sẽ mạnh mẽ cướp lấy hoàng bài, mà bây giờ chỉ có thể buông tay. Vì một kiện tiên khí mà tranh đấu với cao thủ Đại Thừa kỳ, chuyện như thế nàng tuyệt đối sẽ không đi làm.

" Vạn đại ca, hắn...hắn khi dễ ta, Vạn đại ca, ngươi nên vì ta làm chủ a..."

Vạn Xuân Viễn lui về sau, nói: " Tiểu Tất, ta cũng không phải muốn làm chủ cho ngươi, ha ha, Tần đạo hữu thật là người thú vị, ha ha."

Trong lòng Tất Vũ Không rất thất vọng, một chuyến tay không không tính, còn lại gặp thảm tao bị Tần Tiểu Thiên quát mắng, thực lực kém quá xa, nàng cũng không pháp có ý niệm trả thù trong đầu, hỏi: " Đại hòa thượng, ngươi sao còn ở nơi này?"

Đức Hoằng đại sư nói: " Lão nạp bốn biển là nhà, A Di Đà Phật."

Khố Oa từ trong nhà cỏ đi ra, cung kính nói: " Ra mắt Tất tiền bối."

Tất Vũ Không cười một tiếng, hì hì nói: " Khó được a, đây không phải là tiểu Khố Oa hay sao? Hì hì, đến bên tỷ tỷ, hồi lâu không thấy, Khố Oa vẫn còn tráng kiện hữu lực như vậy, có nhớ tỷ tỷ hay không?"

Vạn Xuân Viễn và Đức Hoằng đại sư nhìn nhau cười khổ, người này chỉ cần nhìn thấy vãn bối đệ tử, lại cứ thích đùa giỡn, nhất là những người có đặc điểm, nàng lại càng thích đùa giỡn.

Khố Oa thân hình cao lớn, khuôn mặt giống như được đao khắc, lộ ra vẻ thập phần cương nghị.

Hắn xuất thân là thợ săn, lúc trong Đại Ba sơn ngẫu nhiên xông vào một động phủ di khí của người tu chân, ở bên trong tìm được một ngọc đồng giản thì bắt đầu tu hành, sau lại bái lạy vào Vu Lập Giáo của Đại Ba sơn, bây giờ giáo chủ Vu Lập Giáo là sư đệ của hắn, ở trong tu chân giới cũng được xem là nhân vật nổi danh.

Hắn biết rõ tính tình của Tất Vũ Không, cũng không tức giận, cười nói: " Tất tiền bối cũng luôn phong thú như vậy."

Tất Vũ Không không thích đùa giỡn nhân vật tĩnh lặng lạnh nhạt như vậy, vậy chơi đùa không vui vẻ gì. Nàng có chút không thú vị lắc đầu, nói: " Vạn đại ca, ta còn có chuyện, muốn đi trước một bước, đại hòa thượng, có duyên gặp lại nga!" Đảo mắt đã biến mất tại chỗ, thật sự là đến vội vã, đi cũng vội vã.

Tần Tiểu Thiên lặng lẽ từ trong nước toát đầu ra, hỏi: " Đi rồi phải không?"

Vạn Xuân Viễn sững sờ, tiện đà cười ha ha như điên.

Đức Hoằng đại sư mỉm cười, Khố Oa khó hiểu nói: " Tần tiền bối sao rồi?"

Tần Tiểu Thiên nhảy dựng lên, luôn miệng nói: " Không có việc gì, không có việc gì..."

Khố Oa cũng hiểu được, hắn cười nói: " Tần tiền bối, không cần để ý lời của Tất tiền bối, a a, nàng luôn luôn như thế, thích trêu chọc vãn bối đệ tử, chẳng qua là chơi đùa một phen mà thôi."

Tần Tiểu Thiên bất đắc dĩ nói: " Bỏ đi, dù sao cũng không gì tổn thất, được rồi, các ngươi chuẩn bị thế nào?"

Vạn Xuân Viễn nói: " Ngày mai lên đường, ta còn muốn cùng thôn dân cáo biệt."

Ở lại Chu Gia Loan mấy trăm năm, thôn dân nơi này đều gọi hắn là lão tổ tông, tình cảm rất sâu đậm. Vạn Xuân Viễn cho dù tu đến Hợp Thể kỳ, trong lòng cũng có chút không bỏ được đám thôn dân này.

Sáng sớm ngày thứ hai, bốn người rời đi Chu Gia Loan, hướng Đại Ba sơn bay đi.

Nửa giờ sau, bốn người tới khu Đại Ba sơn. Vừa tiến vào khu núi, Khố Oa bay đến phía trước, hắn quen thuộc địa hình, dĩ nhiên dẫn đường phía trước.

Vạn Xuân Viễn xa xa cười nói: " Đại Ba sơn...hai trăm năm trước ta đã tới một lần, nơi này có không ít trân hi dược thảo và tài liệu luyện khí."

Đức Hoằng đại sư nói: " Người ở Đại Ba sơn hiếm thấy, bây giờ tựa hồ đã nhiều hơn. Ngươi nhìn xem...một đoạn đường chúng ta chạy tới, phát hiện không ít thôn trại."

Khố Oa ở phía trước nói: " Đúng vậy, nguyên lai nơi này ngàn dặm không khói lửa, khắp nơi đều là rừng rậm nguyên thủy, nhiều người rồi, cây cối cũng ít đi, linh khí cũng từ từ thưa thớt...ai, nhanh đến rồi, ở sơn cốc phía trước."

Đó là một sơn cốc vô cùng bình thường, cây rừng tươi tốt, truyền tống trận nằm dưới đáy cốc, đã bị nước bao phủ.

Khố Oa nói: " Trước kia nơi này không có nước, sau do sơn cốc hẹp đổ xuống, ngăn chặn dòng nước chảy, nơi này đã bị nước bao phủ, phải nhớ nếu muốn sử dụng truyền tống trận này, trước hết phải mở ra một thông đạo, để cho nước chảy ra ngoài."

Vạn Xuân Viễn nói: " Ta tới!"

Dương tay phao xuất một kiện pháp bảo, đó là một cây phát trâm màu xanh.

Phát trâm phát ra một luồng lửa hoa màu xanh, rơi vào trong nước. Vạn Xuân Viễn đánh ra một thủ ấn linh quyết, theo liên tiếp chuỗi xuyến trầm muộn vang lên, mặt nước nơi đáy cốc nhộn nhạo khởi lên một vòng sóng gợn.

Chợt nghe hắn khẽ quát một tiếng, mấy dòng suối chảy xuất hiện trên mặt nước, cách đó không xa vang lên vài tiếng bạo minh, mặt nước vốn trong suốt đột nhiên trở nên nóng đến dị thường.

Oanh!

Đất đá trở cách sơn cốc bị nổ tung, khe nước tích súc trong sơn cốc mạnh mẽ dũng hướng ra ngoài cốc, Vạn Xuân Viễn lăng không hư trảo, một đạo thanh mang bay trở lại, hắn thuận tay thu phát trâm về, cười nói: " Thành."

Dòng nước tích súc chạy chồm, khí thế cực kỳ kinh người.

Phát trâm của Vạn Xuân Viễn chỉ mở ra một lỗ hổng không lớn, áp lực nước thật lớn làm nó trở thành một lỗ hổng lớn, nước chảy oanh oanh long long, bọt nước cao cao khởi lên, dưới ánh mặt trời chiếu xuống, hiện ra một đạo cầu vồng, rừng cây sinh trưởng trong sơn cốc bị nước chảy trùng tới ngã xuống, qua chừng nửa giờ, nước chảy mới chậm xuống.

Mặt nước giảm xuống ước chừng hai thước, lộ ra một vòng tảng đá.

Theo mặt nước rơi chậm lại, áp lực của nước cũng nhỏ đi rất nhiều, nước chảy trở nên thong thả. Nếu muốn hoàn toàn chảy sạch nước trong sơn cốc, ít nhất phải chờ một ngày thời gian.

Tần Tiểu Thiên không muốn chờ đợi, hắn bay lên trên mặt nước, hai tay áp xuống phía dưới, tiên linh khí dũng xuất, cả mặt nước trầm mạnh xuống bên dưới, ầm ầm một tiếng vang thật lớn, dòng nước cấp tốc hướng ra phía ngoài phun trào.

Không cần dùng pháp bảo, không cần dùng linh quyết, thuần túy sử dụng ám kính mạnh mẽ đè ép, chiêu thức ấy ngay cả Vạn Xuân Viễn cũng tự than thở không bằng, hắn nhịn không được ủng hộ nói: " Hay!"

Chỉ chốc lát thời gian, dòng nước tích súc trong sơn cốc toàn bộ chảy hết, lộ truyền tống trận bên dưới, trên mặt đất tích đầy bùn, có không ít cá lớn còn đang giãy dụa trong bùn, trong bùn còn ngổn ngang những nhánh cây khô, chung quanh có vẻ hỗn độn không chịu nổi.

Truyền tống trận do chín khối đá lớn màu xanh cấu thành, bên trên che kín từng đạo dấu khắc. Tần Tiểu Thiên hơi thoáng biện thức, nhận ra đây là một loại truyền tống trận cổ xưa, nhưng thiếu mất mấy cấm chế. Dấu khắc trên tảng đá đã mơ hồ, những dấu vết này do cấm chế hình thành.

Vạn Xuân Viễn nâng cằm, bay quanh truyền tống trận một vòng, nói: " Ta không biết trận pháp này, tựa hồ từ rất xưa, khác hẳn những truyền tống trận từng gặp qua trước kia, giá cấu như vậy...các ngươi thấy thế nào?"

Đức Hoằng đại sư lắc đầu, nói: " Lão nạp cũng không hiểu, A Di Đà Phật."

Khố Oa đứng ở một bên không nói lời nào, đối với truyền tống trận hắn cũng không hiểu rõ. Lúc đầu tìm được truyền tống trận này, từng tốn hao nhiều tinh lực đi nghiên cứu, cũng thử khởi động qua vài lần, nhưng không có bất cứ động tĩnh gì, dần dần, hắn đối với truyền tống trận đã mất đi hứng thú.

Tần Tiểu Thiên nói: " Ta tới thử."

Vạn Xuân Viễn không biết làm sao tu chỉnh cả truyền tống trận, chỉ biết truyền tống trận này phi thường cổ xưa, nhịn không được hỏi: " Tần đạo hữu, ngươi hiểu về truyền tống trận này?"

Tần Tiểu Thiên mỉm cười, nói về cổ trận pháp và những thứ thất truyền của tu chân giới, hắn là người hiểu nhất, gật đầu nói: " Trận pháp thiếu rất nhiều, phải cần chữa trị một lần nữa, bất quá, đây là đơn hướng truyền tống trận."

Truyền tống trận có đơn hướng, song hướng, đa hướng (một hướng, hai hướng, nhiều hướng...), trận pháp này chính là đơn hướng trận pháp đơn giản nhất, cũng chỉ có thể truyền tống chứ không thể tiếp thu.

Song hướng truyền tống trận có công năng truyền tống và thu nhận, đa hướng truyền tống thì lợi hại hơn nhiều, chẳng những có thể truyền tống đến rất nhiều địa phương, còn có thể tiếp thu những truyền tống của nhiều tinh cầu khác tới.

" Đơn hướng truyền tống trận?"

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Hoặc nói là...có thể đi mà không thể về!"

" A?" Vạn Xuân Viễn có chút do dự, có thể đi mà không thể về cũng không diệu, suy nghĩ một chút, hắn hỏi: " Trận pháp này chỉ có thể đi...đi được nhiều địa phương hay không?"

Tần Tiểu Thiên lắc đầu nói: " Chỉ có một...đây là loại truyền tống trận đơn sơ nhất, hắn là gọi đơn hướng truyền tống trận." Suy nghĩ một chút lại nói: " Địa phương mục tiêu của truyền tống trận, có thể khẳng định là đa hướng truyền tống trận, mặc dù cũng chưa thể về, nhưng có thể đi càng nhiều địa phương hơn...các ngươi tự mình lựa chọn."

Đức Hoằng đại sư kiên định nói: " A Di Đà Phật, ta đi."

Vạn Xuân Viễn rất là bội phục, hắn cũng là người dứt khoát, nói: " Được, lão Vạn ta cũng muốn đi ra ngoài nhìn xem thế giới bên ngoài một chút, Tần đạo hữu, truyền tống trận có thể chữa trị phải không?"

Tần Tiểu Thiên cố gắng sưu tầm trong trí nhớ truyền tống trận, một hồi lâu, nói: " Có...ta có biện pháp!"

51. Q.6 - Chương 3: Hủy Trận

" Ta có thể cải tạo nó, giá cấu thành song hướng truyền tống trận...nhưng cần phải có một chút tài liệu!"

Trong trí nhớ Tần Tiểu Thiên có đầy đủ chất liệu tạo truyền tống trận, một bộ phận được ghi lại trong cổ ngọc giản, một bộ phận là tư liệu có được từ Ương Táng Hạp, cho nên hắn có nắm chắc.

Vạn Xuân Viễn cất giữ tài liệu rất nhiều, Tần Tiểu Thiên báo ra tài liệu gì, hắn đều có thể xuất ra tài liệu đó. Làm cho Vạn Xuân Viễn cảm thấy kinh ngạc chính là, tên tài liệu Tần Tiểu Thiên báo ra, là khiếu pháp rất cổ xưa, căn bản mình nghe không hiểu, tự mình chỉ có thể căn cứ theo thuộc tính hình dáng hắn nói mà đoán ra.

Tu bổ truyền tống trận không cần nhiều tài liệu, cũng năm, sáu chủng loại, ba người rất nhanh làm xong.

Tần Tiểu Thiên tu chỉnh tảng đá trước một lần, phân tích ghi nhớ những cấm chế nguyên bổn trên tảng đá, sau đó đem tảng đá san phẳng, nói: " Ta đây không phải tu lí, a a, mà là thiết lập truyền tống trận một lần nữa."

Theo các loại cấm chế đánh ra, trên tảng đá xuất hiện dấu vết rất sâu.

Truyền tống trận thật ra đúng là một loại trận pháp rất đơn giản, chủ yếu do cấm chế hình thành, hơn thêm một chút tài liệu phụ trợ, nhưng pháp môn chế luyện truyền tống trận ở tu chân giới cơ bản đã thất truyền, cho dù có tu chân đại phái còn bảo tồn điển tịch về phương diện này, cũng rất khó kiến tạo ra một tòa truyền tống trận, bởi vì không ai biết vận dụng cổ cấm chế.

Tần Tiểu Thiên lục lọi cách giá cấu truyền tống trận một lần nữa. Cổ cấm chế không làm khó được hắn, bởi vì có sung túc tiên linh khí, chỗ truyền tống trận này cấm chế dấu vết lộ vẻ phi thường rõ ràng.

Sau hai ngày, một tòa truyền tống trận mới tinh giá thiết xong. Tần Tiểu Thiên ngồi trong trung ương truyền tống trận, bắt đầu vận dụng cổ tiên pháp cùng mục đích của truyền tống trận câu thông.

Mượn trận pháp, Tần Tiểu Thiên có thể hiểu rõ được tư liệu về mục tiêu, chỉ chốc lát thời gian, hắn đứng lên nói: " Không thành vấn đề, trận pháp tại mục tiêu rất hoàn hảo, nhưng...không biết hoàn cảnh như thế nào." Hắn không khỏi nhịn được sinh ra ý nghĩ tự mình đi một chuyến.

Sử dụng truyền tống trận, trước kia cũng từng kinh nghiệm qua, từ Tiềm Kiệt Tinh đi đến Thản Bang Tinh cũng sử dụng truyền tống trận. Trong lòng hắn hốt nhiên chợt động: bây giờ có thể đi tới Tiềm Kiệt Tinh hay không? Nơi đó sẽ có những thứ gì?

Rất nhanh, hắn liền bỏ đi ý niệm này trong đầu. Bây giờ cũng không phải lúc đi ra ngoài xông xáo, trên đỉnh đầu còn có Thanh Đế đang nhìn, một khi mình tùy tiện đi ra ngoài, ai biết sẽ phát sinh chuyện gì.

Trong tay Tần Tiểu Thiên xuất hiện hai khối tinh thể màu vàng kim, hắn đưa cho Vạn Xuân Viễn và Đức Hoằng đại sư, nói: " Sau khi các ngươi rời đi, ta sẽ làm chút tay chân trong truyền tống trận, các ngươi có thể nhờ vào tinh thể trong tay ta truyền trở về."

" Ngoài bất cứ sinh vật nào...trừ phi có thực lực mạnh hơn ta, nếu không là không qua được, a a, câu thông truyền tống trận cũng có rất nhiều cấm kỵ, ta giá cấu song hướng truyền tống trận, nhưng đối với mục tiêu cũng không hiểu rõ tình huống, đây là rất mạo hiểm."

Sao khi đem cách sử dụng tinh thể truyền cho hai người, Vạn Xuân Viễn cấp cho Tần Tiểu Thiên một tín phù, nói: " Nếu có chuyện, có thể dùng cái này truyền tin, a a, Tần đạo hữu, lần này đa tạ ngươi viện thủ, chúng ta mới có thể đi ra nơi này."

Đức Hoằng đại sư cũng lưu lại phù chú truyền tin, sau khi hai người cáo từ, cùng nhau đứng ngay giữa trung ương truyền tống trận.

Tần Tiểu Thiên dùng cổ cấm chế khởi động trận pháp, một đạo bạch quang hiện lên, trong truyền tống trận đã trống không.

Khố Oa thở dài nói: " Thần kỳ, quá thần kỳ, a a, có thể cho ta một khối tinh thể không? Chờ sau khi ta đột phá cảnh giới kế tiếp, cũng muốn đi bên kia nhìn xem một chút, kiến thức một chút thế giới khác."

Tinh thể như thế cũng chỉ nhờ ngọc thạch luyện chế mà thành, bên trong tăng thêm vài thủ ấn cấm chế, Tần Tiểu Thiên nhanh chóng luyện chế ra một cái, cười nói: " Có lẽ bên kia chỉ là một mảnh đất không ra gì..."

Khố Oa cười nói: " Không đi thì không cam tâm...a a, may mắn lần này có tiền bối theo tới, nếu không bọn họ thảm rồi, đi qua lại không về được, không biết sẽ phải thất lạc đến địa phương nào."

Tần Tiểu Thiên có điều suy tư, nói: " Truyền tống trận này sẽ có đại môn phái phách chiếm hay không?"

Khố Oa nói: " Bọn họ sẽ đến tìm tòi, truyền tống trận có rất ít khả năng không tổn hao gì..nếu như là tốt, thì nhất định sẽ có đại môn phái đến chiếm lĩnh, bọn họ sẽ muốn đi ra ngoài thu tập quặng mỏ và tài liệu luyện chế....nếu như là đơn hướng truyền tống trận, ta phỏng đoán hứng thú của các đại môn phái không lớn."

Chuyện nơi này có truyền tống trận không thể giấu giếm được các đại môn phái, nguyên bổn vốn chỉ là đơn hướng truyền tống trận, cho dù bị bọn họ biết cũng không sao, nhưng bây giờ khác hẳn, truyền tống trận

này vừa nhìn thì đã biết là song hướng truyền tống trận, nhất định sẽ trở thành mục tiêu tranh đoạt của tất cả các môn phái.

Tần Tiểu Thiên cũng không lo lắng truyền tống trận này bị chiếm lĩnh, mới vừa rồi lúc giáo nghiệm trận pháp, hắn đã hoạch được chút tư liệu của truyền tống, bởi vậy có thể giả cấu ở chỗ khác một cái truyền tống trận, cũng có thể hướng tới mục đích giống như truyền tống trận này.

" Ân, truyền tống trận rất nhanh sẽ bị người phát hiện, chỗ này sẽ biến thành nơi thị phi, bỏ đi, lưu cho bọn hắn cướp đi…Khố Oa, ngươi định đi đâu?"

Khố Oa nói: " Ta phải về môn phái một chuyến, chuyện của truyền tống trận phải nói cho chưởng giáo, ai, không biết đây là chuyện tốt hay chuyện xấu."

Hắn có chút do dự, lại nói: " Hy vọng không vì vậy mà làm cho Vu Lập Giáo gặp phải phiền phức gì, nếu không ta sẽ thành tội nhân của Vu Lập Giáo."

Tần Tiểu Thiên hiểu được nỗi khổ của hắn, cười nói: " Như thế, ta cáo từ, đây là truyền tin phù chú ta luyện chế, nếu có chuyện, có thể cho ta biết."

Khố Oa mừng rỡ, vội vàng tiếp nhận lấy tinh thể, nói: " Cảm ơn tiền bối."

Có một đại cao thủ như vậy nguyện ý làm bằng hữu với mình, thật sự là cầu xin còn không được, hơn nữa Tần Tiểu Thiên không có một chút giá tử, tính tình lại rất giống Vạn Xuân Viễn, tùy hòa và không câu nệ chuyện nhỏ, làm bằng hữu là quá tốt, trong lòng hắn tràn đầy vui mừng mà rời đi.

Tần Tiểu Thiên nguyên bổn là muốn ở Lục gia trang ẩn ưu một lát, không nghĩ tới gặp gỡ Đức Hoằng đại sư, lại đánh nhau chết sống với Cáp Dương một kiếm, thiếu chút nữa hủy diệt Lục gia trang, tự mình cũng không hảo ý đi trở về. Bỗng nhiên, hắn lại một lần thể vị cảm giác cô độc, không có nhà, không có thân nhân, trong lòng trống rỗng, không biết nên làm thế nào cho phải.

Nhân sinh hợp tan vô thường, từ khi bị Xích Minh mang ra khỏi địa cầu, vừa đến Tiềm Kiệt Tinh thì tách khỏi cha mẹ, một mình du đãng mọi nơi chung quanh, một đoạn đường kết giao bằng hữu, cuối cùng đi tới Thanh Mộc Lâm, bị Thanh Đế ném vào thế giới Thiên Diễn, cho tới hôm nay, hắn cũng vẫn cô linh linh một mình.

Hồi tưởng một chút, đời này kết giao bằng hữu tựa hồ không có mấy ai, trong lòng Tần Tiểu Thiên ngầm than thở, mình làm người có phải có chút thất bại hay không?

Tần Tiểu Thiên đang dùng cảm thụ của người phàm mà thể ngộ cảnh giới của tiên nhân, đây là vấn đề do tu vi của hắn tăng lên quá nhanh mang đến, hắn còn chưa thoát khỏi phương thức suy nghĩ của con người.

Tu tiên đến cảnh giới trước mắt, hẳn là không còn quan tâm đến việc cô độc hay không, tu hành bản thân chính là kinh nghiệm tịch mịch và cô độc, mỗi ngày hòa vào với đám bằng hữu một chỗ, làm sao có thể chăm chỉ tu hành.

Tần Tiểu Thiên bắt đầu hoài niệm thế giới bên ngoài Thiên Diễn, dù sao nơi đó có cha mẹ của mình, còn có sư tôn sư bá cùng các sư huynh đệ. Trong lòng hắn có chút buồn bực, thế giới Thiên Diễn này rốt cuộc là thật hay huyễn?

Xích Minh đang đả tọa thì tỉnh lại, đứng lên nhàm chán đi dạo chung quanh.

Bảo bối trong Thanh Mộc Lâm không ít, sư tôn sư huynh đều đang bận rộn, hắn không có hứng thú tham gia vào, liền tiến vào trong Thanh Mộc Lâm tầm bảo. Mỗi một cây Thanh Mộc nơi này đều là trân bảo hiếm thấy, mà trong Thanh Mộc Lâm còn có vô số Thanh Mộc.

Thanh Mộc cũng không phải là rừng cây, mà là do Thanh Mộc Khí ngưng kết mà thành, cao hơn mười trượng, nhỏ thì cỡ một người, cỡ cánh tay, mỗi một cây Thanh Mộc đều như là gậy gỗ được tinh công chế tạo, treo ở không trung, trong Thanh Mộc Khí trầm phù. Chung quanh che kín cấm chế, ngay cả Xích Minh nhìn thấy cũng âm thầm kinh hãi.

Xích Minh đối với những Thanh Mộc thô to này không có hứng thú, hắn đặc biệt sưu tầm Thanh Mộc cao chừng một người, đó mới là bảo bối thật sự. Một cây Thanh Mộc thô ôm không hết, phải co rút lại cao

chừng một người, Thanh Mộc cỡ cánh tay, ít nhất phải uẩn dưỡng trong Thanh Mộc Lâm suốt mấy vạn năm…mà uẩn nuôi hơn mười ngàn năm, co rút lại cỡ một thước, tuyệt đại bộ phận đều bị Thanh Đế lấy đi, chỉ có số ít giấu trong Thanh Mộc Lâm, Xích Minh căn bản không có khả năng tìm được tới.

Cấm chế trong Thanh Mộc Lâm, Xích Minh hoàn toàn có thể phá giải, cho nên hắn nhàn nhã bay xuống trong Thanh Mộc Lâm, thỉnh thoảng lại nhìn thấy một tiên nhân đang xuyên toa trong Thanh Mộc Lâm, đó là tiên nhân y phụ Thanh Đế, coi như là thủ hạ, trong đó có không ít nữ tiên xinh đẹp, nhìn thấy Xích Minh mọi người hành lễ né tránh không ngừng.

Ánh mắt Xích Minh qua lại trong Thanh Mộc Lâm không ngừng tìm kiếm, tìm Thanh Mộc có thể hạ thủ. Dần dần, hắn xâm nhập vào trong Thanh Mộc Lâm.

Các loại cấm chế giống như lưới nhện dày đặc, đủ để dùng đối phó với tiên nhân, dù cả La Thiên Thượng Tiên cũng không dám loạn bậy, nhưng Xích Minh lại không thèm để ý chút nào, một đoạn đường bay đi, không ngừng phá vỡ cấm chế, hắn không có chút giác ngộ mình đang làm tặc, thoải mái sưu tầm tìm tòi, hơn nữa ánh mắt cực cao, Thanh Mộc bình thường cũng không kém nhưng cũng không lọt được vào mắt hắn, vẫn hướng chỗ sâu trong bay đi.

Bảy cây Thanh Mộc chừng bốn thước đang trầm phù trong Thanh Mộc Lâm, đôi mắt Xích Minh sáng ngời, trong lòng mừng rỡ: " Nga, đồ vật tốt, ha ha, rốt cuộc cho ta tìm được rồi."

Trên Thanh Mộc vờn quanh nồng đặc Thanh Mộc Khí, bảy cây Thanh Mộc phảng phất như vật còn sống. Xích Minh có chút vừa động, bảy cây Thanh Mộc giống như con thỏ, nhanh chóng hướng vào trong Thanh Mộc Lâm mà chạy, nếu là tiên nhân bình thường thì không cách nào khác truy tung.

Bản lãnh Xích Minh phi thường bình thường, mười ngón tay bắn ra mười đạo kim tuyến, ở không trung nhanh chóng giao xoa, hình thành một cái lưới lớn màu vàng, chỉ nghe hắn cười quái dị một tiếng: " Bảo bối chạy nơi nào!"

Chiếc lưới lớn màu vàng biến ảo khó lường, trong phút chốc, bảy cây Thanh Mộc đã rơi vào trong tay Xích Minh, còn chưa kịp nhìn kỹ, chợt nghe một tiếng quát: " Làm gì!"

Xích Minh sợ đến run run, tiếng quát kia, chấn đến cả người hắn choáng váng, trong lòng kinh hãi: " Má ơi, ai vậy?"

Một thanh ảnh hiển lộ ra, sắc mặt Thanh Đế bất thiện nhìn chằm chằm hắn.

" Ai, sư tôn a, dọa chết người…giữa ban ngày hô to gì nha, cái lỗ tai ta không có điếc…" Hắn làm như không có chuyện gì lén thu Thanh Mộc vào trong thủ trạc, một bộ dáng rất ủy khuất.

Thanh Đế dở khóc dở cười nói: " Mau trở lại, có chuyện cho ngươi làm."

Xích Minh nói thầm: " Hẹp hòi! Không phải chỉ cầm vài cây Thanh Mộc thôi sao." Lớn tiếng đáp: " Dạ, sư tôn."

Thanh Đế cũng không nhiều lời, trong chớp mắt biến mất không thấy. Hắn phân thân vô số, trong Thanh Mộc Lâm cũng có phân thân thủ hộ, cho nên khi Xích Minh vừa động thủ trộm lấy Thanh Mộc, hắn liền tiến lên ngăn cản, nhưng chỗ tốt thì phải cấp ra, nhờ vậy mà Xích Minh mới chiếm được.

Trong lòng Xích Minh cũng tương đối hài lòng, Thanh Đế mặc dù hẹp hòi, bảy cây cực phẩm Thanh Mộc đã tới tay, thu hoạch không nhỏ. Hắn cũng không tiếp tục ở lại trong Thanh Mộc Lâm, thuấn chuyển qua trước Thiên Diễn, hỏi: " Sư tôn, chuyện gì?"

Bác Tụ Thượng Nhân chen lời, nói: " Từ tình huống trước mắt nhìn xem…thế giới Thiên Diễn khác biệt thế giới của chúng ta, nhưng phi thường ngoài tưởng tượng, ngươi có nắm chắc trong tay?"

Thiên Cô nói: " Chưa chắc, ta còn nhìn không ra có cái gì khác nhau, thời gian thôi đẩy quá gần rồi, nếu đến thời gian chúng ta từng quen thuộc, thì có thể càng xuất ra thêm kết luận chuẩn xác, thời gian này chúng ta cũng không quen thuộc…được rồi, Lý Cường, ngươi có ý kiến gì không?"

Nơi này chỉ có Lý Cường là nhân vật đời sau, những người khác đều là lão quái vật sống hơn mười ngàn năm.

Lý Cường lắc đầu nói: " Không cách nào phán đoán...nhưng không có nhớ kỹ Thiên Đình Tinh hẳn là rất phồn vinh."

Thanh Đế dở khóc dở cười nói: " Bây giờ ta chỉ có thể thôi diễn biến hóa của một tinh cầu, bởi vì gia nhập ba linh hồn, hơn nữa còn phải phân ba thời đại...ta không cách nào đi thôi đẩy sự biến hóa của một tinh cầu khác, mới vừa rồi nếu là Tần Tiểu Thiên rời đi địa cầu, thì có lẽ sẽ phiền phức, may là hắn không có rời đi."

Thiên Cô nói: " Phạm vi giới hạn có thể khống chế ở địa cầu thôi là không đủ, ta cho rằng...nên hoàn toàn buông ra Thiên Diễn, để cho nó tự động diễn hóa, chúng ta chỉ cần cẩn thận quan sát là tốt rồi."

Thanh Đế phi thường do dự: " Một khi mất đi khống chế, có thể sẽ ương cập tiên giới..."

Xích Minh nghe được như lọt vào trong sương mù, nói: " Uy, các vị tiền bối đại nhân, nếu không có gì liên quan tới ta...a a, ta đi ra ngoài đây."

Thanh Đế nói: " Đương nhiên có chuyện, đừng đi! Tại sao lại phù táo(nóng nảy) như vậy?"

Lý Cường cũng hoành trừng hắn một cái.

Xích Minh không dám hờn giận, cúi đầu ủ rũ nói: " Nghe sư tôn phân phó."

Lý Cường phốc xích một tiếng, cười nói: " Tiểu Minh a, tiện nghi của sư tôn ngươi cũng dám chiếm? Hắc hắc, thật thần kỳ!" Hắn vươn ngón cái xưng tán một câu.

Xích Minh hưng phấn tươi cười, vung đầu lên muốn nói chuyện, Lý Cường đưa tay mở ra, cười nói: " Gặp mặt phân một nửa, ngươi nhìn xem ta bận rộn đến không thời gian rời đi, hắc hắc, lấy ra hai cây Thanh Mộc đây."

Xích Minh trái lại xuất ra hai cây Thanh Mộc, giở khuôn mặt tươi cười, nói: " Sư huynh, ta nghĩ muốn luyện chế một Thanh Mộc phi kiếm, hắc hắc, còn phải lao động đại giá của ngươi."

Lý Cường ngạc nhiên nói: " Ngươi có nhiều thần khí dùng không hết như vậy, luyện chế Thanh Mộc kiếm có ích lợi gì?"

Xích Minh nói: " Cho đồ đệ ta, ngươi biết...ta luyện khí chỉ có thể tự mình dùng, a a, sư huynh luyện chế...ai cũng có thể dùng."

Lý Cường gật đầu nói: " Được, chờ ta rảnh sẽ luyện...cho ta ba cây nữa."

Xích Minh lại móc ra ba cây, nói: " Tài liệu khác ngươi xuất."

Nhìn thấy hai người rành rành trước mắt Thanh Đế mà có can đảm công nhiên phân chia tang vật, Thiên Cô che miệng cười: " Hai người các ngươi...hì hì, đồ vật của sư tôn mình cũng dám lấy, đây chính là gốc rễ tính mạng của hắn đó."

Thanh Đế nói với Xích Minh: " Coi chừng đồ đệ của ngươi, tạm thời đừng cho hắn rời đi địa cầu." Nhưng thật ra hắn đối với hai đồ đệ này cũng tốt vô cùng, bị Thiên Cô nhẹ nhàng châm chọc một câu cũng không để trong lòng, lập tức xóa sang chuyện khác.

Xích Minh hét lên: " Không thể nào...sư tôn, ngài không cho ta đi vào, làm sao thông báo cho tiểu gia hỏa?" Trong lòng hắn tràn đầy ý muốn đi vào Thiên Diễn chơi đùa một phen.

Lý Cường hung hăng trợn mắt nhìn hắn một cái.

Thanh Đế thở dài nói: " Ngươi so sánh với sư huynh của ngươi kém xa...một khi Thiên Diễn mất đi khống chế, mấy người chúng ta có thể lập tức đóng cửa Thiên Diễn, nhưng ngươi cũng đừng mong ra được nữa, biến hóa sau đó ngay cả ta cũng không biết, người cho rằng Thiên Diễn chơi đùa rất vui hay sao?"

Xích Minh không có nghiên cứu về Thiên Diễn, cũng không muốn hao phí tinh lực đi liệu giải, nghe vậy bị dọa cho hoảng sợ, nói: " A? Vậy tiểu gia hỏa kia ở bên trong không phải rất nguy hiểm?" Thật ra hắn rất để ý an nguy của Tần Tiểu Thiên.

Thanh Đế lắc đầu, nói: " Mấy người bọn họ cũng không nguy hiểm, bởi vì bọn họ còn rất yếu, ta có thể trong lúc đóng cửa Thiên Diễn, kịp thời rút linh hồn của bọn họ ra, nhưng ngươi thì không được, ta không

có bản lãnh lôi ngươi từ bên trong ra, cho nên mới bảo ngươi chú ý đồ đệ của ngươi, nên làm như thế nào…chẳng lẽ còn muốn ta dạy ngươi sao?"

Xích Minh đích xác có biện pháp làm được, chẳng qua là làm biếng mà thôi. Hắn nói: " Dạ, sư tôn."

Trên đời này có khả năng làm cho hắn sinh ra cảm giác sợ hãi, cơ hồ đều ở nơi này, hơn nữa một người so sánh với một người còn lợi hại hơn, điều này làm cho hắn rất là khó chịu, nhưng lại không chạy trốn được, không thể làm gì khác hơn là đi tới trước Thiên Diễn, khoanh chân ngồi xuống, thở dài nói: " Khổ mệnh a…" Hắn đem một lũ thần thức tham nhập vào trong Thiên Diễn.

Tần Tiểu Thiên không rời đi truyền tống trận, mà là ở phụ cận tại một đỉnh núi ở lại, thiết trí một ẩn hình trận pháp, trốn trong trận hướng ra ngoài xem xét, thời gian rảnh thì tu luyện Cửu Bức kiếm, suy nghĩ các loại pháp bảo tiên khí, tìm kiếm vũ khí thích hợp nhất ình sử dụng.

Ước chừng qua hơn mười ngày, trên bầu trời thỉnh thoảng xuất hiện thân ảnh ngự kiếm phi hành, rất nhanh, truyền tống trận đã bị người phát hiện.

Tần Tiểu Thiên đầu tiên phát hiện một người quen, đó là Thục Sơn phái Lý Tiểu Gia từng gặp mặt tại Chu Gia Loan, dẫn theo một đám người tu chân rơi vào trong sơn cốc. Ngay sau đó, lại có một nhóm người tu chân bay tới, trong lòng Tần Tiểu Thiên kinh ngạc: " Hay thật, nhiều người tu chân như vậy, có thể vì truyền tống trận mà đánh nhau không?"

Bởi vì trốn ở trên đỉnh núi phụ cận, Tần Tiểu Thiên nhìn không thấy tình hình dưới sơn cốc, hắn không nén được lòng hiếu kỳ, lặng yên thuấn chuyển qua trong sơn cốc, ẩn thân vào trong tiểu cấm chế. Nếu không có tu vi cao siêu, hoặc là biện thức pháp bảo đặc biệt, không ai có thể phát hiện được tung tích của hắn.

Người tu chân không có đánh nhau như trong tưởng tượng, mà đang thương lượng tập hợp người các phái đi trước thăm dò, đã có không ít người tu chân lập đội, chẳng qua là còn chưa xác định đội ngũ nào đi trước.

Tần Tiểu Thiên phát hiện, trong những người này, trừ Lý Tiểu Gia, mình không nhận thức ai, trong đó đại bộ phận là người tu chân Nguyên Anh kỳ, cao thủ rất ít, người tu chân dưới Nguyên Anh kỳ cũng ít, Lý Tiểu Gia coi như là tương đối lợi hại trong bọn họ.

Đột nhiên, có người vỗ bả vai Tần Tiểu Thiên một cái, làm hắn sợ đến chút nữa kêu to lên. Chợt nghe có người nói: " Tiểu tử, nhìn náo nhiệt gì vậy?"

" Sư tôn?"

Một đạo quang ảnh nhàn nhạt, ngưng kết thành bộ dáng của Xích Minh, hắn nói: " Ân, không tệ, còn nhớ rõ sư tôn ta đây."

Tần Tiểu Thiên mừng rỡ vô cùng, nói: " Sư tôn, sao ngài cũng tiến vào Thiên Diễn vậy?"

Xích Minh quay đầu nhìn người tu chân bên cạnh truyền tống trận, nói: " Đem truyền tống trận hủy diệt cho ta! Tiểu gia hỏa, ta biết ngươi tu vi đại trướng, học xong rất nhiều cấm chế pháp môn, nhưng truyền tống trận không thể tùy ý mở loạn, lúc trước để chạy hai người coi như xong, bây giờ ngươi phải hủy diệt truyền tống trận này."

" A? Sư tôn, ngài đang nói giỡn phải không? Lúc này mà đi ra ngoài hủy diệt truyền tống trận…những người tu chân này sẽ tìm ta liều mạng đó!"

Xích Minh không phải dùng phân thân tiến vào, mà là dùng thần tư ngưng kết thân thể, bởi vậy không bị ảnh hưởng lực lượng của bản thể. Hắn nói: " Với tu vi bây giờ của ngươi, trên địa cầu có thể đi ngang, bà bà con mẹ nó…không giống là đồ đệ của lão tử, có đi hay không!" Hắn trừng đôi mắt, khẩu khí trở nên nghiêm nghị.

Tần Tiểu Thiên sợ đến có rụt cổ lại, vẻ mặt đau khổ nói: " Ta sẽ trở thành công địch đó…Ai, chẳng lẽ ngài nguyện ý nhìn thấy đồ đệ bị người quần ẩu hay sao?"

Xích Minh dùng ngón tay điểm vào ót Tần Tiểu Thiên, mắng: " Đồ ngốc, ngươi cho rằng đây là thế giới nguyên lai, nơi này chẳng qua chỉ để cho ngươi thể ngộ cảnh giới, hẳn là phải tùy tâm sở dục mới đúng, đâu

ra nhiều cố kỵ như vậy? Đừng nói bên ngoài có ta, sư bá ngươi, sư tổ tất cả, quần ẩu? Hừ hừ, quần ẩu mới thú vị để chơi đùa…nhanh đi, nhanh đi, bọn họ sẽ lập tức bắt đầu truyền tống đó!"

Nếu không phải là thân thể do thần tư ngưng kết, Xích Minh đã một cước đá Tần Tiểu Thiên đi ra, hắn nói: " Ngươi nếu còn muốn ở lại lâu dài trong Thiên Diễn, thì phải hủy diệt truyền tống trận này, ngu ngốc, nhanh lên một chút!"

Ở trong Thiên Diễn sinh sống lâu như vậy, trong lòng Tần Tiểu Thiên đã thừa nhận thế giới này, nếu phải rời đi, hắn cũng có chút không cam lòng, nói: " Được, ta đi, ta đi!"

Xích Minh đắc ý cười nói: " Chỉ cần phá đi một góc là được, dùng cấm chế đi phá!"

Tần Tiểu Thiên thầm nghĩ: " Dùng phi kiếm phá…đó là ngu xuẩn!" Hắn không có đánh tan trạng thái ẩn thân, chẳng qua là đánh ra hai thủ ấn cấm chế rất nhanh.

Người tu chân trong sơn cốc đối với việc truyền tống đường dài còn xa lạ, giằng co hồi lâu, vẫn còn đang khảm tiên thạch vào trận. Bất quá, dù sao bọn họ cũng là người tu chân, dần dần tìm được yếu điểm của truyền tống trận, sau khi bỏ tiên thạch vào chính xác, thì tổ người tu chân đầu tiên đều đứng vào trong trận.

Trong một khắc sắp khởi động, một đạo bạch quang thoáng hiện trong trận, trong tiếng phách ba, truyền tống trận hoàn toàn dừng lại vận chuyển. Người tỉ mỉ có thể phát hiện, những hoa văn cấm chế khắc vào đá xanh hoàn toàn thay đổi.

Trong sơn cốc nhất thời một mảnh hỗn loạn, bởi vì đồng thời với lúc truyền tống trận khởi động, bị cấm chế của Tần Tiểu Thiên quấy nhiễu, những tiên thạch vây quanh truyền tống trận rối rít nứt vỡ. Trên địa cầu, tiên thạch tư nguyên cực ít, những tiên thạch này do mọi người xuất ra, một chút đã vỡ tan, đương nhiên sẽ làm cho rối loạn. Người tu chân khởi động trận pháp thành con dê thế tội.

Sau khi Tần Tiểu Thiên đánh ra cấm chế, nhanh chóng thuấn di ra ngoài, hắn cũng không muốn đắc tội nhiều người tu chân như vậy.

Xích Minh đi theo như bóng với hình, khinh thường nói: " Nhát gan như chuột! Đám gà đất chó giấy này, lão tử chỉ cần một đầu ngón tay là có thể đè chết bọn họ, ngươi sợ cái gì?"

Tần Tiểu Thiên liên tục thuấn di không ngừng, thoát ra hơn một ngàn dặm, dừng trong một rừng cây, lúc này mới nói: " Có thể lặng lẽ đạt được mục đích, cần gì phải đi đắc tội nhiều người như vậy?"

Xích Minh đối với Tần Tiểu Thiên coi như không tệ, dù sao là đệ tử đầu tiên của hắn, không tiếp tục trách mắng, nói: " Tiểu Thiên, ngươi không thể cứ mãi cúi đầu làm việc như vậy, lúc nên kiêu ngạo thì kiêu ngạo, với thực lực bây giờ của ngươi, cho dù đối phương đúng là Tán tiên, cũng không nhất định so sánh được, trừ phi gặp tiên nhân, ha ha, trên địa cầu…ta có thể cam đoan không có tiên nhân, ngươi còn cố kỵ cái gì?"

Tần Tiểu Thiên không hiểu lý luận của kẻ mạnh như Xích Minh, Xích Minh cũng đồng dạng không hiểu tại sao Tần Tiểu Thiên lại ẩn giấu thực lực, đối với hắn mà nói, chỉ cần thực lực đủ mạnh, cái gì cũng không cần quan tâm, nếu như gặp phải người mạnh hơn mình, thì tránh né hoặc là khuất phục. Hắn suy nghĩ rất đơn giản, đó là bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh.

" Ta không có cố kỵ, cũng không sợ cái gì…chẳng qua là không muốn huyễn diệu, sư tôn, cúi đầu không phải sợ sự, cao đầu cũng không đại biểu cho việc không có gì sợ hãi…"

Câu nói sau cùng làm đau đớn Xích Minh, hắn quát mắng: " Con thỏ nhỏ, nói hưu nói vượn! Bỏ đi, khó được gặp mặt một lần…Tiểu Thiên ngươi nhớ kỹ, ngươi ở chỗ này…duy nhất ngươi có thể mang đi chính là kinh nghiệm và thể ngộ, nếu cần thì càng phải thêm lịch lãm, cái gì cũng phải dám nếm thử…Mặt khác, ở chỗ này luyện chế hay xong được đồ vật gì, cũng không thể mang đi ra ngoài, hiểu chưa?"

Tần Tiểu Thiên ngẩn ngơ, kinh ngạc nói: " Vậy cụ khu xác này có thể mang đi hay không?" Hắn rất thích cụ khu xác này, chẳng những dùng thật tốt, hơn nữa còn có thể tăng lên thực lực, thật sự không nỡ bỏ đi.

" Đó là không có khả năng, ngay cả lúc ta ra vào còn bị hạn chế…nếu Thanh Đế lão nhân gia tự mình ra tay, có lẽ còn có thể làm được, ta cũng nói không rõ."

Tần Tiểu Thiên gật đầu hỏi: " Cha mẹ ta có khỏe không?" Những lời này vẫn luôn ở trong đầu, hắn muốn hỏi lại có chút khiếp đảm, sợ nghe được tin tức gì không hay.

Xích Minh cũng không biết tình huống của cha mẹ Tần Tiểu Thiên như thế nào, hắn đem hai người đặt vào một tinh cầu náo nhiệt tại Nguyên Giới, tùy tiện tìm một người quen chiếu ứng, sau khi rời đi cũng chưa từng về hỏi qua, ánh mắt hắn xấu hổ nói: " Hẳn là không tệ lắm đâu, bọn họ ở tại Nguyên Giới có bằng hữu chiếu cố."

Tần Tiểu Thiên cúi đầu, trong lòng một trận khổ sở, một hồi lâu mới nói: " Không có việc gì là tốt rồi."

Xích Minh nói: " Chờ một chút…ân, sư tổ ngươi có cái gì cho ngươi."

Tần Tiểu Thiên hỏi: " Là cái gì?"

52. Q.6 - Chương 4: Linh Hồn Công Pháp

" Đồ vật bảo vệ tính mạng cho ngươi." Thanh khí vo tròn hiện lên trong lòng bàn tay của Xích Minh: " Thanh Mộc Linh Hồn Lực, có thể tăng cường và bảo vệ linh hồn của ngươi, đoạn linh chú kia, ngươi mau thu lại đi."

Trong đầu Tần Tiểu Thiên xuất hiện một đoạn linh chú, hắn lập tức nhảy ra linh chú, đoàn thanh khí phù động đập vào mặt mà đến, cảm giác như có một chậu nước lạnh tạt lên mặt, chỉ cảm thấy cả người nhẹ nhàng khoan khoái vô cùng. Hắn hỏi: " Sư tôn, thứ này làm sao dùng?"

Xích Minh cười hì hì nói: " Không có!" Tiếp theo giải thích: " Không phải dùng để tranh đấu, mà là bảo vệ cho linh hồn của ngươi không bị thương tổn, nếu ngươi bị người giết chết, linh hồn ít nhất sẽ tán thất một bộ phận, trong đó bao quát cả linh hồn trí nhớ của ngươi, có thứ này bảo vệ, cho dù chết, cũng sẽ không bị tổn thất gì…đây chính là đồ vật tốt, ngươi đừng xem thường nó."

Tần Tiểu Thiên sờ sờ ót, nói: " Cảm ơn sư tôn." Hắn cảm nhận được sự quan tâm của trưởng bối đối với mình.

Xích Minh gật đầu nói: " Ta phải đi trở về…Tiểu Thiên, con thỏ nhỏ, ngươi phải nhớ kỹ, ngươi là đồ đệ của lão tử, đừng làm cho ta mất mặt! Mặc kệ ngươi có lý hay vô lý, mặc kệ ngươi giết người hay là phóng hỏa, đều có sư tôn làm chỗ dựa cho ngươi, đừng sợ…Ai dám chọc giận ngươi…thì chơi hắn!"

Tần Tiểu Thiên dở khóc dở cười nhìn Xích Minh, đây làm gì là lời dạy dỗ của một sư tôn, điều này có khác gì cùng đại lưu manh cuồn cuộn kia chứ? Bất quá trong lòng hắn vẫn rất cảm động, cười nói: " Ta nhớ kỹ rồi, sư tôn, ta sẽ không làm cho ngài bị mất mặt!"

Xích Minh hài lòng nói: " Được rồi, ta cần phải trở về. Nhớ kỹ, không nên rời đi địa cầu." Nói xong thân thể hóa thành quang điểm vo tròn, tiêu tán trong không trung: " Còn có một việc, cẩn thận nguyên chủ nhân của cụ khu xác…" Thanh âm dần dần trầm thấp biến mất.

Tần Tiểu Thiên rùng mình một cái, nguyên chủ nhân của khu xác? Hắn không biết nguyên chủ nhân của cụ khu xác này là ai, chỉ bằng vào di thuế lưu lại, cũng có thể đoán được nguyên chủ nhân cường đại đến cỡ nào, nếu nguyên chủ nhân thật sự tìm tới? Phỏng chừng tự mình căn bản không phải đối thủ. Hắn nhỏ giọng nói thầm: " Cũng không nói rõ ràng nguyên chủ nhân cụ khu xác là ai? Vạn nhất gặp…ta cũng dễ tránh né."

Từ trong cây cối đi ra, Tần Tiểu Thiên không khỏi gãi đầu, lại lạc đường.

Dù sao không có chỗ ở cố định, hắn lại bắt đầu lịch trình lưu lãng. Lần này không dùng phi hành và thuấn di, chẳng qua là tùy ý mà đi, nhận một phương hướng rồi vẫn nhất mực đi về phía trước.

Tần Tiểu Thiên thích đi lại hành tẩu giữa hoang dã, không cần đeo túi, thể lực lại cơ hồ vô hạn, gặp phải ghềnh đá vực sâu thì trực tiếp bay qua, thỉnh thoảng còn có thể phát hiện một ít tài liệu và linh dược, không

ai đến quấy rầy, linh khí trong núi hoang cũng dường như sung túc, lúc trời tối không nhìn thấy người đi đường thì ngồi xuống tu luyện, bởi vậy hắn cũng không vội vã chạy tới thành thị.

Dần dần đi ra khu núi, phụ cận là giải đất thung lũng, có mấy thôn trang nhỏ, ở trong thôn trang, Tần Tiểu Thiên mua một chút thủy quả và rượu gạo, theo đường nhỏ tiếp tục đi về phía trước, phía trước lại là núi non trùng điệp miên duyên.

Tần Tiểu Thiên đoán, nơi này có lẽ là khí hậu á nhiệt, nói cách khác là tới gần bờ biển. Còn về phần là địa phương nào, hắn vẫn không rõ ràng lắm, trong lòng suy nghĩ: chẳng lẽ là Vân Nam? Hay là Quý Châu? Ân, sẽ không phải trở lại Tứ Xuyên rồi đi a. Vừa suy nghĩ miên man, vừa đi vào núi lớn.

Chỉ mới vào mùa hè, trong núi buồn bực nóng nực. Tần Tiểu Thiên cố ý đi vào đường núi, cố ý rời xa nơi ở của con người, nơi đó mới có thể thải tập các loại linh dược, thậm chí có thể phát hiện ra linh mạch hiếm thấy. Hắn đi lại tốc độ cực nhanh, vừa chạy ra khỏi một khe núi, lại bò lên một ngọn núi cao.

Đưa mắt nhìn lại, đồi núi phập phồng, mây giăng khắp nơi, núi non màu xanh nhạt tầng tầng lớp lớp, vô cùng vô tận. Trên ngọn cây, chim hót ríu rít, gió nhẹ thổi qua, khí trời toàn tiêu.

Tần Tiểu Thiên ngồi trên một tảng đá lộ ra ngoài vách núi, đón gió núi, lòng dạ cảm thấy trống trải, lớn tiếng hô to: " Úc ô...?" Thanh âm quanh quẩn trong sơn cốc, một tiếng so với một tiếng càng xa xôi.

Lời của Xích Minh một mực xoay quanh trong đầu Tần Tiểu Thiên, mặc dù hắn hoàn toàn không thừa nhận, nhưng lời của sư tôn không thể không suy nghĩ.

Chẳng lẽ tu tiên là không chút kiêng kỵ gì hay sao? Tự mình trong nội tâm sâu kín không hề sợ hãi hết thảy, nhưng sự kiêu ngạo bạt hỗ cũng khó làm được, từ nhỏ dưỡng thành thói quen không phải nói bỏ là bỏ được. Tự than thở, chợt phát hiện mình không có khả năng trở thành một người giống như sư tôn.

Cuối cùng, Tần Tiểu Thiên rốt cuộc nghĩ thông suốt: " Ta chính là ta, không cần trở thành một người giống sư tôn." Hắn không cách nào làm theo nguyện vọng của sư tôn, mà biến thành một người khác.

Trong miệng Tần Tiểu Thiên lẩm bẩm: " Sư tôn là sư tôn, ta là ta, ta là độc nhất vô nhị...Ta là Tần Tiểu Thiên, không phải Xích Minh, hắc hắc, sư tôn hỗn đản, không có nghĩa là đồ đệ cũng hỗn đản...Ách..." Hắn ngẩng đầu nhìn lên trời, vỗ nhẹ vào mặt: " Ai, sao có thể mắng sư tôn chứ."

Đối với sư tôn như Xích Minh, trong lòng hắn tràn ngập cảm kích và tôn kính, nhưng vị sư tôn này đôi khi lại không hề có bộ dáng một trưởng bối, làm cho người ta rất là bất đắc dĩ.

Tần Tiểu Thiên từ ghềnh đá cao nhảy lên, thẳng tắp rơi xuống. Hắn phi thường thích cảm giác tự do rơi xuống như thế, trong tiếng gió gào thét bên tai, mắt thấy những gốc cổ thụ bên dưới nhanh chóng lớn lên, trong lòng không có một chút cảm giác sợ hãi hay kích thích.

Trong phút chốc đến gần ngọn cây, Tần Tiểu Thiên đột nhiên huyền treo ngừng lại. Từ cây cối phía dưới truyền đến một tiếng kinh hô rất nhỏ, hắn lập tức truy qua.

Tần Tiểu Thiên dùng thần thức tìm kiếm trong phạm vi thật rộng, bên trong phương viên mười dặm đều khắc vào trái tim, hắn kinh ngạc phát hiện ra một người. Đó là một tiểu nam hài rất nhỏ, nhiều nhất chỉ có năm, sáu tuổi, đang hấp tấp bỏ chạy với tốc độ thật mau, so sánh với khỉ vượn còn nhanh nhẹn hơn, so sánh với loài báo còn mạnh mẽ, trong chốc lát đã chạy ra ngoài mười dặm, cũng ở trong khu rừng rậm rạp kia.

Tần Tiểu Thiên truy tung qua, phát hiện hắn bò lên một cổ thụ cao lớn, trên cây có một cái động rất lớn.

Tiểu nam hài kia ngồi trong động cây, bên trong trải đầy cỏ, đôi mắt to loạn chuyển, mở miệng nói: " Đạo hữu nếu ở ngoài cửa, xin mời vào đi."

Tần Tiểu Thiên kinh ngạc cực kỳ, không nghĩ tới tiểu nam hài này lại là người tu hành, với ánh mắt của hắn, không ngờ cũng nhìn không ra người nọ là người tu chân.

Hắn phi lọt vào động, khoanh chân ngồi xuống, cười nói: " A a, mạo muội quấy rầy, chẳng qua là nhất thời tò mò." Hắn cũng không dám xem thường người, trên đời này người có bản lãnh, không phải xét theo bề ngoài có thể phán đoán ra.

" Không quan hệ, ta bị vây ở chỗ này đã có trên ngàn năm, gần đây chỉ mới hơn một năm mới thoát khốn đi ra, đạo hữu là Cổ tu tiên?"

Tần Tiểu Thiên ngây ngẩn cả người, đây là lần đầu tiên trong Thiên Diễn thế giới hắn bị người nhận ra công pháp tu luyện. Hắn cẩn thận đánh giá tiểu nam hài, trong lòng càng kinh ngạc, đứa nhỏ này trên người tựa hồ cất giấu một linh hồn rất cổ xưa, cụ thân thể này chính thật là mới ngưng kết mà thành, cảm giác như là đứa trẻ con mới sinh ra.

" Ta gọi là Tần Tiểu Thiên, tiểu bằng hữu họ gì?"

Tiểu nam hài không cam lòng nói: " Tiểu bằng hữu? Ai, coi như là tiểu bằng hữu cũng được, ngươi gọi ta…Tập Bắc Phong."

" Tây Bắc Phong?" Tần Tiểu Thiên không khỏi cười rộ lên. Tiểu nam hài không thèm để ý, nói: " Tây Bắc Phong thì Tây Bắc Phong, Tần đạo hữu, ngươi còn chưa trả lời ta, có phải là Cổ người tu tiên hay không? Ta cảm giác ngươi tựa hồ sắp độ kiếp…"

" Độ kiếp! Ngươi làm sao biết?"

Tập Bắc Phong nếu không có bộ dáng của một tiểu hài, câu nói lần này, Tần Tiểu Thiên còn không giật mình, nhưng một tiểu hài chừng năm, sáu tuổi, nghiêm trang nói ình: Sắp độ kiếp rồi, trong lòng hắn không nhịn được hoảng sợ.

Tập Bắc Phong mỉm cười, nói: " Có phải nhìn thấy ta nhỏ tuổi hay không? Cảm giác như là một tiểu hài tử, cái gì cũng đều không hiểu, đặc biệt dễ lừa gạt?"

Tần Tiểu Thiên vuốt ngực, trầm ngâm nói: " Ngay từ đầu nhìn giống tiểu hài tử, bất quá…tiểu hài tử sẽ không ở lại trong rừng rậm, chờ ngươi mở miệng nói chuyện…ân, cảm giác như có một lão quỷ đang ở trong thân thể của ngươi, rất có ý tứ, ta xem không ra ngươi tu luyện cái gì, mà ngươi lại biết ta là cổ người tu tiên, còn biết ta sắp độ kiếp…thật là thần kỳ a."

Tập Bắc Phong không mặc quần áo, chỉ dùng lá cây biến ảo thành một cái quần sọt, cánh tay lẫn đôi chân trắng nõn mập mạp, không có sợi tóc nào, một đôi mắt to đang loạn chuyển, lộ ra vẻ dị thường tinh linh, buồn cười là hàm răng còn chưa đủ, lộ ra một gương mặt trẻ con đáng yêu xinh đẹp, nói chuyện lại có vẻ như lão nhân, hình thành sự mâu thuẫn cực kỳ mãnh liệt.

" Không có gì quá thần kỳ, ngươi sống đến tuổi của ta, cũng giống như nhau thôi."

Một đứa bé, lại giống như một ông lão biết giáo huấn người, Tần Tiểu Thiên phải cố gắng mới nhịn được cười, nói: " Đúng vậy, đúng vậy…ngươi không phải người địa cầu…Ách, không phải người địa phương phải không?"

Tập Bắc Phong cười nói: " Ân, ánh mắt không tệ, ta nguyên bổn vốn là Cổ người tu tiên, chẳng qua độ kiếp không được, lại phải tu luyện một môn công pháp khác…ân, không biết nên nói như thế nào, có rất ít người biết tu luyện pháp môn như thế."

Tần Tiểu Thiên công tụ hai mắt, bắn ra hai đạo kim mang, kim mang súc lại, hắn đã phân xuất ra dấu vết, nói: " A a, đích thật là thân thể mới ngưng luyện ra, có ý tứ, ngươi có thể trống rỗng ngưng kết thân thể, rồi lại không phải Tán tiên…bất quá, cụ thân thể quá yếu, phải cần thời gian tu luyện rất lâu, mới có thể lớn lên."

Tập Bắc Phong lộ ra một tia lo lắng và kinh hãi, nói: " Ngươi có thể nhìn ra? Ai…"

Hắn giống như một quả bóng bơm đầy khí, khổ não lắc đầu, nói: " Ai, ta sắp buồn muốn chết, lại không dám đi ra ngoài…Ta…" Trong giây lát hắn im miệng, tựa hồ nhớ ra điều gì đó, có chút kinh hoảng đứng dậy, phát hiện không ổn lại vội vàng ngồi xuống.

Tần Tiểu Thiên không khỏi cười nói: " Ngươi sợ cái gì? Yên tâm đi, ta sẽ không hại ngươi."

Tập Bắc Phong cố gắng tươi cười: " Đúng vậy, vừa nhìn cũng biết ngươi là người tốt." Hắn lấy lòng khen.

Tần Tiểu Thiên thật không nhịn được cười, đã có hai người nói mình là người tốt, một đứa bé như vậy không ngờ cũng biết nói lời nịnh nọt.

Tập Bắc Phong xấu hổ bất an, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn đỏ ửng, trong lòng âm thầm cảm thán: " Nếu tu vi nguyên lai vẫn còn, thật dễ dàng bóp chết tên ghê tởm trước mắt này." Hắn miễn cưỡng nói: " Ngươi…ngươi cười cái gì? Có gì buồn cười chứ."

" Ta không phải người tốt…a a, nhưng cũng không phải người xấu, ta chẳng qua là một người tu hành bình thường."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tập Bắc Phong đỏ bừng, ác hung hăng nói: " Ngươi muốn…muốn ta?"

Bộ dáng của đứa nhỏ này thật là đáng yêu, Tần Tiểu Thiên nhịn không được đưa tay sờ đầu trọc của hắn, cười nói: " Tiểu tử kia, ta muốn ngươi sao? Hắc hắc!"

" Chớ có sờ đầu của ta!" Tập Bắc Phong sắp nổi điên, quát: " Ngươi định thế nào? Hừ, ta sẽ không để cho ngươi được như ý đâu!"

Hắn đột nhiên nổi giận làm cho Tần Tiểu Thiên không nghĩ ra, trong lòng âm thầm suy tư: " Di, sao hắn lại nổi giận?"

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Ăn ngươi? Ha ha, ta cũng không phải dã thú, ngươi ăn ngon lắm hay sao?" Trong lòng chợt động: " Người này ngưng kết thân thể chẳng lẽ có gì đặc biệt? Là thịt Đường Tăng? Ăn vào có thể trường sinh bất lão…thọ cùng trời đất? Vậy cũng không có gì, ta không cần ăn hắn, chỉ cần tu luyện tiếp tục, không sai biệt lắm cũng có thể thọ cùng trời đất, hắn sợ cái gì?"

Tập Bắc Phong rụt súc thân thể, mặc dù hắn nói mình đã sống thật lâu, nhưng hình dạng thật sự là nhỏ tuổi, Tần Tiểu Thiên không tự chủ được đối đãi hắn như tiểu hài tử, nói: " Không nói đùa, Bắc Phong, ngươi không cần sợ hãi, chúng ta chẳng qua chỉ ngẫu nhiên gặp nhau, a a, nếu ngươi cảm giác bất an, thì ta cáo từ."

Tần Tiểu Thiên đứng dậy, khom lưng đi ra khỏi động cây.

Tập Bắc Phong khẩn trương, kêu lên: " Chờ một chút!" Mạnh mẽ nhảy đến bên cạnh Tần Tiểu Thiên, kéo tay hắn nói: " Ngươi…ngươi đừng đi, mới vừa rồi là lỗi của ta."

Tần Tiểu Thiên mỉm cười nói: " Không sao, khó được có cơ hội gặp ngươi trong hoang dã, ta cũng nên đi." Hắn không nghĩ sẽ bất lợi với Tập Bắc Phong, chẳng qua hiếu kỳ một đứa bé làm sao hoạt động trong rừng rậm, hiểu rõ hắn là người tu hành, cũng bỏ đi ý niệm tiếp tục ở lại chỗ này.

Tập Bắc Phong gấp đến độ khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, hắn kéo mạnh ống tay áo Tần Tiểu Thiên, nói: " Hãy nghe ta nói…ngươi đừng đi."

Tần Tiểu Thiên chậm rãi ngồi xuống, Tập Bắc Phong đứng trước người hắn, hai người hai mắt nhìn nhau. Tần Tiểu Thiên nhìn ánh mắt lo lắng của Tập Bắc Phong, nghe thanh âm non nớt, không khỏi lại cười một tiếng.

Tập Bắc Phong bị Tần Tiểu Thiên cười đến cả người không được tự nhiên, suy nghĩ một chút, nói: " Ngươi biết…ta hiện không có lực tự bảo, chỉ có thể một mình ẩn núp ở trong rừng rậm, Tần đạo hữu, ta có một đề nghị, ân, dùng để trao đổi, không biết ngươi có chịu đáp ứng hay không?"

Tần Tiểu Thiên hiếu kỳ nói: " Nga, trao đổi cái gì?"

Hắn biết quy tắc của cổ người tu tiên, có sự trao đổi, tương đối ngang hàng với việc giao dịch của người đời sau, tu chân giới cũng có quy tắc như vậy, bất quá thủ đoạn trao đổi bây giờ càng thêm phong phú mà thôi.

Tập Bắc Phong nói: " Có một bộ công pháp…là ta ngẫu nhiên xong được, cổ tu tiên thì bắt đầu dễ dàng, càng về sau càng khó, nhất là khi tới lúc độ kiếp, tiên kiếp không giống tầm thường, người tu tiên độ kiếp, một trăm cũng khó tồn được một."

" Công pháp của ta…một khi độ kiếp không được, có thể ngưng kết thân thể một lần nữa, chỉ cần tu luyện mười mấy năm, có thể khôi phục lại tu vi nguyên lai, trăm năm sau có thể độ kiếp lần nữa…bộ công pháp đó là chuyên môn tu luyện linh hồn lực lượng."

Tần Tiểu Thiên khiếp sợ không thôi.

Linh hồn rèn luyện? Linh hồn cũng có thể rèn luyện? Có lẽ người tu hành khác không hiểu được tác dụng của linh hồn, nhưng hắn hiểu được, hắn chính là bị Thanh Đế rút ra linh hồn, mạnh mẽ đánh lọt vào thế giới Thiên Diễn, thậm chí sư tôn còn chuyên môn tìm Thanh Mộc Linh Hồn Lực để gia tăng linh hồn của hắn.

Nếu như linh hồn có thể rèn luyện, như vậy linh hồn của hắn có thể càng ngày càng mạnh mẽ, thực sự chân chính trở thành linh hồn không tiêu tán, tùy thời có thể cướp lấy khu xác của người khác. Sự hấp dẫn này cũng đủ để hắn trao đổi bất cứ đồ vật gì.

" Trao đổi cái gì?" Khẩu khí Tần Tiểu Thiên hiện ra một tia cấp bách.

Tập Bắc Phong nhất thời thở phào nhẹ nhõm, nếu như Tần Tiểu Thiên không để ý tới, xoay người rời đi, hắn một chút biện pháp cũng không có, khó có cơ hội gặp được cổ người tu tiên không có sát cơ khi nhìn thấy mình, cơ hội này thật sự quá khó khăn có được, có Tần Tiểu Thiên, an toàn của mình sau này sẽ có bảo chướng.

Tu vi bây giờ của hắn rất kém cỏi, nhưng ánh mắt nhất lưu, biết thực lực của Tần Tiểu Thiên rất mạnh mẽ, nói: " Ta muốn ngươi…bảo vệ ta hai mươi năm."

Điều kiện trao đổi này nhìn như là Tập Bắc Phong có hại, nhưng chỉ cần qua hai mươi năm, hắn cũng có thể trở thành đại cao thủ không dưới Tần Tiểu Thiên. Trước đó, hắn sẽ ở vào nguy hiểm cực độ, nhất là với thân thể của một đứa bé năm, sáu tuổi, so với con người thì mạnh hơn một chút, vạn nhất gặp phải địch nhân là người tu hành, cơ hồ không có cơ hội chạy thoát, cho nên hắn chỉ có thể đưa ra điều kiện đơn giản như thế.

" Thành!" Tần Tiểu Thiên không chút do dự nói.

Hắn đã biết, trong Thiên Diễn thế giới vô luận có được bao nhiêu pháp bảo linh đan, lúc rời đi thì không thể mang theo, chỉ có thể ngộ tu luyện và cảnh giới, kinh nghiệm tu hành và công pháp, mới có thể theo linh hồn trở lại nguyên lai thế giới, công pháp tu luyện linh hồn như thế, đáng giá cho hắn dùng bất cứ đại giới nào để đổi lại.

Tập Bắc Phong mừng rỡ vô cùng, hưng phấn nói: " Nga, trời ạ, rốt cuộc có thể rời khỏi rừng rậm đáng chết này." Hắn xoay người bỏ chạy, la lớn: " Chờ ta một chút, ta đi lấy đồ vật…ngươi, đi theo ta đi!"

Tần Tiểu Thiên cũng hiếu kỳ xem hắn muốn lấy đồ vật gì, lắc mình đuổi theo.

Chỉ thấy Tập Bắc Phong chạy thoát ra khỏi rừng rậm, rất nhanh đi tới một vách đá cao, theo cái khe của vách đá bò lên, một đoạn đường hướng lên trên, nhanh nhẹn giống như khỉ vượn.

Tần Tiểu Thiên tán thán không thôi, trong lòng hiểu rõ ràng, kỹ xảo như thế không phải bây giờ hắn mới học được, nhất định là trong linh hồn đã sớm có kỹ năng. Lúc này hắn mới tin chắc không nghi ngờ, đứa nhỏ này là từ một lão gia hỏa ngưng kết mà thành, tuyệt đối không phải là người do cha mẹ sinh dưỡng.

Tần Tiểu Thiên giống như một mảnh lá cây bị gió cuồn cuộn thổi lên, nhẹ nhàng bay lên trên, trong chớp mắt đã tới đỉnh đầu Tập Bắc Phong, cười nói: " Có cần giúp một tay không?"

Cái miệng nhỏ nhắn của Tập Bắc Phong bĩu ra, tay chân không ngừng, tiếp tục hướng cao leo lên, nói: " Qua hai mươi năm…ta lại là một tráng hán, ha ha." Giọng nói non nớt, nhưng hào khí trùng thiên.

Tần Tiểu Thiên nhịn không được bật cười, gia hỏa này nhìn qua nhỏ như vậy, nói chuyện lại có khẩu khí của người trưởng thành, làm cho người ta có cảm giác rất buồn cười, hắn nghĩ thầm: " Dọc theo đường đi có tiểu gia hỏa này làm bạn, hẳn là không cảm thấy tịch mịch nữa."

Trong chớp mắt, Tập Bắc Phong chui vào một khe đá rộng rãi.

Tần Tiểu Thiên giống như u linh tiến theo vào. Trong khe thổi ra cơn gió âm lãnh, theo cái khe xuống phía dưới, rất nhanh liền phát hiện một cái động khẩu không lớn lắm. Tập Bắc Phong tốc độ cực nhanh, chợt lóe mà không, chui vào trong động.

Động khẩu rất nhỏ, nhưng bên trong rất lớn, ít nhất có tới mấy trăm thước vuông đất trống, đổ đầy các loại đồ vật.

Tần Tiểu Thiên hít sâu một hơi. Trải qua nhiều năm tu luyện như vậy, coi như là người có kiến thức rộng rãi, nhưng tài liệu tích súc trong huyệt động làm cho hắn lấy làm kinh hãi, có không ít luyện khí tài liệu là lần đầu tiên nhìn thấy, làm cho người kinh ngạc là có đại lượng tiên thạch, tích nhiều như một ngọn núi nhỏ.

Tập Bắc Phong nói: " Giúp ta luyện chế một trữ vật khí cụ, ân, thủ trạc là tốt rồi, tài liệu ta có."

Tần Tiểu Thiên bị dọa cho hoảng sợ, nói: " Trữ vật khí cụ? Ta không biết luyện chế."

Tập Bắc Phong rất khinh thường bĩu cái miệng nhỏ nhắn: " Đó có gì là khó, nếu ta không phải vì tu vi không đủ, đã sớm luyện chế ra rồi, ân, bỏ đi, tiện nghi ngươi...Ta cho ngươi công pháp tu luyện." Hắn khoát khoát tay như một lão nhân, nói: " Ngươi tới đây..."

Tần Tiểu Thiên đi tới trước người hắn, chợt nghe hắn nói: " Cúi đầu!"

Tần Tiểu Thiên sững sờ: " Để làm chi?"

" Cúi đầu a! Nếu không ta làm sao truyền công pháp cho ngươi!"

Tần Tiểu Thiên bất đắc dĩ cúi đầu, Tập Bắc Phong vươn tay nhỏ bé đặt lên trên trán của hắn, nói: " Ngươi không nên có ý niệm chống cự trong đầu."

Linh hồn trao đổi lẫn nhau, làm cho Tần Tiểu Thiên rung động vô cùng, chỉ mười giây đồng hồ, trong đầu lại có thêm rất nhiều thứ, trong đó bao quát cả công pháp rèn luyện linh hồn.

Tập Bắc Phong mệt mỏi bỏ tay xuống, nói: " Được rồi..." Trong lòng hắn cũng rất kinh ngạc, thông qua trao đổi, hắn phát hiện linh hồn Tần Tiểu Thiên cực kỳ cường đại, cùng với mình không hề thua kém, điều này làm cho hắn cảm thấy khó có thể tin.

Tần Tiểu Thiên hơi thoáng suy tư, mừng rỡ thiếu chút nữa kêu to lên. Thời gian ở tại tu chân giới mặc dù không lâu, hắn cũng biết trữ vật khí cụ phi thường khó luyện chế, nhất là thủ trạc, nhẫn...càng là khó luyện, những trữ vật dụng phẩm này đều là tiên khí. Người tu chân dùng đai lưng trữ vật và túi trữ vật tương đối dễ dàng luyện chế, tài liệu sở dụng cũng không giống nhau.

Luyện chế thủ trạc hay nhẫn lài trữ vật dụng cụ đại hình, tài liệu phi thường khó tìm, không nghĩ tới Tập Bắc Phong lại có, lại để ình luyện chế, kinh nghiệm khó được như vậy, làm sao hắn không vui mừng.

Tập Bắc Phong lại nói: " Nhóm tài liệu này, là ta dùng linh hồn lực lượng sai khiến quỷ thể và linh thể từ các nơi sưu tập tới, tốn hao vô số năm tháng, ân, ngươi giúp ta tu luyện trữ vật thủ trạc, làm trao đổi, ta cho ngươi pháp môn luyện chế và một bộ phận tài liệu."

Tần Tiểu Thiên không nghĩ tới Tập Bắc Phong đối với việc trao đổi lại nặng lòng như thế, nhưng thật ra hắn có được pháp môn luyện chế trữ vật khí cụ cũng đã rất hài lòng. Trữ vật khí cụ ở tại tu chân giới là bảo bối vô giá, còn người tu chân cần trữ vật dụng phẩm thì rất nhiều, nhưng người tu chân đều nhờ vào truyền thừa mới có thể có được, tự mình luyện chế thì rất ít.

Luyện chế trữ vật khí cụ tài liệu và trận pháp đều rất đặc biệt, chủ tài liệu là Nạp Tư Tinh phi thường hiếm thấy, ngoài ra còn có thể luyện chế kiếm tiên cũng dùng cực phẩm tài liệu này, đại bộ phận tiên nhân cũng không dùng Nạp Tư Tinh đi luyện chế kiếm tiên, như vậy quá lãng phí.

Luyện chế một thanh kiếm tiên thì sử dụng Nạp Tư Tinh, dùng nó có thể luyện chế ra mười mấy trữ vật khí cụ, không ai lại xa xỉ tới bước đó, dù sao tài liệu luyện chế kiếm tiên có rất nhiều, mà Nạp Tư Tinh luyện chế trữ vật khí cụ chỉ có một loại.

Còn về phần người tu chân luyện chế trữ vật dụng phẩm, bình thường cũng không sử dụng tới tài liệu quý hiếm như Nạp Tư Tinh.

Một khối Nạp Tư Tinh cỡ móng tay cái, có thể tuyên khắc mấy trăm trận pháp, một trữ vật thủ trạc, cần phải tuyên khắc ba ngàn sáu trăm trận pháp, mà còn nhẫn trữ vật cần phải khắc bảy ngàn hai trăm trận pháp, phải một lần hoàn thành, trên đường tuyệt đối không thể dừng lại, nếu không những tài liệu đều hoàn toàn phế bỏ.

Tập Bắc Phong hỏi: " Ngươi dùng phương pháp gì luyện khí?"

Tần Tiểu Thiên nói: " Cấm Chế Lô."

Tập Bắc Phong có chút ngoài ý muốn, nói: " Di, bây giờ còn có người biết pháp môn luyện khí cổ xưa như thế, thật không tưởng nổi, ta còn cho là đã sớm thất truyền, ngươi biết mấy loại cấm chế lô?"

Tần Tiểu Thiên xác định Tập Bắc Phong cũng không nói hoang, có thể biết cấm chế lô, cũng không là người bình thường. Hắn nói: " Chín chủng loại."

Tập Bắc Phong sách sách tán thưởng: " Sư môn của ngươi rất lợi hại, trước kia ta nắm giữ bảy thứ, còn cho là rất thần kỳ, không nghĩ tới ngươi lại nắm giữ chín chủng loại...sư tôn ngươi hẳn là cổ tiên nhân, chẳng lẽ nơi này còn có cổ tiên nhân tồn tại?"

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Sư tôn ta không phải cổ tiên nhân, lão nhân gia tu luyện cái gì thì ta không biết, cổ tu tiên pháp môn là sư bá ta truyền thụ."

Tập Bắc Phong hỏi: " Sư bá ngươi? Tên gọi là gì?"

Tần Tiểu Thiên nói: " Thiên Chân Thượng Nhân."

Tập Bắc Phong cúi đầu suy tư chốc lát, lắc đầu nói: " Không có nghe nói qua..."

Hắn ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, ánh mắt nghiêm túc nói: " Cổ tiên nhân có thể biết chín loại cấm chế lô, nhất định là cổ tiên nhân cao nhất, kỳ quái, sao hắn không truyền pháp môn luyện chế trữ vật khí cụ cho ngươi?"

Tần Tiểu Thiên nhịn không được muốn bật cười, vẻ mặt bộ dáng của Tập Bắc Phong, thật sự có chút thấy tức cười. Hắn nói: " Hắn chẳng qua chỉ là sư bá của ta, không phải sư tôn, không có nghĩa vụ cái gì cũng truyền thụ cho ta."

Tập Bắc Phong gật đầu thừa nhận, lấy ra hai khối Nạp Tư Tinh, nói: " Một khối cho ngươi, một khối giúp ta luyện thủ trạc."

Tần Tiểu Thiên ngầm sợ hãi than thở, vừa ra tay là hai khối Nạp Tư Tinh, Tập Bắc Phong thật là hào phóng.

Tập Bắc Phong nói tiếp một câu, làm cho Tần Tiểu Thiên choáng váng.

53. Q.6 - Chương 5: Nạp Tư Tinh

" Ta chỉ còn hai khối Nạp Tư Tinh cuối cùng, nếu như luyện chế thất bại, thì phải dùng khối còn lại, cho nên...ngươi phải cẩn thận luyện chế."

Tần Tiểu Thiên cười khổ nói: " Nga, ý của ngươi là...nếu như hai khối Nạp Tư Tinh toàn bộ thất bại, ta sẽ phải bồi thường cho ngươi một thủ trạc?"

Tập Bắc Phong vỗ tay cười nói: " Ngươi là một người thông minh, ha ha, không sai, chính là ý tứ này."

Tần Tiểu Thiên châm chọc nói: " Tiểu hoạt đầu, tất cả nguy hiểm đều là ta, ích lợi đều là của ngươi...bàn toán coi như không tệ nha."

Hắn cũng không cảm giác có hại, tu hành chính là như vậy, có được phải có mất, nếu là cân cân đo đo, đừng nói là tu hành, làm con người cũng không được tự nhiên.

Tập Bắc Phong không chút khách khí phản kích nói: " Nếu không phải bây giờ ta không có năng lực, trao đổi như vậy...ta sẽ không có làm đâu."

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Nguyên nhân chính là vì bây giờ ngươi không có năng lực, hắc hắc, ngươi sẽ không sợ ta giết chết...giết chết ngươi, nuốt hết toàn bộ tài liệu của ngươi." Hắn lộ ra một bộ dáng không chút hảo ý.

Tập Bắc Phong nở nụ cười, lắc đầu nói: " Ha ha, ta rất sợ hãi."

Tần Tiểu Thiên nghĩ thầm: " Ai đem hắn nhìn thành tiểu hài tử, thì người nó là heo!" Nói: " Hừ hừ, nhìn xem ta bóp chết ngươi!" Hắn làm bộ như muốn phát tác.

Tập Bắc Phong nhàn nhạt nói: " Được rồi, đừng đùa, ngươi...không có khả năng sẽ hại ta." Ngữ khí dị thường kiên định.

" Vì sao?" Tần Tiểu Thiên không hiểu.

Tập Bắc Phong nói: " Lúc ta ở trong động cây, thì hoàn toàn hiểu rõ ngươi, với linh hồn khí độ của ngươi, tuyệt đối sẽ không giết...một tiểu hài tử như ta, hừ hừ, bằng không, ta cũng sẽ không mang ngươi tới nơi này...hhai mươi năm nhoáng lên là qua, chẳng lẽ ta không thể đợi đến lúc mình cường đại lên mà lại đến lấy phải không? Ai, nhanh lên luyện chế thủ trạc, ta muốn sớm rời khỏi địa phương quỷ quái này một chút."

Tần Tiểu Thiên á khẩu không trả lời được, hắn vốn nghĩ thử luyện chế trữ vật khí cụ, đã có tài liệu ình thí nghiệm, trong lòng đương nhiên là nguyện ý, chẳng qua là không nghĩ tới đứa nhỏ này miệng mồm linh lợi, không chịu thua chút nào.

Bất quá từ lúc mới bắt đầu gặp mặt, hắn cũng không có phòng bị với tiểu nam hài này, cũng không có bất cứ địch ý nào, tiểu tử kia có bề ngoài ngây thơ khả ái, có khả năng tự bảo vệ bằng hình dáng của mình, không người nào nhẫn tâm hại một tiểu hài tử như vậy.

" Được rồi, ngươi thắng rồi, lập tức bắt đầu luyện chế trữ vật thủ trạc."

Tập Bắc Phong đắc ý cười.

Tần Tiểu Thiên nhịn không được vỗ vỗ cái đầu trọc linh lợi của hắn, nói: " Vui vẻ đi, tiểu bằng hữu."

Tức giận đến Tập Bắc Phong ngao ngao kêu lên: " Không được vỗ đầu của ta! Ta không phải tiểu bằng hữu!"

Tần Tiểu Thiên nói: " Không gọi ngươi tiểu bằng hữu, vậy gọi ngươi là gì?"

" Gọi ta...gọi là lão đa(cha)!"

" Oa ha ha...ha ha! Ha ha ha cáp!"

Tần Tiểu Thiên ôm bụng cười không thôi: " Gọi là lão cha? Ha ha! Bộ dáng này của ngươi...để ta gọi là cha của ngươi mới đúng! Ha ha ha!"

Tập Bắc Phong chăm chú nói: " Thật lâu trước kia, cho dù là cổ tiên nhân thực lực cường đại, đều gọi ta là lão cha, có gì buồn cười chứ."

Tần Tiểu Thiên thật vất vả ngừng cơn cười, lắc đầu cự tuyệt nói: " Không có khả năng gọi ngươi là lão cha, cho dù tuổi ngươi lớn hơn ta, nhưng là...chỉ cần ngươi bảo trì bộ dáng bây giờ, ngươi chỉ là một đứa bé, nếu như ngươi có thể trong mười năm lớn lên, ta đây có thể thừa nhận ngươi là một bằng hữu, nếu là không lớn nhiều...hắc hắc, ta gọi ngươi...ân, để ta nghĩ nào."

" Lão cha...lão cha! Lão cha!" Tập Bắc Phong giơ chân kêu to.

" Ân, chuyện gì?" Tần Tiểu Thiên làm ra vẻ không có chuyện gì đáp ứng, trực tiếp lừa gạt cho Tập Bắc Phong gọi hắn là lão cha.

Tập Bắc Phong đặt mông ngồi dưới đất, lớn tiếng gào: " Ngươi...Ngươi lại mặt dày...vô lại, lưu manh, không biết xấu hổ...khi dễ...khi dễ ta..."

Tần Tiểu Thiên cười nói: " A a, ngươi như vậy có thể xem như là trưởng bối hay sao? Lúc ngươi ngưng kết thân thể...trở thành một đứa bé, ngươi phải có giác ngộ làm một đứa bé, vậy mới là con đường tu hành của ngươi, một thân phận trưởng bối, có nặng tâm so đo như vậy hay sao?"

Tập Bắc Phong nguyên bổn là do lòng tự ái tác quái, nghe xong lời của Tần Tiểu Thiên, hắn dần dần bình tĩnh trở lại, nhoẻn miệng cười, nói: " Cảm ơn ngươi...là lòng tin tưởng của ta không đủ, sau này...ta gọi ngươi là cha."

Tần Tiểu Thiên ha ha cười nói: " Đừng gọi ta là lão cha, ta cũng không muốn làm lão cha tiện nghi của ngươi, gọi ta là đại ca đi, ngươi chính là tiểu đệ đệ của ta…nga, là tiểu huynh đệ, ha ha."

Tập Bắc Phong cung kính nói: " Bắc Phong bái kiến đại ca."

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Ngươi lại câu nệ nữa, hai cực đoan…sẽ tự đại, sẽ tự tôn, chân thật là tốt rồi, không quan hệ việc xưng hô thế nào."

Tập Bắc Phong biết Tần Tiểu Thiên nói có lý, bất đắc dĩ trải qua ngàn năm linh hồn du đãng, cảnh giới của mình giảm xuống rất nhiều, cần một lần nữa thể ngộ nhân sinh, lại bước lên con đường tu hành.

Hắn thở dài nói: " Ta hiểu rõ ràng…Ai, đại ca luyện khí đi, đám đồ vật đặt nơi này không an toàn, lúc đầu nếu không phải nhờ vào một viên vẫn thạch tới đây, linh hồn ta còn không biết đang phiêu đãng nơi nào."

Tần Tiểu Thiên ngầm thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng làm cho Tập Bắc Phong bình tĩnh trở lại, nếu vẫn một mực xao động như vậy, sau này sẽ rất phiền phức. Hắn cười nói: " Trước khai mở một khối không gian ra, mặt khác…ta cần bố trí trận pháp chung quanh, phòng ngừa tiết lộ."

Tập Bắc Phong khen: " Ân, không nghĩ ra đại ca lại cẩn thận như thế." Hắn tiến vào thân phận rất nhanh, gọi đại ca thật là thuận miệng.

Tần Tiểu Thiên đối với việc vận dụng cấm chế lô đã rất quen thuộc, hắn dựa theo pháp môn luyện chế do Tập Bắc Phong cấp cho, rất nhanh đã dung hóa Nạp Tư Tinh.

Có cấm chế lô trợ giúp, luyện khí không thành vấn đề, khó khăn nhất chính là lúc Nạp Tư Tinh thành hình phải tuyên khắc trận pháp, ba ngàn sáu trăm trận pháp thì phải hoàn thành liên tục, trên đường tuyệt đối không thể dừng lại.

Trận pháp có phân ra đơn giản và phức tạp, chia đều xuống, tuyên khắc một trận pháp phải cần thời gian, ít nhất phải là mười phút đồng hồ, nói cách khác, Tần Tiểu Thiên ít nhất cần hai mươi lăm ngày thời gian bố trí trận pháp, trong lúc đó không thể ngừng lại, tinh lực hao phí có thể tưởng tượng mà biết.

Qua hai mươi lăm ngày, Tần Tiểu Thiên tuyên khắc được trên Nạp Tư Tinh có hơn phân nửa trận pháp, còn có gần một ngàn trận pháp còn chưa hoàn thành. Hắn không thể kêu khổ, cũng không thể hoạt động, càng không thể phân thần, toàn bộ tinh thần chăm chú đắm chìm trong luyện khí, ngoài ra còn phải duy trì cấm chế lô vận chuyển, cơ hồ siêu ra cực hạn thể lực của hắn.

Trong lòng Tập Bắc Phong rất khẩn trương, hắn biết tu vi của Tần Tiểu Thiên không đủ, luyện chế trữ vật thủ trạc rất khó thành công, nhưng hắn rành mạch một việc, Tần Tiểu Thiên có linh hồn cường đại, có thể đền bù vấn đề tu vi thiếu sót, bất luận luyện khí có thành công hay không, tu vi Tần Tiểu Thiên nhất định sẽ có tăng trưởng.

Túc túc dùng sáu mươi ngày thời gian, ba ngàn sáu trăm trận pháp mới toàn bộ tuyên khắc xong.

Tần Tiểu Thiên thiếu chút nữa hư thoát, hắn miễn cưỡng thu công, bề ngoài của thủ trạc cũng chưa được mĩ hóa(làm cho xinh đẹp), chẳng qua chỉ là một vòng tròn hắc hồ hồ, bộ dáng có chút khó coi.

Hắn như trút được gánh nặng ném cho Tập Bắc Phong, nói: " Thành, má ta ơi! Thiếu chút nữa mệt chết…khôi phục đã, có việc…chờ ta tỉnh lại rồi hãy nói."

Tần Tiểu Thiên ngồi xuống là hơn ba trăm ngày.

Tập Bắc Phong lúc này không nóng nảy, bộ dáng thủ trạc mặc dù khó coi, nhưng có thể trữ tàng đại lượng vật phẩm. Hơn ba trăm ngày, hắn một mực sửa sang các loại tài liệu, bởi vì tuổi còn quá nhỏ, không có tu vi gì, chỉ có thể dọn dẹp từng chút một, ngoại trừ lưu lại cho Tần Tiểu Thiên tài liệu, còn lại hắn toàn bộ thu vào trong thủ trạc. Đây là vật chất trụ cột một lần nữa tu luyện, hắn một chút cũng không dám bỏ sót.

Tập Bắc Phong âm thầm may mắn gặp được Tần Tiểu Thiên, có một bảo tiêu cường đại như vậy, sau này cuộc sống cũng không cần lo lắng đề phòng, cho nên tiếng gọi đại ca, hắn gọi thật cam tâm tình nguyện.

Trốn ở địa cầu lâu như vậy, có hơn trăm năm thời gian, tự mình có thể khôi phục được uy phong từ trước, nghĩ đến đây, trong lòng như có ngọn hỏa diễm đang thiêu đốt.

Tần Tiểu Thiên tỉnh lại, phát hiện tu vi của mình lại tăng trưởng, hắn không có chút cảm giác hào hứng nào, ngược lại cảm thấy có chút sợ hãi. Tu vi tăng trưởng, ý nghĩa tiên kiếp sắp đến, đối với tiên kiếp phủ xuống, hắn một chút chuẩn bị cũng không có.

Trong đầu thoáng hiện một ý niệm: " Nếu như...một lần nữa tìm được một cụ khu xác tu luyện, chỉ đến cảnh giới tầng thứ nhất của cổ tu tiên, sau đó đem thân thể ẩn núp ở một địa phương, nếu thân thể này không ngăn cản được tiên kiếp, như vậy còn một cụ khu xác có thể dự bị sử dụng. Không cần khi xảy ra chuyện mà thất thố chạy tìm lung tung."

Nhưng chuyển niệm vừa nghĩ: " Ta sớm muộn cũng trở về thế giới nguyên bổn, độ kiếp là kinh nghiệm khó được, trì hoãn chưa chắc là chủ ý tốt."

Tập Bắc Phong ân cần chạy đến bên cạnh Tần Tiểu Thiên, hỏi: " Ai, ngươi rốt cuộc đã tỉnh, đại ca, tài liệu luyện khí còn lại ngươi dọn dẹp đi, chung ta có thể đi ra ngoài rồi phải không?" Hắn đã quyết định xem mình như một tiểu hài đồng, trước khi thực lực chưa khôi phục, ngụy trang thành một hài tử cũng không có hại, hơn nữa bề ngoài cũng chính thật là một đứa bé chỉ năm, sáu tuổi.

Mỗi lần nghe được giọng nói non nớt của Tập Bắc Phong, Tần Tiểu Thiên cảm thấy muốn bật cười, nói: " Sau này ta gọi ngươi là Tiểu Phong, gọi là đệ đệ...cảm giác có chút kỳ quái."

Tập Bắc Phong không sao cả, nói: " Tùy ngươi gọi gì cũng được."

Tần Tiểu Thiên cười một tiếng, chuẩn bị thu tập tài liệu Tập Bắc Phong lưu lại. Tất cả tài liệu đều là nguyên thạch chưa được đề luyện qua, số lượng phi thường khổng lồ, trong đó tiên thạch có mấy trăm khối, nhiều nhất chính là nguyên liệu ngọc thạch, cũng không biết Tập Bắc Phong từ đâu thu tập tới, từng khối ngọc lớn tích đầy nhìn như ngọn núi nhỏ.

Tập Bắc Phong cười nói: " Đồ vật tương đối nhiều, nhưng sau khi đề thuần thì cũng không còn lại bao nhiêu, ta phát hiện tư nguyên nơi này phi thường thiếu thốn, chỉ có đáy biển còn có thể tìm được chút đồ vật, đáng tiếc sai khiến được quỷ thể linh thể quá ít, cũng quá yếu ớt, nếu không còn có thể thu tập càng nhiều hơn."

Tần Tiểu Thiên nói: " Đã không tệ, ta ở chỗ này ngây người lâu như vậy...cũng không có thu tập được bao nhiêu tài liệu hữu dụng."

Hắn dùng một linh quyết thu nhiếp, tài liệu giống như vật còn sống từ trên mặt đất nhảy lên, tranh nhau bay về phía tay hắn, chỉ vừa tiếp xúc đã biến mất vô tung, chỉ chốc lát thời gian đã thu tập hết toàn bộ tài liệu.

Tập Bắc Phong thở dài nói: " Ai, thật nhanh a..." Trong lòng hận không thể lập tức khôi phục lại tu vi, cảm giác bây giờ thật sự là quá vô lực.

Tần Tiểu Thiên thu tập xong tài liệu, nói: " Được rồi, chúng ta rời đi nơi này." Hắn ngồi xổm người xuống: " Tiểu Phong, ta cõng ngươi đi."

Tập Bắc Phong vui vẻ không thôi: " Hay a, hay a!"

Lúc này, hắn lại hiển lộ ra đặc hữu của hài đồng, thuần chân, đó là sau khi ngưng kết thân thể, tự nhiên mà hình thành tính cách, phải cần trải qua thời gian rất lâu mới có thể từ từ thay đổi, đến lúc đó, hắn cũng không còn là một hài đồng nhỏ yếu nữa.

Tập Bắc Phong thân thể rất nhẹ, Tần Tiểu Thiên cơ hồ cảm giác không được trên lưng có người, hắn nói: " Tiểu Phong, ngươi muốn đi đâu?"

" Đại ca, chỉ cần rời khỏi phiến rừng rậm này là được, tốt nhất...tốt nhất đi đến thành thị, ân, ta nghĩ muốn ăn cái gì đó."

Tần Tiểu Thiên nguyên bổn muốn đi thẳng xuống, đi tới nơi nào thì cũng được, không nghĩ tới gặp Tập Bắc Phong, cũng đáp ứng làm đại ca hộ vệ, nếu Tập Bắc Phong muốn đi thành thị, hắn cũng sẽ không cự tuyệt, cười hỏi: " Muốn đi thành thị nào?"

Tập Bắc Phong dùng bàn tay nhỏ bé vỗ nhẹ vào đầu hắn, nói: " Đại ca, ta ở trong rừng rậm mệt nhọc quá lâu rồi, sao có thể biết thành thị có bộ dáng thế nào? Ngươi dẫn ta đi…tùy tiện thành thị nào cũng tốt, ai, tốt nhất là thành thị lớn một chút…"

Tần Tiểu Thiên nhịn không được cười nói: " Thật không hiểu ngươi…nếu mệt nhọc lâu như vậy, ngươi làm sao học được ngôn ngữ của nơi này? Tại sao lại biết có thành thị?"

Tập Bắc Phong chớp đôi mắt to, nói: " Ngốc! Ta không phải có thể sai khiến linh thể quỷ hồn hay sao, bọn họ là dân bản xứ, mặc dù rất nhỏ yếu, nhưng dưới sự chỉ đạo tu luyện của ta, bọn họ cũng phải biết, ta cần cái gì, có gì kỳ quái đâu!" Hắn cười nhạo nói: " Đại ca, không phải ngay thứ này mà ngươi cũng không biết đi nghe."

Tần Tiểu Thiên trở tay vỗ một cái vào trên mông hắn, nói: " Nói chuyện với đại ca, không được động tay động chân!"

Tập Bắc Phong oa oa kêu loạn, không dám vỗ đầu Tần Tiểu Thiên nữa, chỉ nói: " Không cho đánh cái mông ta!"

Tần Tiểu Thiên không thể dùng thuấn di, lo lắng Tập Bắc Phong ở trên lưng chịu không được, với tu vi của hắn bây giờ có thể không cần dùng ngự kiếm phi hành, nhưng vì muốn bảo vệ Tập Bắc Phong trên lưng, hắn phun ra Cửu Bức kiếm, hình thành một cái lồng bảo hộ, sau đó bay lên không trung.

Tập Bắc Phong thở dài nói: " Cuối cùng lại lên trời cao…"

Tần Tiểu Thiên phân biệt phương hướng, vừa lúc lại là sáng sớm, mặt trời vừa mọc lên. Hắn nói: " Chúng ta phi tới bờ biển, như thế nào?"

Tập Bắc Phong nói: " Thành thị bờ biển? Ta thích!" Lần này hắn không phách đầu của Tần Tiểu Thiên, mà là dùng sức phách lên vai, lớn tiếng nói: " Nhanh đi, nhanh đi!"

Tần Tiểu Thiên mỉm cười: " Ôm chặt đó, ha ha!"

" Hưu!"

" Oa…nha…" Tập Bắc Phong đột nhiên bị tốc độ cao làm sợ đến lớn tiếng hét rầm lên.

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Ai, vậy ngươi còn thổi phồng mình là lão tu hành, tốc độ này cũng sợ đến oa oa kêu loạn, chẳng lẽ chúng ta phải đi bộ hay sao? Ha ha."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tập Bắc Phong đỏ bừng, trong lòng thầm kêu ủy khuất, mới vừa rồi chỉ là nhất thời không quen mà thôi, chuẩn xác mà nói cụ thân thể này còn chưa có thói quen. Hắn hừ hừ tức tức nói thầm hai câu, cũng không nói nữa, cảm thấy có chút dọa người.

Tần Tiểu Thiên âm thầm vui vẻ, tiểu tử kia ngạo khí thật cao, là nên sát đi uy phong của hắn.

Trong lòng hắn hiểu rõ ràng, bằng kiến thức và ánh mắt của Tập Bắc Phong, người này trước kia nhất định phi thường lợi hại, tự mình chẳng qua chỉ tạm thời được lên chức đại ca của hắn, đợi khi thực lực của người này khôi phục, còn muốn làm đại ca của hắn thì thật khó khăn, không bằng thừa dịp này trêu chọc hắn.

Phi hành nhanh như điện chớp, chỉ chốc lát sau đã đi xuống hơn một ngàn dặm. Tập Bắc Phong không ngừng bĩu môi, trong lòng rất là không phục khí, tốc độ này cũng không tính là nhanh.

Trên mặt đất bên dưới xuất hiện rất nhiều đồng ruộng và con sông, thôn trang cũng dày đặc. Tập Bắc Phong xoay đầu nhìn quanh mọi nơi, đột nhiên hét lớn: " Bên trái! Nơi đó có thành thị!"

Trong chớp mắt sẽ đi đến phía trên thành thị, Tần Tiểu Thiên bay một vòng tròn trên bầu trời thành thị, trong lòng nghi ngờ: " Chẳng lẽ đây là Hàng Châu? Ân, không giống lắm." Bọn họ lén lút rơi vào bên hồ.

Hàng Châu hắn không có đi qua, chỉ nhìn thấy trên ti vi, trên màn ảnh cũng gặp qua không ít, so sánh cảnh sắc trước mắt thì kém hơn rất nhiều, duy nhất tương tự là thành thị cũng được tu kiến tại bên hồ.

Mặt hồ trước mắt không lớn, bên hồ rất nhiều bùn đất vờn quanh, trong hồ còn có một đống đất không lớn, bên trên mọc đầy cây nhỏ và bụi rậm, lộ vẻ rất hoang vu.

Bên hồ bụi rậm cỏ dại sinh trưởng, cơ hồ nhìn không thấy bóng người, cũng không nhìn thấy tô đê bạch đê, Tam Đàm Ấn Nguyệt cũng không nhìn thấy, chỉ có vài cây liễu, cành liễu buông xuống mặt nước, gió nhẹ thổi qua, khẽ khàng rung động, mấy con chim nhàn nhã lướt trên mặt nước du đãng.

Phía sau là núi, trước mặt là hồ, bên bờ hồ là thành thị, điển hình với kiến trúc Giang Nam, tường trắng ngói xanh. Tần Tiểu Thiên nói: " Tiểu Phong, ngươi ở nơi này chờ một chút, ta đi tìm chút quần áo hài đồng, ngươi như vậy không thể vào thành…A a, dễ làm người khác chú ý."

Vừa mới tiến vào mùa hạ, khí hậu có chút nóng nực, Tập Bắc Phong biến ảo lá cây thành quần sọt quá tinh xảo, một chút cũng không giống vật của phàm trần, hơn nữa thể mạo hắn ngưng hết thành hình, phi thường xinh đẹp đáng yêu, tựa như kim đồng từ trên trời hạ giới. Phải cần vật phẩm của một đứa bé bình thường, mới có thể che giấu sự bất phàm của hắn.

Với bản lãnh của Tần Tiểu Thiên, chẳng qua chỉ một lần thuấn di, hắn nhanh chóng tìm được một cửa hàng quần áo, mua một bộ quần áo hài đồng, đồng thời cũng không quên mua ình một bộ trù đoạn, rồi tìm một địa phương yên tĩnh thuấn di trở về, vừa phương tiện vừa nhanh chóng.

Đưa cho Tập Bắc Phong một bộ quần áo trù đoạn màu xanh nhạt, chờ sau khi hắn mặc xong, Tần Tiểu Thiên phát hiện còn thiếu, đã quên mua giày. Một đôi chân trắng nõn nhỏ xíu, dẫm trên mặt đất, lại không có chút dơ bẩn, người hơi tỉ mỉ đã nhìn ra vấn đề.

Bất quá, Tần Tiểu Thiên lại phải đi mua, hắn đánh giá Tập Bắc Phong một chút, hài lòng nói: " Ân, bây giờ còn tương đối giống người một chút."

Phản ứng của Tập Bắc Phong có chút bất ngờ, hắn nháy nháy đôi mắt, nói: " Ta vốn không phải là người…nếu là người, thì tốt nhất, hừ, ta bây giờ không phải giống người, mà là chân chính là người!"

" Oa, ngươi trước kia không phải người? Là đồ vật gì?"

Tập Bắc Phong giận dữ: " Ta không phải đồ vật!"

Tần Tiểu Thiên cười sờ sờ đầu của hắn: " Nga, đã biết rồi, đó là gì chứ?"

Tập Bắc Phong sững sờ, hắn hấp thu qua không ít linh thể quỷ hồn, biết chuyện của nhiều người, trước kia cũng gặp qua cổ tiên nhân, chuyên môn tu luyện qua cổ tiên pháp môn, nhưng dù sao cũng không phải chân chính thực sự là người.

Hắn nói: " Ta từng là…ai, không có cách nào nói rõ, dù sao không khác gì loài người các ngươi, cũng có thể tu hành…nhưng gọi là gì…nói ngươi cũng không hiểu rõ ràng."

Tần Tiểu Thiên trong lòng vô cùng hiếu kỳ, hắn vẫn một mực cho rằng người này là người viễn cổ, ai ngờ lại không phải là người, trong lòng suy nghĩ: " Hắn cho ta pháp môn tu luyện linh hồn…Ách, chẳng lẽ không phải pháp môn tu luyện của loài người? Nếu ta tu luyện…có thể bị biến thành một quái vật hay không?"

Tập Bắc Phong phảng phất biết Tần Tiểu Thiên đang suy nghĩ cái gì, tự giễu cười một tiếng: " Cáp, có phải hoài nghi công pháp ta đưa cho ngươi? Đừng lo lắng…đó là pháp môn do cổ tiên nhân các ngươi sáng tạo, ta chẳng qua là ngẫu nhiên học được thôi…vừa vặn thành pháp môn cứu mạng ta. Ngươi không có biến thành quái vật đâu."

" Vậy thì ta an tâm." Tần Tiểu Thiên cười nói: " Bây giờ thời gian còn sớm, tửu lâu có thể còn chưa mở cửa, ngươi muốn đi đâu chơi đùa?"

Tập Bắc Phong nói: " Trước vào thành a, nãy giờ nói quá lâu cũng không thấy ngươi hành động!" Hắn tức giận nói, bộ dáng ngây thơ hài đồng kia, cho dù tức giận cũng thật dễ thương.

Tần Tiểu Thiên cười cười nói: " Ta là bảo tiêu thôi ma, đương nhiên phải hỏi rõ ràng mới làm, hắc hắc."

Tập Bắc Phong cũng không nhiều lời, dọc theo bên hồ chạy đi.

Tần Tiểu Thiên bị dọa cho hoảng sợ, vội bước theo hắn, nhàn nhã theo sát nói: " Tốc độ ngươi chạy thật mau, nên cẩn thận bị xem thành yêu quái."

Chân nhỏ của Tập Bắc Phong nhẹ nhàng điểm một chút, thân thể có thể thoát ra xa hơn mười thước, nhanh như mũi tên nhọn.

Tần Tiểu Thiên đem thần thức thả ra, đột nhiên đưa tay nắm lấy áo Tập Bắc Phong, dừng lại tại không trung, nói: " Có người tới, đừng chạy."

Tập Bắc Phong rất khó chịu: " Biết rồi, mau buông ta xuống!" Hai chân vẫn còn đang loạn bậy giữa không trung.

Tần Tiểu Thiên vội vàng buông tay, Tập Bắc Phong lảo đảo mấy bước, vừa muốn mắng chửi người, chỉ thấy cách đó không xa có mấy thôn phụ đang đi tới.

Tập Bắc Phong tò mò nhìn lại, mấy thôn phụ đang kỉ kỉ tra tra nói chuyện, trong tay cầm giỏ trúc, bên trong là rau cải mới hái xuống. Nhìn thấy Tập Bắc Phong, mỗi người đều lộ ra ánh mắt kinh ngạc, nhìn không chuyển mắt.

Tập Bắc Phong vẫn luôn sống trong núi rừng, mặc dù từng gặp qua nhân loại, nhưng đều là người đốn củi và thợ săn, cho tới bây giờ chưa từng gặp qua thôn phụ. Hắn cất bước đi tới, đi vòng quanh những thôn phụ, ánh mắt thập phần tò mò.

Ngay cả Tần Tiểu Thiên cũng cảm giác được Tập Bắc Phong khả ái đáng yêu, đừng nói chi đến những thôn phụ này, một đám ngồi xổm xuống, liên miệng hỏi: " Tiểu nhi, sao lại chạy một mình giữa nơi hoang dã thế này? Người nhà cháu đâu?"

" Tiểu nhi thật xinh đẹp…"

" Ai nha nha, sau này Trương tẩu cũng sinh một tiểu nhi xinh đẹp như vậy đi, ha ha."

" Tiểu nhi, đến đây!" Một thôn phụ vươn tay muốn ôm Tập Bắc Phong.

Tần Tiểu Thiên đang ở sau thân cây cách đó không xa, vừa nhìn biết không hay, Tập Bắc Phong hiển nhiên đã phát mộng, vạn nhất bị chọc giận là nguy rồi. Hắn vội vàng đi ra khỏi thân cây âm u, nói: " Tiểu Phong, nên đi rồi."

Mấy thôn phụ nhìn thấy một thanh niên đi tới, trên người mặc y phục màu đen thật xinh đẹp, vừa nhìn là biết công tử gia phú quý, sợ đến lập tức tản ra, đứng xa xa quan sát.

Tập Bắc Phong thở ra một hơi: " Thật đáng sợ…Ai, nhiều năm rồi, sao cảm giác hai mươi năm tới sẽ rất khó qua…bộ dáng ta quá nhỏ, có hại a!"

Tần Tiểu Thiên ha ha cười to, nói: " Tiểu hài tử có ưu thế của tiểu hài tử, sẽ không có gì khổ sở, chỉ cần khai tâm một chút, so với ta còn dễ chịu."

Tập Bắc Phong không cãi cọ, hắn từ từ bước về phía trước, nói thầm: " Kháo, dựa vào hai chân bước đi, thật sự là một chuyện cực khổ."

Ánh mắt Tần Tiểu Thiên đột nhiên nhìn chằm chằm vào một địa phương không xa, đó là một mảnh rừng trúc không lớn, hắn trầm giọng nói: " Không cần trốn trong đó, mời ra đi."

Tập Bắc Phong cũng nhìn qua, kinh ngạc nói: " Là ai?"

54. Q.6 - Chương 6: Cổ Hàng Châu

Rừng trúc phát ra một mảnh thanh âm sa sa. Sau một lúc lâu, Tần Tiểu Thiên lắc đầu, nói: " Không nghĩ tới nơi này cũng có người tu chân…"

Tập Bắc Phong hỏi: " Hắn đi rồi sao?"

Tần Tiểu Thiên gật đầu nói: " Đi, a a, hình như không muốn phát sinh xung đột cùng chúng ta."

Tập Bắc Phong nói: " Quỷ quỷ túy túy không phải người tốt." Hai người một trước một sau dọc theo bờ hồ đi vào thành thị.

Tần Tiểu Thiên phát hiện nơi này đích thật là cổ Hàng Châu. Trong trí nhớ của hắn, lịch sử phát triển đến thời kì Nam Tống, nơi này là đô thành Lâm An phủ, bất quá hắn cũng không xác định địa cầu trong Thiên Diễn thế giới rốt cuộc là thật hay giả, một lần cũng không quan tâm biến hóa sau này, thành thị này chẳng qua chỉ là một cái tên, một dịch trạm đi ngang qua mà thôi.

Bên Tây Hồ tất cả đều là vườn rau cải, bên hồ bùn đất đều trồng lá sen bích lục, trong gió nhẹ chập chờn.

Hai người dọc theo một con đường quanh co uốn lượn, đi không bao xa thì bước lên quan đạo, đó là đường lớn dùng đá xanh trải đầy, hai bên đường là cây dương liễu thật chỉnh tề.

Quan đạo không bằng phẳng, có hai dấu bánh xe thật sâu, trên đường có rất ít người. Rất nhanh, cửa thành xuất hiện trước mắt hai người.

Tần Tiểu Thiên có chút ngoài ý muốn, thành thị này không giống như trong tưởng tượng, so với Đại Danh phủ còn phồn hoa hơn nó thập bội, lại đừng nhắc tới Đông Kinh đô thành Khai Phong phủ.

Vào thành không xa đã nhìn thấy một tiệm trà rất lớn, Tập Bắc Phong chỉ vào, hỏi: " Đó chính là tiệm cơm phải không?"

" Không phải, đó là quán trà."

Tập Bắc Phong lập tức đi vào bên trong.

Một nam tử đen đúa gầy ôm chào đón, vẻ mặt tươi cười nói: " Tiểu thiếu gia…A a, khách quan lão gia, mời! Mời vào trong."

Trong quán trà là một sân lộ ngoài trời, liên tiếp với tiệm trà, bên trong có hai cây hương xuân, bàn trúc xanh, được lau thật sạch sẽ.

Buổi sáng, giờ uống trà mới kết thúc, còn chưa có khách, tiểu nhị dẫn hai người đi tới chỗ đại thụ, tìm ghế trúc, vừa dùng giẻ lau, vừa nói: " Nơi này tốt lắm, mát mẻ, lại có gió mát."

" Có gì ngon? Ta đói bụng!" Tập Bắc Phong bò lên ghế trúc, khoanh chân ngồi, ngưỡng đầu nói.

Trải qua việc chỉ dạy của Tần Tiểu Thiên, hắn bắt đầu học tập làm sao giả thành tiểu hài tử bình thường, chủ yếu là khẩu khí nói chuyện và thần thái, mặc dù vẫn còn chút bộ dáng người lớn, nhưng so sánh với lúc trong rừng rậm thì tốt hơn nhiều.

" Tiểu thiếu gia, xin phân phó…" Trà tiểu nhị trong tay cầm một mảnh trúc, bên trên ghi chép các loại trà điểm, hắn cẩn thận đặt mảnh trúc lên bàn, cung kính đợi Tập Bắc Phong phân phó.

Tập Bắc Phong vờ vĩnh cầm mảnh trúc nhìn chốc lát, gật đầu, đưa cho Tần Tiểu Thiên, nói: " Đại ca, ngươi chọn!"

Tần Tiểu Thiên nhìn cũng không nhìn, nói: " Hai hồ…trà tốt nhất, thức ăn, điểm tâm, tiên quả tùy ý mang lên, nếu để cho tiểu đệ nhà ta vừa lòng…có thưởng."

Hắn lấy ra một khối bạc nặng chừng ba lượng, ném lên bàn, một bộ phú quý đại công tử, đáng tiếc không có người hầu bên cạnh.

Eo của trà tiểu nhị nhất thời cúi gập xuống.

Khách nhân ra tay hào phóng là bọn hắn yêu nhất, ý nghĩa có thể có được rất nhiều tiền thưởng. Trà tiểu nhị bình thường không có tiền thu vào, chỉ toàn dựa vào khách nhân ban thưởng tiểu phí, bởi vậy bọn họ đối đãi với khách nhân ân cần chu đáo, nếu không thì sẽ không có thu nhập.

" Khách quan đại lão gia, tiểu thiếu gia, xin chờ một chút…tiểu nhân lập tức sẽ tới."

Từ khách quan lão gia bay lên thành khách quan đại lão gia, có thể thấy được uy lực bất phàm của tiền bạc.

Nước trà điểm tâm như nước chảy không ngừng được bưng lên. Tiểu nhị đưa lên đều là đồ vật tốt nhất trong điếm, đương nhiên cũng là mắc tiền xa hoa nhất, chỉ cầu Tần Tiểu Thiên có thể cấp cho tiểu phí nhiều hơn.

Tần Tiểu Thiên đã sớm không còn thích các loại thức ăn nhân gian, chỉ có thủy quả còn có thể ăn được một chút. Tập Bắc Phong là lần đầu tiên nhấm nháp đồ vật này, từ khi hắn ngưng kết thân thể cùng loài người cơ bản giống nhau, đối với mùi vị của thực vật rất mê, ngay từ đầu chỉ là những đĩa nhỏ, sau đó đã trực tiếp phân phó cho tiểu nhị bưng cả khay lên.

Bánh bao canh ngọt, thịt, bánh ngọt, thịt gà, canh cá, món canh rau, còn có tiên quả phẩm, chén trà, tràn đầy một bàn.

Tần Tiểu Thiên thế mới biết ẩm thực Tống triều phát đạt, cũng không kỳ quái một quán trà có thể có nhiều món ăn như vậy.

Hắn hỏi: " Có rượu không?"

Tiểu nhị hơi sững sờ, vội vàng nói: " Đại lão gia, không có rượu....nhưng tiểu nhân có thể đi tới tiệm rượu đối diện mua, đại lão gia cần rượu gì?"

Phía trước cách không xa tiệm trà thì có một tiệm rượu, tiểu nhị cũng không muốn đánh rơi khách quý này, tình nguyện tự mình chạy đi mua, cũng không dám cự tuyệt khách nhân.

Tần Tiểu Thiên xuất ra mười lượng bạc, nói: " Là rượu tốt nhất, bất luận là hoàng tửu bạch tửu hay rượu gạo thôn nhưỡng, chỉ cần tốt nhất...nhớ kỹ, không được pha nước."

Tiểu nhị không phải chưa từng gặp qua khách quý, nhưng khách quý hào phóng như thế cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, cầm lấy bạc khom người đi ra ngoài. Tần Tiểu Thiên quay đầu nhìn Tập Bắc Phong một chút, lại nhịn không được bật cười.

Chỉ thấy Tập Bắc Phong không dùng đũa, trực tiếp dùng tay, một tay cầm thịt, một tay chụp bánh mềm nhét vào trong miệng, hưng phấn nhai nhồm nhoàm, ăn đến vẻ mặt muốn nở hoa, thân thể cơ hồ muốn nằm dài trên mặt bàn. Nhìn ra hắn phi thường thích những thức ăn này.

" Quá ngon phải không?"

Tập Bắc Phong chi ngô hai tiếng, ý bảo quá ngon, tay không ngừng miệng không khép, tiếp tục ăn như điên, chiếc bụng nho nhỏ đã bắt đầu trướng to lên. Hắn thỉnh thoảng dùng tay vỗ vỗ, chỉ chốc lát sau bụng lại xẹp xuống.

Tần Tiểu Thiên không nhịn được cười nói: " Nhanh như vậy đã tiêu hóa được thức ăn, a a, ngươi đây là lãng phí."

Tập Bắc Phong mặc kệ lãng phí hay không lãng phí, lần đầu tiên nhấm nháp thực vật của con người, đương nhiên phải ăn cho tận hứng. Hắn không để ý tới lời của Tần Tiểu Thiên, tiếp tục ăn uống, chỉ chốc lát sau, thực vật trên bàn đã bị đảo sạch, nói: " Quá ngon! Ta bây giờ mới biết được cái gì gọi là nhân gian mỹ vị, đại ca, ta còn muốn!"

Trà tiểu nhị đầu đầy mồ hôi chạy về, nói: " Tiệm rượu sẽ lập tức mang rượu tới, các loại rượu ngon đều cũng có...Ách..." Hắn nhìn thấy trên bàn trống trơn, không nhịn được ngây ngẩn cả người, giương mắt nhìn Tần Tiểu Thiên, lại nhìn Tập Bắc Phong, ánh mắt vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc.

Tần Tiểu Thiên nói: " Đừng nhìn ta, là hắn ăn đó..."

Tập Bắc Phong không cho là đúng, nói: " Cũng giống nhau thôi...mang lên một phần! Phải nhanh!"

" A?" Trà tiểu nhị giật mình kêu lên một tiếng, lập tức ý thức mình vô lễ, cuống quýt nói: " Dạ, dạ...tiểu thiếu gia thỉnh chờ một chút, có ngay, có ngay...ai nha..."

Hắn vừa lui về sau vừa gật đầu cúi người, không nghĩ tới bị một rễ cây đột xuất vướng lại, ngã ngồi trên mặt đất, vội vàng đứng dậy bỏ chạy.

Tập Bắc Phong vui vẻ ha ha cười to, tiếng cười của hắn non nớt mười phần, lại chọc cho Tần Tiểu Thiên cũng bật cười, hai huynh đệ giống như hai người điên cười không ngừng.

Nửa giây sau, Tần Tiểu Thiên nhịn cười nói: " Tiểu Phong, ngươi như vậy không được, quá dọa người rồi."

" Nói hưu nói vượn, ta ăn một chút...hù dọa được ai?" Tập Bắc Phong còn chưa tận hứng vươn đầu lưỡi liếm liếm môi, một bộ dáng bất mãn, thấy vậy Tần Tiểu Thiên cũng nhịn không được muốn nếm thử một chút.

Một người nho nhỏ làm sao có thể ăn được nhiều đồ vật như vậy? Tần Tiểu Thiên rất nhanh hiểu được, bởi vì ngưng kết thân thể phải cần thực vật bổ sung doanh dưỡng, hơn nữa cho tới bây giờ Tập Bắc Phong không có ăn qua thức ăn của con người, lòng hiếu kỳ mãnh liệt làm cho hắn ăn như điên cuồng. Đây là một quá trình, rất nhanh sẽ qua, đến lúc đó, dù có thêm mỹ vị, hắn cũng sẽ khinh thường không quan tâm tới.

Rất nhanh, lại có bàn thực vật đưa lên, làm Tập Bắc Phong vui đến cuống quýt kêu hay.

Lão bản của tiệm rượu cũng đã chạy tới, mấy tiểu nhị bưng những vò rượu đi vào tiệm trà.

Tần Tiểu Thiên miệng cười không ngớt, hỏi: " Đều là rượu gì?" Một bộ dáng như tửu quỷ.

Tập Bắc Phong tò mò hỏi: " Đại ca, cái gì là rượu?"

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Là một loại đồ uống, có rượu cồn, uống..sẽ phiêu phiêu, ân, tiểu hài tử thì không thể uống được."

Tập Bắc Phong không cách nào đón nhận hạn chế như thế, cái gì mà tiểu hài tử không thể uống rượu, cho tới bây giờ hắn cũng không cho rằng mình là một đứa bé, nói: " Nga, ta không phải tiểu hài tử, ta có thể uống!"

Lão bản tiệm rượu ánh mắt lăng lăng nhìn hai người, bị ánh mắt Tần Tiểu Thiên đảo qua thì tận đáy lòng hắn toát ra một tia hàn khí, chỉ cảm thấy cả người không được tự nhiên, vội vàng nói: " Tổng cộng mười vò rượu ngon, trong đó tám vò là thái điêu lão tửu, đều là trần tửu năm mươi năm, còn có hai vò là ngọc hồ xuân của phương bắc nhưỡng tạo, a a, nếu như không đủ, ta sẽ trở về lấy thêm."

Khách nhân cầm mười lượng bạc đi mua rượu hắn cực ít nhìn thấy, khách quý như vậy vô luận thế nào cũng phải hầu hạ cho tốt.

Tập Bắc Phong nhảy xuống ghế trúc, hỏi: " Kia là rượu gì?"

Lão bản tiệm rượu khó có thể tin nhìn hắn, một hài tử mới năm, sáu tuổi cư nhiên thần khí dát dát hỏi mình. Sửng sốt một chút, hắn cười nói: " Tiểu thiếu gia, đó...đó là thái điêu lão tửu, trần tửu năm mươi năm...a a, lúc uống, phải uống ngay mới tốt."

" Mở nó ra!" Thanh âm của Tập Bắc Phong non nớt, trong giọng nói lại ẩn ước vẻ uy nghiêm của người trưởng thành.

Lão bản tiệm rượu do dự nhìn thoáng qua Tần Tiểu Thiên, nhìn thấy hắn phất tay, lão bản yên lòng, phân phó thủ hạ nói: " Mở ra!"

Lão tửu năm mươi năm, chỉ có nửa vò, đổ vào trong chén hổ phách, phi thường sềnh sệch, mùi rượu đặc trưng cực kỳ.

Tập Bắc Phong đi tới dùng sức ngửi một hơi, nghi ngờ nói: " Mùi rất quái lạ, thứ này mà để uống sao?" Hắn lại ngửi ngửi.

Tần Tiểu Thiên cười hì hì nói: " Ta nói rồi, rượu này...hắc hắc, tiểu hài tử không thể uống được."

Tập Bắc Phong bưng chén rượu lên, uống một ngụm, táp táp miệng thưởng thức một chút, nhíu mày nói: " Ân, có chút chát...còn có chút mùi vị kỳ quái, uy, rót tiếp một chén."

Lão bản tiệm rượu, trà tiểu nhị, cùng những tiểu nhị mang rượu tới đều trợn mắt há hốc mồm nhìn Tập Bắc Phong.

Điều này thật sự quá kinh người, một tiểu hài tử như phấn điêu ngọc trác, không ngờ một ngụm lại uống đi hơn nửa bát rượu, nhưng lại không có chuyện gì đòi thêm một chén, mà đại ca hắn ở một bên chỉ cười cười mà không ngăn cản, ngược lại còn bảo tiểu nhị tiếp tục rót rượu. Hai người này thật sự là kỳ quái.

Hoàng tửu được trần nhưỡng hàm lượng tương đối cao, Tập Bắc Phong đối với hương vị này đặc biệt cảm thấy hứng thú, cho tới bây giờ hắn còn chưa ăn xong hương vị này, bởi vậy lại đòi một chén, liếm liếm môi: " Đây là vị ngọt hay sao...hắc hắc, trở lại...ân, đưa bình cho ta." Dùng chén cảm giác không thỏa mãn, trực tiếp cầm vò rượu uống.

Theo miệng của mọi người mở ra càng lớn, Tập Bắc Phong cũng đem một vò rượu uống hết, sắc mặt hắn bắt đầu hồng nhuận lên, nói: " Ân, vẫn còn được...Ngọc Hồ Xuân kia là mùi vị gì, mở ra! Mở ra!"

Lão bản tiệm rượu mặt mày mồ hôi lạnh, tất cả mọi người ánh mắt si ngốc. Tần Tiểu Thiên cười nói: " Ngươi xác định muốn uống Ngọc Hồ Xuân?"

Tập Bắc Phong nghi hoặc nói: " Không thể uống hay sao?"

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Có thể! Người khác không thể...ngươi nhất định có thể! Mở cho hắn một vò...lão bản, lấy thêm mười vò rượu tới." Hắn lại ném ra một thỏi mười lượng bạc trắng.

Sắp tới giữa trưa, một ít trà khách lục tục tiến vào, rất nhanh bị hai người họ hấp dẫn.

Một tiểu nhị mở ra miệng vò rượu, Tập Bắc Phong vươn hai tay nhỏ bé nói: " Đưa đây!"

Có người ủng hộ nói: " Tiểu hài nhi hảo khí lực!"

Một vò Ngọc Hồ Xuân ước chừng mười cân, thân bình cũng có vài cân, bề ngoài Tập Bắc Phong chẳng qua chỉ là một tiểu nam hài, bộ dáng ôm vò rượu thập phần đáng yêu, một tay hắn đặt trên miệng vò, một tay dưới đáy vò, giơ lên bên mép uống một ngụm.

" Phốc!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tập Bắc Phong trướng lên đỏ bừng, mắng: " A nha...mùi gì vậy? Quá khó uống..."

Mọi người hống lên cười to, Tần Tiểu Thiên nói: " Ngươi nhìn xem...không uống được, ngươi phải nhớ nếu muốn uống, thì uống chút hoàng tửu là được rồi, bạch tửu là để cho đại nam nhân uống."

Có người hảo tâm nói: " Tiểu hài nhi, rượu uống ít mới thỏa đáng, ngươi tuổi quá nhỏ, không nên uống rượu."

Tập Bắc Phong trừng đôi mắt, nói: " Ai là tiểu hài nhi, ta chẳng qua là chưa quen mùi vị này, hừ hừ..."

Hắn ôm vò rượu uống mấy ngụm lớn, thở dốc một chút, lại giơ vò lên, một hơi uống hết một vò rượu, đưa tay ném vò rượu xuống, " hoa lạp lạp" Vò rượu rơi xuống đất nát bấy. Hắn cười nói: " Chỉ có khó uống một chút thôi, uống rượu? Không có gì khó!" Thanh âm hài đồng, nhưng khẩu khí không nhỏ.

" Hảo khí phách!" Tần Tiểu Thiên khen, mọi người ngây ra như gà gỗ.

Sau một lúc lâu, mọi người mới tỉnh táo lại, kề đầu bàn luận rốt rít.

Tần Tiểu Thiên nhìn thấy người vây xem quá nhiều, nhướng mày nói: " Được rồi, gặp nhau chính là hữu duyên, tiểu nhị, hôm nay tiền trà nước coi là ta mời khách, tất cả mọi người không cần vây quanh chỗ này, huynh đệ chúng ta không phải múa trò khỉ..."

Mọi người lại hống cười dần dần tán đi, không ít người chắp tay cảm tạ: " Cảm ơn công tử!"

Tần Tiểu Thiên không quản đến tiền tài, dụng biện pháp như thế xua tan đám người, cười cười nhìn lão bản tiệm rượu nói: " Chờ một lát, ngươi mua cho ta một phần rượu, phải là tốt nhất...có đặc sắc nhất, ân, số lượng ước chừng năm trăm vò tới tám trăm vò, đều vận chuyển đến tiệm của ngươi, xế chiều ta đi lấy."

Hắn ném ra một thỏi hoàng kim mười lượng, nói: " Đây là tiền đặt cọc, nếu rượu ngon...còn có thưởng! Mấy vò rượu kia để lại chỗ này, các ngươi có thể đi về."

Trên bàn một lần nữa mang lên các loại thức ăn, Tần Tiểu Thiên lấy ra một chén ngọc. Uống rượu cần hảo khí mãnh, điểm này hắn rất đồng ý, các loại rượu ngon trong cuộc sống, hắn chẳng qua có thói quen muốn uống một chút, làm một loại tiêu khiển, một loại sở thích.

Người tu hành thường thường luôn có những sở thích khác nhau, có người thích trà, có người thích ẩm thực ly kỳ cổ quái.

Tập Bắc Phong vẻ mặt đỏ bừng nói: " Cho ta một vò nữa...thái điêu lão tửu..."

Tần Tiểu Thiên nói: " Ngươi say rồi, không nên uống nữa." Càng không cho uống thì tiểu tử kia càng đòi uống.

Tập Bắc Phong lắc đầu, nói: " Đại ca, hẹp hòi quá đi, uống chút rượu...ngươi cũng không nỡ?"

Tần Tiểu Thiên thầm nghĩ: " Người này đúng là có tiềm chất của tửu quỷ." Nói: " Tùy tiện ngươi, muốn uống tự mình cầm lấy." Hắn không nhiều lời nữa, biết Tập Bắc Phong cho dù có uống nhiều cũng không quan hệ.

Tập Bắc Phong rất vui vẻ, uống một vò lại một vò, bụng cố dùng hai tay nhu nhu, cũng không biết là công pháp gì, toàn tâm toàn ý làm bụng thu nhỏ lại, sau đó tiếp tục ăn uống.

" Ai, a Hổ...mau đến xem! Một tiểu hài nhi đang uống rượu...ha ha!"

Một thanh âm du khang hoạt điều(châm chọc) vang lên, tiếp theo là một trận cười quái dị, mấy hán tử mặc áo vải màu xanh đi vào quán trà.

Trà tiểu nhị sắc mặt khẽ biến, vội vàng tiến lên đón, nói: " Tề nhị ca, mời đi bên này..." Hắn cố gắng dẫn khai mấy người kia.

Tề nhị ca vẻ mặt đầy râu mép, lưng hùm vai gấu, gương mặt không có chút gì của người phương Nam. Hắn đẩy trà tiểu nhị ra, chỉ bàn trống bên cạnh hai người Tần Tiểu Thiên, nói: " Nhị gia ngươi muốn ngồi ở đó, đem trà lên cho ta..."

Nói xong mang theo mấy người đi tới, đến bên cạnh Tần Tiểu Thiên, cúi đầu nhìn Tập Bắc Phong một chút, kinh ngạc nói: " Ai nha, tiểu hài nhi thật xinh đẹp! Ha ha, trưởng thành nhất định sẽ là thỏ nhân tướng công, ha ha!"

Tập Bắc Phong nghe không hiểu, hỏi: " Đại ca, hắn nói cái gì là thỏ nhân tướng công? Ý gì?"

Tần Tiểu Thiên cũng không hiểu, nhưng khẳng định không phải lời tốt, nói: " Không biết, có thể là lời mắng chửi người."

" Ha ha, đúng là hai thỏ nhân tướng công!"

Tập Bắc Phong vừa nghe nói là lời mắng chửi thì " tạch" từ trên ghế trúc đứng lên, dương tay tát tới chiếc miệng rộng, tốc độ nhanh như điện chớp.

Phách ba! Bàn tay nhỏ bé trắng nõn cứng rắn như sắt, Tề nhị ca chẳng những bị đánh gãy hai cái răng, còn té ngã xuống mặt đất, ôm miệng nói không ra lời.

Ai cũng không nghĩ tới tiểu nam hài xinh đẹp này lại hung như vậy, không ngờ chỉ hai cái tát đã đánh ngã một đại hán bưu hình, tất cả mọi người bị chấn ngây.

Tập Bắc Phong bây giờ không thể tranh đấu cùng người tu chân, nhưng muốn đánh một phàm nhân tráng hán, so sánh với việc ăn một cái bánh bao còn quá dễ dàng, hai cái tát đánh xong, hắn nghiêng đầu nói: " Di...sao lại có chút choáng váng..."

Men rượu cuối cùng đã đến.

" Ngao...răng của ta...Phi! Phi! Đánh cho ta!"

Tần Tiểu Thiên không nhịn được cười nói: " Tiểu Phong, ngươi đã gây họa, hắc hắc."

" Gây họa? Gây họa gì?"

Đang khi nói chuyện, mấy đại hán vọt đi lên, trong đó một người hướng Tần Tiểu Thiên đánh tới. Hắn đại khái ngại ngùng đánh một tiểu hài tử, cho nên tìm Tần Tiểu Thiên trút giận.

Một chiếc ghế trúc đột nhiên ngã vào bên chân người nọ: " Ai nha!" Người nọ bị vấp ngã về phía trước.

Tần Tiểu Thiên có chút chợt lóe, đưa tay vỗ lên đầu hắn, cười nói: " Bước đi phải cẩn thận…a a." Người nọ nhất thời nện đầu lên mặt đất, hồi lâu không nói nên lời, toàn thân đều cũng chết lặng.

Tập Bắc Phong cũng không như vậy, xuống tay thật độc làm cho Tần Tiểu Thiên cũng cảm thấy giật mình, thân thể nho nhỏ giống như con bướm xuyên toa, vung tay nhỏ bé là tát vào miệng người, chân nhỏ đá người, tốc độ cực nhanh, con người căn bản không cách nào tránh né. Liên tục trúng hơn mười đòn nghiêm trọng, đánh ấy người kia toàn bộ nằm dài dưới đất, lăn lộn quay cuồng kêu thảm thiết.

" Xong xuôi!" Tập Bắc Phong phủi hai tay nhỏ, ngồi xuống ghế trúc, thân thể giống như con mèo nhỏ cuộn tròn lại, dương dương nói: " Nhớ…ta muốn ngủ một giấc, cảm giác rất thoải mái…"

Men rượu đã hoàn toàn phát tác, hắn súc trong ghế ngáy vang. Có Tần Tiểu Thiên đang ở đây, hắn vô cùng yên tâm.

Tần Tiểu Thiên không thể làm gì khác hơn là chịu trách nhiệm chuyện sau đó, ai bảo hắn làm đại ca của Tập Bắc Phong. Hắn nói: " Được rồi, các ngươi có thể đi, hắc hắc, chọc ai không chọc, đến gây chuyện với huynh đệ của ta, đánh cũng không oan…nếu còn không phục, vậy trở lại! Bất quá cũng là bị đánh nữa thôi, a a."

Mấy tên kia giống như gặp quỷ dìu đỡ nhau, lảo đảo chạy ra ngoài. Đám khách có người ủng hộ, có người vỗ tay.

Tần Tiểu Thiên ôm quyền cười nói: " Mời mọi người tiếp tục uống trà, a a."

Không cần so đo với con người, điểm này hắn sớm thành thói quen, cũng không phải thay đổi bản tính, mà là cho rằng không đáng giá. Dùng tiên pháp cấm chế đối phó con người, hắn ngay cả nghĩ cũng không có nghĩ tới.

Chưởng quỹ tiệm trà chống một cây quải trượng đầu rồng từ trong nội viện đi ra. Một người hầu dìu hắn đi tới, ngồi dưới một chiếc ghế dài dưới gốc cây râm mát, người hầu đi pha một chén trà, không ít trà khách chào hỏi lão chưởng quỹ.

" Trương đại gia, ngài khang an a!"

" Lão chưởng quỹ…hôm nay Tề Nhị lại đến đảo loạn, nếu lão sớm đi ra một chút, tên đó cũng không dám gây loạn ở đây."

Mọi người nhao nhao nói chuyện. Quán trà nguyên lai vốn là nơi tụ tập tin tức, mọi người nhàn nhã nhàm chán, tin tức gì cũng truyền.

Lão chưởng quỹ đối với những trà khách này rất quen thuộc, ho khan một tiếng nói: " Già rồi…Tề Nhị? Khái khái, nếu lúc ta còn trẻ, chỉ một đao đã làm hàm răng hắn mất tiêu…khái khái, bây giờ…đã là thiên hạ của bọn tuổi trẻ rồi!"

Tần Tiểu Thiên tò mò quay đầu nhìn lại, trong lòng có chút khẽ động.

Người này phi thường quen mặt, nhưng tự mình cho tới bây giờ cũng không có vị bằng hữu nào già như vậy. Trong lòng hắn suy nghĩ: " Trương? Trương đại gia? Kỳ quái, sao lại có cảm giác quen thuộc như vậy?"

Trong đầu đột nhiên hiện lên một bóng người: " Chẳng lẽ là hắn? Vẫn còn sống?"

" Trương Hậu! Hầu tử!" Tần Tiểu Thiên thử kêu lên dò xét, đôi mắt khẩn trương nhìn lão chưởng quỹ.

Lão chưởng quỹ bưng chén trà vừa đưa lên mép, tay run lên, nước trà đổ ra ngoài phân nửa.

Hắn quay đầu nhìn lại, trong lòng không khỏi nghi hoặc: " Hắn là ai vậy? Sao lại biết xước hào hồi trẻ của ta? Chẳng lẽ là con cháu của lục lâm bằng hữu trước kia…Ai, không thể nào, ta đã sớm thoát khỏi lục lâm, ngay cả tên cũng đổi lại, hắn là ai vậy?"

Do Tần Tiểu Thiên thay đổi cụ khu xác, hình dạng hoàn toàn thay đổi, nếu như vẫn còn bộ dáng lúc trước, hắn cũng sẽ không nghi vấn nhiều như vậy.

" Tiểu ca nhi…ngươi là?"

Không nghĩ tới hắn thật là Trương Hậu, tại Thanh Phong Lĩnh tiểu thổ phỉ, vẫn còn sống.

Tần Tiểu Thiên đứng lên nói: " Ta là lão bằng hữu của ngươi, a a, lúc ở Thanh Phong Lĩnh, chúng ta cùng đi ra sau núi săn thú, còn nhớ không?"

Trương Hậu đối với Tần Tiểu Thiên ấn tượng khắc sâu, tự mình thoát ly khỏi lục lâm, tiền bạc gầy dựng đều do Tần Tiểu Thiên cấp cho. Hắn thất thanh kêu lên: " Tần…Ngươi, ngươi là Tần…"

Trong lúc nhất thời không sao gọi hết được tên, tiếp theo lại nói: " Không đúng, ngươi…ngươi không có khả năng là hắn, hắn không phải gương mặt này, tuổi cũng không đúng…ách…" Nói xong thì đứng dậy.

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Không sai, là ta…Tần Tiểu Thiên, a a, không nghĩ tới còn có thể nhìn thấy ngươi, Hầu tử, năm đó ngươi rời đi Lục gia trang, không có đi Đại Danh phủ?"

Trương Hậu choáng váng, hắn có thể khẳng định, từ sau khi mình rời khỏi Tần Tiểu Thiên, cho tới bây giờ không có nói về chuyện này với ai, để tránh người biết chuyện ngày xưa mình từng làm thổ phỉ. Người trước mắt một ngụm đã nói ra tình cảnh lúc ấy, không khỏi làm hắn vô cùng nghi hoặc.

Hắn không dám dễ dàng nghe lời đối phương, lại tiếp tục hỏi tới: " Lục gia trang? Năm đó tổng cộng có bốn người, còn hai người khác là ai?"

Tần Tiểu Thiên biết hắn không thể phán đoán mình là thật hay giả, cười nói :" Ngụy bàn tử và Ngụy đại tẩu lúc đầu ở Đại Danh phủ phải không?"

Trương Hậu ngơ ngác nhìn Tần Tiểu Thiên, môi run run, lẩm bẩm: " Trời ạ…vậy..khả năng cũng có…thật sự không giống a, quá trẻ…sẽ không già đi hay sao?" Hắn hoàn toàn hồ đồ.

Tần Tiểu Thiên ngoắc nói: " Hầu tử, lại đây ngồi."

Trương Hậu căng thẳng đi tới. Bởi vì hai người đang ở gần, thanh âm nói chuyện cũng không lớn, không khiến cho những trà khách khác chú ý.

Tần Tiểu Thiên kéo một chiếc ghế trúc, mỉm cười mời Trương Hậu ngồi xuống, nói: " Hầu tử…Ai, không thể gọi ngươi là Hầu tử nữa, a a, ta nên làm sao xưng hô ngươi mới tốt? Mời ngồi."

Trương Hậu sống lâu như vậy, kiến thức lịch duyệt cũng gia tăng rất lớn so với trước kia, hắn vô luận như thế nào cũng không dám tin tưởng, người trước mắt chính là Tần Tiểu Thiên năm đó.

Hắn lại lần nữa mở miệng dò xét: " Tiểu Thiên, năm đó…lúc ta rời đi Lục gia trang, ngươi cho ta năm mươi lượng bạc, không, là bao nhiêu lượng bạc…ngươi còn nhớ rõ hay không?"

Trong lòng Tần Tiểu Thiên hiểu rõ, Trương Hậu vẫn không dám tin mình, không khỏi cười nói: " Hầu tử, đừng thử dò xét ta, ta đích thật là Tần Tiểu Thiên, a a, là hai trăm lượng…ngươi mới chịu đáp ứng rời đi, còn nhớ rõ quán canh gà rừng kia không?"

" Lão thiên gia…điều này sao có thể?" Trương Hậu khó có thể tin, rồi lại không thể không tin, bởi vì chuyện này chỉ xảy ra với hai người bọn họ năm đó, người khác không thể nào biết.

Hắn sờ sờ bộ râu tuyết trắng, nói: " Tiểu Thiên…chẳng lẽ ngươi không phải là người?" Chỉ có giải thích như thế mới có thể thông suốt, một người bình thường không thể nào trường sinh bất lão.

Tần Tiểu Thiên nhịn không được cười mắng: " Hắc…ngươi mới không phải người! Là Hầu tử!"

" Ai là Hầu tử?" Tập Bắc Phong mơ mơ màng màng mở mắt, thuận miệng hỏi một câu.

Dù là Trương Hậu có da mặt dày, cũng không khỏi đỏ mặt.

55. Q.6 - Chương 7: Kết Thù

Trương Hậu thở dài nói: " Thật sự là Hầu tử...ta cũng nhận rồi, đáng tiếc...Trương gia đã tuyệt hậu, cũng sẽ không có tiểu hầu tử để nối dõi tông đường nữa rồi."

Tần Tiểu Thiên áy náy nói: " Xin lỗi, ta chỉ là nói đùa, đừng để ý." Hắn không nghĩ tới Trương Hậu lại không có hậu nhân, ở thời đại này, đối với con người mà nói đó là một chuyện bi thảm, đó là bất hiếu hữu tam vô hậu vi đại(tội bất hiếu nếu không có hậu nhân)

Tập Bắc Phong tỉnh táo lại, hắn nhu nhu đôi mắt, nghiêng đầu nhìn Trương Hậu, hỏi: " Hắn là ai vậy?"

Vừa nói vừa từ trên ghế trúc nhảy xuống, đi tới trước người Trương Hậu, nắm lấy chòm râu trắng của hắn, cười hì hì nói: " Ngươi là bằng hữu của đại ca phải không?"

Trương Hậu trợn to đôi mắt, thương cảm cho hắn muốn có một đứa con muốn đến điên lên rồi, Tập Bắc Phong trước mắt chính là kim đồng hạ phàm, vừa hỏi một cái đã đánh trúng tâm bệnh của hắn. Hắn cười a a nói: " Đúng vậy, ta là bằng hữu của đại ca ngươi, hài tử, ngươi tên là gì? A a, năm nay bao nhiêu tuổi?"

Trong lòng Tập Bắc Phong rất kỳ quái, hắn cảm nhận được sự yêu thích xuất phát từ nội tâm của lão nhân này, đó là một loại cảm giác rất ấm áp thoải mái, cười nói: " Ta gọi là Tập Bắc Phong, gọi ta là Bắc Phong hay Tiểu Phong là được...quán trà này là của ngươi mở phải không?"

Trương Hậu ngạc nhiên nói: " Ngươi làm sao biết ta là chưởng quỹ của quán trà?"

Tây Bắc Phong cười nói: " Bọn họ không phải gọi ngươi là lão chưởng quỹ hay sao..." Không ngờ hắn ngủ thiếp mà cũng có thể nghe được chuyện xảy ra.

Trương Hậu yêu thích tới cùng cực, đưa tay gọi một người hầu tới: " Đi đến phòng ta, đem Tô Châu Tùng Tử Đường lần trước bằng hữu đem tới cầm lại, nhanh đi, nhanh đi."

Tô Châu Tùng Tử Đường là danh sản, Tập Bắc Phong vui mừng vô cùng.

Trong lòng Tần Tiểu Thiên buồn cười, hắn phát hiện tính tình tiểu hài tử của Tập Bắc Phong ngày càng nặng, quá ham chơi, tay cầm một bao Tùng Tử Đường, chạy loạn khắp nơi trong quán trà, thỉnh thoảng còn chạy tới bên cạnh bàn của khách nhân, nói chuyện cùng họ.

Bởi vì hình dáng phi thường đáng yêu, không ai yếm phiền hắn, hơn nữa vừa rồi đánh người hung ác, cũng không người nào dám trêu hắn, một vòng chuyển xuống, trong tay đã cầm đầy thức ăn điểm tâm do khách nhân cấp cho.

Trương Hậu si mê nhìn Tập Bắc Phong, thở dài một tiếng nói: " Ai, có lẽ ta làm bậy quá nhiều, cho nên mới tuyệt hậu, nếu có được một hài tử như vậy, dù chết cũng cam tâm tình nguyện a."

Tần Tiểu Thiên nhất thời im lặng.

Đối với con người bình thường mà nói, một trong những chuyện trọng yếu nhất, chính là nối dõi tông đường, nhất là ở thời đại này, nếu như không có con cháu, dù chết cũng không yên tâm. Tần Tiểu Thiên không biết làm sao an ủi hắn, suy nghĩ một chút hỏi: " Hầu tử, có vợ không?"

Trương Hậu gật đầu nói: " Lão thê đã sớm qua đời, không lưu lại đứa con nào, sau lại thu thêm ba tiểu thiếp, cũng thế...ta cũng chết tâm rồi, chẳng qua là...Ai, sau này không còn mặt mũi đi gặp liệt tổ liệt tông."

Tần Tiểu Thiên đưa tay nắm lấy cánh tay của Trương Hậu, nói: " Đừng động..." Rất nhanh tra ra nguyên nhân Trương Hậu không thể sinh dục. Từ sau khi thay đổi thân thể, hắn đối với nhân loại có một loại bản năng hiểu rõ, đối với thân thể phát sinh biến hóa hiểu rõ ràng, dù là nguyên nhân nói không ra lời, cũng hiểu rõ là chuyện gì xảy ra.

Trầm ngâm chốc lát, Tần Tiểu Thiên nói: " Muốn sinh hài tử rất dễ dàng, ta cho ngươi một viên thuốc, ăn vào sẽ hiệu quả, ân, nhớ kỹ...đến khi trời thu lại ăn, nửa năm sau sẽ có hiệu quả, a a." Hắn có một loại đan dược có thể trị thương chứng không sinh dục, chính là luyện chế tại Lục gia trang.

Lúc đầu trên tay có không ít dược tài, phẩm chất đều rất tốt, là tài liệu để hắn dùng luyện tập luyện đan. Luyện chế ra các loại đan dược, bình thường rất ít phục dụng, đại bộ phận đều đặt trong nhẫn trữ vật.

Hắn dùng thần thức đảo qua không gian trữ vật, tìm một lát mới lấy ra đan dược. Trong nhẫn trữ vật quá nhiều đồ vật, nhất là đồ vật không thường dùng thì lại càng khó tìm. Đan dược có màu đen, cỡ như ngô đồng, tản ra mùi vị hăng hắc nhàn nhạt.

Tần Tiểu Thiên nhìn một chút, gật đầu nói: " Dùng đồ đựng cẩn thận, đến mùa thu mới có thể uống, dùng rượu trắng để uống, trong ba ngày kị ăn thịt."

Trương Hậu nói không ra lời, râu bạc run run, Tần Tiểu Thiên vội đưa tay vỗ nhẹ một chưởng sau lưng hắn, chợt nghe hắn thở hổn hển khẩu khí, kích động nói: " Thật sự...thật sự có thể trị? Ai, cảm ơn...Ai, lớn như thế...Ta khấu đầu với ngươi..." Hắn run run đứng dậy.

Tay của Tần Tiểu Thiên vẫn còn ở trên lưng của hắn, thuận thế đè lại đầu vai hắn, cười nói: " Dập đầu thì không cần, chúng ta là lão bằng hữu, sau này còn không biết có thể gặp lại hay không, a a, xem như là lễ vật ta đưa cho ngươi..được rồi, viên đan dược này ngươi có thể ăn bây giờ, mặc dù không thể trường sinh bất tử, nhưng có thể sống lâu trăm tuổi."

Nghĩ không ra chuyện tốt lại nối tiếp, Trương Hậu cảm thấy mình sắp hít thở không thông, hắn mở to miệng, nước bọt chảy xuống cả râu mép. Tần Tiểu Thiên sợ hắn gặp chuyện không may, dù sao tuổi quá lớn, chịu không nổi kích thích, ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, đem một viên đan dược màu xanh biếc ném vào trong miệng hắn. Trương Hậu " ách" một tiếng, đan dược từ cổ họng chảy xuống.

" Cho ta ăn gì vậy?"

Trương Hậu tuy là lão thái long nhưng cũng không phải kẻ ngu, trong miệng có gì tiến vào thì cũng biết, ngay sau đó hắn đã hiểu rõ ràng mình ăn là đan dược, một cỗ ấm áp từ ngực bụng nhộn nhạo, cảm giác phi thường thoải mái.

Đây là một loại đan dược luyện chế thất bại, đối với người tu chân hoặc người tu tiên mà nói là phế vật, nhưng đối với con người lại khác hẳn, trong đan dược ẩn chứa linh khí đậm úc, người bình thường ăn vào có thể duyên niên ích thọ.

Chỉ chốc lát thời gian, Trương Hậu cảm giác được tinh thần hoán phát, cả người có lực, không khỏi lẩm bẩm nói: " Đây là linh đan diệu dược gì? Lại thần hiệu như thế."

" Cút!" Đột nhiên một tiếng gầm vang lên, Tần Tiểu Thiên quay đầu vừa nhìn, chỉ thấy một người mặc đạo bào nắm chặc hai tay Tập Bắc Phong, vẻ mặt tươi cười nói gì đó, Tập Bắc Phong thì đang phẫn nộ hét lên.

Thần tình Tần Tiểu Thiên hơi đổi, hắn phát hiện người nọ là người tu chân, trong lòng không nhịn được có chút căm tức. Vừa mới đi tới thành thị, còn chưa tới một ngày thời gian, cũng lại gặp chuyện không may, quả thật làm cho người ta không chút an bình.

" Uy! Buông hắn ra!" Tần Tiểu Thiên lớn bước đi đến, quát hỏi: " Ngươi muốn làm gì?"

Đạo nhân kia buông ra một tay, liên tục xua xua, nói: " Bần đạo không có ác ý, ai nha!" Tập Bắc Phong hung hăng đá hắn một cước, dương tay rút đi, lại bị đạo nhân kia nắm lại được cánh tay, nói: " Tiểu hài nhi, đừng đánh! Đừng đánh!" Vừa nói vừa phải buông tay, lui ra sau một bước.

Tần Tiểu Thiên đưa tay kéo Tập Bắc Phong, hỏi: " Hắn muốn làm gì?"

Tập Bắc Phong tức giận nói: " Ai biết hắn muốn làm gì, nắm tay ta rồi không buông..."

Người nọ tiến lên thi lễ, nói: " Bần đạo Tịch Dư, đạo hào là Dư Nhất, gọi ta là Dư đạo trưởng là được, a a, bần đạo mạo muội, tiểu hài nhi này là con của ngươi?"

Hắn nhìn Tần Tiểu Thiên một cái, nói: " A a, tiểu hài nhi này tư chất cực tốt...A a, bần đạo muốn nhận hắn làm đệ tử, cái này...tiểu hài nhi không chịu mà hiểu lầm, cho nên..."

Tần Tiểu Thiên nói: " Muốn nhận đồ đệ? Ngươi bắt hắn rồi muốn cưỡng ép thu đồ đệ?"

Dư đạo trưởng vội vàng giải thích: " Không phải, tiểu hài nhi tay chân quá nhanh, a a, bần đạo sợ hắn đánh loạn." Tay chân của Tập Bắc Phong rất nặng, nhưng cũng sẽ không vô duyên vô cớ đánh người. Tần Tiểu Thiên nói: " Tiểu Phong, là như vậy phải không?"

Tập Bắc Phong tức giận nói: " Hắn động thủ bắt cổ tay ta, ta đương nhiên phải hoàn thủ."

Tần Tiểu Thiên gật đầu nói: " Dư Nhất đạo trưởng, hắn không thể bái ngươi làm sư, ngươi có thể đi."

Nói xong lôi kéo Tập Bắc Phong đi.

Dư Nhất hiện lên một tia uẩn sắc, nặng nề gật đầu một cái, xoay người rời đi.

Tập Bắc Phong không chỉ tư chất tốt, hơn nữa còn có cốt nhục không tầm thường, còn được gọi là Ngưng Tiên Thể, có thể dùng thủ pháp đơn giản tu luyện thành đan, điểm này Tần Tiểu Thiên cũng không biết. Tập Bắt Phong giống như một cây linh thảo tuyệt thế, có công năng dị hồ phi thường, so sánh với nguyên anh của người tu chân còn trân quý hơn.

Dư Nhất đạo trưởng là một cao thủ luyện đan, vừa nhìn đã nhận ra huyền bí trong đó, lúc nắm bắt được cổ tay Tập Bắc Phong thì hắn đã hoàn toàn xác định, đây là Ngưng Tiên Thể trong truyền thuyết, tuyệt không thể dễ dàng bỏ qua. Làm cho hắn có điều cố kỵ chính là Tần Tiểu Thiên, chỉ trong nhất thời thì không cách nào dò xét sâu cạn của người này, chỉ biết là nhất định không phải con người bình thường.

Tần Tiểu Thiên vốn biết Tập Bắc Phong là một sự phiền phức lớn, là một viên tạc đạn mang theo trên người, một khi tin tức Tập Bắc Phong là Ngưng Tiên Thể truyền khai, hắn sẽ phải đối mặt với vô số người khiêu chiến.

Ngưng Tiên Thể có vài loại, trong đó tuyệt đại bộ phận Ngưng Tiên Thể là từ nguyên anh tu luyện, một loại khác là tu Tán Tiên, nhưng tỷ lệ thành công cực thấp, thuộc về biện pháp không thể nào.

Mà Ngưng Tiên Thể của Tập Bắc Phong rất cổ xưa, hắn là dùng lực lượng mạnh mẽ của linh hồn ngưng kết thành thể, ngoài công hiệu luyện đan còn mạnh hơn nhiều so với nguyên anh tu thành Ngưng Tiên Thể, khó trách hắn vừa lần đầu tiên nhìn thấy Tần Tiểu Thiên thì rất khẩn trương, sợ Tần Tiểu Thiên mang ác ý.

Đưa mắt nhìn Dư Nhất đạo trưởng rời đi, trong lòng Tần Tiểu Thiên mơ hồ cảm thấy một tia bất an, một thủ ấn linh quyết phát ra, lưu lại trên người Dư Nhất đạo trưởng một ấn ký, lại suy nghĩ thêm chốc lát, ngẫm không ra mấu chốt, đành tạm thời đặt qua một bên.

Hắn làm người luôn cẩn thận, đó là thói quen dưỡng thành từ nhỏ, nhưng bây giờ có chút khác hẳn, từ sau khi thực lực cuồng tăng, hắn có thay đổi rất lớn, hơn nữa Xích Minh giáo huấn, từ từ dưỡng thành tính cách ta thích ta làm, cho dù là sinh phi sinh sự cũng không sợ hãi.

Tập Bắc Phong lúc bị Dư Nhất đạo trưởng bắt cổ tay mình thì hiểu rõ ràng, người này đã nhìn trúng Ngưng Tiên Thể của mình, nhưng hắn cũng không cách nào nói với Tần Tiểu Thiên, vạn nhất Tần Tiểu Thiên cũng động lòng tham, thì tự mình sẽ chết không nơi chôn thân.

Người tu chân hắn không sợ, nhưng cổ người tu tiên hắn không thể không sợ, đó là người có đại năng lực. Trong lòng hắn hơi thoáng một chút hối hận, lẽ ra nên tiếp tục ẩn cư trong rừng rậm thêm hai mươi năm hãy đi ra.

Hối hận cũng vô dụng, Tập Bắc Phong đã tính ra, có bảo tiêu lợi hại như Tần Tiểu Phong, cẩn thận một chút có lẽ sẽ không có việc gì, hơn nữa mình còn có thủ đoạn khác, cũng không phải khi bị bắt là mặc cho người ta tùy tâm sở dục.

Buổi tối, Tần Tiểu Thiên và Tập Bắc Phong ở lại nhà của Trương Hậu.

Tần Tiểu Thiên giờ mới biết Trương Hậu là một đại tài chủ, hắn có tửu lâu và khách sạn lớn nhất Hàng Châu, ngoài thành còn có trang viên rất lớn, có hơn mười mảnh đất tốt, người làm cùng trang khách tổng cộng có hơn một ngàn người, quán trà ngay cửa thành là hắn cố ý mở ra, bình thường đều ở chỗ này, cùng khách khứa trò chuyện cho hết thời gian.

Tập Bắc Phong thích đi tới các tửu lâu trong thành Hàng Châu để ăn uống, vẫn luôn quấn quýt Tần Tiểu Thiên dẫn đi khắp nơi chơi đùa, nghe ca hát, xem tạp kịch, kịch khôi lỗi, múa rối, tạp kĩ hắn đều rất thích.

Tần Tiểu Thiên đối với những thứ này cũng có hứng thú, có thể chứng kiến những thứ trong truyền thuyết đúng là một chuyện rất mới lạ. Nguyên lai hắn cho rằng ngõa xá câu lan là kỹ viện, đi mới biết được, nguyên

lai chỉ là một nơi ca hát, còn chân chính là kỹ viện chính là viện giáo phường, đương nhiên khắp nơi đều cũng có.

Qua thêm mười ngày, sự cuồng nhiệt của Tập Bắc Phong bắt đầu biến mất, sau khi ăn uống chơi đùa một lần, hắn dần dần mất đi hứng thú, nháo nhác đòi rời khỏi Hàng Châu, nghĩ sẽ đi đến đô thành Khai Phong phủ.

Tần Tiểu Thiên cự tuyệt, hắn không thích nơi phồn hoa đô thị, mà chỉ thích yên tĩnh tiềm tu.

Mấy ngày gần đây hắn cố gắng tu luyện công pháp do Tập Bắc Phong cấp cho, trong lòng sợ hãi than không thôi, linh hồn vốn vô hình vô sắc chuyển hóa thành màu trắng nhàn nhạt, trong tiên linh khí vận chuyển từ từ cường đại, Thanh Mộc Chi Hồn cũng dung nhập vào trong linh hồn của mình, còn cả việc tu tiên hắn cũng tạm dừng lại, toàn lực ứng phó rèn luyện linh hồn của chính mình.

Ngày nọ, Tần Tiểu Thiên rèn luyện linh hồn tới chỗ mấu chốt, trốn trong phòng bế quan, gian phòng dùng trận pháp bảo vệ, bất luận kẻ nào cũng không thể tiến vào.

Linh hồn phiêu phiêu bên ngoài thân thể, ở quanh thân cực nhanh lẩn quẩn xoay quanh. Bắt đầu thì ở khắp trong phòng, theo linh hồn xoay tròn rất nhanh, một trận trận âm phong nhấc lên, không trung đột nhiên nổi lên một tia bạch quang, từ từ, linh hồn ngưng kết, hình thành một bóng người nhàn nhạt. Đó chính là cực hạn của Tần Tiểu Thiên.

Tản ra hình người ngưng kết, linh hồn một lần nữa trở lại trong thân thể, điều chỉnh một chút lại bay ra, tuần hoàn không ngừng, thử làm cho linh hồn lớn mạnh. Hắn dần dần thể ngộ, linh hồn phải dựa vào bản thể mới có thể cường đại lên, một khi bản thể bị hao tổn, linh hồn cũng không tránh khỏi trở nên suy yếu, bởi vậy trải qua rèn luyện linh hồn sẽ rất trọng yếu.

Thông qua tu luyện công pháp của Tập Bắc Phong, Tần Tiểu Thiên hiểu rõ được chỗ tốt trong đó. Nếu như tu luyện thành công bước đầu tiên, sau khi linh hồn thoát khỏi bản thể cũng sẽ không suy yếu, đây là do hắn có được Thanh Mộc Chi Hồn mà rất nhanh đạt tới. Bước thứ hai chính là lớn mạnh linh hồn của chính mình. Bước thứ ba, linh hồn sau khi thoát ly khỏi bản thể, có thể tiếp tục rèn luyện, từ đó càng trở nên thêm cường đại, thậm chí có thể trực tiếp ngưng kết thành người.

Đây là một môn công pháp cổ tu luyện pháp môn tương đối tà môn, Cổ tiên nhân sáng tạo ra pháp môn tu luyện này nhất định phi thường lợi hại, đó chính là phương pháp hữu hiệu nếu độ tiên kiếp thất bại. Nhưng linh hồn vô cùng cường đại, sẽ không thể tránh khỏi đoạt xá và cắn nuốt linh hồn người khác, đây là hành vi chiêu khai làm người người thống hận.

Tần Tiểu Thiên còn không rõ ràng tình huống này, bởi vì nơi này là Thiên Diễn thế giới, hắn biết sơm muộn có một ngày mình phải đi về, mà chỉ có linh hồn mới có thể trở về. Có được công pháp này, hắn giống như có được vô giới chi bảo, gấp gáp bắt đầu tu luyện.

Tu vi của mình sắp chiêu tiên kiếp, có lực lượng linh hồn, sẽ không còn sợ tiên kiếp, cho dù thân thể tử vong, linh hồn cũng có thể phụ thể sống lại, chỉ bất quá cần phải tu luyện lại một lần nữa.

Tập Bắc Phong nhàn đến vô cùng nhàm chán, muốn đi trong thành chơi đùa. Tần Tiểu Thiên luôn mãi dặn dò, không cho hắn đi một mình ra ngoài, bất đắc dĩ hắn đi tìm Trương Hậu.

Trương Hậu đối với Tập Bắc Phong yêu thích vô cùng, Tập Bắc Phong muốn cái gì thì liền cấp cho cái đó, trừ phi làm không được, quyết không cho Tập Bắc Phong chịu chút ủy khuất. Nghe hắn nói muốn đi vào thành chơi đùa, lập tức tìm năm, sáu trang khách, thêm kiệu hai người khiêng, gọi người đem tới rất nhiều ngân lượng, một đám người cùng nhau đi vào thành chơi đùa.

Tần Tiểu Thiên không biết Tập Bắc Phong ra trang, hắn vẫn như cũ trong phòng tu luyện.

Linh hồn không ngừng lẩn quẩn xoay quanh bên ngoài cơ thể, sau đó ngưng kết thành hình người, sau khi tản ra lại một lần nữa trở lại trong cơ thể.

Mỗi một lần ngưng kết, hình người càng thêm rõ ràng hơn một chút. Trải qua vô số lần phản phục, hình ảnh ngưng kết cơ hồ cùng bản thể không sai biệt lắm thì hình người trở nên mơ hồ.

Đây là một cửa ải, chỉ cần vượt qua là có thể tăng lên một tầng linh hồn lực lượng.

Tần Tiểu Thiên cảm thấy rất hưng phấn, chuẩn xác là linh hồn hắn rất hưng phấn, cảm giác này từng chút một trở nên cường đại phi thường mãnh liệt. Linh hồn say mê so sánh với tu tiên còn làm cho người ta thỏa mãn hơn, vì khoái cảm của linh hồn sẽ tới nguyên vẹn hơn thế.

Linh hồn lại lần nữa trở lại bên trong khu xác, từ từ di tán đến từng chỗ một của thân thể. Tần Tiểu Thiên kinh ngạc phát hiện, tu vi trong bất tri bất giác lại tăng lên rất nhiều.

Hắn cẩn thận kiểm tra một lần, trong lòng có chút phát run, thầm than: " Tu vi thấp thì muốn tăng nhanh, tu vi cao lại sợ hãi, ai, khoảng cách với tiên kiếp lại tiến thêm một bước, không nghĩ tới tu luyện linh hồn cũng sẽ đề cao tu vi."

Đi ra gian phòng, chỉ thấy tổng quản của trang viên đang chạy loạn trong sân, nhìn thấy Tần Tiểu Thiên giống như nhìn thấy cứu tinh, vội vàng chạy tới.

Trong lòng Tần Tiểu Thiên trầm xuống, trầm giọng nói: " Xảy ra chuyện gì?"

Tổng quản lớn tiếng nói: " Lão gia, không hay, tiểu thiếu gia bị người bắt đi rồi...đại lão gia bị người đánh trọng thương! Vừa mới mang về!"

" Ở nơi nào? Đại lão gia các ngươi ở nơi nào?"

" Đại sảnh phía trước!" Tổng quản trợn mắt há hốc mồm nhìn Tần Tiểu Thiên biến mất trong không khí, chân mềm nhũn ngồi dưới đất, trong lòng chấn kinh lẩm bẩm: " Yêu quái a!"

Đại sảnh nằm gần cửa lớn của trang viện, Tần Tiểu Thiên vừa xuất hiện, đã nghe được tiếng khóc.

Mấy tiểu thiếp của Trương Hậu đang ôm hắn khóc rống, khóc lóc kêu to, nhưng không có bao nhiêu ý vị bi thống, giống như đang cười nhỏ làm cho người ta có cảm giác rất quái dị. Mười trang khách môn nhân cũng lộ ra ánh mắt bi thống, Tần Tiểu Thiên nhìn ra, đại bộ phận là làm cho người khác nhìn xem.

" Tản ra!" Tần Tiểu Thiên hai tay chia ra, mọi người bị một cỗ lực lượng vô hình đẩy ra một bên, một đám hoảng sợ nhìn hắn, cũng đã quên cả khóc.

Sắc mặt Tần Tiểu Thiên mặc dù trầm ổn, nhưng trong lòng lửa giận trùng thiên. Tính cách của hắn là không chủ động chọc người, nhưng đối với những ai chọc người của mình thì cũng không xem nhẹ, đây là tính tình từ nhỏ của hắn, bây giờ tu vi cao siêu, năng lực lại khác trước cho nên vẫn trầm tĩnh được, là bởi vì hắn nắm chắc có thê xử lý hết thảy.

Trước thả ra một thủ ấn linh quyết, giam cầm linh hồn sắp tiêu tán của Trương Hậu, lại bay ra bảy ngọc phù, rơi vào quanh thân Trương Hậu. Bảy đạo quang mang màu xanh biếc lần lượt thoáng hiện, nhanh chóng ẩn nhập vào trong cơ thể của Trương Hậu. Sau một lúc lâu, thân thể Trương Hậu nhúc nhích một chút, rồi lại cứng ngắc như cũ.

Tần Tiểu Thiên có chút cau mày, trong lòng hiểu rõ ràng, Trương Hậu sinh cơ đã tuyệt, tự mình dù bản lãnh hơn cũng không có khả năng cứu về, thân thể của hắn quá yếu. Nếu như Trương Hậu còn trẻ hoặc là người trung niên, còn có hy vọng cứu được, đáng tiếc hắn đã quá lớn tuổi, cho dù có tiên thuật cũng vô dụng.

Tần Tiểu Thiên tìm tòi những pháp thuật liên quan đến việc cứu người trong đầu, bất đắc dĩ pháp thuật tuy nhiều, có thể sử dụng cho con người lại cực ít.

Hắn ngơ ngác đứng trước thi thể của Trương Hậu, khẩn trương suy tư. Thời gian có hạn, nếu không mau tìm biện pháp, Trương Hậu sẽ hoàn toàn xong đời.

" Các ngươi toàn bộ đi ra ngoài! Nhanh lên một chút!"

Tất cả mọi người bị Tần Tiểu Thiên hù dọa, hoảng hốt bối rối chạy ra ngoài.

Tỉnh táo suy tư chốc lát, Tần Tiểu Thiên hốt nhiên nhớ ra công pháp tu luyện linh hồn. Trương Hậu đã chết, nhưng linh hồn còn ở lại, không biết có thể câu trụ hay không.

Rất nhanh, hắn tìm được một pháp thuật tương quan, không biết có thích hợp hay không, nhưng cũng không tìm được pháp thuật khá hơn, hắn cắn răng liền chuẩn bị dùng trên người Trương Hậu.

Đầu tiên phải chuẩn bị một chút Yên Hồn Thủy. Dùng Bích Lạc Thảo cùng Âm Thạch, sau khi luyện hóa dùng Âm Sát Khí ngưng kết thành Âm Sát Thủy, đó chính là Yên Hồn Thủy, nó có thể câu trụ linh hồn sắp tiêu tán.

Ba chủng loại tài liệu kia hắn đều cũng có, Âm Sát Thủy góp nhặt tại Ương Táng Hạp không ít, Bích Lạc Thảo cũng tìm được tại phụ cận Ương Táng Hạp, Âm Thạch là từ Tập Bắc Phong có được.

Động tác của Tần Tiểu Thiên nhanh chóng, rất nhanh luyện chế ra một giọt Yên Hồn Thủy, tay bắn vào trong cơ thể của Trương Hậu. Một đạo linh quyết đánh ra, giải khai giam cầm vừa rồi.

Linh hồn của Trương Hậu gặp được Yên Hồn Thủy lập tức bị hút vào trong đó, một lũ khói đen quỷ dị nhàn nhạt từ trên thân thể hắn chậm rãi phiêu khởi. Tần Tiểu Thiên đánh ra một thủ ấn tiểu cấm chế, quát khẽ: " Ngưng!"

Một bóng người thật nhạt từ từ hiện ra, cuối cùng ngưng kết thành hình tượng của Trương Hậu.

Tần Tiểu Thiên hỏi: " Hầu tử, phát sinh chuyện gì? Là ai giết ngươi?"

Bóng đen không ngừng run rẩy. Tần Tiểu Thiên chợt hiểu ra, đó là linh hồn trạng thái, bị Yên Hồn Thủy mạnh mẽ thu nhiếp, bởi vậy không thể dùng phương thức đối thoại dể hiểu rõ tình huống.

Tần Tiểu Thiên tiện tay bố trí một phòng ngự trận, khoanh chân ngồi xuống, linh hồn lập tức phiêu xuất.

Linh hồn đúng là không thể nói chuyện, nhưng linh hồn ba động có thể làm cho linh hồn đón nhận.

Trương Hậu phi thường sợ hãi linh hồn của của Tần Tiểu Thiên, phát ra kịch liệt ba động: " Đừng lại đây…ngươi…quá mạnh mẽ…"

Linh hồn của Tần Tiểu Thiên lui về phía sau, trong lòng hiểu rõ ràng, linh hồn cường đại có thể cắn nuốt linh hồn nhỏ yếu: " Hầu tử, chuyện gì xảy ra?"

" Ô ô, Tiểu Thiên, ta bị người đánh…Di? Ta đây…" Cho tới bây giờ hắn mới phát hiện không đúng: " Thân thể của ta…A?"

Hắn phát hiện thi thể nằm trên tấm phản gỗ, kinh hãi không biết làm sao cho phải, linh hồn run rẩy kịch liệt.

Linh hồn Tần Tiểu Thiên chấn động một chút, một đạo sóng gợn bay ra, đánh vào linh hồn của Trương Hậu, chấn đến hắn cuống quýt phiêu lui ra sau, một hồi lâu hắn mới dần dần bình tức: " Ta chết rồi phải không?" Lập tức tỉnh ngộ lại: " Má ơi, ta chết rồi…Tiểu Thiên cứu ta!"

Trong lòng Tần Tiểu Thiên bi thương, lại có chút bất đắc dĩ, tính mạng con người quá yếu ớt, đối với tử vong cũng phi thường sợ hãi: " Huynh đệ, ta không cứu được ngươi…đã muộn một bước, ta..ta chỉ có thể tạm thời lưu trụ linh hồn của ngươi, xin lỗi."

Linh hồn của Trương Hậu tuyệt vọng qua lại phiêu đãng. Tần Tiểu Thiên lẳng lặng ở một bên chờ đợi, biết lúc này không cách nào khuyên giải.

Ước chừng mười phút sau, hắn ngừng lại: " Tiểu Thiên, báo thù dùm ta! Ta muốn hắn chết! Ha ha, ta muốn xuống địa ngục đi tìm hắn!"

Linh hồn ba động rất kịch liệt, lộ ra vẻ điên cuồng. Hắn từng là lục lâm cường đạo, lòng trả thù tham trọng, biết tự mình không có khả năng sống sót, lập tức đem sự trả thù đặt lên trước nhất.

Cho dù Trương Hậu không nói báo thù, Tần Tiểu Thiên cũng sẽ không bỏ qua cho ai đánh chết người của hắn: " Người nọ là ai? Tập Bắc Phong bị hắn bắt đi phải không?"

" Chính là đạo sĩ lần trước gặp trong quán trà…hắn bắt Tiểu Phong, đánh ngã mấy trang khách, ta tiến lên ngăn cản…bị hắn, mẹ kiếp, không biết dùng vật gì đánh lọt vào ngực…"

Linh hồn Trương Hậu càng lúc càng nhạt, Yên Hồn Thủy từ từ tiêu hao hầu như không còn.

" Còn tâm nguyện gì chưa dứt…đều giao cho ta làm!" Gương mặt Tần Tiểu Thiên xanh mét, trong lòng cực kỳ phẫn nộ.

Linh hồn của Trương Hậu không dám bay loạn, hắn phát hiện càng kích động thì linh hồn phiêu tán càng nhanh: " Ai, còn tâm nguyện gì nữa, tâm nguyện duy nhất của ta…Tiểu Thiên, ngươi không giúp được ta…bỏ đi, còn trang viên và cửa hàng tửu lâu…mẹ kiếp, dù sao ta cũng không có hậu nhân, tùy tiện cho bọn họ lấy đi thôi…"

" Tiểu Thiên, ta thật hối hận năm đó không đi theo ngươi, nếu có thể như ngươi, có thể trường sinh bất lão…thật là tốt biết bao.."

Linh hồn ba động có một lần kịch liệt lên: " Đáng tiếc linh dược ngươi cấp cho, nếu ta có thể lưu lại một đứa con, có chết cũng cam tâm tình nguyện…Tiểu Thiên, Tiểu Phong đứa nhỏ này ta rất thích, ngươi nhất định phải cứu hắn trở về…lão bằng hữu…ta…gặp lại…Ai, sẽ không còn được gặp lại nữa….Ta…không cam lòng…"

Theo ba động càng lúc càng yếu, linh hồn Trương Hậu giống như một lũ khói đen, phiêu phiêu tiêu tán trong không trung.

Tần Tiểu Thiên trầm giọng nói: " Người bên ngoài đi vào! An bài hậu sự cho lão gia các ngươi!"

Mọi người tiến vào, Tần Tiểu Thiên nói: " Nhớ kỹ cho ta! Hậu sự lão gia phải an bài cho tốt, nếu có người dám ở giữa đục nước béo cò, làm chuyện lung tung…Hừ, đừng trách ta không khách khí!"

Hắn nhẹ nhàng một chưởng phách trên bàn bát tiên: " Ba" một thanh âm vang lên, xoay người rời khỏi đại sảnh, cũng không sợ kinh thế hãi tục, trực tiếp bay lên không trung.

" Hoa lạp…hoa lạp.." Bàn bát tiên vỡ thành gỗ vụn. Mọi người trợn mắt há hốc mồm, mấy tiểu thiếp gục trên mặt đất, gào khóc lớn, đó là bị thủ đoạn của Tần Tiểu Thiên làm hoảng sợ.

56. Q.6 - Chương 8: Côn Lôn Phái

Tần Tiểu Thiên bay đến không trung, trong lòng thầm may mắn, lúc đầu khi Dư Nhất đạo trưởng rời đi thì mình từng lưu lại ấn ký trên người hắn, nếu muốn tìm được hắn cũng không phải là việc khó.

Một thủ ấn linh quyết phát ra, Tần Tiểu Thiên chờ đợi tin tức hồi âm. Khoảng mười giây sau, hắn hướng Tây Hồ bay đi, rất nhanh, đã nhìn thấy bên hồ có một mảnh rừng trúc, trong rừng trúc có một tiểu trang viên. Hắn đột nhiên tỉnh ngộ lại, lúc mình và Tập Bắc Phong vào thành thì trong rừng trúc đã có người rình coi, nguyên lai Dư Nhất ở chỗ này.

Tần Tiểu Thiên từ không trung thẳng tắp nhằm phía rừng trúc, Cửu Bức kiếm hóa thành vô số bóng đen lao thẳng xuống, ầm ầm nổ vang, trận pháp bố trí trong rừng trúc còn chưa phát huy tác dụng đã bị hủy đi.

Lần này hắn không muốn khách khí một chút nào, trong tiếng rít, Cửu Bức kiếm biến ảo thành một bàn tay to màu vàng, hung hăng phách lên phòng ngự trận trước tiểu trang viên.

Phía trước tiểu trang viên bố trí Cửu Liên Hoàn Kiền Dương Trận liền lập tức tan thành mây khói. Kiếm tiên cường công, trận pháp bình thường của người tu chân như thế nào có thể ngăn cản. Tần Tiểu Thiên rít lên một tiếng, quát to: " Dư Nhất! Cút ra đây!" Thanh âm giống như lôi điện xẹt qua phía chân trời, rừng trúc tạo thành phiến theo âm ba khuếch tán hướng ra phía ngoài trùng xông.

Từ trong rừng bay ra hai đạo kiếm quang, có người quát to: " Người nào dám đến Khê Trúc Viên giương oai?"

Tần Tiểu Thiên lửa giận trùng thiên, hét lớn: " Gia gia của ngươi!" Cửu Bức kiếm lại lần nữa hóa thành bàn tay to màu vàng, giống như đập ruồi, hung hăng phách xuống.

Thương cảm cho hai người tu chân Nguyên Anh kỳ, tựa như một đầu đụng vào tấm sắt, căn bản không cách nào ngăn cản.

Khi phi kiếm bạo khai thì phảng phất như một viên pháo bông nổ tung tỏa ra năm màu hào quang, vô số mảnh nhỏ bay vụt tứ tán, hai người ngay cả tiếng kêu thảm cũng không còn kịp nữa, đã bị Cửu Bức kiếm áp thành thịt vụn, nguyên anh cũng tiêu tán trong không trung. Uy lực kiếm tiên thật sự vượt quá sự tưởng tượng của bọn họ.

Tần Tiểu Thiên không khỏi ngẩn ngơ, cho tới bây giờ hắn không nghĩ muốn giết người, chẳng qua chỉ tính hung hăng giáo huấn đối thủ một chút, không nghĩ tới một kiếm đi xuống, hai người ngay cả một chút bản lãnh cũng không có, đã bị Cửu Bức kiếm tiêu diệt.

Hắn mắng một câu, trong lòng càng thêm tức giận, tại bầu trời Khê Trúc Viên xoay một vòng, quát: " Dư Nhất! Đi ra!"

Giống như chọc thẳng vào một tổ ong, chỉ thấy hơn mười đạo kiếm quang chia nhau hướng bốn phía bay vụt đi, tiếng xé gió bén nhọn vang vọng trời đất. Những người tu chân này tựa hồ đều bị kinh hoảng, tốc độ chạy trốn đã đạt tới cực hạn.

Tần Tiểu Thiên sửng sốt, mở miệng mắng to: " Hỗn đản! Chạy đi đâu!" Hơi thoáng do dự, cũng trong thời gian nháy mắt, hơn mười đạo kiếm quang đã vọt tới chân trời, từ từ đi xa. Hắn không biết truy đuổi theo phương hướng nào, lại lần nữa đánh ra linh quyết, tìm kiếm phương vị của Dư Nhất.

Tây Nam phương.

Tần Tiểu Thiên không chút do dự đuổi theo, hắn sử dụng thuấn di, trực tiếp na chuyển qua phía trước Dư Nhất chặn lại.

Dư Nhất không nghĩ tới Tần Tiểu Thiên lợi hại như thế, hắn mời hai bằng hữu vừa tới cũng đã bị một kích của Tần Tiểu Thiên đánh chết. Từ lúc đối thủ công kích Khê Trúc Viên bắt đầu, hắn đã biết mình gây ra đại họa, thực lực đối thủ triển hiện ra quả thật bất khả tư nghị.

Người tu chân trong Khê Trúc Viên không ít, nhưng sau khi nhìn thấy thủ đoạn cường hãn của Tần Tiểu Thiên, một đám trong lòng run sợ, không dám nghênh địch, hắn chỉ có thể hạ lệnh phá vòng vây.

Xuất trang không xa, hắn chọn Tây Nam phương, bay ra một khoảng cách, lại nhanh chóng chuyển sang Tây Bắc phương, không ngừng chuyển đổi phương hướng, thậm chí còn lẻn vào dưới đất dùng thổ độn phương thức chạy trốn.

Tần Tiểu Thiên tức giận dị thường, liên tục mấy lần ngăn cản ngay phía trước cũng đều bị Dư Nhất tránh thoát, người này tựa hồ tinh thông kỹ xảo chạy trốn, nếu không phải trước đó đã lưu lại ấn ký trên người hắn, căn bản không thể nào truy tung được hắn. Tần Tiểu Thiên càng đuổi càng xa, lửa giận cũng càng lúc càng lớn, nghiến chặt răng đuổi theo không thôi.

Thủ ấn linh quyết truy tung kia cũng có khuyết điểm, chỉ có thể xác định phạm vi, nếu như đối phương không ngừng chạy trốn, Tần Tiểu Thiên làm sao biết rõ được phương hướng đại khái, mà còn không thể xác định vị trí tinh xác, cho nên thường xuyên phải một lần sưu tầm phương vị. Từ từ, hắn tỉnh táo lại, chuyên tâm truy tung. Dư Nhất cảm thấy áp lực gia tăng, lúc chạy trốn đem hết thủ đoạn, chợt đông chợt tây, phiêu diêu không chừng.

Dư Nhất thử một lần hướng về sư môn, hắn cho rằng chỉ cần có thể đem về sư môn, Tần Tiểu Thiên cho dù có lợi hại hơn cũng không hề có biện pháp gì với hắn.

Đuổi theo phía sau, Tần Tiểu Thiên thậm chí có điểm bội phục người này, nếu tự mình chạy trốn, tuyệt đối không có nhiều thủ đoạn như vậy. Dư Nhất mười phần cơ cảnh hoạt lưu, Tần Tiểu Thiên cảm giác được, người này nhất định chuyên môn học qua làm thế nào chạy trốn.

Sau khi đuổi theo được một ngày, Tần Tiểu Thiên đã sớm không biết mình đang ở phương nào, chỉ cảm thấy khí trời càng ngày càng lạnh, núi tuyết càng ngày càng nhiều, hành tung của Dư Nhất trở nên càng thêm quỷ dị.

Tần Tiểu Thiên sử dụng linh quyết truy tung xác định phương vị của Dư Nhất, hắn không dám tùy ý sử dụng thuấn di, sẽ làm cho Dư Nhất thoát khỏi phạm vi giám thị của mình, bởi vì thuấn di đều di động ở khoảng cách xa, khoảng cách gần truy tung còn không bằng phương tiện phi hành.

Dư Nhất mấy lần phát hiện tung tích của Tần Tiểu Thiên, may mắn làm người cơ cảnh, kinh nghiệm chạy trốn dị thường phong phú, mới miễn cưỡng hất ra Tần Tiểu Thiên.

Bất quá, kỹ thuật truy tung của Tần Tiểu Thiên cũng ngày càng lợi hại hơn, ngay từ đầu hoàn toàn là dựa vào linh quyết chỉ dẫn phương hướng, sau lại học được cách tính toán đối phương giở thủ đoạn, cự ly giữa hai người càng ngày càng đến gần.

Tần Tiểu Thiên đầu tiên là buồn bực truy theo, bị Dư Nhất dùng thủ đoạn hất ra phía sau, tức giận đến khó bình tĩnh, vừa truy đuổi vừa mắng chửi, cái gì là đồ rùa rúc đầu tặc tư điểu, cái gì là phế vật uất ức tiểu quỷ nhát gan, tận tình la hét mắng chửi, tùy ý vũ nhục, cố gắng kích khởi sự tức giận của đối thủ, cho hắn dừng lại quay đầu liều mạng.

Dư Nhất cũng không dám rút lui, hắn bị thủ đoạn sét đánh của Tần Tiểu Thiên làm sợ đến kinh hoàng, chỉ biết cắm đầu chạy trốn.

Tần Tiểu Thiên rốt cuộc tại một tòa núi tuyết phía bắc ngăn chận lại Dư Nhất.

Lần này là Tần Tiểu Thiên tới trước, hắn trốn trong một khe tuyết, sử dụng ẩn thân pháp. Ước chừng qua mười phút, một đạo kiếm quang màu xanh biếc dán sát mặt tuyết cấp tốc bay tới.

Tần Tiểu Thiên hung hăng phun ra một hơi, nhưng coi như đổ trụ được người này, trong lòng thật sự là hận cực vô cùng, người này so sánh với bùn đất còn trơn tuột, so sánh với hồ ly còn phải giảo hoạt, tựa như một con thỏ hoang, hơi có chút gió thổi cỏ động đã bỏ chạy mất dạng.

Tần Tiểu Thiên ẩn thân bay lên, tốc độ không hài lòng. Vì phòng ngừa phi hành mang theo tuyết đọng trên mặt đất, hắn cố ý thả chậm tốc độ, phương hướng đi tới chính là lộ tuyến Dư Nhất đang chạy trốn. Vừa nhìn thấy rõ thân hình Dư Nhất, trong lòng Tần Tiểu Thiên có chút trầm xuống, không nhìn thấy thân ảnh của Tập Bắc Phong, nói cách khác Dư Nhất không có mang theo Tập Bắc Phong cùng nhau chạy trốn.

Dư Nhất cảm giác như vừa đánh vào một vách đá của tòa núi lớn, trong tiếng nổ vang ầm ầm, bay bắn ra ngoài.

Tần Tiểu Thiên lộ ra thân ảnh, quát: " Ngươi chạy? Chạy tiếp! Ngươi…ngươi con mẹ nó đúng là con thỏ chết? Chạy thử lại một lần cho ta xem?" Hắn sợ dùng Cửu Bức kiếm đánh chết Dư Nhất, chỉ tính phát huy bản lãnh cách đấu đơn giản của mình, đuổi theo Dư Nhất mạnh mẽ truy đánh điên cuồng.

Lửa giận dồn nén mấy ngày trong lòng đều bộc phát ra, Tần Tiểu Thiên kêu lên quái dị quyền đấm chân đá, thương cảm cho Dư Nhất không có chút lực hoàn thủ, uy áp của tiên linh khí đủ cho hắn khó thể nhúc nhích.

Đầu tiên là một quyền đánh vào hốc mắt trái, rồi lại hốc mắt phải, vẻ mặt Dư Nhất xuất hiện một đôi mắt gấu mèo hoàn mỹ, không đợi hắn rơi xuống đất, một cước lại vào hạ bộ, người bị đá lên trời ước thước, chỉ nghe một tiếng thảm hào của hắn.

Tần Tiểu Thiên vừa đánh vừa hống: " Huynh đệ của ta đâu? Nói! Tặc tư điểu! Mẹ ngươi!" Hắn học cách mắng chửi của thời đại này, tay chân không ngừng đấm đá Dư Nhất, chỉ cần không đánh chết, có thể ép hỏi ra được Tập Bắc Phong ở nơi nào.

Phi kiếm của Dư Nhất bị Tần Tiểu Thiên chụp lấy, nhất thời cảm giác như mình đang là đứa trẻ con đang trần truồng trong giá lạnh, quay mắt nhìn một bưu hình đại hán, loại cảm giác vô lực này khiến cho hắn sắp nổi điên.

Tần Tiểu Thiên đột nhiên tới gần, đưa tay bóp cổ hắn, nhấc lên không trung, quát: " Người đang ở nơi nào?"

Thương cảm cho Dư Nhất vốn nói không ra lời, chỉ biết ô yết giãy dụa.

Tần Tiểu Thiên hừ lạnh nói: " Hừ, không nói có phải không? Ngươi tin hay không tin…ta đem nguyên anh ngươi móc ra, làm cho ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong!" Hắn hống lớn, tay cũng dương lên, dùng sức vung cao. Dư Nhất như lưu tinh bắn ra ngoài. Mới vừa buông tay Tần Tiểu Thiên liền hối hận, ngàn vạn lần đừng ngã chết hắn.

Với pháp lực của Dư Nhất cũng không bị ngã chết, hắn rơi xuống một nơi đầy tuyết, chẳng qua là tránh không được bể đầu chảy máu. Lực ném của Tần Tiểu Thiên thật lớn, Dư Nhất nhập thẳng vào trong tuyết, phảng phất như một viên đạn pháo rơi xuống đất, dâng lên một chùm tuyết vụ, hắn ngay cả kêu cũng không được, hai chân còn đang dựng đứng giữa không trung giãy dụa.

Tần Tiểu Thiên đưa tay hư trảo, ai ngờ chỉ trảo trúng cái quần, Dư Nhất cư nhiên đã dùng thổ độn bỏ trốn. Tức giận đến Tần Tiểu Thiên hai tay phân ra, mặt tuyết nhất thời hé vỡ.

Đột nhiên, truyền đến tiếng sấm mơ hồ.

Tần Tiểu Thiên ngửa đầu nhìn lại, không khỏi cả kinh, lập tức bay lên trời.

Tuyết lở!

Vùng tuyết này cao tủng trong mây, tuyết đọng đến mấy ngàn thước, có thể ngàn vạn năm cũng không có tung tích con người, tiếng hô và chấn động khi đánh của Tần Tiểu Thiên làm xúc động nó, giữa sườn núi rõ ràng xuất hiện khe nứt trùng trùng, theo tiếng nổ vang khách khách, tuyết đọng bắt đầu di động trong phạm vi lớn, trong chớp mắt đã biến thành sóng tuyết mãnh liệt, chạy chồm rít gào lao xuống dưới.

Tần Tiểu Thiên mắng một tiếng, bay đến giữa không trung né tránh, lại đánh ra linh quyết lần nữa sưu tầm. Dư Nhất cũng lợi hại, bị đánh như thế, vết thương luy luy, thiếu chút nữa bị đánh chết, còn có thể tiếp tục chạy trốn. Lần này hắn dùng mật pháp, là tuyết độn cực ít nhìn thấy, nghịch theo tuyết băng hướng lên trên mà chạy. Hắn cũng đoán được trên người mình bị Tần Tiểu Thiên làm tay chân, nếu không không có khả năng không vứt khỏi được sự truy tung.

" Hướng lên cao chạy phải không?"

Tuyết độn có lợi hại hơn cũng không nhanh hơn phi kiếm, Tần Tiểu Thiên xông lên giữa sườn núi chờ đợi.

Đợi năm phút, vẫn không thấy bóng dáng Dư Nhất, hắn lại đánh ra linh quyết lần nữa, lúc này mới phát hiện Dư Nhất đã đi xa. Người này sau khi nghịch tuyết băng độn thêm mấy trăm thước thì liền thay đổi phương hướng, hắn tựa hồ đoán được ý nghĩ của Tần Tiểu Thiên, không hướng lên tuyết độn, mà là thay thành thổ độn, xuyên núi mà qua.

Tần Tiểu Thiên nhận thấy Dư Nhất đã đi xa, hắn hận hận bay lên trời cao, tiếp tục theo tới, trong lòng nảy sinh ác độc, nếu đổ trụ được Dư Nhất lần nữa, nhất định trước tiên phải phong bế nguyên anh của người này. Kinh nghiệm lần này thiếu sót, mọt người tu chân đấu không lại hắn, nhưng nếu liều mạng chạy trốn, hắn cũng rất khó bắt được.

Hai người một chạy trốn một truy theo. Dư Nhất thành chim sợ ná, hành tung càng thêm phiêu hốt không chừng, bất cứ gió thổi cỏ động nào cũng làm cho hắn không được an bình, điều này cũng làm cho Tần Tiểu Thiên rất khó bắt được hắn.

" Người này đúng là con chuột đất…" Tần Tiểu Thiên phát ra lao tao, hắn sắp bị người này làm cho phát điên.

Từ đổ trụ đến hung hăng đánh cho hắn một trận, kỹ xảo chạy trốn của người này trở nên càng thêm cao siêu, mấy lần bị Tần Tiểu Thiên phát hiện tung tích, mấy lần đều thành công chạy thoát. Trong lòng Tần Tiểu Thiên không thể không bội phục, người tu chân bị truy đuổi đến điên cuồng như vậy, chỉ sợ đã xong đời, mà người này có thể chống được tới bây giờ, đích xác thật thần kỳ.

Dư Nhất đang chật vật không chịu nổi, hắn không có chiến giáp hộ thân như người tu chân tinh cầu khác, chỉ có một bộ trường bào được luyện chế, sớm bị Tần Tiểu Thiên đánh cho tan nát, trong trữ vật chuẩn bị một ít quần áo bình thường, rất nhanh cũng hao tốn đến kiện cuối cùng.

Bởi vì thường xuyên phải thổ độn, hoặc là chạy trốn trong rừng rậm, quần áo bình thường cơ bản một bộ phế một bộ, sau lại chỉ có thể ở trong băng thiên tuyết địa mà trần truồng bỏ chạy.

Bộ dáng lúc này của hắn, khó coi không nói nổi, phi kiếm cũng bị Tần Tiểu Thiên đánh nát, dùng một thanh phi kiếm dự trữ.

Hơn mười ngày thời gian trôi qua, Dư Nhất lại đang ở trong núi tuyết chạy nhanh. Hắn rất hối hận chọc phải Tần Tiểu Thiên, lúc bị Tần Tiểu Thiên truy đánh thì hắn mới biết được mình nhỏ yếu tới mức nào, thậm chí ngay cả lời cầu xin tha thứ cũng nói không ra miệng, công kích của đối phương như cuồng phong vũ bão khiến cho hắn không có cơ hội mở miệng, hy vọng duy nhất là mau chóng liều mạng trở về sư môn.

Bất đắc dĩ đối phương đuổi theo sát không thôi, hắn không cách nào thoát khỏi, cũng không dám dừng lại bất cứ địa phương nào, trên đường thời gian nghỉ ngơi chỉ chừng mười phút là phải lập tức né ra.

Trong lúc hắn cơ hồ hỏng mất, thì rốt cuộc đã chạy đến lãnh địa của sư môn. Hắn khởi lên tinh thần, cũng không hề che giấu, dùng hết toàn lực hướng sơn môn bay đi.

Tần Tiểu Thiên phát hiện đã hơi trễ một chút, hắn nhìn thấy kiếm quang của Dư Nhất hướng chỗ núi tuyết xa xa, không khỏi cười lạnh nói: " Nga, nhẫn nại không được nữa rồi…Ha ha, ta xem ngươi làm sao mà chạy!" Dưới sự chấn động của Cửu Bức kiếm, nhanh như tia chớp đuổi theo.

Xuyên qua đại hạp cốc của hai tòa núi tuyết, chỉ thấy phi kiếm của Dư Nhất chợt lóe quang hoa, nhất thời bóng người biến mất.

Tần Tiểu Thiên cả kinh, hắn đương nhiên hiểu rõ ràng, phía trước có trận pháp trở cách, hơn nữa còn là một loại đại hình trận pháp, trong lòng suy nghĩ: " Xem bộ dáng…hắn vẫn chính là muốn chạy tới nơi này? Chẳng lẽ đây là nơi hắn chuẩn bị phục kích? Không đúng, trận pháp này khổng lồ như thế, không phải nhất thời mà có thể bố trí thành công…như vậy…chỉ có một điều, đây là ổ của hắn!"

Nghĩ tới đây, hắn ngược lại thấy dễ dàng xuống tới. Chỉ sợ Dư Nhất chạy loạn, không sợ hắn trở lại ổ, chỉ cần tìm được hang ổ của hắn, hắn còn có thể chạy đi nơi đâu? Tần Tiểu Thiên nhịn không được cười lạnh một tiếng, bắt đầu cẩn thận quan sát đại trận.

Tần Tiểu Thiên đã học xong cách vận dụng cổ trận pháp, nên bây giờ có thể phân tích trận pháp. Hắn rất lạnh tĩnh, không nóng lòng trùng xông vào trận, mà là dọc theo đại trận phi hành, rất nhanh vòng quanh đại trận một vòng, trong lòng không nhịn được hoảng sợ. Đây là một tòa cổ đại trận, uy lực trận pháp không tầm thường, chiếm diện tích mấy trăm bình phương, không phải môn phái bình thường có thể thiết trí ra.

" Đây là môn phái nào?" Tần Tiểu Thiên không biết trận pháp này tên gì, nhưng nguyên lý của đại trận hắn rất rõ ràng.

Tổng cộng do bốn đại hình trận pháp tạo thành, bên trong có vô số tiểu trận. Tầng bên ngoài cùng là sát trận phi thường lợi hại, ngoài ra còn có mê trận, phòng ngự trận và đại hình kì trận, kì trận chính là xu nữu, ở tầng cuối cùng bên trong.

Đây là một cổ trận điển hình, nhìn như đơn giản nhưng ẩn giấu hung hiểm, tiểu hình trận pháp bên trong là hậu nhân bỏ vào thêm, rõ ràng liên lụy sự vận chuyển cả đại trận.

Một lần nữa chuyển tới địa phương Dư Nhất mất tích, Tần Tiểu Thiên trầm tư.

Hắn có được rất nhiểu pháp môn tu tiên cao nhất, tu vi cũng đạt tới trình độ rất cao, chỉ có cảnh giới kém một chút, nhưng bởi vì ngày tháng ngắn ngủi, đối với tuyệt đại bộ phận pháp môn còn chưa tìm hiểu thấu triệt, đối với hiểu rõ đại trận còn chưa kịp quán thông hết, chẳng qua chỉ nghiên cứu qua với cơ bản cổ trận pháp, mặc dù có thể biến ra được cấu tạo của bên ngoài cổ trận, nhưng nếu muốn phá trận, còn có chút khó khăn.

Tần Tiểu Thiên còn đang suy nghĩ cách làm sao phá trận, hắn không có ý thức được hành động như vậy kinh thế hãi tục thế nào, không có người tu chân nào dám đi suy nghĩ làm sao phá đi thủ hộ đại trận của một đại môn phái, đó là một chuyện bất khả tư nghị. Thủ hộ đại trận một khi khởi động, cũng không phải do một người tu chân có khả năng phá giải, nhưng hắn không chịu buông tha cho Dư Nhất, cũng chỉ có thể mạnh mẽ đột phá.

Sử dụng pháp bảo tiên khí gì để phá trận, Tần Tiểu Thiên không suy nghĩ ra.

Tại Ương Táng Hạp hắn có được không ít bảo bối, có thể tùy ý sử dụng chỉ có Cửu Bức kiếm và một khối hổ phù âm dương hợp bích, còn có một cây ngọc trâm đang giắt trên tóc, đó là tiên khí có tính phòng ngự,

ngoài ra những tiên khí khác không có luyện chế qua, chỉ luyện chế được một ít lôi hỏa phù chú có tính công kích, uy lực còn không rõ ràng, đều là dựa theo cổ pháp luyện chế.

Dương tay xuất ra một chuỗi phù lôi nổ vang, Tần Tiểu Thiên không muốn suy nghĩ nhiều, dù sao là phải phá trận, đánh rồi hãy nói. Đương nhiên hắn vẫn còn rất cẩn thận, trước dùng phù lôi dò xét phản ứng của trận pháp, sau đó sẽ quyết định, không có ngu ngốc nhảy luôn vào trận pháp.

Phù lôi là ngọc phù Tần Tiểu Thiên luyện chế lúc rảnh rỗi, uy lực kém hơn kiếp lôi một chút, nhưng cũng không phải tu chân giới có thể luyện chế ra. Ngoại hình của phù lôi là một khối ngọc thạch cỡ nhỏ, phổ thông hình chữ nhật, không có mĩ cảm gì. Tần Tiểu Thiên cho rằng chỉ cần thực dụng là tốt, luyện chế không cần đẹp mắt. Vì khó coi nên có thể đeo đuổi được uy lực lớn nhất.

Quả phù chú kia có màu đen trắng, là một loại tiên nhân thường sử dụng trong Ngũ Tiên Lôi. Hắn thuần thục nhất chính là Hỏa tiên lôi, quả phù chú kia là Thủy tiên lôi, thuộc về sơ cấp Ngũ tiên lôi, hắn còn chưa có bản lãnh đem toàn bộ Ngũ tiên lôi phong vào trong phù chú.

Trong phút chốc, sắc trời tối sầm, phù chú hóa thành một đám mây màu đen cấp tốc bay lên, vô số tiểu hắc cầu đang quay cuồng trong đám mây đen, từng đạo tia chớp tinh lượng thỉnh thoảng đang lóe ra giữa hắc cầu, chiếu sáng hoàn cảnh chung quanh.

Ngũ tiên lôi tại tiên giới cũng không là gì, chỉ cần là tiên nhân đều biết sử dụng, đây là một loại tiên pháp cơ bản, tại tiên giới uy lực tiên lôi như vậy cũng không lớn, đương nhiên, có thể tu đến càng sâu một tầng thì lại là chuyện khác. Bất quá, Ngũ tiên lôi tại tu chân giới thì hoàn toàn khác hẳn, người tu chân không cách nào ngăn cản được uy lực này, dùng để đối phó đại trận đúng là thủ đoạn tương đối thích hợp.

" Khách bá! Khách bá!" Tiếng vỡ vụn liên tiếp không ngừng vang lên, rất nhanh vang thành một mảnh. Tần Tiểu Thiên đánh ra một thủ ấn linh quyết, chỉ dẫn Thủy tiên lôi đánh xuống đại trận.

Cả đại trận bị Thủy tiên lôi công kích liền khởi động. Uy lực Thủy tiên lôi lớn vô cùng, một kích đã oanh khai sát trận bên ngoài, làm cho uy lực lớn nhất của sát trận khó có thể phát huy được nữa. Tần Tiểu Thiên công kích chính là yếu điểm của trận pháp.

Hiệu quả công kích của Thủy tiên lôi làm cho Tần Tiểu Thiên hưng phấn. Hắn luyện chế không ít phù chú, còn không biết có được bao nhiêu uy lực, chẳng qua là đem tiên lôi trong trí nhớ phong trên ngọc phù, cho tới bây giờ hắn mới hiểu được, uy lực của tiên lôi kinh khủng như thế, có thể ngạnh sanh tạp bể một góc đại trận. Dưới hưng phấn, hắn lại bắn ra một quả Hỏa tiên lôi.

Ra khỏi tay chính là một viên hỏa lưu tinh, Hỏa tiên lôi hướng thẳng trong trận, một thủ ấn linh quyết lập tức khởi động.

Tần Tiểu Thiên sợ hãi than thở: " Oa nha, nổ mạnh quá a…ha ha, quá đã!"

Phảng phất như có ngàn vạn đóa hoa hồng mở ra, vô số hỏa diễm vẩy ra không trung, tựa như ném một viên tạc đạn vào trong đống lửa, tiếng nổ mạnh vang vọng thiên địa trời đất, khiến cho tuyết băng chung quanh tuyết sơn trong diện tích lớn, kích động gào thét tuôn xuống hạp cốc.

Trong lòng Tần Tiểu Thiên thầm kêu đáng tiếc, hắn chỉ tu luyện Thủy tiên lôi và Hỏa tiên lôi, số lượng cũng không nhiều. Sau khi phát ra hai quả phù lôi, hắn đang đợi người bên trong đi ra.

Hỏa tiên lôi khiến cho hỏa hoạn lớn phát sinh, đại trận liền thiêu đốt lên, sương khói nồng đậm thăng đằng dựng lên, một ít tiểu trận pháp hỏng mất trong lửa lớn, phát ra tiếng vang liên tiếp. Vô số hỏa hoa phóng ra diễm hỏa, trực vọt tới không trung nổ bắn ra.

Nhìn thấy uy lực thật lớn như thế, Tần Tiểu Thiên dị thường hưng phấn, hắn rất muốn đem hai quả Hỏa tiên lôi trong tay tiếp tục tạp vào trong đại trận, đang lúc này, vang lên một tiếng quát: " Dừng tay!" Có cao thủ từ trong đại trận bay ra.

!

Tần Tiểu Thiên lạnh lùng nói: " Rốt cuộc đi ra rồi…Hắc hắc, ta còn cho các ngươi đều là con rùa rút cổ." Tiếp theo quát to: " Dư Nhất! Dư Nhất! Cút ra cho lão tử!"

Hắn không hề đè ép tu vi của mình nữa, tiên linh khí hoàn toàn phóng thích đi ra, quanh thân tựa như phát khởi một đám tiểu long quyển phong, đem mười mấy người tu chân đang áp tới liên tục cuống quýt thối lui.

Một trung niên nhân mặc đạo bào màu xanh phất tay bảo mọi người lui ra phía sau, hắn một mình tiến lên, nói: " Vị đạo hữu này, vì sao tấn công vào Côn Lôn sơn môn chúng ta?"

" Côn Lôn phái?" Tần Tiểu Thiên da đầu một trận tê dại. Côn Lôn phái là tu chân môn phái cổ xưa, không chỉ cao thủ nhiều như mây, nhân mạch cũng phi thường đáng sợ, không nghĩ tới Dư Nhất là môn nhân của Côn Lôn phái.

Thối lui là không thể nào, hắn không gây chuyện, nhưng cũng không sợ sự, cho dù đối mặt tu chân đại phái như Côn Lôn phái, cũng tuyệt không lùi bước.

" Giao ra Dư Nhất…Ách, Tịch Dư! Ngươi để cho hắn đi ra, đừng hy vọng trốn vào môn phái…thì ta sẽ buông tha cho hắn!"

Tần Tiểu Thiên một tay thủ sẵn hai quả Hỏa tiên lôi, chờ một lời không hợp thì đánh ra. Dù sao có chết cũng có thể tìm được một cụ khu xác khác, còn có sư tôn ở ngoài Thiên Diễn đang thủ hộ ình. Hắn đột nhiên phát hiện mình không cần sợ hãi bất kể kẻ nào, đảm khí nhất thời cao ngút trời, tựa như lời tục có nói, nuốt hùng phong, báo tử đảm(nuốt gió lớn, gan báo tử.)

Người trung niên chính là hộ giáo trưởng lão của Côn Lôn phái, ở tu chân giới phi thường nổi danh, hắn chẳng những có tu vi Hợp Thể trung kỳ, còn có một yêu nhân tiểu muội phi thường nổi danh, đó chính là người Tần Tiểu Thiên nhận thức: Tất Vũ Không.

Hộ giáo trưởng lão tên là Tất Vũ Hầu, nhân nghĩa Hầu gia, trước khi tu chân từng được phong hầu. Gương mặt hắn mặt ngựa, cằm chìa ra ngoài, mũi ưng, một đôi mắt lớn lộ ra sát ý lạnh như băng. Trong lòng hắn đã sớm giận dữ, chẳng qua kiêng kỵ thực lực Tần Tiểu Thiên biểu hiện ra, cho nên nói chuyện coi như khách khí, nếu đối với người tu chân bình thường, hắn căn bản sẽ không nói thừa.

Tất Vũ Hầu kiệt lực khống chế lửa giận trong lòng, hàn ý thấu xương nói: " Côn Lôn phái cho tới bây giờ không có ai là Tịch Dư, cũng không có người gọi là Dư Nhất, ngươi vô duyên vô cớ công kích sơn môn của Côn Lôn phái chúng ta, nếu không để lại công đạo, hừ hừ…Côn Lôn phái chúng ta cũng không phải địa phương cho ngươi tùy tiện giương oai!"

Tần Tiểu Thiên cũng không thèm nói, một thủ ấn linh quyết đánh ra, xác định Dư Nhất vẫn đang ở trong đại trận. Hắn cười lạnh nói: " Nga, như vậy nói ta oan uổng Côn Lôn phái các ngươi? Ta phi! Dám làm không dám nhận! Côn Lôn phái thì thế nào? Người khác sợ Côn Lôn phái các ngươi…ta không! Giao Dư Nhất ra thì thôi, nếu không giao…Hừ hừ!"

Tất Vũ Hầu lớn như vậy, cũng chưa từng gặp qua người vô lễ như vậy với mình, quát to: " Đô! Ngươi…thật lớn gan!"

Tần Tiểu Thiên không chút yếu thế quát: " Đô! Ngươi…tâm can hư hỏng!"

57. Q.6 - Chương 9: Vây Khốn

Tất Vũ Hầu tức giận đến oa oa kêu to, hắn có một loại xúc động mãnh liệt, hy vọng có thể đánh bại Tần Tiểu Thiên, phía sau mình có môn phái duy trì, Tần Tiểu Thiên cho dù có dữ dội hơn, cũng không thể sinh ra uy hiếp đối với môn phái. Sự tranh đấu giữa người tu chân là chuyện thường, có lực lượng cường đại trợ giúp tranh đấu, cho dù thất bại cũng không quan hệ, chỉ cần không nguy cấp tính mạng, có thể từ trong đấu pháp thu được rất nhiều chỗ tốt.

Bàn tay có chút hơi phiên chuyển, Tất Vũ Hầu khẽ quát một tiếng: " Băng bạo!"

Mười mấy người tu chân bên cạnh cơ hồ đồng thời động thủ, hơn mười thanh phi kiếm đồng loạt bay bắn về phía Tần Tiểu Thiên, kiếm quang đủ mọi màu sắc giống như sét đánh tia chớp sáng rực bầu trời.

Quần ẩu?

Tần Tiểu Thiên vốn đang muốn nói chuyện một chút, sau đó động thủ lần nữa, không nghĩ ra đám người tu chân lại cùng xông lên, vội vàng, Cửu Bức kiếm bay ra, hóa thành chín đạo kiếm quang vọt tới. Chẳng qua chỉ trong ý niệm vừa động, Cửu Bức kiếm đã tiếp xúc hơn mười thanh phi kiếm của đối thủ.

Dù sao là lần đầu tiên gặp phải quần công, kinh nghiệm của Tần Tiểu Thiên không đủ, nếu cao thủ có kinh nghiệm gặp phải quần ẩu như thế, phản ứng đầu tiên sẽ là thuấn di ra ngoài, sẽ không dùng cứng đối cứng ngăn cản hơn mười thanh phi kiếm công kích, huống chi còn có Băng Bạo đang kéo tới của Tất Vũ Hầu.

Đối mặt với công kích dày đặc như thế, hắn sợ hãi than không tránh không né, ngạnh kháng đón đỡ, mười mấy người tu chân kia cực kỳ kinh ngạc, lập tức gia tăng chân nguyên lực vận chuyển, khiến thế công của phi kiếm càng trở nên hung hiểm hơn.

Tần Tiểu Thiên rất quen thuộc với hình thái của biên bức, cho nên đầu tiên huyễn hóa ra biên bức, tựa như những con chim nhỏ, vài con đã hủy diệt được một thanh phi kiếm.

Cửu Bức kiếm dù sao là tiên kiếm, Tần Tiểu Thiên lại toàn lực vận dụng, những người tu chân này đều là Nguyên Anh kỳ hoặc Xuất Khiếu kỳ, như thế nào có thể ngăn cản được sự công kích của kiếm tiên, chỉ một kích đã hủy diệt đi tất cả những phi kiếm đang công tới. Một đám người tu chân miệng phun máu tươi bay ngược về phía sau, trong đó có mấy người tu vi hơi kém đã trực tiếp rơi xuống đất.

Cho đến lúc này, Băng Bạo của Tất Vũ Hầu mới từ trên trời giáng xuống. Băng Châu cỡ chừng nắm tay từ không trung bắn về phía Tần Tiểu Thiên, tốc độ cực nhanh so với bình thường hình thành từng đạo bạch tuyến, âm hàn khí đại thịnh.

Ngọc trâm cài trên tóc Tần Tiểu Thiên đột nhiên khởi động, vô số đạo châm nhọn thúy sắc hướng lên cao bay đi. Băng Châu ầm ầm bạo khai, bất quá bạo khai trong tế mang màu xanh biếc, không có thương tổn đến Tần Tiểu Thiên chút nào.

Tất Vũ Hầu kinh hãi thất sắc, mười mấy người tu chân đồng thời ra tay, đối phương cho dù là Hợp Thể hậu kỳ cao thủ cũng phải né mũi nhọn, ai ngờ hắn lại nhẹ nhàng đón tới, còn chỉ một kích đã hủy diệt hơn mười thanh phi kiếm, còn Băng Bạo mình luôn đắc ý, thương cảm còn chưa chân chính hạ xuống, đã bị tiêu diệt rơi rụng.

" Đại Thừa kỳ?"

Tần Tiểu Thiên quát: " Cái gì mà đại thừa tiểu thừa…giao ra Dư Nhất!" Công kích mới vừa rồi, cơ hồ là đánh lén, làm hắn thập phần căm tức.

Tất Vũ Hầu cố gắng tươi cười, nói: " Côn Lôn phái chúng ta quả thật không có ai tên là Dư Nhất…" Tay hắn liên tục lắc sau lưng, mười mấy người tu chân nhanh chóng hướng đại trận thối lui.

Tần Tiểu Thiên lạnh lùng nói: " Bây giờ hắn đang ở trong đại trận của các ngươi!"

Tất Vũ Hầu âm hiểm cười nói: " Vậy ngươi tự mình tiến vào trận bắt đi…" Lời chưa nói hết, lập tức thuấn di vào trận, ở bên trong quát: " Có bản lãnh thì tới đi, Côn Lôn phái…tuyệt không bỏ qua cho ngươi!"

Hắn biết bằng bản lãnh của mình đánh không lại Tần Tiểu Thiên, không thể làm gì khác hơn là dùng đại trận lôi kéo đối phương, tự mình chạy trở về tìm cứu binh.

Với ánh mắt của hắn, Tần Tiểu Thiên ít nhất là người tu chân độ kiếp thành công, người tu chân bình thường căn bản không cách nào ngăn cản.

Tần Tiểu Thiên vừa tức giận vừa buồn cười, không nghĩ tới đường đường Côn Lôn phái là rúc đầu như rùa. Bất quá trong lòng hắn vô cùng tự hào, có thể đổ trụ trước sơn môn Côn Lôn phái, làm cho bọn họ lui về trong đại trận phòng ngự không dám đi ra, có thể thấy được thực lực của mình khác hẳn.

Đại trận có người thao khống và đại trận tự động vận chuyển khác hẳn, nhất là phòng hộ đại trận của đại môn phái thì càng lợi hại. Tần Tiểu Thiên không trùng xông vào, trong lòng hắn hiểu rõ ràng, một khi tiến vào đại trận không cách nào đột phá, bị nhốt mười năm hay tám năm là chuyện rất bình thường, đến lúc đó,

chỉ sợ đầu khớp xương của Tập Bắc Phong cũng tìm không thấy được nữa. Trong lúc nhất thời hắn nghĩ không ra phương pháp khá hơn.

Liên tiếp ba ngày, bất luận Tần Tiểu Thiên ở ngoài trận nhục mạ như thế nào, Côn Lôn phái vẫn không có một người đi ra. Tần Tiểu Thiên lửa giận đại thịnh, thỉnh thoảng dùng Hỏa tiên lôi và Thủy tiên lôi oanh kích đại trận, tác dụng mặc dù không lớn, nhưng tốt xấu gì cũng trút được ác khí. Mấy ngày nay, trong lòng hắn vẫn do dự, có nên mạnh mẽ xông trận hay không.

Một lần nữa xem xét đại trận, hắn phát hiện hung hiểm giấu diếm trong đó, bên trong ẩn núp một tuyệt sát trận cổ xưa. Theo hắn biết, tuyệt sát trận cổ xưa như thế phi thường lợi hại.

Sau khi phân biệt rõ ràng, Tần Tiểu Thiên không nhịn được đổ mồ hôi lạnh, nếu không phải mình cẩn thận, một khi lâm vào trong đó, rất có thể sẽ hủy diệt cụ khu xác này, đến lúc đó đừng nói là cứu Tập Bắc Phong, linh hồn muốn tìm một cụ thân thể mới cũng rất khó.

Phụ cận phương viên ngàn dặm không bóng người, linh hồn hành động phi thường khó khăn, tốc độ di động thật chậm, bởi vậy ở chỗ này tuyệt đối là sẽ chết.

Trong lúc nhất thời không có cách nào hay, mắng chửi thì không người nào để ý tới, chung quanh là núi tuyết lạnh như băng, nhiều nhất rống một tiếng thì làm vỡ tuyết băng một hồi, ngoài ra hết thảy vẫn nguyên dạng.

Tần Tiểu Thiên xem xét phương vị của Dư Nhất, hắn tựa hồ tiến vào Côn Lôn phái, không có mặt trong đại trận. Trong lòng Tần Tiểu Thiên ngầm hối hận, lúc đầu lẽ ra nên bắt Tất Vũ Hầu và mười mấy người tu chân kia, như vậy mình đã có vốn đàm phán, bây giờ đối mặt với một đại trận rúc đầu như rùa kia, quả thật không sao hạ thủ được.

Tần Tiểu Thiên ngồi xếp bằng trước sơn môn của Côn Lôn phái, tính toán sẽ kiên trì chơi với bọn họ, tạm thời không nghĩ cách phá trận, bởi vì thật sự không nắm chắc. Tuyệt sát trận cổ xưa kia hắn nhận ra chỉ một bộ phận, phá giải thì càng không nói đến.

Từ lúc đầu tiêu táo đến bây giờ bình tĩnh, đoạn quá trình này đối với tu vi của hắn có trợ giúp rất lớn.

Bình tĩnh trở lại không tới một ngày thời gian, Tần Tiểu Thiên đã nghĩ ra một biện pháp.

Hắn cũng bắt đầu bày trận, bày trận vây quanh đại trận của Côn Lôn: " Nếu lão tử vào không được, vậy các ngươi cũng đừng mong ra được."

Hắn không có giương cờ gióng trống bày trận, mà là nhiễu ra mặt sau, tìm một sơn cốc đầy tuyết yên tĩnh, trước tiên bố trí một trận vây sát, sau đó mới trở lại bên ngoài Côn Lôn đại trận, bắt đầu bố trí mê trận. Chỉ cần người tu chân bị mê thất phương hướng bên trong trận, sẽ bị truyền tới trong trận vây sát. Nhờ có các loại tài liệu Tập Bắc Phong cấp cho, hắn mới có thể thong dong bố trí trận pháp không chút bức bách.

Tần Tiểu Thiên dùng ẩn thân bày trận, mỗi ngày chỉ bày trận vào ban đêm, ban ngày vẫn như cũ đứng ngay trước sơn môn mắng to, thỉnh thoảng ném ra một quả phù chú, tóm lại không cho đối phương sống an lành.

Ngoài ra cũng có mấy cao thủ đi ra khiêu chiến, nhưng bọn họ cũng rất cẩn thận, chẳng qua nhờ vào đại trận đấu pháp với Tần Tiểu Thiên, khi thấy bất lợi, lập tức lui về.

Người tu chân đi ra khiêu chiến ít nhất có trình độ Hợp Thể trung kỳ, điều này làm cho Tần Tiểu Thiên thập phần cảnh giác, hắn phát hiện Côn Lôn phái cao thủ hết sức đông đảo.

Mấy trường tranh đấu này đấu kiếm là chính, pháp bảo rất ít dùng đến, mà phi kiếm của người tu chân vô luận lợi hại cỡ nào cũng không so được với kiếm tiên của Tần Tiểu Thiên, hai bên hoàn toàn không cùng một tầng cấp. Người tu chân của Côn Lôn phái cơ hồ mỗi lần đều kiếm hủy người bị thương, chỉ có vài lão hoạt đầu cá biệt còn giữ lại được thực lực, thấy tình thế không ổn nhanh chóng lui trở về.

Hơn mười ngày sau, Tần Tiểu Thiên đã hoàn toàn phong bế Côn Lôn phái, trên trời dưới đất, bốn phương tám hướng, toàn bộ bao phủ trong trận pháp, vì thế hắn hao đi phần lớn tài liệu trên người.

Hắn bố trí mê trận từ rất xưa, nhìn như đơn giản nhưng uy lực thật lớn, chủ yếu là làm cho linh hồn người vào trận bị mê hoặc. Một khi người vào trận bị chạm trúng công năng truyền tống, sẽ bị đưa đến vây sát trận.

Vây sát trận này cùng tuyệt sát trận ẩn núp trong đại trận Côn Lôn phái bất đồng, nó là một loại cổ tiên sát trận, đầu tiên là vây khốn, sau đó mới là sát.

Người vào trận chỉ cần không loạn động, sẽ không có chuyện, nếu không sát ý sẽ xâm nhập vào óc người, càng mạnh mẽ phá trận, uy lực của sát trận lại càng cường đại, bởi vậy chỉ có thể đàng hoàng ở lại trong trận.

Sau khi xuất ra khối ngọc phù cuối cùng, Tần Tiểu Thiên cười đắc ý. Hắn lấy ra một tấm vải màu trắng trong nhẫn trữ vật, đó chính là thu tập trong khố phòng của thổ phỉ Thanh Phong Lĩnh, dùng kiếm tiên chém một cây cổ thụ, tước thành cột cờ, gắn ngay trước sơn môn của Côn Lôn phái, trên cờ ghi: " Vô sỉ Côn Lôn, súc đầu như rùa!"

Chữ dùng đá màu hồng giã thành phấn trực tiếp ngưng luyện mà thành.

Cột cờ cao tám trượng, cờ trắng phiêu phiêu, tám chữ to, viết ngã trái ngã phải, cực kỳ khó coi.

Tần Tiểu Thiên đứng dưới cột cờ, lẩm bẩm: " Ta xem ngươi còn có thể nhẫn nữa hay không, hừ hừ..."

Một chiêu này vô cùng độc ác, bất kể thế nào, Côn Lôn phái nổi danh là tu chân đại phái, bị người đứng trước cửa nhà mắng to không nói, còn dựng một cột cờ thật to, nếu có người tu chân đến đây bái phỏng, chứng kiến tràng cảnh này, Côn Lôn phái thật sự không còn mặt mũi gặp người nữa.

Canh ở giữa cột cờ, Tần Tiểu Thiên bắt đầu luyện chế ngọc phù. Thứ này phi thường hảo dùng, giống như là lựu đạn, có thể nổ, lại không cần hao phí tiên linh khí. Chỉ cần luyện chế số lượng đủ nhiều, đi ra bao nhiêu người hắn cũng không sợ.

Bên trong Côn Lôn phái đã nháo đến tận trời. Từ chưởng môn trưởng lão, đến đệ tử môn nhân, lòng người bàng hoàng.

Sư tôn của Tịch Dư là sư thúc của chưởng môn, bởi vậy hắn và chưởng môn là đồng bối. Mặc dù tu vi của Tịch Dư tệ hại, nhưng cũng là một trong những đại biểu của tục giới Côn Lôn phái, chuyên môn chịu trách nhiệm kiếm tiền và tìm kiếm đệ tử có tư chất tốt. Vị trí này rất trọng yếu, thuộc về trưởng lão ngoại phái của Côn Lôn.

Nguyên ủy mọi chuyện ai cũng đã rõ ràng, là do Tịch Dư bắt đi tiểu đệ của người khác, đã vậy còn đánh chết người, kết quả bị cừu gia truy tung tới trước cửa nhà. Nếu thực lực của Tần Tiểu Thiên không lợi hại, cũng không có gì đáng sợ, cùng lắm thì đem hắn giết chết.

Không ngờ thực lực của Tần Tiểu Thiên so sánh với Đại Thừa kỳ còn cao hơn, Côn Lôn phái nhất thời lâm vào cảnh địa tiến lui khó khăn, bây giờ thả người cũng không được, đối phương chỉ đích danh đòi giao Dư Nhất, nếu như không thả người, đối phương lại đứng trước cửa mắng to, cả Côn Lôn phái cũng không ra vào được, thật làm người khó khăn.

Những cao thủ lợi hại của môn phái đều ra ngoài lịch lãm, trong lúc nhất thời sẽ không trở lại. Côn Lôn phái có truyền tống trận có thể đi ra tinh cầu khác, cũng đã phái đệ tử đi cầu cứu. Từ sau khi Tần Tiểu Thiên giơ lên cờ lớn, trong phái từ trên xuống dưới đều cảm thấy đứng ngồi không yên.

Chưởng môn không thể làm gì khác hơn là tự mình xuất lĩnh cao thủ hiện có của Côn Lôn phái xuất trận, trong đó có mười bảy cao thủ đã ngoài Hợp Thể kỳ, còn có hai đại cao thủ chuẩn bị độ kiếp. Ngoài ra còn có mười mấy cao thủ Phân Thần hậu kỳ ẩn trong đại trận, tùy thời chuẩn bị vận chuyển đại trận toàn lực. Chưởng môn tính toán cùng Tần Tiểu Thiên ngay mặt đàm phán.

Tần Tiểu Thiên nhận thấy được có người xuất trận, hắn chậm rãi đứng dậy, mắt thấy một đám thân ảnh xuất hiện, trong lòng thầm giật mình, tất cả đều là cao thủ.

Cao thủ như vậy tới năm, ba người hắn không sợ, nhưng lại tới mười mấy, làm sao ứng đối? Dù sao hắn còn không phải tiên nhân chân chính, chỉ có sau khi độ kiếp mới có thể bước vào cảnh giới tiên nhân.

Hắn không khỏi may mắn mình đã có chuẩn bị trước, có trận pháp vây khốn phía sau, tự mình có tiền vốn chu toàn với Côn Lôn phái.

Tần Tiểu Thiên thối lui một bước, tới gần mê trận tự mình bố trí, nói: " Dư Nhất đâu?"

" Ta là Côn Lôn phái chưởng môn Doanh Vu."

Tần Tiểu Thiên nhàn nhạt nói: " Ta muốn Dư Nhất, không cần cái gì là anh vũ hay ma tước!"

" Lớn mật!" " Hỗn đản!" Một mảnh tiếng quát mắng vang lên.

Tần Tiểu Thiên không khỏi cười nhạt, nói: " Côn Lôn phái không giống như một tu chân đại phái, cũng chẳng khác gì lục lâm cường đạo, bá đạo thổ phỉ, ha ha, nếu tiểu đệ ta có chuyện gì, Côn Lôn phái các ngươi cũng tưởng sẽ được an sinh…giao ra Dư Nhất, hết thảy còn tạm thương lượng, nếu không…ha ha, ha ha ha!"

Hắn chỉ có thể biểu hiện vẻ kiêu ngạo bạt hỗ, nếu không đối phương sẽ không chăm chú đối đãi, tự mình càng hung ác, đối phương càng kiêng kỵ.

Tướng mạo của chưởng môn Côn Lôn phái Doanh Vu rất kỳ lạ, hai đạo lông mày và chòm râu rũ trên mặt, một đôi mắt khỉ linh lợi, mũi to xẹp lép phiếm ra hồng quang, khuôn mặt còn rất trẻ, khóe miệng có chút nhếch lên, lộ ra một bộ khổ tướng.

Hắn ăn mặc cũng rất hoa lệ, một kiện bào phục màu đen ẩn đầy kim quang, tựa hồ khảm vào rất nhiều phù chú, cầm trong tay một cây phất trần, vẻ mặt khổ sáp nhìn Tần Tiểu Thiên.

Cao thủ Côn Lôn phái vẻ mặt khó chịu, một đám nổi giận nhìn trừng Tần Tiểu Thiên, nhất là nhìn thấy lá cờ lớn phía sau, càng lửa giận xung thiên.

Bọn họ vô luận là ai, một khi ra Côn Lôn phái, đều là thân phận một đời tông sư, nhưng đại bộ phận đều không nguyện ý rời núi, tới Hợp Thể kỳ, bình thường bận rộn pháp bảo và linh đan chuẩn bị độ kiếp, còn tài liệu, cơ bản là do đệ tử môn nhân cung cấp.

" Ngươi muốn như thế nào?" Một nam tử cao lớn mặc hồng bào quát lớn.

Doanh Vu khoát tay nói: " Thích Liệt, không được vô lễ."

Thích Liệt hận hận lui ra phía sau một bước.

Doanh Vu ưỡn ngực ngẩng đầu, khí thế nhất phái chí tôn tự nhiên tản mát ra. Hắn nói: " Xin hỏi đạo hữu đại danh?"

Tần Tiểu Thiên không nhịn được có một loại xúc động muốn đánh người, tự mình đứng trước cửa hắn, đến lúc này mới hỏi tính danh. Hắn tức giận nói: " Họ Tần…Tần Tiểu Thiên." Hắn cũng muốn nhìn xem, chưởng môn Côn Lôn phái có ý định thế nào.

Doanh Vu rất có lễ phép nói: " Tần đạo hữu, Doanh Vu có lễ." Hắn giơ bàn tay làm một lễ chào.

Tần Tiểu Thiên nhún nhún vai, không cho là đúng.

Doanh Vu hé ra khuôn mặt khắc khổ, tiếp tục hỏi: " Môn phái của Tần đạo hữu là…"

Tần Tiểu Thiên dở khóc dở cười, người này không nhanh không chậm hỏi chuyện, làm cho người ta có lửa phát không ra.

Hắn nói: " Không môn không phái, tiêu diêu tự tại, lão tử là tự tu." Trong thế giới Thiên Diễn, hắn cảm giác được mình là người ngoài tới, cho dù có môn phái, trong Thiên Diễn cũng không tồn tại.

Đám người tu chân kia rõ ràng thở ra một hơi, Doanh Vu cũng không tin tưởng, nói: " Tần đạo hữu nói đùa." Nói giỡn, tu vi cao siêu như vậy mà sao là tự tu?

Nếu như Tần Tiểu Thiên đúng là tự tu, những người như bọn họ không phải là xấu hổ đến chết hay sao, bị một người tự tu đổ trụ tại cửa lớn vũ nhục, hắn vô luận thế nào cũng không tin.

Tần Tiểu Thiên nhìn chằm chằm hắn, nói: " Dư Nhất đâu? Để hắn đi ra!"

Doanh Vu lắc đầu nói: " Côn Lôn phái cho tới bây giờ không có ai tên là Dư Nhất."

Tần Tiểu Thiên thốt nhiên giận dữ, những người này quả thật quá vô sỉ. Hắn vừa muốn nói chuyện, Doanh Vu lại nói: " Tần đạo hữu không nên tức giận, ta biết người ngươi muốn tìm là ai, nhưng hắn ở Côn Lôn phái không phải gọi là Dư Nhất, cho nên ta mới nói…Côn Lôn phái không có người tên Dư Nhất."

Doanh Vu nói tiếp: " Hắn trở lại Côn Lôn phái thì hôn mê bất tỉnh, chúng ta cũng không biết xảy ra chuyện gì, hôm nay hắn vừa mới tỉnh lại…ta mới biết được nguyên ủy trong đó."

" Tần đạo hữu, hắn chỉ vì hồ đồ mà thôi, cũng không có phạm phải mười tội ác lớn không tha, ngươi cũng biết, tu chân giới phi thường xem trọng truyền thừa, làm đệ tử Côn Lôn phái, cũng không coi là ủy khuất tiểu đệ của ngươi…có lẽ phương pháp của hắn…cái này…tương đối cấp táo, chọc giận Tần đạo hữu, Côn Lôn phái nguyện ý vì thế bồi tội."

Trong miệng Tần Tiểu Thiên phun ra hai chữ: " Thúi lắm!"

Làm một đời chưởng môn Côn Lôn phái, cư nhiên lại ăn nói xảo quyệt, nói hưu nói vượn, đem toàn bộ trách nhiệm đẩy đi hết. Hắn không thèm cùng tên này nói nhảm, trực tiếp mắng to.

Mặt Doanh Vu liền biến sắc, lạnh lùng nói: " Tần đạo hữu, đừng tưởng rằng tu vi của ngươi rất cao, có thể muốn làm gì thì làm, Côn Lôn hái không phải môn phái mặc cho người khi dễ, hừ, Tần đạo hữu nếu vô lý gây nháo, cũng đừng trách Côn Lôn phái ta không khách khí."

Mềm cứng một khi đã bắt đầu, Tần Tiểu Thiên không nhịn được bật cười khan, vỗ tay nói: " Côn Lôn phái thật không tưởng nổi…..Dư Nhất giết bằng hữu của ta, cướp đi tiểu đệ ta, ha ha, ngược lại là ta nói bậy, nói hưu nói vượn, là ta vô lý gây nháo? Rất hay, rất hay! Cuối cùng cũng kiến thức được khí phái của tu chân đại phái, tặng cho ngươi một câu…."

Doanh Vu nói: " Câu gì?"

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Ha ha, Côn Lôn phái là một đống cứt chó! Ta phi!"

Hắn không hề sợ cái gì là danh môn đại phái, không phải sư tôn từng nói qua, chỉ tùy tâm sở dục là tốt rồi. Bị Doanh Vu ăn nói ngang ngược, hắn cũng không còn gì kiêng kỵ.

Đừng nói Côn Lôn phái là danh môn đại phái, chỉ là chưởng môn của môn phái tu chân bình thường, cũng không chịu được dạng nhục mạ mắng chửi này, sắc mặt Doanh Vu biến đến như muốn phun huyết, một người tu hành, sao lại vô lễ như vậy? Hắn lại không nghĩ tới thái độ thúc đẩy trách nhiệm của mình ác liệt ngang ngược như thế nào.

Thích Liệt một thân hồng bào lại không cách nào nhẫn nại, quát to một tiếng, một luồng hồng mang hướng tới Tần Tiểu Thiên.

Kiếm pháp của Côn Lôn phái cổ phác, uy lực cũng bất phàm, nhưng gặp được quái vật như Tần Tiểu Thiên, thì chắc chắn sẽ có hại. Tần Tiểu Thiên tâm niệm khẽ động, Cửu Bức kiếm bay ra đón tới.

Trong tiếng ầm ầm, Thích Liệt bay bắn ngược ra sau. Hai người tu chân đưa tay tiếp lấy hắn, cuối cùng cũng ổn định được thân hình của Thích Liệt. Tên này ước chừng chưa từng chật vật qua như vậy, không khỏi thần tình đỏ bừng, lúc này mới tin Tất Vũ Hầu không nói hoang.

Trong đám người đôi mắt tràn ngập sự khiếp sợ và nghi hoặc. Thực lực của Tần Tiểu Thiên quá kinh người, phải biết Thích Liệt là cao thủ Hợp Thể trung kỳ, chỉ một chiêu đối quyết đã bị đánh bay, mọi người đều là cao thủ, đương nhiên hiểu được sự chênh lệch trong đó.

Tần Tiểu Thiên hào khí xung thiên, Cửu Bức kiếm thuận thế bổ về phía đám người tu chân.

Doanh Vu thoáng sửng sốt, nhờ có người tu chân bên cạnh kéo hắn, hắn hốt nhiên nổi giận nói: " Đánh!"

Mười bảy người tu chân Hợp Thể kỳ, đồng thời phát ra công kích, đừng nói là Tần Tiểu Thiên, dù là tiên nhân bình thường cũng phải tránh mũi nhọn. Tần Tiểu Thiên rất cẩn thận, cứng đối cứng cũng phải nhìn xem đối tượng. Hắn liền thuấn di né ra, trốn vào mê trận phía sau lưng.

Tần Tiểu Thiên lợi dụng thuấn di tránh đi, nhưng cột cờ sau lưng lại trốn không thoát, cột cờ bị mười mấy luồng kiếm quang đánh tới, đánh thành phấn mạt tán lạc trên mặt đất.

Trong tiếng nổ mạnh, mặt đất xuất hiện một cái hố lớn, đám người hai mặt nhìn nhau.

Thích Liệt tính tình táo bạo, mới vừa bị một kích của Tần Tiểu Thiên thiếu chút nữa bị hủy phi kiếm, người cũng bị thương nhẹ. Sau khi đám người xuất thủ, hắn tính toán Tần Tiểu Thiên không chết cũng phải bị thương nặng, không ai có thể kháng cự nhiều cao thủ công kích, hắn quát một tiếng, xông tới trước, phía sau có năm cao thủ theo sát, phân tán ra bốn góc nhìn xem.

Trước mắt Thích Liệt hoa lên, cảm giác không hay, hắn cũng là cao thủ có kinh nghiệm phong phú, quát to: " Có bẫy rập!" Còn chưa kịp thuấn di, một luồng ô quang đánh úp lại, hắn hoảng hốt xuất kiếm ngăn cản, một thanh âm vang to, người đã chàng nhập vào trong trận.

Cảnh sắc chung quanh lập tức đại biến, trong lòng hắn hiểu được, đây là triệu chứng bị mê thất vào trong mê trận.

Tiếp theo, lại có hai người bị lạc vào trong mê trận, Doanh Vu gọi lớn: " Mau trở về, có bẫy rập!" Trong tích tắc Thích Liệt bị hãm vào mê trận thì đám người cũng đều phản ứng, nhanh chóng lui ra phía sau.

Chỉ nghe tiếng cười kiêu ngạo của Tần Tiểu Thiên, cười lớn nói: " Ha ha, các ngươi không phải ỷ vào đông người sao? Các ngươi không phải thích súc vào xác rùa không dám thò đầu ra sao? Lão tử cấp cho các ngươi thêm một tầng xác rùa nữa! Ha ha, ai cũng đừng mong đi ra ngoài nữa!"

Trong lòng Doanh Vu chấn kinh run lên, hắn hiểu được ý tứ của Tần Tiểu Thiên, người này không ngờ lại bố trí một trận pháp, dùng để vây khốn Côn Lôn phái, vừa rồi Thích Liệt và vài người đều đã bị lạc vào trong trận.

Đếm lại nhân số, quả nhiên đã thiếu mất ba người, Doanh Vu tức giận gọi to: " Tần đạo hữu, ngươi ra! Ngươi...ngươi hèn hạ!"

Tần Tiểu Thiên ở trong mê trận cười vang: " Hèn hạ? Ha ha, đó là học từ các ngươi đó...ngươi cũng nếm thử tư vị chờ đợi đi, lão tử ngủ một lát sẽ tới! Ha ha!"

Hắn cũng không tiếp tục lý tới Doanh Vu, trong mê trận có ba cao thủ, phải giải quyết bọn hắn trước. Do mê trận thiết trí vội vàng, trong đó có không ít sơ hở, chỉ cần là cao thủ biết thăm dò trạng huống, muốn thoát khốn cũng không khó, cho nên hắn không thể phóng mặc ấy người kia loạn chuyển trong mê trận, dự định phải đem bọn hắn dẫn nhập vào trong vây sát trận trong sơn cốc.

Mê trận này cũng không phức tạp, cảnh vật biến ảo cũng rất cứng cỏi, nhưng dù sao cũng án chiếu theo tiên trận mà xếp đặt, nên trình độ hung hiểm cũng không kém mê trận lợi hại nhất của tu chân giới.

Thích Liệt tính cách táo bạo, sau khi lạc nhập vào mê trận không ngờ lại mười phần tỉnh táo. Chung quanh là những mảng lớn băng tinh, nơi nơi đều là bóng của chính mình chớp lên, phảng phất như có vô số tấm gương, đem từng cử động của mình đều phản xạ trong gương, phi kiếm bắn ra, những băng tinh này đều là hư ảo, hắn càng vô cùng cẩn thận.

Tần Tiểu Thiên ẩn giấu cách Thích Liệt không xa, lẳng lặng nhìn xem hắn làm sao phá trận, tùy thời chuẩn bị xuất thủ hại hắn.

Thích Liệt dương tay bay ra một con chim nhỏ màu đỏ, sáng rực, có điểm giống phong điểu, nhìn thật khéo léo, hót lên một tiếng véo von bay lên đỉnh đầu Thích Liệt, kỉ kỉ tra tra hót vang, chiếc mỏ nhỏ xíu phun ra một luồng hỏa hoa tiên diễm.

Thích Liệt xuất ra một thủ ấn pháp quyết, chim nhỏ màu đỏ hót lên, trong tích tắc, hóa thành ba con. Lại một thủ quyết đánh xuất, ba con chim nhỏ màu đỏ hóa thành hai mươi bảy con, vờn quanh Thích Liệt hót vang không ngừng.

Tần Tiểu Thiên trước mắt sáng lên, khi hắn nhìn thấy hỏa điểu(chim lửa), thì biết là dùng pháp thuật ngưng luyện mà thành. Khác hẳn với khôi lỗi thuật, hỏa điểu này tâm thần tương liên với chủ nhân, có thể dùng để công kích, cũng có thể dùng để tìm kiếm đại trận, tiến lên cự ly xa mà lục soát, so với nguyên thần tìm kiếm còn được tốt hơn, nếu ở trong tình huống đại trận mù mịt, tác dụng càng lớn.

Thích Liệt quát: " Đi!" Hỏa điểu giương cánh bay cao, lập tức tán nhập vào trong trận.

Nếu Tần Tiểu Thiên không chú ý tới hắn, Thích Liệt dùng hỏa điểu cũng có thể tìm ra được đường đi, nhưng vận khí hắn không tốt, Tần Tiểu Thiên lại đang trốn một bên, tùy thời xuất thủ.

Hắn lập tức thay đổi trận pháp, trong nháy mắt, một con hỏa điểu xuất hiện ngay trước mắt.

Con hỏa điểu nhìn thấy Tần Tiểu Thiên thì phát ra tiếng kêu kinh hãi, phun ra một chuỗi ngọn lửa. Tần Tiểu Thiên cười hắc hắc một tiếng, đưa tay trảo tới. Tiên linh khí bao phủ bốn phương tám hướng, áp con đường hỏa điểu định chạy trốn, hắn chụp gọn nó vào tay. Hỏa điểu hót lên một tiếng, nhất thời hóa thành một đoàn ngọn lửa.

Ngọn lửa mười phần lợi hại, uẩn tàng Tam Muội Chân Hỏa, do cương hỏa dương khí thôi pháp. Nhưng Tần Tiểu Thiên càng lợi hại hơn, hắn có Vô Diễm chi hỏa, có thể áp chế ngọn lửa kia.

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Muốn chạy, hắc hắc, không kịp rồi!" Một thủ ấn cấm chế linh quyết phát ra, hỏa điểu lại hót lên, cuối cùng hiện ra bản thể.

Đó là bản thể do hỏa ngọc ngưng kết mà thành, xinh đẹp không tầm thường, bên trong hỏa ngọc lưu giữ tầng tầng ngọn lửa, hình thành một phiến phiến hỏa vũ, mỗi một phiến hỏa vũ đều tinh xảo nhập vi, khắc họa được vô cùng linh động.

Tần Tiểu Thiên bắt được chính là bản thể của hỏa điểu, còn những con hỏa điểu khác chỉ là ngưng thể nên sau đó hóa thành khói, chặt đứt sự liên hệ với Thích Liệt. Con hỏa điểu này đã trở thành chiến lợi phẩm của Tần Tiểu Thiên.

Tần Tiểu Thiên thuấn chuyển ra sau lưng Thích Liệt, chỉ nhìn thấy hắn đang không ngừng phát ra pháp quyết, cố gắng gọi hỏa điểu trở về.

Bởi vì Tần Tiểu Thiên không có niết vỡ hỏa điểu, hắn vẫn không biết hỏa điểu đã bị người thu nhiếp. Qua hồi lâu, vẫn không có tin tức quay về, cuối cùng hắn nổi giận, trên người bốc lên tảng lớn ngọn lửa.

Không đợi hắn phát tiêu, Tần Tiểu Thiên đột nhiên xuất hiện phía sau hắn, một cước đá tới: " Đi, mụ nội ngươi…"

Một cỗ kình lực hung hăng đánh vào trên lưng Thích Liệt, Hắn khống chế lảo đảo một bước, trong lòng kêu khổ không ngừng, đi sai một bước, uy lực của trận pháp liền hiện ra, cùng thời gian, cảnh sắc chung quanh nhanh chóng biến ảo, hắn không dám lộn xộn, phi kiếm vờn quanh thân phòng hộ, ngọn lửa bố tại quanh thân, toàn bộ tinh thần chuyên chú vào trong phòng ngự.

Tần Tiểu Thiên cười lạnh nói: " Bất động? Bất động cũng không được, hừ hừ, chiếu dạng tống ngươi đi vây sát trận."

Hốt nhiên ánh mắt vừa động, nói: " Côn Lôn lão đạo còn muốn phá trận? Hắc hắc, ta để cho ngươi phá…." Thân thể hắn biến mất tại chỗ.

Doanh Vu dẫn theo một nhóm cao thủ cố gắng phá giải mê trận, hắn phát hiện cả Côn Lôn phái đều bị một đại trận kỳ lạ vây quanh, bất luận là trên trời hay dưới đất cũng không đường có thể đi, trong lòng khiếp sợ không thôi.

Đối thủ này khó chơi cực kỳ, không biết từ lúc nào đã phong tỏa ém nhẹm đường ra của Côn Lôn phái, nếu việc này truyền ra ngoài, Côn Lôn phái làm sao còn chỗ đặt chân tại tu chân giới.

Vô luận thế nào cũng phải phá đi trận pháp vây khốn, vì thế Doanh Vu đặc biệt trở lại trọng địa môn phái, mời tới trấn phái chi bảo – Sát Cô Lung và Côn Lôn kiếm tiên.

Tần Tiểu Thiên không biết đối phương lấy tới trấn phái chi bảo, chỉ biết là Doanh Vu đang cố gắng phá trận, bởi vậy lập tức đi ra quấy nhiễu, hắn còn chưa tự đại cho rằng trận pháp của mình có thể ngăn cản nhiều cao thủ như vậy công kích.

Một đạo kiếm quang bay ra, làm ọi người luống cuống tay chân.

Tần Tiểu Thiên cười lớn lại lùi về mê trận, tu du, lại xuất hiện bên góc phải, ném một quả ngọc phù Thủy tiên lôi, tạc đến mọi người chật vật không chịu nổi. Tiếp theo, hắn lại trốn sang bên kia, hét lớn: " Ta sẽ cho các ngươi vui vẻ lắm, ha ha!"

58. Q.6 - Chương 10: Tử Triền Lạn Đả

Doanh Vu không hổ là chưởng môn Côn Lôn phái, mặc dù bị Tần Tiểu Thiên làm phiền làm cho người ta không thể chịu được, hắn vẫn ráng ngạnh dằn xuống những tu chân cao thủ cơ hồ muốn nổi điên, dựa theo bố cục đã tính toán trong lòng mình.

Trước tiên phái nghĩ cách phá rơi mê trận, phá hư lực trợ giúp lớn nhất của Tần Tiểu Thiên, sau đó sẽ tập trung mọi người vây khốn hắn, dùng trấn phái chi bảo làm hắn bị thương nặng, như vậy mới có hy vọng thoát khỏi sự dây dưa bám chặt của hắn.

Sát Cô Lung không phải là một lồng giam, mà là vô số tiên quyển chồng chất cùng một chỗ, bản thể tựa như một thủ trạc màu đen, nhìn qua không chút bắt mắt, nhưng cũng là một kiện tiên khí thượng cổ.

Côn Lôn kiếm tiên tại tu chân giới đại danh đỉnh đỉnh, nghe nói có thể phách núi phá biển, trảm thiên tạc địa, sát người tu chân giống như chó dại, không dễ dàng xuất hiện, vừa xuất hiện sẽ máu chảy thành sông, là một thanh kiếm tiên sát khí mười phần.

Nhưng Côn Lôn phái có rất ít người có thể thao khống thanh kiếm tiên này, phải có mấy người đồng thời hợp lực, mới có thể vận dụng thanh đại hung chi khí này.

Tần Tiểu Thiên cổ quái, hành tung phiêu hốt không chừng, tuyệt không xuất hiện ở một chỗ giống nhau, thỉnh thoảng lại phát ra đánh lén. Nếu chính đại quang minh lại đánh không được, hắn cũng không để ý thủ đoạn gì, mục đích chính là không cho đối phương an lành, mãi cho đến khi đối phương chịu không được mới thôi.

Doanh Vu lặng lẽ truyền âm, để ười mấy cao thủ hình thành một trận pháp, chờ đợi công kích của Tần Tiểu Thiên.

Hắn tự mình cùng hai cao thủ sắp độ kiếp nắm Côn Lôn kiếm tiên trong tay, mặt khác một cao thủ âm thầm chuẩn bị Sát Cô Lung, một khi Tần Tiểu Thiên xuất hiện, sẽ dùng Sát Cô Lung vây khốn hắn.

Tần Tiểu Thiên thật khôn khéo, hắn đã phát hiện không đúng. Tu chân cao thủ Côn Lôn phái đã đứng thẳng một cách sai lầm, nhìn qua tựa hồ là một trận pháp, Doanh Vu và hai người khác lại nương tựa cùng một chỗ, phương vị trùng hợp lại là trận nhãn, dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán ra hắn không có ý tốt.

Chỉ nghe Doanh Vu nói: " Tần đạo hữu, mời ra nói chuyện, đánh mãi như vậy cũng không phải biện pháp, a a, đi ra nói chuyện có được không?"

Doanh Vu cũng không nắm chắc có thể lừa gạt được Tần Tiểu Thiên đi ra, hắn truyền âm nói: " Chỉ cần hắn xuất hiện, không nên vội vã động thủ, mọi người đứng tại phương vị của mình, toàn lực phát huy tác dụng của trận pháp, dù cho hắn là tiên nhân, ta cũng không tin bắt không được hắn!"

Tần Tiểu Thiên kiên quyết không ra trận, chẳng những không ra, ngược lại còn bắn ra một quả Hỏa tiên lôi phù, Doanh Vu cùng đám người tu chân kia đều nếm khổ, cũng may bọn họ đều là cao thủ, cuối cùng cũng không bị thương tổn.

Doanh Vu tức giận đến hỏng mất, tiểu tử này giảo hoạt như một con hồ ly. Hắn hận hận nói: " Dùng Côn Lôn kiếm tiên phá trận của hắn!"

Tần Tiểu Thiên đã đem ba người tu chân tiến vào mê trận đưa vào trong vây sát trận trong sơn cốc, còn tự mình ẩn trong mê trận, cẩn thận quan sát hành động của Doanh Vu.

Đây là lần đầu tiên từ sau khi hắn thực sự trở thành cao thủ tham gia đại quy mô tranh đấu, căn cứ kinh nghiệm đánh nhau ở dĩ vãng, biết đối phương nhiều người thì không thể xem thường.

Uy lực quần ẩu thật không thể khinh thường, trừ phi mình có thực lực tuyệt đối có thể đánh bại mọi người, nếu không cần phải tìm kiếm cơ hội thích hợp mới ra tay mới tốt.

Bề ngoài của Côn Lôn kiếm tiên có hình trùy nhọn, trạng thái trong suốt, bên trong lộ ra một tia ti vết máu nồng đậm, bên ngoài thân kiếm che kín những châm nhọn thật nhỏ, châm nhọn lại cỡ ngón tay. Mới lấy ra từ trong trữ vật thủ trạc, một mảnh hồng quang từ trong thân kiếm phiếm xuất, ánh xuất lên vẻ mặt sát khí của Doanh Vu.

Hắn nhỏ giọng nói một câu, hai tu chân cao thủ đưa tay khoát lên bờ vai của hắn, hợp lực ba người mới có thể miễn cưỡng sử dụng thanh hung kiếm này.

Dùng Doanh Vu làm chính, hai tu chân cao thủ phụ trợ, ba người đồng thời vận dụng chân nguyên lực thao khống kiếm tiên. Có hai cao thủ khác ở bên cạnh bảo vệ, tùy thời chuẩn bị tiếp đón. Những người khác làm thành hình bán nguyệt, hình thành phòng hộ trận, phòng ngừa Tần Tiểu Thiên từ phía sau hay mặt bên công kích.

Tần Tiểu Thiên trong lòng vừa động, hắn nhìn thấy từ trong tay Doanh Vu mọc lên một đạo hư ảnh màu đỏ.

Hồng quang một trận lóe ra, hắn lập tức thuấn di ra ngoài, cười lạnh nói: " Nguyên lai là có pháp bảo lợi hại, được, coi như là kiểm nghiệm trận pháp ta bố trí một chút, nhìn xem có bao nhiêu lợi hại, dù sao lão tử có ba con tin, không sợ ngươi không thả người." Một lần thuấn di ra ngoài trăm dặm, thân ảnh hiển lộ trên đỉnh một ngọn núi tuyết.

Xa xa nhìn lại, Côn Lôn phái nằm ngoài trăm dặm nơi sơn cốc, đại trận kích phát khởi lên hơi nước, ở bầu trời hình thành một tầng mây thật dầy.

Một chút hồng quang xuyên thấu tầng mây, nhanh chóng đẩy ra mây mù, một vòng đánh sâu vào khuếch tán ra, mơ hồ nghe được tiếng sấm oanh minh. Hồng quang chói mắt đánh sâu về phía trước, đem tầng mây phá vỡ ra trống rỗng thật lớn, kịch liệt tiếng bạo nổ vang tới ngọn núi tuyết nơi Tần Tiểu Thiên đang đứng, cả vùng núi non đều chấn chiến lên.

Băng tuyết trầm tích cổ xưa phát ra tiếng nứt vỡ tán loạn, từng tảng lớn tảng lớn trôi cuồn cuộn xuống dưới chân núi, núi tuyết chung quanh sụp đổ trên diện rộng.

Tuyết vụ phóng lên cao, tiếng oanh minh điếc tai nhức óc. Trong lòng Tần Tiểu Thiên sợ hãi than không thôi, đây là vũ khí gì? Không ngờ lại có uy lực thật lớn như thế.

Hắn không khỏi phải thu hồi ý nghĩ coi rẻ Côn Lôn phái, rốt cuộc cũng là tu chân đại phái, không thể dễ dàng xem thường, đối phó bọn họ phải làm tốt hết thảy chuẩn bị. May là ngay từ đầu đối phương đã bị mình đánh đến phát mộng, nếu không sẽ không bị động như thế.

Tần Tiểu Thiên thuấn chuyển vào vây sát trận, chuẩn bị bắt con tin.

Mê trận tại sơn môn đã bị phá rơi, chân nguyên lực của ba người Doanh Vu cơ hồ bị hao sạch, bọn họ không dám dừng lâu, sợ Tần Tiểu Thiên giết ra, mười mấy người lập tức lui về trong đại trận.

Trong lòng Doanh Vu rất thất vọng, đây là lần đầu tiên hắn sử dụng kiếm tiên, phải cùng hai trưởng lão hợp lực mới miễn cưỡng sử dụng, không nghĩ tới nguyên khí đại thương, bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là lui về tự bảo.

Sau khi trở về chuyện làm đầu tiên là hạ lệnh nhốt Dư Nhất, mệnh hắn lập tức truyền tin, vô luận thế nào cũng không thể thương tổn Tập Bắc Phong, vạn nhất Tập Bắc Phong có chuyện, cả Côn Lôn phái gặp phải địch nhân cường đại, hơn nữa địch nhân này còn không nói quy củ, thủ đoạn dị thường tàn nhẫn.

Thích Liệt cảm giác thân thể của mình như muốn nổ mạnh, địch nhân bốn phương tám hướng vô cùng vô tận, khiến cho hắn phải không ngừng thúc giục phi kiếm ngăn cản, bất luận là dùng biện pháp gì, đều không thể đánh bại địch nhân vọt tới, chỉ có thể tạm thời đem họ bức lui. Trong lòng Thích Liệt hiểu rõ ràng, đây là một loại sát trận phi thường inh, nhưng hắn cũng không có thời gian dừng lại tìm kiếm sơ hở của đại trận.

Cổ tiên sát trận lợi hại vô cùng, người vào trận chỉ cần có động tác muốn phá trận, sát ý sẽ xâm nhập trong óc, người sẽ không ngừng phát khởi công kích, mà đại trận dựa theo lực độ công kích mà phản kích.

Nói cách khác, chỉ cần bắt đầu đánh, sẽ kích phát ra uy lực của sát trận, cho đến khi người vào trận kiệt sức mới thôi, muốn ngừng cũng ngừng không được.

Ngoài ra còn hai người tu chân khác cũng giống nhau, trong đó có một người tu chân kém hơn một chút đã không thể ngăn cản, toàn nhờ vào một kiện pháp bảo mà khổ khổ chống đỡ, qua không được bao lâu sẽ xong đời.

Tần Tiểu Thiên lặng yên tiến vào vây sát trận.

Mê trận mặc dù bị phá khai, nhưng chỉ phá được một bộ phận ngay trước sơn môn, còn mê trận vờn quanh Côn Lôn phái cũng không bị hư hao, muốn chữa trị cũng rất dễ dàng, thay đổi vài khối ngọc phù, bổ sung vài thủ ấn cấm chế là có thể.

Tần Tiểu Thiên không có lập tức động thủ chữa trị, có ba nhân vật cấp trưởng lão của Côn Lôn phái làm con tin, tự mình đã có tiền vốn để đàm phán.

Tần Tiểu Thiên thuận tay gia cố một chút trận pháp, lại gia nhập thêm một ít công kích thủ đoạn lợi hại hơn, sau đó cười cười trốn ở một bên xem náo nhiệt, còn chắc lưỡi kỳ lạ: " Côn Lôn phái thật sự là nhân tài đầy rẫy, nếu ta không có được cụ khu xác kia, chỉ sợ rằng ngay cả một người cũng không đối phó được, hắc hắc, cái này…các ngươi nếm mùi đau khổ rồi."

" Hừ hừ, ỷ vào nhân thủ đông đúc nhiều tay mà khi dễ người…Ai, thân thể ba người này thật là không tệ…"

Tần Tiểu Thiên đối với thân thể người khác rất cảm thấy hứng thú, một cụ thân thể đối với hắn mà nói giống như một bộ quần áo, hoặc là một gian phòng, hắn chính là thích mặc quần áo rồi ở lại trong gian phòng đó.

Quần áo cũng có tốt có xấu, phòng ốc lại không giống nhau, nếu như đem thân thể con người so sánh như phòng cũ áo vải, thì thân thể người tu chân chính là phòng sang trọng áo gấm lụa, mà cụ khu xác bây giờ của hắn, là như cung điện và long bào của hoàng đế.

Ba người tu chân bị vây trong vây sát trận đều có một bộ khu xác cực kỳ tốt, Tần Tiểu Thiên liếm liếm môi, trong lòng chợt toát ra một ý niệm điên cuồng: " Nếu chấn tán đi nguyên anh của bọn họ, trực tiếp cướp lấy thân thể của bọn họ, không phải có khu xác dự bị sử dụng hay sao?"

Ý niệm trong đầu vừa mới toát ra, Tần Tiểu Thiên tự dọa mình hoảng sợ, thầm nghĩ: " Muốn chết, sao ta lại có ý nghĩ như vậy…tà ác a…A Di Đà Phật, thiện tai, thiện tai!" Hắn nhớ tới Đức Hoằng đại sư đã truyền tống đi, khóe miệng nhịn không được lộ ra vẻ tươi cười.

Tần Tiểu Thiên nghiêng tai nhìn xem ba người đang kiệt lực giãy dụa trong trận, trận pháp xảo diệu đưa công kích của bọn họ chuyển đổi, biến thành ba người tấn công lẫn nhau, còn trận pháp lại ở trong đó thôi đẩy thêm vào. Tần Tiểu Thiên chờ đợi cho đến khi chân nguyên lực của ba người hao hết mới xuất thủ, hắn thỉnh thoảng dùng Cửu Bức kiếm đánh lén, khiến cho bọn hắn càng thêm lúng túng tay chân.

Trận pháp công kích lại thêm Tần Tiểu Thiên quấy rầy và Cửu Bức kiếm đánh lén, làm ba người Thích Liệt rất nhanh không thể ngăn cản, quang hoa của pháp bảo phi kiếm càng lúc càng yếu, vòng phòng ngự không ngừng co rút lại, ba người cũng như mũi tên đã bay hết đà.

Thích Liệt cảm giác cho tới bây giờ cũng chưa từng mệt như vậy, từ khi tu đến Nguyên Anh kỳ cho tới bây giờ chưa từng đổ mồ hôi, hôm nay mồ hôi chảy đẫm cả dưới chân, cả người tràn ngập cảm giác vô lực đến cực độ.

Hoàn cảnh trong vây sát trận không ngừng biến hóa, theo uy lực của trận pháp gia tăng, hai sắc đao mang màu vàng lẫn bạc cỡ đầu ngón tay óng ánh, giáp tạp trong cuồng phong bạo vũ, dồn dập đánh tới, dày đặc đến làm cho hắn không thở ra hơi.

Liên tục phát ra ba tín phù cầu cứu, cũng không có bất luận kẻ nào chạy tới cứu viện.

Tần Tiểu Thiên phát hiện, xếp đặt bẫy rập tốt bắt người, là một chuyện rất thích thú. Hắn vừa hắc hắc cười, vừa tiếp tục đánh lén, trong lòng suy nghĩ: " Bắt được ba người các ngươi, lão tử có thể dùng trao đổi con tin…nếu như thân thể Tập Bắc Phong bị tiêu hủy, hừ hừ, có ba cụ khu xác, cũng đủ cho Tập Bắc Phong thay đổi thân thể…"

Lại đợi thêm chốc lát, Tần Tiểu Thiên nhẫn nại không được nữa, hắn thử phát ra một tiểu cấm chế, chuyên môn dùng để giam cầm Thích Liệt.

Động tác của Thích Liệt rõ ràng chậm chạp xuống tới, hỏa diễm trên phi kiếm từ từ tiêu tán, làm hắn gấp đến độ hống to liên tục, cảm giác phẫn nộ khuất nhục tràn ngập trong lòng. Năng lượng của cao thủ Hợp Thể kỳ thật lớn, rống lên một tiếng, Tần Tiểu Thiên phát ra tiểu cấm chế bị mạnh mẽ phá vỡ, Thích Liệt một ngụm máu tươi văng bắn ra ngoài, đồng thời với lúc phá vỡ cấm chế, hắn cũng đã bị thương nặng.

Tần Tiểu Thiên cả người đại chấn, cấm chế phát ra có quan liên tới cơ thể, tiểu cấm chế bị phá hư, hắn cũng nếm chút khổ, không khỏi thầm khen: " Không hổ là cao thủ Hợp Thể kỳ, không ngờ cũng có thể thoát khỏi cổ cấm chế, tốt!"

Đối với cao thủ Côn Lôn phái, lần đầu tiên hắn sinh ra chút kính ý, Thích Liệt phi thường ương ngạnh, có thể kiên trì tới bây giờ đích xác là một chuyện không tưởng nổi.

Kiến thức được sự cương cường của cao thủ Hợp Thể kỳ, Tần Tiểu Thiên không dám tiếp tục khinh thường, một cao thủ như vậy một khi liều chết phản kháng thì là rất kinh khủng. Hắn không có ý định giết người, muốn giết chỉ giết Dư Nhất, những người khác trừ phi đang đánh nhau chết sống mà ngộ sát. Hắn mơ hồ nhận thấy được, giết lung tung đối với việc tăng cảnh giới của mình không có lợi.

Tần Tiểu Thiên luân lưu sử dụng tiểu cấm chế giam cầm hoạt động của ba người, mỗi lần chỉ dùng lực lượng rất nhỏ, cố ý cho ba người tránh thoát, từ từ tiêu hao chân nguyên lực của ba người.

Đợi cho đến khi họ cảm thấy ngay cả lực lượng liều mạng cũng không có, thì hắn mới phát ra nặng tay, phát ra một cổ cấm chế phức tạp, ba người nhất thời không thể động đậy, đồng thời hắn cũng ngừng lại sự vận chuyển của sát trận.

Ba người bị giam cầm mềm nhũn ngã xuống đất, tuyệt vọng nhìn xem mũi đao hai màu vàng bạc đang bay vụt đến, trong lúc sắp đâm vào người, hàn quang lòe lòe chợt biến mất không còn, chỉ thấy Tần Tiểu Thiên cười cười hiện ra thân hình. Ba người muốn liều mạng cũng vô lực làm được, vô số căn ti tuyến giam cầm chú quấn quanh thân, ngay cả nguyên anh cũng không bỏ qua, đều bị giam cầm không thể nhúc nhích.

Thích Liệt hét lớn: " Ngươi hèn hạ! Buông ta ra..."

Tần Tiểu Thiên hoàn toàn có lý để đắc ý, một chút công phu đã bắt được ba đại cao thủ Hợp Thể kỳ, cũng giống như bảo vệ được tính mạng của Tập Bắc Phong, chuẩn xác mà nói là bảo vệ được thân thể Tập Bắc Phong. Tiểu tử kia cũng giống như mình, là đánh không chết, linh hồn có thể tùy lúc chạy trốn, trừ phi gặp phải cao thủ về phương diện này, nếu không không chân chính thực sự tử vong.

" A a, nói đến hèn hạ...cũng là môn phái Côn Lôn ngươi hèn hạ, tất cả mọi người cũng giống nhau, đừng có mắng lẫn nhau, ha ha!" Tần Tiểu Thiên không hảo ý cười to nói.

Ba người Thích Liệt cũng giống như người bình thường có thể đi lại nói chuyện, chẳng qua là không cách nào sử dụng pháp thuật.

Thích Liệt lại thử điều động chân nguyên lực, rốt cuộc tuyệt vọng lắc đầu, hắn phát hiện mình biến thành người bình thường, ngay cả gió lạnh thấu xương chung quanh cũng không ngăn cản được, lạnh đến run rẩy, run giọng nói: " Ngươi...ngươi muốn thế nào?"

Tần Tiểu Thiên nhịn không được buồn cười, hắn đối với Côn Lôn phái không có thâm cừu đại hận gì, trừ tên Dư Nhất ra, đối với những người khác không có gì địch ý, trái ngược đối với tính tình nóng nảy của Thích Liệt còn có vài phần hảo cảm. Hắn xoa xoa hai tay, hắc hắc cười nói: " Ngươi nói ta sẽ thế nào? Ha ha."

Thích Liệt trong nội tâm cảm thấy một trận sợ hãi, cảm giác được tiếng cười của Tần Tiểu Thiên rất đáng sợ, trầm giọng nói: " Giết ta...ngươi cũng chạy không thoát!"

Tần Tiểu Thiên ha ha cười to: " Giết ngươi? Chẳng lẽ Côn Lôn phái các ngươi bắt được người tu chân đều là giết chết hay sao? Ha ha, bất quá nơi đây không an toàn, các ngươi đi theo ta...đừng có làm bậy..."

Hắn dẫn theo ba người na di qua một chỗ trong sơn cốc, nhanh chóng bố trí một trận pháp vây khốn, cười nói: " Các ngươi đàng hoàng ở chỗ này chờ đi, yên tâm...mặc kệ là mãnh thú gì, đều không tới được nơi này."

Nói xong lại bỏ thêm một thủ ấn cấm chế, trên mặt đất dâng lên một tia ti sương trắng, rất nhanh cả sơn cốc đã che kín mây mù màu trắng.

Tần Tiểu Thiên thuấn di trở lên trước sơn môn Côn Lôn phái, bắt đầu động thủ chữa trị mê trận.

Mê trận bị phá khai giới hạn tại một bộ phận trước sơn môn. Côn Lôn kiếm tiên uy lực bất phàm, một kiếm đã phá vỡ mê trận, chẳng qua người thao khống kiếm tiên công lực không đủ, nếu là Tần Tiểu Thiên sử dụng Côn Lôn kiếm tiên, hiệu quả có thể hoàn toàn bất đồng, bởi vì hắn có thể dùng tiên linh khí khu động kiếm tiên.

Tần Tiểu Thiên thoáng quan sát lại mê trận bị hủy, trong lòng thầm giật mình, nhìn ra được, lực lượng phá hư không nhỏ. Nếu như đem trận pháp hình dung thành một tòa kiến trúc, người hiểu được trận pháp, hẳn là sẽ dựa theo đường đi của kiến trúc mà đi lại, người hoàn toàn không hiểu, mới có thể phá vỡ vách tường, mạnh mẽ xuyên qua.

Hắn bố trí trận pháp này tương đối ngang hàng với kiến trúc bằng sắt thép, người bình thường cho dù dùng trùy sắt búa lớn cũng khó phá vỡ thông qua, nhưng dùng đại pháo thì có thể. Côn Lôn kiếm tiên tựa như một môn đại pháo, đem mê trận oanh tạc thành một lỗ hổng.

Tu bổ trận pháp rất đơn giản, chỉ cần thay đổi một chút ngọc phù thì một lần nữa khởi động cấm chế. Đợi cho người Côn Lôn phái phát hiện lao ra thì Tần Tiểu Thiên đã tu bổ xong, hắn ha ha cười to nói: " Giao ra Dư Nhất! Ha ha!"

Một người tu chân kiềm chế không được, mạnh mẽ nhảy vào mê trận, mặt khác một người tu chân cũng muốn theo vèo, bị hai người tu chân kéo lại.

Tần Tiểu Thiên vui mừng vô cùng, không nghĩ tới lại đưa lên cửa thêm một con tin. Vừa nhìn thấy rõ người này, lại càng mừng rỡ, nguyên lai là Tất Vũ Hầu.

Ở trong mê trận muốn bắt Tất Vũ Hầu cũng không dễ dàng, tu vi Hợp Thể trung kỳ tương đối khó đối phó, phải nhớ nếu muốn thuận lợi nắm bắt được hắn thì phải phối hợp với vây sát trận.

Tần Tiểu Thiên vẫn đang dùng hết biện pháp, trước tiên truyền Tất Vũ Hầu đến vây sát trận, sau đó lại chậm rãi tiêu khiển hắn.

Tất Vũ Hầu rất nhanh hao đi phần lớn chân nguyên lực, dưới sự làm phiền không ngừng của Tần Tiểu Thiên, rốt cuộc cũng bị cấm chế trói buộc, trở thành tù binh.

Bắt được ca ca của Tất Vũ Không, Tần Tiểu Thiên rất vui vẻ, trên tay đã có bốn con tin, Côn Lôn phái hẳn nhiên không dám làm bậy.

Chỉ cần có thể đổi lại Tập Bắc Phong, hắn cũng không định dây dưa với Côn Lôn phái, Tập Bắc Phong nếu muốn báo thù, đợi hai mươi năm sau thì tự hắn có thể giải quyết.

Còn về phần Dư Nhất, hắn cũng sẽ không buông tha, Hầu tử Trương Hậu chết trong tay hắn, cừu này không thể không báo.

Lại lần nữa trở lại trước sơn môn, Tần Tiểu Thiên phát hiện trong ngoài sơn môn đều có người, nhưng cách một mê trận, không ai dám xông trận lung tung.

Côn Lôn phái có pháp quyết thông thoại đặc thù, trong ngoài nói chuyện không bị ảnh hưởng, chưởng môn nhân Doanh Vu lại yêu cầu đàm phán với Tần Tiểu Thiên.

Bên ngoài tổng cộng có sáu người, đều là người tu chân đến bái phỏng Côn Lôn phái, kiến thức bọn họ coi như không tệ, nhìn ra trước sơn môn có đại trận ngăn trở, chẳng qua là không biết đây là trận pháp do cừu gia dùng để vây khốn Côn Lôn phái.

Lần này Doanh Vu dẫn theo hai người tu chân đi ra, hắn nói: " Tần đạo hữu, ngươi rốt cuộc muốn thế nào?"

Trong lòng Tần Tiểu Thiên buồn cười, đầu óc người này chẳng lẽ tu đến hư hỏng rồi?

Hắn nói: " Giao tiểu đệ ta ra! Giao Dư Nhất! Kỳ quái, đánh lâu như vậy…ngươi còn không biết ta tới làm gì?"

Doanh Vu có chút đỏ mặt, trầm giọng nói: " Ngươi bắt người của chúng ta…thỉnh thả bọn họ."

Tần Tiểu Thiên ha ha cười to, nói: " Đương nhiên sẽ thả, ha ha, nhưng…các ngươi trước tiên thả tiểu đệ ta ra, giao ra Dư Nhất…ta để lại người của các ngươi, trong lúc này…tốt nhất các ngươi nên an phận một chút, nếu không đừng trách ta không khách khí." Hắn đã nắm chắt cứu ra Tập Bắc Phong, trừ phi Côn Lôn phái không muốn cứu về bốn đại cao thủ kia.

Doanh Vu sắc mặt xanh trắng không chừng, biết lần này Côn Lôn phái phải chấp nhận nếm khổ rồi, nghiến răng nói: " Dư Nhất không thể giao cho ngươi…hài tử kia, ta sẽ phái người đưa tới!"

Tần Tiểu Thiên trầm ngâm chỉ chốc lát, hắn nóng lòng cứu về Tập Bắc Phong, con ngươi vừa chuyển, hắc hắc cười nói: " Trước hết phải cho ta thấy người…" Nói xong liền biến mất tại chỗ.

Hắn cũng không muốn cùng Doanh Vu tiếp tục đàm phán, chỉ cần bảo trì áp lực thích hợp là được: " Người tu chân bên ngoài là khách nhân của Côn Lôn phái? Ha ha…vậy cũng chính là khách nhân của ta."

Sắc mặt Doanh Vu nhất thời đại biến, nếu như Tần Tiểu Thiên bắt được khách nhân của Côn Lôn phái, coi như Côn Lôn phái sẽ thật sự là mất hết mặt mũi. Doanh Vu hét lớn: " Ngươi không thể đắc tội khách nhân của chúng ta! Nếu không…nếu không…"

Hắn cũng không biết dùng thứ gì uy hiếp đối thủ, trơ mắt nhìn đối thủ biến mất trong không trung, ngay cả đuổi theo cũng không được, trong lòng uất ức cực kỳ, hung hăng mắng: " Đáng chết! Chúng ta trở về!"

Trong lòng hận cực Dư Nhất, đã cấp ôn phái chọc phải một cao thủ khó chơi cực kỳ như thế.

Một tu chân môn phái thường thường có rất nhiều thanh quy giới luật, còn có rất nhiều quy tắc ngầm, không phải muốn làm gì thì làm. Nhất là đối với cao thủ không hiểu rõ chi tiết, càng không thể tùy tiện trêu chọc, không cẩn thận có thể đưa tới đại họa diệt môn. Mặc dù Doanh Vu không chịu giao ra Dư Nhất, nhưng không có nghĩa là không trừng phạt hắn.

Tần Tiểu Thiên đi tới bên ngoài, ánh mắt đảo qua sáu người, không khỏi kinh ngạc nói: " Ngươi…sao ngươi lại tới đây?"

59. Q.7 - Chương 1: Cựu Hữu Gặp Lại

Trên mặt Tiễn Xuyến Nhi lộ thần sắc thập phần kinh ngạc, nàng không có nghĩ đến, tự mình lại gặp được Tần Tiểu Thiên ở sơn môn Côn Lôn phái.

Sáu người tu chân phía trước sơn môn, chính là Thanh Thành chưởng môn Tiễn Lậu Chi, đại sư huynh Khúc Nhai và Tiễn Xuyến Nhi, ngoài ra ba người khác Tần Tiểu Thiên không nhận ra.

" Tần…ngươi..sao ngươi ở Côn Lôn?" Tiễn Xuyến Nhi kinh hãi hỏi.

Tiễn Lậu Chi vội bước lên chào hỏi, hắn nghe Tiễn Xuyến Nhi kể lại chuyện của Tần Tiểu Thiên, cũng đã nhìn thấy khôi lỗi thú và kiếm tiên, đã được tôn sùng làm trấn phái chi bảo, trong lòng đối với Tần Tiểu Thiên vừa bội phục vừa cảm kích, cười nói: " Nguyên lai là Tần đạo hữu, a a, xảy ra chuyện gì?"

Hắn là lão gian cự hoạt, đã sớm nhìn ra không đúng, nhưng đã đi tới trước sơn môn Côn Lôn phái, xoay người rời đi thì có chút không ổn.

Tần Tiểu Thiên đối với Tiễn Lậu Chi ấn tượng không tệ, vốn định không phân biệt thị phi đem mấy người tu chân này bắt lại hết, để làm cho Côn Lôn phái tổn thương đầu óc, gia tăng cho bọn chúng thêm một chút áp lực, không ngờ người đến lại là Tiễn Lậu Chi và Tiễn Xuyến Nhi mấy người, hắn chỉ đành bỏ đi ý niệm này trong đầu.

Tự mình kết giao bằng hữu không nhiều lắm, ba người phái Thanh Thành này xem như không tệ, nhất là Tiễn Xuyến Nhi, hai người từng cùng nhau đồng thời mạo hiểm, nếu không cùng Tiễn Xuyến Nhi đi Ương Táng Hạp, tự mình sẽ không có được cụ cực phẩm di thuế này.

" Đại chưởng môn vì sao có rảnh đi tới địa phương quỷ quái này? A a, ta và Côn Lôn phái có chút ân oán phải chấm dứt, ở chỗ này nháo hơn mười ngày, còn đang đàm phán…"

Ba người tu chân kia đều lộ ra vẻ mặt kinh hãi và nghi hoặc. Nói giỡn, một người đổ ngay trước sơn môn của Côn Lôn phái, không ngờ lại nói là đàm phán? Côn Lôn phái tại tu chân giới chính là đại môn phái nổi danh bá đạo, uy danh hách hách, như thế nào dễ dàng tha thứ cho người đứng cản ngay trước sơn môn bọn họ?

" Người này là ai?" Trong lòng ba người đồng thời nổi lên nghi vấn giống nhau.

Tiễn Lậu Chi há to miệng nói không ra lời, trong miệng vô ý thức ác ác hai tiếng, thẳng đến Tiễn Xuyến Nhi dùng sức kéo ống tay áo hắn mới phản ứng lại, nhìn Tần Tiểu Thiên hỏi: " Tần đạo hữu…ngươi vì chuyện gì phải đại động can qua như thế?"

Tần Tiểu Thiên cũng không tránh né, đem mọi chuyện thuật lại một lần, hỏi Tiễn Lậu Chi: " Vậy các ngươi tới Côn Lôn phái làm gì?"

Tiễn Xuyến Nhi ổn định tâm thần kích động, tiến lên nói: " Tần đại..đại ca…" Nàng nguyên lai muốn gọi Tần đại gia, nhưng không biết tại sao, do dự một chút thì lại gọi là Tần đại ca ba chữ.

Chỉ thấy sắc mặt Tiễn Xuyến Nhi có chút đỏ lên, nói: " Chúng ta sở dĩ đến Côn Lôn…là vì cùng Côn Lôn phái trao đổi một ít vật phẩm tu chân."

Tần Tiểu Thiên ánh mắt chuyển sang ba người tu chân khác, Tiễn Lậu Chi nói: " A…ba vị này là người tu chân Ni Mỗ Động, a a, đều là bằng hữu của Khúc Nhai, cũng muốn đến Côn Lôn…này, cái kia…a a, vừa lúc chung một đường, thì đi chung." Hắn cũng không rõ ràng mục đích ba người này đến Côn Lôn, không thể làm gì khác hơn là cười ha ha không đề cập tới.

" Ni Mỗ Động?" Trong lòng Tần Tiểu Thiên có chút vừa động, tên này rất quen thuộc, tựa hồ nghe nói qua ở nơi nào. Cẩn thận hồi tưởng, đột nhiên nhớ tới lúc ở Trường Hồ uống rượu thì nghe Cáp Dương từng nói qua, nhịn không được bật thốt lên: " Tuyết Tinh Tửu! Đúng rồi, là Ni Mỗ Động sản xuất Tuyết Tinh Tửu phải không?"

Tiễn Xuyến Nhi bị hắn làm bật cười: " Hì hì, tửu quỷ!"

Khúc Nhai tiến lên hướng Tần Tiểu Thiên giới thiệu: " Vị này là sư thúc của Ni Mỗ Động động chủ Bạch Uyên Hoàn, Bạch lão tiền bối, đây là hai vị tiểu sư đệ, Đa Cát Thứ Đán, Tác Lãng Vượng Đôi." Sau đó hắn lại xoay người hướng Bạch Uyên Hoàn ba người giới thiệu: " Đây là Tần Tiểu Thiên, Tần tiền bối."

Tần Tiểu Thiên lúc này mới chú ý tới hai thanh niên Tàng tộc, ở thời đại này có lẽ gọi là Thổ Phiên. Bạch Uyên Hoàn tuy là người Hán, nhưng lại ăn mặc không khác gì người Thổ Phiên(Thổ Phồn), chỉ là mặt trắng như ngọc, ba chòm râu dài, có vẻ thập phần nho nhã.

Bạch Uyên Hoàn trên tay cầm cây đoản côn màu đen, cung kính tiến lên nói: " Ra mắt tiền bối!" Có thể đánh cho Côn Lôn phái đóng cửa không ra, người có thực lực như vậy, xưng hô một tiếng tiền bối tuyệt đối sẽ không sai.

Đa Cát và Tác Lãng cũng hành lễ: " Ra mắt lão tiền bối."

Tần Tiểu Thiên sờ sờ mặt, nghĩ thầm: " Ta nhìn qua rất già hay sao?" Khoát tay nói: " Thôi, ta không phải là tiền bối gì, các ngươi cũng tới trao đổi vật phẩm?" Hắn thuận miệng hỏi.

Bạch Uyên Hoàn gật đầu nói: " Đúng vậy, tiền bối không biết? Côn Lôn phái là tu chân môn phái lớn nhất khu vực này, có rất nhiều tài liệu và tiên thạch, môn phái nhỏ như chúng ta thường đến đây trao đổi với bọn họ, a a…có chút tài liệu chúng ta dùng không được, bọn họ cũng đều nguyện ý thu mua, cho nên…thường có người tu chân đến Côn Lôn phái."

Tần Tiểu Thiên hỏi: " Gần đây luôn có người đến phải không?"

Tiễn Xuyến Nhi nói: " Đúng vậy…rất nhanh sẽ là một lần trao đổi thị tập, ngoại trừ Côn Lôn phái ra, còn có một chỗ là Đông Hải Nguyệt Loan đảo, còn những thị tập khác cũng không nổi danh như hai chỗ này."

Tần Tiểu Thiên tại Tiềm Kiệt Tinh nhìn thấy qua đại hình tập thị tự do – Tiểu Lang Sơn giao dịch tập thị, ở nơi đó còn quen biết mấy bằng hữu, bởi vậy nghe nói nơi này có người tu chân giao dịch tập thị cũng không cảm thấy kỳ quái. Hắn gật đầu nói: " Như thế xem ra…Côn Lôn phái chiếm không ít tiện nghi."

Mọi người đều cũng hiểu được ý tứ trong lời nói của Tần Tiểu Thiên, trong giao dịch Côn Lôn phái đích thật chiếm không ít tiện nghi, bọn họ có đại cao thủ đi ra Nguyệt Cầu thải tập tiên thạch, chỉ cần dùng một ít tiên thạch là có thể đổi bất cứ đồ vật nào. Địa phương xuất sản tiên thạch trên địa cầu cực nhỏ, tuyệt đại bộ phận đều nằm trong biển sâu, tiến vào biển sâu so với tiến vào Nguyệt Cầu còn muốn khó khăn, người tu chân nếu không có kỹ năng đặc biệt, cho dù là cao thủ Hợp Thể kỳ, cũng rất khó từ lòng biển sâu tìm kiếm tiên thạch, chứ đừng nói chi đến thải tập tiên thạch được nữa.

Nhưng không ai dám phụ họa lời của Tần Tiểu Thiên, Côn Lôn phái là một tu chân đại phái, trong lòng người rất có phân lượng.

Tiễn Xuyến Nhi trải qua một đoạn thời gian tu luyện, tu vi đề cao không ít, nàng nhìn Tần Tiểu Thiên nói: " Tần đại ca, ngươi vẫn đi một mình sao? Có muốn ta giúp ngươi hay không?" Nàng phát hiện Tần Tiểu Thiên so với lúc ở Ương Táng Hạp còn muốn lợi hại, cỗ áp lực vô hình khiến cho người có chút không thở nổi. Đây là dưới tình huống hắn đang cực lực thu nhiếp, nếu hắn không đè áp thả ra tiên linh khí, trong phạm vi bốn phía hơn mười thước, đừng ai nghĩ sẽ còn đứng thẳng được.

Trong lòng của Tiễn Lậu Chi run lên, ha ha nói: " A a, Tần đạo hữu, ta cảm thấy dĩ hòa vi quý, có hiểu lầm gì, tâm bình khí hòa mà nói, chuyện gì không thể giải quyết? A a, ta nguyện ý làm một người giảng hòa, đi gặp Doanh Vu chưởng môn của Côn Lôn phái nói chuyện…như thế nào?"

Tần Tiểu Thiên xoa xoa hai tay, cười hì hì nói: " Không cần, đã nói qua rồi, bây giờ là đợi hành động của Côn Lôn phái…xin lỗi, quấy rầy sinh ý của các vị…nhưng ta cũng có không ít tài liệu, các ngươi có thể trao đổi với ta, hắc hắc." Hắn nhịn không được cười rộ lên, cướp sinh ý của Côn Lôn phái, cũng là một chuyện rất có ý nghĩa.

Tiễn Xuyến Nhi vỗ tay cười nói: " Hay a, hay a! Ta biết Tần đại ca có rất nhiều bảo bối…"

Tần Tiểu Thiên nhất thời không biết nói gì, hắn lúc này mới nhớ tới Tiễn Xuyến Nhi là nổi danh mê tài si tiền, cho dù đã tu tới Xuất Khiếu kỳ, vẫn không thay đổi được mao bệnh này, nhưng từng kinh nghiệm qua tại Ương Táng Hạp cùng cộng hoạn nạn, hắn đối với Tiễn Xuyến Nhi trở nên rất khoan dung.

Bạch Uyên Hoàn nói: " Nhi Mỗ Động xuất sản rất ít, ngoại trừ đặc sản Tuyết Tham và Thất Bí Trà ra, cũng chỉ có Tuyết Tinh Tửu, a a, chúng ta đến Côn Lôn phái chủ yếu là dùng đặc sản này đổi một chút tiên thạch…tiến cảnh của các đệ tử quá chậm, lúc tu luyện phải có tiên thạch phụ trợ, ai, tiên thạch khó tìm a." Hắn cảm khái lắc đầu.

Tần Tiểu Thiên nói: " Ta có tiên thạch, Tuyết Tinh Tửu…ta thích, nếu ngươi nguyện ý đổi, có bao nhiêu ta đổi bấy nhiêu!"

Hắn chỉ muốn Tuyết Tinh Tửu. Pháp bảo tiên thạch không sao cả, tại Thiên Diễn thế giới cái gì cũng không thể mang theo, chỉ cần đủ dùng là được, Tuyết Tinh Tửu có thể uống hết, cho nên càng nhiều càng tốt.

Bạch Uyên Hoàn há to miệng, kinh ngạc nói: " Thế à, ồ…ác…thế à?" Thanh âm có chút giống gà kêu, hắn lập tức ý thức được mình thất thố, sắc mặt ửng đỏ nói: " Ta mang theo một trăm hai mươi bình Tuyết Tinh Tửu, nguyên lai định cùng Côn Lôn phái đổi lại mười hai khối trung phẩm tiên thạch, thuộc tính…tốt nhất là thủy tính…"

Bởi vì có thu bảo linh quyết, Tần Tiểu Thiên tại Nguyệt Cầu đào được không ít tiên thạch, trong đó trung phẩm tiên thạch có tới mấy trăm cân, ước chừng hơn một ngàn khối. Hắn cười nói: " Một trăm hai mươi bình? Được, ta lấy hết." Hắn đưa tay, phóng tiên thạch trên mặt đất, bài ra mười hai khối, tất cả đều là thủy tính tiên thạch.

Tiễn Xuyến Nhi nhịn không được nhìn Tần Tiểu Thiên kêu lên: " Tần đại ca, ngươi ở đâu tìm được nhiều tiên thạch như vậy a?" Trong lòng không ngừng thầm kêu đáng tiếc, nàng cảm thấy tiên thạch so với rượu

gì cũng trân quý hơn, Tần Tiểu Thiên lại đem đi đổi rượu, quả thật là quá lãng phí, quá xa xỉ.

Bạch Uyên Hoàn trừng to mắt, kinh hãi vô cùng: " Được, ta đổi! Đa Cát, đem rượu ra." Nguyên tưởng rằng Tần Tiểu Thiên sẽ trả giá, không nghĩ tới đối phương căn bản là không quan tâm, dùng một trăm hai mươi bình Tuyết Tinh Tửu trao đổi với Côn Lôn phái, cũng không đổi được tới mười hai khối trung phẩm tiên thạch thủy tính.

Một trăm hai mươi bình Tuyết Tinh Tửu, hình dáng của bình hình chữ nhật, dùng lãnh tinh lãnh ngưng mà thành, bên trong bình có hơn mười khối Tuyết Tinh Tửu cố thể. Một trăm hai mươi bình phóng trên mặt đất, cũng rất nhiều, Tần Tiểu Thiên đưa tay quơ một cái, trong chớp mắt đã thu vào trong nhẫn trữ vật, lại hỏi: " Cái..kia...cái gì trà? Có đặc điểm gì?"

" Thất Bí Trà."

Tần Tiểu Thiên gật đầu nói: " Đúng, Thất Bí Trà, có đặc điểm gì?"

Bạch Uyên Hoàn rất hưng phấn, chỉ một thoáng đã đổi được nhiều tiên thạch thủy tính như vậy, hoàn toàn ngoài dự đoán. Hắn cười nói: " Thất Bí Trà cũng là đặc sản của Ni Mỗ Động chúng ta, là một loại linh thảo sinh trưởng trên núi tuyết, dùng pháp thuật đặc thù chế thành, công hiệu...có thể ngưng thần thanh tâm, tẩy độc nội phủ, trị độc sáng mắt. A a, Thất Bí Trà chủ yếu là chỉ bảy thủ pháp bí chế, là thủ đoạn sáng chế trà độc sang của lão động chủ Ni Mỗ Động chúng ta, là tinh phẩm trà khó có được."

Nghĩ không ra người tu chân Ni Mỗ Động cũng biết quảng cáo, Tần Tiểu Thiên thiếu chút cười lăn, nói: " Được, ta lấy hết, cũng là đổi tiên thạch hay sao?"

Bạch Uyên Hoàn vội vàng nói: " Phải, đúng vậy, a a, ta còn có mười bốn quán cực phẩm Thất Bí Trà, đổi...đổi...năm khối...ách, không, bảy khối tiên thạch, a a, tùy tiện thuộc tính gì cũng được." Nói xong, trên mặt lộ ra một tia thần sắc xấu hổ.

Tần Tiểu Thiên cũng không thèm để ý, thuận miệng nói: " Được."

Thất Bí Trà đựng trong kim quán, một quán chỉ chừng bàn tay, hình dáng giống như một trứng vịt lớn. Tần Tiểu Thiên cũng không nhìn kỹ, thu vào trong nhẫn trữ vật, vỗ vỗ tay, hài lòng nói: " Còn gì có thể trao đổi nữa? Lấy hết ra đi, hắc hắc, ta còn nhiều tiên thạch!"

Tiễn Xuyến Nhi hoan hô một tiếng, nói: " Hay a, chúng ta...có!" Nàng quay đầu nhìn xem Tiễn Lậu Chi, thấy hắn có chút gật đầu, lại tiếp tục nói: " Chúng ta cũng có rượu ngon, đổi tiên thạch!" Rượu ngon của núi Thanh Thành Tần Tiểu Thiên từng uống qua, Phù Châu Bách Liệt Tửu, đích xác không giống bình thường, hắn vốn cũng có vài vò, nhưng trước kia đã uống hết.

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Làm sao đổi?"

" Một vò hai khối tiên thạch!" Tiễn Xuyến Nhi như sư tử mở rộng miệng.

Tiễn Lậu Chi mồ hôi lạnh tuôn ra, vội vàng nói: " Đừng nghe Xuyến nhi nói linh tinh, ba xàm ba láp, không cao như vậy..."

Tần Tiểu Thiên nói: " Đổi!" Giao tình của hắn và Tiễn Xuyến Nhi không giống tầm thường, cho dù không trao đổi gì, Tiễn Xuyến Nhi muốn tiên thạch, hắn cũng sẽ lập tức lấy ra.

Tiễn Lậu Chi nhất thời mừng rỡ, luôn miệng nói: " Ta có...ta có, a a, ta có bốn mươi mốt vò!" Một hơi đem hết rượu mang đến toàn bộ đem ra.

Phù Châu Bách Liệt Tửu quá trình nhưỡng tạo mặc dù rất phức tạp, nhưng hàng năm đều có xuất sản, nhưng tiên thạch lại rất khó tìm, có đám tiên thạch này, đối với việc tu luyện của đệ tử phái Thanh Thành có chỗ tốt thật lớn, làm chưởng môn nhân, hắn đương nhiên vui mừng.

Tiễn Xuyến Nhi ngược lại có chút ngại ngùng, vừa rồi mình chỉ là thói quen gọi giá cao, không nghĩ tới Tần Tiểu Thiên lại đáp ứng.

Bạch Uyên Hoàn trợn mắt há hốc mồm nhìn, vạn vạn không nghĩ tới người của phái Thanh Thành lại dám kêu giá như thế, phải biết rằng danh khí của Tuyết Tinh Tửu còn cao hơn Phù Châu Bách Liệt Tửu, nhưng hắn cũng không tiện phản lời, chỉ là không ngừng lắc đầu than thở.

Tiễn Xuyến Nhi nhỏ giọng nói: " Vừa rồi ta chỉ là nói giỡn...ngươi, ngươi tại sao lại xem là thật..." Nàng có chút tức giận lại có chút vui mừng, nói không rõ là tâm tình gì.

Thần thức của Tần Tiểu Thiên một mực chú ý biến hóa của mê trận, đến trước mắt, Côn Lôn phái còn không có hành động gì. Nhìn thấy đám người Tiễn Xuyến Nhi, hắn hơi thay đổi ý nghĩ một chút, tạm thời không muốn đánh nhau chết sống, tốt nhất có thể đổi lại Tập Bắc Phong, như vậy mới có thể nắm giữ quyền chủ động.

Bạch Uyên Hoàn chỉ huy hai đệ tử dùng khối băng lớn, dùng phi kiếm tước thành ghế, đặt trên mặt đất trước sơn môn, mời mọi người ngồi xuống, cười nói: " Mời ngồi, a a, Đa Cát, đem Băng Quả, Tuyết Lạp Dong, Nham Hoa Quả ra, để cho các vị nhấm nháp một chút." Nếu không vào được sơn môn Côn Lôn phái, chỉ tính ở bên ngoài chờ đợi.

Tiễn Lậu Chi cũng phân phó cho Khúc Nhai lấy ra các loại linh quả. Tần Tiểu Thiên không có chuẩn bị quả phẩm, liền lấy rượu vừa đổi ra. Bảy người vây quanh bàn băng, ngay trước sơn môn gió lạnh lẫm liệt của Côn Lôn phái ăn uống.

Bạch Uyên Hoàn và Tiễn Lậu Chi cũng không đề cập tới chuyện phát sinh xung đột của Tần Tiểu Thiên và Côn Lôn phái, hai người biết chuyện này bọn họ không quản được, chỉ nói những chuyện thú vị của tu chân giới.

Tiễn Xuyến Nhi ngồi bên cạnh Tiễn Lậu Chi, đối diện Tần Tiểu Thiên, trong tay cầm một viên ngọc như ý, nghiêng đầu không biết đang nghĩ gì.

Tần Tiểu Thiên nhàn nhã ngồi ăn uống, hắn không hề lo lắng cho Tập Bắc Phong, có bốn cao thủ Côn Lôn phái làm con tin, trừ phi Côn Lôn phái mất đi lý trí, nếu không tuyệt đối sẽ không thương tổn Tập Bắc Phong. Hắn bây giờ suy nghĩ không phải an nguy của Tập Bắc Phong, mà là làm sao xao trá Côn Lôn phái. Tới bước này, hắn không định để cho Côn Lôn phái sống yên, dù sao đã chọc vào bọn họ, cứ để cho bọn họ khó chịu một chút.

Trong vài ngày thời gian, trước sơn môn lại lục tục tới mười mấy người tu chân, đều bị Bạch Uyên Hoàn và Tiễn Lậu Chi ngăn cản. Trong đó có mấy người không phục Tần Tiểu Thiên, mạnh mẽ xông vào mê trận nhưng không cách nào đi ra, bị đưa vào vây sát trận thiếu chút nữa mất mạng, cuối cùng Tần Tiểu Thiên đi vào mới cứu đi ra, từ đó về sau cũng không ai dám xông trận.

Vì có đại lượng tiên thạch, Tần Tiểu Thiên trao đổi rất nhiều tài liệu và vật phẩm cổ quái. Hắn có thể đi Nguyệt Cầu thải tập tiên thạch, sau này nếu có cơ hội, còn có thể đi xuống đáy biển sâu thu tập tài liệu, cho nên lúc trao đổi thì rất hào phóng.

Đám người tu chân phát hiện, giao dịch với Tần Tiểu Thiên, đổi lại tiên thạch còn được nhiều hơn đổi với Côn Lôn phái, bởi vậy cũng tiêu trừ oán khí bị ngăn trở trước sơn môn, cả đám hưng phấn vô cùng, có chút người tu chân còn đặc ý chạy trở về, mang đến càng nhiều đặc sản để trao đổi.

Trong Côn Lôn phái mây sầu mưa thảm, Dư Nhất cũng không dám dùng tư cách áp bức chưởng môn nhân thêm nữa, hắn biết lần này gây họa thật sự quá lớn, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu ũ rũ nghe theo trừng phạt, hơn nữa phát ra tin tức, làm cho người ta lập tức mang Tập Bắc Phong chạy tới Côn Lôn phái.

Còn vận mệnh chính mình, Dư Nhất không nắm chắc, lần này chưởng môn nhân đến, đã mang theo mấy trưởng lão phong bế tu vi của hắn, vạn nhất môn phái phải làm ra quyết định hy sinh chính mình, hắn cũng không cách kháng cự.

Lại qua thêm mười ngày nữa, Tần Tiểu Thiên bắt đầu cảm thấy một tia bất an, Côn Lôn phái giống như là toàn bộ bế quan, không có ai đi ra ngoài cùng mình đàm phán, cũng không ai ra phá trận, Tập Bắc Phong cũng không thấy bóng dáng.

Người tu chân phía trước sơn môn lục tục rời đi, chỉ có ba người Tiễn Lậu Chi phái Thanh Thành còn đang bồi tiếp hắn. Bạch Uyên Hoàn của Ni Mỗ Động cũng đem theo hai đệ tử cáo từ, lần này thu hoạch mãn ý, bọn họ vui vẻ đi về.

Những người tu chân rời đi, danh khí Tần Tiểu Thiên bắt đầu vang lớn trên địa cầu người tu chân, có thể làm cho Côn Lôn phái không dám ra cửa, tuyệt không phải là nhân vật tầm thường, rất nhiều tu chân môn

phái bắt đầu chú ý tới Tần Tiểu Thiên.

Tiễn Lậu Chi vài lần đòi tiến vào Côn Lôn phái, đều bị Tần Tiểu Thiên ngăn trở, hắn không muốn phái Thanh Thành bị kéo vào, với cách làm việc của Côn Lôn phái, có lẽ không dám làm gì mình, nhưng có thể giận lây sang phái Thanh Thành. Hắn một mực khuyên Tiễn Lậu Chi ba người rời đi, vì Tiễn Xuyến Nhi kiên quyết không đi, lúc này mới trì hoãn thêm một ngày.

Bất quá, cho dù Tiễn Lậu Chi muốn đi cũng không còn kịp rồi. Vô số người tu chân vây quanh bọn họ.

Côn Lôn phái không cam lòng thất bại, cuối cùng phát ra tín hiệu cầu cứu. Tần Tiểu Thiên không thể không thừa nhận, năng lực của Côn Lôn phái thật lớn, không ngờ cũng đưa tới hơn hai trăm người tu chân, hơn nữa tuyệt đại bộ phận là cao thủ ngoài Nguyên Anh kỳ, trong lúc nhất thời kiếm khí tung hoành.

Tần Tiểu Thiên lắc đầu nói: " Chẳng lẽ thật muốn như sư tôn nói...không để ý hết thảy, không chỗ nào cố kỵ mà đại khai sát giới hay sao?"

Sắc mặt Tiễn Lậu Chi trở nên rất khó nhìn, hắn nói: " Không ngờ Côn Lôn phái lại phát ra Côn Lôn Lệnh! Không nghĩ tới bọn họ cả ngàn năm chưa từng phát ra Côn Lôn Lệnh, Tần đạo hữu, lần này phiền toái lớn, ai, ngay cả ta cũng bị cuốn vào."

" Côn Lôn Lệnh là cái thứ gì? Hừ, chúng ta đi tới trước mê trận!"

Quyết định của Tần Tiểu Thiên rất sáng suốt, hắn không muốn đối phó sự vây công đại quy mô như thế, nếu thất thủ giết chết mấy người tu chân, thì có thể sẽ đắc tội với tất cả người tu chân, gặp phải vô số người tu chân trả thù. Chỉ có lui vào trong mê trận, nhờ trận pháp phòng hộ, tạm thời không có uy hiếp quá lớn, hắn cũng sẽ không vì phẫn nộ mà giết người lung tung.

Tiễn Lậu Chi nói: " Côn Lôn Lệnh, là Côn Lôn phái triệu tập hết thảy lực lượng có thể triệu tập, cộng đồng ứng đối với kiếp nạn của Côn Lôn phái, tất cả những ai tới viện trợ đều trở thành ân nhân của Côn Lôn phái, đợi khi kiếp nạn hóa giải, thì Côn Lôn phái sẽ cảm tạ, hơn nữa còn lưu hứa hẹn kế tiếp."

Hắn vươn tay, hiển xuất ra một khối ngọc bài màu vàng cứng, mặt trước ghi cổ triện: " Lệnh", mặt sau ghi ba chữ " Côn Lôn phái".

Tần Tiểu Thiên khó hiểu hỏi: " Hứa hẹn gì?"

Tiễn Xuyến Nhi chen lời: " Hứa hẹn rất đơn giản...chính là viện trợ người tu chân, sau này nếu gặp phải chuyện khó khăn không cách nào giải quyết, có thể giao hoàn lại Côn Lôn Lệnh, do Côn Lôn phái ra mặt trợ giúp giải quyết."

Trong lòng Tần Tiểu Thiên thừa nhận, phương pháp này rất tốt, có thể điều động rất nhiều lực lượng, nhưng đối với mình thì không hữu dụng. Với thực lực bây giờ của hắn, nếu không liều mạng đánh bừa, những người tu chân cũng không có cách nào, hắn có thể chậm rãi giải quyết những người tu chân đến viện trợ.

Tiễn Lậu Chi tựa hồ muốn nói cái gì, do dự một chút lại nuốt trở về, tới lúc này, hắn đã không cách nào ra mặt điều giải mâu thuẫn, chỉ cần đã phát ra Côn Lôn Lệnh, đã có ý là Côn Lôn phái quyết tâm thắng một đường. Hắn có chút không nghĩ ra, bởi vì nghe Tần Tiểu Thiên kể lại, hai bên tựa hồ cũng không có nháo đến bước ngươi sống thì ta chết.

Tần Tiểu Thiên cũng hiểu được không đúng, nhưng hắn không có thời gian suy nghĩ, người tu chân ngoài trận đã bắt đầu sấm trận, bọn họ không biết trận pháp này lợi hại, liên tiếp chàng vào trong trận.

Tần Tiểu Thiên trầm giọng nói: " Tiễn chưởng môn, ta đưa các ngươi ra phía sau, bọn họ muốn chiến...vậy thì chiến đi!" Hắn đưa ba người thuấn chuyển tới đỉnh núi tuyết ở mặt sau Côn Lôn phái, sau đó thong dong trở lại mê trận.

Người tu chân vào trận tất cả đều tu vi tầm thường, cao nhất cũng chỉ là Xuất Khiếu hậu kỳ, còn có số ít không đạt tới Nguyên Anh kỳ, thuần túy là hỗn loạn một chỗ. Bọn người kia cũng không nghĩ, ngay cả Côn Lôn phái mà cũng phải phát ra Côn Lôn Lệnh, địch nhân phải đối mặt sẽ không thể chỉ cường đại bình thường.

Một đường bắt tới, Tần Tiểu Thiên vừa bực mình vừa buồn cười, quả thật sao có thứ lý lẽ này, ngay cả người tu chân nhỏ yếu cùng tìm tới mình phiền phức. Có chút người tu chân mới mấy ngày trước còn trao đổi vật phẩm với hắn, sau khi tiếp Côn Lôn Lệnh lại chạy tới, trong mắt bọn họ, Tần Tiểu Thiên càng có vẻ cao thâm khó lường.

Người tu chân trong trận bị dọa đến hồn phi phách tán, người này quá lợi hại, phi kiếm đừng nói ngăn cản, cơ bản chỉ cần bay ra, đã bị mạnh mẽ thu đi, tiếp theo đã bị giam cầm, trở nên giống người bình thường, một tia chân nguyên lực cũng sử không ra, nguyên anh cơ hồ lâm vào trạng thái giả chết.

Chỉ chốc lát, người tu chân vào trận đều bị bắt hết. Tần Tiểu Thiên cũng không nói lời nào, trực tiếp đem bọn họ truyền tới vây sát trận giam cầm.

Trong lòng Tần Tiểu Thiên cảm thấy rất bất an, người tu chân bên ngoài càng ngày càng nhiều, xuyên thấu qua đại trận, hắn tính toán một chút, chừng hơn sáu trăm người tu chân, còn thêm người tu chân khác không ngừng đi tới.

Trong lòng hắn thầm măng: " Hỗn đản, Côn Lôn phái làm cái quỷ gì?" Người tu chân tới nhiều hắn cũng không sợ, làm cho hắn cảm thấy bất an chính là không rõ trạng huống bên ngoài.

Người xông trận càng ngày càng nhiều, Tần Tiểu Thiên nhờ mê trận, đem họ bắt hết. Hắn cũng phát khởi ác độc, mặc kệ đối phương thuộc môn phái gì, là bối cảnh gì, nếu dám trùng trận là địch nhân của mình.

Liên tục bắt đi hơn một trăm người tu chân, tay của Tần Tiểu Thiên cũng thấy mềm nhũn, lại xa xa thiết trí một trận pháp vây khốn, đem đám người tu chân ném vào. Mặc dù bọn họ bị giam cầm, nhưng còn có thể giống người thường đi lại, chỉ là đi không khỏi vây khốn trận mà thôi, không có nguy hiểm đến tính mạng.

Người tu chân bên ngoài cũng không dám tiếp tục trùng tiến mê trận, sau khi người đi vào phát ra tín hiệu cầu cứu, rất nhanh đã biến mất không thấy, trận pháp trước mặt giống như một cái ao đầm lớn, tiến vào thì bị hãm bên trong không ra được. Chúng người tu chân lúc này mới hiểu được sự lợi hại của Tần Tiểu Thiên, vội vàng phát ra tín hiệu cầu cứu liên tục.

Giống như quả cầu tuyết lăn tròn, người tu chân càng tụ càng nhiều, trên bầu trời khắp nơi đều là bóng kiếm, tiếng xé gió vang rền. Tần Tiểu Thiên trong mê trận cũng nhịn không được rét lạnh, không nghĩ tới Côn Lôn phái lại có khả năng lớn thế này.

Đám người tu chân rất nhanh đã tổ chức lại, từng làn sóng không ngừng công kích mê trận, cố gắng bằng vũ khí mạnh mẽ phá trận. Điện quang tiếng sấm, ngọn lửa sóng cả, các loại các dạng thủ đoạn đều sử ra, tiếng nổ mạnh vang vọng thiên địa.

Tần Tiểu Thiên nhìn thấy há hốc mồm, trong lòng rung động không thôi. Mười mấy người công kích thì hắn có thể không thèm để ý, mấy trăm người tu chân cùng ra tay, làm cho hắn hiểu được cái gì là nhiều người lực lượng mạnh mẽ. Mê trận trải qua việc bị luân phiên công kích, có dấu hiệu sắp bị hỏng mất.

60. Q.7 - Chương 2: Kiếm Thiêu Côn Lôn

Tần Tiểu Thiên thở dài, thuấn di đi ra ngoài.

Coi như giết chết toàn bộ đám người tu chân này thì thế nào đây, bọn họ chẳng qua là người vô tội bị dính líu vào. Tần Tiểu Thiên dù sao cũng không có tính cách không chút kiêng kỵ của Xích Minh, cũng sẽ không phân thị phi mà đại khai sát giới, cho nên chỉ có thể né tránh, hắn còn chưa tu luyện đến cảnh giới tùy tâm sở dục.

Cho dù là cổ tiên mê trận, cũng không ngăn cản được vô số người tu chân cùng công kích, nhất là khi chủ nhân đại trận buông tha cho việc tu bổ trận pháp.

Nửa giờ sau, mê trận trước sơn môn bắt đầu lung lay muốn ngã. Bởi vì mê trận không phải một tòa, mà là mười mấy mê trận liên tiếp lẫn nhau, mê trận trước sơn môn chỉ là một trong đó mà thôi. Dưới sự công kích liên tục của mấy trăm người tu chân, mê trận cuối cùng ầm ầm hỏng mất, lộ ra sơn môn của Côn Lôn.

Người tu chân phát ra tiếng hoan hô rung trời động địa, như ong vỡ tổ vọt đi vào.

Tần Tiểu Thiên thuấn chuyển qua đỉnh núi tuyết chỗ ba người Tiễn Lậu Chi, nhìn ba người nói: " Hay thật, đám người tu chân kia đúng là điên cuồng."

Tiễn Xuyến Nhi hỏi: " Ngươi…có bị thương hay không?"

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Yên tâm đi, ta cũng không định liều mạng với bọn họ, a a, nếu như bức ta liều mạng, vậy thì nháo lớn."

Tiễn Xuyến Nhi không giải thích được, khó hiểu nói: " Nháo lớn? Vậy nháo lớn đi, Tần đại ca chẳng lẽ còn sợ bọn họ…"

Tiễn Lậu Chi hiểu rõ băn khoăn của Tần Tiểu Thiên, nói: " Xuyến nhi, đừng nói bậy, Tần đại ca ngươi không phải sợ, mà là không muốn giết người."

Tần Tiểu Thiên lắc đầu nói: " Không phải sợ giết người, mà là sợ tiểu đệ ta Tập Bắc Phong…nguy rồi!"

Hắn đột nhiên chợt hiểu được, nhất định là Tập Bắc Phong xảy ra chuyện, Côn Lôn phái không cách nào xuyên thấu qua việc đàm phán bình thường để giải quyết, lúc này mới phát ra Côn Lôn Lệnh. Trong phút chốc, hắn cảm giác được máu trong người đều vọt lên mặt.

Tiễn Lậu Chi không hổ là lão tu chân, tuy không rõ lời của Tần Tiểu Thiên, nhưng rõ ràng biết được Tần Tiểu Thiên đã nổi giận, vội vàng khuyên nhủ: " Tần đạo hữu, đừng vội, tỉnh táo lại…suy nghĩ cho kỹ, như thế nào đạt tới mục đích của ngươi mới là phần thắng! Phẫn nộ không giải quyết được bất cứ vấn đề gì!"

Nói mấy câu để cho Tần Tiểu Thiên tỉnh táo lại, hắn nói: " Tiễn chưởng môn, cảm ơn, các ngươi về Thanh Thành đi thôi, ta không hy vọng các ngươi cũng bị cuốn vào!"

Trong giọng nói chứa đựng lãnh ý nhè nhẹ. Tiễn Lậu Chi nhịn không được rùng mình một cái, hắn suy nghĩ một chút, nói: " Cũng tốt, chúng ta ở lại cũng không giúp được gì, một mình ngươi cẩn thận!"

Tiễn Xuyến Nhi mặc dù rất muốn lưu lại, nhưng trong lòng nàng cũng hiểu rõ ràng, mình chẳng những không giúp được gì, còn có thể liên lụy Tần Tiểu Thiên, người tu chân và người phàm dù sao cũng không giống, nàng nói: " Tần đại ca, ngươi…một mình ngươi cẩn thận một chút, không nên liều mạng…bọn họ nhiều người…"

Tần Tiểu Thiên gật đầu nhìn Tiễn Xuyến Nhi, nói: " Ngươi yên tâm, ta còn sẽ đi tìm ngươi…cùng đi đào mỏ vàng."

Thân thể mềm mại của Tiễn Xuyến Nhi khẽ run, thấp giọng nói: " Ta đợi ngươi!" Nói xong bay lên không trung, dừng một chút rồi theo sát Tiễn Lậu Chi bay đi.

Nhìn thấy Tiễn Xuyến Nhi đã rời đi, Khúc Nhai hướng Tần Tiểu Thiên ôm quyền nói: " Tần đạo hữu, sau này còn gặp lại!" Kiếm quang chớp động, hướng núi Thanh Thành bay đi.

Tần Tiểu Thiên suy tư một lát, lấy ra bốn khôi lỗi lấy được ở Ương Táng Hạp, rồi lấy ra bình ngọc giam cầm sát hồn, bốn sát hồn trong bình bị giam cầm kia hắn phải luyện chế lần nữa.

Phương pháp luyện chế là từ trên đài kim tự tháp có được, hắn có nắm chắc trong vòng một giờ sẽ hoàn thành. Bố trí một ẩn hình trận pháp đơn giản, hắn bắt đầu tu luyện.

Hắn niết bể bình ngọc, một đạo sát hồn màu đen lập tức nhẹ nhàng đi ra, hơi xoay vòng trong không trung một chút, lập tức đánh về phía Tần Tiểu Thiên.

Sát hồn và linh hồn có chút tương tự, nhưng một khi sát hồn thoát khỏi trói buộc nguy hại thật lớn, vô luận là sinh vật gì, phác đi tới là có thể chiếm được thân thể, còn có thể dung hợp linh hồn của đối phương. Sát hồn như vậy cũng có thể xem như là ma đầu biến tấu dị thể, khác với ma đầu nguyên bổn, một là tự nhiên sinh thành, một là bị luyện chế đi ra.

Tần Tiểu Thiên vươn một ngón tay, nhẹ giọng quát: " Định!"

Sát hồn giống như là bị nhốt trong một bình thủy tinh trong suốt, hoàn toàn không có đường ra, chỉ thấy nó chợt lớn chợt nhỏ, chợt dày chợt nhạt, cố gắng tìm biện pháp cởi vây khốn, nhưng lực lượng giam cầm quá lợi hại, cũng không phải một sát hồn nho nhỏ là có thể giải khai được.

Tài liệu luyện hồn đều là từ Tập Bắc Phong có được, bởi vì tài liệu luyện hồn Tần Tiểu Thiên cũng phải dùng, cho nên đã sớm chuẩn bị sẵn.

Tẩy Hồn Dịch, Tiêu Hồn Thủy, Định Hồn Lộ, Khống Hồn Tương, tổng cộng bốn chủng loại luyện chế nửa thành phẩm.

Có thể dùng trên sát hồn chỉ có hai loại, Tẩy Hồn Dịch và Khống Hồn Tương. Tẩy Hồn Dịch có thể yên ổn sát hồn, Khống Hồn Tương có thể cho sát hồn và khôi lỗi kết hợp, nghe theo sự chỉ huy của Tần Tiểu Thiên. Còn hai loại tài liệu kia, Tiêu Hồn Thủy có thể xóa đi linh hồn ấn ký, Định Hồn Lộ là tài liệu Tần Tiểu Thiên đoán luyện linh hồn chính mình.

Tẩy Hồn Dịch là chất lỏng sền sệt vo tròn trong suốt không màu sắc, bị phong trong một đám viên cầu thủy tinh. Tần Tiểu Thiên niết vỡ một cái, một ngụm tiên linh khí phun lên trên, trong phút chốc, Tẩy Hồn Dịch hóa thành sương mù vo tròn chụp tới sát hồn.

Sát hồn nhất thời yên tĩnh xuống. Tẩy Hồn Dịch có thể làm cho sát hồn thêm cường đại, chỉ thấy sát hồn màu đen từ từ biến thành xanh, từ từ trở thành nhạt. Tiếp theo, Tần Tiểu Thiên dùng Khống Hồn Tương đánh vào bên trong sát hồn. Cấm chế linh quyết phát ra, sát hồn bay vào trong một khôi lỗi, quang hoa lóe ra, khôi lỗi kia lớn lên rất nhanh.

Tần Tiểu Thiên đã có thể cảm nhận được sát hồn ba động, ước chừng vài giây đồng hồ, khôi lỗi từ trong mê mang tỉnh táo lại, hướng Tần Tiểu Thiên khom người thi lễ, sau đó đứng qua một bên chờ mệnh lệnh.

Đây là thủ pháp rất đơn giản, mặt khác ba khôi lỗi cũng luyện chế thành công.

Tần Tiểu Thiên đối với sát hồn cũng không thay đổi gì, giữ lại nguyên bổn của sát hồn về công kích pháp thuật và cách đấu thủ đoạn, đó là vị chủ nhân trước lưu lại thủ bút, hắn loáng thoáng cảm giác được bốn khôi lỗi này rất lợi hại.

Lúc đầu thu phục được bốn khôi lỗi thì hắn sử dụng thủ đoạn đặc biệt, làm cho khôi lỗi không cách nào liên thủ, bây giờ có mình ở một bên, khôi lỗi lẽ tất nhiên có thể phát huy được thực lực.

Tần Tiểu Thiên nheo đôi mắt nhìn hướng Côn Lôn phái trong sơn cốc, trong lòng suy nghĩ đi qua đàm phán hay trực tiếp đánh tới thị uy? Ân, phải tỉnh táo, trước tìm hiểu rõ ràng trạng huống rồi hãy nói.

Suy nghĩ một chút, hắn cảm giác được mình vẫn không cách nào ứng đối đại quy mô tranh đấu, trong tay ngoại trừ Cửu Bức kiếm, hoàng bài và hổ phù ra, không có tiên khí nào khác thích hợp với hắn.

Thần thức qua lại trong nhẫn trữ vật, lẩm nhẩm. Lúc ở Ương Táng Hạp thì có được không ít bảo bối, chẳng qua là không có thời gian luyện chế, gặp phải tình huống như thế, hắn đành phải tìm kiếm tiên khí thích hợp, nếu muốn đánh, phải có vũ khí uy lực cường đại.

Trước kia hắn từng giản lược qua những tiên khí này, trong đó có thể vận dụng không nhiều lắm, có vài dạng cần phải tốn hao đại lượng tinh lực một lần nữa luyện chế, cho nên để vào trong nhẫn trữ vật không có xử lý. Bây giờ hắn cần một kiện luyện chế thật nhanh, loại tiên khí có thể ứng phó chuyện quần công.

Tìm một hồi lâu, Tần Tiểu Thiên thất vọng phát hiện, không có một kiện nào. Tiên khí thích hợp thì cần luyện chế một lần nữa, tuy nhiên luyện chế tiên khí không chỉ cần mấy ngày thời gian là có thể giải quyết, ít nhất cũng phải dùng tới mấy tháng thời gian, hắn không thể làm gì khác hơn là tạm thời buông tha cho.

Trong lòng Tần Tiểu Thiên có chút tiếc nuối, không khỏi thở dài một tiếng.

Lúc đầu có được tiên khí cũng không để ý, bởi vì biết tự mình không có cách nào mang theo rời khỏi Thiên Diễn thế giới, cho nên không gấp luyện chế một lần nữa, cho là có Cửu Bức kiếm và hoàng bài, hơn nữa còn hổ phù đủ để ứng phó chuyện có thể xảy ra, ai biết chọc phải Côn Lôn phái, đưa tới nhiều người tu chân như vậy, tiên khí trên người cũng không đủ dùng.

Nhưng đã chạy tới bước này, cũng không để cho Tần Tiểu Thiên lùi bước nữa, có tiên khí thì đánh, không có tiên khí cũng phải đánh.

Nhìn bốn đại khôi lỗi uy phong lẫm lẫm, trong lòng Tần Tiểu Thiên đột nhiên tò mò, không biết chiến lực của bốn người như thế nào, trong sơn cốc nhiều người tu chân như vậy, lần này có thể xem thử thực lực của khôi lỗi.

Hắn tiện tay vung lên, mang theo bốn khôi lỗi thuấn chuyển qua trước sơn môn Côn Lôn phái.

Trước sơn môn đã không còn người tu chân, mọi người đều được tiếp đón dẫn vào trong Côn Lôn phái, trước sơn môn trống rỗng, chỉ có tiếng gió lạnh gào thét.

Tần Tiểu Thiên cũng không lên tiếng, trực tiếp đem hai quả Hỏa tiên lôi bắn ra, nện vào trên phòng hộ đại trận, hai tiếng nổ ầm ầm, hỏa diễm phóng lên cao. Tần Tiểu Thiên mỉm cười, thầm nghĩ: " Ta cũng không tin…Côn Lôn phái ngươi có thể chịu!" Bốn khôi lỗi đứng dàn ra, ngay phía sau hắn, đằng đằng sát khí nhìn ra phía trước.

Đợi cho uy lực của Hỏa tiên lôi biến mất, Côn Lôn phái cũng không có gì phản ứng. Trong lòng Tần Tiểu Thiên càng thêm bất an, chẳng lẽ tự mình đoán không sai? Tập Bắc Phong bị bọn họ giết chết?

Lửa giận của hắn thăng đằng lên, định cầm thêm mấy quả tiên lôi oanh tới Côn Lôn phái, nhưng phát hiện hắn đã hết dự trữ, tất cả tiên lôi phù chú đều đã dùng hết.

Tần Tiểu Thiên trong cơn tức giận, vận khởi Cửu Bức kiếm, chỉ thấy Cửu Bức kiếm hóa thành chín đạo mũi tên nhọn màu đen, thẳng tắp đâm vào phòng hộ đại trận.

Cửu Bức kiếm toàn lực vận chuyển, uy lực so với tiên lôi phù chú còn lớn hơn, chẳng qua phù chú tiên lôi không cần tổn hao tiên linh khí, mà một kích toàn lực của Cửu Bức kiếm, phải cần hao đi rất nhiều tiên linh khí. Lúc này hắn cũng bất chấp giữ lại thực lực, trước tiên kích cho người Côn Lôn phái đi ra rồi hãy nói.

Liên tục ba kiếm, phòng hộ đại trận bị ngạnh sanh sanh tạp bể ra một lỗ hổng, mặc dù có rất nhiều cao thủ trong trận đền bù, nhưng vẫn bị Cửu Bức kiếm phá vỡ, uy lực của kiếm tiên dù sao không phải chuyện đùa.

Người của Côn Lôn phái cũng không còn cách nào chịu được, vô số kiếm quang từ trong đại trận dũng xuất, tràng diện cực kỳ tráng quan.

Trong lòng Tần Tiểu Thiên âm thầm kinh ngạc: " Mẹ kiếp…sao giống như mới thọt trúng tổ ong vậy, đâu ra nhiều người tu chân như thế a?"

Người tu chân đi ra không có một ngàn cũng có tám trăm, muốn cùng nhiều người tu chân như vậy đánh nhau chết sống, trong lòng hắn có chút thấp thỏm bất an. Nhân số của đối phương thật sự là nhiều lắm, một khi mình buông lỏng chân tay, phát khởi công kích người tu chân nhất định sẽ chết thảm trọng, hắn không rõ có sinh ra ảnh hưởng gì với Thiên Diễn hay không.

" Chi nha!" Một tiếng hét vang, trực chân đến đất rung núi chuyển, phong vân biến sắc.

Tần Tiểu Thiên biết rõ muốn đánh phải là người đứng về phía lý lẽ, như vậy cho dù động thủ cũng lý trực khí tráng, cho nên không đợi cho người tu chân bao vây, đã giành trước dùng âm công chấn nhiếp bọn họ, tiếp theo hét lớn: " Doanh Vu, lập tức thả đệ đệ của ta!" Như trước vẫn là âm công, những người tu chân yếu nhược một chút nhất thời bị chấn ngã hơn mười người.

Không đợi người của Côn Lôn phái trả lời, Tần Tiểu Thiên đã hướng tới người tu chân chung quanh thuật lại chuyện đã qua, hắn vẫn đang dùng âm công để nói chuyện, cả sơn cốc đều oanh minh thanh âm của hắn. Đơn giản nói xong toàn bộ mọi việc, hắn lớn tiếng quát: " Bất luận là người tu chân môn phái nào, nếu như vô duyên vô cớ xuất thủ với ta, vậy thì…ta sẽ đem răng trả răng! Lấy máu trả máu!"

Xích Minh ở bên ngoài Thiên Diễn vỗ tay cười to: " Hảo tiểu tử, cũng còn có chút bộ dáng giống ta…Ai, cảnh cáo cái gì nha? Trực tiếp giết chết là xong hết rồi…dát dát…nhưng, điểu dạng kia…lão tử thích!"

Nhưng thật ra trong lòng hắn vẫn có chút bất mãn, cảm thấy tiểu tử kia nói nhảm quá nhiều, nhưng đây là đồ đệ duy nhất của hắn, cho nên tự động quên khuyết điểm, chỉ nhìn ưu điểm.

Lý Cường tức giận nói: " Tiểu Minh! Quỷ quái cái gì? Làm ta giật nảy mình...ân, xảy ra chuyện gì làm cho ngươi hưng phấn như thế?" Trách nhiệm của hắn cũng không nhỏ, phải một mực xem chừng Nạp Thiện và Tế Vô Nhai, cũng may mắn tu vi so với Xích Minh thì cao hơn, còn có thể phân thần chú ý chuyện khác.

Xích Minh nhếch miệng cười nói: " Tiểu tử kia một mình đan thiêu Côn Lôn phái! Hắc hắc, đây chính là đại môn phái trên địa cầu...có mấy trăm tên...Nga, không xong, là hơn một ngàn người tu chân, hắc hắc, nếu giết sạch toàn bộ, vậy sảng quá."

" Ai, đáng tiếc a, đáng tiếc! Nếu là tiểu tử kia tu ma, hắc hắc, vậy nhiều người tu chân như thế, tuyệt đối có thể làm cho hắn tăng nhanh tu vi." Hắn vô hạn tiếc hận nói.

Trong lòng Xích Minh, đồ đệ của mình hẳn phải là tu ma mới đúng, đáng tiếc Tần Tiểu Thiên lại tu tiên, điều này làm cho hắn có chút tiếc nuối.

Côn Lôn phái danh tiếng rất lớn, Lý Cường đã sớm biết, chẳng qua ở thời đại của hắn, Côn Lôn phái đã không tồn tại. Hắn nhàn nhạt nói: " Lá gan thật lớn, đệ tử của ngươi...chẳng lẽ cũng là gây họa tinh?"

Xích Minh mất hứng, nói: " Gây họa tinh? Nói hưu nói vượn! Đệ tử của lão tử...Ách! A a, a a! Gây họa tinh thì gây họa tinh đi, lão nhân gia ta thích là tốt rồi."

Nhìn thấy Lý Cường nhíu mày, Xích Minh lập tức đổi lời. Với ai hắn cũng dám chơi, duy nhất đối với người sư ca này là hắn không dám.

Lúc này, Thanh Đế đột nhiên chợt quay đầu lại nhìn Xích Minh nói: " Ngươi tốt nhất đi nói cho đồ đệ của ngươi, bảo hắn ở trong Thiên Diễn nên ít giết người."

Trong lòng Xích Minh khó chịu, nói: " Sư tôn, lão nhân gia hỗ trợ cho người mình một chút có được hay không? Đồ đệ của ta không phải giết người lung tung, mà là bị người giết lung tung, ai, tiểu tử kia tốt xấu gì cũng là đồ tôn của ngài...chẳng lẽ ngài nhẫn tâm để cho hắn bị người đánh chết? Ân, chọc cho lão tử nổi giận, ta tự mình đi tiêu diệt cái gì mà Côn Lôn phái!"

Thanh Đế cười nói: " Ngươi không phục? Vậy tự đi vào đi."

Xích Minh nhảy dựng lên, lớn tiếng nói: " Đi vào thì đi vào! Có gì lợi hại chứ!"

Lý Cường chau mày, nói: " Ngươi yên ổn chút đi, đàng hoàng mà ngồi!"

Thanh Đế hoành Lý Cường một cái, nói: " Ngươi không cần khuyên hắn, hắc hắc, tiểu tử, ngươi cho rằng...ngươi lợi hại lắm phải không? Trong thế giới Thiên Diễn, người mạnh như mây, ngươi vị tất đã là đệ nhất thiên hạ!"

Thiên Cô che miệng cười khẽ, Bác Tụ Thượng Nhân cũng mỉm cười, hai người liếc nhau, không nói một lời, tiếp tục giúp Thanh Đế nắm Thiên Diễn thế giới trong tay.

Xích Minh bị kích đến lửa giận ba trượng, quát to một tiếng, hai tay toát ra kim mang dài cả thước, hai tay phân ra thật mạnh, lớn tiếng quát: " Khai!"

Một cước bước ra, Xích Minh đã nhảy vào Thiên Diễn thế giới. Đó là hắn dùng người thật tiến vào, Thiên Diễn thế giới nhất thời kịch liệt rung động.

Thanh Đế vội vàng quát: " Ổn định! Ổn định!" Sau một lúc lâu, Thiên Diễn thế giới mới ổn định xuống.

Lý Cường cười nói: " Sư tôn, cần gì kích cho Xích Minh tiến vào."

Thanh Đế nói: " Xích Minh ở trong chúng ta là yếu nhất, để cho hắn đi thăm dò cũng tốt, gần đây ta đã có chút lý giải biến hóa của Thiên Diễn thế giới."

" Vì quá bình ổn, cần phải có cao thủ đến phá tan sự bình hành trong đó, mau chóng cho chúng ta thể nghiệm sự biến đổi chân thật của Thiên Diễn, mặt khác, lúc cần thiết, ngươi cũng phải đi vào, cuối cùng...có thể toàn bộ chúng ta cũng phải vào, a a, thật sự là chờ mong a!"

Lý Cường bất an nói: " Tiểu Minh...đi vào là người thật, không có dùng phân thân thuật, nếu trong Thiên Diễn xảy ra vấn đề, hắn có thể trở lại hay không?"

Hắn đối với vị sư đệ Xích Minh này tình cảm rất sâu, không muốn chứng kiến hắn gặp chuyện không may trong Thiên Diễn.

Thiên Cô cười chen lời nói: " Không cần lo lắng, Thiên Diễn chỉ là một thần khí mà thôi, mặc dù so sánh với Nguyên Giới của ngươi cũng là thần khí lợi hại hơn, nhưng do bốn người chúng ta nắm trong tay, sẽ không xảy ra chuyện gì lớn."

" Xích Minh mặc dù yếu nhất trong chúng ta, nhưng trong Thiên Diễn thì khác, hắn dù sao cũng là tu thần cao thủ."

Bác Tụ Thượng Nhân mỉm cười, nói: " Đệ tử của Xích Minh có nguy hiểm...ngươi dụng tâm quan sát là sẽ hiểu rõ ràng thôi."

Thanh Đế cười nói: " Sư đệ ngươi cũng không phải kẻ ngu, hắn có giữ lại một tay ở bên ngoài, ngươi nhìn xem..."

Hắn chỉ vào mặt đất cách đó không xa, bên trên có một điểm đen, bên trong còn quyển tạp vài vật màu đỏ nhạt, bên trong vòng không ngừng hiện lên một chuỗi xuyến cổ chú văn, vô cùng nhỏ nhạt, không chú ý căn bản là nhìn không ra.

Lý Cường kinh ngạc nói: " Tinh Vực Thiêm Tiêu?" Hắn cẩn thận nhìn Thiên Diễn vận chuyển một chút, trong lòng nhất thời hiểu được.

Thanh Đế, Thiên Cô và Bác Tụ bèn nhìn nhau cười, Lý Cường yên lòng, Xích Minh hạ Tinh Vực Thiêm Tiêu, sẽ có thể trở lại.

Tu vi của Xích Minh cũng đủ ra vào Thiên Diễn, duy nhất chú ý chính là lộ tuyến quay về, trừ phi đám người Thanh Đế không cho hắn trở lại, mạnh mẽ phong bế Thiên Diễn, nếu không thì không có gì nguy hiểm.

Lý Cường cười nói: " A a, ta cảm thấy tên khỉ kia cũng không lỗ mãng."

Nơi này mọi người đều là người thành tinh, đều là người sắp thành thần, không có một ai dễ khi dễ, Xích Minh chưa chắc không biết là do Thanh Đế dùng phép khích tướng, để hắn chạy vào chắc là có mục đích khác.

Tần Tiểu Thiên không chút che giấu tuôn ra tiên linh khí bản thân, loại uy áp này trấn cho người tu chân câm như hến. Tiên linh khí đối với chân nguyên lực luôn có ưu thế tiên thiên, trong lúc nhất thời mọi người không một tiếng động, chỉ có thanh âm gió lạnh gào thét rít vang.

Một hồi lâu, truyền đến một tiếng gầm lên: " Ngươi muốn như thế nào?" Doanh Vu từ trong đám người đi nhanh ra. Trong lòng hắn cực độ bất an, nhìn ra được Tần Tiểu Thiên đã thật sự giận dữ, nhưng vì không thể để mất mặt thêm nữa trước đám người tu chân, cũng nhịn không được quát to một tiếng, cố gắng tìm về một chút mặt mũi.

Tần Tiểu Thiên nhìn chằm chằm hắn, vẫn nhìn đến toàn thân hắn run lên sợ hãi, lúc này mới nói: " Ta không muốn thế nào...chuyện rất đơn giản, nếu như ngươi muốn làm cho phức tạp như vậy, được...ta phụng bồi! Nhưng ngươi đừng hối hận sự lựa chọn của mình."

Ở trong phút chốc này, hắn quyết định không để ý hết thảy đại chiến một hồi, không hề cố kỵ gì giết người hay không giết người nữa.

Trong lòng Doanh Vu hàn khí xông lên, trực giác không hay, không dám do dự, lập tức nói: " Đệ đệ của ngươi đưa tới rồi..." Sắc mặt của hắn biến trắng bệch, chần chờ một chút, nói: " Không biết là nguyên nhân gì...hắn lại đã chết...trước khoan động thủ, hãy nghe ta nói hết...ta có thể cam đoan, không ai giết hắn, nguyên nhân của cái chết không rõ ràng lắm, chúng ta còn đang tra xét..."

Tần Tiểu Thiên lạnh như băng cắt đứt lời hắn: " Ngươi là các ngươi bắt đi...thật sự là chê cười, với thế lực của Côn Lôn, không ngờ lại làm ột tiểu hài tử bị chết đi một cách khó hiểu, ngươi cứ nói...ai tin? Hừ, người đang ở đâu, cho dù chết cũng phải có tử thi, đưa cho ta!"

Hắn mơ hồ phát giác trong đó có chuyện, Tập Bắc Phong am hiểu nhất là vận dụng linh hồn, cho dù có chết, linh hồn cũng không giảm, cho nên mở miệng đòi tử thi.

Doanh Vu cả người không được tự nhiên, hắn lặng yên truyền âm ột trưởng lão bên cạnh, người nọ bước tới một bước nói: " Tử thi có thể cho ngươi...nhưng ngươi bắt người của chúng ta, thỉnh lập tức thả ra!"

Chúng người tu chân một trận ồn ào, rất nhiều người cũng không cho là đúng, nghe hai bên nói chuyện với nhau, bọn họ đại khái hiểu rõ cả chuyện trải qua, không ít cao thủ đều toát ra ánh mắt khinh thường, Côn Lôn phái lần này thật sự làm quá đáng, căn bản có thể nói là không nói lý lẽ.

Tần Tiểu Thiên cười lạnh nói: " Trước đem tử thi của huynh đệ ta đem tới! Nếu như ngươi con mẹ nó tiếp tục dây dưa, lão tử cũng cầm lấy tử thi đến trao đổi!"

Doanh Vu bị dọa một cái, bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là đáp ứng: " Chúng ta có thể đem tử thi trả lại cho ngươi, tỉnh đừng giận lây..những người đó...những người đó..."

Nói xong hắn vẫy tay ra dấu, lập tức có một người tu chân tiến lên, cầm một cụ quan tài gỗ nho nhỏ đặt trên mặt đất.

Sắc mặt Tần Tiểu Thiên thập phần khó coi, hắn triển khai năm ngón tay, lăng không hư trảo tới, cụ quan tài nho nhỏ nhất thời trôi trên không trung, sắc mặt dị thường an tường.

Tần Tiểu Thiên lại đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, hắn tinh thông tu luyện linh hồn, lạnh nhạt biết Tập Bắc Phong đang giở thủ đoạn gì, có thể kết luận, tiểu tử này là đang giả chết, lòng cừu hận hơi chút biến mất.

Dùng trói buộc chú, đem Tập Bắc Phong cố định trên lưng, Tần Tiểu Thiên nói: " Giao ra Dư Nhất!"

Doanh Vu nói: " Chúng ta đã trả lại rồi...huynh đệ của ngươi, xin ngươi cũng thả người của chúng ta."

Tần Tiểu Thiên đòi lại được Tập Bắc Phong, cả người cuối cùng an định xuống, lúc này không hành hạ Côn Lôn phái một chút thật không cam tâm, nói: " Thúi lắm! Huynh đệ của ta đã chết, bằng hữu của ta cũng bị Dư Nhất đánh chết, Côn Lôn phái ngươi phải trả lại công đạo cho ta!"

Hắn trước trước sau sau bắt nhiều người tu chân, con tin trên tay cũng đủ uy hiếp đối thủ, nói chuyện càng không có chút cố kỵ.

Doanh Vu nghiến răng, bộ dáng ai cũng thấy rõ, biết chưởng môn nhân Côn Lôn phái đã muốn phát cuồng.

Một cỗ lửa lớn vô danh trực trùng xông ót, sắc mặt Doanh Vu đỏ bừng, chính hắn cũng không rõ đã bao lâu không nổi giận như vậy, hai tay không ngừng run rẩy. Làm nhất phái chí tôn, cho tới bây giờ không ai dám đối với hắn vô lý như thế.

" Vây quanh! Sát!" Doanh Vu không nhịn được nữa. Người tu chân nếu không giải quyết được mâu thuẫn, phải dựa vào thực lực mà nói chuyện. Hắn cũng không có biện pháp tốt hơn, chỉ có thể dùng thủ đoạn sức mạnh để giải quyết Tần Tiểu Thiên.

Tần Tiểu Thiên sẽ không cùng người tu chân đánh nhau như vậy. Hắn từ nhỏ lớn lên đánh nhau cơ bản là dùng cứng đối cứng, từ sau khi tu hành, quan niệm của hắn mới có thay đổi, chỉ cần không bị chọc giận lý trí, quyết không ngạnh kháng nhiều người tu chân vây công như vậy.

Bởi vậy Tần Tiểu Thiên trước tiên đã nghĩ sẽ thuấn di đi.

Nhưng người của Côn Lôn phái sơm đã xếp đặt sẵn, sao có thể để cho Tần Tiểu Thiên dễ dàng chạy thoát.

Bởi vì địch thủ thế lực mạnh mẽ, nếu dây dưa đánh nhau, Côn Lôn phái tuyệt đối ăn không tiêu, cho nên người tu chân không ai dám phát khởi công kích, mà là dùng trận pháp phong tỏa bốn phương tám hướng.

Doanh Vu phát lệnh, bốn bề đã bố trí xong, bây giờ chỉ cần phong tỏa thiên địa.

Một khi Côn Lôn phái dùng hết lực lượng vây khốn Tần Tiểu Thiên, uy lực không giống bình thường, rất nhiều pháp bảo lợi hại cùng trận pháp đều được vận dụng, phong tỏa bầu trời là bảy tầng bình chướng, đỏ, cam, vàng, lục, xanh, lam, tím. Bảy màu phân nhau, đó là pháp bảo nổi tiếng Thất Thải Bình, mặt đất bị mười tám cao thủ dùng linh chú giam cầm, cứng rắn như sắt.

Tần Tiểu Thiên trong phút chốc đang thuấn di thì đụng vào Thất Thải Bình, không kịp đề phòng rơi xuống, tức giận hét lớn một tiếng: " Khai!" Cửu Bức kiếm hóa thành một cây búa sắc bén lớn, bổ về phía Thất Thải Bình.

Doanh Vu quát: " Ngăn trở hắn!" Không ai so với hắn hiểu được kiếm tiên trong tay Tần Tiểu Thiên lợi hại cỡ nào, Thất Thải Bình chỉ ngăn cản được một chút, Cửu Bức kiếm một khi mạnh mẽ công kích, Thất Thải Bình khẳng định chống đỡ không nổi.

Chín đạo kiếm quang bắn ra, Côn Lôn phái chín đại trưởng lão đi ra, hình thành một trận pháp công kích.

Tần Tiểu Thiên lập tức phát giác không đúng, công kích mang theo áp lực quá lớn ình, chín đạo kiếm quang ám thêm biến hóa chín lần, hắn không dám thử dụng phòng ngự tiên khí ngăn cản. Chỉ cúi thấp sất lên một tiếng, Cửu Bức kiếm trở về, nghênh hướng chín đạo kiếm quang, ý đồ phá vỡ Thất Thải Bình thất bại.

Cho dù chín kiếm thì sao, dùng trận thế chín lần biến hóa phát huy uy lực, Cửu Bức kiếm vẫn như cũ ngạnh sanh đụng tới. Chín trưởng lão, tu vi thấp nhất cũng có Phân Thần kỳ, đại bộ phận là tu vi Hợp Thể kỳ đồng thời phát lực, có thể nói là kinh thế hãi tục. Bất đắc dĩ đối thủ rất mạnh, có tu vi nửa tiên nhân, không ngờ lại có thể mạnh mẽ ngăn trở kiếm quang kéo tới.

Liên tiếp chuỗi xuyến chấn động mặt đất, những người tu chân toàn bộ lui về phía sau, chín trưởng lão không có chỗ tránh né, kết quả mạnh mẽ va chạm chính là chín người cùng phún máu, uy lực của kiếm tiên thật sự kinh khủng.

Nhưng trong lòng Tần Tiểu Thiên cũng âm thầm kêu khổ, một kiếm này cũng làm cho hắn chịu không nổi, một búng máu vọt tới miệng.

Dù sao hắn còn chưa vượt qua tiên kiếp, thể lực không cách nào đạt tới cảnh giới tiên nhân chân chính, hơn nữa cụ thân thể không phải bản thể của chính mình, không thể vận dụng tinh vi, lần này liều mạng cũng làm cho hắn nếm khổ.

Doanh Vu thất kinh, không nghĩ tới Tần Tiểu Thiên lại cường hãn như thế, trong lòng càng thêm bất an, trong lúc vẫy tay, chín cao thủ vọt tới, hắn quyết định chủ ý, dùng chiến thuật biển người vây chết đối thủ.

61. Q.7 - Chương 3: Xao Trá

Tần Tiểu Thiên hít một hơi thật sâu, biết tự mình không cách nào trốn tránh, chỉ có ứng chiến mới có thể thoát khỏi khốn cảnh. Sau khi hạ quyết tâm, hắn không hề do dự, cười to nói: " Ha ha, như ngươi mong muốn!"

Trên cổ đột nhiên ngưa ngứa, một thanh âm tinh tế truyền vào tai hắn: " Đại ca, đừng có làm ta chán chết nữa đi! Ai, đánh thật độc cho ta! Tốt nhất móc luôn nguyên anh bọn họ, đoạt chiếm thân thể bọn họ, ta có pháp môn chuyên luyện chế thân thể, a nha nha, ngươi cần phải báo thù cho ta a!" Tập Bắc Phong hận hận nói.

Tần Tiểu Thiên nhàn nhạt: " Hoàn hồn rồi? Không nên lộn xộn, nhìn xem đại ca ngươi làm sao đánh nhau!"

Côn Lôn phái dù sao cũng là cổ tu chân đại phái, trong môn phái không chỉ có pháp bảo lợi hại, còn có mười mấy lão già đang bế quan, không dễ dàng đi ra, nếu không phải vì Doanh Vu vận dụng quyền trượng của chưởng môn, thì bọn họ cũng sẽ không phá quan trước thời hạn để ứng phó nguy nan của môn phái.

Bây giờ bọn họ ẩn núp trong đám người tu chân, tùy thời chuẩn bị ra tay.

Tập Bắc Phong bật cười: " Đại ca, không phải ta nói...ngươi chỉ dùng một thanh kiếm tiên đánh nhau, hắc hắc, bản lãnh đánh nhau của ngươi thật sự quá kém đó nghe."

Tần Tiểu Thiên thiếu chút nữa ngã quỵ, nhỏ giọng quát mắng Tập Bắc Phong: " Tiểu tử ngươi, ta muốn đánh nhau rồi, đừng theo ta làm loạn!"

Tần Tiểu Thiên vận khởi Cửu Bức kiếm, thẳng đường ngạnh chém ngạnh sát, thuần túy là ỷ vào uy lực của kiếm tiên khi dễ mọi người.

Trong sự vây công của đám người tu chân, một thanh kiếm tiên như sét đánh lôi đình, tả xung hữu đột(đánh trái đột phải), phảng phất như có vô số điện hỏa quang chớp, những phi kiếm bình thường gặp phải lập tức kiếm hủy người thương, từng làn sóng người tu chân giống như nước thủy triều thối lui trở về.

Vừa thấy cảnh này, Tập Bắc Phong nhất thời kinh ngạc không thôi, mặc dù hắn đối với công kích của Tần Tiểu Thiên không cho là đúng, nhưng đối với sự điên cuồng của người này hắn cũng rất thưởng thức. Hắn cười hì hì nói: " Ngươi dường như không muốn đả thương người nha...Hì hì, chẳng lẽ sợ bọn họ trả thù? Giết a...dù sao ngươi cũng không quen biết bọn họ, có chết thì đã sao!"

Ngữ khí của Tập Bắc Phong cũng giống như Xích Minh, cũng là một tên không quan tâm tới ý nghĩ của người khác.

Trong lòng Doanh Vu cảm thấy một trận lạnh lẽo, hắn nhìn ra Tần Tiểu Thiên không có đem hết toàn lực, chẳng qua chỉ dùng kiếm tiên ngăn lại tuyệt đại bộ phận công kích, một số ít phi kiếm bay tới gần hắn, cũng bị một cỗ quang hoa màu vàng cùng một đạo thanh quang màu xanh nhanh chóng hất rơi, biết trên người hắn có pháp bảo phòng hộ vô cùng kinh khủng.

Bốn khôi lỗi lại càng khủng khiếp, tung hoành qua lại, vờn quanh Tần Tiểu Thiên không ngừng xoay tròn, trợ giúp chủ nhân ngăn cản rất nhiều công kích.

Vừa mới bắt đầu, chúng người tu chân còn liều mạng vọt tới trước, nhưng sau khi bị Tần Tiểu Thiên hủy đi hơn mười thanh phi kiếm, lại thêm bốn khôi lỗi ra tay dị thường tàn nhẫn, đám người tu chân bắt đầu cảm thấy sợ hãi, không dám tiếp tục liều mạng tiến liên công kích Tần Tiểu Thiên.

Từ từ, vây quanh Tần Tiểu Thiên đều là cao thủ, phi kiếm trong tay đều là cực phẩm tại tu chân giới, mới coi như miễn cưỡng ngăn chận tiên kiếm của Tần Tiểu Thiên, nhưng bọn họ cũng không dám liều mạng. Mặc dù chiến đấu kịch liệt, nhưng rất ít có người dám dùng pháp bảo, sợ sẽ gặp phải đồ vật lợi hại hơn trên người hắn, trong khoảng thời gian ngắn hai bên cũng không ngừng giằng co.

Tần Tiểu Thiên không cách nào đột phá vòng vây của đám người tu chân, trừ phi thật sự giết chết hơn mười người tu chân, nếu không cũng chỉ có thể bị kẹt giữa vòng vây, mà đám tu chân cũng không dám tới gần, bọn họ biết thực lực của Tần Tiểu Thiên cường hãn, nếu chọc giận hắn, tự mình cũng không thể ngăn cản.

Tập Bắc Phong không biết băn khoăn của Tần Tiểu Thiên, hắn bất mãn nói: " Đại ca, ngươi đang đùa cái gì vậy? Nếu không phá vòng vây đi ngoài, nếu không thì giết sạch bọn họ, thời gian dài ngươi chịu không được đâu!"

Trong lòng Tần Tiểu Thiên hiểu rõ Tập Bắc Phong nói đúng, nhưng lại không thể hạ độc thủ giết lung tung.

Đám người tu chân này cơ hồ đều là tinh anh của mỗi đại môn phái, nếu giết bọn họ nguyên khí đại thương, tu chân giới của Đại Tống triều sẽ rất khó khôi phục phồn vinh của bây giờ.

Hơn nữa cừu nhân của hắn chẳng qua chỉ là Dư Nhất của Côn Lôn phái, mà không phải cả tu chân giới.

Dưới đủ mọi băn khoăn, Tần Tiểu Thiên khó có thể hạ sát thủ, nhưng hắn ra tay rõ ràng mạnh thêm, không giết người không có nghĩa sẽ không đả thương người.

Người tu chân bị thương nặng liền rời khỏi, chỉ chốc lát thời gian, Tần Tiểu Thiên lại tổn thương thêm mười mấy người tu chân.

Tập Bắc Phong nói: " Đúng rồi! Chính là đánh như vậy!" Lần này nếu không phải Tần Tiểu Thiên kịp thời cứu viện, dù hắn giả chết, thì cụ thân thể kia cũng không bảo vệ được, trong lòng vẫn một mực ôm một cỗ lửa giận phải phát tiết.

Tần Tiểu Thiên không muốn tiếp tục dây dưa, quát: " Muốn sống! Tránh ra!"

Một vòng kim quang dâng lên, ngay sau đó là một vòng ngân quang, quang hoa chói mắt nhanh chóng lên tới đỉnh đầu Tần Tiểu Thiên. Làm cho người ta cảm giác mắt như bị châm đâm trúng, hai đợt quang hoa đột nhiên bành trướng ra.

Tập Bắc Phong nhịn không được hỏi: " Đó là thứ gì vậy?"

Tần Tiểu Thiên nói: " Hổ phù!"

Tập Bắc Phong nhỏ giọng nói thầm: " Tiên khí không tệ!"

Hổ Phù là tiên khí cường lực phá giải trận pháp, đối với trận pháp do người tu chân tạo thành cũng có hữu dụng, trong chớp mắt đã phá vỡ một lổ hổng. Tần Tiểu Thiên lập tức thuấn di đi.

Đám người tu chân ngây ra, nhiều người như vậy không ngờ cũng không bao vây được Tần Tiểu Thiên, trong lòng không khỏi dâng lên một loại cảm giác vô lực và nỗi sợ mơ hồ.

Mỗi người đều cũng nhìn ra Tần Tiểu Thiên không muốn hạ sát thủ, chỉ hủy kiếm không hủy người. Đánh tới trước ngoại trừ mấy người bị trọng thương ra, đại bộ phận đều bởi vì phi kiếm bị hủy mà bị thụ thương, hơi chút điều dưỡng là có thể khôi phục.

Doanh Vu ngơ ngác nhìn xem mọi người, đột nhiên từ trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, mấy trưởng lão bên cạnh vội vàng tiến lên đỡ lấy, ý thức trong lúc đó, Doanh Vu cảm giác cả người mình mỏi mệt tới cực điểm, chọc phải địch nhân cường đại như thế, thật sự là có điểm lực bất tòng tâm.

Một hồi lâu, hắn chắp tay nói: " Tạ ơn các vị bằng hữu đến đây viện trợ, Côn Lôn phái sẽ ọi người một sự giao phó, trước hết mời tất cả mọi người tiến vào Côn Lôn nghỉ ngơi, những bằng hữu bị phi kiếm tổn thất sẽ do Côn Lôn bồi thường, những ai bị bắt...cũng không cần khẩn trương, Côn Lôn phái sẽ nghĩ biện pháp giải quyết."

Doanh Vu mặc dù giận dữ công tâm, nhưng dù sao cũng là nhất phái chí tôn, chỉ hơi thoáng bình tức một chút, đã lên tiếng bình thản chững chạc, không có một chút tiêu táo.

Có không ít người tu chân các môn phái, nguyên bổn là muốn đến kéo giao tình, phát hiện không đúng, đã sớm có ý thối lui, âm thầm quyết định chủ ý, một khi tình thế không đúng, liền lập tức rời đi Côn Lôn.

Trong đó có một ít người tu chân có tính chính nghĩa, cũng có ý định rời khỏi, đám người tu chân cũng không phải là kẻ ngu, từ cách nói chuyện của song phương và trong hành động đại khái có thể phân biệt thị phi, vì lí trực thì có thể khí tráng, bộ dáng của Côn Lôn phái đúng là tâm hư, đám người tu chân đều hiểu rõ được thị phi trong đó.

Tần Tiểu Thiên na di qua đỉnh núi tuyết, hít vào một hơi thật sâu, thở dài nói: " Mặt mũi của Côn Lôn phái thật sự là không nhỏ a, nếu giết những người đó, không phải ta lại biến thành công địch của tu chân giới sao." Bốn khôi lỗi nhanh chóng thu nhỏ lại, hắn tiện tay thu vào trong nhẫn trữ vật.

Tập Bắc Phong từ trên lưng Tần Tiểu Thiên tuột xuống, nói: " Công địch? Đại ca, ngươi là tu tiên, không phải tu chân, trở thành công địch cũng không có gì không chịu nổi, chỉ cần ngươi độ qua tiên kiếp lần đầu, bọn họ có thể tính là gì? Lúc đó có thể đứng thẳng trước mặt ngươi đã coi như là hảo hán rồi, ở đâu nhiều ý kiến như vậy?"

Tần Tiểu Thiên không để ý tới lời của hắn, ngồi xổm người xuống. Nói: " Thời gian ngươi giả chết cũng hay lắm, không ngờ lại giấu giếm qua bọn họ."

Tập Bắc Phong cười hì hì nói: " Nếu không phải không nỡ bỏ cụ khu xác này, ta đã thật sự muốn chết thật, cụ thân thể này ta phải dùng rất nhiều năm tháng mới thành công, thật sự nếu vượt qua được thời kì ấu sinh, là có thể lập tức tu tiên, hì hì, ta biết đại ca có thể cứu được ta trở về."

Đối với cái chết của hầu tử Trương Hậu, trong lòng hắn có chút áy náy, lại nói: " Chờ sau hai mươi năm ta bắt đầu tu luyện, Côn Lôn phái ta nhất định sẽ đến chơi đùa, hừ! Đại ca, ta cầu ngươi một chuyện."

Tần Tiểu Thiên hỏi: " Chuyện gì?"

Tập Bắc Phong nói: " Lưu lại Côn Lôn phái lưu cho ta!"

Tần Tiểu Thiên ngẩn người mới phản ứng lại: " Lưu cho ngươi? Nga, tiểu tử, lòng trả thù của ngươi cũng giấu giếm thật cường a, ân, được rồi, vậy lưu cho ngươi, cừu của hầu tử để ngươi tới báo."

Tập Bắc Phong lộ ra vẻ tươi cười vui vẻ. Tần Tiểu Thiên âm thầm lắc đầu, Côn Lôn phái không ngờ lại không biết chết sống mà chọc phải hắn, chỉ sợ là thất sách lớn nhất, tiểu tử này cũng không phải là nhân vật đơn giản, nếu sau khi hắn trưởng thành, tự mình cũng không nắm chắc có thể đánh thắng hắn.

Tập Bắc Phong nói: " Đại ca, ta nghĩ rõ rồi, ngươi tìm cho ta một địa phương bí ẩn, ta phải bế quan một trăm năm, đợi sau khi xuất quan, hắc hắc, lại đi tìm Côn Lôn phái tính sổ."

Tần Tiểu Thiên náo loạn mấy tháng, tâm tư báo thù cũng từ từ phai nhạt, nhất là sau khi cứu được Tập Bắc Phong, mặc dù cái chết của hầu tử Trương Hậu làm cho hắn rất phẫn nộ, nhưng cũng chỉ do tay của một mình Dư Nhất, không cần mở rộng lan tới cả phái Côn Lôn, báo thù chỉ cần nhằm vào Dư Nhất là được.

Tâm cảnh của hắn dần dần bình thản xuống tới, từ sau khi hắn bắt đầu tu tiên, ngoại trừ chấp nhất với chuyện tu luyện, ngoài ra chuyện gì hắn cũng nhìn xem rất đạm.

Nhìn thấy Tần Tiểu Thiên không nói chuyện, Tập Bắc Phong lại nói: " Bằng không ta trở lại địa phương nguyên lai để tiềm tu? Ai, nhưng địa phương kia không đủ bí ẩn a!"

Tần Tiểu Thiên nói: " Có một chỗ rất tốt, nguyên lai ta chuẩn bị cho mình ẩn tu, ân, ta mang ngươi tới nơi đó tu luyện." Lại nói: " Ta còn bắt được một nhóm người tu chân, bỏ đi, hay là thả họ cho rồi."

Tập Bắc Phong nhất thời nhảy lên: " A? Một nhóm? Bao nhiêu tên?"

Tần Tiểu Thiên cười đáp: " Có một trăm mươi tên, không có đếm kỹ."

Tập Bắc Phong kinh ngạc kêu lên: " Oa! Hơn một trăm tên, ha ha!"

Tần Tiểu Thiên ngạc nhiên nói: " Ngươi hưng phấn như vậy làm chi?"

Tập Bắc Phong đắc ý nói: " Đại ca, đây đều là tài liệu, đây đều là bảo bối!"

Tần Tiểu Thiên bị dọa một cái: " Uy! Ngươi chuẩn bị đại luyện người sống?"

Tập Bắc Phong trợn mắt nói: " Đại luyện người sống? Ngốc! Ý của ta là có thể dùng bọn họ đổi lại tài liệu, đổi lại bảo bối!" Hắn lộ ra bộ dáng của một tiểu hồ ly, đắc ý cười.

Trong lòng Tần Tiểu Thiên vừa động, chợt hiểu ra nói: " Chủ ý này không tệ, xao trá a, a a, ta có thể đã làm lục lâm tiểu lâu la, còn có xước hào của lục lâm lấy tên gì?" Nghiêng nghiêng đầu, cười nói: " Nghĩ không ra rồi, a a, đi thôi, chúng ta đi xao trá chúng!" Hắn đối với giết người không có hứng thú, nhưng lại hứng thú đi xao trá người khác rất lớn. Tập Bắc Phong nhảy lên lưng Tần Tiểu Thiên, cười hì hì nói: " Đại ca, một lần năm người, nếu bọn họ không chịu trao đổi, hắc hắc, thì đoạt đi thân thể của bọn họ, nuốt nguyên anh, ân, nguyên anh đúng là đồ vật không tệ, có thể luyện chế một ít bảo bối hiếm thấy!"

Tần Tiểu Thiên nghe được đổ mồ hôi lạnh, dùng nguyên anh luyện khí hắn cũng biết, nhưng cho tới bây giờ cũng không nghĩ sẽ vận dụng, chỉ biết là dùng nguyên anh luyện khí uy lực thật lớn, nhưng chiêu này quá độc ác, không có thâm cừu đại hận, sẽ không ai lựa chọn phương pháp âm độc như thế, hắn nói: " Huynh đệ, ta cũng không phải là kẻ giết người điên cuồng."

Tập Bắc Phong dùng tay nhỏ bé vuốt đầu Tần Tiểu Thiên, cười nói: " Ai nha, đại ca, sao ngươi lại có nhiều ý nghĩ cổ quái như vậy? Hì hì, được rồi, được rồi, dù sao ngươi là đại ca, ta nghe lời ngươi..."

Coi như Tập Bắc Phong không nghe cũng không được, điểm này hắn rất rõ ràng, trước khi chưa khôi phục tu vi, tự mình cũng không là gì cả, phải nhờ vả vào vị đại ca có chút ngây ngốc này.

Tần Tiểu Thiên cũng không phải kẻ ngu, chẳng qua là hắn vẫn duy trì phương thức suy nghĩ của con người, cho nên mới có đủ loại băn khoăn và không đành lòng. Hắn gật đầu nói: " Được, chúng ta đi xao trá, ha ha, cảm giác làm thổ phỉ quả thật không tệ." Rồi dẫn theo Tập Bắc Phong thuấn di đi.

Hơn một trăm người tu chân bị khốn trong một trận pháp bí ẩn, chung quanh bạch mang mang mịt mờ một mảnh, vô luận dùng thủ đoạn gì cũng không thể thoát khỏi, đáng sợ chính là cũng không cách liên lạc lẫn nhau.

Có người tu chân bình thường thì bay lên trời độn xuống đất, nhưng cuối cùng cũng bị vùi lấp trong trận, bởi vậy tuyệt đại bộ phận người tu chân không còn cố gắng chạy trốn, mà là ngồi dưới đất bắt đầu tu luyện.

Tần Tiểu Thiên và Tập Bắc Phong đứng ở ngoài trận. Tu vi Tập Bắc Phong mặc dù chưa được, nhưng kiến thức bất phàm, hắn ngắm một cái, nói: " Cổ tiên trận? Nga...rất đơn giản cũng rất thực dụng. A a, không ngờ còn có thể nhìn thấy được tiên trận cổ xưa như thế, đại ca thật là lợi hại."

" Ngươi là chọc ta? Hay là khen ta?"

Tập Bắc Phong ra vẻ già lão, nói: " Đương nhiên là khen ngươi a, hì hì." Nhưng trên mặt lại lộ ra bộ dáng đáng yêu.

Tần Tiểu Thiên không hề hờn giận được hắn, nói: " Được rồi, xuống đi, ở một bên xem náo nhiệt!" Hắn xoa tay, vẻ mặt chờ mong.

Tần Tiểu Thiên đưa tay hư trảo, một người tu chân kêu loạn bay đi ra, chẳng qua chỉ ngón tay lăng không chỉ tới, người nọ đã bị cấm chế trụ lại, một đầu rơi xuống trên mặt đất. Hắn ngẩng đầu lên, phi phi luôn miệng, phun bùn đất trong miệng ra, bộ dáng thập phần chật vật, vừa mới giãy dụa đứng dậy, cấm chế lập tức phát tác, lảo đảo té ngã.

Tập Bắc Phong ha ha cười to, nhảy trên tảng đá vỗ tay, người tu chân kia nhất thời mặt đỏ tới mang tai, không biết nói gì mới tốt.

Tần Tiểu Thiên nhàn nhạt nói: " Môn phái? Tính danh? Nói!"

Người tu chân kia đầy lửa giận, không trả lời câu hỏi của Tần Tiểu Thiên, quát: " Có bản lãnh ngươi...ngươi thả ta ra...ta và ngươi đánh một trận!"

Tập Bắc Phong lại cười to một trận, châm chọc nói: " Không biết chết sống! Cáp!"

Người tu chân kia tức giận cực kỳ, phát ra trận trận rít gào. Tập Bắc Phong vỗ tay nói: " Gọi đi! Tiếp tục gọi! Dù gọi rát yết hầu cũng không ai tới cứu ngươi, hắc hắc, ngươi nhận mệnh đi thôi."

Trong lòng Tần Tiểu Thiên cười khổ, tiểu tử kia, thật ra rất biết cách khi dễ người.

Tên kia không thể động đậy, chỉ có thể mở miệng mắng to. Tần Tiểu Thiên nghe hắn mắng chửi thật sự rất khó nghe, không thể làm gì khác hơn là phong bế miệng của hắn lại, nói: " Được! Nếu ngươi không nói, bỏ đi, ta cũng không muốn biết, a a, nhưng...hắn nhìn người tu chân kia từ trên xuống dưới, trên mặt lộ ra một tia mỉm cười. Người tu chân kia sợ đến sắc mặt trắng bệch, không biết Tần Tiểu Thiên muốn làm gì, trong lòng cảm giác thật không ổn.

Tập Bắc Phong từ trên tảng đá nhảy xuống, cười hì hì nói: " Đại ca, bắt thêm mấy người đi ra."

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Từ từ, gấp cái gì." Đem người tu chân trên mặt đất kia bắt lại, không nhanh không chậm lột quần áo hắn.

Tập Bắc Phong ngạc nhiên nói: " Đại ca, ngươi làm gì?"

Tần Tiểu Thiên cười nhạt: " Cướp bóc!"

Người tu chân đáng thương bị cướp sạch không còn, trên người chỉ còn lại một cái quần sọt da trâu màu đỏ, ngay cả phi kiếm trong cơ thể cũng bị Tần Tiểu Thiên đánh ra, còn đai lưng trữ vật, còn có các túi nhỏ trên người, cũng bị cướp đi toàn bộ, Tần Tiểu Thiên lại dùng trói buộc cấm, đem hắn trói gọn ném sang một bên.

Tập Bắc Phong khen: " Đại ca còn độc hơn so với ta, hì hì, không nghĩ tới sẽ lấy hết của bọn họ, chơi vui thật, chơi vui thật." Vừa nói hắn vừa vỗ đôi tay nhỏ bé.

Tần Tiểu Thiên lại bắt ra một người tu chân, không tới một lúc thời gian, đã lấy hết đồ vật của năm mươi mấy người tu chân, cướp được không ít đồ vật tốt, còn có những trân bảo tài liệu kỳ lạ mà ngay cả Tập Bắc Phong cũng kinh ngạc không thôi.

Hai người cướp đoạt vô cùng vui vẻ, không ngờ bắt đầu lại thương lượng, có phải nên canh giữ tại phụ cận Côn Lôn phái, chỉ cần vừa nhìn thấy người tu chân là cướp đoạt.

Thích Liệt, Tất Vũ Hầu mấy đại cao thủ của Côn Lôn phái, cũng bị Tần Tiểu Thiên lột sạch sẽ, ngoại trừ còn cái khố, cái gì cũng đừng mong lưu lại. Tầm mắt của Tần Tiểu Thiên không tầm thường, thủ đoạn lại inh đến đáng sợ, không ai có thể giấu giếm được vật gì, sau khi hắn lục soát thì ngay cả cọng cỏ cũng không lưu lại.

Duy nhất may mắn thoát khỏi cảnh này chính là hai nữ người tu chân, Tần Tiểu Thiên còn chưa nhàm chán lấy hết quần áo của nữ người tu chân, mà là bảo các nàng bỏ hết đồ vật ra ngoài, nhưng hai người cũng không hề cảm tạ hắn, vẫn mắng chửi không dứt miệng, làm cho Tập Bắc Phong cười không thôi, nói đại ca làm việc thật không công bình, nếu không phải toàn bộ cướp hết, không thì phải toàn bộ thả hết, làm gì chỉ cướp của nam tu chân, lại không cướp của nữ tu chân?

Một lần nữa đem những người tu chân ném vào trong đại trận, Tần Tiểu Thiên kéo Thích Liệt và mấy người tu chân của môn phái khác, đi tới trước sơn môn Côn Lôn phái, chỗ này đối với hắn đã rất quen thuộc, tiện tay lập ra vài cây cột gỗ đem mấy người tu chân giam cầm lại, lớn tiếng quát hướng Côn Lôn phái: " Doanh Vu! Đi ra!"

Trong Côn Lôn phái một mảnh buồn bã, những cao thủ các môn phái đến viện trợ đều cúi đầu ủ rũ, thậm chí còn số ít cao thủ không từ biệt mà đi, Doanh Vu dẫn theo đám trưởng lão hướng đám người tu chân an ủi, cảm tạ, bồi thường không ít phi kiếm, đan dược và tiên thạch ra ngoài, mới miễn cưỡng ổn định được đám người tu chân kia. Mọi người thật vất vả mới bình tĩnh trở lại, tiếng hét của Tần Tiểu Thiên lại truyền đi vào.

Doanh Vu nghe tiếng, cả người muốn lật. Dây dưa tới hôm nay, hắn hoàn toàn sợ Tần Tiểu Thiên, cũng không phải sợ thực lực cường đại của người này, mà là sợ thủ đoạn dây dưa bám chặt của hắn làm người ta không được an bình.

Nếu như Tần Tiểu Thiên không để ý hết thảy giết lung tung, hắn cũng có thể tổ chức lực lượng phản kích, nhưng đối thủ rất khôn khéo, cực ít giết người, hơn nữa do Côn Lôn phái sai trước, làm cho trong lòng hắn thật sự phiền não, hận hận nói: " Chọc ta nóng nảy, ta…ta.."

Một trưởng lão khuyên: " Chưởng môn, không cần phiền não, đối phương tựa hồ không phải muốn đuổi tận giết tuyệt, hay là ra ngoài nói chuyện có lẽ có thể giải quyết được vấn đề."

Doanh Vu thở dài một tiếng. Côn Lôn phái coi như danh môn đại phái số một số hai, không ngờ lại bị người khi dễ thành như vậy.

Nhưng do Côn Lôn phái sai lầm trước, chính điểm ấy làm cho Doanh Vu bó tay bó chân, nếu không hắn cũng liều mạng bị trách phạt, cũng phải truyền tin ấy vị cao thủ bổn phái đang bế quan tu luyện, người nào cũng đạt tới Đại Thừa kỳ, chỉ bất quá bọn họ tương đối cổ hủ. Nếu như Côn Lôn phái không chiếm lý, thì dù là chưởng môn cũng đừng mong tiếp tục được làm nữa.

Lần này hắn không có tụ tập người tu chân, mà là mang theo mấy trưởng lão đi tới trước sơn môn.

Vừa nhìn thấy Thích Liệt bị cố định trên cột gỗ trước sơn môn, Doanh Vu nhất thời phẫn nộ muốn điên, cả người kịch liệt run rẩy. Có thể tu hành đến cảnh giới này, tâm tình phẫn nộ rất ít mới có thể xuất hiện, nhưng gần đây, cơ hồ mỗi lần nhìn thấy Tần Tiểu Thiên, hắn đều thể nghiệm phải tâm tình ba động như thế, thủ đoạn của Tần Tiểu Thiên quả nhiên là làm người ta tức chết không cần đền mạng.

Tần Tiểu Thiên xòe tay, nói: " Kích động cái gì? Bây giờ bắt đầu đàm phán!"

Doanh Vu thật vất vả ngăn chận lửa giận, trong lòng hắn hiểu rõ ràng. Trước mặt người mạnh chỉ có thể nói lí, nếu không xui xẻo nhất định là mình. Nói: " Dư Nhất là trưởng lão Côn Lôn, ta không thể quyết định cái chết của hắn, ngươi định thế nào?" Ngữ khí thập phần bất đắc dĩ, thanh âm khàn khàn khó nghe.

Tần Tiểu Thiên mỉm cười, nhìn Doanh Vu nói: " Ân, nếu các ngươi không chịu giao ra Dư Nhất, như vậy những người này…Côn Lôn phái các ngươi dự định bỏ luôn phải không?"

" Cũng tốt, dù sao bây giờ ta đang vừa vặn thiếu hụt nguyên anh để luyện khí, a a, nguyên anh những người này…A a, không tệ, rất tốt…vừa vặn cho ta đủ luyện chế một nhóm pháp bảo." Hắn thản nhiên nói.

" Ngươi! Ngươi..." Doanh Vu tức giận đến sắc mặt trắng bệch, rơi vào trong tay Tần Tiểu Thiên đều là trưởng lão cấp cao thủ của Côn Lôn phái, điều này làm sao mà hắn không nóng nảy.

Lúc này một trưởng lão bên cạnh hắn trầm giọng nói: " Ngươi phải như thế nào...mới thả người của chúng ta?" Hắn nhìn thấy chưởng môn phương tâm đại loạn, vội vàng tiến lên giao thiệp.

Tần Tiểu Thiên nâng cằm, bộ dáng như suy nghĩ, trầm ngâm chỉ chốc lát, nói: " Ân, các ngươi nói...ta thế nào mới chịu thả bọn họ? Ngô, thả thì không thể nào, nếu trao đổi...thì còn có thể..."

Doanh Vu tức giận hét: " Đổi người thì không thể nào!"

Tần Tiểu Thiên nhàn nhạt nói: " Ta biết, nhưng...đổi đồ vật có được hay không?"

Doanh Vu đã tức giận đến hồ đồ, lớn tiếng trả lời: " Người của chúng ta, không phải đồ vật!"

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Ta đã sớm biết các ngươi không phải đồ vật, ý của ta chính là nói...ngươi có đồ vật gì có thể dùng để trao đổi những người này? Nếu có, ân, có thể mang ra trao đổi người với ta." Dù sao là xao trá một tu chân đại môn phái, cuối cùng, Tần Tiểu Thiên dù sao cũng có ít nhiều tâm tư.

Nghe vậy, Doanh Vu thở phào nhẹ nhõm, trong lòng dâng lên một loại cảm giác khó tin, người nọ không phải là nghèo tới điên rồi, không ngờ lại muốn lấy vật đổi người? Nhưng việc này đối với Doanh Vu mà nói, những lời này của Tần Tiểu Thiên giống như cây cỏ cứu mạng, vì tránh cho Tần Tiểu Thiên đổi ý, hắn lập tức nói: " Đổi! Đương nhiên có thể! Dùng vật gì để đổi người của chúng ta?" Đối phương nếu đưa ra điều kiện như vậy, tự mình nếu không chịu đáp ứng, thì đó chính là kẻ ngu. Đồ vật của Côn Lôn phái rất nhiều, bất luận dùng vật gì đổi người, hắn đều cũng nguyện ý.

Tần Tiểu Thiên cười cười nói ra một chuỗi xuyến tên tài liệu, lại nói: " Đây là giới cách trao đổi mấy vị cao thủ, sau một ngày chúng ta lại trao đổi, ha ha!" Vẫy tay một cái cùng mấy người tu chân bị giam cầm thuấn di đi. Hắn muốn cùng Tập Bắc Phong thương lượng một chút, xem đổi tài liệu thế nào.

Kiến thức của Tập Bắc Phong so với Tần Tiểu Thiên thì mạnh hơn nhiều, hắn nói: " Người tu chân thích thu tập các loại linh vật tài liệu, chỗ nào bọn họ cũng nhận ra, chỉ cần có linh lực ba động thì đều thu tập, cho nên có rất nhiều kì trận bảo bối đều rơi vào trong tay bọn họ, ân, tốt nhất để cho bọn họ lấy ra, chúng ta cẩn thận chọn lựa, như vậy mới không bỏ sót đồ vật tốt."

Hai người hưng phấn thương lượng, dù sao trên tay giữ lại hơn trăm người tu chân, lúc này mà không hung hăng xao trá một chút, chẳng phải đáng tiếc. Cơ hội khó được, hai tên quái vật cổ quái khôn khéo cùng hợp mưu, Côn Lôn phái đã gặp khó khăn.

Tần Tiểu Thiên nói: " Ta đưa ngươi đi một chỗ trước, chờ ta xong xuôi chuyện trở lại tìm ngươi, a a, ngươi bây giờ quá yếu, tùy tiện một người tu chân tới đều cũng không đối phó được."

Tập Bắc Phong hỏi: " Ngươi muốn đưa ta đi nơi nào tiềm tu?"

Tần Tiểu Thiên nói: " Đây là một địa phương tốt, a a, Ương Táng Hạp là cổ tiên di chỉ ta ngẫu nhiên phát hiện được, ta đã bố trí qua một lần nữa, nơi đó tương đối an toàn, có cổ tiên trận hộ trì, chỉ cần nguyên chủ nhân không trở lại, vậy địa phương kia tuyệt không thành vấn đề."

Tập Bắc Phong gật đầu, thở dài nói: " Ai, còn chưa khôi phục tu vi, thật sự rất khó qua a, đại ca, ngươi dẫn ta đi thôi."

Bay đến Ương Táng Hạp chỉ cần thời gian rất ngắn, an trí xong cho Tập Bắc Phong, Tần Tiểu Thiên một lần nữa đi tới sơn môn Côn Lôn phái, lần này hắn không có dẫn theo tù binh, quát to: " Doanh Vu! Đi ra!"

Nghe tiếng hét lớn của Tần Tiểu Thiên, Doanh Vu không khỏi mắng chửi một trận trong lòng, tốt xấu gì mình cũng là chưởng môn một phái, thái độ của người này quả thực là vô lễ.

Nhưng tình thế so sánh với người quá kém, hắn chỉ có thể thở dài, nói: " Các vị trưởng lão, mời theo ta...Ai, đi gặp tên tiểu ma đầu kia."

62. Q.7 - Chương 4: Viễn Cổ

Doanh Vu không nghĩ đến Tần Tiểu Thiên ra giá lại cao như vậy, làm cho người khác tức giận chính là, người này lại tỏ ra bộ dáng như không thèm quan tâm. Bộ dáng này căn bản là không sợ Côn Lôn phái không đáp ứng hắn.

Rất nhiều tài liệu Doanh Vu nghe cũng chưa nghe nói qua, một trưởng lão truyền âm cấp cho Doanh Vu, nửa phút sau, Doanh Vu gật đầu nói: " Có thể dùng tiên thạch đổi lại hay không? Tài liệu ngươi muốn…chúng ta không có."

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Ha ha, ngươi muốn lừa gạt ai? Đường đường Côn Lôn đại phái mà nói không có tài liệu…đứa ngốc mới có thể tin tưởng."

Doanh Vu tức giận đến dậm chân mắng: " Hỗn đản! Tài liệu ngươi khai ra…rất nhiều thứ không phải do nơi này xuất sản, Côn Lôn phái chúng ta tuy nhiều, nhưng tài liệu mà bổn địa không xuất sản muốn chúng ta đi đâu mà tìm? Ngươi…ngươi đừng có làm quá đáng!" Mặc dù nói như thế, nhưng hắn vẫn không dám trở mặt, trong giọng nói vẫn mơ hồ lộ ra vẻ yếu kém.

Tần Tiểu Thiên nói: " Vậy bây giờ làm thế nào? Ngươi cứ nói một biện pháp…"

Doanh Vu nhìn chằm chằm Tần Tiểu Thiên, con mắt tràn ngập phẫn nộ, chần chờ một chút nói: " Có bản lãnh…ngươi dám tiến vào khố phòng của Côn Lôn phái chúng ta hay không?"

Tần Tiểu Thiên mỉm cười, nhìn Doanh Vu nói: " Có cái gì không dám? Nếu ta bị hãm bên trong không ra được, thì những người bị bắt của các ngươi nhất định phải chết, a a, ta khuyên ngươi tốt hơn ít giở trò đi, nếu không hậu quả nghiêm trọng, ha ha! Không phải muốn vào khố phòng hay sao? Còn không mau đi trước dẫn đường cho ta!" Hắn không sợ Côn Lôn phái giở trò quỷ, có con tin nơi tay, hơn nữa có cổ cấm chế đặc biệt, chỉ cần Doanh Vu làm bậy, những người đó đều giết hết, còn mình có thể tìm kiếm khu xác khác tu luyện một lần nữa.

Trong lòng Doanh Vu phát lạnh, nghiến răng nói: " Mời theo ta!"

Tần Tiểu Thiên gắt gao theo sát Doanh Vu tiến vào hộ sơn đại trận của Côn Lôn phái.

Hắn tin tưởng Doanh Vu không dám giở trò quỷ, trước mắt chưa đến sống chết, bọn họ cũng không tới mức làm bậy, cho nên hắn yên tâm lớn mật.

Theo sát, đồng thời tay khấp linh quyết, lặng lẽ tìm kiếm hộ sơn đại trận của Côn Lôn phái.

Một đường bay đi, trong lòng không nhịn được than thở, đại trận của Côn Lôn phái không ngờ cũng là cổ tiên trận, phi thường lợi hại, hắn âm thầm may mắn tự mình không có lỗ mãng xông trận.

Doanh Vu cũng không phải muốn đưa Tần Tiểu Thiên đến đại điện của Côn Lôn phái, mà là trực tiếp mang hắn đến phía sau núi, cũng không sợ hắn xem xét bí ẩn phía sau núi.

Bọn họ từ trong đại trận chuyển nhập vào một truyền tống trận nhỏ, đi tới một đại trận bí ẩn của Côn Lôn phái, đó là một bình thai thanh ngọc chừng trăm thước vuông, chung quanh là sương mù màu xanh nhạt.

Tần Tiểu Thiên ngầm tìm kiếm, phát hiện chung quanh có trận pháp phi thường lợi hại, nhịn không được trong lòng nói thầm: " Không phải nơi này là bẫy rập đó chứ?"

Năm trưởng lão cộng thêm Doanh Vu, tổng cộng sáu người, cố ý vô tình đứng sáu phương hướng. Tần Tiểu Thiên cười hì hì nói: " Sao? Còn muốn đánh nữa sao?"

Doanh Vu lộ ra một tia cười quỷ dị, nhẹ nhàng nói: " Tiền bối, Côn Lôn phái chúng ta chọc phải ngươi thật sự là không suy nghĩ kỹ, ta đại biểu Côn Lôn phái hướng ngươi xin lỗi. Nhưng, mặc dù chúng ta không chọc nổi…nhưng đương nhiên…Côn Lôn phái không thể né tránh…như vậy…" Thần sắc hắn đột nhiên chợt biến đổi, lớn tiếng quát: " Động thủ!"

Sáu cao thủ cùng khấp động linh quyết.

Chín cây cột thanh ngọc rất nhanh xoay tròn, trong phút chốc, Tần Tiểu Thiên chợt hiểu ra, không khỏi mở miệng mắng to: " Hỗn đản."

Đây không phải công kích trận, mà là một truyền tống trận cổ quái. Sau khi bạch quang hiện lên, trên thanh ngọc bình đài không có một bóng người. Trong lòng Doanh Vu vẫn còn sợ hãi nói: " Người này thật là đáng sợ, thiếu chút nữa hủy diệt truyền tống trận." Chín cây trụ thanh ngọc lung lay muốn ngã, trong đó một cây thanh ngọc phát ra tiếng ba ba rạn nứt, trong chớp mắt đã hóa thành phấn vụn đổ xuống, tiếp theo mấy cây cột kia cũng ngã xuống nện lên bình đài, phát ra tiếng vang thanh thúy, giống như vật thủy tinh ngã trên mặt đất.

Sáu người nhìn nhau, truyền tống trận trên cơ bản có thể nói là đã phế bỏ, đem Tần Tiểu Thiên truyền đi có thể nói là trả giá thật nhiều, làm cho bọn họ không cách nào chịu được.

Doanh Vu toát mồ hôi lạnh, nói: " Mặc kệ thế nào, chỉ cần có thể làm cho hắn rời khỏi Côn Lôn phái, trả giá như thế nào cũng có thể đón nhận." Lại nói tiếp: " Lập tức phái mọi người ra, cùng đi lục soát những mục tiêu khả nghi, tìm kiếm người bị bắt."

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy kim mang hiện lên, một người từ trong kim mang hiển hiện ra.

Doanh Vu hốt nhiên nói: " Ngươi…ngươi là ai?"

Người nọ chỉ bước ra một bước, một cỗ áp lực khổng lồ vô hình tùy theo mà đến, phảng phất như tuyết băng phô thiên cái địa dần xuống, khiến cho người ta hít thở không thông.

Sáu người Doanh Vu cuống quýt lui về phía sau, hai chân mọi người khống chế không được không ngừng run lên, trong lòng dâng lên ý niệm quỳ lạy mãnh liệt, Doanh Vu sợ đến sắc mặt trắng bệch, nghĩ thầm: " Hắn…hắn là ai vậy?"

Người nọ khẽ hừ nhẹ một tiếng, một tiếng hừ nhẹ này, bên tai sáu người Doanh Vu giống như vang lên tiếng sét đánh rung trời, trước mắt nổ đom đóm, sáu người cũng không chống đỡ được nữa, một đám ngã ngồi trên mặt đất, khổ khổ vận công ngăn cản.

Người nọ chỉ nhìn sang phải một chút, nói: " Đây là truyền tống trận phải không, sẽ truyền tới nơi nào?"

Doanh Vu dù sao là chưởng môn nhân, không thể không ngạnh ngẩng đầu lên. Người kỳ quái này lợi hại đến cực điểm, đối mặt Tần Tiểu Thiên, hắn còn có quyết tâm liều mạng, gặp người này, ngay cả ý niệm đánh nhau chết sống cũng không dám có trong đầu, từ trong nội tâm dâng lên sự sợ hãi, đối phương chỉ cần vẫy tay là có thể lấy mạng của mình.

" Đây là đơn hướng truyền tống trận…truyền tống…truyền tống mục đích là…là…là…" Nói ra mấy chữ là mà Doanh Vu cũng không nói ra được hết, bởi vì hắn cũng không biết sẽ truyền tới nơi đâu.

Trong nháy mắt truyền tống kia, Cửu Bức kiếm của Tần Tiểu Thiên nổi lên công kích, phương vị truyền tống không cách nào xác định, duy nhất có thể khẳng định, Tần Tiểu Thiên đã bị truyền tống xuất đi, điều này làm cho hắn làm sao nói rõ ràng?

" Ngươi…ngươi…tiền bối, ngươi…"

Thần sắc người nọ rất là cổ quái, trong miệng không ngừng nhỏ giọng mắng: " Con thỏ nhỏ đáng chết, bình thường nhìn xem cơ trí, bẫy rập rõ ràng như vậy mà cũng có thể bước chân vào, thật sự là ngu xuẩn…" Hắn đột nhiên quay đầu nhìn về phía Doanh Vu, nhàn nhạt nói: " Tần Tiểu Thiên là đồ đệ của ta, ngươi cũng dám hại hắn?"

Doanh Vu không ngừng run rẩy, một Tần Tiểu Thiên đã làm cho Côn Lôn phái cao thấp không được an bình, bây giờ sư tôn hắn cũng tới, vậy nên làm sao ứng đối?

Trong đầu Doanh Vu phi thường hiểu rõ ràng, sư tôn của Tần Tiểu Thiên tuyệt đối có năng lực hủy diệt Côn Lôn phái. Hắn run rẩy nhìn Xích Minh nói: " Ta…ta không có..không có hại…hại..hại hắn, kia…cái này..ta…ta chỉ là…chỉ là khởi động…khởi động truyền tống trận, ta..ta chọc không nổi…chọc không nổi…" Doanh Vu kinh hãi đến không nói ra lời, một câu nói đứt quãng không ngừng.

Xích Minh cười hắc hắc, hắn cũng không thèm so đo với người tu chân bình thường, tựa như người tu chân sẽ không so đo với người phàm, thân hình hốt nhiên nhạt đi, trong chớp mắt biến mất trên thanh ngọc bình đài. Chỉ nghe một trận tiếng sấm trầm muộn lướt qua đại địa, trực chấn đến thiên địa run rẩy, phong vân biến sắc, hộ sơn đại trận của Côn Lôn phái bị hắn hủy đi hoàn toàn.

Doanh Vu cảm thấy cả người vô lực, cơ hồ ngồi phịch trên mặt đất, thì thào lẩm bẩm: " Kia..đây là quái vật gì a...trời ạ..."

Năm trưởng lão cũng giống như hắn, một đám sắc mặt trắng bệch, trong đó một trưởng lão nói: " Vậy...đây là kiếp nạn của Côn Lôn phái..."

Một hồi lâu, Doanh Vu nhảy dựng lên, lớn tiếng nói: " Truyền lệnh, lập tức lục soát đệ tử bị bắt giữ, Côn Lôn phái phong sơn bế quan."

Trong khoảnh khắc Tần Tiểu Thiên bị truyền tống đi, Thanh Đế nhíu mày, nói: " Mau nhanh sưu tầm Tần Tiểu Thiên, hắn bị người truyền tống rồi!"

Thanh Đế, Thiên Cô, Bác Tụ và Lý Cường bốn người lập tức bắt đầu lục soát, ba ngày sau, Thanh Đế thở dài một tiếng nói: " Không cần tìm nữa, hắn tiến vào Thiên Diễn đệ nhị biến, bây giờ ta còn không cách nào nắm trong tay."

Lý Cường hỏi: " Nhị biến? Như thế nào biến?"

Thanh Đế lắc đầu nói: " Ta không có mở ra nhị biến, nhưng sau khi Tần Tiểu Thiên tiến vào...Thiên Diễn sẽ có biến hóa, không biết sẽ phát sinh chuyện gì, chúng ta phải cẩn thận, mặt khác....ngươi thông tri cho Xích Minh, bảo hắn nghĩ biện pháp tìm cho được Tần Tiểu Thiên, có hắn ở đó, Tần Tiểu Thiên hẳn là không có nguy hiểm."

Lý Cường gật đầu nói: " Được, ta đi thông tri cho hắn." Hắn bắn ngón tay, một đạo kim mang bắn vào trong Thiên Diễn.

Thanh Đế nói: " Nếu như nhị biến mạnh mẽ mở ra, như vậy...ngươi có thể sẽ đi vào, giúp ta nắm biến hóa trong đó vào tay."

Lý Cường nói: " Không thành vấn đề."

Thiên Cô mỉm cười ngắt lời nói: " Cũng để ta đi chung, nhị biến thay đổi lần này phức tạp nhiều lắm, tu vi của tiểu tử còn kém một đường."

Lý Cường vỗ tay nói: " Ai, cũng là sư cô tốt, không nỡ để cho sư điệt chịu khổ...không giống sư tôn chỉ biết tìm lao động lực miễn phí, hắc hắc." Một chiêu vỗ mông ngựa đánh ra chọc cho Thiên Cô bật cười.

Thanh Đế lắc đầu nói: " Tiểu tử thúi, đã lại muốn lười biếng."

Bác Tụ nghiêm trang nói: " Sư tôn ngươi là vì tốt cho ngươi, tiến vào nhị biến lần này sẽ khiến cho tu vi của ngươi có trợ giúp, bất quá, tu vi của ngươi đích xác còn kém một đường, bảo hiểm một chút cũng hay hơn, vẫn để cho thượng nhân đi với ngươi cũng tốt."

Lý Cường biết Thiên Cô và Bác Tụ đều là quan tâm ình, cười nói: " Ta cuối cùng cảm giác được Thiên Diễn rất giống tổng xu nữu của Huyễn Thần Chánh Điện, chỉ bất quá tổng xu nữu không thể nắm trong tay, mà Thiên Diễn có thể nắm trong tay."

Thanh Đế nhàn nhạt nói: " Không giống."

Bác Tụ nói: " Hai chuyện khác nhau."

Thiên Cô nói: " Đừng nghĩ loạn."

Lý Cường cười khổ nói: " Không được, lại tới đả kích ta."

Thanh Đế ba người không nhịn được cười to.

Đột nhiên, Thanh Đế lấy tay vỗ nhẹ ót, nói: " Không, không phải nhị biến! Chính là giữa Thiên Diễn nhất biến! Tựa hồ có liên hệ tới thời gian...chờ một chút xem sao." Trong bốn người chỉ có Thanh Đế hiểu rõ Thiên Diễn, cho nên hắn là người thứ nhất phát hiện không đúng.

Thiên Cô nói: " Đem quyền khống chế giao cho ta."

Mấy phân thân của Thanh Đế lập tức lui về phía sau, Thiên Cô tiến lên nắm trong tay.

Một lát sau, Thiên Cô giao lại quyền khống chế, nói: " Đích xác vẫn còn đang ở trong Thiên Diễn nhất biến, chẳng qua là tìm không được tiểu tử kia, Xích Minh cũng đang tìm, biến hóa kỳ quái…"

Lý Cường suy nghĩ một chút, nói: " Để ta đi vào, dùng phân thân đi tìm."

Thiên Cô cũng không kiên trì nữa, gật đầu nói: " Cẩn thận một chút, ta phát giác Thiên Diễn có chút không yên định."

Thanh Đế nói: " Được, nếu phát hiện không đúng, lập tức dẫn theo Xích Minh đi ra."

Tần Tiểu Thiên cảm thấy vừa tức giận vừa buồn cười, không nghĩ tới xao trá không có kết quả, ngược lại bị người hất ra nơi khác, tự mình thật quá mức sơ ý khinh thường.

Địa phương hắn rơi xuống là một bãi cỏ, trên mặt đất mơ hồ lộ ra một thanh ngọc bình đài, là một truyền tống trận đã bị tổn hại, không ngờ lại có thể tiếp nhận được truyền tống trận phương xa, thật sự là thần kỳ vô cùng.

" Di? Linh khí thật mạnh! Đây là địa phương nào?"

Tần Tiểu Thiên hơi thoáng quan sát một chút, phát hiện không khí chỗ này và địa cầu không sai biệt lắm, chỉ bất quá linh khí cực kỳ dư thừa, hắn nhất thời không cách nào làm ra phán đoán chính xác, vì vậy bay lên trên trời cao, trong thời gian ngắn đã thuấn chuyển ra bên ngoài đại khí tầng.

Một viên tinh cầu úy màu lam hiện ra ngay trước mắt hắn, mà cách viên tinh cầu úy lam đó còn một viên tinh cầu khác, nhìn rất giống Nguyệt Cầu.

" Chẳng lẽ là địa cầu? Không bị truyền tống đi sao? Chê cười…điều này sao có thể?"

Trong lòng Tần Tiểu Thiên kinh nghi không chừng, hắn huyền treo giữa trời cao, hai mắt bắn ra hai đạo kim mang, dài chừng vài thước, phun ra nuốt vào rồi lại lùi về trong mắt. Chẳng qua chỉ trong nháy mắt, hắn đã nhìn thấy rõ địa hình bên dưới, hoàn toàn không giống như địa cầu, cả tinh cầu chỉ có một khối đại lục, ngoại trừ nam bắc bao trùm đầy tuyết ra, ngoài ra đều là hải dương, còn có một ít hòn đảo phân bố ngoài khơi.

Tần Tiểu Thiên thở ra một hơi, thầm nghĩ: " Xem ra không phải địa cầu, ngô, không biết là địa phương gì? Đã có truyền tống trận, như vậy lẽ ra phải có người tu chân tồn tại, không biết nơi này có con người hay không?"

Thân ảnh chợt thoáng, biến mất trong không trung, một lần nữa trở lại mặt đất, với tu vi của hắn vẫn không thể tiến hành trường kỳ tinh không mà lữ hành, chỉ có thể đi tinh cầu phụ cận.

Tần Tiểu Thiên loáng thoáng cảm thấy có chút lo lắng, lúc này hắn còn không biết mình và sư tôn đã mất đi liên lạc, nhưng bởi vì tu luyện đến trình độ bây giờ, cho nên linh giác của hắn có thể nói là cường đại vô cùng, bởi vậy trong lòng mới xuất hiện cảm giác bất an.

Suy tư chỉ chốc lát, Tần Tiểu Thiên vẫn không cách nào hiểu rõ là thứ gì làm cho hắn bất an, đành bỏ xuống hết thảy, một lần nữa kiểm tra tinh cầu trước mắt. Nửa năm trôi qua, Tần Tiểu Thiên phát hiện một chuyện kỳ quái, phiến thổ địa này bốn mùa như xuân, không có mùa hè nóng bức, cũng không có rét lạnh mùa đông, mỗi cách hai ngày sẽ hạ một trận mưa phùn, không khí ướt át, khí hậu ôn hòa, linh khí dư thừa, khác hẳn với địa cầu trong trí nhớ.

Trải qua một năm thải tập, Tần Tiểu Thiên đi tới vùng núi, hắn phát hiện kỳ trận dị bảo trong khu núi càng nhiều hơn, còn về phần dã thú, thậm chí là hồng hoang dã thú, đối với hắn mà nói không có uy hiếp gì, ngược lại bị hắn giết chết không ít, mà lông mao da xương, còn có thịt của chúng cũng đều là bảo bối.

Dần dần, hắn xâm nhập vào bên trong khu núi, ngày nọ, đi tới một sơn cốc thật lớn.

Xuyên qua một mảnh rừng rậm nguyên thủy, trước mắt là một khe núi. Ngọn núi này như sóng lớn chập chùng, chậm rãi kéo dài lên đỉnh núi, chừng vài dặm bình phương, trên sườn núi tiên hoa rải đầy, cây quả đỏ bừng, dưới ánh mặt trời chiếu xuống lóng lánh sắc thái rực rỡ, một cỗ hương khí nồng nặc theo sườn núi chảy xuôi xuống tới, phảng phất như một mảnh biển hoa. Thần thức Tần Tiểu Thiên lộ ra, phát hiện linh

lực trên sườn núi kết thành một mảnh, nói cách khác, trên sườn núi đều là linh thảo, linh hoa các loại tài liệu luyện đan.

Trong lòng hắn rất là kinh ngạc, dựa theo thường thức hắn hiểu rõ, ở tự nhiên giới không thể nào tồn tại linh thảo dày đặc thế này, trừ phi là người ra công bồi dưỡng, mà bên dưới mặt đất cũng phải có linh mạch mới được.

Một tay linh quyết đánh ra, hắn lại giật mình lần nữa, trên sườn núi có một tầng phòng hộ, phi thường đơn giản, nhưng có thể ngăn trở dã thú và loài người bình thường.

Bất luận phòng ngự trận này đơn sơ cỡ nào, trong lòng Tần Tiểu Thiên hiểu rõ, nơi này nhất định có người tu hành, chẳng qua không biết có đúng là người tu chân hay người tu tiên.

Từ cấu trúc trận pháp mà suy đoán, đây là một phòng ngự trận cực kỳ cổ xưa, nếu không phải hắn có cổ ngọc đồng giản, hiểu rõ phần lớn trận pháp cổ xưa, trong lúc nhất thời rất khó phán đoán đây là một loại cổ trận. Cổ trận như thế là dựa vào cổ cấm chế hơn nữa lại có linh khí dư thừa mới có thể vận chuyển, thuộc về trận pháp đã sớm đào thải. Bởi vậy hắn cảm giác được cho dù nơi này có chủ nhân, cũng sẽ không cường đại.

Tần Tiểu Thiên âm thầm cao hứng, rốt cuộc đã có người rồi, mặc kệ là ai, chỉ cần là người thì hắn cũng đã rất vui vẻ. Một người tu hành có cuộc sống rất tịch mịch, có thể trao đổi lẫn nhau với người cũng tu hành, so sánh với một mình trong hoang dã thì tốt hơn nhiều.

Hắn không có xông trận, mà là bay lên không trung, lớn tiếng nói: " Nơi này có người không?"

Thanh âm giống như pháo đạn bắn tới không trung, rồi đột nhiên nổ vang, thoáng chốc, âm ba khuếch tán ra, chấn đến chung quanh những cây đại thụ hoa lạp kêu vang, ngay cả trận pháp phòng ngự nơi sườn núi, cũng bị âm ba chấn động hiển lộ ra một cái lồng chụp, phát ra một trận ba động.

Tần Tiểu Thiên phát hiện tu vi của mình lại tăng trưởng thêm một chút, sắp tới lúc gặp tiên kiếp, trong lòng không khỏi cảm thấy một tia bối rối.

63. Q.7 - Chương 5: Thực Luyện Bộ Lạc

Theo thanh âm tiêu tán, trong sơn cốc hoàn toàn yên tĩnh. Trong lòng Tần Tiểu Thiên cảm thấy hết sức kỳ quái, chẳng lẽ nơi này là địa phương bị lãng quên?

Hắn lại quát to một tiếng, chỉ thấy một chút hồng mang lóe ra, một bóng người xẹt qua bầu trời, rất nhanh rơi xuống tới.

Tần Tiểu Thiên vui vẻ không thôi, cuối cùng cũng nhìn thấy bóng người.

Về điểm hồng mang rơi trên mặt đất, nhanh chóng hiện ra hình người.

Đó là một hán tử thấp lùn, đầu thật to, tóc rối bời như ổ gà, chòm râu rối loạn bám cùng một chỗ, che hết vòm miệng, đôi cặp mắt tinh mang lóe ra, da tay đen, trên người ăn mặc lại càng hỗn loạn, một lớp da báo bao trên người, ngang hông đeo một cây màu tím, để ngực trần trùng trục, cặp chân đầy lông, trên tay cầm một thanh binh khí cổ quái, cũng không giống đao hay kiếm, nhìn giống như một chiếc sừng hươu, sau khi rơi xuống đất thì trợn mắt há hốc mồm nhìn Tần Tiểu Thiên.

Người nọ đại khái là chưa từng nhìn thấy nhân vật nhẹ nhàng khoan khoái như Tần Tiểu Thiên, vóc người thon dài cao ngất, một đầu tóc dài búi trên một chiếc mũ nhỏ, trên mũ cắm một cây phát trâm bằng ngọc, tóc được chải gọn, trên người mặc một kiện trường bào màu xanh nhạt, ngang hông đeo một sợi dây lưng bằng ngọc, gương mặt lại mỉm cười, hai mắt rạng rỡ tinh thần lóe ra ánh sáng.

Người nọ cảm giác được thực lực của Tần Tiểu Thiên sâu không lường được, trong lòng không khỏi run lên.

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Vị bằng hữu kia, ngươi là chủ nhân nơi đây có phải không?"

Người nọ oa lạp oa lạp nói mấy câu, trong lòng Tần Tiểu Thiên cả kinh, thầm nghĩ: " Má ơi, đây là cổ tiên ngữ!"

Cổ tiên ngữ, cũng chính là ngôn ngữ cổ, trong cổ ngọc đồng giản có ghi lại, là cổ chú và cổ cấm chế sử dụng ngôn ngữ này, mặc dù cùng với sự ghi lại có chút khác biệt, nhưng lời người nọ nói hắn cũng có thể nghe hiểu rõ ràng.

Tần Tiểu Thiên dùng cổ ngữ nói: " Chào ngươi, ngươi là chủ nhân của nơi này phải không? Ta là người tu hành từ phương xa tới, gọi là Tần Tiểu Thiên."

Người kia nói: " A nga…khách nhân phương xa tới a, ta gọi là Dữu Trạch." Hắn nghiêng gương mặt đầy râu ria, bởi vậy Tần Tiểu Thiên nhìn không rõ được vẻ mặt của hắn.

Tần Tiểu Thiên chỉ vào sườn núi hỏi: " Ngươi là chủ nhân của nơi này phải không?"

Dữu Trạch gật đầu nói: " Đúng vậy, ta là người mạnh nhất dẫn đầu, cho nên hết thảy nơi này đều là của ta." Hắn không chút khiêm nhường nói, hâm mộ nhìn quần áo trên người Tần Tiểu Thiên, lại nói: " Đã tới nơi này…chính là khách nhân của Dữu Trạch ta, mời!" Nói xong đã hóa thành một điểm hồng mang cấp tốc bay lên trời cao. Tần Tiểu Thiên mỉm cười, thoáng biến mất ngay tại chỗ.

Dữu Trạch có lòng muốn thăm dò thực lực của Tần Tiểu Thiên, cố ý dùng độn pháp nhanh nhất chạy đi, hắn dùng hỏa tiên độn cổ xưa, một chút hồng mang giống như lưu tình xẹt qua bầu trời.

" A a, a a…dát…ách nha.." Dữu Trạch mới vừa đắc ý cười phân nửa, nhưng lại phát hiện Tần Tiểu Thiên đứng cách đó không xa, vừa lúc đang đánh gia hoàn cảnh chung quanh. Hắn không biết Tần Tiểu Thiên là thuấn di qua, chỉ cảm thấy Tần Tiểu Thiên tựa hồ đã đến lâu rồi, vô thanh vô tức, không có bất cứ tung tích nào, trong lòng không khỏi cảm thấy kinh hãi không thôi.

Nơi đây cách ngọn núi trong cốc khoảng hơn trăm dặm, là một giải đất khe núi, cây cối tươi tốt, một khe suối theo đường núi uốn lượn chảy xuống, dọc theo khe suối có không ít nguyên mộc kiến tạo thành nhà gỗ, phi thường đơn sơ, là sáu cây nguyên mộc thô to dựng lên, hình thành một nóc nhọn, sau đó dùng nhánh cây, cỏ rơm giắt lên trên, còn có một phòng ngự trận rất nhỏ, cũng phi thường đơn sơ, chẳng qua để phòng ngừa nước mưa xâm nhập, trên mặt đất còn có lò lửa. Kiến trúc như vậy không nhiều lắm, thưa thớt ước chừng có mười căn.

Tần Tiểu Thiên kinh ngạc phát hiện, người nơi này đều bất phàm, tuyệt đại bộ phận đều là người tu hành, thân thể tố chất tốt đến làm người khác khó thể tin, vô luận là một đứa bé, mọi người đều có thân thể thích hợp cho tu hành.

Dọc theo đường đi thỉnh thoảng có người chào hỏi Dữu Trạch, đồng thời tò mò nhìn Tần Tiểu Thiên.

Nhà của Dữu Trạch cũng là một nhà gỗ đơn sơ, có một cái sân rất lớn, bên trong ở mười mấy người, đều là đệ tử và truy tùy giả của hắn, trên người ăn mặc cũng rất đơn giản, dùng một tấm da thú vây quanh hạ thể, nam nhân và nữ nhân toàn bộ để trần vùng ngực trên, làm cho người ta cảm giác giống như một đám dã nhân.

Nhà gỗ nhìn qua rất nhỏ, nhưng khi vào lại phát hiện thật rộng rãi, chừng trăm thước vuông, lò lửa ở giữa hùng hùng lửa lớn, một đỉnh đồng gác trên lò lửa, đường kính chừng hai thước, cẩn thận xem xét sẽ phát hiện trên đỉnh đồng có phù chú đơn giản.

Tần Tiểu Thiên giờ mới biết đây là một đan đỉnh đơn giản, đồng thời còn có tác dụng giữ thịt, bên trong có khối lớn thịt thú, có hai thiếu niên mang theo Lam Tử linh quả, thỉnh thoảng bỏ vào trong đỉnh.

Tần Tiểu Thiên hơi thoáng biện thức, trong đó có không ít hoàng tinh, thủ ô những linh thảo, hơn nữa đều là linh thảo đã sinh trưởng thật lâu, linh lực ba động rất mãnh liệt, trong lòng không nhịn được thầm than: " Linh thảo như thế lại chỉ dùng để ăn, lãng phí a!" Tiếp theo hắn đã phát hiện, hai thiếu niên sử dụng vài thủ ấn cấm chế đơn giản, làm cho thực vật trong đỉnh xoay tròn rất nhanh, trong lòng lại càng kinh ngạc, đó là cấm chế sơ bộ khi luyện đan.

Dữu Trạch nhìn Tần Tiểu Thiên, cười nói: " May mắn nhờ hôm nay ta đi thu quả, nếu không không gặp được ngươi." Vừa nói vừa khoanh chân ngồi xuống.

Một thiếu niên nói: " Đại cha, có thể ăn cơm rồi."

Dữu Trạch nói: " Ảnh, ngươi đi gọi mọi người tới ăn...Tần...Tần.." Trong lúc nhất thời không biết nên gọi Tần Tiểu Thiên thế là tốt hay không, tên ba chữ ở chỗ này rất ít thấy, bởi vậy hắn chần chờ một chút.

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Gọi ta là Tiểu Thiên là được rồi."

Dữu Trạch gật đầu nói: " Tiểu Thiên, khách nhân phương xa, mời lưu lại cùng ăn đi." Bộ dáng thật có lễ, khác hẳn với hình mạo bên ngoài của hắn tạo nên cảm thụ bất đồng hoàn toàn.

Mỗi người một dĩa gỗ, bên trong đặt thực vật trộn loạn.

Tần Tiểu Thiên ăn thử, một cỗ linh khí trực lên, chẳng qua tư vị vô cùng kém cỏi, nói không ra lời là ngọt hay chua, có chút chát đắng, có chút cay, mùi vị quái dị cực kỳ, đây làm sao gọi là ăn cơm, quả thật chỉ có thể gọi là đang ăn đan dược bị nghiền nát.

Hắn suy tư, nếu người bình thường ăn thức ăn như vậy, chỉ sợ không dùng được bao lâu sẽ bị linh lực hành hạ mà chết, trong lòng không nhịn được kỳ quái, người nơi này vì sao có thể đón nhận thực vật đáng sợ như vậy.

Lượng ăn của Dữu Trạch thật sự làm người khác cảm thấy kinh khủng, ăn một chén rồi một chén, bất quá mỗi lần ăn xong hai chén lại phải tĩnh tọa vài phút đồng hồ, để hấp thu linh khí trong thực vật.

Tần Tiểu Thiên phát hiện, người tu vi tương đối thâm hậu ăn được nhiều, người tu vi thấp thì ăn ít, có hai thiếu niên ăn được nửa chén, lượng ăn chỉ được từ bốn đến sáu phần, lại dừng lại không ăn, ngồi sang một bên tu luyện.

" Tiểu Thiên, ăn a, sao lại không ăn...tu vi của ngươi rất tốt, hẳn là có thể ăn được rất nhiều, a a, đừng ngại, chỗ này của ta thứ khác không có, nhưng thực vật lại nhiều nhất, thường xuyên có bằng hữu đặc biệt đến chỗ của ta ăn đó."

Khẩu khí của Dữu Trạch rất là tự hào, một hán tử bên cạnh nói: " Đúng vậy, Nghiễm Trạch đại sư là Thực Luyện đại sư nổi danh nhất nơi này, món ăn hắn chế biến phi thường nổi danh, người bình thường muốn ăn cũng không phải dễ dàng, chúng ta đều là những người y phụ đại sư, cũng đi theo đại sư học tập."

Trong lòng Tần Tiểu Thiên vo tròn hỗn loạn, âm thầm suy nghĩ: " Thực Luyện đại sư là thứ gì? Như thế nào còn có nghề nghiệp cổ quái như thế? Ai, y phụ? Đây là ý gì, sao ta nghe không hiểu? Nơi này rốt cuộc là địa phương gì đây?" Trong lòng nghi vấn càng ngày càng nhiều, hắn nghi hoặc nói: " Thực Luyện? A a, có thể giải thích một chút được không?" Hắn nhìn thấy mọi người lộ ra tinh thần cổ quái, vội vàng nói: " Ta từ phương xa đến, a a, lần đầu tiên nhìn thấy phương thức tu luyện tuyệt vời như thế, nghĩ...muốn hiểu rõ một chút, a a."

Dữu Trạch được Tần Tiểu Thiên khen ngợi một câu, vui vẻ không thôi, nói: " Thực luyện là một pháp môn tu luyện rất cao thâm, ngươi nhìn xem thực vật kia, đều là tỉ mỉ chuẩn bị, mỗi một loại đều phối xứng có giảng cứu, không thể tùy tiện loạn bậy mà làm. Vị trí của chúng ta tại Trạch Mạn sơn, có vô số quả cây có thể thực dụng và rễ cây, trong đó có rất nhiều thứ không thể một mình thực dụng, phải trải qua điều phối, mới có thể ăn. Thời gian dài thực dụng, chúng ta có thể bay lên trời độn xuống đất, trường sinh bất lão."

Tần Tiểu Thiên khen: " Thật lợi hại, Nghiễm Trạch, ngươi rất lợi hại, không hổ là Thực Luyện đại sư, a a." Nghĩ thầm: " Đây có lẽ là khởi nguyên của việc luyện đan?"

Dữu Trạch ha ha cười to, trong lòng cao hứng phi thường, rất ít được nghe người ca ngợi mình như vậy, lớn tiếng nói: " Tốt, tốt! Qua thời gian ta tự mình chế luyện một chén canh, hoan nghênh khách nhân từ xa tới."

Mọi người vui vẻ kêu hay, trên mặt mỗi một người đều lộ ra tinh thần hưng phấn, tựa hồ chén canh này đúng là mỹ vị rất khó cầu xin.

Tần Tiểu Thiên lại cảm thấy đầu tê dại, hưởng một lần thực luyện hình thành thức ăn, thật sự không muốn ăn thêm chén thứ hai, hắn cũng không nguyện ý xem kiểu thực vật như vậy như ăn cơm.

" Ta có thể nhìn xem tài liệu thực luyện của các ngươi một chút không?" Hắn không thể làm gì khác hơn là xóa mở lời nói.

Tâm tình của Dữu Trạch rất tốt, vui vẻ nói: " Nha Trác, ngươi đưa Tiểu Thiên đi xem một chút."

Một người ứng tiếng nói: " Được." Chính là tráng hán vừa chen lời khi nãy, hắn đứng dậy, ý bảo Tần Tiểu Thiên cùng đi theo hắn.

Bên cạnh là một tiểu viện tử, được đắp một bình thai bằng gỗ không lớn lắm, bên trên tu kiến những kệ giá đơn sơ bằng gỗ, có phòng hộ trận đơn giản che gió che mưa. Linh lực trên bình đài ba động dường như hỗn loạn.

Các loại các dạng linh quả, linh thảo bày trên giá, Tần Tiểu Thiên kinh ngạc mở to miệng.

Nha Trác tự hào nói: " Đây là thực tài mới hái về gần đây, đáng tiếc không thể để quá lâu, trong khoảng thời gian này phải sử dụng cho hết, nếu không cũng chỉ bỏ đi thôi."

Trong lòng Tần Tiểu Theien không nhịn được quát: " Lãng phí a..."

Phương thức cất giữ linh quả, linh thảo thô tháo như vậy, làm hắn hoàn toàn không cách nào đón nhận, thu thập linh quả và linh thảo phải có đầy đủ thủ pháp, còn phải có khí cụ chứa đựng đặc định, mới có thể cam đoan lưu tồn linh khí lâu dài, hái nhiều như vậy đặt trên bản gỗ, dưới ánh mặt trời chiếu xuống, linh dược gì cũng hỏng bét, so sánh với Trư Bát Giới ăn Nhân Tham quả còn lãng phí nhiều hơn.

Hắn thật sự nhịn không được, nói: " Ai, đáng tiếc quá."

Nha Trác ngạc nhiên nói: " Đáng tiếc? Có ý tứ gì?"

Tần Tiểu Thiên hiểu rõ nếu như nói ra cảm thụ trong lòng mình, thì sẽ đắc tội với người của nơi này. Vì vậy nói: " Không có gì, a a, không có gì đáng tiếc, đám thực tài này đều hái về từ phía sau núi phải không?"

Nha Trác cũng không hỏi tới, mở lời đáp: " Không phải, là Nghiễm Trạch đại sư bồi dục, hắn có một mảnh đất rất lớn. Vô số chủng loại thực tài." Hắn áp thấp giọng nói: " Địa phương kia rất bí ẩn, không có ai biết, ta nói cho ngươi...đây chính là địa phương do chú sư phong bế, bất cứ dã thú nào cũng đừng nghĩ đi vào, a a." Tần Tiểu Thiên không khỏi bật cười: " Nga, đây chính là địa phương tốt."

Nha Trác nói: " Chúng ta trở về đi thôi, nơi này cũng không có gì đẹp mắt, có cơ hội đi vườn thực tài của Dữu Trạch đại sư, thực tài nơi đó mới đáng giá nhìn xem." Trong lòng hắn vẫn còn đang nhớ tới thức ăn trong đỉnh đồng, không ngừng thúc giục Tần Tiểu Thiên trở về.

Tần Tiểu Thiên cảm thấy có chút tiếc nuối, hắn nhặt mười loại linh thảo và linh quả, nói: " Ta cũng tới thử chữ thực."

Nha Trác kinh ngạc nói: " Ngươi cũng biết thực luyện?"

Tần Tiểu Thiên không đáp, xoay người đi trở về. Nha Trác nói thầm: " Thực luyện cũng không phải tùy tiện mà làm...làm không tốt sẽ độc chết người đó!"

Dữu Trạch cười nói: " Mau tới ăn đi, chúng ta đã ăn xong rồi, đang chờ đợi hai ngươi, a a."

Nha Trác vừa vào lớn tiếng nói: " Tiểu Thiên cũng biết thực luyện, ha ha, hắn nói phải thử chữ thực một chút!"

Dữu Trạch lộ ra ánh mắt mừng rỡ vô cùng, kêu lên: " Oa! Oa! Oa! Tiểu Thiên, ngươi cũng biết thực luyện? Thật tốt quá, nào! Chúng ta trao đổi lẫn nhau!"

Tần Tiểu Thiên cười hì hì nói: " Hay a, ta đến thử xem!"

Dữu Trạch hỏi: " Ngươi có Thực Luyện Đỉnh hay không? Không có thì dùng cái này, lần sau ta tìm một Kim Luyện đại sư, giúp ngươi luyện chế một Thực Luyện Đỉnh."

" Kim Luyện đại sư?" Tần Tiểu Thiên khó hiểu hỏi.

Nha Trác nói: " Kim Luyện đại sư biết luyện chế các loại khí vật, a a, Thực Luyện Đỉnh của Dữu Trạch đại sư là tìm Kim Luyện đại sư tốt nhất luyện chế, là vật nhất đẳng tốt nhất."

Dữu Trạch hỏi: " Ngươi không có nghe nói qua Kim Luyện đại sư?"

Tần Tiểu Thiên lắc đầu, nói: " Ách, trừ...ra thực luyện, kim luyện, còn có cái gì luyện?"

Trong lòng Dữu Trạch cảm thấy kỳ quái, người này tại sao cái gì cũng không biết. Hắn giải thích: " Có rất nhiều a, cận luyện, thực luyện, hỏa luyện, thủy luyện, mộc luyện, thổ luyện, lôi luyện, vụ luyện, thú luyện...Ai, ta cũng không rõ có bao nhiêu, được rồi, còn có hồn luyện, độc luyện...ân, lợi hại nhất chính là hỗn hợp luyện...kim luyện đại sư tương đối am hiểu hỏa luyện, thực luyện đại sư lại giống như am hiểu độc luyện và thổ luyện."

" A? Có nhiều luyện như vậy..." Tần Tiểu Thiên không khỏi há mồm cứng lưỡi, lại hỏi: " Cái này...có tiên luyện và thần luyện hay không a?"

Dữu Trạch kinh ngạc nói: " Ngươi làm sao biết có thần luyện? Đây chính là phương thức tu luyện cao nhất, không phải người bình thường có khả năng tu luyện..bất quá, tiên luyện là gì ta cũng không biết, đó là gì vậy?"

Tần Tiểu Thiên chẳng qua là thuận miệng nói bậy, không nghĩ thật sự có thần luyện, còn ý tứ của tiên luyện hắn cũng không thể biết: " Ách, thần luyện là phương thức tu luyện cao nhất? Như vậy thần luyện đại sư rất lợi hại hay sao?"

Ánh mắt Dữu Trạch đại sư như đang nhìn kẻ ngu ngốc, nói: " Thần luyện đại sư cũng không ở chỗ này, bọn họ có chỗ tốt hơn để đi, nơi này chỉ là người tu hành giống chúng ta mà thôi."

Nha Trác hỏi: " Tiểu Thiên, ngươi dùng cái gì chữ thực?"

Tần Tiểu Thiên mỉm cười, trong lòng dần dần hiểu được, người nơi này tựa hồ còn bị vây trong trạng thái tự phát tu luyện, bằng vào thiên tài địa bảo, từ từ khai phát ra tiềm lực bản thân, hẳn là có thể xem như xã hội tu luyện nguyên thủy. Người nơi này phi thường thuần phác, làm cho hắn có một loại cảm giác buông lỏng.

Tần Tiểu Thiên không muốn dùng cấm chế lô, trước khi còn chưa hoàn toàn tìm hiểu được trạng huống nơi này, phải giấu giếm thực lực của mình. Bất quá luyện đan lô hắn cũng có một cái, là dựa theo dạng thức của cấm chế lô tạo ra, đó là nhờ Tiễn Xuyến Nhi dẫn dắt lúc ở phái Thanh Thành, lúc có thời gian rảnh thì luyện chế, có thể luyện chế một ít linh đan đơn giản, lúc này sử dụng là thích hợp.

Hình dáng của đan đỉnh là do tự mình xếp đặt, tham khảo hình dáng của cấm chế lô, sau đó căn cứ theo kinh nghiệm của mình, xếp đặt thành một đỉnh lô hai tầng thật đặc sắc, tầng thứ nhất là miệng dược, tầng thứ hai phong bế bên trong, là đan thất. Đây là đan lô tương đối đơn sơ, nhưng cũng dựa theo ý nghĩ của tiên khí luyện chế mà thành. Tu chân giới lưu hành đan đỉnh, giống như chỉ có một tầng, chỉ có số ít đan đỉnh cao nhất, mới có thể chia làm hai tầng, ít nhất phải có tu vi ngoài Phân Thần kỳ mới có thể thao khống.

Đám người Dữu Trạch trợn to đôi mắt, Tần Tiểu Thiên lấy ra đan đỉnh rất nhỏ, nhỏ đến không thể tư nghị, chỉ cỡ nắm tay của người trưởng thành, màu sắc đen nhánh, nhìn thoáng qua rất dễ dàng tưởng lầm là một hòn đá.

Nha Trác ngạc nhiên nói: " Kia..vậy...đây là của ngươi...thực đỉnh của ngươi?"

Tần Tiểu Thiên thuận miệng nói: " Đây là đan đỉnh của ta."

Ánh mắt Dữu Trạch trở nên nghiêm túc lên, hắn tựa hồ nhận thấy được đan đỉnh nho nhỏ này bất phàm, khoát tay ngăn câu hỏi của Nha Trác, lẳng lặng chờ đợi.

Đan đỉnh nhỏ cỡ nắm tay thoát ly khỏi bàn tay Tần Tiểu Thiên, lập tức biến hóa, treo trên không trung chừng một thước, linh lợi xoay chuyển.

Tần Tiểu Thiên há mồm phun ra một ngụm tiên linh khí, một tia ti hồng quang từ bên trong đỉnh từ từ nổi lên, trong chớp mắt, đan đỉnh bành trướng ra, tăng lên đến hai thước. Tiếp theo hắn lại phun ra một ngụm tiên linh khí, đan đỉnh phát ra ba ba tiếng vang, vài đạo tia chớp màu xanh vây vòng quanh đan đỉnh xoay tròn, một chuỗi lôi hỏa màu trắng tứ tán bay vụt, đan đỉnh rất nhanh tăng lớn, đồng thời rơi trên mặt đất.

Một ngụm Vô Diễm Chi Hỏa phun ra, đan đỉnh bắt đầu khởi động.

" Ác!" " Oa!" " Nha!" Tiếng sợ hãi vang thành một mảnh.

Dữu Trạch hoảng sợ nói: " Vậy...đây là...đây là cái gì? Đây là ngươi luyện chế hay sao? Chẳng lẽ ngươi là kim luyện đại sư?"

Tần Tiểu Thiên mỉm cười nói: " Linh dược, linh thảo nơi này nhiều lắm, a a, ta lựa chọn vài dạng phối xứng." Hắn lấy ra thực tài lựa chọn trong hậu viện, phân biệt tiến hành xử lý, hoàng tinh vốn cỡ cánh tay trẻ con, trải qua đan đỉnh tinh luyện, co rút lại thành một cây thuốc tinh chế cỡ ngón tay, ước chừng tốn hao mười phút đồng hồ.

Dữu Trạch hít thở cũng trở nên nặng nề lên, hắn liều mạng ức chế ý niệm gào thét điên cuồng trong đầu, đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm đan đỉnh, cho tới bây giờ không nghĩ tới thực tài có thể xử lý như vậy.

Tần Tiểu Thiên không nhanh không chậm luyện chế, ước chừng qua một thời gian, xử lý xong thực tài, lúc này mới nói: " Bước kế tiếp là bắt đầu chính thức luyện chế, a a, Dữu Trạch đại sư, phương thức tu luyện của ta không giống, tất cả mọi người có thể xem như là trao đổi...như thế nào?"

Dữu Trạch đại não đại loạn, mái tóc như ổ gà rung động không thôi, luôn miệng nói: " Ngươi mới là đại sư...ta không phải..." Chỉ là tinh luyện thực tài đã làm cho hắn hoàn toàn bái phục.

Tần Tiểu Thiên rất thích hào khí nơi này, vừa bình thản lại vừa hữu hảo. Hắn cũng không nhiều lời, một tay linh quyết liên tiếp đánh ra, đan đỉnh phát ra tiếng vang long long, hồng quang trực đến tận trời, cho dù có nóc nhà cũng không cách nào trở cách.

Càng ngày càng nhiều người chạy lại, vì không muốn quấy rầy Tần Tiểu Thiên, Dữu Trạch để ấy thiếu niên duy trì trật tự.

Thực tài toàn bộ bị linh quyết phát ra lực lượng làm nát bấy, chìm vào một tầng đan thất bên dưới, Tần Tiểu Thiên khắc ý nhanh hơn tốc độ, cho dù như vậy cũng tốn hao ba ngày thời gian, Dữu Trạch mấy người cũng đứng suốt ba ngày, cho đến sáng sớm ngày thứ tư, lửa của đan đỉnh từ từ dập tắt, bắt đầu tiến hành bước cuối cùng là dựng đan.

Tần Tiểu Thiên phỏng đoán chừng một lô là có mười tám viên, nhưng xuất đan lại ra được ba mươi sáu viên, hắn hơi thoáng suy tư thì hiểu rõ ràng, linh dược nơi này thật tốt quá, linh lực ẩn chứa không giống như địa cầu khi trước.

Nguyên bổn có thể dựng thành một viên đan, bởi vì linh lực quá nhiều, tự động dựng thành hai viên đan, trong lòng hắn phải cảm thán: " Nơi này thật sự là thiên đường tu luyện."

Ba mươi sáu viên linh đan phún dũng ra, Tần Tiểu Thiên quát: " Ai nhận được là của người đó!"

Nhất thời một mảnh đại loạn.

Dữu Trạch là người thứ nhất đưa tay thu đan, nháy mắt thời gian, những đan dược đã bị đảo sạch. Dữu Trạch cướp được hai viên, cẩn thận xem xét, đó là hai viên đan cỡ trứng chim, phiếm ra trận trận mùi thơm ngát. Đặt vào dưới mũi, một cỗ linh lực vọt tới ót, hoàn toàn không phải như hắn tưởng tượng như thức ăn, nhịn không được hỏi: " Đây là cái gì?"

Tần Tiểu Thiên cười nhạt nói: " Tiểu hoàn tử." Kỳ thật, vật này không phải tên chính xác của nó, được gọi là Vũ Trình Đan, là tiên đan cấp thấp nhất, nhưng hắn phỏng đoán ở thời đại này còn chưa có khái niệm về đan, bởi vậy lợi dụng chữ tiểu hoàn tử để xưng hô.

" Tiểu hoàn tử? Đồ vật thật kỳ quái, sao lại nhỏ như vậy? Tốn hao nhiều thời gian như vậy, mới có được một chút tiểu hoàn tử, chỉ sợ rằng ăn không đủ no."

Tần Tiểu Thiên còn đang đắc ý, nghe vậy thiếu chút nữa đã té ngã, trong lòng thầm mắng: " Kháo, đây là tiên đan, muốn làm cơm ăn a!" Hắn hoàn toàn là hết chỗ nói rồi.

Dữu Trạch nghiên cứu hồi lâu, người cầm Vũ Trình Đan đều nhìn hắn. Tất cả mọi người đều có chút thường thức cơ bản, cho dù là thức ăn chữ thực cũng không phải người nào cũng có thể ăn, tùy tiện tự nhiên ăn

bậy thì có thể sẽ chết người, bọn họ từng gặp qua quá nhiều lần, cho nên không dám tự mình ăn trước, đều chờ đợi Dữu Trạch ăn thử và đánh giá trước.

Vũ Trình Đan là tiên đan dùng để chữa thương rất nhanh, dược tính bá đạo, linh lực mười phần, mùi hương ngọt ngào. Dữu Trạch cẩn thận cầm một viên, vươn đầu lưỡi liếm một chút, trong phút chốc, Vũ Trình Đan hóa thành vụ lưu màu xanh biếc nhạt vo tròn, theo hô hấp của hắn tiến vào trong cơ thể.

Tiên đan hạ xuống, Dữu Trạch mới biết mình đã xem thường Tần Tiểu Thiên. Tựa như một viên tạc đạn đang nổ tung trong bụng, sắc mặt của hắn nhất thời trở nên đỏ bừng, cho dù có thể chất của tiên nhân, cũng chịu không được linh lực khổng lồ như thế, ngửa đầu quát to: " Lợi hại...phốc!" Một ngụm tiên linh khí văng ra ngoài, linh lực của viên Vũ Trình Đan bị hắn lãng phí một trong ba phần.

Dữu Trạch chậm rãi ngồi vào trên mặt đất, hai bàn tay không ngừng huy vũ, kiệt lực tiêu hóa linh lực nhập vào trong cơ thể.

Trong lòng Tần Tiểu Thiên cười thầm, nghĩ: " Người này cũng còn lợi hại, không ngờ lại dùng phương thức như thế hóa giải linh lực của tiên đan, di, không đúng..." Hắn nhận thấy Dữu Trạch vũ động hai tay có chỗ đặc biệt, nhất là mười ngón tay ba động, thấy thế nào cũng giống như là kháp động linh quyết, cẩn thận xem xét, đó là một loại luật động rất cổ phác, thông qua luật động hóa giải linh lực trong cơ thể.

Nhưng thật ra phương thức tu luyện như thế, là từ phương thức giải độc chuyển hóa mà đến, Dữu Trạch sở dĩ được xưng là Thực Luyện đại sư, chính là vì hắn dám nếm thử các loại đồ vật, với công pháp như thế, hắn thành công hóa giải vô số linh dược dược tính.

Cho đến giữa trưa ngày thứ hai, Dữu Trạch mới đứng lên, không nói được một lời đi tới trước người Tần Tiểu Thiên, cung kính quỳ trên mặt đất, sau đó sụp người xuống, đây là lễ tiết tối cao nhất, thành khẩn nói: " Tiểu Thiên, xin chấp thuận cho ta y phục ngươi."

Lần này sắc mặt Tần Tiểu Thiên cũng thay đổi, trên người người này có một mùi vị cổ quái, trực xông lên mũi, mà còn đi ôm chặt lấy bắp đùi mình.

Hoa lạp! Người chung quanh đều nằm rạp xuống đất, lớn tiếng nói: " Xin chấp thuật sự y phụ!"

Trong lòng Tần Tiểu Thiên hô lớn: " Kháo! Đây là làm gì?" Hắn không hiểu ý tứ của hai chữ y phụ này, đối với cổ ngữ có loại hàm ý đặc biệt, hắn vẫn không thể lý giải chính xác.

Dữu Trạch nhìn thấy Tần Tiểu Thiên không có phản ứng, không ngờ nước mắt tuôn ra, vừa khóc vừa lau mũi, nước mắt ướt đẫm trên quần Tần Tiểu Thiên.

Tần Tiểu Thiên hai mắt choáng váng.

64. Q.7 - Chương 6: Thiên Diễn Nhị Biến

Dữu Trạch vừa khóc, mọi người cũng đi theo khóc lớn, trong lúc nhất thời họ khóc đến muốn tối đen trời đất.

Tần Tiểu Thiên biết, thời đại này người dám yêu dám hận, phi thường chân chất, không có tâm tư loạn bậy, thất vọng thì khóc, cao hứng thì cười. Hắn bị mọi người khóc đến trong lòng sợ hãi, thật sự nhẫn nại không được, ngửa mặt lên trời quát to: " Đừng khóc! Đừng!"

Kết quả càng hỏng bét.

Tiếng quát là dùng âm công phát ra, mà Tần Tiểu Thiên lại là người sắp độ tiên kiếp, tu vi cao đến mức đã sắp đặt chân vào cửa lớn nhập vào tiên nhân, một tiếng quát này, không ngờ đem những cây trụ gỗ trong phòng đánh cho xơ xác. Trụ gỗ thật lớn nện xuống, làm Tần Tiểu Thiên sợ đến bay ra Cửu Bức kiếm, trong thời gian ngắn, trụ gỗ nện xuống bị Cửu Bức kiếm chấn vỡ thành phấn vụn.

Trụ gỗ không bị rớt xuống, mà là bị Cửu Bức kiếm bắn ra, rơi vào bên ngoài.

Mọi người lại càng kinh ngạc, tiếng khóc càng phát ra lớn hơn.

Tần Tiểu Thiên xấu hổ cực kỳ, luôn miệng nói: " Được! Ta đáp ứng! Ta đáp ứng!" Hắn cũng không ý thức được mình nhận lời đáp ứng cái gì.

Chỉ cần có thể ngăn cản được tiếng khóc của mọi người, cái gì hắn cũng chịu đáp ứng.

" Không nghĩ tới chỉ luyện đan lại đem Dữu Trạch khóc lớn không ngừng, vậy cũng coi như là luyện đan đến cảnh giới chí cao đi nghen."

Hắn có chút không thể tránh được suy nghĩ.

" Ha ha...ha ha...chi..." Nghe được Tần Tiểu Thiên đáp ứng, Dữu Trạch lập tức vui vẻ cười lớn, chẳng qua là khóc cười chuyển đổi quá nhanh, thiếu chút nữa là muốn nghẹn.

Tần Tiểu Thiên buồn bực nghĩ: " Đây là người nào a? Tiếng khóc thê thảm, tiếng cười quái dị ai, sớm biến vậy cũng không luyện đan nữa, lần này chọc phiền phức, không nghĩ tới những người này yếu ớt như thế.

" Y phụ nghĩa là gì? Hai chữ này phát âm rất cổ quái, dường như lúc mới tới cũng nghe hai chữ này...không hiểu, có cơ hội phải học tập nhiều hơn mới được a."

Mấy ngày sau Tần Tiểu Thiên đã đoán ra ý tứ của y phụ, đây là tập tục của người tu hành, là truy tùy theo người mạnh.

Dữu Trạch đi theo hắn như hình bóng không rời, mà những người khác thì là truy tùy giả của Dữu Trạch, vì vậy Tần Tiểu Thiên thành người lãnh đạo của bộ lạc nhỏ này, có trách nhiệm phụ trách hết thảy cho bọn họ, bao quát cả áo cơm nhà ở và học tập tu luyện.

Bộ lạc này nguyên bổn là không có tên, là do Dữu Trạch thành lập, Tần Tiểu Thiên đem gọi là Thực Luyện bộ lạc, tổng cộng có bảy mươi tám người, trong đó tu vi của Dữu Trạch tốt nhất, hắn có mười bảy truy tùy giả, những người khác là người nhà của truy tùy giả, những quan hệ này như trúc tuân, một tầng y phụ một tầng, mà Tần Tiểu Thiên là tuân tâm.

Tần Tiểu Thiên yên ổn ở lại Thực Luyện bộ lạc, hắn phải tu luyện tiên khí đối phó thiên kiếp và tiên đan.

Nơi này linh khí cực kỳ dư thừa, hơi chút không cẩn thận là có thể đột phá Hạo Miểu Hàm cảnh giới, bây giờ hắn đã bị vây trong giai đoạn cuối cùng của Hạo Miểu Hàm cảnh giới, hơi chút khinh thường sẽ tiến vào cảnh giới thứ năm, cũng chính là Diễm Ba Động cảnh giới, sẽ gặp phải tiên kiếp đầu tiên.

Trong cổ ngọc giản ghi lại, tiên kiếp lần đầu tiên hung hiểm nhất, bởi vì là lần đầu tiên độ tiên kiếp, nếu như không ai chỉ đạo và trợ giúp, muốn an toàn độ kiếp phi thường khó khăn.

Tần Tiểu Thiên ý thức mình có thể đang ở cổ tiên thời đại, biết không cách nào hiểu rõ tình huống của cả đại lục, kiến thức của Dữu Trạch cũng không nhiều, hắn có mấy bằng hữu, đều ở địa phương xa xôi, cách xa nhau mấy ngàn công lý.

Ở trên thế giới này, các loại các dạng dã thú mới là chúa tể thật sự chân chính của đại lục, trừ người tu hành ra, loài người chẳng qua là phi thường yếu ớt nhất, vẫn bị vây trong xã hội nguyên thủy, dựa theo hình thức cuộc sống bộ lạc trên đại lục, bọn họ không chỉ yếu ớt hơn nhiều so với người tu hành, cũng càng thêm ngu muội lạc hậu.

Người của Thực Luyện bộ lạc đối với Tần Tiểu Thiên phi thường sùng bái, Tần Tiểu Thiên cho họ mặc loại y bào thời Tống do chỉ tơ chế luyện, Dữu Trạch còn được công pháp tu luyện. Truy tùy giả không phải quan hệ thầy trò, mà là quan hệ giữa người lãnh đạo và thuộc hạ, sau Tần Tiểu Thiên hiểu rõ, thời đại này căn bản không có khái niệm về thầy trò.

Tần Tiểu Thiên cần đại lượng tài liệu luyện khí, bởi vậy đem những kiến thức về thu tập tài liệu truyền thụ cho Dữu Trạch, để cho hắn dẫn mười mấy cao thủ trong bộ lạc đi sưu tầm khắp chung quanh. Vì thế hắn chuyên môn tu luyện mấy túi trữ vật, mặc dù không thể so sánh với trữ vật của chính mình, nhưng cũng có thể đựng được rất nhiều đồ vật, cũng đủ cho Dữu Trạch bọn họ sử dụng.

Dưới sự trợ giúp của đám người Dữu Trạch, các loại các dạng tài liệu cuồn cuộn không ngừng được đưa về. Tần Tiểu Thiên lúc này mới hiểu rõ ràng, tại sao những tu chân đại phái lại có nhiều tài liệu luyện khí như thế, chỉ dựa vào lực lượng của một người, rất khó chuẩn bị được đầy đủ nhu cầu vật tư tu luyện.

Bất luận là người tu chân cũng tốt, người tu tiên cũng tốt, ngoại trừ phải có công pháp tốt ra, còn phải có đại lượng tài liệu và địa phương linh lực sung túc. Hắn âm thầm may mắn, chỗ này so với những nơi trước kia đi qua đều tốt hơn ngàn vạn lần.

Cho dù đang ở một địa phương tuyệt đẹp, Tần Tiểu Thiên đối với việc độ kiếp vẫn không nắm chắc, hắn cần phải tìm một khu xác dự bị, để tự mình lúc độ kiếp nếu không thể sống sót, thì vạn bất đắc dĩ, tuyệt không thể mạnh mẽ độ kiếp.

Hắn còn không biết tự mình và thế giới bên ngoài Thiên Diễn đã mất đi liên lạc, nhưng từ sau khi tu tiên, hắn luôn luôn cẩn thận, nếu không cần thiết thì không bao giờ mạo hiểm.

Nha Trác và một thiếu niên tên là Dương Khả, thành tùy tùng của Tần Tiểu Thiên, chuyên môn trợ giúp hắn xử lý một ít tạp vụ. Tần Tiểu Thiên không có cự tuyệt, lúc rảnh rỗi có thể nói chuyện, so sánh với chuyện một mình buồn bực cắm đầu tu luyện thì vui vẻ hơn nhiều.

Chuyện bức thiết nhất đối với hắn là phải tìm một thân thể dự bị, ở Đại Tống triều thì rất dễ dàng, tới đây cũng rất khó làm, ở thời đại này, người ít thú nhiều, hắn cũng không muốn phải tìm một thân hình nguyên thủy.

Dữu Trạch mang theo một đám người quay về, hắn đắc ý cầm theo sáu túi trữ vật, hưng phấn tìm tới Tần Tiểu Thiên, nói: " Tiểu Thiên, lần này tìm được không ít đồ vật tốt, còn đánh nhau với hỏa luyện đại sư một trận, ha ha, may mắn nhờ ngươi dạy ta quyết khiếu đánh nhau, tên kia bị ta hung hăng đánh ột trận, đoạt không ít tài liệu của hắn, ha ha!"

Hắn vẫn xưng hô với Tần Tiểu Thiên là Tiểu Thiên, thời đại này còn chưa có văn chương như thời đại sau này, đối với bất luận kẻ nào cũng chỉ gọi thẳng tên.

" Hỏa luyện đại sư?"

Dữu Trạch cười nói: " Đúng vậy, hỏa luyện đại sư! Trước kia người này luôn khi dễ chúng ta, nếu ta không học được bản lãnh mới, cũng không dám tìm hắn gây phiền toái.

" Nhưng hắn có tài liệu ngươi muốn tìm, rất nhiều tài liệu đặc biệt, chỉ có chỗ hắn xuất sản, đi hỏi hắn thì không có khả năng, không thể làm gì khác hơn là đánh một trận, đem hắn đuổi đi, ha ha, thật sự là thống khoái a."

Trải qua khoảng thời gian tu luyện này, Dữu Trạch đạt tới sơ cấp cảnh giới của Sâm Thanh Trữ, tương đương ngang hàng với người tu chân Phân Thần hậu kỳ đến Hợp Thể sơ kỳ, coi như là cao thủ rất lợi hại.

Tần Tiểu Thiên đang lúc nhuận dưỡng Cửu Bức kiếm, trong những pháp bảo tiên khí, chỉ có Cửu Bức kiếm tùy tâm ứng thủ nhất, hắn bỏ ra tâm huyết cũng nhiều nhất. Không có việc gì là tu luyện thanh kiếm tiên này, những tiên khí khác đều đặt trong nhẫn trữ vật, không có nắm chắc cũng không có thời gian tu luyện. Bản năng của hắn cảm giác được, tinh thông một kiện tiên khí, so sánh với uy lực của nhiều tiên khí hiểu sơ sài còn lớn hơn.

Dữu Trạch đem sáu túi trữ vật đặt trước mặt Tần Tiểu Thiên, nói: " Lần này đi ra ngoài, túi trữ vật đã nhanh chứa đầy, a a, thu hoạch không tệ." Nói xong nhìn đăm đăm Tần Tiểu Thiên. Trong lòng hắn vô cùng muốn có được một đan đỉnh, Tần Tiểu Thiên cũng đáp ứng qua sẽ luyện chế một cái cho hắn.

Tần Tiểu Thiên cầm lấy một túi trữ vật, xem xét tài liệu trong đó. Một túi trữ vật dung lượng tương đương hơn mười thước vuông, có thể đổ đầy vật phẩm, trong đó chứa đầy tiên thạch, một nửa là hỏa tinh thạch hiếm thấy, còn có ít nhất một thước cực phẩm tinh thạch.

Tần Tiểu Thiên không khỏi mừng rỡ, lại một lần nữa cảm thán, chỗ này quả thực là một thương khố đựng tài liệu thật lớn, muốn cái gì là có cái đó.

Dữu Trạch có chút khẩn trương nói: " Tiểu Thiên, có đủ hay không? Không đủ….ta lại đi tìm!"

Tần Tiểu Thiên cũng biết Dữu Trạch nghĩ gì, nhưng hắn cũng có băn khoăn, gần đây không dám tùy ý luyện khí, có thể sẽ lại tăng trưởng tu vi. Suy nghĩ một chút, hắn lấy ra đan đỉnh dùng lần trước, nói: " Ta rất vừa lòng, vậy đan đỉnh này tặng cho ngươi."

Dữu Trạch mừng rỡ vô cùng, hắn vẫn ghi nhớ về đan đỉnh này không chỉ một hai ngày, từ khi kiến thức qua uy lực của tiểu hoàn tử, trong lòng vẫn luôn niệm niệm không quên đan đỉnh thần bí này. Đồng thời hắn có được đan đỉnh, hắn cũng có được công pháp luyện đan cơ bản.

Tần Tiểu Thiên không dám tiết lộ nhiều công pháp, hắn không biết có ảnh hưởng đến biến hóa của Thiên Diễn hay không, bởi vậy chỉ cấp loại công pháp trụ cột nhất, công pháp cao hơn một tầng, hắn cũng không dám loạn tặng.

Xem xét túi trữ vật, tài liệu bên trong làm cho người ta hoa cả mắt. Nguyên bổn sưu tầm tài liệu phải hao tốn không ít tâm tư, bây giờ một đám tài liệu tích như núi làm hắn nhức đầu. Những thứ này đều là tài liệu sơ cấp, phải trải qua trình tự nhất định luyện chế mới có thể trở thành tài liệu luyện khí hay luyện đan, hắn phải phân loại, đề luyện đề thuần, dựa theo cấp bậc tài liệu tiến hành trữ tàng.

Ẩn cư tại Thực Luyện bộ lạc chừng mười năm, thu tập được tài liệu cơ hồ trữ đầy trong nhẫn trữ vật và thủ trạc, hơn nữa đều là tài liệu đã được xử lý qua.

Trong lúc đó, hắn lục soát phương viên vạn dặm mặt đất, nghĩ muốn tìm kiếm một cụ khu xác thích hợp, nhưng vẫn một mực tìm không được một người nào hài lòng. Thân thể tố chất của người nguyên thủy mặc dù tốt, nhưng đầu óc quá kém, Tần Tiểu Thiên không có Thiên Linh Tử để dùng, nếu như sử dụng một khu xác ngu ngốc của người nguyên thủy, nếu làm không tốt thì bị vây bên trong không cách nào tu luyện.

Tài liệu thì rất nhiều, nhưng Tần Tiểu Thiên cũng không tu luyện tiên khí mới, hắn chẳng qua chỉ luyện chế Cửu Bức kiếm một lần nữa, gia nhập một ít tài liệu hiếm thấy, uy lực so với nguyên lai còn tăng cường thêm ba phần.

Trong Thực Luyện bộ lạc trong mười năm, tổng cộng tăng thêm mười tám hài tử, nhưng đã chết mười hài tử, đều là bởi vì không cách nào thích ứng được dược lực của linh dược mà chết.

Trong tám hài tử sống sót, sáu là nam hài, hai là nữ hài, nhỏ nhất chỉ có một tuổi, lớn nhất mười tuổi, bọn nhỏ là nhờ ăn các loại linh dược mà lớn lên, thân thể tố chất cực hảo, làm Tần Tiểu Thiên than thở không thôi.

Đương nhiên, Tần Tiểu Thiên không muốn dùng những đứa bé trong bộ lạc làm nơi kí sinh cho linh hồn của mình, chỉ sợ sẽ làm đứa bé phải chết đi.

Dữu Trạch trải qua mười năm tu luyện, tu vi tăng trưởng nhanh chóng, đã đạt tới cảnh giới tầng thứ hai của Sâm Thanh Trữ. Dưới sự trợ giúp của Tần Tiểu Thiên, hắn tu luyện đan đỉnh kia một lần nữa, tăng thêm rất nhiều thủ đoạn công kích, trở thành vũ khí của chính mình.

Trong mười năm, vì giúp Tần Tiểu Thiên thu tập tài liệu, Dữu Trạch cơ hồ đánh hết những người mạnh chung quanh. Bởi vì trải qua tu luyện hệ thống, người mạnh cũng không nhận thức được đối thủ của họ, mỗi lần đều bị đánh cho tè ra quần, bị cướp đi vô số đồ vật. Hắn cũng bởi vậy đắc tội vô số cao thủ, thành người có tiếng xấu khắp nơi.

Không khí nơi này cực tốt, cỏ cây thập phần xanh tươi, Tần Tiểu Thiên ở trong mười năm, chưa từng gặp qua trời đông, nhiệt độ biến hóa không lớn, ước chừng chỉ cỡ 20 độ, không có cảm giác chuyển mùa.

Đương nhiên, nơi này cũng có khí hậu cực đoan, ở phía nam có núi lửa phun và sa mạc mênh mông, ở phương bắc có tuyết sơn ngàn dặm đóng băng, chẳng qua khoảng cách với Thực Luyện bộ lạc phi thường xa xôi.

Xích Minh từ trong Thiên Diễn đi ra, khó chịu nói: " Ai, sư tôn, lúc thì bảo ta đi vào, lúc thì bảo ta đi ra! Ách…chuyện gì xảy ra? Tại sao mọi người đều đi ra hết vậy?"

Hắn phát hiện không chỉ Lý Cường trở về, ngay cả Nạp Thiện và Tế Vô Nhai cũng đi ra, vội vàng hỏi: " Đại ca, xảy ra chuyện gì?"

Một phân thân của Lý Cường nói: " Mau tới hỗ trợ khống chế Thiên Diễn."

Chỉ thấy Thanh Đế, Thiên Cô, Bác Tụ cùng Lý Cường đều thần sắc khẩn trương nhìn chằm chằm Thiên Diễn, Xích Minh khó hiểu nói: " Làm cái gì vậy, ta không nắm được Thiên Diễn trong tay, đại ca, ta muốn giúp…cũng giúp không được a."

Lý Cường nói: " Không phải bảo ngươi giúp chuyện gì, chỉ cần gia nhập vào, thâu xuất thần dịch lực là được, còn nói nhảm, nhanh lên một chút!"

Xích Minh đứng bên cạnh Lý Cường, bắt đầu đưa vào thần dịch lực, trợ giúp khống chế Thiên Diễn đang biến ảo kịch liệt.

Chỉ chốc lát sau, tinh cầu trong Thiên Diễn trở nên mơ hồ dần dần. Bác Tụ trầm giọng nói: " Ta đề nghị tạm thời đóng cửa Thiên Diễn!"

Thanh Đế cùng Thiên Cô liếc nhau, Lý Cường nói: " Không được, Tiểu Thiên vẫn còn ở bên trong, một khi đóng cửa, hắn sẽ không còn cơ hội đi ra nữa."

Xích Minh kêu lên quái dị: " Uy, không thể nào..."

Thanh Đế nói: " Đừng loạn bậy! Còn chưa tới bước phải đóng cửa, chỉ cần chúng ta ổn định là được...kỳ quái, tiểu tử kia chạy đi nơi đâu rồi? Không ngờ có thể làm cho Thiên Diễn đại biến, a a, tiểu tử kia cũng giống như hai người các ngươi, cũng có khả năng gây họa."

Tế Vô Nhai và Nạp Thiện cũng khó hiểu, Tế Vô Nhai nhỏ giọng nói: " Qua thêm mấy trăm năm, là có thể trở lại niên đại cuộc sống của ta, ai, đáng tiếc a, nếu có thể trở về, thật muốn nhìn xem một chút...nguyên lai gia đình ta còn hay đã mất."

Nạp Thiện không nói gì, trầm mặc một hồi lâu, thở dài nói: " Đáng tiếc...tiền tài của ta coi như tiện nghi cho người khác, mụ nội nó."

Tế Vô Nhai cười nói: " Ngươi là quỷ nghèo đầu thai hay sao? Tìm nhiều tiền như vậy có ích lợi gì?"

Nạp Thiện lắc đầu nói: " Ngươi không hiểu...đây là bóng ma thuở xưa của ta, không có tiền...ngủ cũng không an ổn."

Thanh Đế đang yên lặng thôi toán, ánh mắt hắn có chút nghi hoặc.

Thiên Diễn từ từ ổn định xuống, thêm lực lượng của Xích Minh, năm tuyệt đỉnh cao thủ cũng còn có thể khống chế được thần khí lợi hại này.

Năm người hợp lực, trên đời này ước chừng không có vật gì có thể kháng cự.

Thiên Diễn biến hóa chính là niên đại chiến quốc trên địa cầu, lần này Thanh Đế không định cho người đi vào, mà là tĩnh lặng chờ biến hóa trong đó, có Tần Tiểu Thiên làm chuyện xấu bên trong cũng đã đủ.

Thiên Diễn ổn định xong, Thanh Đế nói: " Ngươi đưa hai người bọn họ trở về Nguyên Giới, nơi này không thích hợp bọn họ, ân, trải qua lần này tu luyện trong Thiên Diễn, thì sẽ rất nhanh độ kiếp rồi, trở về nhanh chóng chuẩn bị."

Tế Vô Nhai quả thực không dám nghĩ, hưng phấn nói: " A? Ta sắp độ kiếp, ha ha, quá tốt!"

Vẻ mặt Nạp Thiện lại không sao cả, thân hắn tu vi đủ cao, ở trong Thiên Diễn cũng sắp độ kiếp, trở về bất quá chỉ chuẩn bị thêm một lần nữa, nên hắn cũng không kích động.

Lý Cường gật đầu nói: " Được." Phân thân của hắn bọc hai người nhanh chóng rời đi, lập tức trở về. Đi Nguyên Giới đối với hắn mà nói phi thường phương tiện, tựa như tùy thời mở cửa nhà mình.

Phàm là người nắm Thiên Diễn trong tay, nhìn thời gian Thiên Diễn chảy qua, đều có thể hiểu được phần nào, vấn đề là ở chỗ Tần Tiểu Thiên đã đi địa phương nào bọn họ lại tìm không được, với tu vi của năm người không ngờ không có biện pháp tìm được Tần Tiểu Thiên, điều này làm cho bọn họ có chút khó hiểu.

Sau khi Thiên Diễn ổn định, Thanh Đế nhắm mắt yên lặng đẩy toán. Thiên Cô cũng bắt đầu đẩy toán. Bác Tụ và Lý Cường thì tiếp lấy quyền lực khống chế Thiên Diễn, Xích Minh chẳng qua cung cấp thần dịch lực, còn chuyện khác chẳng cần hắn quan tâm.

Trong Thanh Mộc Lâm rất khó nhận thấy được thời gian biến hóa, không biết qua bao lâu, Thiên Cô đầu tiên mở mắt, nói: " Ta chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng mơ hồ, không cách nào thôi toán cho xác thực kết luận, cũng tìm không được tiểu tử kia, nhưng có thể khẳng định hắn nhất định không có mặt trong Thiên Diễn nhị biến."

Thanh Đế cũng mở mắt, Thiên Diễn do hắn mở ra, nhìn Thiên Diễn biến hóa hắn càng quen thuộc hơn một ít, nói: " Ta cũng thôi toán không ra, nhưng ta biết…điều này có liên quan tới thời gian!"

Xích Minh nhếch miệng, thuận miệng nói: " Trừ phi tiểu tử kia chạy đến thời viễn cổ, nếu không khẳng định có thể tìm được…"

Thanh Đế và Thiên Cô ánh mắt hai người đồng thời sáng ngời, Thanh Đế mạnh mẽ vỗ bả vai Xích Minh một cái, nói: " Sao ta không nghĩ đến! Nếu là đi viễn cổ…hậu quả biến đổi mới có thể xuất hiện!"

Thiên Cô cười nói: " Một lời đánh thức người trong mộng a."

Xích Minh không hiểu ý tứ của Thanh Đế, chỉ biết lời nói mới rồi khải phát cho Thanh Đế, đắc ý cười nói: " Hắc hắc, lão Xích ta đã sớm rõ ràng…thế nào, sư tôn, lời của ta không sai nghe!"

Lý Cường cố nén cười nói: " Có phải cảm thấy rất sảng hay không?"

Xích Minh vui vẻ lắc đầu, bộ dáng như cao thâm khó lường. Vừa nói ra được chuyện ngay cả Thanh Đế cũng không nghĩ ra, hắn đương nhiên đắc ý.

Thanh Đế nói: " Như vậy…thì bắt đầu Thiên Diễn nhị biến!"

Nếu như nói Thiên Diễn đệ nhất biến chính là trụ cột, như vậy Thiên Diễn nhị biến chính là thăng cấp, ngoại trừ yếu tố thời gian ra, còn phải nhìn biến hóa trong lúc rảnh rỗi, biến hóa này phi thường to lớn, phải cần đại lượng thần dịch lực làm động năng mới có thể, bởi vậy Thanh Đế năm người phải đồng thời cùng nhau tiến hành thôi đẩy.

Khi Thiên Diễn nhị biến bắt đầu vận hành thì năm người đồng thời cùng hiểu ra. Đó là khi Thiên Diễn nhị biến không thể dừng lại, không thể nghịch chuyển, phải một mực khống chế. Còn về phần sẽ sinh ra hậu quả gì, thì cũng không thể biết được.

Tần Tiểu Thiên không biết Thiên Diễn tiến vào nhị biến, lúc này hắn đã không cách nào khống chế cảnh giới của mình tăng trưởng.

Gần đây, hắn một mực tìm kiếm thân thể thích hợp, nhưng chuyện này không thể để cho người của Thực Luyện bộ lạc biết, dù sao cướp thân thể người sống kí sinh là một chuyện phi thường dọa người, chỉ có thể tự mình sưu tầm tìm tòi.

Tần Tiểu Thiên từ từ quen thuộc tinh cầu này, mặc kệ nơi đây có phải là địa cầu hay không, đối với hắn mà nói cũng không có bất cứ gì ảnh hưởng, trọng yếu chính là có thể tu luyện, có đại lượng tài liệu có thể sử dụng. Xuyên qua Dữu Trạch, hắn thu tập được vô số luyện khí trân quý, tài liệu luyện đan, bây giờ chuẩn bị hết thảy cho việc độ kiếp.

Tạm thời rời khỏi Thực Luyện bộ lạc, Tần Tiểu Thiên hướng tới Tây Bắc bay đi. Hắn có nghe Dữu Trạch nói qua, ở Tây Bắc không ít thế lực cường đại tồn tại, ở nơi đó mới có bộ lạc chuyên môn tu luyện, hắn tính toán đi tới nhìn xem một chút, có lẽ có thể tìm được thân thể thích hợp với chính mình.

Mấy ngàn dặm chỉ trong chốc lát là tới, cảm giác nhanh như điện chớp thật sảng khoái. Nhưng Tần Tiểu Thiên không dám thúc giục chân khí quá mức, trong lòng hắn thập phần buồn rầu, khống chế tu vi tăng trưởng, so sánh với tăng lên tu vi còn khó khăn hơn nhiều, đó là một loại cảm giác như miếng băng mỏng, sợ không cẩn thận sẽ rơi vào vực sâu.

Bay thêm hơn tám dặm, hắn rơi xuống mặt đất.

Tần Tiểu Thiên đối với việc độ kiếp căn bản không có tin tưởng, bởi vì tiến cảnh quá nhanh, hắn không có thời gian luyện khí, cho dù luyện khí thành công, cũng không có thời gian uẩn dưỡng, không có thời gian quen thuộc. Đối với tiên kiếp càng ngày càng gần, hắn sinh ra lòng trốn tránh, bóng ma thất bại làm cho hắn không thể thản nhiên đối mặt tiên kiếp.

Từ khi chiếm được linh hồn công pháp, hắn vẫn một mực khổ tu không ngừng, nếu có thể một lần nữa xong được một cụ khu xác, có thể nắm chắc không mất đi chút trí nhớ nào trong đó, đây mới là điểm ỷ lại lớn nhất của hắn.

Đây là một mảnh hoang nguyên, theo gió thổi qua, cỏ dại vàng khô theo gió phập phồng, một đám dã thú đang thiên di sang phía nam, Tần Tiểu Thiên chỉ nhận thức được ít động vật, tuyệt đại bộ phận cũng không biết, dã thú nơi này hình thể khổng lồ, bên trái là một đám trâu rừng, thể tích có thể sánh ngang với voi của Á Châu, sừng trâu trên đầu so với bắp đùi của người trưởng thành còn tráng kiện hơn. Hơn mười con trâu rừng đi lại, cũng chấn động đại địa không ngừng, phảng phất như tiếng trống rầm rập.

Tần Tiểu Thiên ngắm nhìn man hoang đại địa, thần thức đảo qua rất nhanh, phương viên trăm dặm hết thảy toàn bộ khắc ở trái tim.

Nơi này bất cứ động vật hoang dã nào đối với hắn cũng không có uy hiếp, đến trước mắt, không có phát hiện được một đầu linh thú, còn dã thú bình thường, chẳng qua chỉ là một loại thức ăn và dùng da thú mà thôi. Bốn phía không có bóng người, người của bộ lạc nguyên thủy không dám tới đây. Nhìn đại hoang nguyên không thấy biên giới, một khi lọt vào sự công kích của dã thú, người nguyên thủy căn bản không có cách nào chống cự. Ở trên thế giới này, loài người đúng là nhỏ yếu nhất, chỉ có người tu hành mới biết cách sinh tồn.

Không có bao nhiêu động vật ăn thịt dám tới gần Tần Tiểu Thiên, trực giác của dã thú không tầm thường, biết người này không dễ chọc, còn chưa nhìn thấy bóng hắn, đã liều mạng bỏ chạy. Chỉ có vài dã thú hung hãn cá biệt, cho rằng Tần Tiểu Thiên xâm nhập địa bàn của mình mà phát ra công kích, nhưng không một động vật nào ngoại lệ không bị giết chết. Tần Tiểu Thiên không chủ động giết dã thú, chỉ có khi dã thú phát ra công kích, hắn mới phản kích.

Tần Tiểu Thiên đi rất nhanh, chỉ một bước, đã là khoảng cách trăm thước, mặc kệ là ban ngày hay là đêm tối, hắn cũng đi về phía trước không ngừng nghỉ.

Cảnh sắc nguyên thủy phi thường mê người, Tần Tiểu Thiên một đoạn đường thưởng thức cảnh đẹp, gặp được linh thảo, linh quả cũng không bỏ qua, dần dần càng đi càng xa. Khí hậu từ từ rét lạnh lên, dã thú trên hoang nguyên cũng trở nên thưa thớt, bọn chúng đều chạy về phía nam tìm thức ăn, tránh né khốc hàn của nơi này.

Sáng sớm, cỏ dại khô sáp kết đầy băng sương, gió lạnh đảo qua đại địa phát ra từng trận âm thanh ô yết, tuyết rơi sa lạp sa lạp rớt vào trên cỏ dại, chỉ chốc lát sau, tuyết bay múa đầy trời.

Một con sông rộng rãi không nhìn thấy bờ bên kia vắt ngang hoang nguyên, nước chảy xiết, phát ra tiếng vang rất lớn, bọt nước bắn lên cỏ khô bên đường ướt đẫm.

Tần Tiểu Thiên giờ mới biết, con sông lớn này cơ hồ băng ngang qua cả đại lục.

Địa phương của Thực Luyện bộ lạc nằm chỗ sâu trong của man hoang, vượt qua sông lớn, nằm phía đại địa Tây bắc, nơi đó tập trung rất nhiều bộ tộc nguyên thủy, cũng có rất nhiều bộ lạc nguyên thủy tu hành, nhưng nghe Dữu Trạch nói, người tu hành bộ lạc nơi đó dường như bài xích người bên ngoài tới.

Tần Tiểu Thiên cũng không để ý, từng bước đi vào sông lớn, đón gió sông, quần áo phiêu phiêu, hướng bờ bên kia đi tới.

Túc túc tốn hao khá lâu thời gian, mới nhìn thấy cái bóng của bờ bên kia. Trong lòng Tần Tiểu Thiên âm thầm sợ hãi than thở, con sông này rộng ít nhất phải mấy trăm dặm, so sánh với một eo biển còn rộng hơn nhiều, không trách được người nguyên thủy bờ bên kia không cách qua sông.

Vừa mới bước lên bờ sông, Tần Tiểu Thiên chợt nghe cách đó không xa truyền đến tiếng hô gầm của dã thú, còn có tiếng gào của con người.

65. Q.7 - Chương 7: Tiến Giai

Khách một tiếng, con tuyết lang(sói tuyết) bay lên, xương cốt bên dưới bị đập nát bấy, không bị chết ngay tại chỗ, nhưng đã mất đi lực chiến đấu.

Bảy, tám con tuyết lang ngăn trở đường đi, trong đó ba con hung mãnh đánh về phía đại cá tử(tên bự con), một con từ trên mặt đất nhảy lên, giương chiếc mỏ nhọn hướng ngay cổ của đại cá tử, một con khác từ mặt

bên nhảy lên, cố gắng cầm lấy khúc xương thú bên tay phải, còn một con âm hiểm nhất, dán sát mặt đất, há mồm cắn hướng hạ bộ của đại cá tử.

Ba con tuyết lang phân công minh xác, trước hết công kích chính là cổ tay đại cá tử, tiếp theo là cổ, cuối cùng là hạ bộ. Tần Tiểu Thiên thấy vậy kinh ngạc không thôi, công kích như vậy có thể xưng là tuyệt sát, nếu như mình không có tu hành, căn bản là không cách nào ngăn cản.

Cổ tay đại cá tử trầm xuống, đem khúc xương thú để ngang cổ, con tuyết lang mặt bên đang muốn cắn vào cánh tay hắn, nhưng con tuyết lang chính diện lại đang cắn lên khúc xương thú, bị hắn tay trái một quyền, đánh cho bay đi ra ngoài. Con tuyết lang chồm tới hạ bộ bị một đại hán bên cạnh dùng chĩa ghim trên mặt đất, mũi chĩa bằng đá bén nhọn, xuyên qua cổ tuyết lang, đâm vào trên mặt đất gãy thành mấy đoạn.

Đại cá tử cao giọng kêu thảm, dùng sức hất cánh tay, tay trái chế trụ đầu sói, ngón tay cái đâm vào thật sâu vào trong đôi mắt tuyết lang. Chỉ một thoáng, tuyết lang tràn tới, bầy sói cuối cùng đã tiến công.

Hơn bảy mươi con tuyết lang chia làm ba lần, thay nhau công kích. Một người nguyên thủy vừa mới đâm xuyên con tuyết lang, đã bị tuyết lang mặt bên đánh gục, lập tức bị một con tuyết lang khác cắn cổ, máu tươi phún dũng ra. Bầy sói càng thêm điên cuồng lên, không để ý hết thảy đánh về phía đám người.

Tần Tiểu Thiên nguyên bổn vốn không muốn để ý tới, nhưng hắn lại rất thưởng thức sự hãn dũng của đại cá tử, hơi thoáng tìm tòi một chút, rất nhanh đã tìm được một đầu lang đứng cách đó không xa. Đó là một con tuyết lang dài tới hơn ba thước, lông mao của nó dài chừng nửa thước, đôi mắt màu đỏ đậm đang nhìn chằm chằm nơi liệp trường(trường săn) của nó, bộ dáng vô cùng hung mãnh.

Tần Tiểu Thiên trực tiếp thuấn chuyển qua trước đầu con tuyết lang, lúc này mới phát hiện, con tuyết lang đầu lĩnh này thật lớn, nằm trên mặt đất thấy rất cao, nếu nó đứng thẳng lên, thì tự mình sợ rằng chỉ đứng đến ngang eo của nó. Chỉ nghe nó phát ra tiếng thở dốc hô lỗ, đại khái Tần Tiểu Thiên xuất hiện quá đột nhiên, làm cho nó giật mình không nhỏ, hơi thoáng lui ra sau một bước, lập tức phẫn nộ rít gào lên.

Một con tuyết lang cho dù thân thể khổng lồ hay hung ác, thì đối với Tần Tiểu Thiên cũng không có bất cứ uy hiếp gì, cho dù đứng bất động, tuyết lang cũng không cách thương tổn hắn.

Tần Tiểu Thiên một chưởng phách đi, bàn tay còn chưa chạm đến đầu sói, một cỗ kình lực vô hình đã đánh vào trên đầu sói, đó là do hắn khắc ý thu liễm, nếu không một cái tát có thể đánh rơi đầu của tuyết lang.

Ba! Đầu lang phát ra một tiếng ô yết thê thảm vô cùng, thân thể thật lớn hoành bay ra ngoài, không đợi rơi xuống đất, Tần Tiểu Thiên lại xuất hiện trước người nó, lại một cái tát bay tới, lúc này nó lại bay bắn về phía liệp trường kích đấu.

Bầy sói nhất thời đại loạn, đầu lang vọt vào công kích, những con tuyết lang khác toàn bộ quay đầu đánh về phía Tần Tiểu Thiên.

Tần Tiểu Thiên cười, hắn một mực thu liễm hơi thở của chính mình, cô gắng để mình có thể đi đến gần người bình thường, nhưng lúc bầy sói vây lên thì hắn không hề do dự nữa, bỗng nhiên thả ra tiên linh khí.

Dã sinh động vật mẫn cảm nhất, cỗ áp lực khổng lồ kinh khủng phóng thích đi ra, cả bầy sói rối loạn, đó chính là uy hiếp tử vong tuyệt đối. Tất cả đám tuyết lang đều phát ra thanh âm ô yết khuất phục, không có một con nào dám tiếp tục tấn công, cũng không có một con nào dám chạy trốn, ngay cả những người nguyên thủy đang liều mạng cùng tuyết lang, tất cả cũng xụi lơ trên mặt đất, bọn họ cũng như vậy không chịu được áp lực đáng sợ như thế.

Tần Tiểu Thiên lập tức dừng tay. Con lang đầu lĩnh ô yết chớp đầu lên, nó còn chưa tỉnh táo lại từ trong đả kích, trên mặt đất lung lay hoảng hoảng vài bước, chân mềm nhũn, quỳ rạp trên mặt đất, con ngươi màu đỏ đậm toát ra ý vị sợ hãi. Nó sợ cực kỳ, đó là một loại sợ hãi phát ra từ trong nội tâm.

Tần Tiểu Thiên ngồi xổm xuống, cười hì hì nhìn đầu lang kia. Con lang này thật xinh đẹp, nhất là một thân lông sói như tuyết trắng, sờ lên mềm nhẫn ấm áp. Hắn vỗ vỗ đầu sói, cảm giác con lang này giống như lúc mình còn bé nuôi con chó nhỏ. Đầu lang lấy lòng liếm liềm bàn tay hắn, trong miệng phát ra tiếng ô yết khuất phục.

Thu liễm tiên linh khí, Tần Tiểu Thiên xoay người đi về hướng đám người nguyên thủy. Tới gần mới phát hiện, đám người nguyên thủy này so với người chân chính có chênh lệch rất lớn, hình dáng đặc thù chẳng khác gì người vượn.

Tần Tiểu Thiên chậm rãi đi về phía trước. Tất cả đám người nguyên thủy đều cũng quỳ rạp trên mặt đất, đối mặt với sự tồn tại cường đại như thế, bọn họ căn bản không cách nào đứng lên, thậm chí ngay cả đầu cũng không cách ngẩng lên, một đám xụi lơ trên mặt đất run rẩy không ngừng. Theo Tần Tiểu Thiên tới gần, trong lòng bọn họ càng ngày càng sợ hãi, trong miệng phát ra tiếng ô yết khuất phục như đám tuyết lang.

" Đứng lên đi." Tần Tiểu Thiên nhẹ giọng nói.

" Ô ô..."

Không ai để ý tới lời của Tần Tiểu Thiên, tất cả mọi người đang không ngừng run rẩy.

" Đứng lên đi!" Tần Tiểu Thiên không khỏi tăng thêm giọng nói.

Ba người nguyên thủy không ngờ miệng phun máu tươi, đang sống sờ sờ thì bị hù chết. Lần này Tần Tiểu Thiên hết chỗ nói, hắn đã kiệt lực thu nhiếp tiên linh khí, bọn người nguyên thủy này sao lại mẫn cảm như thế. Một cái đảo qua, hắn mới hiểu được, ba người chết là do vừa rồi bị tuyết lang làm bị thương nặng, không chịu được thêm áp lực của mình, ước chừng lục phủ ngũ tạng đều bị vỡ vụn.

Tần Tiểu Thiên đột nhiên phát giác, đám người nguyên thủy này so với con người còn có linh hồn cường đại hơn. Chỉ thấy ba đạo linh hồn phóng lên cao, mờ mịt nhìn thân thể của mình trên bầu trời, tựa hồ không biết nên hướng đi đâu, cuối cùng gió lạnh lẫm liệt phiêu khởi, từ từ tiêu tán trong không trung.

Người khác nhìn không thấy linh hồn, chỉ có Tần Tiểu Thiên tu luyện qua linh hồn pháp môn, có thể thấy rõ hết thảy.

Hắn biết rõ đám người nguyên thủy này không có khả năng tu luyện công pháp như nhau, linh hồn của bọn họ sở dĩ có thể cường đại, là bởi vì có điều kiện tự nhiên thật sự quá tốt, linh khí khổng lồ trong tự nhiên lớn mạnh hết thảy. Rất hiển nhiên linh hồn của bọn họ cũng do tự nhiên hình thành, không có trải qua tu luyện, bởi vậy trong gió lạnh xâm nhập, rất nhanh sẽ tiêu tán. Tần Tiểu Thiên giật mình, đột nhiên nghĩ linh hồn cũng là tài liệu luyện khí phi thường tốt.

Nhìn đám người đang quỳ rạp trên mặt đất, Tần Tiểu Thiên bất đắc dĩ lắc đầu, trong lòng hiểu rõ ràng, tự mình không cách nào cùng bọn họ trao đổi, xoay người vỗ vỗ đầu tuyết lang đầu lĩnh, nói: " Đi thôi."

Con tuyết lang phi thường thông minh, phát ra một tiếng tru ngắn, tuyết lang chung quanh như được đại xá, lập tức tứ tán né ra, chỉ có bốn con tuyết lang vẫn như trước theo sát không chịu rời đi.

Dẫn theo năm con tuyết lang, Tần Tiểu Thiên tiếp tục đi về phía trước, hắn vẫn không hề dùng phi hành, tốc độ đi lại cũng thả chậm xuống, năm con tuyết lang bôn ba chung quanh hắn, đi theo sát, tùy thời cảnh giới, lộ ra vẻ thông tuệ dị thường.

Đợi sau khi Tần Tiểu Thiên rời đi, đám người nguyên thủy đứng lên, đại cá tử cầm đầu gào thét một tiếng, suất lĩnh mọi người hướng xa xa chạy đi.

Bọn họ đi tới dưới chân một ngọn núi tuyết, trước một mảnh rừng tuyết rậm rạp liền quỳ xuống, đại ca tử liều mạng kêu lên vài tiếng, chấn đến tuyết đọng trên cây rừng rơi lả tả, rất nhanh, một đồng tử thanh tú từ trong rừng bay ra, rơi vào trước người đại cá tử. Hai người thầm thì một lát, đồng tử đưa cho đại cá tử một túi đồ vật, sau khi phân phó vài câu thì lại bay đi vào.

Đại cá tử giơ túi, mang theo mọi người la lên vài tiếng, tựa hồ như đang tỏ vẻ cảm tạ, lập tức rời đi.

Tần Tiểu Thiên chậm rãi từ dưới mặt đất trồi lên, một màn vừa rồi toàn bộ rơi vào trong tim của hắn, dựa vào thuật truy tung, dùng thần thức lướt nhìn là có thể thấy rõ hết thảy.

Hắn hiểu rõ ràng, người nguyên thủy có thể là thuộc hạ của một nhân vật thần thông quản đại, hoặc là nô đãi do bọn họ quyển dưỡng, thậm chí có thể là hình người sinh vật do bọn họ chế tạo. Đây là một địa

phương bất khả tư nghị, là một thời đại viễn cổ làm cho người ta khó thể tưởng tượng, hết thảy đều có thể làm ra.

Phải tìm được địa phương loài người ở lại, Tần Tiểu Thiên mới có thể tìm được khu xác thích hợp, bây giờ duy nhất trở ngại hắn chính là từng được giáo dục, muốn làm chuyện giết người đoạt xá, sẽ phản lại cách làm người của hắn. Mặc dù có được thực lực cường đại, không có bất luận kẻ nào có thể hạn chế được hành động của hắn, nhưng hắn cũng không cách nào siêu việt được để tuyến trong lòng mình.

Tần Tiểu Thiên càng đi càng chậm, cuối cùng dừng dưới một gốc cây đại thụ, lâm vào trầm tư. Hắn phải tìm được con đường thích hợp của mình, một mục tiêu có thể theo đuổi.

Từ khi được Xích Minh mang ra khỏi địa cầu, hắn vô số lần suy nghĩ qua vấn đề này, vẫn một mực không có đáp án minh xác, mỗi lần suy tư kết quả càng thêm mê mang, trong nội tâm cũng có ý nghĩ buông thả. Hắn biết là bởi vì mình có được rất dễ dàng, đối với thực lực mình có đã rất thỏa mãn, không muốn lại tiếp tục theo đuổi, tự mình đã thiếu đi động lực thúc đẩy mình tích cực.

Sở dĩ mê mang như thế, là bởi vì Tần Tiểu Thiên chưa từng chịu qua gian nan thật sự, hắn cơ hồ không phải nếm khổ gì, có tu luyện công pháp cường đại, lại có vị sư tôn biến thái, hơn nữa vận khí không tệ, khi còn bé những oán khí tích tồn đã sớm tiêu tán, trường kì tu luyện, làm cho tâm cảnh từ từ trở nên bình thản, tâm tình hỉ nộ ai nhạc cũng càng ngày càng ít, hơn nữa thiếu mất đi trần thế tẩy luyện, hắn dần dần bị mê thất phương hướng.

Tần Tiểu Thiên chậm rãi ngồi trên tuyết, năm con tuyết lang nhu thuận vây lại, gục ở bốn phía, đảm nhiệm trách nhiệm cảnh vệ.

Chốc lát, Tần Tiểu Thiên chìm vào thiên địa, phảng phất hết thảy cùng hắn không quan hệ, giống như một người đứng xem, đối với chuyện gì cũng không hề kinh tâm.

Tuyết không ngừng rơi xuống, năm con tuyết lang bất an chớp thân thể, lắc cho tuyết đọng trên mình rơi xuống, con lang đầu lĩnh phát ra một tiếng gọi ngắn, bốn con tuyết lang lập tức đứng dậy, hướng vào trong rừng rậm chạy đi.

Thân thể Tần Tiểu Thiên dần dần bị tuyết bao trùm, hình thành một mỏm tuyết không lớn lắm, tuyết rơi liên tục hơn mười ngày, không ngờ lại đã chôn hắn đi mất. Con tuyết lang đầu lĩnh hơn mười ngày sau cũng rời đi, bởi vì nó không cách nào cảm ứng được hơi thở của Tần Tiểu Thiên, Tần Tiểu Thiên tựa như đã biến mất.

Tần Tiểu Thiên không hề biết biến hóa bên ngoài, tâm thần hoàn toàn dung nhập trong thiên địa, hết thảy bốn phía toàn bộ khắc trong lòng, không vui không buồn, không gánh nặng không tâm sự, chỉ có một mảnh mờ mịt.

Tâm thần hoàn toàn dung nhập vào giữa thế giới, mà thế giới này cũng chính là thế giới của thần khí Thiên Diễn, tâm thần của Tần Tiểu Thiên trong lúc vô tình cũng dung nhập Thiên Diễn thế giới, còn về phần hắn đã chiếm được cái gì, lúc này không ai biết được.

Tuyết rơi tuyết ngừng, thiên âm thiên tình, mấy tháng thời gian chớp mắt trôi qua.

Đương khi Tần Tiểu Thiên phục hồi tinh thần lại, hoảng sợ phát giác, tự mình đã bước chân vào cánh cửa của Diễm Ba Động cảnh giới. Hơi chút tính toán, trong lòng không khỏi kinh hãi, nhiều nhất chỉ còn vài ngày thời gian là độ kiếp, mà tự mình còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, một khi độ kiếp không qua, hậu quả thật không thể chịu nổi.

Áp lực tích tụ trong lòng càng lớn, loại cảm giác trầm muộn buồn bực này làm cho kẻ khác hít thở không thông. Đối với tiên kiếp, Tần Tiểu Thiên cơ hồ không có khái niệm, căn cứ trong cổ ngọc giản ghi lại, hình thức của tiên kiếp đủ các loại các dạng, mỗi một người độ kiếp sẽ gặp tiên kiếp không giống nhau, cho dù có tiên khí thì đối với tiên kiếp cũng không thông, chỉ có dựa vào bản lãnh của bản thân ngạnh kháng, may ra còn có chút vận khí.

Đương nhiên, nếu như bên cạnh có người hỗ trợ, thì đối với người độ kiếp nhất định sẽ có trợ giúp. Đáng tiếc Tần Tiểu Thiên cái gì cũng không có, nguyên bổn muốn trông cậy nếu độ kiếp không được thì chuyển đổi thân thể, bây giờ cũng thành bọt nước.

Ý niệm thứ nhất trong đầu Tần Tiểu Thiên là tìm kiếm linh mạch, còn về phần tìm kiếm khu xác kí sinh thì hắn đã không còn vọng tưởng, chỉ còn lại mấy ngày thời gian, không thể lãng phí thêm nữa.

Thần thức dọc theo đại địa khuếch tán ra. Bởi vì tu vi tiến nhanh, thần thức trong nháy mắt khuếch tán ra phương viên mấy ngàn dặm, hắn phát hiện hơn mười linh mạch, đồng thời cũng phát hiện rất nhiều người tu hành cường đại. Trước kia cảm giác không tới, bây giờ đều có thể xem xét rõ ràng, đây là sau khi bước vào Diễm Ba Động cảnh giới mới có hiện tượng. Cơ hồ mỗi một chỗ linh mạch đều có người tu hành, nhân số còn nhiều hơn phía nam.

Tần Tiểu Thiên nguyên bổn là muốn tìm một cụ thân thể, cho nên mới từ phương nam chạy tới, ai biết ngồi suốt mấy tháng, lại bước chân vào Diễm Ba Động cảnh giới. Dựa theo nguyên bổn vốn chỉ là phỏng chừng, nhưng nếu muốn bước vào Diễm Ba Động cảnh giới cũng phải cần mười mấy năm thời gian, lần này coi như đã tính lầm.

Thần thức lướt nhìn trong phạm vi lớn, kinh động mấy vị đại cao thủ, thần thức đối phương lập tức theo sát tới. Tần Tiểu Thiên không muốn kinh động, vội vàng thuấn di đi. Lần này hắn không tiếp tục lên phía bắc, mà là trở về Thực Luyện bộ lạc, dù sao có người quen, có thể xong được sự trợ giúp nhất định.

Từ phương bắc trời băng đất tuyết trực tiếp thuấn chuyển qua nam phương ấm áp, Tần Tiểu Thiên không khỏi cảm thán, lần này hành động chẳng những không đạt được mục đích, còn lại dẫn phát tiên kiếp đến nhanh hơn, tự mình phải nội trong mấy ngày thiết lập phòng ngự trận, thời gian trở nên phi thường khẩn bách.

Sau khi Dữu Trạch nhìn thấy Tần Tiểu Thiên, hưng phấn nói: " Tiểu Thiên, ngươi đã về rồi."

Mọi người rối rít vây lên, một đám người trên mặt lộ vẻ tươi cười, Nha Trác và Dương Khả cũng dựa theo quy củ lúc trước, một trái một phải, theo sát phía sau hắn.

Tần Tiểu Thiên nói: " Dữu Trạch, ngươi mang theo mấy hảo thủ, theo ta đi Trạch Mạn sơn, Nha Trác, Dương Khả, hai ngươi lưu lại đi." Thực lực hai người họ tương đối yếu kém, Tần Tiểu Thiên không muốn để cho bọn họ đi đối mặt tiên kiếp.

Dữu Trạch quay đầu lại chỉ bốn người, đều là hảo thủ lợi hại nhất của Thực Luyện bộ lạc, từng được Tần Tiểu Thiên chỉ điểm, tu vi cũng không tệ, hắn hỏi: " Đến nơi nào của Trạch Mạn sơn?"

Trạch Mạn sơn rất lớn, Tần Tiểu Thiên ở chỗ này mười năm, hiểu rõ địa thế Trạch Mạn sơn. Trạch Mạn sơn có một linh mạch thật lớn, hắn tính toán định đi Tây Cát Cốc nơi có linh lực tốt nhất của Trạch Mạn sơn, linh lực nơi đó có thể so sánh với Thanh Mộc Lâm nơi tiên giới.

" Tây Cát Cốc."

Dữu Trạch cũng không nhiều lời, đi theo Tần Tiểu Thiên bay về phía Tây Các Cốc, nằm giữa Trạch Man sơn, chiếm địa thế ước chừng hơn mười mẫu, đáy cốc có hai đầm nước không lớn, hơn mười cây cổ thụ che trời sinh trưởng quanh đầm, lớp vỏ cây màu đen, lớn cỡ vòng tay ôm, thẳng tắp như cây thương, không có cành lá, chỉ có ở ngọn cây có một vòng lá cây dày đặc.

Tần Tiểu Thiên cực kỳ mừng rỡ, hắn chưa có tới qua Tây Cát Cốc, chẳng qua chỉ dùng thần thức nhìn qua nơi đây, không nghĩ tới lại có Tử Mộc Thụ hiếm thấy, cũng chính là hình thái thực vật Tử Lôi Mộc tại phụ cận Ương Táng Hạp, cổ thụ như thế đã sớm diệt tuyệt.

Từng lũ lũ linh khí từ đáy cốc thăng đằng dựng lên, bị hấp vào phụ cận Tử Mộc, một con rắn toàn thân như ngọn lửa từ trên ngọn cây trườn xuống phía dưới, hướng về phía Tần Tiểu Thiên phát ra thanh âm tê tê uy hiếp.

Thần thức Tần Tiểu Thiên rất nhanh đảo qua sơn cốc, hắn phát hiện ngoại trừ con rắn màu đỏ này, trong sơn cốc không có bất cứ đại hình sinh vật nào, nhìn xem con rắn màu đỏ này chính là chủ nhân của nơi này.

Ngẩng đầu nhìn lại, con rắn này phi thường xinh đẹp, lớp vảy dày đặc màu đỏ có ban ban điểm một chút màu lam, chỉ cỡ cánh tay, thân thể dài chừng bảy, tám thước, đang quấn quanh thân Tử Mộc một vòng, phía phần đầu sinh trưởng một đôi móng vuốt màu bạc, khẩn bám ngay ngực, lộ ra bộ dáng thật quỷ dị, nó tựa hồ rất căm tức, chậm rãi trườn về phía Tần Tiểu Thiên.

Dữu Trạch sắc mặt đột biến, quát: " Cẩn thận! Đó là Lôi Tiêu, có kịch độc."

Tần Tiểu Thiên không cho là đúng, nói: " Dù là linh thú cũng chưa tới, không cần lo lắng." Một thủ ấn cấm chế đánh ra, đã đem con rắn màu đỏ giam cầm lại trên Tử Mộc. Trừ phi gặp phải đại hình linh thú, còn dã thú động vật đối với Tần Tiểu Thiên không tạo thành nguy hiểm gì, dùng cấm chế bình thường là có thể làm cho bọn chúng không thể động đậy.

" Lập tức xem xét sơn cốc, tìm thử xem có đồ vật gì nguy hiểm hay không."

Đây là nơi Tần Tiểu Thiên độ kiếp, hắn phải làm cho rõ có thứ gì uy hiếp tới mình hay không. Thời gian khẩn bách, cho nên để ọi người cùng nhau đi kiểm tra sơn cốc.

Dữu Trạch lớn tiếng đáp ứng, năm người tản ra, chia nhau lục soát.

Tần Tiểu Thiên nhìn thoáng qua con rắn đỏ trên thân cây Tử Mộc, chậm rãi ngồi xuống, thần thức khuếch tán ra, hắn phải cẩn thận lục soát hết thảy trong sơn cốc, không thể lưu lại bất cứ ẩn hoạn gì, không có thân thể dự bị, khiến cho hắn không thể không toàn lực ứng phó việc độ kiếp. Trong lòng hắn hiểu rõ ràng, lần này không có may mắn, chỉ có thể cạn kiệt đem hết toàn lực may ra có thể chạy ra kiếp nạn. Hắn ngầm thề, sau này bất luận làm gì, nhất định phải chuẩn bị cho tốt, tuyệt không xúc động làm việc.

Không lâu, đám người Dữu Trạch quay lại báo cáo, nơi đây rất an toàn.

Tần Tiểu Thiên cũng có kết luận như vậy, thần thức của hắn thậm chí xuống đất, không có phát hiện chuyện gì không ổn.

Thời gian có hạn, Tần Tiểu Thiên lấy ra phần lớn linh ngọc, bắt đầu bày trận. Có đám người Dữu Trạch trợ giúp, một tòa phòng ngự tiên trận nhanh chóng thành hình, trong lòng Tần Tiểu Thiên rõ ràng, bây giờ không phải lúc cần điêu khắc tinh tế, cho nên hắn dùng phương pháp đơn giản nhất bày trận, sử dụng phần lớn linh ngọc và thượng phẩm tiên thạch, thành lập một tòa phòng ngự tiên trận có uy lực thật lớn, hoàn toàn dựa vào cực phẩm tài liệu chống đỡ.

Tử Mộc cũng nhét vào trong phòng ngự trận, trở thành một phần phòng ngự độ kiếp, chuyên môn dùng chống đỡ kiếp lôi.

Tổng cộng bố trí hai tòa phòng ngự tiên trận, một lớn một nhỏ, trong ngoài kết hợp.

Bốn ngày thời gian trôi qua, Tần Tiểu Thiên đã cảm giác được tiên kiếp tới gần.

Phòng ngự tiên trận rốt cuộc cũng thành công trước khi tiên kiếp tới, Tần Tiểu Thiên hơi thoáng thở phào nhẹ nhõm, hắn hạ lệnh cho đám người Dữu Trạch rời đi sơn cốc, đi xa thủ hộ, để ngừa hữu tâm nhân thừa dịp đánh cướp.

Dữu Trạch đám người vừa mới rời đi, sắc trời đột nhiên âm trầm xuống tới, trong lòng Tần Tiểu Thiên chợt có một tia hiểu ra, tiên kiếp đã tới.

66. Q.7 - Chương 8: Đại Diễn Thần Lôi

Tần Tiểu Thiên đối với tiên kiếp, chỉ giới hạn trong sự ghi lại của cổ ngọc giản, với người tu luyện, lúc độ kiếp nên chú ý điều gì, đối với tiên kiếp sẽ xuất hiện với dạng gì hay hình thức gì thì không có bất cứ giải thích nào, bởi vậy trong lòng hắn có chút khẩn trương. Loài người đối với bất cứ thứ gì không thể xác định sẽ có cảm giác sợ hãi, tư vị như thế đã thật lâu Tần Tiểu Thiên không có nếm qua.

Một thủ ấn linh quyết phát ra, Tần Tiểu Thiên khởi động phòng ngự tiên trận.

Công năng của tiên trận này chủ yếu là phòng ngự, tiếp theo mới là công kích, hoàn toàn nhờ vào linh ngọc và tiên thạch cấu thành, cùng tương thông với linh mạch dưới đất, một khi tiên trận hao hết năng lượng tiên thạch, có thể nhờ vào trận pháp, lấy được linh lực của linh mạch cung cấp cho trận pháp vận chuyển.

Trận pháp mặc dù đơn sơ, nhưng rất thích hợp sử dụng cho độ kiếp, hơn nữa tử mộc có thể ngăn cản một bộ phận kiếp lôi, tiên trận này chính là trợ giúp lớn nhất của hắn.

Tần Tiểu Thiên ngẩng đầu nhìn lên trời, một tảng mây màu đỏ sậm rất nhanh từ chân trời bay tới, nguyên lai bầu trời trong xanh trở nên một mảnh hôn ám, hắn lại kiểm tra tiên khí mang theo trên người, ngoại trừ Cửu Bức kiếm ra, có thể sử dụng chính là hoàng bài, hổ phù và ngọc trâm. Trong lòng có chút vừa động, nhanh chóng lấy ra bốn khôi lỗi, tính toán lúc vạn bất đắc dĩ thì dùng để ngăn cản tiên kiếp, mặc dù hắn chuẩn bị cũng không đầy đủ, nhưng cũng là cố gắng hết sức, Tần Tiểu Thiên thấp thỏm bất an nghênh đón tiên kiếp lần đầu tiên của mình.

Phiến mây màu đỏ sậm đã bay tới bầu trời Tây Cát Cốc, dần dần khuếch tán ra. Kiếp vân mang đến áp lực rất lớn cho Tần Tiểu Thiên, khiến cho hắn không thể không buông xuất tiên linh khí bản thân đối kháng, thật không biết, theo tiên linh khí đại lượng dũng xuất, cũng đã thật sự chân chính xúc động tiên kiếp phủ xuống.

Một tia ti lôi điện thoáng hiện trong kiếp vân, một trận cuồng phong trôi qua, chung quanh đột nhiên trở nên hoàn toàn yên tĩnh, hết thảy đều cũng ngưng trệ.

Trong Tây Cát Cốc, Tần Tiểu Thiên bắt đầu độ kiếp, bên ngoài Tây Cát Cốc, Dữu Trạch mang theo bốn hảo thủ tuần tra mọi nơi chung quanh, nhiệm vụ của bọn họ là phòng ngừa người tu hành quấy nhiễu. Bởi vì một khi có tiên kiếp phủ xuống, linh khí và linh lực trong thiên địa sẽ phát sinh biến hóa rất lớn, chỉ cần là người tu luyện có thành thì cũng sẽ phát giác được, trong đó không ít những kẻ tò mò đến đây quan sát, mà nhiệm vụ của đám người Dữu Trạch là ngăn trở bọn họ.

Kiếp vân bay tới cũng ảnh hưởng đến đám người Dữu Trạch. Loại năng lượng ẩn chứa hủy thiên diệt địa này, làm cho Dữu Trạch hoảng sợ không thôi, hắn bắt đầu cũng không biết Tần Tiểu Thiên độ tiên kiếp, khi nhìn thấy kiếp vân mới biết không hay, thất thanh kêu lên: " Đó là thiên phạt chi họa!"

Đối với bọn hắn mà nói, tiên kiếp chính là thiên phạt, nhưng Dữu Trạch không có tự mình trải qua, với tu vi của hắn phải gặp uy hiếp của tiên kiếp thì còn quá sớm, hắn chỉ nghe nói qua mà thôi.

Năm người nhanh chóng thối lui hơn mười dặm, rời xa phạm vi tiên kiếp uy hiếp, Dữu Trạch nói: " Tất cả mọi người mở to mắt, đừng cho người khác tới gần!" Ánh mắt của hắn vẫn nhìn chằm chằm đám mây. Người khác có lẽ không biết, nhưng trong lòng hắn hiểu rõ ràng, đây là một lần cơ hội học tập khó được, có thể giám thị thiên phạt tai ương, đối với tu hành sau này sẽ có trợ giúp rất lớn.

Hình thức của tiên kiếp có nhiều loại, chủ yếu chia làm hai loại lớn, bên ngoài là kiếp lôi, có công kích cường lực xuất hiện, bên trong là tâm ma, do âm ma hình thức hình thành tiên kiếp, bất luận là người tu chân, hay là cổ tiên nhân, người độ kiếp không nhiều lắm, chẳng qua là uy lực lớn nhỏ bất đồng.

Kiếp nạn của mỗi một người tu hành đều khác nhau, có người bên ngoài nhẹ bên trong nặng, có người bên ngoài nặng bên trong nhẹ, có người bị sét đánh, có người tâm ma tràn đầy, đây là do bản chất của người tu hành quyết định.

Tần Tiểu Thiên từ khi bắt đầu tu hành có được thần dịch lực của Xích Minh, trên người có thể nói là đủ loại tạp quái, thứ gì cũng có, mặc dù thay đổi thân thể, nhưng dưới sự cảm ứng của khí tức, vẫn bị trong ngoài tấn công, không chỉ có bên ngoài hung hiểm, bên trong cũng rất đáng sợ. Xích Minh từng là đại ma tôn, bởi vậy Tần Tiểu Thiên cũng không tránh được việc hưởng thụ bị ma đầu quấy rầy.

Dữu Trạch không cách nào biết Tần Tiểu Thiên làm sao vượt qua thiên phạt tai ương, hắn kinh sợ nhìn lôi quang màu tím trong kiếp vân lóe ra.

Hạp sát! Oanh!

Sắc trời hôn ám, một đạo loang loáng chói mắt chiếu sáng đại địa, sét đánh màu tím giống như con rồng lớn chạy chồm từ trong kiếp vân bay ra, đánh mạnh về phía Tây Cát Cốc. Phòng ngự tiên trận dưới lực đánh sâu của kiếp lôi, nhất thời lóe sáng lên, ở xa xa nhìn xem giống như là một lồng thủy tinh trong suốt lớn đang xuất hiện phía trên sơn cốc.

Màn hào quang của phòng ngự tiên trận phát ra tia sáng kì dị, kiếp lôi màu tím căn bản không cách nào đánh lọt vào trong đó, chỉ có thể nhảy lên mặt ngoài của màn hào quang, từ xa nhìn lại, giống như có vô số

quang châu màu tím đang nhảy. Có khi quang châu màu tím bị đánh bắn ngược lên không trung, va chạm với kiếp lôi trên bầu trời đánh xuống, phát ra tiếng nổ liên thanh như pháo. Có kiếp lôi châu bị bắn ra bên sơn cốc, một viên kiếp lôi châu là có thể nổ tung ra một cái hố chừng mười thước, cổ thụ thô to bị tạc đến gãy thành tứ tán, từng đạo bụi mù vung lên.

Kiếp lôi màu tím phát ra tiếng vang khác với tiếng sấm bình thường, khoảng cách của năm người Dữu Trạch với Tây Các Cốc có hơn mười dặm, vẫn như cũ bị tiếng sấm chấn động đến tâm diêu thần động. Bất đắc dĩ Dữu Trạch lại phải mang theo bốn người lui về phía sau, trong lòng rung động không thôi, không dám tưởng tượng nếu kiếp lôi rơi vào trên người mình thì sẽ có hậu quả gì, hắn cảm giác cơ hội mình có thể ngăn cản được kiếp lôi cơ hồ là không thể.

Tây Cát Cốc không sâu lắm, vách đá bốn phía ước chừng cao bốn mươi mấy thước, vách đá là thanh ngọc thạch hiếm thấy, bởi vì nơi này linh khí dày đặc, dưới ngày tháng lâu dài dựng dục, đá phàm cũng biến thành linh ngọc. Phòng ngự tiên trận không có bao lại vách đá, dưới sự oanh kích của kiếp lôi, từng tảng lớn vách đá sụp đổ xuống, sơn cốc vốn yên tĩnh giống như là chiến trường, tiếng sấm trận trận, khói bụi tràn ngập.

Chỉ một đạo kiếp lôi đã tạo thành ảnh hưởng lớn như thế, đây là điều Tần Tiểu Thiên hoàn toàn không có ngờ tới, nhưng khi đạo kiếp lôi thứ nhất hạ xuống thì hắn đã tỉnh táo lại, biết lúc này nếu tâm tình còn ba động, sẽ chết rất thảm.

Dù sao tu luyện đến Diễm Ba Động cảnh giới, thực lực cũng tương đối cường hãn, sau khi tỉnh táo lại, hắn bắt đầu cẩn thận quan sát kiếp lôi hình thành cùng phương thức công kích.

Trong cổ ngọc giản có ghi lại, phần lớn thủ đoạn công kích của tiên nhân, đều là từ trong tiên kiếp mà học được, kinh nghiệm một lần tiên kiếp, có thể so được với trăm ngàn năm tu luyện.

Sau khi phòng ngự tiên trận ngăn trở được đạo kiếp lôi thứ nhất, Tần Tiểu Thiên phát hiện được sự huyền bí trong đó.

Tiên kiếp dẫn phát cùng tiên linh khí bản thân có liên quan, giống như mặt nước yên lặng bên trong, một khi xuất hiện một lỗ hổng, nước chảy sẽ rất nhanh dũng xuất, đây là một vấn đề bình hành, chỉ cần có thể đổ đầy lổ hổng, hoặc là khống chế nước chảy, là có thể vượt qua cửa ải khó, nếu như không đổ được hoặc không cách nào khống chế, như vậy coi như bờ đê hoàn toàn bị hủy diệt.

Nhưng làm sao đổ trụ hoặc là khống chế, Tần Tiểu Thiên còn chưa nắm chắc, hắn chỉ có thể thử độ kiếp, cũng may còn có phòng ngự tiên trận có thể ngăn cản được một chút, tạm thời có được một khoảng thời gian quan sát, dưới chân hắn còn một phòng ngự tiên trận, vị trí bố trí rất nhỏ, còn chưa có khởi động, hắn phải chờ tới cuối cùng mới mở ra, có lẽ có thể dựa vào nó cứu mạng.

Kiếp lôi màu tím một đạo so với một đạo còn lớn hơn, lực lượng cũng càng ngày càng mạnh. Bởi vì phòng ngự tiên trận có thể hút lấy linh mạch dưới đất, bởi vậy tiếp tục chống đỡ, tiếng sét đánh từ cỡ cổ tay biến thành như thùng nước, mỗi vài giây đồng hồ lại đánh xuống một đạo kiếp lôi, dần dần biến thành một giây một đạo, mỗi một kiếp lôi đánh xuống, tiên trận lại phát ra một trận chấn động phách ba không ngừng.

Trong lòng Tần Tiểu Thiên hiểu rõ ràng, tiên trận này rất nhanh sẽ không ngăn cản được, hắn thậm chí không dám khởi động thủ đoạn công kích của tiên trận, chỉ phòng ngự đã tiêu hao đại bộ phận lực lượng của tiên trận, nếu còn khởi động phản kích, tiên trận sẽ rất nhanh hỏng mất.

Cửu Bức kiếm đang xoay quanh thân, hoàng bài giắt đọng ở bên hông, hổ phù chia làm âm dương hai khối, phân biệt giắt trên cổ tay, phát trâm ngọc sắt cắm ở trên áo, trong nhẫn trữ vật tồn phóng lượng lớn ngọc phù, đều là dùng linh ngọc luyện chế thành, chuyên môn dùng để độ kiếp sử dụng, còn có hơn mười loại tiên đan linh dược, tùy thời chuẩn bị bổ sung tiên linh khí tiêu hao, bốn khôi lỗi ngơ ngác đứng bốn góc. Tần Tiểu Thiên chuẩn bị toàn bộ võ trang, hắn cũng không muốn chết ở địa phương này.

Lúc mười kiếp lôi dày đặc oanh xuống thì phòng ngự tiên trận rốt cuộc không chịu nổi sức nặng, như mưa tung đầy trời hé vỡ, kiếp vân phảng phất như nổi điên xoay cuồng, một tia ti màu tím tia chớp tụ tập cùng một chỗ, hóa thành một đạo sét đánh như một dòng nước thô tế, đánh mạnh xuống.

Trong lòng Tần Tiểu Thiên có chút hơi phát run, không nghĩ tới phòng ngự tiên trận lại hỏng nhanh như

vậy, hắn biết rõ tự mình không thể rối loạn tay chân, nghiến răng nhìn chằm chằm kiếp vân, mắt thấy sét đánh màu tím giáng xuống, dương tay bắn ra sáu khối ngọc phù.

Ngọc phù ra tay hóa thành sáu đoàn lôi quang, thẳng tắp vọt lên cao.

Tần Tiểu Thiên lúc ở Thực Luyện bộ lạc thì có luyện chế đại lượng ngọc phù. Nơi này thịnh sản các loại các dạng linh ngọc, hơn nữa còn có vô số thiên tài địa bảo, cho nên hắn luyện chế ngọc phù trên cơ bản đều là tiên phù, trong đó có các loại tiên lôi phù rất nhiều, đó là lúc hắn ở Ương Táng Hạp đã trải qua thiên lôi tẩy lễ, ngộ xuất ra một loại thủ đoạn luyện chế, hơn nữa các loại thủ đoạn luyện chế lôi phù trong cổ ngọc giản, làm cho hắn rất có đặc sắc cho tiên lôi phù của chính mình.

Trong tâm niệm khẽ nhúc nhích, sáu đoàn tiên lôi đồng thời nổ vang, nổ tung theo kiếp lôi màu tím trên trời đổ xuống, mỗi một lần nổ mạnh thì tạo nên một vòng đánh sâu vào, sáu vòng đánh sâu vào tạo thành sóng khuếch tán, nhìn qua tráng quan vô cùng, tựa như sáu vòng quang hoàn tản ra.

Dữu Trạch ở xa xa nhìn thấy, nhịn không được cả kinh kêu lên: " Đó là cái gì?" Lời còn chưa dứt, khí lưu cuồng bạo mang theo nhánh cây lá nát, cát đá bùn đất đâm đầu đánh tới, tiếng oanh long thật lớn đinh tai nhức óc.

Một chưởng bổ bay những tạp vật lao tới, Dữu Trạch lại lui về phía sau, trong lòng hắn tràn ngập tò mò, nhưng vẫn không dám tới gần quan sát, kiếp vân mang đến áp lực quá lớn, hắn không cách nào tưởng tượng Tần Tiểu Thiên làm sao hóa giải.

Tần Tiểu Thiên giật mình, hắn phát giác mình đã phạm vào sai lầm, tự mình bây giờ đang làm phép bị động độ kiếp, chứ chưa phải là chủ động độ kiếp.

Không còn kịp ảo não, dương tay bắn ra sáu khối ngọc phù bắn lên cao, đồng thời người cũng bay lên, Cửu Bức kiếm hóa thành một bàn tay vàng theo sát sau đó.

Nguyên bổn Tần Tiểu Thiên tính toán lấy tịnh chế động, nhưng hiệu quả cũng không tốt, trơ mắt nhìn phòng ngự tiên trận bị hủy, cho đến khi dùng ngọc phù nổ tung kiếp lôi màu tím, hắn mới hiểu được, hẳn là phải dùng động chế động. Chủ động công kích cùng bị động phòng ngự khác biệt rất lớn, sau khi hiểu rõ đạo lý này, hắn lập tức bắt đầu công kích kiếp vân.

Sáu đoàn lôi quang liên tiếp nổ tung, Cửu Bức kiếm hóa thành bàn tay to giống như tấm phiến giảo động trong kiếp vân. Kiếp vân vốn đã như cây cung giương hết mức, dưới mười hai đoàn lôi quang oanh kích hiện ra trạng thái hỏng mất, Cửu Bức kiếm giảo động càng gia tốc hơn làm kiếp vân tiêu tán, trong chớp mắt, kiếp vân hóa thành ti ti tử vân, bay nhanh biến mất trong không trung.

Trong lòng Tần Tiểu Thiên kinh ngạc không thôi, không nghĩ tới kiếp vân tiêu tán nhanh như vậy. Nhưng không đợi hắn rơi xuống, phía chân trời lại tối sầm lại, mây đen khôn cùng vô tế giống như thủy triều trong biển rộng, hướng Tây Cát Cốc đè xuống.

Mây đen phảng phất đổ xuống như một bức vách thật lớn, cả thiên tiếp địa, ẩn chứa áp lực thật lớn làm cho Tần Tiểu Thiên cảm thấy cực độ bất an, hắn không dám tiếp tục dừng lại ở không trung, lập tức rơi xuống Tây Cát Cốc.

Phòng ngự tiên trận đã hỏng mất, nhưng vẫn còn cấu trúc, Tần Tiểu Thiên vừa rơi xuống chuyện làm đầu tiên là rất nhanh tu bổ trận pháp, thay thế những linh phù bị bể tan trong trận, bổ sung cấm chế trong trận pháp. Hắn đã sớm quen thủ pháp bày trận, lại có linh phù luyện chế rất tốt, tốc độ thay thế phi thường cực nhanh.

Trong lòng Tần Tiểu Thiên biết, nếu có thể nắm chắc lợi dụng khoảng trống trong tiên kiếp, tự mình có được cơ hội thở dốc, sinh tồn cơ hội sẽ tăng lên thật to. Bởi vậy tu bổ tiên trận là lựa chọn duy nhất bây giờ, hơn nữa tốc độ phải nhanh, ai biết kế tiếp sẽ là thứ gì? Uy hiếp của kiếp lôi tựa hồ cũng không lớn, hắn hy vọng không có kiếp lôi lợi hại hơn công kích.

Thế sự thường thường không như ý, kiếp vân màu đen rất nhanh di động đến Tây Cát Cốc, trong nháy mắt phòng ngự tiên trận khởi động đã bắt đầu phát uy.

Tần Tiểu Thiên thở phào nhẹ nhõm, có phòng ngự tiên trận chống đỡ kiếp vân công kích, ít nhất có được một chút thời gian quan sát. Hắn không tính sẽ tiến hành phòng ngự bị động, tùy thời chuẩn bị phát khởi công kích.

Thiên Cương Tốn Phong!

Không biết vì sao, trong đầu Tần Tiểu Thiên hốt nhiên xuất hiện khái niệm như vậy, tựa hồ là hiểu rõ lần công kích này do kiếp vân mang đến. Trong đầu xuất hiện một đoạn thủ pháp cấm chế không biết tên, làm cho hắn sửng sờ tại chỗ, ngọc phù trong tay cũng không kịp phát ra, không rõ vì sao trong đầu lại hiện ra suy nghĩ này.

Nhưng tiên kiếp không có dừng lại, vo tròn đen nhánh, giống như là nước mực từ đầu ngọn bút, chừng một dòng nước, từ trên trời rơi xuống, thẳng tắp đập xuống lồng phòng hộ. Tiếp theo lại có bảy tám đoàn rơi xuống, phảng phất như trời mưa, Tần Tiểu Thiên trong đầu lại hiện ra một khái niệm: " Hắc Cương."

Tần Tiểu Thiên còn không rõ ràng, Hắc Cương phủ xuống, ý nghĩa tiên kiếp tính chất đã thay đổi, đây là kiếp nạn do Thiên Diễn mang đến cho hắn, chính là Thần Linh Kiếp.

Thanh Mộc Lâm.

Lý Cường phát hiện gương mặt Thanh Đế biến sắc, nhịn không được hỏi: " Như thế nào?" Không đợi Thanh Đế trả lời, hắn cả kinh nói: " Di, tốc độ vận chuyển của Thiên Diễn không đúng…ách, sư tôn, ta đi vào khống chế!"

Sắc mặt của Thanh Đế chẳng khác gì Thanh Mộc Lâm, trong xanh phiếm trắng, hắn trầm giọng nói: " Không biết là đồ vật gì chạm đến hạch tâm của Thiên Diễn, Thiên Diễn không ngờ lại mạnh mẽ tiến vào tam biến! Nếu khống chế không được..vậy thì nguy rồi!"

Sắc mặt Thiên Cô cũng không đẹp mắt, nàng nhẹ giọng nói: " Nếu hắn khống chế không được, chẳng những Thanh Mộc Lâm không xong, mà ngay cả tiên giới cũng…"

Bác Tụ Thượng Nhân âm trầm nghiêm mặt, nói: " Còn phải nghiêm trọng!"

Thanh Đế rất nhanh khống chế được tâm tình của mình, nói: " A a, liên lụy mọi người rồi, Lý Cường đừng vội ra tay, chúng ta thương lượng một chút, đã lâu không gặp chuyện như vậy rồi, a a." Mấy người này đều là tồn tại cao nhất của một giới, có thể tu luyện đến cảnh giới bây giờ, đều là người trải qua trăm chiết gian nan, sẽ không vì vậy mà uể oải.

Xích Minh có chút khẩn trương, nói: " Biến hóa càng ngày càng nhiều, tốc độ nhanh hơn…tiểu tử đó…" Hắn bắt đầu lo lắng cho đồ đệ của mình.

Bác Tụ nói: " Lực lượng của phân thân không đủ."

Thiên Cô trầm ngâm chốc lát, nói: " Những chuyện khác phóng một chút, Thiên Diễn quan trọng hơn."

Thanh Đế nói: " Được, chúng ta toàn lực khống chế Thiên Diễn."

Trong phút chốc, vô số đạo thanh ảnh tụ tập lại, hắn thu hồi tất cả phân thân.

Lý Cường nghiến răng nói: " Đáng tiếc, ai, mặc kệ!" Nguyên thân của hắn còn đang bế quan, không thể làm gì khác hơn là phá quan ra, nhanh chóng đi tới trước Thiên Diễn, phân thân thu nhiếp chỉ trong một ý niệm chuyển động.

Một khi đem tất cả phân thân thu nhiếp lại, lực lượng của năm người trở nên dị thường kinh khủng. Thiên Cô nói: " Ai tới chỉ huy?"

Thanh Đế nói: " Ta đến." Hắn bắt đầu phân phái nhiệm vụ, Thiên Cô tiến vào trước, sau đó là Lý Cường, Xích Minh, cuối cùng là Bác Tụ, tự mình ở bên ngoài nắm trong tay. Trách nhiệm của Thanh Đế là lớn nhất, phải cam đoan Thiên Diễn không xảy ra vấn đề. Thiên Diễn đã dần dần khó thể khống chế, nếu không phải bốn người thực lực siêu cấp cường hãn, Thiên Diễn biến hóa còn phải đáng sợ.

Thiên Cô hóa thành ánh sáng vo tròn, nhanh chóng đầu nhập vào Thiên Diễn. Lý Cường, Xích Minh cũng theo sát sau đó, hóa thành hai đạo lưu quang, trực tiếp nhảy vào Thiên Diễn.

Nhưng vào lúc này, Thanh Đế đột nhiên nói: " Bác Tụ, chờ một chút, ta tìm được rồi, ai, kỳ quái, tại sao lại có tiểu thần kiếp?"

Trước mắt Thiên Diễn hóa thành tinh đoàn vo tròn kịch liệt xoay tròn, một cỗ lực lượng khổng lồ bành trướng ra, cả Thanh Mộc Lâm đều chấn động. Thanh Đế gọi mấy tiên nhân tới phân phó vài câu, mấy tiên nhân kia lập tức phân ra tứ tán.

Thanh Đế thu lại Thiên Tương Luân và Nghịch Thiên Bảo Kính, nói: " Bác Tụ, giúp ta phong bế Thanh Mộc Lâm."

Bác Tụ lên tiếng đáp ứng, Thanh Đế phân ra một ngoài thân hóa thân, hai người rất nhanh bố trí cấm chế. Trong lòng Thanh Đế lần đầu tiên mất đi nắm chắc, không nghĩ đến uy lực của Thiên Diễn quá lớn như thế, không ngờ có thể uy hiếp được sự tồn tại của tiên giới. Nhìn xu thế Thiên Diễn vận chuyển, nếu tùy ý cho nó phát triển, có thể hủy diệt một giới, mà một giới bị hủy diệt, đây là hậu quả mà hắn không cách nào thừa nhận.

Hình tròn kim sắc sóng gợn hướng ra phía ngoài kịch liệt khuếch tán, trong thời gian ngắn dính trên đại cấm chế, hai cỗ lực lượng kích động lẫn nhau. Thanh Đế quát: " Bác Tụ, chúng ta hợp lực ngăn chận!"

Thanh Mộc Lâm kịch liệt chấn chiến. Bác Tụ hét lớn một tiếng, phun ra một ngụm thần quang màu tím, hai tay rất nhanh khắp động cấm chế, kiệt lực ngăn cản Thiên Diễn khuếch tán ra. Hắn trầm giọng nói: " Gọi Thiên Quân tới hỗ trợ! Để cho bọn họ ổn định tiên giới!"

Thanh Đế phất tay đánh ra bảy đạo kim mang, nói: " Được!"

Tiên giới ngoại trừ Thanh Đế, còn có bảy đại thiên quân, thực lực phi thường lợi hại, không tới vạn bất đắc dĩ, Thanh Đế sẽ không đi kinh động bọn họ, nhưng Thiên Diễn ba động đã ảnh hưởng đến tiên giới, hắn phải triệu người chạy tới ổn định.

Bảy đại thiên quân không cần tiến vào Thanh Mộc Lâm, vừa nhận được chỉ lệnh của Thanh Đế, bọn họ lập tức đi tới các nơi yếu điểm của tiên giới, khởi động đại tiên trận, cộng đồng ổn định tiên giới.

Lý Cường, Xích Minh lại thêm Thiên Cô, ba người cùng chung phát lực, phối hợp với Thanh Đế và Bác Tụ bên ngoài Thiên Diễn, rốt cuộc tạm thời ổn định Thiên Diễn.

Nhưng qua không bao lâu, Thiên Diễn lại bành trướng lần nữa, cho dù có đại cấm chế cũng không có tác dụng. Thanh Mộc Lâm đã thành một mảnh hỗn loạn, trong mắt Thanh Đế hiện lên một tia kim mang, nói: " Bác Tụ, ở bên ngoài chúng ta đã không cách nào khống chế Thiên Diễn, phải đi vào!"

Bác Tụ hơi trầm ngâm, nói: " Ta thôi tính một chút, cục diện cũng không có mất khống, nhưng ta thật ra rất chờ mong Thiên Diễn biến hóa, được, chúng ta đi vào."

Hắc Cương rơi xuống, cả phòng ngự tiên trận đại chấn. Hắc Cương giống như nước chảy xuôi theo màn hào quang phòng ngự, phòng ngự màn hào quang chợt trở nên ảm đạm không ánh sáng. Hắc Cương rơi trên mặt đất, cây cối và bùn đất tất cả đều hóa thành bột phấn, phảng phất như băng tuyết tan thành nước, trong lòng Tần Tiểu Thiên rét lạnh, thứ này tựa hồ rất có tính ăn mòn đến cường đại.

Hắc Cương trong kiếp vân rơi xuống vô cùng vô tận, chẳng những âm hàn vô cùng, còn có tác dụng ăn mòn dữ dội. Tần Tiểu Thiên chỉ sửng sốt vài giây, phòng ngự tiên trận cũng đã không thể chống đỡ. Lần này công kích tương đương ngang hàng với mấy Tán tiên đồng thời ra tay, hắn không dám trì hoãn, dương tay đánh ra mười hai ngọc phù.

Lần này đánh ra chính là hỏa lôi ngọc phù, hắn chỉ van xin là có thể xua tan, không có ý nghĩ gì khác, trong lòng mơ hồ cảm giác được, tiên kiếp chỉ sợ không có đơn giản như vậy, thứ lợi hại hơn có lẽ còn ở mặt sau.

Hỏa lôi phù cũng chính là hỏa tiên phù, nếu như Tần Tiểu Thiên trực tiếp phát ra mười hai hỏa tiên lôi, ít nhất phải hao đi rất nhiều tiên linh khí, mà thực hiện luyện chế ngọc phù, cũng không hao phí một chút tiên linh khí. Lúc đang độ kiếp, có thể giữ lại thực lực nhất định, cho dù là một tia lực lượng, cũng là có thể cứu mạng. Đây là điều Tần Tiểu Thiên đã sớm lo lắng, nhưng hắn lại quên đi điều trọng yếu nhất, chính là tại sao mình khiến cho tiên kiếp phát sinh? Như thế nào mới có thể chân chính rõ ràng thế nào là tiên kiếp?

Đang khi Hắc Cương bị vô số ngọc phù lôi hỏa tạc rơi, Tốn Phong kinh khủng theo sát thổi tới.

Tựa như một cơn gió thổi đi tro bụi, phảng phất như một lớp tường bụi mù dựng lên, bị Tốn Phong bức tán đi, trong chớp mắt bầu trời xanh trong.

Uy lực của Tốn Phong không dưới Hắc Cương, thậm chí so với Hắc Cương còn dữ dội hơn, phòng ngự tiên trận tác dụng không lớn, màn hào quang phát ra trận trận ba động, chống đỡ Tốn Phong xâm nhập.

Đến trước mắt, Tần Tiểu Thiên còn đang dễ dàng, có phòng ngự tiên trận trở cách, hơn nữa đại lượng ngọc phù oanh kích, tiên kiếp còn chưa rơi xuống người hắn, chẳng qua chỉ ở bên ngoài hoành hành.

Tần Tiểu Thiên thầm nghĩ may mắn, may là đánh tan Hắc Cương, nếu tiếp tục đi xuống, phòng ngự tiên trận không có khả năng cầm cự quá lâu, đợi cho Tốn Phong tới, tự mình cũng ứng phó không dễ dàng.

Sau khi Tốn Phong bị xua tan, Tần Tiểu Thiên cảm giác là tiên kiếp nên kết thúc, ai ngờ một đóa kiếp vân còn lớn hơn lại bay tới rất nhanh.

Trong lòng Tần Tiểu Thiên rõ ràng, phòng ngự tiên trận không chịu được bao lâu, nếu không có linh mạch dưới đất cung cấp linh lực, phòng ngự tiên trận chỉ sợ đã sớm hỏng mất. Hắn lại suy nghĩ: " Lần này kiếp vân lại công kích thế nào?"

Trong đầu lại xuất hiện câu trả lời thuyết phục: " Đại Diễn Thần Lôi!"

Trong lòng Tần Tiểu Thiên trầm xuống, mặc dù còn chưa kiến thức qua uy lực của Đại Diễn Thần Lôi, nhưng rõ ràng biết, tự mình không có năng lực chống đỡ tiên kiếp như vậy, hoặc là nói đây là dạng tiên kiếp đã bị thay đổi.

Dưới sự kinh hãi, Tần Tiểu Thiên lập tức khởi động tiểu hình phòng ngự trận, trong tay cầm một xấp ngọc phù, tùy thời chuẩn bị đánh ra. Cửu Bức kiếm cũng thu đến bên cạnh, chỉ chờ Đại Diễn Thần Lôi phủ xuống, đã tới bước này, hắn chỉ có thể ngạnh kháng, mặc kể là chết sống, phải chống một lần.

Tay trái Tần Tiểu Thiên nắm chặt ngọc phù, tất cả đều là hỏa lôi phù, ngay sau đó tay phải lại một xấp ngọc phù, đó là sáu mộc lôi phù. Sau khi xuất ra sẽ bị đánh, cho nên hắn ra tay trước, một hơi phát ra mười ba đoàn lôi hỏa, lao thẳng tới kiếp vân.

Trong kiếp vân lôi quang chớp động, hỏa lôi cùng mộc lôi không ngừng nổ tung. Tần Tiểu Thiên gắt gao nhìn chằm chằm biến hóa của kiếp vân, thuận tay lại lấy ra hai xấp ngọc phù. Trong nhẫn trữ vật ngọc phù các loại là nhiều nhất, bởi vì lôi phù là đồ vật luyện chế tốt nhất, chỉ cần có ngọc thạch là có thể luyện chế. Ngọc phù trong tay hắn toàn bộ dùng linh ngọc luyện chế, uy lực so sánh với ngọc thạch bình thường mạnh hơn rất nhiều.

Tần Tiểu Thiên có một loại cảm giác không hay, hắn không giữ lại ngọc phù trong tay, một xấp rồi một xấp bắn về phía kiếp vân, lôi hỏa không ngừng nổ loạn. Rồi đột nhiên, một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa trong kiếp vân vang lên, một cỗ áp lực phô thiên cái địa trong tiếng vang ầm ầm chấn động áp xuống phòng ngự tiên trận. Cỗ áp lực kia không ngừng bành trướng, tiểu hình phòng ngự trận cũng sáng lên quang hoa chói mắt.

67. Q.7 - Chương 9: Nhiệm Vụ Gian Nan

Tần Tiểu Thiên mở to hai mắt, phun ra nuốt vào xuất hai đạo kim mang, trong phút chốc, hắn thấy rõ cảnh tượng bên ngoài. Vô số cương châu thật nhỏ như quang châu màu vàng trầm nổi lơ lửng ở trong sơn cốc, rậm rạp, không cách nào đếm hết, trong quang châu ẩn chứa năng lượng phi thường kinh người. Kiếp vân vẫn còn không ngừng rơi xuống quang châu thật nhỏ như thế, dày đặc như mưa.

Trong tay Tần Tiểu Thiên cầm một xấp ngọc phù cũng không dám tiếp tục phóng ra, cổ tay hắn vừa lộn, thu hồi ngọc phù, toàn lực khu động tiểu phòng ngự tiên trận. Bên ngoài là Đại Diễn Thần Lôi dày đặc, ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có, chỉ có thể chờ đợi Đại Diễn Thần Lôi bộc phát.

Trong lòng hắn nhịn không được ai thán: " Ai, nếu có người ở bên ngoài hỗ trợ là tốt rồi, lần này thảm thật, thứ Đại Diễn Thần Lôi này...không biết uy lực như thế nào?" Nhưng thật ra hắn hiểu rất rõ ràng, Đại Diễn Thần Lôi tự mình không thể chống đỡ.

Thanh âm hoa ba dần dần vang lên, giống như tiên pháo từ xa xa phóng đến. Tần Tiểu Thiên cau chặt mày, biết Đại Diễn Thần Lôi sắp phát tác. Một loại cảm giác nguy cơ chưa bao giờ có dũng mãnh vào trái tim, phảng phất có một bàn tay đang gắt gao bóp chặt trái tim của hắn, hít thở tựa hồ muốn dừng lại, trong óc oanh oanh nổ vang.

Đám người Dữu Trạch đã thối lui ra ngoài trăm dặm, năm người vô lực nhìn xem phương hướng Tây Cát Cốc, nơi đó mọc lên một đóa ma cô vân, lực cuồng bạo đánh sâu vào làm cho rừng rậm phương viên trăm dặm đảo mạnh, bọn họ cũng phải kiệt lực chống cự mới có thể đối phó lực đánh sâu mãnh liệt như thế, nhưng vừa mới ổn định thân hình, thứ đóa ma cô vân thứ hai đã mọc lên, quang hoa chói mắt làm bọn hắn không thể mở mắt, chỉ có thể tiếp tục lui ra xa.

Dữu Trạch không cách nào tưởng tượng, Tần Tiểu Thiên ở trong Tây Cát Cốc làm thế nào chống cự.

Tần Tiểu Thiên tới thời khắc nguy hiểm nhất, tiểu phòng ngự tiên trận vì đóa ma cô vân đầu tiên dâng lên đã bị hủy diệt, dựa vào hoàng bài cùng ngọc trâm phòng hộ, hắn mới miễn cưỡng vượt qua kiểm tra. Không đợi hắn thở dốc, đóa ma cô vân thứ hai mọc lên, trong thời gian ngắn hoàng bài xuất hiện vết nứt, nhất thời làm cho hắn không còn lực hoàn thủ, ngọc trâm cũng trở nên lờ mờ không ánh sáng, chỉ có Cửu Bức kiếm còn có thể bảo vệ toàn thân. Hắn lâm vào dưới đất sâu đến hơn một trăm thước, đó là bị Đại Diễn Thần Lôi ngạnh sanh tạc xuống dưới.

Đại Diễn Thần Lôi thứ ba đã dựng dục thành công. Tần Tiểu Thiên thở dài một tiếng, hắn biết tự mình không có khả năng vượt qua được thần lôi như vậy. Nguyên bổn trong Tây Cát Cốc phát hiện ra Tử Mộc, có thể hấp thu thiên kiếp lôi hỏa, nhưng cũng đã bị thần lôi tạc nát bấy, không còn kịp hấp thu bất cứ năng lượng gì của thần lôi. Tử Mộc nhiều nhất có thể hấp thu được một chút tiên kiếp lôi hỏa, không cách nào ngăn cản được uy lực của thần lôi.

Đã tới lúc không thể nào ngăn cản, Tần Tiểu Thiên cũng phóng mở. Dù sao linh hồn công pháp một mực tu luyện, cùng lắm lại đi tìm kiếm một cụ khu xác, đáng tiếc chính là hắn vừa mới thích ứng cụ thân thể này, đã bị thần lôi hủy đi.

Hắn không biết Thiên Diễn xảy ra biến hóa gì, nhịn không được phát ra một tiếng hống sắc bén, Cửu Bức kiếm hóa thành chín thanh kiếm tiên, thẳng tắp xuyên qua kiếp vân màu đen. Cho dù chết chắc, cũng phải giãy dụa một chút.

Đại Diễn Thần Lôi một khi hình thành, sẽ liên tục sinh ra không ngừng, ít nhất cũng có bốn mươi chín thần lôi phủ xuống, cho dù Tần Tiểu Thiên học hết nội dung trong cổ ngọc giản, đạt tới đại thành cảnh giới, cũng không nhất định bình yên vượt qua bốn mươi chín thần lôi tẩy lễ, đừng nói chi hắn chẳng qua chỉ mới là một thân thể nửa tiên nhân đang độ kiếp.

Cửu Bức kiếm nhảy vào trong kiếp vân, Tần Tiểu Thiên đọt nhiên chợt toàn thân đại chấn, vô số hình vẽ và thể ngộ theo Cửu Bức kiếm quan sát đi đến trong linh hồn của hắn, đó là thứ hắn không cách nào lý giải, cảm giác như linh hồn sắp rụng rơi nổ bạo, dưới hoảng hốt, hắn cố gắng thu nhiếp Cửu Bức kiếm, ai ngờ Cửu Bức kiếm mất đi khống chế, không khỏi cười khổ nói: " Xong đời rồi!"

Cửu Bức kiếm vô thanh vô tức hóa thành tro tàn. Tần Tiểu Thiên uẩn dưỡng thanh kiếm tiên này không ít thời gian, kiếm hủy người thương. Ngay sau đó, bốn khôi lỗi giống như phấn mạt tạo thành, phốc một tiếng tiêu tán tại lực đánh sâu vào, hoàng bài miễn cưỡng khởi động, cũng bị áp thành mảnh nhỏ, hổ phù tiếp theo khởi động, mới vừa phát ra hai luồng quang hoa, cũng bị thần lôi oanh tán, ngọc trâm nhấp nhoáng một đạo quang hoa màu trắng, lặng lẽ cản trở một chút, cũng vỡ thành phấn vụn.

Lực lượng của Đại Diễn Thần Lôi kinh khủng chí cực, tất cả tiên khí toàn bộ bị hủy, giống như phô thiên cái địa, những gì ngăn cản đã đảo qua biến mất.

Tần Tiểu Thiên cũng không tiếp tục giãy dụa, hắn kháp động một linh quyết cổ quái, chính mắt nhìn thấy thân thể của mình hóa thành phấn vụn. Hắn hiểu rõ ràng, tự mình lại một lần nữa biến thành trạng thái linh hồn.

Kiếp vân sau khi hủy diệt thân thể Tần Tiểu Thiên thì nhanh chóng tiêu tán, đại địa một mảnh hoang tàn. Một kích cuối cùng của thần lôi, hủy diệt hết thảy trong phương viên một ngàn dặm, đám người Dữu Trạch cũng bị thương nặng, đem về Thực Luyện bộ lạc, không dám đi Tây Các Cốc xem tình huống, uy lực của kiếp vân làm cho bọn họ hoàn toàn rét lạnh.

Tần Tiểu Thiên phát hiện, tự mình không bị vây trong trạng thái không hay biết gì cả. Lần đầu tiên hiện ra trạng thái linh hồn, hắn cơ hồ cái gì cũng không biết, nhưng lần này khác hẳn, đang ở trong trạng thái linh hồn mà còn có thể tự hỏi, thậm chí còn có thể nhìn thấy hết thảy chung quanh, có chút cảm giác như thần thức xuất khiếu, rất kỳ diệu.

Cảm giác chết đi cũng rất có ý nghĩa, linh hồn Tần Tiểu Thiên một chút cũng không có tâm tình đau thương hoặc là hối hận, ngược lại cảm giác rất nhẹ nhàng. Đã trải qua linh hồn rèn luyện, hắn tiến vào dưới đất. Tây Cát Cốc đã trở thành một cái hố to rất lớn, diện tích chừng hơn mười thước vuông, bề sâu chừng hai dặm, hình dáng như cái phễu, linh hồn hắn bám vào đáy cốc.

Dưới đất có nước thẩm thấu ra, đại lượng linh khí từ trong linh mạch dũng xuất, nhanh chóng điền đầy đáy động, kỳ diệu chính là linh hồn của Tần Tiểu Thiên tựa hồ cũng bị linh khí điền đầy, cảm giác này phi thường tốt. Mặc dù vẫn không thể nhúc nhích, nhưng có linh hồn công pháp, Tần Tiểu Thiên có thể tu luyện. Hắn bám vào linh mạch, lập tức tiến hành tu luyện.

Linh hồn tu luyện vừa mới bắt đầu, Tần Tiểu Thiên chợt phát hiện không đúng, trong linh hồn tựa như có thêm một chút đồ vật. Tò mò, hắn cẩn thận xem xét.

Vô số lần chuyển sinh, vô số kinh nghiệm, vô số hình vẽ, tinh thần huyễn khởi huyễn diệt, chẳng qua chỉ là trong nháy mắt, nhưng lại giống như qua vạn ngàn năm. Nếu không phải đang ở linh hồn trạng thái, không có thân thể trói buộc, hắn không có khả năng hấp thu lượng tư tấn lớn đến như thế. Thiên Diễn trong lúc hắn đang hấp thu tư tấn thì xảy ra biến hóa kịch liệt.

Tần Tiểu Thiên không biết đó là tin tức dạng gì, đó là một loại thể nghiệm rất kỳ lạ, đã trải qua vô số lần sinh tử, kiến thức thiên ngàn thế giới triều khởi triều lạc(lúc lên lúc xuống), vô số lần tu luyện, vô số lần độ kiếp.

Từ một khắc bắt đầu hấp thu tin tức nọ, linh hồn hắn đột nhiên đứng lên, linh khí bốn phía lặng yên chuyển đổi thành một loại vật chất kỳ lạ, vô thanh vô tức tư dưỡng linh hồn của hắn.

Không biết qua bao lâu, hắn đột nhiên phát giác được, linh hồn của mình tự nhiên trở nên thập phần cường đại, đã có thể ngưng kết thành bộ dáng hình người.

Chẳng qua trong tâm niệm vừa động, thân thể trở nên từ từ rõ ràng, một cỗ lực lượng vô cùng khổng lồ nhanh chóng gạt ra bên cạnh, những giọt nước quanh mình. Hắn nhìn thấy nhẫn trữ vật trên mặt đất, không khỏi bật cười.

Ở một khắc này, hắn cảm giác được hết thảy đều là bất khả tư nghị, đưa tay một chiêu, nhẫn trữ vật bay vào lòng bàn tay biến mất không thấy, ngay sau đó, một trữ vật thủ trạc từ cách đó không xa bay ra, một đoạn mảnh vỡ của Cửu Bức kiếm cũng bay vào lòng bàn tay của hắn.

Tần Tiểu Thiên thở dài, xuất hiện trên bầu trời của Tây Cát Cốc, trong lòng không nhịn được cười khổ. Trải qua tiên kiếp lần này, tự mình không biết biến thành thứ gì, cũng không phải ma đầu không phải tiên nhân, lại càng không phải linh thể quỷ hồn, thậm chí ngay cả nguyên bổn là linh hồn trạng thái cũng không phải, không biết đã thành thứ gì.

Tần Tiểu Thiên bây giờ chẳng qua là một mạt kim quang nhàn nhạt, trôi nổi ở giữa không trung, loáng thoáng có một hình người, đây là hình tượng lúc ban đầu của hắn trên địa cầu, tâm niệm khẽ nhúc nhích, hắn hóa thành vô số quang điểm thật nhỏ tiêu tán trong không trung.

Thanh Đế cùng Bác Tụ nhảy vào trong Thiên Diễn, lại thêm Thiên Cô, Lý Cường và Xích Minh, năm người liên thủ, nhanh chóng ổn định Thiên Diễn.

Năm người bọn họ ở ngay trung tâm Thiên Diễn, đó là một không gian hư vô, một mảnh mờ mịt, tựa như một thế giới hỗn độn. Thiên Cô đầu tiên mở ra một không gian riêng tư, Lý Cường và Xích Minh liên thủ

mở ra một không gian, Thanh Đế và Bác Tụ cũng tự mình mở không gian, bốn không gian tương liên, lúc này mới ổn định Thiên Diễn thế giới.

Năm người tụ tập đến không gian của Thanh Đế, Lý Cường hỏi: " Đã ổn định xuống rồi, bước kế tiếp nên như thế nào?"

Xích Minh hỏi: " Tìm được tiểu tử kia chưa?" Hắn rất là buồn bực, bằng vào bản lãnh của mình, không ngờ một tia tung tích cũng tìm không được.

Lý Cường lắc đầu nói: " Không có, phỏng chừng...còn đang ở viễn cổ."

Xích Minh nói: " Vậy bây giờ làm thế nào?"

Thanh Đế nói: " Bác Tụ, trước tiên ngươi đi ra ngoài, nắm Thiên Diễn trong tay, bên ngoài không ai khống chế ta lo lắng."

Bác Tụ đáp ứng một tiếng, hóa thành một đạo kim hồng bay đi.

Thanh Đế vẫn có bộ dáng trấn định, mấy người này đều là người trải qua mưa gió ma lệ, không có gì có thể dao động được tâm thần bọn họ, Xích Minh thì hơi kém một chút, nhưng cũng kém không nhiều lắm.

Thiên Cô cười nói: " Không nghĩ tới một thần khí nho nhỏ không ngờ có thể làm cho ta luống cuống tay chân, hì hì, thần nhân luyện chế thần khí này thật sự là lợi hại."

Xích Minh nhếch miệng, nói: " Tên kia khẳng định là một tên biến thái, thần khí loạn chuyển bát tao như thế mà cũng có thể luyện ra, không biết có tác dụng gì..." Thanh âm của hắn đột nhiên biến thấp xuống: "...sư tôn không có việc gì thì tìm việc..." Nhìn lướt qua Thanh Đế, không dám tiếp tục trách oán.

Một đạo kim mang hiện lên, Bác Tụ một lần nữa xuất hiện.

" Ra không được rồi!"

Xích Minh nói: " Có ý tứ gì? Cái gì ra không được?" Bằng vào bản lãnh của Bác Tụ, làm sao có thể ra không được.

Thanh Đế nghe vậy cũng không nói gì, hóa thành một đạo trường hồng bay đi, thoáng qua lại quay về, nói: " Chúng ta bị nhốt lại, Thiên Diễn không biết vì sao xảy ra biến đổi lớn, vị trí bây giờ của chúng ta đang ở ngay giữa trung tâm, nhưng là...hạch tâm của Thiên Diễn lại biến mất không nhìn thấy nữa."

Thiên Cô khó hiểu nói: " Cái gì là hạch tâm?" Sắc mặt của nàng đột nhiên biến đổi, nói: " Chẳng lẽ..."

Thanh Đế gật đầu nói: " Không sai..."

Xích Minh nghiêng đầu, nhìn Thanh Đế một chút, rồi lại nhìn Thiên Cô, nhịn không được kêu lên: " Ai, sư tôn, sư cô, các ngươi đang làm ách mê gì?"

Bác Tụ tựa hồ cũng hiểu rõ, Lý Cường thì đang ở một bên trầm tư.

Thanh Đế nhàn nhạt nói: " Thật sự không được...thì phá rụng Thiên Diễn, chẳng qua là đáng tiếc thần khí này."

Xích Minh nói: " Tìm được Tiểu Thiên chưa?"

Thanh Đế lắc đầu nói: " Không, ân, để ta thôi toán một chút." Hắn nhắm mắt không nói.

Thiên Cô nói: " Không cần phải gấp, Tiểu Thiên cho dù thân thể tử vong, linh hồn tạm thời sẽ không tiêu tán." Nàng cũng bắt đầu thôi toán.

Lý Cường biết Tần Tiểu Thiên đúng là mấu chốt, từ sau khi tiểu tử kia mất tích, Thiên Diễn mới bắt đầu trở nên không cách nào nắm trong tay, điều này cũng có thể khẳng định, tiểu gia hỏa nhất định đã xúc động cái gì đó, cho nên vô luận thế nào thì Thanh Đế và Thiên Cô cũng sẽ không bỏ qua, phải tìm được Tần Tiểu Thiên, mới có thể hiểu rõ chân tướng của Thiên Diễn.

Hắn không lo lắng một chút nào, có đám người Thanh Đế ở đây, chỉ là một Thiên Diễn còn không làm khó được bọn họ.

Ai cũng không nghĩ tới, Thiên Diễn thật sự vây khốn được năm người.

Đang khi Thanh Đế thôi toán ra vị trí của Tần Tiểu Thiên, vừa tính toán đi tiếp đón hắn chạy tới thì mới phát giác Thiên Diễn đã vận chuyển đến cực hạn, năm người hợp lực cũng không cách phá vỡ Thiên Diễn. Cuối cùng dưới sự đề nghị của Thanh Đế, năm người hợp tác thôi diễn đến cực hạn, xong được kết luận làm cho bọn họ không dám tin tưởng, mấu chốt của Thiên Diễn không ngờ chính là Tần Tiểu Thiên.

Xích Minh vuốt đầu, tự nhủ: " Như thế nào có thể? Như vậy cũng thật là thần kỳ!"

Bởi vì là năm người hợp lực, hắn cũng xong được tin tức thôi trắc, cũng từ trong đó học được rất nhiều thứ hữu dụng.

Thanh Đế thở dài một tiếng: " Cho hắn lấy được rồi."

Thiên Cô gật đầu nói: " Tiểu tử kia vận khí thật tốt, a a, chúng ta muốn đi ra ngoài toàn phải dựa vào hắn thôi."

Lý Cường nói: " Hay là sư tôn đi tiếp đón hắn đi."

Thanh Đế nhìn Thiên Cô nói: " Giúp ta một chút."

Thiên Cô cười một tiếng, tay rắc hoa, mưa hoa rơi đầy trời. Nàng nói: " Ngươi đi đi, ta đã thiết trí tọa tiêu trở về."

Thanh Đế có chút khẽ gật đầu, trong chớp mắt đã biến mất trong biển hoa.

Lý Cường cười nói: " Sư cô vẫn còn thích hoa như vậy." Hắn nhớ ra lần đầu tiên nhìn thấy Thiên Cô, khi đó Thiên Cô trong mắt mình chẳng những thần bí, hơn nữa cường đại vô cùng, lúc xuất hiện thì cũng mưa hoa đầy trời, làm kẻ khác kinh diễm không thôi.

Thiên Cô cười nói: " Chẳng qua là thói quen, có cái gì ly kỳ chứ."

Chỉ chốc lát thời gian, Thanh Đế trở về, tay áo vung lên, một mạt kim quang xuất hiện, từ từ ngưng kết thành hình.

Thiên Cô mấy người kinh ngạc trợn to đôi mắt. Trên thế giới này có rất ít đồ vật có thể làm cho bọn họ cảm thấy kinh ngạc, nhưng Tần Tiểu Thiên trước mắt thật sự làm cho người ta giật mình.

Bác Tụ nhìn một phen, nói: " Linh hồn làm sao có thể thật hóa?" Trong giọng nói ẩn chứa ý vị không xác định.

Lý Cường nói: " Ngươi là Tần Tiểu Thiên? Hài tử đáng thương."

Xích Minh nhìn một cái đã nhận ra Tần Tiểu Thiên, bởi vì Tần Tiểu Thiên ngưng kết hình tượng chính là bộ dáng lúc còn ở trên địa cầu, không phải bộ dáng tiểu Xích Minh mà hắn cải tạo qua. Hắn nói: " Không sai, chính là tiểu tử này, kỳ quái, như thế nào lại biến thành bộ dáng này?"

Tần Tiểu Thiên một trận kích động, hắn đã có thể nói chuyện: " Sư tôn, sao ngài lại ở chỗ này?" Thanh âm phi thường kỳ quái, từng đạo âm ba trực tiếp từ trong thân thể phát ra, vang lên ở trong lòng mọi người.

Xích Minh nói: " Còn không phải là vì tiểu tử ngươi, lại đây, ra mắt sư bá ngươi Lý Cường, đây là tổ sư cô, tổ sư bá, nga, đúng rồi, sư tổ ngươi hẳn là đã biết."

Tần Tiểu Thiên không giải thích được, tại sao chỉ một thoáng lại đi ra nhiều trưởng bối như vậy? Ngoại trừ một sư bá, đều là người có thêm bối phận chữ " tổ", tự mình chỉ là một đồ tôn nho nhỏ, thật sự là gặp người còn bị thấp xuống tới hai bối phận. Người mà ngay cả sư tôn cũng phải đối đãi cung kính, hắn cũng không dám loạn bậy, đàng hoàng tiến lên làm lễ ra mắt.

" Đồ tôn bái kiến sư tổ, bái kiến tổ sư bá, bái kiến tổ sư cô, ách, bái kiến sư bá."

Tần Tiểu Thiên cũng bị dung mạo của Thiên Cô làm khiếp sợ, đây đúng là không phải khí chất nhân gian. Bởi vì nằm trong trạng thái của linh hồn, đối với sự cường đại của năm người hắn có cảm thụ rất sâu, hắn hoảng sợ phát giác, ở giữa năm người này, dĩ nhiên là Thanh Đế và Thiên Cô là sâu thâm không lường nhất,

sư tôn Xích Minh là yếu nhất. Trước kia hắn còn không có năng lực phân biệt, đây là lúc độ kiếp thì không hiểu vì sao lại có được năng lực kỳ diệu này.

Lý Cường cẩn thận đánh giá tiểu sư điệt này, hắn luôn đối với bằng hữu tốt vô cùng, đừng nói chi là tiểu sư điệt của mình. Tiểu sư điệt trước mắt này làm hắn kinh hãi không thôi, hoàn toàn siêu ra sự nhận thức trong dĩ vãng. Hắn đối với hình thái linh hồn không hiểu rõ lắm, điều này so với linh thể có khác nhau rất lớn, Tần Tiểu Thiên trải qua Nghịch Thiên Bảo Kính hộ trì, linh hồn công pháp tu luyện, cuối cùng lúc độ kiếp thì lại chiếm được hạch tâm của Thiên Diễn, hình thành trang thái bây giờ, không phải tiên không phải ma, không phải người không phải yêu, cũng không biết là thứ gì.

Trong số những người ở đây, chỉ có Thanh Đế và Thiên Cô còn nhìn ra một tia dấu vết, hai người liếc nhau, Thiên Cô có chút do dự nói: " Chẳng lẽ là thượng cổ thần hồn?"

Trong lòng Thanh Đế có chút thất vọng, chậm rãi gật đầu, nói: " Đúng vậy…A a, tiểu tử kia vận khí rất tốt, không nghĩ tới hắn lại có được thần hồn của Thiên Diễn, đáng tiếc…cổ thần hồn ẩn trong Thiên Diễn, ta vẫn một mực không cách nào tìm được tới, không thể làm gì khác hơn là thôi động Thiên Diễn vận chuyển…đáng tiếc, đáng tiếc…"

Ngoại trừ Tần Tiểu Thiên, những người khác cũng đều hiểu rõ ràng tâm tư của Thanh Đế. Cổ thần hồn bất luận là ai ở đương trường xong được, đều có thể có được kinh nghiệm tu luyện của cổ thần hồn, mặc dù không nhất định có thể thành thần, nhưng xong được kinh nghiệm tu luyện của cổ thần hồn, đối với việc tu luyện của bản thân có chỗ tốt thật lớn.

Năm người bọn họ đều đạt tới cảnh giới nửa thần nhân, chỉ kém một bước ngắn là bước vào cánh cửa, nhưng một bước đó cùng ngàn vạn khó khăn. Cổ thần hồn cũng giống như chìa khóa, sau khi xong được cũng có thể biết được bầu trời phía sau cánh cửa. Mà Tần Tiểu Thiên xong được tác dụng cũng rất có hạn, con đường tu luyện của hắn chỉ vừa mới bắt đầu, tạm thời không cách nào lý giải được chỗ tốt do cổ thần hồn mang đến.

Bác Tụ Thượng Nhân nói: " Đích xác đáng tiếc, a a, không nghĩ tới tiểu tử kia lại chiếm được Thiên Diễn."

Trong lòng mọi người cả kinh, lập tức hiểu rõ ràng ý tứ của Bác Tụ. Chiếm được cổ thần hồn, cũng như có được quyền khống chế Thiên Diễn.

Thanh Đế lắc đầu nói: " Vô dụng thôi, nếu như trong mấy người chúng ta…tùy tiện là ai chiếm được cổ thần hồn, là có thể hoàn toàn khống chế Thiên Diễn, nhưng hắn có cũng như không, không đủ thực lực, hắn cũng không pháp khống chế Thiên Diễn."

Xích Minh nói: " Ách, vậy không phải…ra không được rồi?"

Lý Cường gật đầu nói: " Đúng, ra không được rồi, ta vừa rồi cố gắng trực tiếp tiến vào Nguyên Giới, nhưng không có chủ nhân của Thiên Diễn cho phép…ta không cách nào trở về, Thiên Diễn tựa hồ so với Nguyên Giới còn lợi hại hơn." Vừa nói, hắn vừa móc ra một bình ngọc: " Tiểu Thiên, đây là lễ ra mắt sư bá đưa cho ngươi."

Xích Minh kinh ngạc nói: " Vật Uẩn Thần Đan!"

Trong thất tập đan, Vật Uẩn Thần Đan thuộc về lục tập đan, lúc đầu Lý Cường ở tại Phong Duyên Tinh dùng Bối Dã Đan Đỉnh luyện chế thần đan, lục tập đan chỉ được mười hai viên, bây giờ trong tay Lý Cường còn sót lại vài viên. Vật Uẩn Thần Đan ở trong tiên nhân cũng đỉnh đỉnh đại danh, Xích Minh cũng không nghĩ tới Lý Cường ra tay lại cấp ột viên lục tập đan, vội vàng nói: " Tiểu Thiên, còn không mau tạ ơn sư bá."

Thanh Đế nói: " Ân, dùng lục tập đan ngưng thần, sư tổ ta đây cũng không thể quá nhỏ mọn, ha ha." Hắn lấy ra một bình ngọc, đó là một bình ngọc màu đen, phiếm ra nhè nhẹ hàn khí, nói: " Đây là Thiên Dịch Tương, dùng rất đơn giản, linh hồn có thể trực tiếp hấp thu."

Thiên Cô cười nói: " Thiên Dịch Tương đều cũng lấy ra rồi…ta đây là tổ sư cô cũng không thể hẹp hòi." Vừa nói vừa xuất ra một món đồ. Đó là một đóa hoa màu lam nhạt, chỉ cỡ cái nút nhỏ, ngoại hình như một đóa hoa mai, có năm cánh hoa. Nàng nói: " Bạc Lan Hoa, phòng ngự tiên khí, cũng có thể làm bằng chứng đi

Cổ Vẫn Tinh Hoàn Lang Thiên, có Bạc Lan Hoa…có thể tùy ý xuất nhập thủy vực Ly Hợp đại trận, có thể điều động Thanh Vụ Chu."

Bác Tụ cười nhẹ, mỗi một người đều xuất ra một phần lễ vật, làm tổ sư bá, hắn cũng không có thể ngoại lệ, nói: " Đây là Định Tinh Bàn."

Xích Minh nói thầm: " Lão tử bây giờ một nghèo hai trắng…cái gì cũng không có!" Hắn là sư tôn của Tần Tiểu Thiên, mọi người cấp cho Tiểu Thiên đồ vật, cũng chính là cho hắn mặt mũi, cười nói: " Hắc hắc, Tiểu Thiên, mau nhận lấy, hắc hắc, nhận lấy! Còn không mau cầm lấy a!" Da mặt hắn dày vô cùng, một bộ dáng như giả vờ áy náy.

Tần Tiểu Thiên con mắt cũng choáng váng, Vật Uẩn Thần Đan, Thiên Dịch Tương, Định Tinh Bàn và Bạc Lan Hoa, cư nhiên chỉ một chút đã thu được bốn kiện bảo vật, hơn nữa trong lúc mình biến thành linh hồn trạng thái mà được tặng, nếu không phải dung hợp cổ thần hồn như lời bọn họ nói, chỉ sợ rằng cả bảo vật này cũng không thể thu hồi. Trong lòng hắn rất là cảm khái, cảm giác được người quan tâm quả thật rất tốt.

Nhẫn trữ vật và thủ trạc vẫn nổi lơ lửng trong linh hồn của Tần Tiểu Thiên, bởi vậy thu đi mấy bảo vật kia rất phương tiện. Tần Tiểu Thiên cũng không khách khí, nói: " Tạ ơn." rồi thu đi, hỏi: " Sư tổ, thân thể của ta mang tới chưa?"

Thanh Đế mỉm cười nói: " Mang tới rồi…nhưng tạm thời không thể cho ngươi."

" A? Tại sao?"

Tần Tiểu Thiên khó hiểu, cảm giác không có thân thể thật là quái lạ, nhưng có thân thể, Thanh Đế còn không cho dùng.

Thanh Đế nói: " Nếu ngươi có thân thể một lần nữa…cũng giống như chúng ta, không ra được nữa, a a."

Thiên Cô tiến lên một bước giải thích: " Bây giờ chỉ có ngươi đón nhận cổ thần hồn, cho nên chỉ có ngươi có thể đi ra Thiên Diễn, điều kiện tiên quyết là phải ở trong trạng thái linh hồn, đương nhiên, với trình độ bây giờ của ngươi, không có khả năng nắm được Thiên Diễn thế giới, phải tu luyện một lần nữa…."

" Không phải tu luyện công pháp lúc trước, mà là tu luyện công pháp xong được từ cổ thần hồn, còn phải đi ra ngoài tu luyện, đợi tu luyện thành công thì trở lại nắm Thiên Diễn thế giới trong tay, đến lúc đó, chúng ta mới có thể thoát khốn."

" A?" Tần Tiểu Thiên đột nhiên phản ứng, kinh ngạc nói: " Đã làm rối loạn đập bể rồi? Úc, thượng đế…nguyên lai thì ra các ngươi đã làm rối loạn nha!"

Tay của Xích Minh tát tới, nhưng đánh vào trạng thái linh hồn của Tần Tiểu Thiên cũng không hề tác dụng. Hắn mắng: " Tiểu tử thúi, cái gì rối loạn đập bể chứ? Xích xích…" Nhưng thật ra trong lòng hắn rất đồng ý lời của Tần Tiểu Thiên, cũng không phải chính là rối loạn đến bể nát hay sao, nhưng tự mình đã từng có nhiều năm giáo huấn, không thể để cho đệ tử có hại, vì vậy giả vờ giáo huấn Tiểu Thiên một chút, nhưng tự mình lại nhịn không được, phát ra tiếng cười trộm xích xích.

Lý Cường nói: " Ngươi nói không sai, đúng vậy, đúng là làm bể nát rồi, a a, nhưng chỗ tốt cho ngươi chiếm được, cũng không có gì đáng trách oán cả." Bất luận là Thanh Đế, Bác Tụ, Thiên Cô hay là Lý Cường, cũng không để ý tới được mất thành bại, ngược lại Xích Minh còn thiếu chút nữa.

Tần Tiểu Thiên ngây ngẩn cả người, mấy vị trưởng bối làm cho hắn rung động quá lớn, suy nghĩ một chút nói: " Ta phải làm cái gì?"

Trong mắt Lý Cường toát ra một tia thưởng thức, nói: " Chuyện có không ít, trước tiên ngươi tu luyện trước vài ngày, có không ít chuyện cần ngươi đi ra ngoài làm." Năm người bọn họ đều là đại lão nắm trong tay một phương, một khi bị nhốt trong Thiên Diễn, rất nhiều chuyện đều không thể xử lý, phải cần tính toán tình thế, cần phải chuẩn bị trước, làm cho Tần Tiểu Thiên đi ra ngoài truyền tin.

Thanh Đế nói: " Ngươi chiếm được cổ thần hồn, sau khi đi ra ngoài có lẽ không đánh lại được cao thủ, nhưng không người nào thật sự tiêu diệt được ngươi, chỉ cần có kiên nhẫn, ngươi có thể đạt tới tầng thứ rất

cao, đến lúc đó không người nào có khả năng uy hiếp được ngươi. Đúng rồi, sau khi rời khỏi đây không nên tiếp tục tu luyện cổ tiên pháp môn, cần phải dựa theo ý niệm của cổ thần hồn đi tu luyện."

Tần Tiểu Thiên khó hiểu hỏi: " Không tu luyện cổ tiên pháp môn nữa?" Hắn thuần thục nhất là tu luyện cổ tiên pháp môn, nếu tu luyện công pháp mới, không biết sẽ tốn hao bao nhiêu thời gian, phải đi biết bao con đường quanh co.

Thanh Đế giải thích: " Phải nhớ cần nắm Thiên Diễn trong tay, thì phải tu luyện công pháp mới ngươi mới xong được, tu luyện cổ tiên pháp môn thì không có tác dụng gì, ngươi hiểu chưa?"

Trong giây lát, Tần Tiểu Thiên hoàn toàn hiểu rõ ràng, nếu như mình không tu luyện công pháp mới, thì đám người sư tôn sẽ vĩnh viễn bị nhốt trong Thiên Diễn.

Thanh Đế mấy người nhất thời nhìn chằm chằm Tần Tiểu Thiên, cũng may Tần Tiểu Thiên đang ở trong trạng thái linh hồn, nếu là thân thể tồn tại, con mắt của năm người là có thể ép hắn tới hỏng mất.

Nhiệm vụ này rất gian nan.

68. Q.7 - Chương 10: Viêm Tinh Ngưng Thể

Tần Tiểu Thiên không đáp ứng cũng không được, năm người này đều là trưởng bối của mình, hơn nữa đều là người có đại năng lực.

Hắn nói: " Ta hiểu rõ." Nhưng hắn còn chưa rõ cổ thần hồn có ích lợi gì, mặc dù từ cổ thần hồn hấp thu vô số kinh nghiệm, nhưng mình không có trải qua thực tế, không biết sẽ có hiệu quả gì, sợ cuối cùng không thành công mà còn chậm trễ đại sự cứu các vị trưởng bối.

Thanh Đế hỏi: " Có cái gì hỏi nữa không? Đừng lo, từ từ nói, a a, chúng ta có thời gian."

Tần Tiểu Thiên cười khổ nói: " Chỉ sợ cổ thần hồn không thần kỳ như vậy, vạn nhất không được thì làm thế nào?"

Không đợi Thanh Đế trả lời, Lý Cường cười nói: " Ha ha, tiểu tử kia, cái gì cũng có thể không có, nhưng không thể không có lòng tin."

Tần Tiểu Thiên vội vàng phủ nhận: " Không phải không có tin tưởng, mà là sợ không tu luyện thành công được gì, sẽ chậm trễ đại sự." Nhưng thật ra hắn điều gì cũng không tin tưởng, không thể làm gì khác hơn là thuận miệng nói lung tung, nhưng vừa lúc lại nói đến trọng điểm. Lo lắng như thế cũng không phải không có đạo lý.

Bác Tụ Thượng Nhân nói: " Thuận theo tự nhiên, không cần khắc ý theo đuổi."

Thiên Cô cũng nói: " Không sai, không cần chuyên môn tu luyện."

" A?" Tần Tiểu Thiên rất là buồn rầu, không tu luyện làm sao có thể tiến bộ?

Thanh Đế nói: " Ngươi không cần lo lắng, a a, Thiên Diễn chỉ là tạm thời vây khốn, năm người chúng ta hợp lực, nhất định có thể phá rớt Thiên Diễn, bất quá phải cần tốn hao thời gian rất lâu, có lẽ là nửa năm, có lẽ ngàn năm, hoặc là mấy ngàn năm, thời gian đối với chúng ta mà nói, không có bất cứ ý nghĩa nào."

Trong lòng Lý Cường hiểu rõ ràng, theo lời Thanh Đế năm người hợp lực phá vỡ Thiên Diễn, không phải là không có thể, dù sao năm người đều là siêu cấp cao thủ tu thần, đồng thời hợp lực, hẳn là không có thứ gì có thể chống đỡ được.

Nhưng hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, tu vi của năm người có thể tổn hao nhiều, nhất là Xích Minh và mình, tổn thất sẽ rất thảm trọng, càng đáng sợ chính là, Thiên Diễn hủy diệt cũng sẽ ảnh hưởng đến tiên giới. Hắn nói: " Lực lượng của một người là không đủ, chỗ này của ta có một tín vật, ngươi có thể tìm bằng hữu của ta hỗ trợ."

Xích Minh không có bằng hữu, những người khác đều cho Tần Tiểu Thiên tín vật, đều hy vọng ký thác vào người hắn. Áp lực của Tần Tiểu Thiên kịch liệt tăng, nói: " Các người đều không ra được, ta làm sao đi ra?"

Thiên Cô nói: " Tiểu Thiên, không cần hoảng, ngươi là trạng thái linh hồn, năm người chúng ta hợp lực sẽ đưa ngươi ra ngoài."

Thanh Đế suy nghĩ một chút, nói: " Đi Nguyên Giới."

Lý Cường suy nghĩ chỉ chốc lát, gật đầu nói: " Ân, ngươi không nên về Tiềm Kiệt Tinh, đi Nguyên Giới đi! Nơi đó còn phát đạt hơn so với địa cầu bây giờ, hơn nữa có nhiều bằng hữu."

Tần Tiểu Thiên nói: " Thân thể nguyên lai của ta có thể mang đi không?"

Thanh Đế lắc đầu nói: " Nếu như thân thể của ngươi có thể đi ra ngoài thì chúng ta cũng có thể đi ra ngoài, a a, cụ khu xác kia tạm thời để ta bảo quản, bất quá chờ ngươi nắm giữ cổ thần hồn, vậy cụ khu xác kia ngươi cũng không cần nữa."

Tần Tiểu Thiên nhịn không được nói thầm: " Nhưng thân thể nguyên lai của ta còn nằm bên ngoài chứ? Địa phương quỷ quái này sao lại tà môn như thế a?"

Thanh Đế nhàn nhạt nói: " Bị ta dùng Thiên Tương Luân mang vào."

Linh hồn Tần Tiểu Thiên kêu rên nói: " A nha, thật xui xẻo a!"

Lý Cường cười nói: " Đây là chuyện tốt, không có gì xui xẻo, Tiểu Thiên, sau khi ngươi rời khỏi đây thì không cách nào liên lạc chúng ta, chỉ chờ đến khi tỉnh ngộ, hoặc là tu luyện hữu thành, ngươi sẽ biết chỗ tốt của Thiên Diễn."

Tần Tiểu Thiên từ trước đến giờ luôn cẩn thận, đối với những chuyện không hiểu biết cũng không giả vờ hiểu, bởi vậy không ngừng hỏi hết thảy những vấn đề muốn hỏi. Qua hôm nay, có thể gặp được cơ hội này hay không, còn muốn hỏi cũng không thể nào hỏi được.

Cuộc nói chuyện kéo dài tới vài ngày, Xích Minh rất không nhịn được, không ngừng nhỏ giọng mắng đồ đệ ngu ngốc. Thanh Đế, Lý Cường mấy người cũng rất thưởng thức, thái độ của Tần Tiểu Thiên như thế mới là người luôn chịu trách nhiệm.

Cuối cùng, Tần Tiểu Thiên lại hỏi: " Sau khi ta đến Nguyên Giới, tu thành công pháp, ta làm sao quay lại tìm Thiên Diễn?"

Thanh Đế nói: " Không cần tìm kiếm, tới ngày đó, ngươi tự nhiên sẽ biết."

" Ách." Đây là câu trả lời gì? Tần Tiểu Thiên không nhịn được cười khổ. Cùng nói chuyện với đám người Thanh Đế rất mệt, phi thường mệt, mấy lão tiền bối này nói chuyện đều rất mịt mờ, rất nhiều chuyện phải dựa vào chính mình đoán, cũng không biết đoán đúng hay không đúng.

" Sau này nên kết giao thêm bằng hữu, ở trên thế giới này bằng hữu đáng giá ình kết giao thêm rất nhiều, tự nhìn xem ngươi có nguyện ý hay không thôi."

Tần Tiểu Thiên vội vàng nói: " Sư bá, ta nguyện ý." Ấn tượng của hắn đối với Lý Cường rất tốt, giống như một vị đại ca quen thuộc đã lâu, bất luận hắn nói gì mình cũng nghe theo.

Tần Tiểu Thiên đáp: " Dạ, sư bá."

Xích Min chớp ngón trỏ, luôn miệng nói: " Tiểu tử, sư bá ngươi nói phải để ý tới, nhưng ngươi nhớ kỹ, ngươi là đệ tử của ta, phải nên có phong cách của ta. Kết giao bằng hữu thì ta bất kể, nhưng nếu như người khác không để cho ngươi mặt mũi, nhớ kỹ! Chỉnh chết hắn cho lão tử, chỉnh thật chu đáo, không được đánh mất uy phong của lão nhân gia ta!" Hắn uy phong lẫm lẫm nói.

" Dạ, sư tôn!" Biết cách làm việc không chút kiêng kỵ của sư tôn, Tần Tiểu Thiên cũng không kinh ngạc, cung kính đáp ứng, lại hỏi: " Sư bá cho ta đi Nguyên Giới, sư tôn, cha mẹ ta đang ở tinh cầu nào, ta có thể đi tìm bọn họ chứ?"

Xích Minh có vẻ hơi xấu hổ nói: " Ách, có thể! Đương nhiên có thể! Bọn họ đang…ách, ở Viêm Hoàng Tinh, a a, cụ thể nơi nào ta cũng không biết, phải tự mình ngươi đi tìm, a a."

Lý Cường nói: " Viêm Hoàng Tinh? Tiểu Minh, ngươi ở Nguyên Giới lâu như vậy, cư nhiên không biết Viêm Hoàng Tinh là hai tinh cầu…Viêm Tinh và Hoàng Tinh, cha mẹ của Tiểu Thiên chẳng lẽ phân ra ở hai địa phương?"

Xích Minh nói thầm: " Ta nào biết đâu rằng, lúc đầu chỉ nhờ người dẫn bọn hắn đi thôi…"

Lý Cường than thở lắc đầu, nói: " Từng nhìn thấy người lười biếng, nhưng chưa từng thấy qua ai lười biếng giống như ngươi…Tiểu Thiên, không cần lo lắng, Viêm Hoàng Tinh là tinh cầu khoa học kỹ thuật náo nhiệt nhất Nguyên Giới, so với trình độ khoa học kỹ thuật của địa cầu còn cao hơn nhiều, nơi đó cấm hết thảy người tu chân tranh đấu, cha mẹ ngươi ở lại Viêm Hoàng Tinh rất an toàn."

" Đó là tinh cầu của con người, người tu chân ở đây có địa vị rất cao, người quản lý của Viêm Hoàng Tinh là bằng hữu của ta, ngươi cầm lấy tín vật của ta tới đó, bọn họ sẽ trợ giúp ngươi tìm kiếm cha mẹ."

" Cảm ơn sư bá."

Tần Tiểu Thiên cũng không thể oán giận Xích Minh hồ đồ, hắn là sư tôn, mang mình ra khỏi địa cầu, là đại ân nhân của cả nhà mình, mặc kệ hắn làm ra chuyện vô lý quái đản gì, tự mình cũng không có nửa câu oán hận.

Xích Minh nhếch miệng cười một tiếng, đem tên của vị bằng hữu mà hắn nhờ vả nói cho Tần Tiểu Thiên. Nhưng môn phái tu chân của người nọ không có mặt ở Viêm Hoàng Tinh, mà là ở Duyên Đồ Tinh nơi Nguyên Giới, nơi đó có không ít tu chân đại phái thiên cư từ Phong Duyên Tinh tới.

Tần Tiểu Thiên hỏi: " Vô Nhai tiểu sư thúc và Nạp Thiện sư huynh cũng đang ở Duyên Đồ Tinh phải không?"

Lý Cường nói: " Trọng Huyền Phái và Cổ Kiếm Viện đều ở Duyên Đồ Tinh, a a, hai môn phái độc chiếm một tinh cầu, đến Viêm Hoàng Tinh có truyền tống trận đặc biệt thiết trí, ngươi có tín vật của ta, có thể tùy thời sử dụng."

Trong năm người bọn họ chỉ có Lý Cường có liên lạc nhiều với thế tục giới, cũng có rất nhiều tu chân bằng hữu, chỉ cần có tín vật của Lý Cường, ở Nguyên Giới có thể qua lại tự nhiên, không người nào dám đối với hắn vô lễ.

Nhưng Tần Tiểu Thiên còn chưa biết vị sư bá này có bao nhiêu năng lực, hắn gật đầu nói: " Được, ta sẽ đi tìm." Tiếp theo lại hỏi: " Ta đi Viêm Hoàng Tinh…nhưng không có khu xác…thì làm thế nào?"

Mấy người Thanh Đế nhất thời không lời gì để nói, tiểu tử này thật sự có quá nhiều lo lắng.

Lý Cường kiên nhẫn nói: " Trên đời này nhiều nhất chính là con người bình thường, ở Nguyên Giới cũng như thế, Viêm Hoàng Tinh đều rất nhiều dân cư, còn Nguyên Giới…con người sống rất thọ, người tử vong cũng rất nhiều, linh hồn của ngươi bây giờ thập phần cường đại, muốn tìm một cụ khu xác rất dễ dàng, có gì khó khăn đâu phải không?"

Xích Minh không nhịn được nói: " Nghĩ nhiều như vậy để làm chi? Nhìn thấy thân thể tốt…trực tiếp đoạt lấy, tiêu diệt linh hồn của đối phương, không phải giải quyết rồi sao? Ai, tiểu tử, đừng hỏi những chuyện vô dụng này nữa." Thiên Cô nở nụ cười, nàng chỉ cần cười một tiếng, quanh thân sẽ xuất hiện vô số cánh hoa bay múa, nói: " Tiểu tử kia, không cần lo lắng nhiều như vậy, ngươi còn không biết…tiềm lực của ngươi nhiều bao nhiêu, yên tâm lớn mật đi làm, chúng ta sẽ kiên nhẫn đợi ngươi trở lại ngày nào đó."

Nhưng thật ra Tần Tiểu Thiên không phải nhát gan, chẳng qua người trước mắt hắn đều là trưởng bối của hắn, cơ hội lãnh giáo không thể có nhiều.

Bác Tụ Thượng Nhân không nói chuyện nhiều, nhưng mỗi một lần nói ra đều là mấu chốt, hắn nhàn nhạt nói: " Có kinh nghiệm từ cổ thần hồn, cảnh giới của ngươi tăng lên không tầm thường, còn phần tu vi…A a, đối với ngươi mà nói, căn bản không là vấn đề."

Nghe xong mọi người một phen giải thích, Tần Tiểu Thiên tựa hồ biết mình rất lợi hại, còn chỗ nào inh, trong lòng vẫn ngây thơ như cũ, nhưng hắn cũng không hề lo lắng nữa, nói: " Nếu nguyên thân của ta không thể dùng, như vậy đồ vật trên thân thể có thể trả lại cho ta không?"

Thanh Đế không tránh được nói: " Lấy không được, một khi tiến vào Thiên Tương Luân, nếu như trước thời hạn mà lấy ra thân thể, hậu quả sẽ thập phần nghiêm trọng." Hắn lại nói: " Ngươi mang theo đồ vật đã nhiều rồi, nếu không phải năm người chúng ta hợp lực đưa ngươi ra ngoài, ngay cả những đồ vật ấy cũng không thể mang theo, đây là do ngươi có được cổ thần hồn trong Thiên Diễn, mới có thể thôi."

Tần Tiểu Thiên nghe được mơ mơ màng màng, trong lòng cũng không hiểu rõ ràng, tại sao đồ vật trong Thiên Diễn lại không thể mang theo ra bên ngoài.

Thanh Đế vẫn còn câu nói cũ: " Sau này ngươi sẽ rõ."

Thật lâu sau này, Tần Tiểu Thiên biết, thế giới Thiên Diễn trong tình trạng không có chủ nhân không chế, thì sẽ duy trì một loại bình hành, vô luận là thời gian cũng tốt, không gian cũng tốt, vật chất cũng tốt, đều ở vào một loại bình hành trạng thái kỳ dị, một khi bình hành như thế bị phá vỡ, Thiên Diễn sẽ phát sinh biến đổi lớn.

Năm người Thanh Đế bị nhốt, chính là do bình hành của Thiên Diễn bị phá tan, bọn họ mới không cách nào thoát thân, phải chờ Tần Tiểu Thiên quay lại khống chế, để cho lần nữa Thiên Diễn thu được trạng thái thăng bằng. Nhiệm vụ này chỉ có người có được cổ thần hồn đến hoàn thành.

Thiên Cô nhắc nhở: " Cần phải khẩn trương thời gian, Thiên Diễn rất nhanh sẽ hoàn toàn phong bế, sau khi chúng ta đưa Tiểu Thiên ra ngoài, còn phải tiếp tục bảo trì sự vận chuyển của Thiên Diễn, vẫn phải kiên trì sự ổn định Thiên Diễn hoàn toàn mới được."

Tần Tiểu Thiên cũng không muốn ở lâu, thời gian dài bị vây trong trạng thái linh hồn rất không thoải mái, một người tu hành bình thường đột nhiên có cảm giác không có thân thể, thì là một chuyện phi thường khó chịu. Hắn nhớ ra Tập Bắc Phong, tên kia ở trong trạng thái linh hồn vượt qua ngàn năm thời gian, không biết làm sao chịu đựng được, nói: " Được, ta nhất định sẽ quay lại."

Xích Minh đảo mắt, muốn nói cho đồ đệ vài câu, nhưng không biết nên nói gì mới tốt, một hồi lâu mới nói: " Tiểu tử, gặp phải cao thủ lợi hại hơn…không nên liều mạng, đánh không lại bỏ chạy cho xa, không có gì mất mặt cả…"

Tần Tiểu Thiên ngầm cảm động, biết sư tôn là quan tâm ình, nói: " Dạ, sư tôn." Trong lòng hắn phi thường không muốn chiếm cứ khu xác của người khác, loại cảm giác phải tu luyện lại từ đầu làm cho người ta hỏng mất, tự mình đã tu luyện đến trình độ nửa tiên nhân, lại lần nữa trở thành con người, thật sự là chuyện rất thống khổ.

Nhưng đã tới bước này, cũng không phải do mình, so với trạng thái linh hồn, thì càng làm cho bản thân khó thể chịu được.

Thanh Đế quát: " Bắt đầu! Tất cả mọi người hợp lực đưa hắn ra ngoài, Lý Cường chịu trách nhiệm định vị…cần phải đưa hắn đi Viêm Hoàng Tinh!"

Trong phút chốc, Tần Tiểu Thiên cảm giác được linh hồn bành trướng lên. Chỉ thấy năm người Thanh Đế ngày càng nhỏ, còn linh hồn mình nhanh chóng tăng lớn, vô số tinh cầu hướng mình vọt tới. Hắn bây giờ tựa như một hắc động cắn nuốt hết thảy, hấp dẫn ngàn vạn viên tinh cầu bay tới.

Linh hồn đột nhiên chợt rung mạnh, trong lòng hắn dâng lên một trận hiểu ra, biết mình đã ra ngoài Thiên Diễn. Không đợi thấy rõ chung quanh, hết thảy đều xoay tròn rất nhanh, một lát sau, hắn phát hiện đi tới một tinh cầu xa lạ.

Thanh Đế nói: " Tốt! Thành công rồi!"

Xích Minh qua lại đi dạo vài vòng, không nhịn được nói: " Ta phải tìm địa phương nào đi chơi, nơi này buồn bực muốn chết người, sư huynh, ngươi không phải được xưng ở bất luận địa phương nào cũng có thể về Nguyên Giới hay sao, lần này sao lại không linh nữa?"

Lý Cường không khỏi cười khổ: " Tiểu Minh a, ngươi vội vã trở về muốn làm gì? Thiên Diễn bây giờ đã tới Nguyên Giới, nếu như chúng ta không thể khống chế Thiên Diễn, đồng thời khi Thiên Diễn hủy diệt, Nguyên Giới của ta cũng sẽ xong đời, ngươi có rõ hay không?"

Xích Minh kêu lên: " A? Sao có thể! Ai, ta hiểu rõ rồi...Sư tôn, lão nhân gia không phải hại người sao?"

Thanh Đế một cước đá ra, quát: " Ngươi biết cái gì! Thiên Diễn hỏng mất là có thể hủy diệt Nguyên Giới, nhưng là Nguyên Giới bị hủy, không nhất định sẽ liên lụy cả giới khác, mà nếu Thiên Diễn bị hỏng mất nơi tiên giới, không chỉ hủy diệt cả tiên giới...ta dám khẳng định, cả thế giới bên ngoài cũng sẽ cùng nhau xong đời!"

Nguyên Giới trên thực tế là một không gian trôi nổi, một khi Thiên Diễn hỏng mất, vậy cỗ lực lượng hủy thiên diệt địa, đầu tiên sẽ do Nguyên Giới tới thừa nhận.

Lý Cường cũng không nguyện ý Nguyên Giới bị hủy, Nguyên Giới chính là đại bản doanh của hắn, nhưng hắn dù sao tu luyện đến cảnh giới cực cao, điều lợi điều hại trong thời gian ngắn đã cân nhắc được rõ ràng, bởi vậy không chút do dự đồng ý đề nghị của Thanh Đế, đưa Tần Tiểu Thiên đến Nguyên Giới, hy vọng của hắn hoàn toàn ký thác trên người của tiểu tử kia.

Mồ hôi lạnh của Xích Minh thiếu chút nữa toát ra, than thở nói: " Hay thật, các ngươi chơi đùa thật là lớn a! Động hay không động là hủy diệt cả một thế giới, thật là lợi hại không tưởng nổi! Quả thật quá *** thần kỳ rồi!" Nhìn có chút hả hê xong, hắn mới tỉnh ngộ lại, tự mình là nhân vật thứ hai của Nguyên Giới a, không khỏi hét lớn: " Ai! Nguyên Giới...nguyên giới của ta không phải nguy hiểm hay sao?"

Thiên Cô cười nói: " Đúng vậy, nếu ngươi không muốn Nguyên Giới hủy diệt, thì giúp đỡ sư huynh của ngươi ổn định Thiên Diễn!"

Xích Minh bất đắc dĩ nói: " Được rồi, được rồi, dù sao cũng không đi được chỗ khác, ai, lại ngồi xuống không biết đến bao lâu, thật nhàm chán!"

Lý Cường cười nói: " Chỗ tốt cũng không ít...tu vi còn thiếu chút nữa, a a, sư tôn còn muốn hắn đây a."

Xích Minh nhỏ giọng nói thầm: " Ai cần chứ..."

Năm cao thủ tuyệt thế từ lúc đó ở lại trong Thiên Diễn thế giới. Nhưng mấy người Thanh Đế không ai nghĩ đến, sau khi bọn họ rời đi tiên giới và nguyên giới, vị trí tối cao không ai thống lĩnh, trong thời gian ngắn đương nhiên không có chuyện gì, nhưng nếu rời đi thời gian quá dài, thì vấn đề cũng sẽ tự nhiên xuất hiện.

Tần Tiểu Thiên rơi vào Viêm Tinh của Viêm Hoàng Tinh.

Viêm Tinh là tinh cầu phồn hoa nhất nơi nguyên giới, là lúc đầu Lý Cường dẫn theo một đám người địa cầu đầu tiên đi tới tinh cầu thứ nhất, bây giờ đã phát triển thành một tinh cầu công nghệ cao, pháp thuật tu chân cũng dung nhập bên đó. Kỹ thuật nơi này và khoa học kỹ thuật của địa cầu rất khác nhau, tỷ như vận dụng truyền tống trận, có thể thay đổi nguyên lai, sử dụng tiên thạch cấp bậc thấp...dân cư từ lúc ban đầu là mấy vạn người, phát triển đến bây giờ đã lên tới vài triệu người.

Viêm Tinh so sánh với địa cầu thì lớn hơn gấp đôi, lục địa trên Viêm Tinh chiếm diện tích đạt hai phần trong ba, hải dương chiếm một trong ba phần, diện tích rừng rậm đạt tới sáu mươi phần trăm, tên của tinh cầu đúng là không sai, lục sắc tinh cầu. Viêm Tinh tại nguyên giới, là một trong những tinh cầu có sinh thái tốt nhất, Viêm Tinh không có quốc gia, chỉ có vô số thành thị to nhỏ, quản lý Viêm Tinh là một liên hợp hội, do đại biểu của người tu chân ở các thành thị, chịu trách nhiệm xử lý những tranh đấu của con người.

Đại lão bản phía sau của Viêm Tinh và Hoàng Tinh liên hợp hội chính là Lý Cường, nhưng cho tới bây giờ hắn vẫn mặc kệ mọi sự, cụ thể các sự vụ đều do Trọng Huyền Phái, Cổ Kiếm Viện sai phái người tu chân quản lý. Trưởng lão của liên hợp hội thực lực cường hãn, trong đó có không ít tiên nhân, còn có thất lão từ Huyễn Tinh Thần Trận đi ra tọa trấn, tại nguyên giới không người nào có thể khiêu chiến quyền uy của liên hợp hội.

Đại thành thị của Viêm Tinh cơ bản là dùng tên trên địa cầu, bên ngoài thành thị đều có tên, trong thành thị địa vị chủ đạo chính là đại thương hội, đại xí nghiệp, còn có tu chân gia tộc. Trong thành thị, người tu

chân địa vị cao nhất, hàng tiếp theo là nhân tài kỹ thuật cao, sau đó là thương nhân, cuối cùng là những người thợ.

Người tu chân ở Viêm Tinh cũng không nhiều, người tu chân có thể vượt qua Nguyên Anh kỳ đều là người có môn phái, dã tu cũng rất ít đạt được tới Nguyên Anh kỳ, cho nên ở lại nơi ở của con người đều là người tu chân có cấp bậc thấp. Bất quá bởi vì Viêm Tinh là tinh cầu công nghệ cao, có rất nhiều tu chân cao thủ đến nơi này thu mua chút vật phẩm, bởi vậy tại Viêm Tinh có thể thường xuyên nhìn thấy người tu chân.

Tần Tiểu Thiên không muốn đi đoạt khu xác của người khác, hắn có sẵn công pháp, còn có rất nhiều linh đan, tính toán cũng sẽ giống như Tập Bắc Phong, tự mình ngưng kết một thân thể sử dụng. Tài liệu hắn còn nhiều, còn thêm tài liệu trộm theo từ trong Thiên Diễn, chứa đầy nhẫn trữ vật và thủ trạc, tài liệu vẫn luôn vây khốn hắn trước kia bây giờ đã không thành vấn đề.

Viêm Tinh có nguyên thủy rừng rậm rất lớn, địa phương Tần Tiểu Thiên hạ xuống chính là giải đất rừng rậm, hắn tìm tòi một chút, đầu tiên quan sát, đây là quy tắc đầu tiên khi đi đến một nơi xa lạ.

Tần Tiểu Thiên xuyên thấu qua linh hồn ba động xem xét hoàn cảnh bốn phía. Mặt sau và hai bên là rừng rậm vô tế, phía trước không xa có một con sông, lại tới nữa thì là ruộng đồng, hoàn toàn là tự động hóa sinh sản.

Hắn không nhìn thấy một người sống nào, ở cực xa xa mới có dấu hiệu hoạt động của loài người, nơi đó tựa hồ có những biệt thự xinh đẹp.

Tần Tiểu Thiên mới biết, một khi mình ngưng kết thành hình người thì sẽ tạm thời mất đi năng lực chiến đấu và chạy trốn, so sánh với trạng thái linh hồn thì càng nhỏ yếu, cho nên cần phải tìm kiếm một địa phương để cư ngụ.

Hắn rất nhanh tìm được một gốc cây cổ thụ thật lớn, bên trên có một động cây thật lớn.

Tần Tiểu Thiên không khỏi phải nhớ đến Tập Bắc Phong, hắn hình như cũng tìm được một động cây cư ngụ, chỉ bất quá hắn ở trong sơn động ngưng thể, mà nơi này là đại bình nguyên, căn bản không có núi. Tần Tiểu Thiên cũng không để ý, chỉ cần có chỗ ẩn thân là tốt rồi.

Nếu như chưa có tài liệu, ngưng thể phi thường khó khăn, cần phải dựa vào thời gian tích lũy, mới chậm rãi ngưng thể. Có các loại tài liệu, còn có cực phẩm linh đan, Tần Tiểu Thiên chỉ cần nửa năm thời gian đã ngưng kết thành một đứa trẻ con nho nhỏ.

Từ ngày đầu tiên ngưng thể, Tần Tiểu Thiên tiến vào trạng thái tích cốc, hắn cần trong một năm sinh trưởng đến cỡ năm, sáu tuổi.

Trong rừng rậm rất nguy hiểm, bởi vậy hắn ở trong động cây phóng mấy khối linh ngọc khắc chế thật tốt, hình thành một trận pháp ẩn núp không lớn lắm, ngăn cản người hoặc sinh vật có thể xuất hiện bên ngoài.

Một năm thời gian qua rất nhanh. Tần Tiểu Thiên cũng không vội vàng, khoanh chân ngồi xuống suốt một năm, thuận tiện rửa sạch tư liệu trong đầu.

Cổ thần hồn tựa hồ biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, cổ ngọc giản trong đầu ghi lại tu tiên pháp môn ngược lại vô cùng rõ ràng, hắn kiệt lực nhịn xuống sự hấp dẫn, không hề tiếp tục tu luyện công pháp quen thuộc này.

Tần Tiểu Thiên mới biết nếu như mình lại lần nữa tu luyện, tuyệt đối nắm chắc trong một năm thời gian sẽ đạt được Yên Lan Tung cảnh giới, nhưng lời của Thanh Đế vẫn luôn ghi tạc trong tim của hắn, hắn không dám cũng không muốn làm trái lại.

Tần Tiểu Thiên bây giờ có bộ dáng của đứa bé năm sáu tuổi, chỉ cần đợi thêm một năm, có thể trưởng thành như bộ dáng của một đứa bé mười tuổi.

Hắn có thể khống chế tốc độ trưởng thành của chính mình, nhưng cuộc sống ở trong động cây này thật sự khó thể chịu được, với thân thủ bây giờ của hắn, đối phó với một tráng hán người phàm thì không thành vấn đề, cho nên hắn khởi động ý niệm đi ra ngoài trong đầu.

Hắn thay đổi một thân quần áo bình thường, thu đi mấy khối linh ngọc nơi cửa động, thò đầu nhìn ra bên ngoài một chút, đó là một thế giới băng tuyết.

Một trận ba động rất nhỏ truyền đến, Tần Tiểu Thiên giật mình, hắn nghe ra bên bờ sông bên kia truyền đến thanh âm của phiến ruộng đồng, kinh ngạc nói: " Tiếng vó ngựa? Kỳ quái, nơi này tại sao lại có tiếng vó ngựa? Viêm Tinh không phải là tinh cầu có công nghệ cao hay sao?"

Đi ra khỏi động cây, đi tới bờ sông, đây là một con sông rất khoáng, tìm kiếm được một nơi hơi hẹp, hắn lui ra phía sau vài bước, rất nhanh hấp tấp nhảy tới, trốn ở bờ sông rình xem, trong lòng còn không ngừng cảm thán, mất đi bản lĩnh phi hành, thật sự là rất khó chịu.

Tiếng vó ngựa càng lúc càng vang, đó là một con tuấn mã màu đen cao lớn, một người mặc áo giáp màu đen, trên mặt bao trùm mặt nạ màu đen của một đại hán, tay cầm một cây xà mâu màu đen, ngồi thẳng trên ngựa, cấp tốc chạy vội về phía trước.

Đối diện cũng có một kỵ sĩ, ngồi trên một con ngựa cao lớn màu trắng, một thân áo giáp màu trắng, trên mặt cũng trùm mặt nạ, trong tay cầm một thanh trảm mã đao. Hắn thúc giục chiến mã, nghênh hướng kỵ sĩ mặc áo giáp đen, trong miệng hai người đều phát ra tiếng hống to.

Binh! Binh! Hai người liều mạng đánh bừa một chiêu.

Lúc hai ngựa giao nhau, hắc kỵ sĩ hốt nhiên chợt rút mâu về đâm, thân thể bạch kỵ sĩ nghiêng sang một bên, né được một mâu đánh tới. Trong chớp mắt hai ngựa tách ra, ước chừng hấp tấp chạy xa vài thước, hai người vòng lại chiến mã, lại lần nữa dùng cổ chiến pháp điển hình đánh tới công kích.

Trong lòng Tần Tiểu Thiên buồn bực: " Chẳng lẽ nơi này là cổ đại? Không có khả năng a!"

Chỉ nghe một trận hoan hô: " Xông lên a! Sát a!"

" Oa, hắc kỵ sĩ của ta nhất định có thể chiến bại ngươi!"

" Hừ, bạch kỵ sĩ của ta sẽ không thua!"

Tiếng trẻ con thanh thúy truyền đến, Tần Tiểu Thiên lại càng không hiểu nổi, nghĩ thầm: " Đây là địa phương quỷ quái gì?" Hắn nhịn không được bò lên bờ sông, nhìn cách đó không xa, không khỏi trợn mắt há hốc mồm, đó là một đám hài tử.

Hai kỵ sĩ hắc bạch xông vào cùng một chỗ, hai người phát hiện được Tần Tiểu Thiên, lập tức quay đầu ngựa, hướng hắn vọt tới.

Tần Tiểu Thiên không khỏi ai thán: " Có lầm hay không? Ta là tiểu hài tử a!"

Hai kỵ sĩ xuất hiện bên cạnh Tần Tiểu Thiên, trường mâu nhắm ngay lồng ngực của hắn, trảm mã đao nhắm ngay cổ của hắn, Tần Tiểu Thiên trái lại giơ lên hai tay. Cái thế giới này quá khùng cuồng.

" Dừng tay!"

Nhưng vào lúc này, có người lớn tiếng quát.

69. Q.8 - Chương 1: Khả Ái Bảo Bảo

Một trung niên nam tử mặc áo khoác màu bạc lớn tiếng quát: " Dừng tay! Tiểu Yên! Tiểu Gia! Mau ngăn cản kỵ sĩ công kích!" Hắn vừa gọi vừa chạy về hướng Tần Tiểu Thiên rất nhanh, lộ ra vẻ phi thường lo lắng.

" Trương Phi trở về!"

" Triệu Vân trở lại!"

Theo hai tiếng trẻ con thanh thúy, hắc bạch kỵ sĩ kéo ngựa quay về, chạy vội tới bên cạnh đám hài đồng.

Tần Tiểu Thiên bị dọa cho hoảng sợ: " Má ta ơi, Trương Phi? Triệu Vân? Đây là thời kỳ tam quốc hay sao? Không đúng a..." Hắn đã nhìn thấy rõ trung niên nam tử kia, người nọ ăn mặc tuyệt đối không phải cổ trang, hơn nữa lại là trang phục người địa cầu mà mình quen thuộc, những hài tử cũng như vậy, cách đó không xa còn có một chiếc xe bay.

Người trung niên chạy tới bên cạnh Tần Tiểu Thiên, khẩn trương hỏi: " Có...làm bị thương đến ngươi không..."

Đôi mắt của Tần Tiểu Thiên vừa chuyển, hắn vừa lúc muốn tìm một địa phương kí dưỡng, thừa dịp tiến vào xã hội của Viêm Tinh, nghe vậy lập tức giả chết, bắp chân mềm nhũn ngồi phịch trên mặt đất.

Người trung niên kia sợ đến choáng váng, ôm lấy Tần Tiểu Thiên, lớn tiếng nói: " Nhanh! Nhanh! Nhanh lái xe lại đây!"

Một chiếc xe chạy tới, người nọ ôm Tần Tiểu Thiên nhảy vào bên trong xe, lớn tiếng nói: " Về nhà, về nhà! Tiểu Gia, các con cũng mang theo kỵ sĩ trở về, hôm nay không cho chơi nữa!"

Đám hài tử kia cũng bị gây cho sợ hãi, một đám trợn mắt há hốc mồm nhìn xe chạy đi mất.

Trung niên nam tử là chủ nhân của mảnh đất đó, xem như là một tiểu nông chủ, tên là Trình Kiến Trọng, hắn có một trai một gái, con trai là Trình Hiếu Gia, mười một tuổi, con gái tên Trình Tiểu Yên, chín tuổi, hắn có một em trai, hai người cùng kinh doanh nông trường này.

Viêm Hoàng Tinh không có phú thuế nhiều lắm, chỉ cần lúc xuất thụ nông sản phẩm thì giao nộp một ít phụ tăng thuế, cho nên cuộc sống của bọn họ qua rất thư thích.

Hôm nay bởi vì có bằng hữu thân thích từ trong thành thị tới đây, vì vậy hắn dẫn theo bọn nhỏ đi đến ngoài đồng trống chơi đùa, thuận tiện đem hai món đồ chơi hình kỵ sĩ mới đem ra thí nghiệm, không nghĩ tới lại hù dọa làm một đứa bé hôn mê bất tỉnh.

Viêm Hoàng Tinh không thiếu tư nguyên, điều kiện cuộc sống vô cùng tốt, người nơi này đa số đều thiện lương hiếu khách, đối với con người mà nói thì Viêm Hoàng Tinh cũng giống như là thiên đường.

Vợ của Trình Kiến Trọng là thực vật học gia nổi tiếng, tên là La Nam, chuyên môn nghiên cứu thực vật của Viêm Tinh, vừa mới chuẩn bị xong bữa cơm trưa, chợt nghe tiếng đập cửa dồn dập.

Mở cửa ra, chỉ thấy Trình Kiến Trọng ôm một đứa bé chạy vọt vào, làm nàng hoảng sợ hỏi: " Chuyện gì vậy? Chuyện gì vậy?"

Trình Kiến Trọng vội vàng hỏi: " Món đồ chơi kỵ sĩ của Tiểu Gia và Tiểu Yên gây họa rồi, đứa nhỏ này đã bất tỉnh, không biết có bị thương không!"

Ánh mắt La Nam đảo qua, đôi mắt không khỏi sáng ngời, đứa bé này mặc dù không phải rất đẹp, nhưng tràn ngập linh khí, phảng phất như tiểu tinh linh trong thần thoại, làm cho người ta rất khó dời đi ánh mắt.

Nàng sợ hãi than thở: " Oa, đứa bé thật đáng yêu, mau đưa cho em!" Tiếp nhận lấy thân thể nhỏ yếu của Tần Tiểu Thiên, lại hỏi: " Đứa nhỏ này từ đâu mà tới?"

Trong lòng Tần Tiểu Thiên thầm cười khổ, đôi vợ chồng này thật sự là vô tâm không thể nói.

Chồng thì không hỏi han ba bảy hai mươi mốt, ôm lấy mình bỏ chạy, ở trên xe cũng không nhìn kỹ xem, chỉ lo vội vàng chạy về nhà. Vào nhà, lại bị vợ hắn ôm đi, cũng không xem thử vết thương chỗ nào, trước hết lại hỏi lai lịch của mình. Trình Kiến Trọng lúc này mới phản ứng lại: " Ai, ta cũng không biết là từ đâu mà tới...mau, xem nó bị thương ở chỗ nào?"

La Nam sờ soạng trên dưới cơ thể Tần Tiểu Thiên, nói: " Hình như không có bị thương a..."

Hai vợ chồng gấp đến độ rối rít, La Nam ôm Tần Tiểu Thiên chạy lên lầu, trong miệng nói: " Trong phòng ta có châm cứu mạng! Mau nhanh châm cho hài tử một châm!"

Tần Tiểu Thiên bị dọa cho hoảng sợ, chỉ cần châm một cái thì coi như bị lộ rồi, da tay của mình bây giờ, loại châm bình thường căn bản không thể đi vào. Hắn vội vàng phát ra một tiếng rên rỉ, cũng quả nhiên, La Nam dừng chân lại, nói: " Ai nha! Đứa bé tỉnh rồi!"

Tần Tiểu Thiên giãy dụa cố gắng thoát khỏi ngực La Nam, nói: " Thả tôi xuống."

Vẻ mặt La Nam đầy vẻ yêu thương, nhẹ nhàng đặt Tần Tiểu Thiên xuống, ôn nhu nói: " Tiểu bảo bảo, con tên là gì? Nhà ở đâu a?" Thanh âm rất nhu hòa, như sợ hù dọa tiểu hài tử hoảng sợ.

Tần Tiểu Thiên lúc này mới hiểu được tâm tình của Tập Bắc Phong, đó là một loại cực độ bất đắc dĩ, rất muốn nói một câu: " Lão tử từng là nửa tiên nhân...không phải tiểu bảo bảo..."

Nhưng vì muốn tìm được một địa phương để ở lại, hắn chỉ có thể giả dạng làm một đứa bé, lộ ra một ánh mắt mờ mịt, nói: " Ta gọi là Tiểu Thiên, nhà ở đâu...ta lạc đường rồi."

Dù sao không người nào chứng minh, nói hưu nói vượn cũng sẽ không bị trách cứ.

" Úc! Tiểu bảo bảo đáng thương."

Một màn kế tiếp làm Tần Tiểu Thiên hoàn toàn không nghĩ đến, tình mẹ của La Nam nổi lên, ôm lấy hắn, dùng sức hôn mạnh lên khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn một cái, nói: " Trọng, chúng ta lưu lại đứa nhỏ này đi."

Tần Tiểu Thiên cúi đầu, không ngừng đảo mắt, trong lòng kêu thảm: " Úc, thần a...không ngờ lại ăn đậu hũ của lão tử, ai...thảm a."

Trình Kiến Trọng yên lòng, đứa nhỏ này chỉ cần nói chuyện thì đã biết không bị trọng thương gì, mới vừa rồi có lẽ là bị hù dọa làm sợ đến ngất. Hắn nói: " Được, hỏi Tiểu Thiên một chút, nhà của nó ở đâu?"

Tần Tiểu Thiên lẩm bẩm nói: " Ta không biết."

La Nam liếc mắt nhìn lão công của mình, nói: " Hắn vẫn còn là một tiểu hài tử, vừa mới bị hoảng sợ...đương nhiên không biết nhà ở đâu rồi, còn hỏi cái gì? Hãy ở lại đây rồi nói."

Trong lòng Tần Tiểu Thiên hoan hô nói thầm: " Nga da! Thành công!" Đậu hũ không bị ăn không, cuối cùng có được một chỗ đặt chân.

Sau mấy ngày, Tần Tiểu Thiên thăm dò chi tiết về người gia đình này.

Đây là một gia đình thức nông trường, toàn là tự động hóa khống chế, chủng loại ruộng vườn và thu hoạch toàn do người máy chấp hành, không cần dùng người làm việc. Nông trường chiếm diện tích một công khoảnh, trong đó có bốn trăm công khoảnh là ruộng, hơn năm trăm công khoảnh là rừng rậm, hơn mười công khoảnh là vườn trái cây, thiết bị sinh sản và phòng ốc toàn bộ kiến thiết dưới mặt đất, không chiếm cứ đất đai chút nào, là một tòa sinh thái viên hoàn toàn phong bế.

Nông trường có kích thước quy mô như vậy, ở Viêm Tinh chỉ được xem như là một gia đình nhỏ thức nông trường, dùng sinh sản những nông tác đặc sắc là việc chính, lương thực sản lượng rất ít.

Cư dân của Viêm Tinh tổng cộng có chín triệu, trong đó tám triệu người chia ra ở mỗi đại thành thị, chỉ có số ít người nguyện ý ra nông điền. Khái niệm về nông điền ở chỗ này cùng địa cầu khác hẳn, phải có kinh tế thực lực rất cường đại, mới có thể thu mua đại diện tích đất đai tiến hành trồng trọt, cho nên những chủ nông trường đều cũng rất có tiền.

Trình Kiến Trọng và em trai hắn tên Trình Kiến Côn là lao động lực chủ yếu của nông trường, lúc nào quá bận rộn thì La Nam cũng sẽ hỗ trợ.

Bởi vì toàn bộ là tự động trí tuệ máy móc sinh sản, bình thường cũng không quá cực khổ, hai năm chỉ bận rộn một mùa, có thể thu hoạch rất tốt. Hai anh em ở trong hai căn biệt thự, cách nhau không xa.

Mấy ngày nay, La Nam không chỉ đuổi chồng đi ra ngoài tìm nhà của Tần Tiểu Thiên, vẫn lên internet tìm người nhờ tìm kiếm cha mẹ người nhà của Tần Tiểu Thiên, chẳng qua là do Tần Tiểu Thiên dùng linh hồn công pháp ngưng kết thành thể, đương nhiên cũng không tìm được bất cứ đầu mối gì.

Ngày nọ, La Nam nắm tay Tần Tiểu Thiên đi tới phòng mua vật phẩm của nhà mình. Đây là từ biệt thự phân ra, là phòng kính, bên trên vách tường đều là mặt kính, gian phòng cỡ bốn thước hình vuông bằng kim khí thai, cũng tương đương với một gian phòng bình thường cỡ mười một thước vuông.

Tần Tiểu Thiên kinh ngạc phát hiện, phương hình thai này cùng loại với truyền tống trận, nhưng lại không giống hoàn toàn, phương hình thai này không thể truyền tống người, chỉ là một truyền thâu trận dùng truyền tống vật phẩm song hướng, có thể thu phát các loại vật phẩm.

Hai hài tử của La Nam cũng rất thích Tần Tiểu Thiên, nông trường rất khó có được một đứa bé đến, cả hai người đối với vị bằng hữu mới phi thường tốt, cũng cùng đi theo vào phòng mua vật phẩm.

Trình Hiếu Gia nói: " Mẹ, con muốn mua một Lữ Bố!"

Tần Tiểu Thiên cả kinh, thầm nghĩ: " A? Mua một Lữ Bố?"

Trình Tiểu Yên cũng nói: " Con muốn mua Điêu Thuyền!"

La Nam cười nói: " Lần trước không phải mới mua Trương Phi và Triệu Vân hay sao? Sao còn muốn mua nữa? Món đồ chơi hình người trí tuệ rất mắc tiền đó, ân, Tiểu Thiên, con có muốn mua một người hay không? A, là một món đồ chơi a!"

Tần Tiểu Thiên kinh ngạc há to miệng, hắn cũng không biết bộ dáng của mình đáng yêu đến thế nào. La Nam nhịn không được sờ sờ vào khuôn mặt của hắn cười nói: " Đây là món đồ chơi hình người trí tuệ mới xuất phẩm, có tính thực dụng sơ đẳng, có thể bảo vệ gia viên, Tiểu Thiên, con tới nhìn xem một chút, có gì thích thì nói với dì, dì mua cho con."

Tần Tiểu Thiên sợ hãi than không thôi, nghĩ thầm: " Khoa học kỹ thuật so sánh với địa cầu còn phát đạt hơn nhiều, chẳng lẽ bởi vì công pháp tu chân được đào móc ra? Khoa học kỹ thuật kết hợp cùng tu chân? Nếu không sao lại có món đồ chơi giống hệt hình người như thế?"

Hắn không nhịn được sinh ra lòng hiếu kỳ, muốn nhìn một chút rốt cuộc là đồ vật thế nào, cười nói: " Hay a, có nhiều a?" Bộ dáng của hắn thật sự ngây thơ, nhưng trong lòng lại đang khinh bỉ chính mình, thầm than nói: " Ai, tiểu hài tử cũng không dễ dàng giả bộ a."

La Nam nói: " Được, một mình con chọn, có rất nhiều chủng loại nga."

Vừa nói thì trên màn hình hiện lên, gian phòng nhất thời sáng lên, bốn vách tường cùng với thiên bản đều là hình ảnh, trong lúc quang ảnh chuyển đổi, tiến vào mạng lưới truyền tin trên điện não, nàng nói: " Tiến vào phòng đồ chơi tư cổ.(hoài cổ)." Hình ảnh trên màn hình bắt đầu di động, trong chớp mắt đã tiến tới một đại sảnh biểu diễn.

Một tia laser hình thành nhân vật mô hình đi tới, đó là một mỹ nữ mặc đồng phục màu đỏ, mỉm cười nói: " Chào các vị, xin hỏi cần trợ giúp gì ạ?" Nàng ngồi xổm người xuống, nhìn Tần Tiểu Thiên, Tiểu Gia và Tiểu Yên nói: " Các bạn nhỏ thích gì nào? Tỷ tỷ đưa các em đi nhìn xem."

Tiểu Gia hưng phấn nói: " Em muốn có Lữ Bố!"

Tiểu Yên kêu lên: " Em muốn có Điêu Thuyền!"

Tần Tiểu Thiên chỉ cảm thấy trước mắt quạ đen bay loạn, hắn không nói được một lời, trong tim kêu rên: " Ai, ta…ta cảm giác làm tiểu hài tử thật là mệt quá a…" Một người có kinh nghiệm nhiều năm tháng, từng tu luyện đến trình độ nửa tiên nhân, bởi vì độ kiếp không qua, lại phải tu luyện lần nữa, ngoại trừ hình dáng giống như một đứa bé, nhưng tính cách lại không có chút bộ dáng hài đồng, vì tìm một chỗ ở tạm, không thể không giả vờ làm một ấu nhi ngây thơ, thật sự là có chút làm khó hắn.

Mỹ nữ phục vụ trong tay cầm một vật điều khiển, kích vài cái, theo quang ảnh chuyển động, bọn họ đi tới một phòng mô hình. Đó chính là do hiệu quả quang ảnh trên vách tường tạo ra hiệu quả toàn cảnh ba trăm sáu mươi độ, bao quát cả khoảng không, hết thảy đều trông rất sống động.

Một loạt hình ảnh từ xa xa chạy vội mà đến, âm thanh long long vang lên, nghe thật phi thường chân thật. Lúc cách bọn họ chừng mười thước, những kỵ sĩ kéo cương ngựa, lập tức đứng thẳng bất động.

Mỹ nữ phục vụ nói: " Đây là vài loại kỵ sĩ mới nhất vừa mới xuất phẩm…một là Sở Bá Vương Hạng Võ, thân hình do đặc chủng kim khí chế luyện, da tay là hai khẩu kim khải giáp, nặng hai trăm tám mươi cân. Thân ột mét chín tấc bảy mươi sáu phân, độ linh hoạt đạt tới ba ngàn bảy trăm độ.

" Bá Vương Hạng Võ có thể lựa chọn học tập sáu chủng loại vũ khí, trong đó năng lực học tập đạt tới cấp bảy, năng lực học tập vũ lực đạt tới chín cấp, am hiểu nhất là Bá Vương Kích. Mặt khác, Hạng Võ cưỡi ngựa chính là Ô Trùy Mã, nặng hai đốn, là loại ngựa cực mạnh nhất...kỵ sĩ này cũng là xuất phẩm mới nhất, Báo Tử Đầu Lâm Xung...bên này là nữ kỵ sĩ hiếm thấy, Mộc Quế Anh..."

Đầu của Tần Tiểu Thiên ông ông loạn chấn.

" Đây đúng là không tưởng được, làm chuyện kinh khủng gì đây a!" Dùng hình tượng danh nhân lịch sử làm ra món đồ chơi thì rất bình thường, nhưng lại lớn nhỏ không khác gì người thật, có thể nói còn có thể học tập, chưa từng nhìn thấy qua món đồ chơi như vậy bao giờ.

Tần Tiểu Thiên không thể không thừa nhận, những trò này phi thường inh, cơ hồ không có một đứa bé nào có thể chống đỡ sự hấp dẫn như vậy, thậm chí có nhiều người lớn cũng sẽ nhịn không được mà mua về chơi đùa.

Mục tiêu của Trình Hiếu Gia thay đổi, hắn đối với Sở Bá Vương Hạng Võ nổi lên hứng thú. Trình Tiểu Yên lại thích Thời Thiên, đó là một món đồ chơi nhỏ gầy, con ngươi loạn chuyển, một bộ dáng dáo dác, cư nhiên lại có thể mê hoặc tiểu nữ hài: " Là hắn!"

" Tiểu Yên, ngoan! Đó là một tên trộm tặc, sao con có thể dạy hắn?"

Phương pháp trò chơi của món đồ chơi, chính là thông qua chủ nhân và món đồ chơi hỗ động, chủ nhân đầu tiên cần phải tìm hiểu rõ bản chất của món đồ chơi, sau đó chế định ra kế hoạch huấn luyện, dạy ón đồ chơi các loại kỹ năng, La Nam không biết một cô bé nhỏ làm sao chỉ đạo ột tên trộm tặc đi ăn trộm đồ vật.

" Mẹ, con muốn nó!"

La Nam rất cưng chìu con gái, ôn nhu nói: " Được rồi, được rồi, mẹ mua cho con...nhưng tiểu Yên a, mua rồi không được hối hận."

Tiểu Yên vui vẻ nói: " Con sẽ không hối hận đâu!"

La Nam quay đầu hỏi: " Tiểu Thiên, con chọn lựa cái nào?"

Tần Tiểu Thiên đối với mấy thứ này không có gì hứng thú, người từng chơi đùa qua khôi lỗi, lại đi chơi đùa món đồ chơi khoa học kỹ thuật, thật sự là rất nhàm chán.

Trước kia hắn có được bốn khôi lỗi so sánh với những món đồ chơi này cao cấp hơn nhiều lắm, nhưng không tiện cự tuyệt ý tốt của La Nam, chỉ vào một kỵ sĩ nói: " Vậy...vậy mua hắn đi!"

Mỹ nữ phục vụ nói: " Em trai nhỏ muốn La Thành?"

Tần Tiểu Thiên nói: " Cái phía sau hắn..."

Mỹ nữ phục vụ kinh ngạc nói: " Trình Giảo Kim? Tam Phủ Đầu Trình Giảo Kim!"

Trình Hiếu Gia kêu lên: " Mẹ, kỵ sĩ này cùng cá tính với con!"

Tần Tiểu Thiên không khỏi im lặng không còn gì để nói, ai biết vị kỵ sĩ có bề ngoài hãn dũng râu mép trùm tới tận tai này lại là Trình Giảo Kim, trong truyền thuyết chỉ biết vung ba búa, điển hình là một tên nhìn thì được mà không dùng được, tự mình tùy tiện lựa ngay một tên phế vật.

La Nam nhịn cười, nói: " Tiểu Thiên, thứ này không tệ, rất tuấn tú."

Mỹ nữ phục vụ nắm được cơ hội đẩy đưa, tiếp tục giới thiệu.

" Đây là món đồ chơi kỵ sĩ mới nhất, thân cao hai thước, có thể phối xứng với các loại cưỡi ngựa, tỷ như là hổ hình hay sư hình cưỡi ngựa, năng lực học tập đạt tới tám cấp, độ linh hoạt càng vượt qua Hạng Võ, đạt tới bốn ngàn một trăm độ, còn chưa có tên, có thể tự chế, giá tiền hơi ột chút."

Mục tiêu của Trình Hiếu Gia lại thay đổi, hắn nói: " Ta muốn cái này."

La Nam cười nói: " Được, ta chọn ba cái, hai kỵ sĩ, một Thời Thiên, có đây không?"

Mỹ nữ phục vụ vui vẻ ra mặt nói: " Có! Có ở đây!"

La Nam gật đầu nói: " Tốt lắm, tới lúc ba giờ trưa thì phát hàng, ta sẽ mở ra điểm tiếp thu." Theo sau hai người lo chuyện trả tiền.

Trong lòng mỹ nữ phục vụ tràn đầy vui mừng nói: " Gần đây có không ít gia đình đang tổ chức chiến đội, đấu lẫn nhau, tiểu bằng hữu nếu có rảnh, cũng có thể tham gia, nghe nói tiền thưởng rất cao nga."

Mỹ nữ phục vụ giải thích: " Có đơn đả độc đấu(đấu tay đôi), cũng có phân tổ chiến đấu, chủ yếu là tỷ thí năng lực chiến đấu của kỵ sĩ."

Trình Hiếu Gia hoan hô nói: " Oa, vui thật, ta cũng muốn tham gia!

Tiểu Yên là nữ hài tử, đối với việc luận võ hứng thú không lớn, ánh mắt nàng vẫn như trước nhìn chằm chằm Thời Thiên đang nhảy tới lui.

Tần Tiểu Thiên nhếch miệng nói: " Vậy có gì đáng để so đấu, các người xuất sản đồ chơi bản thân đã có cao thấp phân biệt, chỉ cần mua được đồ chơi cao cấp không phải chắc thắng? Đây không phải trận đấu, mà là so sánh coi ai tiền nhiều hơn ai, thì người đó thắng!"

" Đứa bé thật thông minh." Mỹ nữ phục vụ khen một câu, nói: " Em trai nhỏ, trận đấu có phân cấp bậc quy cách, không phải tùy tiện đưa tới một kỵ sĩ là có thể đấu, phải có sự bình hành mới có thể tiến hành tỷ thí.

" Ta đây có quy tắc của trận đấu, còn có yêu cầu và điều kiện tham gia trận đấu, nếu các vị muốn, có thể tùy theo lúc hàng hóa xuất ra mà đưa tới."

La Nam nói: " Tốt, vậy cùng đưa tới."

Rời khỏi trung tâm tư cổ đồ chơi, La Nam lại dẫn ba đứa bé đi tới trung tâm mua sắm, tiến hành một phen mua sắm điên cuồng, cấp cho Tần Tiểu Thiên mua tới năm, sáu bộ quần áo, còn mua thêm một đống vật phẩm, sau khi trả tiền, đồ vật lập tức được truyền tới.

La Nam trước tiên đưa Tần Tiểu Thiên về phòng khách nghỉ ngơi, sau đó mới dẫn theo hai đứa con rời đi.

Thủ đoạn tuần tra hiện đại phi thường phát đạt, nhưng làm cho Trình Kiến Trọng khốn hoặc không giải thích được chính là Tần Tiểu Thiên giống như là từ trên trời rơi xuống, không lưu lại một chút dấu vết nào.

Địa phương Tần Tiểu Thiên xuất hiện không có đường đi, đối diện con sống là rừng rậm nguyên thủy, bên này sông là ruộng đồng mênh mông, không có ai đi qua. Hơn nữa, vô luận Trình Kiến Trọng điều động bao nhiêu thủ đoạn tìm kiếm người nhà của Tần Tiểu Thiên, cũng không hề có kết quả.

Đứa nhỏ này từ đâu tới? Trong lòng Trình Kiến Trọng không khỏi buồn bực.

Viêm Tinh không có viêm cảnh và quân đội, chịu trách nhiệm duy trì trật tự chính là Viêm Tinh liên hợp hội, bởi vậy chuyện này được đưa lên liên hợp hội.

Trình Kiến Trọng cùng vợ thương lượng nên làm sao với đứa nhỏ này, La Nam không chút do dự nói: " Tìm không được gia đình của đứa bé, thì do chúng ta thu dưỡng! Cấp cho liên hợp hội báo cáo!"

Không biết tại sao, La Nam vừa nhìn thấy Tần Tiểu Thiên là vô cùng yêu thích, tiểu tử kia không phải rất đẹp, nhưng có một loại khí tức thần bí, lộ vẻ mười phần linh khí, sau khi gặp mặt lại có loại cảm giác, đây là con do ông trời đưa ình. Vừa nghe chồng thương lượng, lập tức đưa ra ý nghĩ thu dưỡng.

Đối với Trình Kiến Trọng mà nói, thêm một đứa bé cũng chẳng có gánh nặng gì, với năng lực kinh tế của hắn, thu dưỡng một trăm đứa bé cũng không có vấn đề, nói: " Được, anh đi báo cáo, nhưng, nếu như tìm được gia đình Tần Tiểu Thiên..." Hắn sợ vợ không để ý sẽ níu kéo lưu giữ người.

La Nam cười nói: " Tìm được gia đình của đứa bé, chúng ta đương nhiên sẽ đưa Tiểu Thiên trở về nhà."

Trình Kiến Trọng gật đầu nói: " Vậy tốt, a a." Quyết định của hai người giúp cho Tần Tiểu Thiên tạm thời có một ngôi nhà.

Tần Tiểu Thiên rất hưởng thụ cảm giác gia đình, tu luyện lâu như vậy, từ địa cầu đi đến Tiềm Kiệt Tinh, sau lại đi Thiên Diễn tu tiên, cuối cùng độ kiếp không qua được thì đón nhận cổ thần hồn trong Thiên Diễn,

cho đến khi rời đi Thiên Diễn, linh hồn ngưng kết thành thể, đều là không ngừng tu luyện, bây giờ rốt cuộc có thể ngừng lại nghỉ ngơi.

Đây là một giai đoạn chập phục tu luyện, không cần đặc biệt dụng công, chỉ cần có thể yên tĩnh vượt qua đoạn năm tháng này. Sau khi ở lại nông trường định cư, hắn bắt đầu học tập hiểu rõ hoàn cảnh mới mẻ của Viêm Tinh.

Trường học của Viêm Tinh chia làm hai loại lớn, một là trường học chính quy trong thành thị, một là trường học trên điện não. Trường học chính quy chia làm miễn phí và thu phí hai loại, còn trường học trên điện não thì hoàn toàn miễn phí.

Tần Tiểu Thiên dùng trường học điện não, hắn lựa chọn học khoa tương đối hiếm thấy, chủ tu chính là triết học, phó khoa cũng thế.

Dù sao là trên điện não, chỉ cần nguyện ý, tùy tiện học cái gì cũng không có ai đến hỏi, cho dù là người lớn trong nhà cũng không hỏi, tại Viêm Tinh, năng lực của người không cần dựa vào học lực để chứng minh.

La Nam mua kỵ sĩ đã đưa tới, đặt trong phòng nhỏ trong hậu viện.

Người của Viêm Tinh đối với việc giáo dục hài tử phi thường phóng khoáng, trên cơ bản dùng thái độ phóng thả tự nghĩ, cho nên trong khoảng thời gian này Trình Hiếu Gia không có đi học, toàn tâm toàn ý giáo dạy kỹ nghệ cho các kỵ sĩ.

Tần Tiểu Thiên tự nhiên đối với những trò chơi đánh nhau không có hứng thú, kỹ xảo chiến đấu và lực lượng, chỉ có con người mới thích thú.

Người Viêm Tinh sống rất lâu, chính là do bọn họ nghiên cứu về linh đan của người tu chân, chế tạo ra dược vật trường thọ thích hợp với người phàm, cho nên người Viêm Tinh sống lâu phổ biến đạt tới một trăm năm mươi tới hai trăm tuổi là chuyện bình thường, nói cách khác, thời gian học tập có rất nhiều.

Rất nhiều người từ mười lăm tuổi mới chính thức bắt đầu học tập, trước đó chỉ là tận tình chơi đùa, đương nhiên, cũng có số ít người từ lúc tuổi còn rất nhỏ đã bắt đầu đi học.

Gia đình Trình Kiến Trọng ngoại trừ ăn cơm mới tụ cùng một chỗ, còn lại thời gian đều bận rộn, Tần Tiểu Thiên rất thích hoàn cảnh như vậy, lúc mới đầu La Nam vẫn thường đến xem hắn, sau này cũng bận rộn với chuyện của mình, có rất ít thời gian rảnh chạy tới.

Nàng là thực vật học gia nổi tiếng, chuyên môn nghiên cứu thực vật Viêm Tinh, cũng kiêm chức giáo sư của một trường đại học nổi tiếng, thường xuyên lên điện não thụ khóa, ngược lại Trình Kiến Trọng lại có thời gian rảnh rỗi theo bọn nhỏ ra ngoài chơi đùa. Bình thường, tất cả mọi người cơ hồ đều ngâm mình trên điện não, nơi đó là nơi bọn họ xã giao với xã hội và trường sở để học tập.

Mấy ngày nay, Tần Tiểu Thiên trốn trong phòng, ngoại trừ ăn cơm, ngay cả cửa phòng cũng không ra.

Rốt cuộc làm sao tu luyện, cũng phải yên tĩnh vượt qua mười mấy năm, làm cho hắn cảm thấy có chút khốn hoặc.

Nếu như bắt đầu tu luyện, chỉ cần hai, ba năm thời gian, là có thể trưởng thành thành một thanh niên, linh hồn công pháp của Tần Tiểu Thiên và Tập Bắc Phong có điều khác biệt, sau khi hấp thu cổ thần hồn, linh hồn của hắn trở nên càng thêm cường đại, tốc độ tu luyện nhanh hơn.

Nhưng hắn mơ hồ cảm giác được, biện pháp thỏa đáng nhất là thuận theo tự nhiên, như vậy mới có được trụ cột cứng rắn.

Còn về phần giải cứu sư tôn và trưởng bối trong Thiên Diễn, cũng không thể nóng lòng cầu xin.

Lúc đầu Thanh Đế bảo phải thuận theo tự nhiên, không nên khắc ý theo đuổi, chính là muốn nói cho Tần Tiểu Thiên, bất luận bọn họ đang ở trong Thiên Diễn đợi bao lâu, cũng không cần gấp, chỉ cần thuận theo tự nhiên, thì nhất định có thể khống chế Thiên Diễn.

Dần dần, Tần Tiểu Thiên an định tâm trạng của mình. Nếu không cần khắc ý tu luyện, hắn còn có nhiều thời gian để rảnh rỗi.

La Nam an bài cho Tần Tiểu Thiên một gian phòng rất đẹp, có phòng khách lớn, còn có một phòng tắm thật xinh xắn. Trong đó là thiết bị cao cấp, so sánh với địa cầu còn không biết văn minh bao nhiêu lần, do Trình Hiếu Gia chỉ dẫn, hắn mới học biết làm sao sử dụng.

Giờ phút này Tần Tiểu Thiên nhàn rỗi vô sự, lại ngồi dưới nền đất bóng loáng, âm thầm sửa sang lại đồ vật trong nhẫn trữ vật.

Các loại tài liệu luyện khí và tiên thảo linh dược bên trong tích cao như núi, vẫn một mực không có thời gian sửa sang lại, thừa dịp nhàn rỗi, hắn bắt đầu phân biệt từng loại.

Bởi vì sửa sang lại bằng thần thức, bên mặt ngoài nhìn qua, Tần Tiểu Thiên chẳng qua chỉ như đang ngồi sững sờ. Trình Hiếu Gia đẩy cửa tiến vào.

" Tiểu Thiên, đi theo cùng ta huấn luyện kỵ sĩ!"

Trình Hiếu Gia từ nhỏ ở lại nông trường, cơ hồ không có bằng hữu gì, chỉ có bằng hữu bà con đến nhà chơi thì mới có thể tiếp xúc được những đứa bé cùng tuổi, bởi vậy hắn rất thích cùng Tần Tiểu Thiên chơi đùa, cũng một lòng muốn để cho Tần Tiểu Thiên nhận mình làm đại ca.

Tần Tiểu Thiên đương nhiên sẽ không nhận một đại ca như vậy, trong mắt hắn Trình Hiếu Gia chân chính là một đứa bé.

Trình Hiếu Gia đặt mông ngồi trước người Tần Tiểu Thiên, cười hì hì nói: " Tiểu Thiên, thúc thúc của ta đã trở về, ông ấy chính là cao thủ bác kích nga, có muốn ta cầu xin ông ấy dạy bác kích cho ngươi?"

Tần Tiểu Thiên đưa tay sờ sờ đầu của Trình Hiếu Gia, nói: " Nga, thúc thúc ngươi tới rồi, ân, ta còn có chút việc, ngươi đi chơi đi nghe."

Trình Hiếu Gia tức giận đến phách rớt tay của Tần Tiểu Thiên, lớn tiếng nói: " Chớ có sờ đầu của ta! Sẽ làm biến ngốc đấy!"

Tần Tiểu Thiên vui vẻ, phốc xích bật cười một tiếng.

Trình Hiếu Gia dù sao chỉ là một tiểu hài tử, tiếp tục nói: " Nói cho ngươi nga...thúc thúc mang theo lễ vật tới, nếu ngươi nghe lời của ta, gọi ta là đại ca...ta sẽ đem lễ vật chuyển tặng cho ngươi!"

Đứa nhỏ này dĩ nhiên lại muốn hối lộ ình? Tần Tiểu Thiên không nhịn được ha ha cười to.

70. Q.8 - Chương 2: Kỵ Sĩ Trò Chơi

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Lễ vật, một mình ngươi giữ đi, nhưng...nếu ngươi gọi ta là đại ca, ta cũng có lễ vật tặng cho ngươi!"

Trình Hiếu Gia ngây ngẩn cả người.

Một đứa bé mười tuổi, làm sao có thể chơi đùa vượt qua Tần Tiểu Thiên? Hắn gãi gãi đầu, đột nhiên chợt hiểu được, hỏi: " Là lễ vật gì?"

Tần Tiểu Thiên cười hì hì xuất ra một chuỗi năm, sáu quả cây màu đỏ, không khác gì với trái vải.

Trong Thiên Diễn có rất nhiều linh quả như vậy, không biết tên gọi là gì, hương vị ngọt ngào, ngon phi thường, lúc ấy hắn góp nhặt không ít. Linh quả như thế, con người bình thường cũng có thể ăn, hơn nữa đối với thân thể cũng có chỗ rất tốt.

Trình Hiếu Gia rất là thất vọng, khinh thường nói: " Trái cây? Trong nhà có rất nhiều đó!"

Tần Tiểu Thiên cũng không tức giận, cười nói: " Trái cây trong nhà? Hắc hắc, nếu trong nhà có loại quả này, ta sẽ gọi ngươi là đại ca! Nếu như không có, ngươi gọi ta là đại ca!"

Nhìn thấy tiểu tử kia không có hứng thú đối với quả cây, Tần Tiểu Thiên lập tức chuyển đổi vấn đề, biến thành việc đánh cuộc là trong nhà không có quả cây như vậy.

Trình Hiếu Gia rất thông minh, con ngươi vừa chuyển, nói: " Trong nhà không có...ta để mẹ đi mua!"

Tần Tiểu Thiên đưa quả cây màu đỏ cho hắn, cười nói: " Ngươi mua thử mấy quả ta nhìn xem, a a, nếu mua không được...ngươi phải gọi ta là đại ca? Bỏ đi, cho dù mua không được...ngươi cũng sẽ không nhận thua đâu."

Đây là một phép khích tướng, rất đơn giản, nhưng rất có hiệu quả, dù sao Trình Hiếu Gia cũng chỉ là một đứa bé.

Hắn một tay cầm lấy quả cây, một tay vỗ đùi, tức giận hừ hừ nói: " Được! Nếu có thể mua được, ngươi phải gọi ta là đại ca! Ai không chịu nhận thì người đó là con chó nhỏ!"

Trong lòng Tần Tiểu Thiên cười khổ: " Ai, ta đang làm gì? Muốn làm đại ca của một tiểu hài tử? Cũng quá nhàm chán rồi đi." Nói: " Hay a, ngươi đi!"

Trình Hiếu Gia hoàn toàn quên đi mục đích tới nơi này, như một luồng khói chạy ra gian phòng, đi tìm mẹ mình đòi mua quả cây.

" Mẹ của ngươi nếu có thể mua được linh quả trong Thiên Diễn thế giới, vậy mới là lạ...ách, không hay!"

Tần Tiểu Thiên mạnh mẽ bật dậy, chợt đặt mông ngồi dưới đất, ai thán thở dài nói: " Ai nha, Viêm Tinh không thể nào có linh quả như thế, nếu Tiểu Gia đưa cho mẹ hắn nhìn thấy, nhất định sẽ đến hỏi là linh quả kia từ đâu mà có...Ai, ta đây không phải có việc gì thì tự tìm phiền phức hay sao."

Cũng quả nhiên, khoảng sau mười phút đồng hồ sau, trên hành lang truyền đến tiếng bước chân dồn dập, La Nam vẻ mặt vui mừng chạy ào vào gian phòng, hỏi: " Tiểu Thiên, hồng quả này từ đâu mà có?"

Tần Tiểu Thiên vẻ mặt đau khổ, chẳng lẽ phải nói cho nàng, đây là từ trong thần khí Thiên Diễn lấy ra? Nhưng hắn lại không thể không trả lời, không thể làm gì khác hơn là nói đại: " Phát hiện bên bờ sông, ăn rất ngon."

La Nam hỏi tới: " Còn nhớ rõ bộ dáng của cây đó không?"

Tần Tiểu Thiên lắc đầu nói: " Không nhớ rõ nữa, nhưng...không phải ở trên cây, mà tìm được trong bụi cỏ."

La Nam cẩn thận đặt hồng quả vào trong một hộp thủy tinh, thì thào lẩm bẩm: " Thảo bổn thực vật? Ân, trước hết xem xét đã, sau đó bồi dưỡng...không biết là thực vật sinh trưởng vào mùa nào?"

Lần đầu tiên nhìn thấy hồng quả, nàng cũng chỉ biết là loại quả mới, sau khi cùng Tiểu Gia ăn thử, như nhặt được vật chí bảo. Có thể đoán được, quả cây này có thể trở thành một đời quả vua mới, nàng không khỏi kích động vạn phần.

Trình Hiếu Gia cũng theo vào cửa, nghe được lời của mẫu thân, biết hồng quả kia quả thật là mua không được, vội vàng xoay người chạy đi, nếu còn không đi, hắn sẽ phải gọi Tần Tiểu Thiên là đại ca mất rồi.

La Nam không tiếp tục hỏi tới, nàng cảm giác được Tần Tiểu Thiên quá nhỏ, có hỏi tiếp cũng không được gì, vì vậy nói: " Tiểu Thiên, vậy mấy hồng quả kia, đưa cho dì được không?"

Nếu không phải cố kỵ hồng quả lai lịch không rõ, Tần Tiểu Thiên có thể cho nàng thêm vài loại linh quả của ngoại tinh cũng không có vấn đề gì, hắn nói: " Hay a, hồng quả này ăn ngon lắm đó."

Hắn kiên trì không gọi La Nam là dì, chỉ sợ bộ dáng của mình bây giờ tuy là một tiểu hài tử, nhưng dù sao cũng không kêu ra miệng được.

La Nam vui vẻ đứng dậy rời đi, đi tới cửa lại nhắc nhở: " Tiểu Thiên, có rảnh rỗi thì đi ra ngoài chơi đùa, cứ ở mãi trong phòng không tốt đâu."

Tần Tiểu Thiên vặn eo một cái, ngáp dài, trong lòng thầm nghĩ may mắn, sau này không thể tiếp tục lấy loạn đồ vật ra như thế nữa.

Trong tay mình chứa đựng không ít kỳ trận dị bảo, tùy tiên lấy ra một kiện thì cũng sẽ làm người bình thường cảm thấy hi hãn, hoàn hảo lần này lấy ra linh quả, nếu lấy ra một viên linh đan, thì thật sự là không cách nào giải thích.

Nếu giả dạng làm con người bình thường, phải cúi thấp xuống một chút.

Tần Tiểu Thiên đứng dậy chạy ra ngoài cửa, tính toán xem thử Trình Hiếu Gia làm sao huấn luyện kỵ sĩ.

Mới vừa hạ một trận tuyết, tuyết đọng trên mặt đất dày cả thước, tuyết đọng chung quanh biệt thự đã được máy móc dọn dẹp sạch sẽ. Tần Tiểu Thiên từ cửa sau đi ra, cách đó không xa chính là một sân rộng trống trải.

Trình Hiếu Gia mặc bộ quần áo màu đen bó sát người, đó là bộ quần áo ấm có thể điều tiết khí hậu, trong tay cầm theo một thanh gậy đao đặc chế, thanh đao rất nhẹ, không có lực sát thương gì, chủ yếu dùng để huấn luyện đao pháp cho kỵ sĩ. Hắn cưỡi một con ngựa nhỏ thấp lùn, rất xứng với vóc người của hắn, cũng là loài ngựa máy được chế tạo.

Mười sáu cây cột màu bạc đứng chung quanh, đó là mười sáu thanh lôi xạ, thông qua mười sáu thanh lôi xạ có thể xuất ra hình ảnh mô hình của kỵ sĩ, bởi vậy, Tần Tiểu Thiên nhìn thấy được ba kỵ sĩ, một là Trình Hiếu Gia đang giáo dạy, một là kỵ sĩ cơ giới được huấn luyện, một là kỵ sĩ do quang ảnh hình thành.

Cơ giới trí tuệ kỵ sĩ khi mang ra bán thì phần lớn được phối xứng vũ lực trụ cột. Tỷ như Lữ Bố, khi xuất thụ thì có được hai chủng loại kỹ năng của Lữ Bố, một là Phương Thiên Họa Kích, một là tài bắn cung, ngoài ra năng lực của hắn là phải dựa vào chủ nhân dạy cho, nhưng năng lực học tập của Lữ Bố có hạn chế, hắn chỉ có thể sử dụng loại vũ lực phối xứng với thân mình, sau khi học tập thì không gian vũ lực tăng lên không lớn lắm.

Mà kỵ sĩ trong trí tuệ không có hình thực vũ lực trụ cột phối xứng, năng lực học tập rất mạnh, điều kiện cơ bản rất khá, có thể học tập được nhiều năng lực mới.

Kỵ sĩ như thế chính là loại đồ chơi mới khai phát, trước mắt chính là đời thứ hai. Đời kỵ sĩ thứ ba vẫn còn đang trong nghiên cứu, trong lúc đó đã làm ra sự oanh động thật lớn ở Viêm Tinh, người mua rất nhiều, mọi người đều đang học tập làm sao giáo dạy cho kỵ sĩ đồ chơi.

Đồ chơi đời mới có một đặc điểm, muốn cho kỵ sĩ làm ra động tác gì, thì chủ nhân trước hết phải làm ra động tác này, bởi vậy lúc huấn luyện kỵ sĩ, cũng giống như huấn luyện chính mình, song phương có thể cùng tương trợ lẫn nhau. Tại Viêm Tinh, món đồ chơi như thế thật sự tuyệt vời, chẳng những tiểu hài tử rất thích chơi đùa, mà ngay cả người trưởng thành cũng thích phi thường.

Trình Hiếu Gia huấn luyện rất dụng tâm, hắn cưỡi con ngựa nhỏ màu đỏ, bôn ba nơi sân trống trải, trong giây lát chém ra một đao, đao bổ ra, phát ra tiếng xé gió ô ô. Tần Tiểu Thiên kinh ngạc, tốc độ một đao này cực nhanh, không giống như một đứa bé có thể làm ra được.

Ngay sau đó lại một đao, mũi đao hướng lên trên. Trình Hiếu Gia phát ra một tiếng gầm lên, nhưng thanh âm tương đối thanh thúy, không có một chút sát khí. Hắn xông tới cuối sân, lại kéo cương chuyển đầu ngựa, lớn tiếng nói: " Được! Dựa theo phương pháp chém của ta, thí nghiệm một lần!"

Kỵ sĩ thúc giục ngựa, tay cầm cây đao dài rất nhanh lao về phía trước.

Trình Hiếu Gia chỉ tới, quang ảnh kỵ sĩ cũng động lên, hắn cầm một cây trường thương, hướng đối thủ phóng đi. Hai kỵ sĩ một thật một hư hướng đối phương tấn công, đương nhiên không có thực sự giao phong chân chính.

Cây đao dài chém xuống, xẹt qua hư ảnh, động tác trên cơ bản cũng giống như Trình Hiếu Gia.

Trình Hiếu Gia nói: " Trình thức tu chánh! Tìm kiếm điểm phát lực tốt nhất! Lực lượng phân tích bắt đầu!" Hắn nghiêm trang chỉ huy.

Chỉ cần chủ nhân làm ra một động tác, có thể dạy dỗ được kỵ sĩ. Do trí tuệ trình thức tính toán trợ giúp, trải qua phản phục huấn luyện, phản phục thí nghiệm, phản phục giáo chánh, ưu hóa đến trình độ tốt nhất, những động tác này, kỵ sĩ mới chân chính xem như đã thực sự học xong.

Động tác học xong càng nhiều, năng lực của kỵ sĩ càng mạnh, sau khi học xong cách chém đao, có thể tiến hành huấn luyện kỹ năng tổ hợp. Giống như kỹ năng cơ bản có trăm chủng loại, tổ hợp lại cũng có vô số chủng loại, có thể tìm được tổ hợp thích hợp nhất, cũng ý nghĩa năng lực kỵ sĩ cường đại, năng lực kỵ sĩ là do từ kỹ năng tổ hợp thực hiện, điều này cũng phải xem năng lực huấn luyện của chủ nhân.

Tần Tiểu Thiên đứng ở bên ngoài quan sát chốc lát, tìm ra được quy tắc học tập của kỵ sĩ đồ chơi, với bản lĩnh gặp qua không quên của hắn, nhanh chóng ghi nhớ nội dung trong sách điện tử, trong lòng rất là bội phục người thiết kế ra kỵ sĩ.

Trụ cột huấn luyện của kỵ sĩ rất dễ dàng, nhưng học tập kỹ năng tổ hợp cũng không như vậy. Trong nội dung huấn luyện có sẵn kỹ năng tổ hợp, nhiều nhất chỉ có thể huấn luyện ra một kỵ sĩ hợp cách, còn xa không đạt tới trình độ kỵ sĩ ưu tú.

Tần Tiểu Thiên cũng không còn khinh thị kỵ sĩ đồ chơi, vật này thật có chút ý nghĩa, vừa lúc nhàn rỗi không có việc gì, một phương thức giải trí khá đến như vậy, hắn có ý định cũng sẽ chơi một chút.

Trình Hiếu Gia pahst hiện Tần Tiểu Thiên đứng bên ngoài, cưỡi ngựa nhỏ chạy tới, nói: " Tiểu Thiên, kỵ sĩ của ngươi ở đâu! Có muốn huấn luyện chung với ta không?" Hắn chỉ vào một phòng bên ngoài, không lớn lắm, che giấu trong bụi rậm, chính là địa phương nông trường bỏ những tạp vật.

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Ta còn chưa có chơi đùa qua, trước nhìn xem một chút đã."

Trình Hiếu Gia âm thầm thở phào nhẹ nhõm, hoàn hảo Tần Tiểu Thiên không có nói ra chuyện muốn mình kêu hắn là đại ca, hắn nói: " Hay a, ta huấn luyện trước, chờ một lát sẽ đem huấn luyện trường đưa cho ngươi."

Mở cánh cửa của nhà kho, một con hắc mã cao lớn và một kỵ sĩ thân cao hai thước xuất hiện trước mắt. Tần Tiểu Thiên bây giờ lại thấp nhỏ, lúc nhìn kỵ sĩ tựa như đang nhìn một khối đá lớn, cho hắn một loại cảm giác áp lực.

Trước khi kỵ sĩ còn chưa khởi động, chẳng qua chỉ là một kiện vật phẩm, vẫn không nhúc nhích đứng trong nhà kho, dựa vào vật điều khiển trên bàn, có thể cố định trên cánh tay.

" Người này thật lớn! Không biết năng lực như thế nào? A a, có ý nghĩa!"

Tần Tiểu Thiên khi còn bé không có mấy món đồ chơi, từ khi hiểu chuyện thì thường xuyên đánh nhau với người khác, cuộc sống thơ ấu không có lưu lại ấn tượng gì tốt đẹp, món đồ chơi này thật ra rất hợp tính tình của hắn, chơi đánh nhau hắn đúng là tay tổ.

Sau khi khởi động, Tần Tiểu Thiên mang theo kỵ sĩ và ngựa đi ra khỏi nhà kho.

Con ngựa lớn màu đen tráng kiện, lưng ngựa cách mặt đất hơn hai thước, cơ bắp thô hung, thân thể thon dài, vó ngựa lớn cỡ chừng cái chén.

Ngoại hình của con ngựa thập phần xuất sắc, ở tự nhiên giới hình như chưa từng gặp qua tuấn mã xuất sắc như vậy, từ theo bề ngoài nhìn xem, không nhìn ra đây là loại ngựa máy trí tuệ chút nào, phảng phất được chế luyện tốt vô cùng, ngay cả những mạch máu đột khởi trên người nó cũng như thật, sau khi khởi động, tựa như còn sống, không trách được lần đầu tiên nhìn thấy ở bờ sông hắn còn cho rằng là ngựa thật.

Kỵ sĩ cao hai thước, Tần Tiểu Thiên phải ngửa đầu nhìn xem mới được, hắn chỉ huy kỵ sĩ ngồi xổm xuống, như vậy mới nhìn thuận mắt một chút, cứ phải ngửa đầu, cảm giác rất khó chịu.

Thiết định chủ nhận biện thức hệ thống, lại thử vân tay, sau đó nó sẽ thành chuyên chúc kỵ sĩ của Tần Tiểu Thiên, bất cứ mệnh lệnh gì cũng không được cãi lời, đương nhiên, những mệnh lệnh như giết người phóng hỏa, thương phong bại tục sẽ bị puter tự động không chấp nhận.

" Mở mặt nạ của ngươi ra!"

Kỵ sĩ mở mặt nạ của mình ra, bên trong không phải là mặt người, mà là một bộ xương kim khí. Đây là món đồ chơi công ty cố ý chế thành, với trình độ chế tạo bây giờ, có thể chế tạo trở thành mặt người, nếu không cẩn thận quan sát rất có thể sẽ giấu diếm được, bởi vậy toàn bộ kỵ sĩ đều phải mang mặt nạ kim khí, hơn nữa còn phải kiến tạo cho cao lớn hơn loài người, để có thể phân biệt được rõ ràng.

Dạng thức của khải giáp rất thần khí, hoàn toàn dùng hợp kim chế thành, kết cấu đơn giản, bao quát có giáp ngực, giáp vai, hộ giáp nơi đùi, hộ giáp nơi cánh tay, trong nội y là bằng da, bên trên có hoa văn. Trang bị cho kỵ sĩ bao quát còn có trường thương, một thanh yêu đao, còn có một bộ cung tên, một hộp tên có hai mươi mũi.

Tần Tiểu Thiên để cho kỵ sĩ làm ra mấy động tác, nhịn không được than thở: " Lợi hại! Kỹ thật chân thật quá mạnh mẽ!"

Mấy động tác của kỵ sĩ cực kỳ lưu sướng, chẳng qua khi đi lại thì phát ra tiếng bước chân tương đối đáng sợ. Sức nặng của món đồ chơi như thế không tầm thường, Tần Tiểu Thiên phỏng chừng, người bình thường nếu như bị đạp một cước, không chết cũng phải mất đi nửa mạng.

Với kiến thức của Tần Tiểu Thiên, đối với việc chơi đùa đồ chơi không có hứng thú nhiều lắm, chẳng qua đối với việc làm sao cải tạo kỵ sĩ mới có chút hứng thú.

Suy nghĩ chỉ chốc lát, hắn để kỵ sĩ và ngựa trở lại nhà kho, đóng cửa năng lượng nguyên, một mình đi ra ngoài. Hắn không đi huấn luyện trường, mà là trực tiếp trở lại biệt thự.

Tiến vào mạng lưới điện não, nhìn những tin tức mới một chút, đi dạo cửa hàng, Tần Tiểu Thiên cảm giác như mình đang trở lại địa cầu. Tổ tiên của người Viêm Tinh đều từ địa cầu thiên di mà đến, bởi vậy văn hóa tập tục một mạch truyền thừa, điều này làm cho Tần Tiểu Thiên cảm giác rất tốt.

Sau mấy ngày, thúc thúc của Trình Hiếu Gia là Trình Kiến Côn về tới nông trường. Hắn là em trai của Trình Kiến Trọng, ngoại trừ thời gian bận rộn tại nông trường, phần lớn thời gian đều ở bên ngoài lữ du.

Nông trường có rất ít người đến, Trình Kiến Côn trở về là chuyện lớn, hắn lái một chiếc xe bay, dừng bên biệt thự, cả nhà Trình Kiến Trọng đứng ngay cửa chờ đợi.

" Ha ha, đại ca, đại tẩu, ta đã về rồi, tiểu Gia, tiểu Yên...lại đây cho thúc thúc ôm một cái! Di, đứa nhỏ này là ai? Lại đây, gặp vị thúc thúc vui tính này nào."

Trình Kiến Côn mặc một kiện y phục màu cà phê bằng da, một chiếc quần trắng, trên đầu đội nón, vẻ mặt đầy râu, một đôi mắt sáng ngời, cười rộ lên lộ ra hàm răng trắng sáng, lộ vẻ rất sáng sủa.

Tần Tiểu Thiên đương nhiên không gọi hắn là thúc thúc, nói: " Chào ngươi, ta là Tần Tiểu Thiên, gọi là Tiểu Thiên là được." Đang khi nói chuyện, trong lòng đột nhiên vừa động: " Người tu chân?"

Từ ba động trên người Trình Kiến Côn phát ra, hắn nhận thấy được sự huyền bí trong đó.

Tần Tiểu Thiên mặc dù mất đi tất cả lực lượng đã có trước kia, nhưng ánh mắt cùng linh hồn lực lượng cường đại vẫn duy trì như cũ, thực lực của Trình Kiến Côn ở trong mắt hắn, không cách nào che giấu.

Trình Kiến Côn cẩn thận đánh giá Tần Tiểu Thiên, trong lòng âm thầm kinh ngạc: " Đứa nhỏ này không phải vật phàm! Kỳ quái..." Lại nhìn kỹ, tựa hồ lại khác vừa rồi, có loại cảm giác phiêu hốt không chừng, nhịn không được hỏi: " Cha mẹ Tiểu Thiên vẫn còn chứ? Sao mọi người lại thu dưỡng hắn?"

La Nam nói: " Là nhặt được...còn chưa tìm được cha mẹ hắn."

Trình Kiến Trọng nói: " A Côn, vào nhà trước đã, bên ngoài gió lớn."

Trình Kiến Côn tay trái ôm Tiểu Yên, tay phải nắm Tiểu Gia, nói với Tần Tiểu Thiên: " Đi, Tiểu Thiên, đi vào nhà, thúc thúc mang theo không ít quà, a a."

Tiểu Gia cùng Tiểu Yên cùng kêu lên hoan hô, Tần Tiểu Thiên lại chỉ mỉm cười.

Nhìn ra được Tiểu Gia và Tiểu Yên đối với Trình Kiến Côn rất thân thiết, hai người vẫn một mực quấn quýt lấy Trình Kiến Côn hỏi đông hỏi tây. Trình Kiến Côn hi hi ha ha chơi đùa với cả hai, trong phòng khách tràn ngập hào khí ấm áp của gia đình.

Trình Kiến Côn lấy ra lễ vật, Tần Tiểu Thiên phát hiện hắn cũng có dụng cụ trữ vật.

La Nam nhìn thấy Tần Tiểu Thiên có bộ dáng khốn hoặc, giải thích: " Đừng kỳ quái, Côn thúc của ngươi có bảo bối trữ vật, đồ vật tốt đều giấu ở bên trong."

Viêm Tinh khoa học kỹ thuật đã sớm phát minh ra trữ vật dụng phẩm, chẳng qua là giá tiền xa hoa, hơn nữa thể tích trữ vật lại không lớn lắm, cho nên ở Viêm Tinh có trữ vật dụng cụ đều là người có tiền.

Lễ vật là một đống đồ chơi của tiểu hài tử, Tần Tiểu Thiên âm thầm buồn cười.

Trình Kiến Côn đưa một thanh chủy thủ xinh đẹp cho Tần Tiểu Thiên, cười nói: " Thanh tiểu đao này cũng không tệ lắm, là chủy thủ tốt nga, tiểu nam hài đều cũng thích."

Tần Tiểu Thiên nhất thời không có gì để nói, phong tục nơi này thật là kỳ quái, không ngờ lại đem thanh đao cấp ột tiểu hài tử. Hắn còn không hiểu rõ, người Viêm Tinh cực kỳ thượng võ, tặng đao kiếm là chuyện rất bình thường.

Tần Tiểu Thiên yên lặng nhận lấy, sau đó nói tạ ơn với Trình Kiến Côn.

Đứa nhỏ này tuyệt đối không tầm thường! Trình Kiến Côn âm thầm nghĩ, nói: " Tiểu Thiên, còn nhớ rõ nhà ở đâu không?" Hắn kéo tay Tần Tiểu Thiên, nhìn chằm chằm ánh mắt của hắn.

Tần Tiểu Thiên cố ý cúi đầu, nhẹ nhàng lắc khẽ.

Nói mới lạ! Lão tử không mở miệng, thần tiên cũng khó xuống tay, trầm mặc mà chống đỡ là phương pháp tốt nhất, dù sao bộ dáng của Tần Tiểu Thiên bây giờ chỉ là một hài đồng, không ai có thể mạnh mẽ buộc hắn nói chuyện.

La Nam kéo Tần Tiểu Thiên, ôm vào trong ngực, nói: " A Côn, đừng dọa trẻ con!"

Trình Kiến Côn không khỏi cười khổ, nói: " Đại tẩu, ta làm gì mà hù trẻ con, chẳng qua chỉ hỏi một chút mà thôi, a a."

La Nam nói: " Được rồi, Tiểu Gia, Tiểu Thiên, Tiểu Yên, các con đi chơi đi, thúc thúc vừa mới về, phải nghỉ ngơi một chút, chờ một lát xuống ăn cơm."

Trong lòng Tần Tiểu Thiên đang lo lắng làm sao đem những thứ đã học trước kia vận dụng vào việc cải trang kỵ sĩ, cho nên cũng không muốn tiếp tục dừng lại trong phòng khách, âm thầm đi trở về phòng. Đưa mắt nhìn bọn nhỏ rời đi, Trình Kiến Trọng hỏi: " A Côn, lần này tại sao lại trở về sớm như vậy, trước đây đều là đầu mùa xuân đệ mới trở về, phát sinh chuyện gì phải không?"

Trình Kiến Côn cười nói: " Tại sao vậy? Ta không thể về sớm một chút sao? A a, nhưng đại ca cũng thật lợi hại…lần này trở về, đích xác có chuyện."

Nhìn bộ dáng cười hì hì của hắn, hai vợ chồng Trình Kiến Trọng biết sẽ lại có chuyện lớn gì đó, La Nam cười nói: " Lại có chuyện chơi đùa gì à? Ngươi a…A Côn, không phải đại tẩu nói đệ, người đã lớn như vậy, cũng nên tìm một người vợ đi, đại tẩu giới thiệu cho đệ, đệ lại không cần…gì cũng không được, đúng là chơi đùa nhiều quá rồi nga."

Trình Kiến Côn bịt lỗ tai, hét lớn: " Đại ca, mau trông nom lão bà của anh a! Ai nha, chịu không nổi nữa rồi!"

Hắn sợ nhất là nghe La Nam đại tẩu lao thao, còn sợ hơn nữa là nàng cứ đòi giới thiệu vợ cho hắn, định cư một chỗ mà lấy vợ, loại cuộc sống này hắn không cách nào chịu được.

Trình Kiến Trọng nhịn không được bật cười, đã biết tiểu đệ không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ người khác lao thao chuyện cưới vợ, hắn nói: " A Côn, đại tẩu đệ là muốn tốt cho đệ, không nên bướng bỉnh không nghe, ân, chuyện đùa gì làm đệ cảm thấy hứng thú như vậy?"

La Nam cũng cười, nàng biết A Côn không nhịn được nghe nàng lao thao, nhưng mỗi lần nhìn thấy hắn, cũng nhịn không được mà phải kể lể một phen, cũng đã thành thói quen: " Cứ như là một đứa bé, được rồi, ta không nói nữa, hì hì."

Trình Kiến Côn nháy nháy mắt, đối với chị dâu hắn không dám phản bác, nói: " Đại tẩu, đại ca, ta trở về trước thời gian, là bởi vì cùng Điền Phong đánh một trận, a a, kết quả chọc phải đại bá của Điền Phong, lão già quái vật nổi danh, Điền Bá Phi."

Điền gia là đại thương nhân chế tạo xe bay, thực lực gia tộc hùng hậu, Điền Phong có danh là hoa công tử, mà Điền Bá Phi là tộc trưởng của Điền gia, là chủ tịch của Điền thị, Trình Kiến Trọng biết phiền phức này thật không nhỏ, mặc dù hắn không sợ Điền gia, nhưng vị tiểu đệ gây họa này thật có chút làm cho người ta nhức đầu.

La Nam nói: " A Côn, ngươi không có gì chứ? Đừng sợ, Điền Bác Bì…Hừ, hắn dám trêu chọc A Côn của chúng ta, ta lột da hắn!"

Trình Kiến Trọng dở khóc dở cười, hắn biết gia đình của vợ không đơn giản, nhưng cũng không nguyện ý chọc phải người như Điền bác bì, hắn tiếp tục hỏi tới: " A Côn, sau lại thế nào?"

Trình Kiến Côn nói: " Mùa hè năm ngoái xuất phẩm ra kỵ sĩ trò chơi…các người biết chưa, chính là món đồ chơi kỵ sĩ người ta đang mua điên cuồng."

La Nam nói: " Đây là đồ vật tiểu hài tử chơi đùa, nhà của chúng ta cũng có mấy cái."

Trình Kiến Côn lắc đầu nói: " Đại tẩu, kỵ sĩ chị mua cho cháu, là cho tiểu hài tử chơi đùa…không sai, nhưng lần này lại không giống như trò chơi của trẻ con nữa."

La Nam kinh ngạc nói: " A? Chẳng lẽ đệ và Điền bác bì đánh bạc?"

Trình Kiến Côn gật đầu nói: " Đúng, hơn nữa đánh cuộc rất lớn, tên kia vô cùng ngạo khí, theo ta đánh cuộc…tất cả tài sản sở hữu dưới tên của ta, a a." Hắn thản nhiên nói.

Trình Kiến Trọng vội la lên: " Ngươi đáp ứng rồi? Ai, ngươi a…để cho ta nói, gia tộc Điền bác bì là gia tộc chế tạo! Đệ lấy cái gì mà đánh cuộc với người ta?"

Trình Kiến Côn đắc ý cười một tiếng, nói: " Lấy cái gì đánh cuộc? A a, ta đương nhiên là nắm chặc phần thắng, đại ca, anh đừng lo lắng."

Hắn là người tu chân, tự nhiên không sợ đồ vật do máy móc chế tạo, có tu chân pháp thuật duy trì, đừng nói là kỵ sĩ, dù là món máy móc nào mới nhất đi tới, hắn cũng không sợ.

Trình Kiến Trọng nói: " A Côn, ta biết ý định của đệ, đừng quên, Điền gia cũng có người tu chân."

La Nam nói: " Nếu đã quyết định đánh cuộc, sẽ không cần lùi bước, A Côn, ta trợ giúp đệ, cần cái gì cứ nói với đại tẩu!"

Trình Kiến Côn vỗ đùi, hưng phấn nói: " Ta biết là đại tẩu tốt nhất, hừ hừ, ta muốn cho Điền gia lột mất một lớp da, ha ha!"

Trình Kiến Trọng bất đắc dĩ lắc đầu.

71. Q.8 - Chương 3: Tiểu Mua Bán

Tần Tiểu Thiên tiếp tục lưu lãm trên võng điện não.

Lúc hắn còn trên địa cầu thì thích lên mạng du lãm, không nghĩ tới tại Viêm Tinh cũng giống như thế. Mặc dù mạng lưới điện não tại địa cầu so với Viêm Tinh thì lạc hậu hơn rất nhiều, nhưng dù sao cũng cùng một nguyên lý, hắn rất nhanh đã quen thuộc phương pháp thao tác.

Tần Tiểu Thiên phát hiện mình không có hóa tệ(tiền) của Viêm Tinh, cũng không có thân phận chứng minh, càng không có tài khoản điện tử, bởi vậy chỉ có thể xem mà không thể mua bán, cảm giác rất là khó chịu, từ sau khi tu hành, còn chưa bị tiền khốn nhiễu qua. Suy nghĩ chỉ chốc lát, hắn rời khỏi mạng, đi tìm La Nam giải quyết vấn đề.

La Nam không có nghĩ đến Tần Tiểu Thiên lại muốn tài khoản điện tử, nàng ngạc nhiên nói: " Tiểu Thiên, con muốn tài khoản điện tử làm gì? Muốn vật gì, dì mua cho con!"

Tiểu hài tử bình thường sau khi được mười tuổi, gia trưởng sẽ ột tài khoản điện tử có thể tự chi trả, nhưng Tần Tiểu Thiên nhìn qua chỉ có sáu, bảy tuổi, mở tài khoản điện tử cho hắn thì có chút không thể tư nghị.

Trong lòng Tần Tiểu Thiên hiểu được, dùng thủ đoạn tầm thường rất khó nói với La Nam, hắn khẽ cắn môi, sử dụng tuyệt chiêu mà hắn không muốn nhất, làm nũng.

La Nam đối với việc tiểu hài tử làm nũng không có bất cứ năng lực chống cự nào, ngay khi Tần Tiểu Thiên sắp không chịu được việc làm nũng của mình, định bỏ luôn thì La Nam liền đáp ứng.

Vấn đề tài khoản tương đối dễ giải quyết, phiền toái chính là vấn đề hộ khẩu, nhưng chuyện này cũng không làm khó La Nam, sau khi làm một thủ tục ký dưỡng, cho Tần Tiểu Thiên định cư tại nông trường.

Tần Tiểu Thiên trở lại trong phòng, nhịn không được ình một cái tát, đến bây giờ, hắn vẫn đỏ bừng mặt. Để ột người trưởng thành lại làm nũng như một tiểu hài tử, là một chuyện không dễ dàng chút nào, thuộc về khó khăn cao siêu, nếu hắn không phải tu luyện linh hồn, có thể hoàn toàn khống chế vẻ mặt và động tác của chính mình, thì không nhất định có thể thành công.

La Nam bỏ vào trong tài khoản của hắn mười vạn nguyên. Trước kia Viêm Tinh phế bỏ tiền tệ, chỉ dùng điện tử hóa tệ, với tiên thạch làm trữ bị kim. Hóa tệ của Viêm Tinh và Hoàng Tinh thống nhất là điện tử hóa tệ, đơn vị nhỏ nhất là một nguyên, lớn nhất là tiên thạch, tiên thạch chia làm mười tám cấp bậc, cấp mười tám là thấp nhất, cấp một là cao nhất.

Mặt khác còn có siêu cấp bậc, tổng cộng sáu cấp, thấp nhất chính là siêu lục cấp, cao nhất chính là siêu nhất cấp, trên võng điện não chuyên môn thu cấu và xuất thụ tiên thạch, còn về phần tiên thạch quáng tàng, đó là tư sản chuyên hữu của liên hợp hội, có người tu chân của liên hợp hội bảo vệ, bất cứ người hay công ty nào cũng không được chiếm làm của riêng.

Trong giới chỉ của Tần Tiểu Thiên có đại lượng tiên thạch, còn có vô số tiên đan linh dược, các loại tài liệu luyện khí càng chất đống như núi, muốn đổi tiền phi thường dễ dàng.

Lên mạng bình thường có vài phương pháp, đơn giản nhất là tiến vào từ màn hình tiếp xúc, tất cả giao dịch đều tiến hành trên màn hình, nhìn không thấy đối phương. Trong điện não, người giao dịch chỉ là một hình ảnh mô phỏng, những hình ảnh này vốn đã được thiết định từ trước.

Còn có một loại phương pháp, chính là giống như La Nam dẫn bọn hắn đi tới trung tâm đồ chơi bằng máy móc, dùng hình ảnh chân thật đi mua vật phẩm. Một phương pháp khác là dùng loại kính mắt mô phỏng.

Tần Tiểu Thiên sử dụng chính là cách tiến nhập màn hình, hình tượng bây giờ của hắn không thích hợp hiển lộ trên lưới điện não.

Màn hình xúc mạc thức rất đơn giản, chỉ cần tương ứng với khu vực là được, hắn rất nhanh tìm được khu giao dịch tiên thạch.

Tên của tiên thạch tại Viêm Tinh gọi là Thải Tinh, còn gọi là Thải Toản, khu giao dịch được gọi là Thải Hồng Kiều. Tiến vào trước khu giao dịch Thải Hồng Kiều, Tần Tiểu Thiên mua một máy kiểm tra phong bế, có công năng truyền thâu, cỡ một cái nón, giá tiền chín ngàn sáu trăm nguyên, nếu là hàng mới nhất, ít nhất phải hơn bốn vạn nguyên. Có thứ này mới có thể ngồi ở nhà giao dịch, nếu không sẽ không có cách nào tiến xuất hóa.

Đầu tiên, Tần Tiểu Thiên xem xét giá tiền của Thải Tinh một chút.

Thải Tinh cấp thấp nhất mỗi khắc(độ nặng) hơn một ngàn nguyên, Thải Tinh bậc cao cấp mỗi khắc đạt tới mười mấy vạn. Giá này chỉ là cơ bản, không tính thành viên, nếu Thải Tinh càng lớn thì giá càng ngang quý, người thường không có khả năng mua nổi.

Dùng cách tiến nhập bằng xúc mạc thức, chỗ tốt là người khác không biết ngươi là ai, chỗ xấu là không có cảm giác chân thật. Tần Tiểu Thiên vốn tưởng rằng chỉ cần tìm được cửa hàng mới có thể bán được tiên thạch, nhưng lại phát hiện có địa phương gởi bán dùm, còn có nơi đấu giá, đó là địa phương chuyên môn tiêu thụ thu mua Thải Tinh cấp bậc cao.

Hắn tiện tay lấy ra một khối trung phẩm tiên thạch màu đỏ thuộc hỏa tính, đặt vào trong máy kiểm tra. Biểu hiện liền thông báo: " Thải Tinh cấp chín, nặng bảy trăm sáu mươi mốt khắc, mỗi khắc có giá một

vạn ba ngàn nguyên."

Khối Thải Tinh này sức nặng ước chừng có một trăm năm mươi khắc, là một tài liệu tương đối kém trong số tài liệu cất giấu của Tần Tiểu Thiên.

" Cũng giá trị...a a, có được tám chín trăm vạn."

Tần Tiểu Thiên đem Thải Tinh bỏ vào trong máy truyền thâu chuyển đi, trực tiếp phát ra tín hiệu bán, mười giây sau, khối Thải Tinh bị người thu mua. Hắn không biết tự mình đã ra một cái giá cực thấp, cách làm chính thức phải đi vào trong trung tâm kiểm tra giá cả trước, sau khi tìm hiểu kỹ mới ra giá bán, địa chất của khối Thải Tinh này rất tốt, thuộc về khối Thải Tinh đã được luyện chế, giá trị hoàn toàn có thể cao hơn bội lần.

Tại Viêm Tinh, một ngàn vạn nguyên không tính là gì, thu nhập của một người làm công, một năm thu vào có thể đạt tới mấy ngàn vạn, gia đình bình thường một năm thu vào cũng có mấy trăm vạn. Trong lòng Tần Tiểu Thiên kỳ quái: sao bán được nhanh như vậy? Chẳng lẽ nơi này rất thiếu thốn tiên thạch? Nhìn trong tài khoản thêm một số tiền lớn, hắn âm thầm thở phào nhẹ nhõm, sau này cũng không cần làm nũng với La Nam nữa.

Cho tới bây giờ Tần Tiểu Thiên cũng không từng có được nhiều tiền như vậy, lúc còn ở trên địa cầu, hắn chính là một tên nghèo mạt, cũng may hắn đối với tiền cũng không để ý lắm, chỉ cần đủ dùng là được.

Có tiền, Tần Tiểu Thiên bắt đầu chạy loạn chung quanh trên lưới điện não, sưu tầm những thứ hữu dụng.

Rất nhanh, hắn đã phát hiện khu tụ tập của người tu chân, nhưng thân phận của hắn không cách nào tiến vào, chỉ có thể du đãng khắp nơi. Quanh thân có rất nhiều cửa hàng, buôn bán các loại tài liệu, trong đó khác thường chính là xương cốt của dã thú, còn có những tảng đá và thực vật ngạc nhiên cổ quái, nếu kiên nhẫn tìm kiếm, đích xác có thể tìm được không ít tài liệu trân quý.

Khoa kỹ của Viêm Tinh và địa cầu có khác nhau rất lớn, kết hợp trận pháp chuyên hữu của tu chân, hơn nữa vận dụng năng lượng của Thải Tinh, sinh ra rất nhiều thứ không thể tưởng tượng nổi. Ngoại trừ sử dụng phần lớn các loại trận pháp, còn có rất nhiều loại thuốc mới được khai phát đi ra, chủ yếu là tham khảo phương pháp chế tạo đan dược, hình thành y dược học hoàn toàn mới.

Tần Tiểu Thiên phát hiện trên lưới điện não có rất nhiều tổ chức nghiên cứu, phát minh cơ cấu, thám hiểm tiểu đội, các loại tiểu tổ xếp đặt các loại lĩnh vực, tập đoàn tài trợ buôn bán và những hiệp hội, vô số hình thức, nhìn thấy làm hắn hoa cả mắt, không biết đi đâu mới tốt.

" Đô! Đô! Đô!"

Tiếng kêu to liên tục truyền đến, Tần Tiểu Thiên kinh ngạc nhìn màn hình: " Ai tìm ta?"

Tại Viêm Tinh, hắn chỉ nhận biết gia đình Trình Kiến Trọng, ngoài ra không quen biết ai. Ý niệm đầu tiên chính là đóng lại hình ảnh của mình, mở chốt thông tin, một người xuất hiện trên màn hình.

" Hà! Chào ngươi, ta là quản lý nghiên cứu của Thải Hồng Kiều Tra Lý, a a, xin lỗi quấy rầy ngươi rồi."

Đó là một trung niên nhân thuộc người da trắng, tóc vàng, vẻ mặt đầy râu, con mắt màu lam, bộ dáng có vẻ rất tinh thần.

Nơi này cũng có người da trắng? Tần Tiểu Thiên trong lòng buồn bực.

Lúc đầu Lý Cường thiên di con người nơi địa cầu thì chẳng những có người da trắng còn có cả người da đen, đương nhiên nhiều nhất vẫn là người da vàng, hắn áp thấp giọng hỏi: " Có việc gì sao?"

Đối phương nhìn không thấy hình ảnh của mình, đương nhiên sẽ không có ý niệm khinh thường trong đầu, trẻ con luôn không được người coi trọng.

Tra Lý nói: " A a, ngươi có phải vừa mới bán một viên Thải Tinh chín cấp?"

Tần Tiểu Thiên nói: " Có vấn đề gì sao?"

Tra Lý nói: " A a, xem bộ dáng ngươi là lần đầu tiên bán Thải Tinh phải không? Khối Thải Tinh này bị ta phát hiện, lập tức mua ngay, a a, vẫn có chút bất an, cho nên...tới tìm ngươi."

Tần Tiểu Thiên lẳng lặng nghe, cũng không chen lời.

Tra Lý tiếp tục nói: " Khối Thải Tinh của ngươi, dùng giá tiền của toái tinh mà bán ra, bán thua thiệt rồi."

" A?"

Tần Tiểu Thiên không phải giật mình vì bán lầm, mà là giật mình chuyện Tra Lý đặc ý tìm mình để nói chuyện này, Tần Tiểu Thiên vốn tưởng rằng Tra Lý muốn đến tìm hiểu tin tức về Thải Tinh, vì vậy Tần Tiểu Thiên nói: " Ta là lần đầu tiên bán Thải Tinh, đối với thị trường không hiểu rõ lắm, nhưng lỡ bán lầm thì thôi, còn có việc gì không?"

Tần Tiểu Thiên không muốn trao đổi với đối phương quá nhiều, hắn có ngoại mạo hài đồng, không thích hợp giao tế cùng người khác.

Tra Lý ước chừng là lần đầu tiên gặp phải vị khách như vậy, không khỏi ngẩn ngơ, một hồi lâu mới nói: " Bằng hữu, ta phỏng chừng ngươi dùng máy kiểm tra...chính là sản phẩm đã quá thời, a a, nếu ta đã chiếm được một ít tiện nghi, vậy...ta tặng cho ngươi một máy kiểm trắc loại mới nhất, lần sau xuất thụ hoặc là thu mua Thải Tinh thì có thể tương đối chuẩn xác tiến hành ra giá rồi."

" Chỉ là...máy kiểm trắc này không cách nào xác định giá trị của Thải Tinh cấp bậc siêu cấp, đó phải tiến hành dùng người kiểm trắc giới cách." Hắn đơn giản giới thiệu một chút, lại nói: " Ta đã đem máy kiểm trắc đưa vào máy tiếp thu của ngươi, ngươi kiểm tra rồi thu lấy đi."

Tần Tiểu Thiên đối với Tra Lý này cảm giác không tệ, người thành tín như thế, tự nhiên sẽ làm người sinh ra hảo cảm, hắn nói: " Là như thế này...ân, được rồi, ngươi làm sao tra được địa chỉ của ta?"

Tra Lý vội vàng giải thích: " Ta là quản lý viên khu vực Thải Hồng Kiều, có thể truy tung địa chỉ của khách, bởi vì ngươi ra giá thật sự quá thấp, sợ ngươi không có kinh nghiệm tiêu thụ Thải Tinh, cho nên mới tìm tới hỏi tình huống một chút, a a, đừng lo lắng, không ai biết Thải Tinh này là do ngươi xuất thụ, chúng ta có chế độ giữ bí mật lẫn nhau."

Tần Tiểu Thiên suy nghĩ một chút, nói: " Được, ngươi có hứng thú làm người đại lý thay ta tiêu thụ hay không? Có thể cho ngươi hai mươi phần trăm thay cho phí dụng."

Tra Lý lộ ra vẻ mặt do dự, trầm ngâm chốc lát, nói: " A a, ngươi biết...quản lý viên của Thải Hồng Kiều không được làm đại lý viên cho người bán Thải Tinh, trù phi từ chức, chuyên môn đi làm đại lý viên...này...cái kia...nếu Thải Tinh của ngươi không có số lượng nhất định, nếu ta từ chức, thì ý nghĩa...." Hắn không tiếp tục nói xong.

Tần Tiểu Thiên hiểu được ý tứ của Tra Lý, không khỏi nhếch miệng cười nói: " Thế à, nếu...hàng năm ta đưa cho ngươi tiêu thụ mười đến hai mươi khối Thải Tinh, Thải Tinh cũng không sai biệt lắm với khối ngươi vừa thu mua, thậm chí rất tốt, ngươi nguyện ý làm không?" Hắn thật sự cần một người đại lý, giúp mình xuất đầu lộ diện, có nhân sĩ chuyên nghiệp trợ giúp, so với tự mình ra mặt còn tốt hơn.

Tra Lý mở to miệng thật lâu, nói: " A...nhiều như vậy?"

Hắn rất muốn hỏi Tần Tiểu Thiên từ đâu tìm được nhiều Thải Tinh như vậy, phải biết rằng thứ này chính là được liên hợp hội khống chế, hàng năm chảy vào thị trường đều có hạn chế, cấp bậc thấp không tính, chỉ cần hơn cấp mười, đại bộ phận đều do liên hợp hội đem ra tiêu thụ.

Nhưng thật ra Tra Lý cũng thường xuyên trợ giúp khách thu mua Thải Tinh, tìm tiền hoa hồng hơn kém trong đó, chỉ là cơ hội không nhiều lắm. Tại Viêm Tinh có kiểm trắc thủ đoạn, rất ít có Thải Tinh bị đánh giá thấp giới cách, lần này hắn đúng là gặp vận may hiếm hoi, giành mua được khối Thải Tinh của Tần Tiểu Thiên xuất thụ, trám lấy ít nhất được mấy trăm vạn nguyên, cho nên hắn mới phí tận tâm tư tìm đến.

" Được, có thể nói cho ta biết tên của ngươi không? Sau này...ngươi chính là lão bản của ta rồi."

Tần Tiểu Thiên hỏi: " Ngươi đồng ý?"

Tra Lý rất dứt khoát đáp: " Đồng ý, tại sao không đồng ý? Cơ hội tốt như vậy buông ra mới là kỳ quái. Ân, đây là một phần hợp ước điện tử, thỉnh xem một chút, nếu không có chuyện, xin hãy đưa vào trong tài khoản điện tử của ngươi, hợp ước có thể thành lập."

Trên mạng lưới điện não của Viêm Tinh có đủ các loại các dạng hợp ước, lúc cần có thể tùy lúc điều dụng, hơi tu cải một chút là được, hợp ước này phi thường có lực ước thúc, cơ hồ không ai dám làm sai, vì cái giá phải trả phi thường trầm trọng.

Rất nhanh đã xem qua một lần hợp ước, lại sửa sang vài chỗ, Tần Tiểu Thiên nói: " Được, ngươi kiểm tra một chút, nếu không có chuyện, ngươi chính là đại lý viên của ta."

Mười phút sau, Tần Tiểu Thiên đưa mười khối Thải Tinh truyền tới điểm tiếp thu của Tra Lý.

Đến trước mắt, Tra Lý chỉ biết là người thần bí này họ Tần, ngay cả hình dáng thế nào cũng không phát hiện. Hắn tự mình cũng cảm thấy buồn cười, nhất thời có lòng tốt, nghĩ không ra đạt được một kết quả ngoài ý muốn như vậy.

Nhất là nhìn thấy mười khối thải Tinh được truyền tới, làm hắn chấn đến choáng đầu hoa mắt, nhìn qua những việc bán Thải Tinh, chưa thấy qua cách bán Thải Tinh nhiều như vậy – chỉ có liên hợp hội kinh doanh Tiêu Dao Điện và Thiên Bảo Các, mới có nhiều Thải Tinh phẩm chất cao như thế xuất thụ.

Tra Lý đem Thải Thải do Tần Tiểu Thiên truyền đến đơn giản kiểm trắc một chút, trong đó có một khối đạt tới tam cấp, thuộc về Thải Tinh cao cấp hiếm thấy, vài khối Thải Tinh khác thấp nhất cũng ngoài chín cấp.

Nếu bán hết, được hai mười phần trăm hoa hồng, cơ hồ có thể làm cho Tra Lý dễ dàng sống an hoạt cả đời, chỉ nhìn mười khối Thải Tinh này, hắn cũng đủ nỗ lực tất cả cần lao và thông minh tài trí của mình cả đời...

Tần Tiểu Thiên đi tới phòng mua vật phẩm, thu hồi máy kiểm trắc được truyền tới, lặng lẽ để vào trong giới chỉ. Vừa ra cửa thì nhìn thấy Trình Kiến Côn từ đầu hành lang đi lại, muốn tránh cũng không còn kịp, không thể làm gì khác hơn là đứng ở cửa chờ đợi.

Trình Kiến Côn cười nói: " Tiểu Thiên, ngươi đến phòng mua vật phẩm làm gì?"

Tần Tiểu Thiên ngửa đầu nói: " Ta đi chơi."

Trình Kiến Côn ngồi xổm xuống, nhìn kỹ Tần Tiểu Thiên, sắc mặt dần dần nghiêm túc lên, nhíu mày nói: " Tiểu Thiên, ngươi là ai?"

Tần Tiểu Thiên nghiêng đầu, cười hì hì nói: " Ta là người tốt."

Trình Kiến Côn bày ra bộ dáng hung ác: " Ngươi là người tốt sao? Tại sao muốn đến nhà đại ca ta?"

Tần Tiểu Thiên như rất vô tội nói: " Là đại tẩu ngươi lưu ta, ta không có chủ động tới nhà ngươi."

Trong lòng Trình Kiến Côn khởi lên một trận bất an, hỏi: " Ngươi rốt cuộc là làm gì?"

Tần Tiểu Thiên nhịn cười, nói: " Ngươi sợ cái gì? Ngươi sợ một tiểu hài tử như ta sao?"

Trình Kiến Côn sững sờ, hắn nhìn ra Tần Tiểu Thiên bất phàm, nhưng nhìn không ra bất phàm ở địa phương nào, cho nên mới mở lại xí gạt, ai biết Tần Tiểu Thiên thập phần trấn định, trả lời có lý rõ ràng, căn bản không giống một đứa trẻ con.

Nhưng hắn thừa nhận Tần Tiểu Thiên nói có lý, với thực lực của hắn, đích xác không cần sợ một tiểu hài tử: " Ta không phải sợ ngươi, mà là muốn biết rõ ràng tại sao ngươi lại đến nhà ta."

Tần Tiểu Thiên nhún nhún vai, nói: " Nếu ngươi không thích, ta rời đi là được." Hắn không quan tâm, xoay người đi, Trình Kiến Côn kéo hắn, nói: " Ai, ngươi làm gì? Ta cũng không có đuổi ngươi đi, chỉ là hỏi tình huống một chút thôi mà."

Trình Kiến Côn cảm thấy có điểm đau đầu, hắn biết đại tẩu rất thích Tiểu Thiên, nếu hắn bức Tiểu Thiên rời đi, đại tẩu dám chắc sẽ nổi giận, làm không tốt sẽ bắt hắn cưới vợ sinh một hài tử bồi thường, hắn bất đắc dĩ nói: " Ngươi sẽ không bất lợi với đại ca đại tẩu chứ?"

Tần Tiểu Thiên bĩu môi nói: " Tiếc cho ngươi là người tu chân, bệnh nghi ngờ nặng như vậy, yên tâm đi, ta chỉ tạm thời ký cư ở chỗ này."

Trình Kiến Côn kỳ lạ: " Sao ngươi biết ta là người tu chân? Ngươi hẳn không phải là người tu chân, ngươi tu cái gì?"

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Ta không tu cái gì, ta chỉ là một tiểu hài tử bình thường, không phải hay sao?"

" A Côn, Tiểu Thiên, các ngươi đang nói gì?" La Nam từ đầu hành lang đi lại.

Trình Kiến Côn vội vàng nói: " Không gì, ta định mang Tiểu Thiên đi dạo cửa hàng."

La Nam cười nói: " Hay a, Tiểu Thiên, A Côn thúc thúc rất có tiền, ồ, thích gì đó, đừng khách khí, để cho hắn mua!" Nói xong đi vào phòng mua vật phẩm, lại nói: " A Côn, trước tiên để ta mua chút máy móc, nhanh xong thôi."

Trình Kiến Côn hỏi: " Mua máy móc gì?"

La Nam nói: " Thực vật cơ nhân bồi dục khí(máy bồi dưỡng thực vật), ta muốn mua loại mới nhất."

Trình Kiến Côn kinh ngạc nói: " Thứ đó rất mắc, đại tẩu, sao chị không đi vào phòng thí nghiệm trong thành thị mượn?" Hai người vừa nói vừa đi vào phòng, Tần Tiểu Thiên không thể làm gì khác hơn là cùng đi vào.

Máy mà La Nam muốn mua có giá cao tới bảy ngàn vạn nguyên, Tần Tiểu Thiên lúc này mới cảm giác được, tiền của Viêm Tinh thật sự không đáng giá. Trình Kiến Côn không giải thích được, khó hiểu hỏi: " Đại tẩu, thứ này mắc quá đi! Sao không đi đến phòng thí nghiệm mượn, tiền thuê nhiều nhất hơn mười vạn, cần gì phải mua?"

" Bởi vì ta có được một loại thủy quả, phi thường thần kỳ, ta định...nghiên cứu ra cho nông trường...xâm nhập nghiên cứu thì phải tốn kém, xem như là đầu tư đi." Vẻ mặt La Nam vui mừng, có vẻ rất hưng phấn.

Trình Kiến Côn cười nói: " Thủy quả gì làm cho đại tẩu vui vẻ như vậy? Hái từ ngoại tinh tới sao?"

La Nam nói: " Không phải, là Tiểu Thiên tìm được ngoài bờ sông...chỉ là có chút kỳ quái, loại trái cây này tựa hồ sinh trưởng ở nhiệt đới, căn cứ kết quả kiểm trắc, nơi này hẳn là không cách nào sinh trưởng, cho nên ta mới muốn mua máy bồi dục, phải cẩn thận phân tích huyền bí trong đó một chút."

Trình Kiến Côn nhìn lướt qua Tiểu Thiên, nói: " Đại tẩu, có thể cho ta nhìn xem một chút không? Là thủy quả dạng gì, a a, ta rất tò mò a."

La Nam giơ cổ tay, sờ nhẹ vào vật nơi tay, một tiếng vang nhỏ, vật đó đột nhiên thành lớn, bên trên xuất hiện một màn hình loan báo. Nàng rút ra một cây châm nhọn, ở trên điểm vài cái.

Tần Tiểu Thiên cho tới bây giờ không có nhìn thấy qua đồ vật này, nhịn không được hỏi: " Đây là cái gì?"

" Đây là định hướng truyền thâu khí(máy truyền thâu định hướng)." Một bình thủy tinh xuất hiện trong tay La Nam, nàng nói: " Vật này và trữ vật dụng phẩm khác nhau, đồ vật có thể đặt ở nhà, dùng máy truyền thâu này có thể tùy lúc lấy ra, nhưng không tốt như trữ vật dụng phẩm, có hạn chế phạm vi, không thể truyền tống vật phẩm lớn, mỗi lần sử dụng đều phải hao phí một chút năng lượng của Thải Tinh."

Nàng khôi phục truyền thâu khí, một lần nữa biến thành một vật phẩm giống như đồng hồ.

Trình Kiến Côn tiếp nhận bình thủy tinh cẩn thận quan sát, hắn mở nắp bình, hít sâu một hơi, một hồi lâu nói: " Ta không biết đây là quả cây gì, nhưng loại quả này ẩn chứa linh khí nồng hậu, đích xác rất trân quý, nếu có thể bồi dục đi ra, có thể làm đặc sản của nông trường chúng ta."

Tần Tiểu Thiên không nói gì, trong lòng có chút áy náy, loại trái cây này, tuyệt đối không cách nào sản xuất. Hắn tra qua, khí hậu nơi này bốn mùa rõ ràng, thời gian mùa đông dài, trọng điểm là, nơi này không có linh khí nồng hậu, cho dù bồi dục thành công, quả cây cũng không còn công hiệu nguyên thủy.

La Nam mua xong, gọi Trình Kiến Côn, hai người cầm máy rời khỏi phòng mua vật phẩm.

Trình Kiến Côn cười cười hỏi: " Quả cây này từ nơi nào tới?"

Tần Tiểu Thiên cười hì hì, lý trực khí tráng nói: " Nhặt!"

Trình Kiến Côn phốc xích bật cười: " Ta biết ngươi nhặt được...nhưng từ nơi nào?"

Tần Tiểu Thiên vẫn cười hì hì, vẫn lý trực khí tráng nói: " Đã quên!"

Trình Kiến Côn bị á khẩu nói không ra lời, hồi lâu hắn than thở: " Ngươi thật là thần bí a, bỏ đi, không so đo với một tiểu hài tử, ân, ngươi trở về phòng đi thôi." Hắn rốt cuộc bại trận.

Tần Tiểu Thiên không nghĩ như vậy là bỏ qua cho hắn, nói: " Vừa rồi là ai nói muốn dẫn ta đi cửa hàng?"

Trình Kiến Côn há mồm cứng lưỡi nói: " A?" Hắn muốn nói là vì vừa rồi che giấu chuyện hai người nói, cũng không cách nói ra lời, không thể làm gì khác hơn là nói: " Được, được, đi dạo cửa hàng!"

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Nghe nói ngươi rất có tiền? Ngươi thật sự rất có tiền sao?"

Trình Kiến Côn tức giận nói: " Đúng vậy, ta rất có tiền, quan hệ gì tới ngươi?"

Tần Tiểu Thiên mở phòng mua vật phẩm, nói: " Ân, vậy là tốt rồi, miễn cho việc khi ta mua đồ vật, ngươi không có tiền trả."

Trình Kiến Côn đột nhiên phát hiện, tiểu tử này thật khó đối phó. Nhưng người tu chân đối với tiền tài cũng không coi trọng, hơn nữa hắn đích xác rất có tiền, Tần Tiểu Thiên có mua loạn như thế nào, hắn cũng có thể trả được, chỉ là trong lòng có chút khó chịu mà thôi.

Trình Kiến Côn nói: " Tính toán đi đâu? Ngươi quyết định, a a." Trong tiềm thức, hắn vẫn xem Tần Tiểu Thiên là trẻ con, ngoại hình hài đồng luôn có thể mê hoặc người khác.

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Đi Kết Tiêu Điện."

Trình Kiến Côn giật mình nói: " A! Kết Tiêu Điện, đó là địa phương người tu chân đi, ngươi có thể đi vào sao?"

Tần Tiểu Thiên vui vẻ nói: " Ngươi chính là người tu chân, đưa ta đi vào không được sao?"

Nghe tới Kết Tiêu Điện, Trình Kiến Côn không khỏi bắt đầu lo lắng cho túi tiền của hắn.

Kết Tiêu Điện là đại thương trường nổi tiếng trong mạng điện não, là địa phương người tu chân đi tới, trong đó lớn nhất là một trường trao đổi, bên bờ giải đất này mới là nơi cửa hàng tiêu thụ, nơi đó giá tiền cực kỳ ngang quý, người bình thường tuyệt đối không trả nổi.

Tần Tiểu Thiên làm ra bộ dáng ngây thơ, nói: " Nghe nói Kết Tiêu Điện có bán phi kiếm?"

" Tiểu hài tử mà chơi phi kiếm gì!"

Tần Tiểu Thiên hắc hắc cười nói: " Ngày hôm qua không phải ngươi mới tặng cho ta một cây chủy thủ hay sao, hôm nay sao lại nói không chơi phi kiếm? Bỏ đi, chủy thủ thì rất tiện nghi, phi kiếm có chút mắc tiền...hắc hắc."

Có chút mắc tiền? Trình Kiến Côn thiếu chút nữa nhịn không được muốn đánh người, dù có mắc tới mấy vạn bội lần cũng không có mà mua: " Ta nói không thể chơi là không thể chơi!"

Tần Tiểu Thiên cười thầm, nói: " Bỏ đi, vậy mua mấy cái ngọc phù thôi."

Trình Kiến Côn hỏi: " Là ngọc phù gì?"

Trong bàn tay nhỏ bé của Tần Tiểu Thiên vừa lộn, trong lòng bàn tay cầm một quả lôi phù được luyện chế bằng linh ngọc, cười nói: " Là lôi phù như thế này, ta muốn mua thêm một chút."

Đang khi nói chuyện, hai người đã đứng ở trên đường cái của Kết Tiêu Điện, chung quanh người đến người đi, Tần Tiểu Thiên xuất ra lôi phù, người bên cạnh cũng có thể nhìn thấy, bởi vì toàn bộ động tác của bọn họ đều được triển hiện đi ra.

Tần Tiểu Thiên cầm ra tiên lôi phù, hắn không biết tại Viêm Tinh tu chân giới, đây chính là vô giới chi bảo tuyệt đối.

Trình Kiến Côn thiếu chút nữa phát điên, hắn chụp lấy, thất thanh kêu lên: " Tiên lôi phù!"

Một tiếng kêu này khiến cho người chung quanh chú ý, lập tức có người hỏi: " Cái gì tiên lôi phù? Ta xem thử!"

Trình Kiến Côn lúc này mới phát giác không ổn, áp thấp giọng nói: " Tiểu Thiên, chúng ta đi mau!"

" Uy, đừng chạy, bán tiên lôi phù cho ta!"

" Ta nghe trước hết! Bán cho ta!"

72. Q.8 - Chương 4: Tiểu Sư Phó

Tiên lôi phù tại tu chân giới phi thường nổi danh, nếu lôi phù bình thường thì là lựu đạn, lôi phù do cao thủ chế tác là pháo đạn, mà tiên nhân chế tác lôi phù cũng như là một trái bom.

Vật này tại Kết Tiêu Điện thuộc về bảo vật vô giá, là ngọc phù tốt nhất, nghe nói liên hợp hội còn một chút tồn hóa, nhưng đều không bán.

May là đang trong lưới điện não, Trình Kiến Côn nhanh tay, đóng ngay cánh cửa điện nguyên của phòng mua vật phẩm, dùng phương thức cắt điện để rời khỏi Kết Tiêu Điện.

Trong tay cầm tiên lôi phù do linh ngọc luyện chế, Trình Kiến Côn nhu nhu con mắt, khó tin nhìn kỹ lại, nửa giây sau phun ra một hơi: " Đúng vậy! Đích thật là tiên lôi phù hiếm thấy, ngươi lấy được từ nơi nào? Thật không thể tư nghị!"

Tần Tiểu Thiên không ngờ tới một quả lôi phù lại có thể làm cho người ta kinh hãi tiểu quái, nói: " Cái gì mà không thể tư nghị, tiên lôi phù lợi hại lắm sao? Có gì lạ chứ."

Hắn đột nhiên nhớ tới Tập Bắc Phong, lúc đầu có lẽ mình cũng có ý nghĩ như Trình Kiến Côn, nghĩ không ra tự mình cũng thể hội cảnh huống như Tập Bắc Phong một lần.

Trình Kiến Côn mở to miệng nói không ra lời, trong lòng nói thầm: " Ai, tiểu tử này đến tột cùng là ai? Tiện tay là có thể xuất ra trọng bảo như tiên lôi phù?"

Tần Tiểu Thiên tâm tình không tệ, lại không thèm giải thích với Trình Kiến Côn, xoay người rời khỏi phòng mua vật phẩm.

Trình Kiến Côn hồi tỉnh, phát hiện Tần Tiểu Thiên đã rời đi, trong tay mình vẫn còn cầm tiên lôi phù, rất hiển nhiên Tần Tiểu Thiên cũng không quá để ý đến mai ngọc phù này.

Hắn không khỏi cười khổ, trong lòng không hề khinh thị tiểu tử kia, hẳn là tốt tốt đào móc một chút, có lẽ trên người đứa nhỏ này còn những bí mật mà mình không biết.

Đổ ước với Điền gia không phải kịch vui, phải cần mua một chút tài liệu và các loại vật phẩm, một lần nữa xếp đặt cải tạo kỵ sĩ. Trình Kiến Côn vốn tin tưởng mười phần, đạt được một quả tiên lôi phù, lòng tin càng thêm bành trướng.

Nếu đem tiên lôi phù xếp đặt vào trong mình kỵ sĩ, cấp cho đối phương một chiêu bất ngờ, cho dù hắn xếp đặt kỵ sĩ có thất bại, cũng có thể đồng quy vu tận, ít nhất có thể duy trì thế cục hòa!

Trình Kiến Côn nhịn không được nở nụ cười, lại khởi động phòng mua vật phẩm.

" A, chỉ điểm một chút?"

Tần Tiểu Thiên nửa nằm nửa ngồi trên ghế salon, nhàn nhạt nói: " A Côn, ngươi làm sao tu chân vậy? Một trận pháp đơn giản mà cũng làm rối loạn linh tinh, sư tôn ngươi làm sao chịu được tên..." Hắn suýt chút nói ra hai chữ ngu ngốc.

Mà Trình Kiến Côn lại đem Tần Tiểu Thiên xem như ngang hàng, thậm chí là tiền bối, bởi vì Tần Tiểu Thiên nói ra, phần lớn đều là hắn không thể giải thích, nhưng chỉ nghe hiểu được một bộ phận nhỏ, hắn cũng đã thu hoạch không ít.

Tu chân giới là một thế giới coi trọng thực lực, chỉ cần có năng lực, bất luận ngoại hình như thế nào, đều có thể đạt được sự tôn trọng, thông qua khoảng thời gian tiếp xúc, kiến thức của Tần Tiểu Thiên làm hắn hoàn toàn khâm phục.

Tỷ thí kỵ sĩ, cũng chính là tỷ thí năng lực phòng ngự và năng lực tiến công. Viêm Tinh là tinh cầu khoa kỹ phát đạt, phòng ngự lực có thể kết hợp với tài liệu hợp kim sử dụng, lực công kích chính là yêu cầu đối với lực lượng.

Trình Kiến Côn phải tăng mạnh lực phòng ngự của khải giáp kỵ sĩ, hôm đó hắn đang bày trận trong khải giáp thì vừa đúng lúc Tần Tiểu Thiên nhìn thấy, bị hung hăng cười nhạo một trận, Tần Tiểu Thiên tiện tay vẽ ra một trận pháp liền quay đầu bỏ đi, trận pháp này, làm cho Trình Kiến Côn đau đầu ba ngày.

Bản thân trận pháp cũng không phức tạp, nhưng trong đó ẩn hàm huyền bí, siêu ra sự giải thích của hắn. Ba ngày này Trình Kiến Côn quả thật khổ không muốn sống, trận pháp trước tiên phải giải thích mới có thể bố trí, thiếu chút cũng không được, bất đắc dĩ, hắn không thể làm gì khác hơn là thỉnh giáo Tần Tiểu Thiên.

Trình Kiến Côn khiêm cung đưa lên trận pháp do chính mình vẽ ra. Tần Tiểu Thiên nhìn lướt qua, nói: " Sư tôn ngươi không có dạy ngươi trận pháp trụ cột hay sao? Muốn chính thức giải thích trận pháp này, phải chăm chú học tập vài loại trận pháp trụ cột nhất, tất cả phải hiểu được hết, lại nghiên cứu phòng ngự trận ta đưa cho ngươi."

Trình Kiến Côn khóc tang nói: " Ta đã phục tập rồi…nhưng vẫn còn không hiểu được trận pháp này, ai!"

Tần Tiểu Thiên nói: " Không có khả năng…ách, ngươi học trụ cột trận pháp gì?" Hắn đột nhiên tỉnh ngộ lại, có lẽ sở học về trụ cột trận pháp của Trình Kiến Côn không giống như của mình.

Trình Kiến Côn nói: " Ta vẽ cho ngươi xem!" Hắn liên tục vẽ ra mười mấy loại trụ cột trận pháp.

Tần Tiểu Thiên gãi gãi đầu nói: " Cũng quả nhiên…trụ cột trận pháp ngươi học không đúng, ai, ngươi học cái gì đây, thứ này mà cũng gọi là trụ cột trận pháp?"

Hắn xuất ra bản vẽ về trụ cột trận pháp, ném ra bảy tám tờ, thở dài nói: " Bỏ đi, trận pháp ngươi học, nghiêm khắc mà nói, đều không phải trụ cột trận pháp."

Mắt Trình Kiến Côn choáng váng, thở phì phò hồi lâu nói: " Không thể nào?"

Tần Tiểu Thiên nói: " Được rồi, dù sao ngươi cũng không có thời gian học tập trụ cột trận pháp, trước tiên hãy nghĩ biện pháp bày trận trên khải giáp đi, trụ cột trận pháp ít nhất có mấy ngàn trận, tối trụ cột ít nhất cũng có trăm trận, nếu như học biến trận, càng dễ hù chết người, ngươi dù muốn học cũng không kịp."

Bị một tiểu hài tử giáo huấn như vậy thật sự rất không có mặt mũi, cũng may không có người ngoài nhìn thấy, Trình Kiến Côn chỉ có thể dày mặt mà nghe, ai bảo tri thức trận pháp của mình nông cạn như thế. Hắn đỏ mặt, vuốt râu, xấu hổ cười nói: " Tới kịp, ta có thời gian…a a."

Tần Tiểu Thiên vặn người một cái, hữu khí vô lực nói: " Ai, sao lại khốn như vậy a? Ngươi có thời gian thì đi học đi, ta muốn đi ngủ."

Từ khi hắn phát hiện mình có thể ngủ, thật sự là phi thường vui vẻ, thật lâu không có ngủ qua, có thể mỹ mỹ mà ngủ, là một chuyện rất hưởng thụ, cho nên vài ngày gần đây hắn vẫn luôn ngủ mãi.

" Ách…" Trình Kiến Côn nhất thời không nói gì, tiểu tử này thật khó đối phó, muốn từ chỗ hắn đào móc đồ vật đi ra thật khó khăn không nhỏ. Sửng sốt chốc lát, hắn nói: " Tiểu Thiên, khái khái, a a, Tiểu Thiên…này…cái kia…ngươi dạy ta mấy trụ cột trận pháp, không cần nhiều, cho ta…a a, nghiên cứu một chút…a a."

Tiểu Thiên phốc xích một tiếng bật cười, hắn không phải không muốn dạy, mà chỉ hiềm phiền toái.

Bây giờ hắn không thể lưu lại trong ngọc đồng giản, lại không cách nào sử dụng pháp thuật hay tiên linh khí, chỉ có thể duy trì bậc thấp nhất, tỷ như dẫn bạo lôi phù, bố trí trận pháp cũng rất khó khăn, tốc độ không thể so với trước kia, chỉ có thể mạnh hơn con người một chút.

Hắn tiện tay vẽ một họa đồ, nói: " Đây là bản vẽ cơ bản, đừng xem nó đơn giản, phải thuần thục suy nghĩ mới có thể vẽ ra."

Trình Kiến Côn như hoạch được chí bảo, trong lòng mừng như điên, cầm bản vẽ chạy nhanh đi mất. Tần Tiểu Thiên mỉm cười, vừa lại thấy buồn ngủ, hắn liền chìm vào giấc ngủ mơ.

Trong lúc vừa nhập mộng, chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh tinh quang sáng lạn.

Tần Tiểu Thiên nghi hoặc nói: " Đây là nơi nào?" Tinh quang huyễn khởi huyễn diệt, cảm giác giống như đang phiêu đãng trong vũ trụ, vô số tinh cầu hủy diệt, vô số tinh cầu sinh ra, dần dần, hắn say mê.

Đột nhiên, một viên hằng tinh trước người nổ mạnh ra...

Trình Kiến Côn trở lại trong biệt thự của mình, trong nông trường có hai biệt thự, hắn có một, nhỏ hơn một chút so với đại ca đại tẩu, hắn chạy vào phòng, mở bản vẽ ra, cẩn thận tìm hiểu trận pháp vẽ trong đó.

Bản vẽ này phi thường tinh xác, chỉ là không nói rõ điều gì. Trình Kiến Côn biết rõ Tần Tiểu Thiên làm như vậy đã phi thường hào phóng, truyền thụ trận pháp cũng như luyện khí, tại các tu chân môn phái, thuộc về bí mật bất truyền.

Vẽ ra bản vẽ và ghi lại trong ngọc đồng giản không giống nhau, bản vẽ nhắn nhủ tin tức có hạn, nhưng ngọc đồng giản lại khác, có thể đạt được hoàn toàn ấn tượng của trận pháp, chỉ cần thực tiễn một chút là có thể nắm giữ, mà dùng bản vẽ truyền thụ, phải tốn hao tinh lực rất lớn để giải thích thần bí trong đó.

Nội dung nhắn nhủ trên bản vẽ làm Trình Kiến Côn rất buồn rầu, bởi vì trận pháp không phải là mặt phẳng. Bản vẽ này hoàn toàn khác hẳn những trận pháp đã học trước kia, trước tiên hắn phải tìm được sự giải thích, sau đó phải diễn tả ra, tuần tra tư liệu có liên quan, cố gắng tìm ra đáp án.

Người tu chân Viêm Tinh, đều có một điện não xa hoa đắt tiền, dùng để ghi lại các loại tư liệu. Điện não của Trình Kiến Côn năm ngoái mới thăng lên bản cao cấp, hắn đem bản vẽ vào tìm hiểu trong điện não, dùng tư liệu chứa đựng hạch tra, rất nhanh đã cởi được không ít gút mắc.

Bất quá điện não cũng không phải vạn năng, vẫn còn lưu lại không ít nghi điểm, làm cho Trình Kiến Côn nghĩ không ra.

Hắn mơ hồ cảm thấy, trận pháp do Tần Tiểu Thiên giáo dạy mới đúng là trận pháp chính thức.

Chỉ một trụ cột trận pháp, đã tiêu hao ba ngày thời gian của Trình Kiến Côn, trong đó có một điểm khó thiếu chút nữa làm cho hắn hỏng mất, cuối cùng nhờ điện não trợ giúp, dựa vào tính toán, mới tìm được đáp án chính xác.

Khi hắn hoàn toàn hiểu được trận pháp này, lại xem phòng ngự trận pháp do Tần Tiểu Thiên cấp cho, mới bắt đầu giải thích được một ít tư liệu xếp đặt trong đó. Loại cảm giác hưng phấn này làm hắn khó thể tự chủ, gấp gáp chạy đến phòng Tần Tiểu Thiên.

Những ngày này Tần Tiểu Thiên ngủ không ngừng, lại không ngừng bừng tỉnh, mỗi lần có thể mộng thấy một thế giới khác nhau, tràng cảnh cũng không giống, duy nhất giống nhua chính là sau khi tỉnh giấc thì thân thể lại lớn hơn một chút, còn có thể đạt được một ít kinh nghiệm kỳ quái, làm cho hắn càng thêm dễ dàng đối mặt thế giới này.

Một loại lực lượng mới sinh thành trong cơ thể, không giống thần dịch lực, cũng không là tiên linh khí, càng không phải là chân nguyên lực và hắc ma lực. Tần Tiểu Thiên còn không thể nắm giữ cổ lực lượng mới xuất hiện này, nhưng hắn có thể nhận thấy được sự lưu động của cỗ lực lượng này trong cơ thể, đó là một loại cảm giác rất kỳ diệu.

Liên tục ba ngày đều là như thế, ngoại trừ đi ra ngoài ăn cơm, hắn vẫn trốn ở trong phòng, hưởng thụ niềm vui thú khi được ngủ. Vào một ngày, vừa cảm giác tỉnh lại, hắn lại cảm giác trong cơ thể có lực lượng chảy xuôi, phi thường thoải mái, tâm tình không khỏi thật tốt.

" Phanh...!"

Trình Kiến Côn một đầu chàng vào phòng, lớn tiếng nói: " Ta hiểu rồi! Ta hiểu rồi!"

Tần Tiểu Thiên không biết hắn dùng điện não để tính toán tìm hiểu được trận pháp trụ cột, có thể trong ba ngày thời gian học hiểu, thật cũng ngoài dự đoán. Hắn bình tĩnh nói: " Sẽ hiểu mà thôi."

Trình Kiến Côn hưng phấn nói: " Cho ta thêm một bản!"

Tần Tiểu Thiên tỏ vẻ tức giận nói: " Ta thiếu nợ ngươi à?"

Trình Kiến Côn nhất thời nhuyễn xuống tới, hắn rót một ly trái cây, đặt ngay trước người Tần Tiểu Thiên, cười nói: " Tiểu tổ tông, ai chọc giận ngươi vậy? A a."

" Ngươi chọc ta đó."

Cầu người thì không ngại tính tình, đối mặt một đứa nhỏ linh khí mười phần như vậy, Trình Kiến Côn phải làm sao? Hắn không thể căm tức nổi, cười khổ nói: " Được rồi, được rồi, người chỉ có một chút xíu, sao lại có hỏa khí lớn như vậy? A a, Tiểu Thiên, cảm ơn ngươi!" Hắn thành khẩn tạ ơn.

Tần Tiểu Thiên luôn luôn chịu mềm không chịu cứng, huống hồ hắn đối với gia đình Trình Kiến Côn rất có hảo cảm, vừa rồi chỉ là muốn chơi đùa với Trình Kiến Côn, ai biết người này lại xem là thật.

Tần Tiểu Thiên xòe đôi tay nhỏ bé: " Thôi, có gì đáng tạ." Nói xong lại vẽ ra một trụ cột trận pháp, nói: " Có gì không rõ...ân, nếu thật sự không cách nào giải thích thì hỏi lại, nếu tìm được đáp án thì tận lực tìm, tự mình học hiểu, mới chính thức hữu dụng."

Trình Kiến Côn giờ khắc này sinh ra một ý niệm trong đầu, cảm thấy mình mới là một tiểu hài tử, mà Tần Tiểu Thiên là trưởng bối, hắn có sự uy nghiêm của một sư tôn, không khỏi trả lời: " Dạ!"

Tần Tiểu Thiên hỏi: " Ngươi tu đến Nguyên Anh kỳ chưa?" Mặc dù có thể nhìn thấy được Trình Kiến Côn là người tu chân, nhưng không biết hắn tu đến giai đoạn nào. Bởi vì Tần Tiểu Thiên không có tu chân, vừa tu luyện lại chính là cổ tiên pháp môn, trong mắt hắn, Nguyên Anh kỳ xem như nhập môn tu chân, cao thủ Hợp Thể kỳ mới có chút ý nghĩa.

Trình Kiến Côn nói: " Bây giờ ta là Tâm Động hậu kỳ, lập tức sẽ đến Linh Tịch kỳ...Ách, Nguyên Anh kỳ? Ai, nếu ta đã Nguyên Anh kỳ thì đã sớm không còn ở lại Viêm Tinh, người tu chân Nguyên Anh kỳ..." Trong mắt hắn lộ ra quang mang sùng bái, kiên định nói: " Ta sẽ đạt tới Nguyên Anh kỳ!"

Tâm Động kỳ? Trách không được năng lực kém như vậy...Tần Tiểu Thiên nói: " Ân, cố gắng, ta xem được ngươi!"

Một người có bộ dáng tiểu hài tử, nói ra lời nghiêm chỉnh như thế, là một chuyện rất quái lạ. Trình Kiến Côn cười khổ nói: " Ta cần tranh thủ thời gian cải tạo kỵ sĩ, đổ thua thì thảm rồi."

Trình Kiến Côn vốn rất tự tin, nhưng sau khi cùng Tần Tiểu Thiên trao đổi, nhưng lại có chút không tin tưởng, sau khi nhìn phòng ngự trận pháp do Tần Tiểu Thiên cung cấp, hắn mới biết được mình là ếch ngồi đáy giếng, lòng tin chiến thắng Điền bác bì bắt đầu dao đông, Điền gia nếu có tu chân cao thủ, hắn rất có thể thất bại trong tỷ thí.

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Có ta giúp ngươi, sợ gì?"

Trong lòng Trình Kiến Côn hoan hô, rốt cuộc kéo được Tần Tiểu Thiên xuống nước. Hắn nói: " chúng ta đi bố trí phòng ngự trận!"

Tần Tiểu Thiên ngủ vài ngày, cũng muốn hoạt động một chút, hắn suy nghĩ, nói: " Được rồi, đến phòng cải tạo của ngươi."

Hai người đi ra phòng, ở hành lang gặp Tiểu Gian, nghe nói thúc thúc muốn cải trang kỵ sĩ, hắn lập tức đi theo sát.

Ba người đi tới một biệt thự phía sau. Trình Kiến Côn dẫn đường phía trước, đi tới mật thất dưới đất, nơi này là hắn chuyên dùng làm phòng cải tạo, bên trong tồn phóng bốn kỵ sĩ, trong đó có một kỵ sĩ đã bị rã thành linh kiện, đặt ở giữa đài bằng thép ngay trung ương.

Trình Kiến Côn bắt đầu bày trận, hắn sử dụng thủ đoạn không phải phương thức tu chân, mà là phương thức khoa kỹ, trước tiên trong điện não tiến hành miêu tả, hình thành bản vẽ trận pháp, sau đó dùng tia lôi xạ khắc họa, cuối cùng mới thao tác thủ công. Hắn phải tự mình vây quanh Thải Tinh, hơn nữa dùng chân nguyên lực khởi động, từng bước này thì điện não không cách nào thay thế.

" Ngu ngốc! Căn tuyến nếu phóng ở chỗ này, sẽ không phải là phòng ngự trận, mà là tự sát trận!" Tần Tiểu Thiên nhịn không được mở miệng mắng.

" Dạ.." Trình Kiến Côn một đầu mồ hôi lạnh, luống cuống tay chân thao tác điện não.

" Ngu ngốc! Đây là hai trọng điệp, không phải một cái!"

Tiểu Gia nghiêng đầu lẩm bẩm: " Tiểu Thiên, ngươi hảo khốc, ồ, có thể mắng thúc thúc như vậy..." Tinh mang trong mắt hắn lóe ra, tràn đầy sùng bái.

" Ngu ngốc! Đây là điệp gia liên tiếp, trước phải tách ra, sao đó liên tiếp!"

Tần Tiểu Thiên khẩu khí như thất vọng, mà Trình Kiến Côn mồ hôi ướt đẫm, dựa theo sự chỉ dạy của Tần Tiểu Thiên, từng bước từng bước hoàn thiện trận pháp. Bị mắng mỏ mặc dù rất khó chịu được, nhưng thu hoạch to lớn làm cho hắn nghĩ không ra. Tần Tiểu Thiên hoàn toàn đổ bỏ đi những sở học trận pháp trước kia của Trình Kiến Côn, ở trước mắt, là một ý niệm và thực tiễn trận pháp hoàn toàn mới mẻ.

Tiểu Gia có chút sợ hãi lại có điểm sùng bái nhìn Tiểu Thiên, trong ấn tượng của hắn, còn chưa ai dám giáo huấn thúc thúc như vậy, ngay cả lão ba cũng không dám, không biết Tần Tiểu Thiên sao lại làm được?

Nhưng hắn rất thông minh, nhìn ra được Tần Tiểu Thiên đang chỉ dạy thúc thúc bản lãnh, thương cảm cho thúc thúc rõ ràng có chút ngu ngốc. Hắn rốt cuộc nắm được thời gian rảnh rỗi, cầm lấy một cái khăn, nói: " Thúc thúc, cho chú lau mồ hôi."

Trình Kiến Côn lúc này mới phát hiện bộ dáng chật vật của mình bị cháu chứng kiến, mồ hôi trên mặt càng nhiều, gương mặt cũng đã hồng lên, nói: " Tiểu Gia, cháu đi chơi đi, thúc thúc còn có chuyện." Nếu còn tiếp tục hắn sẽ không còn mặt mũi đi gặp người, cho dù là đứa cháu trai hắn yêu thích.

Tiểu Gia ngoại trừ nghe hiểu Tần Tiểu Thiên đang giáo huấn, đối với nội dung hai người bọn họ trao đổi một chút cũng không hiểu, đây đều là thuật ngữ khô khan, hắn đã muốn đi, nghe vậy cười nói: " Thúc thúc đỏ mặt, ha ha!" Nói xong xoay người bỏ chạy.

Làm Trình Kiến Côn tức giận đến lầm bầm: " Tiểu quỷ này, dám cười nhạo thúc thúc...Ai, ta...ta...dọa người a!"

Tần Tiểu Thiên phốc xích một tiếng bật cười, hắn rất giải thích Trình Kiến Côn, lúc ở Tiềm Kiệt Tinh gặp mấy dã tu cũng là như thế này, không có gì đáng dọa người. Hắn biết Trình Kiến Côn sở dĩ rất khó chịu được, chủ yếu là vì ngoại mạo của mình, không có người trưởng thành nào có thể chấp nhận bị một đứa nhỏ giáo huấn.

Thẳng đến Tiểu Gia rời đi, Trình Kiến Côn mới lau mồ hôi, nói: " Ai, tiếp tục, tiếp tục...dù sao mặt mũi cũng mất hết rồi, tìm điểm chất lượng để mà đền bù, a a."

Tần Tiểu Thiên hì hì nói: " Ta lại tiếp tục mắng?"

Trình Kiến Côn vội vàng phủ nhận nói: " Không phải! Không phải! A a, là ta cần tiếp tục học a."

Tần Tiểu Thiên mở ra hai tay nhỏ bé, nói: " Ngươi trước tiên quen thuộc phòng ngự trận này đã, rồi hãy nói. Nơi này bao hàm sáu chủng loại trụ cột trận pháp, mười hai biến trận, hợp thành ba mươi sáu liên hoàn trận, tổng cộng phải sử dụng hai trăm mười sáu khỏa toái tinh.

" Ân, dựa theo sự tính toán của các ngươi nơi này, hẳn là hai trăm mười sáu khắc toái tinh, dùng ý niệm của ngươi vây quanh trong trận pháp, lúc vây quanh ta không thể nào hỗ trợ, chỉ có khắc sâu sự lý giải trận pháp, mới có thể chính xác vây quanh và khởi động, ngươi hiểu được tự mình nắm giữ được bao nhiêu?"

Vẻ mặt Trình Kiến Côn có chút cay đắng, nói: " Hẳn là...Ách, đại khái nắm giữ được một ít."

Tần Tiểu Thiên cấp ra phòng ngự trận quả thật tương đối dường như khó khăn, thuộc về phạm trù cổ tiên trận, mặc dù đơn giản hơn rất nhiều, nhưng một người tu chân bình thường vẫn đang rất khó nắm giữ, nếu Trình Kiến Côn đạt tới ngoài Nguyên Anh kỳ, học trận pháp này sẽ dễ dàng một chút.

Tần Tiểu Thiên không có ý thức được khó khăn trong đó, đối với hắn mà nói, đây là trận pháp tương đối đơn giản. Nếu trận pháp có tính công kích, bên trong trận pháp liên quan cơ bản càng nhiều, giá cấu lên càng thêm phức tạp, cho dù có trí tuệ điện não cũng không làm nên chuyện gì, toàn phải nương vào thần thức bày trận, chuyện này không phải người tu chân bình thường có thể làm được, đơn giản mà nói, Trình Kiến Côn thật sự rất ngốc.

Trình Kiến Côn nhỏ giọng nói thầm: " Ta rất cố gắng...nhưng ngươi dạy quá khó khăn, có thể...đơn giản một chút hay không? A a, cần tuần tự học ma?"

Tần Tiểu Thiên nói: " Đây đã là trận pháp trụ cột tri thức đơn giản nhất, còn đơn giản hơn, ta cũng không biết."

Trình Kiến Côn càng ngày càng nhìn không thấu tiểu tử này, nói: " Ta hết sức học...A a, nhất định là được."

Hắn sợ Tần Tiểu Thiên buông tay mặc kệ, trong lòng thầm buồn rầu, hắn hiểu được tự mình cũng không ngu ngốc, thời gian tu chân không quá dài đã đạt tới Tâm Động hậu kỳ, rất nhiều người đồng thời tu luyện còn kém mình xa.

Tần Tiểu Thiên biết hắn rất chăm chỉ, nói: " Ngươi chậm rãi học đi." Hắn có chút ngứa ngáy tay chân, rất muốn tự mình động thủ cải trang kỵ sĩ, bất quá lại cảm thấy không thể nào xuống tay, đối với lực lượng mới sinh ra, không biết nên làm sao sử dụng, hơn nữa Tần Tiểu Thiên hiểu lầm một việc, hắn tưởng rằng bây giờ mình không thể động thủ, tựa như Tập Bắc Phong, phải đợi sau hai mươi năm phát triển thành người lớn.

Chỉ một khối giáp ngực đã làm khó Trình Kiến Côn, muốn buông tha cho trận pháp mới, bố trí trận pháp tự mình am hiểu, nhưng trận pháp do Tiểu Thiên cấp cho lại quá tinh diệu, hắn lại không nỡ. Mắt thấy thời gian qua từng chút, gấp đến độ hắn liều mạng chuyên tâm nghiên cứu trận pháp mới, kết quả, kiến thức bày trận đã đại trướng.

Tần Tiểu Thiên sống rất dễ chịu, mỗi ngày lên điện não, mua chút đồ vật, thời gian nhàn hạ thì đi phòng cải tạo của Trình Kiến Côn, cao hứng thì truyền thụ một trận pháp, không vui thì mắng vài câu. Trình Kiến Côn đã bị hắn mắng thành dày mặt, cho tới bây giờ không phản bác, có một câu nghe một câu, khả năng nghe mắng cũng theo tiếng mắng của Tần Tiểu Thiên nhanh chóng bay lên.

La Nam cũng rất hưng phấn, nàng thuận lợi đem hồng quả phục chế đi ra, dựa vào kỹ thuật tiên tiến, bồi dục ra loại quả cây mới, bắt đầu tiến hành bồi dục tiểu quy mô. Bởi vậy nàng bề bộn nhiều việc, tạm thời không quan tâm được ba đứa nhỏ, nhiệm vụ nấu cơm làm thức ăn đều rơi vào trên đầu Trình Kiến Trọng.

Cuộc sống thoải mái như vậy trôi qua hai tháng, Trình Kiến Côn phải đi tỷ thí đổ cuộc.

Cả nhà hành động, vợ chồng Trình Kiến Trọng mang theo ba đứa nhỏ, còn có mấy hồ bằng cẩu hữu của Trình Kiến Côn.

Trước khi đám bằng hữu đến, Trình Kiến Côn chuyên môn đi tìm Tần Tiểu Thiên nói chuyện một lần, khẩn cầu Tần Tiểu Thiên không nên trước mặt bằng hữu hắn mà mắng hắn, làm cho Tần Tiểu Thiên cười to không thôi. Trình Kiến Côn trước kia cũng là một công tử có tiền, có một đám bằng hữu rượu thịt, dù sao cũng xem như là một danh nhân, nếu trước mặt bằng hữu bị một tiểu hài tử giáo huấn, vậy thực sự quá xấu hổ.

Tần Tiểu Thiên miệng đầy đáp ứng, hắn không phải loại người không phân biệt nặng nhẹ, đương nhiên hiểu được sự băn khoăn của Trình Kiến Côn.

Nhưng thật ra hắn mắng chửi người, một nửa nguyên nhân là vì Trình Kiến Côn, vì học tập, Trình Kiến Côn không tiếc để cho Tần Tiểu Thiên mắng, cũng phải oạt một chút bảo bối đi ra, thu hoạch quả nhiên không nhỏ.

Thiên Hà kỵ sĩ diễn võ trường là sản nghiệp trung tâm của đồ chơi hoài cổ, chuyên môn dùng tỷ thí kỵ sĩ, chiếm mặt đất đạt hơn mười mét vuông công lý, bên trong có bốn tòa đại hình đấu trường và vô số tiểu hình đấu trường.

Thiên Hà diễn võ trường cách Trình gia nông trường khoảng một ngàn công lý, trọng hình xe bay đến nơi đó phải mất năm giờ, sáng sớm bảy giờ xuất phát, giữa trưa mười hai giờ mới đến.

Tần Tiểu Thiên cùng đi thuần túy là vì xem náo nhiệt, thời gian ngủ của hắn càng ngày càng dài, hơn nữa tùy thời đều có thể ngủ, ngồi trong xe bay, hắn lại ngủ thiếp đi.

Gia đình Trình Kiến Trọng đều đã quen thuộc chuyện thích ngủ của Tần Tiểu Thiên, chỉ cảm thấy hắn lớn lên quá nhanh, La Nam nghĩ có rảnh sẽ đưa Tần Tiểu Thiên đi bệnh viện xem thử, nhưng lại bị Trình Kiến

Côn ngăn cản.

Chỉ có Trình Kiến Côn biết Tần Tiểu Thiên lợi hại, trong lòng hắn hiểu được, đứa nhỏ này nhất định là người tu hành, hơn nữa còn là người tu hành có tầng cấp rất cao, không phải mình có thể hiểu rõ, cho nên đối với chỗ cổ quái đặc dị của Tần Tiểu Thiên vẫn một mực không truy cứu.

Vừa tỉnh lại, Tần Tiểu Thiên phát hiện xe bay vẫn bất động, hắn mơ mơ màng màng hỏi: " Lúc nào xe chạy?"

Tiểu Yên vỗ tay cười nói: " Còn trùng ngủ tỉnh rồi! Hì hì, con trùng ngủ tỉnh rồi!"

Tiểu Gia nói: " Mau đứng lên! Ta muốn đi khởi động kỵ sĩ!"

Tần Tiểu Thiên nhu nhu con mắt, nói thầm: " Nhanh như vậy đã tới rồi, a a, ngủ thật thoải mái." Hắn lớn tiếng nói: " Tiểu Gia, ta cũng đi khởi động kỵ sĩ." Trong xe bay cũng có kỵ sĩ do hắn cải trang.

Chợt nghe bên ngoài xe có một tiếng thét chói tai: " Ngươi muốn làm gì? Buông tay!"

Là thanh âm của La Nam.

Sắc mặt Tần Tiểu Thiên biến đổi, nói: " Mau đi ra!" Lời còn chưa dứt, người đã lách ra ngoài.

73. Q.8 - Chương 5: Điều Ước Đổ Đấu

Một trung niên nhân tướng mạo anh tuấn đang gắt gao nắm tay La Nam, luôn miệng nói: " Nam Nam, là ta! Ta là Chung ca của nàng, ta tìm nàng đã tìm mười tám năm rồi…nàng, nàng…"

Sắc mặt Trình Kiến Trọng trầm xuống chạy tới, lớn tiếng nói: " Ngươi buông tay!"

Tần Tiểu Thiên lẻn đến bên cạnh, đột nhiên hiểu được, bóp bóp cái mũi xoay người tựa vào trên cửa xe bay, hăng hái đánh giá tình cảnh trước mắt.

Là một nam nhân, chuyện tình cảm thế này hắn không cách nào nhúng tay, tiểu hài tử cũng không thích hợp chen lời, chỉ đứng xem náo nhiệt thì tương đối thích hợp.

Tiểu Gia và Tiểu Yên đi tới, hô: " Mẹ!"

Trung niên nhân nhất thời mặt như tro tàn, bất tri bất giác buông tay ra, run rẩy chỉ vào La Nam, ấp úng nói: " Nàng…nàng…có con rồi?"

Tần Tiểu Thiên đột nhiên phát hiện người này là người tu chân, lần này thì không ổn, hắn không tiếp tục nhìn xem, lén trốn vào trong xe bay, lấy điện thoại bấm số của Trình Kiến Côn, trong lòng thì la lên: " ***, lão tử bây giờ không bản lãnh đánh nhau, trước tiên gọi cứu binh!"

Vừa thông điện thoại liền nói ngay: " A Côn, mau tới, xe bay cấp tốc!"

Thanh âm của hắn ép tới cực thấp, trung niên nhân đang lúc tâm tình kích động, cũng không có nghe thấy. La Nam lạnh lùng nói: " Chung Cương, ta và ngươi không có quan hệ gì, mời ngươi tự trọng!"

Tần Tiểu Thiên trở lại phía trước, khoanh tay, đứng dựa vào cửa xe bay, trong tay cầm một phòng ngự phù chú.

Hắn vốn định dùng lôi phù, chuyển niệm vừa nghĩ, uy lực của lôi phù quá lớn, gia đình La Nam là người thường, một quả lôi phù oanh ra ngoài, Chung Cương dám chắc đỡ không được, La Nam nhất định cũng không cách nào chống đỡ, như vậy là ngọc đá cùng nát, cho nên mới đổi thành phòng ngự phù chú. Vạn nhất tình hình không đúng, thì bảo vệ gia đình La Nam trước.

Chung Cương ngơ ngác nhìn chằm chằm La Nam, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, tiếp theo nổi lên một mảnh đỏ ửng, đột nhiên hét lớn: " Không có khả năng! Ta không tin! Nam Nam…nàng nói cho ta biết…đây không phải sự thật!" Hắn điên cuồng kêu to, làm Tiểu Yên sợ đến bật khóc lớn.

La Nam ôm hai con, tức giận nói: " Chung Cương! Ngươi làm hai đứa nhỏ hoảng sợ!"

Trình Kiến Trọng tiến lên bảo vệ La Nam, nói: " Mời ngươi rời đi!"

" Tiểu Thiên chuyện gì cấp tốc!" Một bóng người nhanh chóng chạy tới.

Trình Kiến Côn vọt đến bên người Tần Tiểu Thiên, bởi vì Chung Cương cũng không có hành động gì quá khích, Trình Kiến Côn cũng không rõ xảy ra chuyện gì, Tần Tiểu Thiên nghiêng đầu, nhỏ giọng: " Ta không có việc gì."

Trình Kiến Côn thầm nghĩ: " A? Chơi ta?"

Ngay sau đó chợt nghe Tần Tiểu Thiên nói: " Là đại ca đại tẩu ngươi có việc…hình như là tình biến a."

" A? Tình biến?"

Tần Tiểu Thiên nhịn không được nhỏ giọng mắng: " Ai nha, ngu ngốc! Kêu lớn tiếng vậy làm chi?" Hắn cũng không nghĩ, mình chỉ là một tiểu hài tử, lại làm giọng người lớn nói câu tình biến của người trưởng thành, Trình Kiến Côn đương nhiên cảm thấy kinh ngạc.

Trình Kiến Côn đi tới trước mặt Chung Cương, lạnh lùng nói: " Đại tẩu ta không muốn thấy ngươi, mời đi đi!"

Con mắt Chung Cương đỏ lên, hắn run lên hồi lâu, cắn răng nói: " Được! Được!" Hắn dùng ánh mắt oán độc đảo qua mọi người, đột nhiên cười to nói: " Ha ha, ha ha ha, được lắm! Tiểu Nam…Nam Nam, bọn họ…bọn họ nếu đều đã chết, ngươi sẽ theo ta…"

…ha ha, ha ha!"

" Hắn điên rồi!"

Tần Tiểu Thiên nhắc nhở một câu, nhưng thật ra mọi người đều biết không hay, Chung Cương hiển nhiên đã mất đi lý trí.

Chung Cương há mồm phun ra phi kiếm, quát to: " Đi tìm chết đi! Ta giết các ngươi!"

Trình Kiến Côn xuất phi kiếm ngăn cản, Tần Tiểu Thiên kêu lên: " Lui ra phía sau, mau lui lại!" Hắn đứng ngay trước người La Nam, dùng sức niết vỡ ngọc phù.

Một đoàn thanh quang mọc lên, trong nháy mắt khoách triển thành một màn hào quang màu xanh hình nửa vòng tròn, nói: " Tốt lắm…không nên cử động, đứng yên, trong vòng *** này!"

Tu vi của Chung Cương cao hơn Trình Kiến Côn, hai kiếm chạm nhau, Trình Kiến Côn có hại không nhỏ, thân thể cuống quýt lui về phía sau.

Tần Tiểu Thiên kêu lên: " Mau lui lại chỗ chúng ta!" Trình Kiến Côn đã lui tới bên màn hào quang, nghe vậy lui ra sau một bước, tiến vào trong vòng phòng ngự. Phi kiếm Chung Cương theo sát tới, một chút liền bổ vào trên màn hào quang, làm Tiểu Gia Tiểu Yên thét chói tai. Tần Tiểu Thiên nhất thời nổi giận, một người tu chân không ngờ cũng hướng người bình thường ra tay, hắn nhịn không được móc ra một quả Hỏa lôi phù, lặng lẽ nhét vào trong tay Trình Kiến Côn, nhỏ giọng nói: " Đốt hắn!"

Chung Cương dùng phi kiếm liên tục đánh sâu vào vòng phòng ngự, nhưng không cách nào rung chuyển, hắn nổi giận gào lên: " Đi ra! Đi ra!"

Trình Kiến Côn phát hiện ngọc phù trong tay, nhưng không nhận ra đây là hỏa tiên lôi, hơn nữa cùng không biết làm sao khải động, vội la lên: " Làm sao dụng?"

Tần Tiểu Thiên thiếu chút nữa té xỉu, nói: " Làm vỡ nát ném ra, phải nhanh!"

Một vòng hồng mang từ trong tay Trình Kiến Côn bốc lên, hắn dương tay xuất ra, tựa như xuất một khối sắt cháy đỏ.

Chung Cương là người tu chân sắp đạt tới Nguyên Anh kỳ, kiến thức cao hơn Trình Kiến Côn, mắt thấy một điểm hồng mang bay ra vòng phòng ngự, độ nóng chung quanh đột nhiên bay lên, trong lòng hắn biết

không hay, chỉ động niệm đem phi kiếm hình thành một mảnh mây xanh rất nhanh ngăn trở trước người, thân thể lui nhanh về phía sau.

Giống như một khối đá lớn tạp nhập vào lò luyện sắt, trong tiếng ầm ầm, vô số lửa hoa vẩy ra.

Hỏa tiên lôi không phải là hỏa phù hay lôi phù bình thường của tu chân giới, hỏa lôi này chính là tiên phù, phi kiếm của Chung Cương giống như một khối băng ngưng kết, một chút rơi vào trong lửa lớn, không tới một giây đã liền tan thành mây khói. Hỏa tiên lôi nổ bạo.

May là Tần Tiểu Thiên triển khai vòng phòng ngự và hỏa tiên lôi là cùng một loại ngọc phù, cho nên mới có thể ngăn cản uy lực của hỏa tiên lôi, gia đình Trình Kiến Trọng bình yên vô sự, nhưng chồng và hai con của La Nam đều sợ hãi.

Hỏa tiên lôi không chỉ là lửa, mà là lôi hỏa, vô số quang điểm tứ tán vẩy ra, mỗi một quang điểm đều là một lôi, mỗi một lôi nổ tung, lại phiếm xuất ra một đóa lửa xinh đẹp, làm kẻ khác không thể tư nghị chính là mỗi một đóa hoa đều cũng không giống nhau, thậm chí ngay cả màu sắc cũng là ngũ quang thập sắc, quang hoa chói mắt và tiếng chấn oanh trời trong phút chốc bộc phát đến mức tận cùng.

Gia đình La Nam không cách nào đứng thẳng được nữa, đều bị chấn ngồi trên mặt đất, chỉ có Trình Kiến Côn và Tần Tiểu Thiên vẫn đứng thẳng như cũ. Trình Kiến Côn há to miệng, không ngừng hít thở, chắt lưỡi nói: " Hay thật...lợi hại như vậy?"

Trước vòng phòng ngự, phương viên trăm thước hết thảy hoàn toàn hóa thành tro tàn, ngay cả trọng hình xe bay, cũng bị sóng khí nổ mạnh đẩy trôi ra xa hơn mười thước.

Một quả hỏa tiên lôi từ lúc khởi động cho đến khi hao hết, chỉ có hơn mười giây thời gian, vòng phòng ngự vẫn chống đỡ thêm vài phút sau khi hỏa tiên lôi hao hết rồi mới vỡ vụn ra, một cỗ không khí nóng hực đập vào mặt mà đến.

Bởi vì hỏa tiên lôi chỉ dùng hình thức phù chú để khởi động, hình thái công kích rất ngờ nghệch, nó chỉ bộc phát trong khu vực cố định, chỉ cần tránh khỏi trung tâm nổ bạo, thì nguy hiểm không lớn. Chung Cương lúc phi kiếm vừa bị hủy thì đã bị thương, hơn nữa bị uy lực của hỏa tiên lôi tạc trúng, thương thế càng tăng thêm, may mắn hắn phản ứng nhanh, nếu không ngay cả mạng sống cũng không giữ được.

Tần Tiểu Thiên cổ vũ nói: " Đánh a! Phi kiếm của hắn hủy rớt, lúc này không đánh, thì đợi khi nào? Nhanh đi!"

Gia đình La Nam dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn, Tần Tiểu Thiên ngại ngùng, cười hì hì nói: " Ta chỉ là muốn xem náo nhiệt, hắc hắc."

La Nam dang tay nói: " Tiểu Thiên mau lại đây, ai, đứa nhỏ này chắc là bị sợ đến hồ đồ rồi."

Tần Tiểu Thiên không muốn để cho La Nam ôm hắn, hắn nói: " Mau nhìn! Mau nhìn! Đánh nhau rồi!"

Trình Kiến Côn ý khí phong phát, đuổi theo Chung Cương mà đánh, thương cảm Chung Cương không có phi kiếm, lại không có thủ đoạn và pháp bảo gì khác, người bị thương nặng, không thể làm gì khác hơn là liều mạng chạy trốn.

Tiểu Gia cũng dừng khóc, huy nắm tay nhỏ, lớn tiếng cổ vũ cho thúc thúc: " Đánh! Giết chết hắn! Dám khi dễ mẹ ta, đánh! Đánh cho chết!"

La Nam nhẹ vỗ hắn một cái, nói: " Tiểu Gia, không thể nói như vậy!" Nàng chuyển hướng Trình Kiến Côn, kêu lên: " A Côn, thả hắn đi đi."

Trình Kiến Trọng đưa tay nắm tay La Nam, thoáng dùng sức bóp nhẹ một chút, tỏ vẻ mình ủng hộ, hắn thích sự khoan dung độ lượng của vợ.

Trình Kiến Côn nghe vậy thu tay lại quát: " Họ Chung kia! Sau này không được quấy rối đại tẩu ta, nếu không ta đánh ẹ ngươi cũng không nhận ra ngươi là ai! Cút xa một chút!"

Hỏa tiên lôi bộc phát kinh động Viêm Tinh liên hợp hội người tu chân, tại thế tục giới Viêm Tinh, có rất nhiều người tu chân ẩn tính, bọn họ cũng có cuộc sống như người thường, một khi tới Nguyên Anh kỳ, thì

có người của liên hợp hội đến tìm, chỉ dẫn họ tiến vào một ít tu chân đại phái nổi tiếng. Tiên phù giống như hỏa tiên lôi nổ mạnh, khiến cho linh khí ba động thì tự nhiên sẽ có người tìm tới.

Vài đạo kiếm quang hiện lên, liên hợp hội không ngờ lại phái tới bốn cao thủ. Tràng cảnh tranh đấu nơi đây đều được ghi lại, nơi này có rất nhiều thiết bị công nghệ cao.

Chung Cương không có chạy trốn, dù trốn cũng không thoát, hắn bị một người tu chân giam cầm rồi mang đi, mặt khác ba người tu chân đi lại, đầu tiên xin lỗi biện bạch với gia đình Trình Kiến Trọng, chủ động bồi thường, tất cả khoản hạng bồi thường đều do Chung Cương chi trả. Về phần Trình Kiến Côn, bọn họ không có trừng phạt, chỉ là cảnh cáo hắn, sau này không cho sử dụng phù chú đại uy lực nơi có con người.

Tần Tiểu Thiên mới lạ nhìn xem, hắn phát hiện người tu chân liên hợp hội rất uy phong, so với cảnh viên và quân đội trên địa cầu còn muốn lợi hại, nhưng bọn họ đối với con người rất tốt, tựa hồ bất luận là con người có lý hay vô lý, chỉ cần cùng người tu chân phát sinh tranh chấp, xử lý thì nhất định sẽ thiên về con người, cách làm này cũng rất ít thấy.

Ba người tu chân xử lý xong, lễ phép cáo biệt mọi người, rất nhanh ngự kiếm đi.

Trình Hiếu Gia và Trình Tiểu Yên, hưng phấn cuốn lấy Trình Kiến Côn, la hét muốn tu chân. Bất luận là tranh đấu vừa rồi, hay là do mấy người tu chân uy phong lẫm lẫm, đều cấp cho hai đứa trẻ lưu lại ấn tượng thật sâu.

Viêm Tinh là địa phương cổ vũ tu chân, chỉ cần có tiềm chất về phương diện này, hơn nữa nguyện ý tu chân, thì bình thường đều được như nguyện.

La Nam tiến lên ôm lấy Tần Tiểu Thiên, hỏi: " Tiểu Thiên, ngươi cũng là người tu chân?" Nàng xem thấy không đúng, còn xem Tiểu Thiên trở thành một tiểu hài tử.

Tần Tiểu Thiên giả vờ nói: " Cái gì người tu chân? Ta không phải a."

Trình Hiếu Gia la lớn: " Tiểu Thiên là người tu chân! Con nghe thấy hắn mắng thúc thúc…"

Tần Tiểu Thiên vội vàng cắt đứt lời hắn nói: " Có người đến! Bọn họ là người của diễn võ trường sao?"

Sự chú ý của La Nam chuyển dời đi, Tần Tiểu Thiên len lén nhìn Trình Hiếu Gia nháy mắt.

Mấy công tác viên của diễn võ trường đi tới, trong đó có một người hỏi: " Xin hỏi Trình Kiến Côn tiên sinh có ở đây không?"

Tần Tiểu Thiên nói: " Ta đi đến xe bay khởi động kỵ sĩ." Lúc này không đi thì đợi đến khi nào, vừa nói vừa tránh thoát ngực của La Nam, hướng xe bay chạy đi.

La Nam cười cười: " Đứa nhỏ này, thật sự là nóng lòng."

Chỉ chốc lát sau, Trình Kiến Côn và công tác viên của diễn võ trường giao thiệp xong, quay lại nói: " Tiến vào trường số ba, trong chốc lát người Điền gia sẽ đến, ta đi ứng phó, các ngươi không nên nói nhiều lời."

Trình Kiến Trọng nói: " Hay, A Côn cố gắng lên!"

La Nam cau mày nói: " A Côn, không cần cố kỵ Điền gia, dụng tâm tỷ thí là được, đúng rồi, lần này có công chứng phải không?"

Trình Kiến Côn nói: " Có, đã mời công chứng của liên hợp hội, ai cũng không dám làm bậy."

Tần Tiểu Thiên khởi động kỵ sĩ, kỵ sĩ của hắn còn chưa cải tạo qua, cũng không có trải qua huấn luyện, mang theo kỵ sĩ chẳng qua chỉ là nhất thời cao hứng, cảm giác chơi rất vui, nếu đến diễn võ trường, tại sao lại không có kỵ sĩ.

Cả nhà cười nói đi về hướng diễn võ trường.

Tỷ thí phi thường chính quy, có công chứng sư công chứng, hơn nữa là công chứng sư của liên hợp hội, tỷ thí như vậy thường thường là dùng trong đánh cuộc. Viêm Tinh là một địa phương rất kỳ quái, không cấm đánh cuộc, không cấm quyết đấu, nhưng phải công bình.

Hai con người có thể tiến hành quyết đấu, nhưng nhất định phải do song phương đồng ý, có công chứng mới được, nếu có một phương không đồng ý, lại không thể mạnh mẽ quyết đấu, bởi vậy Trình Kiến Côn mới tỷ thí cùng Điền gia, chỉ cần có công chứng là có thể tiến hành.

Diễn võ trường số ba có diện tích rất lớn, tương đối ngang hàng với bốn sân đá banh, mặt đất được tu bổ cực kỳ bằng phẳng trồng đầy cỏ, bên trong võ trường đã có một đám khách vây xem, đó là người của Điền thị gia tộc.

Trình Kiến Côn cũng mang tới không ít bằng hữu, đó là một đám bằng hữu rượu chè ăn chơi, ước chừng hơn mười người, đều là con cái nhà có tiền, lái các loại các dạng xe bay tới, nhìn thấy Trình Kiến Côn thì thân thiết bắt tay, trong đó còn có năm, sáu cô gái, hì hì ha ha đùa giỡn.

Tần Tiểu Thiên ngồi trong kỵ sĩ lãnh mắt bàng quan, cỗ máy này chạy nhanh đến quá khích, âm thanh giống như trống trận, đặc biệt là lúc chạy nhanh, làm cho kẻ khác nhiệt huyết sôi trào.

Tiểu Gia cũng ngồi trong kỵ sĩ, hắn thao khống ngựa máy, vòng quanh đám người Trình Kiến Côn hấp tấp chạy một vòng, một công tác viên chạy tới nói: " Xin ước thúc tiểu bằng hữu, nơi này không thích hợp phi ngựa, muốn chạy phải đi vào diễn võ trường."

Tiểu Gia quay đầu ngựa phóng đi theo hướng diễn võ trường, kêu lên: " Tiểu Thiên, đi theo ta!"

Tần Tiểu Thiên khi còn bé rất ít có cơ hội chơi đùa như vậy, giờ khắc này, hắn mới cảm giác được tự mình như là một đứa bé, lớn tiếng nói: " Chờ ta một chút! Giá!"

Hai con ngựa giống như nhảy vào diễn võ trường, Tần Tiểu Thiên đột nhiên kéo mạnh cương ngựa, ngựa máy đối với việc khống chế phi thường mẫn cảm, chỉ thoáng kéo cương, tốc độ của nó cũng chậm xuống, lại kéo thêm chút, ngựa máy dừng lại, Tần Tiểu Thiên kêu lên: " Tiểu Gia quay lại!"

Chỉ thấy một con ngựa máy màu đỏ, một kỵ sĩ toàn thân mặc khải giáp màu đỏ từ bên hông diễn võ trường tiến vào, so sánh với các món đồ chơi kỵ sĩ thì có vẻ lớn hơn một số, vừa nhìn cũng biết là kỵ sĩ được đính chế. Vó ngựa đạp lên cỏ lại phát ra tiếng sấm trầm muộn buồn bực, chấn đến bãi cỏ cũng rung động, đây là kỵ sĩ Điền gia dùng tỷ thí.

Tần Tiểu Thiên phát hiện, kỵ sĩ kia không có gì đặc biệt, khải giáp trên người mặc dù đặc chế, nhưng không có phòng ngự trận, duy nhất đặc biệt chính là động tác của kỵ sĩ không cứng ngắc chút nào, lưu sướng như là có người đang thao khống.

Kỵ sĩ đồ chơi nếu như không có trải qua huấn luyện, động tác sẽ rất cứng ngắc, cho dù trải qua huấn luyện, trong lúc chuyển đổi động tác cũng có thể nhìn thấy dấu vết cương cứng, dù sao không phải người, chỉ như vậy cũng nói rõ kỵ sĩ này huấn luyện phi thường tốt.

Tiểu Gia sợ hãi than nói: " Oa, quá suất!" Hắn hâm mộ đánh giá, nói: " Ta cũng muốn có một kỵ sĩ như vậy!"

Lực chú ý của Tần Tiểu Thiên không phải trên kỵ sĩ, hắn đang nhìn một tên mập mạp, người nọ một thân thịt béo, đi lại thì thịt mỡ cả người đều rung động, mập vô cùng, cái đầu trọc, đôi mắt sâu vùi trong thịt, vài sợi râu thưa thớt, có tới ba tầng cằm. Phía sau hắn đi theo mấy đại hán to con, vừa nhìn thì biết là bảo tiêu hộ vệ.

Tên mập đi tới hướng Trình Kiến Côn. Tần Tiểu Thiên khu động ngựa máy đuổi theo, hắn vừa nghiêng đầu nhìn xem, vừa suy nghĩ trong lòng: " Người này chính là Điền bác bì? Không đúng, Điền bác bì hẳn là lão già kia, đại khái...tên này là Điền Phong? A a, người này nên gọi là Điền mập, quá mập rồi, không có hai trăm năm mươi công cân, cũng phải có hai trăm công cân."

Người nọ đúng là Điền Phong, cũng là một tên thích rượu chè ăn chơi. Hắn có chút khó khăn khi quay đầu, muốn nhìn một chút xem ai đang đi theo mình, vừa nhìn thấy Tần Tiểu Thiên ngồi trên lưng ngựa máy, trong lòng hơi kinh hãi, đứa nhỏ này khác hẳn người khác, rất có linh khí, cũng không phải là một đứa bé con nhà bình thường.

Trình Kiến Côn đón lên, hỏi: " Phong mập, sao? Bá phụ đại nhân ngươi không có tới?"

Điền Phong cười lạnh nói: " Điểm việc nhỏ ấy, đại bá căn bản không có để ở trong lòng."

Trình Kiến Côn nói: " Nga, nguyên lai là không có để trong lòng, có ý nghĩa đó Phong mập, đại bá ngươi nếu bị thua, hắc hắc, Điền gia ngươi không ổn rồi."

Điền Phong ha ha cười to, nói: " Ai thua ai thắng còn nói không chính xác đâu, ha ha, Trình lão đệ có vẻ vui vẻ quá sớm rồi?"

Trình Kiến Côn nói: " Vui? A a, có vui thì cũng không có dụng, thực lực mới là hết thảy."

Mắt nhỏ của Điền Phong gắt gao nhìn chằm chằm đối thủ, gật đầu nói: " Vậy bắt đầu đi..công chứng trước! Sau đó tỷ thí!"

Hai nhân viên công chứng đưa cho Trình Kiến Côn một bản điện tử cỡ bàn tay để ký tên, nói: " Mời xem nội dung trước, nếu đồng ý thì án dấu tay, lập tức sinh hiệu."

Trình Kiến Côn tiếp nhận lấy, chợt nghe Điền Phong nói: " Đưa đây, ta án dấu tay trước." Rồi đưa tay đi lấy bản ký tên.

Trình Kiến Côn hơi chút rút về, nói: " Làm gì? Muốn đoạt cái gì?"

Hắn mở ra, còn chưa nhìn kỹ, Điền Phong không vui nói: " Là ngươi đoạt! Cho ta ấn ký!"

Hai người tranh tới đoạt lui, làm nhân viên công chứng tức giận hô to dừng tay.

Tần Tiểu Thiên mơ hồ cảm thấy không đúng, nhưng lại nhìn không ra không đúng chỗ nào, không thể làm gì khác hơn là lẳng lặng quan sát.

Trình Kiến Côn nhanh chóng đè tay xuống, mắng: " Phong mập! Ngươi là người điên! Được rồi, cho ngươi!" Hắn ném bản ký tên ra.

Điền Phong xác nhận dấu tay của Trình Kiến Côn trước, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười quỷ dị, tiếp theo không chút do dự đè tay xuống, lạnh lùng nói: " Được rồi, ha ha!" Hắn đưa bản ký tên điện tử cho nhân viên công chứng.

Tần Tiểu Thiên đột nhiên tỉnh ngộ, nói: " A Côn, ngươi không có nhìn kỹ điều kiện."

Trình Kiến Côn ngẩn ngơ, nói: " Điều kiện đã sớm xác định rồi, không cần...Ách, đưa đây, cho ta nhìn xem!"

Một nhân viên công chứng nói: " Trình Kiến Côn, đã ấn dấu tay, thì không cách nào sửa đổi nữa." Hắn thu hồi bản điện tử, nói: " Đã sinh hiệu."

Trình Kiến Côn nhìn chằm chằm Điền Phong, nói: " Ngươi chơi ta?"

Điền Phong vẻ mặt vô tội, nói: " Nói cho rõ! Ta làm sao chơi ngươi? Đánh cuộc không nổi thì đừng đánh!"

Hai ngươi liền cãi vã, Tần Tiểu Thiên không nhịn được lắc đầu, cưỡi ngựa đi tới một bên, từ trên lưng ngựa nhảy xuống, nằm trên cỏ, nhìn bầu trời xanh xanh, chỉ chốc lát sau, đã chìm vào trong giấc mộng. Nhưng hết thảy phát sinh ở diễn võ trường đều hiện ra trong giấc mộng của hắn, tựa nhu không hề ngủ.

Cuộc cãi vả rất nhanh bị nhân viên công chứng ngăn lại, song phương giận dữ giằng co.

Một nhân viên công chứng nói: " Tỷ thí bắt đầu, dựa theo ba cuộc thi thắng hai..."

Trình Kiến Côn hét lớn: " Cái gì? Không phải một ván định thắng bại hay sao?"

Một nhân viên công chứng khác quát: " Câm miệng! Còn lung tung mồm miệng, sẽ hủy bỏ tư cách thi đấu của ngươi, phán ngươi thua!"

Trình Kiến Côn lui về phía sau một bước, còn chưa tỷ thí mà bị thua, hắn vô luận thế nào cũng không cam tâm, không thể làm gì khác hơn là câm miệng không nói. Điền Phong đắc ý lạc lạc cười, tựa như một tên trộm vừa thành công ăn cắp được con gà.

" Điều thứ năm, kỵ sĩ có thể cải trang, nhưng không được sử dụng tu chân trận pháp và quý lỗi thuật, phải dùng thủ đoạn khoa học hiện đại tiến hành cải trang, nếu không sẽ hủy bỏ tư cách tỷ thí kỵ sĩ..."

Trình Kiến Côn đại não coi như hủy mất, hắn ỷ lại lớn nhất chính là dựa vào tu chân thủ đoạn cải trang kỵ sĩ, mà mấy điều kiện này đã chặt đứt căn cơ chiến thắng của hắn.

" Sau khi đã ký hiệp ước, song phương không được đổi ý, nếu không coi như thua..."

Nghe đến đó, Trình Kiến Côn biết được mình nhất định phải thua, đối thủ không để ình một chút cơ hội, kỵ sĩ mình căn bản là không có cơ hội lên đài, muốn lên phải giải trừ trận pháp trên người kỵ sĩ.

Ba cuộc hai thắng, ít nhất phải cần hai kỵ sĩ, mà phải là toàn thắng, bây giờ đi đâu mà tìm kỵ sĩ thứ hai?

Ánh mắt của hắn rơi vào kỵ sĩ của Tiểu Gia, trong lòng ngầm than thở, kỵ sĩ của Tiểu Gia mặc dù là món đồ chơi cao cấp, nhưng khác biệt thật lớn với cải trang kỵ sĩ, làm sao có thể đánh thắng?

Điền Phong hưng phấn hoa tay múa chân, hắn là tên mập ú, vũ động nhìn giống như một tòa núi thịt đang run rẩy, bộ dáng thập phần tức cười, Tần Tiểu Thiên đang ngủ mà cũng nở nụ cười.

Trình Kiến Côn thì cười không nổi, nguyên lai là cục diện thắng chắc, bởi vì mình sai lầm, ngược lại lâm vào âm mưu, hắn hận hận nói: " Tên ghê tởm!"

Bây giờ cho dù muốn rời khỏi cũng không thể, huống chi hắn cũng không định rời khỏi, lựa chọn duy nhất là tử kháng.

Hai ngón tay của Điền Phong cắm trong miệng, huýt vang, hai kỵ sĩ cao lớn cưỡi ngựa chạy vội ra. Hắn đã sớm chuẩn bị rất tốt.

Trình Kiến Côn đi tới trước mặt Tiểu Gia, ngồi xổm xuống, nói: " Tiểu Gia, kỵ sĩ của con có thể chiến đấu mà phải không?"

Tiểu Gia lộ ra ánh mắt mê hoặc, hỏi: " Thúc thúc, thế nào?"

Trình Kiến Côn sắc mặt ửng đỏ, nói: " Thúc thúc chỉ dẫn theo một kỵ sĩ, bây giờ cần ba kỵ sĩ...kỵ sĩ của con có thể chiến đấu mà phải không?"

" A?" Tiểu Gia kinh ngạc kêu một tiếng, lập tức đứng lên, hưng phấn nói: " Có thể! Có thể! Kỵ sĩ của ta rất lợi hại!" Tiểu tử kia rất thông minh, lại nói: " Còn thiếu một kỵ sĩ...đúng rồi, ở chỗ Tiểu Thiên còn một kỵ sĩ, nhưng hắn còn chưa huấn luyện qua, có thể sử dụng hay không?"

Trong lòng Trình Kiến Côn ngầm than thở, nói: " Không huấn luyện qua cũng được, con đi gọi hắn."

Tiểu Gia hưng phấn chạy tới chỗ Tần Tiểu Thiên, Tần Tiểu Thiên cũng thở dài, mở mắt. Tiểu Gia đến bên cạnh, hắn đã đứng lên, nói: " Không cần nói, kỵ sĩ có thể dụng."

Tiểu Gia kinh ngạc nói: " Ngươi làm sao biết?"

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Sao còn không biết? Cần phải có ba kỵ sĩ."

Trong lòng hắn rất rõ ràng, dựa theo hợp ước đánh cuộc, Trình Kiến Côn nhất định phải thua, bởi vì giải trừ trận pháp trên người kỵ sĩ, thực lực kỵ sĩ sẽ yếu kém vô cùng, mười thành chỉ còn lại có ba thành, thậm chí ba thành có thể cũng không có, như thế nào có thể thắng?

Điền Phong hét lớn: " Trình Kiến Côn! Bắt đầu đi! Ha ha! Ha ha ha!"

74. Q.8 - Chương 6: Thánh Kỵ Sĩ

Tần Tiểu Thiên đi tới bên cạnh Trình Kiến Côn, cười nói: " A Côn, ngươi làm sao đánh?"

La Nam ở cách đó không xa, nghe vậy quay đầu nói: " Tiểu Thiên, con gọi hắn là A Côn?"

Tần Tiểu Thiên giả bộ hồ đồ, nói: " Đúng vậy, mọi người không phải đều gọi hắn là A Côn hay sao? Hì hì." Vừa nói vừa nhìn Trình Kiến Côn nháy mắt.

Trình Kiến Côn không thể làm gì khác hơn là nói: " A, chị dâu, là ta bảo Tiểu Thiên gọi như vậy, a a."

La Nam lắc đầu cười nói: " Không lớn không nhỏ...A Côn, cố gắng lên!"

Trình Kiến Côn nắm chặt nắm tay huy vũ một chút, nhưng thật ra trong lòng hắn một chút niềm tin cũng không có.

Làm sao đánh? Ba kỵ sĩ của Điền Phong nhất định là đặc chế, cũng được huấn luyện rất chu đáo, còn kỵ sĩ của mình thì cũng tạm, có lực liều mạng, nhưng kỵ sĩ của Tiểu Gia và Tiểu Thiên chỉ mua trong tiệm đồ chơi, không phải là kỵ sĩ chính quy cho việc tỷ thí đánh cuộc, còn có thể ngăn cản mấy chiêu nhưng nếu muốn chiến thắng đối thủ, cơ hồ là nhiệm vụ không thể nào hoàn thành.

Trên diễn võ trường xuất hiện một con ngựa trắng, một kỵ sĩ mặc kim bạch khôi giáp, trên đầu đội khôi anh màu đỏ vo tròn, cầm một cây trường thương bằng hợp kim, lộ vẻ phi thường phiêu hãn.

Tần Tiểu Thiên cẩn thận quan sát, phát hiện động tác kỵ sĩ này có chút sinh ngạnh, so sánh với kỵ sĩ xuất hiện trước, kém rất nhiều. Trình Kiến Côn cũng nhìn ra đây là một kỵ sĩ yếu kém.

Điền Phong mở đôi mắt nhỏ, cười a a vỗ tay nói: " Ta chịu thiệt thòi, phái kỵ sĩ này đi ra trước, cho ngươi một cơ hội." Hắn ra vẻ tư thái, bộ dáng như đại khí, sau đó quay đầu lại, cười nói vài câu với đám người hắn mang đến.

Tần Tiểu Thiên nói: " A Côn, kỵ sĩ của ngươi có cơ hội thắng một nửa."

Trình Kiến Côn thầm nghĩ: " Vậy mà ngươi còn nói, kỵ sĩ kém cỏi nhất của Điền Phong, cũng còn mạnh hơn kỵ sĩ của ta! Mẹ nó, tên hỗn đản này, bố trí cái vòng cho ta chui vào, ta còn ngu đến mức tự mình tiến vào trong."

Tần Tiểu Thiên lại nói: " Đây là cơ hội thủ thắng duy nhất, nếu như có thể thắng một trận, a a, tốt xấu gì cũng còn kiếm về một chút mặt mũi, so với thua hoàn toàn thì vẫn đỡ hơn."

Trình Kiến Côn cười khổ nói: " Ai, một chút mặt mũi cũng không lưu cho ta, thua thì thua, không có gì không chịu nổi, cùng lắm thì ta đi ra ngoại tinh tu chân, a a."

Điền Phong hét lớn: " Uy, đánh cuộc hay không a? Nếu thấy phiền phức, dứt khoát nhận thua đi, ha ha!"

Trình Kiến Côn hận đến nghiến răng, nói: " Được, đánh thì đánh! Ngươi chờ!"

Tần Tiểu Thiên thiếu chút nữa cười rộ lên, người này nói chuyện sao nghe như đã đánh thua mà gỡ chút mặt mũi.

Kỵ sĩ đối chiến, thắng thua rất đơn giản, thứ nhất đem đối thủ đánh ngã xuống ngựa, một là làm cho đối thủ mất đi lực chiến đấu, đánh bạc chỉ cần bắt đầu, hai kỵ sĩ không chết không ngớt. Cũng may đều là kỵ sĩ máy, không phải người sống, cho nên chiến đấu cũng không quá máu tanh, chỉ là lực lượng và kỹ xảo mà thôi.

Một nhân viên công chứng lớn tiếng nói: " Mọi người lui ra ngoài, bắt đầu tỷ thí!"

Điền Phong bĩu môi, hắc hắc cười, xoay người đi ra ngoài, nói thầm: " Đấu với ta, chơi chết ngươi! Hắc hắc, hắc hắc, thật *** quá đã, hắc hắc."

Trình Kiến Côn đưa tay nắm trên bả vai Tần Tiểu Thiên, cũng đi ra ngoài, một đám bằng hữu đi theo phía sau hắn.

Tần Tiểu Thiên nhỏ giọng nói: " Uy, A Côn, buông tay ra, để ta tự mình đi."

Trình Kiến Côn cũng nhỏ giọng nói: " Đừng động, ta hỏi ngươi, có biện pháp giúp ta thắng không?"

Tần Tiểu Thiên gãi gãi đầu, nói: " Nếu như biết trước nội dung hai ngày, ta có biện pháp. Bây giờ...tương đối khó khăn."

Trình Kiến Côn tựa hồ rất tin tưởng Tần Tiểu Thiên, nói: " Tương đối khó? Ngươi nhất định có biện pháp cứu ta!" Hắn xuất ra một bình đồ uống đưa cho Tần Tiểu Thiên, một bộ dáng như rất tốt.

Tần Tiểu Thiên cười nói: " A Côn, ta là tiểu hài tử a, người lớn các ngươi còn làm không được, muốn một đứa nhỏ như ta làm được, có phải có chút ép người không?"

Trình Kiến Côn nhỏ giọng nói: " Xem tại tình bằng hữu, giúp ta đi!" Hắn nhận định Tần Tiểu Thiên có biện pháp.

Tần Tiểu Thiên cười khúc khích một tiếng, nói: " Ngươi đây là bệnh cấp tìm loạn thầy, hì hì, hay là nghe ý trời đi, thua cũng không sợ, chẳng lẽ vì tiếc tài sản hay sao? Nhiều nhất cũng chỉ hơn mười triệu mà thôi."

Trình Kiến Côn đột nhiên cười quỷ dị, nói: " Ta chỉ có tài sản hơn một triệu, thua cũng không sao." Hắn đã đem cổ phần của nông trường chuyển tới cho Trình Hiếu Gia và Trình Tiểu Yên, tư kim lưu động trong tay cũng chuyển tới cho đại ca đại tẩu, thậm chí ngay cả Tần Tiểu Thiên cũng có được mấy triệu, đương nhiên, việc này Tần Tiểu Thiên còn không biết.

Tần Tiểu Thiên nói: " Vậy có thua cũng không sợ."

Trình Kiến Côn nói: " Ai, thua cũng không có gì không chịu nổi, nhưng làm ta rất khó chịu, hừ hừ, nếu có thể thắng, chẳng phải rất tốt?"

Hai người đi tới bên ngoài, trong lòng của Tần Tiểu Thiên cũng suy nghĩ làm sao giúp Trình Kiến Côn, chỉ là bây giờ hắn không thể sử dụng tiên thuật, ánh mắt mặc dù nhất lưu, thực tế năng lực động thủ không có, không thể sử dụng trận pháp thì không cách nào giúp Trình Kiến Côn, chỉ có tìm cách khác.

Hắn không kịp suy nghĩ rõ ràng, không thể làm gì khác hơn là nói: " Ngươi trước tiên chỉ huy kỵ sĩ đánh một trận, tận lực mà thắng, đi từng bước tiến từng bước thôi."

Trình Kiến Côn mắng: " Ta là một đầu heo! Hòa ước loại này mà cũng ký!"

Tần Tiểu Thiên đồng ý nói: " Ân, đáng tiếc một chút."

Trình Kiến Côn bất đắc dĩ cười khổ, tự mình chửi mình thì được, còn lúc mình đang tự mắng mình mà bị người khác chen vào một câu than thở thì thật không hay, nhưng hắn cũng không có cách nào khác tức giận với Tần Tiểu Thiên.

La Nam đi tới hỏi: " Các ngươi đang nói gì? Chuẩn bị tốt rồi chưa?"

Tần Tiểu Thiên cười hì hì nói: " A Côn nói hắn là một đầu...ô ô!"

Trình Kiến Côn che miệng Tần Tiểu Thiên, cười nói: " Đại tẩu, ta chuẩn bị rồi, a a, lập tức sẽ bắt đầu."

La Nam gật đầu, nói: " Cố gắng lên!"

Bên kia Trình Tiểu Yên hô: " Mẹ, mau tới, đến đây ngồi."

La Nam có chút nghi hoặc nhìn Tần Tiểu Thiên, xoay người rời đi, vừa đi vừa nói thầm: " Lúc này mà vẫn còn hồ đồ, đứa nhỏ này."

Trình Kiến Côn buông tay ra, nhỏ giọng nói: " Ai, Tiểu Thiên, đừng nói lung tung a!"

Tần Tiểu Thiên từng ngụm từng ngụm thở hổn hển, nói: " Uy, ngươi muốn nghẹt chết ta à?"

Trình Kiến Côn tự cấp cổ vũ ình: " Ta nhất định thắng!" Rồi quay nhìn Tần Tiểu Thiên nói: " Ngươi ở chỗ này, ta đi chỉ huy kỵ sĩ."

Không thể khởi động trận pháp trên người kỵ sĩ, không có nghĩa là năng lực phòng ngự và năng lực công kích kém, kỵ sĩ này cũng được đặc chế, bởi vì phải bố trí trận pháp, cho nên chất liệu của khôi giáp phi thường tốt, Trình Kiến Côn tự tin chiến thắng đối phương.

Tuyệt đại bộ phận kỵ sĩ sử dụng trường thương và trường đao, những binh khí khác dùng không nhiều lắm.

Kỵ sĩ của Điền Phong dùng thương, kỵ sĩ của Trình Kiến Côn cũng dùng thương, binh khí của hai bên giống nhau. Kỵ sĩ của Trình Kiến Côn dùng chính là trường thương dài ba thước, mà kỵ sĩ của Điền Phong dùng trường thương dài hai thước tám, ngắn hơn hai mươi phân.

Phương thức đối chiến của kỵ sĩ rất đơn giản, hai ngựa xông vào nhau giao thủ, tách ra, nếu còn chưa thắng bại, cho dù là qua một chiêu, sau đó vẫn chạy tới. Thời gian đó, có thể triển khai thủ đoạn công kích xa, tỷ như bắn tên, nhưng có rất ít người dùng công kích xa, bởi vì kỵ sĩ do sắt thép chế tạo, dù mũi tên có bắn trúng thì cũng không làm ra tác dụng gì.

Trình Kiến Côn mở ra kỵ sĩ của mình. Chiến trình thức chủ yếu mặc dù đã huấn luyện xong, đáng tiếc đã không quá thích hợp sử dụng, chỉ có lâm trận điều chỉnh, trình thức điều chỉnh kỵ sĩ không phải dễ dàng, phải trải qua huấn luyện và thi kiểm tra, mới có thể cố định xuống, hắn chỉ có thể điều chỉnh một chút, còn những chi tiết tỉ mỉ cũng đành bỏ qua.

Điền Phong cũng khởi động kỵ sĩ, đã có người giúp hắn tính toán, chỉ cần Trình Kiến Côn tiến vào âm mưu, thì phần thắng đã ngoài chín mươi phần trăm, hắn một chút cũng không cần lo lắng, cười nói: " Trình Kiến Côn, biểu hiện cho tốt, đừng làm ta thất vọng, ha ha!"

Trình Kiến Côn không tức giận, làm một người tu chân, khí độ của hắn tốt hơn Điền Phong nhiều, đã tới bước này, hắn cũng chăm chú làm việc, nói: " Còn chưa tới thời khắc cuối cùng, ai cũng không có khả năng biết thắng hay thua, a a, đến đây đi!"

Nhân viên công chứng tiến lên kiểm tra, một người nói: " Không thành vấn đề, có thể bắt đầu!"

Hai kỵ sĩ đứng thẳng, sau khi nghe tiếng ra lệnh, lập tức chia làm hai bên, hướng ra hai phía chạy đi, tiếng vó ngựa long long vang lên.

Người xem phát ra tiếng quát tháo từng trận, cỗ vũ cho song phương.

Một khi thiết định xong trình thức chiến đấu, sau đó việc chiến đấu toàn nương vào trí tuệ trình thức của kỵ sĩ phát huy tác dụng, trên đường không cách nào tu cải, bởi vậy ngay từ đầu trình thức phi thường trọng yếu. Kỵ sĩ càng cao cấp, thì trình thức càng phát đạt, kỵ sĩ trải qua huấn luyện chiến đấu, thậm chí càng đặc sắc hơn so với loài người.

Tần Tiểu Thiên ngồi trên ghế khán giả, diễn võ trường là một khối đất trồng cỏ hình chữ nhật, được bố trí sáu đài dành cho khán giả, sáu đài phân biệt kiến tạo hai góc võ trường, hơi nghiêng một chút, bằng hữu hai bên ngồi trong một đài.

Bởi vì chỗ ngồi khán giả tương đối lớn, hai trợ thủ cũng không tiếp xúc nhau, phân ra ngồi hai bên đài. Bên cạnh Tần Tiểu Thiên là Trình Hiếu Gia và Trình Kiến Trọng, phía trước là La Nam và Trình Tiểu Yên, mặt sau là một đám bằng hữu của Trình Kiến Côn.

Trước mỗi đài đều có một đài chỉ huy, người huấn luyện kỵ sĩ đứng trên đài chỉ huy.

Tiểu Gia rất khẩn trương, hắn vốn không nghĩ tới kỵ sĩ của mình cũng có thể ra đấu, hai nắm tay nhỏ nắm chặt gắt gao.

Tần Tiểu Thiên có thể cảm giác được thân thể hắn đang run nhè nhẹ, cười nói: " Tiểu Gia, sợ cái gì? Thua cũng tốt, thắng cũng được, với ngươi quan hệ không lớn. Lúc thiết trí trình thức thì có thể bất ngờ, a a, coi như là huấn luyện bình thường thì được rồi, cho dù thua, thúc thúc ngươi cũng không trách ngươi đâu." Hắn an ủi nói.

Trình Kiến Trọng nói: " Tiểu Gia, Tiểu Thiên nói không sai, đừng lo, coi như là trò chơi là được rồi."

Tần Tiểu Thiên nghĩ thầm: " Kỵ sĩ của ta cũng phải bày bố một chút, nếu không sẽ thật thua chắc." Hắn nói: " Ta đi điều chỉnh kỵ sĩ một chút, quay lại ngay."

Tiểu Gia cũng đứng lên, nói: " Ta cũng đi."

Kỵ sĩ của Tần Tiểu Thiên đứng bên sân, có thể trực tiếp nhìn thấy hai kỵ sĩ đối quyết, ngay khi hắn đi xuống đài thì hai kỵ sĩ bắt đầu trùng vào nhau, tiến hành lần chạm nhau đầu tiên.

Kỵ sĩ của Điền Phong là bạch mã ngân giáp, còn kỵ sĩ của Trình Kiến Côn là hắc mã hắc giáp.

Một trắng một đen trùng vào, tốc độ cực nhanh.

Vó ngựa như sấm, móng ngựa như cái bát nhỏ đạp trên bãi cỏ, bốc lên một chút cỏ vụn, trường thương của bạch kỵ sĩ hướng tới đầu của đối phương, trường thương của hắc kỵ sĩ tập trung cổ đối phương, đây là nhược điểm của kỵ sĩ, một khi đánh trúng, có thể làm cho đối phương tổn thất một nửa chiến lực: " Thương!"

Hai cây trường thương do hợp kim chế thành chàng cùng một chỗ, tiếng gầm thật lớn truyền ra. Trình Tiểu Yên che lỗ tai la lên: " Oa, thanh thật lớn quá!"

Lực lượng của hai kỵ sĩ không khác nhau lắm, cho nên đều có thể ổn định thân hình. Hắc kỵ sĩ đột nhiên buông một tay, từ bên hông rút ra một thanh khảm đao, thu về hướng lưng đối phương bổ tới.

Bạch kỵ sĩ nằm xuống lưng ngựa, cây thương hướng lên cao, khảm đao bay hụt, trường thương cũng không đánh trúng đối thủ. Hai con ngựa mang theo chủ nhân đều tự tách ra, lần xông thứ nhất, không ai chiếm tiện nghi.

Tần Tiểu Thiên liếc mắt nhìn một cái, nói: " Ngu ngốc, loại đối quyết này mà còn chính quy, đánh nhau là phải không từ thủ đoạn, theo cách đánh này, còn không biết kéo dài bao lâu."

Tiểu Gia kích động huy vũ nắm tay, hắn cũng không trấn định như Tần Tiểu Thiên, kỵ sĩ luận võ vốn là một kiện kích động lòng người, hai kỵ sĩ đều tự chạy ra ngoài mấy trăm thước, quay ngựa lại, lại bắt đầu lần xông chiến thứ hai.

Tần Tiểu Thiên lắc đầu nói: " Thật chán, đây chính là cho hai mãng hán so khí lực, một chút hàm lượng kỹ thuật cũng không có, ai, nhàm chán a."

Hai kỵ sĩ binh binh bàng bàng một vòng đánh, rất nhanh trôi qua hai mươi mấy hiệp, vẫn như cũ không phân biệt được thắng bại, chỉ là trên người hai kỵ sĩ đều lưu lại vết thương. Nơi ngực của bạch kỵ sĩ lưu lại mấy vết lõm, đó là dấu vết bị trường thương đánh trúng, lưu lại mấy dấu vết đao. Mũ của hắc kỵ sĩ bị đánh rơi, trên cánh tay cũng lưu lại mấy dấu vết.

Nhưng bọn họ đều là máy móc chế tạo, chỉ cần không bị thương bộ vị yếu hại, lực chiến đấu không có gì ảnh hưởng.

Một nhân viên công chứng lớn tiếng tuyên bố: " Hai mươi lăm hiệp hòa nhau, hai vị có thể đưa vào một chỉ lệnh, tiến vào giai đoạn tỷ thí thứ hai."

Trình Kiến Côn và Điền Phong đều tự đưa vào chỉ lệnh, điều chỉnh một chút sách lược đối chiến. Bình thường khi chiến cuộc giằng co thì song phương mới có cơ hội điều chỉnh, nếu không tiếp tục đánh cũng không còn thú vị.

Giai đoạn tỷ thí thứ hai bắt đầu, hai kỵ sĩ trùng nhau, sau đó đều tự ra chiêu.

Tần Tiểu Thiên không hề chú ý hai kỵ sĩ đối quyết, hắn đang suy nghĩ làm sao dùng món đồ chơi của mình chiến thắng đối thủ. Điều chỉnh một chút sự bén nhạy cho kỵ sĩ, bắt đầu giáo dạy chiêu số, đáng tiếc chính là không kịp tiến hành huấn luyện.

Hắn đem tất cả chiêu thức bài thành tổ hợp, không lo lắng sự phản ứng của đối thủ, mà chỉ dùng chiêu giả để công kích đối phương, dùng biện pháp này đổ bạc một lần, nếu phương pháp bình thường không thể dụng, thì hãy dùng quái chiêu, bất ngờ giết chết đối phương.

Tiểu Gia cũng đang cố gắng gia tăng chỉ lệnh, chỉ là kỵ sĩ của hắn và kỵ sĩ của Điền Phong nếu so sánh thật sự quá yếu, hắn chỉ tu sửa lại một bộ phận chỉ lệnh, dùng thủ đoạn công kích lấy mạng đổi mạng. Còn có thể đánh thắng hay không, thì bất kể, dù sao chuyên nghiệp và nghiệp dư còn có chênh lệch rất lớn.

Chỉ lệnh mới rõ ràng là gia tăng lực công kích, chỉ một hiệp, mặt nạ thép của hắc kỵ sĩ bị đánh bay, lộ ra bộ xương thép, một cánh tay của bạch kỵ sĩ bị xuyên thủng, tia chớp điện nhỏ xíu màu lam không ngừng lóe ra.

Chiêu thứ hai lại liều mạng đánh bừa, tiếng sắt thép va chạm thật lớn vang vọng diễn võ trường. Trường thương của bạch kỵ sĩ và hắc kỵ sĩ bị ngạnh sanh cong oặt xuống, liên tục vài lần liều mạng, trường thương trong tay hai kỵ sĩ vặn vẹo như muốn phá hư.

Phản ứng của hắc kỵ sĩ không tệ, lập tức ném trường thương, chụp khảm đao, hướng cổ bạch kỵ sĩ chém tới. Bạch kỵ sĩ giơ thương ngáng lại, cây thương đã không còn chịu nổi lực công kích, thương lang một tiếng, cây thương gãy đoạn. Khảm đao vẫn tiếp tục hoành vỗ xuống.

Điền Phong nhịn không được đứng lên, tức giận kêu to: " Mau tránh a! Đồ ngu ngốc!"

Tốc độ của khảm đao cực nhanh, bạch kỵ sĩ chỉ kịp nghiêng một chút, khảm đao đã xẹt qua cổ hắn, còn chưa chém gọn, nhưng mũi đao đảo qua, không hề khó khăn xé mở cổ họng, chỉ thấy tia điện lóe ra, bạch

kỵ sĩ cả người lẫn ngựa cứng đơ bất động. Chỉ trong nháy mắt, khảm đao hắc kỵ sĩ hồi chuyển, một tiếng hét lớn, một đao chặt bỏ đầu lâu bằng thép của bạch kỵ sĩ.

Trình Kiến Côn nhảy dựng lên, lớn tiếng hoan hô: " Oa nha nha! Ha ha, thắng!"

Điền Phong tức giận đến lớn tiếng mắng, một tên gầy nhỏ bên người nói thầm vài câu bên tai hắn, hắn mới bình tĩnh trở lại. Nhưng thật ra trận đầu cũng không tính thắng, phái ra cũng chỉ là kỵ sĩ huấn luyện kém cỏi, hắn còn có hồng kỵ sĩ và hắc kỵ sĩ được huấn luyện tỉ mỉ, hai kỵ sĩ này mới là tuyệt chiêu của hắn, chỉ cần thắng hai trận, thì sẽ nhờ vào hai kỵ sĩ này.

Tần Tiểu Thiên uống một ngụm đồ uống, trong lòng nghĩ: " Có ý nghĩa, bởi vì có thêm một thanh khảm đao, hắc kỵ sĩ mới may mắn thắng lợi, a a, ta cũng phải tìm thêm một chút thứ cổ quái mới được."

Tiểu Gia vừa nhảy lại nhảy, chúc mừng thúc thúc thắng lợi, khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn trướng đến đỏ bừng, hưng phấn không thôi.

" Trận đầu tỷ thí, kỵ sĩ của Trình Kiến Côn thắng, kỵ sĩ của Điền Phong thua, chuẩn bị trận tỷ thí kỵ sĩ thứ hai."

Trình Kiến Côn mang theo hắc kỵ sĩ rách nát không chịu nổi trở lại bên sân, hắn không có hưng phấn như vừa rồi, hai trường tỷ thí phía sau, cơ hồ thua chắc. Hắn đi tới bên người Tiểu Gia, nói: " Tiểu Gia, đừng lo, cố gắng là tốt rồi, có thua thúc thúc cũng không trách con đâu."

Tiểu Gia vẻ mặt nghiêm túc nói: " Chính nghĩa nhất định đánh bại tà ác!"

Tần Tiểu Thiên đang uống nước, nghe vậy phốc một ngụm phun ra ngoài. Trong lòng hắn buồn cười, đây là trận đấu kỵ sĩ, không hề tồn tại lý lẽ chính nghĩa hay tà ác, Trình Kiến Côn và Điền Phong chính là hai tên cờ bạc, cờ bạc và chính nghĩa vốn không có quan hệ, nhưng cùng tà ác thật ra có chút gần gũi.

Tiểu Gia lắc lắc cổ, nghiêm trang nói: " Thúc thúc, thánh kỵ sĩ của con tùy thời chuẩn bị chiến đấu!"

" Thánh kỵ sĩ? Tên này thật sự là..."

Tiểu hài tử vẫn là tiểu hài tử, ngay cả tên mà cũng đặt lý tưởng như vậy.

" Trận tỷ thí thứ hai bắt đầu, mời kỵ sĩ song phương nhập trường."

Tiểu Gia nhất thời đứng bật lên, dù sao chỉ là một đứa nhỏ mới mười tuổi, hắn do dự: " Ta...ta ra sân?"

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Là kỵ sĩ của ngươi ra sân, ngươi lên đài chỉ huy kia nhìn là được."

Tiểu Gia nói: " Ta, ta biết...ta lên đây!"

Trình Kiến Côn cổ vũ: " Đi thôi, ta tin tưởng Tiểu Gia, cố gắng lên! Mặc kệ thắng thua, khi quay lại thúc thúc sẽ đính chế cho con một cao cấp kỵ sĩ!" Trong lòng hắn ngượng ngùng, tự mình đánh cuộc với người, còn lôi kéo cả đứa cháu nhỏ.

Tiểu Gia sắc mặt đỏ bừng, nói: " Ta nhất định sẽ thắng!"

Song phương khởi động kỵ sĩ ra sân. Điền Phong cười to nói: " Ha ha, món đồ chơi của tiểu hài tử mà cũng đem ra tỷ thí? Ha ha!"

" Tiểu hài tử thì sao? Tiểu hài tử cũng có thể đánh bại ngươi! Tiểu Gia! Cố gắng lên!" La Nam đứng dậy cổ vũ cho con mình.

Điền Phong nhất thời nín bặt, hắn biết La Nam không dễ chọc, nói thầm: " Ta là Phong mập, ngươi là phong bà tử(người đàn bà điên), hừ, chờ kỵ sĩ của ta đánh toái kỵ sĩ của con ngươi, nhìn xem ngươi làm gì!"

Hai kỵ sĩ đều màu đen, kỵ sĩ của Điền Phong cũng dùng thương, kỵ sĩ của Tiểu Gia dùng trường đao.

Kỵ sĩ của Tiểu Gia là món đồ chơi cao cấp, so với kỵ sĩ đính chế kém khá nhiều, may mắn là hắn từ đầu huấn luyện, là nhằm vào kỵ sĩ dùng thương, hẳn là có thể ngăn cản một trận, về phần thắng thua thật rất khó nói.

Trận tỷ thí thứ hai chính thức bắt đầu.

Thánh kỵ sĩ của Tiểu Gia giơ lên trường đao trong tay, không lập tức khu động ngựa cưỡi, mà là lớn tiếng nói: " Thánh kỵ sĩ chính nghĩa, đi tiêu diệt địch nhân tà ác, bảo vệ loài người thần thánh! Vĩ đại thánh kỵ sĩ, trùng lên a!"

Đoạn lời thề kỳ quái này, làm cho người ta nghe được ngoài dự đoán, trong khi giãy chết, vừa nghe đã biết lục âm của Tiểu Gia, mang theo ba phần non nớt.

Tần Tiểu Thiên phác thông một tiếng té phịch trên mặt đất, xem trên đài cũng đã ngã một đám người, còn chưa từng nhìn thấy qua cảnh khai tràng như vậy bao giờ. Một hồi lâu, từ đám người mới bộc phát ra một trận cười to, vẻ mặt Tiểu Gia đỏ bừng.

Điền Phong trực tiếp quỵ trên mặt đất, ôm đầu hô: " Thần a, ta có tội! Cáp, ha ha!" Hắn thiếu chút nữa ngã ngất, đứa nhỏ này thật là quá tức cười.

Hai kỵ sĩ vừa tiếp xúc, thánh kỵ sĩ của Tiểu Gia lại hét lớn một tiếng: " Kỵ sĩ tà ác! Bó tay chịu trói đi!"

Một đao đánh xuống đầu. Hắc kỵ sĩ giơ thương lên ngăn cản, trường đao bị bắn lên thật cao, hắc kỵ sĩ theo thế chuyển cổ tay, đầu thương nhọn đột nhiên nhếch lên, hai ngựa lần lượt thay đổi, đầu thương đã đánh đến ngực thánh kỵ sĩ.

Thánh kỵ sĩ mặc kệ, trường đao lại đánh xuống, đây là điển hình thủ pháp lưỡng bại câu thương.

Từ đám người một trận kinh hô, không nghĩ tới Tiểu Gia là một tiểu hài tử, lại xuất ra thủ đoạn thảm thiết như thế.

" Phanh" " Thương"

Giáp ngực của thánh kỵ sĩ bị kích xuyên một lỗ, bả vai hắc kỵ sĩ bị khảm đứt một đao, hai kỵ sĩ thúc ngựa lướt qua.

Nước mắt Tiểu Gia nhất thời chảy ra, hắn dù sao chỉ là một đứa bé, mắt nhìn thấy kỵ sĩ của mình bị thương nặng, không khỏi khóc ròng nói: " Thánh kỵ sĩ! Đánh bại hắn! Ô ô!"

Tần Tiểu Thiên than thở: " Ai, Tiểu Gia thật đáng thương."

La Nam vội vàng chạy tới, ôm lấy con mình, luôn miệng hống to: " Tiểu Gia ngoan, đừng khóc, thánh kỵ sĩ đổ máu không rơi lệ!"

Điền Phong lần này cười không ra, hắn mặc dù là công tử ăn chơi, chuyện gì cũng tinh thông, nhưng cũng không thích khi dễ tiểu hài tử. Hắn mắng: " Trình Kiến Côn hỗn đản! Đem món đồ chơi của trẻ con ra đánh cuộc, mẹ kiếp...đây không phải làm cho ta khi dễ tiểu hài tử hay sao a, hỗn đản, tức chết ta rồi! Thắng cũng không hay!"

Thánh kỵ sĩ mỗi chiêu đều liều mạng, hoàn toàn không để ý an nguy bản thân. Hắc kỵ sĩ có vẻ phi thường bị động, hắn trước tiên định ra sách lược chính là được huấn luyện cao siêu cùng trí tuệ làm chuẩn, sử dụng thủ đoạn gặp chiêu đánh chiêu.

Nếu hắc kỵ sĩ cũng thông dụng thủ đoạn công kích của Tiểu Gia, thánh kỵ sĩ đã sớm xong đời. Hắc kỵ sĩ mỗi lần đều cũng cố gắng hóa giải chiêu thức của đối phương, tất cả luôn là liều mạng tỷ thí, ra chiêu như vậy, sẽ không thể tránh được việc lâm vào bị động.

Lại thêm bốn hiệp đi qua, trên người thánh kỵ sĩ có mấy lỗ thủng, bên trong điện quang lóe ra, gương mặt phát ra âm thanh ba ba làm những người xem trên đài đều có thể nghe thấy. Hắc kỵ sĩ hơi tốt một chút, dù sao là kỵ sĩ đính chế chuyên nghiệp, tài liệu sử dụng đều là tốt hơn thánh kỵ sĩ, nhưng trên người cũng có không ít vết rách.

Trận này kéo dài, động tác của thánh kỵ sĩ càng ngày càng chậm, dần dần, hắc kỵ sĩ chiếm thượng phong.

Trong tiếng khóc của Tiểu Gia, thánh kỵ sĩ rốt cuộc không có khả năng chiến thắng tà ác, ngược lại bị tà ác kỵ sĩ đánh ngã xuống ngựa.

Điền Phong không có một chút vui sướng của thắng lợi, cảm giác mình đang khi dễ một tiểu hài tử, hận đến làm cho hắn không ngừng mắng chửi Trình Kiến Côn, không ngờ lại dùng món đồ chơi của hài tử đi đánh cuộc, làm ình thắng cũng không hay.

Trận thứ hai kỵ sĩ của Điền Phong thắng, trận cuối cùng là một hồi quyết định thắng thua, Tần Tiểu Thiên khởi động kỵ sĩ ra sân.

Khi Điền Phong nhìn thấy một hài tử so với Tiểu Gia còn nhỏ hơn, chỉ huy kỵ sĩ đồ chơi ra sân thì thiếu chút nữa khống chế không được bản thân, nếu không có một đám bằng hữu kéo lại, hắn đã muốn đi liều mạng với Trình Kiến Côn.

Tần Tiểu Thiên đi tới bên người Tiểu Gia, nói: " Tiểu Gia, ta báo thù cho ngươi!"

Nước mắt tràn mặt Tiểu Gia, hắn thổn thức nói: " Đánh! Ô ô, đánh chết cho ta! Ô ô!"

La Nam ôm Tiểu Gia, nói: " Tiểu Thiên, thua cũng không quan hệ, hết sức là tốt rồi! Không nên để ý. Tiểu Gia, kiên cường một chút, đừng khóc nữa, chúng ta trở về tu bổ lại thánh kỵ sĩ, hảo hảo huấn luyện, hắn nhất định sẽ biến thành rất lợi hại."

Trình Kiến Côn vẻ mặt xấu hổ chạy tới, nói: " Tiểu Gia, dũng cảm một chút, thúc thúc sẽ làm lại cho con một kỵ sĩ đính chế!"

Tiểu Gia kêu lên: " Không cần, ta chỉ cần thánh kỵ sĩ! Hắn rất dũng cảm, không phải sao?"

Trình Kiến Côn vẻ mặt tươi cười nói: " Phải, phải, Tiểu Gia cũng rất dũng cảm!"

Tần Tiểu Thiên đi tới trên đài.

" Trận tỷ thí thứ ba bắt đầu, kỵ sĩ song phương vào sân!"

75. Q.8 - Chương 7: Vô Lại Kỵ Sĩ

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Cũng không phải kỵ sĩ định chế thì sẽ thiên hạ vô địch, kỵ sĩ đồ chơi thì cũng không phải dễ trêu."

Điền Phong phát hiện đứa nhỏ này có chút khác với người khác, từ trên mặt hắn, nhìn không ra sự hưng phấn và kích động, có vẻ rất nhẹ nhàng yên lặng, cũng không có chút vẻ mặt khẩn trương, giống như cũng chỉ đang tiến hành một trò chơi.

Nhưng hắn đối với kỵ sĩ của mình tin tưởng mười phần, không tin món đồ chơi của đứa nhỏ này có bao nhiêu uy hiếp, cười nói: " Thua thì đừng khóc, ồ, Phong mập ta cũng không có thói quen khi dễ trẻ con, muốn trách, thì trách vị thúc thúc vô dụng của ngươi đi!"

Tần Tiểu Thiên còn chưa trả lời, Trình Kiến Côn không vui nói: " Phong mập, ai vô dụng? Âm dương quái khí! Đừng tưởng rằng ngươi chơi ta thì có thể thắng, hừ, cho dù thắng thì cũng không có gì là quá lợi hại, chọc ta nóng nảy, ta làm cho ngươi vẻ mặt nở hoa, Phong mập? Ta biến ngươi thành Phong ốm!"

Điền Phong bị dọa sợ, đánh nhau hắn không phải đối thủ, nếu không đại bá cũng sẽ không ra mặt đánh cuộc với Trình Kiến Côn. Hắn không dám tiếp tục kích thích Trình Kiến Côn, nói: " Không thèm nói nhảm với ngươi, tỷ thí bắt đầu rồi, xem ai thua không chịu nổi!"

Hai kỵ sĩ giục ngựa khởi động. Khoảng cách hai người chừng năm trăm thước, một trăm thước đầu thì chạy chậm, một trăm thước sau thì chạy nhanh hơn, năm mươi thước cuối thì xông tới.

Hắc kỵ sĩ của Tần Tiểu Thiên quy củ cùng hồng kỵ sĩ của Điền Phong đánh hai hiệp, rõ ràng bị rơi vào hạ phong.

Hiệp thứ ba bị hồng kỵ sĩ đánh rơi mũ giáp, hắc kỵ sĩ có vẻ phi thường chật vật. Hai ngựa tách ra, đều tự hướng xa xa chạy đi, chạy đến xa một trăm thước, hồng kỵ sĩ chuyển đầu ngựa, hắc kỵ sĩ lại vẫn tiếp tục

chạy tới phía dưới. Mọi người kinh ngạc không khỏi cười to, không nghĩ tới kỵ sĩ máy mà cũng biết dở trò, tự mình tranh thủ thêm một chút thời gian kéo dài.

Điền Phong quay đầu nhìn lại, phát hiện Tần Tiểu Thiên vẫn bộ dáng thản nhiên, trong lòng âm thầm cảnh giác: " Kỳ quái, đứa nhỏ này không thể nào bình tĩnh như vậy, chẳng lẽ trong đó có dối trá?"

Hắc kỵ sĩ một đường chạy cuồng tới hai trăm thước thì mới chuyển đầu ngựa, lập tức thúc giục ngựa, đem tốc độ tăng lên cực hạn.

Đến gần một trăm thước, hắc kỵ sĩ đột nhiên đứng lên, rút hợp kim phao mâu trên lưng, ra sức phao bắn ra ngoài, hợp kim phao mâu phát ra tiếng rít chói tai. Cứ cách mười đến mười lăm thước lại phao bắn ra một cây, liên tục bắn ra sáu cây hắn mới ngồi xuống.

Lúc này, hai kỵ sĩ đã đến gần.

Hồng kỵ sĩ cuống quýt cách ra. Kỵ sĩ máy có công năng tập trung phi thường phát đạt, hợp kim phao mâu phao bắn ra ngoài cũng không có bao nhiêu uy hiếp, nhưng có thể hấp dẫn lực chú ý của đối thủ mãnh liệt.

Hai kỵ sĩ vừa mới giao nhau, hắc kỵ sĩ hét lớn một tiếng, đưa cây búa dài lớn tạp xuống. Cách đánh ngạc nhiên cổ quái này cũng quả nhiên làm cho hồng kỵ sĩ không cách nào làm ra phán đoán chính xác, chỉ do dự hai giây, chuyện xấu đã phát sinh.

Hắc kỵ sĩ tạp ra cây búa lớn trong tay xong, thân thể đột nhiên nghiêng qua một bên thân ngựa, nhấc thanh búa ngắn, hướng ngay chân ngựa hồng kỵ sĩ chém tới.

" Lạc sát!"

Chân ngựa mặc dù do hợp kim cứng rắn chế tạo, cũng không đỡ được một búa phách chém, đã chém đứt một chân ngựa. Hồng kỵ sĩ được huấn luyện cho dù rất tốt cũng không làm nên chuyện gì, con ngựa mất đi một chân ngã về phía trước, trong tiếng ầm ầm, người ngựa đều ngã xuống đất.

Hắc kỵ sĩ còn có chiêu cuối, nghiêng người buông tay, thanh búa ngắn cũng bay ra ngoài, trực tiếp nện lên sau gáy của hồng kỵ sĩ.

Tất cả động tác một hơi không đứt đoạn, lưu sướng cực kỳ, như nước chảy mây trôi, hắc kỵ sĩ dễ dàng đánh rớt đối thủ xuống ngựa, Điền Phong há to miệng, không thốt nên lời: " Ngươi...ngươi...đây là..đây là chiêu số gì? A? Ti...hèn hạ a!"

Trình Kiến Côn trợn mắt há hốc mồm, thắng lợi đến cực nhanh, hoàn toàn ngoài sự đoán trước của hắn.

Người xem trên đài một mảnh ồn ào nháo nhác. Chiêu số của hắc kỵ sĩ mặc dù quỷ dị, nhưng tuyệt đối không tính phạm quy, kỵ sĩ đối quyết cũng không có quy định không cho công kích ngựa, cho nên hắc kỵ sĩ thắng.

Một nhân viên công chứng lớn tiếng tuyên bố: " Trận thứ ba, kỵ sĩ của Trình Kiến Côn thắng! Dựa theo ba trận thắng hai, cuối cùng phán định: Trình Kiến Côn đã thắng, Điền Phong thất bại!"

Sắc mặt Điền Phong trắng bệch, một ván cuối cùng bị bại thật sự quá oan, cục diện vốn thắng chắc không ngờ lại bị xoay ngược lại, trở về làm sao nói với bá phụ?

Trình Kiến Côn như là đột nhiên hiểu được là mình đã thắng lợi, hắn lắc lắc đầu, mạnh mẽ từ trên mặt đất nhảy lên, không ít hơn bảy, tám thước cao, kêu lên quái dị: " Hay a! Ha ha!" Thân thể rơi xuống thì phun ra phi kiếm, tại không trung xoay vài vòng, phát tiết ra tâm tình vui sướng chí cực, chỉ chốc lát, hắn rơi vào trước mặt Điền Phong, ha ha cười to.

Điền Phong lui một bước, hỏi: " Trình Kiến Côn, ngươi muốn thế nào?"

Luận về đánh nhau, mười người như hắn cũng đánh không lại một Trình Kiến Côn, nếu không cũng sẽ không có cuộc đổ đấu này.

Trình Kiến Côn nhe răng cười: " Không gì, hắc hắc, Phong mập...lần này chơi vui thật lớn a, ha ha!"

Một nhân viên công chứng đã đến, nói: " Trình tiên sinh, mời ngươi xem xét một chút tài khoản của mình, lần này công chứng, chúng ta lấy mười phần trăm phí thủ tục, ngươi tổng cộng thắng được một trăm mười ba triệu tư kim."

Trình Kiến Côn nói: " Còn có không? Dường như còn có cổ phần của Điền thị gia tộc mà?"

Nhân viên công chứng kia nói: " Cổ phần của Điền Bá Phi tiên sinh ở một tháng trước đã chuyển nhượng cho người khác, cho nên không có cổ phần."

Lão già này dùng chiêu số cũng giống như Trình Kiến Côn, trước tiên đem cổ phần chuyển nhượng, bất luận thua hay thắng đều không sao cả, cổ phần của Điền thị gia tộc tuyệt đối không thể giao cho người ngoài.

Trình Kiến Côn thầm mắng: " Lão hồ ly! Lão hoạt đầu!" Mắng hai câu, lại nhịn không được nở nụ cười, ngẫm lại mình cũng đem cổ phần của nông trường toàn bộ chuyển nhượng, cùng cách làm của Điền Bá Phi cũng giống nhau, hắn thậm chí làm được càng hoàn toàn, ngay cả hiện kim cũng không có lưu lại bao nhiêu.

Điền Bá Phi tốt xấu còn lưu lại một trăm triệu, mặc dù chỉ là một sợi lông trâu của Điền thị gia tộc, phỏng chừng hắn cũng đã dời đi phần lớn hiện kim.

Nhưng thật ra chỉ cần có thể thắng, Trình Kiến Côn cũng không thèm để ý có thể thắng bao nhiêu tiền, khoái cảm đánh bạc, chính là một khắc thắng này.

Điền Phong cũng sảng khoái, nguyện chịu thua, vốn bá phụ chỉ muốn cấp ình cơ hội hả giận, kết quả ngược lại thua mất.

Hắn cũng không dám cùng Trình Kiền Côn đánh nhau, người tu chân không thể chủ động khiêu khích con người bình thường, nhưng người bình thường nếu phạm người tu chân, vậy cũng chính là muốn chết. Điền Phong tên là Phong mập, chỉ là xước hào, hắn cũng không phải thật sự là người điên.

Trình Kiến Côn từ nhỏ đến lớn cũng không thiếu tiền, cho nên thắng bao nhiêu tiền cũng không thèm để ý, lần này chiến thắng toàn là nhờ vào đồ chơi kỵ sĩ của Tần Tiểu Thiên, có thể nói Tần Tiểu Thiên là vì hắn tranh lại mặt mũi.

Hắn vội vàng tìm Tần Tiểu Thiên, phát hiện tiểu tử kia đang ngủ tại đài chỉ huy, không khỏi lắc đầu.

Điền Phong thua một số tiền lớn, trong lòng không thoải mái, mang theo đám bằng hữu rời đi trước, đám công tử bọn họ, đánh bạc thắng thua là chuyện thường, có cơ hội lại đánh lại, nên cũng không sinh thù oán.

Hắn ra lệnh cho người đem ba kỵ sĩ tổn hại toàn bộ chém nát, bỏ vào đống rác, ngay cả kỵ sĩ chiến thắng cũng không may mắn thoát khỏi, phát tiết xong hắn cũng tiêu đi sự tức giận.

Trình Kiến Côn trở lại biệt thự của mình, đặc ý kéo Tần Tiểu Thiên tới.

Tần Tiểu Thiên về nhà thì liền ngủ hai ngày, bị điện thoại của Trình Kiến Côn đánh thức, bất đắc dĩ đành đi tới biệt thự phía sau.

" A Côn, chuyện gì? Ai, ta còn ngủ chưa đủ...lần này lại đánh cuộc gì?" Hắn vừa vào cửa đã hỏi.

Trình Kiến Côn cười mắng: " Đi! Ngươi còn cho ta là tên ghiền cờ bạc a? Tìm ngươi có chuyện tốt."

" Chuyện tốt gì?"

Trình Kiến Côn nói: " Lần này đổ đấu, thắng Phong mập một trăm triệu, hắc hắc, mặc dù không nhiều lắm, nhưng cũng tệ lắm, ân, gọi ngươi tới, a a, dù sao mấu chốt thắng là nhờ ngươi."

" Phân tang? Ta thích!"

Tần Tiểu Thiên ở trong Thiên Diễn vẫn coi như làm qua thổ phỉ, vừa nghe phân tang, nhất thời hăng hái, cảm thấy rất thân thiết.

" Là chia tiền, không phải chia tang vật! Chúng ta thắng bạc, không phải cướp bóc."

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Không sai biệt lắm, a a, dù sao là chia tiền ma, cho ta bao nhiêu?"

Trình Kiến Côn không nói gì, làm gì có đứa nhỏ nào giống như vậy, mà chính là một tiểu thổ phỉ. Một hồi lâu hắn mới nói: " Một nửa, bỏ đi phần trăm phí thủ tục, thì còn có một trăm lẻ một triệu bảy ngàn vạn, bỏ đi cái lẻ, cho ngươi năm mươi triệu."

Tần Tiểu Thiên không khỏi nở nụ cười nói: " Oa, không ít a, năm mươi triệu...a a, lần sau đổ đấu lại kêu ta." Mặc dù giọng nói rất kinh ngạc, nhưng Trình Kiến Côn nhìn ra được, Tần Tiểu Thiên cũng không thèm để ý tiền này, chỉ đơn thuần là chơi đùa mà thôi.

Hắn không biết Tần Tiểu Thiên có hiểu rõ hay không, năm mươi triệu có ý nghĩa gì.

Trình Kiến Côn nói: " Nếu ngươi không có ý kiến, ta sẽ bỏ tiền vào tài khoản của ngươi."

" Chờ một chút, ân, ngươi cấp cho Tiểu Gia và Tiểu Yên mỗi người mười triệu, cho đại ca đại tẩu ngươi hai mươi triệu, cho ta mười triệu là được." Tần Tiểu Thiên nhẹ nhàng nói.

" A?"

" A cái gì? Phân tang phải công bình, nếu không có bọn họ cố gắng trợ uy, ta làm sao có thể thắng? A a."

Thật đúng là quy củ của thổ phi phân tang. Trình Kiến Côn nói thầm: " Ngươi trước kia chẳng lẽ là làm thổ phỉ sao?" Nói: " Được, dựa theo phân phó của ngươi...phân tang? Ai, lời này nói ra...thật sao sao đó." Hắn thật sự nhịn không được hỏi: " Tiểu Thiên, ngươi đến tột cùng là ai?"

Tần Tiểu Thiên sờ sờ mũi, nhàn nhạt nói: " Là một người tốt, một tiểu hài tử bình phàm, ngươi nghĩ rằng ta là ai?"

Trình Kiến Côn không có cách nào khác, đứa nhỏ này miệng kín, đừng mong nghe được tin tức chân thật. Hắn nói: " Bỏ đi, ngươi thích làm tiểu hài tử thì tùy tiện...a a, Tiểu Thiên, ngươi còn hỏa lôi phù không? A a, cấp ột cái."

Từ khi Tần Tiểu Thiên dùng hỏa lôi phù đuổi đi Chung Cương, hắn vẫn ghi nhớ. Hỏa lôi phù là đồ vật tốt, lần trước khảm ngọc phù vào trên người kỵ sĩ, vẫn còn thu lại cất giữ, bây giờ hắn còn muốn có thêm một khối, vật này có tiền cũng không có chỗ mua.

Tần Tiểu Thiên đưa ra cho hắn một quả ngọc phù. Đồ vật này có rất nhiều, trước kia rảnh rỗi thường xuyên luyện chế, còn có rất nhiều nửa thành phẩm, chỉ bất quá bây giờ không có cách nào khác luyện. Trong thân thể có thêm một lực lượng cổ quái, không phải do mình quen thuộc cũng không dám loạn bậy nếm thử.

Biết càng nhiều, lá gan lại càng nhỏ, hắn cũng không dám như lúc mới bắt đầu tu hành thì vô kiêng kỵ như thế.

Tần Tiểu Thiên hỏi: " Tiểu Gia mấy ngày nay thế nào rồi?"

Trình Kiến Côn lộ ra một tia mỉm cười, nói: " Trong tràng huấn luyện, chuyên môn huấn luyện kỵ sĩ chém chân ngựa." Vừa nói vừa đem ngọc phù thu hồi.

Tần Tiểu Thiên lắc đầu nói: " Chiêu này chỉ có thể dụng một lần, kỵ sĩ chỉ cần huấn luyện qua một lần, sẽ biết làm sao tránh né, luyện ra cũng vô dụng."

Trong lòng Trình Kiến Côn đồng ý, nói: " Ngươi cấp cho Tiểu Gia sự kích thích rất lớn, nó bây giờ rất sùng bái ngươi, ồ, a a, qua hai ngày nữa ta cũng phải đi." Lần trước Chung Cương cho hắn kích thích cũng rất lớn, hắn không định tiếp tục cuộc sống tại nông trường, người tu chân cuối cùng cũng nên đi ra thế giới bên ngoài.

Tần Tiểu Thiên giật mình nói: " Rời đi?"

Trình Kiến Côn gật đầu nói: " Đúng vậy, ta ở tại nông trường cũng không làm được gì, ta định đi chung quanh một chút, như lời xưa nói, đọc vạn quyển sách, không bằng ngàn dặm đường ma."

Tần Tiểu Thiên nói: " Dẫn ta đi!" Hắn cũng không có cách nào, thân thể quá nhỏ, không cách nào tự lập, phải có một người lớn mang theo, nếu không hành động khó khăn, nếu có thể khôi phục tu vi công lực, thì không cần phải lo lắng nhiều như thế.

Trình Kiến Côn á khẩu không trả lời được, đứa nhỏ này không nói lời nào thì thôi, vừa nói ra là khiến ình tay chân lúng túng. Mang theo một đứa nhỏ đi ra thế giới? Nói giỡn, hắn ngay cả bản thân còn chiếu cố không tốt, làm sao có thể chiếu cố một đứa nhỏ, liền nói: " Cái này..này không được, không được, tuyệt đối không được!"

Tần Tiểu Thiên cười cười nói: " Ta thuê ngươi!"

Trình Kiến Côn cuống quýt lắc đầu, tự mình lại không thiếu tiền, nói: " Đây không phải là thuê hay không thuê, mà là..." Hắn đột nhiên nói không ra lời.

Trong tay Tần Tiểu Thiên hiện ra một viên Thải Tinh lớn như trứng vịt, bằng ánh mắt hắn nhìn xem, ít nhất là ngoài năm cấp, càng khó chính là rất lớn, cho dù là tại thị trường chuyên dụng của người tu chân cũng rất khó mua được.

Tần Tiểu Thiên cười hì hì nói: " Một viên Thải Tinh thuê ngươi ba tháng, ngoại ra còn dạy cho ngươi một trận pháp."

Trình Kiến Côn nuốt một ngụm nước bọt, một hồi lâu cắn răng nói: " Không, không được!" Ngữ khí mềm yếu vô lực.

Tần Tiểu Thiên mặt mày hớn hở lấy ra một viên linh đan, là tam chuyển đan trong cửu chuyển tiên đan, cười nói: " Lại thêm một viên Tam Chuyển Đan."

Thanh âm nuốt nước bọt của Trình Kiến Khôn làm cho Tần Tiểu Thiên nghe được rõ ràng, hắn cười cười: " Không được thì thôi, ta đi tìm người khác."

Những lời này hoàn toàn phá hủy quyết tâm của Trình Kiến Côn, hắn quát to một tiếng: " Ta đáp ứng!"

Còn không đáp ứng, hắn cũng sẽ tự mình tìm một khối đá mà đâm đầu vào. Tần Tiểu Thiên xuất ra từng món đồ vật, đều là trân phẩm hi hữu, có thể xưng là sự hấp dẫn ma quỷ, bảo hắn làm sao có thể ung dung cự tuyệt?

Tần Tiểu Thiên cười trộm không thôi, hắn thật không tin, một người tu chân có thể chống đỡ nổi sự hấp dẫn như vậy.

Tại Tiềm Kiệt Tinh, hắn chỉ biết người tu chân gian nan, nhất là dã tu không có môn phái, còn có những người tu chân môn phái nhỏ, cơ hồ mỗi người đều là nghèo mạt, vì tìm một chút tài liệu mệt mỏi đến thất điên bát đảo, đừng nói là đồ vật đã luyện chế tốt hoặc là linh đan, vật này tuyệt đối là sự hấp dẫn không buông tha cho việc kháng cự.

Trình Kiến Côn đưa tay định lấy tiên đan và thải tinh, Tần Tiểu Thiên cổ tay vừa lộn, đem đồ vật thu vào trong giới chỉ, cười nói: " Đừng nóng vội, qua ba tháng thì cho ngươi, hắc hắc, yên tâm, ta là một tiểu hài tử không dám lừa ngươi."

Tần Tiểu Thiên không phải hẹp hòi, mà là sợ Trình Kiến Côn sẽ không từ mà biệt, đến lúc đó tìm ai kêu oan? Thủ đoạn đề phòng vẫn tốt hơn, không sợ Trình Kiến Côn giở trò quỷ.

Trình Kiến Côn đích xác có ý nghĩ như vậy, trước tiên lấy đồ vật tới tay, sau đó lặng lẽ bỏ đi, cùng lắm thì bồi thường tiền thì được rồi.

Ai ngờ Tần Tiểu Thiên so với con khỉ còn tinh minh, so với hồ ly còn giảo hoạt, căn bản không cho hắn bất cứ cơ hội nào.

Trình Kiến Côn than thở: " Ai, ngươi a, tâm đề phòng nặng như vậy, được rồi, ta nói lời là sẽ có uy tín, tôn trọng hứa hẹn, mang ngươi đi, nhưng phải có được đại ca đại tẩu đồng ý mới được."

Tần Tiểu Thiên gật đầu nói: " Ta mặc kệ, dù sao ta phải đi, còn chuyện khác, ngươi nghĩ biện pháp."

Trình Kiến Côn không cách nào tưởng tượng, không thể làm gì khác hơn là nói: " Ân, nửa năm, với nửa năm thời hạn, sau nửa năm ngươi phải về nhà."

Tần Tiểu Thiên cười thầm, nghĩ: " Chỉ cần đi ra ngoài, thì không phải do ngươi nữa, hắc hắc." Hắn gật đầu đáp: " Được, một lời đã định!"

Trong lòng Trình Kiến Côn buông lỏng một chút, mang theo một tiểu hài tử thật không hay tí nào, nhưng hắn biết, có lẽ Tần Tiểu Thiên là một ngoại lệ, hắn chỉ có thể an ủi mình như vậy.

Hai ngày sau, Tần Tiểu Thiên ngồi vào xe bay của Trình Kiến Côn, rời đi Trình thị nông trường.

Trình Kiến Côn thiết định xong mục tiêu, xe bay tự động khống chế đi tới.

Hắn ngồi nơi ghế lái, ngơ ngác nhìn phong cảnh bên ngoài, trong lòng còn đang tính toán lần này đưa Tần Tiểu Thiên đi ra có chính xác hay không.

Tiểu tử này làm cho người ta có nhiều ngạc nhiên vui mừng, chỉ sợ mình không quản được hắn, vạn nhất hắn gây họa khắp nơi, chuyện rửa sạch mông nhất định là rơi vào trên đầu mình!

Tần Tiểu Thiên ngồi trong xe bay, tìm một vị trí rộng rãi, ngã đầu ngủ thiếp.

Gần đây hắn ngủ rất nhiều, chỉ cần ngủ, là có thể đạt được rất nhiều chỗ tốt, lực lượng trong cơ thể cũng càng lúc càng lớn, sau khi tỉnh lại thân thể cũng sẽ cao lớn lên. Chỉ mười ngày thời gian ngắn ngủn, hắn đã cao tới một thước năm mươi phân, nhìn qua như một đứa nhỏ hơn mười tuổi.

Trình Kiến Côn đã sớm quan sát được điểm này, nhưng hắn không có để ý, Tần Tiểu Thiên gây cho người ta điều ngoài ý muốn nhiều lắm, lớn lên thật nhanh cũng không đủ kỳ lạ.

Còn về phần vợ chồng Trình Kiến Trọng, mặc dù có nhiều nghi ngờ, nhưng cũng không ép hắn đi kiểm tra.

Trình Kiến Trọng bận rộn tìm thêm người phụ việc, em trai buông bỏ cổ phần của nông trường, sẽ không tiếp tục ở lại chỗ này, công tác của hắn phải có người thay thế, La Nam gần đây tất cả tâm tư bỏ vào chuyện bồi dục quả cây mới, hơn nữa Tần Tiểu Thiên mỗi ngày đều ngủ cho đến khi rời đi, nên cũng không ai cảm thấy hắn có gì khác thường.

Tần Tiểu Thiên vừa tỉnh lại, phát hiện xe bay đã đến mục đích.

Hắn mở mắt, nhìn thấy Trình Kiến Côn ngồi bên cạnh, hai mắt lấp lánh hữu thần nhìn chằm chằm mình, không khỏi nhịn được cười nói: " Gặp mộng đẹp a…"

Trình Kiến Côn phi một tiếng: " Trẻ con đâu nhiều lời hay vậy! Ta không rõ, ngươi làm sao có thể ngủ được thường xuyên như vậy?"

Tần Tiểu Thiên ngồi lên, cười nói: " Ta cũng không biết tại sao lại thích ngủ như vậy." Hắn dùng sức vặn mình một cái, ngáp thật to, hỏi: " Tới rồi sao? Đây là nơi nào?"

Trình Kiến Côn nói: " Bãi đậu xe của bằng hữu ta, nơi này là Ba Đạt Thành."

" Ba Đạt Thành? Tên thật kỳ quái."

Tần Tiểu Thiên đối với thành thị Viêm Tinh chỉ biết một ít, thành thị nơi này đại bộ phận dùng tên của thành thị tại địa cầu, hắn từng thấy qua trên điện não, cũng có một chút địa danh kỳ quái.

Trình Kiến Côn cười nói: " Không gì kỳ quái, Ba Đạt Thành là một tên của người tu chân, hắn ở chỗ này thành lập một môn phái tu chân nhỏ, sau đó thiên di, lưu lại tên này, Ba Đạt Thành có rất nhiều người tu chân…đều là sơ cấp tu chân, nơi này so với các thành thị khác thiếu đi không khí của khoa kỹ, nhưng hơn một chút khí tức tu chân."

Thành thị tu chân, Ba Đạt Thành chính là thành thị tu chân của Viêm Tinh.

Tại Viêm Tinh, phồn hoa nhất chính là thành thị khoa kỹ. An dật nhất chính là thành thị tu chân, bận rộn nhất chính là thành thị vật lưu. Người ít nhất chính là thành thị chế tạo nghiệp.

Tần Tiểu Thiên hỏi: " Chúng ta ở lại nhà của bằng hữu ngươi sao?"

Trình Kiến Côn lắc đầu nói: " Ở tửu điếm. Ở nhà bằng hữu rất phiền toái."

Tần Tiểu Thiên cũng giống như một đứa trẻ hiếu kỳ, hỏi: " Tửu điếm? Nơi này tửu điếm như thế nào?"

Trình Kiến Khôn lại giải thích: " Đi xem chẳng phải sẽ biết sao." Hắn xoay người đi vào.

Tần Tiểu Thiên vội vàng nói: " Uy, A Côn a, chờ một chút.." Rồi cũng chạy theo ra ngoài.

Ba Đạt Thành không có kiến trúc cao tầng. Cao nhất bất quá chỉ là năm tầng lầu, tất cả kiến trúc đều ẩn vào trong cây cối, hiển lộ ra vẻ rất u tĩnh. Người đón tiếp rất ít, ở giữa thành có một thung lũng, giữ lại một phiến nhỏ nguyên thủy rừng rậm. Đây là công viên nổi danh trung ương Ba Đạt Thành. Ba Đạt Thành chỉ có hai khu vực, khu buôn bán và khu dân cư, tửu điếm tọa lạc tại khu buôn bán.

Trình Kiến Côn là người có tiền, ở tửu điếm cũng phải là tốt nhất. Hắn đi tới Vạn Hào tửu gia của khu buôn bán Ba Đạt Thành, đây là tửu điếm cao nhất Ba Đạt Thành.

Tửu điếm bình thường thì không ai phục vụ, đều là toàn trí tuệ hóa. Nhưng Vạn Hào tửu gia thì có quản lý và người phục vụ.

Hai người vừa vào cửa thì có một người phục vụ tuổi còn trẻ chào đón.

Trình Kiến Côn nói: " Ta muốn phòng thần tiên."

Tần Tiểu Thiên đi theo phía sau nói nhỏ: " Thần tiên phòng? Ai, có phải còn có Tiên Nữ đường a?"

Người phục vụ lỗ tai thính, nghe được tiếng nói nhỏ của Tiểu Thiên, cười nói: " Nơi này không có tiên nữ đường, a a, vị tiên sinh này, ngài tới rất xảo, thần tiên phòng vừa đúng lúc đã trống, mời ngài, mời tiểu thiếu gia."

Lần đầu tiên có người gọi mình là tiểu thiếu gia, Tần Tiểu Thiên cảm giác không tệ, cười hì hì theo sát Trình Kiến Côn đi vào.

Thần tiên phòng là một phòng xa hoa đắt tiền nhất nơi này, là một tiểu viện không lớn, bố trí rất hào hoa, tổng cộng có sáu phòng, trong viện sáng sủa có cầu có hồ cả hoa viên, còn có người phục vụ chuyên môn hầu hạ. Trình Kiến Côn đơn giản giới thiệu một chút, thần tiên phòng chủ yếu là do người phục vụ, cho nên giá cả ngang quý, ở một ngày hơn mười vạn, người bình thường tuyệt đối không trả nổi.

Trời tối, Trình Kiến Côn định đi ra ngoài, thương lượng với Tần Tiểu Thiên: " Tiểu Thiên, ngươi ngủ trước đi, ta ra ngoài một chút."

Tần Tiểu Thiên không muốn một mình ở trong phòng, hắn cười nói: " Cùng đi, ta ngủ mấy ngày nay đủ rồi."

Trình Kiến Côn kêu khổ: " Tiểu Thiên, địa phương kia không phải chỗ cho tiểu hài tử đi đâu, a a, nếu không...ngươi lên điện não chơi, muốn mua cái gì, tính vào tài khoản của ta."

Tiểu Thiên lắc đầu nói: " Không được, ta muốn đi."

Trình Kiến Côn khó khăn nói: " Tiểu Thiên, thật sự không thể đi. Ngươi là tiểu hài tử, sao có thể đi nơi đó?"

Tần Tiểu Thiên tò mò, hỏi: " A Côn, nói rõ ràng, là địa phương nào?"

Trình Kiến Côn buồn rầu nói: " Ai, ban đêm muốn đi địa phương...tiểu hài tử cơ bản đều không thể đi."

Tần Tiểu Thiên cười cười nói: " Chẳng lẽ ngươi muốn đi kỹ viện?"

76. Q.8 - Chương 8: Quái Tiểu Hài

Trình Kiến Côn vì muốn thoát khỏi sự dây dưa bám chặt của Tần Tiểu Thiên, cố ý nói: " Đúng vậy, ta định đi kỹ viện, ngươi là một đứa bé cũng không nên đi."

Tần Tiểu Thiên ra vẻ vui mừng nói: " Oa, thật sự là có kỹ viện a! Mang ta đi!" Thầm nghĩ: " Hay, dám chơi đùa ta...xem ai chịu được, dù sao ta là tiểu hài tử, không có gì cấm kỵ, ha ha."

Trình Kiến Côn sớm đã biết tiểu tử này khó chơi, nói: " Không được, loại trường hợp này sao ngươi có thể đi được?"

Tần Tiểu Thiên giở khuôn mặt tươi cười nói: " Vì sao không thể đi?"

Trình Kiến Côn tức giậ quát: " Tiểu hài tử đi kỹ viện để làm chi, ngươi có thể làm cái gì?" Dưới sự tức giận hắn mắng tuôn ra.

Tần Tiểu Thiên vỗ vỗ cánh tay của hắn, nói: " Ngươi cũng hiểu rồi, mục đích ta đi không giống như ngươi, ta chỉ là muốn nhìn thấy kỹ viện của Viêm Tinh mà thôi, còn về phần ngươi đi làm gì, hắc hắc, không hỏi cũng biết."

Hắn không tin Trình Kiến Côn muốn đi kỹ viện, người tu chân đi dạo kỹ viện, chagwr phải là chuyện chê cười lớn hay sao.

Trình Kiến Côn lắc đầu nói: " Coi như ngươi giỏi! Được rồi, ta không phải đi kỹ viện."

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Mặc kệ là ngươi đi đâu, dù sao phải dẫn theo ta."

Trình Kiến Côn nhìn thời gian, biết không thể tiếp tục dây dưa, nói: " Được rồi, ta mang ngươi đi, nhớ kỹ, không được ta cho phép, không được nói lung tung."

Tần Tiểu Thiên làm vẻ nghiêm trang, nói: " Được, không được cho phép, ta tuyệt đối sẽ không nói lung tung hay nhìn lén, ha ha." Hắn vui vẻ cười lớn.

Trình Kiến Côn nhức đầu cực kỳ, hắn hiểu rõ Tần Tiểu Thiên nói nhìn lén là ý nghĩa gì, lắc đầu nói: " Ai, đi thôi." Trong lòng không nhịn được kêu rên: " Ta là tên ngốc, biết rõ tiểu tử này khó chơi, còn đáp ứng dẫn hắn đi, thật sự là tìm khổ a."

Tần Tiểu Thiên đắc ý dương dương chạy ra trước, hắn không chỉ là vì chơi đùa, mà là suy nghĩ giải thích về người và sự việc ở Viêm Tinh. Trước kia luôn buồn bực chúi đầu tu luyện, bây giờ không cần tu luyện nữa, ngoại trừ ngủ, thời gian rảnh rỗi rất nhiều, bởi vậy mới tích cực đi theo sát Trình Kiến Côn.

Hai người không ngồi xe, địa phương Trình Kiến Côn muốn đi ở tại khu buôn bán, cách Vạn Hào tửu điếm không xa, đi bộ hơn mười phút đã tới.

Tần Tiểu Thiên ngạc nhiên nói: " Sòng bạc? A a, A Côn, gần đây có phải vận khí đánh bạc của ngươi tốt lắm nên đánh bạc quá đáng không?"

Trình Kiến Côn chỉ chỉ bên cạnh, nói: " Ai nói ta muốn đi sòng bạc? Ta là đi chỗ đó."

Tần Tiểu Thiên mơ hồ, nói: " Là một cái cửa nhỏ, đi sòng bạc…còn phải đi cửa sau?" Hắn nhận định Trình Kiến Côn là muốn đi sòng bạc.

Kỳ thật đây là một cửa vào, bên trong là một thương trường dưới đất chuyên môn phục vụ cho người tu chân, cần phải ngồi thang máy đi xuống, xâm nhập hơn một ngàn thước dưới đất, thiết bị phi thường tân tiến, kết hợp với trận pháp đặc hữu của người tu chân. Nơi này là một thế giới khác, ngoại trừ nhân viên công tác, con người bình thường không có cơ hội tiến vào.

Thương trường dưới đất diện tích lớn vô cùng, bởi vậy trong thông đạo cũng rất khó gặp được người tu chân khác, người tu chân chỉ cần đến nơi này, đều cũng có nơi mình muốn đi.

Trình Kiến Côn trước kia thường xuyên đến, hắn quen cửa quen nẻo dẫn đường phía trước. Tần Tiểu Thiên đi phía sau nhớ rõ đường đi, trong lòng thầm than thật phức tạp, nếu không phải trí nhớ siêu quần, rất dễ dàng bị lạc ở bên trong.

Đi qua mấy vòng, ngồi mấy lần thang máy, từ trên xuống dưới giằng co một hồi lâu, rốt cuộc đi tới một thông đạo toàn bằng kim khí. Tần Tiểu Thiên sinh tức giận: " Đến giờ chưa tới, không biết bọn họ muốn làm cái gì?"

Trình Kiến Côn nói: " Ai biết bọn họ làm gì? Năm nay có nhiều người tu chân muốn đi ngoại tinh tu luyện, người tu chân tại Viêm Tinh không nhiều lắm, đại bộ phận đều giống như ta tu vi không đủ, không thể tự mình đi ra ngoại tinh, trừ phi…"

Tần Tiểu Thiên hỏi: " Trừ phi cái gì?"

Trình Kiến Côn nói: " Trừ phi hợp đội mà đi, còn phải trải qua một đoạn thời gian học tập."

Tần Tiểu Thiên hiểu rõ: " Chẳng lẽ ngươi muốn ở chỗ này học tập? Muốn học bao lâu?"

Trình Kiến Côn nói: " Nửa năm."

Tần Tiểu Thiên vẻ mặt đau khổ: " Chẳng lẽ...ngươi định để ta ở lại nơi này nửa năm?"

Trình Kiến Côn cười nói: " Không phải học tập ở chỗ này, mà là ở chỗ này tìm đồng bọn cùng đi ngoại tinh, sau đó đi ra ngoại tinh sinh tồn thám hiểm học tập."

Tần Tiểu Thiên đột nhiên nhớ một chuyện, hỏi: " Đi ra ngoại tinh vì sao phải xin phép? Người bình thường không phải cũng có thể đi ra ngoại tinh hay sao? Tại sao người tu chân ngược lại không được?"

Trình Kiến Côn lắc đầu nói: " Người bình thường chỉ có thể đi tinh cầu được chỉ định, tinh cầu người tu chân muốn đi tương đối nguy hiểm, nếu gặp phải Ba Nạp Nhân, khó tránh khỏi đánh nhau, không có thực lực nhất định, thì chính là tìm chết, cho nên liên hợp hội quy định, phải đạt tới thực lực nhất định, mới có thể dùng truyền tống trận đi ra ngoại tinh."

" Đó là một chủng tộc kinh khủng, cũng có chút giống loài người, nhưng không phải nhân loại, đối với loài người thì cừu thị. Nhưng coi như may mắn, bọn họ cách chúng ta rất xa, hơn nữa còn có một đạo thiên nhiên bình chướng, chỉ có số ít Ba Nạp Nhân lợi hại thì có thể đi tới, trên cơ bản...nhìn thấy một người thì giết một người, ân, ngươi muốn hiểu rõ về Ba Nạp nhân, thì có thể lên điện não lục soát một chút, sẽ có rất nhiều tư liệu."

Tần Tiểu Thiên gật đầu, hỏi: " Bọn họ chạy tới làm gì?"

Trình Kiến Côn cười nói: " Ân, bọn họ chạy tới, là bởi vì tinh cầu chúng ta chiếm cứ tư nguyên phong phú, ghe nói tinh cầu Ba Nạp nhân chiếm cứ, tư nguyên phi thường thiếu thốn." Vừa nói vừa mở một cánh cửa đi vào.

Vượt qua cánh cửa, Tần Tiểu Thiên thấy trước mắt sáng ngời, cười nói: " Không ngờ lại thiết trí ảo trận, a a, cũng không tệ lắm, dưới mặt đất, có ảo trận sẽ không cảm thấy buồn bực."

Cánh cửa là phân giới tuyến của ảo trận, từ ngoài cửa nhìn vào bên trong, hắc trầm trầm, cái gì cũng nhìn không thấy, vượt qua cánh cửa, thì tiến vào ảo trận. Đây là một ảo trận rất đơn thuần, không có trận pháp gì giáp tạp bên trong, cho nên không có nguy hiểm gì.

Một đình viện xinh đẹp, cầu nhỏ nước chảy, núi giả hoa viên, còn có một tòa lầu gỗ không lớn lắm, dưới lầu thiết trí một quán trà, bày ra rất nhiều bàn mây. Tần Tiểu Thiên cảm giác được có chút giống quán trà của hầu tử Trương Hậu, đương nhiên, quán trà của hầu tử không có yên tĩnh như vậy, huyễn cảnh như thế làm cho hắn cảm thấy rất thân thiết.

Trong đình viện chỉ có mấy người tu chân đang nhàn nhã ngồi uống trà, trong đó có một người đầu đội máy mô phỏng hình ảnh, vừa nhìn cũng biết hắn đang du đãng trong mạng điện não.

Trình Kiến Côn và Tần Tiểu Thiên hai người đi vào đình viện, Tần Tiểu Thiên hỏi: " A Côn, ngươi ước hẹn với bằng hữu ở đây phải không?"

Trình Kiến Côn không đáp, trực tiếp đi vào tiểu lâu, hướng thang lầu đi tới. Tần Tiểu Thiên cười nói: " Ở trên lầu?"

Trình Kiến Côn gật đầu, nói: " Chúng ta đi trước bao phòng, có lẽ bọn họ sẽ sớm đến."

Phòng được bao cũng là một tiểu ảo trận, có một thủy đình rất nhỏ, có một cái bàn bằng hồng mộc, vài chiếc ghế, trên mặt nước còn có lá sen thành phiến, mấy con thủy điểu xẹt qua, truyền đến vài tiếng chim hót, gió nhè nhẹ phẩy, hương thơm ngát của hoa sen kéo tới. Tần Tiểu Thiên khen: " Ở đây xếp đặt không tệ, a a."

Trình Kiến Côn nói: " Cảnh sắc có thể chuyển đổi, nơi này có ba ảo trận, phân ra là hương đình, thanh khê đình, và thính đào đình, ảo trận và khoa học kỹ thuật kết hợp tốt nhất trận pháp, tiếp theo là truyền tống và trữ vật trận pháp, bất quá gia đình bình thường không dùng nổi, bởi vì cần phải tiêu hao không ít toái và thải tinh, phí dụng thập phần ngang quý."

Tần Tiểu Thiên nói: " Hẳn là truyền tống và trữ vật sử dụng nhiều nhất phải không, ta ở trong điện não nhìn thấy không ít trữ vật dụng phẩm, chẳng qua là thể tích chứa đựng không lớn."

Trình Kiến Côn cười nói: " Đúng vậy, trữ vật là hấp dẫn người nhất. Con người dùng trữ vật dụng phẩm không thể so sánh với người tu chân, nhưng vì thể tích chứa đựng quá nhỏ, giá tiền ngang quý, tương đối thông dụng chính là túi trữ vật, chỉ có thể tích một lập phương, người tu chân khinh thường sử dụng."

Một thị giả người phàm tiến đến, hỏi: " Xin hỏi cần đồ uống và thủy quả gì? Mới chuyển từ Âm Viên Thủy Tinh vào một chút linh quả đặc sắc, còn có long quả của Hoàng Tinh và hương mai."

Trình Kiến Côn nói: " Tùy tiện đi, một bàn thủy quả, vài bình rượu, ân, phải là lam tửu, Tiểu Thiên, ngươi cần gì thì tự mình chọn đi."

Tần Tiểu Thiên nghe được hai chữ lam tửu, trong cổ họng nhất thời ngứa ngáy. Từ sau khi linh hồn ngưng thể, hắn đối với rượu không có uống, không phải không có rượu, trong giới chỉ có rất nhiều rượu, chẳng qua không rõ ràng, lúc này uống rượu có hại cho thân thể của mình hay không, cho nên vẫn ẩn nhẫn cho đến bây giờ.

" Có rượu ngon gì?"

Thị giả biết những người tới nơi này đều rất lợi hại, nhưng cũng cảm thấy kinh ngạc, nói: " Có rất nhiều, mời nhìn xem."

Hắn vung tay lên, các loại các dạng rượu xuất hiện trước mắt. Kỹ thuật nơi này cũng vô cùng phát đạt, có thể trực tiếp điều xuất ra các loại hình ảnh cấp cho khách nhân nhìn xem, danh sách rượu bằng điện tử đã cơ bản đào thải.

Tần Tiểu Thiên hưng phấn nói: " Không tệ, ta muốn cái này, cái này, còn có cái kia, ân, bạch tửu, hồng tửu, hoàng tửu cần hết...đây là rượu gì?"

Thị giả nói: " Đây là linh quả tửu, có rất nhiều chủng loại, đây là đan tửu, chỉ có hai chủng loại, giá tiền tương đối cao."

Tần Tiểu Thiên nói: " Nga, lấy hết, lấy hết!" Vừa nói vừa xuất kim tạp của mình đưa qua.

Trình Kiến Côn khó hiểu nói: " Tiểu Thiên, ngươi cần nhiều rượu như vậy để làm chi?"

Tần Tiểu Thiên nói: " Uống a, còn có thể làm gì? Ngươi không biết ta là tửu quỷ hay sao?" Hắn nói xong rất tự nhiên, hoàn toàn đã quên mình chỉ là một đứa bé.

Trình Kiến Côn đối với hài tử tinh linh cổ quái này bó tay hết cách, nói: " Được rồi, dù sao ngươi là một đứa bé có tiền...đem rượu cho hắn."

Thị giả cũng không thấy quái lạ, xoay người đi ra ngoài, chỉ chốc lát, mang theo một hộp kim khí tiến vào, từ bên trong lấy rượu ra. Đây là một trữ vật bằng kim khí, có thể để mấy trăm bình rượu.

Tần Tiểu Thiên không phải định uống nhiều rượu, hắn chẳng qua là có thói quen cất giấu rượu ngon, trong giới chỉ có rất nhiều rượu đời Tống, còn có rất nhiều rượu ngon do người tu chân nhưỡng tạo. Rượu của nơi này hắn đều chưa từng gặp qua, bởi vậy mỗi chủng loại đều muốn lấy, thị giả đề cử vài loại, hắn càng muốn nhiều hơn, dù sao có tiền, hắn cũng không quan tâm giá cả.

Trên mặt thị giả lộ ra một tia đỏ ửng, kiệt lực ngăn chặn tâm tình hưng phấn, nhiệt tâm giới thiệu vài loại rượu đắt tiền, không nghĩ tới tiểu hài tử này lấy hết, còn đòi thêm rất nhiều số lượng.

Hắn tính toán giá tiền một chút, trong lòng không khỏi cảm khái đứa bé này thật sự có tiền, giá tiền hơn hai ngàn vạn, đôi mắt cũng không nháy một chút mà đã thanh toán xong, đây chính là mười mấy năm thu nhập của gia đình bình thường, chỉ bán rượu cho hôm nay, có thể lấy ra lợi nhuận, cũng tương đương hai tháng thu nhập của mình.

" Oa, Trình lão huynh, ngươi định mở tiệm rượu hay sao, hay là muốn gạt rượu uống? Mua nhiều như vậy để làm chi?"

Một người mặc tây trang, nhìn qua có bộ dáng hơn ba mươi tuổi, da tay màu lúa mạch, đôi mắt sâu hút, mũi ưng, môi mỏng vô cùng, tựa hồ có huyết thống của người da trắng.

Trình Kiến Côn cười mắng: " Ngươi mới là kẻ định gạt rượu uống! Sao trễ như vậy mới đến?"

Người nọ không đáp, ánh mắt quét về phía Tần Tiểu Thiên, có chút kinh ngạc nói: " Đứa nhỏ này là ai? Chẳng lẽ là đồ đệ của ngươi?" Hắn nói chuyện giọng mũi rất nặng, làm cho người ta có một loại cảm giác kỳ quái.

Trình Kiến Côn nói: " Nào, giới thiệu một chút, đây là Tần Tiểu Thiên, cũng không phải là đồ đệ của ta, a a, vị này là Mã Tu."

Mã Tu ngạc nhiên nói: " Không phải đồ đệ của ngươi? Vậy là ai? Ân, chao ngươi, ta là Mã Tu."

Tần Tiểu Thiên gật đầu nói: " Ta là bằng hữu của A Côn, chào ngươi, ta gọi là Tần Tiểu Thiên."

Vừa nói là bằng hữu, Mã Tu lập tức liền xem trọng.

Ở tu chân giới, cao thủ đầm rồng hang hổ không kể xiết, dám tự xưng là bằng hữu của Trình Kiến Côn, thì nhất định có thực lực tương đối ngang hàng. Hắn nói: " Thiếu chút nữa tới không được, mấy ngày hôm trước xảy ra một đại sự, ngươi biết không?"

Trình Kiến Côn nói: " Chuyện gì? Gần đây ta không có đi tu chân xã khu, a a, cái gì cũng không biết." Hắn nói tới tu chân xã khu, chính là trong mạng điện não, ở nơi này có thể xong được rất nhiều tin tức.

Mã Tu nói với thị giả: " Ngươi có thể ra ngoài, chúng ta cần gì sẽ gọi ngươi." Thị giả khom người thi lễ, ôm trữ vật kim khí rời đi.

Thị giả đi rồi, Mã Tu lúc này mới nói: " Trình huynh, ngươi có vào tu chân xã khu cũng không chắc có thể hiểu rõ chuyện này, vì bây giờ chỉ là truyền miệng."

Bộ dáng hắn thần bí, nhất thời hấp dẫn Trình Kiến Côn và Tần Tiểu Thiên.

" Nghe nói…Nguyên Giới Chi Chủ mất tích rồi!"

Trình Kiến Côn sửng sốt, nói: " Đừng nói giỡn, nguyên giới chi chủ mất tích? Làm sao có thể?"

Mã Tu nói: " Sao không thể, tin tức này gần đây truyền đến điên rồi, ngươi đúng là kiến văn kém cỏi! Nghe nói rất nhiều cao thủ đều cũng chạy về môn phái."

Tần Tiểu Thiên không biết nguyên giới chi chủ là Lý Cường, hỏi: " Nguyên giới chi chủ là ai? Hắn mất tích thì có cái gì khẩn trương?"

Mã Tu kinh nghi nói: " Ngươi không biết nguyên giới chi chủ?"

Trình Kiến Côn vội vàng nói: " A a, hắn còn quá nhỏ, đương nhiên không biết. Tiểu Thiên, nguyên giới chi chủ là chủ nhân của thế giới này, hết thảy đều do hắn nắm trong tay, cũng giống như là thần, cơ bản không thường hiện ra, nhưng người của tu chân giới đã từng gặp qua hắn."

Mã Tu nói: " A a, người tu chân không biết về nguyên giới chi chủ cũng không nhiều lắm. Trình huynh, bằng hữu này của ngươi từ đâu đến?"

Tần Tiểu Thiên nói: " Là bây giờ tới đây, hắc hắc."

Mã Tu không khỏi bật cười nói: " Hoạt đầu! A a, kỳ quái, lão Lý sao còn chưa tới?"

Tần Tiểu Thiên hỏi: " A Cô, tổng cộng có mấy bằng hữu?"

Trình Kiến Côn có chút xấu hổ nói: " Là hai người, Mã Tu tinh thông độn pháp, lão Lý tinh thông luyện đan, ta tinh thông…ách, ta am hiểu trận pháp, a a, cho nên chúng ta có thể tạo thành một tiểu đội, nếu đi thám hiểm lịch lãm cũng có năng lực tự bảo."

Tần Tiểu Thiên không nhịn được buồn cười, tu vi trận pháp của Trình Kiến Côn hắn rất rõ ràng, có thể ngay cả cánh cửa còn chưa mò tới, bởi vậy xem ra, đối với trình độ độn pháp của Mã Tu, pháp môn luyện

đan của lão Lý cũng không có gì đáng tin tưởng. Hắn nói: " Nga, độn pháp…Mã Tu, ngươi tinh thông ngũ hành độn pháp?"

Mã Tu bị dọa cho hoảng sợ, nói: " Ta tinh thông thủy độn và thổ độn, ngoài ra đều không được."

Nói giỡn, tinh thông toàn bộ ngũ hành độn pháp, vậy có thể thuấn di, hắn ngay cả Linh Tịch kỳ còn chưa tới, như thế nào có thể tinh thông ngũ hành độn pháp, vẫn chỉ dựa vào pháp bảo đặc chế.

Trình Kiến Côn biết trình độ của Tiểu Thiên, có thể xưng được với cao thâm khó lường, những trận pháp mình từng học trước kia, trong mắt hắn đều là rác rưởi. Từ điểm này nói, hắn đối với Tần Tiểu Thiên phi thường phục khí, chỉ là chỉ điểm mấy trận pháp cơ bản, đã làm cho trình độ về trận pháp của mình tăng lên thật lớn.

Mã Tu cẩn thận đánh giá Tần Tiểu Thiên, chần chờ hỏi: " Ngươi…ngươi không phải người tu chân?" Ngữ khí không cách nào xác định.

Tần Tiểu Thiên thản nhiên cười nói: " Không phải."

Từ khi bắt đầu tu hành cũng không là tu chân, mà là tu tiên, bây giờ ngay cả tu hành cũng không được, dựa vào cách nói của Thanh Đế, phải thuận theo tự nhiên, còn làm sao thuận theo tự nhiên, thì lý giải là không đi tu hành, cho nên bây giờ cũng không phải là người tu chân, không phải cổ tu tiên, thậm chí ngay cả con người cũng không phải.

Mã Tu hỏi: " Vậy ngươi tu cái gì?" Hắn không thừa nhận Tần Tiểu Thiên là con người, bởi vì trên người Tần Tiểu Thiên có một loại linh khí, con người tuyệt không có khả năng có được.

Tần Tiểu Thiên cười hì hì nói :" Tu tu mặt, tu sửa móng tay, a a…có người tới."

Mã Tu và Trình Kiến Côn cả kinh, hai người cũng chưa cảm thấy được bên ngoài có người tới. Trình Kiến Côn nói: " Ai tới?"

Hắn nghi hoặc nhìn Mã Tu, chỉ thấy hắn khẽ lắc đầu, còn chưa phát hiện có người tới. Một lát sau, hai người ánh mắt vừa động, phát hiện đích xác có người tiến vào, bọn họ liếc nhau, trong lòng thất kinh, Tần Tiểu Thiên làm cho người ta có cảm giác thật sự là thần bí.

" Mã Tu, lão Trình, xin lỗi, đến chậm, đến chậm!" Một nữ nhân mặc chiến giáp màu đỏ vội vã chạy vào.

Tu chân giới người thích mặc chiến giáp chạy loạn khắp nơi không nhiều lắm, chỉ trong chiến đấu mới có thể thay đổi chiến giáp, người này mặc chiến giáp đi vào, cấp cho Tần Tiểu Thiên cảm giác là nàng rất thích huyền diệu.

Đây là một nữ tử anh khí bộc phát, ước chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, không đẹp lắm, bởi vì còn chưa tu đến Nguyên Anh kỳ, vẫn duy trì diện mạo nguyên lai. Nàng vừa vào cửa đã kêu lên: " Oa, đứa bé của ai vậy, thật đáng yêu!"

Tần Tiểu Thiên bất đắc dĩ cực kỳ, lúc hắn ngưng thể thì đã có thể làm ình trở nên bình phàm một chút, nhưng linh hồn ngưng kết thân thể, đối với bất luận kẻ nào cũng có lực hấp dẫn cường đại. Mắt thấy nữ nhân kia chạy lên, hắn vội vàng trốn ra phía sau Trình Kiến Côn, nói: " Uy, quân tử động khẩu không động thủ."

Trình Kiến Côn nhịn cười, nói: " Lão Lý, đừng nháo."

Tần Tiểu Thiên trợn mắt há hốc mồm, thầm nghĩ: " Lão Lý? Nữ nhân này kêu là lão Lý? Ai, quả thực đáng sợ."

Mã Tu nói: " Lão Lý, hắn là bằng hữu của Trình huynh, gọi là Tần Tiểu Thiên." Lại nhìn Tần Tiểu Thiên nói: " Tiểu Thiên, đây là lão Lý, Lý Nguyên, a a, cô ấy chính là luyện đan cao thủ, là ngoại truyền đệ tử của Mai Cốc."

Lý Nguyên ôm tâm tư muốn ôm Tần Tiểu Thiên, cũng không nghe Mã Tu giới thiệu, nói: " Tiểu bằng hữu, ngoan, cho dì ôm chút!" Nàng vòng qua Trình Kiến Côn, đưa tay ôm tới. Thương cảm cho Tần Tiểu Thiên còn chưa rõ ràng mình có bản lãnh gì, muốn tránh thoát vòng ôm của một người tu chân, đích xác có chút khó khăn, bị nàng ôm cổ.

Tần Tiểu Thiên kêu lên: " Uy, nam nữ thụ thụ bất thân! Buông ta ra!"

Mã Tu há to miệng, Trình Kiến Côn bật cười, Lý Nguyên cười nói: " Kỳ quái, nhỏ như vậy, nói cái gì mà thụ thụ bất thân? Hì hì, đứa bé thật đáng yêu! Dì chơi đùa với ngươi."

Gặp phải nữ nhân nhiệt tình như vậy, Tần Tiểu Thiên cũng không cách nào tưởng tượng, nói: " Ngươi am hiểu luyện đan?"

Lý Nguyên ôm lấy Tần Tiểu Thiên không buông tay, đưa chân kéo một cái ghế ngồi xuống, cười nói: " Đúng vậy, bản lãnh của dì chính là luyện đan." Nàng móc ra một bình thủy tinh, nói: " Dì cho ngươi lễ ra mắt."

Tần Tiểu Thiên ngắm một cái, nói: " Tiểu Bồi Nguyên Đan."

Lý Nguyên kinh ngạc nói: " Di, ngươi làm sao biết đây là Tiểu Bồi Nguyên Đan."

Tần Tiểu Thiên cầm bình thủy tinh đưa lên mắt nhìn kỹ, nói: " Hỏa hầu còn thiếu, ngưng đan thì không đủ quyết đoán, dược tài luyện chế không đủ tinh thuần, lúc luyện đan...ân, luyện đan quá gấp, viên Tiểu Bồi Nguyên Đan này không thể xem như là tác phẩm thành công."

Lý Nguyên mắt choáng váng, hoảng sợ nói: " Ngươi...ngươi làm sao biết?" Vô ý thức liền buông tay cho Tần Tiểu Thiên lui ra ngoài.

Lúc nàng luyện chế viên Tiểu Bồi Nguyên Đan thì tổng cộng thu năm viên, từng đưa ột luyện đan đại sư xem qua, người nọ nói y hệt như lời Tần Tiểu Thiên, làm nàng sợ đến nỗi tưởng rằng người nọ lại tới.

Tần Tiểu Thiên không kịp đề phòng, đặt mông ngồi dưới đất, cười khổ nói: " Ai, coi như nói không xong, cũng không nên đối đãi với ta như vậy a."

Qua một hồi lâu, Lý Nguyên mới hỏi: " Hắn là ai vậy?"

Trình Kiến Côn nhịn không được cười ha ha, hắn cũng từng nếm khổ như thế, lần này đến phiên Lý Nguyên, nói: " Lão Lý, đã nói với ngươi, Tiểu Thiên là bằng hữu của ta, không phải tiểu bằng hữu, ngươi không nghe nên cứ đòi ôm, ha ha, biết lợi hại rồi sao."

Lý Nguyên bụm ngực, áy náy nói: " Tiểu Thiên? Oa, quá lợi hại...hắn...hắn chẳng lẽ tinh thông luyện đan?"

Trình Kiến Côn lắc đầu nói: " Hắn có tinh thông luyện đan hay không ta không rõ ràng lắm, nhưng ta biết hắn tinh thông trận pháp, tu vi trận pháp ta biết, trong mắt hắn chẳng là gì cả, a a, sau này các ngươi sẽ biết."

Trong mắt Lý Nguyên toát ra quang mang hưng phấn, nàng đỡ Tần Tiểu Thiên lên, nhưng không dám tiếp tục ôm hắn, nói: " Tiểu Thiên, dì...ách, tỷ tỷ không phải cố ý muốn đẩy ngươi, thật sự là bị ngươi hù sợ mà thôi."

Trong lòng Tần Tiểu Thiên buồn cười, chỉ nói mấy câu như vậy, Lý Nguyên tự xưng từ hàng dì còn tỷ tỷ, chờ sau khi mình lớn lên, có thực lực chân chính, Lý Nguyên có thể tự xưng muội muội hay không?

Mã Tu nói: " Được rồi, chúng ta nên thương lượng một chút, đi tinh cầu nào thám hiểm, ân, lão Lý, ngươi có tin tức gì không?"

Tần Tiểu Thiên thật sự nhịn không được, hỏi: " Mã Tu, A Côn, sao các ngươi lại gọi nàng là lão Lý? Ta xem nàng không già a."

Lý Nguyên đỏ mặt, nói: " Hì hì, Tiểu Thiên, không trách bọn họ, là ta muốn bọn họ kêu như vậy đó."

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Ta cũng gọi ngươi là lão Lý?"

Lý Nguyên nói: " Không được, ngươi gọi quá khó nghe, gọi ta là Nguyên Nguyên tỷ tỷ, hoặc là Lý tỷ."

Để ột đứa bé gọi mình là lão Lý, thật sự quá khó coi. Nàng lại nói: " Ta nghe được một tin tức, không biết có chuẩn xác hay không, nghe nói thông đạo từ nguyên giới đi ra bên ngoài đã đóng cửa, liên hợp hội qua một thời gian ngắn sẽ thông báo."

" Thông đạo đóng cửa rồi? Ai, ta cảm giác được đã xảy ra chuyện lớn." Mã Tu lại nói.

Trình Kiến Côn vô tình nói: " Mã Tu, không cần quan tâm, dù sao chúng ta cũng không có tư cách sử dụng thông đạo, chỉ có cao thủ ngoài Nguyên Anh kỳ mới có thể xin ra ngoài, chúng ta vẫn là ngẫm lại làm sao đi ra ngoài lịch lãm thám hiểm, tìm kiếm tài liệu, kết giao tu chân bằng hữu."

Lực chú ý của Lý Nguyên đều trên người Tần Tiểu Thiên, đứa nhỏ này mang đến cho nàng rung động thật lớn.

Môn phái luyện đan của tu chân giới rất ít, cao thủ tinh thông luyện đan càng ít hơn, người tu chân nguyện ý học tập luyện đan cũng không nhiều, vì dùng đan nhập đạo rất khó, còn chưa có môn phái nào dễ dàng tăng lên tu vi. Tần Tiểu Thiên chỉ là một đứa bé, tại sao có thể tinh thông luyện đan? Hơn nữa trên người hắn không phát hiện được chân nguyên lực ba động.

Lý Nguyên tò mò hỏi: " Tiểu Thiên, ngươi tu luyện pháp môn gì?"

Tần Tiểu Thiên không khỏi thấy nhức đầu, mỗi người lần đầu gặp mặt, đều hỏi mình tu luyện công pháp gì, làm cho hắn rất phiền não, suy nghĩ một chút, hắn nói: " Ta không có tu luyện, còn tu luyện cái gì…được rồi, ta tu chính là thụy (ngủ) công."

Hắn bắt đầu nói hưu nói vượn.

Lý Nguyên nghi ngờ nói: " Thụy công? Sao ta không nghe nói qua."

Trong ba người chỉ có Trình Kiến Côn biết Tần Tiểu Thiên đang nói bậy, hắn cũng không giải thích.

Mã Tu nói: " Ân, ta hình như có nghe nói qua ở nơi nào, thụy công là một cảm giác quen thuộc."

Tần Tiểu Thiên nén cười, hắn nói: " Ta muốn hỏi thăm một người, không biết các ngươi có gặp qua chưa?"

Lý Nguyên hỏi: " Hỏi thăm ai?"

Tần Tiểu Thiên nói: " Lý Cường."

Ba người trợn mắt há hốc mồm nhìn hắn, tựa như đang nhìn quái vật.

77. Q.8 - Chương 9: Bảo Vật Mê Người

Tần Tiểu Thiên sờ sờ mặt, khó hiểu hỏi: " Sao vậy? Ta nói sai cái gì sao?"

Mã Tu nói: " Ngươi tìm Lý Cường…là Lý Cường nào?"

Trình Kiến Côn nói: " Nguyên giới nổi danh nhất, chính là nguyên giới chi chủ Lý Cường, a a, không phải ngươi tìm hắn đó chứ?"

" Tên trùng tên có rất nhiều, nhưng rất khó tìm được, Viêm Tinh có vài triệu dân cư, ta phỏng chừng người gọi là Lý Cường cũng không ít…không có mười vạn cũng có tám vạn, làm sao mà tìm?"

Tần Tiểu Thiên không ngốc, trong lòng lập tức hiểu được, nguyên giới chi chủ chính là sư bá của mình, vội vàng đánh trống lảng, nói: " Là vậy sao, a a, ta cũng chỉ tùy tiện hỏi thôi." Hắn không dám nói lung tung, địa vị của Lý Cường tại nguyên giới không ai so được, tự mình nói là sư điệt của hắn, người khác cũng sẽ không tin tưởng.

Suy nghĩ chốc lát, hắn cẩn thận hỏi: " Vậy Thiên Cô…các ngươi biết không?"

Ba người lộ ra thần sắc mờ mịt, Lý Nguyên nói: " Thiên Cô? Là nữ sao? Nàng là ai?"

Tần Tiểu Thiên muốn nói chính thật là sư cô của Lý Cường, nhưng nghĩ nói như vậy cũng không có ý nghĩa, cười nói: " Thế à, không biết thì thôi."

Ba người lớn bị một tiểu hài hỏi đến sửng sờ, không biết đứa nhỏ này lại nói ra câu nói kinh người gì. Trình Kiến Côn vuốt râu mép, cười khổ nói: " Tiểu Thiên, đừng làm vẻ kì lạ nữa…lão Lý, ta hoàn toàn tự do rồi."

Lý Nguyên nói: " Ngươi bán nông trường rồi? Như vậy là tốt, lần trước ta đã nói, một người tu chân không thích hợp ở lâu dài trong thế giới con người."

Mã Tu đồng ý nói: " Đúng vậy, đúng vậy, ở lại thế tục giới quá lâu, tu vi cảnh giới đều cũng rơi chậm lại, cho nên, chúng ta phải đi đến hoàn cảnh gian khổ, trong sinh tử thể nghiệm kinh nghiệm tu chân, chúng ta muốn đấu với quái thú! Đấu thiên, đấu địa!

Chúng ta nhất định phải tìm được tài liệu luyện khí, lão Lý, ngươi nhất định có thể tìm được linh thảo linh quả luyện đan, chờ chúng ta quay về, đến lúc đó tu vi nhất định đại tăng..."

Hắn khảng khái nói một hơi, nghe được làm cho Lý Nguyên và Trình Kiến Côn hai mắt tỏa ánh sáng, hận không được lập tức đi ra ngoại tinh, thể nghiệm thông suốt con đường tu chân thật sự.

Tần Tiểu Thiên hai mắt rưng rưng, không phải là bị cảm động, mà là quá khổ cực, hắn thầm muốn được cất tiếng cười to, nghĩ: " Đây thật sự là phong thái quá thái điểu, hay thật, vậy mà cũng nói được, sắp làm ta chết mất, thú vị, quá thú vị rồi."

Ba người đột nhiên tay bắt tay, lớn tiếng nói: " Rời khỏi Viêm Tinh! Cố gắng lên, cố gắng lên, cố gắng lên!"

" Phốc! Xích! Oa ha ha! Ha ha ha!"

Tần Tiểu Thiên không nghĩ đến ba người sẽ làm như vậy, rốt cuộc không chịu nổi bật cười lăn. Ba người không khỏi ngạc nhiên, không rõ tiểu tử này đang cười cái gì.

Mã Tu nói: " Tiểu Thiên, ngươi cười cái gì?"

Tần Tiểu Thiên dùng sức dậm chân, muốn ngăn lại cơn cười, nhưng rất khó dừng lại, hắn đứt quãng nói: " Ha ha...không..không gì...ha ha, ta chỉ là...ta chỉ là nghĩ đến...ha ha, một chuyện...một chuyện rất thú vị...ha ha! Một hồi...một hồi là tốt rồi..." Thương cảm cho hắn cười đến nỗi nói không ra lời, nước mắt giàn dụa.

Ba người cũng nở nụ cười, bởi vì bộ dáng của Tần Tiểu Thiên thật sự là quá thú vị, cuối cùng bốn người cười thành một đoàn.

Từ cười cuồng biến thành cười to, cười to biết thành thở dốc, Mã Tu nói: " Tại sao chúng ta cười?" Một câu này lại làm ọi người cười ha ha không ngừng. Lúc này bất cứ câu nói nào, cũng sẽ làm cho người nhịn không được cơn cười.

Rốt cuộc bình tĩnh trở lại, Mã Tu vừa muốn nói chuyện, Trình Kiến Côn dùng ngón trỏ ngăn trên miệng, nói: " Được rồi, mọi người trước tiên nên uống cái gì, đợi một lát rồi hãy nói."

Tần Tiểu Thiên ngồi bên cạnh bàn, móc ra một bình bạch tửu do Viêm Tinh xuất sản, nhìn tên, gọi là Tang Nhưỡng tửu. Hắn nói: " Mã Tu, Tang Nhưỡng tửu...là rượu nổi tiếng của Viêm Tinh sao?" Hắn chỉ vào thân bình đọc: " Viêm Tinh đặc nhưỡng, mười đại danh tửu(mười loại rượu nổi tiếng), thật sự là một trong mười đại danh tửu hay sao?"

Mã Tu dùng sức lắc lắc đầu, nói: " Ta sắp điên rồi, Tiểu Thiên, ngươi còn nhỏ như vậy đã uống rượu? Phải, là một trong mười đại danh tửu, bất quá chỉ là danh tửu của thế tục giới, không phải danh tửu của tu chân giới, rất bình thường, đừng xem là bảo bối." Hắn cũng thích uống rượu, hơn nữa không xem rượu của thế tục giới vào mắt.

Lý Nguyên nói: " Uy, Mã Tu, ngươi là tửu quỷ, đừng phá hư Tiểu Thiên."

Tần Tiểu Thiên nói: " Ta vốn là tửu quỷ, không có quan hệ gì Mã Tu."

Lý Nguyên hét lớn: " Ác, thần a! Một tửu quỷ là đủ rồi, trở lại thêm một tiểu tửu quỷ, sẽ có chuyện đó!" Nàng không xem Tiểu Thiên là tiểu hài tử, nếu có hai tửu quỷ trong đội, là một chuyện không ổn chút nào.

Tần Tiểu Thiên nhàn nhạt nói: " Tửu quỷ không nhất định xảy ra chuyện."

Mã Tu tán dương: " Đúng vậy, ta cho tới bây giờ không có uống rượu qua! Chỉ là thích mà thôi!"

Trình Kiến Côn rất hối hận đưa Tiểu Thiên đến đây, tiểu tử này tựa hồ là tới gây chuyện, một hồi lại cười to một cách kì lạ, làm cho người ta khó hiểu, bây giờ lại nói chuyện rượu với Mã Tu, hắn cũng không biết nên làm sao mới tốt.

Tần Tiểu Thiên không phải cố tình gây loạn, chỉ là không cách nào chịu được cách tuyên ngôn của Mã Tu, mới cố ý nói chuyện rượu với hắn, để nhẫn lại việc buồn cười. Hắn nhận ra ba người này đúng là siêu cấp tu chân thái điểu, tuyên ngôn này phi thường kém cỏi khờ khạo, so với Tằng Kính Hải, Lý Minh và Hi Phong tại Tiềm Kiệt Tinh còn kém hơn.

Ba người bắt đầu nhiệt liệt thảo luận nên đi tinh cầu nào thám hiểm. Nguyên giới là một tinh hệ không lớn, ước chừng có trăm vạn khỏa hằng tinh, mà hành tinh vây quanh hằng tinh thì vô số, địa phương loài người có thể tới cũng chỉ có một bộ phận rất nhỏ, địa phương người tu chân có thể đi tương đối nhiều hơn một chút.

Tại nguyên giới, Ba Nạp nhân chiếm cứ một bộ phận không gian nhỏ, loài người và người tu chân chiếm cứ một bộ phận, Linh Quỷ giới cũng chiếm cứ một bộ phận, cơ bản là ba phần thiên hạ, nhưng trong ba phương thế lực, Ba Nạp nhân bị hạn chế rất lớn, bọn họ bị vây trong góc tinh vực tây bắc, không cách nào hướng ra phía ngoài khoách triển.

Tần Tiểu Thiên lẳng lặng ngồi nghe, bởi vì không biết rõ tình huống của Viêm Tinh, hắn chỉ có thể lắng nghe.

Mã Tu nói: " Ta cho rằng, đầu tiên phải xác định một mục tiêu, lần này đi ra ngoài, tăng lên tu vi là việc chính, hay là tìm kiếm tài liệu là việc chính? Sau khi xác định, chúng ta mới có thể tìm kiếm tinh cầu phù hợp."

" Nếu là vì tăng lên tu vi, tăng lên năng lực chiến đấu, sẽ phải đi tinh cầu tương đối hung hiểm, nếu là vì tìm kiếm tài liệu, thì đi tinh cầu có tư nguyên phong phú...lão Lý, gần đây ngươi ngâm mình trong lưới điện não, có phát hiện tinh cầu gì mới không? Ân, là tinh cầu tương đối thích hợp cho chúng ta đi?"

Lý Nguyên nói: " Gần đây phát hiện thì cũng thành lập truyền tống trận, ước chừng có ba mươi mấy, trong đó có sáu tinh cầu mở ra, thích hợp cho chúng ta thì không có, phải đạt tới tu vi ngoài Nguyên Anh kỳ mới có thể xin phép, có một tinh cầu chuyên môn mở ra cho siêu cấp cao thủ cỡ Phân Thần kỳ, a a, thật sự là hâm mộ a."

Mã Tu nói: " Nói nhảm, liên hợp hội chính là vì tu chân cao thủ mà phục vụ, có gì mà hâm mộ, chờ chúng ta cũng đạt tới Phân Thần kỳ, a a, không phải muốn đi đâu thì đi hay sao? Bây giờ, nên thành thật chọn địa phương thích hợp cho chúng ta thôi."

Trình Kiến Côn cười nói: " Đừng nghĩ đi tinh cầu mới khai phát, chúng ta phải đi tinh cầu bán khai phát, nơi đó dường như bảo chướng, còn có liên hợp hội trợ giúp, gặp phải nguy hiểm còn có thể cầu cứu, đối với tinh cầu mới khai phát thì an toàn hơn nhiều lắm."

Mã Tu gật đầu nói: " Ta tán thành, nên tìm tinh cầu do liên hợp hội đề cử, tinh cầu mới khai phát không thích hợp chúng ta."

Trình Kiến Côn nói: " Ba người chúng ta...có phải quá ít không? Năm người tương đối phù hợp, hơn nữa tu vi chúng ta tương đối chia đều, khuyết thiếu nhân vật đầu lĩnh, tốt nhất nên có một người đạt tới Nguyên Anh kỳ, hoặc là cao thủ sắp đạt tới Nguyên Anh kỳ gia nhập!"

Tần Tiểu Thiên giơ lên bàn tay nhỏ bé nói: " Còn có ta!"

Ba người cùng nhìn về phía hắn, Mã Tu kinh ngạc nói: " Cái gì? Ngươi không phải đang nói giỡn?" Tuy nói Tần Tiểu Thiên kiến thức bất phàm, nhưng còn không biết hắn có bản lãnh gì, chỉ dựa vào kiến thức thì xa xa không đủ.

Trình Kiến Côn xấu hổ nói: " Tiểu Thiên...ngươi không thể đi..chúng ta không phải đã nói trước rồi sao?"

Lý Nguyên vẫn đỉnh đạc, lần này lại không nói gì, chỉ là cười cười nhìn.

Tần Tiểu Thiên giở khuôn mặt tươi cười hết nhìn đông tới nhìn tây, nói: " Ta đi đối với các ngươi có chỗ tốt rất lớn."

Không có biện pháp, dùng cách khác rất khó đánh động bọn họ, chỉ có dùng thủ đoạn ích lợi ra dụ dỗ. Hắn cũng không tin, người tu chân có thể chống đỡ được hấp dẫn.

Trình Kiến Côn biết rõ uy lực lợi dụ của Tần Tiểu Thiên, hắn chính vì như vậy mới đưa Tần Tiểu Thiên đi theo, vội vàng nói: " Tiểu Thiên, chúng ta đã nói xong dùng thời gian nửa năm làm hạn định!"

Tần Tiểu Thiên cười gật đầu, hắn cũng không phủ nhận, nói: " Đúng vậy, nhưng thế giới này biến hóa nhanh lắm, hắc hắc, ta vừa vặn biết công pháp tu luyện hỏa độn, ân, vừa có thể hé ra hỏa độn ngọc phù..." Tâm thần hắn tham nhập vào trong giới chỉ, nhíu mày nói: " Ta nhớ lầm rồi, là hỏa tiên độn, ngươi tạm thời dùng không được."

Mã Tu nhất thời á khẩu không trả lời được, hỏa độn pháp, hỏa tiên độn ngọc phù, nhất là hỏa tiên độn ngọc phù, đối với hắn có lực hấp dẫn trí mạng, trầm mặc một hồi lâu, hắn nói: " Ta tán thành Tiểu Thiên đi."

Trình Kiến Côn chán nản ngồi xuống ghế, hắn biết rõ sẽ có kết quả này, không nghĩ ra tiểu tử này cầm ra được nhiều kỳ trân bảo bối như vậy.

Tần Tiểu Thiên khách khí nói: " Cảm ơn cầm cự."

Lý Nguyên nóng nảy nói: " Còn ta?" Lập tức ý thức được mình đã nói sai lời, đây không phải nói rõ mình đang đòi đồ vật hay sao? Vội vàng nói: " A a, ta là nói, Tiểu Thiên đi có thích hợp hay không?"

Tần Tiểu Thiên như trước không nhanh không chậm nói: " Ân, Lý tỉ, ngươi từng nhìn thấy Tam Chuyển Tiên Đan chưa?"

Trình Kiến Côn hét lớn: " Đó là của ta!"

Tần Tiểu Thiên liếc hắn một cái, nói: " Ta có hai viên." Trình Kiến Côn không thể làm gì khác hơn là câm miệng.

Lý Nguyên kinh ngạc ôm miệng, nàng chưa thấy qua cũng không biết cái gì là Tam Chuyển Đan, nhưng Tam Chuyển Đan trong miệng Tần Tiểu Thiên, bên trong lại thêm một chữ " tiên", điều này làm cho nàng kinh ngạc vạn phần. Nàng chần chờ hỏi: " Thật là tiên đan? Có thể...có thể xuất ra xem không?"

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Có thể. Bất quá hỏi trước, ta có thể đi theo không?"

Vẻ mặt Lý Nguyên nghiêm túc nói: " Ta có phản đối sao? Vừa rồi ta cũng không có phản đối, a a, đương nhiên ta tán thành."

Trình Kiến Côn có bộ dáng như bị đánh bại, chân mày nhướng lên, nói: " Trước tiên nói cho tốt! An toàn của Tiểu Thiên, mọi người phải phụ trách! Mặt khác, nếu liên hợp hội không phê chuẩn, Tiểu Thiên, ngươi không nên oán giận."

Tần Tiểu Thiên có tín vật của Lý Cường, không sợ liên hiệp hội không đồng ý, hắn cười nói: " Được a, chỉ cần các ngươi đồng ý là tốt rồi, đồng ý mời nhấc tay."

Lý Nguyên cao cao giơ lên một cánh tay, Mã Tu giơ lên toàn bộ hai tay, Trình Kiến Côn thở dài một tiếng, chậm rãi giơ tay lên, nói: " Ngươi thắng."

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Sau này chúng ta là một đoàn đội, â, Tam Chuyển tiên đan, hỏa tiên độn ngọc phù, Mã Tu, có thời gian ta sẽ chỉ cho ngươi công pháp tu luyện hỏa độn."

Trong lòng hắn ngầm hoan hô, rốt cuộc đã xong. Hắn không muốn trở lại nông trường, nơi đó cuộc sống quá nhàn hạ buồn chán. Dựa theo yêu cầu của Thanh Đế, tự mình có thể tùy tâm sở dục chung quanh hoạt động, vậy thì muốn thế nào thì làm thế ấy đi thôi.

Lý Nguyên cầm Tam Chuyển tiên đan, tựa như uống lượng lớn bạch tửu, sắc mặt trướng đến đỏ bừng, tâm tình kích động không thôi. Đây là tiên đan trong truyền thuyết? Một hồi lâu nàng mới phục hồi tinh thần lại, hỏi: " Tiểu Thiên, Tam Chuyển Đan có tác dụng gì?" Lần đầu tiên tiếp xúc tiên đan, đương nhiên không rõ diệu dụng của nó.

" Dùng cứu mạng, còn tốt hơn Ly Vẫn Đan." Tam Chuyển tiên đan là lúc Tần Tiểu Thiên ở Ương Táng Hạp vì cứu trị Tiễn Xuyến Nhi mà chuyên môn luyện chế, công hiệu cực tốt.

Lý Nguyên hưng phấn chí cực, nàng là đệ tử ngoại truyền của Mai Cốc, đương nhiên hiểu được sự thần kỳ của Ly Vẫn Đan, khỏa tiên đan này không ngờ còn tốt hơn Ly Vẫn Đan, không hổ là tiên đan.

Còn về phần học tập làm sao luyện chế, nàng cũng không dám sinh ra ý niệm như vậy trong đầu, trong lòng rất rõ ràng tự mình không có khả năng học được năng lực như vậy.

Cho dù có cố gắng cũng không hữu dụng, có thể đạt được một viên tiên đan như vậy, nàng đã rất hài lòng. Đây là tiên đan có thể khởi tử hồi sinh, ý nghĩa mình lại có thêm một cái mạng.

Mã Tu rất thích hỏa tiên độn ngọc phù tới tay, nhưng lại càng hâm mộ Lý Nguyên đạt được Tam Chuyển tiên đan, còn hỏa độn pháp, hắn cũng không mong lắm, có thổ độn và thủy độn công pháp thì thêm một môn độn pháp hay không cũng không sao cả.

Nếu không có nhìn thấy tiên đan thì cũng không sao, nhưng sự hấp dẫn của tiên đan còn lớn hơn, đó là bảo bối như một mạng sống, do dự một chút, hắ nhịn không được nói: " A a, Tiểu Thiên, a a...cái kia...này...tiên đan..." Bởi vì thật sự ngại ngùng, nói chuyện cũng có chút ấp úng.

Trình Kiến Côn nhảy dựng lên, tổng cộng chỉ có hai viên tiên đan, đã cho Lý Nguyên một viên, Mã Tu không ngờ cũng muốn có một viên, vậy sao được? Hắn hét lớn: " Mã Tu, còn có một viên là của ta!"

Vốn hắn đối với tiên đan cũng không để ý lắm, nghe xong Tần Tiểu Thiên nói, mới biết được tiên đan này so với Ly Vẫn Đan còn tốt hơn, Ly Vẫn Đan tại tu chân giới được xưng là linh đan cứu mạng, chẳng những có tiền mua không được, mà dùng thượng phẩm pháp bảo cũng khó trao đổi, người tu chân ai mà không muốn có được thêm một cái mạng.

Tần Tiểu Thiên không nghĩ tới uy lực của Tam Chuyển tiên đan lại to lớn như thế, cười nói: " Được rồi, mỗi người một viên."

Trình Kiến Côn kêu lên quái dị: " Không phải chỉ có hai viên hay sao?"

Tần Tiểu Thiên nghiêm trang nói: " Còn có một viên, vốn ta lưu lại ình, nếu các ngươi thích, thì phân cho các ngươi."

Ba người không khỏi mặt đỏ tới mang tai, lúc này mới nhớ Tần Tiểu Thiên vẫn còn là một đứa trẻ, ba người lớn không ngờ lại đòi đồ vật của một đứa nhỏ, nhưng muốn buông tha cho hấp dẫn như vậy, thật sự cũng khó khăn, Trình Kiến Côn một câu cũng nói không nên lời, vẻ mặt xấu hổ ngồi xuống.

Tần Tiểu Thiên rất giải thích tâm tình của bọn họ, cũng không nói thêm nữa, lúc này vô luận nói cái gì, ba người sẽ càng ngại ngùng hơn.

Trình Kiến Côn ngạnh da đầu nói: " Chúng ta có nên đi mua một chút trang bị hay không? A a, gần đây cũng có một số tiền lớn, tiêu pha cũng có thể thoải mái."

Điển hình là không lời nói thì tìm lời.

Tần Tiểu Thiên cười nói: " A a, có ý tứ, chúng ta cần gì, cũng là ngươi trả? Ai, người tốt a, mọi người cảm tạ!"

Hắn nháy mắt, Lý Nguyên và Mã Tu hai người đồng thanh nói: " Cảm ơn."

Trình Kiến Côn thầm nghĩ: " Ai, ta nói gì không nói, lại nhắc tới...bỏ đi, dù sao cũng là tiền thắng bạc, thì xài một chút không sao."

Hắn bất đắc dĩ nói: " Được a, hôm nay ta mời khách."

Lần này đến phiên ba người Tần Tiểu Thiên mừng rỡ, Mã Tu và Lý Nguyên cười há miệng, hôm nay không biết là ngày tốt gì, vừa được bảo bối, còn có người tự nguyện trả tiền mua đồ vật, hai người luôn miệng đa tạ!

Tu chân thương trường dưới Đạt Ba Thành không những bán tu chân dụng phẩm, mà khoa kỹ sản phẩm cũng có rất nhiều, phần lớn là trang bị dùng ra dã ngoại thám hiểm.

Hà Hương Đình không chỉ được uống trà nói chuyện phiếm, cũng có thể mua vật, chỉ cần khởi động chốt mở chuyển đổi, là có thể hình thành phòng cấu vật mô hình, bởi vậy bốn người không cần đi ra ngoài, có thể hưởng thụ niềm vui thú mua sắm.

Ngoại tinh thám hiểm dụng phẩm ở trong xã khu hư nghĩ(mô phỏng), Tần Tiểu Thiên là lần đầu tiên kiến thức, còn ba người kia thì đã đi qua bao nhiêu lần, nhẹ nhàng tìm được cửa hàng tiêu thụ hư nghĩ.

Trang bị phân loại rất tế mật, quần áo thực vật, vũ khí phù chú, những sản phẩm sử dụng cho người cùng đoàn đội.

Tần Tiểu Thiên mở rộng tầm mắt, cho tới bây giờ hắn không có gặp qua nhiều dụng phẩm thám hiểm như vậy, thậm chí còn nhìn thấy cả quân dụng vũ khí của địa cầu, có đủ các loại súng đạn, các loại thuốc nổ và điện tử lôi, bách kích pháo(pháo trăm thước), có cả hỏa tiễn đồng, địa lôi và thủ lôi, đây đều là vũ khí bổ sung của người tu chân cấp thấp, nhưng tại Viêm Tinh không cho sử dụng, muốn mua cũng phải hạn chế nhất định.

Tần Tiểu Thiên lúc ở trên địa cầu thì là một người mê cổ vật, đối với binh khí nóng của cổ đại sử dụng rất thích, uy lực mặc dù không tốt như vũ khí năng lượng, nhưng đánh nhau sảng khoái phi thường.

Hắn mua một ít súng tự động, hỏa tiễn đồng, còn có các loại tạc lôi, thuần túy chỉ để chơi đùa. Vũ khí này đối với người tu chân uy hiếp cũng không lớn, người thường nếu trang bị phòng hộ giáp năng lượng, thì vũ khí này cũng không có gì tác dụng.

Các loại y phục phòng hộ, năng lượng hộ giáp, lều vải dã ngoại, những thực vật doanh dưỡng, máy thăm dò loại nhỏ, thêm vật phi hành ột người…nhìn đến làm cho Tần Tiểu Thiên hoa cả mắt, cơ hồ là có gì thì mua đó.

Hắn ở thế giới Thiên Diễn từng ở thời viễn cổ sinh sống, khi đó bất cứ đồ vật gì cũng phải tự mình luyện chế, ngoại trừ dã ngoại có đại lượng tư nguyên, muốn một đôi giày cũng phải tự mình làm ra.

Bây giờ nhìn thấy vật phẩm phong phú như thế, làm sao có thể bỏ qua, tự nhiên biến thành một người điên cuồng mua sắm, huống chi lần này còn do Trình Kiến Côn trả tiền.

Tần Tiểu Thiên biết rõ, tại Viêm Tinh có lẽ là vật phẩm rất bình thường, nhưng một khi tới ngoại tinh, sẽ có thể là bảo bối ngàn vàng.

Trình Kiến Côn trợn mắt há hốc mồm nhìn ba người điên cuồng mua sắm, nói thầm: " Hắn ***, quả thật so với thổ phỉ còn độc hơn!" Hắn đột nhiên nói: " Uy, Mã Tu! Vật đó phải hơn một ngàn vạn! Ngươi điên hả!"

Mã Tu hắc hắc cười: " Trình huynh, cơ hội khó được a, nếu không tranh thủ, sẽ bị sét đánh đó!"

Trình Kiến Côn hừ hừ nói: " Không sợ ta dùng sét đánh ngươi."

Tần Tiểu Thiên mua như điên, hắn tính một chút, tự mình đã xài hơn một triệu, không khỏi áy náy nói: " Xài tiền cũng là một môn học vấn a. Sao ta không biết xài thế nào chứ?"

Hắn mua toàn là sản phẩm công nghiệp, tiện nghi văn minh, nếu mua dụng phẩm tu chân, tốn hao không chỉ bao nhiêu đây, chỉ một quả ngọc phù bình thường phải hơn trăm vạn, mua loại trang bị này mới là đốt tiền.

Trình Kiến Côn thiếu chút nữa bị hắn làm tức chết, lại nhìn xe cấu vật của Mã Tu và Lý Nguyên, cả người thấy ớn lạnh. Hai người không chút khách khí, Mã Tu xài hơn hai triệu, Lý Nguyên đỡ hơn một chút, cũng gần hai triệu. Hắn hét lớn: " Được rồi, từ giờ trở đi, ai mua thêm gì ta không nhận trả!"

Mã Tu hài lòng nói: " Ta mua xong rồi, hắc hắc!"

Tần Tiểu Thiên cũng gật đầu nói: " Thật sự cũng không còn gì để mua, cảm ơn, A Côn, ha ha." Nếu không có giới chỉ, sợ rằng ngay cả đồ vật ở Hà Hương Đình hắn cũng không đựng được, đều là những vật phẩm xa hoa đắt tiền, không giống như Mã Tu và Lý Nguyên chỉ toàn mua tu chân vật phẩm, giá tiền cao đến hoảng sợ.

Trình Kiến Côn xem xét số tiền phải trả, hừ hừ tức giận nói: " Các ngươi quá đáng a! Xài hết của ta sáu…bảy triệu!"

Dù cho hắn giàu có, bị người chỉ một thoáng đã tiêu hết hơn bảy triệu, cũng có điểm hoảng sợ, lầm bầm nói: " Thật độc, so với cường đạo còn độc hơn…ai, thiệt thòi lớn!"

Tần Tiểu Thiên cười hì hì nhìn náo nhiệt, trong lòng hiểu được, Trình Kiến Côn hẳn là không có quan tâm bao nhiêu đó tiền, hắn chỉ là thích lẩm bẩm, quả nhiên nghe được Trình Kiến Côn nói: " Mã Tu, Lý lão, nhiệm vụ phía sau do hai người các ngươi phụ trách, kể cả tài liệu xin phép, tư liệu thu tập, báo danh trường học...hết thảy mọi sự toàn do hai người các ngươi hoàn thành."

Mã Tu hài lòng, liền đáp ứng, hắn cũng không sợ làm việc này phải hao phí lượng thời gian lớn, chỉ cần không tốn tiền, cái gì cũng dễ nói.

Hắn nói: " Lý lão ngươi hiệp trợ cho ta."

Hai người nhìn nhau mà cười, lần này có được một lần đại tiện nghi làm cho hai người cảm thấy rất sảng.

Trình Kiến Côn cười nói: " Ta và Tiểu Thiên về trước, ngày mai gặp."

Trình Kiến Côn mang theo Tần Tiểu Thiên rời đi Hà Hương Đình, hai người đi tới trên đường, Tần Tiểu Thiên cười nói: " Làm sao mới tìm được người của liên hợp hội? Trên lưới điện não có được hay không?"

Trình Kiến Côn nói: " Có thể, sớm biết đã kiên quyết không mang theo ngươi đến rồi, phá tài a."

Tần Tiểu Thiên cố ý nói: " Thế à? Được rồi, hay là để ta trả vậy?" Trong lòng cười thầm: " Nhìn ngươi làm sao nói."

Trình Kiến Côn nói: " Bỏ đi, sao có thể để cho ngươi xuất tiền, ngươi này tiểu hoạt đầu...Ai, ta mệnh khổ a, sao lại gặp phải tiểu ma tinh như ngươi."

Hai người cười nói trở lại chỗ ở.

Tần Tiểu Thiên có được địa chỉ của liên hợp hội trên lưới điện não, trở lại phòng thì lên mạng tìm kiếm, rất nhanh đã tìm tới được phòng chiêu đãi của liên hợp hội.

Liên hợp hội ở lưới điện não có chừng trăm người đang trực, đều là người tu chân thuộc về liên hợp hội, đây là nghĩa vụ của bọn hắn, chỉ cần người tu chân có thời gian rảnh, đều sẽ đến phòng tiếp đãi hỗ trợ.

Người tiếp đãi rất nhiều, Tần Tiểu Thiên lựa chọn một người trong đó, nói: " Ta tìm người."

Người nọ ngẩng lên, phát hiện là hình ảnh mô phỏng của một đứa bé, hỏi: " Tìm ai?"

Tần Tiểu Thiên nói: " Tìm Phó Sơn...Phó Sùng Bích."

Đây là Lý Cường bảo hắn tìm người này, tiên nhân Phó Sơn, đại ca của Lý Cường.

Người nọ cười nói: " Đừng đùa nữa."

Phó Sơn tại liên hợp hội là đại trưởng lão, có quyền lực cực cao, hắn là tiên nhân, liên hợp hội không có chuyện trọng đại, ai dám kinh động lão nhân gia hắn?

78. Q.8 - Chương 10: Mộng Cổ Thần

Tần Tiểu Thiên biết dù mình có giải thích thế nào, đối phương cũng sẽ không nghe, hắn cũng không nói nhiều, lấy ra tín vật của Lý Cường.

Đó là một khối linh ngọc hình nửa vầng trăng, màu sắc hắc ửu ửu nhìn không ra có chỗ nào kỳ lạ. Người tu chân kia liếc mắt một cái, bởi vì là hình tượng mô phỏng, hắn chỉ có thể nhìn thấy ngoại hình, hỏi: " Đây là vật gì vậy?"

Tần Tiểu Thiên nói: " Ngươi đem hình ảnh đồ vật này truyền cho Phó Sơn là được, chuyện khác ngươi không cần quan tâm."

Người tu chân kia kiểm tra tư cách chứng minh của Tần Tiểu Thiên, hắn cười nói: " Nguyên lai ngươi không phải người tu chân, ân, không đạt được sự cho phép đã tiến vào phòng tiếp đãi...tiểu bằng hữu, nơi này là địa phương chuyên dụng của người tu chân, ngươi không có tư cách tiến đến, mời trở về đi." Nói xong thì trực tiếp đá Tiểu Thiên ra khỏi phòng tiếp đãi.

Trong chớp mắt, cảnh sắc chung quanh chuyển đổi, Tần Tiểu Thiên rơi vào trong thông đạo của lưới điện não, làm hắn tức giận đến mở miệng mắng to. Nguyên lai tưởng rằng chỉ cần xuất ra tín vật, là có thể nhìn thấy Phó Sơn, ai biết người tu chân kia căn bản là không nhận ra đồ vật kia.

Tần Tiểu Thiên thở dài một tiếng, trong lòng thầm nghĩ: " Thực lực, không có thực lực, hết thảy đều là không, bỏ đi, tìm Phó Sơn là không có khả năng, bây giờ ngay cả thông tấn đều không thể truyền lại, đại khái Lý Cường sư bá cũng không có nghĩ đến mà thôi." Hắn đi ra khỏi võng điện não, chui đầu vào giường, lại bắt đầu ngủ say thời gian dài.

Người tu chân hất Tần Tiểu Thiên ra khỏi phòng tiếp đãi tên là Viên Hạo, nói với một người tu chân bên cạnh: " Lão Bành, vừa rồi thiếu chút nữa là bị một đứa nhỏ lừa, a a, thật thú vị."

Lão Bành không thèm để ý hỏi: " Đứa nhỏ gì?"

Viên Hạo cười đem chuyện vừa rồi nói một lần. Lão Bành có chút nhíu mày nói: " Hình bán nguyệt? Tín vật gì có hình nửa vầng trăng?" Tín vật bây giờ đều là dùng điện tử đề danh, rất ít sử dụng vật thật để làm tín vật, trừ phi là cao thủ cấp bậc trưởng lão, hay dùng vật thật để làm tín vật.

Viên Hạo khoa chân múa tay diễn tả một chút, nói: " Màu đen, hình nửa vầng trăng, không có gì đặc biệt."

Lão Bành nói: " Ngươi có tra duyệt tín vật đại toàn hay không?"

Viên Hạo khó hiểu nói: " Đó chỉ là một đứa bé, cũng không phải người tu chân, sao phải tra tín vật đại toàn? Ta không nhận vì hắn đến tìm người. Hắn nói hắn tìm Phó Sơn đại trưởng lão, ta cảm thấy không có khả năng." Hắn đột nhiên cảm thấy không đúng, một đứa bé, làm sao lại biết được tên của Phó Sơn?

Lão Bành nói: " Phó Sơn? Thiên ơi…tốt nhất ngươi nên tra xét tín vật đại toàn đi." Hắn dừng lại một chút, nói: " Ta nhớ kỹ có một loại công năng, ân, dùng công năng có thể tra tìm rất nhanh."

Đây là một loại công năng rất đơn giản, chỉ cần vẽ lại ngoại hình tín vật vừa rồi Tần Tiểu Thiên xuất ra, có thể tìm ra cùng loại, đều có thể điều tra ra. Công năng này ai cũng biết, đáng tiếc ngay từ đầu Viên Hạo không tin Tần Tiểu Thiên, cho nên không nhớ tới sử dụng.

Chỉ trong vòng vài giây đã hoàn thành, kết quả làm cho Viên Hạo sợ đến trợn mắt há hốc mồm, chỉ cảm thấy trước mắt nổ đom đóm, trong đầu rối loạn như tương, thì thào nói: " Này…này…không có khả năng…" Sắc mặt hắn một mảnh trắng bệch.

Lão Bành ngạc nhiên nói: " Uy, Viên Hạo, tìm được rồi sao? Di, ngươi làm sao vậy?"

Viên Hạo ấp a ấp úng nói: " Ta…hình như…gây họa rồi…"

Lão Bành cười nói: " Viên Hạo, ngươi là người tu chân Nguyên Anh kỳ, sao lại trầm tĩnh không được vaayk, nói đi, là tín vật của ai?"

Viên Hạo đã khẩn trương nói không ra lời, hàm răng đánh lập cập, hắn chỉ vào màn hình phía trước, ý bảo lão Bành tự mình xem.

Lão Bành thò dài cổ qua nhìn lại, cũng kinh hoảng hú lên quái dị. Hắn luống cuống tay chân án động một nút báo cảnh, một âm thanh bén nhọn chợt vang lớn, tất cả khách nhân trong chớp mắt đều bị đá ra khỏi phòng tiếp đãi, cho dù là cao thủ Hợp Thể kỳ cũng không ngoại lệ.

Những người tu chân khác phụ trách phòng tiếp đãi cũng tràn tới.

Có người lớn tiếng nói: " Tại sao khởi động cảnh báo cấp một?"

" Xảy ra đại sự gì?"

" Uy, nói chuyện a!"

Qua một hồi lâu, Viên Hạo mới run rẩy nói: " Ta…ta đem sứ giả có tín vật của nguyên giới chi chủ đá ra khỏi phòng tiếp đãi, hơn nữa…hơn nữa..tín vật kia chính là của nguyên giới chi chủ…"

Không đợi hắn nói xong, có người đã nhìn thấy thao tác hắn làm hiện lên màn hình, kinh hãi kêu lên: " Tín vật cao cấp nhất của liên hợp hội!"

Từ khi liên hợp hội thành lập tới nay, tín vật cao nhất cho tới bây giờ không có xuất hiện qua, cho nên mai tín vật này ngoại trừ tồn tại trong tín vật đại toàn, cơ hồ không ai biết, không nghĩ tới lại xông ra, lại nằm trong tay một đứa bé, càng không xong chính là hắn bị đá ra khỏi phòng chiêu đãi.

Tất cả người tu chân đều nhìn chằm chằm Viên Hạo, trên mặt lộ ra bộ dáng bất khả tư nghị.

Thương cảm cho Viên Hạo không ngừng giải thích: " Ta...ta không phải cố ý...ai biết đó là tín vật cao cấp nhất đâu? Đứa...đứa nhỏ kia cũng không phải là người tu chân, ta...ta.."

Có người hỏi: " Đứa nhỏ kia có bộ dáng thế nào, mau điều tra ghi chép tiếp đãi của Viên Hạo!"

Đó chỉ là ngoại hình của một đứa bé, không phải bộ dáng chân thật của Tần Tiểu Thiên. Có người kêu lên: " Mau tra xem hắn còn trên mạng hay không, nếu xuống mạng thì phiền toái rồi!"

Mấy người tu chân đều tự mình tìm kiếm, rất nhanh tra duyệt: " Hắn đã xuống mạng!"

Lão Bành nói: " Mau tra xem hắn lên mạng ở nơi lâm thời hay là ở nhà?"

Rất nhanh có người nói: " Tra không được, đây là địa chỉ lâm thời tiến nhập mạng, rời khỏi thì tiêu mất...mau nhanh báo cáo trưởng lão hội, xin đại diện ra lệnh, tận lực tìm được thành thị hắn lên mạng, sau đó lại nghĩ biện pháp!"

Nhất thời, phòng tiếp đãi một mảnh đại loạn.

Thẳng đến ngày thứ hai, mới tìm ra đứa bé kia là từ Ba Đạt Thành tiến vào mạng, nhưng hắn dùng thân phận du khách lên mạng, không cách nào xác định cụ thể địa chỉ lên mạng, chuyện này lập tức bị báo cáo lên trưởng lão hội. Nhưng Tần Tiểu Thiên ngày thứ hai đã theo Trình Kiến Côn rời đi Ba Đạt Thành, người tu chân tới điều tra đã phí công vô ích.

Trường học thám hiểm của Viêm Tinh có rất nhiều, nổi tiếng nhất chính là hai trường học một được mở trên mạng chính là Viễn Túc thám hiểm, một khu nhà chính là trường học mà Trình Kiến Côn muốn đi Tân Tinh thám hiểm thuộc Mãng Ký sơn khu. Viễn Túc thám hiểm là trường học thám hiểm của con người, mà Tân Tinh thám hiểm là trường học thám hiểm của người tu chân.

Tân Tinh thám hiểm trường học là học viện chiêu thu những người dưới Nguyên Anh kỳ, đây là trường học thám hiểm của liên hợp hội, học tập hợp cách thì có thể có được chứng thư, chứng minh có năng lực đi ngoại tinh nguy hiểm thám hiểm. Nếu có tu vi Nguyên Anh kỳ, cũng có thể đi liên hợp hội xin phép, chẳng những có thể đi ra ngoại tinh, còn có thể đi ra thế giới bên ngoài nguyên giới.

" Trường học thám hiểm nổi tiếng nhất? Có bao nhiêu đệ tử?"

Tần Tiểu Thiên đang tựa vào ghế sô pha, trên mặt lộ ra vẻ mặt không cho là đúng.

Trình Kiến Côn nói: " Ước chừng hơn sáu trăm đệ tử. Không biết năm nay chiêu thu bao nhiêu?"

Tần Tiểu Thiên nói: " Hơn sáu trăm đệ tử? Quá ít rồi...ta còn tưởng rằng có mấy vạn đệ tử, chỉ là một trường học nhỏ thôi, tự biên tự diễn? A a, đại khái là tuyên truyền không tệ."

Trình Kiến Côn có chút bất đắc dĩ nói: " Ngươi bị kích thích? Ta nói cái gì thì ngươi phản bác cái gì...làm sao vậy?"

Tần Tiểu Thiên đích xác tâm tình khó chịu, từ sau khi bị người tu chân của phòng tiếp đãi đá đi ra thì hắn vẫn có bộ dáng như vậy, Trình Kiến Côn không khỏi không cẩn thận, sợ lại chọc phải vị tiểu tổ tông này.

Tần Tiểu Thiên không phải căm tức bị đá ra khỏi phòng tiếp đãi, mà là bởi vì chuyện không hoàn thành. Vốn định tìm được Phó Sơn, nói cho hắn tin tức của Lý Cường, sau đó lại tìm một danh ngạch đi ra ngoại tinh thám hiểm, kết quả cái gì cũng chưa làm được thì đã bị đá đi ra.

Có quái thì quái hắn có một bộ ngoại mạo hài đồng, trong thế giới con người, chỉ cần có tiền, cho dù là một đứa nhỏ, người khác cũng không dám vô lễ.

Nhưng tại tu chân giới thì khác, hết thảy cũng dựa vào thực lực làm trụ cột, muốn đạt được sự tôn trọng của người khác, thì phải là một người mạnh.

Tần Tiểu Thiên sẽ không thừa nhận bị kích thích gì, nói: " Ta chỉ là luận sự, một trường học chỉ có hơn sáu trăm đệ tử, dù sao cũng không thể xem như là trường học nổi tiếng." Hắn bắt đầu nói hưu nói vượn.

Trình Kiến Côn vừa bực mình vừa buồn cười, nói: " Đây là trường học tinh anh, có thể đi vào Tân Tinh thám hiểm, đều là những tinh anh, còn trường học tu chân thám hiểm bình thường thì có hơn một trăm đệ tử đã là không tệ, ngươi tưởng là đại học của con người hay sao? Hai thứ không thể so sánh. Từ Tân Tinh thám hiểm tốt nghiệp, thì có tư cách đi tinh cầu mới phát hiện, nơi đó có những tư nguyên hi hữu..."

Hắn thao thao bất tuyệt giải thích, còn chưa nói hết, đã nghe được tiếng ngáy của Tần Tiểu Thiên, hắn lại đang ngủ.

Trong lòng Trình Kiến Côn nói thầm: " Đứa nhỏ này sao lại ngủ hay như vậy? Ở trên xe ngủ ba ngày, vừa mới an ổn, lại ngủ, không phải là con trùng ngủ thật đó chứ?" Hắn lắc đầu, xoay người ra cửa, còn có nhiều chuyện phải đi làm.

Măng Ký sơn khu là khu phong cảnh lữ du nổi tiếng của Viêm Tinh , được xưng là thập vạn đại sơn, thế núi hiểm tuấn, rừng rậm hồ bạc dày đặc, có các loại các dạng dã thú và chim bay, là khu bảo vệ sinh thái của Viêm Tinh, trường học Tân Tinh thám hiểm tọa lạc bên bờ khu núi, cách đó không xa là một trong ba hồ nước đạm lớn nổi tiếng của Viêm Tinh – Ký Thủy Hồ, chiếm diện tích đạt tới ba vạn bình phương công lý.

Trình Kiến Côn ở trong một biệt thự bên hồ, hai tầng lầu, khoảng cách với hồ nước chỉ có một trăm thước, có một cái sân không lớn, bên hồ có một chiếc du thuyền màu trắng.

Biệt thự khu vực này đều thuộc trường học Tân Tinh thám hiểm, cấp cho đệ tử sử dụng với mức giá cao. Người tu chân cơ hồ không có người nghèo, đây cũng là cách kiếm tiền của trường học.

Tần Tiểu Thiên vừa cảm giác ngủ sáu ngày, Trình Kiến Côn chỉ biết hắn bất phàm, cũng không tới kinh động, chỉ là dùng năng lực phòng ngự cao hơn, miễn cho có người đến quấy nhiễu.

Thế giới trong mộng ngày càng rõ ràng, dần dần, Tần Tiểu Thiên ở tại trong mộng có thể tự hỏi, hắn cảm giác được, thế giới trong mộng chính là thế giới Thiên Diễn từng đi qua.

Thiên Diễn thế giới hình thành, là liên tục đảo ngược nội dung trong mộng, hắn đã kiến thức qua thần chi luyện khí.

Một tinh hệ khổng lồ bị luyện chế thành thần khí, đó là một loại thủ đoạn không tưởng nổi, một loại lực lượng làm kẻ khác kinh khủng, mặc dù không thể giải thích, nhưng gây cho Tần Tiểu Thiên rung động thật lớn, mỗi lần nằm mơ, lực lượng của thể lực tăng trưởng rất nhanh.

Ngày thứ ba Tần Tiểu Thiên tỉnh lại vài phút, rồi lại tiếp tục ngủ say.

Tiếp tục nằm mộng có điểm kỳ quái, hắn mộng thấy Tiễn Xuyến Nhi, rồi lại mộng thấy Dữu Trạch thời viễn cổ, rõ ràng " nhìn thấy" được thời gian.

Trôi qua, thậm chí có thể nghịch theo thời gian đi lên. Ngay khi hắn sắp thức tỉnh, đột nhiên " nhìn thấy" năm thân ảnh, không khỏi kinh hãi gọi to: " Sư tôn? Sư bá...tổ sư cô?"

Năm người tựa hồ nghe thấy được thanh âm của hắn, Thanh Đế quay đầu nhìn ra, đôi cặp mắt phiếm ra kim mang.

Trong phút chốc, hắn kinh tỉnh lại, nhìn thấy chính là gương mặt đầy râu của Trình Kiến Côn, hú lên quái dị: " Uy, người dọa người là hù chết người đó! Kề sát như vậy để làm chi?"

" Sư tôn ngươi là ai? Sao mộng mà còn đang kêu?"

Trong đầu Tần Tiểu Thiên loạn thành một đoàn, trong lòng buồn bực: " Sao lại nhìn thấy sư tôn bọn họ?"

Nằm mơ tới bây giờ, trong lòng hắn đã có chút hiểu được, trong mộng cảnh hết thảy đều do cổ thần hồn gây ra ình, cho nên rất bình tĩnh tiếp nhận, chỉ là trong mộng đột nhiên nhìn thấy năm người sư tôn, điều này làm cho hắn không cách nào giải thích, bởi vì bây giờ mình đang ở nguyên giới, mà không phải là trong thế giới Thiên Diễn.

Hắn không có nghe Trình Kiến Côn nói, hỏi: " Cái gì?"

Trình Kiến Côn nói: " Vừa rồi ngươi gọi sư tôn, sư tôn ngươi là ai?" Hắn thật sự tò mò, đứa nhỏ này vẫn luôn rất thần bí, có lẽ sư tôn của hắn rất lợi hại.

" Ta có kêu hay sao? Ngươi không phải là nằm mơ đó chứ?"

Tần Tiểu Thiên nói thiếu chút nữa là làm cho hắn hộc máu, Trình Kiến Côn biết có hỏi cũng như không, thở dài nói: " Được rồi, ngươi đã ngủ sáu ngày, có thể xuống giường hoạt động không? Còn ngủ nữa, đầu khớp xương cũng tan ra đó."

Tần Tiểu Thiên sờ sờ đầu, nói :" Ai, ta cũng không muốn như vậy a, vừa nằm xuống đã không biết thời gian, được rồi, chạy đi đâu hoạt động?"

Trình Kiến Côn nói: " Đến bên hồ một chút, a a, Ký Thủy Hồ rất đẹp."

Hai người hướng ra ngoài cửa đi đến, Tần Tiểu Thiên vừa đi vừa thuận miệng hỏi: " A Côn, chuyện nhập học làm xong rồi chứ? Học phí bao nhiêu tiền?"

Trình Kiến Côn nói: " Nhập học rất dễ dàng, ta không có tư cách tham gia thẩm hạch, trực tiếp trả một triệu hai ngàn vạn là có thể nhập học, a a."

Tần Tiểu Thiên nghe đến ngây ra: " Một triệu hai ngàn vạn? Cũng không mắc lắm."

Trình Kiến Côn không biết nói gì, tiểu tử này so với công tử nhà giàu còn khoa trương hơn, trong mắt hắn tựa hồ không có khái niệm của tiền, một triệu hai ngàn vạn trong mắt con người tại Viêm Tinh, chính là một bút tài phú thật lớn. Nhưng thật ra cũng do hắn, lần trước đánh bạc thắng, một hơi đã cấp cho hắn năm mươi triệu, mặc dù Tần Tiểu Thiên chỉ để lại mười triệu, nhưng cũng đã là món tài sản lớn.

Bên hồ có một con đường nhỏ, hai người bước chậm, gió nhẹ thổi qua, sắc trời đã gần đến hoàng hôn, dư huy khi mặt trời lặn ánh lên mặt hồ một chút kim quang.

Tần Tiểu Thiên còn đang nhớ lại cảnh tượng trong mộng, hắn có một ý niệm không quên trong đầu, nhất định phải tìm cơ hội ngủ nhiều một đoạn thời gian, trước mắt dường như đã tới một giai đoạn khẩn yếu, một khi đột phá, là có thể thay đổi trạng huống bây giờ của thân thể, có được thực lực sơ bộ của chính mình. Ý niệm này thực mãnh liệt, làm cho hắn cũng không muốn nói chuyện.

Trình Kiến Côn lại không thích trầm mặc, hắn nói: " Tiểu Thiên, chúng ta nhận thức đã không ít thời gian rồi, a a, có thể xem ta là bằng hữu của ngươi chứ?"

Tần Tiểu Thiên gật đầu nói: " Phải, a a, bất quá có một số việc ta không tiện nói, cũng nói không rõ ràng lắm, ngươi không nên tốn tâm tư để nghe, ta nói ra, ngươi cũng không tin, còn không bằng không nói thì tốt hơn."

Trình Kiến Côn nói: " Ai nha, làm sao ngươi biết…ách, ngươi cũng quá tinh minh, ngươi, ngươi…bỏ đi, ai bảo lòng hiếu kỳ của ta nặng như vậy." Hắn vốn định dùng bài cảm tình đánh ra, thám thính chi tiết của Tần Tiểu Thiên, ai ngờ chỉ một chút đã bị nhìn thấu, trực tiếp phá rớt, căn bản không có bất cứ cơ hội nào.

" Hắc, ngươi sợ rồi sao?"

Trình Kiến Côn nói: " Sợ, a a, ta cũng chỉ là quan tâm, ân, cho dù ngươi là lão yêu quái, ở trong mắt ta vẫn còn là một đứa bé."

Tần Tiểu Thiên trong lúc nhất thời không có chuyện gì để nói, một hồi lâu mới lầm bầm: " Không thèm so đo với ngươi."

Hắn đã từ từ thích cuộc sống tại Viêm Tinh, người nơi này, bất luận là người tu chân hay con người, đều rất hữu hảo bình thản, không có nhiều lòng tranh cường đấu ngoan, không có máu tanh giết chóc, là một xã hội yên tĩnh, ở lại chỗ này làm cho người ta rất an tâm.

Hai người hàn huyên một lát, nhìn mặt trời lặn chìm vào mặt hồ, Tần Tiểu Thiên đột nhiên lâm vào trong vô tư vô lự, thẳng đến sắc trời hoàn toàn tối đen. Trình Kiến Côn nói: " Tiểu Thiên, đi về."

Tần Tiểu Thiên bừng tỉnh, không biết vì sao lại cảm thấy buồn ngủ mãnh liệt, hắn ngáp một cái thật to, nói: " Không được, phải đi về ngủ, gặp quỷ, hình như là lúc mấu chốt của thụy công."

Hắn mở lời đùa, nhưng trong lòng lại kỳ quái, dĩ vãng vừa tỉnh, thì cũng có thể thanh tỉnh vài ngày, lần này sao nhanh như vậy mà lại mệt nhọc?

Không để ý đến Trình Kiến Côn, Tần Tiểu Thiên chạy về biệt thự, chạy đến ngã xuống trên giường của mình, không tới ba giây, đã chìm vào trong mộng.

Lần này mộng cảnh khác hẳn, Tần Tiểu Thiên tựa như tiến vào thật cảnh, phảng phất như đang nhập vào một thân thể, chỉ là cụ thân thể này hoàn toàn không do mình khống chế, nhưng bất cứ động tác, nói bất cứ câu nào, trong đầu lo lắng bất cứ vấn đề gì, đều có thể rõ ràng biết tới.

Loại cảm giác không tự mình khống chế này cũng không tốt hơn gì, hắn giống như chỉ là một người đứng xem, kỳ lạ chính là hắn còn có thể tự hỏi.

Tần Tiểu Thiên liên tưởng đến cổ thần hồn, thầm nghĩ: " Chẳng lẽ đây là cổ thần kia?"

Dĩ vãng đang ngủ thu được kinh nghiệm ngạc nhiên cổ quái này, hắn vẫn là bị động hấp thu, lần này không ngờ có thể dựa vào cổ thần, cũng như trực tiếp có được kinh nghiệm của cổ thần, hơn nữa hắn rất thanh tỉnh, có thể thanh tỉnh quan sát cổ thần hoạt động.

Cổ thần ngồi ở trên đỉnh núi tuyết ở một tinh cầu, Tần Tiểu Thiên có thể cảm nhận được hắn dụng lực lượng vô cùng vô tận. Hắn không phải đang tu luyện, mà là đang sưu tầm tinh không.

Cảm giác duy nhất của Tần Tiểu Thiên là khiếp sợ, cực độ khiếp sợ, thần niệm khổng lồ của cổ thần bao phủ triệu vạn khỏa tinh.

Một hồi lâu, Tần Tiểu Thiên mới hiểu ra, cổ thần tựa hồ đang tìm tòi cái gì. Rất nhanh, một ý niệm xuất hiện trong đầu cổ thần, Tần Tiểu Thiên lập tức có được tin tức đồng dạng.

" Hắn đang tìm tinh cầu thích hợp?" Tần Tiểu Thiên nghi hoặc một chút, tiếp tục chú ý.

Một lát sau, hắ phát hiện hình như cổ thần đã tuyển trúng mười mấy tinh cầu, hơn nữa còn đang tiếp tục sưu tầm.

Không biết qua bao lâu, cổ thần thu hồi thần niệm. Tần Tiểu Thiên có thể rõ ràng cảm nhận được những tinh cầu bị tuyển trúng, thật sâu nằm trong đầu của chính mình.

Cổ thần từng bước đi tới, xuất hiện bên ngoài thái không trung của một viên tinh cầu hắn tuyển trúng. Đó là một viên hành tinh phấn sắc, không có khí quyển, không có bất cứ sinh vật, là một viên tinh cầu không có ánh sáng.

Một cỗ năng lượng hủy thiên diệt địa phún dũng ra, cả tinh cầu không ngờ cũng vỡ vụn ra.

Cả tinh cầu tựa như một đoàn quả cầu sắt bị thiêu cháy, cổ thần vẫn không nhúc nhích, chỉ dựa vào ý thức chảy xuôi trong đầu, đã đem tinh cầu hoàn toàn hủy diệt. Tần Tiểu Thiên đột nhiên tỉnh ngộ, cổ thần là đang luyện thần khí, hoặc là đang thu tập tài liệu.

Trong lòng hắn không khỏi run run, đó là một viên tinh cầu, không phải chỉ là một trái banh, điều này làm cho kẻ khác quá rung động.

Khỏa tinh cầu nọ từ từ bị kéo dài, hoắc nhiên, cả tinh cầu vỡ thành phấn mạt, một đạo quang mang màu tím chói mắt hiện lên, khói bụi đảo qua mà không, chỉ dư lại vô số điểm vàng nhỏ. Lúc này cổ thần đánh ra một cấm chế cực kỳ đơn giản.

Thủ ấn cấm chế này Tần Tiểu Thiên cũng biết, nhưng hắn không nghĩ tới dùng để đối phó tinh cầu, thủ cấm chế này chính là thu bảo linh huyền. Bất quá hắn rất nhanh phát hiện chỗ đặc biệt của thủ ấn cấm chế, phải phối hợp với một loại lực lượng cổ quái trong cơ thể, cùng tiên linh khí hình thành lực lượng hoàn toàn khác hẳn, cỗ lực lượng này phối hợp với thủ ấn cấm chế, uy lực dĩ nhiên lại đạt tới trình độ không thể tư nghị.

Tần Tiểu Thiên phát hiện trong cơ thể cổ thần chớp động đại lượng quang điểm, phối hợp với lực lượng cấm chế, hắn còn chưa kịp xem thì lại bị lực chú ý hấp dẫn ra bên ngoài.

Trong thời gian rất ngắn, khỏa tinh cầu đã biến thành một quả cầu sắt thép thật lớn, những vật chất khác đều bị tiêu trừ ra ngoài.

Cổ thần lại phát ra một cỗ lực lượng, trong chớp mắt, tinh cầu thép biến mất không thấy. Tần Tiểu Thiên bởi vì đang ở trạng thái nửa phụ nhập thân thể, bởi vậy biết được tinh cầu thép kia bị thu vào một không gian đặc hữu của cổ thần.

Cổ thần tổng cộng lựa chọn mười mấy tinh cầu, hắn một viên tiếp một viên hủy diệt để lấy ra tài liệu cần thiết. Sau khi hủy diệt tám viên tinh cầu thì nhìn thấy một sinh vật cường đại, song đối với cổ thần mà nói thì nó quá mức nhỏ yếu.

Đó là một cổ thần thú chiếm cứ trên tinh cầu, lúc tinh cầu vỡ vụn trong phút chốc, từ trong tinh cầu thoan chạy hướng thái không. Cổ thần chỉ xuất ra một đoàn chỉ màu tím, đã tiếp tục luyện chế tinh cầu, cũng không quản cổ thần thú.

Đoàn chỉ màu tím kia giống như một sợi tuyến, xẹt qua thái không, đột nhiên hóa thành một chiếc võng lớn màu tím, từ mặt sau truy theo cổ thần thú. Cổ thần thú sợ đến vong mạng bỏ chạy, biết kiếp số của mình tới rồi, đối với lực lượng có thể hủy diệt tinh cầu, nó tuyệt đối không cách nào ngăn cản.

Võng tím không biết là do vật gì chế thành, không đợi cổ thần thú né ra, đã truy tới ẩn nhập vào trong cơ thể nó.

Cổ thần thú hoảng sợ phát hiện lực lượng của mình bị giam cầm, chỉ có thể dựa vào tốc độ nhanh chóng lúc đầu, tại thái không trung phiêu hành, nó tuyệt vọng phát ra thần niệm cầu xin tha thứ.

Đề luyện ra vật chất cần thiết trong viên tinh cầu xong, mục tiêu của cổ thần chuyển tới trên người cổ thần thú, một bước đã hiện ngay trước mặt nó.

Tần Tiểu Thiên tiếp theo có được cảm giác trong cổ thần hồn, mới biết được còn thần thú kia khổng lồ tới cỡ nào. Vừa rồi từ trong tinh cầu phi thoán ra thì chỉ giống như một con thú nhỏ, nhưng khi đến gần xem thì nó dài hơn một ngàn công lý, quả thực cực kỳ đáng sợ.

Đột nhiên Tần Tiểu Thiên một trận xúc động, mắt thấy hết thảy phía trước toàn bộ biến mất. Hắn kinh tỉnh lại thì việc đầu tiên là kêu to.

" Oa nha nha…là ai đánh thức ta?"

Hắn thiếu chút nữa phát điên. Ý niệm của cổ thần rất rõ ràng, bước kế tiếp là muốn luyện chế cổ thần thú! Lúc này bị người đánh thức, gọi hắn sao không phát cuồng?

79. Q.9 - Chương 1: Đại Mộng Sơ Tỉnh

Tần Tiểu Thiên tỉnh lại mới biết được, tự mình không ngờ lại ngủ hai năm.

Chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, trên mặt đất, trên giường tích đầy tro bụi, Tần Tiểu Thiên phát hiện không có bất luận kẻ nào, nói cách khác, hắn không phải bị người đánh thức, mà là tự mình bừng tỉnh.

Hết thảy trong mộng cảnh mang cho hắn rung động thật lớn, chỉ cảm thấy trong đầu óc một mảnh hỗn loạn, qua một hồi lâu hắn mới bình tĩnh trở lại, bắt đầu nhớ lại những kinh nghiệm trong mộng cảnh.

Sư tôn của Tần Tiểu Thiên, sư tổ đều là tồn tại lợi hại nhất trong một giới, tuy nhiên trong mộng cảnh, hắn lại nhìn thấy cổ thần càng thêm lợi hại, bản lãnh chỉ cần nhấc tay giở chân là có thể hủy trời diệt đất làm kẻ khác rung động.

Đó chính là thực lực, mà hắn cho tới bây giờ chưa từng gặp qua siêu cấp thực lực, không cách nào dùng hai chữ hâm mộ biểu đạt cảm giác trong lòng, mà tự mình muốn có được lực lượng đạt tới trình độ này, cơ hồ có thể nói là si tâm vọng tưởng.

Cảnh mộng này thập phần rõ ràng, hết thảy những kinh nghiệm trong mộng cảnh giống như chuyện đã xảy ra ngày hôm qua.

Thủ đoạn của cổ thần vận dụng lực lượng và điều động lực lượng, bất khả tư nghị chính là Tần Tiểu Thiên có thể thể ngộ được cách vận dụng năng lượng trong cơ thể của cổ thần hoàn toàn khác hẳn với loài người, trong cơ thể cổ thần có một vũ trụ khác, lúc đang vận dụng lực lượng, có thể từ trong vũ trụ trong cơ thể lấy ra năng lượng vô cùng vô tận.

Ngẫm nghĩ chỉ chốc lát, Tần Tiểu Thiên hốt nhiên nghĩ đến: " Má ơi, trong cơ thể có một vũ trụ khác, vậy còn là người sao?" Hắn chuyển niệm lại nghĩ: " Ta hình như bây giờ cũng không phải là người, ***, ta bây giờ là linh hồn kết thể, xem như...xem như là đồ vật gì? Không đúng, linh hồn kết thể, dựa theo công pháp tu luyện của Tập Bắc Phong, chỉ cần qua hơn mười năm thời gian, có thể tu thành tiên thể chân chính thực sự, nhưng so sánh với thân thể của cổ thần, quả thật không đáng giá nhắc tới a..."

Tần Tiểu Thiên cẩn thận hồi tưởng cách vận chuyển lực lượng của cổ thần, nếu hắn muốn học tập pháp môn tu luyện của cổ thần, thì trước hết phải hình dung mô phỏng ra thân thể của cổ thần.

Nếu như lúc này hắn vẫn còn là linh hồn phụ thể, ý niệm đó trong đầu không thể nghi ngờ là si tâm vọng tưởng, nhưng bây giờ là thân thể do linh hồn ngưng luyện, còn chưa hoàn toàn cố định xuống tới, muốn thay đổi vẫn còn kịp.

Bất quá, Tần Tiểu Thiên luôn luôn cẩn thận, không dám tùy tiện thí nghiệm, dù sao ngủ lâu như vậy, thân thể cần phải hoạt động một chút, thuận tiện tìm Trình Kiến Côn hỏi một chút tình huống, không biết hắn đã tốt nghiệp trường học thám hiểm hay chưa.

Tần Tiểu Thiên hoạt động gân cốt, trong lúc vô tình phát hiện mình lại trưởng thành, bây giờ thân ột trăm bảy mươi công phân, tựa như một người thanh niên hai mươi tuổi, trong lòng không khỏi cảm thán: " Cuối cùng cũng có chút bộ dáng của người lớn, hình tượng một đứa bé thật sự là làm người khó chịu."

Đi ra biệt thự, một lão nhân tóc bạc đón hỏi: " Ngươi là...Tần Tiểu Thiên thiếu gia?"

Tần Tiểu Thiên dừng chân, hỏi: " Lão nhân gia, ngươi có việc?"

Lão nhân từ trong túi móc ra một tinh thể ghi nhớ, nói: " Nga, ta là quản lý viên khu biệt thự, đây là Trình Kiến Côn tiên sinh để lại tín thơ cho ngươi"

Tần Tiểu Thiên nói: " Cảm ơn, xin hỏi hắn còn ở trường học hay không?" Tiếp nhận tinh thể, trong lòng hắn có chút vừa động, thầm nghĩ: " Không hay! Người này chẳng lẽ thừa dịp ta ngủ bỏ chạy mất?"

Lão nhân nói: " Trình Kiến Côn tiên sinh đã tốt nghiệp rời đi trường học, nga, được rồi, tô kim của biệt thự còn thiếu hai năm chưa trả, Trình Kiến Côn tiên sinh nói chờ ngài tính tiền."

" A? Người này!"

Tần Tiểu Thiên không phải vì chuyện tiền bạc, mà là trách cứ Trình Kiến Côn không đợi mình, nhịn không được mắng: " Mẹ kiếp, không phải chỉ ngủ lâu một chút thôi sao, vậy mà dám không đợi ta!"

Lão nhân không nói gì, trong tay cầm một vật nho nhỏ, cười cười chờ hắn trả lời.

Tần Tiểu Thiên đưa thẻ của mình qua, nói: " Bao nhiêu tiền? Ta trả." Bao nhiêu tiền cũng không sao cả, mặc kệ nói thế nào, hắn coi như là người có tiền.

" Bảy trăm ba mươi vạn!"

Tần Tiểu Thiên không nói gì, một ngày một vạn, nếu là trên địa cầu, giá tiền này mình tuyệt đối không trả nổi.

Hắn trở lại gian phòng, mở ra cơ khí, đem tinh thể ghi nhớ cắm vào trong, rất nhanh, bộ dáng cười hì hì của Trình Kiến Côn xuất hiện ở trước mặt.

" Hà, Tiểu Thiên, cuối cùng ngươi cũng thức dậy, a a, không biết ngươi sẽ ngủ bao lâu, ta và Mã Tu đánh cuộc…Ách, không nói cái này, chúng ta đợi ngươi hơn nửa năm, thấy ngươi vẫn một mực không tỉnh, cho nên đi trước, chúng ta muốn đi lịch lãm tại tinh cầu dành cho người tu chân cấp thấp…"

Đột nhiên bên cạnh toát ra một người, đó là Mã Tu, chỉ nghe hắn nói: " Tiệp Tinh, nhớ kỹ…chúng ta đi chính là Tiệp Tinh, hắc hắc, chỉ cần ngươi có thể được liên hợp hội phê chuẩn, có thể tới tìm chúng ta!"

Trình Kiến Côn đẩy Mã Tu đang tham gia náo nhiệt ra, tiếp tục nói: " Tiểu Thiên, nếu liên hợp hội không phê chuẩn, ngươi trở về nhà đi, đại ca đại tẩu nhất định sẽ hoan nghênh, nhưng thật ra đi ngoại tinh cũng không phải chuyện đùa, vẫn là ở trong nhà thoải mái, ân…cái này…" Lại nhìn thấy Mã Tu từ phía sau ló ra: " Hẹn gặp lại, Tiểu Thiên, có rảnh rỗi ta sẽ hướng ngươi thỉnh giáo, a a."

Lại nhìn thấy một đầu toát ra, đó là Lý Nguyên, nàng nói: " Tiểu Thiên, ta vẫn là một mực chờ đợi, nhưng hai vị này nhất định đòi đi..đừng trách ta, trở về sẽ tìm ngươi chơi đùa, hì hì."

Khách một tiếng, hình ảnh đã chấm dứt.

Tần Tiểu Thiên sửng sốt một hồi, không khỏi cười rộ lên.

Hắn nghe ra sự quan ái trong lời nói của ba người, bọn họ chỉ là không muốn mình cùng đi theo để mạo hiểm lịch lãm. Có lẽ bọn họ nghĩ ngoại tình quá nguy hiểm.

Nhưng đối với việc đi ra ngoại tinh, Tần Tiểu Thiên cũng không còn cảm thấy hứng thú, bây giờ hắn suy nghĩ chính là lý giải hết thảy từ trong mộng mang đến, những chuyện khác cũng không trọng yếu, hắn cần phải hiểu rõ tình huống trong người trước, sau đó tìm một chỗ ít người, lại ngủ say giải khai huyền bí của cổ thần hồn.

Huống chi Tần Tiểu Thiên còn có một việc chưa làm, trong lòng có chút phiền não: tin tức của Lý Cường không thể truyền ra, bây giờ hắn không có pháp lực, không cách nào khu động thông tin pháp bảo do sư bá bọn họ cấp cho.

Điểm này ngay cả Thanh Đế cũng không có nghĩ đến, cho nên Tần Tiểu Thiên phải tìm kiếm người trên mạng, đáng tiếc lần trước bị người đá ra khỏi phòng tiếp đãi mới trì hoãn tới bây giờ.

Suy nghĩ chốc lát, Tần Tiểu Thiên buông tha cho việc tìm liên hợp hội, bởi vì bây giờ mình không có một chút pháp lực, so sánh với người bình thường thì chỉ mạnh hơn một chút mà thôi.

Hắn biết rõ ở tu chân giới, không có thực lực thì không nói được gì, tựa như ở thế giới con người, một tên ăn mày muốn gặp một phú ông, nói cho hắn biết tin tức, đừng nói là nói chuyện với nhau, ngay cả gặp mặt cũng không thể.

Tiến vào trong mạng, Tần Tiểu Thiên phát hiện có hơn mười tin nhắn, đều là Tra Lý phát tới. Hắn mất tích gần ba năm, làm cho Tra Lý thiếu điều phát điên.

Tần Tiểu Thiên lập tức liên lạc, rất nhanh gặp mặt Tra Lý trong một không gian trên mạng.

Tần Tiểu Thiên giành nói: " Tra Lý, xin lỗi, trong khoảng thời gian này ta có chuyện, không có cách nào tiến vào mạng, cũng không cách nào sử dụng thông tấn khí, a a."

Tra Lý kinh nghi không chừng, nói: " Ngươi, ngươi là Tần Tiểu Thiên? Ách, cảm giác không giống a…" Hắn cười khổ nói: " Hàng năm mười khối thải tinh, lão bản, ngươi mất tích ba năm, ta, ta đã tìm một công việc khác."

Tần Tiểu Thiên cũng có đủ tiền, cũng không định tiếp tục bán tiên thạch, nói: " Cũng tốt, ngươi cứ lấy tiền bồi thường ở lần đầu tiên bán thải tinh đi, vậy là bao nhiêu tiền?"

Tra Lý nói: " Ba triệu bảy ngàn vạn…"

Tần Tiểu Thiên nói: " Ta bồi thường ngươi ba triệu bảy ngàn vạn, được không?"

Tra Lý bị dọa cho hoảng sợ.

Từ khi Tần Tiểu Thiên mất tích, hắn vẫn dùng tiền hoa hồng lần đầu tiên để bắt đầu buôn bán, thành lập một thương trường buôn bán nhỏ trên mạng, bây giờ sinh ý cũng không tệ lắm, lần này hắn gặp mặt Tần

Tiểu Thiên, chủ yếu là muốn từ chức, không nghĩ tới Tần Tiểu Thiên lại chịu bồi thường một số tiền lớn như vậy.

Tra Lý kinh ngạc nói: " Vậy…" Trong lúc nhất thời lại khó mở miệng đưa ra thỉnh cầu từ chức.

Tần Tiểu Thiên hỏi: " Thế nào? Nếu là không hài lòng, ngươi có thể đưa ra yêu cầu của mình."

Tra Lý cười khổ nói: " Còn muốn ta làm đại lý viên hay sao? A a…ta cho ta..ta đã bị lão bản đuổi việc." Ba năm không có tin tức, lý do của hắn coi như không sai.

Tần Tiểu Thiên lập tức hiểu rõ ý tứ của hắn, nói: " Ân, cũng tốt, coi như ngươi tự động từ chức. Bất quá ta có một yêu cầu, sau này nếu ta cần bán thải tinh hoặc là đồ vật, tỷ như pháp bảo hay linh đan, ngươi có thể tạm thời nhận làm người đại lý hay không? Đương nhiên, phí dụng của đại lý viên vẫn là hai mươi phần trăm, mà lời bồi thường vừa rồi của ta vẫn hữu hiệu."

Tra Lý mừng rỡ vạn phần, không nghĩ tới Tần Tiểu Thiên lại rộng rãi như thế, hắn luôn miệng đáp ứng, trong lòng cảm kích không thôi, nói: " Cảm ơn lão bản, ta sẽ không khách khí nữa. Sau này có việc cứ phân phó, phí dụng của đại lý không cần cao như vậy, theo quy củ…ta thu mười phần trăm." Hắn rất vừa lòng với sự mua bán này.

Tần Tiểu Thiên lập tức chuyển khoản ra ngoài.

Tra Lý do dự một chút, nói: " Gần đây…nghe nói ngoại tinh không yên ổn, lão bản nếu đi ra ngoại tinh, tốt nhất nên tìm địa phương gần một chút, hoặc là không nên đi."

" Nga, xảy ra chuyện gì?"

Tra Lý lắc đầu nói: " Ta chẳng qua là mơ hồ nghe được lời đồn, không rõ ràng lắm phát sinh ra chuyện gì. A a, cẩn thận coi chừng một chút thì tốt hơn." Nói xong cáo từ rời đi.

Tần Tiểu Thiên cũng không để ý ngoại tinh xảy ra chuyện lớn gì, điều này không có quan hệ gì với hắn. Chuyện tìm kiếm cha mẹ còn chưa có đầu mối gì, tạm thời cũng không suy nghĩ. Chỉ cần cha mẹ vẫn đang tu chân, tính mạng bọn họ sẽ rất dài lâu, không sợ khi mình thức dậy thì sẽ không tìm được bọn họ.

Hắn gởi cho vợ chồng Trình Kiến Trọng một tin ngắn, nói cho bọn họ nghe việc đi ra ngoại tinh, lại mua thêm chút dụng phẩm ngày thường, sau đó mới rời khỏi mạng.

Khoa học kỹ thuật của nguyên giới cơ hồ chỉ có ở lục địa, các loại kỹ thuật về vũ trụ hàng không cơ hồ không có khai phát, chỉ có các loại vệ tinh.

Mà vệ tinh còn không phải phóng ra từ trên mặt đất, mà do người tu chân của liên hợp hội mang theo vận hành trên đường theo tinh cầu quỹ tích, bởi vậy cũng không có kỹ thuật hàng không gì, muốn đi đến tinh cầu khác phải hoàn toàn dựa vào truyền tống trận.

Truyền tống trận đại khái chia làm hai chủng loại, một loại người tu chân chuyên dụng, một loại là gia thiết cho con người truyền tống, cung cấp cho con người sử dụng, phí dụng phi thường ngang quý.

Tần Tiểu Thiên cẩn thận phân tích Viêm Tinh, cảm giác được nơi này không phải nơi lí tưởng để tìm giấc ngủ. Hắn tính toán tìm một tinh cầu ít người, tốt nhất là sinh thái tương đối ác liệt, là tinh cầu không có quái thú gì lợi hại.

Tinh cầu con người có thể đi không nhiều lắm. Tần Tiểu Thiên tra tìm rất nhiều tư liệu sau khi tiến hành phân tích, cuối cùng tìm được hai tinh cầu tương đối thích hợp.

Thứ nhất là Lạc Nhật Tinh, đó là một thánh địa của những người thích du lịch, nổi tiếng nhất là hạng mục lữ du để nhìn xem mặt trời lặn, cùng một hằng tinh hệ với Viêm Tinh Hoàng Tinh.

Còn lại là Thải Vi Tinh, là một tinh cầu không thích hợp cho con người ở lại, nhưng phong cảnh tuyệt mỹ, đi nơi đó du ngoạn phải dùng xe bay chuyên dụng, chỉ có thể du ngoạn ở những địa phương cố định. Bởi vì tầng khí quyển của Thải Vi Tinh có một loại độc khí thể, đối với con người có hại.

Tần Tiểu Thiên có hứng thú khá lớn đối với Thải Vi Tinh. Căn cứ tư liệu ghi lại, Thải Vi Tinh nguyên bổn là tinh cầu chuyên cung cho người tu chân lịch lãm, sau là bởi vì tư nguyên khô kiệt, quái thú bị giết sạch không còn, vì vậy viên tinh cầu này mới bị bỏ qua.

Nhưng do phong cảnh tuyệt mỹ, cho nên có điều kiện mở ra cấp cho con người, mà những người có thể tới đây du ngoạn, đều là tầng cấp có tiền. Giá tiền mỗi lần du ngoạn, chia đều là mỗi người một ngàn vạn tiêu chuẩn, thấp nhất cũng phải bốn trăm vạn, không phải là địa phương mà người bình thường có thể tiêu phí.

Tần Tiểu Thiên xem xét một chút hợp ước đi Thải Vi Tinh, không có điều kiện hạn chế gì, chỉ cần có tiền là được, mặc khác còn có một phần bảo hiểm ngoài ý muốn, dù sao phải đi một địa phương nguy hiểm.

Làm thủ tục rất đơn giản, sau khi nộp xong phí dụng, một tinh thể tạp phiến cỡ chiếc hộp được truyền tống tới.

Thải Vi Tinh.

Tần Tiểu Thiên đi tới Thải Vi Tinh đã ba ngày, vẫn một mực không cách nào rời đi khỏi thành thị bị phong bế, cũng là thành thị duy nhất của nơi này – Thải Vi Thị.

Thành thị này có phương viên chừng mười công lý, có một cái lồng phòng ngự cường lực, trở cách hết thảy bên ngoài. Bởi vậy đi ra khỏi thành du ngoạn phải ngồi vào xe bay phong bế thức, mà mỗi cảnh vật đều có trạm tiếp đón, cũng có lồng phòng ngự như nhau.

Điều này làm cho Tần Tiểu Thiên rất bất đắc dĩ, vì bây giờ hắn không cách nào đột phá lồng phòng ngự, chỉ có thể hoạt động trong phạm vi quy định. Trận pháp của lồng phòng ngự này cũng không phức tạp, nhưng lại đơn giản hữu hiệu. Tần Tiểu Thiên chỉ nhìn lướt qua cũng biết, người bày trận phi thường inh, cũng không giống là người tu chân, không chỉ hao rất ít tinh thạch, còn có thể hấp thu linh khí trong không khí mỏng manh, trận pháp này không phải thủ đoạn của tu chân giới.

Người tu chân muốn đi vào lồng phòng ngự thì rất dễ dàng, chỉ cần có linh quyết tương ứng là có thể đi ra ngoài.

Tần Tiểu Thiên đương nhiên cũng biết linh quyết này, nhưng hắn không có chân nguyên lực, cũng không có tiên linh khí, mà cỗ năng lượng đặc biệt trong cơ thể vẫn không cách nào khống chế, trừ phi tản ra linh hồn ngưng thể, nếu không không cách nào thông qua cái lồng phòng ngự này.

Tần Tiểu Thiên tùy tiện tìm một lý do thoát khỏi đoàn du lịch, ở Thải Vi Thị tìm một nhà khách tạm thời ở lại.

Thải Vi Thị tựa hồ không có cư dân chính thức, chỉ có nhân viên công tác. Trong thành thị nhiều nhất là tửu điếm quán trọ, tiếp theo là thương trường tửu, còn có một ít cửa hàng xuất thụ các lại đặc sản của Thải Vi Tinh.

Tần Tiểu Thiên trốn trong phòng nghiên cứu mấy ngày, rốt cuộc nghĩ được biện pháp đi ra ngoài.

Hắn phát hiện Thải Vi Thị phi thường thiếu hụt người làm, bởi vậy trong mạng điện não có rất nhiều quảng cáo chiêu mời nhân viên làm việc. Nhưng bởi vì nơi này vắng vẻ, phí dụng truyền tống lại ngang quý, con người bình thường mặc dù cũng muốn tìm việc, cũng không trả nổi phí dụng xa hoa, điều này làm cho hắn tìm được cơ hội đi ra ngoài.

Chuyện thứ nhất sau khi hắn vào thành là mua một bản đồ điện tử, trừ lần đó ra, hắn lại đi mua một hợp kim thiết bị và một xe bay quân nhân.

Xe bay hoàn toàn lái tự động, dùng giọng nói chỉ huy, bởi vậy không cần học tập lái xe, chỉ là một dạng xe đơn giản. Ưu điểm là đi được vững vàng, khuyết điểm là năng lực phòng hộ chuyện ngoài ý muốn rất kém.

Thải Vi Thị không hạn chế xe bay đi xa. Nhưng lúc Tần Tiểu Thiên lái xe ra khỏi thành thị, được báo là xe bay đi ra đã ngoài thời gian quy định. Khoảng cách Siêu Cấp Sa Trần Bạo(bão cát siêu cấp) còn mười bảy ngày, hắn phải ở trong mười bảy ngày trở về thành thị, nếu như ở bên ngoài xảy ra việc ngoài ý muốn, có thể lập tức kêu cứu, sẽ có nhân viên cứu hộ chuyên môn đi tới cứu viện.

Xe bay lướt đi.

” Tọa tiêu, 312, 756.”

Tần Tiểu Thiên nhìn chằm chằm bản đồ điện tử, báo ra vị trí tọa tiêu muốn đi.

” Mời một lần nữa đưa vào tọa tiêu, tọa tiêu ngài đưa vào xe không thể tới, cảm ơn.”

Đưa vào mấy lần tọa tiêu, đều bị trí tuệ hệ thống trong xe từ chối, Tần Tiểu Thiên không nhịn được có điểm căm tức, kêu lên: ” Vậy chiếc xe rách ngươi có thể đi đâu?”

” Mời dùng ngôn ngữ lễ phép, cảm ơn!”

Tần Tiểu Thiên á khẩu không nói ra lời một hồi lâu, mới nói: ” Ta muốn đi…ngươi có thể lái được bao xa thì đi bao xa!”

” Mời minh xác tọa tiêu, cảm ơn!”

Tần Tiểu Thiên không có cách nào, chỉ có thể báo xuất từng bước đi cho tọa tiêu, sau đó bị hệ thống trong xe liên tục từ chối, bởi vì địa phương hắn muốn đi đều vượt qua khỏi thời hạn trở về.

Cuối cùng thật vất vả mới đi ra, xe bay chỉ có thể chạy trong vòng sáu trăm công lý, sau khi đạt tới phạm vị sáu trăm công lý, xe bay phải lập tức trở về, bởi vì xe này không thể ngăn được sự tập kích của siêu cấp bão cát.

” Mở cửa xe!”

” Nơi này không thể mở cửa, thỉnh quay lại ngay, nếu không sẽ tiến vào việc cưỡng chế quay lại, cảm ơn!”

Tần Tiểu Thiên tức giận đến mức chỉ hận không lập tức đập bể chiếc xe này đi. Hắn kêu to: ” Ta muốn xuống xe đi tiểu! Cảm ơn.” Nhịn không được lại mắng: ” Mẹ kiếp, đây là xe gì a? Cảm ơn! Ai…”

Đi suốt mấy trăm công lý, trong bất tri bất giác, hắn cũng học xong câu cảm ơn.

” Mời dùng ngôn ngữ lễ phép! Mười phút thời gian, mặc phòng hộ, mời đúng lúc về xe, cảm ơn!”

Cửa xe rốt cuộc mở ra, Tần Tiểu Thiên nhảy xuống xe, một cỗ sóng nhiệt mãnh liệt đập vào mặt mà đến, hắn không chút do dự, nhanh chân bỏ chạy.

Chiếc xe này thật sự quá hoàn mỹ, quả thực như một tòa ngục giam hoạt động, với thực lực của hắn bây giờ không cách nào hủy được nó, chỉ có thể rời đi, không trở lại trong xe.

Cát đá trên mặt đất lóe ra, mà khe kim khí phía xa dưới ánh nắng mặt trời phát ra quang mang chói mắt.

Sa mạc nơi này khác hẳn trên địa cầu, cát đều là do kim khí vỡ nát, cát kim khí rất nặng, dưới tình huống bình thường thì không thể bay múa, trừ phi gặp phải siêu cấp cát bụi bạo.

Một khi khởi lên bão cát siêu cấp, những loại cát này có thể xuyên thủng tấm thép dày mấy ly, phi thường kinh khủng, giống như gió lốc kim khí, người bình thường ở hoàn cảnh này không cách nào còn sống.

Viên tinh cầu này là liên hợp hội chuyên môn cung cấp cho loài người thế tục giới, người tu chân nghiêm cấm tới thải tập.

Nhưng nơi này cũng có không ít người tu chân cấp thấp đi tới, bọn họ là bảo tiêu hộ vệ từ Viêm Tinh tới, được cấp cho thù lao hay các loại kim khí đề luyện. Nhưng người tu chân muốn tới đây làm việc, phải được liên hợp hội đồng ý, mới có thể hợp pháp ở lại trên viên tinh cầu này.

Tần Tiểu Thiên chạy một khoảng cách, quay đầu lại vừa nhìn, không khỏi một trận căm tức.

80. Q.9 - Chương 2: Mô Nghĩ

Xe bay lẳng lặng đi theo phía sau Tần Tiểu Thiên, bất luận hắn bỏ chạy hướng nào, cũng đều theo sát phía sau. Tần Tiểu Thiên cũng không nghĩ tới, mình lại mua được một chiếc xe bay ” trung tâm cảnh cảnh” như vậy.

Mười phút đảo mắt trôi qua, xe bay đột nhiên nhanh hơn tốc độ, chạy đến bên người Tần Tiểu Thiên.

" Mời lên xe, cảm ơn!"

Tần Tiểu Thiên dở khóc dở cười nói: " Ta không đi, ngươi có thể làm thế nào?"

" Nếu như không lên xe..." Hệ thống điều khiển bên trong xe chớp lên màu lam thật nhanh: " Nếu như không lên xe, thì lập tức thông báo cho đội cứu viện, cảm ơn!"

Tần Tiểu Thiên không còn gì để nói. Trình thức xếp đặt như thế thật là biến thái, tựa như một đoàn kén vo tròn, muốn vẩy ra cũng vẩy không xong. Hắn lần đầu tiên đối với một chiếc xe sinh ra sát ý, chỉ có hủy diệt chiếc xe này, mới có thể tự do hành động.

Cuối cùng con ngươi hắn vừa chuyển, nói: " Ngươi ở chỗ này đợi thêm mười phút, ta sẽ lên xe, đừng đi theo ta, cảm ơn."

Hệ thống khống chế của xe lại nhoáng lên, đại khái đang tính toán đến lúc đó còn kịp hay không: " Mười phút cuối cùng, mời đúng lúc quay lại, cảm ơn."

Tần Tiểu Thiên chạy đến bên một đồi cát, móc ra một quả lôi phù, trong lòng cười khổ nói: " ***, không ngờ phải dùng lôi phù mới có thể thoát thân, ai, cái thế giới này thật quá khùng cuồng." Hắn dùng toàn lực bóp vỡ ngọc phù, bắn đi ra ngoài.

Tia chớp cỡ thùng nước bổ về chiếc xe bay, ầm ầm nổ, chiếc xe bay hoàn toàn báo phế, lôi điện lóe ra trong nháy mắt phá hư tất cả thiết bị điện tử bên trong xe.

Tần Tiểu Thiên thở dài nói: " Ai, rốt cuộc thanh tịnh rồi, cảm ơn...Phi! Miệng phật tâm xà a." Xoay người rời đi.

Rời khỏi xe bay, tốc độ bước đi chậm chạp như bò, Tần Tiểu Thiên cảm thấy rất không có phương tiện.

Trong nhẫn trữ vật có đủ các loại độn phù, nhưng hắn không dám loạn dùng, ai biết độn phù sẽ đưa mình truyền đến địa phương nào, chỉ có thể đi tới từng bước.

Suốt một ngày, mới đi được hơn sáu mươi công lý, Tần Tiểu Thiên không muốn lại tiếp tục đi nữa, như vậy thật sự quá hành hạ người. Hắn lựa chọn một khối cát bằng phẳng, móc ra một quả bạo liệt ngọc phù, sau khi bóp vỡ thì đánh ra ngoài.

Liên tục bạo khai vài mai ngọc phù, tạc ra một cái hố to sâu chừng mười thước.

Tần Tiểu Thiên nhảy vào hố to, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra các loại tài liệu kim khí, rất nhanh cấu trí một phòng kim khí phong bế hoàn toàn, giống như thường nhìn thấy trên địa cầu. Song vây quanh phòng ngự trận bên ngoài, cũng đem trận nhãn thiết trí bên trong phòng kim khí, muốn đi ra ngoài thì chỉ cần bỏ ngọc phù trong trận nhãn ra là được.

Khảm thêm vài cái đèn, thả vào cao hiệu điện thế, phòng kim khí nhất thời một mảnh sáng sủa.

Trong đầu Tần Tiểu Thiên hiện lên một ý niệm: " Thứ này y như một cái quan tài lớn a? Ai, quan tài thì quan tài đi, có thể ở lại là tốt rồi."

Tần Tiểu Thiên đơn giản bố trí một mạng điện não, một vật phẩm truyền tống tiếp thu, một giường lớn và ghế sa lon cùng bàn trà.

Hắn không cần hưởng thụ vật chất, chỉ cần phương tiện và thư thích an toàn. Vặn mình một cái thật mạnh, Tần Tiểu Thiên hoàn toàn hài lòng.

Mở ra một chỗ luyện công, lại trải trên mặt đất vài tấm thảm mang theo từ đời Tống, kiếp sống bế quan chính thức của hắn bắt đầu.

Tần Tiểu Thiên mấy lần nhớ lại cổ thần trong mộng cảnh, bây giờ hắn cần thiết nhất chính là mô phỏng, cho đến khi học xong cách vận dụng quy tắc của năng lượng cổ quái.

Trong mộng cảnh, trong cơ thể cổ thần có một trăm lẻ tám quang điểm, cùng loại như tinh quang.

Tần Tiểu Thiên phát hiện, lúc vận dụng đại năng lực thì đám quang điểm này có tốc độ vận chuyển thật nhanh, cũng hình thành các loại hình dáng, nếu không vận dụng, tốc độ vận chuyển thật chậm.

Quang điểm vận chuyển cũng có quy tắc nào đó, một trăm lẻ tám quang điểm có màu sắc không giống nhau, phải tìm được quy luật trong đó, mới có thể thuận lợi mô phỏng ra được quang điểm này.

Trải qua cẩn thận dò xét phân tích, Tần Tiểu Thiên phát hiện, một quang điểm còn bao hàm thêm một trăm lẻ tám quang điểm khác, lại phát hiện cứ một quang điểm lại có thêm một trăm lẻ tám quang điểm, cứ một tầng lại một tầng, từng quang điểm đều có.

Một hơi dò xét, hắn hoảng sợ phát hiện, quang điểm tựa hồ vô cùng vô tận, trong lòng đột nhiên chợt động: " Tại sao có thể tiếp tục dò xét xuống? Chẳng lẽ ta không có mặt trong mộng cảnh? Vậy đây là nơi nào?"

Lúc này trận nhãn của phòng ngự trận hốt lóe ra quang hoa, cho thấy phòng ngự trận đang lọt vào công kích.

Siêu cấp bão cát nhấc lên cát kim khí phô thiên cái địa, hoàn toàn chôn kín hố to của Tần Tiểu Thiên ẩn thân, không ai còn phát hiện ra được nơi ẩn thân của hắn.

Nhưng Tần Tiểu Thiên không có chú ý tới phòng ngự trận khởi động, hắn toàn tâm toàn ý đầu nhập vào giữa giải mê. Dần dần, hắn ý thức được, lần trước ở trong mộng cảnh kinh nghiệm hết thảy, toàn bộ khắc lại trong lòng mình, cho dù lúc ấy không có nhìn thấy, cũng chưa kịp thể ngộ, chỉ cần suy nghĩ lại một chút là có thể có điều thu hoạch.

Trước tiên ở trong lòng thành lập mô hình quang điểm, đây là bước đầu tiên Tần Tiểu Thiên nghĩ ra một biện pháp tỉnh lược, hắn ở trong mạng điện não tạo ra một không gian mô phỏng, chỉ dùng số học mô thức giá cấu không gian mô phỏng, sau đó nhớ lại quang điểm trong cơ thể cổ thần, trọng kiến lại trong không gian điện não.

Từ khi bắt đầu một quang điểm, một tầng một tầng dò xét xuống, không biết qua bao lâu, cuối cùng cũng tới tầng cuối. Nơi đó chỉ có một quang điểm màu đen, tựa như một điểm mực đen trên tờ giấy trắng.

Ý thức chớp động nhanh phi thường, làm cho Tần Tiểu Thiên cảm giác được kiệt lực. Hắn không nghĩ đến chỉ là kết cấu của một quang điểm, tự mình phải hao phí quá nhiều tinh lực như vậy. Sau khi đem một quang điểm giá cấu xong, cả không gian hư nghĩ cũng bị điền đầy.

Lần giá cấu này rất có ý nghĩa, từ ngoại hình nhìn giống như một rể cây thực vật đang sinh trưởng. Quang điểm giăng khắp nơi, hình thành từng rễ cây, mỗi một rễ cây sắp xếp cũng không giống nhau, duy nhất tương tự là hình dáng, ánh sáng phát ra sắp xếp như hình dáng một chiếc loa.

Tần Tiểu Thiên không khỏi sợ hãi than: " Trời ạ, đây là thứ gì đây?"

Ngẫm nghĩ thật lâu cũng không có đáp án, vật này đã hoàn toàn siêu việt sự tưởng tượng của hắn.

Tần Tiểu Thiên tính toán một chút. Rễ cây chủ có một trăm lẻ tám rễ phụ, rễ cây phó có một vạn một ngàn sáu trăm sáu mươi bốn rễ con, mà những rễ phó thì tầng cấp rễ vô số không kể xiết. Rậm rạp, vô cùng vô tận. Ngoài ra số lượng của những quang điểm càng là thiên vạn, còn bao quát cả sự biến hóa của mỗi rễ.

" Má ơi, đừng nói là mô phỏng, chỉ nhìn thôi đã choáng đầu hoa mắt…"

Tần Tiểu Thiên đem không gian hư nghĩ tăng lên một trăm lẻ tám lần, hắn cần phải giá cầu bản đồ của đầy đủ quang điểm, mô thức giá cấu của không gian hư nghĩ rất đắt tiền, hơn nữa không gian sử dụng càng lớn, phí dụng lại càng cao.

Không gian này tổng cộng hao phí hơn một ngàn vạn, bất quá hắn cũng không quan tâm, bởi vì sổ học mô phỏng của không gian hư nghĩ có thể trợ giúp tính toán vị trí chuẩn xác của quang điểm rất nhanh, có thể tiết kiệm được phần lớn thời gian và tinh lực.

Đầu tiên, hắn cần phải giá cấu ra một trăm lẻ tám chủ rễ, toàn bộ tinh thần của Tần Tiểu Thiên chăm chú giá cấu, quên đi thời gian, quên cả ngủ. Khi một trăm lẻ tám chủ rễ giá cấu hoàn thành thì hắn cũng đã hoàn toàn nhớ được hình thái của quang điểm.

Sau khi xác nhận không lầm lẫn, hắn lập tức đem hình vẽ lập thể của mô phỏng quang điểm truyền tới trong một tinh thể ghi nhớ, cũng đem đồ hình trong không gian hư nghĩ rửa đi sạch sẽ.

Bây giờ, làm sao mô phỏng trong cơ thể đi ra là một vấn đề lớn.

Tần Tiểu Thiên đem trí nhớ tinh thể cầm trong tay cắm vào trong máy, một đạo ánh sáng mở ra, hình thành một bức bản đồ lập thể quang điểm. Trong lòng hắn cảm thán: " Quả thật giống như là một tinh hệ, thật xinh đẹp!"

Hắn nhìn chằm chằm bản đồ quang điểm, mặc dù từng vị trí quang điểm đều cũng nhớ kỹ rõ ràng, nhưng trực tiếp quan sát, vẫn rất rung động như cũ.

Chỉ là một bản đồ giá cấu xuất ra quang điểm, đã hao phí mất sáu năm thời gian. Tần Tiểu Thiên biết không thể tiếp tục chậm trễ, thân thể rất nhanh sẽ hoàn toàn củng cố, hắn có trực giác như vậy, nếu như không vội vàng tu luyện, thì cụ tiên thể này rất nhanh sẽ phải phế bỏ.

Nhưng làm sao giá cấu quang điểm này trong cơ thể, là một cánh cửa khó thể vượt qua, chỉ cần có thể thành công sinh ra quang điểm thứ nhất, là có thể y theo mà sinh sôi, khó khăn nhất chính là thành lập quang điểm đầu tiên.

Tần Tiểu Thiên ngơ ngác nhìn bản đồ quang điểm thu nhỏ lại, đột nhiên chợt giật mình. Nếu dùng cực phẩm tinh thạch ở trong cơ thể giá cấu ra một khung cơ bản, không biết có thể sinh ra được quang điểm hay không.

Năng lượng của cực phẩm tinh thạch đều thuộc về trung tính, bất luận là người tu chân hay tiên nhân đều cũng có thể sử dụng, chẳng qua là số lượng cực ít, người tu chân bình thường thậm chí gặp cũng chưa từng gặp qua, mà hắn ở trong thế giới Thiên Diễn lại có không ít cực phẩm tinh thạch.

Tần Tiểu Thiên không có hy vọng xa vời chỉ một chút đã giá cấu ra một trăm lẻ tám quang điểm, hắn cũng không có nhiều cực phẩm tinh thạch như vậy. Kiểm tra lại cực phẩm tinh thạch trong nhẫn trữ vật, cực phẩm tinh thạch ước chừng có hơn một vạn khối, tinh thạch cao nhất có hơn một ngàn khối. Thượng phẩm tinh thạch tích như núi, không cách nào đếm hết.

Mà cực phẩm tinh thạch này có ba chủng loại, phân biệt là Hỗn Thôn thạch, Hậu Mục thạch và Khảm Tiền thạch, nhiều nhất chính là Hỗn Thôn thạch, ít nhất là Hậu Mục thạch.

Tần Tiểu Thiên tuyển chọn Hỗn Thôn thạch, không phải hai chủng loại kia không tốt, mà là vì Hỗn Thôn thạch rất nhiều, có hơn sáu trăm khối. Cũng đủ thử một phen, nếu có ai biết hắn dùng tinh thạch để trúc cơ, không bị hù chết cũng phải bị tức chết, một khối tinh thạch đỉnh cấp, là có thể khiến cho tu chân giới hỗn loạn.

Quang điểm là gì? Tần Tiểu Thiên còn không hiểu rõ ràng, duy nhất rõ ràng chính là quang điểm là một chủng loại năng lượng.

Dùng tinh thạch thay thế là một biện pháp khi không còn cách nào, hắn thật sự nghĩ không ra chủ ý tốt hơn, nếu sư tôn sư bá ở đây, còn có thể hướng bọn họ thỉnh giáo, nhưng bây giờ hắn chỉ có thể dựa vào thể ngộ trong mộng cảnh mạnh mẽ tu luyện.

Thương cảm cho Tần Tiểu Thiên bây giờ ngay cả bản lãnh hấp thu năng lượng trong tinh thạch cũng không có, bởi vì thân thể hắn sắp hoàn toàn củng cố, không cách nào đem tinh thạch từ bên ngoài nhét vào trong cơ thể.

Gãi đầu bức tóc hồi lâu, hắn nghiến răng nói: " ***, ta cũng không tin tà! Hừ hừ, ta ăn tươi ngươi!" Một ngụm liền nuốt vào một Hỗn Thôn thạch chừng quả trứng gà.

" Hấp thu không được thì ói ra!" Tần Tiểu Thiên ác hung hăng suy nghĩ.

Một viên tinh thạch không tạo nên tác dụng gì, hắn một hơi nuốt một trăm lẻ tám khối, trướng to tới mặt đỏ tới mang tai, anh ách đến nỗi không chịu được, thầm than nói: " Có phải lão tử làm chuyện vớ vẩn hay không? Không biết có làm cho người chết hay không? Ai...ai yêu sẽ chết rồi. Cùng lắm thì một lần nữa biến thành trạng thái linh hồn, lại đi cướp một cụ thân thể."

Nhưng thật ra hắn cũng hiểu rất rõ ràng, cụ thân thể này một khi xong đời, linh hồn sẽ bị thương nặng, mà muốn ngưng kết thân thể một lần nữa, không có trăm ngàn năm thời gian, thì cũng đừng mộng tưởng.

Muốn bố trí tinh thạch trong cơ thể dựa theo quang điểm, thì cũng hình thành sự phân bố như trong cơ thể cổ thần, thì phải mạnh mẽ mở rộng khí quan sắp ngưng kết trong cơ thể, đó là một chuyện cực kỳ thống

khổ.

Nhưng đến bước này, Tần Tiểu Thiên đã không còn đường lui, nếu như không thể nắm Thiên Diễn trong tay, đám người sư tôn sẽ vĩnh viễn bị nhốt ở bên trong.

Dựa theo quang điểm trong cơ thể cổ thần phân bố, Tần Tiểu Thiên đem tinh thạch đầu tiên mạnh mẽ đặt vào vị trí chính xác, mở rộng khí quan do linh hồn ngưng kết, đau đớn đến đầu hắn đầy mồ hôi.

Mỗi khi lập một viên tinh thạch, Tần Tiểu Thiên lại phải phát tiết một chút. Cho tới bây giờ hắn chưa có cảm giác thống khổ như vậy, có thể so sánh được với sự đau đớn luyện hồn.

Trong tích tắc một trăm lẻ tám viên tinh thạch được đưa đến vị trí chính xác, cỗ năng lượng kỳ lạ trong cơ thể Tần Tiểu Thiên đột nhiên liền vận động, tựa như đàn ong tìm được tổ ong, cùng nhau dũng hướng một trăm lẻ tám viên tinh thạch, cũng nhanh chóng bao vây toàn bộ tinh thạch.

Tần Tiểu Thiên vui mừng, toàn bộ tinh thần chăm chú thể ngộ biến hóa trong đó.

Nhưng quang điểm không có hình thành, cỗ năng lượng trong cơ thể nhanh chóng hòa tan một trăm lẻ tám viên tinh thạch, hơn nữa sau khi hòa tan, đều có dấu hiệu khai mở.

Tinh thạch cỡ quả trứng gà vừa mới tiến vào trong miệng, nguyên bổn năng lượng cổ quái cơ hồ đồng thời bắn ra một đạo năng lượng tuyến, nhanh chóng quấn quanh tinh thạch, chỉ vài giây đã hoàn toàn hòa tan.

Hỗn Thôn thạch không giống như tinh thạch khác, chẳng những ẩn chứa năng lượng cực kỳ dư thừa, hơn nữa rất khó phân giải. Năng lượng vô danh trong cơ thể Tần Tiểu Thiên không ngờ có thể cắn nuốt rồi phân giải tinh thạch như vậy, thật sự là bất khả tư nghị.

Đã tới bước này, Tần Tiểu Thiên cũng không cách nào ngừng lại, cũng không dám ngừng lại, chỉ có thể liều mạng bỏ tinh thạch vào trong miệng.

Chỉ chốc lát thời gian, đã cắn nuốt ba trăm viên cực phẩm tinh thạch không còn gì. Tần Tiểu Thiên phát hiện Hỗn Thôn thạch không còn nhiều lắm, tiện tay xuất ra Hậu Mục thạch nhét vào miệng, hiệu quả không ngờ cũng giống nhau.

Vì vậy cho nên hắn không tiếc bỏ tinh thạch vào trong miệng, không tới một ngày thời gian, tinh thạch đỉnh cấp chỉ còn lại một trăm viên, nhưng một trăm lẻ tám quang điểm vẫn chưa xuất hiện.

Trong lòng Tần Tiểu Thiên nhịn không được kêu rên, ăn tinh thạch như vậy thật sự làm cho người ta chịu không được, cổ tay vừa lộn, một đống cực phẩm tinh thạch và thượng phẩm tinh thạch xuất hiện, hắn tiện tay cầm một khối tinh thạch bỏ vào trong miệng, ai ngờ năng lượng trong cơ thể như ngửi được mùi máu tươi, lập tức hóa thành một trăm lẻ tám sợi năng lượng tuyến bắn ra ngoài.

Đống tinh thạch kia ít nhất cũng hơn một ngàn viên, không tới nửa giờ đã bị cắn nuốt không còn.

Tần Tiểu Thiên không khỏi mừng rỡ, chỉ cần không tiếp tục nuốt tinh thạch, thế nào cũng tốt. Phải biết rằng rất nhiều tinh thạch lớn như quả banh, phải có cái miệng rộng siêu cấp mới nuốt nổi.

Hoa lạp, đổ hết tinh thạch từ trong thủ trạc ra ngoài thiếu chút nữa cũng vùi chôn cả hắn, mặc kệ là cực phẩm hay thượng phẩm tinh thạch, ngay cả trung phẩm tiên thạch có số lượng nhiều nhất cũng đổ ra hết.

Lực chú ý của Tần Tiểu Thiên rốt cuộc có thể tập trung ở tám quang điểm lẻ, hắn vui mừng phát hiện, trong cơ thể có quang điểm cực kỳ yếu ớt mỏng manh thoáng hiện.

Ở tinh cầu viễn cổ trong thế giới Thiên Diễn, Tần Tiểu Thiên từng đào ra vô số tinh thạch, cho nên hắn không quan tâm sự tiêu hao như thế.

Sau khi một đống tinh thạch bị cắn nuốt xong, hắn lại thả ra một đống, theo thời gian trôi đi, quang điểm yếu ớt trong cơ thể trở nên rõ ràng lên.

Ước chừng hao đi một trong ba phần tinh thạch, tốc độ cắn nuốt của năng lượng rõ ràng chậm lại. Trong lòng Tần Tiểu Thiên có chút bất an, cảm giác như đã thiếu điều gì đó, bởi vì một trăm lẻ tám quang điểm không mở rộng, mà mỗi quang điểm cũng không tự động sinh ra thêm một tầng, nhất định đã thiếu mất cái gì đó.

Hắn thử xuất ra một khối tinh thiết, cũng quả nhiên bị phân giải cắn nuốt, tốc độ cực nhanh, như là lôi điện.

Tần Tiểu Thiên bắt đầu hướng ra ngoài phóng thích các loại tài liệu luyện khí.

Hắn kinh ngạc phát hiện, không chỉ tài liệu luyện khí bị cắn nuốt, mà ngay cả linh đan tiên đan cũng không ngoại lệ.

Nhưng chỉ cần có thể giá cấu thành công, mặc kệ là tài liệu gì cũng có thể bỏ qua. May mắn lúc ở trong thế giới Thiên Diễn đã thải tập vô số tài liệu, nếu không hắn thật không có cách nào tiếp tục cung ứng.

Bởi vì rất nhiều tài liệu còn chưa đề thuần, mà một trăm lẻ tám quang điểm chỉ đòi hỏi tinh túy, sau khi phân giải thì còn lưu lại vật thừa, Tần Tiểu Thiên không thể không thu vào trong trữ vật.

Tài liệu trong nhẫn trữ vật tiêu hao rất nhanh, mà quang điểm chỉ sáng lên được một chút. Bất quá Tần Tiểu Thiên nhận thấy được, mỗi một quang điểm đang dựng dục quang điểm kế tiếp, nói cách khác, quang điểm thứ nhất cơ bản đã ổn định xuống.

Một năm sau, năng lượng rốt cuộc dừng lại sự hấp thu, tài liệu trong nhẫn trữ vật của Tần Tiểu Thiên cơ hồ dùng hết, chỉ còn lại có một ít.

Tần Tiểu Thiên đối với kết quả như vậy rất hài lòng, ý nghĩa mình đã thành công mô phỏng được năng lượng trong cơ thể cổ thần, mặc dù chỉ là một trăm lẻ tám quang điểm, nhưng đã xác định được phương hướng tu hành sau này, cũng chính là tu xuất thêm quang điểm khác.

Còn về phần pháp thuật, hắn cũng không vội vã có được, sau khi kiến thức thủ đoạn của cổ thần, Tần Tiểu Thiên đối với pháp thuật của tiên nhân và người tu chân cũng không còn hứng thú.

Sau khi một trăm lẻ tám quang điểm sinh thành, Tần Tiểu Thiên lại buồn ngủ, hắn chờ mong lại nhìn thấy cổ thần.

Nhưng khi hắn tỉnh dậy, thất vọng, ngủ không được bao lâu, không nằm mộng được gì. Chẳng lẽ phải hoàn thành tất cả quang điểm giá cấu, mới có thể một lần nữa mộng thấy cổ thần? Vậy còn phải tu luyện thêm bao nhiêu thời gian? Chủ yếu nhất chính là phải cần bao nhiêu tinh thạch và tài liệu luyện khí? Vấn đề là bây giờ mình rất khó tìm được một tinh cầu có tư nguyên phong phú.

Tần Tiểu Thiên cẩn thận quan sát quang điểm trong cơ thể một chút, so sánh với quang điểm trong cơ thể cổ thần có sự khác biệt rất lớn, ngoại trừ vị trí giống nhau ra, quang điểm trong cơ thể cổ thần liên tục vận chuyển, còn quang điểm trong cơ thể mình vẫn yên lặng bất động.

Đối với việc vận chuyển quang điểm trong cơ thể cổ thần Tần Tiểu Thiên ghi nhớ rất rõ ràng. Lúc trước khi ra tay với tinh cầu, quang điểm vận chuyển cực kỳ chậm chạp, mà khi cổ thần ra tay, quang điểm mới vận hành rất nhanh. có thể lúc bắt đầu vận hành mới là mấu chốt, chỉ có khi quang điểm trong cơ thể bắt đầu tiến hành vận chuyển thì mới chính thức học được chút bề ngoài của cổ thần.

Nhưng bất luận Tần Tiểu Thiên dùng thủ đoạn gì, đều không thể thúc giục quang điểm vận chuyển, trong lòng hắn hiểu rõ ràng, nếu như không thể làm cho quang điểm trong cơ thể di động, thì tự mình sẽ phải chết trong phòng kim khí này. Bởi vì trên đỉnh đầu có đến một lớp cát kim khí phủ kín tới mấy chục thước, mà hắn lại không có năng lực phá vỡ cát kim khí, sẽ bị chôn sống dưới mặt đất.

Đột nhiên, phòng kim khí bị chấn động một cái, rồi lại một cái.

Tần Tiểu Thiên nhất thời cảnh giác.

Sau một lúc lâu, phòng kim khí lại chấn động lần nữa, mạnh mẽ chìm xuống bên dưới, căn phòng lập tức nghiêng hẳn.

Khách sát một tiếng, phòng ngự trận dưới áp lực cực lớn cuối cùng hỏng mất, cát kim khí dọc theo khe hở chảy xuống.

Áp lực thúc đẩy làm cho phòng kim khí tiếp tục nghiêng qua, trong tiếng ầm ầm, cả phòng kim khí dựng đứng lên, tiếng vang nứt vỡ thành một mảnh. Tần Tiểu Thiên thầm giật mình, tựa hồ có cái gì đó đang ăn phòng kim khí.

Khách sát! Khách sát! Khách sát!

Vách dày làm bằng hợp kim bị cắn thành một cái động, một con trùng tử toàn thân lam quang đang tiến vào, thân của nó cỡ như bàn chân người, ngoại hình rất giống loài nhện.

Rất nhanh, một đám trùng tử theo miệng động dũng tiến vào.

Đây là Kim Chu nổi danh tại Thải Vi Tinh chuyên ăn các loại kim khí, đối với người thì không có hứng thú. Đương nhiên, nếu như lọt vào công kích, thì Kim Chu cũng không để ý mà cắn vài miếng.

Nhưng Tần Tiểu Thiên lại không biết bọn Kim Chu này sẽ không tấn công người, trong lòng có chút ảo não, sớm biết như vậy còn không bằng ở lại Viêm Tinh. Mặc dù không có phương tiện, nhưng không bị nguy hiểm tính mạng. Bọn tiểu trùng tử này hàm răng thật quá tốt, ăn được tấm vách bằng hợp kim thật dày, tựa như đang ăn bánh, nếu cắn mình một cái, còn không biết có thể trụ được hay không.

Cho dù Kim Chu không đả thương người, nhưng nếu như hủy diệt phòng kim khí, kết quả cũng giống nhau. Tần Tiểu Thiên biết không thể ngồi chờ chết, vì vậy hắn tìm tòi rất nhanh trong nhẫn trữ vật, tìm kiếm vũ khí có thể sử dụng.

Phi kiếm cũng có một cái, là tiên khí từ Ương Táng Hạp mang theo ra, đáng tiếc không có tiên linh khí vận dụng, hơn nữa thuộc tính của thanh kiếm tiên này và mình không hợp, lúc đầu bởi vì nguyên nhân này mà không luyện chế lần nữa, bây giờ càng không có khả năng luyện chế lần nữa. Bất quá dù sao kiếm tiên vẫn là kiếm tiên, cho dù không trải qua luyện chế thì vẫn mạnh hơn phi kiếm.

Tần Tiểu Thiên suy tư: " Dùng kiếm tiên trực tiếp chém, hẳn là có thể chém chết mấy con trùng tử! Đáng tiếc không thể sử dụng tiên phù, ở địa phương nhỏ hẹp này…sử dụng tiên phù, ta cũng sẽ gặp xui xẻo."

Đây là một thanh kiếm tiên màu lam nhạt, chỉ cỡ bàn tay, giống như một lưỡi câu. Kiếm tiên không có chuôi kiếm, Tần Tiểu Thiên chỉ có thể dùng hai ngón tay cầm nó, nghiến răng bổ về phía một con Kim Chu.

Thân thể Kim Chu cực kỳ cứng rắn, phi kiếm bình thường cũng khó tổn thương nó, nhưng Tần Tiểu Thiên sử dụng chính là kiếm tiên, chỉ nghe một tiếng vang nhỏ, con Kim Chu trong nháy mắt bị chém đầu.

Tiếng chi chi bén nhọn vang lên, tựa như hai thứ kim khí va chạm lẫn nhau. Mấy con Kim Chu ngừng ăn, rối rít vung đầu tràn Tần Tiểu Thiên. Vài giây sau, bảy, tám con Kim Chu nhào tới.

Tần Tiểu Thiên không cách nào vận dụng pháp thuật, bất quá thân thủ cũng không tệ, kiếm tiên trong tay lại không gì cản nổi, bởi vậy mấy con Kim Chu cũng không uy hiếp được hắn.

Kiếm tiên trong phòng kim khí phát ra một đạo lam quang nhàn nhạt, dễ dàng giết chết mấy con Kim Chu đánh tới.

" Chi…"

Tiếng kêu to bén nhọn thật dài cùng tiếng vang của cát kim khí di động vang thành một mảnh, mà vách kim khí bị tổn hại thành một cái động, đàn Kim Chu như nước suối tràn vào dũng mãnh, làm Tần Tiểu Thiên hoảng sợ oa nha kêu loạn, giết mấy con Kim Chu, so sánh với chọt vào tổ ong hậu quả càng thêm nghiêm trọng.

Nhưng lần này Kim Chu vọt tới có chút khác hẳn, thân thể màu đỏ, tám chân đen trắng giao nhau, chính là Kim Chu thuộc loại chiến đấu. Mà Kim Chu màu lam là chuyên ăn kim khí.

Kim Chu chiến đấu không lập tức công kích, mà nhanh chóng tản ra chung quanh, rất nhanh đã vây quanh Tần Tiểu Thiên, chân của chúng đứng lên, hình thành một sự trống rỗng không lớn lắm, mà bên trong chính là Tần Tiểu Thiên.

Tần Tiểu Thiên cũng không sợ đám trùng tử này, hắn tin tưởng dựa vào thân thể trước mắt, Kim Chu chưa chắc có thể cắn được hắn, chẳng qua là không khỏi chịu chút đau khổ, giết thì giết, dù sao cũng không thể câu thông được với loại quái trùng cấp thấp như Kim Chu.

Không đợi bọn Kim Chu chiến đấu hành động, Tần Tiểu Thiên đột nhiên cấp tốc xoay tròn thân thể, một cánh tay vươn ra, lam quang của kiếm tiên theo thân thể xoay tròn xuất ra từng đạo vòng sáng. Cùng lúc đó, Kim Chu chiến đấu xông tới.

Kim Chu chiến đấu không phải chuyện đùa, với thân thể của Tần Tiểu Thiên mà cũng có chút ăn không tiêu, Kim Chu chiến đấu cắn không được, chỉ có thể hung hăng cắn vào da thịt, dù không làm bị thương được Tần Tiểu Thiên, nhưng có thể làm cho hắn đau đớn vạn phần.

Hơn mười con Kim Chu chiến đấu, rậm rạp bám trên người Tần Tiểu Thiên, mà mỗi con cắn một cái, tựa như có mười cây kềm kẹp vào thịt, đau đến mức hắn phải ngao ngao kêu loạn, thanh kiếm tiên không ngừng chém lung tung.

Theo tiếng kêu chi chi của Kim Chu, có càng lúc càng nhiều Kim Chu dũng tiến vào trong phòng kim khí.

Kim Chu chiến đấu cắn Tần Tiểu Thiên, trừ phi cắn đứt được da thịt, nếu không tuyệt không nhả ra, không sợ chuyện bị kiếm tiên của hắn cắt xuống.

Tần Tiểu Thiên đang huy vũ cánh tay đột nhiên chợt dừng lại, một tiếng thảm hào vang lên: " Ngao minh…mẹ kiếp, dám cắn ta…ngao…"

Kim Chu chiến đấu mặc kệ nơi nào có thể cắn hay không, chỉ cần là thịt của Tần Tiểu Thiên, thì cứ cắn, cắn một cái, rốt cuộc chọc hắn nổi điên.

" Cút con mẹ ngươi!"

Tần Tiểu Thiên bóp nát một mảnh linh hỏa phù, trong phút chốc, phòng kim khí một mảnh biển lửa.

81. Q.9 - Chương 3: Tinh Phệ Liên

Uy lực của linh hỏa phù không nhỏ, nhưng không đủ đốt chết Kim Chu, bọn tiểu trùng tử này trời sinh có thể chống cự độ nóng cao, ngược lại linh phù cháy bừng làm Tần Tiểu Thiên rất khó chịu.

Rất nhiều Kim Chu tràn vào, nhưng lần này Kim Chu khác hẳn, là Kim Chu màu đen, từ trong miệng chúng phun ra một tia vụ khí chua, hỏa diễm thiêu đốt lập tức nhỏ xuống.

Kim Chu chiến đấu được vụ khí chua bao phủ, càng lộ ra vẻ tinh thần, phát ra tiếng kêu chói tai, tiếp tục phát khởi công kích.

Tần Tiểu Thiên rất không cam lòng, thân thể nếu một lần nữa hóa thành trạng thái linh hồn, hắn sẽ không cách nào chịu được. Đột nhiên hạ thể lại bị một con Kim Chu cắn, hận đến hắn phẫn nộ kêu to, một loại cảm giác bi ai nảy lên trong lòng.

Nếu bị đám tiểu trùng tử nhàm chán này bức đến bước cuối cùng, thật sự là vô cùng uất ức!

Lần này Tần Tiểu Thiên xuất ra một hỏa tiên lôi ngọc phù, hét lớn: " Mẹ kiếp, cùng chết đi!" Nhưng không đợi Tần Tiểu Thiên bóp vỡ hỏa tiên lôi ngọc phù, một trăm lẻ tám quang điểm trong cơ thể hắn đột nhiên đã động.

Một trăm lẻ tám năng lượng hóa thành mỏng manh như sợi tóc bỗng nhiên dũng xuất, quấn kín hỏa tiên lôi ngọc phù, chỉ năm giây, hỏa tiên lôi ngọc phù hóa thành tro bụi, bị quang điểm trong cơ thể cắn nuốt.

Tần Tiểu Thiên khóc không ra nước mắt, không nghĩ tới quang điểm ngay cả hỏa tiên lôi ngọc phù cũng có thể cắn nuốt.

Nhưng chuyện xảy ra kế tiếp lại làm cho Tần Tiểu Thiên mừng rỡ. Quang điểm năng lượng lộ ra bên ngoài cơ thể, trong phút chốc quấn quanh Kim Chu.

Tần Tiểu Thiên không biết, trong cơ thể Kim Chu có một loại kim khí hợp thành hiếm thấy, còn có năng lượng đặc hữu của sinh vật, chính là năng lượng mà quang điểm cần thiết. Quang điểm năng lượng sau khi cắn nuốt một Kim Chu, tựa hồ rất thích, lập tức đánh về phía Kim Chu khác.

Nửa giờ sau, Kim Chu trong phòng kim khí đã bị đảo sạch trống không.

Tần Tiểu Thiên kinh ngạc phát hiện, một trăm lẻ tám quang điểm trong cơ thể đang chậm chạp di động, chậm phi thường, mà một trăm lẻ tám sợi chỉ nhỏ năng lượng, giờ phút này đã theo chỗ động khẩu bị phá nơi vách kim khí kéo dài ra ngoài.

Hắn cẩn thận ngồi xuống, cẩn thận quan sát sự biến hóa trong cơ thể.

Sợi chỉ năng lượng dùng mắt thường thì nhìn không thấy, vô hình vô sắc, lúc có lúc không, chỉ có Tần Tiểu Thiên có thể cảm ứng được rõ ràng.

Phía dưới phòng kim khí là một sào huyệt thật lớn, vô số đường hang nhỏ kéo dài ra bốn phương tám hướng, bên trong có vô số Kim Chu, mà năng lượng tế ti(sợi chỉ nhỏ) chia làm một trăm lẻ tám sợi, lọt vào từng ngõ ngách khác nhau.

Kim Chu chạy trốn tứ tán, nhưng căn bản không còn kịp nữa, năng lượng tế ti giống như thanh kiếm tiên vô địch, trực tiếp xuyên qua thân thể của Kim Chu, không tới một giây, Kim Chu đã hóa thành tro bụi.

Năng lượng tế ti cắn nuốt càng nhiều đồ vật, thì năng lượng sở hữu lại càng lớn, dần dần, năng lượng tế ti xảy ra biến hóa, chúng nó mở rộng ra, một phân liệt thành hai, sau đó lại phân liệt thành bốn, rất nhanh đã đem Kim Chu cắn nuốt không còn.

Quang điểm trong cơ thể Tần Tiểu Thiên lại sáng lên một chút, làm cho hắn càng vui mừng là một trăm lẻ tám quang điểm đang bắt đầu vận chuyển, đây là kết quả mà hắn mơ tưởng.

Nguyên bổn nghĩ rằng sau khi cắn nuốt hết Kim Chu thì năng lượng tế ti sẽ trở về trong cơ thể, ai ngờ năng lượng tế ti cũng không có quay lại, mà là ghim nhập vào bức vách do Kim Chu ngưng tụ mà thành, cũng bắt đầu phân giải kim khí đặc thù trong đó.

Chỉ chốc lát thời gian, cả sào huyệt của Kim Chu đã hoàn toàn phân giải. Năng lượng tế ti tiến vào một bước lớn mạnh, trực tiếp cắm vào trong cát kim khí, phân giải kim khí và hết thảy vật chất hữu dụng.

Quang điểm trong cơ thể nổi lên ánh sáng, mặc dù vẫn còn rất yếu ớt, nhưng Tần Tiểu Thiên vẫn có thể phát hiện.

Hắn phát hiện mỗi một quang điểm lại xuất hiện thêm một trăm lẻ tám quang điểm khác, ý nghĩa lại sinh trưởng ra một tầng đầy đủ, theo năng lượng tế ti hút được năng lượng từ từ điền đầy quang điểm, tầng quang điểm kế tiếp từ từ sáng lên.

Năng lượng tế ti đã phân liệt thành mấy vạn sợi, từ dưới đất kéo dài đến bốn phương tám hướng.

Tần Tiểu Thiên giống như một mầm móng đang sinh sôi, đem rễ cây xâm nhập dưới mặt đất, sào huyệt Kim Chu ở bên dưới sụp đổ, thì cũng là đem hắn hoàn toàn chôn sống, nào ngờ một trăm lẻ tám sợi tế ti tự động sinh ra một không gian kim khí, mà Tần Tiểu Thiên lại ngồi thẳng bên trong.

Thời gian một năm trôi qua, một trăm lẻ tám sợi năng lượng tế ti chung quanh Tần Tiểu Thiên đã hoàn toàn thật hóa, tựa như một trăm lẻ tám cây cột tinh thể chống đỡ một viên kim khí hình tròn. Tâm thần của Tần Tiểu Thiên đắm chìm trong cơ thể, chung quanh thân thể xảy ra tình huống nào, hắn một chút cũng không rõ ràng, tất cả tin tức sở hữu đều nhờ năng lượng tế ti đi ra ngoài truyền trở lại.

Một trăm lẻ tám chủ rễ phân liệt xuất ra hàng triệu rễ con, chúng cần thêm tài liệu, dùng Tần Tiểu Thiên làm trung tâm, chung quanh một ngàn dặm phạm vi, hết thảy vật chất hữu dụng đều bị đảo sạch, chỉ còn lại có vô số cát đá phế khí.

Cả mặt đất trầm xuống dưới hơn mười thước, hình thành một vùng thung lũng hơn một ngàn dặm.

Sau khi tốn hao một năm thời gian, Tần Tiểu Thiên sơ bộ nắm giữ một chút cách vận dụng quang điểm, hắn bắt đầu nếm thử cách khống chế tốc độ cắn nuốt, cũng lựa chọn tiến hành cắn nuốt, bởi vì hắn biết, lúc này năng lượng hình thành tế ti đã tới gần một tòa thành thị của loài người, nếu còn không khống chế, năng lượng tế ti có thể dễ dàng nuốt trọn một tòa thành thị.

Hâm Tinh là một viên kim khí tinh, bên ngoài là do các loại kim khí cấu thành, mà phía dưới tầng kim khí là nham thạch tầng, cho dù là nham thạch thì cũng có kim khí trộn lẫn, xuống lần nữa mới là tầng nham tương nóng cháy.

Đương nhiên, ở nham tầng cũng không thiếu hụt những loại mỏ tàng tinh thạch, chẳng qua là vì chôn giấu quá sâu trong lòng đất, nên sức người không cách nào đào móc mà thôi.

Tần Tiểu Thiên phát giác, mỗi một quang điểm tự động hình thành một không gian, khi thu tập đủ năng lượng sẽ tự động hình thành thêm một tầng không gian khác, hắn mơ hồ cảm giác được, tự mình tu luyện đều là vây vòng quanh chuyện này tiến hành, tất cả năng lực sở hữu đều là do những năng lượng tế ti thu tập được.

Tần Tiểu Thiên gọi quang điểm trong cơ thể là Tinh Điểm, bởi vì là dùng một trăm lẻ tám khối tinh thạch giá cấu mà thành, còn chủ rễ được gọi là Tinh Liên, năng lượng tế ti mở rộng ra ngoài được gọi là Tinh Thị Liên.

Tinh Thị Liên đã phân hóa thành hơn mười triệu sợi, dưới sự dẫn đạo của Tần Tiểu Thiên, từ từ xâm nhập nham tầng, vô số quái thú sa trùng bị Tinh Thị Liên phân giải cắn nuốt, vô số kim khí hóa thành tro bụi, mà Tần Tiểu Thiên từng chút lớn mạnh dần lên.

Pháp môn tu luyện như vậy tại sơ kỳ và hậu kỳ lộ ra vẻ cực kỳ bá đạo, từ một khắc giá cấu thành công, Tần Tiểu Thiên đã bước lên con đường tu luyện vô cùng thần kỳ.

Nhưng vật chất của một viên hành tinh, chỉ có thể cơ bản thỏa mãn giá cấu đầy đủ Tinh Điểm và Tinh Liên, phải nhớ nếu muốn lục lọi sự ảo diệu trong đó, thì cũng muôn vàn khó khăn, không đơn giản như xây dựng trúc cơ.

" Các khu quang mỏ của Hâm Tinh phát sinh nguy cơ, quang mỏ kim khí lộ thiên tư nguyên khô kiệt."

Đây là thông báo mới nhất trên mạng lưới điện não.

Những chủ nhân của đại quang mỏ tại Hâm Tinh bắt đầu khẩn trương, đại lượng quang mỏ chìm dần sụp xuống, nguyên bổn kim khí quang mỏ vốn rất dễ dàng khai thải, trữ lượng đột nhiên trở nên rất nhỏ, thậm chí hoàn toàn không có. Ngoại trừ chung quanh thành thị hơn mười dặm vẫn còn có chút quang mỏ ra, những địa phương có tư nguyên trên tinh cầu cũng không còn tìm được quang mỏ kim khí nữa.

Căn cứ vệ tinh dò xét, cả tinh cầu đã rút nhỏ đi một trong năm phần, nguyên bổn khắp nơi đều có kim khí vỡ phân bố cũng biến mất không thấy, chỉ còn lại cát đát và bụi đất bình thường.

Biến hóa như thế khiến ột mảnh khủng hoảng, nếu như tất cả quang mỏ của Hâm Tinh ngừng sản xuất, thì coi như cả triệu nhân viên công tác gặp phải thất nghiệp, tất cả những xí nghiệp cũng phải đại quy mô đóng cửa.

Liên hợp hội chuyên môn phái đi một tiểu tổ để điều tra. Đáng tiếc cầm đầu chính là một người tu chân Hợp Thể kỳ, với kiến thức của hắn căn bản không phát hiện được sự tồn tại của Tần Tiểu Thiên, trừ phi là tiên nhân mới có thể tìm ra nguyên nhân khô kiệt của quặng mỏ, nhưng cũng sẽ không tìm được Tần Tiểu Thiên, chỉ có thể kết luận là có sinh vật cường đại tồn tại.

Sau khi tiến hành điều tra mấy tháng, thì coi như qua loa xong việc. Tiểu tổ điều tra cho rằng, đây là khô kiệt tự nhiên, không phải hậu quả do người tu chân tạo thành. Kết luận cuối cùng chính là lập tức di dời tất cả nhân công và nhân viên, viên tinh cầu này chỉ có nguyên giới chi chủ mới có thể khôi phục.

Hâm Tinh bởi vì Tần Tiểu Thiên mà suy bại, không tới thời gian một năm, đại bộ phận các xí nghiệp lục tục di dời, mà đại bộ phận nhân viên công tác cũng theo rời đi.

Rất nhiều thành thị bị phế bỏ, chỉ còn lại số ít con người còn kẹt ở lại trong mấy đại thành thị, chỉ có vài tòa đại thành thị còn giữ lại lồng phòng hộ.

Tần Tiểu Thiên thông qua Tinh Thị Liên nắm giữ cả tinh cầu, đối với thành thị bị phế bỏ hắn cũng không bỏ qua.

Trong thành thị mặc dù đã không còn người nào, nhưng dù phế vật cũng có thể lợi dụng, huống chi bên trong cũng không ít tài liệu không tệ. Hắn phải giá cấu Tinh Liên thật đầy đủ, thì phải lợi dụng hết thảy những tài liệu có thể lợi dụng.

Tinh Liên giá cấu trong cơ thể cần phải hoàn thành, Tần Tiểu Thiên trải qua thời gian dài quan sát, biết đó chỉ là bước đầu tiên.

Tinh Điểm tầng thứ nhất cỡ hạt đậu, tầng kế tiếp thì nhỏ hơn, xuống chút nữa thì chẳng qua chỉ là một hư ảnh. Chính thức Tinh Liên chỉ có hai tầng là có chút ánh sáng, ngoài ra chỉ là hắc hắc mơ hồ.

Tinh Thị Liên ước chừng phân liệt thành hơn một trăm triệu sợi, đã đến gần tầng dung nham điên cuồng cắn nuốt và phân giải hấp thu, tốc độ năng lượng dũng mãnh bắt đầu chậm lại.

Tần Tiểu Thiên cần thiết nguồn năng lượng quá mức khổng lồ, tư nguyên của một tinh cầu cũng không thể thỏa mãn. Trong lòng hắn toát ra một ý niệm: " Tốt nhất tìm một tinh cầu không người, tiếp tục thải tập tư nguyên, ít nhất phải làm cho Tinh Liên hoàn toàn thành hình thì cũng đủ năng lượng nhất định."

Trong đầu đột nhiên chợt hiện ra một tia linh quang, Tần Tiểu Thiên lập tức buông tha cho việc việc thu hồi Tinh Thị Liên. Đây là trực giác, phảng phất một khi đã thu hồi Tinh Thị Liên, sẽ thấy không thể phóng thích ra Tinh Thị Liên phạm vi lớn như vậy. Với tính cách của hắn, hết thảy đều phải cẩn thận, chuyện không nắm chắc sẽ không đi làm.

Tinh Thị Liên tiếp tục kéo dài xuống đất, cuối cùng có mấy Tinh Thị Liên đột phá nham tầng, thăm dò nhập vào trong nham tương, đây là Tinh Thị Liên do Tần Tiểu Thiên nắm được trong tay phát xuất ra, hắn phải thử một chút ảnh hưởng của nham tương đối với Tinh Thị Liên.

" Trời ạ! Thứ này cũng không khỏi quá cường hãn rồi! Không ngờ...đây là tầng nham tương a, ngay cả thứ này mà cũng có thể phân giải cắn nuốt, ta chẳng phải thành quái vật rồi sao...không đúng, lão tử bây giờ chính là quái vật! Cổ thần này rốt cuộc là đồ vật gì tu luyện thành? Khẳng định không phải người!"

Trong lòng Tần Tiểu Thiên không ngừng phát ra tiếng than sợ hãi. Tinh Thị Liên căn bản không nhìn độ nóng của tầng nham tương, chẳng những tiếp tục cắn nuốt tài liệu hữu dụng, hơn nữa bởi vì độ nóng cao, tốc độ phân giải vật chất chiếm được sự tăng trưởng thật lớn, lập tức, càng nhiều Tinh Thị Liên tham nhập vào trong nham tầng.

Dần dần, năng lượng truyền trở về bao hàm một ít ấm áp, nhất khởi cùng nhau chảy vào một Tinh Điểm, Tần Tiểu Thiên vẫn một mực không cách nào phân giải, trong không gian một trăm lẻ tám Tinh Điểm hấp thu vật gì. Lần này hắn biết, trong đó chỉ một Tinh Điểm tựa hồ có thể hấp thu hỏa năng lượng, tâm niệm lập tức truy tung mà vào.

Hỏa năng lượng có thể chảy vào Tinh Điểm thứ mười bảy, thông qua một tầng thấp hơn thì lại tiến vào Tinh Điểm thứ mười tám, một đoạn đường thông hành, mãi cho đến khi đạt bảy mươi bảy tầng thì mới dừng lại, nhanh chóng bổ sung đi vào, Tinh Điểm kia trong nháy mắt lóe sáng lên, cũng phát ra quang hoa yếu ớt.

Bởi vì lấy được quá nhiều vật chất, mặt ngoài viên tinh cầu bắt đầu sụp đổ, mà nham thạch cũng vỡ tan, dần dần đến tầng nham tương, núi lửa bắt đầu phún phát tiểu quy mô.

Không được nửa tháng thời gian, núi lửa phún phát ngày càng nhiều, hình thành đại quy mô sự sụp đổ di động, mấy tòa đại thành thị còn sót lại của Hâm Tinh cũng bắt đầu lui lại, viên tinh cầu này đã hoàn toàn không thích hợp cho con người ở lại.

Tần Tiểu Thiên rất hưng phấn, hắn đã có chút rõ ràng sự huyền bí của Tinh Điểm.

Hỏa tính năng lượng hấp thu tiến vào một chủ rễ ở trong một rễ phụ rất nhỏ, cũng đại lượng bị tồn đọng lại, rễ phụ kia ước chừng có trăm vạn Tinh Điểm.

Hỏa tính năng lượng theo Tinh Thị Liên truyền đưa vào chủ hệ (rễ chủ), sau đó lại nhảy vào chi hệ(rễ phụ), tốc độ hấp thu càng nhanh hơn, chi hệ Tinh Liên hình thành mấy vạn hình loa mà đỏ nhạt, đây là do năng lượng hỏa tính trữ tồn. Như vậy, những năng lượng khác cũng có thể có chi hệ Tinh Liên tương ứng.

Còn có một Tinh Liên khiến cho Tần Tiểu Thiên chú ý, đó là một chi hệ Tinh Liên, chẳng những so sánh với năng lượng hỏa tính Tinh Liên thì dài hơn, còn ủng hữu nhiều Tinh Điểm hơn, chừng hơn một ngàn vạn điểm. Hắn xác định đó là năng lượng kim hệ.

Tất cả tinh thạch năng lượng sở hữu cũng đều dùng để giá cấu Tinh Điểm, nhưng số lượng vẫn còn xa không đủ, rất nhiều Tinh Điểm chẳng qua chỉ là hư điểm, không có năng lượng nào tiến vào.

Cả Hâm Tinh đã bị Tinh Thị Liên thẩm thấu, sau khi toàn bộ loài người của Hâm Tinh rút đi, đại thành thị còn thừa cũng bị Tinh Thị Liên phân giải cắn nuốt.

Bây giờ Hâm Tinh có thể xưng là hỏa sơn tinh – nham tương dưới mặt đất đã mất đi mặt đất áp chế, mãnh liệt phún phát, đại hình núi lửa liên tục xuất hiện, trên Hâm Tinh là một cảnh tượng của thế giới ngày cuối cùng.

Tần Tiểu Thiên âm thầm may mắn, nếu đang ở Viêm Tinh mà có hành động lớn như vậy, nhất định sẽ đưa tới cao thủ can thiệp, tự mình có thể trúc cơ thành công hay không cũng không nhất định.

Sau khi Tinh Thị Liên tham dò nhập vào nham tương, rất nhanh phân giải và cắn nuốt tư nguyên hữu dụng, đồng thời cũng hấp thu năng lượng hỏa tính.

Bởi vì nham tương dưới mặt đất thật dày, Tinh Thị Liên không đủ một lần hấp thu, bởi vậy mới khiến cho núi lửa phún phát đại quy mô. Mà theo Tinh Thị Liên nhanh chóng phân liệt, mấy trăm triệu Tinh Thị Liên xâm nhập vào tầng nham tương, lấy ra đại lượng tư nguyên và nhiệt năng, dần dần, nham tương phún phát bình phục xuống tới.

Lúc chủ hệ Tinh Liên hình thành, một trăm lẻ tám Tinh Điểm vận chuyển có tốc độ thoáng nhanh hơn thì một cỗ năng lượng thật lớn từ trong Tinh Điểm dũng xuất, đánh sâu vào thân thể Tần Tiểu Thiên.

Trong thời gian ngắn, cỗ năng lượng kia đã đem thân thể do linh hồn ngưng kết đánh sâu thành phấn mạt. Nhưng Tần Tiểu Thiên không có mất đi khống chế, linh hồn hắn cơ hồ lúc thân thể vỡ vụn, thì dung nhập vào trong cỗ năng lượng kia.

Tần Tiểu Thiên từng có một lần kinh nghiệm ngưng thể, một chút cũng không bối rối, ở một khắc cỗ năng lượng hủy diệt thân thể, hắn đã hiểu rõ ràng, lại lần nữa ngưng thể.

" Phải khống chế được!"

Đây là ý niệm duy nhất trong đầu của Tần Tiểu Thiên. Hắn không muốn thuận theo tự nhiên, vạn nhất ngưng kết ra một con quái vật, thật sự là sống không bằng chết.

Bởi vì linh hồn tán nhập vào trong cỗ năng lượng kia, bởi vậy hắn không có mất đi quyền khống chế, bằng vào lực lượng linh hồn, rốt cuộc đã đem năng lượng trở lại làm sở hữu của chính mình.

Tần Tiểu Thiên rất hoài niệm bộ dáng lúc ở trên địa cầu của mình, hắn cảm giác đó mới chính là mình, cho nên không chút do dự đem ý niệm rót vào trong năng lượng.

Đầu tiên sinh thành chính là đầu lâu, sau đó có một xương sống kéo dài từ đầu lâu ra, tiếp theo là xương cốt, rồi xương chậu, rất nhanh hình thành một bộ xương giá cấu thành công.

Một trăm lẻ tám Tinh Điểm y phụ trên bộ xương khô, bên trên là ba mươi sáu Tinh Điểm, bộ vị ngực bụng cũng là ba mươi sáu Tinh Điểm, mà hai bàn tay và hai chân cũng có ba mươi sáu Tinh Điểm.

Một trăm lẻ tám Tinh Thị Liên nhanh chóng quấn quanh bạch cốt, nội tạng, thần kinh và cơ thể nhanh chóng sinh thành, theo máu thịt ngưng kết, da tay cuối cùng cũng tự nhiên trưởng thành. Tần Tiểu Thiên rốt cuộc hoàn thành ngưng thể lần nữa, lần này chính là nguyên dung mạo lúc hắn còn ở trên địa cầu, nhưng bên trong đã hoàn toàn thay đổi.

Nhẫn trữ vật và thủ trạc lặng yên vỡ vụn, đồ vật bên trong cũng tiến vào trong một Tinh Điểm. Tần Tiểu Thiên lúc giật mình cũng không khỏi mừng rỡ, nguyên lai tất cả Tinh Điểm đều có thể trữ vật, hơn nữa có thể phân biệt mà cất giữ, dung tích bên trong lớn đến nỗi làm hắn khó thể tưởng tượng.

Thể tích của Hâm Tinh càng ngày càng nhỏ, viên hành tinh đã đến bên bờ hỏng mất.

Tinh Thị Liên xuyên qua tầng nham tương trực đến tâm viên hành tinh, giống như nơi đó có gì hấp dẫn bọn chúng. Tần Tiểu Thiên chỉ có thể ảnh hưởng hướng đi của chúng, vẫn không thể hoàn toàn khống chế. Hắn phỏng chừng, chỉ chờ khi Tinh Thị Liên co rút trở về, mới có thể hoàn toàn nắm trong tay.

Địa tâm có mật độ cực kỳ cao, dù Tinh Thị Liên có thực lực mạnh mẽ cũng chỉ có thể từ từ tham nhập vào, mà tài liệu nơi đó Tần Tiểu Thiên cũng chưa từng nghe nói tới.

Cũng giống như ăn trứng, ngoại tầng cũng không ngon lắm, mĩ vị thật sự chính là ruột trứng. Theo phân giải tiến hành, địa tâm bắt đầu kịch liệt chấn động. Cả Hâm Tinh chẳng những núi lửa bùng phát, động đất lớn cũng liên tiếp tới.

Đại địa run rẩy, từ trên vệ tinh có thể chứng kiến vô số khe nứt phát triển ra, nham tương hình thành con sông lớn, tầng khí quyển phảng phất như đang thiêu đốt, khói đen nồng đậm trực trùng tận trời.

Tinh Liên trong cơ thể tựa như chuỗi điện dâng lên, một đèn lại một đèn sáng lên, năng lượng khổng lồ theo Tinh Thị Liên dũng mãnh vào.

Ở một khắc, Tần Tiểu Thiên cảm giác được thiên địa đều nắm giữ trong tay mình, một loại cảm giác thư thích chưa từng có làm cho người khác say mê, trong lòng sảng khoái. Lúc này hắn mới hiểu rõ địa tâm mới chính là bảo bối.

" A…sảng khoái quá.."

Thân thể Tần Tiểu Thiên khẽ run rẩy. Từ khi bắt đầu tu tiên, còn chưa từng thoải mái qua như vậy, cảm giác có chút giống như hắc ma giới cắn nuốt, nhưng cảm giác còn hơn vậy rất nhiều.

Hắn đối với công pháp của hắc ma giới cũng hiểu rõ. Công pháp tu luyện của hắc ma giới, đặc điểm chính là cắn nuốt, nhưng so sánh với Tinh Thị Liên, công pháp của hắc ma giới còn kém quá xa.

Cảm giác như thế làm hắn thích phi thường, năng lượng của địa tâm dũng mãnh đi vào, một loại khoái cảm khắc cốt minh tâm giống như nước thủy triều kéo tới.

" Nga da! Ta còn muốn…trời ạ, ta còn muốn! Cảm giác này…quá mỹ diệu…"

Đầu của Tần Tiểu Thiên như muốn hôn mê.

Địa tâm mất đi đại lượng vật chất, ngược lại bắt đầu bành trướng lên. Tầng nham tương bị đè ép ra ngoại tầng, địa xác đã không còn cách nào chống đỡ, áp lực bắn lên cao làm cho nham tương bắn ra ngoài, cao nhất thậm chí còn đạt tới một ngàn công lý.

Tần Tiểu Thiên cũng không có tính toán sẽ rời đi Hâm Tinh. Có Tinh Liên hộ thân, coi như hành tinh có nổ mạnh thì cũng không làm bị thương được hắn, nắm chắc thời gian hấp thu năng lượng mới là nhiệm vụ căn bản. Hắn nhanh hơn tốc độ phân liệt của Tinh Thị Liên, từ mấy trăm triệu đạt tới gần ngàn triệu, làm cho càng nhiều Tinh Thị Liên tiến vào địa tâm.

Theo Tinh Thị Liên tự nhiên bãi động, sào huyệt bao vây Tần Tiểu Thiên từ từ chìm vào dưới đất, dần dần tới gần địa tâm. Sau ba tháng, hắn tiến vào trung ương. Hành tinh tự chuyển cấp cho địa tâm mang đến áp lực thật lớn, không gian do Tinh Liên chống đỡ lặng yên biến mất, một cỗ áp lực vô cùng tiến vào trong Tần Tiểu Thiên.

Đột nhiên, Tần Tiểu Thiên hiểu rõ ràng, mình đã đến giấc ngủ.

Nhưng cảm giác vẫn như cũ, không có giấc mộng.

Sau khi Tần Tiểu Thiên tỉnh lại mới phát hiện, thời gian trôi qua thêm tám năm, mà áp lực do địa tâm mở rộng lại yếu bớt rất nhiều.

Hắn xem xét biến hóa trong cơ thể. Một trăm lẻ tám Tinh Điểm tản mát ra quang mang trong suốt, thể tích cỡ quả trứng chim, màu sắc ngũ thải tân phân.

Thần niệm dọc theo Tinh Điểm đi vào trong tìm kiếm, chủ hệ Tinh Liên hoàn toàn thành hình, chi hệ Tinh Liên cơ bản cũng gia cấu hoàn thành, nhưng còn xa không bằng chân thật như chủ hệ Tinh Liên. Hắn đoán trúc cơ đã sắp hoàn thành.

Tinh Thị Liên vươn ra bên ngoài cơ thể càng không nói nổi, đã hoàn toàn chiếm lĩnh tinh cầu. Tầng nham tương hoàn toàn biến mất, cả tinh cầu hoàn toàn mất đi sức sống.

" Sách sách, lão tử cũng quá lợi hại rồi, hắc hắc, không ngờ lại có thể phế đi một viên hành tinh."

Trong lòng Tần Tiểu Thiên thầm sảng khoái, tự mình đã khôi phục lại trình độ nửa tiên nhân như nguyên lai, hoặc là càng cao hơn. Mặc dù còn không biết làm sao vận dụng năng lượng, nhưng bằng vào Tinh Liên trong cơ thể, hắn xác tin tu vi của mình không kém.

Khó trách hắn tự xem thường trình độ của mình, cổ thần hồn mang đến cho hắn chính là chính tông cổ tu thần pháp môn, chỉ là nhập môn, xa xa còn cao hơn người khác.

Đã tới lúc thu hồi Tinh Thị Liên, năng lượng truyền trở về càng ngày càng yếu ớt, không còn thỏa mãn điều hắn cần, bởi vậy hắn suy nghĩ nên kết thúc mười năm tu luyện này.

Tinh Thị Liên theo thần niệm của hắn rút về rất nhanh, biến đổi lớn bởi vậy mà sinh ra.

Hâm Tinh đột nhiên nổ mạnh.

Ngàn triệu Tinh Thị Liên rút về, làm cho Hâm Tinh mất đi chỗ dựa, hơn nữa Tinh Thị Liên vận hành tốc độ cao, làm cho tầng dưới chót phân ra, mặt đất đột nhiên toàn diện chìm xuống, sau khi co rút nhỏ lại thì bành trướng ra.

Một bộ phận vệ tinh của hằng tinh, theo lực đánh sâu khi Hâm Tinh nổ mạnh đã hủy đi. Đoạn phim đó được đưa đến liên hợp hội, tu chân giới không người nào có thể đoán ra nguyên nhân nổ mạnh của Hâm Tinh.

Tần Tiểu Thiên theo lực nổ mạnh đánh sâu vào, bay ra Hâm Tinh.

Tinh Thị Liên quay về Tinh Liên trong cơ thể, y theo một trăm lẻ tám chủ hệ Tinh Điểm, theo thứ tự co rút trở về vị trí cũ.

Tần Tiểu Thiê trong lòng hiểu rõ ràng, Tinh Thị Liên một khi trở về vị trí cũ, sau này sẽ rất khó một lần nữa phát ra nhiều Tinh Thị Liên như vậy, đây là một loại cảm ứng của bản năng.

Hắn âm thầm may mắn trên đường không có rút về Tinh Thị Liên, nếu không thì sẽ phiền phức.

Nếu như trên đường rút về Tinh Thị Liên, thì muốn đạt tới tu vi trước mắt, ít nhất cũng phải tốn hao ngàn vạn thời gian tu luyện. Bởi vì sau khi thu hồi Tinh Thị Liên, với tu vi bây giờ của hắn, nhiều nhất chỉ có thể phát ra hai chủ hệ Tinh Thị Liên, mà không phải là một trăm lẻ tám chủ hệ, hai bên so sánh, thật là kém quá xa.

Tần Tiểu Thiên nguyên lai đang trần trùng trục, tâm niệm khẽ động, mấy chi hệ Tinh Thị Liên ở bên ngoài cơ thể tự nhiên hóa thành một bộ quần áo.

Ở thái không trung phi hành được một khoảng cách, Tần Tiểu Thiên đột nhiên nhớ ra một chuyện, không khỏi âm thầm kêu khổ: " Ai, sao ta lại quên...không xong, vậy phải làm sao bây giờ?"

82. Q.9 - Chương 4: Sơ Thức Phó Sơn

Sau khi Hâm Tinh hủy diệt, tất cả thành thị và truyền tống trận cũng đồng thời bị hủy, Tần Tiểu Thiên choáng váng. Bây giờ làm sao rời đi Hâm Tinh là một vấn đề. Hắn còn chưa có được giác ngộ mình là một cao thủ. Tuy nói đã hấp đi một tinh cầu, nhưng cũng không có cảm giác mình lợi hại hơn bao nhiêu, chẳng qua cho rằng mình chỉ hồi phục lại trình độ tu tiên như lúc còn trong thế giới Thiên Diễn mà thôi. Không có truyền tống trận, làm sao mới có thể ra ngoại tinh? Tần Tiểu Thiên nhớ tới cổ thần trong mộng, chỉ bước ra một bước, là có thể ra đến tinh vực, trong lòng thật hâm mộ: " Cổ thần có thể làm được, ta tại sao không thể? Không phải đã trúc cơ thành công rồi sao?" Vì vậy hắn học bộ dáng của cổ thần, huyền treo giữ không trung, bắt đầu sưu tầm hành tinh gần nhất.

Nhưng tu vi của hắn vừa mới ổn định xuống tới, hơn nữa cũng không biết làm sao sử dụng lực lượng trong cơ thể, làm sao có thể vận dụng pháp môn của cổ thần? Cho nên, bước đầu tiên cũng vẫn như cũ nhớ lại cổ thần làm sao vận dụng năng lượng trong cơ thể. Đầu tiên nhớ lại vận chuyển Tinh Điểm, một chủ hệ Tinh

Liên bắt đầu biến hóa, một cây Tinh Thị Liên bay ra trong cơ thể, trong chớp mắt lan ra hư không. Tần Tiểu Thiên quả thực không dám tin tưởng chính mình, dọc theo Tinh Thị Liên, hắn nhìn thấy những tinh cầu. Chỉ cần đối với tinh cầu nào có hứng thú, Tinh Thị Liên sẽ lập tức phân liệt ra một chi hệ, rất nhanh hướng tinh cầu đó kéo dài qua, tốc độ nhanh đến kinh người, so với việc thuấn di trước kia còn nhanh hơn mấy lần. Vui mừng bất tận, lần này Tần Tiểu Thiên có thể yên tĩnh mà làm. Nguyên giới lớn phi thường, Tần Tiểu Thiên học xong Định Tinh Bàn mới biết được, nguyên giới phân ra có một trong thiên hà hệ to lớn, đây là hắn chỉ phỏng chừng mà thôi.

Nhưng cũng biết, lúc đầu thần nhân tu luyện thần khí này cỡ nào lợi hại, với tu vi trước mắt của Tần Tiểu Thiên, chỉ có thể xem được tinh cầu dọc theo Tinh Thị Liên, những tinh cầu này ước chừng có mười mấy, nhưng chỉ có một tinh cầu tựa hồ phù hợp yêu cầu, ngoài ra tất cả đều là tinh cầu không có tính mạng.

Tần Tiểu Thiên tâm niệm vừa động, ở trong hư không đứng thẳng thân thể, dọc theo Tinh Thị Liên bước ra từng bước, phảng phất như một loại thiên phú bản năng, không cần học tập, chỉ cần nghĩ đến là có thể thực hiện. Hắn phát hiện mình đã đi tới viên tinh cầu có tính mạng kia: " Ách, so sánh với truyền tống trận còn nhanh hơn! Thần a...không đúng, ta là thần!" Tần Tiểu Thiên tự tin bước tới. Quả thật làm cho kẻ khác không gì để nói, hắn lập tức móc ra tín vật do Thanh Đế và Lí Cường cấp cho, Tinh Thị Liên phân ra một tia tham nhập vào. Mấy đạo kim mang bay ra, tín hiệu của tín phù đã phát ra, thu hồi vài món tín vật, Tần Tiểu Thiên rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm.

Những tín vật này quá trọng yếu, mà sau khi linh hồn hắn kết thể, vẫn không có năng lực phát ra, cho nên mới thử vận khí tại phòng tiếp đãi của liên hợp hội trên lưới điện não, bây giờ cuối cùng cũng có thể phát ra được những tin tức này. Sau khi phát ra tin tức, Tần Tiểu Thiên yên lòng, những thủ hạ của những đại lão này đều đông đảo, không cần mình hao phí thêm tâm tư, sau khi phát xong tin tức thì hắn rơi xuống tinh cầu.

Đây là tinh cầu gì? Tinh Thị Liên lập tức phát ra, phân hóa thành mười vạn Tinh Thị Liên nhỏ xíu, bắn về phía bốn phương tám hướng, hắn có thể tự do vận dụng một chủ hệ Tinh Liên, chính là một Tinh Điểm biến thành Tinh Thị Liên, nếu đồng thời thao túng hai chủ hệ thì phải cố hết sức, mà đồng thời thao tác ba chủ hệ cũng có thể, nhưng không thể kéo dài, lực lượng một trăm lẻ tám Tinh Điểm, trước mắt hắn chỉ có thể nắm giữ hai chủ hệ.

Tinh Thị Liên gặp thứ gì thì cắn nuốt thứ đó. Sau khi Tần Tiểu Thiên phát ra Tinh Thị Liên thì nhận thấy được vấn đề này, lập tức gia tăng khống chế, hắn cũng không muốn lại hủy diệt thêm một tinh cầu, trừ phi đây là một hành tinh không có tính mạng. Theo Tinh Thị Liên kéo dài, càng ngày càng có nhiều tin tức quay lại. Tần Tiểu Thiên khoanh chân ngồi dưới đất, cẩn thận thu về tin tức. Nơi này tựa hồ là một tinh cầu do người tu chân chuyên dụng, có rất nhiều quái thú cường đại, địa mạo trên tinh cầu tương đối kỳ lạ, như từng được sửa sang qua, sơn mạch núi non vờn quanh tinh cầu, mà chỗ trũng là biển rộng, đưa mắt nhìn lại, cứ một dãy núi là cách một đại dương.

" Ân, có không ít đại hình trận pháp, hẳn là phòng hộ đại trận của tu chân môn phái, có ý nghĩa...thử xem..." Tần Tiểu Thiên thao khống một Tinh Thị Liên tham nhập vào đại trận, theo cây Tinh Thị Liên nọ không ngừng phân liệt, rất nhanh hắn đã hiểu rõ trận pháp này, không khỏi đắc ý nở nụ cười, Tinh Thị Liên so sánh với tiên linh khí dùng tốt hơn vạn lần, không cần pháp quyết phối hợp, tâm thần lan khắp nơi, cái gì cũng có thể đối phó, vừa phương tiện vừa nhanh chóng.

Tinh Thị Liên vô hình vô ảnh mất tích, thả ra như một cái võng lớn, Tần Tiểu Thiên muốn xuất hiện ở nơi nào, tâm niệm vừa động là có thể đi qua, không cần phi hành, không cần thuấn di, hơn nữa võng lưỡi này lại là lập thể, trải rộng thiên địa, loại cảm giác này kỳ lạ vô cùng, giống như thần thức được cụ thể hóa.

Tần Tiểu Thiên rất say mê trong đó, một khi Tinh Thị Liên che kín tinh cầu, hắn có năng lực nắm được hết thảy trong tay, hơn nữa Tinh Thị Liên kéo dài ra ngoài không ngại bất cứ hành động gì, nếu như muốn rời đi tinh cầu này, chỉ cần thu hồi Tinh Thị Liên là được. Hắn càng nghĩ càng vui vẻ, nhịn không được hắc hắc nở nụ cười.

" Tín hiệu là ngươi phát ra." Một người vô thanh vô tức xuất hiện trước người Tần Tiểu Thiên cách đó không xa, làm hắn sợ đến quát to một tiếng, Tinh Thị Liên trong nháy mắt niệm động, nhanh chóng quấn quanh đi tới.

Thân thể người nọ bỗng phát ra kim quang sáng lạn, một tầng quang hoa kỳ lạ cực nhanh rung động, làm cho Tinh Thị Liên không cách nào công nhập vào, chỉ nghe người kia nói: " Tiểu hữu, ta là đại ca của Lí Cường, Phó Sơn."

Trong lòng Tần Tiểu Thiên thầm nghĩ: " Tiên khí thật là lợi hại! Không ngờ có thể cản lại sự cắn nuốt của Tinh Thị Liên." Lúc này hắn mới phát hiện, Tinh Thị Liên không phải vạn năng, còn cần chỗ hoàn thiện.

Phó Sơn càng kinh ngạc, hắn không biết đồ vật gì đang công kích mình, không ngờ lại có thể bức ra tiên khí phòng ngự lợi hại nhất của mình, cảm giác như là gặp phải Thiên Quân của tiên giới, nhưng lại cảm thấy không giống, cho dù là Thiên Quân của tiên giới cũng không thể vừa thấy mặt có thể bức mình đến trình độ như thế, trong lòng hắn không khỏi buồn bực: " Là đồ vật gì đang công kích? Cảm giác rất đáng sợ."

Tần Tiểu Thiên không nghĩ tới vừa ra tay đã bức một tiên nhân tự báo tính danh, hai chữ Phó Sơn cũng luôn ghi nhớ trong đầu, đây chính là đại ca của sư bá. Hắn không dám chậm trễ, vội vàng cười nói: " Phó Sơn…a a, nguyên lai là sư bá tới, xin lỗi tiểu tử không biết là trưởng bối, mạo phạm rồi…" Trong lòng vui vẻ, tìm được Phó Sơn cũng như tìm được tổ chức.

Bằng hữu của Phó Sơn khắp thiên hạ, hơn nữa làm người tương đương khiêm hòa, cười nói: " Huynh đệ của ta cấp tin tức cho ta rất ít, chỉ nói trường kì bế quan, a a, cho nên cố ý chạy lại đây hỏi tình huống một chút." Bởi vì nguyên giới thỉnh thoảng xuất hiện chuyện như vậy, Lí Cường lúc còn tọa trấn tại nguyên giới thì thường xuyên dùng ngoài thân hóa thân ra giải quyết vấn đề, nhưng sau khi lâm vào Thiên Diễn, Lí Cường và nguyên giới đoạn tuyệt liên lạc, Phó Sơn là đại ca của hắn, đương nhiên là phó thác cho Phó Sơn.

Tần Tiểu Thiên cũng nói không rõ được tình huống của Thiên Diễn, hắn hiểu rõ chẳng qua chỉ là một chút bề ngoài, gãi gãi đầu nói: " Sư bá, ta cũng không rõ ràng, sư bá, sư tôn…còn có tổ sư gia, tổ sư cô, tổ sư bá đều ở chung nhau, có thể phải qua thời gian lâu lắm mới có thể về nguyên giới."

Dù là Phó Sơn trầm ổn trấn định, cũng bị dọa cho hoảng sợ, hắn thế mới biết Tần Tiểu Thiên là đệ tử của Xích Minh, hơn nữa Tần Tiểu Thiên nhắc tới tổ sư khẳng định là Thanh Đế. Như vậy tổ sư cô và tổ sư bá là ai cũng rất rõ ràng, trong lòng hắn suy tư: " Là chuyện gì mà năm người họ lại ở cùng một chỗ?"

Phó Sơn cười nói: " Ngươi không cần gọi ta là sư bá, gọi đại ca là được."

Tần Tiểu Thiên biểu hiện ra thực lực, làm cho Phó Sơn không dám khinh thường, huống hồ tại tu chân giới hay là tiên giới mỗi người giao kết bằng hữu là chuyện rất bình thường.

Trong lòng Tần Tiểu Thiên rất là bội phục tu vi của Phó Sơn, nhưng hắn dù sao là đại ca của sư bá, làm sao dám ngang hàng giao kết, nói: " Vậy thì không dám, ta còn gọi là sư bá tốt hơn, miễn tránh cho khi sư tôn trở về thì mắng chửi a." Không đợi Phó Sơn trả lời, hắn nói: " Sư bá, đây là nơi nào?"

Phó Sơn kinh ngạc nói: " Cái gì?"

Tần Tiểu Thiên cười khổ nói: " Đây là tinh cầu gì?"

Phó Sơn thất khống nói: " Không thể nào, a a, ngươi ở tinh cầu nào mà cũng không biết? Nguyên giới truyền tống trận đều cũng có người tu chân trấn thủ, không biết mục đích họ làm sao truyền tống ngươi? Nơi này là Xuyên Hải Tinh…Ách, ngươi có Tinh Diệu?"

Tần Tiểu Thiên đáp: " Xuyên Hải Tinh? Cũng giống lắm, a a, ta là từ tinh cầu khác đi tới, Tinh Diệu là cái gì?"

Trong lòng Phó Sơn kỳ quái: " Đứa nhỏ này tu vi sâu không lường được, sao ngay cả Tinh Diệu cũng không biết?" Nói: " Tinh Diệu cũng là bảo bối…ân, ngươi từng ở lại tinh cầu khoa học kỹ thuật của nguyên giới phải không? Tinh Diệu cũng giống như phi thuyền của khoa học kỹ thuật, là công cụ giao thông của tiên nhân ở thái không trung."

Tần Tiểu Thiên nói: " A a, ở quê hương của ta, phi thuyền vũ trụ chỉ giới hạn ở trong thái dương hệ, nhưng không phải phi thuyền do người lái."

Phó Sơn có chút ngoài ý muốn: " Thái dương hệ? Ngươi từ địa cầu đi ra?"

Tần Tiểu Thiên gật đầu nói: " Đúng vậy, là sư tôn mang ta rời khỏi địa cầu."

Phó Sơn mỉm cười nói: " Như vậy à, thì ra là đồng hương, ta cũng từ địa cầu đi ra...a a, chuẩn xác là từ đời Hán."

Tần Tiểu Thiên cảm thấy thân thiết, vui vẻ nói: " Nguyên lai là đồng hương a."

Hai người nói chuyện với nhau chốc lát, Phó Sơn nói: " Tu chân môn phái ở Xuyên Hải Tinh không ít, đều là bằng hữu của ta, a a, chúng ta tìm một chỗ ngồi một chút, đi theo ta." Hắn hóa thành một đạo kim hồng bay đi.

Xúc giác của Tinh Thị Liên bày kín mặt ngoài tinh cầu, Phó Sơn vừa mới rơi vào trên một sườn núi, Tần Tiểu Thiên liền lập tức xuất hiện ngay bên cạnh hắn, trong lòng Phó Sơn thất kinh, với tu vi của hắn, cũng nhìn không ra Tần Tiểu Thiên làm sao tới được, tựa như Tần Tiểu Thiên vẫn luôn đứng nơi đó, thật sự là thần kỳ.

Bề ngoài của Phó Sơn cực kỳ suất khí, sau khi trở thành tiên nhân, hắn cũng còn thói quen mặc y phục đời Hán, bào phục rộng rãi, ống tay áo phiêu phiêu, tóc dài buộc lên, một cây trâm màu đen giắt bên trên, hai chân cách mặt đất một thước, chỉ bước ra là phải mấy trăm thước.

Tần Tiểu Thiên không suất khí như Phó Sơn, nhưng khí chất rất đặc biệt. Có một loại mùi vị cuồng dã bá đạo, đó là sau khi hắn tu luyện một trăm lẻ tám Tinh Điểm thì hình thành khí chất đặc thù.

Phó Sơn hỏi: " Y phục trên người ngươi là do đồ vật gì luyện chế vậy?"

Tinh Thị Liên hình thành quần áo chính là thiên nhiên pháp bảo, nhìn qua rất bình thường, nhưng rơi vào trong mắt luyện khí đại sư như Phó Sơn, tuyệt đối là bảo bối, đáng tiếc Tần Tiểu Thiên còn chưa nắm giữ được tinh túy của Tinh Thị Liên, chẳng qua chỉ vận dụng bằng bản năng.

Tần Tiểu Thiên buồn rầu đáp: " Ta cũng nói không rõ, là ta tạm thời ngưng luyện thôi."

Phó Sơn cho là Tần Tiểu Thiên không muốn nói, liền không hỏi tiếp nữa. Cười nói: " Chúng ta tới rồi, đây là Hải Nhai sơn trang của Xuyên Hải Tinh."

Hắn đứng ở cửa sơn môn, lớn tiếng nói: " Lăng Đồng tiểu hữu, lão bằng hữu tới!" Thanh âm giống như chuông cổ, xa xa truyền ra.

Mấy người tu chân lao ra cửa lớn, lớn tiếng nói: " Người nào hô to gọi nhỏ, dám gọi loạn tên của tổ sư gia."

Tần Tiểu Thiên không khỏi phốc xích bật cười, nói: " Bọn họ hình như không nhận ra sư bá, ha ha."

Phó Sơn mỉm cười nói: " Tiểu hài tử không nhận ra ta...rất bình thường, a a." Hắn bước về phía trước một bước, nói: " Lăng Đồng không có ở nhà phải không? Chúng ta phải đi rồi."

Mấy người tu chân kia tức giận, vừa muốn nói chuyện, chỉ thấy một đạo lam quang hiện lên, một bóng người hiển hiện ra, nghe hắn cười to nói: " Phó đại ca? Ha ha, quả thực không dám tin tưởng, đúng là Phó đại ca tới, uy, mấy con thỏ nhỏ các ngươi, mau tới đây khấu kiến tổ sư bá! Đôi mắt đều cũng mù hết phải không? Một chút lễ phép cũng không có, sư tôn các ngươi bình thường làm sao dạy dỗ hả?"

Tần Tiểu Thiên phát hiện người nọ là tiên nhân, trong lòng kỳ quái: " Nơi này không phải là nguyên giới hay sao? Ở đâu ra nhiều tiên nhân như vậy?"

Mấy người tu chân sợ đến sắc mặt trắng xanh, biết đã gây họa, một đám quỳ xuống dập đầu nói: " Ra mắt tổ sư bá!"

Phó Sơn tựa hồ đã sớm nhìn thấy cảnh này, nhìn lướt qua mọi người, nói: " Thôi, đứng lên đi, người tu chân đừng ỷ thế hiếp người như vậy." Nói xong, trong tay bắn ra bốn kiện tiểu pháp bảo, lại nói: " Thu hồi đi, đây là vài thứ chơi đùa, các ngươi tự mình phân ra đi."

Trên mặt Lăng Đồng lộ vẻ vui mừng, luôn miệng nói: " Còn không mau cảm ơn."

Mấy môn nhân mừng rỡ, thu pháp bảo, dập đầu nói tạ ơn. Ánh mắt Lăng Đồng chuyển tới trên người Tần Tiểu Thiên, hỏi: " Vị tiên hữu này là?" Hắn dám khẳng định Tần Tiểu Thiên không phải người tu chân, nhưng cũng không pháp xác định có phải tiên nhân hay không, nhưng hắn có thể nhận thấy được người này bất phàm.

Phó Sơn cười nói: " Hắn là Tần Tiểu Thiên, là bằng hữu ta mới quen biết." Hắn không hề đề cập Tần Tiểu Thiên là vãn bối của mình, điều này làm cho Tần Tiểu Thiên cảm thấy rất thoải mái.

Trong lòng Lăng Đồng hiểu rõ ràng, người có thể làm cho Phó Sơn xưng là bằng hữu, tuyệt không phải phàm phu tục tử, phải biết rằng tiên nhân cũng nhìn xem lời nói của người ta, đối với người không xem vào mắt, căn bản không đáng để ý tới, trên mặt hắn lộ ra vẻ tươi cười, nói: " Tần tiên hữu, hạnh ngộ, hạnh ngộ." Rồi làm một cổ lễ, hô lên: " Mấy người các ngươi mau lại bái kiến Tần tiên hữu."

Tần Tiểu Thiên xuất ra vài khối tiên phù làm lễ ra mắt, tiên phù hắn còn lại cũng không nhiều lắm, mà bản lãnh học được trước kia cũng không thể sử dụng. Nhưng sau khi có một trăm lẻ tám Tinh Điểm, hắn đối với những đồ vật này cũng thấy rất nhạt.

Mấy người tu chân kia hưng phấn tới mặt đỏ tận mang tai, quỳ xuống khấu đầu mấy cái là có thể có được pháp bảo, ngọc phù, chuyện tốt như vậy cũng không thấy nhiều, cả đám mặt mày tươi cười, lời tốt đẹp cũng không ngừng nói ra. Phó sơn nhịn không được khẽ lắc đầu, tham than người tu chân Hải Nhai sơn trang tầm mắt quá thấp.

Lăng Đồng nhìn ra sự khinh thường của Phó Sơn, sắc mặt ửng đỏ nói: " Còn không mau đi thông tri cho chưởng môn nghênh đón."

Mấy người tu chân kia vội bay trở về, Phó Sơn cười nói: " Lăng Đồng, không cần chưởng môn đi ra, ngươi biết ta không thích hưng sư động chúng, a a, đến ngọc xá ngươi ẩn tu đi, uống một chén trà ngon."

Lăng Đồng dẫn đường phía trước, rất nhanh đi tới địa phương hắn ẩn cư, nơi này là cấm địa của Hải Nhai sơn trang, không có chủ nhân gọi, ngay cả chưởng môn cũng không thể tiến vào.

Ngọc xá tu kiến trên vách một ghềnh đá cao, phía dưới là biển rộng mênh mông, ngọc xá là một tòa lương đình dùng hoàng ngọc giá cấu mà thành, diện tích không lớn, chỉ chừng ba trăm thước vuông, bao hàm một tòa lương đình hoàng ngọc, một ngọc trì không lớn, một ngọc phố chiếm chừng trăm thước vuông, bên trong trồng đầy chủng loại dược thảo linh thảo tiên hoa của tiên giới.

Ba người ngồi xuống trong hoàng ngọc lương đình, ngọc xá có tiên trận bảo vệ, ngăn chặn Tinh Thị Liên xâm nhập, bởi vì diện tích nơi này rất nhỏ. Tần Tiểu Thiên cũng không có chú ý tới, sau khi tiến vào mới biết trận pháp này lợi hại, hắn phân tâm, Tinh Thị Liên bắt đầu dò xét sự huyền bí của tiên trận này.

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Kỳ quái, các ngươi đều là tiên nhân, sao lại ở nguyên giới?"

Lăng Đồng lộ ra thần sắc ngạc nhiên hỏi ngược lại: " Ngươi không biết?"

Phó Sơn cười nói: " Đây liên quan đến nguyên giới chi chủ và tiên giới Thanh Đế đạt thành hiệp định, tiên nhân ở tiên giới nếu nguyện ý, có thể đến nguyên giới ở lại, nhưng tiên nhân tới được cũng không nhiều, bởi vì linh khí của nguyên giới so sánh với tiên giới còn kém một chút, hơn nữa tài liệu quý trọng và linh thảo cũng ít, tiên nhân tới được đại bộ phận là bởi vì nguyên nhân của môn phái." Hắn đơn giản giới thiệu một chút.

Tần Tiểu Thiên mỉm cười, hắ đã rõ ràng việc cấu tạo tiên trận.

Lăng Đồng đứng dậy đi hướng ngọc phố, đi tới trước một mảnh thực vật, còn Tần Tiểu Thiên tò mò đi theo phía sau.

Lăng Đồng giới thiệu: " Đây là Thiên Ngọc Trúc đặc hữu của tiên giới, trong lòng trúc có ngọc trúc dịch, có thể dùng để pha trà, a a, mùi rất không tệ." Hắn cẩn thận cắt thấy ba cây ngọc trúc, ước chừng cũng cỡ một mắc trúc, nói: " Ngọc Trúc Dịch phải phối hợp linh tuyền, trà diệp ngược lại không trọng yếu, tùy tiện là lá trà gì cũng được."

Trở lại hoàng ngọc lương đình, Phó Sơn cười nói: " Không tệ, Lăng Đồng lần này xuất tâm huyết rồi, ha ha."

Lăng Đồng cười nói: " Lần trước ngươi tới, Thiên Ngọc Trúc còn chưa trưởng thành, Phó đại ca, ngọc trúc này là ta dùng tiên pháp thúc giục, cần phải để cho nó tự nhiên trưởng thành tại nguyên giới, không có mấy trăm năm thời gian, cũng đừng mong có được."

Phó Sơn cười nói với Tần Tiểu Thiên: " Chúng ta bình thường ngoại trừ tu luyện thì tìm kiếm những thứ ly kỳ cổ quái để thưởng thức, tiên nhân là thân bất tử, mặc kệ ăn gì cũng không quan hệ, a a."

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Trừ ăn ra, còn có sở thích gì."

Phó Sơn nói: " Nguyên giới có lưới điện não, cho nên tiên nhân lên mạng rất nhiều, có chút tiên nhân thậm chí còn trường kì lên mạng, tìm kiếm niềm vui thú trong đó."

Lăng Đồng luôn miệng đồng ý, nói: " Khoa học kỹ thuật có đôi khi so với tiên pháp còn thần kỳ hơn, ta thường xuyên lên mạng mua vật phẩm, ha ha, có rất nhiều đồ vật, tiên pháp không thể luyện chế ra được."

Tần Tiểu Thiên nhất thời không lời gì để nói.

Phó Sơn nói: " Lần trước đi tới nhà một huynh đệ, hay thật, bốn người một bàn mạt chược, đánh cả một năm cũng không chấm dứt, thật là không tưởng nổi."

Tần Tiểu Thiên khó tin nói: " Tiên nhân đánh mạt chược? Với trình độ của tiên nhân, mạt chược còn bí mật gì, một cái là có thể nhìn thấu bài tẩy, có gì vui đâu?"

Phó Sơn cười nói: " Đó là mạt chược đặc chế, mỗi một bài đều có tiên trận, đừng nói là nhìn thấu, ngay cả tính cũng tính không ra, hơn nữa trên bàn mạt chược còn có cấm chế đại trận, ngay cả bài tẩy cũng dùng thủ pháp đặc biệt, a a, nếu muốn thắng, phải có bản lãnh thật sự."

Tần Tiểu Thiên lần đầu tiên nghe được nhiều trò bát quái của tiên nhân, trong lòng rất là tò mò, nói: " Tiên giới ta đi qua một lần, chính là Thanh Mộc Lâm, ngoài ra chưa đi qua chỗ nào, tiên nhân của tiên giới rất nhiều hay sao?"

Trên mặt Lăng Đồng cũng thay đổi, kinh ngạc nói: " Thanh Mộc Lâm? Ngươi nói...ngươi đi qua Thanh Mộc Lâm?"

Tần Tiểu Thiên không biết tại sao hắn kích động như thế, nói: " Đúng vậy, ta có đi qua Thanh Mộc Lâm, đáng tiếc không có thời gian đi địa phương khác."

Thanh Mộc Lâm là địa phương gì, tất cả tiên nhân đều biết, Lăng Đồng nói: " Sao ngươi có thể tiến vào Thanh Mộc Lâm? Đó là chỗ ở của Thanh Đế!"

Tần Tiểu Thiên không cho là đúng, nói: " Ta biết a, Thanh Đế là sư tổ của ta, tại sao ta không thể đi?"

Cằm còn chưa rơi trên mặt đất, ngọc trúc trong tay lại rơi xuống, Lăng Đồng há to miệng, ác ác hai tiếng, cũng không biết thế là tốt hay không nữa.

Phó Sơn cười nói: " Nhưng thật ra tiên giới và tu chân giới cũng không có gì khác biệt, tiên nhân nhiều hơn mà thôi, tiên giới cũng có tinh cầu, linh khí đầy đủ, linh thú tiên thú lợi hại dường như nhiều, ngoài ra cũng không có gì, ta cảm giác không thư thích như nguyên giới."

Lăng Đồng ý thức được mình thất thố, trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ, cười nói: " Không nghĩ tới tiền bối lại là truyền nhân của Thanh Đế, a a, có thể nhận thức tiền bối, thật vô cùng vinh hạnh."

Trong lòng Tần Tiểu Thiên có chút nghi hoặc: " Chẳng lẽ tiên nhân cũng biết vỗ mông ngựa?"

Phó Sơn có chút hối hận đã mang theo Tần Tiểu Thiên tới đây, đả xóa nói: " Lăng Đồng, ta còn đang chờ thưởng thức trà ngon của ngươi."

Lăng Đồng cười ha ha, nói: " Được, được, lập tức là tốt rồi." Hắn chấn hưng tinh thần, toàn lực pha trà.

" Đây là ta dùng trà thụ nộn diệp trên Vô Phượng Sơn mà sao chế tiên trà, lúc đầu thu tập rất nhiều, nhưng sao chế ra chỉ có sáu cân trà thành phẩm, a a, bây giờ còn không tới hai cân, nếu không phải bạn tốt ta cũng không nỡ lấy ra, đáng tiếc lúc ấy không hái quả trà, nếu không có thể di dời trồng tại ngọc phố của ta."

" Linh tuyền là đặc sản Xuyên Hải Tinh, Đại Linh Câu của Bạch Động Linh Tuyền, a a, đây chính là linh tuyền tốt nhất Xuyên Hải Tinh..."

Một lò lửa, một bình Tử Sa, dùng bùn tím, lò lửa chỉ là ngọn lửa bình thường, hoàn toàn là thủ pháp của con người, Lăng Đồng giải thích: " Ta thích phương pháp bình phàm, như vậy mới có mùi vị của trần thế." Hắn nhấc Tử Sa Hồ, đem nước trà đổ vào trong chén ngọc, cầm lấy ngọc trúc nói: " Khí tức của phàm trần một khi gia nhập Ngọc Trúc Dịch, thì còn có một loại cảm giác siêu phàm thoát tục."

Khách ba!

Ngọc trúc trong ngón tay hắn vỡ vụn, một giọt Ngọc Trúc Dịch màu trắng tuyết chảy vào trong chén ngọc, từng chén từng giọt, một cây ngọc trúc chỉ có ba giọt Ngọc Trúc Dịch.

Tần Tiểu Thiên không thể không thừa nhận, những tiên nhân này cuộc sống rất tinh xảo, ngay cả pha trà mà cũng nghiên cứu như vậy.

Điều này làm cho hắn nhớ lại lúc mới đầu đến Tiềm Kiệt Tinh thì quen biết người tu chân đầu tiên chính là một người xem trà như mạng, không nghĩ tới tiên nhân như Lăng Đồng mà cũng giống như thế. Một cỗ mùi thơm ngát khó có thể hình dung phiêu tán ra, Phó Sơn hít sâu một hơi, thở dài nói: " Thủ đoạn pha trà của Lăng Đồng cũng siêu phàm nhập thánh, a a, thật là thần kỳ!"

Thật lâu không có buông lỏng như vậy, Tần Tiểu Thiên thoải mái dựa vào ngọc trụ của hoàng ngọc lương đình, uống vào một ngụm nước trà, mùi thơm ngát nhàn nhạt khiến kẻ khác say mê. Hắn nói: " Có một lời người xưa, sung sướng như thần tiên, tiên nhân thật sự là biết hưởng thụ."

Phó Sơn lắc đầu nói: " Tiên nhân cũng có chuyện buồn của tiên nhân, tới cảnh giới như tiên nhân, đang suy nghĩ làm sao tiến bộ thì cũng phi thường gian nan, công pháp thích hợp cho tiên nhân tu luyện cũng không nhiều, đại bộ phận phải dựa vào ngộ tính của mình mà tu luyện..."

Tần Tiểu Thiên nói: " Không phải còn có La Thiên Thượng Tiên hay sao, ta nghe nói còn có Thiên Quân gì đó..."

Lăng Đồng nói: " Đó không phải là cấp bậc tu hành, chẳng qua là một loại xưng vị. Có rất nhiều tiên nhân lợi hại, tu vi không kém hơn La Thiên Thượng Tiên, chẳng qua bọn họ thích ẩn cư tu hành, không muốn ra mặt mà thôi. Nhưng thực lực của Thiên Quân không gì có thể nói, đó chính là tuyệt đối cao thủ đệ nhất, không phải như chúng ta có thể so sánh."

Tần Tiểu Thiên gật đầu không nói chuyện. Hắn suy nghĩ thế giới Thiên Diễn vì sao còn chưa mở ra, chẳng lẽ với tu vi của mình hiện tại còn chưa đủ để mở ra Thiên Diễn?

Phó Sơn có điều suy tư nhìn Tần Tiểu Thiên một chút, cười nói: " Ngươi định đi đâu?"

Tần Tiểu Thiên lắc đầu nói: " Còn chưa nghĩ ra, có lẽ...sẽ tìm một tinh cầu nào đó đi lịch lãm."

Phó Sơn khó hiểu nói: " Với tu vi của ngươi còn phải đi lịch lãm hay sao?" Hắn cảm giác được tu vi của Tần Tiểu Thiên không kém mình, cũng không cần ra ngoài lịch lãm. Hắn nào biết đâu rằng Tần Tiểu Thiên vừa xuất quan, cần tăng trưởng kiến thức, hắn suy nghĩ tác dụng của Tinh Thị Liên, đối với những pháp bảo khác hứng thú không lớn.

Tần Tiểu Thiên nói: " Ta vừa bế quan đi ra. Ân, tính toán rời đi nguyên giới, đi ra bên ngoài lịch lãm một phen. A a, nguyên giới không thể tùy tâm sở dục."

Hắn lại vừa hiểu được thế nào là nguyên giới. Cũng giống như Thiên Diễn, nguyên giới cũng phải bảo trì sự thăng bằng, mà mình đã hủy diệt một tinh cầu, nếu còn hủy diệt thêm vài tinh cầu, trời mới biết sẽ phát sinh chuyện gì. Nhất là nguyên giới chi chủ Lí Cường vắng mặt, hậu quả càng không chịu nổi.

Phó Sơn gật đầu nói: " Cũng tốt, ngươi còn có chuyện gì cần ta hỗ trợ?"

Tần Tiểu Thiên nói: " Có một việc muốn làm phiền sư bá."

83. Q.9 - Chương 5: Thiên Chân Phiền Não

Phó Sơn hỏi: " Chuyện gì?"

Tần Tiểu Thiên nói: " Cha mẹ của ta đại khái là đang ở Viêm Tinh hoặc Hoàng Tinh, ta tìm không được bọn họ, sư bá có thể hỗ trợ tìm dùm một chút, bọn họ là người tu chân. Mặt khác, có thể giúp ta rời đi nguyên giới hay không? Ta không biết làm sao đi ra ngoài." Hắn đem hình ảnh và tên tuổi cha mẹ nói cho Phó Sơn.

Phó Sơn nói: " Chuyện này không thành vấn đề, liên hợp hội có tuyệt đại bộ phận tư liệu của các tu chân môn phái, ở nguyên giới, cơ hồ những người tu chân đều có đăng kí tư liệu. Ta trở về cho người tra xét một chút, chỉ cần bọn họ đang ở nguyên giới, thì nhất định có thể tìm tới..." Hắn lại nói: " Sau khi tìm được, ta sẽ báo tin tức cho ngươi."

Lăng Đồng đối với Tần Tiểu Thiên hết sức ân cần, có thể làm quen với đồ tôn của Thanh Đế, cơ hội này là ngàn năm một thuở.

Ba người nói chuyện mấy ngày, Tần Tiểu Thiên đã hiểu rõ tình huống của tiên giới và nguyên giới.

Phó Sơn ở tại nguyên giới quen biết cực lớn, cơ hồ chuyện gì cũng biết, hắn nói chuyện phong thú hơn nữa còn có giá trị, các loại các dạng chuyện thú vị, làm cho Tần Tiểu Thiên và Lăng Đồng nghe xong vô cùng thích thú.

Lăng Đồng nói: " Nghe nói Ba Nạp Nhân gần đây xâm nhập vào địa bàn của chúng ta, nguyên giới chi chủ cũng không có đi quản..." Hắn không biết nguyên giới chi chủ là huynh đệ của Phó Sơn, cho nên mới xuất câu oán trách.

Phó Sơn mỉm cười nói: " Chuyện trước mắt không lớn, có Thất lão của liên hợp hội, bọn họ chẳng qua chỉ là làm trò xấu."

Lăng Đồng nói: " Ta nghe nói có không ít người tu chân đi ra ngoài lịch lãm bị hại, Hải Nhai sơn trang có một nhóm đệ tử, chuẩn bị đi ra ngoài lịch lãm, bây giờ còn chưa có chủ ý, đến tột cùng là đi tinh cầu nào mới thích hợp, ân, ta nghe được liên hợp hội có thông tri, có mấy tinh cầu phải đóng cửa."

" Phó đại ca, có thể giúp ta liên lạc với một tinh cầu thích hợp hay không? A a, ta biết liên hợp hội nắm giữ không ít tinh cầu ưu chất lịch luyện, chẳng qua không mở ra cho những môn phái nhỏ như ta."

Phó Sơn cười nói: " Đó là tinh cầu chuẩn bị cấp cho cao thủ ngoài Phân Thần kỳ, nơi đó có quái thú mặc dù không lợi hại như tiên thú, nhưng tuyệt đối người tu chân bình thường không thể đối phó, đó không phải là liên hợp hội tàng tư, mà là nghĩ cho đệ tử các phái."

Lăng Đồng cười nói: " Ta nói không phải là loại tinh cầu đó, ta nói chính là...a a, là Tư Tinh do cái đại lão liên hợp hội khai phát, khai một cái cho chúng ta dụng dụng mà thôi."

Tần Tiểu Thiên ngạc nhiên nói: " Tư Tinh?"

Phó Sơn cười nói: " Liên hợp hội tổng cộng có ba mươi mốt vị trưởng lão, mỗi người đều có hai ba viên Tư Tinh. Nhưng những Tư Tinh này các trưởng lão đều để dành cho chính môn phái của mình, còn người tu chân môn phái khác thì không thể đi."

Tần Tiểu Thiên nói: " Hay thật, thật sự là xa xỉ. Sư bá, ngài có bao nhiêu Tư Tinh?"

Phó Sơn nói: " Ta không có Tư Tinh, tất cả các tinh cầu trong nguyên giới ta đều có thể đi."

Hắn lại nói: " Lăng Đồng, ngươi có thể hướng liên hợp hội đưa ra lời yêu cầu, với thực lực của ngươi, tìm một viên hoang tinh thích hợp rồi trực tiếp giá cấu truyền tống trận là được...đừng nói ngươi không biết."

Lăng Đồng lắc đầu nói: " Ta còn thật không biết có quy củ này, ta từ tiên giới quay lại còn chưa đến năm mươi năm, lại không có đi qua liên hợp hội, không rõ ràng tình huống cho lắm."

Phó Sơn nói: " Lần trước yêu cầu ngươi gia nhập liên hợp hội, cho ngươi chức vị trưởng lão khách khanh, ngươi chối từ mặc kệ..."

Lăng Đồng nhấc tay xua loạn: " Ta đầu hàng…A a, ngươi cũng không phải không biết, ta phiền nhất là chuyện tục sự này."

Phó Sơn lắc đầu nói: " Ngươi không chịu tận nghĩa vụ, lại muốn hưởng thụ đãi ngộ của trưởng lão, chuyện tốt vậy, ngươi cũng cho ta một phần?"

Lăng Đồng khẽ thở dài nói: " Linh khí của nguyên giới không bằng tiên giới, ta phải gia tăng tu luyện, làm gì còn thời gian can thiệp chuyện tục sự. Ai, chuyện của môn phái có thể giúp thì được, không được thì bỏ đi, a a…"

Phó Sơn nói: " Ta đi thông tri liên hợp hội, cho Hải Nhai sơn trang các ngươi khai phát một tinh cầu thích hợp."

Gương mặt Lăng Đồng lộ vẻ xấu hổ, xoa xoa tay nói: " Vậy..thật là ngại a?"

Phó Sơn cười mắng: " Ngươi này…ngại ngùng? Ngại ngùng mà ngươi còn dám đòi hỏi, giả mù sa mưa…" Hắn mặc dù đang mắng, nhưng không có một chút tức giận, làm cho người ta cảm giác rất thoải mái, trong ngữ khí như nói với người trong nhà.

Trong lòng Tần Tiểu Thiên rất là khâm phục, người này thật là thần kỳ.

Lăng Đồng cũng không giận, cười nói: " Xấu hổ, xấu hổ, liên hợp hội có nhiều trưởng lão như vậy, có việc cũng không cần tới ta ra mặt, bất quá, nếu Phó đại ca có việc thì cứ phân phó."

Trong lời rất rõ ràng, chuyện của liên hợp hội hắn không để ý tới, nếu Phó Sơn có việc, hắn sẽ toàn lực ứng phó hỗ trợ. Tiên nhân không dễ làm ra hứa hẹn, một khi có hứa hẹn sẽ không phản lời, bất luận khó khăn cỡ nào cũng sẽ hết sức đi làm.

Trong lòng Tần Tiểu Thiên chỉ có hai chữ bội phục.

Từ địa cầu đi ra, hắn nhận thức không ít người, theo thời gian trôi đi, cơ hồ không còn gặp nữa, hơn nữa thực lực của họ tương đối yếu kém, cho dù gặp phải chuyện mình không giải quyết được, bọn họ cũng không giúp được gì.

Duy nhất có thể hỗ trợ mình chính là trưởng bối sư môn, những người này thật ra quá lợi hại, đáng tiếc tất cả đều bị vây trong Thiên Diễn, nếu như gặp phải chuyện cần giải quyết, còn phải dựa vào chính mình.

Phó Sơn mỉm cười không đáp, bằng hữu của hắn trải rộng khắp thiên hạ, nguyên giới liên hợp hội có tới ba mươi mốt trưởng lão, trong đó quyền uy nhất là chín đại trưởng lão, Phó Sơn là người cầm đầu, sau đó là bảy lão nhân từ Huyễn Thần Điện đi ra, còn có một người là lão ca của Lí Cường Hầu Phích Tịnh, bọn họ chính là người phán quyết của liên hợp hội. Với thực lực của hắn, cơ bản không cần nhờ Lăng Đồng hỗ trợ.

Một đạo hồng mang hiện lên, Phó Sơn giơ tay lên, hồng mang rơi vào lòng bàn tay. Đó là một quả truyền tin phù.

Trên mặt Phó Sơn lộ vẻ không vui, Tần Tiểu Thiên kì lạ: " Chuyện gì có thể làm cho Phó Sơn phiền não?" Hắn nhịn không được hỏi: " Chuyện gì? Có cần hỗ trợ không sư bá?"

Phó Sơn lắc đầu nói: " Không cần, hắn đã đến Xuyên Hải Tinh rồi." Hắn dương tay bắn ra một đạo hồng mang, nói: " Lăng Đồng, theo ta đi nghênh đón một vị lão tiền bối."

" Không cần nghênh đón, ai, ta thật đáng thương a…"

Mắt Tần Tiểu Thiên sáng ngời, thất thanh kêu lên: " Thiên Chân sư bá?"

Một lão đầu rách rưới xông ra, hắn nhìn thấy Tần Tiểu Thiên, nghiêng đầu hỏi: " Ngươi biết ta?" Thiên Chân trước kia nhìn thấy Tần Tiểu Thiên thì hắn đã bị Xích Minh cải tạo qua, ngoại hình là một tiểu Xích Minh, lần này ngưng thể một lần nữa, Thiên Chân thượng nhân không nhận ra hắn nữa.

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Ta là đệ tử của Xích Minh, lão nhân gia đã quên rồi sao?"

" Oa nha nha, ngươi là Tiểu Thiên! Ai, ta thật đáng thương a, cuối cùng tìm được thân nhân rồi…."

Thiên Chân chụp tay Tần Tiểu Thiên, luôn miệng nói: " Sư tôn ngươi đâu rồi? Hắn đi đâu?"

Tần Tiểu Thiên thầm nghĩ không ổn, vội vàng cười nói: " Sư bá, sư tôn ta và sư bá ở cùng một chỗ."

Thiên Chân vẻ mặt vui sướng: " A, thật tốt quá, bọn họ đang ở nơi nào?"

Tần Tiểu Thiên nói tiếp: " Sư tôn và sư bá đang ở cùng với tổ sư, ân, còn có Bác Tụ tổ sư bá, tổ sư cô, ngươi muốn tìm bọn họ sao?"

Gương mặt Thiên Chân nhất thời xụ xuống, kêu rên nói: " Ai, ta thật đáng thương a.." Lần này có cho hắn thêm một lá gan hắn cũng không dám đi. Vừa nghe có Bác Tụ thượng nhân, hắn trốn còn không kịp, làm sao dám đưa lên cửa?

Phó Sơn lúc này mới hỏi: " Tiền bối tìm ta có việc?"

" Ai! Không có việc gì, hoàn toàn không có việc gì nữa..." Thiên Chân thất hồn lạc phách nói.

Huyễn Tinh Thần Trận cơ hồ trở thành tâm ma của hắn, chẳng qua hắn một mình thế cô lực bạc, không dám đi một mình.

Những năm gần đây, hắn tìm kiếm cao thủ khắp nơi, đáng tiếc những ai có thực lực ngang với hắn thì cực ít, trong đó còn có địch nhân không ít, có thể coi là bằng hữu chỉ có Lí Cường và Xích Minh, hơn nữa hai người bọn họ cũng không nguyện ý đi, còn đám người Thanh Đế, hắn càng không dám.

Ánh mắt Thiên Chân rơi vào trên người Tần Tiểu Thiên, dần dần lộ ra thần sắc khiếp sợ, qua một hồi lâu, hắn hỏi: " Ngươi, ngươi không luyện cổ tiên pháp môn? Không đúng a...ba động trên người ngươi rất cổ quái, ngô, bộ dáng rất lợi hại, ác, lão thiên, ngươi làm sao tu luyện được? Không thể nào có tốc độ tu hành nhanh như vậy!"

Ánh mắt Thiên Chân lại đảo qua Phó Sơn, mừng rỡ nói: " Di, ngươi cũng không tệ! Chỉ thiếu chút thực lực so với Thiên Quân, ai, làm cho người ta thương tâm a...bây giờ tiểu bối làm sao tu luyện được như vậy chứ? Ta, ta thật đáng thương a..."

Một tiếng này thê thảm cực kỳ, làm cho ba người không cách nào chịu được. Tinh Thị Liên trong cơ thể Tần Tiểu Thiên tăng vọt, Phó Sơn lui ra phía sau một bước, còn Lăng Đồng trực tiếp ngã ngồi trên mặt đất.

Phó Sơn từng được viên thần đan do Lí Cường luyện chế, bởi vậy công lực thâm hậu, tiên nhân bình thường không được kì ngộ như hắn.

Tần Tiểu Thiên luôn miệng nói: " Sư bá...đừng kêu...đừng kêu nữa..."

Tiếng cười của Thiên Chân thượng nhân càng khó nghe, chỉ nghe hắn cười quái dị, tựa như một con gà mới đẻ trứng: " Tiểu Thiên, ta không kêu nữa. Lạc lạc, Tiểu Thiên, có một địa phương kỳ diệu, ngươi có muốn đi không? Ai, đúng rồi, còn có ngươi..." Chuyển hướng Phó Sơn nói: " Thế nào? Đi cùng, thực lực của ngươi cũng đủ rồi!"

Tần Tiểu Thiên cảnh giác hỏi: " Địa phương nào?"

Thiên Chân thượng nhân không dám nói tên của Huyễn Tinh Thần Trận, hắn cực lực vẽ vời: " Một địa phương tốt, có vô số kì trận dị bảo, còn có thần thú. Ta cần hai trợ thủ, đi cùng đi."

Phó Sơn đã sớm biết hắn muốn đi đâu, Lí Cường từng nói qua sự hung hiểm của địa phương đó. Hắn cười nói: " Ta chỉ sợ không thể đi, Huyễn Tinh Thần Trận không phải tiên nhân bình thường có thể đi tới."

" A? Ngươi biết...Ai, ta thật đáng thương a!"

Tần Tiểu Thiên cũng cảm thấy rất hứng thú. Huyễn Tinh Thần Trận, tên nghe thật ý nghĩa. Hắn vừa mới hoàn thành trúc cơ, lòng tin tưởng bành trướng tới cực điểm, cũng không biết trời cao đất rộng, nói: " Chơi vui không? Chơi vui thì đi!"

Đầu của Thiên Chân như gà mổ thóc: " Chơi vui! Chơi rất vui...cũng đủ cho ngươi mấy trăm năm không thấy chán!"

Bằng hữu của Phó Sơn tin tức linh thông, đương nhiên hiểu rõ ràng nguy hiểm trong đó. Hắn cũng không phải là một tiểu tử ngây thơ như Tần Tiểu Thiên, cười nói: " Tiền bối, Tiểu Thiên tu hành thời gian còn

quá ngắn, rất nhiều điều cũng không hiểu rõ, ngươi để cho hắn đi thần trận, vạn nhất bị vây ở bên trong thì làm sao? Hơn nữa ta cũng không thể đi, nguyên giới…ta còn có nhiệm vụ, không thể rời đi, ta cảm thấy nên chờ thời gian đã."

Lí Cường có nhắn lại, để cho hắn chiếu cố cho Tần Tiểu Thiên, hắn đương nhiên sẽ không để cho Tần Tiểu Thiên đi mạo hiểm.

Thiên Chân thượng nhân vỗ ngực cam đoan nói: " Không thành vấn đề, có ta ở đây hắn không có nguy hiểm! Nếu như ngươi cũng đi, thì hắn lại càng không có chuyện."

Lăng Đồng không nói tiếng nào, hắn cũng nghe nói qua về Huyễn Tinh thần trận, rất muốn đi nhìn xem một chút. Nhìn thấy Phó Sơn liên tục chối từ, trong lòng không giải thích được, khó hiểu hỏi: " A a, nghe nói trong Huyễn Tinh Thần Trận có bảo bối thần cấp, có cơ hội, ta thật ra muốn kiến thức một phen."

Thiên Chân liếc mắt nhìn hắn xem thường: " Không phải ai cũng có thể đi Huyễn Tinh Thần Trận, tu vi của ngươi quá kém, đi…chẳng khác gì chịu chết!" Hắn không chút khách khí cự tuyệt.

Lăng Đồng sắc mặt trắng bệch. Hắn là người trọng mặt mũi, bị người cự tuyệt tại chỗ, cảm giác xuống đài không được, há mồm muốn phản bác, bị Thiên Chân trợn mắt nhìn một cái, nhất thời tựa như bị thùng nước lạnh dội xuống đầu.

Trong phút chốc, hắn hiểu rõ mình và bọn họ chênh lệch thế nào, không ngờ chỉ một cái nhìn cũng làm ình phát ra run rẩy tận đáy lòng, tu vi hai bên sai kém đầu chỉ mười vạn tám ngàn dặm. Hắn sáng suốt ngậm miệng lại, lui qua một bên.

Phó Sơn vẫn lắc đầu như trước, nói: " Ngươi có thể đi tìm Thất lão hỗ trợ."

Đầu của Thiên Chân lắc càng khoa trương: " Ta cũng không thể tìm bảy lão già kia được." Năm đó chính là hắn vẽ vời dụ dỗ bọn họ đi Huyễn Thần Điện, kết quả bị nhốt ở bên trong, nếu không phải sau này được Lí Cường cứu ra, cơ hồ bị vây chết bên trong thần điện.

Thất lão mặc dù cũng không oán hận hắn, nhưng đề tài này căn bản không thể nhắc lại. Có lẽ Vũ Phi đánh không lại Thiên Chân, nhưng nếu cả Thất lão cùng lên, Thiên Chân chỉ sợ không chỗ có thể trốn, hắn làm sao dám đi trêu chọc bảy lão già này?

Thiên Chân lúc ở thần điện thu lấy thủ hộ thần giáp, tốn hao rất lớn thời gian mới đem nó luyện hóa, bởi vậy mới có thể rời đi nguyên giới, nếu không đã sớm bị thần giáp tạc nổ chết. Lần này hắn cũng không phải muốn đi Huyễn Thần Điện, mà là đi Huyễn Tinh Thần Trận, nơi đó còn có bảo bối hấp dẫn lớn hơn nữa.

Phó Sơn trầm ổn nói: " A a, ta không giúp được tiền bối rồi."

Ngoại trừ Bác Tụ thượng nhân, Thiên Chân không sợ bất cứ ai. Hắn mở miệng mắng: " Hỗn đản tiểu tử, ngươi không đi thì thôi, nhưng đừng lôi kéo Tiểu Thiên cũng không đi!"

Nhưng Phó Sơn cũng không phải dễ trêu chọc.

Hắn thu liễm tươi cười, trầm giọng nói: " Nói chuyện khách khí một chút, chửi ai là tiểu tử? Lão phu không đáp ứng thì thế nào? Uổng cho ngươi tự xưng tiền bối, nếu không lễ phép…ha ha, thì gọi ngươi là lão thất phu! Đừng tưởng rằng ỷ già làm loạn."

Tần Tiểu Thiên trợn mắt há hốc mồm, trong lòng kêu lên: " Bội phục a!" Phó Sơn quả thực là hào khí trùng thiên, căn bản là hoàn toàn không nhìn tới thân phận cổ tiên nhân của Thiên Chân.

Tính tình Phó Sơn từ trước đến giờ như thế, người kính ta một thước, ta kính một trượng, tuyệt sẽ không cúi mình khuất tất, khắc ý lấy lòng.

Thiên Chân bị chửi đến choáng váng, hắn luôn luôn tự đại, ngoại trừ Bác Tụ thượng nhân, cho tới bây giờ không người nào dám dùng khẩu khí như thế nói chuyện với hắn, không khỏi hú lên quái dị: " A! Ngươi..ngươi là tiểu súc sinh! Ngươi…"

Phó Sơn lạnh lùng nói: " Ngươi là lão súc sinh!" Hai bên trừng trừng nhìn nhau, không bên nào yếu thế.

Thiên Chân gào lên một tiếng: " Ta thật đáng thương a…ngay cả một con thỏ nhỏ cũng đến khi dễ một lão nhân gia cô khổ linh đinh như ta, ai…" Hắn thật là không dám làm loạn, biết Phó Sơn là đại ca của Lí Cường, hai người còn hơn huynh đệ ruột thịt, hơn nữa Phó Sơn có bằng hữu rất nhiều, nếu thật sự đánh nhau, không nói người khác, chỉ cần Thất lão của liên hợp hội chạy tới, tự mình còn không nhanh bỏ trốn.

Trong lòng Lăng Đồng thầm kêu thống khoái, hận không được nói với Phó Sơn phải giáo huấn lão già này thật tốt.

Phó Sơn đứng dậy, nhàn nhạt nói: " Tiểu Thiên, chúng ta đi."

Thiên Chân sắp giận điên lên, hét lớn: " Đứng lại! Không cho đi!"

Phó Sơn mày kiếm khẽ nhếch, mặt không chút thay đổi nói: " Như thế nào?"

Tần Tiểu Thiên rơi vào cảnh khó, hai người đều là sư bá, nếu đánh nhau, tự mình nên làm thế nào cho phải?

Thiên Chân kêu lên: " Ta không nói với ngươi, ta là đang nói với Tiểu Thiên!"

Tần Tiểu Thiên cười khổ nói: " Hai vị sư bá đại nhân…các ngươi cãi nhau cũng tốt, đánh nhau cũng tốt, đừng kéo ta vào có được hay không? Ai, các ngươi đều là trưởng bối, để cho vãn bối như ta rất khó làm người, giúp một tay…mọi người giữ chút phong độ có được hay không?" Hắn xoay người đi đến bên cạnh Lăng Đồng, đặt mông ngồi xuống, nói: " Được rồi, các ngươi nói chuyện đi."

Phó Sơn lạnh lùng nhìn Thiên Chân.

Thiên Chân thượng nhân vẻ mặt đau khổ, phảng phất như bị nhiều ủy khuất, trong miệng không biết lầm bầm cái gì, một hồi lâu, hắn nhìn Tần Tiểu Thiên nói: " Tiểu Thiên, đi theo ta. Ai, ta thật đáng thương a, cũng không ai đồng tình một chút, khi dễ một lão đầu tử cô linh linh như ta…Ai, Tiểu Thiên, ngươi có đi hay không?"

Phó Sơn nói: " Ngươi hảo ý bức ép một đứa bé?"

Thiên Chân nhất thời cảm giác được khó chịu vô cùng, kêu lên: " Ai nói chuyện với ngươi, ta không để ý tới ngươi!"

Tần Tiểu Thiên phốc xích một tiếng bật cười vui vẻ, lão đầu này thật là thú vị.

Ánh mắt Phó Sơn cũng hòa hoãn xuống, không nghĩ tới Thiên Chân lại có tính tình như một tiểu hài tử, cứ so đo với hắn thật không có ý nghĩa, không trách được huynh đệ của mình vừa thấy hắn thì đã bỏ chạy, cùng hắn tức giận cãi cọ cũng chẳng đáng giá.

Hắn lắc đầu nói: " Tiểu Thiên, trước tiên cùng ta đi liên hợp hội, tra tìm tung tích của cha mẹ ngươi trước. Nếu có thể tìm được thì tốt nhất, nếu như tìm không được…ta giúp ngươi phát thông cáo."

Thiên Chân không có vật gì có thể hấp dẫn được Tần Tiểu Thiên, nếu như Tần Tiểu Thiên vẫn còn tu luyện cổ tiên pháp môn, hắn còn được coi như nửa sư tôn, nhưng bây giờ Tần Tiểu Thiên tu luyện công pháp khác, cũng không có cách nào bắt buộc được hắn. Hắn khổ não ôm đầu, trong lòng hiểu rõ ràng, có Phó Sơn ở đây, đừng nghĩ nói động được Tần Tiểu Thiên.

Thiên Chân cũng không ngu, chẳng qua là vì tu vi quá cao, nên tính tình nóng nảy, đối với việc gì cũng làm theo tính toán, nhưng gặp phải Phó Sơn là ngươi không thể thương lượng, hắn cũng không có cách nào.

Nếu như mạnh mẽ tranh đấu cùng Phó Sơn, chỉ cần Phó Sơn có thể kiên trì mấy ngày, bằng hữu của hắn khẳng định sẽ không ngồi nhìn mặc kệ, đến lúc đó coi như sẽ phiền phức rồi, hắn quyết định chủ ý, đợi sau này có cơ hội sẽ đến phiến động Tiểu Thiên cùng đi Huyễn Tinh Thần Trận.

" Hừ hừ, có bản lãnh ngươi cứ thủ bên Tiểu Thiên…" Không đợi Phó Sơn nói lại, Thiên Chân hóa thành một đạo lưu quang biến mất không thấy.

Lăng Đồng nghi hoặc nói: " Đi? Hắn đi như vậy?"

Phó Sơn nói: " Không đi thì có thể thế nào? Nơi này là nguyên giới, không tới phiên hắn làm loạn."

Lăng Đồng cũng không nhận thức được Thiên Chân thượng nhân, thấy hắn rời đi thì hỏi: " Thiên Chân này...rốt cuộc là ai? Ta cảm giác hắn có thực lực của Thiên Quân."

Phó Sơn nói: " Hắn là cổ tiên nhân, lợi hại hơn cả Thiên Quân, tu vi của ta...so hắn kém xa, hắn là cao thủ chân chính."

Lăng Đồng hít sâu một hơi, nói: " Vậy, vậy ngươi còn dám...còn dám trở mặt với hắn?"

Phó Sơn nói: " Ta trở mặt không quan hệ gì tới tu vi cao thấp với hắn, ta chẳng qua là không quen nhìn hắn ỷ già làm loạn, bộ dáng giả vờ khoa trương."

Lăng Đồng và Tần Tiểu Thiên liếc nhau, hai người hai miệng đồng thanh nói: " Bội phục! Bội phục! Ha ha!"

Lăng Đồng cảm giác rất sảng, cảm thấy Phó Sơn đã trút giận được ình.

Tần Tiểu Thiên cũng là thật lòng bội phục, tu vi của Phó Sơn không bằng Thiên Chân, nhưng hắn căn bản không quan tâm, nên mắng chửi thì mắng chửi, muốn phản bác thì phản bác.

Đã từng gặp qua nhiều người tu hành, Phó Sơn cấp cho Tần Tiểu Thiên ấn tượng thật sâu sắc.

Phó Sơn nói: " Lăng Đồng, truyền tống trận của ngươi cho chúng ta dụng một chút."

Tần Tiểu Thiên nói: " Chờ một chút!" Hắn thu hồi Tinh Thị Liên, nói: " Được rồi, chúng ta đi."

Tu chân môn phái hơi lớn một chút đều có truyền tống trận, mà Hải Nhai sơ trang cũng có một truyền tống trận nhỏ, đó là Lăng Đồng giá thiết ôn phái.

Tần Tiểu Thiên hỏi: " Chúng ta đi tinh cầu nào?"

Phó Sơn cười nói: " Đến chỗ ẩn tu của ta, Bích Thủy Tinh."

Tần Tiểu Thiên hỏi: " Nga, là Tư Tinh của ngài sao?"

Phó Sơn nói: " Không phải Tư Tinh của ta, chuẩn xác mà nói là sản nghiệp của liên hợp hội. A a, bất quá cũng không ai có thể đi tới, trừ phi hắn có thể trực tiếp bay qua."

Viên tinh cầu kia đúng là Lí Cường đưa cho Phó Sơn, là viên thủy tinh, mặt ngoài tinh cầu bao trùm chín mươi chín phần trăm là nước, không phải nước thường mà là nước đạm, một phần trăm lục địa chính là một hòn đảo thật lớn. Đây là một tinh cầu phi thường xinh đẹp.

Viên tinh cầu này là Phó Sơn dùng làm địa phương cho bằng hữu tụ hội, từ sau khi nắm tinh cầu này trong tay, hắn ở trên đảo tu kiến không ít biệt thự, chuyên môn dùng để chiêu đãi bằng hữu. Biệt thự là do một ít đại xí nghiệp kiến trúc của liên hợp hội kiến tạo, bên trong đầy đủ tiện nghi, tất cả đều là biệt thư đỉnh cấp, vật gì cũng có, chính là một chỗ tuyệt diệu nghỉ ngơi.

Có thể nói bằng hữu tới được Bích Thủy Tinh, ít nhất đều là Hợp Thể kì hoặc Độ Kiếp kì cao thủ, còn tiên nhân không thấy ở những tinh cầu khác, nơi này cũng thấy không ít, Lí Cường từng có thời gian ẩn cư tại Bích Thủy Tinh, sau mới rời đi, cho nên Bích Thủy Tinh tại liên hợp hội là một địa phương phi thường nổi danh.

Truyền tống khoảng cách dài rất phương tiện, so sánh với tốc độ bây giờ của Tiểu Thiên còn nhanh hơn, hai người rất nhanh đi tới Bích Thủy đảo, nơi đến là hậu viện chỗ ở của Phó Sơn.

Phó Sơn không ở biệt thự, mà là Ngọc Trúc Trai. Khắp vườn đều là ngọc trúc màu thúy sắc, đều là tiên trúc hắn di dời từ tiên giới tới. Một đạo linh tuyền vờn quanh, rót vào một hồ linh tuyền không lớn, mặt đất hoàn toàn do linh ngọc trải thành.

Linh khí nơi này tụ mà không tan, Tần Tiểu Thiên hơi biện thức một chút thì biết là Tụ Linh tiên trận, linh khí nơi này so ra kém Thanh Mộc Lâm, nhưng so sánh với những chỗ khác của tiên giới thì còn sung túc hơn nhiều.

" Đây là do...sư bá Lí Cường của ngươi bố trí, a a, linh khí nơi này không kém hơn tiên giới, đáng tiếc nguyên giới chỉ có mấy nơi có được linh khí dư thừa như thế, ở chỗ này tu luyện không tệ."

Phó Sơn vung tay lên, từ dưới đất mọc lên một bàn ngọc thạch sáu cạnh, có hai ghế. Hắn đưa tay nói: " Mời ngồi, ta đi phát một thông báo trước, để cho liên hợp hội tìm kiếm cha mẹ ngươi."

Trong lòng Tần Tiểu Thiên ngầm cảm kích. Phó Sơn thật ra là người bề bộn nhiều việc, liên hợp hội có nhiều chuyện cần hắn xử lý, hơn nữa đều là chuyện trọng yếu, việc nhỏ thế này lẽ ra không cần quấy rầy đại trưởng lão như hắn.

Nguyên giới có đông đảo tinh cầu, có rất nhiều chuyện cần chính hắn quyết định, nếu không phải Lí Cường là nguyên giới chi chủ, hắn nể tình huynh đệ mà hỗ trợ, thì hắn đã sớm phủi tay mặc kệ. Bây giờ hắn đã hoàn toàn lâm vào trong đó, liên hợp hội có chín đại trưởng lão, hắn là người bận rộn nhất.

Mười phút sau, Phó Sơn quay lại nói: " Đã phân phó xuống, rất nhanh sẽ có kết quả. Ta an bài cho ngươi một nơi tĩnh tu, ở biệt thự mặt sau rừng trúc, có hai người tu chân Nguyên Anh kì do liên hợp hội phái tới, có chuyện gì có thể phân phó bọn họ đi làm."

Hai người lại hàn huyên vài câu, Tần Tiểu Thiên phát hiện có người đang đi tới bên ngoài rừng ngọc trúc. Đã tới Bích Thủy Tinh, hắn không có thả ra Tinh Thị Liên, chỉ dựa vào cảm giác nhạy cảm, là có thể phát hiện động tĩnh trong phương viên hơn mười dặm. Hắn ngạc nhiên nói: " Bên ngoài là ai?"

Phó Sơn lớn tiếng nói: " Mã Thần, vào đi." Hắn nói với Tần Tiểu Thiên: " Mã Thần là chấp sự cao cấp của liên hợp hội, đại khái có chuyện gì tìm ta."

Một người thanh niên diện mục bình phàm đi vào, cung kính hành lễ nói: " Ra mắt đại trưởng lão."

Tần Tiểu Thiên hơi chút giật mình, nhịn không được nói: " Tu vi Hợp Thể trung kì, a a, rất lợi hại a."

Mã Thần không dám khinh mạn bằng hữu của Phó Sơn, thi lễ với Tần Tiểu Thiên: " Ra mắt tiền bối."

Phó Sơn hỏi: " Có chuyện gì? Không cần cố kỵ…nói thẳng!"

84. Q.9 - Chương 6: Khách Khanh Trưởng Lão

Mã Thần nói: " Cách Lỗ Hách thượng nhân phái người truyền lời, yêu cầu đàm phán…"

Phó Sơn tức giận nói: " Nói chuyện gì? Lúc đầu đã định giới hạn, bọn họ còn muốn như thế nào? Lần trước viên tinh cầu kia đã bỏ lại, liên hợp hội đã buông tha cho, coi như cho Ba Nạp Nhân bọn họ mặt mũi mà còn hiềm không đủ? Lần này không ngờ lại còn xâm lấn tinh cầu lịch lãm của chúng ta, ngươi truyền lời, để cho bọn họ lập tức lui về, nếu không…hết thảy hậu quả bọn họ gánh chịu!"

Mã Thần cúi người hành lễ, xoay người rời đi.

Tần Tiểu Thiên hiếu kỳ nói: " Cách Lỗ Hách thượng nhân? Là cổ tiên nhân?"

Phó Sơn nói: " Là Ba Nạp Nhân, một đám hoàng trùng! Lúc đầu nếu không phải huynh đệ của ta tâm hoài từ bi, đám hoàng trùng kia làm sao có thể tới nguyên giới?"

Hắn hoãn một hơi, lại nói: " Địa phương bọn họ chiếm cứ cũng đã đủ lớn, nhưng lại còn bất mãn không cam lòng, còn muốn xâm nhập địa bàn của chúng ta, nếu huynh đệ của ta còn đang ở đây, bọn họ cũng không dám lên tiếng, bây giờ không ngờ dám cướp đoạt tinh cầu của chúng ta…cũng không biết Ba Nạp Nhân làm sao mà sinh trưởng, tốc độ lan tràn quả thực đáng sợ. Ta tuyệt không thể đáp ứng!"

Tần Tiểu Thiên cẩn thận hỏi rõ tình huống của Ba Nạp Nhân, trong lòng không khỏi hoảng sợ. Hắn thế mới biết, Ba Nạp Nhân thuộc về cổ tu tiên nhất tộc, thực lực tương đối cường hãn, dân cư đông đảo, chiếm cứ rất nhiều tinh cầu, vậy mà vẫn còn lan tràn rất nhanh. Lần này bọn họ xâm nhập tinh cầu, chính là tinh cầu liên hợp hội mở ra cho người tu chân lịch lãm.

Từ sau khi Ba Nạp Nhân tiến vào nguyên giới, bọn họ đã tiêu trừ ẩn hoạn tự bạo.

Phân công minh xác, nếu cùng ở chung, cần phải hao phí rất lớn tư nguyên, chỉ cần thời gian mấy trăm năm, là có thể hao phí tư nguyên của một tinh cầu, cho nên bọn họ phải bảo trì thái thế phát triển.

Phó Sơn nói: " Tiểu Thiên, xin lỗi không thể tiếp ngươi, ta muốn đi xử lý một chút."

Tần Tiểu Thiên nói: " Được, ta sẽ trực tiếp đi đến biệt thự. Ân, nếu như cần nhân thủ đối phó Ba Nạp Nhân, thì gọi ta một tiếng."

An bài cho Tần Tiểu Thiên ở lại biệt thự, là một trong những biệt thự tốt nhất của Bích Thủy đảo.

Tòa biệt thự này nhìn có vẻ không đẹp, không phải dựa theo tiêu chuẩn của thế tục giới. Phương pháp giám định biệt thự tại Bích Thủy đảo rất đơn giản, đó chính là xem xét trình độ sung túc của linh khí. Biệt thự này được bao bọc bởi rừng trúc, linh khí thập phần dư thừa, là một tòa biệt thự chiêu đãi khách quý.

Biệt thự này tên là U Tuyền, quản lý biệt thự chính là hai người tu chân Nguyên Anh kỳ, mặt khác còn có tám người tu chân, đều là người tu chân cấp thấp của các môn phái, bọn họ được đưa đến làm việc tại liên hợp hội, chỉ cần làm việc hơn mười năm, thì có thể trở lại môn phái.

Danh ngạch công việc tại Bích Thủy đảo, là do các phái cực lực tranh thủ, bởi vì trên Bích Thủy đảo có không ít tiên nhân ở lại, có thể tiếp xúc với tiên nhân, là nguyện vọng của mỗi người tu chân.

Tổng quản Ngọc Trúc Trai gọi là Vương Dật Hiền, cũng là chấp sự của liên hợp hội, hắn tự mình cùng Tần Tiểu Thiên đi tới biệt thự U Tuyền.

Vương Dật Hiền là người tu chân Đại Thừa kì, sau khi ra ngoài nguyên giới độ kiếp thì quay trở lại nguyên giới, hắn tạm thời không định đi nguyên giới, vẫn một mực chờ đợi có người đến thay thế phần công tác này rồi mới rời đi, bởi vì Phó Sơn là ân nhân cứu mạng của hắn. Cho dù tới tiên giới, hắn cũng sẽ thường xuyên trở lại.

Ở nguyên giới, người tu chân đạt tới Đại Thừa kì không cách nào phi thăng, muốn phi thăng đi tiên giới, thì phải đi ra khỏi nguyên giới.

Tần Tiểu Thiên nhận thấy được tiên linh khí ba động trên người Vương Dật Hiền, cười nói: " Vương huynh đã là cao thủ Đại Thừa kì, tại sao không ra nguyên giới phi thăng đi tiên giới?"

Vương Dật Hiền cung kính nói: " Tiền bối, nơi này tạm thời còn chưa có người thay thế, ta lại không yên lòng, cho nên định sau trăm năm mới phi thăng. Tiền bối, mời đi bên này."

Tần Tiểu Thiên nói: " Vương huynh, không cần khách khí, ta không phải là tiền bối gì đâu."

Vương Dật Hiền ở tại Bích Thủy đảo có uy vọng rất cao, tất cả sự vụ tiếp đãi đều do hắn trông coi, thủ hạ có tới mấy trăm người tu chân, chỉ cần là bằng hữu của Phó Sơn, đều do hắn chiêu đãi.

U Tuyền biệt thự cũng không lớn, xưng là biệt thự, là theo cách xưng hô trên địa cầu.

Biệt thự U Tuyền chiếm diện tích chừng mười mẫu, tổng cộng có hai tòa phòng ốc.

Một tòa là do bạch ngọc tạo thành, chỉ có ba gian phòng và một bình thai bằng bạch ngọc, trung ương hai bình thai có một linh tuyền thông qua rừng ngọc trúc, ba gian phòng hình chữ phẩm vòng quanh bình thai, các phòng có hành lang liên tiếp, nóc nhà và trên hành lang có đủ chủng loại thực vật màu xanh biếc. Đây là khu vực biệt thự cho chủ nhân ở lại.

Mặt sau là tòa biệt thự cho loài người ở lại, hai tầng lầu, bên trong có mười người tu chân cư ngụ, đều là nhân viên phục vụ.

Ở trên đường Vương Dật Hiền truyền âm cho tổng quản U Tuyền biệt thự, để cho hắn dẫn người tới tiếp đón.

Ngoài cửa trong nháy mắt đứng ra mười mấy người tu chân, chỉ một thoáng mà nhìn thấy có nhiều người đứng ngay trước mặt như vậy, Tần Tiểu Thiên cảm giác được không quen. Thời gian dài ở một mình, làm tính cách hắn cũng trở nên cô tịch.

Vương Dật Hiền chỉ vào một người tu chân cầm đầu nói: " Đây là quản gia biệt thự U Tuyền Úc Mông Bạch, người ta thường gọi là tiểu Bạch, a a, là tu chân cao thủ Nguyên Anh trung kì. Vị này là liên lạc viên đối ngoại của biệt thự, bất cứ chuyện gì cũng có thể giao cho hắn xử lý, hắn gọi Lưu Đông..."

Lưu Đông là một người mập mạp, hắn gật đầu nói: " Tiền bối, gọi ta là tiểu Đông là được."

Vương Dật Hiền tiếp theo giới thiệu tám người tu chân khác, sáu nam hai nữ, đều là tu vi Nguyên Anh kì trở xuống, kém cỏi nhất chỉ cỡ tu vi Khai Quang kì. Hắn lại dặn dò mọi người một phen, lúc này mới rời đi.

Úc Mông Bạch và Lưu Đông một trái một phải đứng bên cạnh Tần Tiểu Thiên. Úc Mông Bạch làm một cổ lễ, nói: " Tiểu Bạch ra mắt tiền bối, ta giới thiệu cho tiền bối một chút về biệt thự U Tuyền, xin mời tiền bối."

Trong lòng hắn rất hưng phấn, biệt thự U Tuyền đã bỏ không mười mấy năm. Từng có một tiên nhân ở lại chỗ này, nhưng chỉ ở lại ước chừng hai năm. Khi đó hắn mới chỉ là một nhân viên phục vụ, căn bản không có cơ hội đến gần vị tiên nhân kia. Thật vất vả mới đợi được một khách nhân, hắn lập tức xuất ra hết khả năng, cố gắng lấy lòng Tần Tiểu Thiên.

Tần Tiểu Thiên xem xét một chút tài liệu mình có được. Lúc ở Hâm Tinh hắn tựa hồ hao hết tuyệt đại bộ phận tài liệu có trong tay, chỉ còn lại vài món tiên khí không nhiều lắm, cùng với một ít ngọc phù và tinh thạch, có thể nói là một tên nghèo mạt.

Hắn tặng ra mười khối thượng phẩm tinh thạch làm lễ vật, mặc dù không phải lễ trọng, nhưng cũng coi như xong.

Tần Tiểu Thiên tính toán định sửa sang lại nhận thức về Tinh Điểm, tiến thêm một bước đào móc sự huyền bí của Tinh Liên, nhất là đối với việc vận dụng Tinh Thị Liên, cũng phải dùng thời gian đi thử nghiệm.

Sau khi đi tới Bích Thủy Tinh, Tần Tiểu Thiên không có thả qua Tinh Thị Liên.

Hắn ngồi trong ngọc thạch viên, thử điều động một cây chủ hệ Tinh Liên, nhất thời, vô số chi hệ Tinh Thị Liên bắn ra thân thể. Hắn cực lực khống chế tốc độ mở rộng của Tinh Thị Liên, để cho Tinh Thị Liên giới hạn trên đài ngọc, đem tâm thần chìm vào trong đó.

Bởi vì Tần Tiểu Thiên khống chế, Tinh Thị Liên giống như rong rêu dưới đáy hồ nước, ở trong linh khí nồng nặc lắc lư phiêu đãng. Tinh Thị Liên bắt đầu phân liệt, một hóa hai, hai chia bốn, nhanh chóng điền đầy không gian ngọc thai, trong nháy mắt, tất cả linh khí bị đảo sạch, mà linh khí dưới đất cũng không kịp bổ sung, hình thành một giải đất chân không.

Trong lòng Tần Tiểu Thiên thầm giật mình, tốc độ hấp thu linh khí như thế thật sự làm cho người ta sợ hãi. Bây giờ hắn cũng không cần hấp thu linh khí, mà là muốn rõ ràng Tinh Thị Liên rốt cuộc có thể làm những thứ gì.

Tinh Thị Liên phân liệt quá nhanh, bởi vậy bước đầu tiên chính là muốn khống chế tốc độ phân liệt.

Tần Tiểu Thiên cẩn thận thể hội sự khác nhau giữa Tinh Liên và Tinh Thị Liên. Sau khi Tinh Liên hình thành, ngoại trừ phóng thích toàn bộ tại Hâm Tinh, sau lại tựa hồ không cách nào đem toàn bộ Tinh Liên phóng thích ra ngoài, nhiều nhất chỉ có thể khống chế từ một tới ba chủ hệ Tinh Liên phóng thích. Nếu là một chủ hệ Tinh Liên, hắn có thể khống chế rất tốt. Từ sau khi Tinh Liên phân liệt ra Tinh Thị Liên thì mới thật sự là lợi khí chính thức, có thể phân giải cắn nuốt tuyệt đại bộ phận vật chất.

Tần Tiểu Thiên càng hiểu rõ năng lực của Tinh Thị Liên, trong lòng lại càng kinh ngạc. Hắn không phải sợ hãi Tinh Thị Liên lợi hại, mà là sợ mình không cách nào nắm được lực lượng như vậy trong tay, đó mới chính là nguy hiểm nhất.

Bây giờ cho dù hắn có lá gan, Tần Tiểu Thiên cũng không dám thả Tinh Thị Liên ra hết, một khi Tinh Thị Liên không thể khống chế, hủy diệt một tinh cầu là chuyện dễ dàng.

Từ sau khi hủy diệt một viên tinh cầu, trong lòng hắn mơ hồ cảm thấy bất an, loại năng lực này thật sự quá kinh khủng, phải đến khi luyện đến mức thu phóng tự nhiên, mới có thể an tâm tiếp tục tu luyện, nếu không hậu quả thật sự không chịu nổi.

Tần Tiểu Thiên đem tất cả Tinh Thị Liên thu vào trong cơ thể, cố gắng phóng xuất ra một Tinh Thị Liên, cũng khống chế không cho nó phân liệt. Bản chất của Tinh Thị Liên hắn cũng không rõ ràng, đây là một loại đồ vật rất kỳ lạ, trừ phi thật hóa, nếu không nhìn không thấy được dấu vết nào, tựa như dung nhập trong không khí.

Tần Tiểu Thiên có thể rõ ràng cảm nhận được Tinh Thị Liên bãi động, hắn đem tâm thần dung nhập đi vào, nhất thời, biến hóa của Tinh Thị Liên ánh nhập vào trong lòng, vô hạn phóng đại.

Vô số Tinh Điểm hình thành một vòng hình chiếc loa, đây chính là ngoại hình của Tinh Thị Liên. Tần Tiểu Thiên hơi thoáng thúc giục Tinh Thị Liên, chỉ thấy Tinh Điểm phân liệt ra vô số tiểu Tinh Điểm, hình thành những chiếc loa mới, phi thường thần kỳ.

Vì tiến vào bước thí nghiệm, Tần Tiểu Thiên xuất ra một khối thượng phẩm tiên thạch đặt trước Tinh Thị Liên. Trong phút chốc, Tinh Thị Liên giống như chiếc võng lưới quấn quanh đi tới, năng lượng ẩn chứa trong tinh thạch nhanh chóng bị Tinh Điểm của Tinh Thị Liên hấp thu, một lát sau, năng lượng của một khối thượng phẩm tinh thạch đã bị hấp thu không còn, tinh thạch lập tức hóa thành phấn vụn.

" Lão thiên ơi! Thật là quá khoa trương."

Nhu cầu của Tinh Thị Liên cực kỳ kinh khủng, làm cho Tần Tiểu Thiên không khỏi ngây ngốc. Một khối thượng phẩm tinh thạch, ngay cả tinh điểm thật nhỏ của Tinh Thị Liên cũng không thể thỏa mãn, vậy phải cần bao nhiêu năng lượng và vật chất mới có thể điền đầy cái động không đáy này?

Trong lúc tâm niệm khẽ nhúc nhích, tinh điểm của Tinh Thị Liên một trận lóng lánh, nhanh chóng mở rộng đến tinh điểm khác, một khối tinh thạch nhất thời lại xuất hiện ngay trước mắt. Tần Tiểu Thiên vô cùng vui vẻ ngắm nhìn, chẳng qua hắn muốn thử xem, không nghĩ tới thật sự có thể nghịch chuyển.

Mà kỳ diệu chính là hình thái của tinh thể lại cùng thuộc tính, không ngờ có thể hoàn toàn dựa theo sự tưởng tượng của mình mà hình thành. Nói cách khác, hắn đã nắm giữ bản lĩnh tạo vật trụ cột.

Tiếp theo lại một khối thượng phẩm tinh thạch trở lại như cũ đi ra, vui đến làm cho Tần Tiểu Thiên bật cười a a. Hắn không nghĩ quá nhiều, chỉ bất quá chỉ nghĩ đến, đó là dùng Tinh Thị Liên đến phục chế vật phẩm. Chỉ cần là vật phẩm mà hắn biết, hơn nữa hiểu rõ làm sao cấu thành, thì có thể tinh luyện lại như cũ. Tần Tiểu Thiên quen thuộc nhất là năng lượng tiên linh khí. Trong lúc chuyển niệm, trong cơ thể hắn đã tràn ngập tiên linh khí, lập tức bị hấp thu trở về, lại động niệm lần nữa, trong cơ thể lại tràn ngập chân nguyên lực.

Hắn thoáng thể hội một chút, chân nguyên lực so sánh với tiên linh khí kém hơn nhiều lắm, không đáng giá để tham cứu, cho nên sau khi hấp thu chân nguyên lực, vẫn như trước bảo trì trạng thái hư không của cơ thể. Lúc này, hắn lộ vẻ khí định thần nhàn.

Lẳng lặng ngồi hơn mười ngày, Tần Tiểu Thiên cơ bản đã có thể khống chế một chủ hệ Tinh Liên, nhưng cũng chỉ khống chế, còn có rất nhiều huyền bí không có giải khai. Ngoại trừ giải quyết bước đầu khống chế ra, thu hoạch lớn nhất là học xong cách chế tạo vật chất như cũ, còn về phần dùng Tinh Thị Liên luyện khí, hắn còn chưa nắm chắc, có thể có thu hoạch như trước mắt, đã phi thường hài lòng.

Lần này Tần Tiểu Thiên không tính toán thăm dò thời gian dài, hắn thả ra một chủ hệ Tinh Liên khác. Hai Tinh Liên hình thành Tinh Thị Liên nhanh chóng phân ra, bất quá chỉ chốc lát thời gian đã bao phủ toàn đảo. Dưới sự khống chế của hắn, Tinh Thị Liên dùng để hấp thu linh khí, mà còn chưa cắn nuốt vật chất.

Tinh Thị Liên một khi che kín toàn đảo, Tần Tiểu Thiên coi như đã khống chế hết thảy Bích Thủy đảo. Đó cũng là một loại thủ đoạn phòng hộ, bất cứ người nào tiến vào phạm vi của Tinh Thị Liên, nếu đối với Tần Tiểu Thiên bất lợi, thì nó không chỉ đối phó với ai đến gần Tần Tiểu Thiên, còn có những Tinh Thị Liên mất tích vô ảnh vô tung, cho dù là tiên nhân cũng không được may mắn.

Tần Tiểu Thiên bắt đầu dùng Tinh Thị Liên thăm dò cả Bích Thủy đảo.

Diện tích của Bích Thủy đảo thật lớn, mặc dù chỉ chiếm một phần trăm diện tích tinh cầu, nhưng còn lớn hơn cả Phi Châu nơi địa cầu. Biệt thự chủ yếu tụ tập tại giữa đảo, dọc theo bờ biển cũng có một ít biệt thự, mà dân cư của Bích Thủy đảo, ước chừng chỉ có mấy ngàn người, trong đó bao quát cả những tiên nhân ẩn cư, trên đảo còn có một ít sinh vật cổ quái.

Tần Tiểu Thiên đếm một chút, Tinh Thị Liên tổng cộng có bảy địa phương không cách nào tiến vào, đó hẳn nhiên là tác dụng của tiên trận. Trong lòng hắn hiểu rõ ràng, nếu dùng Tinh Thị Liên mạnh mẽ đột phá hấp thu, cũng có thể phá đi mấy tiên trận kia, nhưng là làm như vậy, nhất định sẽ kinh động tiên nhân trong trận.

Không cách nào đi vào dễ dàng thì mới là địa phương tốt. Tâm thần Tần Tiểu Thiên hoàn toàn bị bảy tiên trận kia hấp dẫn, tùy tiện lựa chọn một tiên trận, Tinh Thị Liên lặng yên vây tới, phân tích hóa giải từng chút một. Hắn tập trung tinh lực, vận dụng sự hiểu biết trận pháp, dần dần, Tinh Thị Liên xâm nhập vào trong tiên trận.

Tần Tiểu Thiên không phá trận, hắn chẳng qua là suy nghĩ cách giải phòng hộ trong tiên trận. Mà theo Tinh Thị Liên xâm nhập, bên trong tiên trận cũng hiển lộ ra, một tiên nhân đang ngồi trên bình đài luyện khí.

Lúc Tinh Thị Liên kéo dài ra, hết thảy cử động của tiên nhân kia đều phảng phất hiện ra trước mắt. Đây chính là công năng quan sát, Tần Tiểu Thiên nắm chắc có thể trong nháy mắt xuất hiện ngay trước mặt tiên nhân đó, nhưng hắn không có lỗ mãng như vậy, nơi này là địa bàn của Phó Sơn, tiên nhân kia nhất định cũng là bằng hữu của Phó Sơn.

Tiên nhân kia đang luyện hóa kim khí vo tròn, hắn đột nhiên chợt ngẩng đầu lên nhìn chung quanh, trên mặt lộ ra ánh mắt nghi hoặc, khẩn trương thu hồi kim khí đã hòa tan trong tay, đánh ra mộ tiên linh quyết.

Tần Tiểu Thiên biết khẳng định là hắn đã phát hiện chút tung tích, nhưng với thực lực của hắn tựa hồ còn không cách nào xác định, bởi vậy phải dùng tiên linh quyết xem thử.

Sau một lúc lâu, tiên nhân kia lớn tiếng nói: ” Là vị bằng hữu nào?”

Tần Tiểu Thiên đương nhiên sẽ không trả lời, chẳng qua chỉ lẳng lặng quan sát hắn.

Tiên nhân kia gãi gãi đầu, vẻ mặt thập phần thú vị, làm cho Tần Tiểu Thiên nhịn không được bật cười. Qua một hồi lâu, tiên nhân kia không thu hoạch được gì, liền bắt đầu luyện khí lần nữa.

Tần Tiểu Thiên xác định, hắn cũng không có thật sự phát hiện được Tinh Thị Liên, mà là một loại cảm ứng kỳ lạ.

Phát hiện này không khỏi làm Tần Tiểu Thiên mừng rỡ, Tinh Thị Liên đã bức tới bên người tiên nhân kia, vậy mà hắn chỉ thoáng có chút cảm ứng, nếu muốn đánh lén, tiên nhân kia nhất định sẽ nếm khổ nhiều. Hắn nhịn không được muốn trêu chọc một phen, Tinh Thị Liên đột nhiên bắt đầu hấp thu linh khí chung quanh tiên nhân, trong nháy mắt đã đem linh khí bốn phía đảo sạch sẽ.

Tiên nhân kia kinh hãi thất sắc, kim khí vừa hòa tan được một nửa trong tay cũng không kịp thu hồi.

Hắn lập tức hoán xuất tiên giáp, một đạo thải quang trong suốt bay múa toàn thân, đó là kiếm tiên của hắn, sau đó bay khỏi mặt đất, lớn tiếng quát hỏi: ” Là ai? Là vị bằng hữu nào? Đi ra!”

Tần Tiểu Thiên mỉm cười, Tinh Thị Liên giống như nước thủy triều co rút trở về.

Tiên nhân kia tay chân rất nhanh, chỉ thoáng động niệm thì đã khởi động tiên trận.

Tiên trận rất nhanh vận chuyển lên, Tinh Thị Liên không kịp rời khỏi, Tần Tiểu Thiên cũng tính quan sát tiên trận vận chuyển, lập tức tìm hiểu.

Tinh Thị Liên điên cuồng phân liệt. Tần Tiểu Thiên không muốn công kích tiên nhân kia, cũng không đại biểu hắn không công kích tiên trận. Tinh Thị Liên lan tràn rất nhanh, dung nhập vào giữa tiên trận, mỗi một biến hóa của tiên trận, Tinh Thị Liên đều tham dự đi vào.

Tiên nhân kia vô cùng căm tức. Tiên trận mặc dù khởi động, nhưng không có phát hiện địch nhân nào, mới vừa rồi linh khí bốn phía đột nhiên chợt biến mất, làm cho hắn không sao lý giải, may là chung quanh không có người nào, nếu không chẳng phải khó kham?

Trong lúc hắn chuẩn bị đình chỉ sự vận chuyển của tiên trận thì biến hóa lại sinh ra một lần nữa, cả tiên trận vô thanh vô tức biến mất không thấy, hắn cả kinh không khỏi quát to một tiếng.

Tần Tiểu Thiên lại vui vẻ ha ha cười to, Tinh Thị Liên hấp thu một tiên trận đầy đủ, thì tùy thời có thể phục chế thả ra. Công năng như thế phi thường thực dụng, hắn biết rõ sự lợi hại trong đó.

Chỉ chốc lát sau, tiên trận lại quỷ dị xuất hiện, tựa như cho tới bây giờ chưa từng biến mất qua. Tiên nhân kia hoàn toàn lâm vào trạng thái si ngốc, tu hành lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên gặp phải chuyện kỳ quái này.

Tinh Thị Liên của Tần Tiểu Thiên như trước vờn quanh trong tiên trận, hắn bắt đầu dò xét một tiên trận khác.

Tòa tiên trận kia nằm phía nam Bích Thủy đảo, tới gần biển rộng, trong một sơn cốc xinh đẹp. Có hoa dại khắp nơi, một dòng suối trong suốt, uốn lượn quanh co theo đáy cốc. Linh khí nơi này gần như Ngọc Trúc Trai, không sai biệt lắm với biệt thự U Tuyền của Tần Tiểu Thiên đang ở, cũng là khu nhà biệt thự đỉnh cấp.

Phòng hộ tiên trận của nơi này càng thêm phức tạp, khảm nhập vào rất nhiều tiên trận công kích nhỏ. Tần Tiểu Thiên chỉ huy Tinh Thị Liên chậm rãi tham nhập vào, giải huyền bí trong đó từng chút, dần dần xâm nhập đi vào.

Tinh Thị Liên thuận lợi phục chế cả đại trận, cũng tiến vào biệt thự thần bí này. Theo Tinh Thị Liên lan tràn rất nhanh, cảnh trí bên trong biệt thự cũng truyền về trong lòng Tần Tiểu Thiên.

Đó là một biệt thự dành ột nhóm phụ nữ, trong đó có hai nữ tiên nhân, lại có hơn hai mươi nữ tu chân, ít nhất có tu vi Xuất Khiếu kỳ, mà những nữ nhân trong biệt thự này đều có thực lực rất mạnh mẽ.

Ở trên ngọc đài trước biệt thự được đặt bốn bàn mạt chược, có hai bàn đang đánh phác khắc. Tần Tiểu Thiên thấy vậy trợn mắt há hốc mồm, hắn cũng không phải muốn trêu chọc vào những nữ nhân này, có thể chiếm cứ một tòa biệt thự đỉnh cấp như vậy, thì nhất định có quan hệ thân thiết với Phó Sơn.

Sau khi tìm tòi, bảy tiên trận cũng không có khác nhau bao nhiêu, chẳng qua là biến hóa khác nhau mà thôi. Ở trong biệt thự đều là tiên nhân, ngoài ra những chỗ khác đều là người tu chân, cũng có số ít vài tiên nhân.

Tần Tiểu Thiên không phát hiện thêm tiên nhân lợi hại nào tồn tại, tỷ như tiên nhân có thực lực cao siêu như Phó Sơn.

Sau khi Tinh Thị Liên thăm dò xuống mặt đất, Tần Tiểu Thiên phát hiện, dưới đất là một mê cung thật lớn. Mỗi một tòa biệt thự đều có một thông đạo, nằm dưới mặt đất hai mươi thước, còn được thiết trí một cấm chế thật lớn, bất quá những phòng hộ này cũng không ngăn được sự thăm dò của Tinh Thị Liên.

Cấu tạo của mê cung dưới đất trong nháy mắt xuất hiện trong đầu Tần Tiểu Thiên, giống như một bản đồ lập thể mô hình, không có bất cứ cấm chế nào có thể ngăn trở sự xâm nhập của Tinh Thị Liên.

Mê cung dưới đất vẫn một mực kéo dài đến trong biển, bên trong không ngờ có thành thị của nhân loại. Có hơn mười vạn nhân viên và một bộ phận người tu chân sống dưới mặt đất, nơi đó chính là vị trí tổng bộ của liên hợp hội.

Theo Tinh Thị Liên hồi báo ngày càng nhiều tin tức, Tần Tiểu Thiên từ từ hiểu rõ thành thị dưới mặt đất.

Nơi đó chính là hạch tâm của loài người nguyên giới, mà chủ ky của mạng lưới điện não cũng ở trong đó.

Cơ cấu nghiên cứu khoa học của thành thị dưới đất có trình độ cao nhất, bên trong có những người nghiên cứu chế tạo vũ khí, tất cả đều sinh sản trí tuệ hóa. Còn có rất nhiều cơ cấu, chuyên môn nghiên cứu như thế nào dung nhập tu chân công pháp và trận pháp vào trong khoa học kỹ thuật, loại cơ cấu nghiên cứu như vậy chừng hơn một ngàn nơi.

Từ tin tức ở thành thị dưới đất cho thấy, con người và người tu chân nơi đó cũng không biết đây là Bích Thủy Tinh. Bọn họ thông qua truyền tống trận trực tiếp đi tới thành thị dưới đất, căn bản không biết bên ngoài có bộ dáng gì.

Tần Tiểu Thiên cảm thán không thôi, đây mới là cao thủ thật sự, lặng yên không một tiếng động kiến tạo một tòa thành dưới đất, đem lực lượng thống trị nguyên giới ẩn giấu đi. Nhìn ra Bích Thủy Tinh mới chính

là trung tâm chân chính của nguyên giới.

Nhưng thật ra Tần Tiểu Thiên đã lầm, trung tâm của nguyên giới cũng không ở chỗ này, mà là ở một tinh cầu bí ẩn khác, nơi này chẳng qua là một tổng bộ liên lạc bên ngoài, lại có một bộ phận cơ cấu nghiên cứu không quan trọng lắm, trên thực tế là lực lượng do chín đại trưởng lão khống chế, mà bên trong liên hợp hội cũng không phải là một đầm nước yên ả, cũng có sự tranh đấu quyền lợi ở trong đó.

Bây giờ tâm tình của Tần Tiểu Thiên rất tốt, có một loại cảm giác đã nắm giữ được thiên địa trong tay. Tinh Thị Liên mang đến cho hắn vô số vui mừng, có lợi khí này, cơ hồ có thể không cần dùng pháp bảo gì, hết thảy đều do Tinh Thị Liên gánh chịu.

Vương Dật Hiền vội vã chạy tới biệt thự U Tuyền, còn chưa vào cửa, chợt nghe thanh âm của Tần Tiểu Thiên: " Vương huynh, có chuyện gì sao?"

Lưu Đông đứng ở cửa nói: " Tổng quản, Tần tiền bối mời ngài đi vào."

Vương Dật Hiền cũng không kỳ quái, với thực lực của Tần Tiểu Thiên, nếu không phát hiện mình chạy tới không phải là một chuyện kỳ quái hay sao.

Tần Tiểu Thiên cho người tìm một bộ ghế nằm, dùng dây leo tạo thành, lại nửa nằm nửa ngồi trên đó. Nhìn thấy Vương Dật Hiền tiến vào, hắn lập tức nhảy lên nghênh đón nói: " Vương huynh, mời!"

Vương Dật Hiền có chút được yêu mà sợ, cao thủ có thể tu đến tiên nhân, đều có ngạo khí, đối với loài người có sự ngăn cách, tựa như có một bức vách vô hình tự nhiên che trước mặt.

Nhưng Tần Tiểu Thiên còn chưa có giác ngộ của một cao thủ, hắn mặc dù không chủ động kết giao bằng hữu, nhưng lại thành khẩn đối đãi mọi người.

Bất luận là bằng hữu hay địch nhân, bất luận là tiên nhân hay là người tu chân hoặc là con người bình thường, hắn cũng không xem thường bọn họ, cũng không xem trọng việc thân phận địa vị. Hắn cũng sẽ không quên những bằng hữu đã từng gặp gỡ, cũng sẽ không lưu luyến bọn họ, hắn chỉ tranh thủ gặp gỡ tận hưởng nhân sinh cảm ngộ khi lui tới.

Vương Dật Hiền nói: " Ta đến đưa một chút đồ vật."

Hắn lấy ra một khối vật loan báo trong thủ trạc, vừa nói: " Đây là thu phát khí có hình ảnh, có thể tiếp nhận được thương khố của lưới điện não của liên hợp hội, tiền bối có được thập tinh hứa chứng, có thể từ trong đó lấy được tư nguyên cần thiết, vật này tương đương ngang hàng với cấp bậc trưởng lão."

Tần Tiểu Thiên hiếu kỳ nói: " Thập tinh? Tại sao cho ta cái này?"

85. Q.9 - Chương 7: Phong Ba Nguyên Giới

Thủ tịch đại trưởng lão và liên hợp hội có được quyền lợi thập nhị tinh, có thể chi phối tất cả tư nguyên của liên hợp hội, mà phó hội trưởng và đại trưởng lão có được quyền lợi thập nhất tinh.

Trưởng lão và cao cấp cung phụng tối cao có được quyền lợi thập tinh, nhưng không phải ai cũng có được quyền lợi đó, phải làm ra cống hiến nhất định mới được. Đây là ba tầng quyền lực cao nhất của liên hợp hội cấu thành.

Tần Tiểu Thiên cũng không phải làm ra cống hiến gì cho liên hợp hội, nhưng có thể trực tiếp hưởng thụ quyền lợi thập tinh, Lưu Đông bị chuyện này làm cho hoảng sợ.

Cho dù tiên nhân, liên hợp hội cũng không tùy ý tống xuất ra quyền lợi như vậy, trừ phi gia nhập liên hợp hội, hay làm ra cống hiến nhất định, không ít tiên nhân trưởng lão bất quá chỉ có được quyền lợi bát tinh mà thôi.

Quản sự Úc Mông Bạch của biệt thự U Tuyền chỉ có quyền lợi tam tinh, bởi vì hắn đảm nhiệm quản sự nên mới có, nếu là rời đi, cũng chỉ còn lại quyền lợi nhất tinh. Mà Lưu Đông chỉ có nhất tinh, nếu rời chức, ngay cả quyền lợi nhất tinh cũng phải mất đi.

Thân phận bài của khách khanh trưởng lão, có thể điều động người tu chân của liên hợp hội, đi ra ngoài lịch lãm có thể phương tiện một chút.

Phó Sơn không phải muốn lôi kéo Tần Tiểu Thiên vào liên hợp hội, với thân phận của Tần Tiểu Thiên, tự nhiên có thể thu được đãi ngộ cao nhất của liên hợp hội. Hắn chủ yếu là muốn cấp cho Tần Tiểu Thiên một thân phận, một thân phận có thể hoạt động tự do tại nguyên giới.

Tần Tiểu Thiên đích xác cần lễ vật như vậy, hắn cũng không muốn ở tại nguyên giới tung hoành đánh nhau, dù sao nơi này là địa bàn của sư bá. Có thân phận chứng minh, rất nhiều chuyện dễ dàng xử lý.

Nhận lấy thân phận bài và tiếp thu khí, Tần Tiểu Thiên cười nói: " Vậy cảm ơn Vương huynh rồi."

Vương Dật Hiền mừng rỡ, Tần Tiểu Thiên nhận lấy lễ vật, cũng ý nghĩa sẽ không cự tuyệt gia nhập liên hợp hội. Nhưng thật ra hắn căn bản không cần lo lắng, chỉ cần là chuyện của nguyên giới, Tần Tiểu Thiên cũng sẽ không mặc kệ.

" Tiền bối, nếu có gì cần, để cho tiểu Đông thông tri ột tiếng, a a, ta còn có việc, cáo lui trước."

Vương Dật Hiền xoay người muốn chạy đi, Tần Tiểu Thiên vội vàng hỏi: " Phó sư bá đi đâu?" Tinh Thị Liên đã bao phủ cả Bích Thủy Tinh, nhưng không có phát hiện Phó Sơn ở nơi nào, cho nên hắn muốn biết.

" Phó đại trưởng lão đi Khôi Tinh, Ba Nạp Nhân giết người tu chân đi lịch lãm, hắn đi tới giao thiệp..." Lời còn chưa dứt, một đạo hồng mang hiện lên, một khối ngọc đồng giản cỡ đầu ngón tay rơi vào trong tay Vương Dật Hiền, hắn lập tức dùng thần thức coi xem, sắc mặt đột nhiên trở nên xanh mét, nói: " Xin chờ một chút!"

Tinh Thị Liên của Tần Tiểu Thiên nhanh chóng quấn lấy khối ngọc đồng giản, hắn nắm chắc có thể xem được tin trong đó.

Ảnh tượng trong ngọc đồng giản truyền vào trong đầu, Tần Tiểu Thiên không khỏi lấy làm kinh hãi, Phó Sơn không ngờ lại bị người vây khốn, hắn kinh ngạc nói: " Sao lại có thể?" Với thực lực của Phó Sơn, nguyên giới không ngờ có người có thể vây khốn hắn, đó là cao thủ như thế nào?

Vương Dật Hiền xuất ra một khối pháp bảo màu đỏ, linh quyết phát ra, pháp bảo nổ tung hóa thành mười đạo lưu quang, bay về phía bốn phương tám hướng, chớp mắt đã biến mất không thấy, đây là cảnh tấn của liên hợp hội, sau khi phát ra cảnh tấn, hắn nói: " Xuất chuyện lớn, Phó đại trưởng lão bị nhốt...ta muốn đi liên hợp hội, tiền bối, thất lễ!"

Tần Tiểu Thiên nói: " Nơi này có truyền tống trận đi Khôi Tinh hay không?"

Vương Dật Hiền nói: " Có, chỗ biệt thự này có truyền tống trận. Tiểu Đông, ngươi đưa tiền bối đi!" Lời còn chưa dứt đã bay lên không trung, ngự kiếm đi.

Tần Tiểu Thiên nói: " Tiểu Đông, đưa ta đi truyền tống trận, thiết định mục đích là Khôi Tinh."

Lưu Đông khẩn trương đến mặt mày đầy mồ hôi. Phó Sơn ở tại Bích Thủy Tinh giống như là thần. Có người có thể vây khốn hắn? Quả thật khó có thể tưởng tượng. Hắn xoay người hướng biệt thự chạy đi: " Tiền bối, đi theo ta!"

Truyền tống trận nằm ở mặt sau khoảng đất trống của biệt thự, là một truyền tống trận rất nhỏ, công năng lại rất cường đại.

Lưu Đông đi tới trước truyền tống trận, lập tức khởi động. Động tác của hắn thuần thục, nhanh chóng thiết định tốt địa điểm của truyền tống trận, chỉ mười phút đã khởi động thành công.

Thân hình Tần Tiểu Thiên nhoáng lên, xuất hiện trong trận, nói: " Tốt lắm, có thể truyền tống rồi." Một đạo bạch quang hiện lên, truyền tống trận không còn bóng người.

Hơn mười giây đồng hồ sau, Tần Tiểu Thiên đã đến Khôi Tinh.

Khôi Tinh nằm gần phía tây nguyên giới, thuộc về tinh cầu được khống chế của liên hợp hội, khoảng cách với tinh cầu của Ba Nạp Nhân rất gần. Tinh cầu này có một truyền tống trận có thể đi tới địa giới của Ba Nạp Nhân, vẫn luôn có nhân viên chuyên môn đặc biệt bảo vệ.

Lúc đầu Lí Cường từng hạ qua một đạo cấm chế, xuất ra một mảnh tinh vực cấp cho Ba Nạp Nhân, cũng giới hạn cho người tu chân và Ba Nạp Nhân câu thông. Khôi Tinh còn có một tập thị, dùng để giao dịch vật phẩm với Ba Nạp Nhân, nhưng vẫn giới hạn, quy mô cũng không quá lớn.

Liên hợp hội vẫn luôn có sự phòng bị đối với Ba Nạp Nhân. Ba Nạp Nhân ngoại trừ Khôi Tinh, không được đi những tinh cầu khác của nhân loại, nhưng mười năm nay đã xảy ra một ít biến hóa.

Có cao thủ của Ba Nạp Nhân len lỏi vào trong tinh cầu của tu chân giới, tự tiện giá thiết truyền tống trận, làm cho không ít Ba Nạp Nhân có thể lẻn vào trong đó, len lén trộm cắp tư nguyên, bị người tu chân đi lịch lãm phát hiện, đã dẫn phát nhiều tranh đấu tiểu quy mô không ngừng.

Ba Nạp Nhân nguyên bổn là một chủng tộc rất bá đạo. Bọn họ sau khi tiêu trừ nguy hiểm tự bạo, tộc quần bắt đầu cấp tốc mở rộng, tốc độ phát triển cực nhanh, làm cho cao thủ cao nhất của Ba Nạp Nhân cũng không nghĩ đến.

Bởi vì tộc quần tiến hóa cực nhanh, cao thủ tầng xuất bất tận, tư nguyên bay nhanh tiêu hao, một ít cao thủ lợi hại mãnh liệt yêu cầu tiến vào địa bàn của loài người. Cao tầng của Ba Nạp Nhân dần dần không áp chế được, liền hứa hẹn cho bọn họ lặng lẽ thiểm thấu tiến vào địa bàn của loài người. Vì tranh đoạt tư nguyên, và xung đột cùng người tu chân trong lúc đó dĩ nhiên là không tránh được mà xảy ra.

Liên hợp hội từng phái ra nhân viên đàm phán, nhưng mấy lần tiếp xúc cũng không có kết quả.

Cuối cùng một lần đàm phán, Ba Nạp Nhân không ngờ lại gài bẫy, giam lỏng đại biểu của liên hợp hội, mà đại biểu này của liên hợp hội cũng chưa kịp phát ra tín hiệu cầu cứu, Ba Nạp Nhân lập tức chiếm lĩnh Khôi Tinh, lại còn mai phục tại các truyền tống trận của Khôi Tinh, đem tất cả người tu chân đi tới Khôi Tinh toàn bộ bắt hết.

Người tu chân đi tới Khôi Tinh lịch lãm là Hợp Thể kì cao thủ, hắn lúc bị bắt thì phát ra một pháp bảo cầu cứu. Người nọ là đệ tử Cổ Kiếm Viện, vì vậy tin tức đã truyền đến Phó Sơn. Bởi vì tín hiệu cầu cứu không nói rõ địch nhân là ai, bởi vậy Phó Sơn cũng không để ý, cùng một bằng hữu đi đến Khôi Tinh.

Cho đến khi đi ra khỏi truyền tống trận hắn mới phát giác không đúng, có hai cổ tiên nhân đang phát khởi công kích hướng hắn. Nếu không phải Phó Sơn thực lực siêu cường, đám kia lại muốn cả tính mạng của hắn, trong cơn giận dữ, song phương đánh nhau chết sống.

Cũng may Phó Sơn phi thường cơ mẫn, mới phát hiện không đúng, liền phát ra tín hiệu cầu cứu. Hắn cho là với thực lực của mình, trì hoãn thêm chút thời gian thì có thừa, ai biết càng có nhiều Ba Nạp cổ tiên nhân lại xuất hiện chung quanh.

Sau khi liên hợp hội thu được tín hiệu cứu viện của Phó Sơn, người tu chân của nguyên giới hoàn toàn kinh động. Vô số tu chân cao thủ nhằm phía Khôi Tinh chạy tới. Trưởng lão của liên hợp hội đã chạy đi cơ hồ phân nửa, mà người tu chân ngoài Nguyên Anh kì lại càng tụ tập thành ngàn vạn. Hậu quả của Ba Nạp Nhân công kích Phó Sơn, giống như đã chọc phải một tổ ông khổng lồ.

Chiến tranh của nguyên giới vì vậy bùng nổ.

Ba Nạp Nhân tu luyện công pháp so sánh với loài người thì có sớm hơn rất nhiều, ngoài trình độ hung hãn còn khiến người khác khó thể tưởng tượng. Bọn họ trong lúc suy bại thì dùng thủ đoạn tự bạo, lúc đầu nếu không phải đám người Thiên Cô mạnh mẽ áp chế, bọn họ đã sớm chạy vọt vào tu chân giới.

Từ sau khi tiến vào nguyên giới, thực lực của Ba Nạp Nhân cấp tốc tăng lên. Nguyên lai đám cổ tiên nhân đồng lứa thì từ từ ẩn cư, mà Ba Nạp Nhân mới đi lên thì gan lớn hơn trời. Bởi vì nguyên giới chi chủ bị nhốt trong Thiên Diễn, không người nào áp chế bọn họ, Ba Nạp Nhân ngày càng càn rỡ.

Người tu chân từ truyền tống trận đi tới, không một ai ngoại lệ bị gặp phải công kích mãnh liệt. Ngắn ngủn chỉ một ngày thời gian đã chết thảm trọng, trừ phi có tu vi Phân Thần kì, mới có thể miễn cưỡng ngăn trở được làn sóng công kích đầu tiên của Ba Nạp Nhân.

Truyền tống trận một lần vận tống thì năng lực có hạn, điều này cũng hình thành nên chiến thuật du chiến. Cho thẳng đến có bảy, tám tiên nhân đi ra từ trong truyền tống trận, mới chiếm lĩnh được ba truyền tống trận. Nhưng cự ly của ba truyền tống trận khoảng cách lại rất xa, mà Ba Nạp Nhân đi vào Khôi Tinh đã đạt tới hơn mười vạn, mà còn đang không ngừng cuồn cuộn tiến vào.

Truyền tống trận ở Khôi Tinh có mười một nơi. Đại hình truyền tống trận có ba cái, một lần có thể truyền tống một trăm ba mươi đến một trăm năm mươi người, trung hình truyền tống trận có năm cái, một lần truyền tống năm mươi đến chín mươi người, tiểu hình truyền tống trận chỉ có thể truyền tống mười người. Ba Nạp Nhân không tiếc công kiến tạo hơn một trăm tòa siêu đại hình truyền tống trận, một lần có thể truyền tống từ ba trăm đến năm trăm người, cả tộc quần điên cuồng như nước thủy triều hướng Khôi Tinh vọt tới.

Tần Tiểu Thiên vừa mới lộ ra thân ảnh từ truyền tống trận, phô thiên cái địa đả kích đã tập trung ập tới.

Đây là một tòa trung hình truyền tống trận, cùng đi với Tần Tiểu Thiên có tới tám mươi sáu người. Vừa mới hiện thân ảnh trong truyền tống trận, mấy người tu chân quanh thân ngay cả phi kiếm còn chưa thả ra, đã bị hủy diệt thân thể, nguyên anh bay ra, ngay sau đó cũng bị sự công kích như mưa tiêu diệt.

Tần Tiểu Thiên rốt cuộc cũng thấy kinh nghiệm mình thiếu sót, Tinh Liên trong cơ thể chỉ kịp bảo vệ bản thân, trơ mắt nhìn mười mấy người tu chân bị đánh chết, nhất thời bị chấn động thật lớn.

" Cút!"

Tinh Thị Liên điên cuồng dũng xuất, trong chớp mắt đem phương viên trăm dặm bao vây hết thảy.

Cong năng phân giải và cắn nuốt vận dụng đến cực hạn, mấy ngàn Ba Nạp Nhân giống như bánh phấn, ầm ầm tiêu tán.

Không ai biết Tần Tiểu Thiên làm sao công kích, chỉ có thể nhìn thấy một vòng sóng gợn di động rất nhanh. Mà phàm là Ba Nạp Nhân bị sóng gợn chạm đến, toàn bộ hóa thành tro tàn, làm cho người tu chân trong truyền tống trận cả đám trợn mắt há hốc mồm.

Ngây ngốc chỉ chốc lát, đám người tu chân liền hoan hô, có một đồng bạn thực lực cường đại thì có ý nghĩa thế nào trong lòng mọi người đều hiểu rõ.

Tần Tiểu Thiên lớn tiếng nói: " Các ngươi giữ lấy truyền tống trận này!" Tâm niệm khẽ nhúc nhích, một tòa tiên trận xuất hiện chung quanh truyền tống trận.

Hắn ném ra một ngọc đồng giản, nói: " Đây là linh quyết ra vào truyền tống trận, các ngươi truyền duyệt lẫn nhau, ai quen thuộc Khôi Tinh?" Vung chỉ bắn ra, phát ra âm thanh thanh thúy, tiên trận lập tức khởi động, một đạo hào quang chậm rãi mọc lên, bảo vệ trung hình truyền tống trận này.

" Ta quen thuộc! Tiền bối, ta quen thuộc!"

Đó là một người tu chân Xuất Khiếu kì, nhìn qua chừng ba mươi mấy tuổi, một thân chiến giáp màu xanh, ngoại hình rất kiêu ngạo, cầm một cặp chuông, vẻ mặt kích động kêu to.

Tần Tiểu Thiên không còn kịp thả ra Tinh Thị Liên phóng khắp toàn cầu, nói: " Ngươi tên gì? Khôi Tinh có bao nhiêu truyền tống trận? Mang ta đi tìm cái lớn nhất!" Vừa nói, vừa lặng lẽ thúc giục Tinh Thị Liên hướng bốn phía lan tràn. Có thể sớm bao trùm cả tinh cầu một chút, hắn sẽ tự do hơn, nhanh chóng hiểu rõ tình huống cả tinh cầu.

Người kia nói: " Ta là đệ tử của Huyền Thiên Kim Chung, tên là Tào Chung, tiền bối gọi ta là Chung tử là được. Ta dẫn đường cho tiền bối, nơi này phía hướng đông là truyền tống trận lớn nhất Khôi Tinh."

Tần Tiểu Thiên tâm niệm khẽ nhúc nhích, Tinh Thị Liên kéo dài hướng đông lập tức nhanh hơn tốc độ. Một người tu chân hành lễ nói: " Ta là chấp sự Giang Trung của liên hợp hội, xin hỏi tôn tính đại danh của tiền bối?"

Tần Tiểu Thiên cũng không nhiều lời, từ lòng bàn tay hiện ra thân phận bài do Vương Dật Hiền cấp cho. Giang Trung thất kinh, lại thi lễ thật sâu nói: " Giang Trung không biết trưởng lão giá lâm, thật thất lễ, xin trưởng lão trách phạt."

Tần Tiểu Thiên nói: " Đâu ra nhiều lễ như vậy? Được, Giang Trung, còn có ai là người liên hợp hội? Để phụ trách thủ hộ truyền tống trận này, ngươi cùng Tào Chung đi theo ta!"

Tinh Thị Liên đã tìm được đại hình truyền tống trận kia. Tần Tiểu Thiên âm thầm kinh hãi, hắn phát hiện Ba Nạp Nhân hoàn toàn vây quanh nơi đó, trong ngoài ba tầng đều là Ba Nạp Nhân, mà trong đó còn có cao thủ có thực lực rất mạnh. Tinh Thị Liên không ngờ lại bị bọn họ ngăn trở.

Tâm niệm vừa động, Tinh Thị Liên bao vây Giang Trung và Tào Chung, dẫn theo hai người lướt theo Tinh Thị Liên, trong chớp mắt đi tới bên cạnh truyền tống trận lớn nhất.

Tràng diện cực kỳ hỗn loạn, nơi này có hơn một ngàn người tu chân đang đánh nhau cùng Ba Nạp Nhân, chính là trận chiến sinh tử thật sự. Ba Nạp Nhân không biết có bao nhiêu, đám người dày đặc, bầu trời mặt đất tán loạn. Hai bên đều hỗn loạn rời rã, chẳng qua chỉ dựa vào tu vi mà chiến đấu liều mạng.

Trường hợp này rất dễ dàng kích phát lòng thù hận trong tim, Giang Trung và Tào Chung không chút do dự hét lớn một tiếng, phóng ra pháp bảo xông lên phía trước gia nhập trận quyết chiến. Tần Tiểu Thiên vẫn đứng thẳng bất động, hắn nhanh chóng thúc giục Tinh Thị Liên, cố gắng khống chế cả cục diện.

Có rất nhiều Ba Nạp Nhân từ xa xa bay tới, từng làn sóng công kích vô số kể, đó là do bọn họ tăng thêm số lượng người từ siêu đại hình truyền tống trận. Mà truyền tống trận do người tu chân khống chế, cách nửa giờ mới lóe sáng một lần, một lần đi ra mấy trăm người.

Hai bên nhân số kém rất xa. Bất quá, người tu chân nhân số tuy ít hơn, nhưng đều là người tu chân tinh anh của nguyên giới, ai cũng có tu vi ngoài Nguyên Anh kì, một người đủ để đối phó bảy, tám Ba Nạp Nhân.

Tần Tiểu Thiên tìm tòi Phó Sơn, rất nhanh hắn đã biết, Phó Sơn không có ở nơi này.

Tinh Thị Liên còn đang tiếp tục lan tràn, Tần Tiểu Thiên trước tiên lựa chọn chiến trường chung quanh.

Nơi này khác hẳn địa phương yên tĩnh, Tinh Thị Liên phân liệt đã bị trận đánh nhau chết sống của đôi bên làm ảnh hưởng, tiếng sét đánh ầm ĩ, tia chớp điện hỏa lóe sáng, phi kiếm tung hoành, còn có người dùng pháp bảo đại uy lực, tất cả những điều này đều quấy rầy sự phát huy của Tinh Thị Liên, dù sao Tần Tiểu Thiên chỉ mới hiểu về Tinh Thị Liên, vận dụng còn chưa đủ thành thục.

Nguyên bổn nơi này vốn có một tiên nhân, nhưng bị siêu cấp cao thủ của Ba Nạp Nhân dẫn dụ đi nơi khác chiến đấu. Cao thủ cấp bậc tiên nhân tranh đấu, rất dễ dàng ảnh hưởng tới người khác, song phương đều cũng lo lắng, cho nên mới đi ra nơi khác.

Tần Tiểu Thiên lặng yên không một tiếng động triển khai đánh lén, lựa chọn Ba Nạp Nhân có tu vi cao, dùng Tinh Thị Liên đi phân giải cắn nuốt.

Hiện trường nhân số rất nhiều, không cách nào phân rõ kẻ địch và bằng hữu, hắn không dám triển khai cho Tinh Thị Liên phân giải và cắn nuốt trong phạm vi lớn. Nếu cấp tốc thúc giục Tinh Thị Liên, hắn nắm chắc một hơi tiêu diệt mọi người, bất luận là Ba Nạp Nhân hay là người tu chân.

Dần dần, Tần Tiểu Thiên phát hiện không đúng. Theo càng ngày càng nhiều Ba Nạp Nhân bị cắn nuốt, Tinh Điểm của Tinh Liên trong cơ thể lóe sáng lên từng cỗ năng lượng, từng đám Ba Nạp Nhân tiêu vong, năng lượng cũng dũng mãnh tiến vào trong Tinh Điểm của chủ hệ Tinh Liên.

Nếu như hấp thu vật chất xem như là giá cấu thành cốt giá của Tinh Điểm, thì hấp thu năng lượng từ chính thể xác của Ba Nạp Nhân cũng tương đương như hấp thu huyết nhục gân mạch cho nó.

Tần Tiểu Thiên không nhịn được run rẩy trong lòng, hắn nghĩ đến chính là, còn cần bao nhiêu tính mạng mới có thể điền đầy cái động không đáy này?

Hắn rất rõ ràng không gian của Tinh Điểm lớn đến bao nhiêu, ngay cả vật chất của một tinh cầu cũng không đủ, nếu sử dụng năng lượng tính mạng để bổ sung, thì cần phải giết đi bao nhiêu sinh vật?

Nhưng đã đến bước này, cũng không phải do hắn quyết định không giết người, bởi vì bây giờ hắn không còn thủ đoạn nào khác, chỉ biết dùng Tinh Thị Liên phát động công kích.

Mà thủ đoạn công kích của Tinh Thị Liên hay nhất chính là phân giải và cắn nuốt. Bất luận là người hay vật phẩm, không tránh khỏi bị Tinh Thị Liên xâm nhập, trừ phi tạm thời ngăn trở Tinh Thị Liên mới có thể né ra, nhưng nếu như đạt không tới cấp bậc tiên nhân, thì không thể chạy thoát.

Người tu chân bị thương chỉ cần lui về bên cạnh truyền tống trận, khi nhân số đạt tới mấy trăm người, sẽ được truyền ngược trở về, cho nên nhân số người tu chân gia tăng có hạn, cơ bản chỉ bảo trì khoảng một ngàn sáu, hoặc bảy, hình thành một đạo phòng ngự hình tròn. Mà vòng phòng ngự này là lập thể phòng ngự, bốn phương tám hướng hơn nửa bầu trời, đều cần phải được phòng thủ.

Sau khi Tần Tiểu Thiên ra tay, đám người tu chân dần dần được thở dốc, nhưng tất cả đều kinh hoàng sợ hãi. Trong lúc đang đánh nhau chết sống, đối thủ vốn vô cùng lợi hại đột nhiên hóa thành phấn vụn phiêu tán ra, vô luận là người nào nhìn thấy cũng cảm thấy sợ hãi.

Phảng phất như là con sói đói khát đánh hơi được thức ăn cực ngon, Tinh Điểm trong cơ thể Tần Tiểu Thiên không ngừng chớp động, năm sáu chủ hệ Tinh Liên phiên chuyển chạy tới, phân biệt phóng xuất ra Tinh Thị Liên.

Tần Tiểu Thiên kinh hãi, hắn cảm giác lực khống chế của mình với Tinh Thị Liên đang yếu bớt, sau đó hậu quả có thể tưởng tượng, đó chính là chẳng phân biệt được trắng đen cắn nuốt bất kể là sinh vật nào, bất luận là Ba Nạp Nhân hay là người tu chân, một người cũng trốn không thoát.

Tần Tiểu Thiên cảm thấy vô cùng rét lạnh, không để ý hết thảy vọt vào trong đám Ba Nạp Nhân, cạn kiệt đem hết sức lực tập trung Tinh Thị Liên công kích.

Tất cả người tu chân đang có mặt, không tự chủ được đều hướng truyền tống trận thối lui, bọn họ đã nhìn thấy một cảnh tượng kinh khủng khó thể tin đang hiện ra trước mắt.

Chỉ thấy một đạo kim quang liên tiếp lóe ra trong đám Ba Nạp Nhân, liền có một đám Ba Nạp Nhân tan thành mây khói, chỉ chốc lát thời gian, đã tiêu diệt mấy ngàn tên Ba Nạp Nhân. Mà trong đám người Ba Nạp Nhân dày đặc, đột nhiên xuất hiện từng khối đất trống, từ không trung nhìn lại, giống như là tổ ong lỗ chỗ.

Tần Tiểu Thiên không dám dừng lại, rất nhanh quét sạch một phen, lập tức hướng phương xa dời đi. Hắn đã tìm được địa phương kế tiếp, nơi đó tụ tập càng nhiều Ba Nạp Nhân, làm cho người ta sợ hãi chính là không có một người tu chân nào, toàn bộ đều là Ba Nạp Nhân.

Nơi đó có bảy siêu đại hình truyền tống trận, tụ tập hơn ba mươi vạn Ba Nạp Nhân, nhân số vẫn còn đang nhanh chóng gia tăng.

Nơi Ba Nạp Nhân tập trung là một mảnh hoang tàn, cuộc sống và tập tính của họ rất kém, vật thải ra bài tiết trải đầy đất, tất cả thực vật bị quét sạch, bất cứ vật phẩm giá trị nào cũng bị thải tập không còn. Bọn họ chỉ mới qua một chút thời gian, đã đào móc ra hơn một ngàn huyệt động.

Đám Ba Nạp Nhân này thực lực tương đối cường hãn, ít nhất cũng đạt tới Khai Quang kì của người tu chân, có thể đạt tới Nguyên Anh kì thì không nhiều lắm, trong một vạn người chỉ có năm trăm. Ba Nạp Nhân cũng không phải dùng phương pháp thu tập của tu chân giới, bọn họ có một bộ thể hệ riêng của mình, nhưng không thể phủ nhận, cả chỉnh thể thực lực của Ba Nạp Nhân so sánh với người tu chân mạnh hơn rất nhiều, bọn họ là người tu luyện trời sinh.

Tần Tiểu Thiên sắp không thể khống chế được Tinh Thị Liên, sau khi cắn nuốt Ba Nạp Nhân, lực lượng của Tinh Liên có tốc độ tăng nhanh cực lớn, tựa như một cái máy không có điện, đột nhiên có được điện lực mạnh mẽ, tốc độ vận chuyển căn bản đã hoàn toàn thay đổi.

Lần này hắn không có nhảy vào trong đám người Ba Nạp Nhân, mà là đứng ở một gốc cây đại thụ xa xa, cạn kiệt đem hết toàn lực thao khống Tinh Thị Liên.

Tần Tiểu Thiên cảm thụ sự hưng phấn của Tinh Thị Liên, ý niệm chảy vào trong lòng không ngờ là đói khát, mồ hôi lạnh của hắn thiếu chút nữa toát ra.

Bất quá đến bước này, hắn cũng không có ý định lùi bước, mặc dù không thể xuống tay với người tu chân, nhưng đối với Ba Nạp Nhân cũng không có gì cố kỵ, dù sao bọn người kia đáng chết – tâm lý của hắn từ từ

biến chuyển thành cường thế lãnh khốc.

Hơn ba mươi vạn Ba Nạp Nhân, chỉ trong thời gian thoáng chốc đã tan thành mây khói.

Tần Tiểu Thiên không động đậy, hắn khắc sâu thể ngộ, đây khác hẳn với việc cắn nuốt vật chất, đây là một loại cảm giác rung động cực độ, may mắn nhờ linh hồn hắn kết thể, cấu trúc một trăm lẻ tám Tinh Điểm xong, lại lần nữa trọng tố thân thể, bất luận là thể chất hay tinh thần, người tu hành đều không thể so sánh.

Từng làn sóng đánh sâu vào làm cho hắn như say, ý niệm duy nhất trong lòng, chính là phải cắn nuốt sạch sẽ đám người Ba Nạp Nhân.

Tinh Thị Liên điên cuồng phân liệt, hàng triệu triệu Tinh Thị Liên hướng ra bốn phương tám hướng.

Ngoại trừ đã bị tiêu diệt, Ba Nạp Nhân đang ở Khôi Tinh còn hơn trăm vạn. Số lượng còn đang gia tăng rất nhanh, bất quá đám Ba Nạp Nhân đã bắt đầu điên cuồng, khó hiểu bị biến mất hơn ba mươi vạn, đây là điều mà đám cao tầng của Ba Nạp Nhân không cách nào đón nhận.

Tần Tiểu Thiên cố gắng đem Tinh Thị Liên tập trung vào trong đám Ba Nạp Nhân. Hắn hiện thân bất do kỷ, Tinh Thị Liên hình thành ý niệm cường đại, cố gắng tự do cắn nuốt. Hắn không thể không thu hồi một bộ phận Tinh Thị Liên, chỉ biết van xin lấy được quyền khống chế nhiều hơn.

Ba Nạp Nhân bình thường mang lại năng lượng cho Tần Tiểu Thiên cũng không nhiều, chỉ có cao thủ mới là con mồi của Tinh Thị Liên, nhưng Tần Tiểu Thiên lại đột nhiên phát hiện được, cao thủ chân chính lại không có ai, trong lòng không nhịn được cảm thấy kỳ quái: " Phó Sơn ở nơi nào?"

Chẳng những không phát hiện Phó Sơn, mà cao thủ cấp bậc tiên nhân cũng không phát hiện một người nào, mà nếu cũng không có người tu chân ở đây, Tần Tiểu Thiên cũng không cần khách khí nữa. Hắn áp chế Tinh Thị Liên phi thường khổ cực, không cần vì đám Ba Nạp Nhân mà mạnh mẽ thu hồi Tinh Thị Liên, làm như vậy hậu quả nhất định không ổn, bởi vậy hắn mở ra kế hoạch công kích toàn bộ vào đám Ba Nạp Nhân.

Với thủ đoạn bây giờ của Tần Tiểu Thiên, Ba Nạp Nhân chỉ giống như con kiến nhỏ yếu, mà Tinh Thị Liên giống như một dòng lũ lớn, Ba Nạp Nhân căn bản không cách nào ngăn cản, bọn họ thậm chí còn không biết là thứ gì đang công kích chính mình.

Áp lực vô hình làm cho Ba Nạp Nhân điên cuồng lên, bọn họ tru lên nhằm bốn phương tám hướng, chờ đợi bọn họ cũng là sự xâm nhập của Tinh Thị Liên, Ba Nạp Nhân trong vô thanh vô tức hóa thành tro tàn.

Dần dần, vẻ mặt của Tần Tiểu Thiên càng ngày càng lãnh khốc, ý niệm giết chóc mãnh liệt rung động đánh sâu vào hắn, bất quá trong lòng hắn rất lãnh tĩnh, thậm chí có thể hưởng thụ cảm giác như vậy.

Hơn một trăm tòa siêu đại hình truyền tống trận vẫn còn đang không ngừng truyền tống Ba Nạp Nhân, nhưng khi bọn họ vừa hiển lộ ra thân hình trong truyền tống trận, đã bị Tinh Thị Liên hóa thành phấn vụn, phiêu tán trong không trung, phảng phất như cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện qua.

Lần này Ba Nạp Nhân khí thế xông đến hung mãnh, bất kể trả giá thế nào hướng Khôi Tinh thâu tống binh lực, truyền tống đại trận một khắc không ngừng, cơ hồ cách hai mươi tới ba mươi phút là truyền tống tới một nhóm.

Người tu chân chung quanh các truyền tống trận kinh ngạc vạn phần, bọn họ phát hiện Ba Nạp Nhân đang dần dần biến mất không thấy.

Nhóm lớn người tu chân từ các tinh cầu được truyền tống chạy tới, nhân số từ từ bay lên đến năm, sáu vạn, đây là lực lượng lớn nhất liên hợp hội có thể điều động. Ngoại trừ lưu lại người tu chân thủ hộ truyền tống trận, những người tu chân khác bay về phía bốn phương tám hướng, chia nhau sưu tầm Ba Nạp Nhân.

Tần Tiểu Thiên cảm giác không sai biệt lắm, tâm niệm khẽ nhúc nhích, dùng Tinh Thị Liên nhanh chóng phân giải truyền tống trận do Ba Nạp Nhân giá cấu. Hắn theo Tinh Thị Liên tìm được Giang Trung, trong chớp mắt xuất hiện ở trước mặt Giang Trung, nói: " Tuần tra vị trí của Phó đại trưởng lão, có tin tức của hắn, lập tức cho ta biết!"

Giang Trung cung kính đáp: " Dạ, trưởng lão."

Siêu đại hình truyền tống trận bị hủy diệt, Ba Nạp Nhân biết đại sự không ổn. Một cổ tiên nhân Ba Nạp Nhân từ trên không trung phi xuống, lập tức đụng vào Tinh Thị Liên.

Giang Trung đột nhiên phát hiện trên mặt Tần trưởng lão lộ ra một tia sát ý, trong lòng không khỏi run lên, thầm nghĩ: " Chẳng lẽ ta trả lời không đủ cung kính?" Hắn không khỏi sợ hãi, cúi đầu chờ đợi trưởng lão trách mắng.

Ai ngờ Giang Trung đợi một hồi lâu vẫn không thấy động tĩnh, ngẩng đầu vừa nhìn, Tần Tiểu Thiên đã sớm chẳng biết đi đâu.

86. Q.9 - Chương 8: Thất Lão

Tần Tiểu Thiên đối với hết thảy cổ tiên nhân cũng rất hiểu rõ, dù sao hắn từng tu luyện đến trình độ độ kiếp.

Tinh Thị Liên là vũ khí rất kỳ diệu, lúc chưa phát khởi công kích, tựa như là không khí, căn bản không cách nào phòng bị, một khi khởi động, là có thể hóa thành lợi khí nguy hiểm nhất.

Mà Tinh Thị Liên tựa hồ có thể tự mình biện thức vật phẩm và địch nhân. Đối với sinh vật cường đại, Tinh Thị Liên sẽ rất cẩn thận, không dễ dàng phát khởi công kích. Đương nhiên, nếu như Tần Tiểu Thiên muốn phát khởi công kích, Tinh Thị Liên cũng sẽ không kháng cự.

Tần Tiểu Thiên suy nghĩ bây giờ mình có bao nhiêu khả năng, Ba Nạp Nhân và người tu chân đều không được, phải tìm cấp bậc tiên nhân tới thử nghiệm một chút, cũng chính là muốn đánh một trận, hoặc là nói đánh lén một lần. Có Tinh Thị Liên, hắn có thể không cần lộ diện.

Khoảng cách với Ba Nạp cổ tiên nhân còn khoảng mười dặm, Tần Tiểu Thiên ngừng lại. Tới gần hơn một chút, có lợi cho việc nắm giữ Tinh Thị Liên.

Tần Tiểu Thiên thu hồi phần lớn Tinh Thị Liên đã được thả ra. Bây giờ hắn biết, Tinh Thị Liên vươn ra càng nhiều, đối với mình sẽ tạo thành gánh nặng càng lớn, mà năng lực nắm giữ Tinh Thị Liên lại càng thấp. Bởi vậy, hắn cố ý khống chế bộ phận Tinh Thị Liên, hình thành thế công tập trung.

Ba Nạp cổ tiên nhân kia chính là vị thần trong lòng Ba Nạp Nhân, bất quá cổ tiên nhân này thì tu thành trong nguyên giới. Tổ tiên của Ba Nạp Nhân mặc dù phi thường lợi hại, nhưng sau này cũng đi lên con đường từ từ suy bại, cuối cùng không thể không dựa dẫm vào nguyên giới chi chủ, ở lại trong nguyên giới giữ chút hơi tàn.

Ai cũng không có nghĩ đến, Ba Nạp Nhân ở nguyên giới ngược lại khôi phục nguyên khí, tốc độ tu luyện bay nhanh, phảng phất nguyên giới là dành cho Ba Nạp Nhân.

Ở ngàn năm thời gian, Ba Nạp Nhân đã hiện ra đại lượng cao thủ, ngoài ra cao thủ đứng đầu thậm chí có thể ngang ngửa được với cổ tiên nhân. Ba Nạp Nhân vì vậy dã tâm cũng bành trướng.

Phương thức tu luyện của Ba Nạp Nhân tương đối cổ quái, cùng phương thức tu luyện của Tần Tiểu Thiên có chút tương tự, tốc độ tiêu hao tư nguyên của bọn họ cực nhanh, cao thủ xuất hiện càng nhiều, tư nguyên lại càng thiếu thốn. Bởi vậy trong xã hội của Ba Nạp Nhân luôn có tính khuếch trương, bọn họ không ngừng chiếm lĩnh tinh cầu mới, có được tư nguyên mới, mới có thể bảo trì sự phát triển của cả tộc quần.

Gần trăm năm nay, nguyên giới chi chủ vẫn một mực không có lộ diện, từ lúc ban đầu Ba Nạp Nhân còn có chút cẩn thận từ từ dò xét, đến từ từ xâm lấn đại quy mô, làm cho bọn hắn vui mừng không thôi chính là nguyên giới chi chủ cũng không có bất cứ sự can thiệp nào, lần này, bọn họ quyết định hướng tới địa bàn của loài người phát khởi công kích.

Nguyên giới có những tinh cầu tốt nhất đều do loài người chiếm cứ, nếu có thể có được những tư nguyên này, bọn họ có thể bồi dưỡng ra càng nhiều cao thủ cấp bậc cổ tiên nhân, lúc đó có thể đi ra nguyên giới, hướng vũ trụ càng thêm rộng lớn mà phát triển.

Trước khi tiến vào nguyên giới, Ba Nạp cổ tiên nhân cũng không nhiều, bọn họ chỉ là những lão cổ tiên nhân từng tồn tại trước đó. Mà Tần Tiểu Thiên nhìn thấy cổ tiên nhân này, hẳn là cao thủ cấp bậc cổ tiên nhân, nói cách khác, bọn họ là tu vi tăng tiến chỉ sau khi tiến vào nguyên giới, so sánh với cổ tiên nhân thật sự thì kém một chút, nhưng cũng đạt tới tu vi tiên nhân.

Tần Tiểu Thiên lén lút dùng Tinh Thị Liên vây quanh Ba Nạp cổ tiên nhân kia, tâm niệm vừa động, Tinh Thị Liên lại điên cuồng quấn quanh đi tới.

Ba Nạp cổ tiên nhân kia, chuẩn xác mà nói là Ba Nạp tiên nhân, cả kinh hét rầm lên, thanh âm như con mèo bị đạp trúng đuôi. Quanh người hắn đột nhiên xuất hiện một cỗ sương mù màu xanh biếc, Tinh Thị Liên bị che ở bên ngoài.

Trong lòng Tần Tiểu Thiên hơi kinh hãi, sương mù màu xanh biếc kia cũng là có vô số tinh điểm thật nhỏ tạo thành, cũng có cùng loại phản ứng như Tinh Thị Liên, cũng đồng dạng cắn nuốt phân giải vật chất, hắn vẫn là lần đầu tiên gặp phải đồ vật giống nhau như vậy.

Bất quá sương mù hình thành tinh điểm so sánh với Tinh Thị Liên thì thật sự quá yếu nhỏ, hơn nữa tinh điểm lại thật thể hóa, so với Tinh Thị Liên vô hình vô sắc, căn bản không cùng một cấp bậc vũ khí. Sương mù màu xanh biếc chẳng qua là do những tinh điểm trống rỗng cấu thành, không giống như Tinh Thị Liên có thể hình thành vô số căn hệ.

Sau khi Tinh Thị Liên phân giải tinh điểm thứ nhất, Ba Nạp tiên nhân kia biết đại sự không hay, hắn không biết là thứ gì đang đánh lén mình, mà lực lượng của mình lại biến mất rất nhanh, nếu như tiếp tục như vậy, bổn nguyên lực lượng rất nhanh sẽ xong đời. Hắn thử na di ra ngoài, nhưng phát hiện đã bị gắt gao cuốn lấy, tựa như rơi vào một chiếc võng lưới thật lớn.

Ba Nạp tiên nhân kia tên là Khúc Khuất Vũ, là hung thần nổi tiếng trong Ba Nạp Nhân. Chủng tộc Ba Nạp Nhân này cũng chú trọng thực lực cao thấp như người tu chân, Khúc Khuất Vũ vì tu luyện, từng giết chóc qua hơn trăm vạn Ba Nạp Nhân, trình độ điên cuồng căn bản là làm cho Ba Nạp Nhân bình thường không cách nào sánh kịp.

Khúc Khuất Vũ mặc dù tàn bạo hung ác, nhưng không ngu một chút nào, so sánh với đa số Ba Nạp Nhân thì giảo hoạt hơn, cho nên sau khi gặp phải đánh lén của Tần Tiểu Thiên, ý niệm thứ nhất của hắn chính là chạy trốn.

Tần Tiểu Thiên phát hiện Tinh Thị Liên có vẻ hơi tán loạn, biết do mình đứng khoảng cách quá xa, vì vậy lại na di về phía trước một khoảng cách, vì gia tăng uy lực của Tinh Thị Liên, hắn cơ hồ đem hết cả tâm thần chìm vào trong đó.

Trong phút chốc, Tinh Thị Liên phảng phất như con trâu điên nổi giận hoành trùng đánh thẳng, phân liệt ra vô số nhánh, tầng tầng lớp lớp bao vây quanh bốn phía Khúc Khuất Vũ, sương mù tinh điểm màu xanh biếc nhanh chóng tiêu tán.

Khúc Khuất Vũ gấp đến độ nổi điên, một kiện vũ khí cũng vận dụng không ra, duy nhất có thể sử dụng chính là bổn nguyên lực lượng.

Bổn nguyên lực lượng của hắn chính do ngưng luyện mà thành lục vụ(sương mù xanh biếc) tinh điểm, nhưng lục vụ này lại tiêu tán khó hiểu, làm sao làm cho hắn không vội. Vô luận có tru lên giãy dụa thế nào, đều không thể tổ chức bổn nguyên lực lượng tiêu tán, nhưng lại không thể na di, hắn tự như khối sắt rơi vào trong nham tương, ở độ nóng cao từ từ tan chảy.

Tần Tiểu Thiên cảm nhận được một cỗ năng lượng cực lớn đang rất nhanh đưa vào Tinh Điểm trong cơ thể, loại cảm giác này thập phần tuyệt vời. Mà theo năng lượng dũng mãnh đi vào, khả năng hắn khống chế Tinh Thị Liên càng tăng thêm vài phần.

Tinh điểm lục vụ đột nhiên mở lớn, Khúc Khuất Vũ liều mạng, hắn không tiếc hết thảy thả ra bổn nguyên lực lượng, dùng hết toàn lực ngăn cản Tinh Thị Liên cắn nuốt, dương tay đánh ra vô số tinh lôi màu tím.

Đáng tiếc hắn không biết đặc tính của Tinh Thị Liên, tinh lôi màu tím mặc dù lợi hại, nhưng đối với Tinh Thị Liên lại không hề ảnh hưởng. Tựa như đem tạc đạc ném vào trong nước biển, ngoại trừ chỉ làm nước biển chấn động ra, tuyệt không làm cho nước biển biến mất.

Tinh Thị Liên chỉ khi phân giải hay cắn nuốt vật chất thì mới có thể hiển lộ ra uy lực của thân mình, dưới tình huống bình thường thì không cách nào phát hiện. Nếu như Tần Tiểu Thiên hiểu được thêm tác dụng của Tinh Thị Liên, là có thể đem Tinh Thị Liên tách ra, còn có thể dùng Tinh Thị Liên luyện chế vũ khí cần thiết, nhưng hắn còn chưa tu đến cảnh giới như vậy.

Khuất Khúc Vũ trơ mắt nhìn tinh lôi liên tiếp nổ mạnh, làm cho hắn cực độ thất vọng chính là không có phát hiện địch nhân, ngay cả bóng người cũng không thấy, chiến đấu uất ức khuất nhục như thế, quả thật làm cho người ta đau không muốn sống.

Bổn nguyên lực lượng là căn bản của Ba Nạp Nhân, nhanh như vậy mà bị mất đi bổn nguyên lực lượng, qua không được bao lâu sẽ xong đời. Khuất Khúc Vũ luôn luôn hoành hành bá đạo rốt cuộc không chống đỡ được nữa, liên tục phát ra bảy đạo tín hiệu cầu cứu.

Tinh Thị Liên của Tần Tiểu Thiên hoàn toàn có thể bắt được mấy đạo tín hiệu cầu cứu kia, nhưng hắn cố ý buông tha, đồng thời tốc độ cắn nuốt Khúc Khuất Vũ nhanh hơn. Hắn cảm giác Khúc Khuất Vũ giống như một viên đại bổ đan, sương mù tinh điểm là đồ vật khó được, so sánh với việc cắn nuốt hơn mười vạn Ba Nạp Nhân bình thường thì giá trị hơn nhiều lắm.

Khúc Khuất Vũ điên cuồng gào thét nói: " Cứu mạng a…cứu mạng a…tha mạng…buông tha cho ta..ta…" Mới vừa rồi dùng hết toàn lực vận xuất ra bổn nguyên lực lượng, đã bị trọng thương, ai ngờ còn chưa thoát khốn, ngược lại làm cho Tinh Thị Liên thừa cơ xâm nhập bản thể, sợ hãi sự hoảng sợ, hắn điên cuồng hô cứu mạng.

Tần Tiểu Thiên ở xa xa cũng có thể nghe thấy tiếng hô cầu cứu của hắn, nhịn không được buồn cười. Người này ngay từ đầu không biết đang kêu cái gì, nhưng mấy câu sau lại đúng tiêu chuẩn của Hán ngữ. Trong lòng hắn có chút kỳ quái: Hai câu này dùng Hán ngữ còn mang theo khẩu âm địa phương, không biết là từ đâu học được."

Khúc Khuất Vũ mạnh phun ra một ngụm tinh điểm sương mù màu đỏ, nhanh chóng dung nhập vào trong tinh điểm sương mù xanh biếc, theo sau một tiếng thảm hào. Tinh điểm trong sương mù nhất thời đại biến, hình thành một tầng vách tinh điểm, tinh điểm cấp tốc chấn chiến. Trong phút chốc, tinh vụ quanh thân hắn hóa thành một cây tiên khí hình cây chùy nhọn màu đen, mạnh mẽ tránh thoát Tinh Thị Liên quấn quanh, liều mạng hướng ra phía ngoài bỏ chạy.

Đây là tiên khí chưa luyện chế thành công của Khúc Khuất Vũ, tiên khí này nếu luyện chế thành hình, ngay từ đầu Tần Tiểu Thiên cũng không vây khốn được hắn. Lúc này sử dụng tiên khí đó, làm cho Khúc Khuất Vũ nguyên khí đại thương, không có hơn mười năm tu luyện thì đừng mong khôi phục.

Tần Tiểu Thiên ngây người ở lại, trong đầu hiện lên một tia linh quang, mơ hồ cảm thấy được cái gì đó, chẳng qua trong lúc nhất thời phản ứng không kịp. Hắn không gấp theo dõi Khúc Khuất Vũ, mà là suy tư linh quang mới hiện lên vừa rồi, phản tư lại hết thảy từ trong chiến đấu khi nãy, vừa mới nhớ ra, mãi cho đến lúc Khúc Khuất Vũ chạy thoát.

Trong giây lát hắn chợt hiểu ra, Khúc Khuất Vũ lúc chạy trốn thì tinh điểm biến hóa rất nhanh đã khải phát ình. Tinh điểm đang cấp tốc chuyển động và sắp xếp thứ tự thì có thể thành công ngăn cản độ phân giải của Tinh Thị Liên.

" Sắp xếp…chấn động…thứ tự…tinh điểm…"

Ước chừng là hấp thu năng lượng quá nhiều, đầu óc của Tần Tiểu Thiên có chút không linh động. Hắn dùng sức gãi đầu, trong miệng không ngừng lẩm bẩm, cố gắng nắm bắt được mấu chốt trong đó.

Trong lúc hắn sắp nghĩ được thông suốt thì chung quanh đột nhiên xuất hiện sáu cổ tiên nhân siêu cường, loại khí thế mênh mông đè ép tới, nhất thời cắt đứt suy nghĩ của hắn. Hắn không khỏi căm tức, thiếu chút nữa là có thể tỉnh ngộ, vậy mà bị mấy tên này quấy rầy, sau này không biết đến khi nào mới hiểu được.

Sáu cổ tiên nhân, trong đó có bốn người thực lực tương đương Khúc Khuất Vũ, mà hai tên khác càng thêm lợi hại.

Tần Tiểu Thiên lửa giận bay lên, mặc kệ hết thảy phát khởi công kích, Tinh Thị Liên lập tức quấn quanh đi tới, bất kể đối phương có tu vi gì, đánh trước rồi hãy nói.

Sáu cổ tiên nhân tựa hồ sớm có chuẩn bị, mỗi người thả ra một kiện tiên khí hình tam giác, đầu nhọn bắn ra hỏa diễm thành tảng lớn.

Tần Tiểu Thiên đột nhiên phát hiện không đúng, tiên khí phát ra hỏa diễm tựa hồ như mơ hồ khắc chế Tinh Thị Liên.

Sáu kiện tiên khí phát ra ngọn lửa bất đồng, phân biệt màu đỏ, cam, vàng, xanh, lam, tím, duy thiếu màu xanh biếc, mà ngọn lửa không ngờ là do tinh điểm tạo thành. Sáu kiện tiên khí bay đến không trung, hấp dẫn lẫn nhau, hình thành sáu ngọn lửa màu sắc khác nhau lần lượt thay đổi, nhanh chóng phát triển ra.

Mấy cổ tiên nhân kia cũng không chịu nổi, bị Tinh Thị Liên vững vàng cuốn lấy, bổn nguyên lực lượng bị hút đi rất nhanh.

Trong lòng bọn họ rất hoảng sợ, ngoại trừ khống chế tiên khí hình tam giác ra, mấy người đồng thời cùng nhau bắn ra tiên lôi loạn xạ bên ngoài. Đến trước mắt, bọn họ chẳng qua nhận được tín hiệu cầu cứu, mà cũng phát hiện nơi này có vấn đề, nhưng ngay cả bóng người cũng không nhìn thấy, bổn nguyên lực lượng lại không ngừng mất đi.

Tần Tiểu Thiên do dự một chút, hắn vốn muốn giết chết sáu người này, nhưng đối với việc sáu kiện tiên khí hình thành võng lửa lại có chút băn khoăn, vật này lại có uy hiếp nhất định đối với Tinh Thị Liên.

Mắt thấy sáu kiện tiên khí hình tam giác tới gần, Tần Tiểu Thiên đột nhiên sinh ra một tia bất an, dự cảm mấy món tiên khí này mà tới gần sẽ có chuyện bất lợi phát sinh.

Hắn không chút suy tư dọc theo Tinh Thị Liên na di ra ngoài, đang lúc này, sáu kiện tiên khí hình tam giác nhanh chóng hợp lại tiếp đón thành vũ khí hình sáu cánh. Nếu có thể cẩn thận quan sát, có thể nhìn thấy kiện vũ khí kỳ lạ này đã thiếu một khối nhỏ, thiếu một góc, nếu như hoàn toàn liên tiếp, hẳn là một vũ khí hình bảy cạnh.

Đây là thần khí truyền xuống từ thời thượng cổ - Thất Sắc Phong Thần Tỏa, nhưng Tần Tiểu Thiên cũng không biết, hắn chẳng qua chỉ cảm thấy thứ này lợi hại. Tinh Thị Liên dưới sự chiếu xuống của Thất Sắc Phong Thần Tỏa, không ngờ lại đang tán loạn ra, đừng nói là phân giải cắn nuốt vật phẩm, ngay cả lùi về trong cơ thể cũng khó làm được.

Thất Sắc Phong Thần Tỏa mặc dù không thể chân chính phong thần, nhưng làm một kiện thần khí, có thể hữu hiệu khắc chế Tinh Thị Liên của Tần Tiểu Thiên, nhất là Tinh Thị Liên của hắn mới sinh thành không bao lâu, càng khó chống đỡ, may mắn là Thất Sắc Phong Thần Tỏa thiếu đi một cạnh, nếu không uy lực còn lớn hơn vài phần.

Một đạo thần quang bảy màu, không, hẳn là sáu màu thần quang bắn ra khắp nơi, Tần Tiểu Thiên cảm giác như có người dùng đao cắt đi cánh tay của mình, làm hắn sợ tới mức lập tức thu về Tinh Thị Liên.

Tần Tiểu Thiên mới biết không cách nào đánh với sáu người này, không biết đối thủ dùng đồ vật gì, mà Tinh Thị Liên của mình lại ngăn cản không được, bây giờ lại không có vũ khí gì khác, một khi Tinh Thị Liên không dùng được, cũng chỉ có thể chạy đi.

Nhưng trong lòng hắn đối với Ba Nạp cổ tiên nhân lại cảm thấy rất hứng thú, đây đều là đại bổ hoàn, so sánh với tiên đan linh dược còn tốt hơn rất nhiều. Mà lúc trước phân giải hơn mười vạn Ba Nạp Nhân, còn chưa bằng hấp thu năng lượng trên người Khúc Khuất Vũ. Hắn quyết định chủ ý, sau này phải tìm siêu cấp cao thủ mà cắn nuốt, cảm giác thật sự là rất tốt.

Sáu Ba Nạp cổ tiên nhân còn không biết mình bị người nhắm vào, một đám dùng sức lực thúc giục Thất Sắc Phong Thần Tỏa, cố gắng tìm ra người ẩn hình thần bí. Bọn họ nào biết đâu rằng người nọ đã sớm chạy xa rồi, còn đang ẩn thân trốn một bên quan sát, tựa như một con sói cô độc đang theo dõi mấy con dê núi.

" Lão tử cũng không tin các ngươi có thể một mực ở chung với nhau. Hắc hắc, chỉ cần có thể giết chết mấy tên, là có thể phá hư thứ vật biến thái này." Vật này đối với Tần Tiểu Thiên có uy hiếp quá lớn, vô luận thế nào cũng không thể bỏ qua, hắn lén lút bắn ra mấy cây Tinh Thị Liên quấn quanh đi tới, sau này bất luận bọn họ chạy đến nơi nào, hắn cũng có thể tìm được.

Sáu Ba Nạp cổ tiên nhân giống như kẻ ngu, dùng Thất Sắc Phong Thần Tỏa chiếu loạn khắp nơi, thần quang bắn ra không ngừng phát ra tiến báo cảnh.

Giằng co hồi lâu, trong đó một cổ tiên nhân hô to một tiếng, sáu người mới tự thu hồi bảo bối.

Thất Sắc Phong Thần Tỏa thập phần thần kì, tách ra chỉ là một kiện tiên khí, chỉ khi nào có ba kiện liên tiếp nhau, sẽ biến thành một kiện thần khí đại uy lực.

Bảy đoàn kim quang đột nhiên xuất hiện bốn phía, đó là bảy lão nhân. Trong lòng Tần Tiểu Thiên cười khổ, thực lực bảy người này sâu không lường được, không cách nào phán đoán chuẩn xác, có thể ngang hàng với Thiên Chân sư bá.

" Nguyên giới Thất lão!" Một Ba Nạp cổ tiên nhân thất thanh hô.

Danh tiếng của nguyên giới thất lão vang dội, bọn họ lúc mới khởi động nguyên giới thì đi vào, nguyên bổn vốn là hộ điện thần thú trong Huyễn Thần Điện, được nguyên giới chi chủ Lí Cường đưa vào nguyên giới, đánh tan nguy hiểm thần giáp tự bạo, bởi vậy hứa hẹn sẽ thủ hộ cho nguyên giới.

Bởi vì bảy người không hề xa rời nhau, đánh nhau cũng là bảy người cùng lên, hơn nữa thực lực từng người sâu không lường được, cho nên tới bây giờ không gặp qua đối thủ.

Trên người thất lão lộ ra thủ hộ thần giáp, mọi người thân cao ba thước, trong tay cầm đại chùy bén nhọn, không ai tiến lên đáp lời, dương tay bắn ra một chuỗi thần lôi.

Tần Tiểu Thiên trợn mắt há hốc mồm nhìn xem, bảy người hóa thành bốn mươi chín người, nhanh chóng vây khốn đối thủ, bốn mươi chín người hình thành một trận pháp cổ quái, uy lực to lớn, ngay cả Tần Tiểu Thiên cũng chưa chắc chạy ra được dễ dàng.

Trong phút chốc, Ba Nạp cổ tiên nhân có hai người yếu nhất đã bị thương nặng.

Thất lão lựa chọn thời cơ xuất hiện thật là quá tốt, lúc đối thủ đang hao đi rất nhiều bổn nguyên lực lượng, đột nhiên hiện thân ra tay, đánh cho đối phương ứng phó không kịp, hơn nữa bảy người vừa lên đã tập trung uy thế xuống tay với người yếu nhất, sáu Ba Nạp cổ tiên nhân căn bản không còn kịp chống cự.

" Lưu lão, Phù lão, Khô lão, Tề lão, Dong lão, Vũ lão, dùng thủ hộ thần chuy...cùng nhau đập!"

Bốn mươi chín thủ hộ thần thú, bốn mươi chín thần chuy, cùng nhau nện xuống một lúc thì uy lực cũng đủ tưởng tượng.

Lời nói vừa vào tai, Tần Tiểu Thiên liền lui nhanh ngàn dặm. Lúc đầu độ kiếp trong Thiên Diễn, Đại Diễn Thần Lôi giáng xuống uy lực đến nay khó quên, hắn cũng không muốn sẽ bị ảnh hưởng.

Cho dù đã na di ra ngoài ngàn dặm, cũng có thể rõ ràng cảm nhận được đại địa chấn chiến, làm cho Tần Tiểu Thiên than thở, nguyên giới thất lão danh bất hư truyền. Hắn phỏng đoán có lẽ mình có thể đối phó được một người trong đó, nhưng nếu thất lão cùng lên, phải có bao xa thì chạy bao xa, trừ phi mình có được thần thông của cổ thần trong mộng.

Tràng cảnh náo nhiệt như vậy, Tần Tiểu Thiên làm sao chịu bỏ qua? Nghe được tiếng vang thì hắn lập tức na di qua, vừa đi, chỉ hơn mười giây, một chút cũng không chậm trễ việc hắn xem náo nhiệt.

Một kích thần chuy, làm cho sáu Ba Nạp cổ tiên nhân bị thương nặng.

Nguyên giới thất lão ỷ vào thủ hộ thần giáp, mặc vào thứ này thì biến thành thần thú, hơn nữa còn là cao cấp thần thú, thần chuy trong tay lại là tiên khí, hơn nữa bảy người hóa thành bốn mươi chín người, cũng chính là bốn mươi chín thần chuy cùng nhau nện xuống, đừng nói là Ba Nạp cổ tiên nhân, cho dù là nguyên giới chi chủ cũng có thể phải tạm thời tránh né.

Ba Nạp cổ tiên nhân nếm khổ nhiều, lúc này muốn chạy trốn cũng làm không được. Bảy lão quái vật này thật sự quá lợi hại, bọn họ căn bản không còn kịp phản ứng, sáu người, chỉ có hai cổ tiên nhân chân chính còn tốt hơn một chút, mà bốn người khác đã mất đi hơn nửa cái mạng, đồng loạt hộc máu tươi.

Trước khi thần chuy nện xuống, đại địa và bầu trời đã bị đại cấm chế giam cầm, mặt đất cứng rắn như sắt, cho dù như vậy cũng bị đập bể thành một cái hố to sâu hơn một ngàn thước. Sáu người vùi lấp bên trong, giãy dụa muốn trồi lên, chỉ nghe quát to một tiếng: " Lại đập!"

Trong thất lão có người gọi tiếp: " Thay phiên đập!"

Tần Tiểu Thiên thấy vậy trợn mắt cứng lưỡi. Bốn mươi chín thân hình phân làm bảy lần, mỗi lần nện xuống bảy chuy, oanh oanh liệt liệt giống như pháo đạn rơi xuống nổ vang. Tiếng nổ mạnh tiết tấu rõ ràng, giống như tiếng chuông cổ rung trời, làm người khác da đầu tê dại.

" Hay thật, so với rèn sắt còn quá đáng hơn nhiều!"

Tần Tiểu Thiên lắc đầu chắt lưỡi, trong lòng đối với bảy lão già này bội phục không thôi.

Túc túc đập xuống ba mươi giây, cũng không biết đập bao nhiêu lần, dưới mặt đất bị đại cấm chế đã bị đập lún xuống hơn trăm thước, trong thất lão có người kêu lên: " Vũ lão, Khô lão, Phù lão….mọi người phát cấm chế!" Vài vòng kim quang bắn ra, sáu Ba Nạp cổ tiên nhân huyết nhục mơ hồ bị hoàn toàn cấm chế.

Tần Tiểu Thiên giật mình, hiển lộ thân hình, nói: " Tiền bối thủ đoạn thật hay!"

Thất lão thân hình chớp động, nhanh chóng vây quanh Tần Tiểu Thiên.

Tần Tiểu Thiên cũng không muốn bị hiểu lầm, vội vàng giơ lên thân phận bài, nói: " A a, ta là người liên hợp hội."

Một lão nhân nói: " Ném lại đây!"

Tần Tiểu Thiên bắn ra thân phận bài, cười nói: " Các vị tiền bối, mời nhìn xem."

Lão nhân kia tiếp nhận thân phận bài, nhìn một cái, kinh ngạc nói: " Di? Khách khanh trưởng lão? Tần Tiểu Thiên…được rồi, tất cả đều là người của mình." Thủ hộ thần giáp trên người hắn biến mất, lộ ra mặt thật.

Ở trong liên hợp hội có được thân phận trưởng lão đều là tiên nhân, chỉ có số rất ít là người tu chân, mà khách khanh trưởng lão là trăm phần trăm tiên nhân, cho nên thất lão không dám chậm trễ. Bọn họ đều là đại trưởng lão của liên hợp hội, đối với người nhà mình luôn luôn thân thiết.

Một lão nhân mũi ưng nói: " Ta là Lưu Mang, gọi ta là Lưu lão, Tiểu Thiên nhập hội lúc nào?"

Tần Tiểu Thiên hoảng sợ, lưu manh? Tên này thật làm cho người ta rung động, hắn nói: " Chào tiền bối, ta là mới nhập hội, mới bắt được thân phận bài."

Lưu Mang gật đầu, đánh giá một phen, trong lòng có chút hoài nghi, không ngờ nhìn không thấu tu vi của Tần Tiểu Thiên, quay đầu nhìn những người khác, nét mặt đều cổ quái. Hắn tò mò, hỏi: " Ngươi không phải tiên nhân? Kỳ quái, cũng không phải tu chân, chẳng lẽ ngươi tu thần?" Ánh mắt lão nhân đích xác lợi hại, một lời phá huyền cơ.

Tần Tiểu Thiên khiêm nhường nói: " Hình như…đúng vậy."

Thất lão thiếu chút hộc máu, ngay cả mình tu cái gì cũng không rõ, đây là một tiểu hồ đồ.

Lưu Mang đơn giản giới thiệu sáu người khác, nói: " Không cần gọi ta tiền bối, tiểu hữu vừa rồi vẫn ở đây?"

Trong lòng Tần Tiểu Thiên rất tự hào, dùng Tinh Thị Liên ẩn thân, ngay cả cao thủ đỉnh cấp như thất lão cũng nhìn không ra, cười nói: " Sáu Ba Nạp Nhân là tới tìm ta…A a, bất quá, ta trốn thôi."

" Trốn? Thực lực của ngươi mà cần phải trốn?" Vũ lão, chính là Vũ Phi đại trưởng lão khó hiểu. Hắn còn chưa nhìn thấu sâu cạn của Tần Tiểu Thiên, theo hắn lý giải, Tần Tiểu Thiên tuyệt đối có thể giải quyết sáu người kia.

Tần Tiểu Thiên gật đầu nói: " Ta vừa mới tu luyện không bao lâu, đối với thực lực của mình còn chưa hoàn toàn hiểu rõ."

Thất lão lộ ra ánh mắt hoảng sợ, Vu lão hỏi: " Ngươi là đệ tử của ai?"

Tần Tiểu Thiên nói: " Sư tôn ta...là Xích Minh, a a."

Lưu Mang kinh ngạc: " A, đúng là đệ tử Xích Minh. Thật thần kỳ! Xích Minh tên hỗn đản này, ngươi so với đệ tử của sư huynh hắn còn mạnh hơn." Hắn nào biết đâu rằng Tần Tiểu Thiên còn có kỳ ngộ khác. Ngay từ đầu Xích Minh không có dạy cho Tần Tiểu Thiên cái gì, ngoại trừ giúp hắn trọng tố thân thể lần nữa, và dẫn hắn đi ra địa cầu.

Tần Tiểu Thiên cũng không giải thích, cười nói: " Sáu người này làm sao xử lý?" Trong lòng hắn đối với sáu người này vẫn không bỏ qua, đây chính là sáu viên siêu cấp đại bổ đan, tiện nghi như thế sao có thể bỏ qua?

Lưu Mang cau mày nói: " Ân, tương đối phiền phức, ta đi thông tri cho liên hợp hội, phái mấy tiên nhân tới..."

Tần Tiểu Thiên vội vàng nói: " Lưu lão, nếu không, nếu không giao cho ta xử lý?"

Lưu Mang vui vẻ nói: " Vậy thật tốt quá, chỉ cần không cho bọn họ chạy mất, tùy tiện ngươi xử lý."

Phải biết rằng, sáu cổ tiên nhân bị giam cầm cũng không dễ dàng bắt giữ. Tu vi tới cấp bậc cổ tiên nhân, cơ bản rất khó tiêu diệt, cho dù là hoàn toàn giam cầm, bọn họ cũng có biện pháp chậm rãi khôi phục. Thất lão có thể bắt được bọn họ, chưa chắc có thể tiêu diệt được bọn họ, chỉ cần bọn họ bảo vệ được bổn nguyên lực lượng thì rất khó tiêu diệt.

Tần Tiểu Thiên vui mừng vô cùng, luôn miệng nói: " Được, được, đưa cho ta. Yên tâm đi, ha ha..." Ánh mắt hắn đảo qua sáu Ba Nạp cổ tiên nhân, ánh mắt hưng phấn như vậy cũng không thể che giấu.

Trong lòng thất lão kỳ quái: " Đứa nhỏ này hưng phấn cái gì?"

Ba Nạp cổ tiên nhân kia không hẹn mà cùng run rẩy, trong lòng dâng lên sự bất an cực độ, mặc dù đã bị giam cầm, bọn họ cũng có thể nghe thấy đối thủ nói chuyện, đều có một loại cảm giác đại họa trước mắt.

87. Q.9 - Chương 9: Đại Bổ Hoàn

Thất lão nói tới chuyện của Phó Sơn.

Nguyên lai thì ra Phó Sơn bị chín Ba Nạp cổ tiên nhân vây công, Phó Sơn chỉ mang theo một tiên nhân, thực lực song phương cách xa quá lớn, đợi khi thất lão và ba tiên nhân khác chạy tới, hai người Phó Sơn đã bị mạnh mẽ giam cầm.

Thất lão không dám phóng ra lập tức, sợ Ba Nạp cổ tiên nhân mang Phó Sơn chạy trốn, cho nên vẫn một mực theo dõi. Sau lại chạy đi hai Ba Nạp cổ tiên nhân, bọn họ cũng vẫn chưa nắm chắc, cho đến vừa rồi mới đợi được cơ hội.

Trong đó có sáu Ba Nạp tiên nhân không biết tại sao đột nhiên rời đi, thất lão theo dõi tới, phát ra một kích lôi đình. Bên kia còn có ba tiên nhân, đối phó một Ba Nạp cổ tiên nhân còn lại, cứu ra Phó Sơn và tiên nhân kia thì hoàn toàn không có vấn đề.

Thất lão giao người cho Tần Tiểu Thiên xong, chào hỏi một tiếng, thân ảnh bảy người lặng yên biến mất.

Hai mắt Tần Tiểu Thiên tỏa sáng, Tinh Thị Liên lập tức bắn ra, cuồn cuộn cuốn lấy sáu người na di đi.

Hắn đi vào trong phiến rừng cây, Tinh Thị Liên hướng dưới đất tìm kiếm, chỉ chốc lát thời gian đã mở ra một không gian thật lớn mấy ngàn thước bên dưới. Đi theo Tinh Thị Liên thuấn di xuống, hắn nhịn không được hắc hắc cười.

Sáu Ba Nạp cổ tiên nhân liều mạng giãy dụa, bởi vì bọn họ đều nghe hiểu tiếng hừ hừ của Tần Tiểu Thiên.

"...Ta đắc ý..cười...ta phải cười...hắc hắc...phát tài phát tài rồi...ta phải cười...đại bổ hoàn...nha nha....đại bổ hoàn..."

Tần Tiểu Thiên có một loại trực giác bản năng, một khi phân giải cắn nuốt sáu người này, tu vi của mình sẽ tăng mạnh. Sau khi nếm được bổn nguyên lực lượng một lần, hắn cũng không còn khống chế được mình.

Không gian dưới đất khai mở trong nham thạch, ước chừng cỡ một phòng bơi lội. Lúc Tinh Thị Liên phân giải nham thạch thì hắn khắc trận chú trên vách, sau khi xuống tới thì lập tức khởi động, dùng cái lồng che sạch hết dấu vết, cho dù là tiên nhân dùng thần thức tìm kiếm, cũng không thể phát hiện.

Tần Tiểu Thiên cho tới bây giờ không ngừng đắc ý, hắn hừ hừ cười nhỏ, đem sáu Ba Nạp cổ tiên nhân sắp đều sáu góc, tự mình ngồi ngay giữa. Tinh Thị Liên lập tức che kín cả không gian, trên người sáu Ba Nạp cổ tiên nhân càng quấn quanh vô số Tinh Thị Liên. Hắn cười quái dị một tiếng nói: " Ha ha, đại bổ a!"

Tần Tiểu Thiên đầu tiên nhắm vào Ba Nạp cổ tiên nhân cực mạnh, chỉ trong thời gian ngắn ngủi, không ngờ hắn lại khôi phục được một thành tu luyện, nếu thời gian dài hơn một chút, rất có thể sẽ mở được giam cầm, bởi vậy phải đối phó hắn đầu tiên.

Tinh Thị Liên dưới sự khu động của Tần Tiểu Thiên từ từ hiển lộ ra, đó là vô số đạo chỉ cực nhỏ, giáp tạp tinh điểm, vừa nhìn thì có chút giống sương mù, Ba Nạp cổ tiên nhân kia trầm phù trong sương mù, ngay cả lên tiếng cũng không được, thân thể hoàn toàn cứng ngắc.

Tần Tiểu Thiên cẩn thận phá vỡ một lổ nhỏ trên người Ba Nạp cổ tiên nhân, Tinh Thị Liên lập tức hút mạnh bổn nguyên lực lượng. Rất nhanh, bổn nguyên lực lượng bị cắn nuốt không còn, theo Tinh Thị Liên truyền về. Hắn thật sâu say mê vào năng lượng dũng mãnh tràn vào.

Một tiên nhân có được năng lượng không giống như một viên tinh cầu có năng lượng, hơn nữa còn thêm tinh thuần. Cướp đoạt là một loại phương thức tăng trưởng rất nhanh, chẳng qua phương thức cướp đoạt của Tần Tiểu Thiên vô cùng kinh khủng, so sánh với đại ma tôn của hắc ma giới còn kinh khủng hơn, bởi vì cái gì hắn cũng có thể cướp lấy.

Không cấp cho bất cứ cơ hội phản kháng nào cho Ba Nạp cổ tiên nhân, Tần Tiểu Thiên ở trong thời gian ngắn đã thu hết năng lượng của bọn họ sở hữu. Bổn nguyên lực lượng của sáu cổ tiên nhân, những trữ vật khí cụ, cùng với Thất Sắc Phong Thần Tỏa. Màu sáu kiện mặc dù có thể hình thành thần khí, nhưng cũng không bằng uy lực của bảy kiện tề tụ.

Xong được bổn nguyên lực lượng của sáu Ba Nạp cổ tiên nhân, một trăm lẻ tám tinh điểm trong cơ thể Tần Tiểu Thiên hoàn toàn củng cố, hình thành sự liên vận thần bí lẫn nhau. Tần Tiểu Thiên hiểu rõ trụ cột tu luyện của mình cuối cùng đã hoàn thành, mà còn một trăm lẻ tám tinh điểm, đã có chút giống như tinh điểm của cổ thần trong mộng.

Chỉ cần trúc cơ hoàn toàn thành công, là có thể trở thành sự tồn tại bất diệt. Bất quá rất kỳ quái, khi tu thành cảnh giới trúc cơ của tu thần, lẽ ra phải có thiên kiếp hay thần kiếp đã tới, nhưng đến trước mắt, không hề có cảm ứng, hắn không nghĩ ra là nguyên nhân gì.

Năng lực khống chế Tinh Thị Liên cấp tốc tăng lên, Tần Tiểu Thiên đã có thể hoàn toàn khống chế ba chủ hệ, chỉ huy tự nhiên giống như có thêm ba cánh tay.

Một trận ủ rũ kéo tới, Tần Tiểu Thiên nhanh chóng hãm vào trong ngủ say, trong phút chốc ý niệm hiện lên: " Lão tử rốt cuộc đã có thể ngủ...chờ mong a.."

Tần Tiểu Thiên lại một lần nữa nhập vào cổ thần chi tâm, chuyên chú quan sát một trăm lẻ tám tinh điểm vận chuyển trong cổ thần, đây là căn bản của hắn, hắn không có được truyền thụ công pháp gì, chỉ có thể từ hoạt động của cổ thần mà cẩn thận quan sát học tập. Lúc này giờ phút này, hắn có thể cảm nhận được hết thảy của cổ thần, kinh nghiệm quý giá như vậy cũng không có nơi mà học.

Nhưng mộng cảnh này không kéo dài như là một mông cảnh.

Cổ thần đứng một mình đi lại trên mặt đất. Tần Tiểu Thiên chú ý tới hình tượng của cổ thần, không khỏi thở dài: " Kháo...thứ gì đây? Không phải người a..."

Do hắn chỉ có thể quan sát trong cơ thể, mà không thể chỉ huy cổ thần. Tựa như đang nhìn phim lập thể, cho hình ảnh gì thì chỉ đón nhận hình ảnh đó, còn làm sao mà tới thì không thể nào biết, chỉ có thể suy đoán.

Lần này trong mộng ngoại hình của cổ thần giống như là một dã thú, hoàn toàn khác với lần trước, hình thể phi thường khổng lồ, lại có sơn mạch núi non thật lớn nhưng co lại trong một khung cảnh, mà hồ lớn sông lớn lại đan nhau chằn chịt.

Tần Tiểu Thiên phát hiện ngoài việc phóng ra Tinh Thị Liên, hắn phát hiện Tinh Thị Liên của mình và cổ thần khác nhau rất lớn, Tinh Thị Liên của cổ thần có quy tắc phân ra bốn phương tám hướng, mà theo cổ thần đi lại long trời lở đất, năng lượng cả tinh cầu đều dũng mãnh tuôn vào trong cơ thể.

Tốc độ đi lại của cổ thần nhìn như thong thả, nhưng thật ra lại nhanh vô cùng, ước chừng mười phút đã vờn quanh tinh cầu một vòng, chỉ mười phút, viên tinh cầu đã nhanh chóng héo rũ biến thành một hoang tinh, cả tinh cầu co rút lại một nửa.

Tần Tiểu Thiên trợn mắt há hốc mồm, vậy cũng quá kinh khủng rồi, cổ thần tu luyện hoàn toàn là cướp đoạt, dã man bá đạo, đem tất cả tính mạng và tư nguyên trên tinh cầu hấp thu không còn.

Không chần chờ, không liên mẫn, không có bất cứ tình cảm gì, mục đích duy nhất của cổ thần chính là vì lớn mạnh chính mình, hơn nữa, vĩnh viễn không dừng lại.

Nếu như có thể chảy ra mồ hôi, Tần Tiểu Thiên nhất định là chảy mồ hôi đầy mặt, hắn không nhịn được nghi vấn: " Phương thức tu luyện như vậy có phải là quá đáng hay không?" Thần niệm vừa ra, Tần Tiểu Thiên lập tức tỉnh lại từ trong mộng.

Trong lòng hắn cười khổ, so sánh với cổ thần, mình càng thêm nhỏ yếu, không ngờ còn dám nghi vấn cổ thần, hắn không tiếp tục suy nghĩ, bắt đầu suy nghĩ lại hết thảy trong mộng.

Tinh Thị Liên của cổ thần rất kỳ diệu, không có chia làm chủ phó hệ, tựa hồ là tùy ý ra, hơn nữa cũng không phải kéo dài từ trên người, phảng phất như là trống rỗng xuất hiện, chỉ cần cổ thần động niệm là có, đi đến vô hình, thần kỳ đến không gì để nói.

Tần Tiểu Thiên thầm than: " Ở giới này…ai có được thực lực của cổ thần?"

Hắn cũng không biết, ở giới này ít nhất có bảy, tám người có thể đạt được thực lực của cổ thần trong mộng. Trong đó cả Thanh Đế, Thiên Cô, Bác Tụ và Lí Cường. Còn sư tôn Xích Minh của hắn còn kém một chút.

Bọn họ cũng chỉ có thể đạt được thực lực hiện tại của cổ thần trong mộng. Thực lực chân chính của cổ thần, trừ phi mộng thấy, nếu không cũng sẽ không biết.

Trong lòng Tần Tiểu Thiên rất rõ ràng, phải đạt tới tu vi của cổ thần trong mộng cảnh, thì phải không ngừng tu luyện, phỏng chừng nếu không hủy diệt ngàn vạn tinh cầu, tuyệt không thể đạt tới trình độ kinh khủng này, không khỏi thở dài nói: " Có lẽ phải đến khi đó, mới lại có mộng cảnh xuất hiện…Ai, quá khó khăn rồi…"

Tinh Thị Liên hướng lên cao, nhanh chóng bao trùm cả tinh cầu. Tần Tiểu Thiên nhận thấy tốc độ mở rộng và phân liệt của Tinh Thị Liên nhanh hơn rất nhiều, vô số tin tức theo Tinh Thị Liên truyền về.

Lúc này Tinh Thị Liên đã hoàn toàn bị khống chế, không còn vi phản ý chí của Tần Tiểu Thiên, chỉ chốc lát thời gian, hắn đã nắm hết Khôi Tinh trong lòng bàn tay.

Bóng dáng Ba Nạp Nhân đã không còn nhìn thấy, truyền tống trận chỉ còn lại hai tòa, mà những tòa khác đã bị hủy đi. Truyền tống trận thông hướng địa bàn Ba Nạp Nhân cũng toàn bộ bị hủy.

Nói cách khác, tinh vực của loài người và tinh vực của Ba Nạp Nhân hoàn toàn mất đi thông đạo câu thông. Trừ phi nguyên giới chi chủ quay lại, những người khác không còn khả năng làm được.

Ba Nạp Nhân hoàn toàn bị vây ở ngõ ngách của nguyên giới. Với tốc độ phát triển của Ba Nạp Nhân, nhiều nhất ngàn năm sau, bọn họ sẽ gặp phải kết cục tư nguyên khô kiệt, cũng không thể nào phát triển mạnh lên được nữa, trừ phi nghĩ ra biện pháp đi tới tinh vực của loài người, hoặc là nguyên giới chi chủ khởi động tinh cầu bọn họ một lần nữa.

” Nên đi rồi…A a, không nghĩ tới thu hoạch lớn như vậy!”

Tần Tiểu Thiên cảm khái vạn ngàn, không chỉ thành quả thu hoạch làm cho người khác khó có thể tin, hơn nữa đã bổ điền sự thiếu thốn của trúc cơ, tâm tình của hắn thập phần khoái trá. Còn về phần giết chết nhiều Ba Nạp Nhân như vậy, hắn cũng không có gánh nặng gì trong lòng, giết Ba Nạp Nhân như là giết dã thú, hắn không đánh đồng Ba Nạp Nhân ngang như loài người, bọn họ nhiều nhất chỉ được xem như là dã thú có trí tuệ.

Khôi Tinh còn lại hai tòa truyền tống trận, trong đó có một tòa là do Tần Tiểu Thiên bố trí tiên trận phòng ngự. Hắn trực tiếp thuấn chuyển qua, thân thể có chút vừa động, tất cả Tinh Thị Liên toàn bộ lùi về trong cơ thể.

Hắn không có ý định cắn nuốt tinh cầu này. Bởi vì hắn biết, nếu như hấp thu quá nhiều tinh cầu, chắc sẽ ảnh hưởng đến sự thăng bằng của nguyên giới, sau đó hậu quả không phải chuyện đùa, có thể sẽ làm cho nguyên giới hỏng mất.

Truyền tống trận có mười người tu chân trấn thủ, đều là thành viên của liên hợp hội, Tần Tiểu Thiên cũng không nhiều lời, trực tiếp xuất ra thân phận bài, dưới ánh mắt kính ngưỡng của đám người tu chân đã truyền tống đến Viêm Tinh.

Truyền tống trận của Viêm Tinh là từ Viêm Tinh và Hoàng Tinh liên lạc, đều là tinh cầu trọng yếu của loài người, là tinh cầu có trình độ khoa học kỹ thuật rất cao, cho nên truyền tống trận y hệt như là đại hình phi trường quốc tế trên địa cầu, là một đại hình truyền tống trường, mỗi ngày truyền tống đạt tới hơn vạn người, thậm chí hơn mười vạn người.

Truyền tống trận của Viêm Tinh có hai loại, một là quốc tế truyền tống trận, một là truyền tống trận bên trong tinh cầu.

Tần Tiểu Thiên đi tới chính là truyền tống trường tại Viêm Tinh Tây An, hắn vừa xuất hiện trong Viêm Tinh truyền tống trận, đã có mấy người tu chân đi lên đón.

Xin hỏi, ngài chính là trưởng lão Tần Tiểu Thiên?”

Tần Tiểu Thiên không nghĩ tới liên hợp hội lại hành động nhanh như vậy, cười nói: ” Đúng vậy, các ngươi có chuyện gì?”

Tới đón tiếp hắn tổng cộng có ba người, nhìn ra đều là tu vi Nguyên Anh kì.

Hai bên gặp mặt, giới thiệu lẫn nhau.

Hán tử cao lớn tên là Tề Chấn, lộ ra vẻ nghiêm túc cung kính. Thanh niên gầy cao tên là Địch Phúc Long. Đi theo phía sau hai người bọn họ tên là Trần Cường, là một người thấp lùn, trên mặt luôn mỉm cười, nhìn bộ dáng rất tùy hòa.

Tần Tiểu Thiên là khách khanh trưởng lão của liên hợp hội, sẽ được hưởng đãi ngộ rất cao của liên hợp hội, bất luận hắn đến tinh cầu nào, đều có người tu chân của liên hợp hội chiêu đãi, hơn nữa còn là loại chiêu đãi cấp bậc cao nhất.

Tề Chấn là người phụ trách tiếp đãi Tần Tiểu Thiên lần này, hắn nói: ” Tiền bối, thỉnh đi bên này, liên hợp hội đã an bài xong chỗ ở cho ngài.”

Tần Tiểu Thiên hỏi lại mới biết được, trưởng lão ở tại mỗi tinh cầu đều có chỗ ở đặc biệt, nếu như không muốn ở cũng không sao. Hắn đến Viêm Tinh mục đích là tìm kiếm cha mẹ, bởi vậy quyết định đi theo Tề Chấn bọn họ.

Xe bay đến bên cạnh, Tề Chấn nói: ” Tiền bối xin mời.” Ba người nói chuyện đều cũng rất cẩn thận, không người nào dám tùy tiện đùa giỡn với trưởng lão.

Tề Chấn không có đi tổng bộ liên hợp hội tại Viêm Tinh, mà là đi tới Nặc Đệ sơn mạch, liên hợp hội chuyên làm nơi ẩn tu, đó là nơi cao cấp chấp sự và trưởng lão chuyên dụng.

Xe bay rất thư thích, trong xe còn có cả tụ linh trận. Bên trong xe có một không gian trữ vật nhỏ, đặt một chút linh quả và rượu.

Tần Tiểu Thiên thầm than: " Liên hợp hội thật sự là xa hoa." Sau khi lên xe thì nửa nằm nửa ngồi trên ghế, nhắm mắt trầm tư.

Đám người Tề Chấn không dám quấy rầy hắn, một đám ngồi thẳng không nói chuyện.

Xe bay tốc độ cực nhanh, chỉ cần năm giờ đã đi đến ngoài ngàn dặm tới Nặc Đệ sơn mạch. Tần Tiểu Thiên cho dù nhắm mắt, hết thảy chung quanh cũng rõ ràng chiếu vào trong lòng.

Liên tục trải qua hai tầng bình chướn(vách ngăn), đều là cách cục của tiên trận. Xe bay đi thẳng vào, bay qua một mặt nước, đi tới một đảo nhỏ.

Tề Chấn giải thích: " Đây là Thanh Khê Hồ của Nặc Đệ sơn mạch, diện tích chừng ba trăm bình phương công lý, là một tòa hồ nhân tạo."

" A a, liên hợp hội ở chỗ này tu kiến một đầm nước, là một thác lớn có thể phát điện, tuy nói điện năng chỉ là năng lượng phụ trợ, nhưng có thể sử dụng được nhiều thứ. Chúng ta muốn đi đảo nhỏ, là một trong một trăm sáu mươi bảy đảo của Thanh Khê Hồ, tên là Hoàn Nguyệt Đảo, là đặc biệt cấp cho trưởng lão ở lại."

Tần Tiểu Thiên có chút gật đầu, cũng vì thời gian dài đã thoát ly khỏi sự tiếp xúc với người tu chân.

Hắn cảm giác không thích ứng, không biết nói gì cho phải, khó trách những cao thủ sẽ trở nên cao ngạo, đích thật là có nguyên nhân.

Bất quá không nghĩ tới khi đến nơi, nghênh đón Tần Tiểu Thiên chính là quản gia Úc Mông Bạch và Lưu Đông của U Tuyền biệt thự, Tần Tiểu Thiên cười nói: " Sao lại là các ngươi?"

Úc Mông Bạch tiến lên hành lễ nói: " Dạ là do đại trưởng lão phân phó chúng ta tới. Cha mẹ của tiền bối đã tìm được, chúng ta cố ý chạy tới trước để báo cáo cho tiền bối biết."

Tần Tiểu Thiên phi thường kì quái tự mình lại không có mừng rỡ, phảng phất đây là một chuyện nằm trong tình lý. Hắn gật đầu nói: " Bọn họ ở đâu?"

Úc Mông Bạch không nghĩ ra Tần Tiểu Thiên lại bình tĩnh như vậy, nói: " Ở Hải Châu Thị của Viêm Tinh."

Tần Tiểu Thiên ngạc nhiên nói: " Hải Châu?" Nguyên lai Viêm Tinh cũng có Hải Châu Thị, cũng giống như nhà mình ở địa cầu.

Úc Mông Bạch nói: " Đúng vậy, Hải Châu Thị là một tòa đại thành thị, bên trong thành có hơn một ngàn vạn dân cư, cũng là một trong những thành thị lớn nhất Viêm Tinh."

Tần Tiểu Thiên hỏi: " Cha mẹ ta tu chân ở môn phái nào?"

Úc Mông Bạch cung kính đáp: " Không có môn phái, bọn họ ẩn cư tại Hải Châu Thị."

Tần Tiểu Thiên gật đầu nói: " Phát đi một tin tức cho ta, cảm ơn sự quan tâm của Phó sư bá, cho ta địa chỉ bọn họ, ta lập tức đi Hải Châu Thị."

Úc Mông Bạch hỏi: " Lập tức phải đi? Có cần thông tri cho nhị lão hay không?" Vừa nói vừa cấp cho Tần Tiểu Thiên bản đồ điện tử, lại nói: " Địa chỉ đã được kí hiệu bên trong."

Tần Tiểu Thiên mỉm cười nói: " Không cần, các ngươi để lại chỗ này, tự ta đi là được." Nói xong, đã biến mất trong nháy mắt.

Hải Châu ở Viêm Tinh là một thành thị lớn, số lượng dân cư đông đảo, người tu chân cũng rất nhiều, là một đại phương rồng rắn hỗn tạp.

Khác với thành thị nhỏ, cuộc sống tiết tấu của Hải Châu cực nhanh, bởi vì con người chiếm tuyệt đại đa số bên trong thành thị, bởi vậy cũng là nơi thương gia tụ tập. Chỗ này cùng đại thành thị trên địa cầu cũng rất giống nhau, cũng có tòa lầu cao ngất, xe bay tới lui, một cảnh tượng phồn vinh.

Tần Tiểu Thiên nguyên bổn là người mù đường, từ sau khi có Tinh Thị Liên, hắn cũng không còn lạc đường nữa. Tinh Thị Liên vừa triển khai, đừng nói là một tòa đại thành thị, ngay cả một hành tinh, cũng hiểu rõ rất nhanh.

Sau khi tới Hải Châu Thị, Tần Tiểu Thiên không cần tìm kiếm, mà thả ra Tinh Thị Liên, bao trùm cả Hải Châu Thị, chỉ chốc lát thời gian, liền tìm được nhà mình được kí hiệu trên bản đồ, lập tức hiện ngay cửa.

Tần Tiểu Thiên không dám tin nhìn cửa nhà mình, đó là một khu nhà ngoại ô, toàn bộ là phòng thường, hơn nữa còn rách nát không chịu nổi, ngã tư đường hẹp hòi, cảm giác như rất xưa cũ.

Cánh cửa đột nhiên mở ra, một tiểu cô nương mười tuổi kinh ngạc nhìn hắn, nói: " Uy, ngươi là ai a...đứng ngay cửa không kêu một tiếng, dọa người giật mình! Ngươi tìm ai?" Vừa nói vừa vỗ ngực.

Tần Tiểu Thiên nhìn bản đồ, rồi nhìn cửa nhà, nói: " Không sai, chính là nơi này, ách, xin hỏi, chủ nhà này là..."

Tiểu cô nương liếc mắt xem thường: " Chủ nhà là ai? Tại sao ta phải nói cho ngươi? Ngươi nói trước là tìm ai..." Trong miệng lại lầm bầm: " Ở đâu ra tên lường gạt...muốn gạt ta...hừ!"

Tiểu cô nương cảnh giác nhìn hắn, quay đầu kêu lên: " Đại ca mau tới a!"

Tần Tiểu Thiên đầu cũng muốn hôn mê, thầm nghĩ: " Lão cha lão mụ không chịu chuyên tâm tu chân, lại sinh ra ình một muội muội? Không đúng, nha đầu này tựa hồ còn một đại ca, chẳng lẽ sinh thêm một đệ đệ và một muội muội? Ai nha nha...lão cha lão mụ mạnh như vậy a..." Hắn không khỏi suy nghĩ linh tinh.

Một tiểu tử cường tráng từ trong phòng vọt tới cửa, lớn tiếng nói: " Em gái, chuyện gì?"

Tần Tiểu Thiên lần nữa muốn hôn mê. Đứa nhỏ này không chỉ là tráng kiện, mà là vừa mập vừa tráng, đầu to, đôi mắt nhỏ xíu, trên mặt còn có tàn nhang rất nhiều. Không có chút bộ dáng giống cha mẹ chút nào, tiểu cô nương còn đỡ một chút, có phong thái giống mẹ. Hắn hỏi dò: " Tiểu muội muội, ba ba của em không có ở nhà?"

Tiểu tử xông tới ngăn trước người tiểu cô nương, vẻ mặt không vui, hỏi: " Ngươi là ai?"

Tần Tiểu Thiên cố tình trêu chọc, hì hì cười nói: " Ta là đại ca của các ngươi."

Tiểu tử " phi" một tiếng, ác hung hăng nói: " Ngươi là đại ca của ai? Chiếm tiện nghi của ta phải hay không?" Hắn xoa tay như muốn đánh nhau.

Tiểu cô nương kéo ống tay áo hắn, nhỏ giọng nói: " Đại ca, mẹ không cho anh gây chuyện...vạn nhất hắn thật sự là khách của ba thì làm sao?"

Cố gắng nín cười, lá gan đứa nhỏ này không nhỏ, không ngờ lại muốn động thủ với mình. Hắn nhún nhún vai, cười nói: " Ai, nói thật lại không chịu nghe, ha ha, được rồi, ta phải vào nhà!"

Tiểu tử cùng tiểu cô nương nhất thời nóng nảy, giở hai tay ra, ngăn cản cửa, hai người hai miệng đồng thành nói: " Không cho vào!"

Nếu có thể ngăn cản Tần Tiểu Thiên, vậy mới đáng chê cười. Trong chớp mắt, Tần Tiểu Thiên đã đến trong phòng.

Ngoài cửa truyền đến tiếng kêu sợ hãi của tiểu cô nương: " Oa, đại ca, không thấy hắn nữa..."

Thanh âm của tiểu tử: " Đóng cửa, đóng cửa...chờ ba mẹ về."

Tần Tiểu Thiên thản nhiên đánh giá căn phòng, hoàn toàn bằng gỗ, thu thập rất sạch sẽ, một bộ ghế sa lon, trên tường còn có máy báo tin, nhìn bộ dáng là sản phẩm rất xưa. Mặc dù có thể dùng Tinh Thị Liên xem xét hết thảy, nhưng hắn lại muốn tận mắt nhìn thấy nhà của cha mẹ.

Chỉ chốc lát sau, tiểu cô nương đi vào gian phòng, nhìn thấy Tần Tiểu Thiên đứng giữa phòng, không khỏi kêu lên: " A! Ngươi làm sao vào được?"

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Đi vào."

Tiểu cô nương hét lớn: " Đại ca, hắn vào được..hắn vào được..."

Tiểu khỏa tử rất mãnh, vừa vào phòng liền đánh về phía Tần Tiểu Thiên.

Tần Tiểu Thiên mỉm cười, thân ảnh bỗng nhiên biến mất. Tiểu khỏa tử không dừng được bước chân, một đầu chàng vào trong ghế sa lon. Hắn vừa mập lại nặng, không ngờ tông ngã cả ghế sa lon, lăn tròn ra sau.

Tần Tiểu Thiên lắc đầu nói: " Đừng có xúc động như vậy..ân, tiểu cô nương, hẳn là ba ba của ngươi về rồi…ách…" Hắn phát hiện lão ba của mình đang ngự kiếm quay về, tốc độ rất nhanh.

Chỉ thấy tiểu cô nương cầm một vật nhỏ trong tay, đắc ý dương dương nói: " Hừ, ba của ta đã về!" Đây là vật báo tin Tần Danh cấp cho, chỉ cần ấn nút, Tần Danh sẽ được tin tức mà chạy về ngay.

Chỉ nghe Tần Danh hét lớn: " Ai dám giương oai!"

Tần Tiểu Thiên không khỏi cười khổ, vừa mới về nhà đã bị xem là kẻ xấu.

88. Q.9 - Chương 10: Về Nhà

Tần Danh đứng ở cửa, ngơ ngác nhìn Tần Tiểu Thiên, thân thể run nhè nhẹ.

Tần Tiểu Thiên ngược lại rất bình tĩnh, khóe miệng mỉm cười, cũng lẳng lặng nhìn cha mình. Hắn không ngờ vẫn còn tâm tình quan sát tu vi của phụ thân. Tần Danh đã bước vào Xuất Khiếu hậu kì, sắp bước vào Phân Thần kì.

Một hồi lâu, Tần Tiểu Thiên nhẹ giọng kêu lên: " Ba…"

Tiểu cô nương kinh ngạc kêu lên một tiếng, đưa tay che miệng lại, tiểu tử thì trợn mắt há hốc mồm ngồi dưới đất.

Tần Danh vẫn là bộ dáng khi chia tay, vẫn như là một thanh niên hai mươi tuổi. Chỉ thoáng chốc thất thần, hắn lộ ra vẻ tươi cười vui mừng, nói: " Quay về là tốt rồi, quay về là tốt rồi..Tiểu Thiên, đây là nhà của con."

Tần Tiểu Thiên dù trong lòng cứng rắn như thiết, cũng không ngăn được một cảm giác ấm áp, nói: " Ba, con đã trở về…mẹ đâu?"

Tần Danh nói: " Mẹ của con sẽ trở về rất nhanh, nàng đi Phủ Dục Viện rồi, mấy năm nay…con ở đâu? Mặt của con lại thay đổi như trước rồi."

Tần Tiểu Thiên thầm nghĩ: " Ngoại trừ linh hồn ta vẫn còn như xưa, ngoài ra không biết đã biến thành cái thứ gì rồi." Nói: " Ba, con trọng tu một môn công pháp, a a, cho nên…biến lại bộ dáng ngày xưa."

Tiểu cô nương và tiểu tử mập kia chạy đến bên cạnh Tần Danh, một trái một phải ôm lấy cánh tay Tần Danh. Tiểu cô nương nói: " Ba…hắn là…đại ca sao?"

Tần Danh cười nói: " Đúng rồi, đây là đại ca mà hai đứa chưa từng gặp qua. Tiểu Thiên, gặp em trai và em gái của con."

Tiểu cô nương mất đi khí thế vừa rồi, sắc mặt ửng đỏ, súc bên trong cánh tay Tần Danh, có chút thẹn thùng nói: " Đại…đại ca…chào đại ca."

Tiểu tử mập vẻ mặt hưng phấn, hắn cảm giác được Tần Tiểu Thiên rất lợi hại.

Nhưng thực ra Tần Tiểu Thiên hiển lộ ra thực lực chỉ là một góc của núi băng, thậm chí cũng không tính như vậy, cho dù là người tu chân đang ở Đại Thừa kì, trước mặt hắn cũng không thể so sánh. Tuy nhiên như vậy tiểu tử mập cũng đã phi thường bội phục, hắn nói: " Chào đại ca, đệ gọi là Tần Tiểu Địa, tiểu muội thì gọi là Long Tiểu Nhàn."

" Tần Tiểu Địa?" Tần Tiểu Thiên không nhịn được buồn cười, mình thì là Tiểu Thiên, em trai lại gọi là Tiểu Địa, như vậy gọi thật là thuận miệng, mà Long Tiểu Nhàn lại theo họ mẹ.

Hắn đối với hai đệ muội cũng không có cảm giác đặc biệt gì. Từ sau khi bố trí một trăm lẻ tám tinh điểm trong cơ thể, hấp thu Hâm Tinh, tính cách của hắn đã trở nên cô tịch, trước kia có những đồ vật từng để ý, cũng từ từ bắt đầu trở nên đạm mạc, có lẽ đây là sự trả giá khi tu luyện cổ thần, nhưng Tần Tiểu Thiên còn chưa ý thức được điểm này.

Tần Tiểu Địa và Long Tiểu Nhàn đều là người tu chân, nhưng cảnh giới rất thấp, vừa mới tiến vào Khai Quang kì, cho dù ở tu chân giới, bọn họ chỉ coi như là người mới.

Tần Tiểu Thiên gật đầu nói: " Tiểu Địa, Tiểu Nhàn, lại đây."

Hắn móc ra hơn mười khối trung và thượng phẩm tinh thạch, nói: " Đại ca của ngươi không có chuẩn bị lễ ra mắt, tinh thạch này tặng cho các ngươi trước, lần sau sẽ tìm một ít linh đan tốt cho các ngươi trúc cơ."

Trên tay hắn chỉ có tinh thạch có thể tặng ra ngoài, dù có tặng tiên khí tiên đan bọn họ cũng không có cách nào sử dụng.

Ánh mắt Tần Danh nhất thời bị tinh thạch hấp dẫn, hắn xoa xoa tay, cười nói: " Tiểu Thiên, con ở bên ngoài chắc khá lắm a, có nhiều tinh thạch như vậy, a a, con biết không, lão ba rất nghèo...a a." Đến bây giờ hắn cũng không thể nhìn thấu tu vi của con trai sâu bao nhiêu.

Tần Tiểu Thiên muốn hôn mê, hắn không phải nhìn lầm, lão ba là cao thủ Xuất Khiếu hậu kì, hơn nữa rất nhanh sẽ đạt tới Phân Thần kì, ở nguyên giới, đạt tới Nguyên Anh kì coi như là cao thủ, có thể hưởng thụ các loại cung phụng của liên hợp hội, căn bản không có thiếu tiền, cho nên lão ba lại hướng hắn khóc than mình nghèo, làm cho hắn không lời gì để nói.

" Lão ba, ba thiếu tiền?"

Tần Danh dĩ nhiên không khách khí với con trai, luôn miệng nói: " Đúng vậy đúng vậy, ta nghèo muốn chết."

Tần Tiểu Thiên xuất ra kim tạp của mình, hắn có vài kim tạp như vậy, nói: " Cho ba, lão ba, bên trong tiền chắc đủ dùng..." Hắn cũng không nhớ rõ bên trong có bao nhiêu tiền.

Tần Danh có lẽ nghèo đến điên rồi, hắn lập tức lấy ra một cái máy, tìm kiếm bên trên, nói thầm: " Ta xem coi có bao nhiêu tiền?" Sau khi nhìn thấy dòng chữ xuất hiện trên máy, hắn há to miệng, không chút phong độ hét lớn: " A? Một, hai, ba, bốn...bảy, tám, chín...oa nha, chín số...là bao nhiêu tiền?"

Trong lòng Tần Tiểu Thiên buồn bực, lão ba của mình cho tới bây giờ cũng không phải là người tham tiền tài, bây giờ tại sao lại biến thành như vậy? Người tu chân rất ít có ai tham tiền tài, bình thường bọn họ chỉ quan tâm tài liệu luyện khí và linh thảo linh dược.

Số học của Long Tiểu Nhàn không tệ, nói: " Ba, chín số...hẳn là có ngoài mười triệu..." Nói xong nàng cũng bịt miệng lại, đại khái bị câu nói của mình làm hoảng sợ.

Tần Danh nhếch miệng cười to.

" Lão Tần làm gì cười vui vẻ như vậy?"

Long tẩu vừa lúc từ ngoài cửa đi vào. Bà vừa vào cửa, đầu tiên đã nhìn thấy Tần Tiểu Thiên đã lâu không gặp, nhịn không được kinh hô, nước mắt hoa lạp chảy xuống, trong miệng lẩm bẩm: " Tiểu Thiên...Tiểu Thiên...con..con là Tiểu Thiên phải không? Ta, ta là mẹ con a..."

Trong lòng Tiểu Thiên rung động một chút, nói: " Mẹ, con là Tiểu Thiên."

Long tẩu khóc trách cứ: " Con còn biết trở về nhà hay sao? Con..." Bà không nói được nữa.

Tần Tiểu Thiên thở dài một hơi, đi tới bên cạnh Long tẩu, kéo cánh tay bà, cười nói: " Mẹ, con không phải về rồi sao..ai, đừng khóc nữa...để cho đệ muội nhìn thấy, con thật mất mặt, a a."

Tần Danh khuyên: " Tiểu Thiên không trở lại, bà thường xuyên nhắc, về rồi lại không mừng, thật mất hứng..."

Long tẩu trừng mắt nói: " Ai nói ta không cao hứng?"

Tần Danh lập tức đầu hàng, vẻ mặt cười nói: " Cao hứng, a a, cao hứng...đây là kim tạp Tiểu Thiên cấp cho, có rất nhiều tiền..."

Tần Tiểu Thiên không khỏi im lặng, tu chân lại tu đến nước này, lão ba lại biến thành một tài mê, thật sự làm cho hắn không thể lý giải.

Nhưng một màn kế tiếp, càng làm cho Tần Tiểu Thiên nghĩ không ra. Chỉ thấy hai mắt Long tẩu phóng ra ánh sáng, vội vàng hỏi: " Bao nhiêu tiền? Bao nhiêu tiền? Có đủ một triệu ba ngàn vạn không?"

Tần Danh đắc ý cười nói: " Một triệu ba ngàn vạn? Ha ha, có mười tám triệu!"

Long tẩu vừa mừng vừa sợ, nói: " Thật sự nha? Thật tốt quá! Vẫn là con ta có bản lãnh, không giống ông…tìm một chút công việc cũng không có!"

Tần Danh cũng không nổi giận, cười nói: " Không phải ta cũng quá bận rộn hay sao, không thời gian đi kiếm tiền…"

Tần Tiểu Thiên cảm thấy hai người nói chuyện càng nói càng xa, nhịn không được hỏi: " Lão ba, lão mụ, hai người cần nhiều tiền như vậy để làm gì?"

Tần Danh nói: " Mẹ của con mở một Phủ Dục Viện, a a, chuyên môn thu dưỡng cô nhi và tàn tật nhi. Ta kiếm bao nhiêu tiền cũng không đủ dùng, vì những đứa tàn tật cũng phải được trị liệu cao cấp, thứ này tốn hao quá lớn, dùng không ít tiền. Bây giờ bằng hữu có tiền vừa nhìn thấy chúng ta là bỏ chạy, a a, gần đây tài vụ càng thêm khẩn trương, cho nên…lão ba lão mụ ngươi đều bị tiền làm mờ mắt, ha ha."

Hắn vũ động kim tạp trong tay, bộ dáng vui vẻ.

Long tẩu cười nói: " Ta đang tích đức cho con thôi. Tiểu Địa, Tiểu Nhàn ra mắt đại ca chưa?"

Long Tiểu Nhàn nhào tới trong lòng Long tẩu, nhỏ giọng nói: " Gặp rồi…hì hì, đại ca cho rất nhiều tinh thạch."

Tần Danh cười nói: " Tiểu Địa và Tiểu Nhàn đến nhà chúng ta mười năm trước, Tiểu Địa mười tám tuổi, Tiểu Nhàn thì mười sáu tuổi."

Tần Tiểu Thiên lúc này mới biết, nguyên lai hai đệ muội cũng chỉ là thu dưỡng, nói: " Ân, lão ba, dạy bọn hắn tu chân?"

Long Tiểu Nhàn dần dần hoạt bát lên: " Không chỉ muội và đại…đại..nhị ca tu chân, Phủ Dục Viện tất cả hài tử đều cũng tu chân. Mẹ nói, tu chân có thể sống lâu, tu chân có thể giữ mãi xinh đẹp."

Tần Tiểu Thiên không khỏi xuất mồ hôi, lão mụ thật sự là không tưởng nổi. Tu chân không phải ai cũng được, một người tu chân chẳng những phải có thiên phú còn phải có công pháp thích hợp, còn phải tiêu hao đại lượng tư nguyên.

Dựa theo ý tứ của mẹ, chỉ cần là người của Phủ Dục Viện thì đều có thể tu chân, khó trách thiếu thốn tiền bạc đến đôi mắt xám ngắt. Liên hợp hội chắc chắn có cấp cho cha mẹ trợ giúp, phỏng chừng họ xài không đủ, dù thêm đệ muội thì cũng đủ, nhưng nếu cho toàn bộ mấy đứa bé ở Phủ Dục Viện tu chân, hai vị lão nhân gia đích xác gánh không nổi chuyện này.

Long tẩu đắc ý ôm Tiểu Nhàn, khen: " Tiểu Nhàn nói thật hay." Lại nhìn Tần Tiểu Thiên nói: " Tiểu Thiên, con từ Tiềm Kiệt Tinh đi tới? Tu luyện như thế nào?" Bà có chút nghi hoặc nhìn con từ trên xuống dưới.

Tần Tiểu Thiên vẻ mặt đau khổ nói: " Cái này…con..cái này..ân, con cũng không biết mình tu tới trình độ nào…" Hắn phát hiện mình không cách nào giải thích rõ.

Tần Danh nói: " Cái gì mà cái này cái kia…nói cũng không rõ được chút sao?"

Long tẩu trong bụng có chút không vui, ngăn trở: " Được rồi, được rồi, Tiểu Thiên vừa mới về nhà, hôm nay ta xuống bếp, làm cơm ăn cho ngon."

Tiểu Địa và Tiểu Nhàn cũng chưa tích cốc, mỗi ngày phải cần ăn uống, cho nên Tần gia vẫn còn giữ lại phòng bếp. Tần Danh và Long tẩu cũng không khắc ý tích cốc, quan điểm tu chân của hai người rất kỳ lạ, vẫn đang duy trì ý nghĩ của con người, không có khắc ý tu hành.

Tần Danh nói: " Tiểu Thiên, con thật vất vả mới trở về, cũng không nên đi ngay, lưu lại quản lý Phủ Dục Viện giúp mẹ con đi."

Tần Tiểu Thiên nhất thời choáng váng, hắn tính toán chỉ ở lại nhà một lát, nhưng không nghĩ là sẽ không đi nữa. Chẳng qua vừa về đến nhà, hắn cũng không tiện phản đối lời của cha, nói: " Ở lại trước rồi nói. Lão ba, sao cha mẹ lại ở nơi này?"

Tần Danh nói: " Nơi này không tốt hay sao? Tiểu Thiên, lúc chúng ta ở trên địa cầu thì còn kém hơn chỗ này nhiều, sao lại đòi hỏi như vậy?" Hắn không chút khách khí giáo huấn con trai.

Long Tiểu Nhàn mừng rỡ hì hì cười, Tần Tiểu Địa lại mở to đôi mắt, sùng bái nhìn vị đại ca mới toát ra.

Tần Tiểu Thiên chỉ có thể đầu hàng, lão ba vẫn còn cá tính của một cảnh sát, sau khi tu chân tựa hồ cũng không có gì biến hóa. Hắn cười nói: " Được, ta không nói cái gì không tốt. A a, nhưng có chỗ ở khá hơn, lão ba, cha có cự tuyệt không?"

Tần Danh thuận miệng đáp: " Có chỗ khá hơn...chỉ cần không xài tiền, ta đương nhiên không cự tuyệt." Hắn lập tức cảnh giác nói: " Oai môn tà đạo thì không được làm!"

Tần Tiểu Thiên cười khổ nói: " Lão ba, ta còn cần phải làm chuyện oai môn tà đạo hay sao?"

Tần Danh thật ra cũng không phải muốn giáo huấn con, chẳng qua đột nhiên gặp lại đứa con chia tay đã lâu, tư niệm trầm tích trong lòng, toàn bộ hóa thành lời giáo huấn tiết ra ngoài. Tần Tiểu Thiên từ nhỏ đã bị hắn giáo huấn đến lớn, nhìn thấy con mình, đầu tiên chính là giáo huấn một phen, đã thành thói quen tự nhiên.

Tần Tiểu Thiên đã thật lâu không có nghe lão ba giáo huấn, trong lòng cảm giác rất thân thiết, chẳng qua trên mặt lộ ra bộ dáng không cam lòng, trêu chọc lão ba.

Động tác Long tẩu rất nhanh, làm một ít thức ăn thanh đạm, nấu nồi canh nóng, rồi gọi mọi người ăn cơm.

Chỉ là rau cỏ, đậu hũ, đậu cải xanh, cùng canh nóng.

Tần Tiểu Thiên nhìn thức ăn, cảm giác được phi thường thân thiết, đây là món ăn lúc mình còn bé mẹ vẫn thường làm, không nghĩ tới lại gặp lại ở Viêm Tinh.

Hắn ăn một miếng, than thở: " Ai, đã lâu không được ăn thức ăn mẹ nấu."

Bởi vì sau lần nữa tố thể, vị giác mẫn cảm, có thể vô hạn nếm đủ các loại tư vị, cho nên mùi không ngon, thì khi nuốt tới cổ họng đã bị Tinh Thị Liên phân giải không còn.

Mỗi thức ăn nếm một lần, Tần Tiểu Thiên bỏ đũa, nói: " Tất cả mọi người ăn đi, con ăn đủ rồi."

Tần Danh và Long tẩu cũng không cảm thấy kỳ quái, biết con không cần ăn, chẳng qua chỉ muốn nếm thử mùi vị, hoài niệm ngày tháng quá khứ, hai người cũng chỉ ăn vài miếng, chỉ có tiểu tử mập Tiểu Địa là ăn ngốn ngấu, khoắng sạch phần lớn thức ăn, rõ ràng là chủ lực ăn cơm trong nhà.

Sáng sớm ngày thứ hai, Long tẩu đã kêu Tần Tiểu Thiên cùng đi Phủ Dục Viện, tuyên bố muốn cho Tần Tiểu Thiên làm việc, sau này mọi sự vụ đều do con trai chịu trách nhiệm.

Tần Tiểu Thiên rất là khổ não, nuôi dưỡng hài tử? Hắn tự mình còn không biết sống thế nào, tu luyện đã rất mạnh đại, nhưng kế tiếp làm sao tu luyện hắn còn phải suy nghĩ, muốn ở nhà khẳng định không làm được gì.

Nhưng hắn đối với sự bá đạo của mẹ cũng không có biện pháp, chỉ có thể đi theo, tính toán làm sao làm việc.

Lần này là cả nhà cùng nhau hành động. Long tẩu làm tốt hơn Tần Danh, Phủ Dục Viện là do bà một tay tổ chức, đã có lịch sử hơn mười năm, là Phủ Dục Viện nổi danh ở Hải Châu Thị.

Long tẩu đối với chuyện này rất là đắc ý, tên của Phủ Dục Viện là do bà đặt ra, gọi là Hoan Hoan Phủ Dục Viện.

Tần Tiểu Thiên ngẩng đầu nhìn lên năm chữ vàng trên cổng, nhịn không được lắc đầu.

Long tẩu nhìn thấy vẻ mặt của con, tức giận nói: " Tên này không tốt sao?"

Trên mặt Tần Danh lộ ra một tia mỉm cười. Lúc đầu khi hắn phản đối, lại bị Long tẩu kiên quyết trấn áp, bây giờ tựa hồ con trai cũng không đồng ý, lần này nhìn xem lão bà làm thế nào.

Tần Tiểu Thiên đâu dám phản đối, cười nói: " Ân, rất tốt, hoan sung sướng nhạc, không tệ, không tệ."

Long tẩu đương nhiên biết ý nghĩ trong lòng con trai, nói: " Miệng không đúng lòng, chỉ biết nịnh bợ!"

Phủ Dục Viện chiếm diện tích chừng trăm mẫu, là một địa phương rất rộng mở, là mảnh đất vợ chồng Tần Danh bán cho liên hợp hội, sau đó lại mua lại tại Hải Châu Thị.

Bởi vì đất đai ở Hải Châu Thị rất mắc, hai người chỉ có thể kiến lập Phủ Dục Viện ở giao khu của Hải Châu Thị, nhưng do thành thị phát triển rất nhanh, dân cư dần dần đã tới khu này. Qua hơn mười năm, đất đai khu này đã bay lên mười lần, có thể nói là tấc đất tấc vàng.

Càng xa hoa hơn nữa chính là dưới đất Phủ Dục Viện có một đạo linh mạch rất nhỏ, còn có một linh tuyền.

Điều này phi thường khó được, bởi vậy có không ít người đến đây thương lượng để mua lại. Nhưng Long tẩu quyết tâm không bán, dù giá cả cao thế nào, bà chỉ trả lời hai chữ: " Không bán!"

Bởi vì vợ chồng hai người đều là người tu chân, người muốn mua đất cũng không dám bắt buộc. Ích lợi của người tu chân có liên hợp hội bảo chứng, không ai dám chiếm đoạt.

Cô nhi và tàn tật nhi của Viêm Tinh cũng không nhiều, mà như Phủ Dục Viện cũng chỉ có một nhà, bởi vậy Hoan Hoan Phủ Dục Viện chia đều hàng năm chỉ có thu nhận mười đến mười lăm hài tử, hơn mười năm nay, cũng chỉ có khoảng hơn bảy trăm người, sau khi lớn lên thành người rồi rời đi chừng hơn ba trăm, ngoài ra đều ở lại Phủ Dục Viện, cũng có hơn ba trăm người.

Trong Phủ Dục Viện rất sạch sẽ, trồng không ít cây cối đủ loại. Tổng cộng có bốn tòa lầu mười tầng, bên trong một tòa là sân vận động, một tòa khang phục nằm giữa, còn có một tòa ba tầng, xếp đặt như một khu trường học, mà thợ bên trong đều là những cô nhi và tàn tật nhi đều đã trưởng thành, không có nhân viên bên ngoài đến.

Long tẩu vừa đi vừa giới thiệu, dọc theo đường đi không ngừng có người chào hỏi bọn họ.

Bọn họ đã tới tòa lầu khang phục ở giữa trung tâm. Nhìn thấy Long tẩu đi vào, một đoàn hài tử phóng tới, lớn tiếng hô: " Chào mẹ Long!" " Mẹ Long tới…" " Chào ba Tần buổi sáng!" " Chào Tần đại ca!" " Chào Tiểu Nhàn tỷ tỷ!" Hào khí nhiệt liệt rất cảm động.

Tần Tiểu Địa và Long Tiểu Nhàn đi tới giữa mấy đứa bé, một người ôm lấy một đứa bé, thuần thục trợ giúp bọn trẻ vận động.

Tần Danh đi tới bên cạnh mấy đứa bé tàn tật, dùng chân nguyên lực sơ lý cho thân thể mấy đứa bé, cải thiện thể chất cho chúng.

Bên cạnh Tần Tiểu Thiên có tới mười đứa bé vây lấy, lớn nhất chừng mười một, mười hai tuổi, nhỏ nhất là đứa bé đang ôm đùi hắn, nhìn qua chỉ chừng hai tuổi, là một nữ hài tử. Chân của nó bị ngắn một đoạn, ngửa cái đầu nhỏ, tò mò nhìn chằm chằm Tần Tiểu Thiên, hai dòng nước mũi đang chảy xuống.

Long tẩu cười nói: " Di, tiểu Lan Lan có duyên với con a. Tiểu Thiên, con ôm nó tới đây."

Trời ạ! Ẵm con nít?

Từ sau khi tu thần, Tần Tiểu Thiên rất ít tiếp xúc con người, tay chân có chút không biết nặng nhẹ. Đứa nhỏ này còn không cao hơn đầu gối hắn, lại yếu ớt lại nhỏ xíu, hắn sợ không cẩn thận mà bóp nát nó, cho nên khi đứa nhỏ này ôm chân hắn, hắn ngay cả động cũng không dám động.

Thương cảm ột siêu cấp đại cao thủ, khách khanh trưởng lão của liên hợp hội, không ngờ lại bị mẹ mình bắt ẵm một đứa bé. Tần Tiểu Thiên vẻ mặt cầu xin nói: " Mẹ, con không có biết ẵm…đứa bé này quá nhỏ…vạn nhất bị con ẵm bị thương thì làm thế nào?"

Long tẩu vỗ một cái vào ót hắn, quát: " Có lý nào như vậy, ngay cả một đứa bé cũng không biết ẵm…ngươi có thể làm cái gì?"

Tần Tiểu Thiên cẩn cẩn thận thận, trước dùng Tinh Thị Liên hình thành một tầng bảo vệ, sau đó giơ chân lên, nâng tiểu nha đầu rời khỏi mặt đất, cực kỳ mềm nhẹ dùng Tinh Thị Liên cuốn lấy đứa nhỏ giơ đến trước người mình.

Bức họa này phi thường quái dị, trước người một tiểu tử lại có một tiểu nha đầu đang bay lơ lửng, hai bên đang mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau.

" Oa! Ô ô…" Tiểu nha đầu khóc lớn, tiểu tử không dám nói gì.

Long tẩu kinh hãi, kêu lên: " Tiểu Thiên, để nó xuống!"

Tần Tiểu Địa sùng bái nói: " Ai nha, đây là thủ đoạn gì…tiểu Lan Lan bay lên a!"

Tần Tiểu Thiên ủy khuất bỏ tiểu Lan xuống. Không đợi hạ xuống đất, Long tẩu đã chạy tới, ôm lấy tiểu Lan Lan, khiển trách: " Có ai ẵm một đứa bé kiểu như ngươi hả? Hiển lộ ngươi lợi hại lắm sao?"

Tần Danh phốc xích bật cười, nói: " Tiểu Thiên không có kinh nghiệm, bà cũng không nên mắng nó."

Tần Tiểu Thiên bất đắc dĩ nói: " Con không có biết ẵm…"

Long tẩu lắc đầu, ẵm đứa bé dỗ dành một lát, cho đến khi nó không còn khóc, mới nói: " Không biết ẵm? Chuyện đơn giản như vậy cũng không biết làm? Mẹ xem con là muốn lười biếng, cảm thấy phiền phức!"

Mẹ không nói lý lẽ, Tần Tiểu Thiên cũng không có biện pháp, ở nhà mẹ là lão đại, ngay cả lão ba cũng không dám lên tiếng. Hắn nói: " Được rồi, con thử lại."

Long tẩu chỉ cho hắn làm sao ẵm một đứa bé, nói: " Còn chọc cho tiểu Lan Lan khóc, coi chừng mẹ đánh con!"

Tần Tiểu Thiên dựa theo phương pháp của mẹ, cẩn thận tiếp nhận đứa bé, cạn kiệt đem hết toàn lực thu nhiếp uy thế, không dám toát ra một tia khí lực nào, để cho tất cả năng lượng trong cơ thể toàn bộ tiến vào tinh điểm.

Hắn biết, chỉ cần tiết ra một tia năng lượng, đứa nhỏ này khẳng định không sống được. Chỉ bế một lát, mồ hôi lạnh cơ hồ muốn toát ra, đương nhiên, nếu như hắn còn có mồ hôi lạnh.

" Mẹ, có thể để nó xuống không?" Tần Tiểu Thiên đáng thương hỏi.

Long tẩu một ngụm phản đối: " Tiếp tục ẵm, tiểu Lan Lan thích con."

Trong lòng Tần Tiểu Thiên kêu khổ liên tục, nếu như ôm một cái đỉnh thép, cho dù đứng mấy năm cũng không sao, nhưng lại ôm một hài tử vô cùng yếu ớt, điều này làm khó hắn cực kỳ. Nhưng lời của mẹ lại không thể không nghe, hắn suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc nghĩ ra một chủ ý tuyệt diệu.

Trong phòng loạn bậy hò hét, tiếng vang của bọn nhỏ huyên náo thành một mảnh. Tần Tiểu Thiên dùng Tinh Thị Liên bao vây tiểu Lan Lan, thuấn chuyển ra sân, dừng trong rừng cây ở trong viện.

Tần Tiểu Thiên tinh thông linh hồn ngưng thể, bởi vậy đối với kết cấu con người phi thường quen thuộc. Nếu tiểu Lan Lan nhỏ yếu như vậy, thì biện pháp tốt nhất là làm cho nó trở nên cường đại.

Tinh Thị Liên chẳng những có năng lực cắn nuốt phân giải, còn có bản lãnh tạo vật trở lại như cũ.

Bây giờ hắn mới hiểu được, lúc đầu tại sao Xích Minh có thể thay đổi thân thể của mình. Nhưng có Tinh Thị Liên trợ giúp, hắn cảm thấy thủ đoạn cải tạo của mình so với Xích Minh càng thêm inh, hẳn là có thể đối phó rất nhanh.

Chân của tiểu Lan Lan là bẩm sinh tàn tật, đã héo rút đến như một cây củi bị cháy khô, cơ hồ không còn cơ hội phục hồi như cũ.

Cho dù Viêm Tinh có trình độ khoa học kỹ thuật cao siêu, nhưng đối với sự tàn tật như vậy cũng không có thủ đoạn nào hữu hiệu, chỉ có chờ sau khi lớn lên thì cắt bỏ, cài đặt chân giả bằng máy móc.

Tu chân giới thật ra có biện pháp chữa khỏi, nhưng phải là đại cao thủ ngoài Hợp Thể kì mới có thể trị liệu, nhưng sẽ không có cao thủ Hợp Thể kì nào chịu đến trị liệu cho tiểu Lan Lan.

Tinh Thị Liên rất nhanh phân giải chân bị héo rũ của tiểu Lan Lan, lập tức tổ hợp một lần nữa. Chỉ chốc lát thời gian, một chân mới đã sinh thành.

Tần Tiểu Thiên cười nói: " A a, rất đơn giản…Ách, không đúng, như vậy còn không được."

Hắn đột nhiên phản ứng, chân này chỉ dùng Tinh Thị Liên trọng tổ, trình độ cường hãn không kém hơn người tu chân, mà thân thể của tiểu hài tử vẫn yếu ớt như trước, hai thứ căn bản không thể phối xứng, chờ sau này nó lớn lên sẽ gặp phải rất nhiều vấn đề.

Tần Tiểu Thiên thở dài nói: " Tiểu nha đầu, mạng của ngươi không tệ. Bỏ đi, thôi thì thành toàn cho ngươi, cải tạo toàn thân cho ngươi một chút…hy vọng không làm ra một quái vật a."

Tinh Thị Liên rất nhanh phân giải trọng tố, ước chừng mười phút sau, một tiểu cô nương hoàn toàn mới xuất hiện, thân thể tố chất có thể tương đương Phân Thần kì cao thủ. Bất luận sau này nàng tu chân, hay là tu luyện cổ tiên pháp môn, đều đã có trụ cột tốt nhất. Tần Tiểu Thiên đã trúc cơ hoàn mỹ nhất cho nàng.

Dìu tiểu Lan Lan đi vài bước, tiểu nha đầu thích ứng rất nhanh, rất nhanh thoát khỏi tay dìu của Tần Tiểu Thiên, một mình lảo đảo đi vào trung tâm khang phục, trong miệng nha nha chi chi nói gì đó, một đứa bé hai tuổi đã có thể đơn giản biểu đạt được tâm tình của mình, nhìn ra được, tiểu nha đầu rất là hưng phấn.

Tần Tiểu Thiên đi theo phía sau tiểu Lan Lan, dùng Tinh Thị Liên cẩn thận triển trên người nó, vạn nhất té ngã, Tinh Thị Liên tùy lúc có thể bảo vệ.

Tiểu nha đầu rất thông minh, biết làm sao trở về trung tâm khang phục. Ngay từ đầu nó bước đi vẫn không yên, dần dần càng chạy càng nhanh, ngã trái ngã phải chạy vào phòng lớn đại sảnh, trong miệng kêu oa lạp không ngừng. Tiếng nói của một đứa bé không rõ ràng, tựa hồ đang gọi mẹ Long, ba Tần gì đó.

Long Tiểu Nhàn kêu lên một tiếng sợ hãi: " Oa, mẹ, mẹ nhìn xem tiểu Lan Lan!"

Tiểu Lan Lan lảo đảo chạy tới, bàn tay nhỏ xíu tỳ lên mặt bàn, nó vừa mới cải tạo qua thân thể, hoàn toàn không thể khống chế lực lượng của mình, vô ý thức một chưởng đánh ra một cái lỗ lớn trên mặt bàn, thân thể mất đi thăng bằng, nhất thời té xuống.

Tần Tiểu Thiên vội vàng dùng Tinh Thị Liên kéo, lúc này tiểu Lan Lan mới đứng vững thân thể. Nó tựa hồ rất thích cảm giác như vậy, trong miệng phát ra tiếng cười lạc lạc.

Long tẩu, Tần Danh và Tần Tiểu Địa dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn tiểu Lan Lan, một hồi lâu, Long tẩu mới hỏi: " Con…tiểu Lan Lan là con trị bệnh?"

Tần Tiểu Thiên cười đắc ý, thầm nghĩ: " Ai, cuối cùng cũng để ẹ biết, con của mẹ không phải phế vật…" Hắn nói: " Đúng vậy, tiểu hài tử quá yếu, để cho nó cường tráng một chút, a a."

Long tẩu đột nhiên chợt cười rộ lên, nói: " Thật tốt quá, không nghĩ tới con của ta thành thần y."

Trong phút chốc, Tần Tiểu Thiên có một loại cảm giác không ổn.

Cũng quả nhiên, Long tẩu cười cười nói: " Trong viện còn có một trăm mười bảy đứa bé, có đủ các loại tàn tật, Tiểu Thiên…"

Tần Tiểu Thiên phát mộng, hắn không phải không muốn trị liệu, mà là không biết trị liệu như vậy sẽ tạo thành hậu quả đáng sợ gì, hơn một trăm đứa bé, vạn nhất toàn bộ cải tạo thành tiểu quái vật đáng sợ, vậy chẳng phải là thiên hạ đại loạn?

" Mẹ…mẹ không biết…"

89. Q.10 - Chương 1: Phiền Não Của Tiểu Thiên

" Hì hì, bây giờ Tiểu Thiên bản lãnh không nhỏ a, so với những danh y còn mạnh hơn…được rồi, ta quyết định, Tiểu Thiên sau này là đại phu đặc biệt của Hoan Hoan Phủ Dục Viện chúng ta, chuyên phụ trách trị liệu cho bọn nhỏ." Long tẩu vui vẻ nói.

Tần Tiểu Thiên khóc không ra nước mắt, vô lực giải thích: " Mẹ, không phải như thế…con chẳng qua là thí nghiệm một chút, còn không biết hậu quả sẽ như thế nào, tạm thời không thể trị liệu cho đứa bé khác."

Tần Danh nói: " Tiểu Thiên, ba biết muốn con trị liệu cho chúng sẽ làm hao tổn nguyên khí, từ từ cũng được, không nóng nảy, một năm trị cũng được, a a, con cũng biết, mẹ của con thiện tâm, không nguyện nhìn thấy bọn trẻ này cả đời đều là phế nhân, khó được con trở về, thì giúp mẹ con đi, giúp bọn trẻ đáng thương này."

Thái độ của Long tẩu lại cường ngạnh hơn nhiều, bà nói: " Tiểu Thiên, người phải có thiện tâm, phải có thiện niệm, phải tích đức…như vậy tu chân mới tốt hơn…chuyện này con nhất định phải trông coi!"

Tần Tiểu Thiên choáng váng đầu óc bị giáo huấn một trận, trong lòng nói thầm: " Thiện tâm? Tích đức…đây là quan điểm tu chân gì, sao ta không nghe nói qua? Hình như là quan điểm phật giáo của địa cầu…Ai, ta hiểu rồi, đây là quan điểm của mẹ, a a, mẹ thật lạ, sau khi tu chân như đã thay đổi thành người khác."

Trước kia trong nhà do Tần Danh làm chủ, Long tẩu hết thảy đều theo ý chồng, không nghĩ tới sau khi tu chân, vị trí của hai người hoàn toàn điên đảo. Cuối cùng, Tần Tiểu Thiên không thể không đầu hàng, bởi vì không cách nào tranh với mẹ mình, bất quá hắn cũng không tùy tiện trị liệu cho bọn nhỏ, chẳng qua chỉ đáp ứng, sau này sẽ từ từ nghĩ biện pháp giải quyết.

Long tẩu toàn thắng, tâm tình thư sướng, nói: " Sau này tiểu Lan Lan là đồ đệ của ta, Tiểu Thiên, tiểu sư muội này con phải dẫn theo."

" A?" Tần Tiểu Thiên nhìn tiểu Lan Lan đang giương nanh múa vuốt trên mặt đất, ngây người một hồi lâu, kêu lên: " Mẹ, mẹ…mẹ không thể bắt con mang theo đứa con nít."

Long tẩu vung tay, câu nói đầu tiên ngăn lại Tần Tiểu Thiên: " Tiểu Lan Lan không phải đứa con nít, nó là tiểu sư muội của con!"

Tần Tiểu Thiên tức giận: " Nó…nó chỉ mới hai tuổi! Ai…"

Nhất thời có lòng tốt, nhưng lại đưa tới một tiểu sư muội chuyện gì cũng chưa biết làm, hơn nữa tức giận là tiểu sư muội này mới có hai tuổi, ngay cả lời cũng nói không rõ ràng, Tần Tiểu Thiên alf một người cô độc, mỗi ngày phải dẫn theo một đứa con nít, còn không phải bị phiền chết?

Nhưng lệnh của mẹ lại không thể cãi lời, điều này thật là làm người ta nhức đầu.

Long Tiểu Nhàn đi tới ôm lấy tiểu Lan Lan nói: " Đại ca, tiểu Lan Lan để cho ta mang theo."

Tần Tiểu Thiên giống như nhìn thấy ân nhân cứu mạng, chắp tay liên tục nói: " A? A! Cảm ơn tiểu muội, cảm ơn…" Nhìn thấy có người cứu giá, hắn giống như được chạy thoát, nhất thời dễ dàng xuống tới, không dám tiếp tục ở lại chỗ này, vội vang nói: " Mẹ, ba, con muốn đi liên hợp hội một chuyến."

Tần Danh nói: " Nga, có phải còn chưa đăng kí hay không?"

" Đăng kí? Đăng kí cái gì?" Tần Tiểu Thiên là trưởng lão của liên hợp hội, căn bản không cần đăng kí gì, hắn đến Hải Châu Thị, cao tầng của Viêm Tinh liên hợp hội đều biết.

Tần Danh cũng không biết con mình là trưởng lão của liên hợp hội, hắn nói: " Phàm là người tu chân cao đẳng, mỗi khi đi đến một thành thị xa lạ, đều phải đi lên liên hợp hội đăng kí, để nhận sự trợ giúp của liên hợp hội, chẳng lẽ con không đăng kí qua?"

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Con không phải người tu chân, a a, đương nhiên không cần đăng kí, con chẳng qua đi liên hợp hội nhìn xem một chút." Thật ra hắn chỉ là muốn chạy trốn mẹ mình, không nghĩ tới mẹ lại mạnh như vậy, làm ình không biết làm sao mà ứng đối.

Long tẩu rất rõ ràng ý nghĩ trong lòng con, bà hừ một tiếng, mang theo một đám hài tử bỏ đi. Đã tới thời gian phải rèn luyện.

Tần Danh lắc đầu, lão bà ngày càng trở nên lợi hại dữ dội hơn, hắn thật ra lại không sao cả, chỉ là sợ con chịu không được, nói: " Được rồi, để cho tiểu Địa dắt con đi, hắn thích chạy loạn khắp nơi, hắn đối với Hải Châu Thị rất quen thuộc, tiểu Địa, con mang ca ca đi liên hợp hội, thuận tiện mua một chút phấn niệu bố về, trong viện tồn hóa không còn nhiều lắm."

Long Tiểu Nhàn vừa nghe phải đi ra ngoài mua đồ, đôi mắt nhất thời sáng lên, ôm tiểu Lan Lan luôn miệng nói: " Ta cũng đi! Nhị ca mua đồ vật phải không, ta đi mua phấn em bé và tã, ân, còn có đồ chơi cũng muốn mua một chút."

Tần Tiểu Thiên lúc này mới coi như hiểu rõ một câu nói: " Làm người phải nên thấp xuống một chút. Bản lãnh càng cao, chuyện lại càng nhiều, giả bộ ngu ngốc mới là vương đạo, cam đoan không ai đi phiền ngươi." Hắn thở dài nói: " Được rồi, trong viện có xe không?"

Tần Tiểu Địa gật đầu nói: " Có, có một chiếc xe bay, nhưng mẹ không cho dùng."

Tần Tiểu Thiên ngạc nhiên nói: " Tại sao không cho dùng? Xe không dùng, mua làm gì?"

Tần Tiểu Địa gãi gãi đầu, giải thích: " Mẹ bảo, không nên lãng phí năng nguyên, chúng ta là người tu chân, đi thêm vài bước có thể rèn luyện thân thể, xe là để cho bọn nhỏ trong viện sử dụng."

Tần Tiểu Thiên im lặng, chuyển ngược hỏi: " Chúng ta đi chỗ nào."

Long Tiểu Nhàn giành nói: " Đi trước đường Nam Kinh, nơi đó có nhiều cửa hàng."

Tinh Thị Liên của Tần Tiểu Thiên đã sớm bao phủ cả Hải Châu Thị, chỉ cần biết tên đường là được. Hắn nói: " Nhắm mắt! Nhắm mắt lại!"

Tần Tiểu Địa và Long Tiểu Nhàn vừa mới nhắm mắt lại, đã cảm thấy trên người chợt nhẹ rồi nặng, cảm giác giống như hơi nghiêng ngả một chút, lập tức mở mắt, không khỏi kinh ngạc vạn phần. Bọn họ đã đi tới một hẻm nhỏ ngay đường Nam Kinh, bước ra ngoài chính là đường cái. Huynh muội hai người mặc dù tu vi thấp, nhưng kiến thức không tệ, Tần Tiểu Địa tỉnh ngộ trước, kinh ngạc nói: " Đại..đại ca...chẳng lẽ là thuấn di?" Khái niệm thuấn di người tu chân nào cũng biết, không có tu vi đạt tới Phân Thần kì thì không có khả năng thuấn di. Long Tiểu Nhàn nổ đom đóm mắt, vị đại ca này thật ngoài dự đoán mọi người.

Tần Tiểu Thiên hướng ra phía ngoài đi tới, nói: " Đừng ngẩn người, nhanh đi mua đồ vật."

Long Tiểu Nhàn do dự một chút, nói: " Đại ca...chúng ta không có tiền."

Tần Tiểu Thiên thở dài: " Tiểu Nhàn, phía trước dẫn đường, ca ca có tiền...Ai, ta ngày càng bội phục cha mẹ quá."

So với sự bá đạo của mẹ, ba coi như còn đỡ hơn một chút. Chẳng qua là để cho Tần Tiểu Thiên phải bỏ tiền mua đồ vật mà thôi.

Nhưng thật ra Tần Tiểu Thiên không cần tiền tài, hắn là trưởng lão liên hợp hội, có mười tinh cung phụng, tiền tài có thể nói cần bao nhiêu có bấy nhiêu, hắn chẳng qua là nghĩ không ra, tại sao ba mẹ lại biến đổi nhiều đến như thế.

" Tiểu Địa, Tiểu Nhàn, bình thường hai em có tiền lẻ xài không?"

" Không có a, em không cần tiêu tiền. Trong viện có ăn có uống, ba mẹ lại đối với chúng ta rất tốt, cần tiền xài làm gì?" Tần Tiểu Địa nói.

Long Tiểu Nhàn nói: " Em có. Hì hì, mẹ có đôi khi cho em một chút, em cũng để dành. Có hai vạn, có thể mua không ít đồ vật."

Tần Tiểu Thiên nói: " Sau này đại ca cho các ngươi tiền xài."

Ở nguyên giới, con người có tiền thường thì sẽ mua đồ vật trên lưới điện não. Mà con người tầng dưới chót thì đều trực tiếp đi ra ngoài mua, đồ vật nơi đó dường như tiện nghi hơn. Ở trong lưới điện não mua đồ phải trả thêm phí dụng truyền tống, phí dụng thì không tiện nghi, bởi vậy dân chúng bình thường thì đi ra ngoài mua đồ vật.

Người tu chân khinh thường đi ra ngoài mua vật, bọn họ có nơi chuyên môn để mua, nơi đó phục vụ là cao nhất.

Cửa hàng phục vụ cho con người có một quy tắc, không được mang theo trữ vật dụng phẩm đi vào, ở những đường đi đều có máy cảm ứng, một khi phát hiện có người mang theo trữ vật dụng phẩm, sẽ có người tu chân của liên hợp hội đi ra can thiệp. Bất quá trữ vật thủ trạc và chiếc nhẫn của Tần Tiểu Thiên đã sớm bị

phân giải hấp thu vào trong cơ thể, thân thể của hắn chính một không gian trữ vật khổng lồ, cảm ứng khí không cách nào tìm được.

Đi theo Tiểu Nhàn và Tiểu Địa, Tần Tiểu Thiên tiến vào một cửa hàng tên là Hải Lượng. Đây là một cửa hàng nằm dưới đất, tổng cộng có bảy tầng, chiếm diện tích ba vạn thước vuông, là một siêu cấp cửa hàng. Nếu như không nhìn bảng chỉ dẫn, khi mua đồ bên trong sẽ bị lạc đường.

Tần Tiểu Thiên ẹ một kim tạp, tự mình vẫn còn hai kim tạp cùng loại, trong đó là một kim tạp của trưởng lão liên hợp hội chuyên dụng, có thể chi dụng với số lượng lớn.

Ba người mỗi người đẩy một xe chở hàng, theo Tần Tiểu Địa dẫn đường, trực tiếp đi tới nơi mua đồ cho trẻ con. Tiểu Địa và Tiểu Nhàn thuần thục lấy những dụng phẩm dành cho trẻ con, Tần Tiểu Thiên hoàn toàn không giúp được gì.

Người bên trong cửa hàng rất nhiều, chật chội không chịu nổi, cũng may không có cãi nhau.

Tần Tiểu Thiên đã thật lâu không có gặp qua nhiều con người như vậy, trong lòng không khỏi có một phần cảm khái, người đi mua sắm cũng có một niềm vui thú. Hắn đi theo sát sau lưng đệ muội, cảm giác cuộc sống như vậy rất mới lạ, tự mình đã thoát ly thế giới con người quá lâu rồi.

Hắn phát hiện đệ muội mua toàn đồ vật tiện nghi hóa, hoặc là thương phẩm có thể đổi lại, hai đứa không ngừng thảo luận, nếu như có đồ vật nào tiện hơn, thì sẽ đổi lại mà không chút phiền hà hay làm biếng.

Tần Tiểu Thiên nói: " Tiểu Nhàn, đừng chọn nữa, thấy tốt thì cứ lấy…có đại ca trả tiền."

Hắn thật sự nhìn không quen bộ dáng lanh lợi như vậy của hai đứa trẻ, đây rõ là thành quả dạy dỗ của mẹ mình, nhưng làm đại ca, hắn không cách nào không để ý tới.

Long Tiểu Nhàn ngẩng đầu nói: " Không được đâu, mẹ nói, tiền cần phải xài cho có giá trị, không thể tùy tiện lãng phí…"

Tần Tiểu Thiên chỉ cảm thấy trước mắt quạ đen bay loạn, thầm nghĩ: " Ai, mẹ biến hóa thật là lớn, ta nhớ kỹ khi còn bé…mẹ không có như vậy, mặc dù lúc đó trong nhà rất nghèo, nhưng cũng không đến mức thế này."

" Vậy..A a, như vậy tùy các ngươi đi, các ngươi tiếp tục chọn lựa, ta đi chỗ khác chuyển chuyển."

" Được, đại ca, chúng ta chờ anh ở chỗ tính tiền."

Tần Tiểu Thiên đưa xe đựng đồ cho bọn họ, tự mình đi dạo trong cửa hàng.

Thương phẩm trong cửa hàng đều là cấp cho con người sử dụng hàng ngày, Tần Tiểu Thiên cảm giác được cũng có những đồ vật mình cần, tỷ như các loại đồ sứ, thủy tinh đựng rượu, quần áo giày dép, hắn gọi một người phục vụ tới, để cho hắn ghi chép lại, bắt đầu càn quét mua sắm.

Người phục vụ kia đẩy hai xe mua đồ, rất nhanh đã chất đầy đồ vật. Hắn rất cơ trí, gọi tới hai người hỗ trợ, chỉ cần một xe đựng đầy, thì đổ ra bàn tính tiền, sau đó đem xe không đưa tới bên cạnh Tần Tiểu Thiên.

Vừa mới bắt đầu Tần Tiểu Thiên còn chỉ huy người phục vụ lấy hàng, sau đó hắn chỉ nói tên, để cho người phục vụ kia ghi chép: " Một trăm chén dùng để ăn cơm, hai trăm chén trà, một trăm vật đựng thịt…"

" Rượu này, từng loại đều lấy, ân, mỗi loại một trăm bình…"

" Đồ vật cho trẻ con ở chỗ nào?"

" Quả cây này lấy hết…"

Đội ngũ phía sau Tần Tiểu Thiên càng ngày càng khổng lồ, cuối cùng, ngay cả kinh lí của cửa hàng cũng chạy tới, thay thế người phục vụ kia ghi chép, tự mình phục vụ cho Tần Tiểu Thiên.

Đây chính là một lần mua bán lớn, cho tới bây giờ không có ai mua đồ vật kiểu như thế, chỉ là ghi chép, đã trị giá mấy trăm vạn, mà người này lại không quan tâm một chút nào.

Từ tầng bảy xuống tầng một, toàn bộ đi dạo một lần. Đi tới chỗ cửa ra, Long Tiểu Nhàn và Tần Tiểu Địa đang chờ ở đó, họ không có tiền trả, đang chờ đại ca.

Tất cả vật phẩm tính tiền xong, Tần Tiểu Thiên xuất ra kim tạp.

Kinh lí của cửa hàng ân cần nói: " Vị tiên sinh này, hàng hóa là ngài tự mình mang đi, hay là đưa tới tận nhà?"

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Không cần, tự mình mang đi."

Vị kinh lí bị dọa cho hoảng sợ, phải biết rằng Tần Tiểu Thiên cơ hồ mua hết một trong ba phần hàng hóa của cửa hàng, làm sao có thể tự mình mang đi?

Có Tinh Thị Liên, hắn không cần họ đưa đi, trực tiếp dùng Tinh Thị Liên đem hết vật phẩm bỏ vào không gian trữ vật của mình.

" Tốt lắm, chúng ta đi."

Trong lúc đó Tần Tiểu Thiên búng chỉ bắn ra, " ba tháp" một tiếng, vật phẩm tích như núi đột nhiên chợt trống rỗng biến mất. Người phục vụ không khỏi thốt lên tiếng than sợ hãi, những chiếc xe đựng vật phẩm tràn đầy trong nháy mắt biến thành xe không. Hàng hóa đặt trong phòng cũng đồng thời không thấy bóng dáng.

Vị kinh lí lúc này mới hiểu rõ ràng, người nọ là người tu chân, nếu không sẽ không xuất hiện chuyện quỷ dị như vậy. Sau khi định thần tìm kiếm Tần Tiểu Thiên, đã không còn thấy bóng dáng.

Long Tiểu Nhàn và Tần Tiểu Thiên chỉ cảm thấy hoa mắt, đã đi tới trên đường cái, biết đại ca dùng thuấn di mang họ đi ra. Tiểu Nhàn vội vàng nói: " Ai, đại ca, chúng ta còn chưa mang đồ vật đi ra a!"

Tần Tiểu Thiên mỉm cười: " Lấy hết rồi."

Long Tiểu Nhàn sửng sốt một chút lập tức hiểu được, nhịn không được kêu lên: " Anh có đai lưng trữ vật?"

Nàng biết ba có trữ vật đai lưng, là một bảo bối, chỉ là khi mua đồ nhiều cho Phủ Dục Viện thì mới có thể mang theo, không nghĩ tới đại ca cũng có.

Tần Tiểu Thiên còn có một chút tư tinh để chế luyện trữ vật dụng phẩm, hắn lặng lẽ phân giải tư tinh, lập tức tổ hợp hai khối. Chỉ cần vật phẩm mà hắn phân giải qua, là có thể tổ hợp ra một lần nữa, chỉ cần năng lượng trong cơ thể và vật chất cùng loại, có thể tổ hợp ra rất nhiều vật phẩm đồng dạng.

Chỉ chốc lát, hai nhẫn trữ vật xuất hiện trong lòng bàn tay. Tần Tiểu Thiên nói: " Tiểu Nhàn, Tiểu Địa cầm lấy đi, mỗi người một cái, đây là nhẫn trữ vật, lễ vật đại ca cho các ngươi."

Trữ vật dụng phẩm thì trữ vật thủ trạc là quý nhất, không chỉ có thể tích khéo léo, hơn nữa không gian trữ vật thật lớn.

Ngoài ra, nhẫn trữ vật đều là tiên nhân luyện chế, thủ trạc là do cao thủ Đại Thừa Kì luyện chế, còn những túi trữ vật gì khác, chỉ cần có tài liệu, cao thủ Xuất Khiếu kì cũng có thể luyện chế, bất quá lại hao phí tài liệu, chỉ có một ít đại môn phái mới nguyện ý luyện chế, người tu chân bình thường cho dù có nguyện vọng như vậy, cũng rất khó có được điều kiện để luyện chế.

Nhẫn trữ vật đối với hai tiểu tử kia có lực đánh sâu quá lớn, Long Tiểu Nhàn không nhịn được la hoảng lên: " Oa, nhẫn trữ vật!" Lập tức che miệng mình.

Nhẫn trữ vật tuy không phải thần binh lợi khí, nhưng cũng là vật phẩm trân quý hiếm thấy, lập tức khiến cho người đi đường bên cạnh chú ý. Cái thế giới này cũng không phải bình thản, kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu cũng có phát sinh, chỉ cần không bại lộ ra ban ngày ban mặt, thì liên hợp hội cũng không chủ động can thiệp.

Theo Tinh Thị Liên tìm kiếm toàn phương vị, bất luận hành động kẻ nào cũng rơi vào trong lòng Tần Tiểu Thiên, bất luận người nào mơ ước nhẫn trữ vật, đối với hắn mà nói đều là không biết tự lượng sức mình.

Long Tiểu Nhàn cầm lấy một chiếc nhẫn màu lam nhạt, Tần Tiểu Địa cầm lấy chiếc nhẫn màu đen, hai người lập tức thí nghiệm, chỉ chốc lát đã rõ phương pháp sử dụng. Long Tiểu Nhàn sợ hãi than thở: " Bên trong thật lớn, ta dường như không phát hiện ra biên giới, đại ca, cảm ơn anh."

Tiểu mập mạp Tần Tiểu Địa mặt mày đỏ bừng, không ngừng đeo vào rút ra, kích động không biết nên làm gì cho phải.

Một người trung niên chạy tới, vẻ mặt tươi cười nói: " A a, đây là nhẫn trữ vật sao? Có thể cho ta xem một chút hay không? A a, quá tốt, thần phẩm trong truyền thuyết a, a a, ta gọi là Mễ Á, a a , gọi ta là lão Mễ là được." Hắn ra vẻ thành thục nói.

Long Tiểu Nhàn giấu bàn tay ra phía sau, cảnh giác hỏi: " Ngươi là ai? Tránh ra đi, ta không nhận ra ngươi."

Tần Tiểu Thiên ngầm buồn cười, không ngờ có người dám đến trêu chọc mình. Hắn ở trong cơ thể tùy tiện tổ hợp một nhẫn trữ vật, đưa cho người nọ nói: " Ân, có thể cho ngươi xem."

Trái tim Mễ Á không khống chế được kinh hoàng lên.

Một người có thể tùy tiện xuất ra ba chiếc nhẫn trữ vật thì có thân phận gì? Hắn có thể xác định, người này tuyệt đối không thể chọc vào nổi. Hắn cẩn thận cầm nhẫn trữ vật, thuận tay đeo vào trong ngón giữa, nhắm mắt lại thể hội một chút, thở dài nói: " Không hổ là thần phẩm a, cảm ơn." Cởi nhẫn ra hắn trả trở về.

Tần Tiểu Thiên mỉm cười, thu hồi nhẫn, nói: " Vậy tạm biệt."

Hắn không muốn đến gần đối phương, với thân phận bây giờ của hắn, đối với thế tục giới căn bản không muốn gặp ai, đây không phải tự đại cuồng ngạo, mà là thái độ do cảnh giới quyết định. Nếu không phải bởi vì cha mẹ đang ở Viêm Tinh, hắn căn bản sẽ không tới đây.

Mễ Á vội vàng nói: " Xin đợi một chút." Hắn cẩn thận nhìn sắc mặt đối phương, nói: " A a, thứ cho ta mạo muội, có thể hỏi tôn tính đại danh của ngài một chút không?"

" Tần Tiểu Thiên, có việc thì nói, đừng nói sang việc khác."

Mễ Á bồi cười nói: " A a, là như vậy...ngươi có định bán chiếc nhẫn đó không? Ta là kinh kí của Vận Thức Độn Đấu Giá, a a."

Tần Tiểu Thiên nhàn nhạt nói: " Ta không thiếu tiền, ngươi có thể đi."

Trong mắt Mễ Á hiện lên tia thất vọng, cúi đầu nói: " Vậy a...quấy rầy rồi, cáo từ."

Vận Thức Độn Đấu Giá có thế lực rất hùng hậu, làm một kinh lí, Mễ Á đối với người khác cho tới bây giờ không có thấp giọng qua như vậy, nhưng lần này đụng phải trở ngại không nhỏ. Bởi vì nhìn không thấu thực lực của Tần Tiểu Thiên, hắn cũng không dám cưỡng cầu.

Tần Tiểu Thiên không để ý tới Mễ Á, dẫn theo Tiểu Nhàn, Tiểu Địa dọc theo ngã tư đường đi về phía trước.

Đường Nam Kinh đúng là đường dành cho đi bộ, người đến người đi náo nhiệt phi phàm, con đường này cũng bán thức ăn ngon rất nhiều, ven đường có rất nhiều cửa hàng ăn và cà phê, uống trà. Tiểu Nhàn và Tiểu Địa tựa hồ không thường tới nơi này, mang theo ánh mắt mới lạ nhìn quanh mọi nơi.

Dọc theo đường đi, lại mua sắm một trận, mặc kệ đồ vật gì, chỉ cần Tiểu Nhàn và Tiểu Địa nhìn thêm vài lần, Tần Tiểu Thiên liền mua ngay, hai người cho tới bây giờ không nhìn thấy qua kiểu tiêu tiền như vậy, cuối cùng ánh mắt cũng không dám nhìn nữa, không thể làm gì khác hơn là nhìn chằm chằm xuống mũi chân mình.

Mua sắm mãi cho đến khi trời tối, Tần Tiểu Thiên đưa hai người về Phủ Dục Viện, lưu lại đồ vật cho bọn họ, rồi tự mình lặng yên thuấn chuyển qua trong thành.

Long tẩu chuẩn bị bữa tiệc thịnh soạn, ai ngờ con lại lặng lẽ chạy mất. Chứng kiến Tần Danh ở bên cạnh hắc hắc cười, tức giận đánh lên người lão công, Tần Danh không khỏi hô to oan uổng.

Trong lòng Tần Tiểu Thiên có sự buồn rầu khó tả, hắn phát hiện quan niệm của mình và người nhà có chênh lệch rất lớn, đó là một loại vết gai vô hình. Hắn có thể cấp cho người nhà vô số tiền tài, cũng có thể cho họ bảo vật, nhưng không cách nào thân mật dung hợp giống như trước.

Tu luyện cho tới bây giờ, trong lòng phân lượng về gia đình đã rất nhẹ, nếu không phải còn lắng đọng lại tình cảm trong trí nhớ, Tần Tiểu Thiên cũng sẽ không về nhà.

Cuộc sống con người rất khó thích ứng...Tần Tiểu Thiên cảm khái vạn phần.

Tự mình từ tư tưởng nhân thế, cùng khoảng cách với con người càng ngày càng xa, cho dù là người tu chân của tu chân giới, cũng có một cảm giác xa lạ.

Từ sau khi tu thành tinh điểm, ý nghĩ của Tần Tiểu Thiên ngày càng bá đạo, đây là do công pháp tu luyện quyết định. Căn bản của công pháp này chính là cướp đoạt, may là hắn là từ con người tu luyện đến cảnh giới trước mắt, trong lòng còn sót lại rất nhiều tư tưởng của nhân loại, không có tư tưởng làm loạn bậy, nhưng như vậy cũng mang cho hắn sự khốn hoặc rất nhiều.

Tần Tiểu Thiên đi vào một quán rượu, ngồi vào quầy rượu, gọi một ly rượu.

Uống rượu chẳng qua chỉ là nếm thử mùi vị, vô luận là loại rượu nào, đối với hắn cũng không có ảnh hưởng, dù uống nhiều cũng không say. Mục đích của hắn uống rượu là muốn hoài niệm chuyện cũ.

Vị nhân viên phục vụ cẩn thận rót cho hắn, hắn bị vị khách trước mặt hù dọa hoảng sợ, loại áp lực kinh khủng này làm cho tim của hắn kinh hoàng. Khách trong quán rượu không ít, nhưng không người nào dám tới gần vị khách này, ở chung quanh hắn tự nhiên hình thành một vòng khoảng cách, hắn kết luận vị khách này là người tu chân.

Người tu chân giữa thế tục giới có địa vị sùng cao, ở nguyên giới, người tu chân thuộc về một giai tầng đặc thù, không người nào dám khiêu khích sự uy nghiêm của người tu chân, cũng không người nào dám bất kính. Vị phục vụ trong lòng kỳ quái, người tu chân đến quán rượu của người phàm thì rất ít thấy, ở tại Viêm Tinh, người tu chân có phạm vi hoạt động riêng của mình và nơi chuyên môn tiêu phí riêng biệt.

Lúc đầu thì uống bia, rồi lại theo danh sách các loại rượu. Tần Tiểu Thiên uống rượu có đặc điểm, một ngụm một ly, sau đó ngẩn người hai phút, rồi lại uống tiếp, sau lại ngẩn người.

Dần dần, vị phục vụ phát giác loại áp lực kinh khủng đã biến mất. Khách nhân kia vẫn đang ngồi uống rượu, nhưng đã không còn cảm giác được hơi thở của hắn, đó là một loại cảm giác rất kỳ diệu. Không lâu, bên cạnh hắn cũng đã ngồi đầy người.

Tần Tiểu Thiên hoàn toàn thu liễm hơi thở, người chung quanh ồn ào, tim của hắn lại chìm vào cảnh giới kỳ diệu.

Một người vội vã đi vào quán rượu, nhìn quanh mọi nơi, đi tới bên cạnh Tần Tiểu Thiên ngồi xuống, cười nói: " Nhân sinh hà xứ bất tương phùng(người có thể gặp nhau bất cứ nơi nào). Lại gặp Tần tiên sinh rồi."

Tần Tiểu Thiên híp mắt, không quay đầu lại, nhàn nhạt nói: " Mễ Á, ngươi không cần nói lời khách sáo làm quen."

Ánh mắt Mễ Á thoáng chút xấu hổ, cười nói: " Tần tiên sinh không nên cự tuyệt người ngoài ngàn dặm, a a."

Tần Tiểu Thiên uống hết ly rượu, ý bảo rót tiếp, còn mình lại ngồi ngẩn người.

Mễ Á cũng là lần đầu tiên nhìn thấy người không gần gũi như vậy. Vì bảo hiểm, hắn đã đi liên hợp hội tra tìm tư liệu về bối cảnh của Tần Tiểu Thiên.

Bất đắc dĩ chính là, người nọ căn bản không tiếp xúc được với tư liệu cao tầng của liên hợp hội, vì vậy Mễ Á cho rằng Tần Tiểu Thiên không phải người của liên hợp hội. Điều này làm cho Mễ Á có hy vọng rất lớn, chỉ cần không phải cao thủ của liên hợp hội, hắn có cơ hội đến gần Tần Tiểu Thiên, cũng có thể tìm cách mua được chiếc nhẫn trữ vật kia.

Mễ Á đem hình ảnh của Tần Tiểu Thiên cấp ột tổ chức trinh thám, không nghĩ tới ban đêm đã có được tin tức. Hắn vội vàng chạy tới quán rượu, cố gắng bắt chuyện với Tần Tiểu Thiên.

Tần Tiểu Thiên tự uống rượu rồi ngồi ngẩn người, bất luận Mễ Á nói cái gì, cũng không hề đáp lại. Mễ Á cảm giác mình giống như một đứa ngốc siêu cấp, đang nói chuyện với một tên đầu gỗ.

Trong lòng người phục vụ xuất mồ hôi, hắn âm thầm cầu khẩn, ngàn vạn lần đừng chọc giận vị khách lạnh lùng này, vạn nhất đánh nhau, thì coi như quán rượu sẽ gặp tao ương.

Mễ Á nói đến lưỡi khô cổ rát, Tần Tiểu Thiên ngay cả động cũng không động, tựa như một pho tượng đá.

Mễ Á rốt cuộc nhịn không được, tức giận kêu to.

" Uy! Sao ngươi có thể vô lễ như vậy?"

Tần Tiểu Thiên vẫn như trước không để ý tới, bưng ly rượu lên uống cạn.

Mễ Á tức giận đến run lên, lắp bắp nói: " Ngươi...ngươi...ngươi sao lại tự đại...ngạo mạn..."

Tần Tiểu Thiên mỉm cười: " Tại sao ta phải lý ngươi?"

90. Q.10 - Chương 2: Phân Loạn Tâm Cảnh

Mễ Á tức giận nói: " Ngươi...ngươi không muốn lí tới ta cũng được, nhưng ngươi cứ nói một câu a, ta..ta..ngươi cho ta là không khí a? Nói nhiều như vậy...Ai, ngươi cũng quá ngạo mạn.."

Tần Tiểu Thiên không khỏi bật cười.

Hắn cũng không có ý khi dễ Mễ Á, chẳng qua bản thân đang suy nghĩ tâm sự, không tâm tình để ý tới người khác, không nghĩ tới người này lại nóng nảy như vậy.

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Ý của ngươi ta hiểu rõ ràng, vì nhẫn trữ vật, có phải hay không?"

Mễ Á mặt đỏ tới mang tai.

Lời của Tần Tiểu Thiên không chừa cho hắn chút mặt mũi nào. Hắn đích thật là vì chiếc nhẫn trữ vật, vật này thật sự quá hiếm thấy, chỉ có tiên nhân mới có bản lãnh luyện chế nhẫn trữ vật, nhưng lại phải có tài liệu thích hợp. Ở thế giới con người, nhẫn trữ vật chính là một kiện chi bảo vô giới, đừng nói là con người muốn có, ngay cả người tu chân cũng rất khó ngăn cản sự hấp dẫn như vậy.

" Đúng vậy, nhưng là...nhưng ta không có ác ý...chẳng qua là...chẳng qua là..." Bình thường lanh lợi nhưng bây giờ Mễ Á cũng không biết nên nói gì bây giờ mới tốt.

Tần Tiểu Thiên thần tình tự nhiên, ném ra chiếc nhẫn trữ vật, nhàn nhạt nói: " Đem đấu giá phải không? Cầm lấy đi, đấu giá được, giao cho Long viện trưởng của Hoan Hoan Phủ Dục Viện."

Hắn đối với nhẫn trữ vật không hề có cảm giác, từ sau khi học xong tổ hợp vật phẩm, chỉ cần tổ hợp qua một lần, hơn nữa trong tinh điểm cũng có đủ vật chất, thì đồ vật như vậy, muốn bao nhiêu có thể tổ hợp ra bấy nhiêu. Hắn đã bước đầu học được thủ đoạn tạo vật.

Mễ Á nhìn chằm chằm chiếc nhẫn trữ vật trên quầy, trong lúc nhất thời cảm thấy sửng sốt, trong lòng cảm thấy rét lạnh. Hắn chụp lấy chiếc nhẫn, dáo dác nhìn chung quanh một chút, phát hiện không ai chú ý, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

" Ngươi làm sao biết ta muốn đấu giá...cái này...cái này..." Hắn nói hai chữ rồi không dám tiếp tục nói ra miệng, sợ khiến cho người khác mơ ước.

Tần Tiểu Thiên khoát khoát tay, nói: " Ngươi bận việc gì thì cứ đi đi, không tiễn."

Mễ Á dở khóc dở cười, thầm nghĩ: " Ta làm người khác chán ghét như vậy?" Hắn nói: " Tần tiên sinh, có chút thủ tục còn cần xác nhận một chút, a a, đây là vật phẩm quý trọng, ta không thể lấy đi như vậy..."

Làm nghề nghiệp kinh lí, tố chất của Mễ Á rất cao, mặc dù nhẫn trữ vật rất ngang quý, hắn cũng sẽ không minh bạch mà lấy đi, cần phải làm cho xong thủ tục thật đàng hoàng.

Tần Tiểu Thiên nghe Mễ Á nói như vậy, trong lòng không khỏi sinh ra một tia hảo cảm. Hắn không phải tùy ý cấp nhẫn cho người khác, nếu như Mễ Á dám tham lam, thì Tinh Thị Liên bám vào trên người hắn sẽ giết người, so sánh thực lực với Tần Tiểu Thiên, Mễ Á cũng không bằng con kiến, chính tố chất nghề nghiệp của Mễ Á đã cứu hắn.

Tần Tiểu Thiên hỏi: " Ngươi muốn làm thủ tục gì?"

" Mời chờ một chút, a a, ta đi liên lạc...phục vụ, tiền rượu của vị tiên sinh này để ta trả, a a, Tần tiên sinh xin đừng cự tuyệt, đây là một chút tâm ý của ta."

Mễ Á lập tức đi ngay, có thể giao kết với Tần Tiểu Thiên, hắn cho rằng có trăm lợi mà không một hại.

Ở phía trên đỉnh đầu? Đeo tiếp thu khí trên trán, Mễ Á lập tức lên mạng, tiến vào Vận Thức Độn Đấu Giá không gian mô phỏng, bắt đầu làm thủ tục. Nhẫn trữ vật bóp chặt trong tay, tựa như một cục than nóng, hắn không dám đi một mình trở về, ai biết trên đường có thể gặp cướp bóc hay không, cho nên phải gọi người của công ty tới hộ tống.

Mễ Á rất nhanh rời khỏi mạng, hắn không dám để cho Tần Tiểu Thiên chờ lâu, vội cười nói: " A a, Tần tiên sinh, ngài...a a, cần phải xác nhận thân phận của ngài một chút."

Tần Tiểu Thiên cũng không nói chuyện, tiện tay ném ra thân phận bài, lại cầm một ly rượu uống cạn, rồi lại tiếp tục ngẩn người.

Mễ Á lần đầu tiên nhìn thấy thân phận bài như vậy, đặt vào trong nghi khí kiểm tra, vừa nhìn thấy văn tự hiện ra loan báo, hắn trợn to đôi mắt, mồ hôi lạnh trong khoảnh khắc chảy xuống.

Rất minh xác thân phận, liên hợp hội khách khanh trưởng lão.

Liên hợp hội ở Viêm Tinh vị quản lý tối cao nhất cũng chỉ là một chấp sự cao cấp, không có khả năng có cấp nhân vật như trưởng lão xuất hiện, ở thế giới con người, địa vị này giống như là thần tiên.

Thân thể của Mễ Á không tự chủ được mà run rẩy, hắn thế mới biết, thái độ của Tần Tiểu Thiên đối vơi mình thật sự rất không tệ, với thân phận của hắn, không để ý tới mình là rất bình thường.

Mễ Á biến thành một người cà lăm, run run nói: " Ta...ta...ngươi...ngươi là...ai nha...ta không..."

Tần Tiểu Thiên hơi nhíu mày hỏi: " Ngươi muốn nói cái gì?"

Hắn không cách nào thể hội được tâm tình của Mễ Á, cho dù có được thân phận khách khanh trưởng lão của liên hợp hội, cũng không tính là gì, vị trí của một trưởng lão còn chưa đặt vào trong mắt hắn, trình độ của hắn trước mắt đã đến gần sư bá Lí Cường và sư tổ Thanh Đế, cũng đã sắp trở thành nhất giới chi chủ.

Mễ Á dùng sức thở hổn hển vài hơi, ý muốn ngăn chận tâm tình rối loạn, nói: " Đúng....xin lỗi..."

Tần Tiểu Thiên nhàn nhạt nói: " Thủ tục làm xong rồi phải không? Ta phải đi."

Mễ Á gấp đến độ muốn khóc, vội vàng nói: " Không có...còn chưa xong, lập tức là tốt rồi...ngài chờ, lập tức là tốt rồi...ngài chờ..chỉ chốc lát."

Tần Tiểu Thiên cảm thấy người này rất kì quái, nhưng không nghĩ tới mình lại tạo áp lực lớn thế nào đối với người khác, thúc giục nói: " Vậy nhanh một chút."

Mễ Á luống cuống tay chân không biết làm sao, tâm tình rối loạn, không biết là phúc hay họa, toàn bộ thủ tục xong xuôi, hắn do dự một chút nói: " Tần..Tần..." Hắn không biết làm sao xưng hô mới tốt, một hồi lâu mới nói: " Tần lão, ngài có thể lưu lại một chút hay không, chờ tu chân cung phụng của công ty chúng tôi tới?"

Tần lão? Tần Tiểu Thiên á khẩu không trả lời được, cười nói: " Được rồi, ta lại uống thêm chút nữa."

Hắn cũng không vội vã trở về, mới rồi nói muốn đi, chẳng qua là thuận miệng.

Không biết Tần Tiểu Thiên uống bao nhiêu ly rượu, phục vụ từ lúc kinh ngạc rồi sợ hãi sau đó chết lặng, trong lòng chỉ có ý niệm duy nhất: " Người này thật là vinh diệu, có thể giao kết với một vị trưởng lão của liên hợp hội, vô luận Tần Tiểu Thiên có thái độ gì hắn đều có thể đón nhận."

Người có cấp bậc trưởng lão của liên hợp hội, nhất là khách khanh trưởng lão, tất cả đều là tiên nhân đảm nhiệm, điểm này tại nguyên giới ai cũng đều biết, khách khanh trưởng lão thường thường so sánh với trưởng lão chính quy của liên hợp hội còn lợi hại hơn, dù sao trưởng lão của liên hợp hội có không ít là do người tu chân đảm nhiệm.

Mễ Á có thể khẳng định đối phương là tiên nhân, hắn đã sớm nghe nói, tiên nhân tại tiên giới là một tồn tại bất khả tư nghị, thực lực của bọn họ phi thường kinh khủng, nhưng con người rất ít có khả năng nhìn thấy tiên nhân, bọn họ cũng không đến thế giới của con người.

Tự mình có lẽ đã rất may mắn, có lẽ cũng là xui xẻo, không ngờ gặp được một tiên nhân, vậy mà còn than oán trước mặt của hắn!

May là không có quá mức. Hắn rất khó tưởng tượng nếu như mình chọc giận phải tiên nhân thì sẽ có hậu quả gì, nghĩ tới đây, Mễ Á nhịn không được rùng mình một cái.

Vội vàng xong xuôi thủ tục, Tần Tiểu Thiên cho đem tất cả tiền lời đấu giá toàn bộ quy cho Hoan Hoan Phủ Dục Viện.

Đêm khuya, người trong quán rượu từ từ thưa thớt, Mễ Á gấp đến độ muốn loạn. Đến lúc này, người tu chân chịu trách nhiệm hộ tống vật phẩm còn chưa đến, hắn không dám rời đi một mình.

Trên người mang theo một vô giới chi bảo, tùy tiện đến một người tu chân, thậm chí là mấy người phàm thân cường lực tráng đến cướp đoạt, tự mình cũng không bảo vệ được chiếc nhẫn. Vạn nhất Tần Tiểu Thiên rời đi, ngay cả ở lại trong quán rượu cũng không an toàn, sớm đã có người đang chăm chú nhìn hắn như hổ rình mồi.

Tần Tiểu Thiên nhìn thấy bộ dáng hắn mồ hôi chảy cuồn cuộn, hỏi: " Ngươi sao vậy? Không thoải mái sao?"

" Ta…ta phải đi về…nhưng người tiếp đón ta còn chưa tới…"

Tần Tiểu Thiên ngạc nhiên nói: " Ngươi không tự mình đi được hay sao? Tại sao cần người tới đón?"

Mễ Á cười khổ nói: " Ta mang theo chiếc nhẫn quá trân quý, vạn nhất có gì ngoài ý muốn, dù là giết ta cũng không bồi thường nổi a, phải giao vào công ty bảo tồn, ai, ta…ta không dám đi một mình…"

Tần Tiểu Thiên nói: " Công ty các ngươi ở nơi nào?"

Mễ Á nói ra địa chỉ của công ty, vừa dứt lời, chỉ cảm thấy hoa mắt, phát hiện mình đang đứng ở cửa công ty, trong lòng vừa mừng vừa sợ, thầm nghĩ: " Đây là thực lực của tiên nhân? Thật đáng sợ, quả thực như đang nằm mơ."

Tần Tiểu Thiên dùng Tinh Thị Liên đưa Mễ Á đi xong, xuất ra kim tạp chuẩn bị tính tiền.

Phục vụ cười nói: " Mễ Á tiên sinh đã trả rồi, a a, không cần ngươi trả tiền, cảm ơn chiếu cố."

Tần Tiểu Thiên gật đầu, xoay người đi ra khỏi quán rượu.

Đã là rạng sáng, trên đường không một bóng người, chỉ có vài chiếc xe bay xẹt qua rất nhanh, ánh đèn đường chiếu sáng rực, những tòa lầu cao còn tối đen lại lóe ra vài điểm ánh sáng, sao giăng đầy trời, thật là xanh trong.

Tần Tiểu Thiên cảm giác mình không cách nào thích ứng thế giới con người, ở trên thế giới này, không có bất cứ đồ vật gì có thể hấp dẫn hắn, vô luận là tiền tài, hay là quyền thế, thậm chí thân tình, hắn đều mất đi hứng thú, loại cảm giác cô độc này dị thường mãnh liệt.

Cổ thần hồn chỉ dẫn một con đường tu hành kì lạ, khiến cho hắn mất đi động lực và dục vọng trong cuộc sống của thế giới con người.

Tâm cảnh như thế biến hóa rất nhanh, chỉ ngắn ngủn hai ngày thời gian, Tần Tiểu Thiên từ lòng kỳ vọng tràn đầy biến thành nhàm chán khó tả.

Sau khi có được một trăm lẻ tám tinh điểm, cũng chính là có được năng lực nắm thiên hạ trong tay, hơn nữa hắn tu luyện, cơ hồ đều là hành vi hủy thiên diệt địa, khi năng lực của hắn cử động là có thể hủy diệt cả một tinh cầu, thì muốn bảo trì tâm cảnh lúc đầu vốn không thể nào, thay đổi nhất định sẽ phát sinh.

Về nhà? Hay là rời đi?

Tần Tiểu Thiên có chút do dự không quyết, dọc theo ngã tư đường từ từ đi tới, một đoạn đường trầm tư, hốt nhiên trong lòng có chút vừa động, chỉ là trong nháy mắt, hắn đã nhận ra sự tồn tại của Thiên Diễn. Đó là một loại cảm giác rất vi diệu, hắn lập tức triển khai lục soát.

Túc túc đứng suốt hai giờ tại ven đường, Tần Tiểu Thiên lại không phát hiện được gì. Hắn từng ra vào Thiên Diễn, có thể khẳng định đó là Thiên Diễn thế giới, cảm giác mới vừa rồi tuyệt đối không sai, đáng tiếc sau đó lại không nắm bắt được cảm giác đó nữa. Trong lòng hắn không khỏi có chút nghi hoặc: " Tại sao nhanh như vậy lại cảm ứng được thế giới Thiên Diễn? Chẳng lẽ sư tôn bọn họ có nguy hiểm?"

Chẳng lẽ tu vi không đủ?

Trong giây lát, Tần Tiểu Thiên tỉnh ngộ lại, tu vi của mình tăng lên cực nhanh, khoảng cách mở ra Thiên Diễn chỉ kém một chút, chỉ cần tiến thêm một bước, sẽ có thể cảm ứng được Thiên Diễn tồn tại, nhưng Thiên Diễn đến tột cùng là ở nơi nào?

Tần Tiểu Thiên suy tư thật lâu mà không có đáp án, thầm than: " Cũng thuận theo tự nhiên thôi, càng muốn có càng khó được." Hắn theo Tinh Thị Liên thuấn chuyển qua Phủ Dục Viện, sắc trời đã sáng hẳn.

Sau khi trở lại Phủ Dục Viện, Tần Tiểu Thiên không biết đi nơi nào mới tốt, lại đi tới trung tâm khang phục. Đám trẻ con còn đang ngủ, trong phòng trống rỗng, chỉ có một ít khí cụ rèn luyện, hắn đem đồ vật hắn đã mua được chất đống, thoáng chốc đã chất đầy gian phòng.

Tần Tiểu Thiên ngồi trong phòng tiếp tục suy tư, Tinh Thị Liên toàn bộ lùi về trong cơ thể.

Hắn phát hiện Tinh Thị Liên nếu vẫn một mực ở bên ngoài, hơn nữa không thể hấp thu đồ vật thì sẽ hao tổn năng lượng của bản thân, cho nên không thể dễ dàng thả ra Tinh Thị Liên, nhất là bao trùm cả tinh cầu.

Nhân viên của Phủ Dục Viện đều là cô nhi mà lúc ban đầu Long tẩu thu nhận, không có nhân viên bên ngoài, bọn họ đều ở tu vi Toàn Chiếu kì, Khai Quang kì và Dung Hợp kì, chỉ có số ít là con người, đó là bởi vì tư chất quá kém, nhưng cũng cường mạnh, Long tẩu cũng cạn kiệt đem hết khả năng giúp cho họ tu chân.

Dựa theo Long tẩu lý giải, cho dù tu không tới Nguyên Anh kì, ít nhất cũng có thể cải thiện thân thể kéo dài tính mạng.

Tất cả nhân viên có tu chân hay là người trong Phủ Dục Viện đi ra ngoài cũng được tu chân, cho tới bây giờ không ai tiếp xúc với trận pháp và luyện khí, Long tẩu và Tần Danh cũng không quan tâm đến chuyện này.

Pháp bảo của Tần Danh lúc vừa bắt đầu tu chân thì do người khác tặng cho, Long tẩu chỉ có một kiện pháp bảo phòng ngự và một thanh phi kiếm, phẩm chất phi kiếm so sánh với phi kiếm của Tần Danh càng kém hơn, lực chiến đấu và tu vi thì không kém. Tâm tư của Long tẩu không đặt vào tu luyện, cũng không thích tranh cường đấu ngoan, toàn bộ tâm tư chỉ đặt vào những đứa trẻ yếu ớt.

Lão sư phụ trong Phủ Dục Viện và bọn trẻ cùng đi tới trung tâm khang phục, chuẩn bị ngày rèn luyện bắt đầu, vừa mở cửa ra, chỉ thấy bên trong chất đầy dụng phẩm và các loại thực phẩm, cơ hồ chất đầy cả đại sảnh, kinh ngạc vô cùng, lập tức tìm người báo cho Long tẩu.

Đợi khi Long tẩu chạy tới thì Tần Tiểu Thiên chẳng biết đã đi đâu. Hắn đi về biệt thự tại Hoàn Nguyệt Đảo, bởi vì hắn tiếp nhận được một tin tức, tạm thời rời đi Hải Châu Thị.

Tại Hoàn Nguyệt Đảo của Thanh Khê Hồ tại Nặc Đệ sơn mạch, có một tòa biệt thự cực kỳ xa hoa, đó là một trong những biệt thự tốt nhất của Viêm Tinh liên hợp hội, Tần Tiểu Thiên đang ở trên bầu trời còn chưa kịp đi vào xem. Hắn trực tiếp xuyên qua hai tòa tiên trận bốn đạo cấm chế, hiện ra thân hình bên ngoài cửa biệt thự.

Úc Mông Bạch đang chờ ở ngoài cửa.

Tần Tiểu Thiên hỏi: " Chuyện gì vội vã như vậy?"

Úc Mông Bạch cung kính nói: " Liên hợp hội có thông báo, tất cả trưởng lão và khách khanh trưởng lão cùng đến Đốc Tinh tập hợp, có chuyện trọng yếu cần công bố."

Tần Tiểu Thiên ngạc nhiên nói: " Ta mặc kệ, đi Đốc Tinh làm chi?"

Úc Mông Bạch lắc đầu nói: " Điều này ta không rõ ràng lắm, đại trưởng lão tự mình thông tri mời ngài, rất trọng yếu, đại trưởng lão thông báo, ngài nhất định phải đi."

Tần Tiểu Thiên suy nghĩ một chút, nói: " Được, ngươi đi tìm người nhà ta báo cho họ biết, nói cho họ, ta phải tạm thời rời đi Viêm Tinh, xong chuyện sẽ trở về, tiểu Bạch, ai đưa ta đi Đốc Tinh?"

Úc Mông Bạch nói: " Là Viêm Tinh liên hợp hội Tề Chấn và Dịch Phúc Long, hai người bọn họ sẽ cùng đi."

Tần Tiểu Thiên hỏi: " Lập tức phải đi?"

Úc Mông Bạch gật đầu nói: " Đúng vậy, xe bay sẽ tới ngay, cũng là đi truyền tống trường tại Tây An."

Chỉ chốc lát, xe bay đã đến trước cửa lớn, Tề Chấn từ trên xe xuống, nói: " Tần trưởng lão, mời lên xe, truyền tống trận sẽ khởi động lúc mười giờ bốn mươi sáu phút, còn có sáu giờ."

Dịch Phúc Long cũng từ trên xe bước xuống, nói: " Thời gian còn kịp, đi Tây An chỉ cần năm giờ là tới."

Tần Tiểu Thiên nói: " Ta biết Tây An truyền tống trường, không cần ngồi xe đi, bây giờ có thể đến."

Hắn vung tay mang theo hai người Tề Chấn trực tiếp thuấn chuyển qua bên ngoài truyền tống trường, Tề Chấn và Dịch Phúc Long nhìn nhau, hai người mặc dù kiến thức rộng rãi, nhưng chưa từng gặp qua thủ đoạn như Tần Tiểu Thiên, trưởng lão dường như không phải là sử dụng thuấn di, bởi vì phải tiêu hao một phần tu vi công lực, cho dù là một chút, các trưởng lão cũng không dễ dàng sử dụng, không nghĩ tới Tần Tiểu Thiên lại không quan tâm.

Tề Chấn hơi biện thức phương hướng một chút, dẫn đường phía trước, Dịch Phúc Long theo sát Tần Tiểu Thiên, tùy thời nghe phân phó. Tần Tiểu Thiên cảm giác có chút phiền muộn, hai người này rất ít nói chuyện, thái độ lại thập phần cung kính, làm cho hắn cũng không thể nói gì, không thể làm gì khác hơn là im lặng đi tới.

Cũng khó trách hai người kia, ai bảo thân phận của Tần Tiểu Thiên cao như thế, với tu vi của hai người, căn bản không cách nào ngang hàng trao đổi. Tần Tiểu Thiên không nói lời nào, bọn họ cũng không dám tùy ý nói chuyện.

Tây An truyền tống trường cũng giống như là đại phi trường quốc tế trên địa cầu, là một địa phương rất náo nhiệt, truyền tống trận suốt hai mươi bốn giờ không gián đoạn truyền tống, chỉ cần có đầy đủ năng lượng bổ sung là được. Tề Chấn dẫn bọn họ đến một tiểu truyền tống trận, đó là chuyên môn đặc biệt cung cấp cho người tu chân sử dụng, có một tòa đại sảnh xinh đẹp, truyền tống trận giá thiết ở trong đại sảnh.

Tề Chấn để cho Dịch Phúc Long đưa Tần Tiểu Thiên đến phòng khách quý nghỉ ngơi, còn tự mình chạy đi làm thủ tục.

Tần Tiểu Thiên nhàn rỗi không có việc gì, còn mấy giờ mới có thể tiến vào truyền tống trận, nơi này không giống truyền tống trận ở hoang tinh, muốn đi thì phải chờ tới thời gian hạn định mới có thể truyền tống, hắn ngồi trong phòng khách quý chốc lát, liền ra ngoài đi dạo.

Trong đại sảnh ngoại trừ truyền tống trận ở giữa, chỉ có một loạt ghế ngồi, bên trên còn thưa thớt vài người tu chân đang ngồi nơi đó.

Bên cạnh đại sảnh có một ít cửa hàng, có thể mua các loại đặc sản của địa phương, cũng hoàn toàn giống như trên địa cầu.

Tần Tiểu Thiên đi một vòng, không nhìn thấy vật gì hứng thú, hỏi: " Dịch Phúc Long, lần này đi Đốc Tinh, ngươi và Tề Chấn cũng cùng đi sao?"

Dịch Phúc Long nói: " Không, chúng ta chỉ bồi tiền bối đến Đốc Tinh, sau đó sẽ có người chuyên môn chạy tới tiếp đón ngài, đợi sau khi chuyện ở Đốc Tinh kết thúc, nếu như phải về Viêm Tinh, ta và Tề Chấn sẽ lại tiếp tục đến đón ngài."

Tần Tiểu Thiên hỏi: " Ngươi và Tề Chấn thuộc môn phái tu chân nào?"

Dịch Phúc Long nói: " Chúng ta đều là người tu chân do liên hợp hội bồi dưỡng, thuộc về ngoại môn đệ tử của Cổ Kiếm Viện."

" Cổ Kiếm Viện? Vậy có biết Nạp Thiện không?"

Dịch Phúc Long bị dọa cho hoảng sợ, nói: " Ta không...không biết Nạp Thiện tiền bối, nhưng có nghe nói về lão nhân gia, nghe nói ông ấy đã phi thăng tiên giới rồi...hình như là phi thăng mười mấy năm trước, a a, lão nhân gia là tiền bối của Cổ Kiếm Viện chúng ta, đáng tiếc, ta chẳng qua là đệ tử ngoại môn của Cổ Kiếm Viện, không có cơ hội nhìn thấy tiền bối bổn viện."

Tần Tiểu Thiên kinh ngạc nói: " Nga, đã phi thăng rồi? Ở nguyên giới không phải không thể phi thăng hay sao?"

Dịch Phúc Long nói: " Dạ là đi ra ngoài nguyên giới phi thăng...có rất nhiều tiền bối đi tiễn, nghe nói...ông ấy sẽ trở lại." Hắn do dự một chút nói: " Ngài...ngài quen biết ông ấy?"

Tần Tiểu Thiên gật đầu không nói.

Dịch Phúc Long nói: " Nạp Thiện tiền bối ở tại tu chân giới của nguyên giới phi thường nổi danh, a a, lão nhân gia cũng là trưởng lão của liên hợp hội, còn kiêm cả phó hội trưởng của liên hợp hội."

" Tế Vô Nhai...ngươi có quen biết không?"

Dịch Phúc Long suy tư chốc lát nói: " Không nhận ra, hắn là người nào?"

Tần Tiểu Thiên mỉm cười, trong lòng hiểu rõ ràng, Tế Vô Nhai tuy nói là tiểu sư thúc của Nạp Thiện, nhưng ở nguyên giới lại không có danh khí gì, nói: " Hắn là một bằng hữu của ta, a a."

Dịch Phúc Long là lần đầu tiên nhìn thấy Tần Tiểu Thiên tươi cười, trong lòng cảm thấy dễ dàng hơn một chút, Tần Tiểu Thiên toát ra uy nghiêm, luôn làm cho hắn có cảm giác không thở nổi.

Tề Chấn đã đi tới, Dịch Phúc Long tiến ra đón: " Tề Chấn, thủ tục làm xong rồi chứ?"

" Làm tốt rồi, chúng ta phải đi sớm chút, liên hợp hội đặc biệt an bài một lần truyền tống, đại trưởng lão đang thúc giục rất gấp, cho nên điều chỉnh truyền tống trận lại. Chúng ta phải đi tới Bích Thủy Tinh trước, sau đó sẽ chuyển hướng Đốc Tinh, nơi này không có truyền tống tọa tiêu trực tiếp đến Đốc Tinh."

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Được, chúng ta cũng nên đi." Trong lòng hắn rất là tò mò, không biết tại sao Phó Sơn muốn mời mình đi Đốc Tinh.

Đốc Tinh là một viên hoang tinh, do cát đá nham thạch cấu thành, cũng là tinh cầu chuyên dụng của tiên nhân ra vào nguyên giới, viên tinh cầu này không có khí quyển, con người ở chỗ này không cách nào sinh tồn.

Ba người Tần Tiểu Thiên từ trong truyền tống trận đi ra, lập tức có hai người tu chân chào đón. Đó là hai người tu chân có tu vi Xuất Khiếu kì, sau khi tra nghiệm thân phận bài, cung kính mời ba người lên xe bay đặc chế, hướng mục đích đi tới.

Thoáng hỏi chỉ vài câu, Tần Tiểu Thiên thất vọng phát hiện, cho dù người tu chân tại đây cũng không biết xảy ra chuyện gì, chỉ có một tin tức, tiên giới có mấy nhân vật trọng yếu đi tới.

Nhân vật trọng yếu của tiên giới? Là ai?

Trong lòng Tần Tiểu Thiên nói thầm, hắn biết tiên giới và nguyên giới quan hệ mật thiết, tiên giới chi chủ là sư tôn của nguyên giới chi chủ, hai bên vốn là một nhà, nhưng mặc kệ là tiên giới chi chủ hay nguyên giới chi chủ bây giờ đều bị hãm trong Thiên Diễn không cách nào đi ra. Cảnh sắc chung quanh thập phần hoang vu, những ngôi sao trên bầu trời lóe lên ánh sáng ngọc dị thường, xe bay cách mặt đất một thước cấp tốc bay nhanh, bụi bậm cuồn cuộn nổi lên bay khắp không trung, từ xa xa nhìn lại, tựa như một con rồng đất đang quay cuồng, lộ ra vẻ thật tráng quan.

Ước chừng sau một giờ, Tần Tiểu Thiên nhìn thấy một tòa truyền tống thật lớn. Khác với truyền tống trận bình thường, đây là một tòa truyền tống trận lập thể lơ lửng, cách đó không xa là một mảnh kiến trúc, có tiên trận khổng lồ phòng hộ, một tầng thanh quang mông mông bao phủ bên trên dãy kiến trúc.

Sau khi tiến vào vòng phòng ngự của tiên trận, Tần Tiểu Thiên cảm giác được bên dưới chân khá nặng, lại có cảm giác như đang ở trên mặt đất của Viêm Tinh.

Trọng lực của Đốc Tinh chỉ có một nửa Viêm Tinh, trong vòng phòng ngự tràn ngập linh khí nồng nặc. Chỉ chốc lát, xe bay dừng ở sân rộng, người tu chân phụ trách dẫn đường lại cung kính mời Tần Tiểu Thiên xuống xe, một người tu chân đi tới, dẫn theo Tề Chấn và Dịch Phúc Long rời đi.

Dọc theo hướng tây sân rộng, mấy người rất nhanh đi tới trên đài ngọc cao phía trước. Tần Tiểu Thiên âm thầm chậc lưỡi, đài thanh ngọc này thập phần hùng vĩ, cao chừng ba trăm thước, trên đài thanh ngọc có mười hai cây ngọc trụ hình tròn lớn, bên trên có khắc phù chú phức tạp, ở giữa trung tâm bình thai ngồi mười người.

Hai người tu chân dẫn đường cho Tần Tiểu Thiên không có đi lên, hai người bọn họ đưa đến dưới chân ngọc đài thì rời đi, để cho Tần Tiểu Thiên tự mình bay lên trên ngọc đài.

Ánh mắt Tần Tiểu Thiên đảo qua, chỉ nhận ra vài người, ngoài ra hắn đều không quen biết.

Phó Sơn ngoắc nói: " Tiểu Thiên, mau tới đây."

Tần Tiểu Thiên đi tới bên cạnh Phó Sơn, hỏi: " Sư bá, xảy ra chuyện gì? Ách, người kia là ai?"

Hắn đột nhiên nhận thấy được có một cao thủ lợi hại, loại cảm giác này không giống Thiên Chân sư bá, so sánh với nguyên giới thất lão còn cao hơn một chút, Tinh Thị Liên không một tiếng động triển khai ra, lặng lẽ chiếm lĩnh không gian trên ngọc đài.

Ánh mắt Phó Sơn lộ vẻ rất nghiêm túc, hắn nói: " Hắn là một trong bảy đại thiên quân của tiên giới, Bách Điệt Thiên Quân."

Nguyên giới thất lão ngồi cùng một chỗ, khóe miệng Vũ lão toát ra một tia khinh thường, lạnh lùng khẽ hừ một tiếng.

Hai tiên nhân đứng phía sau Bách Điệt Thiên Quân, nghe vậy ngẩng đầu lên, ánh mắt đảo qua Tần Tiểu Thiên.

Một cỗ hàn ý lạnh như băng trực bức vào trong lòng Tần Tiểu Thiên…

91. Q.10 - Chương 3: Thiên Quân Ngạo Mạn

Địa vị của Bách Điệt Thiên Quân tại tiên giới cực cao, gần với Thanh Đế.

Những thủ hạ dưới tay bảy đại thiên quân, đều là tiên nhân có thực lực không tệ, ở tiên giới đại biểu cho bảy cỗ thế lực, cho dù là Thanh Đế đối với các thiên quân cũng rất khách khí, lẫn nhau đều xưng hô huynh đệ. Cho nên Phó Sơn không dám chậm trễ, hắn là đại biểu của thế lực nguyên giới, một lời cũng không thể sơ ý khinh thường hay thất lễ.

Tâm lí của Tần Tiểu Thiên thoáng buồn bực, thái độ của Bách Điệt Thiên Quân đối với mình tựa hồ cũng không tốt lắm, nhưng mình không có đắc tội với hắn, nhỏ giọng nói: " Bách Điệt Thiên Quân? Là gì vậy?"

Hắn đối với tiên giới cũng không hiểu rõ, tuy nói là đồ tôn của Thanh Đế, nhưng còn chưa hiểu rõ được tình huống của tiên giới.

Bề ngoài của Bách Điệt Thiên Quân giống như một lão nhân, râu trên mặt toàn trắng, phủ đầy miệng, con mắt đang nhắm, lông mày màu trắng thưa thớt quỷ dị nhếch lên, gương mặt đầy nếp nhăn tầng tầng lớp lớp, lộ ra vẻ rất già lão.

" Ngươi chính là người truyền đi tin tức cho Phạm Khải Thiên Quân?"

Khẩu khí của Bách Điệt Thiên Quân rất nhạt, lộ ra dáng vẻ lạnh lùng.

Tần Tiểu Thiên nhíu mày, nói: " Phải."

Trên mặt nguyên giới thất lão lộ ra ánh mắt bất mãn, Lưu lão nói với Vũ lão bên cạnh: " Kỳ quái, Thiên Quân tiên giới từ khi nào biến mười phần quan khang như vậy?"

Bảy người bọn họ nguyên lai vốn là cổ tiên nhân, bởi vậy đối với Thiên Quân cũng chẳng có gì kính ý, thân phận của mọi người cũng không sai biệt lắm, cũng không có gì cần phải khách khí, muốn nói gì thì nói đó.

Bách Điệt Thiên Quân phảng phất như không có nghe thấy, những nếp nhăn trên mặt đọng lại, một hồi lâu, nói: " Ngô, vậy ngươi cho ta biết, Thanh Đế ở đâu?"

Những người đang ngồi đều là thành viên hạch tâm của liên hợp hội, ngoại trừ chín đại trưởng lão ra, còn có cả phó hội trưởng, còn hội trưởng, chính là Lí Cường đang bị nhốt trong Thiên Diễn, bất quá hắn vẫn luôn mặc kệ mọi chuyện, chỉ khi gặp sự vụ mà liên hợp hội không thể xử lý, hắn mới có thể xuất hiện.

Tần Tiểu Thiên nhếch môi cười, kể từ sau khi tu luyện thành một trăm lẻ tám tinh điểm, tính cách của hắn cũng trở nên bá đạo, đó là tự nhiên mà thành, ngay chính hắn cũng không phát giác.

" Ta chẳng qua chỉ phụ trách truyền tin, Thanh Đế lão nhân gia ở đâu…A a, ta cũng tìm không được."

Không nói không biết, mà là nói tìm không được, Tần Tiểu Thiên đích xác là không biết Thiên Diễn đang ở đâu.

Bách Điệt Thiên Quân nhàn nhạt nói: " Nói nhảm, Thanh Đế ở đâu…ngươi khẳng định biết."

Tần Tiểu Thiên đột nhiên trong lòng sinh ra một loại phản cảm, ngữ khí cũng lạnh như băng: " Ta chẳng qua chỉ phụ trách truyền tin, ngoài ra không cần phải nhiều lời, còn ngươi…cũng chưa có tư cách thẩm vấn ta!"

Bách Điệt Thiên Quân lập tức giận dữ, bạch mi nhảy dựng lên, run rẩy đến những sợi lông mao đều nhuyễn động.

Gia hỏa này tại tiên giới là nhất phách, không những tu vi cực cao, hơn nữa còn có một chút pháp môn ly kỳ cổ quái, rất nhiều tiên nhân đều sợ hắn, bởi vậy dưỡng thành tính tình tự đại cuồng ngạo nhất trong bảy đại thiên quân, hắn là người khó ứng phó nhất, cũng là gây cho người ta nhiều ác cảm nhất.

" Nga, ngươi nghĩ là ta đang thẩm vấn ngươi?"

Bách Điệt Thiên Quân chậm rãi đứng lên, một cỗ áp lực vô hình hướng bốn phía khuếch tán.

Ở đây đều là tiên nhân, trong đó còn có một ít người cũng không phân cao thấp với Bách Điệt Thiên Quân, bởi vậy khí thế và áp lực đều là hướng Tần Tiểu Thiên ập tới.

Tinh Thị Liên giống như là những cành cây bị cuồng phong thổi mạnh, đồng loạt bãi động ra bên ngoài.

Người khác mặc dù ý thức không được, nhưng Tần Tiểu Thiên cảm thụ rất sâu, lão gia hỏa này đích xác thật lợi hại, nhưng hắn không sợ, năng lực của Tinh Thị Liên còn chưa khai phát ra, hiện tại Tinh Thị Liên chẳng qua chỉ bằng bản năng vận động, một khi mình nắm giữ được ảo bí của Tinh Thị Liên, dù là Bách Điệt Thiên Quân cũng không dễ đối phó.

Một đằng là Tần Tiểu Thiên nói chuyện, thất lão đầu tiên đứng ra, Vũ lão lạnh lùng nói: " Cái gì? Tỏ uy phong?"

Đám người Phó Sơn cũng không nói chuyện.

Đối với Bách Điệt Thiên Quân, những vãn bối tiên giới như hắn rất ít có quyền lợi nói chuyện, lần này nói chuyện là để thất lão làm chủ, là do liên hợp hội uyển chuyển giải quyết, cũng chỉ có thất lão mới có thể cùng đối phương ngang hàng trao đổi. Bách Điệt Thiên Quân ở tiên giới địa vị rất cao, hơn nữa thế lực cực lớn, Phó Sơn mấy người cũng không thể trêu chọc.

Trong lòng Tần Tiểu Thiên phiền muộn, Bách Điệt Thiên Quân truy hỏi hành tung của Thanh Đế, có ý định gì?

Nhìn hắn khí thế hung hung, một bộ dáng hưng sư hỏi tội, thật là có chút kỳ quái, lẽ nào tiên giới phát sinh ra chuyện gì?

Bách Điệt Thiên Quân hừ lạnh một tiếng, lại ngồi xuống.

Nếu chỉ đối phó với một hoặc hai người trong thất lão, hắn không quan tâm, nhưng nếu phải đối phó với cả bảy người, hắn còn có điểm cố kỵ, trừ phi bảy thiên quân cùng tiến lên, có lẽ sẽ đánh qua thất lão, hắn rất rõ ràng, tại nguyên giới, thực lực và địa vị của thất lão không kém bảy đại thiên quân.

" Ngươi qua đây, nghe Phó Sơn nói…ngươi gọi là Tần Tiểu Thiên? Ân, sư tôn ngươi là ai?"

Giọng nói của Bách Điệt Thiên Quân hòa hoãn lại, nhưng làm người nghe cũng không thấy thoải mái.

" Sư tôn ta là Xích Minh."

Tần Tiểu Thiên chỉ trả lời một vấn đề, hắn nguyên lai không muốn ngó ngàng tới một gia hỏa ngạo mạn.

Bách Điệt Thiên Quân ngẩn ngơ, không nghĩ tới Tần Tiểu Thiên lại là đệ tử của Xích Minh, tuy chưa gặp qua Xích Minh, nhưng biết Xích Minh đúng là đệ tử của Thanh Đế, như thế tính toán, Tần Tiểu Thiên coi như là vãn bối của mình.

Hắn nói: " Úc, nguyên là là đệ tử của Xích Minh…ta chính là tổ sư thúc của ngươi, Tiểu Thiên, Thanh Đế ở đâu?"

Trong lòng Tần Tiểu Thiên khó chịu, tùy tiện lại chạy ra một trưởng bối, sau này làm sao mà gặp người? Nếu nhìn Bách Điệt Thiên Quân thuận mắt, cũng coi như xong, nhưng hắn nhìn thế nào cũng thấy gia hỏa này không thuận mắt, bèn nói: " Ta cũng muốn tìm lão nhân gia, đáng tiếc..tìm không được."

Hắn nhất định không nói Thanh Đế bị nhốt trong Thiên Diễn. Phải cẩn thận một chút vẫn hay hơn, hắn không muốn đi khắp nơi nói chuyện Thanh Đế bị nhốt.

Bách Điệt Thiên Quân mặt trầm như nước, không nhúc nhích nhắm mắt ngồi thẳng.

Vũ lão nhịn không được nói: " Thiên Quân bảo chúng ta tới, chỉ ngồi không nói chuyện? Có việc mau nói, để chúng ta nhiều người ngồi đây mà chờ, có phải có điểm…"

Dong lão kể từ khi đến ngọc đài cũng không nói chuyện, hắn đột nhiên mở mắt nói: " Thiên Quân đến đây, có lẽ tiên giới có việc gì xảy ra? Vũ Phi, không cần gấp, hắn sẽ nói thôi."

Vũ lão lắc đầu nói: " Ta không vội, chẳng qua không kiên nhẫn với thái độ của hắn…"

Hắn nói thầm: " Không phải chỉ là một thiên quân thôi sao, có cần làm ra dạng thiên thần như thế không, làm ra bộ dáng thối hoắc gì đây?"

Tần Tiểu Thiên nhịn không được buồn cười, hắn có nhìn thấy qua sự lợi hại của thất lão, nhìn Phó Sơn ngồi xuống, nhỏ giọng nói: " Sư bá, các ngươi chờ ở đây đã lâu?"

Phó Sơn nói: " Không bao nhiêu thời gian."

" Ai…đi thôi!"

Một tiếng than dài, không ai nghĩ Bách Điệt Thiên Quân lại than thở. Sau đó, Bách Điệt Thiên Quân hóa thành một đạo kim quang xé không mà đi, hai tiên nhân phía sau hắn cũng đi theo, nháy mắt đã biến mất vô tung.

Vũ lão lớn tiếng mắng: " Mẹ nó, làm trò gì đây!"

Sắc mặt của thất lão đều rất khó coi, Dong lão than thở nói: " Phó lão đệ, chúng ta cũng đi, có việc lại liên lạc, ai, ta có một cảm giác không ổn."

Phó Sơn không nói chuyện, chẳng qua chỉ gật đầu, hắn rất quen thuộc với thất lão, quan hệ rất tốt, cho nên cũng không khách khí. Đưa mắt nhìn thất lão rời khỏi xong, hắn đưa tay kéo Tần Tiểu Thiên, nói: " Tiểu Thiên, đi với ta."

Hai người hạ xuống ngọc đài, đi đến trong một tòa tiểu lâu không xa, vừa ngồi xuống, bên ngoài có người nói: " Sùng Bích, Bách Điệt Thiên Quân thật đáng ghét…dám triệu tập người của nguyên giới chúng ta, nếu không phải thực lực kém quá xa, ta cũng nhịn không được mà muốn đánh một trận!" Thanh âm như chuông đồng vang xa, một hán tử vóc người thấp gầy tiến vào.

Phó Sơn cười đón tiếp, nói: " Vừa rồi ngươi không nói một lời, giờ chạy tới chỗ ta phát lao tao cái gì?" Người nọ kỳ thật không kém, với ánh mắt của Tần Tiểu Thiên, thực lực hắn chỉ kém Phó Sơn một chút, cho dù đối phó với Bách Điệt Thiên Quân, cũng không phải là không chịu nổi, so sánh với tiên nhân bình thường mạnh hơn rất nhiều.

Phó Sơn giới thiệu: " Vị này cũng là sư bá của ngươi, Hầu Phích Tịnh."

Tần Tiểu Thiên kinh thanh nói: " Hầu? Thí Tinh…Ách, chào sư bá…phốc."

Hầu Phích Tịnh nói: " Bà nội nó, là Hầu của chữ hầu! Phích của sét đánh! Tịnh của thanh tịnh!"

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Hiểu rõ ràng rồi, chào sư bá."

Hầu Phích Tịnh khoanh chân ngồi xuống, cười khổ nói: " Ai, sư bá như ta cũng không có gì tốt, trừ việc biết đánh nhau, lại không làm được gì." Hắn dùng võ nhập vào tu chân, chiến lực của bản thân rất cường, nhưng luyện chế linh đan pháp bảo tương đối yếu kém, so sánh với tiên nhân khác thì bình thường, không có lễ gặp mặt cho Tần Tiểu Thiên.

Ánh mắt Hầu Phích Tịnh nghiêm túc hỏi: " Tiểu Thiên, huynh đệ của ta ở đâu?" Tần Tiểu Thiên là lần đầu tiên gặp mặt Hầu Phích Tịnh, không biết huynh đệ hắn là ai.

Phó Sơn giải thích: " Huynh đệ hắn chính là Lí Cường."

Trong lòng Tần Tiểu Thiên cảm thán, huynh đệ của Lý Cường sư bá thật nhiều, hơn nữa ai cũng đều lợi hại. Nhưng cho dù đối phương là huynh đệ của Lí Cường, Tần Tiểu Thiên cũng không muốn lộ ra tin tức Lí Cường bị nhốt trong Thiên Diễn.

" Ta cũng đang tìm sư bá, tạm thời còn chưa tìm được." Trong lòng hắn quyết định chủ ý, trước khi chưa nắm Thiên Diễn trong tay, tuyệt không lộ ra tin tức năm người Thanh Đế bị nhốt. Hiện tại hắn mới biết được, năm người này ở tiên giới nguyên giới có bao nhiêu lực ảnh hưởng, một khi tin tức bị nhốt truyền ra ngoài, trời mới biết sẽ phát sinh chuyện gì.

Hầu Phích Tịnh lại nói: " Hắn có gặp nguy hiểm gì hay không? Ta biết bản lãnh của hắn lớn, rất lợi hại, nhưng vẫn có điểm lo lắng. "

Đây là người đầu tiên thực sự quan tâm tới an nguy của Lí Cường, Tần Tiểu Thiên cười nói: " Hầu sư bá, ta chắc rằng ở thế giới này không có thứ gì có thể làm ông ấy bị thương đâu, a." Hắn cũng không lo lắng an toàn của năm người Thanh Đế, với năm người hợp lực, cổ thần cũng có thể ngăn trở, hà huống ở thế giới này còn chưa xuất hiện một thần nhân.

Hầu Phích Tịnh gật đầu nói: " Vậy được, Tiểu Thiên, đi theo ta uống rượu." Hắn lấy ra một bình bạch tửu từ trong nhẫn trữ vật, phẩm chất liệt tửu rất cao.

Phó Sơn cười mắng: " Ngươi là lão tửu quỷ! Tiểu Thiên, đừng học hắn, đã là tiên nhân, còn mỗi ngày uống rượu."

Hầu Phích Tịnh cười nói: " Ha ha, không sửa được nữa rồi, từ sau khi tu chân bị biến thành tửu quỷ, vẫn uống mãi cho tới khi thành tiên nhân, đã thói quen…" Hắn nói với Tần Tiểu Thiên: " Kỳ thật chỉ muốn thử chút tư vị của liệt tửu, rượu cồn đối với ta không còn tác dụng gì nữa." Hắn không biết Tần Tiểu Thiên cũng là một tiểu tửu quỷ, cũng không kém gì hắn, góp nhặt không ít rượu ngon.

Tần Tiểu Thiên cười xuất ra một đống rượu ngon, nói: " Tửu lượng của ta cũng không là gì, nhưng cũng góp nhặt không ít rượu xưa, a a, Hầu sư bá có thể thưởng thức một chút."

Hầu Phích Tịnh cười to: " Sùng Bích, ngươi nhìn xem…ha ha, không nghĩ đến tiểu sư điệt của ta cũng giống như ta."

Phó Sơn cười lắc đầu, nói: " Ngươi là uống rượu thành tính, Tiểu Thiên chẳng qua thích thu thập rượu mà thôi, không giống như ngươi."

Tần Tiểu Thiên hỏi: " Hai vị sư bá, rốt cuộc Bách Điệt Thiên Quân kia làm gì, đại động can qua chạy tới, vẫn không nói gì cả...hắn đến nguyên giới để tiêu khiển chúng ta?"

Hắn đối với cách làm của Bách Điệt Thiên Quân rất có ý kiến, gia hỏa kia vừa ngạo mạn, làm cho lòng người rất là khó chịu.

Phó Sơn cười khổ, nói: " Hắn là Thiên Quân, ở tiên giới thì rất nổi danh. Rốt cuộc tiên giới có chuyện gì...chúng ta cũng không biết, hắn đi tới đưa một quả tín phù, chúng ta nhận được đó là tín phù của Thanh Đế, cho nên mới toàn thể ra quân, vốn không định báo cho ngươi, ai biết trong tín phù lại nói là muốn gặp ngươi, cho nên..."

Hầu Phích Tịnh uống một hớp rượu lớn, nói: " Lão tử đã sớm nhìn thấy gia hỏa này không vừa mắt, hắc hắc, đáng tiếc đánh không lại hắn, gia hỏa này ở tiên giới cũng quá uy phong, tiên nhân nhìn thấy hắn, mụ nội nó, ngay cả lời cũng không dám nói, vừa rồi...gia hỏa này cũng đã rất khách khí rồi đó."

Phó Sơn nói: " Đúng vậy, trong bảy đại thiên quân, ta từng gặp qua Phạm Khải Thiên Quân và hắn, nhưng Phạm Khải Thiên Quân mới chính thức có được khí độ của thiên quân, a a. Bỏ đi, Hầu lão đệ, chúng ta không nên ở trước mặt hậu bối mà nghị luận về người khác."

Tần Tiểu Thiên nghe được thật mới mẻ, khó khăn mới nghe được chuyện của tiên nhân, hắn rất muốn nghe tiếp, vội hỏi: " Sư bá, Phạm Khải Thiên Quân có sở trường gì?"

Phó Sơn nói: " Có thể đạt tới tu vi của Thiên Quân, a a, cơ bản sở trường gì cũng có."

Tần Tiểu Thiên cũng cười, biết mình vừa hỏi không đúng.

Thiên Quân đều là cổ tiên nhân, tuy không thể nói họ có thể so sánh với thiên tề, nhưng ít nhất cũng có tuổi thọ vạn năm, có thời gian tu luyện dài như thế, tiên thuật gì cũng phải tinh thông.

Phó Sơn hỏi: " Lần này trở về, cha mẹ hoàn hảo chứ?"

Tần Tiểu Thiên gật đầu nói: " Hoàn hảo, bọn họ có vẻ rất tinh thần."

Hầu Phích Tịnh không tỏ hình tượng, nửa nằm trên mặt đất uống từng ngụm rượu lớn, nói: " Tu vi của Tiểu Thiên rất cao a...lại một gia hỏa tu thần, ta nói không sai phải không."

Phó Sơn mỉm cười, không nói chuyện, hắn kinh nghiệm phong phú, hiểu rõ ý tứ của Hầu Phích Tịnh.

Tần Tiểu Thiên gật đầu, có điểm nghi hoặc: " Sư bá, ta đích xác là tu thần, ân, sao sư bá nhìn ra?"

Hầu Phích Tịnh nói: " Nếu như là tu chân hay cổ tu tiên, ngươi không thể nào có tu vi như vậy. Ta xem không thấu tu vi của ngươi, vậy chỉ có thể giải thích là tu thần, Tiểu Thiên, thực lực của ngươi tăng lên quá nhanh, xuất hiện vấn đề cũng là bình thường."

" Xuất vấn đề, là vấn đề gì?"

Tiểu Thiên cảm thấy kỳ quái, mình cũng không thấy có vấn đề, lời của sư bá là ý nghĩa gì?

Hầu Phích Tịnh cười nói: " Ngươi không phải có cảm giác xa cách với người nhà sao? Việc làm bọn họ vui vẻ, ngươi ngược lại thấy không thú vị? A a, có ý niệm rời khỏi nhà trong đầu không?"

Tần Tiểu Thiên kinh ngạc nói: " Sao sư bá biết?"

Hầu Phích Tịnh và Phó Sơn cùng cười.

" Ha ha, lão tử là người từng trải, lúc xưa từng có cảm giác đó." Hầu Phích Tịnh kể cho hắn nghe ngày xưa mình từng là vương tử của Đại Tống quốc ở Thiên Đình Tinh, sau khi tu chân thành công trở về, thì tìm không được người thân quen, trong lòng cảm giác mất mác so sánh với Tần Tiểu Thiên càng nhiều hơn.

Tần Tiểu Thiên nói: " Ta cũng không biết nên làm thế nào mới phải, cảm thấy việc làm của họ không hợp lòng mình, cảm thấy không có ý nghĩa gì, nhưng lại không thể chê trách chỗ nào. Ai, nói không rõ là cảm thụ gì nữa, dù sao..ân, giống như họ đang lãng phí thời gian."

Hầu Phích Tinh thản nhiên nói: " Tiểu Thiên, không nghĩ ra thì đừng nghĩ. Người nhà dù sao là người nhà, cũng không nên nghĩ chuyện bọn họ làm có gì không hợp tâm ý, bọn họ là người nhà của ngươi, người ngoài tuyệt đối không thể thay thế, dù tu vi của ngươi cao tuyệt, cũng không có nghĩa ngươi là cao nhân nhất đẳng..."

Lời giáo huấn, làm cho Tần Tiểu Thiên không còn gì để nói. Hắn âm thầm thừa nhận, lời Hầu Phích Tịnh ói không sai.

Phó Sơn nói: " Tiểu Thiên, ngươi không có kinh qua sự tẩy lễ của thế tục giới, một khi nắm giữ lực lượng thật lớn, rất dễ dàng bị mê thất đi, a a, ta kiến nghị ngươi, nên đến thế tục giới sống một đoạn thời gian, không nên gấp rút đột phá tu vi trước mắt, tu luyện tâm cảnh so với tu luyện lực lượng càng khó khăn nhiều hơn."

Tần Tiểu Thiên khó hiểu nói: " Tâm cảnh? Pháp môn tu luyện của ta, hình như không có quan hệ gì tới tâm cảnh."

Hầu Phích Tinh không nhịn được ngạc nhiên, với kinh nghiệm của hắn, tâm cảnh và cảnh giới có quan hệ, bất luận là tu luyện pháp môn gì, cảnh giới phi thường trọng yếu. Hắn nhịn không được hỏi: " Tiểu Thiên, ngươi tu cái gì thần? Ai..không phải...cái này..." Trong lúc nhất thời hắn không biết nói thế nào.

Tần Tiểu Thiên nháy nháy mắt, nói: " Ta cũng không biết đang tu cái gì."

Kỳ thật hắn đã hoài nghi, tự mình không phải tu thần, lại giống như thần thú, chuẩn xác mà nói là thú thần, giống như thú hơn là người. Trong mộng cảnh, hắn không có cảm giác là người.

Hầu Phích Tịnh không lời gì để nói.

Một hồi lâu, Phó Sơn nói: " Bất luận tu cái gì, thần tiên cũng là người, Tiểu Thiên, con người là cơ sở của chúng ta. A a, nếu gặp dịp, ngươi vẫn nên đến thế tục giới dừng lại một ít thời gian, không cần theo đuổi cái gì, chẳng qua chỉ trải qua một đoạn thời gian ở đó, cũng có thể có được một ít thu hoạch ngoài ý muốn."

Tần Tiểu Thiên thầm thở dài.

Hắn đối với cuộc sống thế tục giới đã không còn tin tưởng, với tu vi có khả năng hủy thiên diệt địa của mình hiện tại, sống ở thế tục giới không cách nào thích ứng. Địa phương hắn muốn đi nhất chính là ngoài nguyên giới, đi tìm tinh cầu thích hợp để tu luyện, bởi vì ở nguyên giới không thể tùy tâm sở dục mà cắn nuốt.

Đối với nguyên giới, hắn có sự nhận thức mơ hồ, đó là không được phá hoại sự thăng bằng, một khi sự thăng bằng bị phá tan, hậu quả mình không thể thừa nhận nổi.

Hầu Phích Tịnh cũng nói: " Ta tán thành biện pháp của Sùng Bích, ở thế tục giới, ngươi tốt nhất thu nhiếp công lực của mình, Tiểu Thiên, gấp rút mà làm, vĩnh viễn không có lợi gì, mặc kệ tu luyện công pháp gì, rất nhiều đạo lý đều giống nhau."

Trong lòng Tần Tiểu Thiên di động, hắn nhớ tới tinh điểm bên trong cơ thể mình, áo bí của Tinh Liên và Tinh Thị Liên, đích xác cần bình tâm mà đi thăm dò.

" Ác, ta thử tìm dịp, đi qua cuộc sống ở thế tục giới cũng tốt, hoặc là có thể có thu hoạch nghĩ không ra."

" Ân, vậy thì tạm qua một đoạn thời gian ở Viêm Tinh đi."

Tần Tiểu Thiên tạm thời bỏ đi ý định rời khỏi nguyên giới.

Nguyên nhân chủ yếu nhất là vì lúc hắn ở Hải Châu Thị, hắn từng cảm giác được tung tích của Thiên Diễn, một khắc đó trong đầu vẫn liễu nhiễu. Nếu có thể tìm về Thiên Diễn, có thể thỉnh giáo, cũng có thể hỏi mình tu luyện đến tột cùng là cái gì, việc này đối với hắn phi thường trọng yếu.

Hầu Phích Tịnh đem bình rượu cuối cùng uống cạn, cười nói: " Con người vốn không dễ hòa hợp, nhất là người có năng lực lớn như ngươi, lại càng khó khăn chịu đựng cuộc sống ở thế tục giới, không tin ngươi cứ thử xem. A a, ở chỗ nào, con người cũng có rất nhiều khác nhau, mỗi người đều không giống, ân, bỏ đi, ngươi tự mình suy nghĩ, ta nói cũng vô dụng."

Phó Sơn nói: " Tiểu Thiên, nếu như ngươi quyết định đi thế tục giới, thì phải sửa lại tâm thái, chân chính dung nhập trong đó, còn nếu không, chi bằng không đi."

Tần Tiểu Thiên gật đầu, suy nghĩ một chút, hắn hỏi: " Vậy phải sống bao lâu?"

Hầu Phích Tịnh cười nói: " Không nên cưỡng cầu, ngày nào đó ngươi cảm thấy không thích hợp thật sự, có thể rời khỏi, kỳ thật, đến thế tục giới cũng không trọng yếu, trọng yếu chính là tâm cảnh, là tăng lên cảnh giới, chỉ cần có được là tốt rồi."

Tần Tiểu Thiên cảm giác lí luận của Hầu Phích Tịnh có vấn đề, nhưng lại nói không ra là chỗ nào không đúng, hắn vẫn một mực khổ sở không ai chỉ đạo ình, cho nên rất xem trọng lời nói của hai người này.

Nhưng Hầu Phích Tịnh và Phó Sơn đều không ý thức được một vấn đề trọng yếu nhất, đó chính là công pháp tu luyện của Tần Tiểu Thiên phi thường độc đặc, kinh nghiệm của bọn họ chưa chắc thích hợp với Tần Tiểu Thiên.

Phó Sơn tựa hồ biết sự khó khăn của Tần Tiểu Thiên, cười nói: " Đi làm một người phàm, không phải ủy khuất chính mình, mà phải tùy tâm mà làm, đương nhiên, không thể hiển lộ tu vi, nếu không thì không thể sống ở thế tục giới, a a, không có người phàm nào dám cùng ngươi ở chung, cho nên, phải ẩn tàng tu vi của chính mình."

Hầu Phích Tịnh nói: " Thế giới của Viêm Tinh và Hoàng Tinh đều thích hợp ngươi, ngươi là từ địa cầu đi ra, hai tinh cầu này cũng tương tự, ngươi có thể dung nhập nhanh hơn trong đó."

Tần Tiểu Thiên gật đầu nói: " Ân, ta về nhà sống….hợp chứ?" Cha mẹ đều là người tu chân, cũng không phải người phàm, bởi vậy hắn cố ý hỏi một câu.

Hầu Phích Tịnh lại lấy ra bình liệt tửu, uống ngụm lớn: " Nhà của ngươi ở Hải Châu Thị phải không, ta xem qua tư liệu, ân, gọi là cái gì Phủ Dục Viện…A a, cha mẹ ngươi đúng là người rất có ý tứ, yên tâm đi, hết thảy của Phủ Dục Viện sẽ do liên hợp hội phụ trách thủ hộ, sẽ không có người tới tao nhiễu bọn họ đâu."

" Ngươi không cần ở nhà, đối với ngươi chẳng có gì trợ giúp, bọn họ là người tu chân, ngươi chỉ cần tìm thời gian về thăm một chút là được, cuộc sống thôi mà…tự mình tìm một nơi khác, sống như người bình thường."

Phó Sơn nói: " Ta phân phó cho người làm cho người một thân phận bình thường, còn có ngân tạp, khi tới thành thị, ngươi tự mình tuyển chỗ ở đi."

Hai sư bá, ba lời hai miệng đem tiểu sư điệt tống vào thế giới con người.

Tần Tiểu Thiên cũng có ý nghĩ của chính mình, hắn muốn thí nghiệm một chút, đi thế tục giới, có thể có trợ giúp tu luyện hay không, nếu không có hiệu quả, thì rời khỏi cũng không muộn.

Trong lòng Tần Tiểu Thiên có khó khăn, tuy nói mình đã tu thần, nhưng kỹ năng của người phàm hắn lại không biết, chẳng lẽ chỉ đi làm việc tay chân? Nhưng dù như thế, xã hội Viêm Tinh cũng rất ít việc làm tay chân, đều do máy móc thao túng, con người cần phải có học lực và kĩ thuật, hắn không hiểu biết chút nào.

Tần Tiểu Thiên khó khăn nói: " Ta có thể làm công việc gì?"

Phó Sơn và Hầu Phích Tịnh đều nhịn không được bật cười, khách khanh trưởng lão của liên hợp hội, không ngờ không biết làm sao sống được ở thế tục giới.

Hầu Phích Tịnh nói: " Ngươi không cần khắc ý tìm việc làm, tùy ý là được rồi, có công việc thì làm, không có công việc thì…ha ha, sợ đói chết hay sao?"

Tần Tiểu Thiên hồ đồ nói: " Ân, hình như nói có đạo lý…được rồi, vậy thử xem."

Phó Sơn bị chọc cười to, hắn nói: " Nếu không…ta giới thiệu cho người một công việc?"

92. Q.10 - Chương 4: Đi Làm

Công ty đồ chơi Tư Cổ, trung tâm nghiên cứu khoa học kỹ thuật.

Chủ quản cao cấp Giang Mỹ Lệ đang nổi lôi đình trong phòng làm việc, nàng vỗ bàn kêu lên: " Chỗ này của ta là trung tâm nghiên cứu, không phải trung tâm phế vật! Không có học lực! Không có kinh nghiệm công tác! Ta cần nhân viên như vậy để làm gì! Người này, ta không thu!"

Phòng làm việc rộng mở hiện lên màn hình trên tường, một trung niên nam tử bất đắc dĩ trả lời: " Ai, Giang chủ quản, Giang đại tỉ...đây không phải là người do bên nhân sự chúng ta thu nhận, chính là do tổng kinh lí tự mình phân phó, muốn cho người nọ đi tới trung tâm nghiên cứu. Ngươi không chịu đón nhận, như vậy đi, ngươi đi nói với tổng kinh lí được không?"

Giang Mỹ Lệ kinh ngạc: " Cái gì? Tổng kinh lí tự mình an bài nhân viên? Thu nhận nhân viên là công việc của ngươi, Bành chủ quản, ngươi đang nói đùa gì vậy?"

Bành chủ quản đưa tay sờ cái đầu hói, cười khổ nói: " Bộ sáng sớm không việc gì làm, ta dám đến quấy rầy đại tỷ sao? Ngành nghiên cứu trung tâm của các ngươi là ngành trọng yếu của công ty, Giang đại tỷ, ngươi là cao cấp chủ quản, ta dám nói đùa sao?"

Giang Mỹ Lệ cau mày, tức giận: " Ta không có chức vị gì an bài cho hắn!"

Bành chủ quản hiện lên một tia không vui trong mắt, thở dài: " Tùy tiện đưa cho hắn một chức vị gì đi, thật sự không thích hợp, ta đi nói chuyện với tổng kinh lí."

Giang Mỹ Lệ hận hận cầm lý lịch trong tay ném lên bàn, nói: " Ngươi đi nói? Bỏ đi, cho hắn tới đi, chỗ này của ta bận rộn muốn chết, còn phải đi xử lý những chuyện linh tinh này."

Bành chủ quản vội vàng nói: " Vậy cảm ơn, người nọ lập tức tới ngay." Nói xong lập tức đi ngay, màn hình tối sầm, bóng người biến mất.

Bí thư ôm một đống văn kiện đi vào, nói: " Giang tỷ, đây là lịch làm việc hôm nay, đám giấy tờ này phải phát ra trong hôm nay, mười giờ bốn mươi phút sáng nay chúng ta có buổi họp tại phòng nghiên cứu thứ hai, mời cô tham gia."

Nàng để xuống giấy tờ, lại nói: " Ngoài phòng tiếp đãi có một người muốn gặp cô, hắn có chứng minh bên ngành tuyển nhân sự."

Trong lòng Giang Mỹ Lệ rất tò mò, một người không có bằng cấp học lực, không có kinh nghiệm công tác, không ngờ lại có thể làm cho tổng kinh lí an bài tới trung tâm nghiên cứu làm việc, hắn đến tột cùng là ai? Chẳng lẽ là em vợ của tổng kinh lí? Nàng phỏng đoán đầy ác ý, nói: " Cho hắn vào đây."

Bí thư đi ra cửa, Giang Mỹ Lệ lại nói: " Gọi người kêu Chư Cát Dương chủ nhiệm ở phòng số 3 tới đây."

Chỉ chốc lát, một người tuổi trẻ đi đến.

Giang Mỹ Lệ cúi đầu nhìn giấy tờ, nhìn suốt mười phút, mới ngẩng đầu lên.

Người tuổi trẻ trước mặt mặc bộ tây trang màu trắng, gương mặt rất bình thường, duy nhất bắt mắt chính là hắn đang đeo mắt kính râm, nhàn nhã ngồi trên ghế sa lon dựa tường, bộ dáng như rất tùy ý, trong lòng Giang Mỹ Lệ càng thêm mất hứng, ngày thứ nhất đến làm việc mà lại tỏ bộ dáng như không cần việc làm.

Cầm lấy lý lịch, Giang Mỹ Lệ nói: " Tính danh."

" Tần Tiểu Thiên."

Giang Mỹ Lệ xác nhận người này chính là người tổng kinh lí an bài, hỏi: " Tần Tiểu Thiên, ngươi có gì giải thích với việc nghiên cứu chế tạo đồ chơi? Đơn giản nói một chút."

Tần Tiểu Thiên nhìn chằm chằm người phụ nữ trước mặt, thầm nghĩ: " Ta có giải thích gì với đồ chơi? Gặp quỷ rồi, Phó sư bá sao lại an bài một công việc kỹ thuật như vậy cho ta." Hắn nói: " Nghiên cứu món đồ chơi, a a, ta không có gì giải thích, trước kia hình như có chơi đùa qua đồ chơi kỵ sĩ, ân, đúng rồi, có cải tạo qua một chút, ngoài ra thì không có."

Trong lòng Giang Mỹ Lệ nổi giận, làm chủ quản một ngành, nàng lần đầu tiên gặp phải người nhân viên cuồng vọng vô tri như vậy, nói: " Như vậy, ngươi không biết gì về công việc đồ chơi?"

Tần Tiểu Thiên cười hì hì nói: " Cũng không thể nói là không hay biết, ta có sự hiểu rõ về tài liệu của đồ chơi...trình tự ứng dụng có chút yếu kém, a a."

Giang Mỹ Lệ nói: " Nga, có nghiên cứu với tài liệu học, tốt lắm, ngươi học ở đâu? Là khu nhà nghiên cứu nào? Có phát minh gì? Có báo cáo học thuật gì? Sao trong lý lịch không có nói rõ?"

Tần Tiểu Thiên vẫn cười đáp như trước: " Cũng không có, ta là tự học, không có gì chứng minh."

Giang Mỹ Lệ nhịn không được muốn phát hỏa, lúc này, ngoài cửa có một trung niên nhân đi tới nói: " Giang chủ quản có việc tìm ta?"

Giang Mỹ Lệ lửa giận ba trượng, quát: " Chư Cát chủ nhiệm, trước khi vào phải gõ cửa! Đi ra ngoài!"

Chư Cát Dương tựa hồ rất sợ người phụ nữ này, vội vàng lui ra ngoài, phanh phanh gõ cửa hai tiếng.

Giang Mỹ Lệ tức giận hừ hừ nói: " Vào đi!"

Tần Tiểu Thiên âm thầm buồn cười, lão bà này thoạt nhìn rất bá đạo.

Giang Mỹ Lệ nhìn thấy Tần Tiểu Thiên đang nhếch môi cười, quát: " Ngươi! Nghiêm túc một chút!"

Tần Tiểu Thiên thầm nghĩ: " ***, thế tục giới cũng khó hỗn, ta vẫn luôn bảo trì vẻ cười nói, nhưng người đàn bà này tại sao vẫn còn không hài lòng." Hắn thu liễm vẻ tươi cười, ra bộ dáng chăm chú: " Dạ, chủ quản đại nhân."

Chư Cát Dương thiếu chút nữa bị chọc đến cười rộ lên, sắc mặt biến đổi thật nhanh của Tần Tiểu Thiên đúng là quá nhanh, hơn nữa cho tới bây giờ không có ai gọi chủ quản là đại nhân.

Giang Mỹ Lệ cảm thấy rất mệt mỏi, không nhịn được nói: " Chư Cát chủ nhiệm, sau này hắn đến làm việc chỗ phòng số ba các ngươi, ngươi an bài một chức vị, đây là lý lịch của hắn. Phòng số ba các ngươi mấy tháng gần đây là nơi kém cỏi nhất trong các phòng, tất cả các mục nghiên cứu đều chậm trễ không chút tiến bộ, nếu cứ tiếp tục như vậy, kinh phí và tiền thưởng của các ngươi..."

Liên tiếp một chuỗi quát mắng làm cho Chư Cát Dương mặt đỏ tới mang tai, cho đến khi bí thư đi vào mới dừng lại.

Tần Tiểu Thiên thầm nghĩ: " Hay thật, người đàn bà này quả thật đáng sợ, cảm giác như bà ta là bà nội của Chư Cát chủ nhiệm vậy a?"

Bí thư nói: " Giang tỷ, hội nghị phòng số hai lập tức bắt đầu, tỷ có đi qua không?"

Giang Mỹ Lệ gật đầu nói: " Chư Cát chủ nhiệm, Tần Tiểu Thiên sau này là người của phòng các ngươi, chức vị ngươi tùy tiện an bài, nhưng ta sẽ không gia tăng kinh phí, do phòng các ngươi tự mình tiêu hóa, ta còn hội nghị, các ngươi có thể đi."

Bà ta vẫy tay, y như đuổi ruồi, căn bản không cho Chư Cát Dương cơ hội nói chuyện đã đem hai người đuổi ra khỏi phòng.

Chư Cát Dương dẫn theo Tần Tiểu Thiên trở lại khu phòng mình, hắn cảm thấy hôm nay thật xui xẻo, mới vừa tới làm thì bị chủ nhiệm mắng chửi một phen, trong lòng hỏa khí muốn bốc lên.

Đi vào phòng làm việc của Chư Cát chủ nhiệm, Tần Tiểu Thiên phát hiện gương mặt của người này thay đổi, ngồi xuống cũng không để ý tới Tần Tiểu Thiên, tự nguyện cầm lấy lý lịch nhìn xem.

Một lát sau, sắc mặt Chư Cát Dương đã rất khó coi, nói: " Không học lực? Không kinh nghiệm? Úc, trời ơi...ngươi...ngươi..."

Tần Tiểu Thiên cũng không quan tâm thái độ của Chư Cát Dương, chỉ tìm cái ghế, đặt mông ngồi xuống, nghiêng đầu nhìn Chư Cát Dương.

Người này có gương mặt ngựa, trán rất cao, mũi ưng, môi dày, cằm lớn, lại xanh mét, tóc hoa râm, lưng có chút gù, vẻ mặt thật khó nói nên lời.

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Sao vậy? Chủ nhiệm."

Trong lòng Chư Cát Dương thầm căm tức, lúc này hắn mới phát hiện chủ quản đưa một phế vật ình, khó trách bà ta nói không cho kinh phí, như vậy tiền lương của Tần Tiểu Thiên là phải do phòng của mình chi ra. Đương nhiên, mình sẽ không có cho hắn bao nhiêu, cho dù là theo tiêu chuẩn tiền lương thực tập, cũng phải thử việc vài ngày.

" Ngươi biết cái gì?"

Tần Tiểu Thiên nhận thấy Chư Cát chủ nhiệm cơ hồ sắp phát điên, hắn không định tiếp tục kích thích đối phương, nói: " Ta có hứng thú với tài liệu của đồ chơi."

Chư Cát Dương không hỏi nữa, cầm bút viết ra một chuỗi công thức, sau khi viết xong đẩy ra trước, nói: " Đây là công thức trụ cột tài liệu, ngươi tính toán một chút."

Tần Tiểu Thiên làm gì biết công thức tính toán của trụ cột tài liệu? Nhưng điều này cũng không làm khó được hắn, đứng lên đi tới trước người Chư Cát Dương, trong phút chốc đã giam cầm hắn lại. Đây là một chỉnh thể giam cầm, chẳng những người không thể động, ngay cả lối suy nghĩ cũng bị dừng lại.

Cầm trang giấy nọ, Tần Tiểu Thiên tiến vào lưới điện não, trực tiếp treo thưởng năm mươi vạn, yêu cầu giải đề.

Chỉ qua nửa giờ, đáp án đã sao lục xong, Tần Tiểu Thiên rất là cảm khái, có lưới điện não thật sự rất thuận tiện. Hắn khẽ búng ngón tay, tiêu trừ giam cầm.

Chư Cát Dương dùng sức lung lay đầu, trong lòng buồn bực: " Ai, chẳng lẽ ta ngủ thiếp đi hay sao?"

" Viết xong rồi, mời chủ nhiệm nhìn xem."

Chư Cát Dương mơ mơ màng màng nhìn trang giấy, kinh ngạc phát hiện, Tần Tiểu Thiên đưa ra ba đáp án khác nhau, trong đó có một loại cho tới bây giờ hắn cũng không nghĩ qua, không khỏi nói: " Ngô…cái này…coi như là ngươi đáp đúng rồi, nhưng, đây là khoa mục tối trụ cột…"

Hắn vốn định ra thêm mấy vấn đề khó khăn để kiểm tra một chút, nhưng nhìn thấy bộ dáng thản nhiên của Tần Tiểu Thiên, lại tiết kiệm lời, nói: " Được rồi, ngươi đi tới tổ bốn khoa tài liệu làm việc, nhiệm vụ do tổ trưởng bố trí."

Bỏ xuống đáp án trong tay, Chư Cát Dương đứng dậy, nói: " Ta mang ngươi đi."

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Vậy làm phiền chủ nhiệm." Trong khẩu khí không có ý đối nghịch.

Trung tâm nghiên cứu của công ty đồ chơi Tư Cổ nằm bên thành thị của Hải Châu Thị, cũng là một tòa học viện thành nổi tiếng, có rất nhiều đại học nghiên cứu viện, trung tâm nghiên cứu của đại công ty càng nhiều hơn.

Tần Tiểu Thiên miễn cưỡng có một phần công việc, nếu bằng vào bản lãnh của hắn, chỉ có thể tìm được công việc bảo tiêu hộ vệ. Dưới sự trợ giúp của Phó Sơn, hắn đi vào trung tâm nghiên cứu của công ty đồ chơi Tư Cổ.

Đây là một tòa trung tâm nghiên cứu trình độ cao, nhân viên làm việc bên trong phần lớn đều là tốt nghiệp bác sĩ sinh, những sinh viên bình thường không thể vào được. Nếu không phải tổng kinh lí của công ty Tư Cổ lên tiếng, Tần Tiểu Thiên căn bản không thể đi vào làm việc.

Mấy ngày sau, Tần Tiểu Thiên từ từ thích ứng công việc của tổ bốn phòng số ba, phi thường đơn giản, nhiệm vụ của hắn là làm tạp vụ.

Công việc của tổ bốn là nghiên cứu hợp kim tài liệu, tiểu tổ cùng loại cũng không ít, có nghiên cứu ky vật tài liệu, có nghiên cứu không ky vật tài liệu, có nghiên cứu đào từ tài liệu…Tổ bốn nghiên cứu hợp kim tài liệu, địa vị tại trung tâm nghiên cứu dường như cao, nhân số tương đối nhiều, chỉ một tổ đã chiếm cứ một tầng lầu lớn.

Tổ bốn của trung tâm nghiên cứu là hợp kim tổ, do mười mấy khóa đề tổ hình thành, từng khóa đề tổ có một nghiên cứu đạo sư, nhân viên nghiên cứu có tới mười mấy người đều là người dưới tay của vị đạo sư đó,

còn một bộ phận nhân viên hành chính. Tần Tiểu Thiên bị phân phối làm nhân viên của một đạo sư trong đó, nhưng hắn không phải là nhân viên nghiên cứu, mà là nhân viên tạp vụ trong khóa đề tổ này.

Chư Cát Dương cố ý phân phó riêng, không cần chiếu cố cho Tần Tiểu Thiên, cứ việc sử dụng, tiền lương đãi ngộ là tiêu chuẩn thấp nhất, không cần đề bạt thăng chức, bởi vì Tần Tiểu Thiên không có học lực và kinh nghiệm công tác.

Tần Tiểu Thiên nhận một đống vật phẩm, gồm cả công việc phục vụ ăn uống, puter, thân phận chứng minh, còn một đống đồ vật linh tinh, thậm chí còn cả dụng phẩm dùng vệ sinh rửa mặt.

Hắn cũng không để ý công việc mình là gì, chẳng qua chỉ muốn thể nghiệm cuộc sống một chút mà thôi, cho dù mỗi ngày sáng sớm phải bưng nước pha cà phê cho các nhân viên, hắn cũng làm rất nghiêm túc.

Tổ khóa đề thứ mười một, đạo sư tên là Hoàng Duyên Cường, khóa đề tổ này là do tám nhân viên nghiên cứu tạo thành, dưới tay mỗi nhân viên còn có bốn trợ thủ, ngoài ra còn có một nhân viên hành chính, một nhân viên tạp vụ, hình thành một tiểu tổ. Tầ Tiểu Thiên vừa vào, bị phân phối cho một nghiên cứu viên, tên là Lam Hân Uyển, chịu trách nhiệm hết thảy mọi việc của tiểu tổ năm người này.

Như vậy tính ra, Tần Tiểu Thiên tổng cộng có sáu thủ trưởng, ngay cả nhân viên hành chính kia, ai cũng có thể sai việc hắn. Trực tiếp nhất là Lam Hân Uyển, hơn ba mươi tuổi, có được ba bằng cấp bác sĩ.

Bốn trợ thủ phân biệt là Ngô Khởi, Lưu Kiên, Angela và Kim Thừa Chung, đều là người có bằng cấp bác sĩ, cho dù là nhân viên hành chính Hứa Tiểu Ngũ, cũng có học nghiệp nghiên cứu sinh.

Sau khi Tần Tiểu Thiên hiểu rõ công việc của mình, tính toán phải mua một căn nhà, không thể cứ ở mãi trong căn khách sạn hào hoa mà Phó Sơn an bày, đó là phòng khách chuyên dụng của người cao tầng liên hợp hội.

Trước khi tan sở, Hứa Tiểu Ngũ tìm tới, nói: " Tiểu Thiên, ngươi có chỗ ở hay không? Ta nghe nói ngươi từ bên ngoài tới."

Tần Tiểu Thiên nói: " Đúng vậy, ta đang định tìm chỗ ở."

Trên mặt Hứa Tiểu Ngũ lộ ra vẻ vui mừng, vội vàng nói: " Vừa lúc, gần đây ta mới thuê một phòng, a a, ngươi có thể cùng tới ở hay không? Tiền thuê phòng chúng ta chia đôi, chỗ đó không tệ, rất gần chỗ làm, ngồi xe chỉ cần mười phút, là phòng trên lầu, có mười bảy tầng, có ba gian phòng, gian phòng phía bắc còn trống, a a, ngươi có thể đến ở."

Tần Tiểu Thiên sửng sốt, không nghĩ tới Hứa Tiểu Ngũ lại có đề nghị này. Suy nghĩ chốc lát, hắn nói: " Ta có thói quen ở một mình, sẽ không quấy rầy ngươi."

Hứa Tiểu Ngũ cười nói: " Ngươi không biết, thuê phòng rất mắc, tiền lương của ta chỉ đủ thuê phòng, không còn dư bao nhiêu, phải có ba người cùng ở, mới có thể để dành được chút tiền, a a, Tiểu Thiên, ta nói ngươi cũng đừng tức giận...thu nhập của ngươi còn ít hơn ta, phải nhớ muốn thuê phòng thì có thể rất khó."

Hắn không lo Tần Tiểu Thiên không đến ở, lại nói: " Như vậy đi, ngươi cứ đi tìm trước, nếu như không có phòng thích hợp, sẽ tới tìm ta."

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Được, có lẽ ta sẽ tìm ngươi."

Hứa Tiểu Ngũ nói: " Được rồi, Lam đại mỹ nữ có lệnh, a a, tối nay nàng mời khách, hoan nghênh ngươi mới tới gia nhập tiểu tổ chúng ta. Chờ một lát tan sở, ngươi đi cùng ta, chỉ là tiệm cơm kế bên, đây là quy củ của tiểu tổ chúng ta, hễ có người mới đến, Lam lão bản sẽ mời khách."

Tần Tiểu Thiên rất không muốn đi, nhưng hắn hiểu rõ ràng, muốn thuận lợi dung nhập xã hội của con người, thì phải học được cách giao tế. Hắn không phải không hiểu chuyện này, mà là có thói quen tự do tự tại, không thích bị câu thúc, nói: " Đều là người tiểu tổ chúng ta sao?"

Cùng con người uống rượu ăn cơm, trong trí nhớ của Tần Tiểu Thiên, đó là chuyện rất xa xôi, trong lòng hắn cũng không mâu thuẫn.

Làm việc mấy ngày nay, hắn cảm giác mình còn có thể thích ứng, còn về phần uống rượu ăn cơm, hắn biết đây là cách con người thường dùng để liên lạc tình cảm.

Lam Hân Uyển là một người si mê công việc đến điên cuồng, nhưng cũng rất biết vui chơi, hơn nữa còn tìm cơ hội để chơi đùa. Tần Tiểu Thiên chỉ gặp nàng một lần, không có lưu lại ấn tượng gì, nhưng nàng không ngại mượn cơ hội này đi ăn cơm chơi đùa một phen. Sau khi tan sở, nàng liền dẫn nhân viên đi đến tiệm ăn bên cạnh.

Lam Hân Uyển bao cả một căn phòng hào hoa, bốn vách tường đều có màn hình điện não. Đó là đại thảo nguyên mênh mông không bờ, thảo nguyên mô phỏng có gió nhẹ từ từ kéo tới, giáp tạp cả hương vị của cỏ xanh. Có một cái bàn hình tròn lớn, bên trên dọn xong mười mấy ly tách chén dĩa.

Mọi người đi vào phòng, cởi bỏ áo ngoài, Hứa Tiểu Ngũ chọn món, phát ra tiếng vang, gọi người phục vụ cầm thực đơn tới. Hắn nói: " Tiểu Thiên, sau này chọn món và đặt bàn đều là nhiệm vụ của ngươi, a a, lần này…ngươi tới chọn món và rượu đi."

Lam Hân Uyển gật đầu nói: " Ân, Tiểu Thiên, ngươi tới chọn đi."

Tần Tiểu Thiên nhịn không được cười khổ, mình đã lâu không có ăn thức ăn của nhân gian, làm gì biết thức ăn nào ngon? Cầm thực đơn, quét mắt một lần, tiện tay để xuống, hỏi: " Có thể chọn tùy tiện phải không?" Nhìn thấy Hứa Tiểu Ngũ gật đầu, hắn bắt đầu chọn món.

Hứa Tiểu Ngũ trợn mắt há hốc mồm nhìn, lần đầu tiên hắn nhìn thấy người có trí nhớ siêu quần như thế, chỉ nhìn thực đơn một lần, đã bắt đầu chọn món.

Ngay sau đó hắn phát hiện không đúng, những thức ăn Tần Tiểu Thiên lựa chọn đều rất mắc tiền, nghe xong làm hắn đổ mồ hôi lạnh. Trong chốc lát, Tần Tiểu Thiên đã chọn mười tám món, Hứa Tiểu Ngũ vội vàng chen vào nói: " Vậy là đủ rồi, nhiều quá sẽ lãng phí!"

Hắn chụp lấy thực đơn, dựa vào ấn tượng nhìn xem, nói: " Tiểu Thiên, không phải món đắt tiền là ăn ngon..ngươi chọn đắt quá."

Tần Tiểu Thiên ngạc nhiên: " Không phải ngươi bảo tùy tiện chọn hay sao? A a, ta cảm thấy món ăn nơi này không đắt lắm."

Hứa Tiểu Ngũ thiếu chút nữa hộc máu, vậy còn không đắt? Món ăn chọn vừa rồi có thể tiêu mất tiền lương một tháng của hắn.

Lam Hân Uyển tựa hồ không nghe được, hỏi: " Tiểu Ngũ, các ngươi nói gì vậy?"

Hứa Tiểu Ngũ nói: " Lão bản, không…chúng ta không có nói gì."

Người phục vụ ở một bên nói: " Còn cần gọi nước không?"

Tần Tiểu Thiên cười hỏi: " Tiểu Ngũ, còn muốn ta chọn không?"

Hứa Tiểu Ngũ cuống quýt nói: " Ta chọn, ta chọn!" Hắn chọn bạch tửu và bia, vẫy tay cho người phục vụ rời đi, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nếu chọn loại rượu đắt giá, tốn hao lớn hơn nữa, hắn cũng không dám để cho Tần Tiểu Thiên chọn bậy, thầm nghĩ: " Sau này chọn thức ăn phải khống chế một chút, tuy nói là đại mỹ nữ mời khách, trên thực tế vẫn là xài tiền công, dùng quá nhiều, Lam đại mỹ nữ nhất định sẽ căm tức."

Buổi ăn tổng cộng có mười người, ngoại trừ sáu người trong tổ Lam Hân Uyển ra, còn có bốn vị là bằng hữu của Lam Hân Uyển, đều là chức viên trong công ty Tư Cổ, trong đó có một người theo đuổi nàng.

Lam Hân Uyển giơ lên ly rượu, cười nói: " Hôm nay hoan nghênh thành viên mới của tiểu tổ chúng ta, Tần Tiểu Thiên tiên sinh, mặc dù công việc của hắn là tạp vụ, nhưng cũng là một công việc trọng yếu…ta đại biểu các thành viên hoan nghênh Tần Tiểu Thiên, mọi người cạn ly!" Từ trong miệng nàng toát ra vẻ khinh thường, mọi người nghe xong đều hiểu rõ ràng.

Nhưng thật ra mọi người đều cũng biết, chẳng qua chỉ là khách khí một chút. Từ tiệc rượu bắt đầu, không còn ai để ý tới Tần Tiểu Thiên, chỉ có Hứa Tiểu Ngũ còn nói vài câu với hắn.

Tần Tiểu Thiên cũng không để ý, chỉ cười cười uống rượu. Hắn cũng không ăn, người từng hưởng qua hết thiên hạ mĩ vị, đối mặt với một bàn thức ăn, cũng không có mùi vị gì.

Nhàn rỗi không có việc gì, Tần Tiểu Thiên bắt đầu quan sát mọi người.

Trong công việc, hắn chỉ nhìn thấy qua mặt mọi người vài lần, nhiều nhất chỉ nói mấy câu, đều là chuyện trong công tác, tỷ như gọi hắn châm trà hay pha cà phê, hoặc là đi lấy tài liệu. Hắn chẳng qua chỉ là một tạp vụ, không ai cảm thấy hứng thú đối với hắn.

Lam Hân Uyển tuy ba mươi mấy tuổi nhưng nhìn qua chỉ chừng hai mươi hơn, mày liễu mắt phượng, mũi ngọc môi anh đào, trong người phàm có thể coi là mỹ nữ xinh đẹp, từ nhỏ còn được danh xưng, hai mươi lăm tuổi có học vị bác sĩ, được công ty Tư Cổ mời về, bởi vậy nàng có vốn để kiêu ngạo.

Con người ở nguyên giới sống lâu, một là vì hoàn cảnh tốt, linh khí nhiều, hai là do y học và khoa học kỹ thuật phát triển cao. Thế giới con người của nguyên giới hấp thu rất nhiều y thuật đặc hữu của tu chân giới, hơn nữa còn kỹ thuật trung tây y mang đến từ địa cầu, cho nên trình độ y liệu của con người cực cao. Tại nguyên giới con người đều có cơ hội học tập tu chân, mặc dù chỉ tiếp xúc một chút bên ngoài, cũng có thể làm cho người ta sống lâu hơn.

Trong bốn trợ thủ, Ngô Khởi lớn tuổi nhất, người mới hơn bốn mươi tuổi, tóc đã hoa râm. Hắn thiếu chút nữa trở thành đạo sư của khóa đề tiểu tổ, đáng tiếc Lam Hân Uyển lại đến, đẩy hắn xuống vị trí trợ thủ thứ nhất, trong lòng vẫn không phục khí. Tư cách hắn lớn, uy tín cũng tương đối cao trong tiểu tổ.

Angela trẻ hơn Ngô Khởi, quan hệ với hắn rất tốt, cũng không phục Lam Hân Uyển, nhưng trình độ nàng kém cỏi nhất trong bốn trợ thủ, cho nên xếp hạng thứ tư.

Lưu Kiên và Kim Thừa Chung đều là bạn học của em trai Lam Uyển, là người do nàng thu nhận, bởi vậy xem như là người của Lam Hân Uyển.

Tần Tiểu Thiên dưới sự giải thích của Hứa Tiểu Ngũ, hiểu rõ người trong tiểu tổ này, không nghĩ tới một tổ nhỏ chỉ có năm người mà lại chia làm hai phái, nếu thêm Hứa Tiểu Ngũ và mình, vậy là ba phái, hai người bọn họ dĩ nhiên xem như phái tiêu dao, bởi vì bất luận là Lam Hân Uyển hay Ngô Khởi, cũng không để mình và Hứa Tiểu Ngũ vào mắt.

Tần Tiểu Thiên từng thử nói chuyện với mọi người, nhưng đám nhân viên nghiên cứu chỉ trả lời kiểu lễ phép xã giao, còn chuyện của họ nói Tần Tiểu Thiên không thể xen vào, toàn là thuật ngữ chuyên nghiệp, Tần Tiểu Thiên nghe được giống như lọt vào trong sương mù, không biết nói gì. Hứa Tiểu Ngũ cười trộm không thôi, nhỏ giọng nói: " Tiểu Thiên, bọn họ đều là nghiên cứu cuồng, nào, chúng ta uống rượu dùng bữa thôi."

Sau khi tiệc rượu chấm dứt, Lam Hân Uyển đề nghị tiếp tục đi chơi, Tần Tiểu Thiên đã mất hứng, cười nói: " Ta còn có việc muốn làm, không đi, các vị cứ đi đi."

Hứa Tiểu Ngũ cũng nói: " Ta cũng có giấy tờ cần xử lý, a a, ta đi với Tiểu Thiên."

Đám người Lam Hân Uyển nhìn họ rời đi cũng không giữ lại, chỉ nói vài câu khích lệ Tần Tiểu Thiên, đoàn người hưng phấn đi chơi tiếp.

Tần Tiểu Thiên sau khi ra cửa, thì thuấn di đi, làm Hứa Tiểu Ngũ ra tới cũng không thấy bóng dáng của hắn, không thể làm gì khác hơn là một mình trở về.

Tần Tiểu Thiên trở lại khách sạn, lên lưới điện não tìm chỗ ở.

Phòng ốc cho thuê tại Hải Châu Thị, bất luận là phòng ở hay phòng thuê, giá tiền cũng cao. Tần Tiểu Thiên không thiếu tiền, cho nên hắn lựa chọn loại phòng ốc cao giá.

Khu nhà ở tốt nhất là ở thành nam, nơi đó gần núi. Dưới sự trợ giúp của liên hợp hội, hắn mua một biệt thự, giá tiền ước chừng bảy triệu, dùng kim tạp của trưởng lão liên hợp hội mua, do Úc Mông Bạch và Lưu Đông chạy tới nhận nhà, phụ trách sửa sang trang trí lại.

Tần Tiểu Thiên cũng không biết, tòa biệt thự kia rất nổi danh, không phải khu nhà bán, nguyên là thuộc về đại lão bản của một xí nghiệp nổi tiếng thuộc Hoàng Tinh, bởi vì là liên hợp hội muốn mua, hắn phi thường vui vẻ nhường ra, giá tiền cũng cực thấp, chẳng qua chỉ lấy chút ít phí dụng, bất cứ đại thương gia của xí nghiệp nào, có thể kết giao được với liên hợp hội, đó là chuyện cầu xin còn không được.

Úc Mông Bạch nhìn thấy Tần Tiểu Thiên trên lưới điện não, nhấn nhủ một tin tức, nói có một bằng hữu tìm hắn. Trong lòng Tần Tiểu Thiên kỳ quái, quen biết bằng hữu tại Viêm Tinh cũng không nhiều lắm, là ai tìm mình?

" Trình Kiến Côn?"

Tần Tiểu Thiên kinh ngạc, người này làm sao tìm được mình? Từ sau khi chia tay lần trước, hắn vẫn không tìm được Trình Kiến Côn, ngay cả Trình gia cũng không có đi qua, trong lòng có chút ngạc nhiên, hỏi: " Nếu như hắn rảnh rỗi, mời hắn tới Xuyên Thị, a a, ngươi chịu trách nhiệm tiếp đãi."

Úc Mông Bạch nói: " Chỉ sợ hắn không tự mình tới được, trừ phi ngài…ngài đi đón."

Tần Tiểu Thiên ngạc nhiên nói: " Tại sao?"

93. Q.10 - Chương 5: Thể Nghiệm Cuộc Sống

Úc Mông Bạch nói: " Lúc hắn đi thử luyện đã bị thương nặng, bây giờ còn đang dưỡng thương."

Tần Tiểu Thiên hỏi: " Ngươi làm sao biết? Là hắn nói sao?"

Úc Mông Bạch lộ ra ánh mắt do dự, nói: " Trưởng lão, hắn phát ra một tin tìm người cho liên hợp hội, a a, bởi vì là tên của trưởng lão, nên tin tức đưa tới chỗ này, ân, bởi vì không biết tình huống, ta đã lấy danh nghĩa của trưởng lão phát ra một lệnh tra xét, điều tra Trình Kiến Côn một chút, thế mới biết tình huống cụ thể."

Tần Tiểu Thiên gật đầu nói: " Thương thế của hắn nghiêm trọng không?"

Úc Mông Bạch lắc đầu nói: " Còn không rõ ràng lắm, dường như xảy ra xung đột với một người tu chân, không biết bị thương chỗ nào, hẳn là không có nguy hiểm tính mạng."

Tần Tiểu Thiên hỏi rõ địa phương đang ở của Trình Kiến Côn, nói: " Ta cần ở Xuyên Thị ở thời gian, ngươi tìm một bộ phòng ốc trong thành thị cho ta, cố gắng ít tiện nghi một chút, tương xứng với thân phận bây giờ của ta, hiểu chưa? Còn có, ngươi cho Lưu Đông đi tiếp đón Trình Kiến Côn, trực tiếp đưa tới chỗ ở trong tân quán."

Úc Mông Bạch cảm thấy có chút không hiểu, hắn không rõ một siêu cấp cao thủ như Tần Tiểu Thiên, tại sao phải đến sống trong thế tục giới, lại còn làm một công việc thấp tiện như vậy?

Nhưng làm thuộc hạ của liên hợp hội, cần phải tuân theo mệnh lệnh mà làm.

" Dạ, ngày mai có thể làm tốt."

Song phương đang gặp mặt trong lưới điện não, sau đó Úc Mông Bạch rời đi. Tần Tiểu Thiên nhàn rỗi vô sự, liền gọi điện thoại về nhà.

Long tẩu và con hàn huyên vài câu, có tiền do Tần Tiểu Thiên cấp cho, bà chuẩn bị tu kiến viện cô nhi lần nữa. Gần đây liên hợp hội có mấy người tu chân chạy tới hỗ trợ, dù là việc lớn hay nhỏ đều làm rất thuận lợi, bởi vậy tâm tình bà rất tốt. Ngoại trừ dặn dò Tần Tiểu Thiên vài câu, Long tẩu còn dặn hắn tìm chút linh đan diệu dược, cấp ấy đứa bé sử dụng.

Tần Tiểu Thiên có thu phát khí mười tinh cho trưởng lão chuyên dụng, có thể lấy được các loại linh đan từ trong liên hợp hội, vì vậy lập tức đáp ứng. Trước tiên lấy một ít linh đan cấp thấp đưa đến viện, vật mẹ cần, hắn cũng không dám chậm trễ.

Úc Mông Bạch làm việc rất khá, chỉ trong hai ngày đã tiếp thu biệt thự, bắt đầu trang trí lần nữa. Có liên hợp hội làm hậu thuẫn, chuyện gì cũng dễ xử lý. Vào giữa trưa, trong lòng Trình Kiến Côn thấp thỏm bất an. Liên hợp hội phái tới hai cao thủ Nguyên Anh kì, lái chiếc xe bay hào hoa, trực tiếp đưa hắn rời nơi ở, dọc theo đường đi hỏi gì cũng không trả lời, làm cho hắn vô cùng khó hiểu.

Tu vi của hắn bây giờ chỉ còn một nửa so với trước kia, đừng nói là hai cao thủ Nguyên Anh kì, ngay cả một người cũng đánh không lại, không thể làm gì khác hơn là im lặng, đợi xem là ai tìm mình.

Trình Kiến Côn dựa vào lưng ghế, chỉ thấy từ ngoài cửa đi tới một người tuổi trẻ, phía sau là hai người tu chân thần thái cung kính. Người tuổi trẻ ăn mặc rất kì quái, đó là một bộ đồng phục nhân viên, trên áo còn cài bảng tên, bên trên còn có ba chữ Tần Tiểu Thiên.

" Tiểu Thiên? Sao lại là ngươi?"

Tần Tiểu Thiên mỉm cười nói: " Tại sao không phải ta?"

Trình Kiến Côn đột nhiên tỉnh ngộ, lúc mình đang dưỡng thương vẫn thường lên lưới điện não. Đoạn thời gian trước, nhất thời cao hứng, ở trong võng lưới của liên hợp hội đã truyền ra một tin tức tìm người, nguyên lai chỉ muốn thử xem một lần, không nghĩ tới thật sự tìm được Tần Tiểu Thiên. Hắn vạn phần hoài niệm linh đan của Tần Tiểu Thiên, lúc đầu nếu không có một viên Tam Chuyển tiên linh đan, có thể hắn đã không giữ được tính mạng.

" Thật là ngươi a, ha ha, Tiểu Thiên, chúng ta lại thấy mặt."

Tần Tiểu Thiên nhìn qua đã xem thấu thân thể của hắn, nguyên anh của người này sắp hỏng mất, một khi nguyên anh tản mất, sẽ rất khó khôi phục như cũ, trừ phi có linh đan diệu dược.

" Đừng động, cầm viên linh đan ăn hết, sau đó bế quan vài ngày, a a, có ta ở đây, ngươi không có việc gì đâu."

Trình Kiến Côn lắc đầu nói: " Ta cũng đã dùng Tam Chuyển Đan. Ta dùng viên đầu tiên bảo mệnh, Mã Tu lại cho ta viên thứ hai…A a, đáng tiếc cho viên linh đan kia, hiệu quả ngươi cũng thấy được, chỉ có thể bảo vệ nguyên anh của ta, nếu không ta đã thành người bình thường."

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Nếu đã tới nơi này, yên tâm, ta cam đoan ngươi khôi phục, ách, đợi tối rồi hãy nói, bây giờ ta phải đi làm!" Nói xong liền biến mất tại chỗ.

Trình Kiến Côn ngây dại, đi làm? Nói đùa gì vậy? Tần Tiểu Thiên không ngờ cùng muốn đi làm, quả thật là không thể tưởng tượng nổi.

Sau một lúc lâu, hắn mới giật mình tỉnh lại, không khỏi thất thanh kêu to: " A…đây là thuấn di? Điều này sao có thể?"

Úc Mông Bạch đứng ở một bên nhìn hắn như nhìn một tên ngu ngốc, nói: " Tần trưởng lão là tiên nhân, tại sao không thể thuấn di?"

Nguyên anh của Trình Kiến Côn thiếu chút nữa hỏng mất, hắn hàm hồ như muốn la hét, lại không ngừng lắc đầu, trong lòng vạn phần nghi hoặc, một lúc sau mới nói: " Tiên nhân? Vậy…vậy hắn là trưởng lão liên hợp hội?"

Úc Mông Bạch cười nói: " Đương nhiên, hắn là khách khanh trưởng lão của liên hợp hội."

Trình Kiến Côn nghĩ, khách khanh trưởng lão của liên hợp hội đều là tiên nhân, người tu chân không có đảm nhiệm khách khanh trưởng lão. Rốt cuộc hắn tin tưởng lời của Úc Mông Bạch, không khỏi vui vẻ nói: " Ha ha, ta có thể khôi phục tu vi! Cảm ơn trời đất!"

Trong lòng Úc Mông Bạch ngầm buồn cười, nói: " Mời nghỉ ngơi, ta còn có việc."

Trình Kiến Côn luôn miệng nói: " Ngươi cứ đi…ngươi cứ đi!"

Trong lòng hắn vẫn còn khiếp sợ chuyện Tần Tiểu Thiên là tiên nhân, suy tư thật lâu cũng không cách lý giải, Tần Tiểu Thiên làm sao chỉ trong thời gian trăm năm lại trở thành một tiên nhân. Với kiến thức của hắn, vô luận thế nào cũng không tìm được đáp án.

Tần Tiểu Thiên lặng yên xuất hiện trong phòng làm việc của mình, nói cho đúng, nó là phòng chứa đồ, bên trong bỏ đầy các loại tài liệu kim khí, tựa như một nhà kho nhỏ.

Đây là phòng tài liệu của tổ Lam Hân Uyển, ước chừng có hơn một trăm thước vuông, có hai mươi mấy kệ bằng hợp kim, ở góc phòng là một tiểu truyền tống hàng hóa trận, liên tiếp với phòng chứa vật, có thể vận tống tài liệu số lượng lớn.

Tạp vụ của khóa đề tiểu tổ cũng không dễ dàng, nhiệm vụ chủ yếu của Tần Tiểu Thiên là thâu tống các loại tài liệu thí nghiệm. Tài liệu nơi này có hơn vạn chủng loại, nếu không có trải qua huấn luyện, rất khó chuẩn xác thâu tống tài liệu, chỉ cần nhớ tên tài liệu thôi cũng đủ làm người ta hỏng mất.

Lúc Tần Tiểu Thiên tiếp nhận công việc thì có nhận một khối trí nhớ thể dùng để học tập, chỉ cần cắm vào, có thể học tập tài liệu trên lưới điện não. Chỉ trong thời gian ngắn hắn đã quen thuộc các loại tài liệu hợp kim.

Lam Hân Uyển chỉ cho hắn thời gian mười ngày, hiển nhiên là cố tình làm khó dễ.

Dưới tình huống bình thường, cần phải có thời gian nửa năm huấn luyện, mới có thể chính thức tiếp nhận công việc. Bởi vì là do Tần Tiểu Thiên từ cấp trên cưỡng ép chen vào, trong công ty từ trên xuống dưới đều có ý kiến, nên bị người khi dễ cũng rất bình thường.

Người, nhất là muốn lăn lộn trong xã hội thật tốt, hẳn phải có vài loại năng lực cơ bản.

Một là năng lực học tập, không có bản lãnh rất khó được người khác thừa nhận, hai là năng lực thích ứng, nếu có thể nhanh chóng hòa nhập xã hội, mà không phải tạo ra khoảng cách, ba là năng lực câu thông giao tế, bốn là phải có bối cảnh gia đình và bằng hữu thế lực mạnh mẽ, là có thể thành công có sự trợ giúp lớn.

Tần Tiểu thiên chỉ có được hai loại, năng lực học tập và bằng hữu thế mạnh, nhưng thứ đầu tiên cũng không thể tùy tiện sử dụng, hắn cần phải gia tăng năng lực thích ứng và năng lực câu thông.

Tần Tiểu Thiên lúc còn là người phàm thì năng lực học tập tầm thường, nhưng sau khi được Xích Minh cải tạo, lại dùng một viên Thiên Linh Tử của Phật tông, năng lực học tập đề cao cực nhanh, sau khi tu tiên thì năng lực học tập càng đột nhiên tăng mạnh.

Trải qua nhiều năm tu luyện, năng lực học tập của hắn đạt tới mức người khác không lời nào để nói, chỉ dùng một giờ, đã nắm giữ toàn bộ tài liệu trong khối trí nhớ, điều này cũng chưa tính, hắn lại tiến vào liên hợp hội, xem xét tất cả tài liệu hợp kim trong đó.

Tư liệu về khoa học kỹ thuật ở liên hợp hội chẳng qua là nội dung được giữ bí mật, nhưng với thân phận Tần Tiểu Thiên, rất dễ dàng lấy được tư liệu mới nhất. Chỉ trong vài ngày ngắn ngủn, hắn đã hoàn toàn hiểu rõ thành quả nghiên cứu mới nhất của tài liệu hợp kim, trong đó bao quát cả sự kết hợp giữa tu chân và phương pháp luyện chế tài liệu.

Tần Tiểu Thiên nhìn thời gian, còn mười phút nữa mới tan sở.

Bây giờ hắn không dễ dàng thả ra Tinh Thị Liên, chỉ thả ra vài Tinh Thị Liên cần sử dụng, trong đó một cây để lại trong phòng làm công, mục đích là vì thu phóng tài liệu hợp kim.

Hợp kim tài liệu của khóa đề tiểu tổ cùng số lượng, sẽ được xuất hiện trên màn hình loan báo, hắn phải chịu trách nhiệm nhận lấy, đặt lên xe, không cần hắn tự mình đi lấy.

Hứa Tiểu Ngũ đẩy cửa tiến vào, hỏi: " Tiểu Thiên, hồi trưa ngươi chạy đi đâu? Lam đại mỹ nữ tìm không được ngươi, vừa rồi còn nổi giận, gọi ngươi xế chiều lập tức đi tới phòng làm việc."

Tần Tiểu Thiên nói: " Có nói tìm ta có chuyện gì không?"

" Không biết, nàng chưa nói...ta cũng không có hỏi, được rồi, Tiểu Thiên, ngươi tìm được phòng chưa?" Hứa Tiểu Ngũ còn băn khoăn chuyện cùng thuê phòng ở.

" Tìm được rồi, ngày mai có thể đi xem."

Hứa Tiểu Ngũ có chút thất vọng nói: " Nhanh như vậy a, ách, tiền thuê bao nhiêu?"

Tần Tiểu Thiên cười khổ nói: " Là một bằng hữu của ta tìm dùm, ta còn chưa thấy, ân, xế chiều nay sẽ có tin tức, ngày mai giữa trưa ở không thì đi xem, đến lúc đó bàn lại tiền thuê."

Hứa Tiểu Ngũ thầm nghĩ: " Ngươi đi để làm chi?" Nói: " Được rồi, đi cùng cũng được."

Tiểu Thiên nhìn thời gian, nói: " Ta đi tới chỗ đại mỹ nữ, ngươi cũng đi chứ?"

Hứa Tiểu Ngũ bị dọa cho hoảng sợ, nói: " Không đi! A a, trừ phi bị gọi trúng tên…ta không đi." Nói xong mở cửa bỏ chạy: " Ta còn có việc, ngày mai sẽ tìm ngươi."

Tần Tiểu Thiên không khỏi bật cười, người này thật là thú vị.

Ở trong trung tâm này, chỉ có Hứa Tiểu Ngũ mới bằng lòng nói chuyện với Tần Tiểu Thiên, những người khác vẫn không thèm để ý tới, ở trong mắt bọn họ, Tần Tiểu Thiên chẳng qua chỉ là một nhân viên tạp vụ, một người trong coi nhà kho, một người chẳng có gì trọng yếu, không cần tốn thời gian và tinh lực nói chuyện với hắn.

Tần Tiểu Thiên đều chịu được chuyện này, lúc còn trên địa cầu hắn cũng không có nhiều bằng hữu, sau khi tu hành thì bằng hữu lại càng ít đến đáng thương, tới nơi này bất quá cũng như thế.

Đi tới phòng thí nghiệm của Lam Hân Uyển, Tần Tiểu phát hiện bốn trợ thủ của nàng đều ở đó. Lam Hân Uyển nhìn thấy Tần Tiểu Thiên tới, cũng không nói chuyện, chỉ bảo hắn ngồi xuống. Chỉ chốc lát sau, Hứa Tiểu Ngũ cũng đi đến.

" Được, người của tổ chúng ta đã đến đông đủ rồi, mở cuộc hợp. Vừa mới tiếp nhận một khóa đề mới, cho chúng ta thời gian rất ngắn, chỉ có mười ngày, phải trong mười ngày xuất ra thành quả hữu hiệu, bởi vậy, trong mười ngày mọi người không được về nhà, toàn bộ tăng ca, mệt nhọc thì ngủ trong phòng, thức thì làm việc…"

Tần Tiểu Thiên ngầm nhìn sắc mặt mọi người, phát hiện bọn họ đều rất yên lặng, xem ra chuyện này không chỉ mới làm một lần.

" Sau khi khóa đề hoàn thành, được nghỉ ba ngày, mặt khác…Tiểu Thiên, ngươi có quen thuộc lưu trình công việc hay không? Nếu như không thể đảm nhiệm, ta sẽ mời nhân viên khác tới." Lam Hân Uyển nhìn chằm chằm Tần Tiểu Thiê, nghiêm túc nói.

Tần Tiểu Thiên thản nhiên nói: " Không thành vấn đề, đã quen thuộc rồi, tùy thời nghe phân phó."

Hắn vặn mình một cái, lộ ra bộ dáng rất tùy ý.

Đừng nói kho hợp kim tài liệu của công ty Tư Cổ, dù là hợp kim tài liệu của liên hợp hội, hắn cũng đã hoàn toàn rõ ràng.

Lam Hân Uyển cảm thấy ngoài ý muốn, nàng cho là Tần Tiểu Thiên sẽ tìm cớ từ chối, không nghĩ tới hắn lại đáp ứng. Nàng biết rõ tính phức tạp của tài liệu hợp kim, ở trong thời gian ngắn muốn nhớ hết vạn chủng loại, một sinh viên bình thường còn làm không được, huống chi Tần Tiểu Thiên không có học lực văn bằng.

Nàng nói: " Vậy tốt, bất quá…lời thẳng nói trước, nếu như làm sai, ngươi tự động từ chức đi, chỗ này của ta không dưỡng phế vật." Lời này nói ra không chút khách khí.

Tần Tiểu Thiên mỉm cười nói: " Như ngươi mong muốn." Hắn lại tranh chấp cùng Lam Hân Uyển.

Lam Hân Uyển ngây ra, tiếp tục nói: " Tiểu Ngũ, đem hết giấy tờ cùng với sự câu thông trong ngành, đều là nhiệm vụ của ngươi, ta không hy vọng xảy ra vấn đề gì, hai người các ngươi đi ra ngoài trước đi, công việc đều ở trong điện não của các ngươi, tự mình đi xem đi." Tiếp theo là nói tới nội dung của khóa đề, hai người Tần Tiểu Thiên không có tư cách nghe.

Hứa Tiểu Ngũ theo Tần Tiểu Thiên đi ra cửa phòng, áy náy nói: " Ai, lại tới rồi, mỗi lần tiến hành khóa đề nghiên cứu, chúng ta đều là kẻ không may nhất, chẳng những không thể rời đi, hoàn thành khóa đề đối với chúng ta không có chỗ tốt gì, bọn họ thì có tiền thưởng cầm lấy, ai…" Hắn lắc đầu than thở.

Tần Tiểu Thiên nhịn cười nói: " Nga? Vậy không phải uổng phí công sức hay sao?"

Hứa Tiểu Ngũ không nghe ra ý vị trêu chọc trong câu nói, nói: " Cũng không phải sao? Ai, đáng tiếc ta không có bản lãnh, nếu không đã sớm từ chức rồi, thật chán nản a."

Tần Tiểu Thiên nói: " Lại học tiếp, rồi ngươi tiến vào thi bác sĩ là được thôi."

Hứa Tiểu Ngũ lắc đầu: " Bác sĩ? Ai, ta học là hành chánh, có đầu hàm bác sĩ cũng vô dụng, nếu là mỹ nữ còn có thể đi làm bí thư, ta là đại nam nhân, lại không tuấn tú, muốn tìm một công việc bí thư cũng khó khăn."

Tần Tiểu Thiên ha ha cười to nói: " Bí thư vừa tuấn tú hay đẹp thì có ích lợi gì? Ha ha, ta hiểu rồi!"

Hứa Tiểu Ngũ lúc này mới ý thức được câu nói của mình có vấn đề, sắc mặt ửng đỏ, nói: " Đừng nói lung tung, a a, ngày mai ngươi phải đi xem phòng...ta xem không được, ai, ta còn có việc, không nói nữa, gặp lại."

Tần Tiểu Thiên xoay người trở lại phòng làm việc của mình, mở ra trí não tuần tra công việc cần làm.

Trong trí não là một chuỗi tên tài liệu, ngoại trừ các loại hợp kim tài liệu, còn có rất nhiều phụ trợ tài liệu. Tần Tiểu Thiên không nhịn được lắc đầu.

Lam Hân Uyển này thật sự là quá khi dễ người, loại phụ trợ tài liệu này mình cũng chưa từng tiếp xúc qua. Cũng may còn có thời gian, hắn lập tức lên mạng tuần tra, bằng trí nhớ lực cường hãn, rất nhanh đã hiểu rõ ràng.

Đó là một hệ thống rất lớn, nhưng không làm khó được Tần Tiểu Thiên. Hắn lại đi tới phòng tư liệu của liên hợp hội, tìm mấy giờ, từ từ biết rõ tên và tác dụng.

Lúc này, các loại danh sách tài liệu cũng được truyền tới, Tần Tiểu Thiên phải làm trước giờ cơm chiều, toàn bộ chuẩn bị cho xong. Tổng cộng có sáu mươi bảy tổ tài liệu, hắn còn một giờ chuẩn bị.

Tần Tiểu Thiên đối với tài liệu trong phòng phi thường quen thuộc, có Tinh Thị Liên trợ giúp, dù là đồ vật nơi này không có, Tinh Thị Liên cũng có thể biến đổi ra, hoặc là đi lấy chỗ khác, vô cùng phương tiện. Gần mười phút, xe đẩy đã bày đủ các loại hợp kim tài liệu, bao quát có các loại phụ trợ tài liệu.

Lam Hân Uyển rất kinh ngạc, danh sách tài liệu truyền tới không đầy một giờ, Tần Tiểu Thiên đã đưa hàng tới. Nàng tính thời gian, cho dù là nhân viên công tác thuần thục nhất, nếu muốn tìm đủ tài liệu, cũng phải cần hai giờ, mà Tần Tiểu Thiên chỉ dùng nửa giờ.

Nàng tiến lên cẩn thận nhìn xem, không ngờ không có một chút sai lầm, nói: " Rất tốt, đem tới ô hợp kim, niết cát hợp kim..." Nàng nói ra mấy phút đồng hồ, báo ra một đống tên tài liệu, lại nói: " Mời rạng sáng đưa tới, ân, nhiệm vụ ban đêm hôm nay, ta sẽ không đưa danh sách, có thể nhớ được không?"

Tần Tiểu Thiên đáp: " Một giờ đưa đến? Ân, hiểu rõ." Nói xong xoay người đi, trong lòng hiểu rõ Lam Hân Uyển làm khó dễ.

Trăm chủng loại tài liệu, ngay cả cân nặng, nàng chẳng qua chỉ nói một lần, nói cách khác Tần Tiểu Thiên phải có bản lãnh nhìn qua không quên, nếu không căn bản không thể nào chuẩn bị được tài liệu.

Trong lòng Lam Hân Uyển kinh ngạc, nàng hoài nghi có người trợ giúp Tần Tiểu Thiên nên mới cố ý làm khó hắn, ai ngờ người này đáp ứng một tiếng đã rời đi. Nàng không nhịn được hoài nghi: " Chẳng lẽ người này cũng giống như ta, có bản lãnh qua mắt không quên?"

Trải qua chuyện này, nàng bắt đầu chú ý Tần Tiểu Thiên.

Tần Tiểu Thiên trở lại gian phòng, lập tức đem tài liệu cần thiết chuẩn bị tốt, nhưng không lập tức đưa đi, tài liệu phải từ từ tiêu hao, chỉ chờ khi một nhóm tài liệu tiêu hao thì mới có thể tống thêm nhóm mới. Chuẩn bị xong, hắn thuấn di trở lại biệt thự mới mua, Trình Kiến Côn vẫn đang chờ hắn trị liệu.

Trở lại biệt thự, Tần Tiểu Thiên mới phát hiện nội thất bên trong đã đổi mới, hắn đối với hiệu suất làm việc của Úc Mông Bạch phi thường hài lòng.

Úc Mông Bạch biết Tần Tiểu Thiên sẽ trở về lúc tối, dẫn theo một đám người ở phòng khách chờ đợi, thấy Tần Tiểu Thiên lộ ra thân ảnh, hắn tiến lên nói:" Trưởng lão, biệt thự đã tu chỉnh xong, phòng ốc ngài phân phó cũng đã nói xong, ở xã khu khoảng giữa bên cạnh công ty Tư Cổ, là tầng trên cùng, toàn bộ tòa lầu đã thuê hết, đã an bài nhân thủ tu chỉnh lại."

Tần Tiểu Thiên không nhịn được tức cười, hắn không định dùng diện tích lớn như vậy, nói: " Không cần trang trí, bảo trì nguyên dạng, chỉ cần lưu lại một phòng là được rồi, một tầng thì nhiều lắm."

Úc Mông Bạch nói: " Dạ, như vậy đi, giữa lại một phòng không trang trí, ngoài ra những phòng khác trang trí một chút."

Tần Tiểu Thiên gật đầu nói: " Có thể, ân, bọn họ là ai?"

Lưu Đông tiến lên một bước nói: " Đây là người do liên hợp hội phái tới, a a, phụ trách bảo vệ biệt thự, đều là người tu chân Nguyên Anh kì, tổng cộng có mười hai người, là người tu chân do liên hợp hội bồi dưỡng, xin trưởng lão chỉ giáo nhiều."

Mười hai người tu chân, tám nam bốn nữ, đều mặc lễ phục màu đen, ánh mắt nghiêm túc đứng một bên. Trong lòng Tần Tiểu Thiên thở dài, Tinh Thị Liên vừa động, phục chế mười hai viên Tam Chuyển Đan, nói: " Mỗi người một viên."

Mười hai người tu chân cùng nói: " Tạ trưởng lão."

Tần Tiểu Thiên thầm nghĩ: " Đây đại khái là chỗ tốt của quyền thế." Hỏi: " Trình Kiến Côn ở chỗ nào?"

Úc Mông Bạch khom người nói: " Mời theo ta."

Trình Kiến Côn vẫn đang chạy loạn trong lưới điện não, bây giờ hắn không thể tĩnh tọa tu luyện, nguyên anh toàn nhờ vào dược lực duy trì.

Tần Tiểu Thiên đi tới, Trình Kiến Côn mới rời khỏi lưới điện não. Cười nói: " Tiểu Thiên, làm phiền ngươi rồi." Hắn vẫn gọi như trước, không vì Tần Tiểu Thiên là tiên nhân và là trưởng lão liên hợp hội thì thay đổi xưng hô. Trong lòng hắn rất rõ ràng, nếu như Tần Tiểu Thiên không niệm tình xưa, sẽ không tìm đến mình, nếu đã tìm mình, thì vẫn còn xem mình là bằng hữu.

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Không gì phiền phức, a Côn a...chừng nào ngươi lại trở nên khách khí như vậy, a a."

Tinh Thị Liên lập tức chui vào trong cơ thể Trình Kiến Côn, trong phút chốc, Trình Kiến Côn như bị sét đánh, chỉ cảm thấy đại lượng chân nguyên lực dũng mãnh tuôn vào cơ thể. Tần Tiểu Thiên có thể tùy thời đem năng lượng trong cơ thể chuyển hóa thành bất cứ loại lực lượng gì hắn muốn, chân nguyên lực là lực lượng thấp nhất, hắn chuyển hóa chính là chân nguyên lực tinh thuần nhất.

" Tập trung kình lực, toàn lực vận chuyển nguyên anh!"

Trình Kiến Côn kinh ngạc phát hiện, Tần Tiểu Thiên thâu tống chân nguyên lực hoàn toàn giống y như chân nguyên lực của mình, cũng giống như mình đang tự cứu trị ình, loại cảm giác này phi thường kỳ diệu. Nguyên bổn nguyên anh đã sắp hỏng mất nhưng nhờ cỗ chân nguyên lực kia trợ giúp, bắt đầu vận chuyển rất nhanh.

Chân nguyên lực đưa vào trong cơ thể vô cùng vô tận, chỉ chốc lát, nguyên anh Trình Kiến Côn hoàn toàn khôi phục.

Chân nguyên lực đưa vào không có dừng lại, bởi vì Tần Tiểu Thiên không thèm để ý một chút chân nguyên lực chuyển hóa mà đến đó, hắn hiệp can nghĩa đảm lại cứ tiếp tục trút chân nguyên lực vào.

Trình Kiến Côn hoảng sợ phát giác tự mình chẳng những khôi phục tu vi Nguyên Anh hậu kì, thậm chí bắt đầu tiến công vào Xuất Khiếu sơ kì. Căn bản không để hắn suy nghĩ nhiều, trong thời gian ngắn, hắn đã tiến vào Xuất Khiếu kì, cũng lại sợ hãi lẫn thích thú, tu vi tăng lên quá nhanh. Hắn rất muốn gọi Tần Tiểu Thiên dừng lại việc thâu tống chân nguyên lực, như vậy mới có thời gian vững chắc được tu vi của chính mình.

Bởi vì cho tới bây giờ Tần Tiểu Thiên còn chưa tu chân qua, nên đối với giai đoạn tu luyện của người tu chân không hiểu rõ ràng, hắn vẫn tiếp tục trút chân nguyên lực không ngừng. Trình Kiến Côn dần dần phát hiện, mình càng ngày càng không cách nào thừa nhận.

Dưới lo lắng, nguyên anh và thần thức của Trình Kiến Côn xuất khiếu.

94. Q.10 - Chương 6: Phong Ba Từ Chức

Tần Tiểu Thiên kinh hãi.

Một hình người màu bạc nhỏ xíu từ đỉnh đầu Trình Kiến Côn mọc lên, hướng tới hắn không ngừng lắc lư, hai bàn tay nhỏ bé xua loạn, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng nhúc nhích, tựa hồ đã kêu gì đó. Hắn biết không hay, lập tức thu nhiếp chân nguyên lực.

Trình Kiến Côn đột nhiên mất đi nguồn chân nguyên lực khổng lồ chống đỡ, nguyên anh phảng phất bị một sợi dây kéo manh, " hưu" một cái lùi về trong cơ thể, tựa như rơi vào trong dòng xoáy, bộ dáng thật sự có chút tức cười.

Tần Tiểu Thiên mặc dù không hiểu rõ tu chân, nhìn thấy tình cảnh như vậy, trong lòng cũng tỉnh ngộ lại, do mình chuyển hóa chân nguyên lực làm cho Trình Kiến Côn chịu không được. Hắn còn có chút buồn bực, tự mình hình như chuyển hóa không bao nhiêu chân nguyên lực, đối với hắn mà nói, chỉ chút chân nguyên lực này quả thật không đáng bao nhiêu.

Trình Kiến Côn nhân họa đắc phúc, may là nguyên anh của hắn bị chân nguyên lực của Tần Tiểu Thiên truyền vào làm cho xuất xác, cũng may Tần Tiểu Thiên thu nhiếp lại chân nguyên lực kịp thời, nếu không hắn đã có thể rất nhanh đạt tới Phân Thần kì, tẩu hỏa nhập ma cơ hồ là chắc chắn, Tần Tiểu Thiên cũng chưa chắc có thể cứu được hắn.

Dùng chân nguyên lực chữa thương, là thật lâu trước kia hắn từng xem qua trong một pháp môn, cũng là một pháp môn bảo hiểm rất ngu ngốc. Không có người tu chân nào dùng phương thức chữa thương như vậy, bởi vì cần phải hao tốn rất nhiều chân nguyên lực, một khi không còn một chút sức lực nào, hậu quả thập phần nghiêm trọng.

Trình Kiến Côn đã lặng yên nhập định, trọng thương của hắn chẳng những khỏi hẳn, tu vi còn tăng trưởng kịch liệt, mạnh mẽ tiến vào Xuất Khiếu kì, phải cần thời gian dài nhập định, mới có thể ổn định tu vi cảnh giới.

Tần Tiểu Thiên phân phó cho Úc Mông Bạch và Lưu Đông, chiếu cố cho Trình Kiến Côn, tự mình thuấn di trở về.

Liên tiếp mười ngày, Tần Tiểu Thiên cũng không đi đâu, ở lại trong nhà kho, công việc an bài cho hắn toàn bộ hoàn thành, không có xuất hiện ra một lần sai lầm nào, bất quá khóa đề tiểu tổ vẫn không có hoàn thành, vì thế Lam Hân Uyển bị thủ trưởng hung hăng mắng ột trận, tất cả mọi người đều tránh né nàng, miễn cho việc bị nàng lấy ra trút giận.

Ngày nọ, hắn đi tới tòa lầu cách vách, đó là phòng thí nghiệm phối xứng của trung tâm nghiên cứu của công ty đồ chơi Tư Cổ, là một căn phòng thật lớn.

Bên trong đặt rất nhiều đồ chơi cơ giới đại hình, trong đó có loại kỵ sĩ hắn từng sử dụng qua, còn có đủ loại cơ giới động vật, từ cọp, sư tử đến cá sấu, từ kiến, bò cạp đến rắn độc, dơi, chim bay thú bay đủ loại, còn có chút sinh vật hung hãn của ngoại tinh, đều là món đồ chơi trí tuệ.

Đại sảnh lớn như một sân đá banh, bị phân cắt ra thành vô số không gian, ở bên trong đi thăm khắp nơi, nếu không có người nào dẫn đường, thì rất dễ bị lạc, Tần Tiểu Thiên có Tinh Thị Liên chỉ dẫn, cũng không mù đường giống như trước kia.

Hắn cảm thấy công ty đồ chơi Tư Cổ rất có đặc điểm, dựa vào lực lượng khoa học kỹ thuật cường đại, chế tạo ra loại đồ chơi tiên tiến như thế, loại đồ chơi này nháy theo con người, hay là vũ khí cũng rất lợi hại.

Nhàn rỗi không có việc gì, Tần Tiểu Thiên dùng Tinh Thị Liên phục chế đồ chơi trong đại sảnh, sau khi phục chế thì thu nhập vào trong không gian của Tinh Điểm, với năng lực của Tinh Thị Liên, phục chế đồ chơi máy móc chẳng qua chỉ là bữa ăn sáng.

Từ sau khi lục lọi được công năng phục chế của Tinh Thị Liên, chỉ cần có thể, hắn sẽ có thể phục chế lại một phần vật phẩm, đây là một loại phương pháp tu luyện, đồ vật càng phức tạp, thì càng khó phục chế. Đồ vật của thế tục giới có thể nói không có gì không thể phục chế, đó đều là đồ vật không có linh khí.

Theo Tinh Thị Liên kéo dài, Tần Tiểu Thiên rất nhanh phát hiện, phía dưới đại sảnh còn có một căn phòng rất lớn, nhưng ngoài cửa đề phòng sâm nghiêm, chỉ thoáng suy tư, hắn hiểu rõ ràng, nơi đó chính là nơi đặt sản phẩm hiện tại hay sản phẩm thăng cấp của trung tâm nghiên cứu, mà trong đại sảnh thì chứa thương phẩm đã thành thục, ai cũng có thể đi thăm. Tần Tiểu Thiên không chút khách khí dùng Tinh Thị Liên phục chế lại. Tinh Thị Liên đáng sợ ở chỗ không chút tiếng động, vô hình vô sắc, tựa như là không khí, vốn không cách nào phát hiện.

Tần Tiểu Thiên từ từ hiểu rõ được nguyên lý của Tinh Thị Liên, hình thái của Tinh Thị Liên chính là Tinh Liên, có quan hệ như âm dương lưỡng cực của Thái Cực Đồ, tác dụng lẫn nhau, ảnh hưởng lẫn nhau. Tinh Liên nếu như là thật thể, còn Tinh Thị Liên sẽ là hư thể.

Rất nhanh phục chế xong, lúc này, thông tấn khí đeo bên tai vang lên, thanh âm của Hứa Tiểu Ngũ vang vang: " Tiểu Thiên, nhanh lên một chút, lập tức đi đến phòng hội nghị."

Tần Tiểu Thiên thuấn di trở lại nhà kho của mình, không hoảng hốt không vội vàng mở cửa phòng đi ra ngoài, đi tới phòng hội nghị của khóa đề tiểu tổ chuyên dụng, hắn phát hiện mọi người đều có mặt, hào khí có vẻ trầm muộn.

Hứa Tiểu Ngũ lén chỉ cái ghế bên cạnh, Tần Tiểu Thiên mỉm cười, tiến vào ngồi xuống bên cạnh Hứa Tiểu Ngũ, Lam Hân Uyển cúi đầu nhìn một phần văn kiện, cũng không có ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Không ai nói chuyện, Tần Tiểu Thiên nghiêng người, nhỏ giọng hỏi: " Tiểu Ngũ, chuyện gì a?"

Hứa Tiểu Ngũ vội vàng khoát tay, ý bảo hắn không nên nói chuyện.

Túc túc qua chừng mười phút, Lam Hân Uyển mới ngẩng đầu lên, chỉ nghe nàng nói: " Khóa đề còn cần phải làm lại, khóa đề cũng giống như trước, lần này vô luận như thế nào cũng phải hoàn thành, tài liệu hợp kim phải mới…nếu như lần này vẫn còn thất bại, như vậy…khóa đề tiểu tổ của chúng ta sẽ giải tán, tất cả mọi người cùng thất nghiệp."

Mọi người nhất thời ngây người, sau một lúc lâu, mọi người nghị luận rối rít.

Lam Hân Uyển nhấc tay vỗ mặt bàn, nói: " Giang chủ quản rất không hài lòng đối với khóa đề tiểu tổ của chúng ta, hừ, ta lập quân lệnh trạng, nếu như trong mười ngày vẫn không thể thành công, toàn thể tiểu tổ chúng ta đều phải từ chức."

Sắc mặt Hứa Tiểu Ngũ trắng bệch, phần công việc này cũng không phải dễ tìm, với kinh nghiệm công tác của hắn, rất khó tìm được công việc khá hơn. Lam Hân Uyển khó hiểu tự nhiên bắt mọi người trói buộc cùng một chỗ, vạn nhất khóa đề không thể hoàn thành, hắn phải tìm một công việc khác, vậy đối với hắn rất không công bình, muốn há mồm nói gì đó, nhưng lời tới bên mép lại chỉ thở dài một tiếng.

Ngô Khởi do dự một chút, nói: " Lam đạo sư, không cần phải từ chức như vậy chứ?" Tư cách hắn già nhất, đầu tiên nói lời phản đối.

Lam Hân Uyển nghiêm mặt, nói: " Ngươi cho rằng lần này chúng ta lại thất bại, Giang chủ quản còn có thể đại phát từ bi để cho chúng ta ở lại trung tâm nghiên cứu sao? Hừ, thay vì để cho bà ấy đuổi đi, không bằng trước tiên tỏ ý của mình! Không có gì không chịu nổi, không làm việc tại Tư Cổ, thì cũng có thể làm việc ở chỗ khác!"

Tần Tiểu Thiên không nhịn được nữa, hắn lạnh lùng nói: " Lam đạo sư, ngươi có ba học vị bác sĩ, tuổi cũng không lớn, có xưng hào đạo sư khóa đề tại trung tâm nghiên cứu của Tư Cổ, muốn tìm công việc khác cũng dễ dàng, nhưng những người khác thì thế nào? Nếu như khóa đề không hoàn thành, một mình ngươi từ chức, mọi người không có ý kiến, tại sao bắt mọi người phải từ chức chung với ngươi?"

Lam Hân Uyển thốt nhiên giận dữ, giọng the thé nói: " Tiểu tổ khai họp, lúc nào đến phiên một tạp vụ như ngươi nói chuyện? Ngươi không có tư cách!"

Tần Tiểu Thiên không khỏi cười to: " Ha ha, ta đương nhiên là có! Nếu như ngươi tự mình từ chức, ha ha, ta cũng không gì nói, nhưng ngươi không thể đại biểu ta từ chức!"

Lam Hân Uyển sắc mặt đỏ bừng, mày nhướng cao, nàng thật sự bốc lửa, nguyên bổn vốn bị áp lực lớn đã làm cho người ta chịu không được, không nghĩ tới một tạp vụ nho nhỏ cũng dám khiêu chiến quyền uy của

nàng, quát: " Ngươi! Thu thập đồ vật, lập tức rời đi nơi này...ngươi bị đuổi việc!"

Làm đạo sư của một khóa đề tiểu tổ, đích xác có quyền lực đuổi việc nhân viên dưới tay, chỉ cần gọi điện thoại cho ngành nhân sự là có thể. Nhưng tình huống của Tần Tiểu Thiên đặc thù, lai lịch địa vị của hắn thật lớn, hoàn toàn ngoài Lam Hân Uyển dự liệu.

Hứa Tiểu Ngũ trợn mắt há hốc mồm, không nghĩ tới Tần Tiểu Thiên lại mạnh mẽ như vậy, cũng dám cãi vã với Lam đại mỹ nữ.

Thân thể Tần Tiểu Thiên dựa ra sau, cười nói: " Nga? Bằng ngươi? A a, ngươi còn chưa có tư cách đuổi ta đi! Không tin, ngươi có thể đi chứng thật một chút."

Lam Hân Uyển giận điên lên, mở ra thông tấn khí, trực tiếp tìm tới Bành chủ quản của phòng nhân sự, nói: " Bành chủ quản, ta muốn khai trừ một nhân viên!"

Bành chủ quản ngẩng đầu, không nhịn được nói: " Tiểu Lam, ngươi là đạo sư của khóa đề tiểu tổ, khai trừ một nhân viên dưới tay mà cũng hỏi ta? Khó hiểu!"

Lam Hân Uyển quay đầu nói với Tần Tiểu Thiên: " Ngươi cho rằng ngươi còn có thể ở lại làm việc ở đây sao? Lập tức đi ra cho ta! Ta không hy vọng nhìn thấy ngươi nữa! Đi ra ngoài!"

Tần Tiểu Thiên đứng dậy, quay về màn hình nói: " Bành chủ nhiệm, ngươi xác định muốn khai trừ ta?"

Bành chủ nhiệm làm sao còn nhớ được Tần Tiểu Thiên, lúc đầu khi Tần Tiểu Thiên đi tới, là cho chính miệng tổng kinh lí phân phó, chỉ bất quá đưa cho người khác ai bài, hắn cũng không có để ý, tùy tiện an bài xuống, cũng không có để trong lòng. Trong lúc nhất thời không nhận ra Tần Tiểu Thiên, hắn không nhịn được nói: " Không cần ta xác định, Lam đạo sư có thể xác định!"

Lam Hân Uyển cười to, nói: " Ha ha! Ngươi còn gì để nói! Đi ra ngoài!"

Tần Tiểu Thiên không hề tức giận, chỉ than thở trong lòng: " Ai, lão tử thật không thích hợp sống trong thế tục giới, chỉ mới đi làm vài ngày, đã bị người khai trừ, mụ nội nó...lão tử không phát uy, ngươi cho ta là con mèo bệnh!"

Hứa Tiểu Ngũ đồng tình nhìn Tần Tiểu Thiên, thầm nghĩ: " Ai, người tuổi trẻ luôn xúc động, Tiểu Thiên xong rồi."

Tần Tiểu Thiên nói: " Bành chủ nhiệm, mời chờ một chút." Hắn đi tới trước người Lam Hân Uyển, nhanh chóng ấn một chuỗi mã số. Lam Hân Uyển kêu lên: " Ngươi làm gì, ngươi làm gì? Đi ra ngoài cho ta!"

Tần Tiểu Thiên nhe răng cười một tiếng, nói: " Kiên nhẫn một chút, Lam đại mỹ nữ! Giận dữ như vậy, sẽ già mau lắm." Không ngờ hắn lại đùa giỡn một câu.

Một lão nhân xuất hiện trên màn hình, người nọ nhìn thấy Tần Tiểu Thiên, giật mình nói: " Tần trưởng..."

Tần Tiểu Thiên cắt đứt lời hắn: " Ta là Tiểu Thiên."

Màn hình thông tấn là ba chiều, Bành chủ nhiệm sợ đến trợn mắt há hốc mồm, lắp bắp nói: " Trần chủ tịch?"

Tần Tiểu Thiên nhàn nhạt nói: " Bành chủ nhiệm, ngươi có thể hỏi hắn một chút, ngươi có quyền lực khai trừ ta hay không?"

Trần Xương Tiệp chủ tịch khó hiểu nói: " Khai trừ? Khai trừ ai?"

Hắn biết Tần Tiểu Thiên là người có thân phận, bởi vì Tần Tiểu Thiên không cho hắn ra mặt an bài công việc, cho nên mới giao cho tổng kinh lí, hắn cũng không dám cãi lại ý muốn của Tần Tiểu Thiên.

Lam Hân Uyển cũng trợn mắt há hốc mồm.

Tần Tiểu Thiên nói: " Bành chủ nhiệm muốn khai trừ ta."

Trần Xương Tiệp sợ đến run lên, nói: " Ngài nói đùa! A a, làm sao có thể, dù có khai trừ ta, cũng không thể khai trừ ngài a!"

Bành chủ nhiệm đầu đầy mồ hôi, cả cái đầu hói ướt đẫm, lắp bắp nói: " Đổng..đổng..chủ tịch, ta…ta cũng không biết là…là chuyện gì xảy ra…ta…ta…"

Cuối cùng, hắn tỉnh ngộ lại, nhìn Lam Hân Uyển nói: " Lam đạo sư, ngươi không thể khai trừ hắn! Ai, chủ tịch, việc này…là lỗi của ta, Lam Hân Uyển đạo sư yêu cầu đuổi nhân viên, dựa theo quy định của công ty, nàng có quyền lực làm như vậy…Ách…"

Hắn đột nhiên chợt ý thức câu nói như vậy không đúng, nói giỡn sao, tranh chấp với chủ tịch, cho dù là mình đúng, thì cũng là sai lầm.

Trần Xương Tiệp nổi giận, lạnh lùng nói: " Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tại sao phải khai trừ Tần…"

Tần Tiểu Thiên chen vào nói: " Gọi ta là Tiểu Thiên."

Trần Xương Tiệp gật đầu: " Tại sao khai trừ Tiểu Thiên? Ta phải biết toàn bộ quá trình!"

Lam Hân Uyển hai chân mềm nhũn ngồi phịch xuống, chuyện này nàng hoàn toàn không chiếm lí, nàng chiếm cứ chính là quyền lực cao vị.

Tần Tiểu Thiên nói: " Ngươi nói." Hắn chỉ vào Ngô Khởi.

Ngô Khởi được chủ tịch đồng ý, liền đem cả câu chuyện thuật lại đầy đủ. Mồ hôi của Bành chủ nhiệm toát ra ướt đẫm toàn thân, Lam Hân Uyển sắc mặt trắng bệch.

Trần Xương Tiệp lửa giận ba trượng, nói: " Là ai an bài Tần Tiểu Thiên đi làm tạp vụ?"

Tần Tiểu Thiên ý thức được, Trần Xương Tiệp xử lí xong chuyện này, tự mình cũng không ở lại được nữa. Chỉ sợ cả đám chủ quản cao tầng của công ty đồ chơi Tư Cổ sẽ không ai hoan nghênh mình đến chỗ họ làm việc. Ngẫm lại thật không có ý nghĩa, tự mình cuối cùng cũng là ỷ vào quyền thế, mới có thể giải quyết chuyện này.

Bành chủ nhiệm ngạnh đầu nói: " Ta an bài hắn đến trung tâm nghiên cứu, ân, là Giang chủ nhiệm phân phái công việc." Hắn đem trách nhiệm đẩy đi hết sạch sẽ.

Tần Tiểu Thiên thở dài nói: " Bỏ đi, để ta đi thôi, a a, Trần đổng, làm phiền ngươi, không cần truy cứu trách nhiệm của bọn họ, người không biết không tội." Nói xong biến mất ngay tại chỗ, quay trở về biệt thự.

Trong lòng Trần Xương Tiệp nguội lạnh, dưới cơn giận dữ vỗ bàn mở miệng mắng to: " Các ngươi là một đám hỗn đản! Hỗn đản! Con mẹ nó! Cút hết cho ta! Tư Cổ công ti không cần các ngươi! Con mẹ nó! Kêu luôn Giang Mỹ Lệ kia cút luôn!"

Lão đầu tức giận đến thiếu chút nữa nổi điên, thật vất vả giao kết được với một trưởng lão liên hợp hội, không ngờ lại bị người dưới tay làm cho tức giận bỏ đi, điều này làm sao để hắn không phát cuồng, trong lòng cực độ hối hận đã không tự mình đi hỏi thăm công việc của Tần Tiểu Thiên.

Trong lòng Bành chủ nhiệm kêu rên, không rõ tại sao chủ tịch lại phát ra cơn giận dữ tới như vậy, Lam Hân Uyển lại càng tức giận, cái gì cũng chưa nói, đã quay đầu chạy ra cửa, nàng không làm nữa.

Hứa Tiểu Ngũ chậm rãi nhìn vị chủ tịch đang nổi điên trên màn hình, trong lòng vẫn đang suy nghĩ: " Tần Tiểu Thiên này là ai? Chẳng lẽ là con riêng của chủ tịch? Nhưng lại không giống lắm…rốt cuộc hắn lại là ai?"

Việc làm của Tần Tiểu Thiên trong thế giới con người, đã thất bại mà chấm dứt.

Trở lại biệt thự, Tần Tiểu Thiên cảm giác được rất khốn hoặc, hắn phân phó Úc Mông Bạch đừng tới quấy rầy mình, đi vào phòng ngủ, bắt đầu nằm ngủ.

Chỉ hít thở vài hơi, Tần Tiểu Thiên thuận lợi nhập vào mộng, đây là một cơn ác mộng.

Cổ thần du đãng trong một tinh hệ thật lớn, lại thêm một hằng tinh hệ bị hắn mạnh mẽ hấp thu. Tần Tiểu Thiên rất cố gắng để ình có lối suy nghĩ giống như cổ thần, để thể hội được kinh nghiệm của hắn.

Không biết qua bao nhiêu năm, thân thể của cổ thần rốt cuộc không cách nào thừa nhận, ầm ầm khuếch tán, tinh điểm trong cơ thể và tinh liên tăng vọt, ý thức của cổ thần cũng bị nghiền nát bể tan tành.

Tinh cầu hủy diệt và đản sinh, thời gian trôi qua rất nhanh, tin tức khổng lồ đánh sâu vào, tựa hồ muốn tiêu diệt ý chí và tinh thần của Tần Tiểu Thiên.

Tần Tiểu Thiên hoảng sợ kinh hãi, hắn liều mạng giãy dụa, cố gắng thoát khỏi.

Trong phút chốc, hắn thấy được Thiên Diễn hình thành và cổ thần bị vẫn lạc(tan biến).

Tần Tiểu Thiên hoảng sợ tỉnh lại, xoay người ngồi dậy, trong lòng không thể tin, cổ thần đã chết? Thân thể của hắn hóa thành Thiên Diễn? Điều này thật sự làm người khó thể tin.

Nhưng có một vấn đề rất lớn: Thiên Diễn làm sao tiến vào Hâm Ba Cổ Thần Tàng, sau đó lại bị Thanh Đế bọn họ lấy được?

Tần Tiểu Thiên choáng váng đến đầu óc cũng muốn phát nổ, nghĩ không ra huyền bí trong đó, nếu không phải hoàn toàn tin tưởng mộng cảnh của mình, hắn sẽ nghĩ đó chỉ là một giấc mộng đơn thuần. Nhưng trong lòng hắn hiểu rõ ràng, đây kỳ thật không phải mộng, mà là kinh nghiệm của cổ thần.

Trong đầu đột nhiên hiện lên một ý niệm.

" Cổ thần chỉ để lại khu xác…vậy linh hồn của hắn, hoặc là ý thức của hắn, đã đi nơi nào? Còn mình đã kế thừa cái gì?"

Hết thảy trong mộng cảnh khiến cho Tần Tiểu Thiên bị kích thích thật lớn, hắn vô luận như thế nào cũng nghĩ không ra, cổ thần lại chết đi, thân thể hóa thành Thiên Diễn thế giới.

Như vậy, nguyên giới và tiên giới là từ đâu mà đến, đã có đáp án minh xác.

Ở sau lưng mỗi giới, hẳn là đều có một thần nhân tồn tại, bởi vậy suy đoán, ai mở ra một giới, thì coi như người đó chiếm được thân thể thần nhân, trong lòng hắn lại nhịn không được sinh ra nghi vấn.

" Vậy hết thảy đều là thật sự như vậy sao? Chiếm được thân thể của thần là có thể hoàn toàn khống chế hay sao?"

Lần này thời gian ngủ say rất ngắn, chỉ có tám ngày, hắn vặn người một cái, đi ra khỏi phòng.

" Ha ha, ta thức rồi!"

Tần Tiểu Thiên không lời gì để nói nhìn Úc Mông Bạch, Lưu Đông và Trình Kiến Côn đang vây quanh bàn mạt chược, một bộ dáng hưng phấn vô cùng, căn bản không giống người tu chân, bên cạnh còn đứng thêm mấy người tu chân, đều là nhân viên từ liên hợp hội phái tới. Một người tu chân phát hiện Tần Tiểu Thiên, hoảng sợ kêu lên: " Trưởng lão…tới!"

" Hoa lạp, hoa lạp!"

Bốn người đang đánh mạt chược sợ đến nhảy dựng lên, trong đó Trình Kiến Côn là bị ba người kia làm hoảng sợ, cũng giống như bọn họ nhảy vọt lên.

Tay của Úc Mông Bạch thật nhanh, đã đem bộ mạt chược trên bàn toàn bộ thu vào trong đai lưng trữ vật.

Trình Kiến Côn kêu to: " Uy, ta thắng..không được chơi xấu như vậy a!"

Tần Tiểu Thiên cũng không có trách cứ bọn họ, cười nói: " Khó được…đánh mạt chược à? Cho ta một chỗ."

Mọi người nhất thời trầm tĩnh lại, chỉ cần trưởng lão không tức giận, thì dù bọn họ có hủy đi biệt thự cũng không sao, nếu như trưởng lão tức giận, thì dù chỉ đánh mạt chược cũng sẽ có tội.

Úc Mông Bạch cười nói: " Trưởng lão, ngài không thể đánh…nếu ngài đánh mạt chược, chúng tôi không thua nổi tinh thạch đâu, bộ mạt chược này có thể ngăn trở thần thức của người tu chân, nhưng không cách nào ngăn trở được thần thức của tiên nhân."

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Vậy thôi, a Côn, ngươi khôi phục nhanh như vậy sao?"

Trình Kiến Côn tạ ơn nói: " Tiểu Thiên, cảm ơn, a a, hôm qua ta mới đi ra, đã củng cố được cảnh giới Xuất Khiếu sơ kì, Úc huynh còn giúp ta đến liên hợp hội đăng kí, sau này ta có thể lăn lộn với ngươi rồi."

Úc Mông Bạch nói: " Phó đại trưởng lão đã tới nơi này, ông ấy đã thông báo, đợi ngài xuất quan thì báo cho ông ấy một tiếng."

Tần Tiểu Thiên gật đầu nói: " Được, ngươi lập tức thông tri, Phó sư bá nói gì?"

Lưu Đông nhỏ giọng cười nói: " Đừng hỏi, nhìn là được."

Tin tức của Úc Mông Bạch vừa mới phát ra ba phút, Phó Sơn đã hiện ra thân hình trong phòng khách, hắn cười nói: " Như thế nào đột nhiên bế quan? Lần trước giới thiệu công tác cho ngươi không đi làm sao?"

Tần Tiểu Thiên cười nói: " A a, bị đuổi ra rồi."

" A? Khai trừ? Tại sao lại khai trừ ngươi? Chẳng lẽ ngươi quậy phá bọn họ lắm hay sao? Không thể nào a, dù có đảo lộn cũng không có nhanh như vậy, ngươi mới đi làm vài ngày..."

Công việc của Tần Tiểu Thiên là do Phó Sơn phân phó thủ hạ đi làm, bởi vậy hắn cho rằng, chỉ cần không đảo lộn xí nghiệp đến đóng cửa, thì bọn họ cũng không dám khai trừ Tần Tiểu Thiên.

Tần Tiểu Thiên có chút xấu hổ nói lại một lần chuyện đã trải qua. Phó Sơn khó tin nhìn hắn, ha ha cười lớn: " Tiểu Thiên, ngươi...ngươi nghĩ thế nào vậy? Từ dưới thấp nhất làm lên? Ha ha, đây không phải không có việc gì mà tự tìm việc sao? Ai, đối với ngươi mà nói, công việc cũng không trọng yếu, trọng yếu chính là làm sao cùng người gặp gỡ giao tiếp, cho dù làm công việc có tốt, đối với ngươi cũng không có bất cứ ý nghĩa nào."

Tần Tiểu Thiên bất đắc dĩ nói: " Cùng người lui tới? Vậy có ý nghĩa gì?"

Phó Sơn cảm giác nói chuyện với Tần Tiểu Thiên, tựa như một con trâu và một con sói đang nói chuyện, trâu nói cỏ ngon, nhưng sói không cách nào hiểu được, sói thích ăn thịt, hắn nói: " Cái này...ngươi từ từ thể hội đi, có muốn tìm công việc khác hay không?"

Tần Tiểu Thiên liên tục khoát tay: " Không tìm nữa, không tìm nữa...không thú vị, ta tình nguyện ở chung một chỗ với người tu chân, cũng không muốn lui tới với con người, được rồi, Phó sư bá, ngươi tìm ta có việc?"

Phó Sơn nói: " Một tiểu huynh đệ của ta tìm ngươi."

Tần Tiểu Thiên ngạc nhiên nói: " Tiểu huynh đệ của ngươi? Là ai?"

Phó Sơn nói: " Tế Vô Nhai, ngươi hẳn là quen biết hắn."

Tần Tiểu Thiên mừng rỡ nói: " Hắn đang ở nguyên giới? Ha ha, thật lâu không có nhìn thấy tiểu sư thúc, còn có Nạp Thiện sư huynh, hắn đã quay về nguyên giới chưa?"

Phó Sơn gật đầu nói: " Nạp Thiện đã phi thăng khá lâu rồi, có lẽ thêm vài năm sẽ có thể trở lại nguyên giới."

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Hay a, tiểu sư thúc đang ở tinh cầu nào của nguyên giới?"

Phó Sơn nói: " Hắn đang ở Trọng Huyền Phái, lập tức sẽ độ kiếp...A a, mấy ngày hôm trước hắn tới tìm ta, nhờ tìm kiếm bằng hữu giúp hắn độ kiếp, lúc này mới nhắc đến ngươi, ân, ở nguyên giới thì không cách nào độ kiếp, phải đi ra ngoài độ kiếp, trong khoảng thời gian này, hắn muốn cáo biệt với tất cả các bằng hữu, sau đó ra khỏi nguyên giới để độ kiếp."

Lời này Tần Tiểu Thiên có thể lý giải, người tu chân tu đến Độ Kiếp kì, giống như đều muốn an bài hậu sự, bởi vì có thể không thể vượt qua độ kiếp, mỗi người độ kiếp đều sẽ làm như vậy. Nhưng tính nguy hiểm của Tế Vô Nhai cũng chỉ rất nhỏ, hắn có rất nhiều siêu cao thủ trợ giúp, còn có vô số pháp bảo đỉnh cấp để sử dụng, từ sau khi hắn trở thành huynh đệ của Lí Cường, vận mệnh đã tốt hơn nhiều so với những người tu chân khác.

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Ta đi gặp tiểu sư thúc."

Phó Sơn lắc đầu: " Hắn sẽ tìm đến ngươi, ân, ngươi thật sự không cần tìm công việc khác sao?"

Trong lòng Tần Tiểu Thiên không khỏi cười khổ, Phó sư bá thật sự là quá cố chấp, hắn nói: " Việc này đối với ta không có sự trợ giúp gì, ta định thêm một thời gian sẽ rời đi nguyên giới, đi ra bên ngoài một chút."

Phó Sơn ôn hòa cười nói: " Cũng tốt, có thể tìm được phương thức cho mình thể ngộ là được, không nhất định phải ở lại trong thế giới con người."

Tần Tiểu Thiên đồng ý nói: " Đúng vậy, ta sống trong thế tục giới, cảm giác phi thường không được tự nhiên."

Phó Sơn cáo từ rời đi.

Trình Kiến Côn nhìn thấy bộ dáng cung kính nhất mực của đám người Úc Mông Bạch, rất là khó hiểu, nhỏ giọng hỏi: " Hắn...hắn là ai vậy a?"

Úc Mông Bạch nói: " Lão nhân gia là đại trưởng lão của liên hợp hội, là đại ca của nguyên giới chi chủ Lí Cường, chẳng lẽ ngươi không biết?"

Tần Tiểu Thiên nói: " Ba, có thể con sẽ rời khỏi nguyên giới."

Tần Danh nói nhỏ: " Sớm đi sớm về, đừng nói với mẹ con." Hắn uống một ngụm trà, lại nói: " Mẹ của con...để ba nói là được rồi."

Nói xong nháy mắt với con mấy cái, Tần Tiểu Thiên thiếu chút nữa cười ra tiếng, hắn phát hiện cha mình càng ngày càng thú vị, nói: " Ba, không phải ba muốn đuổi con đi đó chứ?"

Ngoài cửa đột nhiên vang lên một tiếng nổ bạo, một đạo quang ảnh màu phấn hồng hiện lên, nhanh đến kinh người, lao thẳng tới Tần Tiểu Thiên, Tần Danh quát: " Cẩn thận!"

95. Q.10 - Chương 7: Rời Đi Nguyên Giới

Tinh Thị Liên của Tần Tiểu Thiên mặc dù không còn kéo dài cả tinh cầu, nhưng phòng ngự vẫn chưa từng rút lui đi, phương viên trăm thước quanh người hắn, có Tinh Thị Liên che kín phòng ngự, vì thế đạo quang ảnh màu phấn hồng còn chưa tới gần, hắn cũng đã biết là gì, cho nên cũng không ngăn cản.

Một thân thể nho nhỏ lao vào trong lòng ngực Tần Tiểu Thiên, hai cánh tay nhỏ bé ôm chặt lấy cổ hắn. Nguyên lai là tiểu Lan Lan của Phủ Dục Viện.

Tiểu Lan Lan từ khi được Tần Tiểu Thiên cải tạo qua, thân thể cường hãn lên tới cực điểm, hơn nữa linh khí mở mang, đối với vật gì cũng hiếu kỳ, tốc độ tìm hiểu mau đến đáng sợ, quả thật như là một tiểu quái vật, làm cho các thầy cô trong Phủ Dục Viện nhức đầu không thôi, chỉ có thể để cho Long tẩu tự mình mang theo. Bởi vì tiểu Lan Lan là do Tần Tiểu Thiên cải tạo, bởi vậy nó đối với Tần Tiểu Thiên đương nhiên là có hảo cảm.

" Ba...ba...ba..." Tiểu Lan Lan lúng búng mơ hồ kêu lên.

" Tên gì?" Tần Tiểu Thiên ôm tiểu Lan Lan nghi hoặc nói.

Tần Danh nghe thấy thì lắc đầu, bưng chung trà, nói: " Nó hình như gọi con là ba ba."

Long tẩu phóng vào phòng, cánh tay tiểu Lan Lan đang ôm cứng Tần Tiểu Thiên, cái đầu nhỏ chui rúc vào trong ngực hắn.

Long tẩu nói: " Tiểu Lan Lan, con lại chạy loạn! Di, Tiểu Thiên, con đã về rồi! Thật tốt quá, đứa nhỏ này thật là quậy phá, sau này sẽ giao nó cho ngươi..."

Tần Tiểu Thiên kêu lên: " Mẹ!"

Long tẩu cười cười nói: " Ta biết Tiểu Thiên sẽ chịu mang theo tiểu Lan Lan, ta tin tưởng con."

Tần Tiểu Thiên nói: " Báo cáo mẹ, con rất nhanh sẽ rời đi nguyên giới, tiểu Lan Lan đi theo con…sẽ rất nguy hiểm."

Long tẩu không vui nói: " Rời nguyên giới? Ở chỗ này không tốt hay sao?"

Tần Danh nói: " Con đã lớn, cũng nên có cuộc sống riêng mình, cũng không thể bắt buộc nó ở mãi trong nhà phải không? Được rồi, Tiểu Thiên, con phải thường về thăm nhà, không nên đi ra ngoài rồi lại không có tin tức gì, làm ẹ con lo lắng."

Long tẩu mặc dù không nỡ để cho con đi, nhưng cũng biết lời của chồng có lý, đành nói: " Tiểu Thiên, một mình con nhớ bảo trọng." Bà tiến lên ôm lấy tiểu Lan Lan.

Trước khi Tiểu Thiên đi, đem hết tất cả chi phiếu và tiền tài của mình giao ẹ, nói: " Ba, mẹ, hai người bảo trọng, có việc có thể tìm liên hợp hội trợ giúp, con đã giao phó cho bọn họ."

Hai vợ chồng Tần Danh cũng không biết con mình là khách khanh trưởng lão của liên hợp hội, đối với lời của hắn cũng không có để ý, lại dặn dò một phen, Tần Tiểu Thiên thuấn di đi.

Tiểu Lan Lan nhìn thấy Tần Tiểu Thiên biến mất, òa khóc lớn, Long tẩu thở dài, Tần Danh không nói gì.

Tần Tiểu Thiên trở lại biệt thự, vừa mới hiện ra thân hình, chợt nghe một người nói: " Là Tiểu Thiên phải không?"

Một người tuổi trẻ có vẻ rất trầm ổn, mỉm cười đứng trước cửa sổ, thanh âm rất quen thuộc. Tần Tiểu Thiên thử dò xét: " Tiểu sư thúc?" Hình dáng người trước mắt đại biến, không giống Tế Vô Nhai hắn gặp qua trước kia.

" Đúng rồi."

Tần Tiểu Thiên than thở: " Ai nha, sao ngươi lại biến hóa lớn như vậy?"

Tế Vô Nhai cười to: " Ha ha, đâu lớn như ngươi? Di, ngươi…" Hắn cẩn thận đánh giá Tần Tiểu Thiên, trong lòng thầm kinh ngạc, người trước mắt cho hắn cảm giác sâu không lường được, hoàn toàn không cách nào nhìn thấu, chỉ có trên người đại ca Lí Cường mới có khí tức như vậy.

Ánh mắt Tần Tiểu Thiên lại bị người ngồi trên ghế salon hấp dẫn, đó là một tiên nhân, hắn chỉ nhìn đã biết người đó là tiên nhân, hỏi: " Vị này là?"

Người nọ đứng lên nói: " Ta là Hiên Long."

Trong lòng Tế Vô Nhai càng thêm kinh ngạc.

Hắn biết tính tình của Hiên Long, mộc long này vốn như khúc gỗ, cơ hồ không có người tu chân nào có thể để cho hắn mở miệng nói chuyện, bình thường cũng không thèm để ý tới mình, nếu không phải nể tình đại ca, hắn căn bản sẽ không thèm quan tâm tới mình, không nghĩ tới hắn nhìn thấy Tần Tiểu Thiên, lại đứng lên trả lời.

Tần Tiểu Thiên có thể cảm giác được người này rất cường đại, trong lòng cảm thấy buồn bực.

Gần đây hắn nhìn thấy tiên nhân, ai cũng vô cùng lợi hại, ngoại trừ lần trước ở Xuyên Hải Tinh nhìn thấy Lăng Đồng có chút yếu kém ra, không ai là dễ trêu chọc, hắn nói: " Ta là Tần Tiểu Thiên, chào ngươi."

Trên mặt Hiên Long lộ ra vẻ tươi cười, nói: " Ngươi so với tiểu sư thúc của ngươi mạnh hơn nhiều lắm, hắn không…ngươi không phải tiên nhân, là tu thần phải không?" Với kiến thức của hắn, vừa nhìn thì đoán ra được bản chất của Tần Tiểu Thiên.

Tế Vô Nhai kêu lên: " Ai, lão Long đại ca, chừa cho ta một chút mặt mũi có được hay không? Tốt xấu gì ta cũng sắp độ kiếp, cũng tính là cao thủ tu chân giới, người sắp tiến vào tiên giới a…"

Tần Tiểu Thiên nhịn không được bật cười ra tiếng, Hiên Long ngạo nghễ ngoảnh đầu đi, đối với kháng nghị của Tế Vô Nhai không hề để ý tới.

Tế Vô Nhai thở dài một tiếng.

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Tiểu sư thúc, còn ai đi chung với chúng ta nữa không?"

Tế Vô Nhai nói: " Đừng gọi ta là tiểu sư thúc, ta không mặt mũi làm sư thúc…A a, gọi ta là đại ca, a a, so với gọi tiểu sư thúc thì sảng khoái hơn…chúng ta mỗi người giao một chuyện, thế nào?"

Hiên Long háy mắt, nhàn nhạt nói: " Tên gì cũng không quan hệ, không thực lực, dù gọi ngươi là tổ tông, cũng là một tổ tông vô dụng, gọi là đại ca…cũng là một đại ca phế vật."

Tế Vô Nhai tức giận đến dậm chân, nói: " Ngươi! Nếu ngươi nhìn ta khó chịu, sao còn đi theo ta!"

Lời của Hiên Long càng làm người tức chết: " Ngươi còn chưa có tư cách làm ta khó chịu, ta chẳng qua là đáp ứng đại ca của ngươi, lúc ngươi độ kiếp thì đi giúp một chút, ngươi cho rằng ta thích đi theo ngươi?" Hắn ngồi xuống, cũng không nói chuyện nữa.

Tế Vô Nhai tức đến trợn trắng mắt, không thèm để ý tới Hiên Long, nhìn Tần Tiểu Thiên nói: " Tiểu Thiên, ngươi vẫn luôn ở trong Thiên Diễn phải không?"

Tần Tiểu Thiên cười khổ nói: " Đúng vậy, sau lại bị đá ra ngoài."

Tế Vô Nhai còn muốn hỏi tiếp, Tần Tiểu Thiên lắc đầu nói: " Còn có bằng hữu nào cùng đi ra nguyên giới?"

Hắn có một loại cảm giác bản năng, ít nói chuyện của Thanh Đế bọn họ mới thỏa đáng.

Hiên Long đột nhiên chen lời: " Những người khác đều đã đuổi đi…độ kiếp, có ta ở đây là được."

Tế Vô Nhai vẻ mặt cười khổ, mộc long này không cấp ột chút mặt mũi, thở dài nói: " Tiểu Thiên, may là còn có thể tìm ngươi, nếu không…ta rất khổ cực, ai, thật sự rất khổ cực."

Tần Tiểu Thiên tỏ vẻ thông cảm vỗ vai hắn, cười nói: " Hiên Long đại ca có tính tình thẳng thắn, mặc kệ hắn là được rồi, ha ha."

Hiên Long mặt không chút thay đổi, không nói một tiếng.

Hắn cư nhiên có thể đón nhận lời của Tần Tiểu Thiên? Tế Vô Nhai biết rõ tính tình của Hiên Long, không nhịn được lại kinh ngạc thực lực của Tần Tiểu Thiên, điều này nói rõ Hiên Long cho rằng Tần Tiểu Thiên có thể ngang hàng với hắn, thậm chí vượt qua, hắn mới có thể không lên tiếng phản bác.

Tế Vô Nhai nói: " Ba người chúng ta đi, chờ ta độ kiếp xong, thì muốn phi thăng tiên giới, tu luyện một thời gian, mới có thể lần nữa trở lại nguyên giới."

Hiên Long lại chen lời: " Phải nhớ nếu muốn thực lực mạnh hơn một chút, tốt nhất nên ở lại tiên giới lâu một chút, không nên vội vã về nguyên giới, mặc dù đại ca của ngươi sẽ cho ngươi thần đan tăng lên thực lực, nhưng dựa vào thần đan tăng thực lực không đủ ổn định, tự mình tu luyện mới có chỗ để dựa vào."

Tần Tiểu Thiên nghe ra sự quan tâm của hắn, cười nói: " Hiên Long đại ca, ách, ta gọi ngươi là đại ca, không có gì chứ?"

Hiên Long khẽ gật đầu, bất luận Tần Tiểu Thiên xưng hô như thế nào, hắn cũng không để ý, chẳng qua chỉ là một tiếng xưng hô mà thôi.

Tần Tiểu Thiên nói với Tế Vô Nhai đang ngạc nhiên:" A a, Hiên Long đại ca rất quan tâm ngươi, nga, đúng rồi, ta sẽ dẫn theo mấy bằng hữu ra nguyên giới."

Tế Vô Nhai hỏi: " Là ai?"

Tần Tiểu Thiên nói: " Là bằng hữu kết giao tại nguyên giới." Hắn bảo Úc Mông Bạch tìm Trình Kiến Côn, hỏi: " A Côn, bằng hữu của ngươi tới chứa?"

Trình Kiến Côn nói: " Bọn họ đã tới, đang ở trong phòng ta."

Tế Vô Nhai nói: " Nếu đã tới, chúng ta phải lập tức đi, có cần chuẩn bị gì không?"

Tần Tiểu Thiên nói: " Ngươi chuẩn bị rồi phải không? Độ kiếp cũng không có dễ dàng đâu." Nghĩ tới kinh nghiệm độ kiếp trong Thiên Diễn, hắn vẫn còn sợ hãi, uy lực của Đại Diễn Thần Lôi, quả thật là kinh khủng.

Tế Vô Nhai cười hì hì nói: " Ta có đại bảo tiêu!"

Hiên Long lạnh lùng nói: " Ta chẳng qua chịu trách nhiệm cứu mạng của ngươi, độ kiếp ngươi phải dựa vào chính mình."

Tế Vô Nhai bị Hiên Long nói đến tức giận, kéo tay Tần Tiểu Thiên: " Tiểu Thiên, sau khi rời nguyên giới, ngươi định đi đâu? Độ kiếp xong thì ta tự do rồi, ha ha, không ai quản ta nữa, ngươi xem...đây là Định Tinh Bàn do đại ca cấp cho ta, ta định đi xa một chút, thế nào? Chúng ta cùng đi?"

Tần Tiểu Thiên được nhắc nhở, nói: " Ta cũng có Định Tinh Bàn!" Đó là lễ ra mắt của Bác Tụ thượng nhân.

Hắn lại nói: " Đi ra ngoài rồi hãy nói, ta cũng không rõ đi nơi nào mới tốt."

Trình Kiến Côn vẫn không dám nói lời nào, nghe xong lời hai người thật sự nhịn không được, nói: " Ai, sao ta nghe...hai người các ngươi giống như hai con ruồi, đang bay loạn khắp nơi a!"

Hiên Long nhếch miệng, tựa hồ rất đồng ý, Tế Vô Nhai cũng không để ý, nói: " Chúng ta vốn không có mục tiêu gì, ân, không đúng, có mục tiêu! Chúng ta muốn đi độ kiếp!"

Tần Tiểu Thiên cười nói: " Chúng ta dường như đang nói đến hành động sau khi độ kiếp!"

Tế Vô Nhai gãi gãi đầu, hắc hắc cười nói: " Ta rất chờ mong." Hắn hưng phấn đến nỗi đầu óc có chút hồ đồ.

Tần Tiểu Thiên xòe hai tay nói: " Đi ngay bây giờ sao?"

Tế Vô Nhai cuống quýt gật đầu, nói: " Đi thôi, ta đã không đợi được nữa."

Úc Mông Bạch nói: " Ta đi liên lạc xe bay."

Hiên Long nói: " Không cần, ta mang theo họ đi."

Trình Kiến Côn vội vàng gọi Mã Tu và Lí Nguyên tới.

Hiên Long quét mắt nhìn mọi người, ánh mắt thoáng dừng lại trên người Tần Tiểu Thiên, ống tay áo vung lên, chỉ thấy trước mắt kim quang đại thịnh, khi kim quang biến mất, sáu người đã không còn thấy bóng dáng.

Úc Mông Bạch bọn họ kinh hãi không thôi, thủ đoạn của tiên nhân quả thật không bình thường.

Truyền tống trận thông hướng ra ngoài nguyên giới, lúc ban đầu địa điểm giá thiết tại Phong Duyên Tinh, sau Lí Cường lại thiết trí thêm mấy đại hình truyền tống trận, câu thông nguyên giới với thế giới vũ trụ bên ngoài, trong đó có một chuyên cung cấp cho tiên nhân và cao tầng của liên hợp hội sử dụng, ở khoảng phụ cận Viêm Tinh và Hoàng Tinh, là một viên tinh cầu không có con người ở lại.

Địa điểm truyền tống trận này cũng là cố định, ở trên một hành tinh lớn hoang vu, khoảng cách rất gần với nguyên giới và tiên giới, người tu chân bình thường khó có thể tới, là do liên hợp hội chuyên cung cấp cho hội viên cao cấp chuyên đi độ kiếp, không phải thành viên của liên hợp hội hoặc là hội viên cấp thấp thì không thể sử dụng.

Tần Tiểu Thiên lần đầu tiên kiến thức được Tinh Diệu. Với thực lực của Hiên Long, hoàn toàn có thể mang đi Tần Tiểu Thiên mấy người, nhưng phải hao đi không ít tiên linh khí, cho nên hắn lựa chọn dùng Tinh Diệu, tốc độ nhanh lại có thể tiết kiệm được tiên linh khí.

Mọi người mới đi ra khỏi truyền tống trận, trong phút chốc, một trận ba động kịch liệt dâng lên trên người Tần Tiểu Thiên. Hiên Long mặt liền biến sắc, lớn tiếng quát: " Cẩn thận!" Ống tay áo vung lên, bao lấy Tế Vô Nhai và Trình Kiến Côn ba người na di ra ngoài.

Tần Tiểu Thiên cảm giác được Tinh Thị Liên trong cơ thể không chịu khống chế điên cuồng phún xuất ra ngoài, cả người giống như một miệng núi lửa, Tinh Thị Liên phảng phất như là nham tương phun trào ra.

Ngay cả truyền tống trận câu thông với nguyên giới vốn là lập thể đại trận, chính tay nguyên giới chi chủ Lí Cường bố trí, trình độ cứng rắn vượt hẳn truyền tống trận bình thường rất xa, nhưng dưới lực đánh sâu của Tinh Thị Liên phún dũng, giống như bột phấn bị cuồng phong cuốn xoáy, trong chớp mắt đã tan thành mây khói.

Tinh Thị Liên dùng tốc độ đáng sợ hướng chung quanh lan tràn, Tần Tiểu Thiên liều mạng giãy dụa, cố gắng một lần nữa khống chế tinh điểm trong tay.

Đại na di của Hiên Long rất lợi hại, mang theo bốn người cũng rất nhẹ nhàng. Hắn trực tiếp na di ra khỏi tinh cầu ra đến ngoài thái không trung, đồng thời phao xuất ra một kiện tiên khí, bảo vệ bốn người Tế Vô Nhai. Dựa vào trực giác nhạy cảm, hắn cảm giác rời khỏi Tần Tiểu Thiên càng xa càng an toàn, không nghĩ tới quyết định này đã cứu mạng bọn họ.

Bởi vì có tiên khí hình thành không gian phòng hộ, mọi người có thể mở miệng nói chuyện. Tế Vô Nhai hoảng sợ nói: " Chuyện gì xảy ra? Tiểu Thiên đâu?"

Trình Kiến Côn ba người sợ đến nỗi nói không ra lời, ánh mắt khẩn trương nhìn Hiên Long.

Ánh mắt Hiên Long nhìn kỹ tinh cầu cách đó không xa, trong mắt phun ra nuốt vào ngân mang nhàn nhạt, ánh mắt không ngừng biến ảo.

Tế Vô Nhai cũng là lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt này của mộc long, trong lòng càng kinh hãi, thúc giục hỏi: " Ai, nói mau a, Tiểu Thiên đâu rồi?"

Hiên Long không để ý tới Tế Vô Nhai, dẫn theo bốn người na di ra thật xa thêm lần nữa.

Chẳng qua chỉ là trong nháy mắt, Tế Vô Nhai phát hiện, tinh cầu trước mắt lại nhỏ đi hơn một nửa, trong lòng thầm than bản lãnh na di của tiên nhân quả thật không tưởng nổi, tiếp tục hỏi tới: " Tiểu Thiên…ai, ngươi…"

Hiên Long lạnh lùng nói: " Hắn vẫn còn ở lại tại chỗ, hừ, nếu các ngươi vẫn còn ở đó, ngay cả đầu khớp xương cũng tìm không ra, đừng hỏi nữa, ta cũng không biết xảy ra chuyện gì."

Nhưng thật ra trong lòng hắn phi thường khiếp sợ, trong một khắc chạy thoát đi, hắn cảm giác được cỗ năng lượng hủy thiên diệt địa trên người Tần Tiểu Thiên, hiểu rõ mình không nắm chắc có thể ngăn cản, lúc này mới dẫn mọi người chạy thoát thật xa.

Tế Vô Nhai bốn người nhìn nhau, một đám á khẩu không trả lời được. Hiên Long đột nhiên nói: " Nhìn xem!"

Từ thái không trung quan sát, viên hoang tinh kia màu sắc là một màu tím rất xinh đẹp, bây giờ lại thành màu đỏ mang theo vô số đạo màu đen, tựa như một khối cầu bị thiêu đốt lên. Bởi vì khoảng cách của mọi người khá xa, không thể cẩn thận quan sát, nhưng cũng biết viên tinh cầu xảy ra biến hóa thật lớn.

Tần Tiểu Thiên lâm vào trong biển lửa, linh hồn phảng phất như muốn vỡ vụn ra, tinh điểm trong cơ thể cuồng bạo như đàn ngựa điên, điên cuồng tán loạn, Tinh Liên và Tinh Thị Liên hoàn toàn không nghe theo sự chỉ huy, hắn cảm giác mình sắp xong đời. Tinh Thị Liên trong chốc lát bao trùm nửa tinh cầu, đại lượng Tinh Thị Liên lọt vào dưới đất, thân thể của hắn cũng lún sâu vào trong lòng đất.

Lại có cảm giác như lúc ở Hâm Tinh, nhưng lần này không phải do Tần Tiểu Thiên tự mình làm chủ, Tinh Thị Liên tán loạn khắp nơi, tự động hấp thu tất cả vật chất cần thiết, tựa như một đại hán to lớn đang nổi điên, chạy vào một cửa hàng bán đồ sứ, cầm cây gậy lớn trong tay quét ngang hết thảy.

Tinh Thị Liên cuồng bạo quét ngang mặt ngoài tinh cầu, tiếp theo chui vào dưới đất, cả tinh cầu tựa như một quả cầu thủy tinh vỡ tan, vô số đạo khe hở, hình thành những khe nứt lớn khắp nơi, nham tương phún dũng ra.

Đầu óc Tần Tiểu Thiên rất thanh tỉnh, nhưng chỉ là không cách nào khống chế được lực lượng trong cơ thể, trơ mắt nhìn xem tinh cầu từ từ hỏng mất.

Hắn mơ hồ cảm thấy được, đây là do Thiên Diễn biến hóa, ở trong một khắc, trong lòng hình như có một tia hiểu ra, một khi ra nguyên giới, Thiên Diễn không còn bị khống chế, trừ phi mình có thực lực tuyệt đối, mới có thể một lần nữa nắm trong tay. Tia thể ngộ đó chỉ chợt lóe qua, hắn không bận tâm, bây giờ nhiệm vụ chủ yếu là phải khống chế thân thể của mình.

Tinh Thị Liên xâm nhập dưới đất, Tần Tiểu Thiên mặc dù không thể khống chế, nhưng lại có thể cảm nhận được rõ ràng Tinh Thị Liên đang cuồng bạo. Hắn phát hiện Tinh Thị Liên đang hình thành một cây trùy

hình loa, nhanh chóng xâm nhập vào trong địa tâm, các loại vật chất đều bị cắn nuốt, tốc độ cực nhanh, số lượng làm hắn sợ hãi than thở không thôi.

Khác với lúc ở Hâm Tinh, khi đó hắn có mục đích chuẩn bị cắn nuốt các loại vật chất, hình như là cắn nuốt có lựa chọn, mà lúc này là đại cắn nuốt, cơ hồ không buông tha bất cứ vật chất nào, Tinh Thị Liên đi qua nơi nào, chỉ để lại lửa nóng, đó là Tinh Thị Liên tốc độ cao hấp thu vật chất mà hình thành cường nhiệt lưu, so với độ nóng của nham tương còn cao hơn.

Trong lòng Tần Tiểu Thiên cảm thấy rất kì quái, cho đến lúc này, thần trí của mình vẫn còn thập phần thanh tỉnh, cảm giác như đang ở trong mông cảnh, hết thảy chỉ là đang nhìn, nhưng chỉ là không cách nào chỉ huy thân thể của mình, không cách nào làm ra hành động có lợi ích cho mình, chỉ có thể dùng thân phận của kẻ thứ ba, bàng quan nhìn hết thảy phát sinh, loại tư vị này phi thường khó chịu.

Tần Tiểu Thiên buông tha cho ý nghĩ khống chế hết thảy Tinh Thị Liên, hắn cạn kiệt đem hết toàn lực khống chế một cây Tinh Thi Liên. Nguyên bổn Tinh Thị Liên phi thường thần phục, tựa như một sợi dây thừng đang trói, dưới tốc độ cao di chuyển loạn vũ theo cơn gió, muốn khống chế thập phần khó khăn.

Đây là cơ hội cuối cùng của Tần Tiểu Thiên, hắn cũng không lo lắng cho an nguy của mình, mà là lo lắng cho Hiên Long và Tế Vô Nhai mấy người, bởi vì hắn biết, không được bao lâu thì tinh cầu này sẽ nổ mạnh, lực đánh sâu thật lớn, chỉ sợ rằng ngay cả tiên nhân cũng khó thể ngăn cản, lại càng không nói đến đám người tu chân như Tế Vô Nhai.

Chỉ có khống chế một cây Tinh Thị Liên, Tần Tiểu Thiên mới nghĩ ra cách câu thông với Hiên Long, bây giờ thì vô lực làm được. Hắn biết vị trí của Hiên Long, trong lòng không khỏi khẩn trương, bọn họ ở cách viên tinh cầu quá gần, có thể khẳng định, bọn họ sẽ bị sự nổ mạnh ảnh hưởng.

Tần Tiểu Thiên không có bất cứ công năng tu luyện nào, một trăm lẻ tám tinh điểm cũng chỉ là bắt chước cổ thần trong mộng cảnh mà có, hắn thậm chí cũng không hiểu rõ ràng, cổ thần này rốt cuộc là người hay là thú, chẳng qua là dựa vào linh hồn lực lượng để tu luyện.

Cho đến lúc này hắn mới phát hiện, lực lượng linh hồn của mình nhỏ bé như thế nào, căn bản không cách nào điều khiển được Tinh Liên và Tinh Thị Liên khổng lồ như thế.

Tinh điểm trong cơ thể vận chuyển cực nhanh, linh hồn cấp tốc chấn chiến, Tần Tiểu Thiên nhịn không được lớn tiếng rít gào, sự thống khổ từ tận sâu trong linh hồn làm cho hắn không cách nào chịu được.

Trong phút chốc, hắn ý thức được, nếu như không thể khống chế được tinh điểm cuồng loạn, sẽ hoàn toàn xong đời, ngay cả linh hồn cũng không cách chạy thoát, tự mình sẽ giống như Thanh Đế bọn họ, cũng bị phong trong Thiên Diễn không cách nào thoát khỏi.

Tần Tiểu Thiên cố gắng vượt qua thống khổ do linh hồn mang đến, cố gắng thoát khỏi cảm giác sợ hãi cực độ, hắn đem lực chú ý toàn bộ tập trung vào một cây Tinh Thị Liên, cây Tinh Thị Liên đã xuyên ra ngoài không trung, là Tinh Thị Liên cách đám người Hiên Long gần nhất. Hắn kiệt lực để cho linh hồn của mình dung nhập vào trong Tinh Thị Liên, dần dần, hắn nhận thấy được chỗ dị thường của nó.

Tinh Thị Liên tựa hồ đã bị lực lượng nào đó hấp dẫn, chuẩn xác mà nói là bị ảnh hưởng nào đó, mới tránh thoát sự khống chế của Tần Tiểu Thiên, Tần Tiểu Thiên không cách nào khống chế sự biến hóa, nhưng hắn cố gắng nắm thân thể của mình trong tay.

Tần Tiểu Thiên từ từ đem linh hồn của mình dung nhập vào trong cây Tinh Thị Liên đó, trong lúc hắn cơ hồ tuyệt vọng, thì đột nhiên cây Tinh Thị Liên đình chỉ bãi động.

Tần Tiểu Thiên mừng rỡ, cố gắng thúc giục Tinh Thị Liên kéo dài ra ngoài, vẫn đi tới trước người của Hiên Long bọn họ, hắn phát ra một ý niệm, truyền qua: " Hiên Long đại ca…chạy mau, càng xa càng tốt…ta không có việc gì…"

Hiên Long sửng sốt, hắn rốt cuộc cũng là tiên nhân, phản ứng cực nhanh, không hỏi tại sao, lập tức thúc giục Tinh Diệu, bọc lấy đám người Tế Vô Nhai hướng chỗ xa xa bay đi.

Tần Tiểu Thiên thầm thở phào nhẹ nhõm, còn về phần viên hoang tinh kia còn có người hay không thì hắn cũng không thể lo được nữa, với trạng thái sắp nổ mạnh của tinh cầu, dù trước đó đã có người cũng không

sống được.

Đến trước mắt, mặc dù không cách nào thao khống Tinh Thị Liên, nhưng địa phương Tinh Thị Liên có thể đi tới, hắn vẫn có thể cảm nhận được, còn chưa phát hiện ra sinh vật nào có sinh mạng.

Nếu có thể khống chế một cây Tinh Thị Liên, như vậy có thể khống chế cây thứ hai?

Tần Tiểu Thiên biết nếu mình còn không chủ động, hậu quả tuyệt đối thê thảm. Trước tiên hắn thu hồi cây đầu tiên, vờn quanh thân người. Bảo vệ bản thân thì trọng yếu nhất, một khi thân thể mất đi, tự mình coi như xong đời.

Trong lúc Tần Tiểu Thiên cố gắng thông qua việc khống chế Tinh Thị Liên để ảnh hưởng tinh điểm cuồng loạn, thì một khắc này, hắn tựa hồ thấy được Thiên Diễn.

Đó là một loại cảm ứng rất kì lạ, Thiên Diễn hình như đang ở trước mắt, đáng sợ chính là hình như Thiên Diễn cũng đang loạn chuyển.

Trong giây lát, hắn tỉnh ngộ lại, tinh điểm trong cơ thể và Thiên Diễn đang hỗ động, chỉ bất quá mình còn chưa cách nào nắm trong tay, hoang tinh của truyền tống trận đã trở ngại sự trao đổi của hai bên, bởi vậy Tinh Thị Liên mới chạy loạn.

Viên hoang tinh phải hoàn toàn phá hủy, thì tinh điểm trong cơ thể mới có thể tương ứng với Thiên Diễn.

Tần Tiểu Thiên không biết nên làm thế nào cho phải, ý niệm duy nhất trong đầu là phải khống chế, nghĩ cách khống chế hết thảy biến hóa, không thể bị động mà chờ đợi.

Thiên Diễn cũng có một trăm lẻ tám viên hằng tinh, tương ứng với tinh điểm trong cơ thể. Tần Tiểu Thiên hiểu rõ ràng, tự mình không thể khống chế được tinh điểm di động, không có khả năng có lực lượng lớn như một trăm lẻ tám viên hằng tinh, chỉ thuận theo biến hóa, mới là biện pháp duy nhất.

Phối hợp với tinh điểm, cố gắng bảo trì sự nhất trí với hằng tinh trong Thiên Diễn, Tần Tiểu Thiên đột nhiên phát hiện mình có thể khống chế Tinh Thị Liên, trong lòng hắn không khỏi mừng rỡ, đúng lúc này, hắn nhìn thấy năm người Thanh Đế, bọn họ cũng đang rất khẩn trương, tựa hồ cũng đang khống chế một trăm lẻ tám viên hằng tinh vận động, nhưng lực lượng vẫn còn không đủ, bởi vì không tìm được phương pháp chính xác.

Tần Tiểu Thiên xuyên tới một tia ý niệm.

Thanh Đế và Thiên Cô đầu tiên bừng tỉnh, tiếp theo là Bác Tụ, Lí Cường và Xích Minh cũng ngẩng đầu lên.

" Tiểu Thiên xuất nguyên giới rồi!" Thanh Đế nói.

Lí Cường thở dài một tiếng, nói: " Bây giờ có thể gặp khó khăn, có nguyên giới khống chế, Thiên Diễn bất luận biến hóa như thế nào, chúng ta còn có thể khống chế được một chút, đi ra nguyên giới, thì phải hoàn toàn dựa vào Tiểu Thiên, không biết thực lực hắn hiện giờ thế nào? Nếu như thực lực quá yếu, chúng ta chỉ có thể mạnh mẽ phá mở Thiên Diễn, đáng tiếc hắn quá gấp gáp."

Thiên Cô nói: " Còn chưa đến lúc nguy cấp, ta cảm thấy thực lực của Tiểu Thiên tựa hồ đề cao rất lớn."

Xích Minh nói: " Sao ta lại không cảm ứng được thực lực của Tiểu Thiên."

Thanh Đế lạnh nhạt nói: " Hắn đã nắm chắc được thực chất của Thiên Diễn."

Lí Cường kinh ngạc nói: " Điều này sao có thể?"

Bác Tụ nói: " Đích xác là có thể, chỉ là chúng ta làm sao mới có thể giúp hắn?"

Thanh Đế trầm tư chốc lát, nói: " Chúng ta không giúp!"

96. Q.10 - Chương 8: Thần Hồn Đoạt Xá

Mấy người này đều là người có kiến thức bất phàm, bởi vậy cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Thiên Cô khẽ gật đầu, Bác Tụ trầm mặc không nói, Lí Cường trầm ngâm một lát, nói: " Cũng tốt, để cho hắn toàn lực khống chế, đây cũng là rèn luyện, a a, không nghĩ tới thực lực của tiểu tử kia lại trở nên cường hãn như thế, ân, chúng ta đợi, khi tới cơ hội thích hợp sẽ gia nhập vào."

Xích Minh nhếch miệng, biết tự mình không giúp được gì, cũng không cần nói gì, chẳng qua chỉ lẳng lặng chờ đợi.

Tâm thần Tần Tiểu Thiên hoàn toàn chìm vào trong sự vận chuyển của tinh điểm, cố gắng để cho tinh điểm trong cơ thể và quang điểm trong Thiên Diễn cùng ứng đối.

Sau khi tốc độ vận hành của tinh điểm nghiêm trọng chậm lại, nói cách khác, so sánh với sự vận hành của quang điểm thì chậm hơn, cho nên mới làm cho tinh điểm trong cơ thể vận hành hỗn loạn. Cũng may hắn nắm bắt được sự vận hành của quang điểm trong Thiên Diễn, bây giờ chuyện cần làm, cố gắng thúc giục tinh điểm trong cơ thể tiến hành cùng bước vận hành, còn về kết quả sau khi cùng vận hành, hắn tạm thời còn không cách nào hiểu rõ.

Điều chỉnh một tinh điểm đối ứng với một quang điểm, phi thường hao phí tâm lực. Đối với Tinh Thị Liên bên ngoài cơ thể, Tần Tiểu Thiên cũng không còn cách bận tâm. Hiên Long bọn họ đã thoát đi, tinh cầu cho dù có nổ mạnh, có Tinh Thị Liên phòng hộ, hắn cũng không sợ, ngược lại có thể nhân cơ hội mô phỏng được thủ đoạn nổ mạnh một chút, hấp thu một ít vật chất mới khi nổ mạnh hình thành.

Tinh điểm trong cơ thể hưởng ứng sự vận hành của quang điểm trong Thiên Diễn, trong lúc tinh điểm và quang điểm hoàn toàn vẫn hợp, thì trong nháy mắt một cỗ lực lượng khủng khiếp từ trong quang điểm bắn tới, hết thảy phảng phất như muốn đọng lại, cả hoang tinh tựa như bị cấp tốc đông kết, bất luận là bụi bậm bay trên không trung hay là nham tương đang phún dũng ra, trong một khắc toàn bộ đều dừng lại.

Tần Tiểu Thiên đột nhiên cảm thấy đại sự không hay, một loại cảm giác nguy cơ mãnh liệt tràn ngập linh hồn, hắn lập tức chia lìa sự liên lạc giữa tinh điểm trong cơ thể và quang điểm trong Thiên Diễn. Một cỗ ý niệm cường hãn nhập vào trong cơ thể, thiếu chút nữa đem linh hồn hắn đánh tan.

Linh quang thoáng hiện, Tần Tiểu Thiên sợ đến hồn phi phách tán.

" Đoạt xá! Cổ thần hồn đang đoạt xá!"

Tần Tiểu Thiên kinh hoàng liều mạng giãy dụa. Hắn vô luận như thế nào cũng không có nghĩ đến, hồn phách của cổ thần vẫn đang tồn tại, như vậy linh hồn mình dung hợp trí nhớ của cổ thần cũng thành một đường dẫn, đang tiếp nhận một đạo tạc đạn đang bốc lửa.

Trong sự kinh hoàng, hắn cuống quýt hướng Thanh Đế trong Thiên Diễn cầu cứu, trong lòng rất rõ ràng, bằng bản lãnh của mình, không có khả năng chiến thắng cổ thần hồn, loại lực lượng khổng lồ này tuyệt đối không thể chống cự.

Liên tục phát ra ba đạo ý niệm, Tần Tiểu Thiên đem hết toàn bộ tinh lực dùng để đối phó với sự xâm lấn của cổ thần hồn, hắn cảm giác mình đang ở trong cơn sóng dữ trong biển rộng đang bão tố ầm ầm, sóng lớn do cổ thần hồn nhấc lên từng cơn kéo tới cuồn cuộn, trong lòng hắn nhịn không được kêu rên: " Mụ nội nó…báo ứng a…"

Từ sau khi tiến vào Thiên Diễn, Tần Tiểu Thiên từng đoạt xá qua hai lần, lần đầu tiên là tự nguyện, lần thứ hai là đoạt đi di thuế của người khác, bởi vậy hắn biết rõ sự lợi hại của đoạt xá, một khi mất đi quyền khống chế thân thể, thì linh hồn cũng sẽ xong đời. Mà thân thể hắn lại do linh hồn cấu thành, muốn chạy trốn cũng không thể.

Năm người Thanh Đế đồng thời tiếp thu được ý niệm của Tần Tiểu Thiên, bọn họ đều là người rất trầm ổn, nhưng cũng bị ý niệm của Tần Tiểu Thiên làm cho hoảng sợ.

Nói giỡn, nếu Tần Tiểu Thiên bị đoạt xá, đầu tiên cổ thần hồn sẽ đối phó năm người bọn họ, không có thần nhân nào đồng ý để cho trong cơ thể mình có mấy người nửa thần nhân tồn tại.

Thiên Cô quát: " Cắt đứt hắn!"

Cổ thần hồn dừng lại đoạt xá, trước tiên quay lại đối phó năm người.

Tần Tiểu Thiên cơ hồ sắp chống đỡ không được, đang trong lúc tuyệt vọng, hành động đoạt xá của cổ thần hồn hốt nhiên dừng lại, hơi thoáng chần chờ một chút, hắn lập tức phát khởi công kích, dùng tinh điểm của mình đi ảnh hưởng quang điểm. Nếu như có thể thành công, có thể khống chế Thiên Diễn, cổ thần hồn cho dù có lợi hại hơn, cũng không cách rung chuyển hắn. Cổ thần hồn đoạt xá làm cho Tần Tiểu Thiên hoảng sợ vạn phần, nhờ có năm người Thanh Đế viện thủ mới lùi bước trở về. Ở trong thời gian mười giây ngắn ngủi, Tần Tiểu Thiên chiếm được thu hoạch rất lớn, hắn đã hoạch lấy đại lượng trí nhớ của cổ thần hồn.

Điều này không giống như trước kia có được trí nhớ của cổ thần hồn, trước kia xong được chỉ là mảnh nhỏ của trí nhớ, còn lúc này là trí nhớ đầy đủ, trong trí nhớ Tần Tiểu Thiên thu được pháp môn khống chế Thiên Diễn.

Chỉ cần tinh điểm trong cơ thể có thể ảnh hưởng quang điểm trong Thiên Diễn, như vậy Tần Tiểu Thiên có thể nắm giữ chủ động, mà còn có thể khống chế Thiên Diễn. Pháp môn rất đơn giản, nhưng khi thực hành lại muôn vàn khó khăn, bởi vì thực lực của hắn chênh lệch rất xa, đây cũng là lí do vì sao cổ thần hồn lại buông tha cho việc đoạt xá, chuyển ngược lại đối phó năm người Thanh Đế.

Tinh điểm và quang điểm hoàn toàn vẫn hợp vận hành, bất quá quang điểm trong Thiên Diễn lại đang ảnh hưởng tinh điểm trong cơ thể Tần Tiểu Thiên, nói cách khác, cổ thần hồn vẫn đang chiếm cứ chủ động, một trăm lẻ tám quang điểm chính là một trăm lẻ tám hằng tinh, Tần Tiểu Thiên làm sao có thể chống lại?

Nhưng hậu quả nếu không thể chống lại làm cho hắn không cách nào thừa nhận, đã tới lúc phải liều mạng.

Năm người Thanh Đế toàn lực áp chế cổ thần hồn, thứ này rất huyền diệu, nhìn không thấy sờ không ra, toàn bằng thần niệm cường đại của năm người áp chế, chỉ chốc lát sau, Thanh Đế nói: " Người này thật mạnh! Các ngươi ổn định, ta tới thử sâu cạn của hắn!" Đang khi nói chuyện hóa thành một đạo kim hồng bắn ra ngoài.

Thiên Cô sắc mặt ửng đỏ, trong thần niệm màu vàng chiếu xuống càng lộ ra vẻ hết sức quyến rũ, nàng đang toàn lực vận công, đột nhiên quát lên một tiếng: " Sất!" Đã đem Bối Dã Đan Đỉnh vứt ra ngoài.

Trong phút chốc, đan đỉnh cấp tốc tăng lớn, không tới ba giây, đã cao đến ngoài trăm thước, Thiên Cô huyền treo trên đan đỉnh, một tiếng sét đánh vang lên, quang mang bảy màu từ miệng đỉnh bắn ra, mang theo cỗ thần niệm khổng lồ của Thiên Cô, đồng thời đâm ngược lên phía trên.

" Tất cả mọi người hợp lực!"

Theo tiếng quát của Thiên Cô, Lí Cường bay lên đầu tiên, ngay sau đó Bác Tụ thượng nhân và Xích Minh cũng cùng nhau bay lên, bốn người nhờ vào Bối Dã Đan Đỉnh, cùng nhau phát khởi công kích.

Chỉ chốc lát thời gian, Thanh Đế đã chật vật lui trở lại, nhờ có đám người Thiên Cô hợp lực, hơn nữa có lực công kích cường hãn của Bối Dã Đan Đỉnh, hắn không bị thương nặng, rơi xuống cạnh mọi người, trong lòng còn sợ hãi nói: " Nguy hiểm thật!"

Lí Cường nhịn không được hỏi: " Thế nào?"

Thanh Đế cười khổ nói: " Ta nguyên tưởng rằng mình đã bước vào cánh cửa của thần nhân, không nghĩ tới chỉ một cổ thần hồn, đã khó chống đỡ như vậy...Ai, bây giờ ta mới biết thần nhân lợi hại cỡ nào! Con đường của chúng ta còn rất dài a."

Dừng lại một chút, hắn cười nói: " A a, nhưng cũng cho ta thấy được hy vọng!"

Bọn họ đều là người một lòng theo đuổi cảnh giới thần nhân, mục đích mở ra Thiên Diễn là vì vạch trần huyền bí của thần nhân, đi tới bước hôm nay, ngoại trừ Xích Minh ra, bọn họ không có ai hối hận.

Bên ngoài có Tần Tiểu Thiên kiềm chế, cổ thần hồn còn sót lại không chỉ có thể ngăn trở năm người liên thủ, nhưng còn chiếm cả thượng phong, điều này làm cho bọn họ nhận thức thần nhân có bao nhiêu cường đại, bởi vậy còn thêm khơi dậy ý chí chiến đấu.

Thanh Đế hít sâu một hơi, nói: " Ta biết mọi người còn chưa xuất toàn lực, vì để cho Tiểu Thiên thuận lợi xong được Thiên Diễn, chúng ta không cần phải giữ lại thực lực nữa, tất cả mọi người tận lực, cổ thần phi thường khó đối phó!" Vừa dứt lời, hắn đã hóa thân ngàn vạn lần, vô số Thanh Đế liền xông ra ngoài.

Bác Tụ thượng nhân có chút hơi gật đầu, lập tức cũng hóa thân ngàn vạn lần. Thiên Cô nói: " Ta thủ hộ nơi này, ân, Xích Minh lưu lại theo ta."

Lí Cường cười nói: " Tạ!" Hắn cũng đồng dạng hóa thân ngàn vạn lần.

Thanh Đế, Bác Tụ và Lí Cường hình thành phân thân đại quân, dưới sự chỉ huy của Thanh Đế bay về phía bốn phương tám hướng.

Xích Minh nói thầm: " Ai rảnh lại bắt lão tử chạy đông chạy tây..." Trong lòng hắn có chút không tình nguyện, nhưng thực lực của mình quả thật chỉ đủ để hộ vệ và làm bia đỡ đạn cho Thiên Cô.

Một đại ma tôn từng một đời tung hoành, hôm nay đành phải chịu lép dưới người khác, nhưng người này da mặt thật dày, nhỏ giọng nói: " Hừ, vậy cũng không sai, hắc hắc, không cần lão tử phí tâm cố sức."

Thiên Cô tức giận trợn mắt nhìn hắn một cái, làm hắn sợ đến co rụt cổ, biết nữ nhân này không dễ chọc, vội vàng bày ra bộ dáng vô tội. Đây là chiêu bài tuyệt kỷ của Xích Minh, giả bộ ngu ngốc, không chỉ giả bộ ngu ngốc, còn làm ra vẻ mặt cười khúc khích ngây thơ.

Thiên Cô đương nhiên sẽ không so đo với hắn, nói: " Bảo vệ đan đỉnh, chuyện khác không cần ngươi trông nom."

Xích Minh nghiêm trang đáp: " Được!"

Hắn tuy không thể hóa thân ngàn vạn lần, hóa thân mấy trăm thì vẫn còn có thể, trên dưới cao thấp hai bên trái phải đều là phân thân của Xích Minh, bản thể của hắn lại giấu phía dưới Bối Dã Đan Đỉnh.

Tần Tiểu Thiên đang trong lúc liều mạng.

Tinh điểm bây giờ hoàn toàn bị quang điểm trong Thiên Diễn hấp dẫn, quang điểm vừa động, tinh điểm cũng động theo, tinh điểm giống như là cái bóng của quang điểm, loại cảm giác vô lực này làm cho hắn cơ hồ muốn hộc máu, cũng may ý chí của hắn dị thường kiên định, vừa cố gắng ảnh hưởng quang điểm, vừa rất nhanh lục soát trí nhớ có được từ cổ thần hồn.

Thời gian khẩn bách, Tần Tiểu Thiên không biết lúc nào cổ thần hồn sẽ quay lại đoạt xá, nếu cổ thần hồn trở lại đoạt xá, mình khẳng định không cách nào chống đỡ, thứ đó chẳng những cường đại, hơn nữa lãnh khốc vô tình làm người ta kinh hãi, quả thật chỉ là một tên đại ma đầu, hắn không muốn lại bị một lần kinh nghiệm đáng sợ như vậy nữa.

Tần Tiểu Thiên không nhịn được gấp gáp lên, thời gian không ngừng trôi qua, hắn vẫn không cách nào nắm chặc quang điểm vận hành quy luật, mặc dù tinh điểm theo quang điểm vận hành, thực lực của mình lại cấp tốc tăng lên, nhưng như thế trì hoãn sẽ để cho cổ thần hồn quay trở lại, đề cao thực lực cũng là phải có giá cả, là tất cả sở hữu thuộc về mình đều phải mất đi.

Hoang tinh dưới sự hấp thu của Tinh Thị Liên từ từ hỏng mất, Tần Tiểu Thiên hoàn toàn không thể lo nghĩ cho hoang tinh thêm nữa. Thế giới bên ngoài vô luận biến hóa như thế nào cũng không trọng yếu, hắn cảm giác đầu của hắn cũng muốn nổ mạnh, tin tức cần phải xử lý thật sự là nhiều lắm, thậm chí còn hỗn loạn, trong nội tâm phảng phất có người đang không ngừng thúc giục, làm cho hắn phải nhanh hơn một chút, nhanh hơn một chút.

Tần Tiểu Thiên dần dần hiểu rõ Thiên Diễn là thứ gì, nếu như nói Thiên Diễn là thân thể của người, thì mình tu luyện chính là đại não của người, nhưng lực lượng của đại não không đủ dụng, hoặc là nói không tìm được phương pháp chính xác, bây giờ còn đang bị thân thể chỉ huy, tựa như một người đang uống rượu, trong đầu nghĩ là muốn đi thẳng tắp, nhưng hành động của thân thể lại không bị khống chế.

Một ý niệm can đảm hiện lên trong đầu: " Tại sao không bỏ luôn Thiên Diễn?"

Ý niệm này vừa xuất hiện trong đầu, trong lòng Tần Tiểu Thiên không khỏi trở nên sáng sủa, lúc này hắn mới phản ứng, Thiên Diễn vẫn một mực theo sát mình, bất quá là do mình không biết mà thôi.

Lúc còn ở nguyên giới, Thiên Diễn có lực lượng của nguyên giới áp chế, không thể hiện ra, tự mình không thể nhìn thấy, nhưng một khi ra khỏi nguyên giới, mất đi lực lượng áp chế của nguyên giới, Thiên Diễn lập tức bộc phát, khiên dẫn cả bản thân mình cũng bộc phát theo.

Nếu khống chế không được, sao không bỏ qua nó!

Tần Tiểu Thiên và đám người Thanh Đế khác hẳn, cho tới bây giờ hắn không có giác ngộ muốn thành thần, cũng không có nhiệt tình chờ mong, cho nên việc bỏ qua Thiên Diễn vừa nổi lên trong đầu, thì mãnh liệt xoay quanh không ngừng.

Hắn duy nhất lo lắng chính là, đám người Thanh Đế đều ở trong Thiên Diễn, một khi mình thoát khỏi Thiên Diễn, Thanh Đế bọn họ làm thế nào bây giờ?

Muốn dùng tinh điểm trong cơ thể ảnh hưởng quang điểm thật rất khó, muốn thoát khỏi nó cũng không dễ dàng, Tần Tiểu Thiên dùng hết năng lực bản thân muốn thoát khỏi, nhưng một trăm lẻ tám hằng tinh quang điểm giống như nam châm, vững vàng hấp dẫn hắn. Nếm thử các loại thủ đoạn, vẫn như cũ không cách nào tránh thoát, trong lòng hắn không khỏi một trận tuyệt vọng. Tiêu táo, nổi giận, tuyệt vọng, sợ hãi liên tục bộc phát trong tâm linh của hắn, Tần Tiểu Thiên chỉ có thể thông qua Tinh Thị Liên phát tiết, trong phút chốc hoang tinh do Tinh Thị Liên điên cuồng vũ động đã nổ tung.

Trong tiếng rít, Tần Tiểu Thiên đánh về phía tinh cầu kia.

Hoang tinh phía sau đột nhiên lóe sáng lên, hóa thành một vòng bạch quang chói mắt, vô số mảnh nhỏ gào thét bắn về bốn phương tám hướng, uy lực tương đương ngang hàng với một viên hằng tinh nổ mạnh. Thân thể Tần Tiểu Thiên chợt lóe biến mất.

Hắn đã đi tới một viên hành tinh khác.

Hoang tinh nổ mạnh loang loáng, ngay cả đám người Hiên Long đang ở xa xa cũng nhìn thấy thật rõ ràng.

Tế Vô Nhai phát ra tiếng hít mạnh, Trình Kiến Côn thì thào: " Má ơn, tinh cầu sao có thể nổ tung? Tiểu Thiên…hắn..hắn…"

Trong lòng Hiên Long hoảng sợ, nói: " Lợi hại!"

Mã Tu và Lí Nguyên chẳng qua chỉ há to miệng, một câu cũng nói không nên lời.

Tế Vô Nhai đột nhiên chỉ vào một viên tinh phía xa, lớn tiếng: " Mau nhìn!"

Viên tinh kia cũng thoát khỏi quỹ đạo vận hành, giống như một trái banh bị đá bay, hướng bên này bay tới, Hiên Long hú lên quái dị, lập tức thúc giục Tinh Diệu mang theo bốn người chạy trốn.

Lực đánh tới của Tần Tiểu Thiên làm ngạnh sanh đập bể một viên hành tinh.

Viên hành tinh kia cũng không bị bể tan, nhưng cũng bị đánh toát ra một khối lớn, tựa như một quả cầu tròn bị cắn mất một góc.

Tần Tiểu Thiên liều mạng đánh ra, đã thành công làm cho tinh điểm đại loạn, rốt cuộc quang điểm trong Thiên Diễn cũng loạn bậy vo tròn, lực lượng khổng lồ vì bình hành tinh điểm và quang điểm đã nổi lên dũng hướng vào trong cơ thể Tần Tiểu Thiên, một khắc nọ, Tần Tiểu Thiên cảm giác mình giống như một vị thần không gì không làm được.

Thiên Diễn cảm nhận được lực đánh này, đám người Thanh Đế cũng cảm nhận được sự biến hóa trong đó, cổ thần hồn tựa hồ đã tức giận.

Tần Tiểu Thiên cảm nhận được tinh điểm trong cơ thể đang dần dần ảnh hưởng được quang điểm, hắn biết đây là một cơ hội, một cơ hội tốt để thoát khỏi Thiên Diễn, hắn không còn hy vọng xa vời mình có thể khống chế Thiên Diễn, thông qua trí nhớ của cổ thần hồn, hắn hiểu rõ người này cường đại đến thế nào, cho dù cổ thần hồn có suy yếu, cho dù cổ thần hồn phải đối mặt với năm đại siêu cấp cao thủ, tự mình cũng không cách chống lại.

Một tia ý niệm truyền vào trong Thiên Diễn, Tần Tiểu Thiên nói cho năm người Thanh Đế, hắn ý định mạnh mẽ cắt đứt sự liên lạc với Thiên Diễn, gọi bọn họ mau mau rời khỏi Thiên Diễn.

Còn về phần Thiên Diễn sẽ ra sao, hắn không bận tâm, dù sao không thể để cho cổ thần hồn đoạt xá.

Đám người Thanh Đế kinh hãi thất sắc, một khi Tần Tiểu Thiên buông tha, thì ý nghĩa Thiên Diễn mất đi khống chế, bọn họ cũng uổng công vô ích một phen, chẳng những không được gì, lại còn khó bảo toàn bản thân.

Đầu tiên đưa ra phản đối chính là Lí Cường, hắn truyền ra một tia ý niệm cấp cho Tần Tiểu Thiên: " Phải kiên trì, không nên buông tha."

Ngay sau đó, Thanh Đế, Thiên Cô, Bác Tụ cũng truyền ý niệm vào trong đầu Tần Tiểu Thiên, đều là bảo hắn không nên buông tha.

Chỉ có Xích Minh không sao cả, ý nghĩ của hắn không khác gì Tần Tiểu Thiên: " Tùy tiện ngươi! Muốn bỏ qua thì bỏ qua, nhưng phải đợi sư phó của ngươi chạy ra ngoài rồi hãy bỏ."

Tần Tiểu Thiên lâm vào con đường khó khăn, đang khi do dự, tinh điểm trong cơ thể lại trùng bước vận hành với quang điểm, trong lòng hắn không khỏi kêu khổ, lần này thật lại phiền phức nữa, không thể làm gì khác hơn là đành tiếp tục.

Tần Tiểu Thiên biết rằng kêu khổ cũng vô dụng, nếu không cách nào lùi bước, cũng chỉ đành tiếp tục liều mạng, cũng may có năm đại cao thủ đang hỗ trợ mình.

Thanh Đế, Lí Cường và Bác Tụ ba đại tuyệt thế cao thủ, dựa vào thần niệm, miễn cưỡng đấu thành ngang tay với cổ thần hồn, trong lúc đó còn có Thiên Cô thỉnh thoảng gia nhập, cổ thần hồn chỉ dựa vào thần niệm linh hồn cường hãn, là có thể ngăn trở nhiều cao thủ như thế, nếu như hắn khôi phục như cũ, đám người Thanh Đế coi như xong đời. Đây cũng chính là nguyên nhân đám người Thanh Đế không muốn để cho Tần Tiểu Thiên bỏ qua, bọn họ căn bản không thể buông tha. Nhưng thật ra cổ thần hồn cũng phải cố hết sức, hắn không nghĩ tới lại gặp phải đối thủ cường hãn như vậy, tự mình ẩn phục bao nhiêu ngàn năm, mới vừa có cơ hội xuất thế, đã bị cường lực áp chế, nếu là không thể thành công, thì kết quả sẽ rất bi thảm, cho nên hắn cũng đang liều mạng.

Bất luận là Thanh Đế năm đại cao thủ hay là Tần Tiểu Thiên, đối với kiểu chiến đấu như vậy cũng phi thường khó chịu, hoàn toàn nhờ vào thần niệm đánh nhau chết sống, cơ hồ nhìn không thấy đối thủ. Cách đánh nhau như vậy không phải sở trưởng của mọi người, bởi vậy ảnh hưởng rất lớn đến lực phát huy, nhưng kinh nghiệm như vậy cũng rất rèn luyện người, chỉ trong thời gian ngắn trải qua việc đánh nhau chết sống như vậy, tất cả mọi người cảm giác được thực lực của mình không ngừng tăng lên.

Tần Tiểu Thiên càng có thu hoạch lớn, tinh điểm trong cơ thể mặc dù vẫn không thể ảnh hưởng quang điểm trong Thiên Diễn, nhưng lại có thể từ trong quang điểm lấy ra rất nhiều vật chất, nói cách khác, hắn đang hấp thu Thiên Diễn. Đương nhiên, ở trong lúc này, cổ thần hồn không có tới quấy rầy hắn.

Áp lực của mấy người Thanh Đế bắt đầu tăng, bởi vì cổ thần hồn đã nhận thấy được Tần Tiểu Thiên đang hấp thu Thiên Diễn. Một khi hạch tâm của Thiên Diễn bị Tần Tiểu Thiên khống chế, còn muốn đoạt xá thì vô cùng khó khăn, cho nên hắn gia tăng công kích mấy người Thanh Đế, thông qua ý niệm truyền thâu lẫn nhau, mấy người Thanh Đế và Tần Tiểu Thiên có thể kịp thời câu thông, mà hình thành được sự hợp lực thật lớn. Tần Tiểu Thiên không ngừng phát ra yêu cầu của mình, lúc này giờ phút này không thể có một chút sai lầm, tranh đoạt Thiên Diễn tiến vào lúc căng thẳng nhất.

Lúc Tần Tiểu Thiên phát hiện mình có thể thu hoạch được từ trong quang điểm của Thiên Diễn lấy ra năng lượng và vật chất, hắn lập tức triển khai hành động, tinh điểm toàn thân mở rộng ra, Tinh Liên cũng buông ra. Còn về phần Tinh Thị Liên, tạm thời không đi trông coi nó, chỉ cần có thể bảo vệ an toàn của mình là được. Tinh Thị Liên đối ngoại thì hữu dụng, nhưng đối nội lại không có tác dụng lớn.

Thanh Đế đột nhiên truyền đến một đoạn ý niệm: " Tiểu Thiên, ngươi hình như có thể tước đi lực lượng của cổ thần...mặc kệ ngươi đang làm gì...cứ tiếp tục!"

Tần Tiểu Thiên lập tức phản ứng, hấp thu lực lượng của quang điểm chính là tước đi lực lượng của cổ thần, thật vất vả mới tìm được biện pháp chống lại, cần phải liều mạng hấp thu, đồng thời truyền đi ý niệm: " Được! Nghĩ biện pháp kéo hắn, ta có biện pháp tước đi lực lượng của cổ thần hồn!"

Cổ thần hồn tiến vào bước thối lui. Nếu muốn lần nữa chiếm đoạt thân thể của Tần Tiểu Thiên, cũng không còn cách nào thoát thân.

Thực lực của mấy người Thanh Đế tuy không bằng hắn, nhưng đều là người có năng lực nửa thần nhân, hơn nữa kinh nghiệm chiến đấu của năm người này phi thường phong phú, luôn dùng đủ loại thủ đoạn khác nhau thay phiên tấn công, khiến cho cổ thần hồn căn bản không cách nào thoát thân, mắt thấy lực lượng bản thân từ từ suy yếu, rốt cuộc hắn đã tức giận.

Tinh điểm trong cơ thể Tần Tiểu Thiên càng ngày càng sáng, cả thân thể đồng thời cũng phát sáng, quang mang chói mắt làm cho đám người Hiên Long đang trên đường chạy trốn cũng có thể nhìn thấy, phảng phất như một viên hằng tinh nhỏ nhỏ ở phía xa.

Ngoại trừ tinh điểm, Tinh Liên phía dưới tinh điểm cũng lóe sáng từng cái, phần lớn vật chất và năng lượng từ trong Thiên Diễn không ngừng bị hút ra.

Cổ thần hồn nổi giận, khiến cho áp lực của mấy người Thanh Đế chợt gia tăng.

Ý niệm của Thanh Đế truyền ra bốn phương tám hướng: " Kéo hắn, tuyệt đối không để cho hắn thoát thân! Bên ngoài có Tiểu Thiên trợ giúp…Ha ha, cơ hội này không nên bỏ qua!"

Kinh nghiệm chiến đấu của hắn là phong phú nhất trong năm người, nắm chặt cơ hội rất tốt, ở trong thời gian ngắn tìm được nhược điểm trí mạng của cổ thần hồn.

Tần Tiểu Thiên mặc kệ trong Thiên Diễn đang đánh nhau chết sống như thế nào, thừa dịp cổ thần hồn không rãnh rỗi bận tâm đến mình, hắn mở rộng tinh điểm tinh liên, hấp thu hết thảy năng lượng và vật chất có thể hấp thu, cảm giác được lực lượng của mình đang bay lên thật nhanh.

Hiên Long điều khiển Tinh Diệu nhanh chóng chạy trốn, hắn bản năng cảm giác được nguy hiểm.

Tế Vô Nhai nói không ngừng: " Có thể dừng lại không? Lão Long..có thể dừng lại không?"

Sắc mặt ba người Trình Kiến Côn trắng bệch, không rên một tiếng, ngơ ngác trôi nổi trong Tinh Diệu.

Tinh Diệu phi hành quá nhanh mang đến áp lực thật lớn, may là Hiên Long phân ra một chút tiên linh khí bảo vệ bọn họ, nếu không bọn họ có thể đã hôn mê.

Hiên Long lạnh lùng nói: " Không thể dừng! Nguy hiểm!"

Tinh Diệu tốc độ cực nhanh, nhưng cũng chỉ vừa rời đi hằng tinh hệ chỗ của Tần Tiểu Thiên. Một tinh hệ có vô số hằng tinh hệ, so với những tinh hệ khác, hằng tinh hệ kỳ thật cũng không lớn, cho nên hắn vẫn cảm giác được nguy hiểm.

Tế Vô Nhai nhỏ giọng nói thầm: " Tiểu quỷ nhát gan…"

" Ba!"

Gáy của hắn đã trúng một cái tát, Hiên Long mắng: " Hỗn tiểu tử, ngươi biết cái gì! Mới tu tới Độ Kiếp kì đã cho rằng mình lợi hại lắm sao?"

Ba người Trình Kiến Côn há to miệng, trong lòng đồng thời sợ hãi than: " Má ơi! Tề tiền bối dĩ nhiên là Độ Kiếp kì?"

Tế Vô Nhai vuốt đầu, có giận cũng không dám phát, mộc long này thật là quá mạnh mẽ. Hắn ngẩng đầu vừa muốn nói chuyện, thì nhìn thấy dị biến nơi xa xa, không khỏi ngây ngốc ra.

Mã Tu theo ánh mắt của hắn nhìn lại, nhịn không được thất thanh kêu lên: " Oa, đó là cái gì?"

Trình Kiến Côn nói: " Cái gì? Ách.."

Hiên Long cũng nghiêng đầu nhìn lại, chỉ liếc mắt một cái, liền lập tức đánh ra vài thủ ấn tiên linh quyết, hét lớn: " Tất cả mọi người toàn lực vận công!"

Tinh Diệu giống như tăng thêm một luồng kình lực khiên dẫn, giữa thái không trung xuất ra ngân quang rực rỡ sáng lạn.

97. Q.10 - Chương 9: Tế Vô Nhai Độ Kiếp

Cổ thần hồn cố gắng nổ tung Thiên Diễn, Thanh Đế năm người liên thủ áp chế, không ai tưởng tượng được uy lực khi Thiên Diễn nổ bạo lớn đến bao nhiêu, Thiên Diễn thiếu chút nữa hiển lộ ở thế giới này, bị năm người Thanh Đế lại thêm Tần Tiểu Thiên nắm giữ chủ động, Thiên Diễn lâm vào bị động, hắn nhìn thấy không còn cách kháng cự, kết quả cuối cùng rất có thể bị Tần Tiểu Thiên khống chế.

Tính cách của cổ thần hồn thập phần cường hãn vô tình, mắt thấy hi vọng tan biến, hắn không chút do dự lựa chọn hủy diệt, chẳng qua là không ngờ tới, trong thời gian rất ngắn Tần Tiểu Thiên đã khống chế Thiên Diễn, cho dù hắn lựa chọn đồng quy vu tận, cũng không cách đem Tần Tiểu Thiên và năm người Thanh Đế cùng tiêu diệt.

Năm người Thanh Đế bị cổ thần hồn điên cuồng nổ ra, phân thân bị nghiền bể tan một nửa, cũng bị hất văng ra khỏi Thiên Diễn.

Cổ thần hồn cuồng bạo cũng làm cho Tần Tiểu Thiên bị thương tổn, đại não của hắn một mảnh hỗn loạn, tinh điểm trong cơ thể loạn bậy vo tròn, mặc dù Thiên Diễn không bị hủy, nhưng uy lực lại ảnh hưởng liên lụy tới thế giới này, hủy diệt mất mười tinh hệ.

May mắn chính là, Tần Tiểu Thiên trong lúc bị hắn nổ bạo, cuối cùng có thể tránh thoát một kiếp. Cho đến khi đám người Thanh Đế xuất hiện bên cạnh, hắn mới biết được đã thoát khỏi nguy hiểm.

Hiên Long bọn họ thoát đi thật mau, nếu hơi chậm một chút, Tinh Diệu khẳng định là không bảo vệ được, đám người Tế Vô Nhai sẽ không may, vận khí của bọn họ tốt, nhờ có sự lịch duyệt phong phú của Hiên Long, tốc độ chạy trốn nhanh như lưu tinh.

Phân thân của Thanh Đế, Bác Tụ và Lí Cường bị tổn thất ít nhất một nửa, Bối Dã Đan Đỉnh của Thiên Cô cũng thiếu chút bị hủy, duy nhất không hề tổn thất chính là Xích Minh, người này vẫn luôn trốn bên dưới đan đỉnh, tất cả công kích đều do Thiên Cô và Bối Dã Đan Đỉnh thừa nhận.

Tần Tiểu Thiên hữu khí vô lực hỏi: " Kết thúc rồi phải không?"

Thanh Đế vẫn tiêu sái như trước, bất quá sắc mặt có chút xanh xao, cũng hợp với tên Thanh Đế, nói: " Đáng tiếc…nếu có thể có được tất cả trí nhớ của cổ thần hồn, hắc hắc!" Trong lòng hắn có điểm tiếc nuối, biết lần này thật sự là may mắn.

Cổ thần hồn quá mức cường đại, một chút cũng không chịu né tránh, nếu như hắn không điên cuồng đánh ra, mà tiếp tục ẩn núp trong Thiên Diễn, cho dù Tần Tiểu Thiên hoàn toàn nắm Thiên Diễn trong tay, cũng tồn tại một mối họa thật lớn, cho nên hắn điên cuồng ngược lại đúng là một chuyện tốt.

Thông qua cổ thần hồn đoạt xá, Tần Tiểu Thiên không chỉ hiểu rõ được huyền bí trong đó, vẫn còn dưới sự trợ giúp của mấy người Thanh Đế thành công đánh lui hắn, chiếm được quyền khống chế Thiên Diễn.

Thông qua cuộc đấu lần này, cổ thần hồn lọt vào đả kích nặng nề, không có trăm ngàn năm thậm chí vạn ngàn năm chập phục tu dưỡng thì cũng đừng mong làm ra được gì, đến lúc đó, Tần Tiểu Thiên nhất định có thể tìm kiếm được con đường riêng của mình.

Cho đến lúc này, trong đầu Tần Tiểu Thiên vẫn vo tròn như tương hồ, đây là một hồi chiến đấu hồ đồ nhất hắn đã trải qua, cơ hồ là dựa vào bản năng mà đánh, bản năng này không phải đã có từ trước, mà là bắt chước một trăm lẻ tám quang điểm mới có được bản năng này, cho dù thắng, cũng thắng thật khó hiểu.

Thiên Cô nói: " Tiểu Minh, nơi này chỉ có ngươi không có việc gì, mang theo chúng ta đi đến một tinh cầu gần nhất đi."

Xích Minh nhếch miệng cười nói: " Ai, hình như nhìn các ngươi ai cũng đầu tóc dơ bẩn…hắc hắc…Ách, được rồi, được rồi, đừng đánh…"

Lí Cường giơ tay như muốn đánh, làm Xích Minh sợ đến vội vàng kêu lên.

Hắn dẫn theo mọi người, triển khai tinh không đại na di, trong thời gian ngắn đi tới một tinh cầu gần đó, trên đường còn thuận tay chụp lấy một Tinh Diệu, đó là Tinh Diệu do Hiên Long điều khiển, được Xích Minh mang theo rơi xuống mặt ngoài một tinh cầu. Bởi vì tốc độ quá mau, Hiên Long còn chưa kịp phản ứng thì đã rơi xuống đất, lúc này hắn mới phát hiện toàn là người quen.

Tế Vô Nhai vừa nhìn thấy Tần Tiểu Thiên, không khỏi hoan hô một tiếng, lập tức nhìn thấy mấy người Lí Cường, kinh ngạc nói: " Đại ca? Ngươi…tại sao ngươi ở chỗ này?"

Lí Cường mỉm cười nói: " Như thế nào? Không tốt hay sao?"

Tế Vô Nhai hưng phấn nói: " Tốt a…đương nhiên tốt, ta đã sắp bị mộc long này hành hạ muốn chết…Ai!"

Lí Cường không khỏi ha ha cười to, nhìn Hiên Long ôm quyền nói: " Hiên Long đại ca, làm phiền ngươi rồi."

Hiên Long gật đầu chắp tay, hết thảy cũng không cần nói. Giao tình của hai người không giống tầm thường, hắn cũng không cần nói lời khách sáo.

Tần Tiểu Thiên nói: " A Cô, đến ra mắt trưởng bối của sư môn ta."

Nghe Tần Tiểu Thiên giới thiệu, Trình Kiến Côn, Mã Tu, Lí Nguyên đều choáng váng, lắp bắp không nói được nên lời.

Nói giỡn, mấy vị này đều là nhân vật trong truyền thuyết, không ngờ lại có thể đứng ngay trước mắt của mình?

Lí Cường luôn cấp cho vãn bối mới gặp mặt lần đầu một chút lễ vật. Mấy người Thanh Đế thì không xem ba người Trình Kiến Côn vào trong mắt, tựa như Hiên Long, từ khi gặp mặt tới bây giờ cũng không có chủ động nói được mấy câu với bọn họ, đây không phải là tỏ vẻ gì, mà là cảnh giới chênh lệch quá lớn, thật sự không có cách nào khác trao đổi.

Trình Kiến Côn, Mã Tu và Lí Nguyên nghĩ không ra nguyên giới chi chủ lại là người bình dị thân thiết như vậy, lòng sùng bái đối với hắn lên tới cực điểm, ba người rất tự giác đứng phía sau Tế Vô Nhai, trên mặt tràn đầy vẻ hưng phấn, cũng không dám nói thêm cái gì, chẳng qua chỉ lẳng lặng nhìn xem.

Nhìn lên tinh không, nơi đó đã trở thành một vùng trời vẫn thạch bay ngang, do sự nổ mạnh đã hình thành nên sự lơ lửng giữa thái không trung.

Lí Cường nói: " Nơi này vẫn không an toàn, vẫn thạch nổ tung rất nhanh sẽ ảnh hưởng tới đây, ân, ta có ký hiệu của tinh lộ, ta mang theo mọi người đi một chỗ, để khôi phục thân thể một chút, a a, khó được có chút cảm giác mệt nhọc."

Mọi người theo Lí Cường na di qua một truyền tống trận, Lí Cường nói: " Lúc đầu giá cấu truyền tống trận đi nguyên giới thì cố ý ở tại một tinh cầu khá lớn phụ cận bày ra một truyền tống trận, a a. Có thể tiết kiệm thời gian và tinh lực không ít, ta mang theo mọi người đi một chỗ, linh khí nơi đó dường như sung túc, là một tinh cầu có tính mạng."

Tinh điểm trong cơ thể Tần Tiểu Thiên một mảnh hỗn loạn, Tinh Thị Liên ngoài thân hoàn toàn lùi về trong cơ thể, bây giờ hắn giống như là một người bình thường.

Tế Vô Nhai khởi động trận pháp, mọi người được truyền đến một hành tinh.

Hiên Long xem xét Định Tinh Bàn một chút, kinh ngạc nói: " Di, nơi này là bên bờ Huyễn Tinh Thần Trận."

Lí Cường gật đầu nói: " Nơi này tương đối vắng vẻ hẻo lánh, cũng an toàn một chút."

Hắn và Thanh Đế, Bác Tụ ba người biết, Thiên Diễn cũng không hoàn toàn ổn định, nếu như phát sinh biến hóa, thì có thể nhờ vào Huyễn Tinh Thần Trận, dựa vào uy lực của thần trận áp chế Thiên Diễn. Bởi vì bọn họ từng đi qua tổng xu nữu của Huyễn Tinh Thần Trận, đối với Huyễn Tinh Thần Trận tương đối hiểu rõ, cho nên hắn mới quyết định đi đến viên tinh cầu này.

Tần Tiểu Thiên hỏi: " Tinh cầu này có ai không?"

Lí Cường nói: " Có, nhưng đều là người tu chân chỉ đi ngang qua. Có lẽ là có tiên nhân, nhưng cũng không phải người bổn địa, cũng không có tu chân môn phái, là một viên tinh cầu vô chủ. A a, người không có bản lãnh thì không dám tới, ở chỗ này sẽ phải chịu thần trận ảnh hưởng."

Thanh Đế nhìn mọi người một cái, nói: " Tiểu Thiên, đây là một cổ ngọc giản lớn..."

Tần Tiểu Thiên lập tức hiểu rõ ràng, đây là muốn hắn cấp cho trí nhớ và kinh nghiệm của cổ thần hồn, cười nói: " Một cái không đủ, các ngươi có năm người, a a, ta cũng không có cổ ngọc giản."

Trên mặt mọi người đều lộ ra ánh mắt chờ mong. Kinh nghiệm và trí nhớ như thế đối với năm người mà nói đều là vô giới chi bảo, bảo vật gì cũng không bằng, cho dù là thần khí cũng không ngoại lệ.

Tần Tiểu Thiên có ý định không hề giữ lại tất cả trí nhớ và kinh nghiệm, đều khắc vào trong cổ ngọc giản, thậm chí đem cả kinh nghiệm mình làm sao ngưng kết tinh điểm cũng ghi vào bên trong. Đối với sư tôn và mấy người Thanh Đế, hắn phi thường tín nhiệm và kính trọng.

Hiên Long nhỏ giọng hỏi Lí Cường: " Đây là cái gì?"

Thanh Đế ở một bên nhàn nhạt nói: " Đối với ngươi không có ích gì."

Hiên Long nhất thời im lặng. Trên đời này người có tư cách không xem mình vào mắt, tất cả đều đang ở trước mặt, trong lòng âm thầm than thở, cũng không nói gì nữa.

Lí Cường cười nói: " Hiên Long đại ca, ngươi muốn xem, ta có thể cho ngươi, a a, nhưng...đối với ngươi đích xác không có tác dụng gì, ghi chép của nơi này chính là kinh nghiệm tu thần."

Hiên Long gật đầu, hắn biết ý tứ trong lời nói của Lí Cường, nói là không tác dụng, kỳ thật là nói cho Thanh Đế nghe, nhưng thật ra bất cứ pháp môn tu luyện gì, đối với tiên nhân như Hiên Long cũng đều có tác dụng dẫn dắt.

Thanh Đế nhìn lướt qua Lí Cường, không ngăn cản, biết vị đồ đệ này là người rất tốt.

Tần Tiểu Thiên nói: " Sư tôn, sư bá, bây giờ còn không thể dùng cổ ngọc giản ghi chép, chờ ta khôi phục một chút, cẩn thận sửa sang trí nhớ lại một lần, a a, lúc cổ thần hồn đoạt xá, lưu lại không ít thứ tốt, ta chuẩn bị sửa sang lại rồi nhớ kỹ, như vậy các ngươi cũng có phương tiện dễ hiểu."

Thanh Đế cười gật đầu, nói: " Tốt, như vậy cũng tốt! Dù sao lý giải của ngươi cũng tương đối khắc sâu."

Thiên Cô nói: " Chúng ta tìm một nơi linh khí sung túc, nơi này quá gần truyền tống trận, có lẽ sẽ có người quấy rầy, Tiểu Minh, ngươi tìm một chỗ, đưa mọi người qua đó."

Lúc này Xích Minh lộ vẻ rất nghe lời, lập tức thuấn di đi, tốc độ thật mau, sau nửa giờ tìm được một địa phương thích hợp, quay lại cũng không nhiều lời, bọc mọi người thuấn di đi.

Vừa nhìn bờ hồ mênh mông, phân bố vô số cây cỏ, sương mù bao phủ, vài cọng cây nhỏ lắc lư trong gió. Mọi người vừa hiện thân thì làm vài loài chim màu trắng hoảng sợ bay lên, tung cánh bay lên bầu trời, côn trùng kêu vang tạo thành một mảnh.

Xích Minh đắc ý cười nói: " Linh khí nơi này không tệ, bờ hồ cũng lớn, hẳn là không có người đế quấy rầy."

Lí Cường xuất ra bốn viên thần đan, đưa ấy người Thanh Đế, nói: " Khôi phục trước đã, chuyện gì để sau này hãy nói, tiểu Minh, Hiên Long đại ca, các ngươi chịu trách nhiệm bảo vệ." Vừa nói thì cũng uống một viên thần đan, khoanh chân ngồi xuống bắt đầu khôi phục.

Tần Tiểu Thiên không dám chậm trễ, cũng lập tức ngồi xuống sắp xếp lại tinh điểm trong cơ thể.

Bởi vì hấp thu phần lớn năng lượng và vật chất trong Thiên Diễn, tinh điểm đã có thể chống đỡ với quang điểm sự vận hành, chỉ cần không bị cổ thần hồn đảo loạn, điều chỉnh cũng không cần cố hết sức, dần dần, tinh điểm trong cơ thể và quang điểm trong Thiên Diễn bắt đầu hòa hợp.

Mấy người Lí Cường ngồi xuống bốn tháng, Tần Tiểu Thiên là người cuối cùng tỉnh lại. Tinh điểm trong cơ thể đã ổn định, kỳ quái chính là tựa hồ có một cỗ lực lượng đang trợ giúp hắn sửa sang lại Thiên Diễn, điều này làm cho hắn có được sự trợ giúp rất lớn.

Thiên Diễn tựa hồ cũng bình tĩnh trở lại, nguyên bổn Thiên Diễn sắp hỏng mất, ở trong thời gian mấy tháng nhanh chóng khôi phục, tựa như một chiếc xe vừa được tu chỉnh lần nữa, nhìn qua so với trước kia còn tốt hơn nhiều.

Bất quá trong lòng Tần Tiểu Thiên có một loại cảm giác bất an, không biết vấn đề nằm ở nơi nào, đặc biệt là lúc tinh điểm trong cơ thể hoàn toàn đón nhận quang điểm trong Thiên Diễn, cảm giác bất an càng thêm rõ ràng, cũng càng thêm mãnh liệt.

Rốt cuộc là từ nơi nào xảy ra vấn đề? Hắn suy nghĩ mãi mà không có kết quả.

Mấy ngày nay Tế Vô Nhai tâm thần bất an, biết thiên kiếp sắp đến nơi.

Trong khoảng thời gian này, hắn và ba người Trình Kiến Côn mỗi ngày chạy quanh bờ hồ. Hiên Long cũng rất tận trách nhiệm, doanh địa có Xích Minh thủ hộ, hắn đi theo mấy người Tế Vô Nhai, xem như là một hộ vệ bảo tiêu. Bên trong bờ hồ cũng có nhiều loại quái thú, cũng không quá lợi hại, ba người Trình Kiến Côn chơi đùa rất tận hứng. Tế Vô Nhai cũng không có lo lắng chuyện độ kiếp, có Hiên Long ở đây, độ kiếp sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Mấy người Lí Cường dựa vào thần đan, chữa trị xong thương thế, sau khi tỉnh lại thì phát hiện tu vi của mình lại tăng thêm một chút.

Đối với họ mà nói, tu vi chỉ tiến một chút thì cũng là may mắn, bởi vì tu vi của bọn họ thật sự rất cao, muốn tăng thêm một chút, không có mấy trăm hay một ngàn năm thời gian cũng không thể làm được. Lần này hành động Thiên Diễn, có được chút thu hoạch ấy cũng rất đáng giá, đừng nói chi sẽ có được trí nhớ và kinh nghiệm của cổ thần hồn.

Tế Vô Nhai thỉnh thoảng lại sững sờ xuất thần. Lí Cường từng trợ giúp rất nhiều người độ kiếp, vừa nhìn đã biết vấn đề, nói: " Huynh đệ, có phải cần độ kiếp rồi không?"

Hiên Long ở một bên cười nói: " Ta phỏng chừng còn hai ngày thời gian, nhiều nhất không vượt qua ba ngày, thiên kiếp sẽ đánh đến nơi."

Thanh Đế nói: " Nơi này gần thần trận, thiên kiếp chỉ sợ sẽ lợi hại hơn một chút, ngươi có thể giúp hắn."

Tần Tiểu Thiên muốn nói gì, nhưng lại ngậm miệng lại, từ lúc ở trong Thiên Diễn độ kiếp không qua, trong lòng hắn đối với chuyện độ kiếp sinh ra cảm giác sợ hãi không nhỏ, vừa nghĩ đến Đại Diễn Thần Lôi là cả người không được tự nhiên, bởi vậy hắn rất hâm mộ Tế Vô Nhai có được nhiều người hỗ trợ như vậy.

Lúc đầu khi hắn độ kiếp, nếu như có Thanh Đế bọn họ, hắn tự tin mình sẽ vượt qua đại tiên kiếp kinh khủng đó, đáng tiếc khi đó không ai hỗ trợ.

Dù đã trải qua, nhưng Tần Tiểu Thiên vẫn còn một nghi vấn: " Tại sao trong Thiên Diễn, có thể xuất hiện kiếp lôi lợi hại như vậy?" Lúc này trong lòng chợt hiện lên một tia linh quang: " Chẳng lẽ là cổ thần hồn giở trò quỷ?"

Hắn càng nghĩ càng cảm thấy có đạo lý.

Cổ thần hồn có thể là thông qua đại diễn thần lôi, mới đưa một bộ phận trí nhớ mạnh mẽ đánh vào trong linh hồn của mình, từ lúc đó, hắn đã xem mình là đối tượng để đoạt xá.

Tần Tiểu Thiên nhịn không được lắc đầu cảm thán, nếu như hết thảy đều là thật sự, cổ thần nọ cũng thật là quá đáng sợ.

Mọi người đang ở phía tây bắc của bờ đầm, diện tích chiếm chừng hơn một trăm mẫu, là một trong nhưng khu đất khá rắn chắc của ao đầm, bởi vì đã trưởng thành ngàn năm, khối đất này cao hơn ao đầm chừng năm thước hơn, tựa như là một tòa núi nhỏ, nguyên bổn chủ nhân của ao đầm này là một con cá sấu lớn, bị Xích Minh tiện tay xóa đi, nơi này tạm thời biến thành doanh địa của mọi người.

Tế Vô Nhai bắt đầu bố trí trận pháp, cao thủ chung quanh không có ai tiến lên hỗ trợ, đây là chuẩn bị phải do hắn tự mình làm ra.

Người khác ở lại đây chỉ là vì đề phòng vạn nhất, chỉ có khi hắn thật sự không thể chống đỡ được, thì những người này mới có thể tiến lên hỗ trợ.

Dưới sự chú ý của mọi người, trận hình của Tế Vô Nhai từng chút một được hình thành, đám người Trình Kiến Côn thì hoa mắt, Mã Tu và Lí Nguyên không lên tiếng. Đối với bọn họ mà nói, thủ đoạn bày trận của Tế Vô Nhai quá mức inh, rất nhiều huyền bí thủ pháp bày trận đều xem không hiểu.

Tế Vô Nhai vừa bày trận vừa giải thích, Lí Cường đôi khi cũng chen vào mấy câu, chỉ điểm những chỗ sơ hở của trận pháp. Trong lòng mấy người Trình Kiến Côn hô to quá sung sướng, trên mặt mọi người đều lộ ra ánh mắt hưng phấn.

Tần Tiểu Thiên cũng có thể xem như là cao thủ trận pháp, đối với thủ đoạn bày trận của Tế Vô Nhai cũng rất bội phục, vừa nhìn đã nhận ra là cao thủ được học tập trận pháp có hệ thống, thủ pháp bày trận phi thường lão luyện, chi tiết tỉ mỉ lại thập phần chu đáo, cơ hồ đều là phòng ngự trận pháp.

Thiên Cô mắt lạnh bàng quan, đột nhiên lên tiếng: " Cho một ít thủ đoạn phản kích thì tốt hơn."

Thanh Đế hài lòng gật đầu.

Thiên Diễn bị Tần Tiểu Thiên thu lấy, hắn cũng không để ý, chỉ cần có thể có được trí nhớ và kinh nghiệm của cổ thần hồn, thì cũng đã rất thu hoạch, dù sao hắn là tiên giới chi chủ, thiếu một thần khí Thiên Diễn cũng không có gì đáng ngại.

Xích Minh nằm trên một đống cỏ mềm mại, nhàm chán nhìn bầu trời, cho đến khi Tần Tiểu Thiên đi tới bên cạnh, hắn cũng còn một bộ dáng nhàn rỗi, lại dương dương nói: " Tiểu Thiên, ngươi cũng là một tên quái vật…Ai, nhàm chán a."

Tần Tiểu Thiên bị dọa cho hoảng sợ, ngồi xuống hỏi: " Sư tôn, tại sao ta lại là quái vật?"

Xích Minh hừ một tiếng nói: " Nói là quái vật vẫn còn tốt, ngươi so sánh với quái vật còn muốn phải…" Trong lúc nhất thời hắn tìm không được từ thích hợp diễn tả, một hồi lâu thở dài: " Ta ình là thiên tài trong thiên tài, không nghĩ tới thu một đồ đệ so với ta còn muốn khoa trương, ai, vận khí a, vận khí tới thì núi lớn cũng ngăn không được, tiểu tử, vận khí của ngươi cũng thật là tốt quá phải không?"

Không ngờ hắn lại có chút ganh tỵ với thành tựu của đồ đệ.

Tần Tiểu Thiên thổi phù một tiếng nói: " Sư tôn, ngài lại phát lao tao gì đây?"

Lí Cường ở một bên cũng cười, nói: " Tiểu Thiên, đừng thèm để ý sư tôn ngươi, hắn đang hướng ta khoe khoang, ha ha."

Xích Minh thích ý vặn eo một cái, nhìn Tế Vô Nhai, lộ ra một tia cười đắc ý, nói: " Ngô, cũng là đại ca hiểu rõ ta…hắc hắc."

Hắn làm tức giận đến Lí Cường đá tới một cước, cười mắng: " Không biết cả ngày ngươi lo suy nghĩ cái gì, đó có gì đáng đắc ý? Mọi người có cơ duyên của mình, mọi người có vận khí của mình."

Vào giữa trưa ngày thứ hai, thiên kiếp của Tế Vô Nhai đã tới.

Phía sau Tế Vô Nhai không xa là Hiên Long và Lí Cường, mấy người Thanh Đế ở xa hơn một chút, bọn họ đều ở trong phạm vi của thiên kiếp, nơi này ngoại trừ Tế Vô Nhai ra, không ai quan tâm tới thiên kiếp. Còn ba người Trình Kiến Côn, tự nhiên có Tần Tiểu Thiên bảo vệ.

Mặc dù có hai đại siêu cấp cao thủ trợ giúp, Tế Vô Nhai vẫn phi thường khẩn trương. Truyền thuyết độ kiếp thất bại thật sự là nhiều lắm, rất nhiều tu chân cao thủ vì sợ hãi độ kiếp mà trốn vào nguyên giới, không dám dễ dàng đi ra ngoài, cứ như vậy, bọn họ không cách nào tiến bộ, muốn tiến vào Đại Thừa kì thì không thể nào, chỉ có thể ở mãi trong nguyên giới, cho đến ngày nào đó không chịu được nữa, mới có thể rời đi nguyên giới để độ kiếp.

Bầu trời nhanh chóng âm trầm xuống tới, trong chốc lát mây đen cuồn cuộn.

Ánh mắt Tế Vô Nhai khẩn trương, nhịn không được hỏi: " Muốn tới rồi phải không?"

Lí Cường từng giúp nhiều người vượt qua độ kiếp, người có thể để cho hắn phải ra tay giúp cũng không nhiều, đều là những bằng hữu tốt nhất, cho nên hắn từng nhìn thấy qua tràng diện người tu chân độ kiếp, biết đây là dấu hiệu, nói: " Thiên kiếp của mỗi người cũng không khác nhau lắm, nhưng quá trình cụ thể

thì không giống, chuyện này ngươi hẳn là sớm biết, giống như kiếp lôi bắt đầu này, a a, xem tình hình…lần này cũng không kém nhiều lắm, ngươi tự coi chừng."

Phi kiếm của Tế Vô Nhai hóa thành kim mang, vờn quanh người phòng hộ.

" Ta biết, a a, lần đầu tiên…đây là kiếp xử nam của ta…" Thanh âm nói chuyện của hắn cũng thay đổi, khẩn trương đến hai tay run nhè nhẹ, trong lòng dâng lên không biết bao nhiêu tư vị.

Tần Tiểu Thiên dùng Tinh Thị Liên hình thành vòng bảo hộ bảo vệ ba người Trình Kiến Côn, khoảng cách với Tế Vô Nhai khá xa.

Trình Kiến Côn hiếu kì nói: " Di, bầu trời tối đen rồi?"

Mã Tu nhỏ giọng nói: " Đây là thiên kiếp sao, rốt cuộc đến rồi."

Tần Tiểu Thiên xuất một cây Tinh Thị Liên thăm dò vào trong kiếp vân, hắn phát hiện năng lượng đang tụ tập rất nhanh, gật đầu nói: " Hẳn là kiếp lôi, ân? Sao lại yếu kém như vậy?" Trong lòng hắn cảm thấy rất kinh ngạc.

Năng lượng ba động do Tinh Thị Liên truyền trở về cũng không có gì lợi hại, hắn có chút không nghĩ ra, tại sao lúc mình độ kiếp, năng lượng lại phản ứng mãnh liệt như vậy?

Chín đạo kiếp lôi màu xanh trắng liên tiếp đánh xuống, nhìn qua giống như cơn mưa tia chớp thật to, đối với mọi người mà nói chỉ là chuyện nhỏ quá mức, chín đạo kiếp lôi bị trận pháp bố trí của Tế Vô Nhai ngăn trở, chỉ có đạo kiếp lôi cuối cùng thì có chút lợi hại hơn một chút, phòng hộ trận pháp bị rung chuyển, ngay sau đó lại thêm chín đạo kiếp lôi, uy lực lần này lớn hơn gấp đôi vừa rồi, phòng hộ trận pháp bị nghiền bể tan tành.

Chín đạo kiếp lôi cuối cùng mới là khảo nghiệm Tế Vô Nhai.

Trình Kiến Côn nhìn thấy trận pháp bể tan tành, sắc mặt trắng bệch, nhịn không được nói: " Tiểu Thiên, nhiều cao thủ như thế…tại sao không bố trí một cái lồng phòng ngự lợi hại hơn?"

Tần Tiểu Thiên lắc đầu nói: " Ta cũng không rõ ràng, tổ sư cô có biết không?"

Thiên Cô cười nói: " Lồng phòng hộ lợi hại hơn? Ngươi nơi này chỉ tùy tiện là ai cũng có thể tạo ra một tiên trận lợi hại, tại sao mọi người không động thủ?"

Trình Kiến Côn lắc đầu, Lí Nguyên nhỏ giọng nói: " Tại sao?"

Thiên Cô giải thích: " Bởi vì là Tế Vô Nhai độ kiếp, mà không phải là những người khác. Bất luận là người tu chân nào độ kiếp, chỉ nghe nói có người hỗ trợ, mà không ai có thể thay thế. Nếu như bố trí một tiên trận, kiếp lôi không cách nào ứng trên thân thể người độ kiếp, như vậy kiếp lôi cũng sẽ không thể biến mất, ngược lại ngày càng dữ dội hơn, cho đến khi tiên trận bị nghiền nát.

Một khi tiên trận bị phá vỡ, người độ kiếp phải đối mặt không phải chỉ là kiếp lôi ban đầu, mà là kiếp lôi có thể phá rớt tiên trận, a a, đến lúc đó, không có tiên trận phòng hộ, hẳn phải chết không thể nghi ngờ! Cho nên lúc đầu bày trận vẫn tốt hơn, trận pháp này cũng có chỗ tốt, đã làm hao đi một bộ phận kiếp lôi để phá trận, thì kiếp lôi sau đó sẽ dễ dàng hơn một chút."

Tế Vô Nhai trang bị siêu cường, chiến giáp và phi kiếm trên người là do Lí Cường tự mình luyện chế, độ kiếp thì dùng linh đan ngọc phù vô số, hơn nữa lại được rất nhiều tiền bối chỉ điểm, cho nên hắn độ kiếp khác với người khác. Ngay cả Tần Tiểu Thiên cũng không thể không cảm thán, Tế Vô Nhai có đại ca như Lí Cường, cho dù phải trải qua cửa ải khó khăn nhất của người tu chân, cũng chỉ kinh sợ mà không nguy hiểm, dễ như trở bàn tay.

Chín đạo kiếp lôi, Tế Vô Nhai chỉ dựa vào chiến giáp xuất sắc và phi kiếm đã hoàn toàn đối phó, kiếp vân lập tức tiêu tán, Tế Vô Nhai kinh ngạc nói: " Di, không phải còn có phong kiếp…tâm hỏa kiếp…tâm ma kiếp…ân, tại sao lại không có?"

Thanh Đế nhíu mày nói: " Kỳ quái, tại sao lại tiêu kiếp nhanh như vậy?"

Thiên Cô và Bác Tụ trong mắt cũng khó hiểu, Lí Cường cúi đầu trầm tư, Tần Tiểu Thiên bất an nhìn trời, nói: " Người tu chân độ kiếp cũng quá dễ dàng phải không? Ta cảm thấy không đúng."

Xích Minh nhếch miệng cười nói: " Có gì không đúng, không có việc gì nữa phải không? Ai, rốt cuộc kết thúc."

Tế Vô Nhai lại đứng thêm chốc lát, chung quanh vẫn như cũ không hề động tĩnh. Chính hắn cũng không biết là có tâm tình gì, độ kiếp quá dễ dàng cũng không phải chuyện tốt. Bởi vì không có trải qua thiên kiếp tẩy lễ, đối với việc tăng lên thực lực không có lợi.

Tựa như đã chuẩn bị một bàn tiệc hào hoa, nguyên bổn vốn cho là có mười khách tới, kết quả chỉ tới một người, còn chưa ăn đã bỏ chạy, trong lòng không khỏi có một loại cảm giác mất mác mãnh liệt.

Tần Tiểu Thiên đột nhiên chợt quát: " Ai nha, phiền lớn a…?"

Xích Minh mắng: " Con thỏ nhỏ đáng chết, hét gì? Làm lão tử giật nảy mình!"

Thanh Đế ánh mắt biến đổi, nói: " Không xong!"

Thiên Cô nhắm mắt suy tư.

Lí Cường cũng nói: " Không đúng!"

Một cỗ áp lực vô hình đột nhiên phủ xuống, Xích Minh kêu lên quái dị: " Di? Đó là thứ gì vậy?"

98. Q.10 - Chương 10: Đại Thần Kiếp

Một đóa kiếp vân đỏ như lửa, đột ngột xuất hiện trên bầu trời.

Tế Vô Nhai không rên một tiếng mềm nhũn ngã xuống đất.

Áp lực cực lớn lại có thể làm ột cao thủ Độ Kiếp kì bị tê liệt? Lí Cường không còn kịp kinh ngạc, vung tay kéo Tế Vô Nhai đến bên cạnh.

Tế Vô Nhai sợ đến hồn phi phách tán, hoảng kinh nói: " Đây là thứ gì vậy…ta ngay cả đứng cũng đứng không được!"

Thanh Đế nhìn đóa kiếp vâ giống ngọn lửa chằm chằm, ánh mắt dị thường nghiêm túc.

Thiên Cô nói: " Đây là thiên kiếp gì?"

Mấy người Trình Kiến Côn mặc dù có cao thủ phòng hộ chung quanh, cũng cảm thấy không thở nổi, loại sợ hãi dâng lên từ tận đáy lòng này, vô luận như thế nào cũng không áp chế được, cả ba người run bần bật, không ngừng lập cập, trước mắt nổ đom đóm, một câu cũng nói không nên lời.

Tinh Thị Liên của Tần Tiểu Thiên vừa mới đến gần kiếp vân, đã bị năng lượng thật lớn của kiếp vân hất văng ra, không khỏi kêu lên quái dị: " A? Thứ gì mà lợi hại như thế?"

Hắn nhận thấy được năng lượng kịch liệt kéo lên, tựa hồ kiếp vân còn đang tích súc năng lượng, một khi hoàn thành tích súc sẽ bộc phát lên, trời mới biết sẽ có tình huống gì xảy ra.

Thanh Đế quát: " Là ai? Là ai?"

Đoàn kiếp vân kia dĩ nhiên không phải nhằm vào Tế Vô Nhai, nói cách khác, ở giữa bọn cũng có một người đang độ kiếp, trong sự cấp bách hắn hỏi ra câu này quả thật là khó hiểu.

Thiên Cô đầu tiên hiểu được, nói: " Không phải ta…không phải ta độ kiếp!" Nàng vừa nói thì mọi người liền hiểu rõ ràng, Bác Tụ đơn giản nói một câu: " Không phải ta!"

Lí Cường đi theo nói: " Cũng không phải ta…ta không có cảm ứng!"

Xích Minh lắc mạnh đầu, luôn miệng nói: " Không có quan hệ với ta, đừng nhìn ta!"

Hiên Long không nói gì, chỉ xua tay, ý tứ cũng không phải hắn.

Ánh mắt mọi người đều tập trung lên trên người Tần Tiểu Thiên, nhìn đến cả người hắn không được tự nhiên. Trong lòng hắn lại một mảnh hồ đồ, nói: " Là ý gì?"

Thanh Đế quát: " Có phải ngươi đang độ kiếp hay không?"

Tần Tiểu Thiên cười khổ nói: " Ta…ách, ta không biết!"

Thanh Đế chợt quát: " Tất cả tản ra!" Mọi người vừa định tản ra, ai ngờ áp lực do đoàn kiếp vân mang đến làm cho người ta không cách nào thuấn di, Hiên Long bắn ra kiếm tiên, không đợi hắn ngự kiếm bay đi, kiếm tiên đã rơi trở xuống đất. Hắn hoảng sợ nói: " Đi không được? Tiên khí không cách nào sử dụng?"

Bác Tụ nói: " Mọi người hợp lực đi, kỳ quái, kiếp lôi tựa hồ là hướng về chúng ta mà tới! Ai cũng đừng mong bỏ chạy."

Thiên Cô không tin, liên tục hai lần cố gắng thuấn di cũng không thành công, ngạc nhiên nói: " Đây là thứ gì, không ngờ có thể ngăn chặn chúng ta nhiều người như vậy?"

Thanh Đế nói: " Không biết, mọi người hợp lực đi!"

Năm người bọn họ đều là người có thần khí đại uy lực, lập tức bay ra thần khí triển khai phòng hộ, kiếm tiên không được, thần khí còn có thể dụng.

Kỳ quái chính là đoàn kiếp vân kia vẫn không hề nhúc nhích, nhưng lại cấp áp lực ọi người càng lúc càng lớn.

Phải biết rằng những người này đều là siêu cấp cao thủ đứng đầu, mặc dù bọn họ kiến thức rộng rãi, cũng chưa từng gặp qua chuyện quái dị như thế, không có kiếp vân nào lại giống như vậy, làm cho người ta có một loại cảm giác như gặp quỷ giữa ban ngày.

Hiện trường hào khí ngưng trọng cực kỳ, Thanh Đế trong mắt kim mang loạn sáng, nói: " Tại sao lại có liên quan tới năng lượng của thần trận?" Hắn là người đầu tiên phát hiện nơi phát ra của năng lượng.

" Thần trận?" Tần Tiểu Thiên nghi hoặc nói: " Thần trận gì?"

Lí Cường chỉ vào tinh quang lóe ra trên bầu trời, nói: " Chính là nơi đó, tinh quang đó mang theo chính là năng lượng của Huyễn Tinh Thần Trận, tinh cầu chúng ta đang đứng nằm bên bờ Huyễn Tinh Thần Trận."

Tần Tiểu Thiên đột nhiên nhớ ra, nói: " Có phải là Huyễn Tinh Thần Trận mà Thiên Chân sư bá nói không?"

Lí Cường ngửa đầu nhìn bầu trời, hình như có sở ngộ, nói: " Nhìn xem còn một lát mới có thể phát tác, mụ nội nó, cảm giác như thế cũng không tốt…đúng, là Huyễn Tinh Thần Trận."

Tần Tiểu Thiên hiếu kỳ nói: " Thứ này có quan hệ gì tới Huyễn Tinh Thần Trận?"

Không có người trả lời.

Thanh Đế chẳng qua chỉ là tính toán có liên quan tới Huyễn Tinh Thần Trận, còn về phần tại sao liên quan, hắn cũng không rõ ràng, chẳng qua là mơ hồ cảm giác được, đây là do người trong bọn họ mà gây ra, tựa hồ rất phức tạp.

Thiên Cô xuất ra Bối Dã Đan Đỉnh, nói: " Hiên Long, ngươi dẫn mấy người bọn họ đi vào trước."

Hiên Long cung kính nói: " Dạ." Hắn dẫn theo Tế Vô Nhai, Trình Kiến Côn, Mã Tu và Lí Nguyên phi thân đi vào trong Bối Dã Đan Đỉnh, Thiên Cô nói: " Ở lại trong đan thất, cẩn thận không nên tiến vào đại trận trong đan đỉnh."

Xích Minh nói: " A a, ta dường như rất yếu nhược, cũng vào đi thôi, a a." Hắn cũng muốn bay vào trong đan đỉnh, Thiên Cô trợn mắt quát: " Tránh một bên! Thực lực của ngươi còn cần phải tránh né hay sao?"

Tần Tiểu Thiên muốn cười mà không dám cười, nhìn thấy sư tôn bị mắng, hơn nữa là bị một mỹ nữ như Thiên Cô mắng, thật sự là chuyện rất mới lạ.

Xích Minh da mặt thật dày, thực lực của Thiên Cô hắn căn bản không cách nào chống đỡ, bởi vì bị mắng chửi vài câu là rất bình thường. Hắn giở khuôn mặt tươi cười nói: " Ai, không cho vào thì thôi! Tiểu Thiên, sư tôn ngươi mệnh khổ a..."

Thiên Cô thu hồi Bối Dã Đan Đỉnh, thần khí lợi hại này tạm thời không còn sử dụng được nữa, nhưng nàng cũng không quan tâm. Trong những người này thì nàng là người có thần khí nhiều nhất, chỉ bằng vào số lượng, ngay cả Thanh Đế cũng không sánh lại.

Xích Minh nhìn lên trời, nhịn không được mắng: " Quỷ đồ vật kia tại sao còn chưa có động tĩnh?"

Tần Tiểu Thiên lại lần nữa cố gắng dùng Tinh Thị Liên tìm kiếm, ai ngờ Tinh Thị Liên chẳng những bị văng ra, ngay cả tinh điểm cũng bị chớp lên, trong lòng không khỏi càng thêm sợ hãi, thứ này quả thật quá tà môn.

Bác Tụ thượng nhân đột nhiên hét lớn một tiếng: " Tới rồi! Cẩn thận!"

Mây đỏ quỷ dị kia nhanh chóng khuếch tán, trong phút chốc đã che kín cả bầu trời, ngay sau đó trùm xuống dưới.

Thanh Đế đầu tiên đánh ra, vô số màu xanh lôi châu trong suốt trống rỗng xuất hiện, trong lúc phất tay đồng thời hướng lên cao vọt tới. Hắn quát: " Ta lên trước."

Thiên Cô, Bác Tụ và Lí Cường rất ăn ý đuổi theo sau. Xích Minh và Tần Tiểu Thiên đối với thứ này không chen vào được, Xích Minh cho tới bây giờ vẫn không hề có tính tự giác, còn Tần Tiểu Thiên thì không biết làm sao phối hợp.

Thanh Mộc Lôi là lôi hỏa Thanh Đế thường dùng, hắn muốn thử thăm dò uy lực của kiếp vân một chút.

Tinh Thị Liên của Tần Tiểu Thiên đã toàn bộ thu vào chung quanh cơ thể. Hắn biết thủ đoạn công kích của mình có hạn, toàn nhờ vào uy lực của Tinh Thị Liên, một khi Tinh Thị Liên không thể dùng, thì bản lãnh khác kém sư tôn bọn họ, cho nên hắn không muốn bị mất mặt xấu hổ, miễn tránh cho bêu xấu còn bị sư tôn mắng chửi.

Thanh Mộc Lôi nổ thành một mảnh, quang hoa màu trắng xanh liên tiếp lóng lánh.

Tần Tiểu Thiên hấp một ngụm khí lạnh, nói: " Má ơi, đây là thứ gì, lợi hại như thế!"

Thanh Mộc Lôi ngăn cản được kiếp vân đỏ như lửa từ trên đỉnh đầu mọi người đang trùm xuống, nhưng kiếp vân khác chung quanh cũng đang rớt xuống, trong chốc lát, ngoại trừ địa phương bọn họ đang đứng, còn ngoài ra những nơi khác đều đột nhiên hãm vùi lấp, trên trời dưới đất đều che kín kiếp vân đỏ rực như lửa, vô số tinh châu màu tím treo lơ lửng giữa không trung.

Tần Tiểu Thiên cả kinh kêu lên: " Đại Diễn Thần Lôi!" Nhìn kỹ, mới biết mình nói không đúng, thứ này so với Đại Diễn Thần Lôi tựa hồ còn lợi hại hơn, năng lượng ba động quả thật làm cho người khác kinh khủng.

Lí Cường không nói hai lời, hiện Diễn Chú Thần Giáp vào người, thần khí Cửu Diễn Lưu nổi ra ngoài thân, với ánh mắt của hắn dĩ nhiên là biết uy lực của Đại Diễn Thần Lôi, người ở đây ai cũng kiến thức bất phàm, ngoại trừ Tần Tiểu Thiên, ai cũng mặc thần giáp vào người, xuất thần khí ra ngoài.

Lí Cường nói với Tần Tiểu Thiên: " Vũ khí của ngươi đâu?"

Trong lòng Tần Tiểu Thiên kêu to: " Ta lấy đâu ra vũ khí?"

Mặc dù hắn có thể phục chế ra vũ khí từng sử dụng trước kia, nhưng khi nhìn thấy thần khí của sư tôn bọn họ, hơn nữa kiến thức qua uy lực của Đại Diễn Thần Lôi, biết cho dù mình phục chế ra vũ khí trước kia cũng không có tác dụng, đành cười khổ nói: " Ai, ta chưa có vũ khí."

Lí Cường kêu lên: " Đi đến phía sau ta!"

Thiên Cô không nghĩ tới Tần Tiểu Thiên không có vũ khí, lúc này cũng không còn kịp để hắn tiến vào trong Bối Dã Đan Đỉnh.

Tần Tiểu Thiên phát hiện Đại Diễn Thần Lôi lần này có chút không giống, lần trước lúc hắn độ kiếp thì uy lực của thần lôi ngưng tụ vào một điểm, đó chính là trên người mình, mà lần này Đại Diễn Thần Lôi lại trong phạm vi lớn, diện tích lớn, phô thiên cái địa, vô cùng vô tận, cho dù như vậy cũng không cách rung chuyển Thanh Đế mấy người siêu cấp đại cao thủ.

Cũng may Đại Diễn Thần Lôi cũng không tập trung, tựa như pháo hỏa bao trùm trên chiến trường, không phải oanh kích vào một điểm, đại địa dưới sự hoành hành của Đại Diễn Thần Lôi nhanh chóng sụp đổ, cảm giác giống như thế giới rơi vào ngày cuối cùng…

Đích xác, đây chính là ngày cuối cùng của tinh cầu này, Đại Diễn Thần Lôi tạc sụp hơn một ngàn thước mặt đất, mấy người Thanh Đế bằng uy lực của thần khí huyền treo giữa không trung, nhưng bọn họ không cách nào trốn tránh, bất luận là thuấn di hay là phi hành đều không làm được, chỉ có thể duy trì ở lại địa phương lúc đầu không bị lún xuống theo mặt đất bên dưới.

Mặt đất dưới chân đã bị tạc nổ sụp, Tần Tiểu Thiên dùng Tinh Thị Liên giắt đọng trên người Lí Cường, cảm giác như thế làm cho hắn rất ủ rũ.

Hắn có chút không cam lòng, vươn một cây Tinh Thị Liên, cắm vào trong Đại Diễn Thần Lôi.

Đại Diễn Thần Lôi không cách nào rung chuyển Tinh Thị Liên?

Trong lòng Tần Tiểu Thiên có chút vừa động, không nghĩ tới Tinh Thị Liên lại ương ngạnh như thế.

" Kỳ quái, vừa rồi tại sao kiếp vân có thể gạt ra Tinh Thị Liên?"

Nếu Đại Diễn Thần Lôi không thể rung chuyển được Tinh Thị Liên, hắn đã có được một cơ hội, dùng năng lực phục chế đặc hữu của Tinh Thị Liên, thành công phục chế Đại Diễn Thần Lôi.

Sau khi phục chế thành công, Tần Tiểu Thiên hưng phấn đến oa oa kêu to, không nghĩ đến lại được thuận lợi đến như vậy.

Không ai để ý tiếng kêu quái dị của Tần Tiểu Thiên, bởi vì mỗi người đều biết, Đại Diễn Thần Lôi chẳng qua chỉ là món ăn thứ nhất, lần đầu mà đã có lôi kiếp mạnh như vậy, thì những lôi kiếp tiếp theo sẽ là gì thì có thể tưởng tượng mà biết, trong lòng mọi người đều cảm thấy nặng nề, nhất là còn chưa hiểu rõ ràng, kiếp lôi này là nhằm vào ai mà phát, tại sao lại cường mãnh như vậy.

Đại Diễn Thần Lôi tựa hồ vô cùng vô tận, liên tục hơn mười phút tập kích với cường độ cao, rốt cuộc làm cho Thanh Đế giận dữ, quát: " Hỗn đản! Còn không để yên!"

Trong tiếng gầm gừ, hắn mượn sự trợ giúp do uy lực của thần khí, mạnh mẽ bay lên hơn mười thước, hai tay kháp động một chuỗi pháp quyết cực kỳ phức tạp, với thực lực của hắn, cơ hồ rất ít vận dụng pháp quyết, vô luận là tiên thuật, chỉ niệm đã phát, lần này phải cần tới thủ quyết gia tăng tiên thuật, lộ vẻ không chút tầm thường.

Thiên Cô nói: " Bình tĩnh một chút!"

Thanh Đế phát tác có chút ngoài dự đoán mọi người, phải biết rằng hắn cũng không phải tiên nhân bình thường, mà là siêu cấp cao thủ bước vào thần nhân cảnh giới.

Theo tiên quyết phát ra, một tòa tiên trận lập thể khổng lồ che phủ mọi người lập tức. Tiên trận vừa thành hình, đã đem Đại Diễn Thần Lôi bài xích thật xa.

Thanh Đế cười lạnh một tiếng, nói: " Đại khái chúng ta đã bị nhốt, hừ, hẳn là do năng lượng công kích của Huyễn Tinh Thần Trận phát ra, không biết là ai khiến cho…nhưng không trọng yếu, trọng yếu chính là chúng ta phải tiếp tục vượt qua."

Hắn vốn tính toán sẽ phát ra một tiên quyết công kích đại uy lực, nghe xong Thiên Cô nhắc nhở, mới cải đổi thành một đại hình tiên trận. Trong nháy mắt thành công bày trận, trong lòng hắn chợt rùng mình, với tâm tính kiên cường của mình như vậy, không ngờ lại bị kiếp vân rung chuyển, kiếp số này thật rất đáng sợ.

Đại Diễn Thần Lôi chỉ là kiếp lôi cấp thấp nhất, kiếp lôi kế tiếp không ai nhận ra là gì, nhưng uy lực to lớn, mọi người hoảng sợ biến sắc.

Viên tinh cầu bị Đại Diễn Thần Lôi hủy diệt một nửa, tựa như một quả cầu tuyết nhúng nước, bề mặt bị Đại Diễn Thần Lôi làm sụp đi một nửa địa tầng.

Mấy người Thanh Đế mặc dù vẫn còn ở lại tại chỗ, nhưng địa tầng dưới chân cũng đã biến mất, nhưng thật ra là đang treo ở không trung. Không phải bọn họ không muốn động, mà là bị lực lượng kỳ quái cố định ở tại chỗ. Với thực lực của Thanh Đế, muốn di động một chút cũng rất lao lực.

Đại Diễn Thần Lôi lặng yên biến mất, chung quanh một mảnh đen nhánh, bất luận là thần niệm hay là ánh sáng cũng không đi ra được, Thanh Đế hơi kinh hãi, hắn phát hiện tiên trận mình bố trí đang từ từ tan rã, kiếp số cổ quái đang đè ép chung quanh phi thường kỳ lạ, tựa hồ có năng lực nuốt chửng. Đại Diễn Thần Lôi đại nổ mạnh, hơn nữa bây giờ còn bị kiếp lôi đang nuốt chửng vô cùng vô tận.

Bóng tối và ánh sáng chuyển đổi không tới mười giây, nhưng mười giây này làm cho người ta rung động không thôi. Đưa mắt nhìn lại, bên ngoài là lốc xoáy màu đen vo tròn, chỉ cần đồ vật nào đụng phải lốc xoáy màu đen, liền lập tức hóa thành phấn vụn biến mất vô tung.

Thanh Đế thả ra tiên trận đã bị nghiền nát tan tành, tiên trận bây giờ là do Bác Tụ thượng nhân bố trí. Mấy người bọn họ ăn ý không phải người bình thường có thể sánh bằng, tiên trận của Thanh Đế bố trí vừa muốn mất đi hiệu lực, Bác Tụ liền chủ động đi tới thay thế, tuyệt không kém hơn Thanh Đế lúc ra tay, làm cho Thanh Đế có được cơ hội thở dốc, dù sao Thanh Đế cũng không cần trợ giúp.

Thiên Cô nhìn chằm chằm vào Huyễn Tinh Thần Trận xa xa, nói: " Thần trận vận chuyển tựa hồ có thay đổi."

Thanh Đế ngẩng đầu nhìn lại, một hồi lâu, cười khổ nói: " Quả nhiên là vậy! Quả nhiên là uy lực của thần trận! Nhưng là ai làm ra chứ?"

Tần Tiểu Thiên tựa hồ có điều hiểu rõ ràng, hắn giống như một đứa học sinh lớp bốn giơ tay lên, do dự nói: " Có lẽ...ách, có lẽ là ta...hình như dung hợp Thiên Diễn khiến cho như vậy...nhưng rất kỳ quái, tại sao lại liên lụy mọi người cùng phải chịu chung như thế?"

Hắn thật sự không nghĩ ra, căn cứ kinh nghiệm độ kiếp, luôn luôn là ai độ kiếp thì người đó thừa nhận, lần này lại khác, tất cả mọi người đều bị liên lụy vào, bởi vậy mới làm cho đám người Thanh Đế cảm thấy khốn hoặc.

Xích Minh kinh ngạc nói: " Chẳng lẽ là thần kiếp?"

Thiên Cô, Thanh Đế, Bác Tụ cơ hồ đồng thanh nói: " Không thể nào!"

Tần Tiểu Thiên nhịn không được hỏi: " Tại sao?"

Thanh Đế nói: " Ta chưa từng gặp qua thần kiếp có uy lực thật lớn như thế, đây là uy lực do thần trận mang đến!"

Hắn không phải không có kiến thức qua thần kiếp, kiếp số như vậy làm cho người ta không cách nào ứng đối, dựa theo thói quen độ kiếp, đây mới là sơ kiếp, nếu như tiếp tục đi xuống, uy lực kiếp số phải tăng lên hơn mấy mươi lần, sẽ thay đổi thành thần kiếp.

Thần kiếp xuất hiện cũng không phải chuyện xấu, chẳng qua làm cho Thanh Đế bọn họ phán đoán sai lầm, thần kiếp chân chính thực sự, nơi này không có người nào có thể ngăn cản, cho dù đem bọn họ trói buộc cùng một chỗ cũng không được. Thần nhân cơ hồ không có cơ hội vượt qua thần kiếp nhiều, chủ nhân của Thiên Diễn chính là vì thần kiếp mà bị hủy diệt, thần hồn còn sót lại của hắn trốn vào trong Thiên Diễn lưu dưỡng chập phục, cho đến khi Tần Tiểu Thiên xuất hiện mới bắt đầu xuất động.

Tần Tiểu Thiên nắm Thiên Diễn trong tay, cũng như thừa kế thần kiếp của cổ thần hồn.

Nguyên bổn cổ thần hồn đã tìm ra phương pháp, có thể tạm thời tránh ra khỏi thần kiếp, nhưng Tần Tiểu Thiên lại không biết, hắn không chút che giấu lại đi thu Thiên Diễn, cũng bởi vậy mà đưa tới đại thần kiếp.

May mắn chính là, vị trí của bọn họ trùng hợp lại ở bên bờ thần trận, dưới sự bao phủ của uy lực thần trận, thần kiếp chẳng những phải đối phó bọn họ, đồng thời cũng phải đối phó thần trận, lực lượng của thần kiếp bởi vì vậy mà phân tán.

Thần trận và thần kiếp hai cỗ lực lượng lớn đánh nhau chết sống, khiến cho đám người Thanh Đế không cách nào rời đi, mà Tần Tiểu Thiên lại mượn nhờ lực lượng của mấy người Thanh Đế, ngược lại tránh né được thần kiếp đuổi giết tạm thời.

Liên tục hai kiếp số phủ xuống, thần kiếp tạm thời dừng lại.

Tần Tiểu Thiên hồ đồ nói: " Kết thúc rồi phải không? Ách, hình như không có..." Hắn phát hiện vẫn không cách nào khác di động, ý nghĩa phía sau vẫn còn kiếp số.

Thiên Cô nói: " Mọi người tranh thủ bày trận!"

Theo thanh âm mềm mại, trên bầu trời che kín cánh hoa, nhanh chóng ngưng kết, tứ tán phi khai, hình thành một đại hình hoa trận. Trận pháp của nàng rất đơn giản, chỉ là để bảo vệ mọi người.

Tiếp theo là Lí Cường bày trận. Hắn vứt ra hơn một trăm vật kiện nhỏ lóe ngân quang, nhanh chóng hình thành bảy viên hoàn trước người, giá cấu thành một chuỗi vòng, phất tay, chuỗi vòng màu bạc rất nhanh xoay tròn, mở rộng cực nhanh, hình thành một quang cầu màu bạc bên ngoài hoa trận. Quang hoa chói mắt chợt lóe rồi biến mất, chuỗi vòng màu bạc cũng biến mất không thấy, trận pháp hoàn thành.

Bác Tụ nói: " Ta tới!" Hắn vứt ra một thần khí hình ngôi sao, quát: " Sất!"

Thần khí tăng vọt, chỉ thấy sáng lên, biến thành ngàn tia khí nhỏ, trong chớp mắt bao vây hai đại trận đã bố trí kia.

Xích Minh nháy nháy đôi mắt, nhỏ giọng nói: " Hắc hắc, ta coi như xong...

Ai, thực lực quá kém...thật ngại quá..."

Tần Tiểu Thiên âm thầm cảm thấy sư tôn thật sự là hết nói, người này chẳng những lười biếng siêu cấp, nhưng lại giả vờ mình rất nhỏ yếu. Nhưng tự mình cũng không biết làm sao ra tay, đến trước mắt chỉ có thể sử dụng Tinh Thị Liên hộ thân, ngoài ra cái gì cũng làm không được.

Thanh Đế nói: " Ta phụ trách bên trong."

Đạo thần kiếp thứ ba rất nhanh phủ xuống.

Vô số kim điểm thật nhỏ tràn ngập không gian, ngay sau đó kim điểm kết hợp lẫn nhau, xa xa nhìn lại giống như bông tuyết khiêu vũ, mà bông tuyết này lại là màu vàng.

Mỗi một kim điểm có quỹ tích di động đều rất huyền diệu, một đám kim điểm kết hợp cùng một chỗ, hình thành một mảnh đao mang màu vàng, một cỗ gió kỳ dị từ trong kim mang gợi lên, chỉ chốc lát sau, đao mang màu vàng hình thành kim đao hình phiến trăng rằm lớn hơn nữa, ở không trung phiêu lãng không ngừng, phát ra tiếng gào thét thê lương phá không.

Xích Minh tò mò hỏi: " Di, đây là thứ gì vậy?"

Thanh Đế cau mày, trong lòng phi thường kinh nghiệm.

Nạp Mỗ Thần Kim, đồ vật cực kỳ hiếm thấy, tại sao lại xuất hiện ở chỗ này, hơn nữa còn là hình thái công kích?

Thứ này cứng rắn kinh khủng, là một loại tài liệu luyện chế cực phẩm tiên khí, ngay cả đại cao thủ như Xích Minh cũng không nhận thức, có thể thấy được nó rất hiếm thấy.

Nạp Mỗ Thần Kim bắt đầu hấp thu gió trong không trung, đây là một loại năng lượng kỳ quái, đao mang màu vàng từ từ tăng lớn, lẫn nhau thay đổi bay vụt, tiếng kim khí va chạm làm lòng người khó chịu.

Đôi mày Thanh Đế càng nhíu càng chặt, hắn đối với Nạp Mỗ Thần Kim cũng không để ý, hắn để ý là Nạp Mỗ Thần Kim lại có thể hình thành uy lực thần khí thiên nhiên, điều này thật bất khả tư nghị, phải biết rằng đây không phải là uy lực của thần khí, mà là uy lực của vô số thần khí chất chồng lên nhau, phi thường kinh khủng.

Kiếp lôi, giống như đều là tự nhiên hình thành, có thể tự nhiên hình thành đến trình độ như thế, đích xác làm cho người ta mở rộng tầm mắt.

Một tiếng nổ vang, kim đao Nạp Mỗ Thần Kim màu vàng từ bốn phương tám hướng chạy tới.

Thần khí của Bác Tụ tiếp xúc đầu tiên, hắn buồn bực hừ một tiếng, thân hình kịch liệt chấn động, nghiến răng nói: " Không tốt! Ta...ta...phốc!" Một ngụm máu màu vàng phun ra ngoài.

Chỉ một kích, tựa hồ đã phá rơi phòng hộ của thần khí, mọi người nhất thời trợn to đôi mắt, trong lòng khiếp sợ không thôi, thật quá lợi hại.

Lí Cường còn kém hơn Bác Tụ một chút, hắn cũng không đỡ nổi, cũng bị thương nặng, kế tiếp là hoa trận của Thiên Cô bị phá hủy.

Chỉ ngắn ngủn một phút đồng hồ, ba đại cao thủ cùng bị thương nặng. Đôi mắt Thanh Đế đỏ lên, chỉ trong chốc lát, chung quanh thân thể xuất hiện hơn trăm cây Thanh Mộc màu xanh, trong tiếng quát đột nhiên lớn mạnh, bay về bốn phương tám hướng.

Xích Minh cũng không dám tiếp tục bàng quan nữa, hắn đương nhiên hiểu rõ ràng, vạn nhất Thanh Mộc Trận mất đi hiệu lực, người nơi này không ai trốn thoát. Hắn vứt ra thần khí của bản thân, đó là một con ngô công(rết) bảy màu thật lớn, giống như là một thần khí ngô công thật lớn, chụp lấy Tần Tiểu Thiên, quát: " Ôm lấy eo ta! Chuẩn bị đào mạng!"

Thanh Đế quát to: " Đi theo ta!"

Hắn mượn nhờ Thanh Mộc Trận, thẳng tắp hướng Huyễn Tinh Thần Trận lao tới.

Đây là bổn nguyên lực lượng, có thể mượn lấy một bộ phận lực lượng của tiên giới. Lí Cường cầm Cửu Diễn Lưu trong tay, theo sát sau đó, bên cạnh hắn là Thiên Cô và Bác Tụ.

Thanh Đế một khi toàn lực mà làm, cho dù là thần kiếp, cũng có thể phá vỡ, chỉ bất quá đối với hắn thương tổn rất lớn.

Nạp Mỗ Thần Kim hình thành mũi đao nhọn ánh sáng từng mảnh nổ tung, mọi người cảm giác như rơi vào trong từng đó pháo hoa thật lớn đang nổ liên tiếp, phát ra tia sáng kì dị. Nhưng không ai cảm thấy thứ này đẹp mắt, bởi vì quang điểm nổ tung đều là những mảnh nhỏ của Nạp Mỗ Thần Kim có thể lấy mạng người.

Tần Tiểu Thiên thu hoạch không nhỏ, Tinh Thị Liên của hắn không đối phó được Nạp Mỗ Thần Kim hình thành mũi đao, nhưng lại có thể đối phó những mảnh nhỏ này, hắn cạn kiệt đem hết toàn lực bày ra một chiếc võng, vừa bảo vệ mọi người vừa hấp thu đại lượng Nạp Mỗ Thần Kim, đồng thời cũng ngăn chặn lực đánh sâu của nó.

Thanh Đế chỉ dùng bổn nguyên lực lượng mà di động, dựa vào trực giác, hắn biết không thể ở lại được nữa, phải di động.

Địa phương tương đối an toàn, không ngờ là thần trận?

Trải qua thôi trắc đơn giản, hắn không dám do dự, dùng Thanh Mộc Trận mở đường, điều động ra lực lượng của tiên giới, thành công phá vỡ cấm chế phong bế hành động của bọn họ, dẫn theo mọi người hướng thần trận chạy trốn.

Thần kiếp cũng không dễ dàng tiêu tán như vậy. Một đoạn đường truy tung đi, thủy chung vẫn đang xoay quanh lẩn quẩn bên cạnh mọi người, khi tới gần thần trận, lực lượng của thần kiếp mới từ từ yếu bớt.

Đương khi Thanh Mộc Trận chung quanh Thanh Đế sắp ngăn cản không được nữa thì bọn họ rốt cuộc xúc phát thần trận vận chuyển, hơn nữa còn là chính diện xúc phát thần trận. Thần kiếp ầm ầm tiêu tán, uy lực của thần trận hiển lộ ra.

Đám người Thanh Đế tình nguyện xông vào thần trận, cũng không nguyện ý đối mặt thần kiếp. Trong lòng bọn họ đều hiểu rõ ràng, mới vừa rồi đối mặt thần kiếp chỉ là sơ kiếp, một khi thăng cấp, trời mới biết sẽ xuất hiện thứ gì.

Thần kiếp thật sự quá biến thái, thần trận mặc dù cũng rất biến thái, nhưng bọn họ có một ưu thế rất lớn, ngoại trừ Xích Minh và Tần Tiểu Thiên, mấy người kia đều từng đi qua tổng xu nữu của Huyễn Tinh Thần Trận, cũng hiểu rõ toàn cảnh, bởi vậy bọn họ tự tin có thể đối phó thần trận.

Nhưng mà, uy lực của thần trận có dễ dàng ngăn cản như vậy hay không?

Thiên Chân thượng nhân vẫn một mực chuyển du chung quanh thần trận, ngày nọ, hắn nhìn thấy cảnh tượng tráng quan, thần trận đột nhiên vận chuyển, tinh tú vân trạng đều di động rất nhanh, loại tình cảnh này quả thực dọa người.

Hắn lập tức phản ứng chạy tới.

" Có người xông trận! Không đúng a? Ai có khả năng làm cho thần trận phản ứng? Ách, bất khả tư nghị!"

Thần trận không phải tiên nhân có thể xúc động, trừ phi là thần nhân mới có tư cách, Thiên Chân dù sao cũng không ngờ được, chính vì thần kiếp phủ xuống mới là nguyên nhân chân chính xúc động thần trận.

Thiên Chân kích động vạn phần, không ngờ lại có thần nhân xông trận, vô luận thế nào cũng phải kiến thức một phen, thân hình hắn khẽ nhúc nhích, biến mất vào trong tinh không.

Đã kết thúc phần 1 của bộ Kỳ Thiên Lộ (Phần 2 của Phiêu Miểu Chi Lữ). Cảm ơn các bạn đã quan tâm và ủng hộ mình trong thời gian qua. Xin mời các bạn xem một bộ truyện khác mình đang dịch là Y Quan Cầm Thú. Hy vọng sẽ mang đến cho các bạn một bộ truyện thật hay như Phiêu Miểu Chi Lữ và Kỳ Thiên Lộ nhé. Have a nice day!

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/ky-thien-lo